

УЧИТЕЛЯ БЕИНСА ДУНО

Съборни беседи

Част 3 от 5

**СЪБОРНИ
СЛОВА**

1929 – 1936

Словото, предадено чрез Учителя, е достигнало до наши дни благодарение на стенографските записи на беседите, които той е изнасял пред аудитории от различен тип. Всички, които ценим тези боговдъхновени текстове сме благодарни на братята и сестрите, които са ги записвали, пазили и издавали през годините.

Настоящото електронно издание съдържа Съборни беседи и е разделено на 5 части, включващи годишните срещи на Синархичната верига, Съборните слова и словата от Младежките събори.

Текстовете, поместени в изданието, са взети от съществуващи вече издания на беседите на хартиен и електронен носител, а при наличие на повече от едно издание на дадени беседи, сме се стремели да изберем по-близкото до първоизточника. Приложена е съвременната българска граматика, но оригиналният изказ и речников състав е запазен.

Проектът по издаване на беседите на Учителя като електронни книги е доброволчески и по него работим с разбирането, че Словото е безплатно. Нека то бъде достъпна храна за всички, които искат да използват технологичните предимства на е-книгите. Ще сме благодарни на всякакъв тип обратна връзка от вас, особено за открити грешки или идеи за подобряване. Очакваме ви на ebooks@friendsoftherainbow.net

Актуалните версии на беседите на Учителя във формат за електронни книги са налични на адрес friendsoftherainbow.net/node/1000

27.12.2018

От съставителите

СЪДЪРЖАНИЕ:

СЪБОРНО СЛОВО 1929 Г.	7
НА ПЛАНИНАТА	8
АБСОЛЮТНА ЧИСТОТА	22
ПО БОГА НАПРАВЕНИ	44
ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СТРАНИ НА ЖИВОТА	80
ЛИНИИТЕ НА ПРИРОДАТА	114
СЪБОРНО СЛОВО 1930 Г.	134
ИНТУИЦИЯ – БОЖЕСТВЕННОТО ЧУВСТВО	135
СКРИШНАТА СТАИЧКА	143
НА ЕЗЕРАТА	152
ПРАВАТА НА ДУШАТА И ДУХА	168
ТРИ ВЪПРОСА ЗА БОГА	177
НАБЛИЖИЛО Е ЦАРСТВОТО БОЖИЕ	186
НАЧАЛО И КРАЙ	196
ПОУЧЕНИЯ, ПРЕЖИВЯВАНИЯ И НАСТАВЛЕНИЯ НА ПЛАНИНАТА	208
БЛАГОСЛОВЕНА МЕЖДУ ЖЕНИТЕ	231
ВИЖДАНЕ И СЪЗНАВАНЕ	251
НОСИТЕЛ НА БОЖИИТЕ МИСЛИ	271
ПОЗНАВА ГЛАСА МУ	289
БОЖЕСТВЕНА ВРЪЗКА	309
СЪБОРНО СЛОВО 1931 Г.	328
ЛЮБОВ КЪМ БОГА	329
ИДЕАЛЪТ НА ЧОВЕКА	365
СИМОН ПЕТЪР	374
СТАРИТЕ НАКИТИ	393
ДЕН НА ДОБРОТО	400
ДЕНЯТ НА БОЖИЯТА РАБОТА	422
ЧОВЕКЪТ НА НОВОТО	428
ТЕОРИЯ И ПРИЛОЖЕНИЕ	465
ОТПЕЧАТЪЦИ	477
НЕДОКАЗАНИ ИСТИНИ	489
НАШЕТО МЯСТО	510
ЧИСТЕНЕ НА СЪЗНАНИЕТО	521
ОБИЧ, РАЗУМНОСТ И ИСТИНОЛЮБИЕ	536
ЦЕННОТО В МАЛКОТО	550
ХИГИЕНА НА ЖИВОТА	565
СЪЧЕТАНИЕ, ПРИЛОЖЕНИЕ И ИЗПЪЛНЕНИЕ	580

МЯСТОТО НА БОГА.....	606
ТЕЗИ ТРИ НЕЩА	622
ДЕН НА БОЖИЕТО ИЗЯВЛЕНИЕ.....	637
ЗАПЕЧАТАЛ Е	654
СОКОВЕТЕ НА ЛЮБОВТА, МЪДРОСТТА И ИСТИНАТА.....	670
КОИТО ЧАКАТ ГОСПОДА	683
СИЛА, РАЗУМНОСТ И ДОБРО.....	689
НАЙ-ВИСОКОТО МЯСТО	721
ОТИВАНЕ И ВРЪЩАНЕ	758
СЪБОРНО СЛОВО 1932 Г.	798
СЛАБОТО И СИЛНОТО.....	799
НАЙ-МАЛКОТО ДОБРО.....	805
ЦЕННИ МИСЛИ ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ – I.....	824
ЦЕННИ МИСЛИ ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ – II.....	825
ЦЕННИ МИСЛИ ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ – III.....	828
ПОДРАЖАТЕЛИ НА БОГА	829
ЦЕННИ МИСЛИ ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ – IV.....	842
ПРЕВРЪЩАНЕ НА ВЕЛИЧИНИ (ДОБРЕ ДОШЪЛ).....	844
ЦЕННИ МИСЛИ ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ – V.....	850
ДВАТА ПЪТЯ.....	851
ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА.....	854
ЗАВЪРШЕНИ И НЕЗАВЪРШЕНИ ПРОЦЕСИ.....	857
НАЙ-МЪЧНИЯТ ИЗПИТ	860
С ПРИТЧИ	871
ЩЕ И НЕ ЩЕ.....	888
НОВИТЕ ВЪЗГЛЕДИ.....	907
КНИЖНИЦИ И ФАРИСЕИ	921
ЦЕННИ МИСЛИ ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ – VI.....	928
КОЕТО ОСТАРЯВА	930
ОБЩОТО БЛАГО	944
ТРИТЕ СВЯТА.....	961
ПЪТ НА ЗАЗОРЯВАНЕ	981
ОСТАВЕТЕ ДЕЦАТА	992
ЦЕННИ МИСЛИ ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ – VII.....	1007
ЩЕ СЕ ПРИЛОЖИ.....	1009
ЦЕННИ МИСЛИ ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ – VIII.....	1028
ЦЕННИ МИСЛИ ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ – IX.....	1030
ДЕЛАТА БОЖИИ	1031
ОТКРИТИ	1035
НА ЖИВИТЕ.....	1042
СЛИЗАНЕ И ВЪЗЛИЗАНЕ	1051
ИДЕ ЧАС	1057

ВИДЯХМЕ СЛАВАТА.....	1085
ТРИ ПЪТЯ	1119
НОВАТА РАБОТА.....	1159
ЛЮБОВ БЕЗ РЕВНОСТ	1196
СЪБОРНО СЛОВО 1933 Г.	1235
БЪДЕЩОТО ВЕРУЮ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО.....	1236
ЕДИН УДАР	1266
ВЕЛИКАТА ФОРМУЛА.....	1287
ЕДНО ЗВЕНО	1302
СЪБОРНО СЛОВО 1934 Г.	1321
ВЕЛИКОТО В ЖИВОТА.....	1322
ГРАНИЦИ НА ЖИВОТА.....	1332
ПРОТИВОРЕЧИЯ И ВЪЗМОЖНОСТИ	1342
ЖИВОТ, ЗНАНИЕ И СВОБОДА	1356
ЧАСЪТ НА ЛЮБОВТА.....	1363
И ПОМАЗА.....	1378
ВЕЛИКОТО И МАЛКОТО.....	1398
ДИГНИ ОДЪРА СИ!	1414
СЪБОРНО СЛОВО 1935 Г.	1429
РАДВАЙТЕ СЕ!.....	1430
ЦАРСКИЯТ ПЪТ НА ДУШАТА	1431
МЛАД, ВЪЗРАСТЕН И СТАР.....	1433
ДВЕ ЕСТЕСТВА.....	1441
БОЖЕСТВЕНИЯТ РЪБ	1463
НОВОРАЖДАНЕ	1474
НЕСЪВМЕСТИМИ НЕЩА.....	1485
ПРОБНИ СТРАДАНИЯ	1490
ЦЕННОСТ НА НЕЩАТА.....	1506
ПРОЯВА НА ЛЮБОВТА.....	1519
СОЧНИ ХРАНИ.....	1538
ЩЕ ДОЙДЕ ОТВЪТРЕ	1549
С ЧЕЛОВЕЧЕСКИ ЕЗИЦИ	1570
СТАРИ И НОВИ РАЗБИРАНИЯ.....	1593
ВСИЧКО Е ЗА ДОБРО.....	1617
ОТВОРЕНИ КНИГИ	1637
КРИСТАЛИЗИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША.....	1657
СЪБОРНО СЛОВО 1936 Г.	1669
ВЯРА.....	1670
ВЪТРЕШНА ВРЪЗКА НА ЖИВОТА	1685

ВЪНШНА И ВЪТРЕШНА ЛЮБОВ	1700
ОСНОВНАТА ЧЕРТА НА НОВОТО	1718
ПРОНИКВАНЕ	1738
ЧОВЕШКОТО И БОЖЕСТВЕННОТО	1764
ПРОЯВЕНИЙТ И НЕПРОЯВЕНИЙТ	1779
ЛЮБОВТА И СВОБОДАТА. ЧЕТИРИТЯХ ПЪТИЩА В ЛЮБОВТА	1793
ЗА СЛАВА БОЖИЯ	1807
ДВЕТЕ ПОЛУШАРИЯ	1821

Съборно слово 1929 г.

СЪБОРНИ БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

(Дадени на учениците от Всемирното Бяло Братство през лятото на
1929 г.)

НА ПЛАНИНАТА

Сега вие сте дошли на планината, но и говедарят извел говедата си нависоко. Това може да ви послужи като предметно учение, да се замислите малко върху физическия си живот, да го издигнете по-високо, отколкото е сега. Човек трябва да започва от видимото и постепенно да върви към невидимото, т.е. от физическия свят към духовния. Все трябва да има някакъв материален предмет, който да въздействува върху ума и сърцето ви. Без материалното, духовното остава неразбрано. Говорите за човека, за неговата душа, но за това вадите заключение от неговата външност и от неговите прояви. Какво нещо е душата, никой не знае, никой не я виждал. Обаче, всеки е опитал нейното въздействие. Достатъчно е да изпаднете в мрак, в тъмнина, в заблуждение и да се обърнете към душата си, за да опитате нейното проявление. Тя ще се прояви по един скрит, вътрешен начин, но веднага ще познаете присъствието ѝ. Тя ще разсее мрака и заблуждението ви и ще ви възкреси. Душата помага, но се крие, иска да остане невидима. Тя е красива, подобна на едва разцъфнал се цвят. Тя се страхува от хората, да не я обсебят.

Често хората сами се произнасят за себе си, казват, че са добри, чисти, справедливи. Ако искате да познаете, доколко даден човек е чист, ще го видите на планината. Ако пази чистота на планината, може да се каже, че е чист. Като дохождате на планината, всеки трябва да си носи лопатка, да заравя боклуците и нечистотиите си. Планината не обича нечисти хора. Ако нарушавате чистотата ѝ, тя ще ви изпъди с дъжд, сняг, гръмотевици. Навсякъде можете да се разхождате, но ще пазите реда и порядъка, който съществува в природата. Бъдете доволни и благодарни, че сте дошли на планината.

Знайте, че тук всичко е в порядък, понеже Бог нарежда и оправя работите в козмоса. Щом оправя работите на целия козмос, и вашите ще оправи. Дръжте тази мисъл в ума си, без никакво съмнение и колебание. Като ученици, от вас се иска живот без съмнение и страх; от вас се иска абсолютно чист живот, външно и вътрешно.

Ще кажете, че не можете да живеете чисто, защото вашите прадеди и прабаби са грешили. Щом Адам и Ева са сгрешили, и вие ще грешите. Така не се говори. Адам сгрешил още преди създаването на Ева. Че ядоха от забранения плод, това беше само повод, да излезе греха навън. Веднъж излязъл грехът на повърхността на живота, не се позволява вече човек да греши. Още преди създаването на Ева, Адам носеше в ума си мисълта да се отдели от Бога. Затова, като му забраниха да яде от дървото за познаване на доброто и на злото, той използва случая да се отдели от своя Баща, да стане самостоятелен и каза: Нали аз съм обработвал това дърво? Нямам ли право да вкуся от него? Щом намисли да реализира желанието си, той яде от забранения плод и напусна рая.

Казвате: Защо Учителят ни говори така? – Все имам някаква цел. Ако запаля свещта си в тъмна нощ, светлината е на място. Ако запаля свещта си през деня, когато слънцето грее, светлината на моята свещ е безпредметна. И без моята свещ слънцето грее. Свещта гори, защото слънцето грее, а не обратно. Аз мисля, защото Господ мисли, а не обратно. Някой се обръща към Бога с думите: Господи, не виждаш ли, какво правя? Господ отговаря: Ти трябва да гледаш, какво аз правя, а не аз да гледам, какво ти правиш. Гледай мене и прави, каквото аз правя. Аз съм направил толкова неща, а ти още не си ги изучил. Някой иска да покаже, че много знае. Защо ще се показваш пред хората? – Искам да покажа, че зная много неща, че съм обиколил всички върхове. Ако си се качил на Харамията, какво си придобил?

Този връх е забележителен по това, че в старо време харамииите се качвали по него и оттам наблюдавали минаващите пътници да ги оберат. Има смисъл да се качиш на един връх, но ако можеш да се помолиш там, да оставиш нещо добро от себе си.

Всяко нещо, което прави човек, трябва да бъде продиктувано от някаква идея. Ако се качиш на един връх, той трябва да бъде пълен с енергия, да ти предаде нещо. Харамията е електричен връх, той повече взема, по-малко дава. Мнозина се качват на него, за да не се изложат пред другите, да не мислят, че те не могат да се изкачват. Там е погрешката на хората. Те гледат да не се изложат пред близките си. В същност, човек трябва да постъпва така, първо да внимава да не се изложи пред Бога, после пред себе си и най-после пред хората. Добре е човек да се качва по високите върхове, да преодолява мъчнотиите, които среща по пътя си. Това са постижения, които внасят нещо в характера. Колкото по-големи са мъчнотиите на човека, толкова повече се калява волята му. Вие се качвате по планински върхове, но се запъхвате, краката ви се пресекват, не можете да ходите. Защо? – Защото бързате, надпреваряте се, искате да се покажете, че сте добър турист. Искате ли да се качвате по върховете, ще бъдете тих и спокоен; първо ще си направите молитвата, ще закусите и ще благодарите, че ви се дава възможност да се разходите. След това ще тръгнете бавно и постепенно ще ускорявате хода си. Светският човек се качва по планинските върхове и ако стигне пръв, извиква, всички да видят, че е стигнал вече. Религиозният пък, като стигне на върха, казва: При Бога съм, видях Го вече. – И едното, и другото е щеславие. Какво печели този, който се качи пръв? Как ще докаже религиозният, че е видял Бога? Който види Бога, става съвършен. Щом не е съвършен, нищо не е видял. Какво става с младия момък, като види една красива мома? – Той се изменя коренно:

лицето му става светло, гласът – мек, погледът – дълбок. Привидно той е унесен, а в същност е съсредоточен, все за красивата мома мисли. Ако тя може да измени момъка, колко повече Бог е в състояние да измени човека.

Христос казва: „Който е видял мене, видял е и Отца ми“. За да бъде силен, да издържа на мъчнотиите и изпитанията, човек трябва да има някакъв светъл образ, който да носи постоянно в съзнанието си. И Петър казваше, че е видял Бога, но, в същност, той Го видя след като мина през изпитания. И Христос, преди да пострада, имаше едно разбиране за Бога. След възкресението имаше друго разбиране. Той отиде да види Онзи, Който Го възкреси. Ще кажете, че и вие следвате Христа.

Мнозина следват Христа, без да Го познават и разбират. Те са в положението на хора, които външно търсят Христа и не Го следват. Следването е вътрешен процес, а не външен. Да следваш Христа, и да не Го разбираш, това значи, да носиш в ръката си златна монета, без да разбираш стойността ѝ. Който следва Христа и Го разбира, той е минал през няколко реторти и се очистил. Ученикът трябва да мине през огън и вода, за да бъде готов да учи, да разбира и да прилага. Не е лесно да носиш златна монета в ръката си, да я оценяваш и да се справяш с нея.

Като ученици, от вас се иска приложение. Прилагайте знанията в живота си, а не ги трупайте. Ако чрез знанието не можете да придобиете вътрешен мир и спокойствие, все едно, че нищо не знаете. Който има знания, той вижда ясно нещата. Като се качва по върховете и слиза, той вижда всичко. Значи, знанието подразбира отворени очи. Знаещият приема еднакво и радостта, и скръбта. За него радостта е като днешния ден, светъл, ясен, топъл. По-хубав ден от днешния не сме имали, и по-хубава вечер от снощната не сме

имали. Какъв ще бъде утрешният ден, не е наша работа. Така гледа на радостите и скърбите всеки, който има знания. Днес се радва на радостта, а какво го очаква на другия ден, не мисли за това. Той счита за привилегия да има страдания. Който няма знания, роптае, гневи се, пита се, той ли е единственият най-грешен човек, че трябва да страда толкова много. – Не си най-големият грешник, но не си и най-големият праведник. Както се радваш на радостта, така трябва да се радваш и на скръбта. Човек трябва да бъде готов, както понася радостта, така да понася и скръбта.

Не е лесно да носи човек радостта. И за това се иска знание. То е все едно, да ви дадат една книга, пълна с магически формули и правила. Ако ги разбирате, ще ги прилагате на място и ще бъдете като алхимиците, да превръщате неблагородните метали в благородни, да укротявате бурите и ветровете, да донасяте дъжд и т.н. Ако не разбирате тези формули и правила, книгата ще бъде затворена за вас. Вие ще бъдете готови да я продадете на всеки, който я пожелае. Милиарди струва тази книга, но за онзи, който я разбира. Такава книга представя човешкото тяло. В него са вложени много дарби и способности, много сили, които трябва разумно да се използват.

Всички хора се нуждаят от въздържание, да не произвеждат експлозии в организма си. Много кибритени клечки имате, но трябва да знаете, кога да ги палите. Някой само се заканва, че ще драсне кибрита си, а в същност, кутията му е праздна. Желателно е кутията на всички да бъде пълна с кибритени клечки, че като драснат, да произведат ефект. Като палиш кибрита си, трябва да се съобразяваш с времето. Ако вън духа силен вятър, колкото клечки запалиш, всички ще изгаснат, без да накладеш огън. Затова, ще намериш някое закътано място, дето няма вятър, и там ще запалиш огън. Щом се разгори огънят, можеш да го изнесеш вън, при силния вятър. Огънят

ще гори, вятърът ще го раздухва, и ти ще свършиш работата си. Значи, не е достатъчно човек само да се качва и да слиза, но да свърши някаква работа, т.е. да придобие енергия за ума, за сърдцето и за тялото си.

Казвате: Бог е Любов. Бог е виделина. Това е казано в Писанието, но вие опитали ли сте Господа? Казано е, че чистосърдечният ще види Бога. Значи, чистота се изисква от всички: чистота в мислите, в чувствата, в постъпките. Чисти мисли, без никакво съмнение; чисти чувства, без никаква корист; чисти постъпки, без никакво петно. Говориш за Божията Любов, а се съмняваш в нея. Това не е никакво познаване на любовта. Съмнението не е нищо друго, освен плюене върху дрехата на любовта. В школата не се позволява никакво плюене: нито надясно, нито наляво; нито напред, нито назад. Щом плюете, вие огорчавате някое същество. Вие сте обиколени от същества, които ви придружават. Бъдете внимателни, да не ги наплюете. Дето и да сте, на планината, или в града, трябва да пазите чистота. Не е позволено на ученика да плюе по земята. – В бъдеще ще постигнем тази чистота. – Ние живеем в настоящето, а не в бъдещето. Затова още днес ще започнете да служите на Бога с чистота и светост. Ако отношенията ви към Бога са изправни, още днес можете да постигнете всичко, каквото желаете. Това значи познаване на Бога. Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.“ Познаването на Бога има отношение към вечния живот. Който познава Бога, той е придобил вечния живот. Той може да постигне желанията си. – Бог всичко може да направи. – Така е, но важно е, какво ти можеш да направиш. Всеки да си постави за задача, да се опита, да разбере, с какви сили разполага и какво може да направи.

Сега от вас се иска здрава, положителна мисъл. Здрава мисъл е тази, която има за основа чистотата. Абсолютна чистота в мисли, в чувства и в действия – това трябва да бъде идеалът на всяка душа. Чистият и морален човек не се подкупва с нищо – нито на земята, нито на небето. Целият свят да му дадат, той пак не се подкупва. Той е свещ, която свети на всеки светилник. Той е дошъл на земята да се учи, защото се интересува от нея, както и от небето. И за мене земята е толкова важна, колкото и небето. Адът е толкова важен, колкото и раят. Така проверявам, мога ли да превърна ада в рай. Като усетя, че температурата на ада става много висока, наливам вода в огъня, изгасвам го и адът се превръща в рай. Изкуство е човек да превърне ада в рай, и тъмнината в светлина. Мнозина изгасват светлината на рая и го превръщат в ад.

Казано е в Писанието: „Наближило е Царството Божие на земята.“ Наистина, хората са далеч още от Царството Божие, но все пак са по-близо, отколкото във времето на Христа. Днес, при хубавия слънчев ден, при чистия въздух и чистата вода, вие сте почти в рая, между ангелите. Как ще опишете ангела? Ще кажете, че е много красив. Вие имате понятие за красотата, каквато познавате на земята. За рая, за ангелите, хората имат такава представа, каквато художникът – за света, в който живее. Той рисува една картина: планина, дървета, вода, птички. И казва, че това е рай, но не е истинският рай. Като разглеждате картините на някой художник, трябва да знаете, от кой свят са снети те – от физическия, от духовния, или от Божествения. Ако една картина представя физическия свят, художникът сам е ходил до обекта на своята картина; ако е от духовния свят, обектът на картината сам е дошъл при художника. Физическият свят е направен от материя, която постепенно се мени, разлага и гние; духовният свят е направен от материя, която отчасти

се променя; материята на Божествения свят е специфична, абсолютно не се изменя.

Това знание се дава на онези, които познават Бога и обичат истината. За да познаеш Бога, ти трябва да Го обичаш. Същото се отнася и до човека. Познаваш човека, когато го обичаш. Тогава той отваря сърдцето си и се разговаря с тебе. Ако не го обичаш, той се затваря. Следователно, ако искате да се отворят хората за вас, обикнете ги. Те веднага ще отворят прозорците си, ще ви се усмихнат, ще ви приветстват. Ако мразите хората, веднага студът нахълтва в сърдцата им. Те затварят прозорците си, обличат дебелия си дрехи и не се разговарят с вас. Омразата е затвор, в който и затворникът, и надзирателят са чужди един за друг. Проникне ли любовта в затвора, вратата на килията се отваря, затворникът хвърля дебелия си дреха, отваря прозореца и се разговаря с надзирателя. И двамата стават приятели. Дето влезе любовта, оковите падат от краката на затворниците, и те излизат на свобода.

Казвате: Какво ли мисли Бог за нас? Който се интересува от мнението на Бога, той е готов да се жертва за Него. Той познава Бога. Достатъчно е да си помисли за Него, за да се справи моментално с мъчнотиите си. Ще кажете, че за всяко нещо е нужно време. Време е нужно за човешките работи, състояние – за ангелските, а миг – за Божествените. Мигът е господар и на времето, и на състоянието. Това значи: Божественият свят управлява и духовния, и физическия. Затова, палете всеки ден клечки от трите кибритени кутии: от физическата, от духовната и от Божествената. С физическа клечка палите огън, който гори и изгаря; с духовната клечка палите огън, който никога не изгасва, а с Божествената палите огън, който дава живот. Това са трите разбиращения на човека: физическо, духовно и

Божествено. Палете огън всеки ден с трите клечки кибрит, за да имате широко и правилно разбиране.

От какво се нуждае човек? – От любов: да обича и да го обичат. Свойствено е на човека да иска всички да го обичат. Това е възможно, само ако той живее в Божествения свят. – Аз искам да обичам. – Това показва, че си в духовния свят. – Искam само един човек да ме обича. – Това е човешкият свят. В човешката любов хората затварят сърцата си. Защо? – Попарени са. Мъж бие жена си. Щом излезе на работа, жената бързо затваря вратата. Защо? – Тя се страхува да не влезе друг мъж да я бие. Ако мъжът се отнася добре с жена си, тя е готова да отвори вратата си за всички хора. Тя вярва в доброто, което е вложено в тях. Следователно, кажете ли, че някой човек затваря сърцето си, ще знаете, че той е бил обиколен с лоши хора. Ако отваря сърдцето си, той е бил обиколен с добри хора. Първият не вярва в доброто и в светлината, а вторият вярва.

Сега ние говорим за Божествения живот, който прави човека добър, умен, здрав и справедлив. Щом е здрав, той е богат. Ако си богат, трябва да даваш от своите блага. Ти ще кажеш, че даваш любов. Какво е твоята любов? – Човешка. Човешката любов е преходна – между любовта на хората и на ангелите. Ангелът е щедър, на всички дава изобилно. Каквото срещне на пътя си, ще го целуне. Любовта на ангелите е подобна на светлината, която целува всичко, каквото срещне на пътя си. Тя всичко осветява, без да се опетнява. Божествената любов е готова на всякакви жертви. Дохожда един момък при този, който носи Божествената любов в сърцето си и му казва: Ще ти поверя една тайна. Влюбих се в една мома, но сега ми трябва 20,000 лева. Понеже му е поверил тайната си, дава му 20,000 лева, той плаща за него. След това дохожда друг и му поверява своята тайна. Той убил съперника си и сега се моли, да не го намерят, да го

накажат за убийството. Щом му е поверил тайната си, и на него ще помогне. Намира убития, намазва раната му с някакъв цяр, и той възкръсва. След това извиква виновния и го заставя да се примири с убития. На убития казва да не ходи повече да се бие за чуждите моми.

Съвременните хора се нуждаят от жива вяра. Те се нуждаят и от любов, но не като тази на заека. Заекът казва: Умирам от любов, но щом му тропнеш с крак, той изчезва. Какво означават думите „умирам от любов“? Защо, който обича, трябва да умре? – Защото няма любов в него. Когато любовта влезе в човека, той никога не умира. Някой казва: Умирам от жажда, умирам за вода. Защо умираш? – Защото водата е вън от тебе. Щом влезе в тебе, ти вече не умираш. Разбиране е нужно, да различавате проявите на хората, да знаете, в кой свят живеят. Христос казва: „Ако земните работи не разбирате, как ще разберете небесните?“ Ето защо, първата работа на човека е да разбере земния живот и проявите на хората. Видите ли, че някой мига бързо и гледа към земята, ще знаете, че той ще ви излъже. Ако му дадете пари, няма да ги върне.

Сега вие гледате облаците на небето и се страхувате да не вали дъжд. Не всички облаци са дъждоносни. Когато Мойсей се качи на планината, облак обви цялата планина, и тогава Бог проговори на Мойсея. Нещо хубаво се криеше в този облак. Така и във външната грозота понякога се крие нещо красиво. И в геометрическите линии има нещо красиво. Видите ли такива линии на човешкото лице, ще знаете, че красотата е зад тях. Когато ангелите гледат човешкото лице, те търсят главно две линии на него. Намерят ли ги, казват, че лицето е красиво. И любовта има свои характерни линии. Първо, тя се проявява в устата. Ако линията на любовта се намира на устата, любовта присъства в човека. Няма ли тази линия, любовта отсъства. Втората линия сами ще намерите. Ако говорите за старостта и за

младостта, те имат две характерни линии. Който знае мястото на тези линии, той е разбрал и старостта, и младостта и се ползува разумно от тях. При това положение, човек се радва и на старостта, и на младостта. Той вижда красотата във всичко. Има смисъл да бъде човек красив и да се радва на живота.

Кои са отличителните качества на красивия човек? – Дето мине красивият, всичко запалва. Той носи творчески сили в себе си. Не произвежда ли огън, човек не е красив. Красотата е творческа сила. Както любовта произвежда огън и топлина, така действа и красотата. Обаче, любещият е същевременно мъдър, силен, свободен. Той носи истината в себе си. Любещият е съвършен човек. Той постоянно дава от себе си, както планината. Като сте дошли тук, вие постоянно черпите: от въздуха, от водата, от енергиите и от силите, които се крият в самите върхове. Има върхове, които излъчват магнетична енергия; има върхове, които излъчват електричество. Като се качвате по върховете, вие се възхищавате от красотата на природата и започвате да мислите за Онзи, Който е създал цялата вселена. Вие искате да видите Бога вън от себе си, в друг някакъв свят. Това е невъзможно. Ако не Го видите на земята, никъде не можете да Го видите. В небето никога няма да видите Бога. Много естествено. Кой от вас е видял себе си вън от подобните си? Всеки се вижда в подобния си. Ако отидеш на онзи свят, ти ще бъдеш сам. Как ще се видиш, щом няма друго същество, в което да се огледаш. На небето няма обекти, които могат да събудят стимул в човека, да търси Бога. Как ще Го види тогава. Който иска да види Бога, да слезе на земята. Качи ли се на небето, при Него, няма да Го види. В един стих от Писанието е казано: „Когато видя лицето Ти.“ Значи, има места на земята, дето можеш да видиш Бога. Това, което виждаш на земята, и

на небето ще го видиш; това, което не виждаш на земята, и на небето не можеш да го видиш.

Мнозина казват, че понятията на хората за любовта, за живота са объркани. – Зависи, от какво гледище изхождат. Например, като се влюби някой, той става слуга. Неприятно е на човека да му кажат, че е слуга, но, като се влюби, доброволно става слуга. Ако съзнателно ставаш слуга на любовта, ти си на прав път. Няма да мине много време, любовта ще те направи господар. Как ще стане това? Като слугуваш на възлюбения си, ти работиш, учиш, придобиваш нещо, а той се отпуща, губи и това, което е имал. След време ти прилагаш това, което си придобил, и се издигаш над него, ставаш господар. Ако не си бил умен като слуга, не можеш да станеш господар. Ако си неразумен, неустойчив, страхлив, слаб, не можеш да бъдеш господар. Важно е да бъдеш свободен и като слуга, и като господар. – Искам да бъда господар. – Исай от Бога само това, което не те ограничава. Стремете се към запазване на свободата си, а не към господаруване. Който иска да бъде господар, трябва да е слугувал дълго време, да е придобил качествата на господаря. Какъв господар е този, който се страхува от микробите? Какъв господар е този, който се смущава от една мисъл? И страхът е на място, но на физическия свят. Страхува се онзи, който не познава любовта. Има нещо по-високо от страха, това е съвестта.

Какво е нужно на човека? – Свобода. Който иска да бъде свободен, трябва да пази свободата и на другите. Всеки да бъде свободен на своето място. Конят ще бъде свободен като кон, волът – като вол. И да им дадете свобода като вашата, те не могат да я оценят и използват. Под „свобода“ се разбира използване на онези условия, които са дадени на всяко живо същество. Като се ползува от дадените условия, то се развива правилно. От човека зависи да бъде

свободен и да изгуби свободата си. Като прави зло, той сам се ограничава. Ограничи ли се човек, и другите го ограничават. Преляде ли, той сам се ограничава. Говори ли лоши думи, той пак се ограничава. Бъдете будни, да живеете така, че да не губите свободата си. Помнете, че вие сте едва в началото на своето съзнателно развитие. Много още трябва да работите, да учите, докато достигнете копнежите на своята душа. Някои са по-напреднали, но на всички предстои усилена работа. Научете се да служите правилно на себе си, за да служите и на Бога. Да служиш на себе си, това не значи, да мислиш само за себе си. Служенето е велика работа. Тя включва идеята любов към Бога. Слугата работи от любов, а не за пари. Той оставя на господаря си да го възнагради според своето разбиране. Ученикът работи без пари, но с ценности. Знанието му е една от ценностите. Чрез него той отваря пътя си. Работете, без да се оплаквате. Сейте, без да критикувате.

Какво се иска от ученика? Да придобива знания, да възприема науката, която иде от Бога, а не от хората. Ще цитирате стиха, че знанието възгордява. Знанието възгордява онзи, който не го разбира. Трябва ли да се хвали онзи, който помага на ближните си? Той помага, защото обича истината, защото вярва в Бога, защото има отношение към хората, а не защото е добър. Той не мисли за своята доброта. Някой помага материално на хората, понеже мисли, че ще ги освободи от ограниченията. Ако хората се освобождават чрез материалното, пръв Бог би задоволил материалните им нужди. Друго нещо освобождава хората. Казано е, че истината освобождава човека. Значи, всеки трябва да възлюби истината и да я придобие. Само така той ще се освободи.

И тъй, човек трябва да се стреми към свободата, но трябва да има ясна представа за нея. Да бъдеш свободен, значи, да желаеш и за

другите това, което ти имаш. Ти пиеш чиста вода, ще желаеш и другите да пият от същата вода. Който греши, не може да бъде свободен. Само свободният може да люби и да мисли. Да любиш и да мислиш, това подразбира абсолютна свобода. Свободен е онзи, който може да слугува на всички.

Благодарете на планината, на въздуха, на водата за благата, които ви дадоха. Благодарете за енергията, която придобихте тук. Сега трябва разумно да използвате всичко, което сте придобили.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

Беседа от Учителя, държана на 16 август 1929г., Рила – Седемте езера¹

¹ Тази беседа е включена и в поредицата „Специален клас“ от 1928/29 г.

АБСОЛЮТНА ЧИСТОТА

Думата „чистота“ е понятна на всички хора. Тя има двояк смисъл: външен и вътрешен. Външната чистота всеки я вижда и разбира. Когато се говори за външна чистота на къщата, ние разбираме, че тя е добре измазана отвън и отвътре, подът на стаите измит, прахът навсякъде изчистен. Когато се говори за външна чистота на дрехата, разбираме, ако е бяла, да бъде добре изпрана; ако е черна, да няма никакви петна по нея. Когато се говори за чистота на масло, разбираме да бъде прясно, бистро, без никакви примеси. Значи, чисти неща са ония, в които няма никакви примеси, никакви странични елементи. Съдържат ли никакви примеси в себе си, тия неща са нечисти. Нечистотата се дължи на известни елементи, които се срещат в живота и в природата.

Следователно говорим ли за чистота, веднага в ума ни изпъква противоположното ѝ – нечистотата. И обратно, говорим ли за нечистотата, пред нас изпъква идеята за чистотата. Тия две понятия са напълно противоположни. – Кога можем да кажем, че животът на човека е чист? – Когато има висок идеал, когато живее съзнателно, когато е здрав. Влезе ли един от елементите на нечистота в неговия живот, веднага смъртта прави крачка напред. Колкото повече нечистотата се увеличава, толкова по-бързо смъртта влиза в живота. Смъртта и нечистотата се намират в отношения право пропорционални помежду си. Като знае човек това, първата задача в живота му е да пречисти своята мисъл. Пречисти ли мисълта си, той има ясна представа за всички неща. Пречисти ли мисълта си, човек има вече ясна представа за Бога. Тогава Бог няма да бъде някаква форма вън от него, както днес Го разглеждат. Бог е източник на

живота. А какво по-голямо благо може да очаква човек от живота? Всички красиви подтици, всички радости в човека се дължат на онова вътрешно съзнание в него, че съществува, т.е. че живее. Той става сутрин бодър, весел и здрав, погледне към изгряващото слънце и се радва, че в ума му се ражда някаква малка идея за работа през деня. Това състояние в човека е резултат на първите издънки от дървото на живота.

Често слушате някой човек да се оплаква, че животът е тежък, че от сутрин до вечер трябва да мисли за прехраната и за облеклото си. Обаче, въпросът за храната и за облеклото е елемент на физическия, на материалния живот. Физическата храна не е необходим елемент за духовния живот на човека. Да бъде човек духовен, това не подразбира, че трябва да яде много, нито пък яденето да бъде вкусно приготвено, с ред приправки. Приправките в яденето са странични елементи. Всяко разумно същество приема храна, съответна на неговото развитие. Обаче, има нещо общо в храненето на всички живи същества. Общото в храненето се заключава в храната, която приемат. Например всички живи същества на земята се нуждаят от въздух, от вода и от някаква твърда храна. Първоначално те са приемали хранителните елементи само от въздуха, после от – водата и най-после от твърдата материя. Някога човек се е хранил само със светлина. Днес той е забравил този начин на хранене. Днес само очите му са запазили изкуството да се хранят със светлина. Наистина, ако очите на човека дълго време не приемат светлина, ще се атрофират.

И тъй, първата задача на човека е да си състави ясна представа за Първата Причина на нещата, за Бога. Говори ли се за Него, човек трябва да включва в съзнанието Му всички живи същества от най-малкото до най-голямото. Бог еднакво се грижи за живота на всички същества. Животът изтича от Него и Той се грижи за този живот.

Животът на вселената се крие в Него. Няма същество по-велико, по-благородно, по-отзивчиво и по-добро от Бога. Няма подобен на Него. И грешникът, и светията като помислят за Бога, дълбоко някъде в душата им трепва една струна. Не разбере ли произхода на това трепване, човек ще мине и замине през живота, без да схване неговата същина и присъствието на Великото Начало в него. Много пъти трепва човек, но той трябва да различава свещения трепет в себе си от обикновеното трепване. Като срещне мечка в гората, човек трепва, но грубо е това трепване. Той изгубва и ума, и дума. Човек трепва и от погледа на красивата мома, но това трепване е приятно. И най-големият герой трепва от погледа на красивата мома. – Защо? – Не може да носи благо, което този поглед съдържа. Всяко благо крие в себе си една малка опасност. – За кого? – За онзи, който не е готов за това благо. Човек изпитва страх от всяко нещо, за което не е готов.

Защо човек се страхува? – Защото някога се е отклонил от Бога. И днес, като дойде до мястото, отдето се е отклонил, той започва да се страхува. Дойде ли човек до правата мисъл, страхът му се превръща в разумна сила. Като мисли право човек от нищо не се страхува. За да придобие права мисъл, човек трябва да си състави ясна представа за Бога. Има ли ясна представа за Бога, той може да придобие онова истинско, положително знание, което повдига и облагородява човека, което осмисля неговия живот. Който не може да си състави ясна, определена идея за Първата Причина, той не само, че не може да постигне нещо ново, но ще изгуби и онова, което е постигнал. Ако е бил учен, ще изгуби знанието си; ако е бил силен, ще изгуби силата си; ако е бил здрав, ще изгуби здравето си; ако е бол богат, ще изгуби богатството си. Той ще се намери в положението на човек, без идеал и подтик в живота си, без всякакво вдъхновение. В съзнанието си той

ще носи една идея, че някога е бил богат, силен, здрав, учен, а сега е сиромаш, слаб, болен и невежа, без никакви знания.

Някои казват, че като изгуби всичко, човек престава да мисли, да чувствава и да действа право. – Наистина, ако се безпокои и тревожи, човек изгубва правата мисъл, правото чувство и правото действие, вследствие на което преждевременно остарява. Ако не се безпокои и разбира смисъла на изпитанията и страданията, човек носи в себе си трезви, прави мисли, благородни и възвишени чувства, които го свързват с Бога и дават простор и полет на неговата дейност. Трябва ли човек да се безпокои за живота си, как ще го прекара, дали ще бъде здрав, ще има ли достатъчно средства? Когато царският син постъпва в училището, трябва ли да мисли, кой ще го поддържа? За него въпросът е разрешен. Веднъж дошъл на земята и постъпил в училището, от него се иска само едно – да учи. За всичко останало бащата поема грижа. Ако е мързелив и не учи, синът сам ще понесе последствията на своя мързел.

Всички хора се намират в положението на царския син. Те са дошли на земята да учат, за което им е дадено всичко: хляб, вода, въздух и светлина. Какво се иска от тях? Нищо друго, освен да учат. Един ден, като се върнат на небето, Баща им ще ги пита, какво са научили от дългата екскурзия на земята. Така и вас ще питат, какво сте научили като сте ходили на седемте рилски езера. Ще кажете, че сте ходили по върховете на Рила и сте обикаляли езерата. Че сте се качвали по върховете, че сте обикаляли езерата, това още нищо не значи. Това не е никаква наука. Върховете, езерата, това са символи, които трябва да се разбират. Всеки връх, всяко езеро представят листа от великата книга на природата. За вас е важно, колко листа сте прочели от тази книга и какво сте разбрали от тях. Качването по високите планински върхове крие в себе си дълбок смисъл. Който

разбира смисъла на това изкачване, той се ползува от богатството на тия върхове. Голямо богатство, материално и духовно, крият в себе си планините. Високите планински върхове изпращат част от своето богатство на долините. Те ги напояват, правят ги плодородни, богати с живот. На същото основание, човек трябва да се качва по планините, за да вземе нещо от тях, да забогатее и да слезе после в долината на живота, да даде от това, което е придобил.

Кой човек наричаме богат? Богат човек е онзи, който живее с велики, с възвишени идеи. Добрият човек е богат, защото всеки момент може да дава от себе си. Злото е беден човек, от когото нищо не можете да вземете. Той мисли, от кого какво да вземе, но сам нищо не може да даде. Казано е в Писанието: „Не се противи на злото“. Това значи: не се противи на бедния. Настояваш ли да вземеш нещо от него, освен че нищо няма да получиш, но отгоре на това и ще плащаш за него. Следователно, стихът „не противи се на злото“ крие в себе си важна формула в икономиката на живота. Ето защо, срещнеш ли беден, стори му път да мине. Не постъпиш ли така, спреш ли го в пътя му, той ще започне да те обира. Бедният разчита на милостта на богатите. Който влиза във Великата Школа на живота да се учи, той трябва да ликвидира с просията.

Казано е в Писанието: „Само чистите по сърце ще видят Бога“. Чист по сърце е богатият, добрият, разумният човек. Който има тия качества в себе си, той ще види Бога, т.е. ще Го разбере. Да разберете Бога, това не подразбира освобождаване от страдания и мъчности. Нещастията и страданията неизбежно ще дойдат, но чистият по сърце лесно се справя с тях. Вие пътувате през море, дето стават големи бури. Тези бури ще се предадат и на парахода, с който пътувате. Вълните ще го заливат, ще го клатушкат, но за да стигне благополучно на пристанището, в парахода трябва да цари мир и

хармония. Най-малката дупчица на парахода е в състояние да пусне морските вълни вътре, а с това целият екипаж да се изложи на явна смърт. Каквото е действието на морските вълни, влезли в парахода, за неговия екипаж, такова е действието на отрицателните и нечисти мисли за човека. Пазете се от всяка лоша, нечиста мисъл, която попада във вашия ум. Една такава мисъл е в състояние да поквари целия човешки живот. Като знаете това, пазете чистота в живота си.

Днес от всеки човек се иска физическа, сърдечна и умствена чистота. Дето ходи, той трябва да пази абсолютна чистота. По улиците, в дома си или на планината, човек трябва да пази абсолютна чистота. Трябва ли след него да вървят слуги и да чистят? Някой мисли за себе си, че е чист и свет човек, а навсякъде оставя нечистотиите си. Вижте какво прави този човек на планината, дето няма човешки надписи за пазене чистота и ред. Там ще види той, че нито е чист, нито е свет човек. Когато планината се възмущава от нечистотата на човека, тя праща бури и ветрове, гръмотевици, светкавици и дъжд, да се чисти и да покаже на хората, че мястото им не е там. Който съзнателно поддържа чистота във физическия си живот, той ще бъде чист и в сърдечния, и в умствения си живот. Може ли човек да говори за висок идеал, за вяра в Бога, ако не спазва най-елементарната чистота на физическия свят? Чист трябва да бъде човек във всяко отношение! Що се отнася до личния живот на човека, той носи отговорност за всичко. Дойде ли до целокупния живот, отговорността не е негова. Следователно, в своя личен живот човек трябва да пази физическа, духовна и умствена чистота.

Тъй щото, искате ли да бъдете здрави и весели, всяка ваша мисъл, всяко ваше чувство и всяко ваше действие, трябва да са проникнати от идеята за абсолютна чистота. Само при това положение вие можете да се радвате на Божието благословение. Не

пазите ли тази чистота, вие доброволно се излагате на явна смърт. Време е човек да се откаже от дребнавостите на живота, които нарушават неговата чистота. Какво от това, че някой му казал една обидна дума? Не внасяйте нищо отрицателно в ума и сърцето си. От вас се иска съзнателна, разумна работа, да докажете на себе си и на окръжаващите, че сте свободни от отрицателното в живота. Работете върху себе си съзнателно и с любов, да развиете не само физическа, но и духовна сила, да правите чудеса. Казва се за Христа, че дошъл на земята да понесе греховете на цялото човечество. За кого може да се каже същото? Христос можа да направи това, защото разполагаше с велика духовна и физическа сила. Той понесе това, което обикновеният човек не може да издържи. След всичко това, ще дойде един обикновен човек да се хвали, че говорил с Господа. Ако може да понесе греховете на човечеството, т.е. да дигне земята на гърба си, възможно е да се е разговарял с Господа. Не може ли да направи това, по-добре да не се заблуждава. Когато Господ говори на Мойсей, след това Мойсей дигна тоягата си, удари канарата и вода протече от нея. Господ проговори на Мойсей, и манна падна от небето. Господ проговори на Мойсея, и той изведе еврейския народ от Египет, и цели 40 години го води през пустинята.

Как се познава, кога Бог говори на човека? От книга това нещо не може да се научи. В това отношение всеки човек има своя специфична, вътрешна опитност. Чрез тази опитност, той е дошъл до познаване на Божия глас в себе си. Много са начините, по които човек може да разбере природата, но един е пътят, по който може да влезе в света на истината. Какво нещо е истината? Истината е най-чистият свят, в който любовта се проявява. Истината е най-чистият образ на любовта. Що е любовта? Тя е носителка на Вечния живот. Най-голяма свобода се добива чрез истината. Най-голяма светлина се придобива

чрез любовта. Обаче, търсите ли топлина, горещина, идете при правдата. Дойде ли правдата в света, тя ще нагорещи всички живи същества. Когато любовта прояви най-голямата си горещина, тя се е превърнала в правда. Сама по себе си любовта представя същината на живота. Изяви ли се любовта в живота, ще знаете, че по-велико нещо от живота няма. Следователно, любовта, мъдростта, истината, правдата и добродетелта са области, висши светове, чрез които животът се проявява.

Под думата „живот“ ние разбираме онова високо съзнание на човека, в което се крие постоянен и непреодолим стремеж към постижения. Кажем ли, че живеем, ние разбираме непрекъснат стремеж към постигане на известни цели. Още с раждането си детето започва да иска нещо от обективния свят. Ние казваме, че физическото съзнание на детето е пробудено вече. Като расте, детето се събужда за чувствения свят и от там започва да иска нещо. После то се пробужда за умствения свят и в него се явява желанието да учи. Колкото повече човек расте и се развива, съзнанието му се пробужда за по-високи светове: за духовния и за Божествения. Това показва, че съзнанието на човека се пробужда за всички светове, дето животът се проявява, макар и в различни форми. Едно е важно да знае човек: в каквато форма да се проявява, без чистота животът не може да функционира. Как може да се поддържа тази чистота? Чрез служене. На кого? На Бога.

Следователно, когато се говори за служене, разбираме, че човек трябва да служи на Бога. Казано е: „Бог е Любов“. Значи, човек трябва да служи само на любовта. – Защо? – Защото любовта носи живота. Тъй щото, дойде ли до живота, човек казва: И роб мога да стана, но живота да придобия. Като живее човек трябва да спазва три неща: да служи на Бога, да обича ближния си и да почита себе си. Да обичаш

ближния си, това значи, да се разтоварваш от непотребния товар на гърба си. Да почиташ себе си, това значи, да виждаш доброто, красивото, разумното в света. Това нещо човек вижда първо в себе си, а после в другите. Като вижда тия качества в себе си, човек осмисля своя живот. Ето защо, казвам: да почита човек себе си, това значи, да вижда смисъла на живота. Невъзможно е човек да вижда доброто, красивото и разумното в другите хора, докато не го вижда в себе си. Това, което човек вижда в себе си, се отразява и в неговите близки. Човек уважава хората за съзнанието, което има. Човек обича хората за красивото, възвишеното и благородното, което вижда в себе си. Защо бащата обича сина си? За почитта, която има към себе си. Почитта към него самия, се превръща в любов към сина.

И тъй, кога човек обича? Когато вижда себе си в другите. Кога почита? Когато съзнава своето достойнство като човек. Кога може да служи на Бога? Когато съзнае, че всичко иде от Бога и няма равен на Него. Човек е готов на всички жертви, когато съзнае в себе си, че за Бога всичко е възможно. На Бога може да се служи само идейно. Като служи на Бога човек трябва да знае, че всичко, което прави в Негово име, е възможно. Само истинският служител на Бога може да отговаря положително на всички въпроси. Например някой може да го запита: – Като служиш на Бога, носиш ли земята на гърба си? – Нося я. – Ами слънчевата система? – И нея нося. – Ами вселената? – Не само че я нося, но даже съм господар на вселената.

Сега, като слушате такива смели отговори, виждат ви се чудни, почти невъзможни. Наистина, смело е човек да каже за себе си, че носи земята и слънчевата система на гърба си, че е господар на вселената. Да каже човек, че е господар на вселената, това значи да я е обходил от единия край до другия и да я е проучил. За обикновения човек това е невъзможно; за разумния, обаче, това е възможно. Защо?

– Защото разстоянието от главата до краката му представя цяла вселена. Следователно, каже ли човек, че е господар на вселената, това подразбира, че той познава своето тяло от главата до краката, знае законите, които го управляват – той носи вселената в себе си. Тогава, колкото време му е нужно да простре ръцете си от главата до краката, толкова време му е нужно да пропътува цялата вселена от единия ѝ край до другия. Достатъчно е да мръдне ръката си, да я простре напред, за да хване вселената. Нещата са далеч от човека само тогава, когато са отделени от общия организъм. Щом всички са заедно в организма, те са близо до него. Близостта подразбира организиране на нещата: организиране на удовете в човешкия организъм; организиране на разумните същества, т.е. обединението им в едно цяло. Отдалечаването подразбира дезорганизиране между нещата. Когато хората се обиждат, или си причиняват пакости, това показва, че те са вън от общия организъм. Който обижда, той излиза от границите на общия организъм. Докато хората живеят в хармония помежду си за обиди, недоразумения и противоречия не може да става дума. Може ли да съществува противоречие между пръстите на ръцете? Какво лошо има в това, че едни от пръстите са на лявата ръка, а други – на дясната? Кои пръсти ще бъдат на лявата ръка и кои – на дясната, това е безразлично. За пръстите е важно да си помагат взаимно.

Много от съвременните хора са дошли до една област на живота и там са спрели. Те трябва да направят крачка напред, да влязат в областта на новото, което иде вече в света. Вървят ли по стария път, едно ги чака: смърт, опяване, надгробни, хвалебни речи за заслугите им към дом, към отечество. Добре е човек да изпълнява задълженията си към семейството, към отечеството си, но при тия задължения той не трябва да забравя първото и най-важно задължение – към Бога. Че

не е изпълнил първото си задължение, виждаме от това, че той умира. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога“. Към този стих може да се прибави още нещо: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и да Ти служа“. Човек трябва да служи на Бога с пълно съзнание и от любов, да не изпадне в крайност, да се отегчи и да напусне работата си. Много причини могат да доведат човека до това положение, но има ли прави разбирания за живота, нищо не може да го извади от неговия път; нищо в света не може да наруши неговото равновесие.

Сега ще приведа един пример от селския живот като по-близък до природата и ще обясня, защо понякога хората излизат от релсите на своя живот. Един млад и работлив селянин ставал сутрин преди изгрева на слънцето, впрягал воловете си и отивал на нивата да оре. Колата му била всякога добре стъкмена, воловете му – гладко и грижливо вчесани. Той пък бил всякога весел, засмян, тихо си припявал и се радвал на живота. От ранна сутрин до късна вечер той работел неуморно, доволен от това, което свършвал. Като се връщал у дома си, пак весел и засмян, разпрягал воловете си, нахранвал ги и тогава се прибирал да вечеря и да си почине от дневната работа. След това лягал да спи, с тиха радост в себе си, че на другия ден нова работа го чака. Тъй се нижели дните един след друг, докато, неочаквано за него, той срещнал една млада, красива мома, по която се захласнал. Станало нещо особено с него: не му се работело вече, на работа отивал късно, а се връщал рано. Колата му напусната, воловете невчесани, песента замлъкнала и на устата му усмивка не се видяла вече. Ходел натук-натам захласнат и казвал на всички, че му дотегнало да работи, искал да си поживее малко. Облече новите си дрехи, тури калпак на главата, нов пояс на кръста, бодне китка на дрехата си и хайде из селото; ту по една, ту по друга улица, докато

спре пред градината на красивата мома и като войник започва да караули от единия край до другия. Изведнъж спира, иска да види този престъпник, който се крие между дърветата. Като се изчерпи търпението му, той влиза в градината, но виновникът го няма. Къде е той? Вътре е влязъл, скрил се е зад пердето и от там наблюдава, какво прави момъкът. Младият момък иска да види виновника на своето захласване, да чуе гласа му, да разбере нещо от него. Заради него – за тази красива мома той е напуснал и нива, и волове. С цвете на главата, момата седи вътре, гледа към него и се усмихва доволна. Като изчерпи и последното си търпение, в момъка се явява желание да вземе китката от главата на момата. Той иска да ѝ каже, че досега орал и копал на нивата, но без нея работата му се обезсмислила. Момъкът постоянствува в желанието си: днес вземе китка от момата, утре вземе китка, докато най-после вземе и момата. Това е магия, с която момъкът си служи за да привлече момата. Като види, че всичките ѝ китки са отишли в дома на момъка, момата отива да си ги вземе, докато и тя остане там. Без китките си тя не може да се върне назад.

Взимането на китките от страна на момъка е символ, който трябва да се преведе. В този символ се крият известни род отношения, чрез които се изразяват проявите на човешкия живот. Момъкът се оженва за красивата мома, говори ѝ за щастие, но при сегашните на хората, колко време могат да бъдат щастливи младите моми и момци? Година-две те могат да бъдат щастливи, но след това щастиято им изчезва. Защо? Защото не са придобили още вечния живот в себе си. Момъкът и момата, мъжът и жената могат да се обичат, докато Божественото живее в тях. Щом Божественото ги напусне, и любовта им изчезва. С други думи казано: човек може да бъде обичан, докато е чист. Влезе ли в него един елемент на

нечистота, всички се отказват от него, всички оттеглят любовта си. Следователно, безлюбието се явява като естествено последствие на нечистотата. Когато хората не ви обичат, ще знаете, че причина за това сте вие сами. Кой не би желал да се окъпе в един чист извор? В локва, в блато никой не желае да се къпе. В чистия извор всеки иска да измие лицето, ръцете и краката си, но в блатото никой не желае.

И тъй, разберете ли значението на чистотата в широк смисъл, вие трябва да я поставите за основа на физическия живот. Здравето на човека зависи от неговата външна и вътрешна чистота. Идейна чистота се иска от човека! Когато казваме, че човек не трябва да се занимава със слабостите и недъзите на хората и да ги критикува, ние имаме пред вид той да пази свещено чистотата на своя живот, с нищо да не я нарушава, за да не се излага на смърт. Недъзите представляват зараза, която трови организма на човека. Занимава ли се с недъзите на хората, т.е. с отровата, която излиза от тях, човек съзнателно руши своя организъм. Какво ще спечели човек от това? Не само, че нищо няма да спечели, но ще загуби всичко красиво, което е придобил. Трябва ли след това човек да се занимава с чужди грехове и престъпления? Една турска поговорка казва: Остави пияния да падне, сам да научи урока си! Защо трябва да пие човек? Когато се напие, той започва да се кара, да се бие с този, с онзи, докато се върне с пукната глава у дома си. Има пиянство на физическия свят, но има и астрално пиянство, в света на чувствата. За каквото пиянство да се говори, то е нечистота. Пиянството, лакомията, одумването, завистта са елементи на нечистота.

Следователно, от гледище на хигиената, всички елементи на нечистотата трябва да се изхвърлят навън. Само при това положение човек може да бъде да бъде здрав, учен, силен. Като прави научни изследвания, ученият пресява всички неща, докато ги пречисти

абсолютно. Чистотата има отношение към ония хора, които са усърдни в работата си. Само онзи може да работи съзнателно върху себе си, който има силен стремеж към чистота. Няма ли стремеж към чистота, човек не може да работи усърдно върху себе си. При първата мъчнотия още той се обезсърчава и отчайва в работата си. Който върви в правия път, той трябва да направи само крачка напред, за да влезе в областта на чистотата. Влезе ли в тази област, може вече да му се говори за идеен живот. Засега кракът на обикновения човек не може да стъпи в света на абсолютната чистота. Там владее пълен ред и порядък. Там не позволяват едно камъче да се премести. Ако отидете при един от свещените извори на вечния живот, ще гребнете внимателно от водата му и ще я изпиете до дъно. Не е позволено да се разлее нито една капка вода от свещените извори на живота. Редът и порядъкът в Божествения свят е точно обратен на този във физическия.

Когато се говори на съвременните хора за свещени неща, те се отнасят към тях с пренебрежение. Съвременният човек става сериозен, само когато изпадне в тежки положения на живота си. Тогава той започва да мисли за Бога, за онзи свят и вярва, че има нещо, което не знае и не може да разбере. Види ли, че ще го окачат на въжето, той става сериозен, обръща се към Бога за помощ. Освободят ли го от въжето, той благодари на Бога, че му подарил живота. Само така човек може да разбере, какво представлява животът. Лошите мисли не са нищо друго, освен въжето, с което бесят човека. Неприятелите, враговете му са тия, които го довеждат до въжето. Видят ли че е увиснал на въжето, те се отдалечават доволни, че са могли да свършат една работа. Човек трябва да държи съзнанието си будно, да не го излъже дяволът, който и светии може да лъже.

Един светия живял в пустинята, дето прекарвал в пост и молитва и в дълбоко съзерцание. Дяволът намислил да го изкуси, затова му предложил да го направи цар. Той се опитвал по един, по втори, по трети начин да го направи цар, докато най-после постигнал целта си. Светията станал цар, но в скоро време бил увлечен в такива дела, които го довели до въжето. През всичкото време дяволът го успокоявал, като му казвал: Разчитай на мене, аз ще те освободя. В който ден светията трябвало да увисне на въжето, дяволът пак се явил и му казал: Гледай в далечината. Там ще видиш едно видение. Светията погледнал в посоката, към която дяволът сочел. – Какво виждаш? – Виждам едно магаре. – Друго нещо? – Виждам още едно магаре. – Друго какво виждаш? – Виждам трето магаре. – Носят ли нещо на гърба си? – Да, натоварени са с цървули. – Това са цървулите, които скъсах, докато те кача на въжето. Значи, който слуша съветите на дявола, въже го очаква. Съветите на дявола са лъжливи. Те почиват на нечистота.

В живота на съвременните хора се забелязва една присадка на лъжливи неправилни отношения. Този род отношения се дължат на елементи на нечистота. За да се освободи от тия елементи, човек трябва да бъде точен в обещанията си: намисли ли да направи едно добро, трябва да го направи. В Божествения живот, в който цари абсолютна чистота, не се позволява, никакво отлагане. Точността е качество на Божествения свят. Който не живее в чистота, той замъглява хоризонта на своето небе, както облаците скриват слънцето от погледа на човека. Когато някой се оплаква, че е неразположен, че му е тежко на душата, причината за това се крие в заоблачаване на неговото небе. Искан ли да се изясни небото му, той трябва да служи на Бога, да почита себе си и да обича своя ближен. Искан ли човек небото му да бъде отворено и ясно, трябва да спазва следната формула: да

служи на духа си, който го ръководи в пътя му; да почита душата си, която съдържа всички ценности в себе си; да обича тялото си и всички същества, които му служат, заради великата идея, към която се стреми. Отнася ли се към себе си така, човек ще има ясна представа за Бога, и всичко, което предприеме, ще бъде възможно и постижимо за него. Не служи ли на Бога, всичко около него ще бъде мъртво. С вярата си той ще може да мести гори и планини. За онзи, който не служи на Бога, планините са тежки; но за истинския служител те стават леки като перо. За истинския служител всичко в природата е живо и в непрекъснато движение.

Като наблюдаваме телата в природата, виждаме, че някои от тях са в покой. Покоят на телата е привидно състояние. Те са в положение на относителен покой, с единствена цел за уравновесяване на енергиите в природата. Днес само хората, животните и растенията растат и се движат, но един ден, когато завършат развитието си на земята, и телата, които са в покой, ще напуснат сегашното си състояние и ще проявяват живот. Мнозина искат да знаят, какво ще стане с телата, които са в покой. Това не е важно. Важно е, какво ще стане с вас. Когато придобиете вечния живот, вие пак ще посетите земята и ще видите, какви промени са станали с нея. Ако съзнанието на човека е непрекъснато будно, той ще бъде в течение на всички промени, които стават със земята. При сегашното постоянно прекъсване на съзнанието, хората очакват всичко от учените, наготово да се ползват от техните геологически изследвания. Време е вече съзнанието на човека да се пробуди, да започне мисълта му активно да работи.

Сега ние препоръчваме на всички хора да живеят в абсолютна чистота. За мнозина тази идея е непонятна. Това се дължи на положението, в което те се намират. Като придобият чистота, ще

дойде светостта. Чистота и светост са синоними. След светостта ще дойде служенето. Който не е чист и свет, той не може да служи на Бога. Най-после, след служенето ще дойде любовта. Следователно, който не знае да служи, той не може да люби; който не може да служи, той не може да учи; който не може да учи, той никога не може да придобие свобода. Това са ред възможности тясно свързани една с друга. Започне ли с чистотата, човек е направил вече крачка напред в живота.

Мнозина се оплакват, че са остарели, без да си поживеят. Как разбират те живота? Какво изискват от него? Ще кажете, че като живее, човек трябва да диша, да пие вода, да се храни, да се облича. Направили ли сте сметка за един живот на земята от 40-50 години, колко въздух, вода, храна и облекло са нужни на човека? Според едни учени, човек променя клетките на организма си през всеки седем години; според други учени – през всеки три месеца. Значи, според едни учени човек променя дрехата си през всеки седем години; според други – всеки три месеца; а според мене – всеки ден. Един нов костюм трае от изгрев до залез на слънцето. Оттук виждате, колко скъпо струва всеки човек, който е дошъл да живее на земята. Как ще оправдае той разходите направени за него, ако не е служил на Бога, ако не е почитал себе си и ако не е обичал ближния си?

И тъй, ония хора, на които съзнанието е пробудено, трябва да държат в ума си идеята за чистота на мисълта. Тази идея трябва да остане в ума им като основна мярка, с която да си служат във всички случаи на живота. За всеки съзнателен човек, чистотата е магическа пръчица. Той става от сън с идеята за чистотата. Той ляга да спи, пак с тази идея. За него тази идея е тъй желана и любима, както мисълта за красивата мома в ума на младия момък. Момъкът очаква, търси красивата мома. За нея той е готов да отиде на другия край на света.

Нека идеята за чистотата да бъде възлюбената, за която всеки човек е готов да отиде на другия край на света! Нека чистотата да бъде възлюбената на всеки мъж! Нека чистотата бъде възлюбеният на всяка жена! Който я намери, той трябва да се спре пред нейния свещен образ и отдалеч да я изучава и съзерцава. Който придобие тази чистота, той се свързва с онзи велик свят, дето цари постоянство и устой. За човека са важни постоянните и устойчивите неща. Какво по-голямо благо за него, от това, да знае, че има едно разумно същество в света, което го обича като спящ и буден, като беден и богат, като учен и прост, като болен и здрав. Който иска да го обичат с тази неизменна любов, той трябва да служи на Бога.

Като се говори за служене на Бога, мнозина се въодушевяват от тази идея и заради нея са готови да се откажат от женитба, от всички лични блага. Не е важно, дали ще се жени човек или не; важното е и като се жени, и като не се жени, да е получил съгласието на Бога. С други думи казано: всяка работа, в която Бог участва, е света, чиста и възвишена. Само при това положение човек може да бъде щастлив и доволен. Защо се женят хората? За да станат проводници на Божествения живот. Следователно, когато човек съзнателно реши да не се жени, това показва, че средата в която се движи не е достатъчно чиста, за да служи като добър проводник на Великия живот. Не може ли да провежда през себе си Божествения живот, по-добре е човек да не се жени. Когато пътникът минава покрай много извори и не пие вода от тях, това показва, че те не са чисти. Пие ли вода от тия извори, те са чисти.

Какъв акт е женитбата: вечен или преходен? Вечни процеси са тия, които се извършват и на небето и на земята. На небето женитби не съществуват. Значи, женитбата е преходен процес. Истинска, вечна женитба е тази, която свързва човешката душа с чистотата. Който не

се е женил за чистотата, той минава за вдовец, независимо това, дали живее на земята или на небето. Кажете ли някой, че не иска да се жени за чистотата, той сам се излага на явна смърт. Женитбата на човека с чистотата представя духовна женитба. Жени ли се човек физически, сам се осъжда на смърт. Не се ли жени физически, той влиза в областта на безсмъртието. В духовния свят положението е точно обратното: който се жени за чистотата, той влиза в областта на безсмъртието. Не се ли жени за чистотата, той сам се излага на смърт. Искате ли да продължите живота си, да станете безсмъртни, свържете се с чистотата.

Съвременните хора се нуждаят от чистота. За тази цел те трябва да освободят съзнанието си от всички нечисти образи, да създадат в ума си чисти образи за момата и за момъка, за брака и за безбрачието, за любовта, за вечния живот, за детето и т.н. Човек трябва коренно да пречисти съзнанието си, като за Великден. Дръжте в ума си красиви образи за явленията в живота. Когато видите, че някой плаче, не се мъчете да намерите причината за неговия плач, но радвайте се, че в неговата градина вали дъжд, който полива цветята му. Какво щеше да бъде положението на цветята без дъжд и без влага? Когато срещна радостен човек, аз разбирам, че неговото слънце е изгряло, и цветята в неговата градина растат и надалеч разнасят благоуханието си. Видя ли, че в някой дом мъж и жена се бият, подразбирам, че в този дом вършеят, за да приберат житото в хамбара. Следователно, искате ли да запазите съзнанието си чисто, замествайте лошите образи с красиви, а нечистите с чисти.

Като се говори за чистота, ние имаме пред вид и външната и вътрешната чистота. Спре ли човек само върху външната чистота, той сам се ограничава. Ако младият, но мързелив момък, възприеме идеята за чистотата само външно, той ще мисли само за докарване,

без да работи. За да бъде всякога чист и да се харесва на момите, той ще се откаже от всяка работа, която би нарушила външната му чистота. Такъв човек не може да постигне целта си. И момите не харесват такъв момък. Той външно ще бъде чист, но вътрешно ще му липсва нещо. Дрехите не правят човека. Човек прави дрехите. Ако той е умен, добър, чист и дрехите му ще бъдат чисти. Няма ли човек тия качества, и най-хубавите дрехи остават незабелязани.

Следователно първото условие за придобиване на Божествения живот е чистотата. За чистота копнеят душите, за нея се молят, нея търсят. Във всички Свещени книги се говори за чистота и светост. Само пред чистия човек се откриват възможностите на живота. Не може ли човек да се издигне над нечистотата, всички възможности се закриват за него. Знанието, силата, свободата и светлината на физическия свят зависят от чистотата, в духовния свят – от светостта, а в Божествения свят – от Любовта. Когато слиза надолу, човек трябва да работи върху идеите: служене, почит и обич. Качва ли се, той трябва да придобива чистота, светост, любов.

Днес всички присъствахте на трапезата на чистотата, но ще внимавате нито една троха да не падне на земята. Ще съберете всичкия хляб и, когато срещнете, ще раздавате. Ще кажете, че хората трябва да възприемат вашите идеи и вашето верую. – Какви са вашите идеи? – Да бъдем чисти. – Какво е вашето верую? – Чистотата. Всеки от вас трябва да се отличава със силен стремеж към чистота. Нека посветим този ден на чистотата. Чистотата е първото стъпало от лестницата на вечния живот. Като се качите на второто стъпало, пак ще прочетете надписа „чистота“. Тя е обширен, неизчерпаем свят. Самата дума „чистота“ не е силна, но ние си служим с нея по нямане на друга по-силна, която да я замести. Как постъпва всеки добър момък, когато иска да се жени? Той търси най-

добрата, най-красивата мома и, ако не намери, каквато иска, все пак взема една от добрите, каквито има в селото. Като го питат, защо взе тази мома, той казва, че тази мома е най-добрата от всички. По нямане на такива, каквито търсех, взех тази. И от нея съм доволен. Сега и ние, по необходимост си служим с тази проста и скромна дума „чистота“, за да изразим един красив, величествен свят. На земята думата „чистота“ не е много красива, нито е силна. Тя не е царска дъщеря. Баща и не е богат, но е почтен човек; майка и също не е богата, но е трудолюбива жена. Обаче чистотата е родена законно от добри родители.

За да се осъществи идеята за чистотата, трябва да ѝ се дадат благоприятни условия. Сега тя е в положението на семе, което трябва да се посади в почвата, за да се развие. Няколко души нека вземат това семе и заработят заедно върху идеята за чистотата. Само по този начин светът може да се реформира. Мнозина поддържат идеята, че Господ може всичко да направи, че ангелите му помагат и т.н. Те подразбират, че щом Господ може всичко да направи, хората не трябва да работят. Това е лъжлива идея, от която трябва да се пазите. Господ има свой план на действие. Той ще дойде на земята, но важно е, да намери готови хора за работа. Всеки трябва да работи, да се развива и усъвършенства.

Какво ще бъде положението на онзи, който очаква щастлив живот, а нищо не работи? Той ще се намери в положението на онази мома, която с години очаквала своя възлюбен да ѝ създаде щастлив живот, но в момента, когато той пристигнал, тя легнала болна и лежала цели три години. Какво трябва да направи той? Или да си замине, или да я чака да оздравее. Какво щеше да бъде нейното положение, ако кракът ѝ е счупен, а възлюбеният ѝ предлага да я разхожда с автомобил из града? За да се разхожда с автомобил, кракът

на момата трябва да бъде здрав. Всеки човек, който е лишен от добродетели, се намира в положението на момата със счупените крака. Краката на всички хора трябва да бъдат здрави! Това може да се постигне само тогава, когато хората изменят своите стари възгледи и разбирания.

Сега, като се изнася една нова идея, хората се стряскат. В това отношение те приличат на онези деца от старо време, чиито учители влизали в училището с тояги. Щом виждали, че техният учител носи пръчка в ръката си, те знаели, че бой ще има. Обаче, сегашните учители не влизат при децата с пръчка. Съвременното възпитание не прилича на старото. Сега има нови методи и начини за възпитание на децата.

И днес, когато изнасям някаква нова идея пред вас, по стар навик, вие се плашите, мислите, че аз нося пръчка в ръката си. Не, аз влизам без пръчка. Старият метод не е за препоръчване, защото не е икономичен. Когато учителят влиза в клас с пръчка, голяма част от енергията му отива в нея. Учителят не трябва да влиза в клас с пръчка. Днес тази пръчка е заместена с перо, с молив. Тя е магическата пръчка, която всеки ученик трябва да държи в ръката си, когато учителят преподава.

И тъй, с магическата пръчица вие ще напишете в съзнанието си идеята за абсолютната чистота. И като ви запита някой, какво ви се говори при петото езеро, ще кажете: Ухо не е чуло, и око не е видяло това, за което ни се говори. Говориха ни по въпроса за хигиената от гледището на абсолютната чистота.

Беседа от Учителя, държана на 21 август 1929 г., Седемте езера – петото рилско езеро²,

² Тази беседа е включена и в поредицата „Общ окултен клас“, като последна от 1928/29 г.

ПО БОГА НАПРАВЕНИ

*Който прави Истината, иде към
виделината, за да се явят делата му, че са по
Бога направени. (Йоан 3:21)*

Човешкият живот се определя от две състояния, които произвеждат два различни резултата, а именно: добро и зло, виделина и тъмнина, истина и лъжа. Тия думи изразяват Истината, скрита в самия живот. За истинския живот, както и за същината на живота, може да се говори само тогава, когато той се пречисти от всички примесени към него елементи, които го развалят и опетняват. Същото нещо може да се каже и за водата. За свойствата на водата може да се говори само тогава, когато тя се освободи от всички примесени и разтворени в нея вещества, които изменят и развалят вкуса ѝ. Съвременните хора още не са опитали и не знаят какво нещо е чистата вода в абсолютния смисъл на думата. Колкото и да е чиста водата, която иде от въздушното пространство, веднъж минала през въздуха, а после и през земните пластове, тя съдържа вече в себе си примеси или утайки от органически и неорганически вещества. Колкото и да са чисти пясъчните пластове, през които водата се филтрира, те все пак съдържат в себе си известно количество нечистотии. Ето защо и най-чистата вода съдържа поне минимално количество примеси или разтворени вещества. Затова именно съвременните хора търсят най-чиста вода по планинските места. Ако водата при пътуването си из земните пластове изгубва своята първоначална чистота, колко повече възможности има за живота да изгуби и той своята първоначална чистота. Животът, който излиза от

Бога, е чист, но след като мине през гъстата материя, той придобива различни утайки, вследствие на което изгубва своите първични свойства и своята чистота. Тази е причината, дето съвременните хора са недоволни от своя живот.

Мнозина казват: „Аз съм неразположен, аз съм тъжен, аз нямам успех в живота си, животът ми няма смисъл.“ Това са обикновени фрази, с които човек иска да се утеши. Обаче не е достатъчно само човек да се утешава или да констатира някои свои състояния като добри или лоши, но той трябва да знае причините и последствията на явленията, както и някои методи за изправяне на лошите, дисхармонични състояния. Ако човек може само да констатира някое свое тежко състояние, а не знае как да го превърне в добро, той ще мяза на онзи лекар от турско време, който лекувал всички болести по един начин – намазвал болното място отгоре с мехлем. Но от този мехлем болестите не се премахвали, нито пък се намалявали. След лекуването с мехлем в медицинската практика се явиха и други лечебни средства като пенкелер, панацея, които употребяваха за всички болести, но при все това болестите не само че не се намалиха, но от ден на ден се увеличават. Днес медицината си служи с ред лекарства, в които се съзира усилието на човешкия дух да се освободи по някакъв начин от болести и страдания – изобщо да се освободи от ограничителните условия на живота. В това отношение съвременните хора мязат на конете. Когато духат силни бури и ветрове, конят, вместо да върви напред, той отстъпва назад. Вследствие на това, ако един кон се намира до брега на някое море, когато задухат силни ветрове, той започва да отстъпва назад и пада в морето. Същото се случва и с хората, когато искат да избегнат от някое зло. Те искат да се освободят от едно зло, а попадат на друго. Питам: какво се изисква тогава от човека, за да избегне злото? – Будно съзнание. Спасението

на човека седи в неговото будно съзнание и в чистия живот, който прекарва на Земята.

Казвам: ние не говорим за живота, който човек сам е опетнил. Това е личен въпрос, с който въобще не се занимаваме. Ние говорим принципиално за живота като за велико постижение, към което човешката душа се стреми. В човешкото естество едновременно функционират няколко течения на живота. Едното течение е физическият живот, в който състоянията на човека лесно се сменят. Този живот се отличава с голяма неустойчивост. Другото течение е духовният живот, в който има нещо възвишено и благородно, нещо устойчиво. Третото течение е Божественият, Вечният живот, който регулира всички неща и явления, като дава пълна стабилност на човека. В този живот човек знае, предвижда и разполага с нещата. Кажете ли, че ще направи нещо, той го изпълнява. Наука е това! Човек, който живее в Божествения свят, навред носи своето благословение. По това именно той се отличава от човека, който живее в обикновения, във физическия свят.

В това отношение, когато правим екскурзии, ние не се интересуваме толкова от външната форма на планините, канарите, изворите и реките, колкото от въпроса какви разумни същества са минали през тия места и какво са оставили. От външния вид на тия места се определя степента на развитието на разумните същества, които са минавали покрай тях. Ние се интересуваме само от тия разумни същества, които седят на по-високо стъпало в развитието си от нас, и затова наблюдаваме и изучаваме картините, които те са изложили в Природата. Съвременните художници вземат платна, четки и бои и нарисуват една, две или повече картини, като ги оставят на хората да им се любуват и да учат по тях.

В миналото обаче художниците не са рисували по този начин. Те не са разполагали с платна, четки и бои, затова са рисували картините си върху канарите и планините. За да се разберат техните картини, трябва да се гледат отдалечее, на разстояние около 10 – 15 километра. При това, за да се разбере дълбокият им смисъл, те трябва да се гледат при специални разположения, при специални условия. Например трябва да се знаят ред закони, които определят както височината, така и наклона на известни върхове Щом е така, тогава не е безразлично дали даден връх ще бъде по висок, или по-нисък от друг някой. Освен това в планинските места има известни центрове на тежестта, които определят посоката на силите в тия планини. Вследствие на това във всеки планински връх има специално движение на частиците. При това движение силите се стремят да запазят известно равновесие. Когато се наруши равновесието между силите в един планински връх, той започва постепенно да се руши. Благодарение на това едни от върховете на планините, като Мусала на Рила и други някои, постепенно започват да губят своето равновесие, а други планински върхове го възстановяват. За в бъдеще едни планини ще се рушат, а други ще се възстановяват. В последните се образуват нови центрове, които привличат нови енергии, нови сили, вследствие на което тия планини растат и се развиват, както и хората. По същия начин расте и дъното на моретата.

За човека, който разбира вътрешния, дълбокия смисъл на живота, всички явления крият в себе си или зад себе си известна разумност. Той вижда подобна разумност и в теченията на реките, езерата и моретата. Много религиозни хора обаче обясняват някои явления по механически начин, но механиката не разрешава въпросите. Защо? – Понеже в механическите действия няма разумност. Питам: има ли някаква разумност в зъбците на две колела,

които влизат едно в друго? Ако разумността е в самите зъбчати колела, то при счупване на един от техните зъбци колелата сами би трябвало да изправят тази повреда. Щом не могат да поправят счупения зъбец, ние казваме, че разумността седи вън от тях.

Вие казвате: „Бог е направил човека, а същевременно Той е създал и живота.“ Вярно е, че Бог е направил Земята, Слънцето, Месеца, звездите и всички останали небесни светила, а най-после е направил и човека, но в никой случай не можем да кажем, че Той е създал и живота. Създаването на живота не е механически процес. Следователно човек има еднакво отношение и към Земята, и към Слънцето, като към тела, направени от Бога. Значи първото отношение на човека е към Първичната Причина на нещата, а после към всичко онова, което Тя е създала. Затова е казано в Писанието: „Човек не трябва да се кланя на Слънцето, но и Слънцето не трябва да се кланя на човека.“

Казвам: що се отнася до външната страна на Целокупния Живот, той може да се разглежда като общ сложен организъм, съставен от безбройно число колела. Всеки човек като индивид съставлява част от този организъм. Докато е в този организъм и се върти заедно с всички колела, той се мисли за много нещо. Счупи ли се обаче един от зъбците на колелата, той разбира вече, че силата не е у него, и започва да се чуди, да мисли какво да прави. Казвам: „Един от зъбците на колелата се е счупил.“ – „Какво да правя?“ – „Ще чакаш, докато дойде някой велик майстор да поправи счупения зъбец.“ Той може да го поправи, а може и да го извади, да го хвърли навън и вместо него да тури здрав. Ще кажете: „Как е възможно да ме извадят навън?“ – Да, човек може да бъде изваден навън и като зъб от някое колело. И като колело да се претопи и да се постави отново в друг някой организъм. От същия, от Великия Майстор, зависи формата,

която може да ви се даде. Трябва да знаете, че вие още не сте господари нито на своята форма, нито на своя живот. Вие се намирате още под опекуството на Великия закон. Казвате: „Ние сме свободни.“ – Не преди всичко вие не сте свободни нито от въшките, нито от бълхите, нито от комарите. Едва седнете някъде, и усещате вече, че нещо ви е ужилило. Не само по ниските места има паразити, които безпокоят човека, но те се срещат и по високите места. В Рила например, около езерата, на височина 2400 м, се срещат особен род мухи, които кацат по човека и силно го жият. На ужиленото място се образува подутина, подобна на ужилено от паяк или от пчела. Тези мухи внасят в организма на човека особена течност, която действа лечебно.

„Който прави Истината, иде към виделината.“ – Този стих не е правилно преведен. Истината не може да се прави. Смисълът на този стих подразбира: „Който обича Истината.“ Ако думата прави се изтълкува кабалистически, според буквите, от които е съставена, първата буква – п, в тази дума е на мястото си. Тя означава да възприемеш нещо. Втората буква – р, не е на мястото си. Тя означава да хванеш нещо с ръката си. В този смисъл Истината не може да се хваща с ръка, но се възприема с ума. Буквата а е на място употребена. Истината внася Правдата в света. Дето няма Истина, няма и Правда. Сега хората искат да внесат първо Правдата, правото в света, а после Истината. Това е невъзможно. Първо ще възприемете Истината, а тя ще внесе Правдата. Всички неща се развиват по един последователен ред.

И тъй, ние говорим за живота според сегашното му развитие. Ние не го разглеждаме теоретично. В това отношение физическият, духовният и Божественият живот представляват известен род сили. Тези три вида живот като течения на общия живот са свързани едни с

други. Там, додето човек е достигнал днес, той представлява една малка част от общия развой. За в бъдеще човек ще се измени още повече, па и трябва да се измени, за да дойде до правите, положителни разбирания на живота и на Природата. Днес всеки човек има известно верую, което иска да наложи и на другите, да им докаже, че тъй, както той мисли, е най-право. Той може да наложи своето верую, своите разбирания и на другите само тогава, когато има за тях абсолютни, положителни доказателства. Например френолозите казват, че дългият нос е признак на интелигентност. Обаче не всякога дългият нос определя интелигентността на човека. Известно е на всички, че с целзиевия термометър се определя температурата. По аналогия на горното твърдение, че от дължината на носа зависи интелигентността на човека, трябва ли да вадим заключение, че и от дължината на термометъра ще зависи неговата точност при измерване на температурата? От какво зависи точността на термометъра? – От правилното му приготвяне. Има ли някаква неправилност или грешка в приготвянето на термометъра, тя се изразява в неточното измерване на температурата.

От друга страна френологията твърди, че ако носът е къс и широк, това показва известна деятелност в чувствата. Тази широчина на носа може да се дължи на някакъв физиологически дефект в човека. Значи законът, който определя интелигентността и деятелността на чувствата в човека, е верен само тогава, когато дължината на носа е резултат на усилена умствена дейност, а широчината му – резултат на усилена дейност на сърцето. Когато умът не е работил интензивно и когато сърцето не е работило усилено, дължината и широчината на носа са привидно явление: те са образувани по механически начин като резултат на някакво натрупване. В този случай доказателствата за дължината и

широчината на носа излизат неверни. Това показва, че дължината на носа, която действително определя интелигентността на човека, трябва да бъде точно определена мярка, а не произволна. Същото се отнася и до широчината на носа. Освен това, когато се определя интелигентността и дейтелността на чувствата у човека, трябва да се вземат предвид общата конструкция на носа, кожата му, мускулите му и ред още обстоятелства. Мускулите на носа в интелигентния човек са устроени по особен начин и се отличават от тия на неинтелигентния човек. В носа на интелигентния човек има известна красота. Природата обича красотата и всякога се стреми към създаване на красиви форми.

Ще кажете: „Кой свят е красив?“ – Умственият. Той е свят на красотата, той създава формите. Щом дойдем до чувствения свят, чувствата оказват влияние върху широчината на носа. Дойде ли се до нормалната мярка за широчината на носа, казваме, че този човек е благороден. Значи по широчината на носа се определя благородството на човека. Каквото чувство и да се зароди в човешкото сърце, веднага то се отразява на носа – забелязва се леко мръждане на мускулите. Най-скритите чувства, които минават през сърцето на човека, винаги се отразяват в мускулите на носа. В това отношение носът е пълно отражение на чувствата у човека. Всички чувства на човека се отразяват върху носа, тъй както картините на кинематографа се отразяват върху главното. Дойдем ли до очите пък, там вече няма абсолютно никаква лъжа. Който иска да скрие нещо, не му остава друго, освен да затвори очите си. Когато децата искат да излъжат, да скрият нещо от родителите си, те затварят очите си. И след всичко това ние мислим, че може да има нещо скрито-покрито. Не, навсякъде, дето има скрита вода, тя излиза на повърхността – и през най-малките шупли ще излезе навън.

Казвам: от гледището на Божествения свят няма скрити, няма тайни неща. Не се минава много време и всичко, което човек е таил дълбоко в себе си, излиза отвън. Затова именно от всички се изисква чистота – чист и свят живот. Това може да се постигне само когато човек изпълнява не своята воля, а Волята Божия. Същото нещо Христос е казал в един от стиховете на Господнята молитва: „Да бъде Волята Ти както на небето, така и на земята!“ Значи жителите на Небето изпълняват вече Волята Божия по един естествен път. Всички разумни същества, които живеят на Небето, имат будно съзнание за това, което вършат, и са доволни, че изпълняват Волята Божия тъй, както трябва, за да служат като образец на жителите от Земята. Обаче съвременните хора, като не знаят правилния начин за изпълнение на Волята Божия, искат чрез принуждение, чрез насилие да изпълнят този ред, да изпълнят тази висша воля. Те създават закони, правилници, но Волята Божия пак не се върши. Когато хората изпитват моменти на щастие, това не е резултат на земния живот. Земният живот представлява редица от страдания и нещастия. Защо? – Защото той е непрекъснато нарушение на Великия Божи закон. Следователно радостите, щастието в живота на хората идат от Небето, от Божествения свят. Прекъсне ли се връзката с този свят, страданията идат. Значи страданията и нещастията идат от Земята, а щастието и радостите – от Небето.

И тъй, ако хората очакват щастие и радост от Земята, тяхното положение може да се изрази с българската поговорка „Трай, коньо, за зелена трева!“ Очаквате ли радост и щастие, обърнете погледа си нагоре, към висшия свят! Това е в реда на нещата. Растенията очакват своето спасение от Слънцето. Хубавото, красивото за растенията иде от Слънцето, а не от земята. Хубавото, красивото за водата иде от Слънцето, а не от земята. Хубавото и красивото и за хората иде от

Слънцето, от този велик свят, а не от Земята. Всичко хубаво и велико иде от света, дето се изпълнява Волята Божия. Той е свят на ред и порядък. Съзнанието на тия Същества там е тъй будно, така добре развито, че те знаят, предвиждат и разбират всичко. Те знаят причините и последствията на нещата, затова нито спорят, нито се разправят помежду си, нито се мъчат да убеждават другите. Щом видят някой човек, те вече го познават.

Велико нещо е познанието! Да познаваш човека, това не значи да измериш границите му – доколко той е голям или малък. Познаването на нещата не се определя с измерване на тяхната големина. И Вечността не се определя с измерване на нейната големина. За Вечността няма мярка. Под думата вечност се разбират тия условия на живота, които никой не може да ограничи. Вечността, безконечността не може никога да се свърши. Тя съдържа в себе си всички красиви възможности. Има вечност, която е минала вече, има вечност настояща, има и вечност бъдеща. Това, което е минало за нас, за други същества е настояще, а за някои – бъдеще. Тези въпроси са отвлечени и мнозина от вас може да не се интересуват от тях. Които не се интересуват от тези въпроси, имат право за това. Защо? – Всички хора не са на еднаква степен на развитие. В духовно отношение някои хора са в първо отделение, те едва сега изучават буквите и само тях разбират. Други са във второ отделение, трети – в трето, в четвърто отделение, а някои са в класовете на прогимназията или гимназията. Обаче има деца от първо отделение, които се считат за големи, и те се държат като важни авторитети. Те едва смятат от 1 до 10 и мислят, че много знаят. Действително, много нещо е да знае човек да смята от 1 до 10. Животът на Земята се включва в тия числа.

Животът на всеки човек се определя с една математическа формула от числата от 1 до 10. Ако вървите по закона на инволюцията

и броите от 1 до 10, това е Божественият живот; като слизате отгоре, от 1 до 100 е животът на ангелите; от 1 до 1000 – животът на хората, а от 1 до 10 000 – животът на млекопитаещите. И така може да дойдете до 100 000, до 1 000 000 и повече. Всички тия числа представляват кръгове и всеки кръг има свои по-малки подразделения. Всеки по-голям кръг със своите подразделения представлява ред възможности, но всеки от тях съставлява един вътрешен кръг на Безпределния Живот, който теософите наричат абсолютен, безпределен, безконечен. Този живот няма нищо общо с живота на по-малките кръгове – те трябва да се нагласяват според него. Или изразено с контрастен език: нито ние познаваме Безпределния, нито Той ни познава. Какво ще кажете на това отгоре. Обаче Този, Когото ние познаваме и Който нас познава, само Той познава Безпределния. Значи Бог, на Когото ние се кланяме, познава Безпределния. Тъй щото между това Начало, което ние познаваме, има друго Начало. Той е Безпределният Бог, Който ни свързва в едно цяло.

Тази идея е малко странна, даже и малко страшна. Кога се страхува човек? – Когато се качи на някоя висока канара и пожелае оттам да скочи. Ако той няма крила, с които да хвъркне, опасно, страшно е положението му; ако има крила, ще хвъркне, дето иска, и няма да се плаши. Що са крилата? – Знанието. Който има знания, той може да хвърчи без страх. Казвам: вие трябва да вложите в съзнанието си новите идеи, които ви изнасям сега, за да подобрите с тях живота, който Бог е вложил в душите ви. Какво представлява човешката душа? – Тя може да се уподоби на прекрасна градина, добре заградена наоколо със зеленина, а вътре посята с най-доброкачествени плодни дървета. Човек е градинарят, който я обработва. Питам: какво ще излезе от тази прекрасна градина, ако няма вода, за да се полива? В този случай водата представлява

живота. От нея зависи плодородието на градината, което може да се използва както за благо на самата душа, така също и за благо на нейните близки. Ако човек сам стане причина да се отбие някъде водата, градината вече запустява, оградата ѝ се срутва, дърветата изсъхват и тя става вече свърталище на добитъка. Тия животни започват да я наторяват със своите извержения. Ние наричаме това наторяване страдание. Това наричаме още и карма, или зла съдба. След време тия страдания ще се махнат и отново животът ще потече, ще се възстанови пак прекрасната градина. Докато дойде това време обаче, ще се изпитат лошите последствия на този тор. Няма по-страшно нещо от нечистотиите в живота! Говедата не заравят своите извержения, както това правят свинете, а оставят на хората те да свършат тази работа. Свинете пък вършат тази работа не от някакво високо съзнание, а по силата на своя навик да ровят и разравят. Като ровят и разравят земята, те случайно заравят и своите извержения. Волът например, като натори земята със своите извержения, казва на господаря си: „След като наторих нивата ти, впрегни ме сега да я изора.“ Като я изоре, само тогава вие ще разберете смисъла, философията на живота.

Това е символ, който трябва да обърнете, да анализирате, за да намерите вътрешния смисъл, скрит в него. Вие трябва да дадете такъв израз на този символ, какъвто математиката дава на числата. Същото се отнася и до буквите. Всяка буква има свой определен израз. Въпросът не е в това, скоро да получите крайни резултати, крайни цели. Първо за вас е важно да дадете израз на всяко число, на всяка буква, на всяко явление в живота, и след това да очаквате крайни резултати. Всяка буква, всяко число представляват един метод. Вие искате да подобрите живота си. Как ще го подобрите? – Трябва да намерите такъв метод, че като го приложите в живота си, да получите

добри резултати. Казвате някому: „Не греш!“ – „По какъв начин, какво трябва да направя, за да не греша? Толкова пъти съм правил усилия да не греша, но пак греша.“ Вие запитвате: „Има ли наистина някакъв сигурен метод, чрез който човек да не прави грехове?“ – Има, разбира се. Много примери са дадени, остава само да ги приложите.

Сега ще ви приведа един пример за потвърждение на мисълта, че човек може да намери начин да не греша. Един турчин, от Шуменско някъде, бил голям пияница. Той правил много опити да се отвикне от тази слабост – да пие. Какво ли не правил той? И Корана чел, и се заричал да не пие – и все пак пиел, не могъл да се откаже от пиенето. Най-после, като видял, че сам не може да се поправи, казал си: „Аллах иши“ – Божия работа е това! На Бога оставям всичко.“ Като си казал така, пак се запътил към кръчмата да пие. Това било вечер, към 11 часа. Той се обърнал към кръчмаря и му казал: „Иване, дай ми четвърт кило ракия!“ Кръчмарят по погрешка вместо ракия налял четвърт кило газ. Турчинът надигнал шишенцето и бързо го изпил. Като разбрал, че вместо ракия изпил четвърт кило газ, той рекъл на кръчмаря: „Иване, Иване, какво направи!“ – и на часа излязъл от кръчмата. От този момент той престанал да пие. Газта го излекувала. Газта има резултат само тогава, когато Аллах я дава. Това значи: газта лекува само тогава, когато се употреби разумно. По този начин между кръчмаря и турчина се образували отношения, а газта послужила като връзка за тия отношения. Кръчмарят му казал: „Слушай, аз съм кръчмар и не пия, а ти не си кръчмар и пиеш. Щом аз мога да се въздържам, ти още повече можеш да се въздържаш.“ Значи чрез кръчмаря Бог освобождава турчина от слабостта му да пие.

И сега, щом кажем някому да не греша, трябва да намерим начин, метод, този човек да не греша. Кажем ли някому да прави добро, пак трябва да му покажем начин как да прави доброто. Казвам:

ако в новата наука употребяваме старите методи, ние ще имаме стари резултати. Казвате: „Да се обичаме!“ – Как ще се обичате? Казвате: „Така трябва да се обичаме, че да сме готови да правим добро едни на други.“ – И като се обикнете, и като сте готови да си правите добро, пак злото може да се яви. Например една мома обиква друга някоя. Идва трета и казва на първата: „Ти мислиш ли, че тази твоя обич ще ти донесе някакво добро?“ Първата мома поглежда никак особено, мило към своята любима. Третата ѝ казва: „Какво я поглеждаш така особено?“ Особено ще я поглежда, разбира се. Какво означава този особен поглед? – Той означава интензивност на чувствата. Котката например поглежда особено към мишката. Защо? – Чувствата ѝ са интензивни по отношение на мишката. И птичката, кацнала нейде на дървото, поглежда особено към котката, но котката поглежда за едно нещо, а птичката – за друго. При всеки даден случай човек може да се намери в положението или на котката, или на птичката. Човек трябва да разреши в себе си въпроса каква роля играе котката и каква – птичката.

От чисто практическо гледище човек не трябва да се занимава с отрицателните сили на тъмнината, защото те го демагнетизират и той изгубва своята вътрешна сила. Когато човек наблюдава някое отрицателно действие, той се опетнява. Виждаш ли, че бесят или убиват някого, не гледай, не петни душата си! Помоли се за този човек и се постарай да си създадеш някакъв красив образ, някаква красива форма в ума. Създай в ума си една картина за доброто на този човек, та да му помогнат от невидимия свят, да отворят път на душата му. Следователно нека остане във вашия ум една картина за доброто, за благото на този човек. Речете ли да разправяте на този, на онзи за това, което сте видели, вие вече сте се опетнили. Ако двама братя или две сестри от Новото учение се скарат или сбият, те

непременно ще почувстват някаква вътрешна тъга в себе си. Те изпитват тъга, защото са се наранили вътрешно, и трябва да превържат раната си.

Казвам: да се карат или да се бият хората – това е стар начин на действие. Докато хората прилагат старите методи в живота си, те няма да имат никакви положителни постижения. Резултатите на тези методи са остаряване и дисхармония във всичко. Новото общество не може да почива на стари методи. Старите методи са изгнили вече греди, които не могат да издържат нова постройка. Мнозина казват: „Господ може да направи всичко.“ – Така е, Бог може всичко да направи, но ако утре не задоволи вашите желания и очаквания, вие сте готови да се откажете от Него. Бог, Великото Начало на живота, може да направи всичко, което включва в себе си пълнота и съвършенство. Той има избор в Своите действия, макар че има свобода да направи, каквото иска. Неговите действия обаче са всякога разумни и съвършени.

На какво трябва да се базира разумността изобщо? Когато някой човек ме хвали, това показва, че той очаква също така да бъде хвален от мене. Когато някой ме обича, и той очаква да бъде обичан. Когато някой ми подарява нещо, и той очаква подарък от мене. Това са правила без изключения. На какво основание трябва мене да хвалят, а аз да не хваля? Защо аз трябва да бъда обичан, без да отговоря на другите пак с обич? В такъв случай, ако искам да бъда свободен, трябва да наредя нещата на това място, което е най-безопасно. Например, ако искам да чета, а нямам свещ, ще почакам, докато друг някой запали свещта си. Тогава аз ще чета свободно на неговата светлина, без да се задължавам да го хваля, задето той е запалил свещта за себе си. Друг е въпросът, ако аз помоля този човек да

запали свещта си специално за мене, или пък ако той ме помоли да запала свещта си специално за него.

Сега вие трябва да схващате правилно новите веения, новите отношения, които Бог има към вас, както и към всички ония, които влизат в Новата култура. Под думите нови отношения разбирам отношения, несъществували досега. Ще ви приведа един прост пример за изяснение на мисълта си. Някоя майка има само едно дете, което много обича. Тя постоянно го милва, гали, целува, прегръща – радва му се. Когато детенцето ѝ стане седемгодишно, тя го изпраща на училище, да се учи. Учителят вече има съвсем други, нови отношения към това дете. Той не може да го милва и прегръща, както е правела майката. Неговата задача като учител е съвсем друга. Тук се зараждат отношения между учител и ученик. Ако учителят има в отделението си 30 – 40 деца и постъпва с тях, както майките им постъпват, питам: колко часа трябва да има той на разположение, докато изпълни тази процедура? Когато майката прегръща детето си, тя го храни, дава му нещо. Значи когато човек иска да живее, той трябва да се храни; когато човек иска да мисли, той трябва да учи. Следователно при майка си детето живее, а при учителя си учи.

Казвам: всеки човек, който се стреми към нов живот, той влиза в нова област – в закона на безсмъртието, дето отношенията между хората са съвсем нови. Тия отношения са абсолютно чисти. На Небето и децата живеят в тия отношения и ги спазват. Досега аз срещнах в България само едно дете, момиченце, с такава абсолютна чистота в погледа му. В очите му имаше нещо Божествено, което единствено е в състояние да внесе красивото и великото в света. Срещнете ли това дете, то събужда желание във вас и вие да бъдете като него. Неговият поглед говори за една свободна, богата душа.

И тъй, всеки, който обича Истината, трябва да придобие ново вътрешно състояние. За постигане на това състояние човек трябва да има голяма вътрешна прозорливост, досетливост, да разбира кое е приятно и кое е неприятно на хората. Спрямо душите на хората той трябва да бъде много внимателен. Тъкмо тази черта липсва у българите. Българинът е крайно нахален. Надали има друг народ, за когото може да се каже същото. Като общо правило българинът не знае какво нещо е любов и уважение към личността на човека, а още повече към душата. Когато българинът проявява към някого уважение или почитание, непременно той има някаква користолюбива цел. Българинът рядко може да направи нещо безкористно. Ако той не може да извърши нещо от любов, нека го направи поне от обич към Истината.

Казвам: българите трябва да се борят с този вътрешен недъг – нахалството, за да се повдигнат. Този недъг може да се изправи само по един начин – когато човек обикне Бога. Като говоря за обич, за Любов към Бога, аз не разбирам този Бог, Който живее на Небето, нито Този, Който живее в хората, но подразбирам Бога, Който сега иде в света. Младият момък няма да се влюби в стара баба, която представлява живота на миналото; той няма да се влюби в женена жена, която представлява сегашния живот, но ще се влюби в чистата девствена мома, която никога мъж не е познала. Тази мома представлява бъдещия живот – живота на Новата култура. Това е правилното положение на нещата, което всички съвременни хора трябва да разбират. Тъй както хората вярват днес в Бога, това не е вяра. Това е живот на интерес. Кой не вярва в една богата банка? Да вярваш в някоя банка само затова, че всеки ден имаш възможност да теглиш пари от нея, това е вяра чрез принуждение, вяра от интерес. Според индусите истинската вяра в Бога подразбира сливане с Него.

Това не е точно определение на вярата. Според нас сливането с Бога подразбира да гледаш на нещата тъй, както Той гледа. Затова се изисква абсолютна чистота – с нищо да не опетняваш Божественото в себе си.

Когато се говори за Бога, Когото не познавате, това е философско положение, което може да смути донякъде съзнанието на обикновения човек. Ние не говорим за това Начало, което вие познавате в смъртта, но говорим за това Велико Начало във Вечния живот, което вие още не познавате. Може ли да се нарече лекар този човек, който продължава живота ви само с няколко дни? Може ли да се нарече майка тази жена, която ви дава живот само за 30 – 40 години? Може ли да се нарече баща този човек, който сам е излял и изпил всичко, а за сина си нищо не е оставил? И сега, ако знаете законите за раждането и прераждането, всеки от вас ще може да определи на кое място ще се прероди. Ако някой баща има 5 – 6 сина, в отвъдния живот той ще се прероди чрез този син, когото най-много обича. Като има предвид това, той оставя на своя любим син най-много наследство: къщи, ниви, пари. Той прави това с користлюбива цел: като дойде втори път на Земята, да бъде богат. На останалите синове, които не обича толкова много, или никакво наследство не оставя, или оставя много малко, с което иска да каже: „Аз няма да се преродя чрез вас, затова не ви оставям нищо.“ По същия начин постъпва и майката, когато има няколко дъщери. Една от дъщерите си тя обича най-много и всичко, каквото има, дава на нея, защото иска да се прероди чрез нея. Туй не е за осъждане, защото такъв е вечният план на живота. Това ще се повтаря и преповтаря дотогава, докато човек се изчисти от своя егоизъм и от користлюбието си. При тази користлюбива любов, когато бащата се прероди чрез своя любим син, той ще бъде отгледан от него по всичките правила на

съвременното възпитание. Той ще тегли от сина си такъв каиш, какъвто никога не е виждал и не е чувал. Всеки човек в живота си ще минава през страдания дотогава, докато дойде до абсолютно безкористие.

Следователно първото нещо, което се изисква от всеки едно, е да има в съзнанието си високо понятие за Бога. Като имаме предвид всички съвременни религиозни вярвания за Христа, за светиите, за онзи свят – всички тия вярвания трябва да се пречистят! От тях хората са направили една сплав, една амалгама, вследствие на което си представят нещата тъй, както никога не са били. Днес се говори за Христа, за християнството, но питам: какво е било християнството в своя първоначален период? Какъв е бил Христос и как е проповядвал? – Христос ходел скромно облечен, със сандали на краката си. Как стана тогава, че Неговите избраници днес служат на Бога с мантии и с корони на глава? На времето си Христос работил без заплата. Как се нареди днес Неговите избраници да получават такива големи заплати? Аз се чудя на всичко това. Как ще обясните тези факти от научно гледище? Ако една овца проявява качества, каквито майка ѝ не притежава, питам: отде се явиха тези качества в овцата? Когато видя един катър, аз знам, че майка му е била кобила, а бащата – магаре. Ето защо, когато човек даде ход на някоя чисто животинска или човешка проява в себе си, той трябва да знае, че или баща му, или майка му е причина за това. В единия от тях е имало някакво неестествено проявление. Ако не е така, отде може да дойде този грях.

След всички грехове и престъпления, които съвременните хора вършат, най-после те казват: „Ние сме от Бога родени.“ Питам: как е възможно да сте родени от Бога, а грехове и престъпления вършите? Не говорете така! Не обвинявайте Бога за вашите грехове и престъпления! Когато вършите грехове и престъпления, Бог хиляди

пъти ви казва: „Не правете това, защото не е право, не е добро!“ Вие чувате гласа Му – и пак вършите своето. Защо Го обвинявате тогава? Кажете си: „Аз сам направих този грях и ще понеса последствията му.“

В един женски манастир живели няколко калугерки със своята игуменка. Калугерките обичали да ядат печени яйца, но не им позволявали. Те търсели начин как да задоволят това свое желание. На една от тях идва наум да пекат яйцата на свещ. Намислила и го приложила. Този начин се оказал практичен и затова, незабелязани от никого, те го прилагали често. Игуменката видяла един ден как калугерките скрито от нея пекат яйца на свещ. Тя се почудила и казала: „Отде се намери този дявол, да ги научи да пекат яйца на свещ?“ Дяволът, като чул, че се хвърля такова обвинение върху него, казал: „Напразно ме обвинявате! Аз за пръв път чувам подобно нещо, да се пекат яйца на свещ.“ Значи и князът на света за пръв път вижда такова изкуство. Въпросът не е за греха. Грехът е минал вече своето време.

Днес ние трябва да знаем да градим. Ние сме зидари и с чукове в ръка трябва да градим Божественото здание! Един ще циментира, друг кал ще бърка, трети греди ще дяла. Всеки ще прави, каквото може, но всички заедно ще градим. – „Ама аз вярвам в Бога.“ – Не е въпросът във вярването. Всички трябва да градим. От всички се иска работа. Минаха ония времена на безработица. – „Ама аз те обичам!“ – Какво от това? Че обичаш – толкова по-добре за теб. Това е условие да работиш, да служиш на Бога. И затова, казвам: дошло е времето да работите на Божественото здание. Който не е готов, няма да бъде взет за работник, понеже ще развали Божествения план. Той скоро ще се умори и ще каже: „Нека дойде друг да гради!“ – Не, така не може. Всички трябва да бъдете майстори. Правете всичко за Бога. На Бога

служете, себе си почитайте, ближния си обичайте! Да обичате ближните си, значи да им помагате, като им давате подтик да свършат работата си по-скоро и по-добре.

Значи всички на работа! Начинът, по който сте работили досега, е добър, но има вече нов, по-добър начин за работа. Новият начин се заключава в абсолютното спазване на законите на Разумната Природа. Например, когато правим екскурзии, понякога дъжд вали, вятър вее, и някои казват: „Защо Учителя не разсее облаците, за да не вали дъжд? Защо не спре вятъра и не заповяда на Слънцето да грее?“ – Не, аз съм много внимателен спрямо Природата. Аз не променям нито ветровете, нито дъжда спирам, но се нагаждам към тях. Като срещна приятелите, които създават ветровете и дъждовете, поразговарям се малко с тях и им казвам: „Виждам, че искате да ни окъпете и да ни проветрите малко, но гледайте да не ни окъпете и проветрите повече, отколкото трябва.“ Аз никога не им заповядвам: искам те сами да се сетят какво трябва да направят. Ако не разберат как трябва да постъпят, казвам: тяхна работа е това! Те вършат работата си, както разбират, а пък аз трябваше да избира съответно време за екскурзия. Не трябваше да отивам на екскурзия тъкмо този ден, когато приятелите поливат там. Ако съм направил някаква погрешка в изчисленията и в такъв ден именно тръгна на екскурзия, обръщам се към тях внимателно, като им казвам: „Ще бъдете така добри да задържите поливането си за още няколко часа.“ Човек не трябва да заповядва, но трябва да бъде внимателен.

Казвам: в отношенията ни се изисква пълно съобразяване с онова, което Живата Природа върши. Обаче в Природата има известни прояви, които не са Божествени. Само срещу тия прояви ние реагираме: например срещу явяването на някой голям опустошителен циклон, или на големи порои, които причиняват наводнения, и срещу

ред други стихии, защото те не са Божествени явления. Причините за тия стихийни явления сме ние, хората, които с нашия неправилен живот създаваме един неестествен ред на явленията в Природата. Всяка планинска местност, в която владее чистота и святост, може да изпрати срещу нас бури и ветрове, ако се опитаме с нещо да нарушим нейните правила и закони. Съществата, които населяват тия места, могат да ни изгонят, и ние ще се принудим да слезем в по-ниските места.

Мнозина мислят, че могат да вършат на планината, каквото искат. Не е така. Чистота се изисква от човека! В Природата съществува закон за Абсолютна чистота: чистота в мисли, чувства и действия. Не се плашете от този закон! Със страх човек не се спасява, но той трябва да знае, че съществува един Божествен закон, който регулира всички явления в живота и Природата. Например ако отидете в някоя планинска местност, населена от нимфи, и се опитате да развалите техните градинки, ще влезете в стълкновение с този закон, който регулира явленията, и вие непременно ще пострадате. Тия нимфи избират най-хубавите места в планините и ги покриват с цветя и зеленина. Те ги поливат, обработват и наглеждат, както домакинята обработва своята градина. Нимфите поддържат градинките си със своята обич. Ако времето е сухо, без дъжд, те носят специално за тях вода и ги поливат. Та когато минаваме през такива планински местности, трябва да бъдем много внимателни. Сутрин, когато наблюдаваме изгрева на Слънцето, а вечер – звездите, пак трябва да бъдем внимателни. На Земята се забелязва едно слабо клатушкане, вследствие на което ние нямаме всякога едно и също отношение към Слънцето, Месеца и звездите. Такива промени стават не само на Земята, но и в атмосферата. Някога въздухът е по-гъст, а друг път – по-разреден; някога е по-сух, а друг път – по-влажен.

Навсякъде в Природата се забелязва една малка промяна. Понякога Слънцето и звездите не изпращат към Земята нужното количество светлина, от която ние се нуждаем. Има случаи пък, когато ние не можем да възприемем направо слънчевата светлина. Тя трябва да мине предварително през специални трансформатори, да се смекчи, и тогава да дойде до нашите очи. Обаче ние трябва да знаем по кое време да излизаме сутрин. Ще кажете: „Добре е да се излиза сутрин при зазоряване.“ – Не, има случаи, когато не е добре да се излиза сутрин при зазоряване. Спрем ли се обаче пред тия специални случаи, ще дойдем до фанатизъм. Природата не търпи никакъв фанатизъм.

Понеже всички центрове в Природата се менят всеки час, човек трябва да бъде винаги буден, готов на поста си, като капитан на своя параход – всеки ден да прави нови изчисления, всеки ден да се приготвява за нови условия. И благата, които Бог ни изпраща всеки ден, трябва да знаем как най-правилно да ги употребим за съграждане на нашето тяло. Например, вие искате да бъдете обичани, да имате влияние над хората. Питам: как можете да придобиете това, ако вашата нервна система е разстроена? Ако вие сте нервни и постоянно се дразните, как ще можете да обичате и да ви обичат? Вие трябва да бъдете като banker, организмът ви постоянно да бъде пълен с магнетична сила. Не сте ли богати с такава сила, нервни ли сте, хората ще ви избягват. Ако трябва да влезете в съобщение с такива хора, това направо не може да стане. С тях направо вие не можете да се разговаряте. Между тях и вас непременно трябва да дойдат ред други същества, които да смекчат тяхната енергия, да я трансформират. За такива хора Писанието казва: „Лошите съобщения развалят добрите нрави.“ За добрите хора с мек характер, богати с

магнетична сила, Писанието казва: „Добрите съобщения поправят лошите нрави.“

Сега пред нас седи една положителна, нова наука, ново Учение. Не е достатъчно само да твърдим, че трябва да бъдем добри, благородни, че сме хора на Новото учение, и т. н. В какво се заключава Новото учение? – Новото учение се изразява в определено, положително служене на Бога, в почит към себе си: да знаеш на всяка стъпка, че си човек, и в постоянна обич към ближните си. Новото учение включва в себе си една определена, положителна наука, която може да се приложи в живота. Новото учение дава на хората нов начин за самовъзпитание, чрез който те могат да видоизменят лицето си, да го направят красиво и хармонично. Повечето от съвременните хора са хилави, болни. Те трябва да преустроят целия си организъм, но за това се изисква голям капитал. Най-първо човек трябва да преустрои своето сърце, своя ум, своята воля, а след това и своята душа, като внесе в нея всички необходими елементи, с които тя трябва да работи. След като е работил върху своя ум, върху своето сърце, върху своята воля и върху своята душа, човек ще остави душата си свободно да работи и ще каже като пияния турчин: „Божия работа е това!“ Каже ли така, нека наблюдава как Бог работи. Сега с тези ъгли, които имате по лицата си, с тези възли по пръстите си, с този хилав организъм, вие не можете да влезете в Царството Божие. Трябва напълно да преустроите организма си. И само по този начин, с обновен, здрав организъм, вие ще видите как Бог работи и ще разберете за кой Бог ви говоря. Аз ви говоря за този Господ, Който иде сега в света. За Него се казва в Писанието: „Последния ден ще напиша Своя закон в сърцата им и те ще Ме познаят.“ Светът още не познава този Господ именно. Засега Той има повече от четиридесет имена, които са написани в Библията, но всички са опетнени. Затова

Той даде на Мойсей ново име за Себе Си. Вие как ще Го наречете? Христос Го нарече Отец, с което искаше да каже, че Бог има еднакви отношения към всички хора, като Баща към синовете си. Хората обаче нямат еднакви отношения към Бога. Някой казва: „Бог ме изостави съвсем: на едни даде богатство, на други – знания, а на мене – нищо.“

Христос дава два образаца за отношения на баща към синовете му и обратно. Един баща имал двама снове. По-младият син поискал от баща си своето наследство и отишъл в света да си поживее, дето излял и изпил всичко. Като излял всичко, той дошъл до съзнанието, че е сгрешил, и решил да се върне при баща си. Той си казал: „Аз мислех, че животът при баща ми е тежък, и затова пожелах да се отделя на свобода, но оказа се, че този живот бил по-тежък.“ Върнал се той при баща си, разкаян и смирен, като му казал: „Прости ме, татко, аз се връщам при тебе, но не съм достоен да се нарека твой син; моля те, приеми ме за твой последен слуга.“ Баща му се зарадвал, приел го много добре и в чест на неговото връщане заповядал на слугите си да заколят и опекаят едно от най-угоените телета.

Сега започва изпитът за по-големия син. Той минавал за чист и свят, работел с усърдие и любов на баща си, но сега, като видял радостта на бащата за връщането на по-малкия му брат, в него се събудила ревност, завист, и той казал на баща си: „Толкова години аз ти работя, но ти никога не закла за мене теле. Сега, като дойде брат ми, ти се развесели и заповяда да заколят за него най-угоеното теле.“ Баща му отговорил: „Синко, всичко, което имам, е твое. Ти можеш всякога, когато пожелаеш, да си заколиш не едно, но колкото искаш телета – всички са твои. Брат ти няма нищо – той беше изгубен и се намери.“ Значи големият син се възгордява, но не съзнава грешката си. Малкият син съзнава погрешката си и се смирява. Питам: кой от

двамата синове е на правата страна? – Малкият син, който се е разкалял, задето е напуснал баща си, е на по-прав път от големия син. Чувствата на бащата и майката не се дават по закон, но по любов.

Следователно новото положение в света изисква всички да бъдем Синове Божии. Щом сме Синове Божии, всички трябва да имаме еднакви отношения помежду си. Сега не е въпросът как трябва да се отнасят хората към мен. Важно е как аз трябва да постъпвам, какви трябва да бъдат моите отношения към Бога, към душата ми и към моите близни. Че не са ме приели никъде добре – това не ме интересува. От всекиго се изисква да държи сметка за своите постъпки и отношения, а не за отношенията и постъпките на другите. Каквото предприема човек, той трябва да се запита дълбоко в себе си как трябва да постъпи. Пътува ли за някъде, той трябва да се запита кой път да вземе. Божественото начало в човека ще му отговори накъде да върви, кой път да вземе, и т.н. Често при екскурзии много екскурзианти изгубват пътя и се забъркват по тази причина именно, че не се допитват до Божественото в себе си. Те си проектират нещо по човешки: било това, че избират по-кратък и лесен път, било че имат предвид някаква икономия в пътя, и в края на краищата остават изненадани: вместо по-евтино, пътят им излиза по-скъп, вместо по-кратък – по-дълъг. Така става, когато човек не се вслушва в своя вътрешен глас. Обаче Провидението действа така, че всяка неприятност превръща в приятност, всяко зло – в добро.

Всяко противоречие в живота на човека е ценна предпазна мярка. Чрез това дадено противоречие някои по-напреднали ваши братя искат да ви помогнат. Ще знаете, че в света има един определен Божествен път. Следва ли човек този път, косъм няма да падне от главата му. И оттам всяко противоречие, всяко страдание и всяка болест в живота на човека е резултат на отклонение от този път.

Чудни са съвременните хора! Виждам един болен човек: легнал на гърба си, отчаян, обезсърчен – очаква смъртта си. Той не се замисля, не прониква малко по-дълбоко, за да види, че има нещо по-високо от обикновения живот, в който се движи. Той не подозира даже, че всичко се нарежда отгоре, че има един Велик закон, който регулира всички неща в живота. Всички хора трябва да дойдат до съзнанието да разберат, че има една Велика разумност, която управлява света. Питам: в какво седи силата на човека? – Силата на човека седи в интереса, който той проявява както към своята работа, така и към Божията. В това отношение, ако всички хора се заинтересуват от Божията работа, светът ще се оправи. Ако оставим света сам да се преустройва и съгражда, нищо няма да се постигне. Ние сме зидари на новото и затова от нас се изисква съграждането на новия свят. Днес ние поставяме основите на Божественото здание, върху което ще градим с векове. Старият ред и порядък, старият морал ще минат и ще заминат – нов иде вече. Съграждането на новото започва от днес и ще продължи с хиляди години. Мнозина бързат: искат по-скоро да видят какво ще излезе. Тази работа не става с бързане. Казвате: „Отде ще вземем план за Божественото здание?“ Казано е: „Както е на небето, така ще бъде и на земята.“ Значи моделът е на Небето. Един ден, когато се отвори Небето, вие ще видите как трябва да се гради. Имайте вяра в това, което ви говоря, защото е Божествено. Ако вярвате в него, косъм няма да падне от главата ви.

Казвам: ако вървите по Божия път, порои и наводнения няма да има, циклони и разрушения няма да има. Всички порои, наводнения, бури и земетресения се дължат на нарушения, отклонения и опълчване срещу Великия Божи закон. Обаче всички трябва да знаят, че Земята принадлежи на Господа. Ако някой мисли, че може да прави, каквото си иска, той се лъже. Всеки, който се опълчва срещу

Божествените закони, нищо добро не го очаква; всеки, който е в съгласие с тия закони, пред него се откриват всички възможности на живота за добро. Ние сме за живота. Всеки живот има свои добри и лоши страни. Защо и за какво – ние оставяме този въпрос настрана, не го обясняваме. Тъй както е създаден светът, всички явления в него могат да се обяснят само по един разумен, Божествен начин. Един ден вие ще бъдете свидетели на всичко, което ви говоря. Тогава ще видите как Бог оправя работите. Планът е вече направен. Казано е в Писанието: „Старото ще си отиде и Бог ще създаде нова земя и ново небе.“ От невидимия свят ще дойдат готови работници за преустройство на света, а вие ще бъдете техни помощници. За това време именно и вие се приготвявате.

Някои от съвременните религиозни хора вярват, че като умре един християнин, той отива на Небето да блаженства: по цял ден пее и свири. Казвам: ако този християнин отиде на Небето със своето свирене, нищо няма да направи. На Небето именно той ще се учи да свири правилно. Обаче Небето не е място само за свирене. Там душите се учат и да свирят, и да пеят, и да ядат, и да пият правилно, но преди всичко то е място за работа. Ще кажете: „Щом е така, дошло е времето да не слугуваме вече на фараона.“ – Да, но фараонът не е някъде вън от вас. Най-лошият фараон е вътре във вас. Колко духовни сестри и братя са още фараони! Колко свещеници и владици са още фараони! Някой иска да ме разбере какъв човек съм, какво представлявам от себе си. Когато някой иска да ме разбере какъв човек съм, аз вземам чук в ръка, давам и на него такъв и казвам: „Ела при мене – и двамата заедно ще чукаме, ще градим.“ Работата ще покаже какъв съм и кой съм. Двама художници, двама музиканти, двама поети, двама религиозни, които работят заедно, всякога ще имат резултат и ще се познаят. Те са зидари. Когато двама души се

молят, те градят нещо. Ако единият се моли, другият ще слуша: той се учи как трябва да се моли.

Има фякири в Индия, които чрез музика влияят на змиите. Като засвирят на своя дървен инструмент, подобен на флейта, всички змии се събират наоколо им. Мнозина могат да свирят, но не могат да събират змиите наоколо си. Някъде из България един ходжа имал способността със свиренето си да събира гъсениците от дърветата. Един българин се оплакал на ходжата, че дърветата в градината му били нападнати от гъсеници. Ходжата обещал, че ще му помогне да ги събере на едно място. И наистина, един ден той отишъл в градината на този българин и започнал да свири. В скоро време гъсениците от дърветата започнали да лаят надолу и се събрали на едно място. Българинът, като ги видял така събрани, веднага се приготвил да ги убие, но ходжата го задържал, като му казал: „Изхвърли ги във нейде, далече от градината си, защото ако ги убиеш, те ще се наплодят много повече.“ Със свиренето си ходжата им показал, че дърветата не са място, дето те могат да живеят. Следователно, както българинът искал да постъпи с гъсениците, по същия начин и съвременните хора искат да унищожат злото, греха в себе си. Не, човек трябва да посвири на злото, на греха, както ходжата свири на гъсениците, и да му каже: „Това място не е за тебе. То е за Бога.“ Този е новият начин, по който Божият Дух работи върху душите на хората.

И тъй, всички хора трябва да имат вече нов идеал. Това, което те наричат Любов към Бога, ние наричаме служене на Бога. Обичате ли някого, вие трябва да му служите вече по нов начин. Отсега нататък всеки трябва да прилага в живота си служенето по новия начин – като вътрешна работа върху себе си. След служенето иде почитта към себе си, и най-после – обичта към ближния. Това означава стихът: „Който

прави Истината, делата му са по Бога направени.“ Той подразбира: ако служиш на Бога, ако почиташ себе си и ако обичаш ближния си, твоите богатства ще останат у тебе – никой не може да ти ги вземе.

Сега желая на всички да развиете дарбите си, които Първичната Причина е вложила във вас. Всичко друго нека ви служи като вътрешно помагало. За това се изискват силна мисъл и възвишени чувства. Ако не можете да направите вътрешна връзка с Великия Принцип на живота, за да Го познаете, нищо няма да постигнете. Познаването на този Принцип трябва да мине във Вечния Живот като необходимо условие за неговото задържане. Вечният Живот изисква такова служене на Бога, както ангелите Му служат. Като необходим елемент за Вечния Живот е абсолютната чистота. Без нея нищо не може да се постигне. Казано е в Писанието: „Само чистите по сърце ще видят Бога.“ Който само веднъж види Бога, той всичко може да възприеме.

Следователно без служене на Бога, без почит към себе си и без обич към ближния нищо не може да се постигне. Това са елементарни, основни правила за земния живот, без които той не може да се прояви. Мойсей проповядваше на евреите любов към Бога, но това учение беше недостъпно за тяхното развитие и те, вместо да проявят любов и служене към Бога, те го приложиха към себе си. Обаче да служиш на себе си – това е старо учение. Ние поставяме нов ред на нещата: обич към ближния, почит към себе си и служене на Бога. Само чрез служенето ние ще проявим Любовта по нов начин. Проявим ли така Любовта, и чистотата ще дойде у нас. Щом дойде чистотата, ние ще имаме нова, положителна наука, с нови правила и методи. Ако ви се даде тази наука още сега, тя ще ви създаде големи затруднения. Вие не сте готови още за нея. Представете си, че ви се дадат известни познания, за да разбирате човека по чертите на

лицето или по някои белези на главата. Като срещнете някой човек, вие ще кажете: „Аз познавам този човек, знам го какъв е. Нали виждам очите, ушите, носа, ръцете му – достатъчно ми е това.“

Казвам: знание без чистота е в състояние повече да ви спъне в живота, отколкото да ви повдигне. Мнозина биха дали всичко, каквото имат, само да постигнат истинското ясновидство. Обаче, за да бъде човек ясновидец, изисква се голямо самообладание, както и здрави, положителни знания. Ако очите на хората биха се отворили преждевременно, животът им напълно би се развалил. Тъй щото те трябва да благодарят, че нямат още тази дарба. За този, който вижда, а същевременно и разбира нещата, ясновидството има смисъл. В това отношение човек трябва да се пречисти окончателно, да освободи съзнанието си от всички криви положения и възгледи за живота. Ако някой мъж е ясновидец и вижда, че неговата жена има отношения с други мъже, той трябва да знае дълбоката причина за тези отношения. И обратно: ако жената вижда, че нейният мъж има отношения с други жени, и тя трябва да разбира причините за неговото положение. Питам: виновна ли е някоя жена, ако управлението на затвора, дето е поставена за някаква грешка, я тури между няколко мъже престъпници? Ще кажете, че не е трябвало да греши тази жена. Добре, вярно е, че не е трябвало да греши, но станало е вече това нещо. Какво трябва да се прави сега? Ако някой е в затвора, това ни най-малко не показва, че той действително е престъпник. Често престъпниците в затвора живеят по-добре, отколкото свободните хора.

Преди години във Варна дойде при мене една паднала жена, която се оплакваше от положението си, от тежкия живот, и казваше, че не иска повече да живее така. Наистина, страшно нещо е да падне човек! Още по-страшно е да падне една жена! Тя продължи по-

нататък: „Аз не смея да вляза в никое общество, не смея да отида и на църква. Дето вляза, всички ме считат като прокажена. Какво да правя сега? Искам да си направя една малка къщичка и да заживея честно и почтено. Има един, който ме обича.“ – „Дръж се тогава за него.“ Всякога трябва да има поне един човек, който да ви обича. Той ви носи спасението. Бог ни обича по единствената причина, че иска да ни спаси, да ни избави от положението, в което се намираме. В този смисъл всеки човек може да каже: „Има поне Един, Който ме обича.“ Тази жена ми казваше: „Постоянно се оплаквах, протестирах срещу съдбата си, но най-после се обърнах към Господа и казах: „Господи, на Тебе се оставям, покажи ми пътя, по който трябва да вървя. Не мога да живея повече така.“ Това е тъмната страна на нейния живот. Светлата страна на живота ѝ се заключава в това, че всичкото зло ще се превърне в добро и скръбта ѝ ще се превърне в радост. Един ден, когато човек напусне тялото си, ще му дадат ново тяло, по-добре организирано, и тогава всяко зло ще се превърне на добро.

Сега всички вие ще бъдете зидари в Новата култура. Не се заблуждавайте от временните, от преходните неща. Всичко старо ще премине и новото ще дойде, но време се изисква. Хиляди години се изискват, докато новото израсне и даде плод, за да видите какво Бог е скрил във вашите души. С вас заедно ще работят и светии, и ангели, и праведници, и добри хора, и гении, и талантливи хора – ще работят като художници, музиканти, учени и др. До това време вие няма да се смущавате, да се обезсърчавате, но ще работите и ще очаквате новото, на което ще бъдете свидетели. В Божията Любов няма нито измяна, нито промяна. В този живот всичко се превръща в добро. Божественият свят е предвидил за вас нещо много по-хубаво от това, което днес имате. Вие ще се освободите от всички недъзи, слабости и

спънки в живота си. Ако имате спънки, те се дължат единствено на вас. В Първичната Причина се крият всички възможности за добро.

Някои ще ви запитат в какво седи Новото учение. Вие ще им отговорите, че Новото учение се заключава в служене на Бога, в почит към себе си и в обич към ближния. – „Ама вие вярвате ли в Христа? За какъв Го считате?“ – Не е въпрос какво ние мислим за Христа и дали вярваме в Него. По този въпрос най-добре могат да ви осветят всички ония, които минават за християни. Днес Христос се е заловил на работа. С чук в ръка Той работи по зданията: гради, събаря, не чака да Му се създадат благоприятни условия. В Писанието е казано, че Христос седи отдясно на Отца. Това значи: Христос е седнал отдясно на Любовта и чрез закона на Мъдростта учи хората как трябва да живеят и да работят. Сутрин Христос среща някой човек тъжен, обезсърчен, че няма работа, и го запитва: „Какво искаш? Защо си тъжен?“ – „Нямам работа, нямам пари да храня себе си и семейството си.“ – „Не се безпокой, вземи чука и ела заедно с Мене на работа!“ Отиват двамата при един богат човек и Христос му казва: „Дай на този човек работа и му плати 50 – 60 лева надница!“ Ако този беден човек е шивач, Христос ще го заведе при някой голям майстор шивач и ще му каже: „Този човек иска да работи. Дай му част от твоите поръчки.“ И като се залови на работа, нека беднякът каже: „Господи, както аз шия тази дреха, така и Ти ми приготви една нова дреха, за да се зарадвам и да Те прославя.“ Шиеш ли дреха на някой човек, вложи в нея всичките си благопожелания и благословения, та като облече той дрехата си, да каже: „Нещо хубаво има вложено в моята дреха. Да бъде благословен този, който я е шил!“ Постъпи ли шивачът така, неговият клиент и втори път ще го потърси. Когато фурниджията меси хляб, нека вложи в него най-доброто си разположение, че който хапне от този хляб, да остане доволен – и втори път да иска да си

купи от същото място. Този хляб трябва да оживее в съзнанието на всеки, който го е опитал, и под негово влияние той да каже: „Отсега нататък решавам да живея добър и чист живот.“ Когато майсторът гради къща, той също така трябва да остави в нея своите добри влияния, че като влезе притежателят ѝ, да каже: „Отсега нататък искам да живея нов живот, да се преродя.“ Само по този начин можете да подкрепяте хубавото и доброто в света. Ние сме дошли на Земята именно затова – да подкрепяме и развиваме Доброто. Всеки от нас е малка станция, на която могат да се спират възвишените същества, които идат от невидимия свят да извършат известна работа. През нас ще преминат те и на нас ще си починат. Душата и духът на човека са тъкмо такива станции, спирки или огнища, дето Божиите работници ще спират.

Днес всички имате Божията подкрепа, както и подкрепата на Христа, на всички светии, на всички велики Учители, на Всемирното Бяло Братство, както и на възвишените същества, завършили своето развитие. Всички ще работим за съграждане на новата култура и като я съградим, само тогава можем да кажем, както е казал слепецът във времето на Христа: „Едно време бях сляп, но сега виждам ясно.“ Всичко, каквото Бог сее, израства. Всичко добро и възвишено, което желае душата ви, ще се постигне, но съзнанието ви трябва да бъде будно, за да не се прекъсва връзката.

Ние можем да ви обясним Новото учение и по друг начин, в друга форма, но има една вътрешна опасност за вас, която седи в следното: ако малко дадеш на човека, той отслабва; ако много му дадеш, той се пресища. На всеки човек трябва да се даде толкова, колкото му е нужно. Да познаваш хората и да знаеш как да постъпваш с тях, не е лесно нещо. Това е наука! Срещнеш ли растение, животно или човек, които имат нужда от тебе, ти трябва да

знаеш как да им помогнеш. Не знаеш ли как да им помогнеш, по-добре не се заемай – не разваляй хубавото, което има в тяхната душа. Не размествай Божественото в хората и не мисли, че ти можеш да го наредиш по-добре, отколкото Бог го е поставил. Задачата на всекиго е да обърне човека към Бога, ако може да направи това, и след туй да започне да го кърми. Новороди ли се той, по-нататък работата е лесна. Да записваш хората като членове на едно или на друго братство – това не е обръщане към Бога. Ние не се нуждаем от членове. Ние не се нуждаем от бързо обръщане на хората. Ако е въпрос за членове, ако е въпрос да обръщаме хората, и крадецът може да обръща джобовете. Обръщането на джобовете обаче не е добро, в него няма никакъв морал.

Сега ще ви дам две противоречиви мисли, върху които трябва да разсъждавате. Те са следните: вие сте много добри, без да знаете, че сте добри; същевременно сте и много лоши, без да знаете, че сте лоши. Лошото в човека се изразява в човешкото, понеже той гледа и мисли само за себе си. И тогава неговото добро не е добро и за другите. Следователно това добро за в бъдеще ще му причини хиляди нещастия и злини. Например светията може да причини хиляди пъти по-големи злини и нещастия на хората, отколкото един грешник. Ако светията каже на хората, че пътят, по който вървят, не е прав и няма защо да вярват в Бога, той може да ги разколебае напълно и да ги доведе до абсолютно обезсмисляне на живота. Казвам: ако един голям параход не е направен, както трябва, при всяко нещастие в морето или в океана ще пострадат стотици и хиляди хора. Ако обаче една малка лодка се обърне и потъне в морето, ще пострадат само 4 – 5 души. Ето защо човек трябва да има нещо стабилно в себе си, което при всички условия да остава неизменно. И когато влизате в Божествения път, да не се ръководите от чужди влияния, но от

единственото дълбоко убеждение на вашата душа, че в този път ще намерите вечното, неизменното начало на Живота. Друг път освен този няма. Ако човек може да се грее на Слънцето, той ще може да се грее и на огъня, ще може да се грее и на свещта, но светлината и топлината, която Слънцето изпраща, не може да се сравни със светлината и топлината, която огънят и свещта изпускат навън. Когато има слънце, ти можеш да се грееш и на огън, но когато няма слънце, и на огън не можеш да се грееш.

Доброто в човека е Божественото начало. Следователно Божественото за нас е тъй необходимо, както и слънчевата светлина. Дръжте в себе си всяко учение, което е съгласно с Божествената светлина. Дойдете ли до някое отклонение, спрете. Всеки ден ние сме изправени не само пред себе си, но и пред Божието лице. И затова, когато човек направи някаква погрешка, той веднага трябва да я коригира.

И тъй, сега всички сте добри. Аз желая доброто у вас да възрастне, да станете съвършени. Същевременно ви желая и лошото, което имате, да стане тор на доброто. Нека то натопри нивите ви, за да дадат изобилно плод. Не се безпокойте за вашите ниви и лозя – този тор ще им бъде в полза, те ще дадат повече плод.

Сега дръжте в ума си мисълта: служене на Бога, почит към себе си и обич към ближния! Това е една велика задача за разрешение, която предстои на всички. За да се осъществи и приложи тази задача в живота, от вас се изисква абсолютна вяра и чистота.

Божията Истина е образ на Божията Любов!

Беседа от Учителя, държана на 25 август 1929 г., София, Изгрева

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СТРАНИ НА ЖИВОТА

Всяка мисъл, всяко чувство и всяко действие имат две страни, две проявления в живота. Същото може да се каже и за изкуствата и занаятите, с които съвременните хора се занимават. Опитният железар например знае и двете страни на своето изкуство: да размеква и да втвърдява желязото. Ако железарят знае само да втвърдява желязото, то ще стане крехко и ще се троши; ако пък той знае само да го размеква, ще получи меко желязо, от което ще прави само един род изделия. Човек трябва да бъде майстор в своето изкуство!

Когато учителят влезе в клас, той запитва например учениците си: „Що е злото?“ – „Неодялан камък.“ – „Що е доброто?“ – „Одялан камък.“ Дадат ли злото в ръката ти, т.е. дадат ли ти един неодялан камък, вземи чука, удрай върху него по всички правила на изкуството и дялай, докато го направиш гладък. Гладкият, одяланият камък, е доброто. Значи доброто се намира под злото. Като изгладите камъка, отгоре му слагате мозайка и той отново става грапав. Грапавината на камъка в този случай е пак зло, но в друга форма. След това вземате друг, специален камък за изглаждане на мозайката, и търкате върху нея, докато стане съвършено гладка. Сега вече доброто се намира над злото. По този начин именно се сменят злото и доброто в живота: някога злото е отдолу, а доброто – отгоре. Растенето и развитието на човека се заключава в усилието, което той прави да постави доброто над злото.

Често хората ограждат дворовете и градините си с бодлив тел. В това отношение бодливият тел представлява злото. Който смее да се

доближи до този тел, той непременно ще остави част от дрехата си на някой от зъбците му. Значи злото може да се постави на служба. Разумният човек правилно използва злото като сила в своя живот. Ето защо на разумния човек злото се подчинява, а на неразумния – противодейства. Ножът, който човек държи в ръката си, също така е зло, което разумният използва за добро, а неразумният – за пакости, за нещастия и на себе си, и на другите. Перото в ръката на човека е друго зло, което напълно се подчинява на господаря си и казва: „Всичко, каквото ми заповядаш, ще го напиша. Ако ми заповядаш да напиша смъртната присъда на някой човек, ще я напиша; ако ми заповядаш да напиша оправдателен документ на някого, и това ще изпълня.“ В дадения случай перото е така безотговорно, както и някои хора са безотговорни. Когато човек извърши престъпление под влияние на известни сили в себе си, отговорността пада върху самия човек, него съдят. Дойде ви някоя лоша мисъл, която ви нашепва да предприемете някаква работа, като ви обещава големи печалби. Казва ви: „Като започнете работата, в първо време ще имате малка загуба, но ще свършите с печалба.“ В какво се заключава тази печалба? – В края на краищата ще ви набият малко, но от всичко това ще придобиете големи опитности.

Казвате: „Трябва ли да се поддаваме на лошите мисли? Трябва ли да вярваме на лошите, на злите хора?“ Казвам, че и лошият, и добрият човек говорят истината, само че лошият човек я изнася по такъв начин, че хората не я разбират. Знаете ли каква е истината на лошия човек? Той казва: „Когато аз говоря, мога да заобикалям истината, но когато на мене говорят, абсолютно никаква лъжа не допускам. Човекът на доброто е длъжен да ми говори истината, а аз, като човек на злото, имам право да заобикалям истината. Лъжата е моя стока,

която ще ви продавам, а вие ще ми давате равноценното на тази стока – истината.“ Следователно и лошият човек обича истината.

Казвам: човек трябва да бъде разумен, да разбира отношенията, които съществуват между злото и доброто, между истината и лъжата. Разумният човек се ползва даже от опитностите и съветите на децата. На един знаменит философ донасят няколко глави твърда, мъчнотопима захар, която на турски наричат келле-шекер. Професорът не могъл да използва захарта, защото нямал зъби да я дъвче, и трябвало дълго време да се смуче. Идва едно дете при професора и му казва: „Нямаш ли нещо сладко за ядене?“ – „Нямам.“ – „Ами това какво е?“ – „Келле-шекер. Аз не я употребявам, защото е много твърда.“ – „Дай я на мене, да видя каква е.“ То я взема, полива я отгоре с вода и я оставя малко настрана, докато омекне. След това започва да яде. Това показва, че понякога децата разбират живота по-добре, отколкото старите хора, които с години държат келле-шекера в долапа си, без да го употребяват. Щом дойдат малките деца, те ще им покажат как да размекнат този келле-шекер.

И тъй, всяко нещо в живота има две страни: положителна и отрицателна. По отношение на доброто и злото, на Любовта и омразата, доброто е отрицателна сила, а злото – положителна; Любовта е положителна сила, омразата – отрицателна. Доброто е проява на физическия живот, а всички добродетели във физическия свят са все отрицателни сили. Любовта пък е проява на духовния живот, а всички добродетели в духовния свят са все положителни сили. Обаче между отрицателните добродетели на Земята и положителните добродетели на Небето има известно съответствие. Злото се ражда само тогава, когато се сблъскат интересите на два живота, единият от които е нисш, а другият – висш. Всякога нисшето става повод да се роди злото, защото не спазва законите и правилата

на висшето. Дали ще произведете добро или зло в живота си, това зависи от самите вас. Например, ако направите една чешма, от вас зависи дали тя ще тече, или няма да тече. Ако затворите крана ѝ, тя няма да тече; ако го отворите, ще тече. Значи всеки човек може да разполага само с това, което той сам е създал. Обаче вие не сте в състояние да отпушвате или да запушвате гърлото на някое дете, нито пък сте в състояние да го заставите да върши това, което то не иска. Детето ще отваря и затваря своята чешма, когато само пожелае. То само ще отваря и затваря своята бакалница, когато пожелае. Детето е бакалин, който разпродава стоката си, както намира за добре, без да държи сметка за това. Майката, която се грижи за неговото отглеждане и възпитание, трябва да държи сметка за търговските му операции. Детето оперира със своите стоки като господар, а майката – като слуга, който държи в изправност сметките на господаря си. Питам: има ли някакъв морал в търговските операции на детето? Ако някой професор би постъпвал като това дете, как би се произнесъл светът за него?

В морално отношение много от съвременните хора приличат на това дете. Това, което детето върши във физическия свят, хората вършат в умствения и сърдечния свят. Следователно, ако детето има добра майка или добър баща в умствения свят, те ще му се притекат на помощ, ще държат в изправност неговите търговски сметки. Сираче ли е това дете в умствения свят, търговските му сметки са осъдени на фалиране. Децата на съвременните хора правят това, което малките на птиците не правят. Ако надникнете в гнездото на някоя птица, която има малки, ще видите, че там цари голяма чистота. Птиците чистят най-грижливо гнездата си, като не оставят дори някаква нечистотия да попадне там. Надникнете ли обаче в люлката на малкото дете, отдалече ще усетите неговата немощ и

некултурност. В това отношение малките птиченца са по-културни, отколкото децата на съвременните хора, които минават за културни. Гнездото на птиците с техните малки представлява едно семейство, едно малко общество, каквото и хората образуват. Както хората със своя непорядъчен живот, със своите лоши мисли и желания са в състояние да опетнят семейството и обществото, така и птиците, ако не пазят нужната чистота, ще изцапат гнездата си. Затова именно, от хигиеническо гледище, птиците не позволяват на малките си да оставят своите извержения в гнездата си. Кога се научиха те на изкуството да пазят чистота и хигиена в гнездата си?

Питам: ако едно малко птиченце е толкова разумно, че пази чистота и хигиена в своето гнездо, защо съвременните културни хора, които говорят и проповядват за Любовта, Мъдростта и Истината, които знаят ред науки като математика, философия и тем подобни, не спазват нужната чистота и хигиена в жилищата си? Някой философ разрешава най-важния въпрос – как трябва да се живее, а щом го запитат съществува ли Бог, той казва, че Бог не съществува. Кажете ли така, този философ е оставил вече своите извержения в гнездото си. Запитват го после: „Ами тогава как се е създал светът?“ – „От само себе си. Хората пък се създават по същия начин, както водните капки се създават.“ – Не, хората не се създават като водните капки, нито пък светът се е създал сам. Само като се прилага Божията Любов, тя дава добър плод. Не се ли прилага тя, в живота се явяват обратни резултати: сиромашия, болести, страдания и смърт. Първо се е явило богатството в света, а после сиромашията; първо се е явило здравето, а после болестта; първо е дошъл животът, а после смъртта; първо е дошла добродетелта, а после грехът; първо е дошла Любовта, а после омразата; първо се е родила Мъдростта, а после глупостта. Значи

всички добродетели са на първо място, а след тях, като резултат на неправилни отношения, се явяват отрицателните прояви на живота.

Ние обаче не искаме да оперираме с отрицателни величини в живота. Например кой от вас би желал да има минус два или минус десет милиона лева? В такъв случай за предпочитане е този човек да има нула лева, без никакъв минус, отколкото да има милиони левове със знака минус. Друг е въпросът, ако имаш плюс два милиона или плюс десет милиона лева. Минусът представлява отрицателните прояви в живота като съмнение, безверие, малодушие, нетърпение, невъздържание и т.н. Обаче нито съмнението, нито малодушието, нито безверието, нито своенравието, нито нетърпението са в състояние да повдигнат човека. Само положителните качества повдигат човека. Следователно, дойде ли човек до някоя отрицателна черта на своя характер, той като разумно същество трябва веднага да я замести с някоя положителна черта. Това е наука! Коя е положителната черта на завистта, на ревността? – Любовта. Например, ако вие обичате някое лице, тази любов ще събуди в друго лице ревност. Това е неизбежен закон. Той се проявява навсякъде в живота. Ако някои родители имат няколко деца и едно от децата е полюбимо на родителите си, тази любов непременно ще предизвика ревност в останалите деца, колкото и да са добри те. Ревността понякога се превръща в завист. Тия състояния в науката се наричат естествени последиствия. Те се наричат така, защото не търпят никакви обяснения.

Далечните причини на тези прояви могат да се обяснят, но каквито обяснения и тълкувания да се дават, самата проява днес не може да се разбере. Защо? – Съзнанието на съвременния човек не е готово да схваща и разбира тези неща. То още не може да прониква в далечните причини на явленията в живота. Например всеки човек

има представа за сладостта на захарта, защото я е опитал и може да я понася. Ако степента на нейната сладост се увеличи сто пъти, човек започва мъчно да я понася. Увеличи ли се обаче степента на сладостта хиляда пъти, човек вече абсолютно не може да я понася, не може да я приема в стомаха си. Вземе ли само един милиграм от нея, веднага я повръща назад.

Така става и с всяка идея, за която съзнанието на човека не е готово. Ще изясня мисълта си със следния пример. Има герои в света, които никакъв куршум не може да свали на земята. Защо? – Този куршум по сила се равнява на сладостта в обикновената захар, която той приема свободно в стомаха си. Намери ли се този юнак пред погледа на мома, чието сърце е пълно с любов, краката му се прекъсват, свят му се завива, той изгубва съзнание и пада на земята – не може да издържа този поглед на Любовта. Този поглед е толкова силен, както ако биха му дали нещо хиляда пъти по-сладко от обикновената захар. Значи този голям юнак не може да издържа картечния огън на тази мома. Като я види, той бяга и казва: „На бойното поле бях, град от куршуми се сипеха над главата ми, но аз не бягах, на всичко издържах; погледне ли ме тази мома, не мога да издържам. По-страшна артилерия, по-ужасен картечен огън от този не съм виждал!“ Не зная дали някой от вас е имал подобна опитност – да е паднал от картечния огън на една мома. Много хора, които са участвали в последната война, казват, че германците си служели с особени газове и течности, лесно запалителни и избухливи. Това са някакви нови изобретения във войната. Момите пък отдавна знаят това изкуство – да хвърлят такива лесно запалителни газове и течности към момците и с тях да палят чергите им. Като види такава мома, момъкът бяга и казва: „Горя, горя, цял се стопих!“ – Така е, топи се, гори този човек. Това не е само иносказателно, но действителен

факт. Кой са причините, че този момък се топи? – Това стопяване и горене е естествено последствие на несъответна любов. Момъкът и момата в дадения случай са същества от различни категории, от различно развитие. Едно животно например не може да издържа вибрациите на висшата Любов. Яко някой обикне едно животно като човек, то непременно ще умре. Ако един ангел обикне човека по ангелски начин, т.е. с вибрациите на ангелската Любов, този човек непременно ще умре. С други думи казано: този човек ще пристане на ангела. Той ще напусне тялото си и всички хора около него ще кажат: „Бог да прости този човек! Пресели се във Вечността.“ Затова именно ангелите не идват често на Земята, за да не причиняват смърт на хората. Ако трябва да дойдат, те се обличат в човешка форма, за да не причиняват страдания на хората.

Казвате: „Добре е и ние да имаме ангелска Любов или да ни обича някой, както ангелите обичат.“ Казвам: не желайте това, защото тази Любов ще ви донесе смърт. Вие не сте готови за такава Любов. Щом искате да ви обичат, намерете някой подобен на вас, той да ви обича. Когато Бог ни обича, Той изразява Своята Любов чрез някои от нашите ближни: чрез майка ни или чрез баща ни, или чрез сестра ни, или чрез брата ни – изобщо чрез някое лице, подобно на нас. Дойдем ли до положението направо да приемаме Божията Любов, ние ще се разтопим, ще изгорим и ще се слеем с Бога. Целта на Бога обаче не е в сливането ни с Него, защото ние бяхме веднъж в Него и сега сме излезли навън. Веднъж излезли вън от Бога, Той знае защо е допуснал това. Може би формата, която ни е дал първоначално, не е тази, която Той е замислил някога, и сега ни изпраща в света да работим, да се развиваме, докато се усъвършенстваме. Само по този начин ние ще дойдем до онази първична форма, която е предвидена в първоначалния Божествен план. Следователно под „сливане с Бога“ се

разбира пълно, съзнателно хармониране с Великия закон на Любовта, чийто образ е Истината.

Сега вие живеете на Земята, която е пълна с противоречия, които вие трябва да разрешите правилно. Например дойде при вас един млад човек и ви иска 1000 лв. назаем. Вие го питате защо му са тези пари. Той ви казва, че иска да си купи с тях един костюм дрехи и един чифт обувца, за да постъпи на работа. Казвам: аз зная защо този човек иска от вас 1000 лева. Той е млад, 21-годишен момък, иска тия пари не за да следва някакво училище, нито да изучава някакъв занаят, но за да се облече и obuе хубаво и да се яви пред някоя мома, да го харесатя. Питам: за колко време ще може да се представя той пред момата? Утре дрехите и обувката му ще се скъсат. Какво ще прави тогава? Може да си представите и друго положение. Допуснете, че момата, с която той се е запознал, обича сладки работи, разходки, ядене и пиене, и за няколко дни той задлъжнее около нея с 2000 лева. Какво ще направи той тогава? – Ще заложи дрехите си, обувката си – всичко, каквото има – и ще остане гол-голеничък, без дрехи и обувца и без пет пари в джоба си. Какво важат думите и похвалите на момата, която до вчера се възхищаваше от него като от добре облечен и елегантен господин, а днес вече той е гол и бос, без счупена пара в джоба си?

И тъй, ако вървите по пътя на сегашното възпитание, вие няма да излезете на добър край, защото то се намира на един съвършено стар и крив път. Съвременното възпитание е дало вече своите плодове и не може да даде нещо повече. Старото е отживяло своето време и си заминава. Старият свят е пълен с обещания, които не могат да се изпълнят. Всеки, който е дал някакви обещания, и да иска, не може да ги изпълни – това не зависи от него. Някой казва: „Аз обичам еди-кого си.“ Преди всичко този човек не говори Истината.

Той не може да обича. Защо? – Защото днес Любовта не може да има приложение на Земята. Казвате: „Защо не може да се приложи Любовта между хората?“ Представете си, че сърцето ви е счупено, скършено нещо, или пък че краката ви са счупени и аз, който ви обичам, искам да ви разходя из града с автомобил. Питам: при това положение можете ли да бъдете щастливи? Човек може да бъде щастлив само тогава, когато и сърцето, и краката му са здрави. Докато човек има счупено сърце или счупени крака, той не може да бъде щастлив.

Сега се проповядва Ново учение, нова наука на хората. Какво се разбира под думите ново учение? – То подразбира да се отпусне на хората нов кредит, с който да преустроят, да създадат нови хора от себе си. Новият човек подразбира съвършено нова форма, нови разбирания, нови понятия. Старият човек трябва напълно да се изостави, да се тури в архивата. Засега у човека функционират едновременно три живота: единият живот е физически, в който се проявяват ред отрицателни качества, присъщи на животните. Този живот се нарича още и животински. Това, което у животните се счита за най-възвишено, което представлява цвета на тяхната култура, се среща и у човека. Честолюбието, гордостта, своенравието, тщеславието и ред още отрицателни качества, които човек проявява, същевременно са качества и на животните. Като се срещнат два вола или два елена, те се сбиват за своята възлюбена. И този от тях ще бъде предпочетен, който покаже по-голяма сила и юначество. Същото нещо се забелязва и между птиците, а дори и между хората. Двама момци се състезават за една мома и който от тях надвие, той ще спечели момата.

Питам: де е човекът тогава? Значи в животинското царство правото е на страната на силния, а кривото – на страната на слабия.

Дойдем ли до живота на човека, този процес е обратен: правото е на страната на слабия, а кривото – на страната на силния. В това се познава човекът. В Божествения живот пък правото е на всички. Божественият живот е регулатор, който регулира всички явления. Когато някой иска да регулира своя живот, той трябва да тури Божествения принцип за основа на всички свои действия. Човешкото не може да регулира живота. Човешкото така съпоставя нещата във физическия живот, че на всяка стъпка поддържа правото на слабия. Когато животинското начало вземе надмощие в човека, той казва: „Как тъй аз, силният, да се подчиня на еди-кого си! Аз ще му докажа, че правото е на моя страна.“ И по този начин човек може да извоюва своето право, но ще знае, че ако употреби физическа сила, той не е нищо друго, освен едно животно: риба, вол, кон, а най-много може да достигне до слон. По-горе от слона той не може да отиде. С девиза, че правото е на силния, човек може да мине през всички животински форми преди и след потопа, но до човека не може да достигне. Защо? – Защото в човешкия живот правото е на слабия. Дойде ли до този принцип, с него човек не може да отиде в света на ангелите, защото техният принцип е съвършено различен от този на човека. Човекът се ражда слаб, ангелът се ражда силен. Когато един ангел се ражда, той е толкова силен, колкото и големият ангел, който е живял много години.

Следователно, ако някой иска да знае какво представлява Божественият свят, казвам: Божественият свят е мярка, която регулира правото и в трите свята – правото на силния, правото на слабия и правото на всички. Кажете ли силният, че търси своето право, невидимият свят го изпраща на Земята като животно; каже ли слабият, че иска своето право, невидимият свят го изпраща на Земята като човек. Желает ли правото на всички, невидимият свят го изпраща

в ангелския, в Божествения свят. Тъй щото, който иска правото на силния, животно става. Ще кажете: „Как така аз, почтеният, високоблагородният човек, да вляза в царството на животните?“ – Ти сам избра това положение. Който иска правото на слабия, той се смирява и човек става. Който иска всички същества да бъдат добри, той е между ангелите вече. Вие не може да разберете напълно Целокупния Живот, ако не съпоставите паралелно тия три положения в живота. Те рязко се различават едно от друго, но между тях има известно съотношение, известна връзка. Обаче Истината е една. Човек трябва да знае какво иска от Бога. Защото ако те обичат като животно, това е едно положение, ако те обичат като човек, това е друго положение, и ако те обичат като ангел, това е съвсем особено положение. Имате значи три положения, три вида обич.

Някой казва: „Обидиха ме.“ Питам: като животно, като човек или като ангел те обидиха? Ако са те обидили като човек и ти искаш да станеш силен, да си отмъстиш, тогава и тебе, и противника ти ще ви изпратят в животинското царство: тебе ще направят вълк или хрът, а него – заек. Ти ще го гониш, а той ще бяга. Цял ден ще викаш: ха-ху, ха-ху – ще гониш заека. Защо? – Защото са те обидили. Ние знаем, че животните само се обиждат. Копоят казва: „Ти трябва да знаеш за друг път как се обижда копой.“ Заекът пък казва: „Втори път копой не обиждам.“ Защо? – Това знае само този, който е бил гонен от копой. Ако пък си обиден като слаб човек, който не иска никакво отмъщение, невидимият свят ще изпрати и двама ви в човешкото царство: тебе ще постави като господар, а противника ти – като слуга, и ще ти каже: „Сега, като господар, изправи погрешката на твоя противник.“ След това ще те наблюдава как постъпваш. Опиташ ли се да разрешиш въпроса, както копой постъпва спрямо заека, веднага ще приемеш неговата форма. Това е неизбежен закон.

Постъпките на хората определят тяхната форма. Поддържаш ли правото на силния, ти си животни; поддържаш ли правото на слабия, ти си човек; поддържаш ли правото на всички, ти си ангел. Ако правото е на слабия, какво трябва да правят силните? – В животинското царство силните гонят слабите, а между хората слабите трябва да служат на силните. Ако силният, т.е. господарят, се ръководи от Христовото учение, ето как трябва да постъпи той със слугата си. Когато слугата, който е работил цял ден на нивата, се върне у дома си, господарят ще му сложи да яде, като му каже: „Заповядай, Стояне, наяж се добре, почини си! Радвам се, че добре свърши работата си.“ При това господарят трябва да извърши всичко туй не от снизхождение към слугата си, но тъй искрено, че последният да се почувства равноправен със своя господар. Какво струва на богатия, на силния, да се приравни със слабия? Вижте например положението на някой знаменит, виден професор, който е ангажиран като възпитател и учител на царския син. Царският син е малко, слабо още дете, но от благоволението му към този професор ще зависи оставането на професора в университета. Лекарят лекува болни, слаби хора, но от мнението на тия болни ще зависи неговата клиентела. Ако професорът и лекарят, които минават за силни хора, познават добре своята наука и я прилагат на място, те ще имат благоволението на слабите хора, на царския син. Успехът им ще зависи от тяхното благоволение. Значи в човешкия живот правото е на слабия.

Мнозина казват: „Да имаме власт, ние ще изколим, ще избесим всички, които са причина за неуредиците в света.“ Всеки, който мисли, че с власт, с насилие ще оправи работите, той влиза в животинското царство. Знаете ли какви клещи има за този, който злоупотребява със силата си? Ще изясня мисълта си с баснята „Човек,

лъв и лисица“. Върви един лъв в гората и кракът му случайно попада в един капан и се заклецва. Той иска да извади крака си от капана, дърпа се, прави усилия, но всичко е напразно. Започва лъвът да реве, да вика за помощ. В същата гора, наблизно някъде, дървар сечал дърва. Като чува този отчаян рев, отива по звука на рева да види какво е станало. Приближава се до мястото, дето бил капанът, и вижда лъв, уловен в капан. Приближава се до него, хваща внимателно клещите на капана, разтваря ги и пуца лъва на свобода. Като се вижда свободен, лъвът, верен на своя инстинкт, хвърля се върху човека, иска да го разкъса. В този момент пристига лисицата и казва: „Чакайте, не се разправяйте сами. Аз съм съдията! Кажете ми как стана всичко – по реда.“ Лъвът започнал: „Както вървах из гората, не забелязах, че тук нейде имало отворен капан. Кракът ми попадна вътре и се заклеци. Аз взех да рева. Дочу ме отнякъде този човек и дойде да ме освободи.“ Лисицата му казва: „Хайде, тури си сега крака в капана, за да види какво е било положението.“ Лъвът туря крака си. – „Дръпни го сега!“ Той дърпа крака си, но кракът му отново се заклецва и остава вътре. След това лисицата се обръща към човека и му казва: „Продължи сега пътя си и втори път не освобождавай от страдания тези, които могат да те изядат.“

Казвам: по същия начин постъпват и много от съвременните хора. Те вземат един човек от улицата, който не знае и не познава нито Божията, нито ангелската, нито човешката, нито даже животинската любов: ще му кажат няколко принципа от Христовото учение и на бърза ръка ще го произведат в почетен член и организатор на някое общество. Преди всичко този човек трябва да има свое свободно, свещено убеждение. Той трябва да разбира още и основите, върху които е построен неговият живот. Природата е строга, тя не прощава никому, който нарушава законите ѝ. Който търси

своето право като силен, тя го изпраща в животинското царство, дето законите са железни. В животинското царство няма абсолютно никаква свобода; там няма и закони. Там страхът владее над законите. Той взема надмощие над всичко в техния живот, вследствие на което животните нямат воля. Волята у тях е напълно атрофирала. Например вземете един слон, който е грамадно животно, обърнете го няколко пъти с гърба към земята и той ще стане кротък като агне. Казва: „Страшна работа е тази!“ И слонът значи се страхува. Страхът е качество, присъщо на животните. Единствената форма, в която се заражда воля, е човекът. Животните нямат брада както човека, затова нямат и воля. У хората долната челюст се завършва с брада. За да се повдигнат животните от състоянието, в което се намират днес, трябва да се изминат още няколко хиляди години, докато дойде специална вълна за тях, да ги подеме. И да искат, те не могат да се повдигнат сега, понеже няма благоприятни условия за тях. Каквито усилия и да правите днес с едно животно, за него няма още условия да се превърне в по-висока форма.

Сега иде нова фаза, нова вълна, която ще подеме човечеството и ще му създаде по-висока форма. Затова именно всички съвременни хора трябва да се ръководят в живота си от идеята на ангелите, че правото е на всички. Не се ли движат от тази идея, новата вълна не може да ги подеме. И тогава, според законите на Разумната Природа, те ще се намерят в невъзможност да влязат в Царството Божие. Те, като петте неразумни девици, ще намерят вратата на Царството Божие затворена и ще кажат: „Господи, не разбрахме законите Ти.“ Някои казват: „Нали Господ може всичко да направи? Защо тогава Той не преобрази целия свят изведнъж?“ Питам: когато някой човек реши да пътува от София до Варна, трябва ли да се изпраща при него специален чиновник да му казва в колко часа тръгва тренът? Ако

отиде на гарата навреме и си купи билет, той ще замине за Варна. Ако закъснее, тренът няма да го чака нито момент – ще си замине, а той ще остане да чака друг трен.

По същия начин постъпва и Природата. Тя е създала свой ред и порядък и всеки трябва да спазва и зачита този ред. Ще си купиш билет и навреме ще отидеш на гарата да чакаш трена. Не очаквай да изпратят за тебе специална делегация, да дойде някой ангел от Небето, да те подкани да тръгнеш. Решите ли да заминавате някъде, никого не чакайте. Идете на гарата, разберете кога има трен за мястото, дето отивате, купете си билет и бъдете навреме на гарата. По-добре да почакате малко на гарата, докато тренът тръгне, отколкото да се надявате специална делегация да ви подканя. Ние ви даваме тези изяснения, за да се освободите от ред противоречия в живота. Натъкнете ли се на някои противоречия, ще знаете, че сте или в животинското, или в човешкото царства. Казвам: вие сте изпитали вече и правото на силния, и правото на слабия – няма защо да се връщате назад. Сега ще търсите правото на всички. Време е вече да се изучава и прилага Божественият закон като мярка на всички прояви в живота. Само по този начин хората ще се освободят от противоречията, които ги спъват в живота им.

Сега, за да се разберат и приложат тия положения в живота, хората се нуждаят от обяснения и упътвания. Иначе има опасност за тях да се проявят по животински начин. И в този случай, ако силният човек не е разумен, той ще се прояви като животно; ако слабият пък е разумен, той ще се прояви като истински човек. И тогава силата на неразумния ще причинява пакости на всички същества. Този човек ще може да направи това, което мечката, вълкът, тигърът, змията, паякът и ред още животни правят. Този човек ще прилича на силен порой, който всичко завлича и отнася. Обаче тази сила е нещо

непостоянно. Слабият, но разумен човек прилича на малка бистра речичка, която, дето минава, носи само благословения: градини пои, воденици кара, и т.н.

Някой казва: „Ако имам пари, ако съм силен, целия свят ще оправя!“ Казвам: ако светът може да се оправя със сила и с пари, аз бих дал на този човек колкото пари иска, и то с условие да оправя не целия свят, но само малката България. Който се наема да направи този опит не само на думи, но на дело, нека дойде при мене. Даде ли веднъж обещание, че може да оправя България, нека направи опита. Не е лесно да се оправя светът, не е лесно да се оправя и цял народ, както не е лесно да се изправи и един човек само. За потвърждение на тази мисъл ще ви приведа следния пример. Близко до двореца на един от индуските царе живеел един светия. Царят забелязал, че светията имал една хубава крава, която грижливо наглеждал. Той хвърлил око на нея и казал на светията: „Искам да взема твоята крава, защото ми харесва.“ – „Никому не я давам, аз не мога без тази крава.“ – „Ще ти дам вместо нея една от моите.“ – „По никой начин не я сменявам.“ – „Тогава ще ти я платя богато.“ – „И на това не съм съгласен.“ – „В краен случай ще я взема насила.“ – „Опитай се!“ Зачудил се царят защо светията не дава кравата и решил да го наблюдава как живее. Наблюдавал го 1000 години и вършел всичко, каквото и той правел. Наблюдавал го 2000 години, наблюдавал го 3000 години, докато най-после станал силен като светията. Щом постигнал тази вътрешна сила, царят престанал вече да желае кравата на светията.

Казвам: кравата представлява човешката душа, която никога и никому не трябва да продавате. И целия свят да ви дадат, за нищо не продавайте душата си. Всичко може да продаде човек, но не и душата си. Душата е Божественият принцип, Божественото начало в човека. Рече ли той да продаде душата си, тя веднага отива при Бога и той

остава без нея. Човек без душа е подобен на животно. И тогава правото е вече на негова страна. От този момент обаче той става най-нещастно същество – нийде не може да намери мир. Такова е положението и на всички животни, на всички риби, на всички птици и др. Голяма вътрешна тъга имат и животните. Вие срещате вълк и казвате: „Видях един вълк.“ Повече от това нищо не знаете. Защо вълкът има дълга муцуна – не знаете. Защо опашката му е дълга – също не знаете. Дългата муцуна, дългата опашка на вълка определят неговата интелигентност. Той е една закъсняла, изостанала душа в своето развитие. Първата буква от името му – вълк, на български език, и *der Wolf* – на немски, разгледана кабалистически, не означава нещо лошо. Вълкът по естество обича да си служи с лъжа, но буквата *w* в немския език, както и буквата *v* в българския език, която не е нищо друго, освен пак *w*, свързана с единицата, влиза като елемент в Истината. Затова вълкът, и като лъже, пак истината казва. Тази буква е свързана със закона на Истината. Втората буква – *ъ*, означава топуз, което показва, че вълкът си служи с топуз.

И тъй, животинското и човешкото царство, както и геометрическите фигури и тела, са създадени по строго определени правила и закони. Например триъгълникът, четириъгълникът, петоъгълникът и ред още фигури, както и кубът и други още тела, представляват точно определени геометрически величини с точно определено предназначение и смисъл. Щом е така, не е безразлично каква фигура или какво тяло ще се създаде. Всичките фигури и тела съставляват необходимост за физическия свят. Те са полета на действащи сили, всяка от които извършва специфична работа. Щом напишем един триъгълник, веднага си представяме висок планински връх, от който енергиите на разтопените снегове и ледове потичат надолу към основата, вследствие на което тя е всякога широка.

Следователно силите, енергиите на триъгълника, се проявяват в основата му, а върхът показва посоката, от която иде енергията. Въз основа на това, когато си представяме човека в триъгълника, ще знаем, че силата, която той проявява в живота си, иде отгоре, от главата, а главата е неговият ум. И затова, докато има снегове на върха на триъгълника, докато те се топят и пращат енергията си към основата, дотогава човек ще бъде силен и ще може да действа. Когато престане силата на върха, ще престане силата и на основата. С други думи казано: докато Бог действа, и човек ще действа; престане ли Бог да действа, и човек престава да действа. Бог е върхът, т.е. целта, посоката, към която човек се движи. Всичко, което човек придобива, иде отгоре.

Ако обърнем сега този триъгълник с върха надолу, ще се намерим в обратния процес. Тогава човек се поставя на мястото на Бога. Енергията, която тече от върха на този триъгълник, отива надолу, в центъра на Земята, в корените на Живота. Това изтичане на енергията може да се уподоби на изпразването на някое шише. Значи енергията може да излиза от два центъра: единият център е върхът на триъгълника, в който върхът е горе. Там е мястото на горния Господ. Другият център е върхът на триъгълника, който е обърнат с основата си нагоре. Значи, върхът А в този триъгълник е мястото на долния Господ. Между горния и долния Господ има известно съотношение. Горният Господ запитва долния: „Човекът, на когото дадох сила и богатство, разработи ли този капитал, върна ли го назад?“ Каквото напише долният Господ за човека, такъв ще бъде и неговият кредит. От този отговор зависи дали човек ще се повиши, или ще се понижи. Каквото вземе човек, той може да го задържи само за известно време. През това време той трябва да тури този капитал в движение, да придобие от него някаква печалба, и след това, когато дойде падежът

му, да го върне назад. Нищо не се дава за вечни времена. Понеже човек по естество е прогресивен, той трябва да ликвидира с капитала, който му е даден: той ще заплати за всичко, което е ял и пил, а спечеленото ще върне в касата на горния Господ – Той държи сметка за всичко, което е дал на хората, и казва: „На еди-кого си дадох пет таланта, на еди-кого си – три, а на еди-кого си – един талант.“ @ Този е естественият ред на нещата. И затова всички страдания в света се явяват като естествени последствия от неразумното използване на богатата, които Бог ни е дал.

Мнозина отиват до крайност в своите разбирания и казват, че ако човек не изплати задълженията си, може да дойде до стъпалото на животно. Не, произволно човек не може да стане животно. Само по необходимост, според закона на инволюцията, на всеки човек предстои да мине и през животинското царство. Погледнато от повисоко стъпало на животинското царство, по същина то представлява един възвишен свят. Ако се влезе в невидимия свят, там животните са разумни същества, подобни на ангели, с които напълно може да се разбирате. Щом слязат на Земята, те стават животни. Един мит предава историята на Луцифер по следния начин. В невидимия свят той бил един от светлите възвишени ангели, който седял до трона на Господа. Един ден у него се родило желанието да стане силен като Бога и си казал: „Време е вече и аз да потърся своята сила, да възстановя своето право!“ От този момент той се намерил между животните. Затова днес рисуват Луцифер в човешки образ, но с копита и рога. Ето защо животните сега са изложени на вселяване в тях на паднали души. Иначе, само по себе си, животинското царство е красив свят. То не е такова, каквото външно представлява. Обаче, за да се влезе в човешкото царство, трябва да се мине през животинското.

Животинското и човешкото царство са два противоположни свята. В животинското царство господстват страхът и страстите, а в човешкото царство – мисълта и чувствата. Когато човек успее да се освободи от животното в себе си, той вече не може да прави зло. Животното в човека прави злото. То казва: „Не съм ли в състояние аз да направя някакво зло?“ Щом направите една погрешка, ще знаете, че тя се дължи на животинското начало у вас, и затова кажете: „Сега пък ще дам ход на човешкото в себе си.“ Вие знаете, че в животинското царство правото е на силния, в човешкото царство – на слабия. Възвишеното, благородното в човека, е слабият принцип. Ако вие отдадете правото на малкото дете като на слабо същество, вие сте истински човек. Така постъпва само честният човек, в когото няма абсолютно никаква лъжа. Само силният краде. Той може да бъде поет, писател, учен или философ, но на животинското царство. Поетът на животинското царство възпява силните, бурни чувства. Той описва подвизите на някой голям юнак, изразени в убийства и грабежи. Поетът на човешкото царство възпява живота на цветята – на най-нежното, най-слабото нещо в света.

Казват за някого: „Този човек е отличен философ.“ На кое царство е философ този човек: на животинското, на човешкото или на Божественото? Човек трябва да прави вътрешна разлика във всички прояви на живота. Когато ви обича някой, също така трябва да различавате как ви обича този човек: по животински, по човешки или по Божествен начин. Когато любовта има само външни проявления като целувки, прегръдки и приставания, това е животинска любов. Приставането е животинско състояние. Една мома ще избяга от баща си и майка си, ще пристане на някой момък, който я лъже, и след това ще мисли, че ще бъде щастлива. Когато някой момък обича момата

възвишено и идеално, той трябва да бъде готов на всякакви услуги и жертви към нея. В идеалната любов има пълно безкористие.

Казвам: разбирайте добре това, което ви се говори. Ние говорим за същината на живота. Човек трябва да следи за своите мисли и чувства, както майката следи за малкото си дете. В постъпките му не трябва да съществува никаква лъжа, никакво користолюбие. Вие трябва да проучвате качествата на вашата обич и любов, защото каквато е обичта и любовта, такива ще бъдат и нейните резултати. Когато Божията Любов се прилага в живота, тя дава свои специфични плодове; човешката любов пък дава свои особени плодове, животинската любов също тъй дава специални плодове. Всяка любов има свои естествени последици. Приложението на животинската любов не може да даде резултатите на човешката любов. Приложението на Божествената любов също така не може да даде резултатите на човешката любов. Божественото дава Божествени резултати, човешкото – човешки, а животинското – животински. По този въпрос човек може да философства, колкото иска, но в края на краищата той ще се убеди, че Истината е само една.

Тези дефиниции, които ви се дават тук, няма да ги намерите в никаква литература. Тези неща са проверени и на Земята, и на Небето. Те са проверени и между животните, и между хората, и между ангелите. Вследствие на това те не представляват никакви теории, а са действителни факти. Вие ще кажете, че всеки човек може да провери тия факти. Да, Истината дава право на всеки чистосърдечен човек да проверява нещата. Има специален закон, с помощта на който могат да се проверяват отношенията между всички същества. Който знае този закон, той може да провери и проучи тези отношения; не знае ли закона, нищо не може да направи. Ако аз правя това, което Бог иска, правото е на моя страна; ако правя това, което аз искам, между

Бога и мене наставя разногласие. Върша ли Волята Божия, между Бога и мене има пълно съгласие. Изобщо всички същества, от най-голямото до най-малкото, в края на краищата трябва да се подчинят на Божественото начало в себе си – без никакво съпротивление. Никой не може да се мери с Божественото. В Него няма никакво противоречие. Най-много и най-големи противоречия съществуват в животинския свят, а най-малки – в ангелския. В Божествения свят цари пълно единение, пълно примирение и разбиране между всички същества. Някога човек отдава правото на силния, някога – на слабия, а някога – на всички същества. В последния случай той живее в Божествения свят.

Тези обяснения са необходими помагала при сегашния живот на съвременното човечество. Съвременните хора имат много знания, но не могат да ги прилагат. За тази цел им са нужни лостове. Пръв важен лост, който трябва да се приложи към знанията им, е пресяването. Всички техни знания, възгледи и теории, трябва да се пречистят, да се пресеят, да остане най-хубавото и най-възвишеното. В нашите възгледи например има остатъци от животинското царство, но всичко нечисто трябва да се пречисти. Човек не може абсолютно да се освободи от животинското в себе си, но трябва да остане от него поне най-красивото, най-благородното. И животните имат благородни качества. Ние сме възприели от тях някои качества, абсолютно необходими за физическия, за материалния живот. Например благодарение на животните ние знаем да ядем. Ако скъсаме връзките си с животните, веднага стомашната ни система ще се разстрои, а като последствие на това ще се измени и здравословното ни състояние.

Някой казва: „Аз искам да се освободя от животинското в себе си.“ – Освободиш ли се абсолютно от животинското, ще прекъснеш

връзката си със стомаха. Животните поддържат стомашната система. Всеки, който иска да има здрава и добре урегулирана стомашна система, трябва да бъде разумен, да създаде правилни отношения с животните. Белият дроб е свързан с човешкото царство. Белите дробове поддържат порядъка в човешкия свят. Мозъкът е свързан с ангелския, с Божествения свят, дето правото е на всички. Значи има три свята на порядък: порядък на животните, порядък на хората и порядък на ангелите. Тези три свята се намират в известно вътрешно съотношение, в известна зависимост. Следователно стомахът трябва да бъде в хармония с белите дробове, а белите дробове – с мозъка. Значи мозъкът, като най-висша инстанция, ще регулира първите два свята. И тогава, като се говори за мозъка, ще подразбирате ангелите; като се говори за белия дроб, ще подразбирате хората, а като се говори за стомаха, ще подразбирате животните. Както виждате, животинското царство е възвишен свят. Без него нашето съществуване не би било възможно. Що се отнася до тънките и дебелия черва, за тях ние още нищо не говорим. Те представляват по-низък свят и от този на стомаха. Те са адът, чистилището. До стомаха животът е нормален; от стомаха надолу – червата – представляват живот на един ненормален свят. Ние се занимаваме с нормалния живот, какъвто срещаме в мозъка, в дробовете и в стомаха. За в бъдеще и децата ще се занимават с живота на тънките и дебелия черва, защото и в тях се крие известна тайна.

Следователно човек трябва да знае вътрешните съотношения, които съществуват между неговите удове. Иначе той ще се изложи на големи спънки. Затова именно човек трябва да държи тялото си в изправност. Ако урегулира стомаха си, значи той е изправил отношенията си с животните; ако урегулира дробовете си, изправил е отношенията си с хората; ако урегулира мозъка си, изправил е

отношенията си с ангелския свят. Божественият свят пък регулира всички светове. Там Бог царува. Само по този начин ние можем да бъдем здрави и щастливи. Мнозина искат да се освободят от животинското. Смисълът обаче не е в това, да се освободят от животинското в себе си, но да го урегулират. Преди всичко човек не трябва да се безпокои от това, че в него се е породило някакво животинско чувство. Най-първо той трябва да анализира своите мисли, чувства и действия, да види към коя категория се отнасят – дали към животинските, към човешките или към ангелските. И после, след като разбере, че дадено чувство се отнася например към животинските, той трябва да потърси начин как да се справи с него. Някои окултисти и теософи казват: „Убий всяко желание в себе си!“ – Не, това е неправилен метод. Желанията не трябва да се убиват, но трябва да се култивират, да се възпитават. Божествената наука не препоръчва никакъв род убийства, но тя казва, че нисшето трябва да се подчини на висшето, за което дава разни методи, които трансформират енергията на нисшите чувства и желания.

Значи всяко нисше чувство може да се трансформира във висше, понеже между тях има известна зависимост. Те не могат да съществуват едно без друго, тъй както тялото не може да функционира без мозък, без дробове и без стомах. Главата е предшества белия дроб, а те – стомаха. Известно е, че от зачеването на човека, докато е в утробата на майката, той минава през всички фази на живота, но се ражда в този момент именно, когато човешкият принцип вземе надмощие над всички останали. Следователно при процеса на раждането на кое и да е същество всякога човешкият принцип господства. Не може да се роди едно същество, ако човешкият принцип не действа. Значи само човекът може да произвежда. Той е производителният принцип в света. Ако

се спре производителният процес у човека, всички растения и животни ще спрат развитието си, ще почнат да изсъхват. Растенето зависи от човека. Ето защо човек трябва да бъде внимателен, да запази този процес в себе си. За да се запази производителността в човека, той трябва малко да сее, малко да жъне, малко да яде.

И тъй, от човешкия принцип зависи дали ще се роди човек, или друго някакво същество. И животните се раждат по човешкия принцип, но като не знаят методите какво трябва да направят, за да се родят човеци, те се раждат животни. Следователно животните минават и през човешкия принцип, но се раждат като животни. Хората пък се раждат по човешкия принцип, защото те знаят методите как да се раждат човеци. Казано е, че всяко желание е дадено от Бога. Обаче има случаи в живота, когато желанията на хората се изразяват в животинска форма. И ще видите, че у някой човек има силно желание да убива. Това силно желание в своя зародиш е имало друг стимул, то е било подтикнато от нещо възвишено и благородно, но тъй като човек не е знаел как да го култивира и възпита в себе си, то е взело животински образ. Мислите и желанията в човека се раждат по същия начин, както и самият човек. Затова човек трябва да бъде внимателен, да ражда своите мисли и желания правилно, по човешки, за да услужва с тях и на другите хора. Този закон има голямо значение при възпитанието и самовъзпитанието на хората. Човек трябва да се пази от животинските форми. Животинското в него трябва да се подчини на висшето. Ядеш ли, не преяждай! Не давай на стомаха си това, което той иска, защото, по атавистически начин, той понякога може да поиска месо или друга някаква храна, която днес не му понася. Ако стомахът настоява да му се даде месо, ето как трябва да се постъпи с него: сварете малко картофи, пресовайте ги, прибавете към тях

всичко, каквото е нужно, за да им се придаде приятен вкус. Направете от тази смес кюфтета. Опържете ги в хубаво, чисто масло, турете отгоре им малко пресен магданоз и му ги предложете. Кажете на стомаха си: „Заповядай, хапни си от тези кюфтенца! Надали някога си ял по-крехко месо от това.“ Стомахът ви ще хапне, ще ги хареса и ще ви благодари.

Сега вие ще кажете: „Не лъжем ли по този начин стомаха си?“ – Това не е лъжа. Месото на вълка не е ли създадено пак от трева? Вълкът се храни главно с овце, а вие знаете, че овцете са тревопасни животни. Следователно вълкът, като се храни с овце, по косвен път и той е тревопасно животно. Обаче по-добре е да възприемаме храната в нейното първобитно състояние, отколкото да я вземаме от фабриките. Месото на овцата не е нищо друго, освен консервирана трева, приготвена по особен фабричен начин. Опасността от вегетарианството за някои хора се заключава в това, че те имат животински подтици, а искат да живеят по човешки. У такива хора се явява известно стълкновение в стомаха и те казват: „Не ни понася нещо вегетарианството.“ Човек трябва да бъде вегетарианец по убеждение. Тогава той ще може да асимилира правилно храната, която приема. Освен това животно в човека трябва да вярва в него и да знае, че храната, която му се дава, напълно отговаря за него. Не вярва ли животно в човека, в своя господар, помежду им ще се яви известна дисхармония.

Както виждате, тази философия е много важна, но е малко отвлечена за вас. Тя не може да се изчерпи само с говорене. Вие трябва да градите върху нея, докато си създадете нов начин на самовъзпитание. И след това, като я приложите в живота си, ще имате отлични резултати. Аз съм правил ред години опити с нея. Тези опити са бавни, но сигурни; те са микроскопически, но колкото

повече време минава, толкова по-мощни са и резултатите. Никоя сила не е в състояние да спре човека от желанието му да направи този опит. Всички движения се подчиняват на известни правила и закони. Например ходът на човека също така се обуславя от известни закони. Когато човек тръгва за някъде, първо трябва да постави десния си крак напред, а после левия. Освен това той трябва да стъпва леко на пръсти, а не както някои стъпват първо на петата, а после на пръстите си. При това следете какви са резултатите от работата на човека, който при излизането си още започва да върви много бързо. Той се уморява скоро и работата му назад остава. Правилно е човек да тръгва бавно, спокойно и постепенно да ускорява хода си.

Постъпва ли така, накрая той ще върви леко, бързо, като че хвърчи. Във всички свои проявления Природата има определен ред и порядък. В Божествения свят има пълна разумност. Щом предприемаш някаква екскурзия, най-първо ще обмислиш добре въпроса, съгласна ли е тази екскурзия с Божествения свят, с човешкия свят и с животинския свят. И ако тя е съгласна с всички тия светове, тогава ще я предприемеш. След това ще поставиш десния си крак напред, и то главно пръстите, а после останалата част от стъпалото. Пръстите на крака представляват ангелското поле на действие; долната част на стъпалото – човешкото поле на действие, а петата – животинската област. Който стъпва първо на петите си, той търси правото на силния. В човешкия живот правото е на разумния, а в ангелския – на любещия. Божественият свят обхваща правото на всички същества.

Всеки, който разбере тия три свята, той ще има ясна представа за величието на жителите от Божествения свят. Ангелите например са в съседство с хората. И те имат свои училища, църкви, градини като нашите, но ако влезете между тях, само тогава ще разберете що е

култура, що е ред и порядък, що е чистота и любов. И те имат забави и развлечения като нас, но със съвсем различен характер от нашите. В тяхното царство болести няма и смърт не съществува. Ще кажете: „Да заминем веднъж от Земята, че да поживеем и ние малко спокоен и красив живот.“ – Не се отива изведнъж в ангелския свят. След заминаването си от Земята непобудените души минават през един преходен свят, дето няма още истински ред и порядък. Тук те престояват известно време, според степента на своето развитие. Пробудените души обаче минават и заминават този свят, без да се спират. Оттук те отиват в ангелския свят – свят на разумност, свят на Истина и красота, свят на Любов, свят на вечна Светлина.

Сега да оставим настрана горното Небе. Там наистина е много хубаво, но нека се опитаме да свалим това Небе в себе си. Ако вие се заемете да работите съзнателно върху себе си, да преустроите живота си, от невидимия свят ще ви дойдат на гости същества на Любовта. Те са много внимателни и се интересуват от всяко същество, което иска да работи, да учи. Реши ли някой човек да учи, те му изпращат учител. В Писанието е казано: „Ще изпратя Светия Си Дух да ги учи.“ В момента, когато човек реши да служи на Бога по нов начин и се заинтересува от Божията Любов, веднага Духът иде на помощ и урежда работите му. Казано е още: „Когато пътищата на някой човек са Богоугодни, Бог изпраща Духа Си да му послужи и Той го примирява с всички врагове.“ Всички хора стават благосклонни към този човек и казват: „Омекнал е нещо този наш познат.“ И наистина, всичко наоколо му съдейства за негово добро.

Ще ви дам един пример за изяснение положението на човек, който решава да служи на Бога. Вие сте беден човек, нямате пари, никой не ви поглежда, никой не ви почита, минавате сам-самичък в живота, като чужденец. Обаче вие имате богат дядо някъде в Америка

и той умира, като ви оставя голямо наследство, около 100 000 долара. Вие вземате парите и се чувствате самостоятелен, от никого независим. Обличате се добре, храните се добре, и веднага хората, които по-рано не ви обръщаха внимание, започват да се интересуват от вас: почитат ви, кланят ви се, щастливи се считат, че могат да се разговарят с вас. Изгубите ли парите си, отново всички ви изоставят. Каквато е силата на парите за материалния свят, такава е и духовната сила на човека, когото посещават велики, разумни Същества от невидимия свят. Докато живеете във физическия свят, силата ви е отвън; влезете ли в Божествения свят, силата ви е отвътре. Тогава обичат човека заради самия него; и това, което той има, никой не може да му го отнеме. Най-много падания има във физическия свят; в ангелския свят има малко падания, а в Божествения свят няма абсолютно никакви падания, понеже няма изкушения!

Аз ви навеждам на тия мисли, за да уредите разумно живота си. В душата на всякого има заложени някакви дарби, нещо хубаво и добро. Всеки има желание да направи нещо хубаво, но като не знае законите, методите как да постъпва, той разваля хубавото, което е предприел. Например някой иска да изчисти едно петно от дрехата си, но вместо да го изчисти, скъсва дрехата. Желанието му е добро, но той не познава химията и мисли, че по механически начин ще успее. Ти искаш да реформиращ някой човек, да го освободиш от един недъг, но като го тласкаш натук-натам, вместо да го освободиш от този недъг, ти скъсваш кожата му. По-добре го остави с недъга му, но със здрава кожа, отколкото без недъг и с одрана кожа. Има неща, които могат лесно да се поправят, но има такива, за които се изисква повече време. В това отношение се иска разумност. Човек трябва да бъде чистосърдечен. Направи ли той една погрешка, да не чака тя да остави петно на дрехата му, но веднага да се изповяда; направи ли

едно добро, да се зарадва. Той трябва да анализира себе си, да разбира кои прояви са животински, кои – човешки, и кои – ангелски.

И тъй, първото правило, което трябва да спазвате: раждайте желанията си по човешки. Второто правило: всяка сутрин, като ставате, каквото настроение и да имате, не бързайте да се измиете, но поседете около 10-15 минути в размишление, докато се уравновесите. Имате ли някакво животинско желание, постарайте се да го трансформирате, да го превърнете в човешко. Не успеете ли да направите това, през целия ден работата ви няма да върви успешно. Обърнете се към Бога с молба да превърнете вашето желание в по-благородно и докато не почувствате мир в душата си, не започвайте никаква работа. След това се измийте, благодарете на Бога и започнете работата си. Щом успеете да уравновесите състоянието си, вие ще наредите всичките си работи по-добре, отколкото ако бързате и не успеете да се уравновесите. Тогава работите ви ще се объркат много повече.

Един наш познат разправяше следния нещастен случай, който го сполетял: „Всяка сутрин аз се молах на Бога и след това започвах работата си. Една сутрин обаче трябваше да замина за някъде и като се боях да не пропусна трена, казах си: тази сутрин ще мине без молитва – и тръгнах за гарата. Тази сутрин именно моето дете пострада. В играта си едно негово другарче по невнимание му извади окото.“ Казвам: не бързайте! Не започвайте работата си, преди да сте се помолили. Защо ще бързате за трена? Ако днес го пропуснете, утре пак има трен. Трена и утре можеш да хванеш, но изваденото око не можеш да върнеш. Направете това, което е необходимо за душата ви. Око то веднъж се дава на човека. Добра мисъл, добра дума само веднъж се дава. Любовта ще похлопа сутрин само веднъж на вратата ти. Ако станеш да ѝ отвориш, добре си направил; не ѝ ли отвориш,

целия ден ще минеш без любов. Тогава и да плачеш, и да се молиш, втори път тя не иде. След Любовта ще дойде Мъдростта, а най-после – Истината. И те ще потропат само веднъж на вратата ти. Не им ли отвориш веднага, никакви сълзи не са в състояние да ги върнат назад. Ще чакаш втория ден и ще бъдеш буден.

Питам: какво представлява животът без Любовта, Мъдростта и Истината? Какво представлява човек без тяхното посещение? – Истински човек е този, който чува на вратата си гласа на Божията Любов, Мъдрост и Истина, и веднага им отваря. Само този човек може да каже: „Чух гласа на Любовта, когато похлопа на сърцето ми; чух гласа на Мъдростта, когато похлопа на ума ми; чух гласа на Истината, когато похлопа на волята ми и облеche душата ми.“ Под Истина разбираме образа на човешката душа. Душата носи Истината в себе си. Бог е в душата на човека. Казано е в Битие: „Вдъхна дихание в човека и той стана жива душа.“ Който разбере закона на Истината, той ще влезе в областта на далечното бъдеще, дето хората ще бъдат крилати като ангелите: крилати по ум и сърце, а мощни по душа и по дух.

Сега от вас се иска приложение в малките работи. Започнете от отношенията си към животните. Бъдете внимателни и снизходителни към тях, за да не се изродите в своето развитие. Ако бъдете снизходителни към животните, ще имате правилни отношения и към хората. По този начин само ще разберете и следните Христови думи: „Ако Ме любите, ще опазите и Моя закон.“ Следователно, ако ние любим Бога, ще проявим Божията Любов и ще разберем и опазим законите, които Той е поставил. Престъпваме ли Божиите закони, не можем да имаме Неговата Любов. В какво се проявява Любовта ни към Бога, ако ние разрушаваме света, който Той е създал? Казвам: анализирайте своите мисли, чувства и действия и следете към коя

категория се отнасят: към животинските, към човешките или към ангелските.

Ще прочета Псалом 119, буква Г – Гимел, и ще направя един малък разбор на някои стихове.

*Дигни от мене укор и презрение,
защото опазих Твоите свидетелства. (22. ст.)*

Първата част на този стих е от областта на животните, а втората част – „защото опазих Твоите свидетелства“ – е от областта на човеците.

Князове наистина седнаха и говореха против мене.

Това е от животинското царство.

Но слугата Ти се поучаваше в Твоите повеления.

Това е от човешкото царство. (23. ст.)

*Твоите свидетелства наистина
са наслаждение мое и съветници мои.*

Това е заключението. То е от ангелското царство.

Стори добро на раба си,

за да живея и да опазя Словото Ти. (17. ст.)

Според сегашните времена този стих може да се преведе в следната форма: „Сторил си добро на раба си и аз пазя Словото Ти.“ Бъдещите времена, за които псалмопевецът е писал, са вече настоящи времена за нас. Бог е сторил вече доброто на раба Си. Сега не остава нищо друго, освен рабът на Бога да пази и изпълнява Словото Му.

*Отвори очите ми и ще гледам
чудесата на Твоя закон. (18. ст.)*

Когато псалмопевецът е писал този стих, очите му са били затворени, но сега може да се даде друг превод на стиха: „Отваряш очите ми и аз постоянно гледам чудесата на Твоя закон.“

*Пришълец съм аз на земята;
не скривай от мене заповедите Си. (19. ст.)*

Псалмопевецът казва: „Пришълец съм аз на земята“, а ние очакваме времето да станем наследници на Небето.

И тъй, като четете 22-ри стих, кажете в себе си: „Благодаря Ти, Господи, че вдигаш от мене укорите и презрението Си. Благодаря Ти и за знанието, което ми даваш. Едно време бях сяп, а сега виждам ясно.“

Беседа от Учителя, държана на 26 август 1929 г., София – Изгрев.

ЛИНИИТЕ НА ПРИРОДАТА

Във висшия съзнателен живот съществува правилно, разумно съпоставяне, правилно съотношение между всички явления. Изкуство е да знае човек как да съпоставя многобройните и разнообразни, на вид независими едно от друго явления, за да създаде от тях една стройна система, каквато всъщност представлява цялата Вселена. Ако съвременните хора разбираха този закон, от линиите, които очертават устните на някой човек, те биха могли да изкарат цяла наука. Който разбира от линиите, с които Природата си служи, би могъл да изнесе нещо красиво или нещо опасно, според това какво означават разните огъвания и пречупвания на тия линии. Ако побутнете човека на място, дето трябва, от устата му ще потече мед и масло. Който разбира тези неща, той мед и масло ще събира в своята чинийка. Побутнете ли го, дето не трябва, от устата му ще се излеят най-страшните думи в света. Кривите линии в Природата се наричат магнетични. Те представляват прояви на женския принцип. Правите линии пък са електрични. Те представляват прояви на мъжкия принцип. Който разбира езика на линиите, той може да чете това, което Природата е написала по своите върхове и долини, по своите канари и полета.

Когато ученият турист минава покрай някоя планинска местност, той разглежда цялата линия, която е очертала планината в своето образуване, и може да чете по нея като по книга. Геолозите казват: „Едни от пластовете на тази планина са начупени, други са нагънати.“ Ние ще наречем това начупване и огъване на пластовете „съпоставяне на линиите“. Кривите линии образуват наклон. Какво показва наклонът в една планинска местност? – Всеки наклон изобщо

показва, че е изгубен някъде центърът на тежестта. Щом се изгуби центърът на тежестта в някое тяло, веднага става известно натежаване на едната или на другата страна в това тяло. Когато измервате нещо на везни, ако едното или другото блюдо натежите, значи предметът, който теглите, още не е уравновесен с теглилките: или той е по-тежък, или грамовете са повече. Вие трябва ту да вадите, ту да прибавяте грамове, докато точно измерите теглото на предмета. Същото може да правите и в планинските местности. Когато отидете в някоя планинска местност, вие може да съпоставите линиите ѝ по такъв начин, че да определите на коя страна е натежаването. От местността пък, в която живеят хората, може да се определи и техният характер. Характерът на хората ще съответства на кривините, на огъванията и пречупванията, които планините са претърпели. Например хора, които живеят в долините, коренно се различават по характер от тия, които живеят по планините.

Следователно за правилното сформирание на човешкия характер се изисква идеална обстановка. Няма ли даден човек идеална обстановка, тогава организмът и характерът на този човек ще съответстват на окръжаващата местност. В блатистите места например се развиват в голямо количество комари, които предизвикват блатна треска в населението около тези места. В гъстите гори пък много се въдят диви зверове, които водят помежду си постоянна борба за съществуване. И между дърветата в тия гори също тъй се явява такава борба за надмощие: кое от тях да излезе по-високо над другите, за да се ползва от благотворните слънчеви лъчи. Причината за тази борба се заключава в желанието на зверовете, както и на дърветата, да живеят. Много животни и растения са дошли изведнъж и всички искат да живеят, а няма условия за всички. Трябваше само една десета част от тях да дойде най-напред, а

останалите да чакат своето време. Същото нещо може да се каже и за хората. Например много хора искат да отидат наведнъж на някой планински връх, като на Мусала, Черни връх и други. Казвам: всяко време не благоприятства еднакво за всички хора. Условията на някой връх днес може да са благоприятни за едного, а неблагоприятни за друго. Какво ще спечели човек, ако отиде на Мусала при неблагоприятно стечение на обстоятелствата за него? – Не само че няма да спечели, но характерът му дори може да се изопачи. Човек трябва да ходи по планинските върхове само тогава, когато му липсва нещо, за да се обогати, да има някаква придобивка. Освен това излизането по планините трябва да се обуславя с научна цел, да се изучават причините за нарушаване на равновесието в тях.

Казвам: всяка идея представлява един планински връх. В това отношение идеите имат известно съотношение помежду си и могат да се съпоставят, както и планинските върхове. И когато една идея не се възприеме навреме, тя не може да се развие правилно. По тази причина именно и на съвременните хора липсват много неща. Казано е в Битие: „В начало създаде Бог небето и земята, но земята беше неустроена и пуста.“ Обаче Земята и до днес още не е устроена напълно. Ние виждаме, че и до сега още планините претърпяват известни промени. Предполага се, че докато дойде шестата раса, Земята ще претърпи още ред промени, за да придобие по-стабилна и красива конфигурация. Шестата раса именно ще бъде в състояние да изпълни Волята Божия.

Промените, които стават сега на Земята, се дължат на нейната материя, която претърпява вътрешно преустройство. Всички тия промени, това преустройство, което става с материята на Земята, се отразява и върху характера на хората. Характерът на хората зависи не само от планините и долините, около които те живеят, но и от

направлението на водите, на техните течения. Теченията на реките не са произволни – и те се обуславят от известни закони. Ако течението на реката в някое село е от юг към север, то ще има едно влияние върху характера на хората; ако течението е от север към юг, ще има друго влияние; ако пък течението е от изток към запад или от запад към изток, ще има съвсем други влияния. Който не разбира тези закони, минава покрай някоя река, погледне я и казва: „Голяма е тази ръка!“ Каква е дължината ѝ, каква е посоката на теченията – това не го интересува. За онзи, който разбира, реката е една от основните черти, по които може да се познае характерът на хората около нея. – „Каква е посоката, по която тече р.Искър?“ – От юг към север. – „Какви са по характер хората, които живеят покрай Искър?“ – Те са студени хора, неотзивчиви, без култура. Следователно те вървят от долу на горе. И затова всеки човек, който се качва нагоре, не може да носи много неща. Той казва: „Оставете ме сега, не мога да нося много неща.“ Качването нагоре подразбира желание на човека да стигне до някой висок планински връх в материалния свят. Такова желание е например стремежът на човека към богатство, да стане милионер, да бъде учен. Човек мисли, че като придобие големи богатства или много знания, ще стане щастлив. Не, материалните блага не правят човека щастлив. Животът не се заключава в материалните блага. Те са само условия, които имат смисъл и цена само тогава, когато могат да се използват за благо на човешката душа. Какво струват силата, богатствата и знанието на човека, ако той не може да ги използва за благо на своята душа? Какво ще се ползва старият човек, който няма зъби, от пръхналата пита или от добре препечената и вкусна баница?

Мнозина казват: „Трябва да се приемат новите идеи, Новото учение.“ Казвам: всяко учение е храна, която трябва да се сдъвче

добре, после да се преработи и най-после да се асимилира от всички удове на организма, като се извадят от нея потребните сокове, а непотребните се изхвърлят навън. Значи всяко учение трябва да се пречисти от излишните, от непотребните в него елементи. Много от страданията и противоречията в живота се дължат именно на нечистотиите, на примесените и непотребни елементи в съвременната религиозна и научна мисъл. Съвременният учен и религиозен свят се нуждае от рициново масло: да пречисти червата си, за да може стомахът правилно да функционира. Когато в ума на човека се натрупват много излишни, непотребни мисли, те създават известно подпушване и мисълта не може правилно да се проявява. Тогава човек не може да вади правилни заключения за причините и последствията на нещата. Вземете например европейските народи, които минават за културни, просветени хора: в 1914 г. те предприеха разни позиции, искаха да постигнат големи блага, но никой от тях не мислеше за последствията на своите действия. За много неща мислеха, потребни и непотребни, но положението им се влоши, и днес те не могат да намерят начин как да го подобрят. Сега седят, мислят как да закърпят отворените дупки. Оттук кърпят, оттам кърпят, но с кърпене работа не става. Разумният свят изисква от съвременните хора ново начало. Нека старото здание седи на своето място! Нека от време на време то да се кърпи, но свършено ново здание трябва да се създаде. Нека се създаде нова религия, с нови хора. Тия нови хора трябва да бъдат светии, гении. Какви са съвременните религиозни хора? – Болни, хилави хора. Днешната религия е място за болни, а не за здрави хора. Тя лекува болните. Ами на здравите какво дава? – Те трябва да почакаят малко, да се разболеят, да изгубят имането си или да изгубят някои от своите близки, че тогава да потърсят Бога, да Го познаят. Какъв смисъл има такава

познаване на Бога? Ако е вярно, че трябва да познаеш Бога в нещастieto си, познай Го и в щастieto си! Ако Го познаеш в сиромашията, познай Го и в богатството! Ако Го познаеш в болестта, познай Го и в здравето! Ако Го познаеш в невежеството, познай Го и в учеността!

Казвам: новата религия, новата наука трябва да бъде за здрави, за богати, за силни, за учени, за щастливи хора. Сега мнозина мислят, че са господари на своите мисли и чувства, но като ги поставят на изпит, виждат, че не е така. Мнозина мислят, че са културни, учени хора, но като ги поставят на изпит, виждат, че нямат култура, нямат знания. Мнозина мислят, че са религиозни, че имат силна вяра, но при един сериозен изпит пропадат. Питам: кои са основните черти на културата? Кои са основните черти на науката? Кои са основните черти на вярата? Разболеете се нещо, езикът ви побелее и вие веднага се уплашите, викайте лекар. Той ви даде някакво лекарство, за да премахне белината на езика. На какво се дължи побеляването на езика? – На неправилно храносмилане. Вие сте яли мътносмилаема храна, каквато не подхожда на вашия организъм; вие сте спали, когато не трябва; ставали сте, когато не трябва; мислили сте, когато не трябва; чувствали сте, когато не трябва. Тези са причините за белия цвят на езика.

Срещате друг човек, който се оплаква, че очите му са малко пожълтели. Вие го съветвате да отиде при лекар. Преглежда го лекарят и констатира появяването на жълтеница. Значи черният дроб на този човек е разстроен. Лекарят му предписва някакви лекарства, но причините за разстройството на черния дроб се крият другаде. Този човек се е хранил при голямо безпокойствие, при отрицателни състояния на своята мисъл и на своите чувства. Заеме се той за някоя работа и седне да се храни, но все за работата си мисли и казва:

„Нищо няма да излезе от тази работа.“ Предприеме друга – и за нея казва: „И от тази работа нищо няма да излезе! Ако река да се ожена, и от женитбата ми нищо няма да излезе. Ако имам деца, и от тях нищо няма да стане. Знания имам, но и те не ме ползват. На църква ходя, но и от църквата нищо не очаквам.“ Ляга, става, яде, движи се този човек, но за всичко мисли отрицателно. Какво може да постигне човек с такава отрицателна мисъл? – Нищо добро, освен това, че си приготвява условия за жълтеница. Положителна, абсолютна вяра трябва на този човек. А той какво прави? – Като каже, че нищо няма да излезе от неговата работа, махне правата линия на буквата В. – „И тази работа няма да я бъде!“ – махне правата линия на буквата Я. – „И от това нищо не очаквам!“ – махне правата линия на буквата Р. – „И на това не се надее!“ – махне правата линия и на буквата А. Тук затрие, там затрие, докато най-после не знае какво да прави, животът му се обезсмисля и той изпада в пълно отчаяние. Казвам: „Слушай, приятелю, ето какво трябва да направиш. Кажи: „Ще стане тази работа!“ – тури правата линия на буквата В. – „И тази работа ще се уреди!“ – тури правата линия на буквата Я. – „И тук ще успее!“ – тури правата линия на буквата Р. – „И там ще успее!“ – тури правата линия на буквата А. Какво ще придобиеш? – Вярa.“ Вярата е импулс, който дава движение, направление на човека към известна посока. Тази посока може да бъде нагоре, към върха на планината, или надолу – към долината.

Следователно всички хора, които слизат от планинския връх, представляват течност. Те са хора на чувствата. Опасността не седи в това, че те слизат надолу, но в туй, че могат да залеят цялата местност, през която минават. От тях се изисква разумност – да прокопаят канал, в който да се влива водата. Ония пък, които се качват на планинския връх, те са хора на мисълта. Тъй щото човек

може да живее и върху кълбо, защото във всяко нещо, което се изживява, трябва да има две течения: едно нагоре, а друго – надолу. В това кълбо може да се направи един разрез – като врата за влизане и излизане от условията на външния живот. Подобно нещо представлява човешката уста. По двете устни минават теченията на живота: по горната устна – горното течение, а по долната – долното течение.

Учените, които се занимават с физиогномията, знаят причините защо горната устна на хората е извита: защо у някои хора е повече извита, у други е по-права. Колкото по-правилно са очертани устните, толкова по-добре. У някои хора горната устна е издадена напред. Това показва положителен, активен характер, който винаги е готов да предприеме крачка напред. По горната устна се определя състоянието на ума. Колкото тя е по-правилна, по-добре сформирана, толкова и умът на този човек е по-добре развит. Когато горната устна образува съвършено права линия, това показва, че умът на този човек сега се оформя. Тази линия е подобна на буквата р, без правата линия. Какво трябва тогава на този човек? – Трябва му една права линия, една дръжка, за да се завърши буквата р. За да се завърши една мисъл, една идея, тя се нуждае от спомагателни средства. Ако една идея няма спомагателните сили на електричеството, тя не може да се тури в действие.

Древните философи са казали: „Познай себе си!“ За да се познае човек, той трябва да се проучва, да знае какво има и какво му липсва. Например човек трябва да изучава както своите вежди, така и веждите на другите хора. Казват, че когато веждите на някой човек са наклонени надолу, той представлява човек със стари идеи. Той е прегърбен от големия материален товар, който носи, и казва: „Какво трябва да правя?“ – Снеми част от товара си. Освободи ума, сърцето и

волята си от излишния багаж. Изправи всички свои погрешки, напусни старите идеи и започни нов живот. Ученикът на Новата култура, на Новото учение, трябва всеки ден да се ражда. Направи ли днес една погрешка, утре трябва да се новороди, да си създаде нов организъм. Опетни ли днес дрехата си, утре трябва да се облече в нова, чиста дреха, свободна от всякакви грешки и престъпления. Носи ли постоянно старата дреха, пропита с грехове и престъпления, той никога няма да се освободи от греха. Щом може да създаде дреха на престъпление, той може да създаде чиста, неопетнена дреха, с която да се облече. Когато напишете някому едно обидно писмо с вашето перо, това перо е вече опетнено. През него е минала лошата мисъл, отправена до този човек. Хвърлете това перо. Турете на писалката чисто, ново перо, и с него продължавайте да пишете по-нататък.

И тъй, всички хора днес се нуждаят от наука за вътрешната чистота. Всяка погрешка, направена съзнателно или несъзнателно, трябва да се изправи. Някой иска да се помоли на Бога, но преди всичко не вярва в силата на молитвата; после, не знае как да се моли и колко време да се моли. Изправи се той пред лицето на Бога и не знае какво да прави. Да се молиш – това не подразбира нито много, нито малко време. За колко време се нахранвате? – Ако сте от бързите хора, може да се нахраните за 10–15 минути; ако сте от средните – за 25 минути ; ако сте от аристократите, ще се нахраните за 45 минути, а може и за един час. Без да е аристократ човекът, ако той яде по всички правила на храненето, един час не е много. Ако човек се храни правилно, във време на яденето той ще мисли за начина, по който храната е създадена, за съществата, които са взели участие в приготвянето ѝ. Мисли ли така, той ще се свърже с хората, които са приготвили храната, и ще може да използва тяхната енергия. Фурнаджията, който меси хляба, внася част от своята енергия в него;

орачът на нивата внася част от своята енергия в земята; и воденичарят внася част от своята енергия, макар и отрицателна. Той е бирник, който не носи добро. Камъните, с които се мели брашното, също така внасят част от своята отрицателна енергия в брашното.

И сега, който се храни съзнателно, той ще знае начина как да възприеме добрите енергии, внесени в хляба, и как да се освободи от отрицателните енергии, останали в него. Който не разбира този закон, той ще приеме хляба с всичките енергии в него, добри и лоши, и ще усеща шума на воденичните камъни в стомаха си, а после в сърцето и в ума си. Ще срещнете този човек и ще го чувате по цял ден да говори и да се оплаква: „Кой е създал този лош свят? Всички хора са крадци и разбойници, обират държавата. Главата ми побеля от страдания! Остарях, всичко загубих. Никъде не мога да намеря мир: нито вън, нито вътре. Отивам у дома си: жена, деца – всички викат, само искат: дай-дай – нищо друго не чувам. Легна си – и тук нямам мир: бълхи, дървеници, комари – и те не ми дават покой!“ Казвам: този човек прилича на празна воденица. Питам: ако поставят този човек на мястото на Господа, ще може ли той да даде нов план за създаване на света? Може ли той да оправи света, но не само на думи, а на дела? Всеки, който критикува Бога, нека създаде нов свят, без страдания и мъчнотии.

Казвам: време е вече да се приложи Новото учение и всеки да заработи върху себе си. Ако ти не можеш да работиш върху себе си, ако не можеш правилно да мислиш, ти не си човек; ако не чувстваш правилно, ти и животно не си; ако не знаеш да правиш добро, ти и ангел не си. Щом не си ангел, не си човек, не си животно, не си камък, тогава какво си? Ще кажеш, че си човек. Може ли да се нарича човек онази восъчна статуя с ръце, крака, очи, нос, уши и уста, поставени на нея? Каква полза от това, че тази восъчна фигура наподобява човек? В

едно събрание например седят много хора: едни от тях внимателно слушат оратора, а други спят. Дойде откън някой, приближи се до един от заспалите и тихо пошепва на ухото му: „Дядо ви ви е оставил 100 000 долара.“ Той веднага скача, разбира смисъла на тия думи и излиза вън. Значи само тия хора могат да се считат за живи, за разумни, които в даден случай са будни за известни идеи. Защо? – Защото могат да ги разбират, възприемат и прилагат в живота си.

Някой човек философства, казва, че животът не струва нищо, че е празна работа, че няма смисъл да се живее, че е по-добре да умре човек, отколкото да кара такова жалко съществуване, и т.н. В този момент на размишления идва откън някой и извиква: „Пожар!“ – „Тъй ли? Как, къде?“ – И веднага философът почва да бяга. Питам: защо този философ бяга? Нали животът няма смисъл? Преди един момент искаше да умре, а сега бяга. Нека бъде последователен в своите разбирания. Това значи да говори човек за неща, които нито разбира, нито е опитал. Когато някой сиромаш казва, че иска да умре, аз тълкувам думите му в друг смисъл: той иска сиромашията му да умре. Когато някоя мома иска да умре, това подразбира, че тя иска банката да ѝ отпусне кредит, защото ѝ е дотегнало вече да слугува по чужди къщи. Тя иска да се облече, да се нагизди, да отиде на хорото да си поиграе малко. Дойде някой при нея и тихо ѝ пошепне: „Дядо ти е умрял и ти е оставил 200 000 лева наследство.“ – „Тъй ли?“ Скача тази мома, радва се, пее – животът вече придобива смисъл. Как няма да се осмисли животът при 200 000 лева наследство? И ще видите тази мома – тропа ли, тропа на хорото. Казвам: за да се осмисли животът на човека, той трябва да се интересува от нещо. Тъй както животът се развива, той не стои на едно място, но постоянно тече и се развива. В него се забелязва непрекъснат процес на движение.

Сега става голямо преустройство на материята. Всичко претърпява промяна. Планините в целия Балкански полуостров, па и в цяла Европа, постоянно изменят своя център. Целият континент се движи към Екватора. След хиляди години Слънцето ще изгрява на север. Тогава север ще бъде сегашният изток и светът ще стане подобър. В човешкия свят север показва егоизма на човека, а в Божествения свят север означава Истината. Щом север стане изток, от този полюс ще потече благотворна енергия за човека и той ще стане истински духовен. Понеже оста на Земята е наклонена на 23°, съвременните хора нямат правилна идея за Бога. Щом веднъж тази идея не е правилна, това се отразява и върху всичките възгледи и разбирания на хората. Те казват, че Бог е Любов, но щом не им хареса нещо, започват да казват, че това не е право, че светът не е създаден както трябва, и т.н. Това показва, че хората не разбират идеята за Бога, нито идеята за Любовта. Щом човек разсъждава по този начин, веднага неговата ос се наклонява. Питам: къде е нормата, с която определяме кое е добро и кое е зло, кое е истинно и кое не е.

Всички съвременни хора говорят за Любовта и казват, че я разбират. Представете си, че някой ми се обяснява в любов, но аз съм велик адепт, имам способността да се превръщам в разни животни, предмети и ред други неща. Тъкмо някой ми се обяснява в любов, и аз се превърна в една добре изхранена кокошка. Този човек, като види кокошката, в него веднага се явява желанието да я заколи и да си я сготви. Той казва: „Много добре изхранена кокошка! Тъкмо за мене е тя.“ Тури ножа на шията ѝ, клъцне – и скоро в тенджерата. Щом изляза от това състояние, аз знаей вече каква е неговата любов. След това той пак продължава обясненията си: „Много те обичам, без тебе не мога да живея.“ В това време аз се превръщам в торба, пълна със златни английски лири. Щом види торбата, този човек веднага я

сграбчва и я занася у дома си. И сега аз пак проверявам неговата любов. Човек, който истински люби, не постъпва така. Като види кокошката, той ще познае, че това е неговият любим. Той ще хване кокошката, ще я поглади малко и ще я пусне на свобода. Като види торбата със златото, той ще я тури настрана, защото тя е за неговия господар. Докато човек има вътрешно стеснение, вътрешно ограничение и ламтеж към всичко чуждо, той не разбира Любавта, не намира смисъл в живота. Започне ли да критикува света, че не е направен, както трябва, от този човек гений не може да стане.

Съвременните хора се хвалят със своята религия и наука, със своите изкуства и занаяти. Вярно е, че човечеството е постигнало много нещо, но трябва да се направи крачка напред. Задачата на религията е да възпитава хората, да ги научи правилно да мислят и чувстват, тъй както логиката учи хората на правилно мислене. Съвременната наука например съпоставя известни факти, но в това съпоставяне няма пълно единство. Учените изучават живота на микробите, търсят начини да им противодействат; те изучават състава на храните и тяхното употребление в живота; изучават и ред още въпроси, но те не могат да намерят един съответен метод, с който да покажат на хората как трябва да се живее. Обаче съществува една положителна, абсолютна наука, от никого независима, която разкрива всички факти и явления в техния дълбок смисъл и в тяхната същина. Това е Божествената наука, до която може да се добере всеки човек, който е в правилна връзка с Бога.

Божественият свят е пълен с възвишени, любещи, крайно деятелни същества. Що е умора, скръб, отчаяние, те не познават. Когато човек е във връзка с този възвишен свят, той напълно може да разчита на тяхната помощ. Ако се намираш пред някоя дълбока река без мост и не знаеш как да минеш, едно от тия разумни същества ще

ти нашепне: „На разстояние един километър оттук реката се стеснява. Иди там и ще преминеш.“ Друг път изпаднеш в някое непознато село, не знаеш де да пренощуваш. Дойде някое същество от невидимия свят и ти нашепва: „На края на това село живее една бедна вдовица с няколко деца – иди там, тя ще те приеме.“ Както виждате, тези същества ви изпращат при бедни, а не при богати хора. Защо? – Богатите хора нямат време да се занимават с услуги към този-онзи. Те са заети с разходки, с обличания за разни приеми, с приготовления за балове, концерти и т.н.

Що е богатството? Що е сиромашията? – Нито богатството, нито сиромашията могат да определят мястото на човека в света. Защо? – Защото има външно богатство, има и вътрешно богатство; има външна сиромашия, има и вътрешна сиромашия. Остави ли се човек отвън да го правят богат, като му дават разни служби, добре платени, той не е на мястото си. Ще направят човека цар, свещеник, владика, министър, че ще го обогатят! Царят трябва да се роди такъв, свещеникът трябва да се роди такъв, художникът, музикантът трябва да се родят такива. Остане ли човек отвън да му налагат разни положения или да му казват в какво да вярва и в какво не, свършена е неговата работа. Човек трябва да се роди с определено, положително верую в себе си, което никой да не е в състояние да разклати. Всяко верую е семе в човешката душа, което никой отвън не може да посади. Той може само да му създаде условия да се развива: да го полива, докато израсне, и после да го култивира. Семето носи в себе си силата за своето бъдещо развитие. Питам: трябва ли да се сърдите на човека, че се е родил с известен стремеж? Помнете следното: никога човек не се ражда със стремеж към нещо лошо. Той се ражда с добри стремежи, но може доброволно или несъзнателно да изопачи своите добри стремежи.

Например всеки човек се ражда със стремеж да яде, да се храни. Този стремеж е естествен закон в Природата. Обаче човек, съзнателно или несъзнателно, може да видоизмени този закон и започва да туря в стомаха си храна, повече или по-малко, отколкото е предвидено. И двата метода обаче са вредни. И двата метода не съществуват в Природата. Всеки трябва да яде толкова, колкото да задоволи стомаха си. Стомахът има свое разбиране, своя хигиена, своя химия. По отношение на качеството, количеството и състава на храната стомахът разбира повече и от съвременните химици. Дадете ли му някоя несъответна за него храна, той я изхвърля навън и казва: „Дайте ми хубава храна!“ Давате му друга – и нея изхвърля, докато най-последно обяви стачка на господаря си и казва: „Или ще живееш, както Бог иска, или повече няма да ти работя!“ Престане ли стомахът да работи, това съдружие пропада, ликвидира със сметките си, и тази фирма изчезва от тефтера на търговците. Стомахът отива да работи при друг господар, който знае начин, методи за правилно хранене.

Казвам: който иска да живее правилно, нека проучва и прилага новите методи. Ние не рушим, но градим. Ние не се занимаваме със старото, но с новото. Старите хора нека си живеят, нека умират, нека се погребват едни други. Ние нямаме време да погребваме. Христос казва: „Оставете мъртвите да погребват своите мъртви.“ Този направил някакво зло, онзи направил някаква погрешка – това не ни интересува; този паднал някъде и се окалял – и това не ни интересува. Няма защо да ми разправят за неговото оцапване. Като дойде при мене този човек, ще го хвана за дрехата, ще го потопя в бистрата, чиста вода и ще му кажа: „Потанцувай малко в тази вода, докато се изчистиш.“ След 10-15 минути го изваждам, виждам го чист, освежен като другите. Такъв е резултатът на Доброто. Доброто има сила да чисти. Вложете Доброто в света и злото само по себе си ще си

отиде. Въз основа на този закон посей в ума си една Божествена мисъл и я остави да работи. Тази мисъл има динамическа сила. Тя ще израсте, ще се развие и ще те очисти. Ти не се безпокой за резултатите. Едно чувство, колкото и да е микроскопическо, не го презирай. Посей го в сърцето си и го остави да израсте. То ще се развие и ще даде своя плод. Безпокойствията, смущенията на хората показват, че те не разбират Божия закон. Една кибритена клечка може да спаси положението зимно време, макар че през лятото си гледал на нея с презрение. Зимно време тази клечка може да извърши това, което и големите дървета не могат да извършат. Важността на кибритената клечка се дължи на онзи елемент, който е на главичката ѝ. Без него тя нищо не би представлявала. Важно е връхчето на клечката. Всяка Божествена мисъл, която влиза в ума на човека, на връхчето си съдържа един мек елемент, който произвежда добри резултати.

В съвременното общество има един механически начин на работа. Всеки уповава на други, които да работят вместо него. Синът очаква от майка си и баща си; те пък очакват от обществото, от държавата; тя пък очаква от гражданите си – и по този начин светът не може да се поправи. Обществото е създадено от хора. Ако едно общество е благородно, това подразбира, че и хората, които го съставляват, са добри и благородни. Ако обществото не е добро, това подразбира, че и единиците, които влизат в него, не са добри. Само по себе си общество не съществува. То е колективен резултат от дейността на много индивиди. Някой казва: „Какво мога да направя аз самичък?“ – Ти не се безпокой за това. Един човек може да създаде цяло общество. Кой създаде цялото човечество? – Адам. Какво човечество създаде Адам? – Той създаде хора, подобни на себе си.

Това можа да излезе от Първия Адам. Сега в света иде Вторият Адам, който ще създаде новото човечество.

Сегашните хора вървят по пътя на стария Адам. Той казва: „И тебе обичам, но себе си – повече; и за тебе мисля, но за себе си – повече; и тебе искам да нагостя, но първо себе си ще нахраня; искам и ти да бъдеш учен човек, но аз да бъда по-учен; искам и ти да бъдеш силен, но аз да съм по-силен.“ Тази философия проповядваше старият Адам. Той искаше навсякъде и във всичко пръв да бъде, но последен остана. Дойде някой при мене и ми казва: „Аз вярвам в Бога, разговарям с Него, виждам какво става в другия свят.“ Не е въпрос за критика, но казвам: онзи човек, който вярва в Бога и се разговаря с Него, който знае какво става в другия свят, е даровит, способен човек. Той знае да свири, да пее, знае много науки, разбира живота, разговаря се с Природата, знае нейния език, и т.н. Изваждам цигулката си и казвам на този човек: „Посвири малко да те чуя, как свириш.“ – „Аз не зная да свиря.“ Отварям една математическа книга и му казвам: „Обясни ми тази формула.“ – „Аз не съм учил математика.“ – „Ами това цвете можеш ли да нарисуваш?“ – „И рисуване не съм учил.“ Гледам този човек и се чудя на думите му: с Бога се разговарял, при ангелите ходил, всичко видял и знае, а не може да свири, да рисува, не разбира от математика, и т.н. Не говорете неща, които не разбирате. Който се хвали с неща, които никога не е видял и чул, той се намира в положението на онзи шоп от софийските села, който един пазарен ден дошъл в София и могъл да разгледа само битпазара, но като се върнал в селото си, започнал да разправя, че бил в София, всичко чул и видял и много неща разбрал. – „Какво видя в София?“ – запитвали го съселяните му. – „Какво ли не видях? – Стари дрехи, стари обуца, хора с дълги бради: всички викат, крещят, все евтино продават.“ – Това не е София.

Да видите една малка част от Цялото – това не е наука, това не е никаква вяра. Истинската вяра се превръща в положителна наука. Човек трябва да знае не само едно изкуство, но най-малко десет изкуства. Светията трябва да знае всичко: и да свири, и да пее, и да рисува, и да гради, и да тъче, и да готви; той трябва да знае де има хубава вода, де има високи планини, де има най-хубави места в Природата. Знае ли човек всичко това, той има правилни отношения с Първичната Причина. Няма по-красиво нещо от това – да владее човек някакво изкуство в съвършенство! Приятно е да слушате един певец с добре разработен глас. Приятно е да слушате един велик музикант. Когато слушате някой идеен певец или музикант, гласът му вибрира приятно, дълбоко чувство се излива чрез тоновете, чрез гласа му. Мнозина отиват да следват музика или пеене в Италия, Франция и другаде. Добре е да имаш за учител някой велик талант, но важно е и това, което криеш в себе си. Ако поставите един немусикален човек в музикално общество, и той ще започне да се развива музикално. Ще ви приведа един подобен пример. Имало някъде в Европа един господин, необикновено музикален, с тънко разбиране на музиката и със силно желание да пее, но голямото му нещастие се заключавало в това, че ларинксът му бил повреден, не могъл да пее. Тогава той среща една красива мома, която нямала музикални дарби, не могла да пее, но имала здрав ларинкс. Той правел следния опит: тя излизала на сцената, а той седял зад нея и силно съсредоточвал мисълта си към момата, за да пее. И действително, тя пеела отлично. Обаче един млад момък се влюбил в нея заради пеенето ѝ, като мислел, че тя самата пее тъй хубаво. Младият момък от ревност към диригента, който я направлявал, гръмва един ден срещу него и го убива. От този момент момата

изгубва способността си да пее. Тя сама не могла да си обясни какво търси на сцената без глас, без дарби за пеене.

Следователно много от дарбите на съвременните хора се дължат на такива странични влияния от Природата. Докато са във връзка с нея, хората проявяват своите дарби, сили и способности. Скъсат ли връзката с нея, те изгубват своите дарби и способности. Този закон се спазва и в отношенията ни с Първичната Причина. Докато Божествената мисъл е насочена към нас, ние всичко можем да направим. Нарушим ли някакъв Божествен закон, тази връзка се прекъсва и ние ставаме обикновени хора. В Бога са всички дарби, всички възможности, необходими за повдигането на ангела, на светията, на човека или на всички по-малки от него същества. У Бога има желание всички същества да се ползват от Неговите блага. Всичко, което съществува в Него, Той иска да се реализира и навън. От това гледище Бог иска от хората да развиват своите дарби и способности.

Казват: „Да бъдем добри!“ – В какво седи добротата на човека? Преди всичко човек трябва да бъде красив, да ти е приятно да го гледаш. Като погледнеш очите му, да виждаш дълбочина в тях – цялото небе с всичките звезди да се оглежда там. Като погледнеш устата му, да предвкушаш разумното слово, което излиза от нея. Като погледнеш ухото му, то да те пренася в свят на музика и хармония, да виждаш в него човека на възвишената мъдрост и знание. Това ухо трябва да схваща и най-тихите нашепвания и да ги разбира. Красивият човек трябва да има още силна и възпитана воля. Едновременно той ще се проявява и като силен, и като слаб човек; и като умен, и като глупав. С умния ще се постави като умен, с глупавия – като глупав, но без да го разбере глупавият. Умният човек

има свойството да прави глупавия умен; глупавият пък може да направи обикновения човек с обикновени дарби глупав.

Ще ви приведа един пример от стария български живот, за да видите как глупавият прави другите хора глупави. Един стар български поп, като чел Евангелието, намерил страницата, в която се говорело за Света Богородица, и понеже трябвало да чете в църквата нещо за Света Богородица, за да не изгуби страницата, турил на това място като белег един стрък праз. Преди да тръгне на църква, попадията вижда праза в Евангелието и си казва: „Навярно дядо поп обича много праз. Чакай тогава да му туря още няколко праза, че да има, когато му потрябват.“ Туря тя на десетина места в книгата по едно парченце праз и излиза от стаята му. Дядо поп тръгва за църква, взема книгата и влиза в олтара. Излиза пред паството си. Отваря книгата, но за негово учудване той вижда, че някой е турил праз на десетина места из книгата. На кое място беше писаното за Света Богородица – не знае. Объркал се дядо поп в своята служба. Питам: кои от правилата на съвременните хора не приличат на праза, който си е поставил този стар поп?

И тъй, всички хора днес се нуждаят от положително знание, без никакви предубеждения и предразсъдъци. Всички хора се нуждаят от знание, което почива на съвършената Любов, на съвършената Мъдрост и на съвършената Истина. Само това знание може да създаде най-красиви и най-велики мисли, чувства и действия.

Беседа от Учителя, държана на 27 август 1929 г., София – Изгрев

Съборно слово 1930 г.

СЪБОРНИ БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

(Дадени на учениците от Всемирното Бяло Братство през лятото на
1930 г. Седемте рилски езера)

ИНТУИЦИЯ – БОЖЕСТВЕННОТО ЧУВСТВО

(Направихме гимнастическите упражнения на поляната при петото езеро. След туй си михме лицето, главата, ръцете, краката, наредени всички един до друг на брега на езерото. Насядахме всички около един камък над Близнака, на който седеше Учителят. Той прочете 3-та глава от Евангелието на Йоана.)

Когато човек върви по пътя и е невнимателен при такива каменисти места и си удари крака, веднага ще почувства болка. Болката в камъните ли е? Болката в човека ли е? Нито е в камъните болката, нито е в човека. Значи един удар не е нищо друго освен една енергия, която не е потребна. Туй, което не е потребно на човека, всякога причинява болка. В какъвто и смисъл да е, каквото туриш на себе си, което е абсолютно непотребно, то ще ти причини болка. После, че камъните са тъй поставени, не искай да го оглаждаш, пътят да е равен, но той си има място. Ако един човек иска да мине по пътя и да оглади целия път, няколко прераждания няма да му стигнат само да поправи пътя. За оглаждането други сили са потребни.

Човек в сегашния живот има две задачи. Първо, да възприеме соковете на своето сърце и второ, да развие ума си, да разбира пътищата, плановите Божии, законите, чрез които светът е създаден, да се ползвате.

Всичките хора трябва да бъдат силни по мисъл. Най-силната мисъл е проводник на онова благо, което Бог е дал в живота. Сега всеки един човек, който не може да възприеме Божието благо, той е слаб по ум. Не се лъжете. Някой може да мине за много умен човек, но щом не може да се ползва по всичките правила от Божиите блага, той е прост човек. Онзи, който може да се ползва по всичките правила

от Божиите блага, той е умен, той е мъдрец. Всеки може да бъде такъв. Туй е целта да се ползваме от Божиите блага. Защото, ако вие вземете една камила и я натоварите със скъпоценни камъни, камилата ще стане ли по-скъпоценна? Скъпоценните камъни са нещо друго от камилата. Камилата ще каже: „Мен ми е по-добре без тези скъпоценни камъни.“ Тя е по-благодарна да не носи скъпоценни камъни.

Често хората се натоварват като камилата, носят скъпоценни работи, но тия скъпоценни работи не са за вас. Първото нещо в света е ние да се освободим от всичките ненужни работи. И каквото и да е туй, което е непотребно, произвежда болка. Трябва да се освободите. И затуй има в човека едно чувство, наречено човешка интуиция, което Бог е вложил. Няма какво да питаш учените хора, мъдреците кое ти е нужно и кое не. За пример дадат ти лимон. Искаш да знаеш дали е кисел, или не. Ще трябва ли да пратиш да дойдат учени хора да ти докажат дали лимонът е кисел, или не? Ти разрежи лимона, повикай професора – професорът е езикът, той ще ти каже дали лимонът е узрял, или е кисел.

Тъй щото всеки един от вас при сегашните условия трябва да се допита до своята интуиция. Когато сте с хора, може да ги питате, но когато сте сами, трябва да се питате с вашата интуиция. Интуицията е много вярно чувство. Ако човек е верен на нея, много малко може да греша. Тя е основата, която може да подкрепи човешкия ум и човешкото сърце в живота, тя може да ръководи. Тя е капитанът на кораба, който направлява целия човешки живот. Умът и сърцето са слуги, които прислужват на този капитан. Тя е велико чувство. Ако човек слуша интуицията, той ще бъде добър. Някой път хората не са добри по единствената причина, че те не слушат своята интуиция.

Сега Христос помена в прочетената глава, че човек трябва да се роди. Мнозина, които не разбират този закон, мислят, че е много трудно да се роди човек. Питам, да се роди едно житено зърно, мъчно ли е? Няма никаква мъчнотия. Житеното зърно трябва да се посее в почвата. На всяко добро, което е в тебе, дай му благоприятни условия, то ще се усили, ще даде своя плод. При сегашните условия отрицателните мисли имат повече условия. Вие поставите една мисъл, предпоставите я, казвате: „Аз съм човек неспособен.“ Преведете тази дума „неспособен“. Неспособен си да преминеш през реката, понеже няма мост. Когато има мост, може да преминеш. През дълбоката река не си способен да минеш, когато няма мост. Там, дето не си способен да я минеш с краката си, трябва да бъдеш способен да направиш мост отгоре.

Двама души не може да се обичате. Казвате: „Този човек не го обичам.“ Защо? Защото нямате мост. Турете един мост, турете две дъски, веднага обичта ще дойде. Да кажем, вие казвате, че мене никой не ме обича, на мене никак хората не обръщат внимание. Ти може да накараш след пет години всичките хора да ти обръщат внимание. Иди засади десет декара земя с най-хубави плодни дървета. Лятно време насади един бостан с дини, пъпеши, краставици. Щом като завържат всичките плодове, веднага ставаш почтен човек. На този ще дадеш нещо, на онзи ще дадеш, ти ставаш почтен. Казват: „Благодаря ти, господине.“ С тебе започват учтиво да се отнасят хората, започваш да задържаш приятели.

Сега вие имате някои незасети места. Засейте ги, и след пет години всички ще станете почтени. Всичките хора ще започнат да обръщат внимание на вас.

Сега за пример вие искате да разбиете чувство на любовта. Един практически метод, за да разбиете чувството на любовта. Посади една

череша, две череша, ще посаждаш цветя, които са червени. Хубаво е всички неща, които имат червен цвят, да посаждаш, докато чувствате, че има нужда. Няма да се минат една, две, три години. Ще почувствате едно много приятно чувство. Но поставете метода за разбиването чувството на любовта. Пък онези от вас, на които чувството е развито, ни най-малко няма защо да посаждате. Може да садите червени дини, които са хубави. Един малък бостан не е лошо да посади човек. Та има една предпоставка.

Вие не трябва да считате вашия живот на миналото като ненужен. Но вашият живот на миналото, той е като един извод, едно встъпление на онзи великия живот. Защото, ако нямате туй встъпление, туй въведение, новият живот ще бъде недостъпен. Не съжалявайте за опитността – каквато и да е, в каквато и да е смисъл – то е добро. Много пъти животът е неразбран. Ние считаме някои неща добри, някои лоши. То е от нашето лично гледище, не от общата анатомия на природата, тя използва всичко. Следователно, ако ти не си способен да направиш нещо, заложи го на чувството на интуицията. Туй, което ти не може да го направиш, заложи го на твоята интуиция, тя ще го свърши.

Сега друго положение. Не се старайте вие да станете светци, че да бъдете благоугодни на Бога. Ако вие очаквате, след като станете чисти и свети, че Господ да ви обича, тя е дълга работа. Не зная колко хиляди години може да минат, тя е много трудна работа. Бог при всичките условия, където и да се намират хората, той ги обича. Той си има едно абсолютно отношение, което не се изменя. Външните отношения към умните хора, към грешните хора са различни, но вътрешните отношения към всички същества са едни и същи. Туй е едно дълбоко знание, подкрепя има за всички. На грешника казва: „Може от тебе много да стане.“ „Ама аз съм глупав.“ „От тебе може да

стане учен човек.“ „Отвън нямам условия.“ Отвън ще ти се създадат условия. Отвътре имаш, Бог ги е създал. Тия вътрешните условия ще се изразят навън. Ако отвън правиш някоя погрешка, не съжaliaвай. Каквато и погрешка да направиш, не съжaliaвай, извади една поука от нея. Казваш едно правило: днес дадох да се прояви една голяма добродетел в мене. При най-голямата погрешка ще кажеш: дадох възможност да се прояви добродетелта. Затова и Писанието казва, всичко, каквото ви се случи, ще се превърне на добро.

Сега всички имате желание да разберете всичко изведнъж. Да разбереш всичко изведнъж, значи да изядеш всичко изведнъж. Хубавото е, че ще има всеки ден какво да разбираш. Всеки ден си има своя програма за разбиране. Защото дейното изисква една обстановка. Ти не може да разбираш, да имаш живото разбиране, ако нямаш обстановка. За да разбереш живота на ангелите, трябва да дойдеш в съприкосновение с техните умове, с техните сърца. За да разбираш живота на животните, трябва да разбираш техните умове, техните сърца. В живота, ако влезеш в положението им, те не са толкоз глупави. Ти ако влезеш в положението на едно животно, на един вол, ако влезеш в неговото положение, то ще дойде, ще каже: „Качи се на гърба.“ Ще ти позволи, ще те носи, ще ти направи услуга. То ще почувства, че ти имаш нужда от него, ще ти послужи. Но при сегашните условия, понеже ние, като не влизаме в положението му, то бяга, казва: „Аз не съм длъжен да те нося.“

Първото нещо. Ще се стараете чрез интуицията да разбирате нещата от неговото гледище. Иначе няма да разберете. Ако разбирате нещата от вашето гледище, ще се критикувате. Той ще направи може би нещо странно, тъй ти се вижда, гледано от негово гледище. Ти разглеждай от обстановката, която Бог ти е турил. Тази обстановка не може да се измени и твоят ум в даден момент може да разгледа

нещата по един начин, в следния момент – по друг начин. Но някой път има криво разбиране. Тия криви разбирания съществуват в хората по единствената причина, че те не уповават на своята Божествена интуиция. Работата, която може да извърши това свещено чувство, те го възлагат на слугите, които не са в състояние да извършат. Затова много наши работи са останали назад.

Мъчиш се да разбереш някоя философска работа, запример какво има на слънцето. С интуицията може да разбереш какво има на слънцето, с нея може да видиш какво има на месечината, може да туриш антена, да образуваш отношения между тебе и него. Без нея ще учиш след хиляди години като обикновен философ, ще говориш само за елементите на слънцето. Сега аз съм срещал мнозина, които казват: „Аз имам съобщение за слънцето.“ Казвам, дайте ми първия пропуск. Пропуск има. Както виждате, всички родени същества имат едно свойство, по което се отличават – всички дишат. Същество, което не диша, не е органическо. Има едно разширено чувстване, едно разширено възприемане.

Сега понеже сме дошли тук, имате известни условия да станете добри. Ако се препънете на някой камък, върнете се, помилвайте го, преместете го, намерете му мястото, да се не препъват други. Ако нагазите някое мочурливо място, ще го изчистите хубаво. После вземете от пепелта на тия клекове и кажете: искам да бъда толкоз търпелив, колкото сте вие, и да се жертвам толкоз, колкото вие се жертвате. Всеки да си носи пепел. Те да бъдат емблема като живи същества, които са ни дали топлина. Не се занимавайте да кажете: пепел от клекове. Малко пепел ще си вземете, ще я пречистите, ще я пресеете, ще вземете една малка лъжичка. Някой път да би дам един цяр, ако се усещате неразположен. Ще вземете на върха на ножа, в една чаша ще турите от тази пепел с вода, ще разбъркате, ще

изпиете, като се утаи пепелта. Колко пепел са изпили те, докато станат учени хора. Да знаеш как да пиеш пепелта. То е много хубаво средство. Може би тук ще опитаме един цяр.

Нека сега тази лекция да запомните следното. Да бъдем благодарни за всичко, което Бог ни е дал. Вие виждате туй. То е тъй наречено за нас, направили го, тук са строили, работили са, казват, ще дойдат тук. Никой път не са идвали други да правят своето събрание тука. Тия езера за нас Господ ги е направил, тия камъни украсиха, доколкото знаеха, украсиха всичките тия места. А пък туй, което виждате горе, то са онези работници, които работиха. Тия овци, говеда, коне, които дойдоха горе, те казват: „Вие ли бяхте, дето щяхте да дойдете, или други да чакаме.“ Тия агънца отиват на жетва, те отиват да работят за света. Те са скрити тук, че светът, който ги извади, има да плаща заради тях. Тия агънца, които ще слязат, ще станат жертва, но жертва жива, която ще подобри света.

Та казвам, ние, като минаваме, ние ще направим нещо, първо да се запознаем. Ние затова турихме онази река, разрешихме въпроса. Ние турихме тази чешма с ръцете. Господ даде, и ние даваме. То е емблема. Господ ни е дал даром, и ние даваме. Турихме ръцете там, да тече. То е разрешение, то е емблема на всичко, което тук е създадено.

Сега бъдете весели и бодри. Ако дойде някоя хрема или си ударите крака, или някоя вечер не може да спите, има много същества, които вечер ще дойдат да ви събудят, да се разговарят с вас, няма да може да спите. Някои ще ви спрат на пътя. Една сестра вече я спряха, удариха я в малкия пръст, казват: „Кажни ни тебе или друга да чакаме.“

Сега следната мисъл да остане във вас. Да бъдем благодарни за онова, което Бог ни е дал. Туй. място е за вас. Аз ви го подарявам за в бъдеще. Без тапия ще го имате.

Изпейте „Бог е любов“.

Божият дух, възлюбленият на нашите души, ще свърши всичко за нас.

Нашата сила седи в това, че Бог действа в нас. Силата ни е там, няма какво да се спираме. Реката, в която животът действа, е силна. Реката, в която животът не действа, не е силна. Всеки човек, чрез който Бог работи, е мощен. Щом престане той да действа, реката пресъхва сама по себе си. Не мислете, че силата е в реката. Бог е, който действа в нашето съзнание.

Разликата е, че ние съзнаваме, че Бог действа, светът не съзнава. Ние ходим във виделина, а светът няма още тази виделина. Сега ще се пазите от реакции. Много пъти вашите миялници, дето миете съдовете, се подпушват и вместо да излиза навън нечистотията, връща се навътре.

Отпушвайте каналите, нечистотията да излиза навън. Обратен процес има. Някой път канализацията за онази чистата вода, която иде отвън, е запушена и тя не иде. Не запушвайте канала, през който доброто влиза. Дръжте канала отворен, доброто да дойде, а злото да излезе – и животът ще се уреди.

Да вървим сега.

Беседа, държана от Учителя на 23 юли 1930 г., 9 часа Рила, над езерото Близнака³

³ Тази беседа е включена и в поредицата „Общ окултен клас“.

СКРИШНАТА СТАИЧКА

Ще прочета част от шестата глава на Матей.

(Учителят чете 1., 2., 3., 4. стих.)

Дясната ръка е ръка на разумното човешко и на Божественото сърце. Лявата ръка е ръка на човешкия ум. Казва там, когато Божественото сърце прави в тебе нещо, човешкият ум да не знае. Щом той познае, ще те спъне. Дясната ръка се управлява от разумното Божествено сърце. Когато дясната ръка дава – ръката, то е разумното в човека. И Отец твой ще ти въздаде наяве, понеже туй иде от него, наяве ще въздаде.

(Чете 5. стих.)

Значи молитвата не е за хората. За Бога се моли, това е благоугодно да се молиш, да възприемеш благо, от което ти се нуждаеш. Молитвата е един метод или едно средство, чрез което Божественото благо може да дойде.

(Чете 6. стих.)

Врата тук се разбира врата на любовта, затвори тази врата.

(Чете 7., 8., 9. стих.)

Значи така ще се молите: „Отче наш, който си на небесата и мене в душата, – защото душата иде от небето – да се свети името ти, да дойде царството ти, да бъде волята твоя, както на небето, така и на земята, така и в моята душа.“ „Хлябът наш насъщний дай ни го нам днес“ подразбира хляба не само физически, но онова, от което човешкият ум и човешкото сърце имаш нужда постоянно. Насъщният хляб като иде, иде и физическото с него. „И прости ни дълговете, както ние прощаваме на нашите длъжници; и не въведи нас в

изкушение, но избави нас от лукаваго, защото е твое царството, и силата, и славата вовеки. Амин.“

Изкушенията всякога идат, когато човек не изпълни волята Божия. След всяко непослушание иде изкушение. Всичките изкушения се зараждат, когато не изпълняваме волята Божия. Щом ни се даде някое нареждане и ние не го изпълним, ще дойде друго изкушение. Да кажем, Господ ще каже на някой сиромаш човек да му помогне. Ти се скъпиш, кажеш „не“. Щом дойде някой крадец, ще ти открадне десет пъти повече, отколкото щеше да дадеш. Ще дойде страдание. Всички тия фалименти стават по същия закон. Отишъл при някой търговец някой беден човек и може би този търговец от петдесет години този изпъдил, че криза има, онзи изпъдил, но дойде изведнъж, всичко му вземат, както американските милиардери в един ден станаха просяци. След туй правят банкет на просяците.

Затуй, когато ви се даде една Божествена заповед, изпълнете я. Защото, щом не изпълните, пак ще се изпълни по всичките правила, както ти не знаеш. Ако го изпълниш, както на тебе се заповядва, тогава ще ти бъде много приятно. Защото едно правило има. На един човек може да му дадеш за себе си. Колко да му дам? Толкоз, колкото за себе си. Казва: „Да възлюбим ближния, както себе си.“ Някой пита: „Колко да му дам?“ Колкото на тебе определят, толкова и на него. Отивам да си купя дрехи. Определям две хиляди лева, толкоз си позволявам, приятно ми е. Господ казва: на този бедния човек купи дрехи. Какви дрехи? Точно такива като твоите. Колкото си позволи за тебе, толкова и за него. Не туряй нито един лев по-горе, нито по-долу. Купи ги, както за себе си, когато Господ ти каже. Много пъти ще дойде някой да проси, който е много по-богат от тебе. На богат просяк нищо не давай.

Най-първо ще се научиш на този, комуто ще дадеш, да е действително беден човек. Ако има повече от тебе, ни пара не давай. Защото пита: „На кого да дам?“ На който няма. Казва: „Всичко ли да му дам?“ Половината, което имаш за себе си. Случайно ако имаш за себе си приготвено за два дена, дай един дял. Да кажем, имаш за днешния ден. Каквото си приготвил за утрешния ден, дай на този бедния. Това е Божественият закон. Който иска, да изпълни в неговата простота и пълнота. „Защото, ако простите вие прегрешенията на човеците, ще прости и вам Отец ваш небесни.“

Сега, видете онова, което е непонятно, казва: „Как да простя на моя враг?“ Има някой човек, когото не обичате. Туй е право. Но този, когото не обичате, неговият ангел ви обича. Заради любовта на този, който ви обича, направете добро на този, когото не обичате. Направи добро на този, когото не обичаш на земята, заради онзи, който го води и него обича, и тебе обича. Направи му добро, колкото той прави на тебе. Той няма да остави да ти не отплати. Тогава има смисъл. Заради любовта той ще ти отблагодари. Затуи казва: „Простете.“ Затуи ще простиш. За да прощава човек, трябва да има разположението на Божествения дух.

(Чете 15. стих.)

Значи, ако за тях не прощавате, ще се спънете.

(Чете 16., 17., 18. стих.)

Сега да ви обясня защо човек трябва да пости. Хубаво, когато тебе те вика, да кажем, някой княз на угощение, нали трябва да бъдеш гладен, нали трябва да постиш, за да се нахраниш. Значи същият закон – когато отиваме при Бога. Господ искаме да ни угости. Непременно трябва да постим, да сме гладни. Ако идеш сит, никакъв гост няма да си. На земята – същият закон. Когато те вика някой княз на угощение, гладен ще идеш. Щом като идеш, от хубавите гозби ще

се наситиш. Същият закон е и за небето. Ние трябва да сме постили, да сме гладни, от онази храна, която са ни приготвили в небето, да може да ядем.

(Чете 19. и 20. стих.)

Значи законът е да внасяме богатство там, дето не се губи.

(Чете 21. стих.)

Трябва да събираме съкровища в небето, защото, щом внесем пари в банката, ние постоянно мислим заради нея. Щом дадеш пари на един човек, ти постоянно мислиш заради него. Същия закон дава и Христос. Внеси съкровищата си в небето, понеже ще мислиш за него. Щом нямаш нищо внесено, не може да мислиш. Всички, които нямат нищо внесено в небето, не може да мислят. По някой път небето ги заставя да мислят. Не мислиш за небето. Да кажем, женена си, мъжа много го обичаш, задигнат го, турят го в Божествената банка. Ти започваш да мислиш за него.

За този закон Муди⁴ казва: „Аз най-първо не разбирах какво е небето. Най-първо мислих – Бог и ангелите. Бога и ангелите никога не бях виждал. Имах баща – замина. Започвах да мисля – Бог, ангелите и баща ми. Умря майка ми. Започнах да мисля – Бог, ангелите, баща ми и майка ми. После започнах да нареждам братята ми, сестрите ми, приятелите ми. Толкоз много, че онези, които бяха в небето, бяха повече, отколкото приятелите на земята. Небето, вече ми е приятно да мисля заради него.“

(Чете 22. стих.)

В този случай окото тук се подразбира човешкото съзнание, което разбира. „Ако ли бъде окото лукаво, всичкото ти тяло тъмно ще бъде.“

⁴ Муди, Дуайт Лиман (1837-1899) – американски евангелист и проповедник, основател на Църквата на Муди, Нортфилдската школа, Библийски институт „Муди“ и издателството Moody Publishers.

(Чете до 33. стих.)

Аз ще се спра върху 6. стих. „Ти, кога се молиш, влез в скришната си стаичка и като затвориш вратата, помоли се Отцу твоему, който е в тайно; и Отец ти, който види в тайно, ще ти въздаде наяве.“ Тайното, свещеното място, което наричат, то е мястото на истината вътре. Една област има, в която, ако човек не иде, молитвата не може да бъде послушана. Писанието казва: „Истината ще ви направи свободни.“ Когато човек се моли, трябва да има, каквото е нужно. Сега по кой начин човек може да се моли – съзнателно или несъзнателно? Ако кажете: без молитва не може ли, не може. Ако не се молиш на Бога, на човеците ще се молиш много повече. На Бога може да се молиш три пъти на ден. Сутрин може да се молиш, на обяд и вечер може да благодариш. Ако на Бога не се молиш, на хората тридесет пъти ще се молиш. Пак ще питаш дали ще ти дадат и едва малко ще ти дадат.

Законът на молитвата е закон на една вътрешна необходимост. Той да се възстанови. Не да бъде един закон механически наложен, но той в нас да е. Както човешката мисъл да бъде, както човешкото чувстване или както дишането, или както яденето, или както знанието. Молитвата е една вътрешна необходимост.

Казвам, най-напред ще се молиш в себе си на твоето скришно място. Някои от вас може да са намерили това скришно място. Казва, в тайно влезе. То е вътрешно състояние. Има такива места, които съответстват някой път на някои хора. На някои е през деня, по обяд, на някои съвпада с изгряването на слънцето, на някои със залязването на слънцето, на някои съвпада посред нощ. Разни са времената на различните хора, в които може да се молят. То е според степента на развитието на всяка душа. Разно съответства на физическото поле.

Всичките хора не могат да се молят в един и същ момент на земята. Те не са разположени едновременно да се молят.

Следователно, тъй както казва, ти ще влезеш в скришната стаичка, когато и да е. Ще каже някой, може да е посред нощ. Ако времето е посред нощ, посред нощ се моли. Ако е по обед – по обед. Ако е сутрин – сутрин. През който час и да е през деня, когато дойде това настроение, туй вдъхновение, влез в скришната стаичка. Тогава всичките твои възжелания, които имаш, може да се реализират.

Много от несполуките на несретите в живота се дължат, че ние не се подчиняваме на този закон. Ако не сееш навреме, не може да имаш плод. Ако не идеш навреме в гимназията да се учиш или в университета, има програма, ако се учиш навреме, ако не слушаш лекциите на професора, не може да те обича. Навсякъде има ред и порядък. Същият закон е и в небето, няма изключение. Сега на земята учителите могат да бъдат безпристрастни. Онези учители в небето в тях лицеприятие няма, пристрастие няма, те са крайно справедливи и при това са много благосклонни.

Сега, ако река да ви попитам вие каква опитност имате от молитвата, някои ще кажат: „Аз се молих и еди-какво ми се даде.“ Когато някой каже, че като се помолил, Господ го послушал, казвам, някой поискал хиляда лева от някого – дал му. Но я му поискай десет хиляди лева, дали ще даде. Най-първо, като влизате да се молите, има един закон. Да знаеш какво искаш от Бога. Запример, ако аз ви кажа поискай нещо от Господа, какво ще поискаш? Мнозина от вас ще поискат туй, което не ви трябва. Вие ще кажете Господ да ни даде повече знание. Че на вас повече знание не ви трябва. Някой ще каже: да станем по-добри. Че на вас хич не ви трябва да станете по-добри. Какво ще поискате сега?

В дадения случай най-разумното е да се научим да вършим волята Божия. Няма по-хубаво нещо от туй, да вършим волята Божия. Ние, като вършим волята Божия, всичко ще имаме. Защото ще имаме врата. Ще имаме всичко, защото то е един метод. Правилният метод, то е отворената врата. Та в Писанието казва: да бъде волята Божия. То е единственият път, по който ние може да минем. Защото в този път умът на Бога, духът на Бога е насочен там. Там, дето Божият дух работи, ти като работиш, всичко ще бъде. Ако работиш, дето Божият дух не работи, нищо не може да направиш.

Казвам сега, всички желаете в себе си да опитате да вършите волята Божия. Не се обезсърчавайте в малките работи. Като извършите волята Божия, ще имате едно състояние, подобно на следния пример. Три примера ще ви приведа.

Представете си един, който има да плаща сто хиляди лева. Казват му, ако еди-кога не ги плати, ще го затворят. Решението разгледат от невидимия свят, дойдат стоте хиляди лева. Тебе като че ти падне един товар от гърба ти, казваш: „Слава Богу, отървах се от този затвор.“ Другото положение. Една мома обича един момък. Той отишъл в странство и цяла година не е писал. Тежко ѝ е на сърцето, тя мисли. Таман дошла до отчаяние, дойде едно писмо, много хубаво написано. Като го прочете, стане ѝ приятно. Третото положение. Майка, която родила едно дете, то умряло. Тя си бие главата, къса си космите. Дойде един човек, положи ръката на това дете, стане детето. Онази майка забрави скубането на космите, стане ѝ приятно.

Казвам, когато човек се моли, трябва да изпита положението на онзи, който изплатил дълга си, на онази мома, която получила любовно писмо и на тази майка, която получила живота на детето си. Така трябва да бъде. Разбирате ли ясно? Тъй трябва да бъде една

молитва, на която Господ е отговорил. Като се молиш, ще почувстваш приятно.

Сега тия трите примера, ще ви оставя да мислите върху тях. В тях е турена беседата. Посейте ги в себе си да растат. За цяла една година ще дадат достатъчно изобилен плод. Казвате, как да се молим? Като онзи, който има да дава сто хиляди лева. Как да се молим? Като онази мома, която цяла година не е получила писмо от възлюбления си. Или като майката, която изгубила детето си. Вторият процес. Какво ще почувствате? Да почувствате радостта на онзи, който изплатил сто хиляди лева. Да почувствате радостта на онази мома, която получила хубавото писмо. Да почувстваше радостта на онази майка, която получила живота на детето си.

Сега изпейте една песен: *Бог е любов*.

Сега аз често употребявам „младата мома“ и „младият момък“. Да ви обясня какво подразбирам под думата „младата мома“ и „младият момък“. Под „мома“ аз винаги разбирам човешката душа. В моя ум под думата „млад момък“ в странство седи Божественият дух. Когато някой път говоря за моми, вие разбирате обикновените моми. Може да разбирате и тях, но в моя ум тази е мисълта.

Под „мома“ винаги трябва да разбираме душата. Затуй често употребявам думата „мома“. Казвате: „Учителят все за моми и за момци говори, не знаем какво ни е нарочил.“ Пък то е тъй. Душата е, за която всякога може да се говори, пък момите представляват символи. Момците, и те представляват символи. Да не ви се вижда чудно. Щом като говоря, ще превеждате. Това ще разбирате под думите „младият момък“ и „младата мома“. Пък за майката и умрялото дете, вие ще го намерите, него няма да ви обясня. Един пример ви стига. Като знаете какво значи младата мома, ще

тълкувате и другото. Така тълкувате: душата ще получи любезно писмо, написано много добре.

*Беседа, държана от Учителя на 30 юли 1930 г, Седемте рилски езера*⁵

⁵ Беседата е в пълния си необработен вид и също така е включена в поредицата „Общ окултен клас“.

НА ЕЗЕРАТА

„В начало бе Словото“

„Добрата молитва“

„Молитвата на Царството“

„91 псалом“ „Отче наш“

Тайна молитва

Сега каква е задачата ви, когато се измивате тук с водата? Кой от вас има хрема? Сега престанете да правите студените бани. Вие ги правите безразборно. В измиването първоначалното е да се отворят порите, да може тялото да диша отвсякъде. Вие се плашите, когато ви духне вятърът. Във всеки един акт вие трябва да пристъпите с вяра. Вие отивате със страх, уплашите се, и нищо не може да се постигне. Като се поливате, вие трябва да отивате със съзнание, така че порите ви да се отворят. Ако е само да се полееш с вода, то е като един камък – и тогава всичко е безпредметно. Но ако ще се полееш да се отворят порите, да се образува една реакция, тогава е добре. Ако тази реакция не се образува, никакъв друг смисъл няма.

После, като си лягате – всички ще се оградате. Най-първо, като си лягате, помолете се да ви пазят. Или оградете се със своята мисъл. Всякога, когато човек си е лягал, без да се е молил, без да се ограда, той ще се простуди. Защото в природата всичко е живо – навсякъде камъните и всичко е живо. И като те намерят отворен, те ще дойдат у тебе и ти ще се простудиш. Те са като бръмбарите – щом надушат нещо, веднага отиват там. Аз гледам, в моята палатка съм турил мед – като го надушили, всички идат, нападат го. Влизат вътре, вземат си и никой не ме пита дали аз позволявам. Дето и да туря меда в палатката си, те все намират меда. Вие мислите, че с вас става другоаче. Та и в

топлите бани е същото – някой, като го е страх, уплаши се и веднага дойдат тези същества. Та за баните вие ще пристъпите, като че отивате при един свещен акт. Всяко нещо, което човек прави, той трябва да знае, че е свещено. Другояче той се уплаши от водата, от вятъра, от облаците, от камъните, от мравите – от всичко се плаши. Е, какъв човек е той тогава, като се плаши навсякъде? Пък кашлицата, хремата не е нищо друго освен: отвътре искат да извадят лошото у вас, което се е набрало. Пък вие не знаете как да го изпъдите. Кашлицата и хремата излизат през носа. Ти като кихаш, всичко лошо излиза оттам. Пък кашлицата на физическото поле значи: всичко лошо, което се е набрало, пак да го изхвърлите навънка. Ти ще примамиш лошото с кашлицата и ще го изхвърлиш навънка. Това е една специална наука.

Та като си лягате и като ставате, това трябва да бъде за вас един свещен акт. Вие си лягате и не се оградате, вие не се молите. Ако човек само механически изчете една молитва, нищо не се ползва. Ако влезеш на едно място и буташ чуждите звънци, все чужди хора ще излязат, но твоят приятел няма да излезе. Ако не бутнеш звънеца на твоя приятел, той няма да дойде. Има хора там, но когото търсиш, го няма там. Много голяма работа е това – да знаеш на кой звънец да бутнеш.

Аз ще ви приведа един пример: един наш приятел, който замина за другия свят, доктор е той, че жена му го оставила да бави той детето, пък тя отишла на театър и закъсняла. Че като се разплакало това дете. Той като лекар употребил един метод, втори, но детето все плаче и той казва: „Никога не съм се молил, че тогава се молех за пръв път – виках един светия, втори светия – детето все плаче; най-после казах: „Господи Исусе Христе, избави ме от това дете.“ И като повиках „Господи Исусе Христе“ – и детето млъкна.“ Три-четири часа

той носил това дете, и свети Никола викал, и ангелите викал, но най-после, като извикал „Господи Исусе Христе“ – дошла помощта. Някой път и ние така викаме светиите, но никой не иде на помощ. Всеки минава и заминава. Всеки си има специална своя работа. И в природата съществува един закон: ако нашата работа е по-важна от тази, която хората вършат, те ще ни помогнат; но ако нашата работа не е по-важна – ни глас, ни слушание. Пък ние някой път си представяме, че нашата работа е важна, а той си върви. Тъй че, щом не ти помагат, ще знаеш, че работата ти не е важна -другите хора имат по-важна работа от тебе. Ако нашата работа е важна, непременно ще дойде помощ, а ако на другите хора работата е по-важна, никой няма да ни дойде на помощ. Сега тези са елементарни работи.

Не е само един човек да говори един език. Има много хора, които говорят английски, френски, но като ви слушат да говорите на френски, те ще ви се смеят. Един американски професор, който преподавал в един френски университет и минавал като капацитет по френски, отива в един хотел и говори на келнера по френски, но келнерът знаел по-добре френски от него. Та когато човек ще говори на някакъв език, той трябва да го знае основно. Та и вие трябва да знаете езика на небето много хубаво. И произношение трябва да имате. Ако не знаеш произношението на езика – ни глас, ни слушание. Природният език е точен. Затова в небесния свят влизат и чувствата. Ако ти това, което мислиш, не го и почувстваш дълбоко в душата си, не го слушай. Не само да се разклати и небето, но трябва да вземе и сърцето ти участие. Не вземе ли сърцето ти участие, никаква услуга не можеш да очакваш. Ако това, което мислиш, не почувстваш, и небето не може да те разбере. И действително ние всякога говорим сладко, щом има обич. Щом няма обич, всякога в

езика има дисонанс. Сега ще се учите на този небесния език. Ако го научите, хубаво. Но той за една и две години не се научава. Даже на земята, като учиш ти английски, най-малко ти трябва едва-две години, докато го научиш донякъде. Така е и за всички езици.

(6:20 ч.)

Сега ще ви прочета трета глава от Първото послание към коринтяните.

Апостол Павел се обръщаше към тогавашните верующи, тези верующи и сега живеят. Вие сега всички, които седите на лагера, все има нещо да ви съблазнява. Един се дразни от едно, друг – от друго. Много работи не можете да си ги обясните защо стават. Не само това – снощи и аз не можах да си обясня като вас – постоянно дигаше шум платното на палатката ми: „Тъ-тъ-тъ-тъ.“ Казвам, какво искаш? „Тъ-тъ-тъ-тъ.“

„Понеже сте още плътски; защото докле има между вас завист, разпря и разногласие, не сте ли плътски и не постъпвате ли по човечески?“ (1 Кор. 3:3) Вие седите и казвате: „Онази сестра е напреднала, знаеш ли какво казва тя? Ама друга пък сестра има още по-напреднала, знаеш тя какво каза? Ама чакайте, Учителят какво каза.“ Този е авторитет, тази сестра е авторитет, онази сестра е авторитет; после, тази е напреднала повече. Всеки все има някой авторитет. Знаеш как ги определям? Като ида при една чешма, тургам си стомната и видя за колко време ще се напълни. Една чешма, която ще напълни котела ми за половин час, тя е авторитетна за половин час. Ида при друга чешма – за петнайсет минути се напълни стомната ми, тя е авторитетна за петнайсет минути. Ида при трета – тя за една минута напълни стомната ми, друга – за пет секунди я напълни. Питам, при коя чешма ще идете? Тази на петте минути или

на петте секунди? При петте секунди, разбира се – най-авторитетна е последната. При нея веднага котлето е пълно.

„Кой е прочее Павел, и кой е Аполос?“ (1 Кор. 3:5) Всеки според труда ще приеме своята заплата. Който работи за Господа, няма какво да иска да става авторитет. Нека бъде най-първо авторитет на себе си, това е хубавото. „Защото ние сме съработници на Бога.“ (1 Кор. 3:9)

„Защото никой не може да положи друго основание освен положеното, което е Исус Христос.“ (1 Кор. 3:11) Под думата „това основание“ Павел разбира Божествената любов. Ако нещата в света не се вършат тъй, както Божият Дух диктува, нищо не може да се постигне. И огънят ще опита всекиго какво е направил. Значи ще дойде огън. И това, което остава – то е от Бога, а което изгори, не е. (Искат да турнат възглавница на камъка, на който Учителят седи.) Аз зная да правя и камъните меки. (*Камъкът е студен.*) Той, камъкът, не е опасен. Права е мисълта у вас. Но как мислите, този камък корав ли е? Не. И не е студен. Този камък има убеждение и има и философия. Всеки човек, който има здрава мисъл, челото му е студено. Та аз, когато пипна някой студен камък, аз му казвам: „Я ми кажи нещо, разправи ми нещо.“ И аз седя прав, а той ми говори. Нали когато учениците ги преслушват, те стоят прави.

Сега това, което ще ви кажа, вие искате да го турите в торбата си или искате да си похапнете от него. Ако ще го турите в торбата си, нищо няма да ви дам, защото аз искам да ходите свободни. Е, допуснете сега, че вие живеете в един ангелски свят, дето всички хора са свършени и добри. Вие всички ще бъдете радостни и весели, няма да има никаква съблазън, никакво противоречие и вие целия ден ще бъдете разположени. Всички ще имат хубаво разположение. Каквото пожелаете, всички ще ви услужат. Това е тяхното разположение. Но сега представете си, че сте в един свят, диаметрален на този, при един

лош господар или при един лош слуга, неразбран. Представете си, че вие сте заставени да седите в този свят – какво трябва да правите? В първия случай, при този съвършения свят, всеки ще ви услужи и вие само ще възприемате от тях. А във втория случай, ако вие слезете от този, съвършения свят, при тези несъвършените, вие за тях трябва да станете като един извор: на този ще кажете нещо, на онзи ще кажете и ако на всички вие можете да им повлияете те да станат добри, вие ще имате знание. Но ако вие кажете: „Защо Господ така направи света?“ С този се скарате, с онзи се скарате; на този кажеш една остра, горчива дума -той ти ушие две плесници; идеш при друг – той те бутне. В умствено и сърдечно отношение ти можеш да бъдеш посилен от тях, но физически те са по-силни. Така всички вие или мнозина от вас се намирате в един свят, слезнали сте от небето, имате много знания. На ръце са ви носили, пък сте слезнали тук в неразбрания свят на силните хора – какво трябва да правите?

Питам, като срещнете един вълк, какво трябва да правите, какво трябва да му кажете? И ако срещнете една мечка, можете ли да я впрегнете като един кон да ви тегли каруцата? Рибата от водата не можете да я извадите. И ако я извадите, тя ще умре. [*Растението*] трябва да живее в почвата. Ако вие извадите едно цвете от почвата, то това цвете не може да расте, то трябва да бъде в почвата. Колкото и да го обичате, вие няма да му кажете: „Ела на гости при нас.“ Ти ще ходиш на гости при него, а то ще седи на мястото си.

Та сега трябва да има разбиране. Вие не размесвайте нещата. Вие искате като вас цветето да ходи. В почвата не може това. Вие искате рибата да ходи като вас по земята. И това не може. Искате да снемете птицата от въздуха като вас. Не може. Това са все символи. Има мисли и желания, които мязат като рибите; мисли и желания, които мязат на цветята; други, които мязат на мечките; други мязат на

вълците и т.н. Вие трябва да се справите с всяка една ваша мисъл и желание според естеството на мисълта и желанието.

Казва някой: „Изпъди тази мисъл от себе си.“ Ти знаеш ли как да изпъдиш една мисъл? Знаеш ли как се изпъждат мислите? Знаете ли как са изпъждали турските дереебевци? Като дойдат няколко души при вас, как ще ги изпъдите? Казвате: „Изпъди го!“ Като дойдат тези турци при един българин, българинът им направи баница, вземе една кокошка или агънце и направи чорба, после извади ракийца и този турчин, като седи един ден, каже: „Чорбаджи, много съм благодарен на тебе“ и си отива.

Та вие имате едно ваше желание или мисъл, но тя е много силна, как ще я изпъдите? Вие мислите, че лесно ще я изпъдите. Дереебей е тя, сила има в себе си. Ти ще постъпиш според естеството ѝ – ще я нагостиш и ще кажеш: „Пак заповядайте.“ Няма да ѝ кажеш: „Да си идеш вече“, но ще кажеш: „Пак заповядайте, много сме благодарни, че вие ни посетихте. Във вашето присъствие се усещам отлично. И пак, като се смислите за мен, заповядайте.“ Тогава тя си заминава и е доволна от вас. Че и в Писанието законът е същ, казва се там: „Любете враговете си.“

Вие Божия закон на любовта ако можете да го прилагате навсякъде според естеството на вашите мисли и желания или, казано иначе, според естеството на растенията и на буболечиците, на хората – навсякъде мислите имат своето приложение. По хиляди начини могат да се приложат, аз казвам – трийсет и пет милиона форми има, по които могат да се приложат мислите и желанията на хората. Подразбирам, целият душевен мир на човека – желанията, мислите и чувствата на човека, това са ред същества. Казват, човек създал някоя форма. Ти можеш да създадеш формата, дрехата на желанието, но самото желание – то иде отнякъде, то е едно живо същество. Ще седи

при тебе година, две, три, четири, пет и гледаш един ден – желанието изчезнало, заминало си. Някоя мисъл дойде при тебе, седи четири-пет дена, и си замина. На мястото ѝ дойде друга нова мисъл.

Нали мнозина от вас различавате любовта, казвате: „Няма я първата любов.“ Та коя е първата любов? В какво седи първата любов? Вие намерите някой Петко, Стоян, Драган и мислите, че сте намерили любовта. Това е само дрехата на любовта. Някой от другия свят е дошъл в дрехата на Драган и като си замина той, вие гледате само дрехата, тя остава. Казвате: „Отиде младата булка.“ Но бялата копринена рокля седи там, окачена на гвоздеа. И казвате: „Какво беше едно време.“ Че и вие може да сте един Петко, Драган, Стоян – но това са само дрехи. Че вие сте се влюбили в някого – това е една дреха. Може би някой да се е влюбил във вас, тогава един ден ще кажете: „Този брат не е, както по-напред. Едно време аз го обичах този брат, но сега не го обичам. Тогава идея имаше в него, но сега няма никаква идея в него.“ Това е неразбирането на онзи великия живот, който расте във вас. Но не мислете, че тази дреха прилича на Божественото. Умно разбирайте живота. Младата булка съблякла своята хубава рокля, окачила я на гвоздеа, а тя някъде се е опретнала – ходи, шета насам-нататък, меси, приготвява нещо за гостите. След като си свърши работата, дойдат познатите и ти видиш младата булка пак облечена. Разбирайте живота в неговата дълбочина. Вие не се заблуждавайте от външните форми.

Някой път вие вземате символите, казвате: „Ние вече знаем какво ще ни говори Учителят.“ А, знаете! Онова, което аз ще ви кажа, и което вие чувствате – ден на ден не си мязат. Нещата в света никога не се повтарят. Те са все в нова форма. Затова всички трябва да бъдете бодри и да знаете, че има нещо велико в света, което трябва да открием. Трябва да разбирате Божествения свят. Целта ни е да се

облечем – това значи да се облечем в истината. За пример един ден аз слушам, двама души си говорят: „Ние дойдохме на курорт, а Учителят ни впрегна камъни да носим, мостове да правим.“ Искам да кажа: ще правиш мостове вътре в себе си. И ти имаш много такива места мочурливи – ще впрегнеш всичките си сили, ще проправяш пътя. Това е един процес на природата. Това, което става отвънка, става и отвътре.

Ако аз ида при някоя круша, че няма никакви окапали листа отдолу, какво ще помисля зарад нея? При сухите круши никога листата не падат. Но като ида при някоя круша, дето има листа окапали, казвам: тя е отлична. Окапала е, но отгоре пак расте. Като ида някъде, че намеря всичко чисто, намясто – няма окапали листа, казвам: по-добре е онзи свят на окапалите листа със зеленина по дървото, отколкото един свят, дето няма никакви листа.

Та и ние искаме: всяко едно нещо, което правим, то е осмислено. Ще говорим, ще работим, да кажем, половин час; аз съм турил един час да преместите толкова камъни. Но в тези камъни, дето аз съм ви накарал да ги преместите, има такова голямо богатство. Всеки един камък, който вие поемете да преместите, той е пълен с животворна сила, електричество и магнетизъм има в него. Аз, като искам някой път да сменя своето състояние, като хвърля четири-пет камъни, усещам, че съм направил нещо. Вие не считайте, че е безполезно хвърлянето на някой камък. Имаш едно неразположение или една лоша мисъл – хвърли четири-пет камъни, веднага енергията от канарите е влязла в тебе и ти се усещаш бодър и свеж. И ти казваш: „Мога да направя това.“ Ти значи си усетил тяхната сила. Те са много големи юнаци. С векове седят те и на буря, и на дъжд, и окото им не мига. Те не са страхливи. Та не е само това, както някои казват: „Празна работа е това.“ Когато човек не върши нищо, тогава е празна

работа. Но въпросът е друг – ако бих ви накарал на един път, където хиляди хора минават и където няма тези камъчета, тогава е съвсем друго. После, не е само да хвърлите камъните, където не трябва. Има някои места, където не трябва да ги бутате, но ако е в планината, това е друг въпрос. Та ще се учите. После, и не всеки камък трябва да хвърляте. Вие трябва да имате силно желание да научите нещата.

Ние тепърва започваме една наука. Вие считате някога, казвате: „Аз съм учил толкова много.“ Ти си учил много, но тези практически занятия ги нямаш. Всяка една теория си има своето приложение вътре в живота. Запример вие още не сте изучавали числеността на мислите и желанията. Да кажем, вие сте написали едно число или яви се една мисъл в ума ви – знаете ли какво число представлява тя в дадения случай? Ако знаете числото какво е, можете математически върху него да изчислите какво е то. Но дойде някоя мисъл, вие не знаете числеността ѝ каква е – едно ли представлява, две или три; може и някоя идея да ви дойде или едно желание – пак за вас тези неща не са определени. А твоето желание трябва да е конкретно определено число и да има своята конкретна форма. После, вие не знаете желанието какво е по форма – праволинейно ли е, елипсовидно или квадрат, или върви по счупена линия. Как ще ми разправите вие за него? Вие не знаете пътя, по който желанието идва, как е дошло и как ще си иде не знаете. Пък то е дошло по един точно определен път.

Спрете се вие и не мислете върху вашия личен живот. В личния живот вие сте дошли почти до една степен на развитието, където личният живот в хората е много силно развит. Сега трябва да се развие душевният живот – един живот, който седи много по-горе от личния. За пример аз уподобявам личния живот – вие имате да

плащате някому пет стотинки – плащате ги; но има да давате някому хиляда лева – тях замълчава-те. А за петте стотинки вие изплащате всичките малки борчове. Кой е по-силен – който изплаща петте стотинки или който изплаща хилядата лева? Онзи, който изплаща хилядата лева, той вече е надживял личния живот. Та казвам, като се съберете тук на един лагер, да се опознавате; един град е пак един лагер. Ако тук в едно малко общество вие не може да се наредите, да се обичате. Да кажем, видите някой брат или сестра, че постъпи не тъй, както мислите, но вие още не знаете дали неговата постъпка е права, или не – помолете се заради него. Ти мислиш, че неговата постъпка е крива – повикай някоя сестра, че помолете се за него. Или повикайте някоя сестра, която да му даде [светлина], да се просвети този брат. Намирате, неговата постъпка не е права. Ако вие двамата се разговаряте, че неговата постъпка не е права, какво може да се придобие? „Ама някоя сестра може да е казала нещо, тя не трябваше да казва това.“ Е какво трябваше да каже? По-добре, че е казала.

Кое е по-добре – един човек, който е имал наум да каже една лоша дума, или друг, който не говори нито една лоша дума, но да си заминеш за другия свят? Ами че ако той е много честолюбив човек, че каже: „Вие, диванета, този ковчег защо сте го направили – този дървения ковчег, че да ме хвърлите в земята?“ Той ще ви изпъди всичките, тогава какво ще кажете? Ще кажете: „Втори път, като умираш, хич ковчег няма да ти направим, без ковчег ще бъде.“ Той казва: „Няма какво да правите ковчег за мен. Аз не съм умрял.“ Пък вие само мислите, че трябва ковчег, а той чувства, че няма нужда от ковчег. Сега вие казвате: „Какво ще го свържат този човек?“ Вие не мислите какво е съотношението: свържат един човек с вериги, ръцете му и краката свържат. Питам: ти, след като свържеш един човек, и той като чувства, че ти си го свързал, мислите ли, че той ще каже някоя

любовна мисъл или чувство за вас? Той ще те псува и знаеш ли как. Той си мълчи, но в ума и в душата си той ще те псува, ще ти каже всичките тия епитети. Вие казвате: „Защо трябва да псува човек? Нека мълчи.“ Той може да мълчи, но вътре пак псува. Вие свържете един човек – не го обичате, той няма да мисли добро за вас. Освободете го, развържете го – съвсем друго ще мисли за вас. Вие искате да бъдете светия, тогава другото положение: един човек ти трябва да го освободиш от въжето. Не връзваш краката му – веднага този човек в душата си мисли добро за тебе, той те благославя. Той може да не говори, но аз зная какво мисли той за тебе, а щом вържеш един човек, пак зная – той те псува. Щом освободя един човек от въжето, аз зная – той благославя в душата си.

Пита някой: „Какво мисли той заради мен?“ Ще ти кажа: ако ти го връзваш, той те псува; щом го отвържеш – най-хубавото говори за тебе. Това е най-правата философия: развързвайте хората от въжетата. Развързвай всеки човек, развързвай. Не свързвай никого. Някой казва: „Аз ще го свържа него“ – той ще те псува. Онези, които са свързани, те псуват. Кучето, което е вързано, и то все псува. Там на лагера, на „Изгрев“, има един господар, кучето му все лае. Пита господарят: „Какво има?“ Казвам: все псуват, кучетата. Като ги развържат, те дойдат при нашия лагер, те казват: „Аман от този господар, да се махнем от него – не ни оставя свободни.“ Това кучетата говорят.

Дръжте сега новата философия. Сега вие като се съберете на едно събрание, вие, сестрите, защото понякога аз съм ходил при сестрите – викат ме да им говоря, виждам: и всички сестри, и те псуват на общо основание. Казват: „Не знаем, но не можем да живеем помежду си.“ Аз казвам на себе си: вързани сте. Та казвам, бих желал едно събрание на развързани хора. Ако сте вързани, като срещнеш някого, кажи: „Развържи ме, моля, да не псувам.“ Защото онзи вързаният, той е като

онзи, на когото кракът е охлузен. Той не може да каже, че не е охлузен кракът му. Та тази е новата философия. Та като идвате тук, при този лагер или при онзи, свободни да бъдете.

Казват някои: „Какво му дойде на Учителя да ни кара там на баира да се молим“ – вързани сте. Че хубаво, аз нямам нищо против това – ти можеш да се молиш и в колибата си. Ако си вързан, работи в колибата си; но ако не си вързан, качи се горе да се молиш. Пък и друг един закон има: еднообразието, седенето на едно място, е един много опасен закон. И даже като идеш на едно място, не стой – мести се от едно място на друго, промени двайсет-трийсет места, докато намериш едно място, което ти хармонира. Някои от вас, идете на едно място, че заспите. Не стойте там дълго време, станете. После, хрема имате. Намери си едно място, където да е завет и където слънце да пече. Сутрин като станеш, ти си разположен духом. [*Умий се*], избирайте местата. Ако си неразположен, виж къде е погрешката – камъните тук са тъй наредени, може да си направил някое разногласие между тревите и те започват да те псуват, или седнеш на някое цвете или трева, и те псуват. Ще бъдеш внимателен да не свързваш растенията. Аз, като ходя, съблюдавам това. Да няма някое цвете, което иска да се прояви – да не направя някой дисонанс, че то разбира нашето съзнание.

Че ако аз държа тази идея в ума си, като вляза между хората и тези хора, всеки един, си имат свое желание. И те искат да се проявят.

Та трябва да имате един нов възглед за живота. Ако така пазите хармонията в природата и така вървите в живота си, вие ще се развивате правилно. По този начин работи Духът Божий в света. Ако дойдете, вие ще гледате тия канари, камъните и всичко наоколо много хубаво и тогава ще почне да ви става приятно. А иначе ще се върнете между хората и ще почне обратният процес.

Най-първо, като влезете в едно общество, вие се радвате и после казвате: „И тук сме неразбрани.“ Та най-първата идея: ние трябва да разбираме хората, а не хората да разбират нас. Като влезете при хората, гледайте да ги разбирате, защото, щом хората ни разбират какви сме ние, аз ще ви кажа какво ще стане. Щом сиромасите разберат, че ти си богат, те ще почнат да идват при тебе. Един по един ще се нанижат, ще почнат да ти говорят сладки думи. Един ще каже: „Може ли да ми заемеш сто хиляди лева?“ Друг ще дойде, ще ти каже същото – сто, двеста, хиляда лева, и всеки ден ви говорят по един и същ начин: „Заеми ми, заеми ми.“ И целия ден ти ще слушаш еднообразие и ти ще кажеш: „Аман.“ Дотяга ти да даваш нещата по един и същ начин. И тогава онзи умният човек, богатият, като види, че идва някой при него, той ще му каже: „Иди на еди-кое си място и вземи колкото ти трябва.“ Дойде някой да проси, казвам: „Иди и си вземи, колкото искаш.“ Но вие ще кажете: „Той ще бръкне и ще вземе повече.“ Не, в тази каса всякога има толкова пари, от колкото той се нуждае. Ако той иска сто лева – сто лева има в касата; дойде втори, той иска хиляда лева – бутва касата и гледа вътре – точно хиляда лева. Кой колкото иска, толкова лева има. Значи никой не може да обере касата.

Та сега главното е да се научите да говорите хубавите неща. За хубавите думи вие ще се ползвате. Умния свят аз наричам изключителен живот. Един ден при мен седи една сестра, подула ѝ се страната, зъб я боли; минава друга една сестра – друга мисъл седи в нейната глава. Какво ще вземеш от едно болно място? Ако ти идеш при някоя круша, където крушите са из-гнили, какво ще вземеш от нея? Същността на човека седи в онази мисъл, която той може да има в дадения случай, защото ние трябва да храним Божиата мисъл. Ти като бутнеш един човек с ръката си, ти трябва да носиш в ръката си, в

мислите си най-хубавото, което Бог ти е дал – ти трябва да го освободиш. Ти като го бутнеш, че той да е благодарен от твоето бутване. Ти само като положиш ръката си, той с години да е благодарен, че си положил ръка на него.

Та казвам, всички от вас трябва да имате този морал. Като се ръкувате, да мислите, че всички трябва да бъдат в съгласие с Бога. Това е новият живот. Като положиш ръката си на него, той да е благодарен, че си положил ръка на него, защото ние всинца сме органи на Бога. Чрез нас излиза Божествена енергия.

Аз не казвам, всички имате добри желания, но някой път вие правите несъобразни постъпки. Значи не влагате във вашите постъпки една вътрешна съобразна мисъл. След туй постъпките ви остават сами, тъй както когато някой сам гради къщата си – хване камъните, натрупа ги – те не са наредени като един строен градеж, а са само нахвърляни.

Днес прочетете тази глава (1 Кор. 3) и мислете върху нея, защото онова, което вас ви спъва, това са пак чуждите мисли отвън. Има много непотребни мисли и желания, които идват. Гледам тук, и в моята палатка денем са се събрали около стотина големи мухи и целия ден бръмчат. Аз ги зная защо идват – има там нещо за ядене и всички бръмчат. Понякога аз съм замислен и някоя кацне на крака ми и каже: „Че дай нещо за ядене и на мен. Ти имаш толкова много и ние сме гладни. Нас никога не са ни гощавали хората.“ Това говорят тия пъстрите, едрите, хубави мухи.

И тъй ни остава мисълта: „Вие сте храм Божий, Дух Божий живее във вас.“ Това е великото сега. Докато станем онези същински храмове, където Бог живее в нас и да обичаме всичко онова, което Бог е вложил. Пък днес, понеже и сестрите, за да имате право, може да отидете там, горе – има хубави камъчета бели, може да ги пренесете

при чешмата, за да придобиете малко енергия. Вие, като вземете един камък, да знаете каква енергия ви трябва. Ти, като вземеш камък, кажи му какво искаш той да ти даде. Разбира се, не тъй – по заповед. Но който от вас обича, да направи това нещо от обич – той като мине оттам, ако вземе, ще спечели. Пък ако някой не занесе камъни, пак добре – печалбата е за вас, вие ще спечелите. Каквото и да направите, все печелите. Пък ако нямате потреба, то е друго. Аз пак ще се радвам.

Сега днес си почистете хубаво колибите, наоколо всичко, измийте се, пригответе се, понеже е ден на любовта – когато се е създал човекът. В кой ден се създаде човекът? Нали шестия ден човек стана от пръст – облякоха го тъй, както е сега, но е станал жива душа. И той, като е погледнал на света, зарадвал се е. И вие ще кажете: „Днес е денят, когато ние се родихме в света“ – и ще се радвате. Пък утре, събота, има друго назначение. Събота е ден на почивка, а неделя е ден на възкресението – избавление от греха на света. Сега тази сутрин аз ви говорих за некултурните мисли и за некултурните желания в света.

(6:25 ч.)

Ха да слизаме вече надолу!

*Беседа, държана от Учителя на 1 август 1930 г., петък, 5:15 ч.
Елбур, второто езеро от Седемте рилски езера⁶.*

⁶ Тази беседа е включена и в поредицата „Специален клас“.

ПРАВАТА НА ДУШАТА И ДУХА

Молитва над лагера

Ще ви дам едно упражнение. Сутринта ще прочетете пета глава от Матей, към обяд – шеста глава от Лука, подир обяд – седма глава от Йоана. Всеки един от вас ще прочете четвърта беседа от „Козативните сили“.

Сега ще ви приведа един малък пример. И с него ще свърша. Когато една домакиня замесва брашно – да кажем, дадат ѝ десет килограма брашно – най-първо пресява брашното. От туй брашно излизат трици, тя замесва по-малко брашно. Като се пресее, непременно брашното ще се намали. Но преди да го замеси, тя започва да мисли как да навакса тази загуба. Затуй взима топла вода, туря вътре и всякога хлябът е повече, отколкото се е извадил от него.

Всякога една работа, която започвате в света, не започва със същото количество, нещо все ви се взима. После трябва да бъдете умен, да приложите известен елемент, който ще сплоти брашното. Ако нямате онова, което сплотява човешките мисли и желания, ако не се турят на работа, стават безпредметни, те не са както скъпоценните камъни. Даже скъпоценните камъни, ако не се носят, ако не се турят на работа, те губят своята стойност. Един скъпоценен камък, който седи хиляда години в земята, изгубва качествата си. И някои от вас трябва да ви избавят. Вие сте седели при известни условия, трябва с кука да ви извадят из условията. Този е същият закон – отиват и ловят риби или с въдица, или с мрежа. Питам, защо ловят рибите или с въдица, или с мрежа? Всичките риби, които не искат да прогресират, с въдица и мрежи ги хващат. Всичките риби, които са хванати с

мрежа или с въдица, все са лениви. Турят на пиростията, скарата, опитат, за да прогресираща.

Сега законът е същият. Всичките хора, които не искат правилно да прогресират, все ги турят на пиростия. Защото в бездействието вътре в живота е по-голяма опасност, отколкото в страданието. Страданието все таки е работа. Може да е лоша работа, но от бездействието е хиляди пъти по-добре, отколкото никак да не работиш. Някои от вас, когато ви нападнат страдания, показва какви ученици сте били. Казва: „Защо да страдам?“ Защото си мързеливец. Че тъй, да си кажем прямо истината. Защо страдаш? Защото си мързеливец. Защо се радвам? Защото си прилежен. Защо Господ ще ти даде страдания? Нима има някаква полза? Но за да те избави от едно зло. Ще ти даде една работа, която може би не е по вкуса ти. Но тя не е нито по твой вкус, нито по неговото желание. Страданието е работа. Казва, тежка работа е.

Та сега вие вървите по Божествения път. Всички имате по един идеал, всеки един от вас мисли. Какъв е вашият идеал? Някои хора искат да се спасят. Някои хора вървят по Бога, за да не страдат. Някои вървят към Бога, за да се радват. Те са хубави работи. Но същественото пак ще ви кажа. Целта на нашия живот е да вършим волята Божия. Намерите ли, този е ключът. Трябва да се стремите да намерите волята Божия. Не да мислите, че вършите волята Божия. Все вършим някаква воля, но когато се домогнем до този ключ, да вършим волята Божия, в нас ще се създаде нещо ново.

Да ви направя една малка разлика. Да кажем, едно дете, майка му няма мляко, тя го кърмила с млякото на някоя крава или от някоя коза, или от някоя овца, или пък от някоя мечка. Мислите ли, че туй дете, което никак не е вкусilo от млякото на майка си, ще прилича на нея? В първия случай то има качествата на кравата, във втория – на

козата, в третия – на овцата, в четвъртия – на мечката. С каквото мляко е захранено, такива качества ще има. Онези деца, които са захранени с майчино мляко, ще приличат на майка си. В природата под майчино мляко се разбира нещо по-друго. Много майки не дават на децата си първото мляко, майчиното мляко не го дават. Да ти даде майчиното мляко, човек ще станеш. Мнозина са захранени, тъй както не трябва.

Аз пренасям този закон със словото. Това е чистото мляко, когато душата се нахрани с чистото слово. Душата носи качества, които словото носи. Всички ще се стремите да развиете това, което душата носи. Казвам ви, всичките души носят знание вложено. Ако си силен, умен, влез, само душата да се пробуди, както е казал Христос преди две хиляди години. Че този дух на истината, като дойде, той ще ви припомни. Той разбира в душата, която Бог вложил, която направил по образ и подобие на Бога. Като дойде, тогава той ще припомни, ще възстанови всички тия блага, които Бог е вложил в душата.

Казвам, трябва тепърва да дойде духът. За идването на духа може много да се говори. Идването на духа може да бъде, както тази сутрин изгрева на слънцето. Като изгрее, ще внесе новото в душата. Щом дойде духът, ще има светлина, ще има работа. Хората според степента на онази духовност, която имат, ще използват благата на духа. Много пъти благата на деня не ги използваме, както Господ иска. Когато ще дойде духът, има известни сили в природата, които ще ти намерят работа. Те ще те заглавичкат, ще ти турят много по-важна работа, ти ще загубиш същественото. Всички трябва да се пазите от една вътрешна примка. Някой път мислим, че това ще направим, мислим да уредим живота, да станем учени, да станем големи и след туй да служим на Бога. Те са второстепенни неща.

Ти като имаш майчиното мляко, и учен ще станеш, и голям ще станеш, и силен ще станеш, но като нямаш майчиното мляко, какъвто да си, ще се смалиш. Понеже, когато дойдат изпитанията в живота, туй, което не е от Божественото естество, всичко си отива. В края на краищата в света ще остане само Божественото. Другите неща ще си отидат, както са дошли. Човешките неща ще се стопят, както снега, че и пепел не остава. Божественото ще остане, на него ние разчитаме. Човешките неща са временни в живота. Човешкото, като послужи временно, ще дойде Божественото. Като дойде Божественото, да живеем, ние предвкуσαμε, че ще настане онзи живот, за който всички хора очакват. Сега ще имате търпение. Ще се стремите всеки един от вас да се приготви, че като започне човешкото, да се стопи и при вас да остане Божественото.

Добре, тогава за сутринта ще ви улесня. Аз ще ви прочета пета глава от Матей. Аз някой път не ви съжалявам, но днес ще туря на работа, да се постопа малко човешкият сняг.

(Чете 5 глава от Матей, 1., 2., 3., 4. стих.)

Вие, като сте нажалени, хич не сте радостни.

(Чете 5. стих.)

Казва, че си струва човек да бъде кротък. Две хиляди години хората все за кротост говорят, но трябва да знаете за каква кротост.

(Чете 6. стих.)

Блажени, които гладуват за мляко, за слънце и за хубав хляб.

(Чете 7., 8., 9. стих.)

То е едно положително качество – миротворци. Силни трябва да бъдат миротворците, не само за нажалените. Какъв трябва да бъде миротворецът? Ще влезе между двама души, които се състезават, ще ги сдруса, ще каже: „Какво правите? Ще мълчите, докато аз съм тук.

Няма да вдигате шум.“ Ама тъй, като ги хване с ръката, да ги накара да мислят.

(Чете 10-15. стих.)

Това са емблеми. Човек трябва да бъде запалена свещ. Всички тия блаженства трябва да бъдат в неговата душа.

(Чете 16., 17., 18. стих.)

В този случай да премине небето и земята, сегашният общ ред и порядък на нещата с всичките религии, нито една резка от закона няма да мине. Като се сбъдне законът, старият ред на нещата ще мине, ще дойде нещо ново в света и то е близо.

(Чете 19., 20. стих.)

Два вида правда има. Една физическа правда, с която сега се управляват хората, правото е на мене, правото е на грешника.

(Чете 21., 22. стих.)

Щом наричаш брата си с думата „безумен“, ти не го признаваш, че Бог го е направил. Следователно ти ще го оцапаш. Един човек никога няма да го хулиш. Като видиш, че той е оцапан, друг го е оцапал, туй подразбира безумен. Бог на всички е турил ум. И тъй, на брата си и на своите се подразбира не светът. И на своите – онези, с които се подвизаваш.

(Чете 23. стих.)

С брата си, онзи, който е съмишленик, който мисли, подвизава се като тебе, не един външен човек, който няма нищо общо с тебе.

(Чете 24-28. стих.)

Под думата „прелюбодейство“ се разбират всички ония неестествени желания, които ние знаем, с които ние се отстраняваме от Бога. Това считаме за прелюбодейство. Ако нямаш правилна мисъл в Бога, ти си прелюбодействал. То не е в този смисъл да напуснеш жена си. Всяка една крива мисъл, която те отдалечава от Бога, е

прелюбодейство. Всяка една постъпка, която те отдалечава от Бога, е прелюбодейство. Много широк смисъл влага.

(Чете 29. стих.)

Ако имаш едно желание, ако имаш едно око толкоз лакомо, искаш да заграбиш всичко, тогава Христос казва, туй желание хвърли го сега, нищо няма да спечелиш. Ако твоите очи са за лакомия в света, безпредметни са твоите очи. Виж, вълкът, паякът все очи имат.

(Чете 30. стих.)

На наш език казано, ръката означава власт. По-добре да погине един от твоите удове.

(Чете 31. стих.)

Аз правя превод. Учен ставаш, който напуска истинските убеждения към Бога, истинското верую на любовта и на мъдростта, и на истината, отива по глупавите работи на света, да даде разводно писмо.

(Чете 32. стих.)

Значи не напускай твоите убеждения. Щом напуснеш истинското верую, прелюбодействаш. Само в един случай имаш право да напуснеш твоето верую. Ако това верую не те води към Бога, напусни го.

Досега хората напускат жените си, светът не се оправил. Някои не ги напускат, пак светът не се е оправил – и в единия, и в другия случай. Онзи, който не напуска, става светия. И онзи, който напуска, трябва да бъде светия. И двамата вървят по един и същ начин. Чудни са хората. Как ще имаш една жена да ти е робиня. И тебе Господ направил, и жената Господ направил по образ и подобие. Една жена, която е взета от ребрата, от душата е взета, трябва да ми е слугиня, целия ден заповядвам на жена си. Питам, какво ще прокопса този мъж? Но и жена, която подчинява мъжа си – и той е направен по

образ и подобие на Бога, целия ден го хука насам-натам, го тормози, какво ще придобие, че той не е един слуга.

Казвам, трябва едно дълбоко разбиране. Действителните разбирания са тези. Съзнанието трябва да дойде. Казвам сега, да оставим онези стари разбирания. Под думата „жена“ ние разбираме душата, Божествената душа. Под думата „мъж“ ние трябва да разбираме духа. Като дойдем до жената, да не мислим външно, както изобщо мислят.

(Чете 33., 34., 35. стих.)

Христос взима небето, не се кълне в истината в себе си, не се кълне в душата си – няма какво да се кълнеш в душата си, няма какво да се кълнеш в духа си. Защото една чешма, която извира, няма какво да се кълне. Де се кълне чешмата, че водата е чиста. Няма какво да се кълне, тя казва: пий.

(Чете 36-41. стих.)

Туй, което знаеш, ще кажеш. Сега някой ще каже, как да не се противим? Ще те бият, ще се свърши.

(Чете 42. стих.)

Който ти покаже насреща кобура, дай.

(Чете 42., 43. стих.)

Една от най-мощните сили в света е да се тури любовта. С нея човек може да побеждава врагове.

(Чете до края.)

Значи последният стих показва, че то е за онези, които се стремят към съвършенство. То не е за обикновените. Казва: „Как да го направя?“ Ако искаш да бъдеш съвършен, този е пътът. Ако искаш да бъдеш обикновен, тогава ще живееш по правилата на Мойсеевите закони. Ще идеш на църква да палиш свещи, ще целуваш икони. Всичко ще дадеш – и скъсаната риза, и животът ще се свърши. Ще

кажеш някому блага дума, и въпросът ще се свърши. Ако човек иска да бъде свършен, то е за онези, които искат да се подвизават, за разумните хора в света този е пътът.

Казвам, когато хората станат не с тия разбирания, но в тях седи Божествената душа и Божественият дух, тогава светът ще вземе друг образ, друг облик. Казвам, сега новото в света е – ние искаме да възстановим правата на човешката душа и човешкия дух в едно отношение и в друго отношение човешката душа и човешкия дух искат да възстановят своите права в света. От две положения истината иде. Най-първо в нас трябва да се зароди желание да възстановим правата на душата и на духа. То е стремежът. И второто положение, да възприемем духа и душата, понеже чрез тях иде мощното в света. То е желание, понеже душата и Божественият дух искат да възстановят своите права. И на туй последното няма никоя сила в света, която може да се застави, защото Господ е дълготърпелив, но Божественото търпение има край. Божественото търпение е дошло до края. Който отсега нататък така говори, е на кривата страна. На земята ще има такова сияние, може някои от решетото да паднат, може някои под решетото да паднат – всичко ще се изчисти. Онези, които се очистят, ще се посеят на нивата. Онези, които паднат, ще ги дадат на кокошките. Българинът си храни кокошките с това жито, което отскача.

Някои неща не се отнасят до вас. Питате ме: „Ние от кои сме?“ Бъдете свършени. То е за вас. „Бъдете свършени, както Отец ваш небесни.“ Щом искате да възстановите правата на вашата душа и дух, щом искате да бъдете проводници на душата и духа, които искат да възстановят своите права, вие сте от тези, които можете да бъдате свършени.

Следователно всичките блага са за тия, които вървят по пътя, искат да бъдат свършени. Те са кротките, които гладуват и жадуват. За тях са тия блага, не са за простите хора. Сега ви казвам. Бъдете свършени не в еднократна форма, а в многократна форма. Не се спирайте на вашите деяния и погрешки, какво сте били, то е нищо. Важен е онзи Божествен импулс, който Бог е вложил във вас. Него гледайте. То е сега важното.

*Беседа, държана от Учителя на 6 август 1930 г, Седемте рилски езера*⁷

⁷ Тази беседа е издавана под името „Задължително право“. Тук е в пълния си необработен вид и също така е включена и в поредицата „Общ окултен клас“.

ТРИ ВЪПРОСА ЗА БОГА

На земята има два момента важни – когато живите заминават или умират, тогава на земята има голяма скръб; и второто положение – няма по-голяма радост, когато умрелите се връщат, оживяват.

Ще ви прочета двайсета глава от Евангелието на Йоан. „И в първия ден на седмицата Мария Магдалина идва на гроба, сутринта рано, когато още беше тъмно.“ Това е едно материално състояние, когато още нищо не се вижда – те виждат само, че е гроб. Сега някои от вас минавате покрай гроба, ходите, гледате и казвате: „Няма го, дигнах го.“ Това е в духовно отношение.

А Мария седеше отвън на гроба и плачеше. “ И някои от вас седят още и плачат. Значи ангелите не са тези, за които ние говорим.

„Това както рече, обърна се назад и видя Исуса.“ Сега има неща, които не са толкова необходими. Запример някои от вас да мислите, че трябва да имате същата опитност, която имаха учениците на Христа. Аз ще ви дам едно сравнение. Нима е необходимо всеки един от вас, когато отива при някой хлебар, да знае как той меси хляба; къде е мястото на чувала, дето стои брашното; как той го замесва; как се тегли тестото на везните; как се турга тестото в пещта; как се опича и т.н., че най-после да си вземе хляб и да яде? И така е хубаво, но нима не е хубаво, без да види всичко това, да яде от хляба? Сега, опеченият хляб – това е Словото Божие. Аз мисля, че е по-добре да има човек Словото Божие, отколкото да гледа как се пече хлябът. Защото мнозина гледат как става печенето без да могат да ядат от хляба.

Та казвам, има един начин за четене на Словото. Защото в сегашния век има толкова непотребни неща в живота, които

изместват хубавото у нас, ако ние се спрем на тях. За пример ние искаме да израснем, да забогатеем, да станем учени, да опитаем всичките блага на земята, че след това, ако ни остане малко време, да търсим истината. Питам, какво ще ни коства, ако имаме обратния процес – ако намерим най-първо истината, че после да търсим всички други работи? Да обърнем нещата в обратния смисъл? И аз мисля, че вторият начин е по-хубав. Човек трябва да намери най-първо истината и тогава да търси всички други блага. Понеже по първия начин всичко, което се е постигнало, благата на земята – те пак са ги изгубили; а по втория начин благата, които сега ще придобиете, никога няма да ги изгубите. Такава е разликата – по първия начин нещата се губят, а по втория начин нещата остават.

Сега, да вземем другото сравнение: кое е по-хубаво – майката да има деца, че тогава да се научи да служи на Бога, или по-напред да се научи да служи на Бога, че тогава да има деца? Друго едно сравнение ще ви дам: кое е по-добре – човек първо да придобие книгите и знанията или да придобие първо своя светъл ум, да стане господар на него, че после да придобие всичките тези книги и знания? А този е най-важният процес, оттам трябва да се почне: първо ще търсите истината. И всеки ден между вас нали стават дразнения из шатрите си – седите и се сърдите за нищо и никакво. Вие сте дошли тук да се учите или да служите само на себе си? Никой никому няма да бъде нито слуга, нито господар. Понеже Бог, като ви е създал – кой на кого ще бъде господар или слуга?

Ако Бог те е турил да бъдеш някому господар, добре. Тогава дай си акредитивните писма. Пък ако те е турил да бъдеш слуга, пак си дай акредитивните писма. Защото щом вземеш един слуга без препоръчително писмо, работата е опасна. И щом идеш при един господар, и той трябва да има тези писма.

Сега идеята: защо човек иска да бъде господар? Ние нямаме нищо против това, но да знае той защо е господар. Не е лошо това. Някой казва: „Аз искам да бъда господар.“ Хубаво, ние нищо нямаме против тебе, но трябва да знаем защо искаш това. Или някой иска да слугува – и той трябва да знае защо. Сега представете си, че господарят е разбойник, който в миналото е обирал хората, насъбрал е всичкото това богатство, но се е обърнал към Господа. И Господ го праща на земята да си изправи греховете. Всичките тези слуги наоколо му са все тези, на които той е задигал богатството – на тях той трябва да повърне ограбеното и да им прави добро. Сега с тях той трябва да се отнесе много добре. Ще кажете вие: „Защо той трябва да бъде господар?“ За да си оправи отношенията с ограбените слуги.

Второто положение: защо трябва да дойде слугата да слугува? Това не е само едно обяснение, но едно от обясненията, защо слугата трябва да дойде да слугува. Първото положение може да седи в това, че господарят, като намери всички онези, на които той е правил пакост в миналото, да каже: „Не знаете ли, че аз съм вашият господар – аз всичко мога да направя за вас.“ И те кажат: „Вярваме, ние сме опитали твоето господаруване, приемаме всичко.“ Но той стане слуга и каже: „Едно време аз господарувах на вас и спрях вашето развитие – тогава не изпълних волята Божия, но сега аз сам ставам слуга и искам да служа на вас, защото, ако аз не стана слуга да ви слугувам, не мога да изправа погрешките си. Едно време вие на мене слугувахте, сега аз ще ви бъда слуга, вие ще ми бъдете господари – вие ще ми заповядвате и каквото искате, аз ще го направя. Едно време аз заповядвах, вие слугувахте; сега аз ще ви направя господари – вие ще заповядвате, пък аз ще слугувам; каквото ми кажете, ще го направя.“ Ето новата философия. Или ще заповядвате, или ще ти заповядват.

Втория път той ги произвежда всичките тях господари, казва им: „Искайте от мен -каквото искате, аз ще го направя.“

Сега другото положение, което спъва по някой път учениците, то е следното: когато някоя мома иска да се хареса на своя възлюбен – влюбила се е тя, но е грозничка. А въобще правилото е – момата трябва да бъде красива. Тази мома се чуди какво да направи – пръстени турга, лачени чепичета, модерно се облича, ще се маже с това, с онова; ще се усмихне, за да го привлече. Но това е само външната страна на живота. За любовта герданите и пръстените не съставляват един атрибут, нито едно качество на любовта. В дадения случай знанието, което човек може да има -това е един гердан. А че носиш един скъпоценен камък, какво от това? Ами че той може да струва няколко милиона лева – ти ходиш с пръстен, но гладен си. Този пръстен не може да те нахрани. Обаче в истинския живот онзи камък е скъпоценен в духовния свят, който може да стане на хляб и след като го изядеш, той пак стане малък и ти го носиш на пръста си. Изгладнееш – той пак се обърне на едно самунче. Тогава казвам: който носи такъв скъпоценен камък, той има живота в себе си. Това са скъпоценни камъни, които се превръщат на хляб и после пак стане на скъпоценен камък. Щом го носиш на пръста си, ти си слуга и господарят те носи – ти ще му слугуваш, След това ти ще го изядеш, ще станеш господар, после пак ще влезе на пръста ти и ти пак ще го пазиш. Казваш: „Радва ме този скъпоценен камък, той може да направи за мен това, което аз не мога да направя.“ Или той прави това, което на господаря не стига на ума как да направи. Този пръстен седи като една мощна сила за тебе. Та и затова Писанието казва: „Всеки ще има по едно камъче.“ Това е камъчето на живота – това подразбира Писанието. И дето Христос казва: „Зидете се като живи камъни.“

Та сега, вие сте дошли до първата фаза. Някои от вас аз ви харесвам – пръстените ви са намясто, на ръцете; камъните, всичко това е намясто. Много хубаво сте окичени. Всичко имате, само че пръстените ви още на хляб не стават. Друга някоя погрешка не намирам у вас. Чепичетата ви, всичко това е първокачествено, но тъй, както ви гледам от моето гледище, пръстените ви не могат да се превърнат на хляб. Щом те се превърнат, всичко ще стане. Сега, това е новото за днес. Тази е мисълта, тази е идеята, която трябва да бъде в ума ви и да я разбирате. И аз казвам: вие я разбирате, тя е толкова проста, но и толкова сложна; толкова обективна и толкова отвлечена, но това е една реалност в живота. Защото и Христос казва: „Аз съм живият хляб, който е слязъл от небето, и който ме яде – той има живота.“ Разбирайте сега. Седемдесет души от Неговите ученици не Го разбраха, казват: „Тази работа не е за нас“ – това е буквалното разбиране. А онези, които разбраха вътрешния смисъл, те станаха ученици и те съградиха това, което и сега се гради. Това се дължи на тяхната вяра [в] този живия хляб.

Сега като слезете долу, като се върнете в лагера, прочетете си тази глава. Този вятър, който сега духа, иска да ви каже да мислите. Под „вятър“ всякога се разбира „мисъл“. Той казва: „Трябва да бъдете много умни. Много малко мислите, трябва да мислите повече.“ И цяла нощ този вятър раздрусваше палатките ви, не ви остави да спите. Казва: „Станете да разрешите една от задачите си, със спане тази работа не става.“ Човек, след като разреши един въпрос, тогава той може да спи, колкото иска. Но до това време той трябва да мисли, да разрешава въпросите си. Затова сме сега тука, на планината. Почти сме разрешили един въпрос.

Сега както сме окичили нашия извор, той има цена, но защо? Защото има вода. Ако бяхме окичили този извор, а нямаше вода, той

не би имал тази цена. И какво щеше да струва той? Ще ни се чудят хората на ума – как сме имали време да се бавим с такива украшения, като няма вода. А сега това, което дава смисъл на този извор – най-ценното на него, това е животът вътре – живата вода, която излиза. Тя осмисля всичките тия камъни наоколо. Та сега всичко, което правим, е на мястото си. Като дойде живата вода – тя е най-важната, тя е нужната; и ако я няма водата, всичките тези камъни стават като нещо старо – една стара сграда, и остават за едно възпоменание. И хората ще си вземат само за спомен от тези бели камъчета. Аз говоря за живота – не за обикновения живот, за обикновеното знание; обикновеното всеки го има. Вашите щерни са пълни с вода – дъждовна вода имате само; ще си извадите вода, ще се миете, ще пиете – но дъждовна е водата ви. После, и друго нещо има. Когато годината е дъждовна, работите ви вървят; но когато се случи четири-пет години да няма дъжд, тогава какво ще правите? И аз казвам: дошло е време сега – без щерни. Сега живите извори трябва да текат. Това е Божественото, което ние търсим; това е Божественото, за което ние говорим. И в истинския живот Божествените неща не остаряват. Там страдания няма и скърби няма, и сиромашия няма – нищо отрицателно няма там, и болест няма. Там всичко е положително, всички Божии блага са там. Там е положителният живот. Всичкото Божие величие се намира в този новия Божи живот.

И казва Христос: „Мир ви оставям.“ След като Му удариха толкова удари, значи пак може човек да бъде жив. Той даде едно доказателство, че човек може пак да оживее. Значи животът е посилен и от смъртта. Смъртта не е в състояние да лиши човека от неговите атрибути на живот. Казвам: когато дойде новият живот, ти ще си погледнеш на раните и ще видиш извадените гвоздеи, ще се поусмихнеш малко и ще се радваш, че си бил разпънат – минал си

само покрай кръста и си добил новия живот; защото животът оттам излиза – от тия гвоздеи.

Някои хора много се оплакват, че нямат някоя дупка направена. Че устата не са ли една дупка? Какво лошо има, като през тях влиза хлябът? Че очите не са ли две отверстия? После, двете ноздри? Все трябва да се отворят каналите, през които да мине животът. Дяволът дошъл и казал, че човек трябва да мяза на една валчеста топка – отвсякъде да бъде запушена, без никакви дупчици, за да не го оберат; без прозорци да бъде – само там е спасението. А новият живот казва, че човек може да има хиляди дупки и пак да е жив. И мисля, седем милиона пори имаме – седем милиона прозорци има тялото. Всеки един прозорец е място, през което Божественият живот влиза. Всяка една пора на тялото, това е един прозорец. Седем милиона прозорци има тялото, които трябва да бъдат отворени. И представете си, ако вие съградите един палат със седем милиона прозорци и всяко едно стъкло на прозореца да струва по десет лева – колко ще струват всичките? И ако се счупят при едно земетресение, каква голяма катастрофа е това. Само че на тези прозорци стъклото е толкова гъвкаво, че никога не се чупи. Там е спасителното положение.

Сега заключението: човек ще бъде отворен отвсякъде за доброто и ще бъде затворен отвсякъде за злото. Това е философията на живота и ние търсим живота. Казах ви: отворени за доброто, отворени за любовта, за мъдростта, за истината; отвсякъде отворени – отгоре, отдолу, отстрани, отляво, отдясно – че като дойдат тези сили на доброто, да могат отвсякъде да влязат. А щом дойде до злото, всичките ви врати трябва да бъдат затворени. Вън да седи злото.

Та има два извода: или трябва да бръкнете с пръста си в раната да се убедите, или трябва да повярвате, без да проверявате. Тогава кое е единственото, с което ние се свързваме с реалността? Ще знаете: без

вяра човек не може да се свърже с реалността, с вяра ще се свърже. И след като се свържете с Първото Начало, тогава можете да функционирате правилно в живота. И Писанието казва: „Без вяра не можеш да угодиш на Бога.“ Докато растението не се свърже със земята, то не може да черпи сили. И вие докато не се свържете с въздуха, слънцето и дъжда, и вие не можете да черпите сили. Ти не можеш да черпиш никаква светлина без тази връзка. Една връзка всякога трябва да съществува.

Та сега да дойдем до най-простата идея, първата идея: какво нещо е Бог? Може да се определи така: Този, Който е бил преди мене, преди аз да съм бил, Той е бил – това е Бог. После, въпросът: „Къде е Господ?“ Отговарям: там, където аз не съм бил. И най-после, трети въпрос: „Где ще Го намеря?“ Там, където всякога съм бил. Сега, това са новите положения. Какво е Бог? Там, където никога не си бил. Там, където всякога си бил. И Този, Който е бил преди тебе, това е Бог. Следователно, когато ви питат: „Кой е Бог?“ Първият, Който ни е събудил в живота; Този първият, Който ни е създал живота; Този, първият, Който е създал всичко заради нас – това е Бог. Ама ще кажете: „Аз не съм Го виждал.“ Това е твое положение. Отвори си очите и ще видиш истината. Измий си очите и ще видиш светлината и истината. Отвори ги, започни да мислиш право и веднага ще разбереш, че това е най-очевидната истина. Сега тази истина е скрита още, понеже вие носите противоречие в себе си – не сте се доизплатили още на вашите длъжности, че те като дойдат – на тях трябва да проповядвате новото учение. Сега вие трябва да идете в света, за да се види доколко сте разбрали истината. Ако тази истина можете да я предадете на хората, вие ще издържите изпита, ще минете в новия живот.

Сега как ще предадете тази истина, как ще докажете, че има Господ? Ще кажете: „Слушай, аз ще ти стана слуга, а ти ще ми бъдеш господар. Досега аз бях господар, а ти – слуга, учението беше без Господа. Сега, за да ти докажа, че аз съм влязъл в това учение, че аз повярвах в Бога – аз ще ти стана слуга, а ти ще ми бъдеш господар.“ Който е добър слуга, ще бъде и добър господар. Следователно всички слуги са верующи, а всички господари са безверници. Тогава ще знаете защо са господарите в света – за да има на кого да проповядваме и второ, за да имаме добри бъдещи слуги. Пък и слугите, и те трябва да излязат от господарите, за да станат добри слуги. А ако питате: „Защо ни са слугите?“ Защото от слугите излизат най-добрите господари. От господарите излизат най-добрите слуги, а от слугите излизат най-добрите господари. Затова са потребни и едните, и другите.

Сега вече разбрахте. Да свършим.

*Беседа, държана от Учителя на 8 август 1930 г., петък, 6:10 ч.
Елбур, второто езеро на Рила⁸*

⁸ Тази беседа е включена и в поредицата „Специален клас“.

НАБЛИЖИЛО Е ЦАРСТВОТО БОЖИЕ

Ще прочета част от десета глава от Евангелието на Лука. Ще взема само думите: „Наближило е Царството Божие.“

Това е високият идеал, с който Божественият свят може да се открие. Най-красивото, най-възвишеното в света, това е Царството Божие, което човешката душа очаква. Царството Божие е израз на вътрешния живот. Докато Царството Божие не се въдвори, не може да има свобода на Земята. Наука и култура, това са само условия за Царството Божие. И когато Царството Божие се въдвори на Земята в своята пълнота, тогава ние ще очакваме една култура, една наука, едно сближение, едно опознаване, за което съвременните поети, писатели пишат. Опознаването не е единичен акт, както някой казва: да се запознаем. Познаването е един непреривен акт в природата. Да познаваме Бога, за това не се изисква само един момент, за това се изисква цялата вечност, за да може да се познае Бога в Неговата пълнота. И да познаеш един човек, пак се изисква цялата вечност, не мислете, че [е] лесно да познаваш човека.

Та Христос, като ги праша, казва: „Наближило е Царството Божие.“ Сега съвременният живот, който е живот на действията, на заблужденията, на съвременното забавление, съвременните хора мислят, че всичко е в детинството в тия залъгалки, това което сега имате. Ако това беше един акт на Земята, децата нямаше да остаряват, но понеже те остаряват, показва, че това, което децата интересуват в ранната възраст, после те го захвърлят, те захвърлят своите играчки, казват: „Това е празна работа.“ Значи имат един повисок идеал. И в съвременните наши възгледи има нещо детинско, това което задоволявало децата в тяхната възраст, после не остава.

Това не е само една история, това е само едно твърдение. Хората искат да бъдат млади, но на Земята човек не може да бъде млад, това е едно разбиране. Човек на Земята стар може да бъде, но никога млад. Младостта е нещо преходно. Когато се радваш, ти си млад, щом почнеш да скърбиш, ти си стар човек. И тъй радостта и веселието придружават младостта. Но младостта е качество на Божествения свят. Млад може да бъде само този човек, в който Божествената Любов постоянно пулсира, а онзи човек, в който Божественото не пулсира, той е стар.

Под думата „стар“ разбирам хора, които са изгубили смисъла на живота, те казват: „Остаряхме вече, няма какво да работим.“ За нас в този смисъл няма какво да изучаваме старостта. По тази наука всички сте учени, свършили сте с по два диплома. Няма какво да се спори, да ви разправам за недоволството, по това сте свършили четири факултета. Няма какво да говорим и за подозрението, за вашия критически ум – пет факултета сте свършили. Понеже върху тия работи сте завършили, няма какво да учите, вие сте дошли до крайния предел.

Един американски писател, като отишъл на едно събрание и след като говорил много, попитал един свой приятел: „Кажи ми какво да правя сега?“ Той му казал: „Остава само да си идеш дома.“ Той в събранието, след като свършил речта между всички писатели, поети, художници, пита какво да направи още. Остава ти едно – да се върнеш дома. Та, ако съвременните хора питат: „Какво да правим още?“ Остава само едно: да се върнат дома.

Та рекох, ние сме дошли до онзи предел на разбирането на живота, в който се намирал един от знатните мъже на Египет, който минавал своето посвещение при Хермес Трисмегист, като минавал през един голям изпит, прекарвали го да премине през пирамидата.

Сега няма да ви разправам по-нататък, но след като преминал четири свои изпитания, дошъл до едно място, дето се намирал в един затворен замък и при всичкото свое знание, което имал, не могъл да мине по-нататък, казва: „Излъга ме моя учител, изпрати ме тук да умра, аз виждам нему му трябва моя живот, но аз по-добре ще разбия главата си, отколкото да остана в това подземие и да се откажа от своето учение.“ И в своето отчаяние, той си блъскал главата във вратата и тя се отворила. Та рекох, докато вие не си блъскате главата на Божествената врата, тази врата няма да се отвори. Това е един психологически момент, когато дойдат най-големите страдания и терзания, човек счита, че нещата са безизходни и непостижими, тогава може да се познае, че има една разумност, която урежда нещата. Непостижимите неща стават постижими, той вижда висшата разумност. Защото, ако в живота нямаше тази разумност, никакво постижение не би имало. Защото Божествената разумност от повисшето слиза към по-нисшето и се свързва. Има две течения: едно от Божествения свят слиза и прави цял един кръг. Ние се занимаваме с проучване на хората, но когато те се свържат, ще има едно сближение между всички хора, ще има едно сливане между всички. И нуждите, и страданията на всичките хора ще бъдат задоволени и техните копнежи постоянно ще се реализират.

Сега не се стремете да реализирате всичко. Хубостта на живота седи в даден случай в малкото, което човек може да реализира. Вземете за пример тази цялата местност, тя е една книга написана. Аз, като гледам на планините тук, за мене планините имат съвсем друг смисъл. Друг човек, ако мине, той ще види съвсем друго. Аз, като гледам канарите и на тях е написано всичко, което е било. В тези канари са живели същества преди милиони и милиарди години със свои идеи и разбирания и всичките им планове са написани там,

който разбира. Така е за ученика, за посветения. За невежия, той изучава само кориците на книгите. Обикновеният учен човек изучава как е написана книгата, а посветеният човек учи съдържанието на тази книга.

Когато ние започнем да изучаваме вътрешния смисъл на хората, друго ще разбираме. Много пъти вие казвате: „Аз обичам някого.“ Като кажете: аз обичам някого, знаете ли какво нещо е обичта? Любовта, това е една велика Божествена книга, то не е само един акт. Ти да любиш, това показва, че ти влизаш във връзка с целия космически свят. И когато двама хора се любят на Земята, цялото небе, и ангелите, и целият Невидим свят знае за това. А тук на Земята, когато се обичат двама, те ще се скрият на тъмно, да не ги знае никой, защо? Понеже този свят е грешен, свят на разбойници, а тези, влюбените хора са намерили едно богатство и се крият никой да не ги знае. Ако хората бяха добри, те преспокойно щяха да излязат свободно, всеки да ги види. Та вие трябва да имате едно ново, едно възвишено понятие за любовта. Да обичаш някого, това е най-хубавото, което човек може да направи. Да мислиш право, това е най-хубавото, което човек може да направи. И да направиш една добра постъпка, това е най-хубавото, което човек може да направи.

Та казва сега Христос: „Наближило е Царството Божие.“ Значи този велик идеал се явява на Земята. Той е наближил, наближава на Земята и за бъдеще ще дойде, ще бъде постижим. Не само вие сте поканени, но всички разумни души, които са минали преди вас и са работили за това, те идат отвсякъде, и от Земята и отгоре и отдолу и един ден вие ще се озовете между тях. И сега това небе, което мълчи, един ден ще започне и то да говори. Сега Небето говори с дъжд, с град, с гръмотевици, но не разбирате езика му, а един ден всички тия гръмотевици ще се превърнат на една хубава, звучна реч. Вятърът и

дъждът, който слиза сега долу, понякога път така прониква земята, че прави порои, но един ден това ще се превърне в едно велико благословение. Всички тия бури и ветрове на земята един ден ще изменят този ход и хората, като приемат техните благословения, ще бъдат блажени. Но докато дойде това време, трябва да стане едно вътрешно променение в съзнанието на хората, а тази промяна така лесно няма да стане.

То като онзи художник, който работи своята картина, постоянно гледа модела си. („Художникът“) от къде черпи своите модели? Той гледа от канарите, той [гледа] тия канари, рисува със своята четка и пак гледа, постоянно нанася и гледа и тъй откопирва канарата, докато образува цялата картина. Сега всички вие имате един идеал в себе си, който трябва да го въплътите, защото художник е само онзи, който може да въплъти своя идеал на книга, на платно; писател е само онзи, който може да изложи своите идеи на книга, велик, красноречив човек е само онзи, който може да изложи своите идеи навън. Ако той само мисли и не изнесе идеите си, той не е красноречив човек. Аз познавам един млад евангелски проповедник, преди години ми казваше: „Много знание имам от Библията.“ Обаче, след като започна да говори, в две години изчерпи всичкото си знание и вече не знаеше за какво да говори. Аз наричам „мъртъв живот“ живота на щерните, той се изчерпва, а онзи, Божественият живот, е неизчерпаем. Това са живите извори на Живота. Понеже ние влизаме като съграждани на мисълта на по-напредналите наши братя, ние започваме да черпим от тяхната опитност.

Та рекох, животът трябва да се реализира не по един механически начин, не само да казваме: „Аз вярвам в Бога.“ Може би в миналото е имало нужда от това, имало нужда да вярваш в Бога, тогава имало смисъл да се вярва в Бога. Когато аз съм гладен, аз бих

желал да видя твоята вяра, колко ти вярваш в Бога. Като дойда в дома ти, как ще ме приемеш. Ако аз, след като съм гладен, ти ми отвориш Библията, започнеш да четеш как Господ направил света и ме държиш гладен, от това аз нищо няма да се ползвам.

Тогава вие ще замязате на онзи евангелски проповедник, който имал обичай след като проповядвал през седмицата, отивал да намери някой беден, за да го нахрани. Един ден той намерил едно малко дете, завежда го в дома си, като дошъл някой при него, трябвало да чете Отче наш и после да се нахрани. Той казал това на детето, казал: „Аз имам едно правило, да прочетеш Отче наш.“ И детето казва: „Отче наш, Който си на небесата“, детето мълчи. Казва: „Продължавай, защото иначе няма да ядеш.“ Детето го запитало: „Право ли е, че Бог е наш баща?“ – „Тъй е, наш баща е.“ – „Тогава, ти си мой брат.“ Едва тогава в главата на този проповедник влиза една нова идея, че не са само икономическите отношения между хората. Тогава се отваря неговото сърце не само да нахрани малкото дете, но и разбира, че други отношения трябва да има.

Докато ти считаш един човек по-ниско от тебе, ти не го обичаш. Ти трябва да го поставиш на същата равнина в душата си, не външно, не да го облечеш или да го направиш княз или цар, но в сърцето си, в душата си да го държиш дете си и ти, дете Бог те е поставил. Та, нашите отношения трябва да бъдат такива не само към хората, но към растенията, към животните, това е мисълта: „Наближило е Царството Божие“. Пак ви казвам: сега се изискват хора силни. За нашия век са потребни творци. Едно време имаше нужда от деца, сега има нужда от хора работни, не от хора философи, да питат кой ще уреди Царството Божие. Наближило е Царството Божие, то ще дойде както идат топлиите вълни и студените вълни, то иде. Как ще дойде? – Както пролетта или както лятото, или есента, или зимата. Това не е наша

работа. Земята, като се върти, то ще дойде. Как ще стане сближението на народите, то не е наша работа, тези народи идат и се сближават, иде времето, Земята се върти. „Ама, много упорити са те.“ – Бог има начини и за това. Всички тия народи, които са част на цялото, Бог си има една пещ за тях, като ги тури вътре и като ги извади навън, всички тези народи: и германци, и англичани, и френцузи ще замаят на скъпоценни камъни и Бог ще ги тури на една корона, те ще възприемат тази идея и ще заживеят по новия начин.

Под думата „огън“ разбирам, това е Божествената Любов! Докато Божествената Любов не ги озари, всички неща са непостижими, невъзможни, но като влязат в тази пещ хората, те ще разберат. Само Любовта е, която може да осмисли живота. И след това умът има една основа, върху която той гради. А, единствената основа в света, на която можем да градим, това е Божествената Любов. Култура, братство, всичко, каквото може да има, се дължи само на тази велика Божествена Любов.

„Наближило е Царството Божие“, всички, които така разбират Царството Божие, не трябва да се смущават. Аз се чудя някой път, хората все за любов говорят, но като видят двама души, че се обичат, те се смущават. Всички говорят, че трябва да бъдем богати, като видят някой богат, казват: „Христос е казал, че богатите няма да влязат в Царството Божие.“ Богатите, които са крали, няма да влязат в Царството Божие, а които са живели честно, ще влязат. Та, Авраам беше богат, но богатите, които са крали, те са камили, които трябва да разтоварим. И онези богати, които са осиромашали, и като бедни няма да влязат в Царството Божие, докато не забогатеят.

Ако ме слуша един свещеник, той ще каже: „Това право ли е с църквата?“ Ако ме слуша един държавник и той ще каже: „Това право ли е с държавата?“ Та рекох, какъв авторитет сте вие, с каква мярка

трябва да мерим? С вашите работи ли трябва да се нареждат Божиите работи? Когато Бог уреждаше света, вие къде бяхте? Попове нямаше тогава, държавници имаше ли? Вие благодарение на Царството Божие станяхте и попове, и свещеници, и държавници. Идат тогава и учените хора и те говорят за философиите. Рекох, когато Бог създаваше света, вие философи и поети, къде бяхте? Вие станяхте поети и философи след като се създаде света, къде бяхте по-напред? Вие дойдохте отпосле, а искате да разрешите един въпрос преди вас. Любовта в света не се разрешава с философия. Тя се възприема като един общ принцип, който всички трябва да възприемат. Онзи, който само човърка с любовта, намира нейните постъпки несъобразни, иска да ги коригира, той създава цял ад в себе си. Щом се опиташ да коригираш любовта, ти създаваш ад в себе си. Престани да я коригираш. Усъмниш ли се най-малко, всичките тия дяволи около тебе ще се наредят. Възприеми я и ще дойде Царството Божие. Вие питате, кой създаде дяволите? Вие ги създадохте. Колкото дяволи има на Земята, все хората ги създадоха.

Та наближило е сега Царството Божие. Искам да ви внеса в новата мисъл на приложението. Ние много вярваме, правоверни са всичките хора, но да се приложи сега трябва Любовта. Пък това е едно от най-мъчните изкуства. Да приложиш Любовта в нейната пълнота и красота, това е най-мъчното изкуство. Който го придобие, той ще бъде възнаграден. Той е постигнал най-хубавото изкуство, което душата му може да постигне и за което душата му може да бъде щастлива. Та рекох сега, аз препоръчвам на всинца ви да се опитате да приложите любовта. Аз наричам хора съвършени, да може да се радваш, където и да си. Например като минеш покрай един извор, да се радваш, като гледаш, че тази вода тече и душата ти да трепери, че [водата] тече. Като видиш, че едно дърво напъпило, да се радваш;

като видиш, че една птичка хвърчи, пак да се радваш; като видиш и облаците да се движат, пак тебе да ти стане приятно; че едно камъче се търкаля, да се радваш. При всяко едно движение, ти все да се радваш, в това движение да видиш, че има една вътрешна сила, която оживява нещата. Тези, мъртвите предмети, тя постоянно ги оживява.

Сега всичко това наоколо, което виждате, то са все символи. Тези, мъртвите канари, това са мъртвите мисли и чувства, които нямат приложение. Когато нашата мисъл оживее и те ще оживеят, има приложение. Когато нашите чувства оживеят, когато постъпките ни оживеят, всичко ще оживее. Не както сега да се зараждат горчивите чувства, които създават неизброимите страдания, защото Царството Божие има за цел да премахне всичките страдания и да направи всичките хора богати и доволни. Богати в любов, богати в мисъл, богати в свобода. И когато дойдат тези, общите принципи, тогава ние ще разбираме тази природа, която сега е затворена и затова ние сме дошли, ние сме излезли в природата да прочетем тази написана Божия книга. Като се върнем дома си, в този малкия, дребен живот, аз наричам дребен живот, когато човек излезе от дома си и влезе в училището. Нали той там претърпява всичките несгоди в училището, защото той там трябва да учи онзи обширен живот, който отпосле трябва да живее. И понеже пред вас седи един обширен живот и вие трябва да учите. Господ ви е пратил на Земята не само да се разхождате, но и да научите, да свършите онази велика работа, която ви е дадена. Ако не сега, за бъдеще ви предстои това. Ако не тази година, след сто или хиляда години, все има една работа, която трябва да свършите, а ние казваме: Всеки ден си има своя живот.

Сега всички хора трябва да държат идеята: „Наближило е Царството Божие.“ Или да изразя на съвременен език, всички хора търсят свобода, всеки човек иска да бъде свободен и това е едно право.

Но в свободата да бъдем разумни. Защото Свободата само чрез разумността може да се крепи, а самата разумност може да се крепи само чрез Любовта. Разумни трябва да бъдем, но трябва да обичаме. Следователно, Любовта, Обичта е основа на Разумността, а Разумността е основа на Свободата, а Свободата е основа на Живота, който трябва да се даде на Земята. Следователно тия неща ги преплитайте, както искате, и всеки ден отваряйте сърцата си, както цвета отваря своята чашка на Слънцето и възприемайте новото, което Бог внася във вашия ум, за да може да израсте, защото в растенето е Животът.

Та рекох, във вашите бъчви да имате по-малко оцет. Колкото оцет имате, изхарчете го и да напълните бъчвите си с прясно вино. Колкото ракия имате, раздайте я и турете прясна вода. Колкото стари дрехи имате, раздайте ги, колкото консерви имате, раздайте ги, и насадете пресни плодове, насадете нивите си и градините си навсякъде, това е новата култура и тогава вие ще бъдете свободни по цялата земя. Така ще се въдвори Царството Божие. Тогава всички хора ще могат да се сближават и това ще бъде един велик ден. И скоро ще бъде, няма да се минат повече от два Божествени дни, тогава два пъти Слънцето ще изгрее и ще залезе.

Тогава, приближило е Царството Божие!

„Бог е Любов“

„Добрата молитва“

Беседа, държана от Учителя на 10.8.1930 г., в салона на бивака при Второ езеро, Рила⁹

⁹ Беседата „Наближило е Царство божие“ е непечатана и липсва в каталога на Елена Андреева. За първи път е издадена през 2005 г. от издателство „Жануа“.

НАЧАЛО И КРАЙ

Ще прочета 16. глава от Матей, ще взема 16. стих. Тя е важна за всеки едно от вас. „Отговори Симон и рече: ти си Христос, син на Бога живаго.“

Всякога човек трябва да има една определена идея в себе си да я преследвате, както Петър казва: „Ти си сина на Бога живаго.“ Всеки един човек, който има тази идея, тогава Христос казва: понеже ти не познаваш, аз ще ти дам ключа на Царството небесно и каквото вържеш на земята, ще бъде вързано на небето.

Значи човек в себе си трябва да има една идея, да познава Христа в себе си, защото, ако нямате туй познание, всички други неща нямат един център, около който да се съсредоточат или свържат, всичко е разхвърлено. Не е в много ядене. Мнозина от вас може да имате някой път такива криви схващания. Не е в хубавото ядене. Човек може да яде много, и да няма никаква придобивка. Може малко да яде, и да има придобивка. Та всеки ден, когато човек яде и се насища, достатъчно е заради него, няма какво да се безпокои за утрешния ден. Казано е, утрешният ден пак ще се погрижи, понеже всеки ден е една Божествена епоха. Зад изгрева и залеза на слънцето ние гледаме по един начин. Този, който създаде света, гледа по друг начин.

Ние не знаем защо изгрива и защо залязва слънцето. За нас слънцето изгрива и залязва. Има същества, за които слънцето нито изгрива, нито залязва. Има същества, за които слънцето никога не залязва. Има същества, за които слънцето никога не изгрива. То са философски въпроси. То е въпрос на съзнанието. После вие там, дето сте достигнали, човек ще мине през четиристотин хиляди врати, като дойде до туй положение. Четиристотин хиляди облекла ще съблече,

докато дойде до това положение. Четиристотин хиляди степени ще мине, докато дойде дотук, и му предстои още дълъг път, има още толкоз дълъг път, колкото отначалото досега. Ще кажете вие, кога ще извървите този път. Ще го извървите, но като дойдете пред нас, ще има още толкоз – четиристотин хиляди степени ще има, четиристотин хиляди облекла, които трябва да съблечете.

Къде е началото? Началото е там, дето е краят. Който разбира нещата, има начало. Който не разбира нещата, има край. Краят на нещата е нещастие. Началото на всяко нещо е блаженство. Началото на всяко нещо е любов. Краят на всяко нещо е омраза. Началото на всяко нещо е истината, краят на всяко нещо е лъжата. Казва, какъв ще бъде краят? Краят ще бъде лъжа. Щом нещата имат край, те не са вечни, те нямат истина, не е истината, която има край. Щом ти чакаш един край, ти ще дойдеш до лъжата. Казва, какъв е краят? Краят, или онзи, който ти дава пари назаем, той те туря на изкушение. Ти ще искаш пари от него. В началото той показва любовта, казва: „Давам ти тия пари, няма да ги търся.“ Ти осланияш на неговата любов. Един ден не те обича, потърси парите, казва: „Имаш да ми даваш.“ Любовта се е свършила, дойде лъжата на място.

Сега вие не очаквайте какъв ще бъде краят. Началото е всичкото, а краят оставете за другите. Сега то едно, когато човек има в себе си любовта да разбирате какво подразбира под думата „край“. Когато имаш любовта, казваш: Какво има зад любовта? Зад любовта има омраза. Какво има зад истината? Зад истината има лъжа. Зад правдата какво има? Неправда. Дойде някой и ме пита какво има зад лъжата. Зад лъжата има истина. Зад омразата има любов. Зад неправдата има правда. Щом си недоволен от любовта, ще дойде омразата. Тя ще бъде контраст, да ти покаже кое е истинското, което търсиш. Казваш, то е истинското, което познавам. Омразата като

дойде, ще познаеш любовта. Сега познаването на любовта е да имаш една идея, на която да разчиташ.

Христос казва, ти какво мислиш? Казва, ти си син на Бога живаго. Сега вие може да имате желание да бъдете като Петра. Хубаво, Петър в един момент казва, че е син на Бога живаго, но пак се явява човешкото. След няколко време, когато Христос започна разправия за някои дълбоки работи, казва, остави се от туй. Казва, мислиш ли, стой малко настрана. Не се мина много време, той напусна онова, съзнанието, което имаше.

Сега туй е във вътрешния живот. Някои имат разположението като Петра, имате любов, ще дойде Христос. Казвате: „Що съм влязъл в този път?“ Ето къде е погрешката. Що съм влязъл в този път, да страдам? Христос казва, трябва да ида в Йерусалим, много да пострадам и да възкръсна. Ако не мина по този път на възкресението, не може. Казва, що ти трябва така да страдаш, нали имаш сили, ще се изпотрепем, ще вземем властта, ще управляваме, няма какво да страдаш.

Божественото в този път не се постига по обикновен начин. Някой път кажеш: „Аз ли съм най-глупавият човек. Другите уредиха живота си. Аз ли съм най-глупавият, да уредя живота си.“ В туй положение ти си в положението на апостол Петра, защото кой е този, който страда? Божественото се бори. Божественото е, което води, то е, което страда. Кой страда – детето или майката? Майката. Бащата и майката страдат. Детето знае само да плаче. Единствената работа, откакто се роди, докато порасне, все плаче. Дойде бащата и майката – плаче. То е магическата тояжка на земята. Като заплаче, дойде майката. Какво искаш? Хляб. Даде му. Пак има някаква нужда, плаче. Какво искаш? Дрехи. Даде му. Обуца му дадат. Детето знае само да плаче. Не бивайте деца. Писанието казва, не бивайте плачливи деца,

само отворете устата хубаво. То е философия, да знаеш хубаво да говориш на майка си, да ти даде нужното.

Казвам, същественото във вас е да имате онова разбиране, искате да имате сила, да имате власт, но за да дойдат и да ви дадат ключовете на Царството небесно, трябва да познавате Христа, да имате вътрешно мистично познание. Този стих е съгласен с друг, казва, Отец ще дойде и жилище ще направи във вас. Щом имате туя познание, щом дойде Христос, ще дойде Отец. Той има ключ за Царството Божие. Тогава, каквото вържете на земята, ще бъде вързано на небето. Когато дойде вътрешно съмнение, колебание, страдание, съзнанието ви трябва да се повдигне. Апостол Павел, след като се разби техният кораб, излезе на острова, събираше дърва, ухапа го една усойница, какво стана? Имаше едно страдание, стисна го, той го носеше, стисна го и си гледаше работата, стисна го в огъня.

Огънят, това е любовта. Стисна го в огъня. Ти не може да разрешиш въпроса. Всичките въпроси във от любовта са неразрешими. Каквато и философия да имате, нищо не можете да разрешите, философията не се разрешава. Аз имам хляб, но нищо не разбирам как е направен, нося го в торбата. Има един философ, който никакъв хляб няма, философства как е направен. Той философства, аз ям, той философства, аз ям. Питам сега, кой печели – който яде или който философства какво нещо е яденето, как става храносмилането. Казвам, отлична философия. Ти със своята философия и аз с моето ядене – кой научи повече? Аз научих нещо положително. Този човек разправя, така ще се смели храната, но гладува, ако не му дам хлябец. Той знаеше защо ми разправяше. След като ми говори толкоз, казва: „Дай ми от хляба.“ Когато вие проучвате някого, той носи празната торба, вие пълната. Той знае смисъла на хляба и философия, вие

носит хляба, но философията не знае. Той казва: половината на хляба дръж за мене, половината по този начин ще го ядеш.

Сега ще вземете вътрешния смисъл. Да се изучава Словото Божие не по механически начин, но да имате непреодолима вяра. Човек трябва да има една вяра, която да не търпи никакво колебание, но да бъде фиктивна. Какво ще убеждавате? Аз съм опитал нещата хиляди пъти и не съм намерил изключение. Един закон действа математически точно, по-точно, отколкото човек предполага. Ще ме убеждава някой, че утре слънцето няма да изгрее. Дойде времето. Точно в часа слънцето се покаже. Той казва, едно изключение, утре няма да изгрее. Идвам утре, слънцето пак изгрява с една малка разлика във времето. Времето, през което слънцето изгрява и залязва. Значи някой път слънцето изгрява по-рано, някой път изгрява по-късно, някой път залязва по-рано, някой път залязва по-късно. Но след като проверя, дойде до един закон – не може слънцето да не изгрява. Разбира се, ако ме турят в едно място, дето слънцето не може да го виждам, че слънцето не изгрява, може да ме убедят. Слънцето изгрява, но условия няма, да видя.

Казвам, не влизайте в затворите на тъмнината, не се хипнотизирайте, да кажете, тази работа няма да я бъде. Как няма да я бъде? Слънцето няма да изгрее. Всичко може да стане, но слънцето ще изгрее. Онзи ден един брат, който нищо не знае от метеорология, но той даваше една опитност кога времето ще се оправи. Казва, лошото време ще трае или 24 часа, или 48 часа, или два дена, или осем дена. Сред 24 часа времето, ако не се подобри, ще се подобри след два дена. Ако след два дена не се подобри, след осем дена непременно ще се подобри. Той казва едно свое наблюдение, казва още: утре слънце ще имаме, ще изгрее слънцето, осмият ден приближава. Казвам, макар да е мъгливо, ще изгрее слънцето. Не само

ще изгрее, но ще се махнат мъглите, облаците, напълно ще изгрее слънцето. Както виждате, сутринта станахме, слънцето изгря.

Казвам, има известни правила, които трябва да проучвате в духовния живот и да не се съмнявате във вашата опитност. Има една вътрешна опитност, на която вие трябва да разчитате и всичкото учение седи в туй, да се даде ход на Божественото в нас, да не месим човешкото в нас. Има едно положение, в което нашето съзнание се размъща. Не размъщай съзнанието. Щом се разтревожиш, щом внесеш някакво съмнение, ти смуцаваш съзнанието. Ти, като размътиш съзнанието, няма да подобриш положението, ще пострадаш. Дълго време ще оставиш да се уталожи, без да може да виждаш ясно. Онова, което желаш, ще постигнеш. Не чакай всичките постижения в света, има определено време. Ти не може да израснеш в един ден, да станеш възрастен, полека. Най-първо ще бъдеш дете, докато дойде твоето съзнание, дълго време баща ти и майка ти ще те повиват, ще излизаш, ще влизаш в коритото, по някой път ще има пръчица, но нищо не значи.

Казва, да станем възрастни. Казва, дотегна ми, вече баща ми и майка ми не ме къпят, завиват, отвиват. Тогава, щом ти дотегна, ти ще започнеш да увиваш и да завиваш, да връзваш и да развързваш. Когато детето иска магическата тояжка на баща си и на майка си, то се оженва и то започва да управлява децата, той ще остарее и той ще даде своята магическа тояжка, ще иде в другия свят да даде всичко в този свят. Казва, свърши се. Кажи, свърших с кривите разбирания на земния живот. Ти все се тревожиш, търсиш някой да те обича. В децата го търсиш – намериш го, изгубиш го. В приятели го търсиш – намериш го, изгубиш го. В богатството, в знанието, най-последно оставиш, казваш, отиде. Започваш да мислиш за оня свят, намериш се в една тъмнина. Вие били ли сте в положението на един стар човек,

когото всички са го оставили, че отгоре тъмно, отдолу тъмно, той като един пътник, който се е изгубил. Тогава ще дойде в него онова чувство – дано отнякъде дойде някакъв проблясък.

Сега аз ви разправам. Мнозина от вас са минали тия положения. Няма някой от вас, който да ги избегне. Но някой път иде потъмняване на съзнанието. Потъмняването на съзнанието да не ви плаши. Вашето съзнание ще се завърти като земята, ще дойде нещо. Трябва да знаете, че пак ще изгрее слънцето. Като изгрее слънцето, да познавате, че има един период. Ако не познавате законите на съзнанието, ще се смущавате, когато ще бъдете в тъмнина. Пак ще залезе слънцето, после пак ще изгрее. То е постоянно отпадане, има вяра в Бога, после изгубване. Като изгубиш вярата, то е залязване на слънцето. Като придобиеш вярата, то е изгрев. Ние ще виждаме – и сега виждаме, като изгрива слънцето и като залязва. Има положения на земята, ние, като се поставим, ще виждаме слънцето да ходи и навсякъде ще бъде сутрин, ще върви, но никога не залязва. Той е верен този закон и по отношение на човешкото съзнание.

Сега, съзнанието е потребно, за да може да расте вашата душа. Ние трябва да вярваме в Бога, понеже той е център и ако ние не сме около този център, нашата душа не може да расте. Тогава казвате, какво нещо е Бог? Онзи вътрешен център, който дава еднакви условия на всичките души да растат и да се развиват. Туй, което в даден случай дава растеж да постигнеш своите съществени желания, да постигнеш своите мисли, да реализираш ония блага, колкото и да са малки. Туй, което дава да разбираш, то е Бог. Той е вътре в тебе. Ти, ако търсиш някой друг Господ отвън, ти ще го намериш, но всичко ще изгубиш.

Знаете ли за онзи адепт, който учил един богат свой ученик и му казал: „Ще ти покажа силата на човешката мощ.“ След като му

показал много чудеса, искал да го обере, казал: „Ще донесеш всичките скъпоценности, ще затвориш очите и ще ги отвориш, когато ти кажа. Ще видиш едно от най-големите чудеса.“ Тогава богатият донесъл всичките си скъпоценности и затворил очите. Учителят задигнал торбата и си заминал. Като отворил очите, нито учителят му, нито торбата – това е най-голямото чудо. Дойде дяволът, каже като адепта – ще те науча на нещо. Какво ще те научи? Ще обере хубаво по всичките правила, ще вземе и последното, което имаш. Отвори очите си!

Сега, много пъти вие служите на тия учители. Христос казва, всички ония, които дошли преди мене, са крадци и разбойници. Той подразбира всички ония, които са дошли за себе си, не са дошли да дадат свобода на човешката душа.

Казвам, по какво се отличава Божественото в нас? То носи преизобилен живот, което в нас дава живот. Пазете вътрешната връзка и не търсете по механически начин отвън. Като ядеш – не че хлябът ще внесе новия живот – и хлябът иде като едно условие да подкрепи този живот в тебе, ти от хляба ще извадиш туй, което ти трябва. Ти на живота трябва да дадеш работа. Ти ще работиш за живота, за да те учи. Всеки ден, като се храниш, ти в самото хранене ще придобиваш нещо. Вие сега се храните, без да знаете.

Казвам, ядете или пиете, всичко вършете за слава Божия. Защото, ако не ядеш, забележете, колко си неразположен. Щом започнеш да дъвчеш, има нещо хубаво, което се внася. Ти си неразположен, започни да дъвчеш. Ти си неразположен, обезсърчен си, казваш, тази работа няма да я бъде. Казваш, няма да я бъде, но я започни да ядеш. Като започнеш да ядеш, дойде някоя светла идея, казваш, ще се оправи тази работа. Щом се наядеш, слънцето изгрява. Яденето, това е изгрев. Нищо повече. Гладът, това е залез. Това са все

процеси. Като започнеш да ядеш, слънцето изгрява. Това са условия, които дават възможност да растеш.

Казвате, като станем сутрин, да посрещнем слънцето. Нима слънцето се нуждае от някакво посрещане. Нима ти ще донесеш нещо за слънцето. Слънцето изгрява, без да го посрещаме, и залязва, без да го изпращаме. Но ти като идеш, в съзнанието това да е положено. Ти казваш, аз какво придобих от слънцето? Слънцето, ако разбираш езика му, дава, но ако не разбираш езика му, по-скържаво от него няма. Ако разбираш езика, по-благодарно, по-богато от него няма. И в разбирането на нещата е същото. Ти, ако разбираш нещата, ще се ползваш. Някой път излезеш на слънце. Може да трепериш. Може да излезеш на тридесет градуса студ, измръзнат ръцете, нищо не дава слънцето, трябва да се грееш на огъня. Онзи, който разбира езика на слънцето, той при тридесет градуса студ, той ще се сгрее, той ще се изпоти. То преизобилно дава.

Всеки човек според съзнанието си може да привлече известна енергия. Енергия, която се привлича в душата, ще живее. Всяка енергия, която се реализира в нас, живее. Под думата „живее“ разбираме, в което съзнанието е пробудено. В живота срещнете един човек. Казвате, глупав е този човек. Защото неговото съзнание не е пробудено за тебе и нямате връзка. Ти не го обичаш. Срещнеш друго, обичаш го. Защо? Защото неговото съзнание е пробудено. Всяко съзнание, което е пробудено, дава нещо от себе си, то е извор, тече нещо от него. Тогава между хората, когато се образува любовта, – вие ако бяхте ясновидец, щяхте да видите, че става преливане. От две места става преливане на Божествените енергии. И в туй преливане в нас се заражда Божествената любов в нас. Любовта е преливане в нашите души от духа, което иде в нашите души.

Казвам, затуй именно вярата е един процес. Вие се спирате и казвате: „Колко ли време той ще ме обича?“ То е човешко. Любовта не иде от хората. Колкото цялата вечност ще заеме. Онзи, който те обича, той живее във вечността, той ще те обича цяла вечност. Щом не го обичаш, тази вечност престава. Тогава има две вечности. Има една вечност на радост и една вечност на страдание. Какво ще стане, като не го обичаме? Защо трябва да го обичаш? Да бъдеш радостен. Ако не го обичаш, ще страдаш. Ако го обичаш, ще се радваш. Тогава схващайте мистичната страна. Ние обичаме Бога дотогава, докато съзнаваме, че обичаме Бога. Божественото, чрез което любим, през милиони врата и да минаваме, през което стъпало и да се качваме или слизаем, която дреха да събличаме и да обличаме – защото обличането на една дреха е Божествено, събличането на една дреха е човешко; влизането през една врата е Божествено, излизането през една врата е човешко.

Когато дойде Божественото, ние ще имаме онзи пълен живот в нашето съзнание, ще знаем защо стават нещата. Не в цялата вечност, но в даден случай, в днешния ден да знаем програмата каква трябва да бъде. Да се качите на едно стъпало, да съблечете една дреха, да имате една радост, да седнете да си починете, да започнете да благодарите на Бога, да направите няколко упражнения, като се върнете, да направите една сметка за всички ваши придобивки, които сте придобили.

Казва Петър: ти си син на Бога живаго. То е вече любовта. Синът значи отношението, когато Божественото съзнание е пробудено, има връзка. Аз наричам връзка между Божественото съзнание и нашето, ще направим най-хубавото нещо, когато чувстваме тази връзка. Тази връзка, като чувстваш, тя прави всичко наоколо, тя мяза на свещта, която носиш в тъмната нощ, всички неща наоколо виждаш, виждаш пътя, нещата около тебе се осветляват. Като изгрее слънцето, е

същият закон. Именно слънцето изгрява, за да насърчи всички пътници, които вярват в Бога, понеже слънцето е едно светило, което осветлява пътя.

Както слънцето изгрява всеки ден, това показва, че Божественото съзнание никога не ни оставя там, дето е то, има светлина. Слънцето, или Божественото в тебе, казва: там, дето съм аз, ще има винаги радост, ще има любов, ще има винаги знание, ще има винаги свобода. Сега, не че самото слънце е духът. Силата не седи в свещта, но в онзи, който носи свещта. Като изгрее слънцето, считайте, че зад него има един, който носи слънцето. Тогава съсредоточи ума си към него, защото той тебе търси.

Казвате, къде е Господ? Зад слънцето. Защото онзи, който носи свещта, той е зад свещта. Ти не туряш свещта зад себе си, но свещта туряш напред, ти си зад свещта. Така и Господ. По човешки ви говоря. Той е зад слънцето, с ръка държи слънцето, навсякъде го носи. Щом не вярваш, Бог скрие свещта, тогава какво става? Ще останеш в тъмно. Започнеш пак да се молиш. Извади капачето на свещта. Като тури фенерчето, свети.

Вие може да кажете, че това са детински обяснения. Търсете някои философски. Има философски, като онзи адепт ще ви каже, затворете очите. Ние говорим едно учение, казваме, отворете очите, ние правим едно чудо, когато вашите очи са отворени. Вие казвате, чудесни работи прави този човек. Отвори очите, когато слънцето изгрява. По-големи работи по-голямо чудо от това не търси. Като изгрее слънцето, то е чудо, отвори очите. Всеки ден като работиш, може богат да станеш, може да връзваш и да развързваш, може да направиш всичко.

Ако вие сте верни на малкото, има специфична работа, която всеки трябва да свърши. Може да имаш една хубава цигулка, да имаш един хубав лък, направен от добрия майстор. Може да имаш най-

учения учител. При всичките условия пак се изисква нещо. Ако не учиш, нищо няма да постигнеш. Трябва сега труд. По четири-пет часа да свириш. Цигулката нищо няма да направи, учителят нищо няма да направи, то е само едната страна. Даже един човек, ако работи, – даже учител да няма, цигулка да няма, ще се научи да пее. Ако няма цигулка, той има една малка цигулчица, на нея ще започне да се упражнява.

Казвам, трябва сега една усилена работа. Никой за вас не може да свири. Да свирят хората за вас, то е привилегия. Може да ви свирят, но веднъж, дважд, трижд. Ако искаш някой тебе да ти свири, той може да се откаже. Само може да свириш, когато искаш. Ние разбираме, похубава работа от живота, който Бог ни дал, няма. Изисква се една свещена работа. Не мислете много какъв ще бъде краят на нещата, какво ще стане. Какво ще стане? Слънцето, като изгрее, какво ще стане? Изворите ще потекат. Какво ще стане? Нивите ще узреят. Какво ще стане? Хамбарите ще се напълнят. Какво ще стане? Хората ще се обновят. Какво ще стане? Хората ще се примирят. Какво ще стане? Мъртвите ще възкръснат. Какво ще стане? Неправдата в света ще се вдигне, правдата ще дойде, ще настане мир, радост и веселие. Туй е, което иде в света. Ама кога ще бъде? Когато очите са отворени.

Сега днешният ден, след като слезем на лагера, ще направим една екскурзия до Бъбрека. Там ще направим своите упражнения. Ще поемем към Дамга нагоре. Ще тръгнем към осем и половина часа, да бъдете готови. Вземете малко за ядене. Сега ще закусите. Подир обяд ще се върнем.

*Беседа, държана от Учителя на 13 август 1930 г., Седемте рилски езера*¹⁰

¹⁰ Беседата е в пълния си необработен вид и също е включена в поредицата „Общ окултен клас“.

ПОУЧЕНИЯ, ПРЕЖИВЯВАНИЯ И НАСТАВЛЕНИЯ НА ПЛАНИНАТА

Днешната беседа ще отиде за неделя, понеделник, вторник, сряда. В живота важна е вътрешната връзка на нещата. Каквата важност и да имат нещата, ако нямат вътрешна връзка, те са без съдържание. Даже елементарните обяснения на този велик закон – ако не знаете как да свържете буквите, те са безсмислени. Всяка една буква, всеки един характер, ако не знаете как да я свържете е един или друг елемент, те остават без смисъл. Коя е връзката, която съществува при всичките положения и явления? Желанията, които съществуват, и при всяко едно състояние на човека има една връзка, защото всяко едно желание у човека е един елемент – и ако ти това желание не можеш да го свържеш с друго едно състояние, защото всяко едно състояние има своето противоположно, но ако ти знаеш как да го свържеш с друг един елемент, веднага ти ще повърнеш неговите енергии и ще бъде едно благо за тебе. Но у вас има един атавизъм, останал от минали съществувания. Вие очаквате като богатите хора спасението да ви дойде от другаде, като рентиери, да дойде отвън, без да работите. То е действително така, той е свободен, въздухът и светлината, без да ги викаш, ще дойдат. Като дойдем до светлината, тя е лесна работа, тя ще работи заради тебе. Но докато дойдем до нея? Докато дойдем до светлината, трябва да работим. Та сега онези от вас, които са по-напреднали, защото всеки не може. За пример някои от вас се заблуждават със знанието. Защото аз наричам знание, когато птичката знае да хвърчи. Ако тя не знае да хвърчи, а върви само по земята, това е празна работа. А щом знае да хвърчи, това е вече знание.

Сега гледайте облаците и вижте как вървят облаците – едни вървят в една посока, други – в друга посока. Това показва едно разногласие в атмосферата. Горе времето сега е лошо. И докато това съществува горе, така ще бъде. Щом видите облаците така на етажи, вие трябва да имате фланели, дебели дрехи, чорапи и да се приготвявате за гръмотевици и за дъжд, за град и сняг. А щом видите, че на небето остава само един етаж облаци и всички облаци вървят в една и съща посока, времето ще се оправи. Но когато виждате, че едни мъгли вървят насам, други – нататък в разни посоки, ще знаете – теченията вече са различни. Едни отидат, други се връщат, наляганията са различни, и теченията са различни. Дръжте едно правило. Като излезете от палатките си и щом видите, че облаците се пръскат и отиват към разни посоки, трябва да знаете, че времето се разваля. Това е едно елементарно правило. И няма да се мине половин час, един, два, три часа, и колкото движението е порязко, по-силно, толкова развалата ще бъде по-голяма. Едно метеорологическо правило. Вие сега гледате горе. Какво означават тези облаци, не знаете. Сега означават дъжд. Хем, знаеш, какъв дъжд! И тук, и навсякъде! Че ние сме тук или не, това не влиза в тяхната сметка. За пример снощи имаше земетресение 2-3 труса силни. Ще видим докъде е стигнало.

Сега краят на екскурзията трябва да го свършим добре. И в духовния свят съществува същият закон. Когато човек има известна опитност, у него вече остават известни образи. И докато тези образи остават в съзнанието на човек и са хармонични наредени, ти поне имаш едно възпоменание, на което се радваш. Но някой път вътрешният живот изглажда всичките тези образи и хубави възпоменания и у тебе нищо не остава. Остава само една тъмнота. И тогава човек става кисел и неразположен духом, а при сегашните

земни условия човек все трябва да има една малка светлина в живота си, за да знае пътя си.

У всинца ви има едно желание, вие искате все да ви се открие нещо. Но откриването върви последователно. Представете си, че вие се движите към един планински връх. Може ли изведнъж да се открие цялата местност пред очите ви? Но всяка стъпка, която вие вземате от подножието до този връх, все е една притурка към постижението на тази цел. Вие изведнъж няма да излезете на върха. Всяка една стъпка допринася, а на върха се реализират всичките ви мисли. Значи то върви от основата до върха. Тъй щото с всеки един ваш стремеж, всяка ваша опитност допринася нещо към този връх. Ще дойде време, когато ще се реализира всяка ваша мисъл. А пък за върха не питайте кога ще дойде, кога ще стигнете. Погледнете го и се радвайте на него, не се смущавайте. От вас все ще излезе човек. Една вътрешна философия има.

В старо време, когато са изучавали астрономията, те са скрили науката, те са изучавали всички елементи, които са допринасяли нещо до живота. За пример всяко едно въздействие съдържа ред елементи, които са необходими за живота. За пример, ако ти не знаеш да работиш с елементите на Сатурн, ти само данък ще плащаш, такива са неговите елементи, без да имаш някакъв подход. Ти можеш да бъдеш като един търговец – каквото започнеш, все ще пропаднеш и най-после ще кажеш: „Не върви тази работа.“ Ако не знаеш как да се справиш с Юпитер, в такъв случай в тебе ще се яви грандомания и ще срещаш опозиция. И най-после, понеже слабите хора се опълчват против силните и като закон е, че силният опълчва слабия – той сам ги организира, привлича ги и сам ги организира против себе си по един вътрешен закон. Пък ако не разбираш влиянията на Венера, на любовта, ти иде станеш на каша, тинеста

каша, и съвсем ще забатачиш, и нищо няма да направиш. Каквото посееш, все ще изгние. Бог като е създал любовта, тя е едно течение, едно условие, и ти с ума си трябва да разбираш нейните свойства.

Някой казва: „Да се обичаме.“ Как ще обичаш човека? Някой път ти обичаш някого, пък този, когото ти обичаш, той бяга от тебе. Някой път ти му правиш услуга, пък той не иска никаква услуга. Защо? Та казвам, законът на любовта тепърва трябва да го изучавате. Аз намирам – сегашните хора почти нищо не знаят за любовта. За мен сегашната любов, аз употребявам едно изражение, за мен то е много изразително, мамалишка каша е или качамак. То е хубаво, но като ядеш, след един-два часа пак си гладен. Скоро се смила. А пък в пълния смисъл на любовта безсмъртието на човека зависи от любовта. Когато човек изучава любовта в нейните свойства, той ще разбере как е съграден неговият вътрешен живот и той ще знае в какво е неговият идеал вътре. И той ще може да поддържа своето безсмъртие. Ти щом добиеш любовта, тогава ще има условие да се развие знанието с мъдростта в тебе. Тогава знанието и мъдростта имат основа, те могат да растат при любовта. Без любов няма къде да сееш. Знанието и мъдростта растат само при любовта. Пък ако нямаш знание и мъдрост, ти не можеш да бъдеш свободен. Защото, ако искаш да бъдеш свободен, ти трябва да имаш на какво да разполагаш. За да бъдеш свободен, ти трябва да знаеш на какво да разполагаш.

Сега ние казваме – това Господ да го направи. Господ го е направил, пък ние трябва да учим какво Господ е направил. Програма има. Земята е едно училище с всичката програма. Ще те турят някъде. Ти си мислиш, че си много голям, много знаеш, но ще те турнат в първо отделение. И те намират, че не знаеш азбуката и те късат тук и там, докато пробудят твоето съзнание, че не знаеш. И ще минат ред съществувания, докато те научат, че ти не знаеш и не разбираш. Две-

три съществувания трябва да минат, за да се научиш, че не знаеш. И ти питаш: „Защо аз страдам?“ Защото не знаеш. Затова страдаш.

Два закона има: за доброто добро и за злото зло – наказанието за злите. Доброто е за добрите. Сега Божието благословение е за добрите. И ако някой път ние се наказваме, ние се наказваме само за зло. Например праведният намери някой грешник, вземе го със себе си и иска да го въведе в Царството Божие. Той е направил едно прегрешение. И заради това го наказват. Ако той иска да го очисти и да го учи, да пробуди съзнанието му, добре. Но понеже той иска да го въведе в небето, наказват го. И тогава праведният става грешник, а грешникът – праведен. Ама ти искаш да работиш. Добре. Можеш да направиш добро, никой не ти забранява, но нямаш право да въведеш даром един грешник в Царството Божие така както си е. Той трябва да се разкае и да стане работник. Не да го извадиш, тъй даром да влезе. Писанието казва – нищо нечисто не може да влезе. Т.е. може да влезе, но след като се очисти. Тъй трябва да разбирате. Желанието у вас е хубаво, че всички хора трябва да се спасят. Принципно е така, но методът, чрез който искаме да спасим света, не е верен.

Сега ние съжаляваме, че хората страдат, но е лошо, дето хората страдат. Стига страданията да произведат онези ефекти, онова знание, което е потребно. Ако праведният страда, защо грешникът да не страда? Но ти казваш: „На мен ли се дадоха тези страдания, тези злини?“ Че на тебе ли трябва да се даде доброто. Бог е доброто в света. Висшето съзнание, което Бог е създал у човека, то е доброто.

Значи, когато аз вървя в съгласие с този великия Божи закон, аз се съгласявам с доброто. И аз съм добър. Злото е нищо. Ако се освободите от доброто, злото иде. Злото не е нищо друго освен лишението от доброто. Следователно какво е злото? Всякога, когато ти чувстваш, че нямаш доброто, това е зло. Значи що е зло? Дето

доброто го няма. Що е омраза? Дето любовта я няма. Що е лъжата? Дето истината я няма. Празните места в живота, или аз ги наричам пропасти, защото лъжата е една пропаст. Омразата, злото са все пропасти. Ти като дойдеш там, и паднеш. Паднеш и станеш. А що е доброто? То е една градина. Градина, насадена с всички хубости и удобства, дето ти можеш да си починеш. Това е доброто. На земен език да се говори, е така. Казва един: „Да направя едно зло.“ Той не може да направи зло. Ако аз съм нагорещен е 5000 градуса топлина и той замахва с ножа си и замръзне, какво ще направи? Нищо. Питам, може ли да направи зло? Не. Хубаво, ако се движа е една бързина от 300 хиляди километра в секунда и той дойде със своите топове, какво ще направи? Нищо. Но щом ти се движиш като една мравка или като един охлюв, всеки може да те тъпче.

Та първото нещо – ще мислиш бързо. Сега на ваш език казано: лесно се казва, мъчно се прави. Аз разбирам мъчното. Ако някой ми каже да вдигна земята на гърба си и да я нося, това е мъчно. Ако някой ми каже да се надпреварвам със светлината, мъчно е това. И ако някой ми каже да се грижа за целия свят, и това е мъчна работа. Но тебе ти казват да се учиш. Каква мъчнотия има в това? Или на тебе ти казват да напишеш едно стихотворение от четири-пет куплета. Каква мъчнотия има в това, да натопиш перото в мастилницата и да пишеш? Това мъчно ли е? Много е лесно. И който го пише, той е разбрал закона. Пък който не знае за него, е мъчно. Онзи, който не се е научил, той очаква да му го даде Господ. А пък поетът, той се е научил отначало да драска. И затова знае. Пък този е чакал с години да дойде вдъхновението и казва: „Аз мисля, че от мене може да стане поет, но не работи.“ Забележете едно, поетът още като си тури ръката на мастилницата, ти можеш да знаеш дали е поет, или не. Поетът има едно особено потапяне на перото. А обикновеният човек само тури

перото и пише, пък поетът като си тури писалката в мастилницата, той отвътре вече пише. Вземете едно в неговата външна страна. И всеки трябва да бъде поет. Поезията, това е едно особено състояние. И ако човек го няма, той не може да бъде щастлив. Всеки човек в душата си трябва да бъде в поетично настроение. А пък поетът после може да изрази своите настроения, това е друг въпрос. Но без поезия щастие няма. Ти ще пишеш вътре, ще твориш вътре, умът ти винаги трябва да работи. После философия ще имаш и мистика ще имаш. Всичко ще имаш в себе си. Това е вътрешната страна. А после, като ти остане свободно време, ти ще изнесеш това на пазара, на света, философът и той ще изнесе каквото има в излишък. А онези, които имат нужда, ще се ползват нещо от това.

Та така както се разбира поезията, има смисъл. Сега хората разбират само формалната страна: ако ме обичаш, купи ми кашкавал. Един поет, или поезията, в какво седи? Един поет може да уподоби своята форма или дома си като един извор как блика. Ще тури една от най-хубавите форми. Той може да каже, че от цветето лъха светлина. Какво може да лъха от едно цвете? Хубаво, ако вие турите на един грамофон една плоча и тя почне да декламира, тогава? Ако е такава дарбата, тя е много преходна. Като онзи турчин, който, като чул грамофона, казал – кога дошъл грамофона и кога станал турчин. Преди два дена е дошъл и научил турски.

Сега имате известни нови познания. Ето в какво седят тези постижения. Има същества, които предшестват, те са минали известни опитности, вие искате да имате постиженията им и тяхната опитност. Пък вашата опитност, вашият сегашен живот е идеал за други същества, които са малко по-долу от вас. Та постиженията, пътят е лесен, вие ще го учите, но трябва да го минете. За пример вземете сега страха. Това са изпитания, тук се готвеха да дойдат

някои да развалят, но дадох се разпореждания на въздуха, да развалят атмосферата, да не идва никой тук, на планината. Сега някои от вас, от страхливите, казаха: „Да идем в града.“ Може да си идете. Който остане тук, той ще се ползва. Защото трябва да съществува една вътрешна хармония. Истината седи в това: между всички хора трябва да има едно разумно отношение. А пък то е отношението на онази Божествена връзка, е която душата е обдарена. Като се върнете в другия свят, ще ви попитат: „Е, какво ще разправите от земята?“ Като се върнете, все ще дадете един отчет. Какъв отчет ще дадете вие?

(О. С.: „За всичките екскурзии и за хубавите песни ще благодарим.“)

Какво значи човек да бъде съобразителен? Аз седя снощи в палатката си, вѐн вали силен дъжд и вятър. Потърсвам си моя бастун – по някой път аз постъпвам както обикновените хора, потърся го, но го няма. Сега две положения има. Казвам: къде съм го оставил? Питам се сега: ходих на изворчето, да съм го оставил там на някое място? По някой път имам обичай, да го закачам някъде, пък да го оставя да седи. Но ми трябва бастунът сега в дадения случай, както на войника му трябва оръжието. Но сега го нямам. Излизам от палатката, там, дето съм обядвал, намирам го на една канара. И като взех бастуна си, излизам, казах, чакай да обиколя лагера, да видя от бурята кои палатки са пострадали и кои са оцелели. И виждам една сестра – подпира средния колец на палатката. Палатката се наклонила, отворила се, колците отстрани са излезли, няма ги, съборили се. Това беше към 12 часа. Тя казва: „Какво да правя?“ „Викайте един брат.“ И направихме палатката. Друга една сестра, колът на палатката ѝ излязъл, и тя държи. Става, не може да спи горката. Казвам, защо седи тази палатка тук, да я махнат, влага има там, после канаристото място е, не могат да турят хубаво колците. После, гледам, огънят загаснал.

Разпалихме огъня, братята стъкнаха голям огън и седяхме тук повече от един час. Разговоряхме се. Престана бурята, престана и вятърът. Колибите, всичко изправихме, направихме и огъня. Върнах се, занесох си бастуна и го турих вътре. Турих си оръжието на място. Казвам, ако бастунът ми не беше вънка, тези сестри цялата нощ щяха да седят вънка и да държат колеца. Но казвам, моят бастун беше отвънка. После друго, аз можех да го взема и да се върна в палатката си, но рекох, чакай да обиколя, да видя какво е станало.

Та, като имаме известни постижения, вие ще обиколите и ще видите как стоят работите. Ще изправиш едно неудобство, и то ще даде пък съответната светлина. И ти ще създадеш един добър навик у себе си. Но какво аз зная вътре в шатъра си, но какво знаеш отвънка. Защо знанието ви трябва да се приложи. Какво знаете вие отвънка? Пък аз можех и да спя. Пък ако бях заспал, може, няколко пъти искаха да задигнат шатъра. Казвам на вятъра: „Слушай, духай, но вървите ми няма да късате. – Казвам – всичко може да правите, може да духате колкото искате, но не ви позволявам колците да ми изваждате и въжетата да късате. За другото – приятели сме, можете да духате, за проветряването – навсякъде както искате, но колците и вървите не закачайте. И да късате моите върви, не ви позволявам. Защото, ако късате моите върви тук, от другите палатки нито една връв няма да остане.“ Трябва да им кажеш, другояче може да измъкнат и всичко. Това значи – иде се молите и иде седнете в размишление, в съгласие с тях. Аз им казвам – на друго място, по-горе, може да духате, но тук няма да духате, тук са мирни хора, какво иде спечелите, ако ги издухате? Те са най-добрите хора, духайте тези горе. Знаете ли какво атмосферно налягане имаме сега? 2370. Близко 150 кубически метра атмосферно налягане влага имаме. Много голямо, показва голямо земетресение. И сега става някъде на земята земетресение. Ти го

гледаш, но хич не можеш да разчиташ на това време. Не мислете, че времето е хубаво, има голямо атмосферно налягане. Може да се измени, но както е сега, ти не го знаеш, то е като барут. Циклон. Буря отнякъде иде.

Та казвам, човек трябва да бъде в молитва. Светиите, праведните се молят в такова време, за да изменят теченията, защото умът е една велика сила. Когато човек се моли, той предотвращава някои неща. До едно време аз слушах сестрата (Белчева) да пее. И други пееха. Понеже имаше няколко силни раздрусвания, излизам да гледам да не са излезли и вашите колци. После колците на мнозина са пречупени, за другата година трябва да вземат здрави букови колци. И палатките трябва да се организират по един начин. Вие ще се благодарите на това, както сме сега. Ужасни са тия циклони. Снощният циклон, той беше продължение и мина на 1500 метра над нас. И вие трябва да се благодарите, че е над нас, а не на нашата височина. Много голяма промяна има от нормалната височина – 2230. А сега имате налягане 2370, много голямо спадане е това. Такова барометрично налягане не сме имали досега. Ако се организира такава една екскурзия, трябва да се проучват малко и пластовете, геологическото състояние на пластовете. И трябва да се изучава малко и минерологията във връзка с тези местности. После и астрология, и метеорология. Изучаване, тук има ли скъпоценни камъни, техния състав, после водите какви са тук. Така че тук всички можете да използвате времето научно. Този брат, който е от Полша, той се занимава с метеорология, но сега метеорологията още не е точна наука. Те още точно не знаят кога ще се случи някой циклон, направлението му, и кога ще дойде. Някой път се случва, някой път не. Но те вече са се домогнали до някои правила, но постепенно тази наука ще се разработи още повече.

За пример, щом дойдете до планински места, гъстотата на атмосферата се отразява на дихателната система. Първите няколко дена – един, два, три, вие ще усетите, че нещо ви души, дихателните органи нямат навика на онези резки промени, които стават в планината. Ако промените бяха хармонични, вие това няма да го чувствате. Но ако станат дисхармонични промени, веднага в дихателната система ще го чувствате като болка – задушаваш се, не можеш да дишаш правилно. Това е едно последствие от атмосферното променение. Или някой път ще усетите болка в гърба, в ставите. Няма да мине един-два дена, това ще се промени, ще се смени. Например кашлица, които имаха, но тя мина. Не зная колко от вас са още кашличави. („*Няма вече.*“) Можеше да се организирате братята и сестрите да си наберете трева, някои отпосле направиха това. Защото първото нещо при една екскурзия е да спазвате закона на здравето. Всички трябва да знаете законите на здравето. Човек като загуби своето здраве, и неговите постижения са малко. Наболяването на това или онова не показва, че сте болни. Аз мога да съм болен, и да ходя по планината, това не значи нищо. Но когато тебе една болест те върже, че не можеш да ходиш, това е лошо. Но щом си болен и ти ходиш, ти си здрав. Например ти може да имаш болки в стомаха или главоболие, но щом ходиш, няма нищо. Ти употребяваш само воля да реагираш. И ако ти не употребяваш воля да реагираш, ще имаш главоболие. Ти ще вървиш, тогава ти ще излезеш по-силен от главоболието. И ти ще изтласкаш това главоболие.

Сега тук има известни атмосферни влияния, в тези атмосферни влияния влиза известно съзнание – ти ще преодолееш това препятствие. Може това препятствие да мине в краката ти, пак ще преодолееш. Като дойдете тук, може да се уплашите. Не се плашете. Ако това място не ви е приятно, избири друго място – по-хубаво.

Постоянно сменяй местата, докато намериш едно място, което да ти е приятно. И работи, докато имаш постижения. Защото природата е жива и като се нагласиш с нея, тя все ще ти даде някои хубави разумни идеи, с които ти ще се върнеш. Най-първо ти ще влезеш в стълкновение с нея, ще снемеш връхната си дреха, ти ще се откажеш от всичките си възгледи, ще се хармонираш с нея. Като се върнеш, ти пак можеш да си ги вземеш. Но щом дойдеш в едно планинско място, ти трябва да се нагласиш съобразно местността. За пример ние сега сме обезпокоявани от властта. Те тези, които са дошли тук, те идват уж като туристи, но не са туристи. Онзи ден дошли двама души, минават и ни изпитват. Единият казва: „Разбойници са сега тези в управлението.“ Той нарочно казва така. Единият седеше. Откъде ги познавам аз? Всеки детектив си има оръжие и всички детективи стрелят. Те се показват уж че са страждущи, а като излязат, стрелят. Това са детективи. Ще дойдат, и мислят да няма някоя организация, някой заговор против държавата. Те идат тук и оставят своите мисли. Най-първо трябва да очистиш тези мисли, и тогава да дойдеш да се молиш на Бога. Ако идеш да се молиш на Бога, те ще те питат какво правят тези хора. Това не е тяхна работа. Земните работи са тяхна работа, но небесните работи са наша работа. Тук трябва да носиш бонбони и като ги срещнеш, дай им едно бонбонче. Защото едно време българите бяха по-умни. Като идваха турци, той ще извади табакерката и дава най-хубавите цигари. Турчинът, като изпуши една-две цигари, каквито и намерения и да има, той ще се откаже от тях.

Един земеделец се оплакал: „Как ще се избавим от плъховете?“ Изпразни хамбара си. В света има една сила, която трябва да държите. Ако една мисъл е Божествена или ако тя е във връзка с Божественото, с нея може да говорите, нея може да държите. В света как ходят

птиците? Те не правят шосета, и мостове не правят, защото нямат нужда от тях.

Та казвам, закон е, всичко е в съзнанието. Всичко е човешкият мозък. Следователно ще насочим своята мисъл, да се изменят всички лоши течения. Сега, казано е в Писанието: „Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето. И каквото развържете на земята, развързано ще бъде и на небето.“ Но някои още не са се отказали от стария си господар. Един войник ми разправяше, казва: „Какво нещо е навикът.“ След като се уволнил, среща един офицер, той е със цивилни дрехи, но козирува офицерът. Той му казва: „Няма нужда да вдигаш ръката.“ Той забравил. Аз, след като срещнах този с револверите, питах ги как отиват работите. „Изкарваме си прехраната.“ „Изкарвате си прехраната е вашето оръжие? На лов ли ходихте? Биете сърни, мечки?“ „А, откъде ще ги бием, ние забравихме как се бият мечки. Като намерим мечка, ние забравяме да стреляме.“ Та на милиони хора стрелят, а на мечка хич не стрелят. Ама аз им давам правото. То е разумно у тях. Ако са опитни, добре, ние нямаме нищо против, нищо не могат да ни направят. Защото законът на земята е такъв: щом сме добри хора, никой не може да ни заповядва. Но щом сме лоши хора, мнозина ще ни заповядват.

Та сега ще видим – от лошото време, днес като е лошо, в неделя ще бъде добро. Петъка щом е лошо, в неделя ще бъде добро. Такова едно правило има. То има и малки изключения. Но ще има едно променение.

Защото нашата цел е не да изхвърлим, ние искаме да характеризираме живота, да турим всичките явления на всичките влияния и състояния. Например на физическото, на астралното, менталното и на всички полета и да ги свържем. Всяко нещо да турим на своето място. Всичките желания са на мястото. Само когато идат

желанията на своето време, е добро, а когато те идат не навреме, тогава не е хубаво. Злото е там. Не е лошо човек да яде на земята, това е необходимо, но какво ще яде и как ще яде. Аз например съм забелязал, правил съм наблюдения и като правило съм дал и не съм намерил нито едно изключение, като яде човек, след като залезе слънцето, да има добри резултати. Ядене след като залезе слънцето е само за месоядните животни. Правило – за нощните животни е добро, за пример бухалите имат като правило да ядат вечерно време, а за хората правилото е: винаги човек трябва да яде, преди да е залязло слънцето и сутрин, като изгрее слънцето, той може да яде. Вечер той може да яде, но резултатите няма да бъдат каквито той очаква. После и в яденето трябва да пазите едно правило. Яденето винаги трябва да се яде с разположение и никога да не ядете без разположение и винаги с благодарност. Като вършиш една отлична работа и като свършиш работата си, да си доволен от нея, защото яденето е една от най-добрите работи. Щом не си доволен от работата си, тя ще окаже една реакция върху теб, а тази реакция образува друга една реакция върху кръвообращението ти. Можем да кажем, че тази година доста добре беше организирана прехраната, само някой път нещо да не достигнало. Днес хляб имате ли? Ако е малко сух, понапечете го на огъня на една клечка, като го напръскате с малко вода, и така ще внесете един нов елемент. За сухия хляб това е едно правило.

Вие не се плашете, бъдещето е наше. Помнете това, абсолютно няма никакво изключение, бъдещето е наше. Под „наше“ разбирам всички ония хора, на които съзнанието е пробудено, които признават онзи великия закон. На новото е бъдещето. Това бъдеще е толкова близко, че е въпрос за едно кратко време. И когато това бъдеще дойде на земята, ще дойдат разумни същества и те ще вземат участие и това, което сега съществува като дисхармония, то ще изчезне, защото,

когато дойдат разумните хора, те ще премахнат тази дисхармония. Сега единствената опасност е, че често у вас насажда малодушие и съмнение. И това не е лошо. Вие трябва да знаете, че това е чуждо, не му вярвай. На всичко бъдете готови да вярвате, но никога не вярвайте на съмнението. То няма никакво основание. Животът има смисъл. Това е абсолютно вярно. Че ти си свободен на земята, защото всички условия са създали едно съзнание, което бди върху тебе, ти си имаш един специфичен език и като го разбираш, всичко може да постигнеш. Но ако ти се поколебаеш в него, ако ти слушаш друго едно съзнание, ти сам ще се спънеш и ще остане за друго съществуване да постигнеш своята цел, защото даже и онзи, който те обича, ако ти се съмняваш в неговата обич, какво ще постигнеш от това.

За пример мнозина от вас имате една своя философия. Вас ви е страх да си събуете обувката. Ами че човек през деня трябва да си събуе обувката и е престъпление, ако ти не си събуеш обувката. Аз не ви препоръчвам това да правите в градовете при тази заразителна атмосфера, дето всичко е в прах, но като излезеш в природата на планината, поне за два часа събуй си обувката, това е една привилегия за тебе. И ако ти не го направиш, ти не можеш да се ползваш от енергиите на природата. Понеже трябва да става една обмяна между енергиите на земята и тебе, тогава тя не взема нищо от тебе и нищо няма да ти предаде. Да бъде човек бос, това е една антена между земята и краката. Аз даже не харесвам тия гумените обувки, те са изолатори и трябва да се изхвърлят. Даже аз забелязвам, като идем там горе (*на езерото Махабур*), вас ви е срам да си събуете обувката. Това не е едно правило, това е един закон в природата. Даже като излезеш и си сам, събуй се, походи малко, измий си краката във водата, направи си едно упражнение и вечерта, като залезе слънцето,

пак да са ти обути краката ти. Когато грее слънцето, ти можеш три-четири часа да се събуеш, а като залезе слънцето, тогава тури си обувката. Животните и те имат този закон, те имат копита, защото те са живели в тази опасност. Птичките, те имат нокти, аз не ви препоръчвам и по града да ходите боси, по чорапи, но излезеш ли по тревата, събуи се бос, защото само човек има привилегията да ходи бос. Животните нямат тази привилегия, но привилегията у тях е, че те чрез устата си могат да добият тази енергия на земята, устата на животните е една антена, а чрез краката си животните не могат да възприемат тази енергия. Млекопитающите, като ядат тревата, чрез устата си възприемат тази енергия на земята, а понеже ние сме излезли от тази фаза, няма да ядем трева, ние е краката си ще ходим по нея. И тогава щом човек е нормален, всякога краката му трябва да бъдат топли. Щом краката са ти студени, непременно направи разтриване, умий ги е топла вода или стопли ги с ума си. Щом можеш да стоплиш краката си, ти имаш нормално състояние. Не можеш ли да стоплиш краката си с ума си, ти имаш психологическо едно ненормално състояние и ще търсиш отвън помощ, ако отвътре помощта не дойде, а помощта главно трябва да дойде отвътре.

За пример ти, за да се събуеш бос, ще си създадеш смелост. Когато тревата е нагорещена и камъните хубаво напечени, отлично е да се ходи бос. Там, дето камъните са остри, краката трябва да бъдат обути. Да ви приведа един пример. Една млада сестра опекла една прясна пита, но брашното беше горчиво, тя имаше доброто желание да опече пита, казва: „Много прясна пита, сега я опекох.“ Питата е прясна, но старо е брашното. У нея е хубаво желанието, но тя не разбира, че брашното трябва да е прясно, а не питата.

Така и у нас желанията ни трябва да бъдат пресни, а не само формата на желанията, съдържанието трябва да е прясно. Та, като

печете прясна пита, брашното да е прясно, а не питата да е прясна. Защото в съвременната наука много работи има, които се стремят да имат добри резултати, желанията у тях са хубави, но нещата са неестествени. Вземете за пример тези преводи за дишането в Индия. Та какви ли не опити правиха англосаксонците, които са много умни хора, хора на практиката, и всички тия методи, които те взеха от Индия, те имаха катастрофално влияние за Запада. Защото тия методи не могат да се приложат тук по същия начин, както в Индия, понеже индусите с векове и хиляди години са се упражнявали, за тях е лесно. Европейците тук за седем години искат да приложат същото, не могат. Та по-умните дойдоха и те измениха тия упражнения, докато дойдат до една норма, създадоха нови начини, нови форми, които да произведат добри резултати.

Например, дойдете в планината, заболи ви коремът. Тук аптека няма, какво ще правите? Сварете малко равнец, пийте и малко топла вода, болките ще престанат. Или имате кашлица. Тук има от синята тинтява, вземете един стрък, турете го в топла вода, нека седи половин час, изпийте една-две чаши. Веднага ще ви подейства, това е първа помощ. Или простудили сте се, изпийте три-четири чаши топла вода, да произведе една реакция у вас за изпотяване. Може да се изкачите и два пъти на връх като Харамията, че да се изпотите хубаво. После някои от вас имат астма, изкачете се четири пъти тук, горе на „Изгрева“ – мястото, където се молим, за да произведете реакция у себе си. После, които са склонни към затлъстяване, също изкачвайте се горе по този баир. Ние имаме един наш приятел, той се упражнява във волята, като го духа вятър, той седи отвън и не се гърчи, и пак не се простудява. Сега за бъдеще, като дойдем тук, трябва да се организираме малко по-добре. За времето трябва да разбирате нещо, поне най-елементарните правила трябва да имате предвид,

понеже това е необходимо, да знаете, като тръгвате, какво ще бъде времето, после вятър дали ще има. Като отивате в планински места, трябва винаги да имате вълнени чорапи, вълнени дебели дрехи и една хубава мушама. На планината не трябва да ходите на гости с тези тънки дрехи, трябва да имате хубава мушама. Тогава могат да се правят наблюдения по небето.

Първото нещо – човек трябва да пази нормалната топлина на тялото си. Има една нормална топлина, която не трябва никак да се губи. Затова аз препоръчвам топлата вода. Топлата вода е едно средство, да не изгубиш равновесието на вътрешната топлина. Защото нищо не е в състояние да образува такова количество прана, както топлата вода, за да може организмът да върши другите си работи. После при изпотяването ще пазите следното правило, за да бъдете здрави: след изпотяване винаги ще се преобличате. Като навик трябва да знаете това. Всеки трябва да си носи по две-три ризи. След като се изпотиш, преоблечи се, глава няма да те боли. Ако имаш фланела, съблечи дрехата си и остани по фланела. Някои си събличат ризата и така ходят, но преди всичко се изисква едно вътрешно разположение и хармониране на ума. Човек да добие тези най-хубавите и красиви мисли, нежни чувства, да може да има вътрешен мир, молитвата е силен стимул.

Затова, когато ние отправим ума си към Бога, ние трябва да имаме една нова идея. Той е хармонизатор на единството към множеството и човек трябва постоянно да се хармонизира с Бога. Бог е едно същество, което да ни упъти да вървим в правия път и всеки човек трябва да се моли на Бога, за да постигне нещо. И след като си се обърнал веднъж, тогава стреми се към постижения, какво ще търсиш Бог отвън. Отвън после ще го търсиш, най-първо отвътре ще го намериш. Когато имаш външно постижение, ще благодариш на

Бога отвътре, и пак ще се молиш. Пък когато имаш вътрешно постижение, ще търсиш Бога отвън. Отвън и отвътре постоянно ще търсиш Бога, не само отвътре и не само отвън, но не едновременно отвън и отвътре. При известни условия ти ще го търсиш отвътре, а при известни условия ще го търсите отвънка. Отвън ще съзнаваш нещо, на което почива твоят живот. Това ти го усещаш отвън, а някой път ти чувстваш това същество вътре дълбоко в тебе, тогава то те ръководи. А някой път ти чувстваш, че то отвън те огражда, то те пази. И тогава, когато това същество е добре разположено спрямо тебе – когато Бог е добре разположен към теб, ти ще имаш един добър ветреца да те лъха, а когато ти си нарушил неговия закон, тогава ще има студен вятър около тебе, Бог ще те раздрусва, или ти ще се удариш, ще се спънеш, ще паднеш и ред препятствия ще имаш от единия край до другия. Пък щом си в съгласие с него, навсякъде ще минаваш – и през големи опасности ще минеш, и нито косъм няма да падне от главата ти. Щом косите ти не падат от главата ти, ти трябва да знаеш, че си в съгласие с Бога. Един поп ме пита: „Какво да правя, космите ми на главата окапах?“ Казвам му: „Ще накараш космите ти да пораснат пак.“ „Може ли това?“ Може. Някой път космите трябва да опадат, но той трябва да промени съвсем начина на живота си, за да покарат отново. Не е лошо падането на космите от главата. Той ще внесе един женствен тип, защото, забележете, на жената космите по-мъчно падат, на мъжа по-лесно окапва косата му, а брадата на мъжа по-мъчно опадва. На жената космите на главата по-мъчно окапват, а брадата на жената съвсем е окапала. Това е закон. И затова си има свои естествени причини, това е една цяла наука. Сега практическата страна, другата страна.

Ние имаме в духовното постижения, сега духовното лежи като основа за бъдещето. Да кажем, сега някои от вас имат слаба памет.

Учи, но не може да запомни. Какво го ползва това? Значи ти имаш едно богатство, но няма къде да го складираш, паметта е един хамбар и събраното богатство трябва да го туриш в хамбара. Има един метод за засилване на паметта. После някои от вас – от едно следствие не може да знае причината, която е произвела това следствие. По същия начин онзи умният човек, като види едно явление, знае каква е била причината и от причината знае какви явления ще произлязат. Пък някои от вас искате да бъдете музиканти, да знаете да свирите, не само да свирите, но и хубаво да свирите. Други от вас искате да знаете да говорите и няма по-хубаво нещо – да знаеш да говориш хубаво, сладкодумно да нареждаш думите си. Нали казват за някого – той е сладкодумен човек. Хубаво е човек да бъде сладкодумен, но аз не съм слушал някой да говори хубави думи. И след това ще дойдем да говорим за доброто сърце на човека. В какво седи доброто сърце? Някой, като се доближиш, аз знаея от моите наблюдения, той има добро сърце, от такъв човек лъха нещо много хубаво. Вижте поляка. Колко естествена обхода имаше той, нямаше нищо пресилено в него. Това показва известна тренировка у него. Това произтича от това, че у него има едно желание, умът у него не е раздвоен и затова у него се проявява едно усърдие, което учи, той иска хубаво да го знае и жертва за това. Това не е възпитание у него, но той е готов и на жертва. Това е една добра черта. После, аз като го разглеждах, той е музикален, времето и тактът е добре развит, после наблюдателността, той знае как и какво гледа. Той, като дойде тук, веднага погледна планината и се ориентира във всички местности. Наблюдателност е това, той знае точно къде е. Та казвам, и вие, като идете в странство, какво ще говорите, все трябва да имате известни знания.

Сега, ако човек разглежда онези висши същества, които са достигнали до известна степен на развитие, той ще остане недоволен

от себе си. А човек трябва да бъде доволен от себе си, от положението, в което се намира сега, и да знае, че по-добро положение сега не може да има от това. Защото това е един момент, той ще се смени. Ти всякога бъди доволен от това състояние, в което се намираш сега. То може да съставлява една хилядна от секундата и понеже то ще се смени с друго хубаво състояние, ти бъди доволен от него. Всичките тези състояния, събрани в едно, с тях ще постигнете целта и постижението на тази велика цел ще струва с милиони. Защото, представете си, че вие дойдете до върха на баира, на високия връх, и като погледнете оттам, казвате: „По-нагоре от това място не може да се ходи.“ Но като се спрете там, вие ще видите, че има по-високи върхове, на тях човек не може да се качи и започва да трепери. Човек се уплашва и казва: „Стига дотук.“ Тогава у него се зароди една болка, един копнеж да слезе надолу.

Та сега вие и като се качвате нагоре, трябва да се радвате, и като слизате надолу, пак трябва да се радвате. А сега какво е земният живот? Ние се качихме сега тук, над София, близо 1900 метра. Ние сме в другия свят. 1900 метра над София не е малко. Сега вие ще мязате като онази притча, дето Христос казва, като намерите един скъпоценен камък, да се задоволите. Та вие ще гледате вашият скъпоценен камък да бъдете като този мехенткаш, с който всичко може да се направи и с който се подобряват нещата. Нали ви казах за онзи пръстен, който може хляб да дава, с който може да направиш връзка, да ходиш навсякъде и на извор става, и на хляб става, и всичко дава. На вас по някой път ви се додява, казвате: „Докога?“ Та и онези, които са над вас, които се грижат заради вас, и те се смущават. Ако е за грижа, те се грижат повече от вас. Вие някой път се смущавате, че не сте постигнали нещо, казвате: „Кога ще свършим училище?“ И те

за това се смущават, казват: „Толкова години стана, векове, не са ли те завършили на земята.“

Сега да ви разправа на вас. Конят, който седял 20 години в яхъра, след което е свършил работата си, трябва ли да седи още в яхъра? И това на земята сега е един яхър. Като излезем от този яхър, нали трябва да влезем в жилищата на хората. Конят креват няма, юрган няма, но чувал има пред себе си. Някой казва: „Няма ли да се върнем на земята?“ Къде, в яхъра ли? Там няма да се връщаме вече, по необходимост трябва да влизаме в яхъра, да чешем конете си.

Под думата „земя“ разбираме сегашните състояния. Те мязат на един яхърджия, който ходи да чеше конете си. Ще им дава това-онова, та и конят не е свободен, та и ти не си свободен, а господарят го изисква това. Земята като училище е отлична, за бъдеще и тя ще се преобрази и ще се подмлади като млада булка. Сега тя е още кърмачка, но не се е женила още, а ние сме пенсионери на нея, пък тя е малко недоволна от нас. Тя сега се кичи, иска да се жени. Малко е недоволна, понеже не може да намери своя възлюблен, таман се накичи с някое перо, и децата дойдат оттук и оттам, тя гледа да задоволи всичките, че дано може да намери един момент, че да се уреди работата. Ние, хората, имаме много неправилна идея за душата на земята, която взема голямо участие в развитието на хората и духа, който ръководи работите. Какво ще правите с него?

Сега колко хляба имаше? Имаме още четири деня до 19-и, времето за събора. Сега ще се пригответе за неделя, за понеделник и вторник хубаво, като за Великден. Ще си измиете краката, ще си направите още няколко бани, ще се облечете в парадните си дрехи, с най-хубавите си дрехи ще се облечете. Вие все таки си носете такива дрехи, направени за такъв ден. Пък братята ще си турят по едно бяло палто, бели панталони и една бяла шапка, всички да се белнат в бели шапки. Та вие може да си направите от всички цветове дрехи, като

вземете елементарните цветове и като съчетавете тези цветове, ще имате по-голям избор. Всеки ще си избере цвят, какъвто си хареса. Така ще удовлетвори всички вкусове. Защото, ако всичко е бяло, много пасивни ще бъдете, ако всичко е черно, и той е много пасивен цвят. И белият, и той поглъща. Ние ще турим всички цветове. Всичко да взимаме не искаме и всичко да даваме, не искаме. Все трябва да остане нещо и за нас. Черният цвят всичко взима, белият цвят всичко дава, защото човек, който носи бели дрехи, нали косата му е черна, казва: „Всичко давам, но ще оставя нещо и за мен.“ Черното казва: „Всичко не давам.“

Човек на новото учение трябва да влезе да служи на Бога и да допринесе нещо, а не само да вземе. Той трябва да допринесе вътре и само тогава може да бъде свободен. Припечеленото в живота остава за него, а каквото човек спечели, то остава за хората. Това е законът, а това, което остава за него, никой не може да му вземе – това е благо. И ако той работи за някого, другите може да се ползват от това, а той не може да се ползва.

Сега ние ще се освободим от всичките образи, докато всичко излезе отвън, докато се очистим от сегашния живот. Тъй както небето е изчистено и радостно, всички трябва да бъдете радостни, гледайте да бъдете весели.

Кажете ми сега колко думи съм казал. Сега гледайте да придобиете веселие и да си напълните торбите само с веселие.

Само Божията любов носи пълния живот.

*Беседа, държана от Учителя на 15 август 1930 г., петък, 10-12 часа, Рила – Елбур*¹¹.

¹¹ Беседата е включена и в поредицата „Общ окултен клас“

БЛАГОСЛОВЕНА МЕЖДУ ЖЕНИТЕ

И като влезе ангелът при нея, рече: Радвай се, благодатная! Господ е с тебе: благословена си ти между жените. (Лука 1:28)

Ще прочета първата глава от Евангелието на Лука, която наричам научна глава.

*И нямаха чадо, понеже Елисавета бе неплодна;
а и двамата бяха заматоряли във възрастта си. (7. ст.)*

У евреите тогава нямаше по-голям позор за една жена от това, да бъде безплодна, да няма деца.

*И яви му се ангел Господен,
стоящ отдясно на кадилния олтар. (11. ст.)*

*И Захария, като го видя, смути се
и страх нападна на него. (12. ст.)*

Когато човек не разбира някои неща, той се страхува от тях. Дето има страх, там всякога има неразбиране на нещата.

*И като влезе ангелът при нея, рече:
Радвай се, благодатная! Господ е с тебе:
благословена си ти между жените! (28. ст.)*

Всяка идея има смисъл само тогава, когато е правилно разбрана. Най-красиви думи за затворника са тези, с които го освобождават. Няма по-велик момент за него от този, когато се отвори вратата на затвора и му кажат: „Радвай се, денят на твоето освобождение дойде!” Най-красивите думи за ученика са тези, с които му съобщават, че той свършва учението си с отличие. Чуе ли тези думи, ученикът се зарадва и се връща у дома си, при своите. Най-красивите думи за

болния са тези, с които му съобщават, че той е здрав вече и се освобождава от веригите на болестта. Най-красивите думи за бедния са тези, с които му се казва, че от днес вече той е осигурен, че сиромашията дига веригите си от него и го освобождава. Човек трябва да разбира вътрешно живота. Смисълът на живота не седи в учеността, нито в богатството, нито в силата. Най-великото нещо на Земята е самият живот.

Има три положения, чрез които животът се изразява правилно: растене, развитие и узряване, т.е. даване на плод. Кога растенето е правилно? – Когато има една подбудителна причина, която го усилва, както това става и с растенията. Това, което расте в живота, то е душата. Туй, което повдига душата и усилва растенето, то е духът. Животът пък е резултат на вътрешното развитие на душата и на духа. Значи животът е плод на усилията от работата на душата и духа. Докато не познава живота, човек не може да познава нито душата, нито духа. И затова, когато се говори за живота, ние подразбираме неговия дълбок вътрешен смисъл. Някой казва: „Аз искам да разбера духовния живот.“ Който иска да разбере духовния живот, той трябва да отиде на Небето, да живее между ангелите. Ако ангелът иска да разбере земния живот, той трябва да слезе на Земята, да живее между хората. За земния живот ангелът е толкова голям невежа, колкото човекът – за духовния живот. Един ангел не може да разбере как е възможно човек да греши, човекът пък не може да разбере как е възможно да не греши. По това именно се различават ангелите от хората. За ангелите има само една невъзможност: те не могат да грешат. Обаче слезе ли един ангел на Земята и се облече в плът, той вече разбира какво нещо е грехът, какво нещо са грешките. Когато хората се освободят от плътта си и отидат на Небето, и те ще бъдат праведни, ще живеят чист и свят живот като ангелите.

И тъй, за да разбере естествените процеси в Природата и в живота, човек се нуждае от познаване на известни правила и закони. Не е достатъчно само да схваща отделните явления и факти, но същевременно той трябва да разбира и техния дълбок смисъл. Например някой иска да бъде богат. Не е достатъчно само да иска богатство, но той трябва да знае защо го иска. Друг казва: „Веднъж сме дошли на Земята, важно е да прекараме този живот.“ Питам: как ще го прекарате? Безразлично ли е как ще прекарате живота, който ви е даден? Ще представя няколко положения за изяснение на този въпрос. Да допуснем, че някой прекарва живота си в кочина, дето му донасят на ден по пет яденета, но дойде ли Коледа, веднага турят ножа на гърлото му. Питам: какъв смисъл имаше яденето за този човек, щом му отнемат живота? Или да допуснем, че някой живее в голям разкош, има много богатства, но един ден го хванат разбойници в гората и го убият. Какъв смисъл имаше богатството за него? Има ли смисъл такова прекарване на живота? Да прекарате по този начин живота си, то е все едно да се качите на някой параход, за да преминете океана, а параходът спира всред океана. Какъв смисъл има такова преминаване на океана? Има ли смисъл да се качите само на такъв параход, който няма да ви прекара през океана, а ще ви остави на половината път?

Мнозина казват: „Да става, каквото ще.“ – Не е така. Нещата трябва да стават разумно. Да допуснем, че някои хора си представят живота като права линия. Тази права линия означава дълъг път, т.е. свят на едно измерение. В този свят се виждат главно две точки, между които може да се прекара права линия. Движи ли се човек само по тази права линия, той се намира в света на ограниченията. Между две точки може да се прекара и крива линия, но изобщо всички хора, които се движат само около себе си, те са в света на едното измерение.

Казвате: „Освен правата линия ние виждаме и колело.” Хора, които при движението си образуват колело, и те са в света на едното измерение. Един ден това колело ще спре. Защо? – Защото се е превърнало в плоскост, т.е. дошло е в света на двете измерения. Значи при особено стечение на обстоятелствата колелото се превръща в плоскост, и тогава вие казвате: „Ние виждаме света в плоскост.” Когато човек живее само в едно измерение, той може да стане инженер, да прави изчисления на дължината на правата линия; той може да измерва разстоянието от Земята до Небето, от Земята до Слънцето, до Сириус или до други небесни светили и планети. Когато човек живее в света на двете измерения, т.е. в плоскостта, той може да стане земеделец, да оре и да сее: в него вече се явяват желания. Човекът на желанията живее в света на двете измерения, в плоскостта. Той казва: „Какво стана с мене, не зная. По-рано бях инженер.” Казвам: ти не вървиш, както по-рано, по една линия, а по хиляди линии. Ти се движиш в две посоки, вследствие на което се намиращ в противоречие със своите желания, които всеки ден никнат у тебе като гъби.

Много от съвременните хора се намират в противоречие със своите желания и казват: „Какво да правим със своите желания? Как да се освободим от тях?” Човек трябва да се освободи само от своите излишни, ненужни желания, и затова трябва да учи закона на растенето. Той ще учи този закон от растенията. И растенията имат свои желания, и те искат да живеят като хората. Всеки, който не разбира закона, по който желанията растат, казва: „Убий всяко желание в себе си!” Лесно е да се говори: „Махнете това желание, махнете онова желание”, но питам: като изкорените едно желание от себе си, какво ще турите на негово място? Можете ли да турите камък на местото на едно желание? Няма по-глупаво нещо от това, да

туриш камък на мястото на някое желание. По-добре е на мястото на някой паметник да поставиш едно плодно дърво или едно растение; по-добре е да родиш едно дете и да го възпитаеш, отколкото да направиш една бесилка, на която да бесят хората. Защо ни са бесилки? Защо ни са мъртви паметници? Ще кажете може би, че те ще останат спомен за старите времена на човечеството. Кое е по-хубаво: да ходиш на гроба на майка си и на баща си, да ги поливаш с вино, да плачеш над тях, или те да бъдат живи и да се разговарят помежду си? Който разбира закона на двете измерения, той ще разбира и закона за растенето на растенията. Като отглеждате растенията, вие ще научите от тях закона на третото измерение, защото те растат в третото измерение. Едва сега съвременните хора започват да живеят в третото измерение, и затова се учат да хвърчат с аероплани из въздуха. Някой се качил на аероплан, но аеропланът се развалил нещо и авиаторът пада, счулва крака, ръката или главата си. Друг се качил на някоя планина, подхлъзнал се на някой камък, паднал и счупил крака си. Или пък завалил сняг на планината и той се простудил. След всичко това хората казват: „Не струва човек да се качва на високи места.”

Казвам: преди всичко човек трябва да изучава свойствата на своите желания, както и законите, условията, при които те растат. Това значи да живее човек в третото измерение. Какво означава триъгълникът например? За учения човек триъгълникът не е нищо друго, освен една реалност, т.е. едновременно проектиране на три вида сили във висшия свят. Днес за триъгълника се говори като за фигура, която има три страни и три ъгъла. Обаче, ако го наблюдавате и проучвате дълго време, ще видите, че той не е постоянна величина, но постепенно се изменя, като минава в четириъгълник, после в петоъгълник, в шестоъгълник, в седмоъгълник и т. н. Това показва, че

самата реалност в света се видоизменя. Значи тия сили, които се крият в триъгълника и в неговите видоизменения, действат в света. Вън от тях действат и други сили, които вие не познавате. Например вие виждате, че около вас се движат мъгли. Тези мъгли се предизвикват от сили, които вие не знаете. Ще кажете, че вятърът докарва мъглите. Ами кой предизвиква вятъра? Зад вятъра, зад мъглите има други сили, които вие трябва да изучавате. Вятърът и мъглата са резултати именно на тия сили. Докато не изучите силите, които действат в Природата, вие винаги ще се намирате в противоречия. Съвременните метеоролози, които изучават само резултатите на силите, каквито са мъглите, облаците, ветровете, не са още истински метеоролози.

Истинският метеоролог трябва да знае не само външните сили, които действат в Природата, но и вътрешните, които им противодействат. Той трябва да знае кога ще има мъгли, кога – слаби ветрове, кога – циклони, кога годината ще бъде суха, кога влажна, кога ще вали сняг, и т.н. Ако този метеоролог иска да отиде на разходка на някой планински връх, той трябва да си послужи с известни инструменти, с които да определи какво ще бъде времето, и тогава да тръгва. Всеки човек може да развие в себе си това чувство, посредством което да влиза във връзка със силите на Природата и да ги разбира. Има ли това чувство, той няма нужда от никакви външни инструменти. Една от задачите на всички хора е да образуват връзка с разумността на Природата. В това отношение всеки човек, с когото завързваме познанство или приятелство, ние трябва да го изучаваме като израз на Природата. Да познаваш човека, това подразбира преди всичко да познаваш Природата. Лесно е да се каже, че познавате Иван, Драган, Стоян. За да познаваш Иван например, ти трябва да знаеш подробно неговите сили и способности, с които той се отличава от

другите хора. За да кажеш за някого, че е отличен музикант или отличен философ, или виден учен, ти трябва дълбоко да си убеден в това. Неговата музика или неговата философия, или неговата ученост, трябва да са признати от хора, които седят по-високо от него.

И тъй, изучаването на духовния свят не трябва да става само от страх, че има и друг свят, че носим отговорност пред него. Изучаването на духовния свят трябва да става съзнателно, от любов. Ако днес кажете някому, че той може да се разговаря с баща си, който е заминал за онзи свят, той ще се стресне, ще каже: „Как е възможно да се говори с умрял човек?“ Преди всичко хората сами са създали убеждението, че човек умира. Щом е така, кажете, що е смъртта? Да бъде човек мъртъв, значи да се парализират всички негови удове и способности, а да остане да действа само един център, само едно голо съзнание, без всякаква външна връзка. Такъв човек се намира в замръзнало състояние, подобно на това, в което са били намерени някои допотопни животни. Жабата може да замръзне, след векове отново да се размрази, и животът ѝ пак да се прояви. Според нашите научни схващания хората сами създават ограниченията и заблужденията в своя живот. Това се дължи на неправилно разбиране на живота. Например хората изучават физическия живот, както и духовния, но не учат това, което е в действителност. Когато хората изучават Любовта, те не разбират какво представлява тя. Какво влиза в Любовта? – Животът. Имаме ли Любов, в живота ни трябва да влиза повече светлина. В светлината трябва да се прояви повече свобода. Значи животът, светлината и свободата са условия за проявлението на Любовта. Там, дето животът, светлината и свободата не се увеличават, това показва неправилно проявление на живота. Това е ограничен живот.

Някой казва: „Аз имам много любов.” – Радвам се, че срещам такъв човек, но животът ти увеличава ли се? – „Горе-долу.” – Ами светлината ти увеличава ли се? – „Мъжделее само.” – Ами свободата ти как е? – „И тя е малка, доста съм ограничен от външните условия.” Щом имам тези данни, аз веднага вадя картата си, правя своите изчисления и мога да предскажа на този човек какво ще се случи в живота му. Ще му кажа как ще завърши училището, коя година ще боледува, дали ще бъде беден, или богат човек. – „Отде знаеш това?” – От степента на твоята любов. Щом любовта ти не увеличава твоя живот, щом животът не увеличава светлината на твоя ум и щом светлината на ума ти не увеличава твоята свобода, всичко в тебе е затворено и ти не можеш да растеш и да се развиваш. Какво може да се очаква от човек, който няма вътрешен стремеж в себе си? Той не може да расте, не може да се развива. Дойдат ли горещи дни, водата в него ще пресъхне. Защо? – Защото този човек има малко вода в себе си. Като отида при някой извор, аз мога да предскажа дали този извор ще пресъхне скоро. Когато водата на извора е топла, той скоро ще пресъхне; когато водата на извора е студена, той не пресъхва скоро. Изобщо студените извори не пресъхват. Като казвам, че топлите извори пресъхват лесно, аз не разбирам ония извори, които извираат от дълбоко. Дълбоките извори са студени, но при преминаването си през земните пластове те постепенно се стоплят и излизат на повърхността като топли извори. Лесно пресъхват ония топли извори, които нямат голяма дълбочина.

Оттук можем да извадим следния закон: студените хора извираат от дълбоки места, горещите хора извираат от плитки места. Някой казва: „Студен човек съм.” – Студен си, защото извираш от дълбоко. – „Сгорещил съм се, горещ човек съм.” – Внимавай да не се сгорещиш повече, отколкото трябва, защото ще се намериш пред голяма

опасност. Когато студеният замръзва и когато горещият се стопява, и двете положения са лоши. Обаче когато студеният не замръзва и когато горещият не се стопява, и двете положения са добри. Тогава в Природата се явяват условия за дъжд. В сегашния живот топлината е по-опасна от студа. Ако някой човек се подложи на замръзване по специален начин, студът няма да го повреди. Той може да се запази в това състояние цели векове и после пак да се размрази. Размразяването трябва да става от опитни хора. Те оставят замръзналия човек във, на студено, и постепенно го разтриват, докато възстановят кръвообращението му и по този начин му възвърнат живота. Рече ли невежият да направи опит със замръзнал човек, да го размрази, той ще го внесе в топла стая, дето ще го умори, или най-малко ще го осакати. Значи сиромашът не трябва да става богат. Защо? – Защото той не може да използва новите условия, в които се намира. Тогава сиромашът ще се намери в положението на замръзнал човек, внесен в топла стая.

Казвам: когато Природата поставя някого в известни ограничения, тя има предвид неговото благо. В този смисъл сиромашията за човека е също такава благо, каквото е и богатството. Като не разбират този закон, хората не използват правилно нито сиромашията, нито богатството, вследствие на което и от едното, и от другото благо се явяват големи недъзи. И тогава нито богатството е употребено на място, нито сиромашията. Сиромашията е условие да се родят велики черти в характера на човека. Външно великите хора не са били богати. Тяхното богатство се заключавало в знанието им, в характера им, както и в добродетелите им. Да бъдеш сиромаш, това не показва, че нямаш условия за растене и развитие. Когато Природата постави човека при ограничителни условия, с това тя цели да предизвика скритите сили, скритото богатство на неговата душа – да

се изявят навън и да заработят за неговото повдигане. За да намери човек скритото богатство в себе си, от него се изисква вяра.

Днес хората влизат вече в закона на положителната вяра, която почива на данни, на известни факти. Само тази вяра може да създаде наука. Ако човек вярва, без да работи, без да учи, това е суеверие. В това отношение учените хора са много внимателни. За да се произнесат по някой въпрос, те дълго време правят наблюдения, изследвания, и тогава само се осмеляват да предадат фактите като положителни. Например те от векове наблюдават Луната, искат да се произнесат с положителност върху живота там. Те следят, изучават какви промени стават на Луната, за да разберат дали там условията на живота са разнообразни. Ако са разнообразни, значи и там има условия за развитие на същества. Едни учени казват, че и на Луната има условия за живот, други учени отричат това. Те се коригират едни други, допълват се, докато най-после се доберат до верни факти. И само върху тия факти може да се гради истинска наука. По същия начин и човек, като изучава живота си, като изучава себе си, трябва да се основава на верни, а не на мними свои прояви. Някой човек си мисли, че е музикален. Той трябва абсолютно да се убеди в това. Как ще се убеди? – Като чуе някое музикално произведение и може още от първия път да го запомни, значи той е роден музикант. Някой пък мисли, че има силна памет. Кой човек е паметлив? – Този, който, като чуе нещо веднъж, веднага го запомня. Трябва ли десет път да му се повтаря, за да го запомни, той не е паметлив човек. Същият закон е верен и по отношение на духовния свят. Който е духовен, той веднага разбира духовните работи. Който не е духовен, с часове може да му се говори, и пак ще остане нещо тъмно в съзнанието му.

Под думите духовен човек разбираме такъв, който живее в по-висок свят, в света на четирите измерения. Той разбира четири точки,

четири положения, в които се движи. Духовният човек вижда и през планините, и затова Слънцето за него никога не залязва. За него нощ не съществува. И нощем той се движи в светлина. Човекът на четвъртото измерение не се нуждае от лампи, той всякога е в светлина. Срещнете ли такъв човек на Земята, той може за всичко да ви говори, но за своята духовна лампа, с която осветява всичките си пътища, нищо няма да ви каже. По този въпрос той мълчи като риба. Тръгнете ли на път вечерно време с такъв човек, той ще ви прекара през най-тъмните места и ще върви свободно, безпрепятствено, както през деня. Ако го попитате защо върви тъй свободно в тъмнината, той ще ви каже, че от баща си, от майка си е наследил способността да вижда в тъмнина. И после ще прибави: „И някои животни имат тази способност – да виждат добре в тъмнината.”

И като влезе ангелът при нея, рече:

Радвай се, благодатная!

Ангелът е разумното начало, което може да посети човека. Всеки може да бъде посетен от ангела на разумността. Някой казва: „Да бях аз на мястото на Мариам!” Всеки човек може да бъде на мястото на Мариам. Ще дойде момент в живота на всеки човек, когато той ще зачене и ще роди нещо велико, хубаво. Ще дойде ангел при него и ще му каже: „Радвай се, защото си намерил благодат пред Бога!” За да дойде този момент, ние трябва да имаме абсолютна вяра, да не се съмняваме. Ангелът дойде при Захария и при Мариам. Захарий се усъмни малко и го запитва как може да стане това. Щом ангел ти се явява, не питай. Вярвай в това, което той ти казва. Никакво съмнение, никакво ровене! Какво правите, като посеее едно семе или растение? – Посадите го, полеете го и го оставяте да расте. Вземете ли да го ровите, да го бутате, за да видите как се развива, вие ще го осакатите. Как ще го проучвате? – По листата, по цвета и по плода му. Ако

листата му през време на растенето са зелени, ако цъфти навреме и ако завързва навреме, тогава и корените му са здрави. Ако листата му не са зелени, ако не цъфти и не завързва навреме, тогава корените му са слаби, хилави. И при този случай пак няма да ровите корените му, но ще го наторите добре и ще го поливате редовно. Никога не ровете корените на растенията!

Казвам: като имате предвид това правило, не се ровете и в корените на вашия живот! Например когато човек направи погрешка, неговата задача е да коригира погрешката си, а не да се рови в нея, за да търси причините, виновниците за нея, и с това да се мъчи да се оправдае или пък да се накаже. Не се ровете в злото, в погрешките и престъпленията! Човек не е единственият отговорен фактор за своите погрешки. Когато разглежда научно една своя погрешка, той трябва точно да знае каква част от тази погрешка се пада на него, и каква част – на другите. Част от препятствията и спънките, които човек среща в живота си, може да се дължи на обществото, друга част – на разумните същества, трета част – на Природата, а една част от тези препятствия може да са поставени от Бога. По този начин всеки човек е поставен на ред изпитания, без да знае той каква велика цел се крие в тези изпитания. Ако човек не разбира закона на растенето, той ще извади криви заключения за живота си и ще каже: „Господ не мисли за мене, Той ме е оставил на Земята само да страдам и да се мъча.” Питам: по какъв път този човек е дошъл до заключението, че Бог го е изпратил на Земята само да страда? Де са неговите данни, чрез които той е дошъл до това заключение? Ако няма никакви факти, никакви научни данни, неговото заключение е основано само на предположения, на хипотези.

Сега пък ние можем да извадим заключението: всяко твърдение, основано само на хипотези, е толкова сигурно, колкото е сигурно

положението на къща, основана на пясък. Една мома среща на пътя си един момък, който я спира и ѝ казва: „Госпожице, много си красива. По-голяма красавица от тебе не съм виждал. Щом те видях, сърцето ми трепна.” Тази мома веднага повярва на думите на момъка и през целия ден тя се чувства доволна, щастлива, убедена, че като нея няма друга мома толкова красива. Една нейна приятелка, като я вижда тъй самодоволна и горда, ѝ казва: „Виж, аз имам в джоба си едно огледало – огледай се в него, за да провериш дали действителността отговаря на думите, които момъкът ти е казал.” Тази мома отдавна не се оглеждала в огледало и послушва другарката си. Като се вижда в огледалото, махва го недоволно настрана и казва на другарката си: „Вземи си огледалото назад!” – Тя била недоволна, защото не се видяла тъй красива, както си въобразила; освен това, като погледнала дебелиите си устни, с които мязала на негърка, още повече се ужасила.

Не е лошо, че устните на някой човек са дебели, но дебелиите устни говорят за известна деформация в човека. Тази деформация е предизвикана от застой в астралния му живот. Такъв човек е сял градини, ниви, лозя, но няма кой да ги жъне, да ги обработва. Той е започнал да гради къща, но и нея не е довършил. Изобщо всичките му работи са останали недовършени. Хората с дебели устни са малко мързеливи. Такива са и негрите. Ако устните на човека са много тънки, и това не е добре. Има определена мярка доколко устните на човека трябва да бъдат дебели или тънки. Дойде ли тази естествена мярка, енергиите в чувствата на човека са хармонични. Енергиите в чувствата и мислите на човека трябва да се разпределят правилно, за да има естествен изблик в тях. Следователно, ако имате дете с дебели устни, вие трябва да знаете по какъв начин да го възпитавате, за да въздействате на неговите енергии. Ще кажете: „Господ го е създал

такова.” Че Господ го е създал такава, това не подразбира, че и такава трябва да остане. Това дете расте, развива се, намира се в ръцете на своите родители и учители, които трябва да се грижат за неговото възпитание. Майката и бащата имат задача да работят освен върху себе си, още и върху своето дете.

Аз привеждам този факт, защото някога и вие ще почувствате своите дебели устни. Няма човек, който да не е почувствал поне веднъж в живота си устните си дебели. Щом чувствата у човека се възбудят чрезмерно, той вижда вече устните си надебелели. Когато някой стар човек се влюби, българите имат една поговорка за случая: „Пази, Боже, старо бунисце да се запали!“ Роди ли се желание у човека да стане богат, устните му надебеляват; роди ли се желание да стане учен или силен човек, устните му пак надебеляват. Това са желания, които трябва да се реализират, но не само временно. Да реализираш дадено желание временно, това значи да оставиш корена му вътре в тебе да продължава да живее и да те измъчва.

Една млада мома от Сливен обичаше един млад момък, добър човек, който живееше чист живот, прекарваше в пост и молитви, искаше светия да стане. Момата пък искаше да се ожени за него. Аз ѝ казвах, че този момък е добър, но не е за нея, тя няма да бъде щастлива с него. – „Нищо, нека не бъда щастлива, но искам да живея с него поне три дена.“ Най-после тя постигна желанието си: ожени се за него – и скоро се разочарова. Той не работеше нищо, живееше на гърба ѝ. Тя работеше и го хранеше. Срецам я един ден и я питам: „Доволна ли си от живота си?“ – „Ако тогава имах тази опитност, каквато сега имам, един час не бих желала да живея с него.“ При това той беше отличен момък, идеалист, но това, което тя търсеше, не можа да го намери в него. Желанието, стремежът ѝ беше добър, но методът, по който искаше да го реализира, не беше прав. По същия

начин и желанията, стремежите на хората може да са прави, но методите, пътищата, по които те искат да ги реализират, не са правилни. Наистина, всяко желание, всяка мисъл на човека трябва да се реализира. Но кога? – Когато тази мисъл, това желание служат за растенето, за самоусъвършенстването на душата.

Казвам: всички страдания, изпитания и препятствия в живота на човека целят пробуждане на висшето съзнание в него, т.е. да се роди нещо велико в душата му. Това виждаме в двата примера за Елисавета и Мариам. Първата роди Йоан Кръстител, а втората – Христа – Спасителя на човечеството. Разгледайте тези примери като символи в духовния си живот и ги приложете. Не се спирайте върху буквалното им значение. Ако разгледате тези факти в буквален смисъл, вие ще почнете да изучавате историята за идването на Христа: кога се е родил, как се родил, и т.н. Нещата лесно се проверяват. Как? – От резултатите им. Ако разгледате резултатите на сегашното християнство например, ще разберете, че има нещо криво в неговите методи. И наистина, стремежите на християните са прави, желанията им – също, но методите, които те прилагат, са криви. Вследствие на кривите методи християнството не постигна това, което можа да постигне. Християните възприеха методите на езичниците, с което внесоха големи заблуждения. Днес християните трябва да коригират своите методи за постижения. Задачата на християнството не седи в доказване съществуването на Бога. Още преди Христа гръцките философи се занимаваха с въпроса за съществуването на Бога. Задачата на християнството беше да се създаде връзка между всички души, за да растат, да се развиват, да се освободят от ограниченията и от робството на греха. Друга главна задача на християнството беше повдигането на жената.

И тъй, всеки от вас трябва да зачене и да роди в себе си пророк като Йоан Кръстител и Спасител на своята душа като Христа. И апостол Павел казва: „Родих ви.“ Ако вземете неговите думи в буквален смисъл, това е невъзможно. Днес само жената ражда. Тогава какво означават думите на апостол Павел? Той подразбира друго: да роди човек нещо велико и красиво в своята душа. Разберете ли раждането в буквален смисъл, вие ще се натъкнете на ред противоречия. При това вие не можете да бъдете и в положението на Мариам. Никоя друга жена не може да бъде в нейното положение, защото явленията в Природата не се повтарят. Във физическия свят всяко явление при дадени условия може да се извърши само един път. Втори път нито условията могат да се повторят, нито явлението може да се извърши по същия начин. В света съществува пълно разнообразие. Обаче всички стремежи и желания на човека се реализират. Когато не се реализират желанията и стремежите на хората, те живеят във физическия свят. В Божествения свят обаче всички желания се реализират.

И тъй, съществува един свят, в който радостите са реални, а скърбите – привидни. Този свят е светът на ангелите, на светиите, на съвършените същества. Този свят е Божественият. Съществува и друг свят, в който радостите са привидни, а скърбите – реални. Той е физическият свят. Човек може да живее в Божествения свят, ако има абсолютна, положителна вяра в себе си. Имате ли тази вяра, вие ще възкръснете. Силна ли е вашата вяра, ако тя не може да ви възкреси? Ако вие носите като Крале Марко нож, запасан на пояса си, и не можете с него да отсечете една сламка, какъв нож е той? Остър, здрав нож е този, с който, като докоснете само някой голям камък или някоя канара, тя да отхвъркне на разстояние. Остър нож е този, с който при един замах само отрязвате дървета, дебели по два метра. Какъв е

вашият нож? – Вие ударите с него една сламка, и ножът ви отхвърква настрана. Не е здрав, не е направен добре вашият нож. Вие с вашата слаба вяра представлявате такъв нож, който лесно се чупи.

Ние говорим за силна вяра, която всичко преодолява. Вяра, която не може да се справи с мъчнотиите в света, не е нито Крали-Марковият нож, нито ножът на някой ангел. Когато някой ангел простре ножа си по движението на Земята, тя се отдалечава от него, заобикаля го. Отдалечаването на Земята от ножа на ангела учените наричат отклонение на Земята. Когато някой ангел иска да опита силата на своя нож, той го проверява по отклонението на Земята. Колкото повече се отклонява Земята, толкова ножът на ангела е по-силен. Щом забележи отклонението на Земята, ангелът вече не прави втори опит.

Казвам: вие се нуждаете от мощна, силна вяра, за да преминете благополучно пътя, по който се движите. Цялата Земя да се преобърне, вие трябва да имате вяра, че светът, в който живеете, е изправен, и не може да ви се случи нищо, което да скъса връзката ви с живота. Няма сила в света, която може да ви отклони от пътя, освен вие самите. Двата примера с Елисавета и Мариам нека ви бъдат като образци в живота. И вас един ден ще ви посети вашият ангел, но гледайте да не онемеее. Ако онемеее, и това не е лошо, защото казано е, че мнозина ще онемееят, като видят Бога, но ще знаят, че вярата им е слаба. И като са неми, идеята им пак ще се реализира. При това Мариам имаше голямо изпитание. Йосиф искаше да я напусне, усъмни се в нея, но дойде един ангел при него и му каза: „Това, което Мариам е заченала, е от Духа Светаго. Вземи жена си и иди в Египет!“ Ако и вие сте верни на Божественото във вас, Ангел Господен ще дойде и ще уреди всичките ваши мъчнотии. Вие ще минете през огън, без да падне косъм от главата ви.

Това е истинско учение, това е истинска религия, защото почитват на здрава, положителна, изпитана вяра. Само такава учение може да осмисли живота на човека; само това учение развива душата и укрепва духа на човека, като реализира всички негови възвишени мисли и желания за служене на Бога. Няма по-хубаво нещо от това, да служи човек на Бога. Първото нещо в света е да служим на Бога, а после – на хората; първо да обичаме Бога, а после да обичаме и хората. Първо ще започнем от Бога и после ще дойдем до хората. Тази е задачата на Новото учение: да започнем отгоре и да свършим долу. Като свършим работата си долу, пак ще се качим горе, ще завържем двата края и ще образуваме една колесница, като тази на свети Илия, с която ще се възнесем на Небето. Значи пред вас седи реализирането на една велика задача.

Ще ви приведа два примера, върху които трябва да размишлявате. В древността имало една царска дъщеря, която по особени причини трябвало да живее в една много красива планинска местност. Тук тя очаквала своя възлюбен. Като се научили от други царства за царската дъщеря, при нея започнали да идват много княжески и царски синове, но никой от тях не се връщал у дома си: един от царските синове се превръщал на камък, друг – на пръст, трети – на сухо дърво, четвърти – на животно, и т.н. От всички царски синове останал само един, който не бил още посетил царската дъщеря. И той почнал да се приготвя да я посети. Като се научила за това нещо царската дъщеря, тя му написала писмо, с което го предупреждавала какво има да му се случи. Писмото имало следното съдържание: „Ако ти дойдеш при мене по същите пътища, по които и другите дойдоха, по-добре не идвай, защото те чака голямо нещастие. Ако дойдеш при мене със същите крака, с каквито и другите дойдоха, не идвай. Ако дойдеш да ме видиш с обикновените си очи, с каквито

и другите дойдоха да ме видят, не идвай. Ако дойдеш при мене с обикновената си уста – да ми говориш обикновени неща, каквито ми говориха и другите, не идвай. Ако можеш да дойдеш по такъв път, по който никой не е дохождал, само тогава ела.”

Казвам: и вие, за да постигнете великия идеал на своята душа, трябва да намерите тези три неща. Великото не се постига по обикновените пътища, по които хората вървят; великото не се постига и с обикновените умове и сърца, с които съвременните хора се домогват в живота; великото не се постига и с обикновените мерки, с които съвременните хора мерят нещата. Това, с което съвременните хора си служат, то е само предисловие към великото, което е разрешено за другите същества, но за вас чака само момент, за да ви се изяви. Засега тази задача за вас не е разрешена още, но разреши ли се един ден, вие ще изпитате в душата си небивала дотогава радост. Казвате: „Ние искаме да знаем как ще постигнем това.” С този ум, който имате днес, вие не можете да знаете тези неща. Защо не може и не трябва да ги знаете с този ум, ще ви обясня това със следния пример. Един турски ходжа се молил на Господа да просвети ума му, за да научи и разбира всичко, каквото се съдържало в Корана. Той се молил на Бога: „Господи, 40 дена наред ще постя, само да ми помогнеш да разбирам всичко, което е писано в нашата свещена книга.” И наистина, той постил 40 дена, след което придобил големи знания. Обаче тези знания му допринесли толкова много страдания, че той започнал пак да се моли на Бога: „Господи, 400 дена ще постя, но моля Те, помогни ми да забравя всичко, каквото съм научил!” Следователно ние не трябва да бъдем като този ходжа – да искаме да придобием всичкото знание за 40 дена, за да не става нужда после да постим 400 дена, за да забравим това знание, което сме придобили.

Казвам: всеки ден човек трябва да придобива толкова знания, колкото е способен да възприеме и асимилира. Всеки ден носи своето благословение.

И тъй, две неща ще имате предвид: когато ангелът ви посети, вие трябва да бъдете готови да го изслушате и разберете; след това гледайте да не се усъмните. По-нататък Бог ще се погрижи за Своето.

Първа беседа от Учителя, държана на 17 август в открития салон при Второто рилско езеро

ВИЖДАНЕ И СЪЗНАВАНЕ

Мнозина запитват: „Що е реалност?“ – Това, което едновременно виждаме и съзнаваме, е реалност. Това, което само виждаме, а не съзнаваме, не е реално; или това, което съзнаваме само, без да го виждаме, не е реално. Следователно, когато човек се съмнява в нещо, туй подразбира, че той вижда нещата отвън само, без да ги съзнава отвътре. Всяко нещо, което в даден момент виждате само, без да го съзнавате, не е реално. Това, в което никак не се съмнявате, вие едновременно го виждате и съзнавате. Щом е така, то е реално.

Например днес вие виждате хубавия ден, виждате ясното небе, слънчевата светлина, а същевременно съзнавате, че всичко това е израз на напреднали, възвишени същества. Щом виждате и съзнавате това, този ден е реален за вас, затова и вие се радвате. Другояче казано: за всички възвишени същества днес е тържествен ден – и ние участваме заедно с тях в това тържество. Следователно този хубав ден не е нищо друго, освен израз на техните добри мисли и желания. Добрите мисли и желания създават възвишени енергии, които ние днес чувстваме. Мъглите, които се разстилаха пред нас, изчезнаха; бурята престана. Ако тези възвишени същества не участват между нас със своите светли мисли и благородни желания, небето и досега можеше да бъде забулено, а ние щяхме да бъдем като в затвор. Който не разбира този закон, ще каже: това е случайност. Случайността е закон, който има отношение до единиците – тя е закон за единичното съзнание. Например един човек може случайно някъде да се спъне и да си счупи крак или ръка, но да се спънат всички същества едновременно – това е невъзможно. Един човек може да сгреши, да направи някаква погрешка, но да поддържате, че в този

момент всички хора могат да сгрешат, това е неразбиране на законите в живота. С един човек може да се случи нещо, но с цялата Вселена не може да се случи същото. Целокупността не може да се изложи на това, на което отделният човек се излага. Значи човек в своята битност, тъй, както е произлязъл от Бога като душа и дух, не може да се спъне, не може да греши.

Казвам: когато говорим за реалността на човека, ние разбираме това, което едновременно виждаме и съзнаваме. Ние виждаме например своето тяло като резултат на нашия минал живот. Едновременно с това ние съзнаваме, че можем да мислим, да чувстваме и да действаме. Тъй щото всеки човек едновременно представлява съзнание и външна форма, видима за обикновените очи. И тогава, според степента на неговото съзнание, всичко, което той мисли и чувства, се отразява върху лицето му. Който е наблюдателен, той ще забележи, че всяка мисъл или всяко чувство, които минават през съзнанието на човека, се отразяват върху лицето му като в огледало. По същия начин и нашият външен и вътрешен живот се отразяват върху съзнанието на по-напредналите от нас същества. Всяка наша мисъл, всяко наше чувство или всяка наша постъпка се отразяват върху съзнанието на ангелите в различни форми. Например някоя мисъл, някое чувство или някое действие може да се отразят върху съзнанието на някой ангел във формата на карамфил, роза или друго някое цвете, каквито ние отглеждаме в градините си, радваме им се, без да знаем техния произход. Цветята са деца на ангелите. Когато някой ангел помисли нещо хубаво, като резултат на неговата мисъл изниква някакъв хубав цвят: роза, карамфил, кокиче, минзухар или друг някакъв цвят. Каквото е времето – пролет, лято, есен или зима – такъв ще бъде и цветът. При това колкото по-възвишени са мислите и чувствата на ангелите,

толкова по-благоуханни са и цветята, които ги изразяват. Затова именно цветята се наричат деца на ангелите.

И тъй, когато казваме, че трябва да бъдем внимателни с цветята, подразбираме да бъдем внимателни с мислите на ангелите. Настъпите ли едно цвете, вие настъпвате някоя мисъл или някое чувство на едно възвишено същество. Някога вашето невнимание може да мине безнаказано, но някога това възвишено същество ще ви хване за ухото и ще ви възпита по свой начин: веднъж завинаги да помните – чужди мисли и чувства да не тъпчете. Свещен закон е: не настъпвайте мислите и чувствата на ангелите! Ако вие настъпвате мислите и чувствата на ангелите, как бихте постъпвали тогава с мислите и чувствата на хората? Навярно тях бихте направили на каша. Като срещнете едно малко дете, какво отношение трябва да имате към него? Това дете носи в себе си едновременно мислите и желанията на своите родители. Отнесете ли се с него небрежно, грубо, с това вие нарушавате свещения закон. На същото основание трябва да бъдете внимателни и със своите мисли и чувства. Някой казва: „Аз съм лош човек, от мене нищо не може да стане.“ – Така може да говори човек за известни свои постъпки в даден момент, но да мисли, че по естество е лош, с това той огорчава Бога, Който го е създал: той тъпче Неговите мисли и чувства. Щом Бог е помислил за тебе, Той е пожелал и да те създаде, да направи нещо от тебе, за което те е изпратил на Земята. Обаче кажеш ли, че нищо няма да излезе от тебе, с това ти цапаш Божията мисъл и грешиш. Искаш ли да изправиш погрешката си, кажи: „Това, което Бог е помислил за мене, ще се реализира. Щом Бог ме е изпратил на Земята, Той е вложил в мене нещо Свое: Своята мисъл, Своего чувство и Своего желание. Идеалът към възвишеното, към великото е Божествен. И сто пъти на ден да греша, Бог пак ще ме измие. Той не може да бъде неверен на себе си.“

В Бога противоречия няма. В Неговите мисли, чувства и желания няма обратни решения. Дръжте тази мисъл в ума си, ако искате да се самовъзпитате правилно. Дръжте в съзнанието си образа на всички хора, животни и растения, като на Божии създания. Постъпвате ли така, всички работи в живота ви ще се наредят добре.

Като наблюдавате времето днес, вие считате, че е в реда на нещата този ден да бъде ясен, хубав, какъвто е в действителност. Този ден е едно изключение от другите дни. Като този ден подобен не е имало: атмосферата е особено пречистена, със специфични вибрации; съзнанието на ангелите, които вземат участие заедно с нас, е също така специфично. Никога ангелите не са мислили така, както днес. Техните умове и сърца са широко отворени днес, те изпращат своето благословение към нас. Питам тогава: ако вашите напреднали братя се радват, трябва ли вие да плачете? И за какво ще плачете и тъжите? Пощата носи вече техните писма и подаръци, чрез които се предава Божието благословение. От вас зависи да ги приемете ли навреме, или не. Ако изпълнявате Волята Божия, всичките благословения ще дойдат навреме; не изпълнявате ли Волята Божия, и благословенията ще закъснеят. Закъсняването на благословенията показва, че вие сте се отделили от мястото или от специфичните условия, при които е трябвало да ги получите. Ако седите на същото място, в същата къща, до която е адресирано писмото, ще го получите навреме. Обаче местите ли се от къща в къща или от град в град като прелетна птичка, и писмото ще закъснее. Кой е виновен за това?

Днес ние правим нашата Божествена среща със светиите и ангелите, които също така се срещат. Някой казва: „Ние искаме да ги видим.“ Вие искате да видите съществата, които се срещат, но виждането е вътрешно отношение, вътрешен процес: то е въпрос, който се отнася до съзнанието на човека. От неговото съзнание

зависи и далечината на предметите. Когато един предмет е близо до вас, вие виждате ясно всичките негови подробности. Ако не виждате предмета ясно, това показва, че той е далече от вас. Сега вие виждате нещата, защото са близо до вас. Радвайте се, че ги виждате! Ако не виждате всички неща, виждате поне Слънцето, Месечината, а те съставляват вече половината реалност.

И тъй, аз искам да разберете реалността, да разберете онзи вътрешен закон – че човек трябва да дойде до положение, когато едновременно ще вижда и ще съзнава нещата. Това е привилегия, която мъчно се постига, но е възможна. Усилия, съзнателна работа се изискват от човека. Когато вибрациите на вашето зрение – външно и вътрешно, и вибрациите на вашето съзнание се срещнат в Божествения фокус, вие ще се доберете до реалността на нещата. Дойдете ли до реалността, вие ще забравите външния свят така, както някой човек, като прочете една книга и я запомни, втори път не я чете; той затваря книгата и се отдава на размишление върху прочетеното. Човек, който е видял нещата в тяхната реалност, той затваря вече Книгата на живота и започва да помага на страдащите, на бедните, които обича и разбира, както разбира и себе си. Онези, които не разбират този закон, като наблюдават хората, които живеят в реалния свят, казват: „Тези хора се пренесоха вече.” Да се пренесеш от едно място на друго, това е ходене, движение, в което не седи реалността на живота. Ходенето, движението е половин реалност. Истинското пренасяне подразбира едновременно виждане на живота отвън и съзнаване на живота отвътре. Тези два процеса съставляват реалността.

Следователно съществата действат върху нас едновременно по два различни начина: едни от тях действат със своята мисъл, като образуват външния свят; други от тях действат със своите чувства, с

Любовта си, като образуват вътрешния свят. Тъй щото ние се намираме под две различни влияния. Някога се случва и обратното: едни същества действат с чувствата си върху нас и образуват външния, физическия свят; други пък действат с мислите си и образуват вътрешния свят. В такъв случай човек трябва да разбира дали обективният, външният свят, в който живее, е произлязъл от мислите или от чувствата на някои напреднали същества. Той трябва да разбира още дали светлината на неговото съзнание в даден случай се дължи на мислите или на чувствата на някои от напредналите същества. Човек сам по себе си е колективно същество. Щом е така, той сам не създава нито мислите си, нито своите чувства. Ако той е сам творец на своите мисли и желания, те всякога трябва да бъдат с него. Всъщност така ли е? Понеже човешките мисли и желания се изгубват, напущат човека, това показва, че те идват отнякъде, спират се в човешкия ум и в човешкото сърце временно, и после пак си заминават. Едновременно десет души могат да имат една и съща мисъл или едно и също чувство. Мислите и чувствата търсят условия да се проявят – и дето намерят благоприятни условия, там спират.

Някой ще запита: „Колко време седят у човека тези мисли и чувства?“ Когато човек възприеме една Божествена мисъл и я приложи навреме и правилно, тя ще остане при него за по-дълго време и ще го ползва повече. Не я ли приложи навреме, използва ли я неправилно, тя го напуска. Щом Божествената мисъл се използва правилно, тя оставя копие върху съзнанието на човека, както образът, изложен на светлината, оставя копие върху светлочувствителната плоча на фотографията. Божествената мисъл е по-реална от човека, когото виждаме само външно да се движи, да говори или да върши нещо. Обаче всяка Божествена мисъл става реална за нас, когато тя се приложи. В това отношение силата на Божествените мисли е в

приложението им, а не само в усилието, което правим, за да ги приложим. Приложението не е механически закон – то седи във вътрешното знание на човека. Да приложиш една мисъл в живота си, това подразбира да съзнаваш, че тя е вярна, че е време да се приложи, и да нямаш никакво съмнение в нея. Само при това положение ти можеш да приложиш тази мисъл с радост в душата си. Някой казва: „Дали е навременна тази мисъл?” – Божествените мисли идат всякога навреме – следователно и приложението им е навреме. Дойде ли една Божествена мисъл в ума ви, каквато работа и да имате, напуснете я, за да приложите тази мисъл. Приложите ли я, ще видите, че нищо не сте изгубили. А вие какво правите? Щом дойде Божествената мисъл при вас, казвате: „Нека да свърша първо своята работа, че тогава ще се занимавам с тази мисъл.” Обаче, докато свършите работата си, Божествената мисъл си е отишла. Вашата работа вие всякога можете да я свършите, защото краят ѝ всякога можете да го прекъсвате и завързвате, но Божествената работа не трябва да се отлага.

В сегашната среща вашите напреднали братя имат за цел да ви предадат своето завещание в следния смисъл: ако искате да имате успех във всяко добро начинание на живота си, не изпускайте случай да приложите всяка Божествена мисъл, която е дошла до вас; не изпускайте случай да реализирате всяко Божествено желание, което е дошло до вас! Бъдете като нас! Ние всякога сме прилагали Божествените мисли и сме реализирали Божествените желания. Не се плашете, ние сме с вас. Оставете страха настрана. Не се занимавайте с него! Занимавайте се с Любовта! Този е поздравът, който напредналите братя отправят към вас. Някой казва: „Какво да правим със страха?” Вашите напреднали братя казват: „Ако се занимавате с Любовта, страхът ще излезе навън.” – „Какво да правим с лъжата?” – „Занимавайте се с Истината!” – „Какво да правим с глупостта?” –

„Занимавайте се с Мъдростта!” Напредналите братя ви поздравяват с думите: „Ако искате да бъдете свободни, занимавайте се с Любовта, с Мъдростта и с Истината!”

Сега вие можете да предадете тази мисъл и на вашите братя и сестри, но без прибавки, без преувеличения, без качулки. Качулките са човешки измислици. Някой казва: „Видях един ангел.” – „Имаше ли крила?” – „Да.” – „Колко?” – „Много крила имаше, може би милиони.” – „Само един ангел ли видя?” – „Много ангели видях.” – Всъщност ангелът сам никога не ходи. Те ходят по много заедно, групово, но един от тях се явява като представител. Нам се вижда, като че само един ангел е слязъл при нас, защото те ходят много бързо. Ако ви кажа, че ангелите са между нас, вие ще питате: „Где са те?” – ще искате да ги видите. Понеже ангелите са същества на Светлината, тази светлина, която имаме днес – това са ангелите. Чрез своята светлина външно те искат да въздействат върху нашето съзнание. Ако ангелите се оттеглят, веднага около вас и във вас ще настане голям мрак.

За изяснение на мисълта си ще ви дам един прост пример. Представете си, че вие сте изпаднали всред пътя в голям мрак, нищо наоколо си не виждате. В този момент един ангел се яви срещу вас със свещ в ръка. Ангелът ви обича, затова иска да осветли пътя ви. Вие веднага виждате светлината на свещта, но ангела още не виждате. В дадения случай в духовния свят свещта и ангелът са едно и също нещо. Във физическия свят обаче ангелът и свещта не са едно и също нещо. Защо? – Във физическия свят свещта изгаря, а в духовния свят свещта никога не изгаря, а само свети. Тъй щото днешната светлина е израз на ангелите, които присъстват между нас и носят радост, която вие чувствате. Когато виждате светлината, вие не се радвате толкова на свещта, от която излиза светлината, но се интересувате да знаете

кой се крие зад свещта, кой я носи. Значи изгубени ли сте някъде в тъмнината, вие се интересувате от този, който ви носи свещта, а не от самата свещ. Вие се радвате повече на носителя на светлината. Тъй щото виждате ли светлина в мрака, в първия момент се интересувате от този, който носи светлината; във втория момент вие се радвате вече на този, който я носи. Щом влезете у дома си, вие можете да загасите свещта, защото там ще намерите друга запалена свещ.

Днешният ден е определен за работа – работа за Любовта, за Мъдростта, за Истината, която работа наричаме с общо име свещена. Ще работите за Любовта, от която произтича Животът. В живота се крие всичката радост и веселие. Ще работите за Мъдростта, от която изтича Светлината – като наслада в живота. Ще работите за Истината, от която изтича Свободата – в свободата се съдържат всички възможности за реализиране на нещата. И тъй, реално е това, което едновременно виждаш и съзнаваш. Не се ровете в реалността, нито се съмнявайте в нея. Съмнявате ли се, вие ще си създадете ред нещастия и спънки в живота.

Казвам: напредналите, възвишените същества, които днес присъстват тук, уреждат вашия живот. Например някой ученик има слаба памет: учи, мъчи се, но не постига целта си. Като го види един от тези братя, бутне центъра на паметта му – и от този момент нещо просветва в ума на ученика и той започва да помни, да учи лесно уроците си. От слаб ученик той става силен, способен. Това е едно щастливо съвпадение, т.е. преминаване през реалността на живота. Ангелите, възвишените същества, имат желание да помагат на хората, но ако те се съмняват, не могат да получат тяхната помощ. Ангелите завързват конците, а хората ги късат. Не късайте конците, които ангелите връзват! Късате ли тези конци, вие ги лишавате от условията на реалността. Хората имат желание да им се помага при

всички условия: колкото и лоши да са, както и да се проявяват, те мислят, че трябва да им се помага. Не е така! Като хора, като разумни същества, и те имат задължения в света, с които трябва да се съобразяват.

Например кой би налял нещо в някое шише, ако е уверен, че нищо няма да вземе от съдържанието на това шише? Всеки, който туря нещо в шишето, има мисълта, че когато му дотрябва, ще може да вземе част от това, което е турил в него. Всеки, който туря пари в касата, мисли, че ще може да вземе нещо от нея. Ако знае, че като тури пари в касата, тя ще се затвори и нищо няма да извади от нея, той нищо не би внесъл. Срещнеш един човек, обикнеш го: ти вече влагаш известен капитал в него. Когато кажеш някому, че го обичаш, това подразбира, че ти влагаш нещо в касата му и го питаш: „Мога ли, когато пожелае, да взема част от капитала, който съм вложил в тебе, или ти ще го задигнеш? Касата ти ще бъде ли отворена, когато пожелае, или ще я затвориш?“ Всеки човек, в касата на когото сме вложили нещо, и той затвори касата си и нищо не връща, той не постъпва според Божия закон. Касата, в която е вложено нещо, трябва да бъде всякога отворена: да може от нея и в нея свободно да се излива и влива като в извор. В извора има постоянно движение на вливане и изливане. Кажете ли ви някой, че ви обича, той влага нещо у вас. Кажете ли някому, че го обичате, вие влагате нещо в него. Мислите ли някой добро за вас, той влага нещо в касата ви; мислите ли добро за някого, вие влагате нещо в неговата каса.

Днес ангелите влагат нещо във вашите каси. За вас е важно да знаете дали това, което те влагат, ще израсте. Ще израсте, разбира се. И вие трябва да вложите нещо в техните каси. Какво трябва да вложите? – Вашата благодарност към тях. Няма по-велика поезия в живота на човека от тази – да може той да благодари. Ние като хора

сме слаби, затова ангелите са дошли на Земята – да ни помагат. Това, което вие не можете да направите, те ще го направят. Вие не можете да поправите времето, но те ще го поправят; вие сами не можете да подобрите здравето си, но те могат. Те могат да направят много неща, но имат ред правила, които никога не престъпват. И ангелът може някога да направи погрешка, но той никога не се изненадва. Щом забележи погрешката си, в момента той я изправя. От това, че е сгрешил, той не се съмнява в успеха на своята работа: веднага коригира погрешката си и резултатът на работата му е сигурен.

Като знаете това нещо, вие не трябва да се самоунижавате, но трябва да се смирявате. Да се самоунижи човек е едно нещо, а да се смири е друго нещо. Смирението подразбира съзнаване, разбиране, виждане на нещата тъй, както са в действителност. Смиреният човек знае какво представлява в себе си за всеки даден момент: той не се мисли нито за повече, нито за по-малко от това, което е. Ако е дете на пет години – това е нито повече, нито по-малко от петгодишно дете. Да си въобразява, че като дете на пет години е много силно, че много неща може да извърши, не е право; да си въобразява, че като дете на пет години е много слабо, това е друго заблуждение.

Много хора искат да придобият новото по магически начин: да завъртят ключа и да влязат в Царството Божие. Те искат магическата тояжка. Адам, прародителят на човечеството, имаше магическа тояжка, но не можа да я използва, както трябва. Той направи една погрешка: когато Ева отиваше към забраненото дърво, Адам беше зает с друга някаква работа и я остави сама да отиде. Той трябваше да остави всичката си работа, да вземе магическата тояжка и да придружи Ева. Като дойдоха около забраненото дърво, той трябваше да направи един магически кръг с тояжката си около Ева и погрешката щеше да се избегне. Обаче Адам не приложи магическата

тояжка в този случай, вследствие на което я взеха от ръцете му и двамата с Ева бяха изпъдени от рая.

Казвам: умът, който ви е даден, е магическата тояжка, която трябва да употребявате на място. Не я ли употребите на място, ще сгрешите. Дойдете ли пред някакво съмнение, направете един магически кръг около себе си. Как се прави този кръг? – Помислете за Бога – нищо повече! Някой казва: „Как да направя кръга правилен?“ – Помислиш ли за Бога, кръгът ще стане правилен. Например вие вземате малки камъчета, които имат различна форма – едни са правилни топчета, като сферички, други са неправилни сфери, трети са плоски, и ги хвърляте във водата. Обаче щом ги хвърлите във водата, всички образуват около себе си правилни концентрични кръгове, които постепенно се разширяват, докато се изгубят във водата. Питам: тези кръгове по форма съответстват ли на формата на самите камъчета? – Не съответстват. Камъчето може да има кръгла или елипсовидна, или плоска форма, но хвърлено във водата, то произвежда един и същ резултат – концентрични кръгове.

Сега аз искам да схванете правилно този закон. Някой ще каже: „Аз не съм съвършен човек, не мога да мисля за Бога – това е невъзможно за мене.“ Питам: ако едно малко, безформено камъче, което още не е завършило своето развитие, хвърлено във водата, образува концентрични кръгове, ти по-слаб ли си от това камъче? Стремиш ли се към Божествения свят, каквато форма и да имаш, при каквито условия и да попаднеш в този свят, други, по-напреднали от тебе същества ще дойдат да ти помогнат. В света съществува закон на коопериране, на сдружаване между съществата, с цел да си помагат едни други. Съвършените същества виждат, че някой слаб, несъвършен човек, има в себе си всички добри желания да направи

нещо хубаво, но не може: оплел се е някъде. И тогава те бързат да му помогнат да се разплете, да се освободи от ограниченията.

Днес, на този светъл ден, всички възвишени същества се събират не само около вас, но и около ония, които имат мисли, желания, стремежи към възвишеното в света. Те работят върху всички тия души, помагат им, за да могат да постигнат онова, което и те са постигнали. И сега аз ви поздравявам с този хубав ден! Аз ви поздравявам с реалността, т.е. със способността едновременно да виждате и съзнавате нещата: това, което виждате отвън, да го съзнавате и отвътре. Мислете върху реалността!

Сега мнозина се спират върху отделни думи и казват: „Какво ли искат да ни кажат с тези думи? Как да го разберем?“ Казвам: ако вие разберете този ден, тъй както е изявен пред вас, той ще се свърже с всички останали дни и ще изясни нещата. Оставете изяснението на нещата да дойде така, както концентричните кръгове постепенно се разширяват и след като хвърленото във водата камъче е престанало вече да се движи. Ако и след това се запитвате какво иска да ви каже този ден, казвам: денят ви обръща внимание на това, че вие още не сте работили за Любовта, за Мъдростта и за Истината. Да работите за Любовта, за Мъдростта и за Истината – това подразбира във всеки даден случай да прилагате и най-малкото, което едновременно виждате и съзнавате. Човек не е единично същество. С него заедно работят много същества, които са завършили вече своето развитие. Тъй щото трудът на човека е колективен. Като знаете това, от всички се изисква смирение. И които малко знаят, и които много знаят, трябва да бъдат смирени. Някой казва: „Аз искам да бъда като еди-кой си човек.“ Не туряйте никого пред себе си като идеал. И когато си поставите даже някого като идеал, пак няма да го достигнете. Защо? – Защото той е тръгнал по-рано от тебе, и когато ти го виждаш на

известен връх и пожелаеш да го стигнеш, той вече ще бъде на друг връх. Не пожелавайте да бъдете като този или като онзи, нито пък казвайте, че не искате да бъдете като този или онзи. И желанието ви да бъдете като някого, и нежеланието ви да бъдете като него, са погрешни. И при двата случая вие се оплитате в тези хора. Когато харесвате постъпките на някого, имате право да желаете и вие да постъпвате тъй добре като него, но да бъдете точно такъв, какъвто е той, не трябва да желаете. Дръжте в ума си мисълта: „Аз искам да бъда точно такъв, какъвто Бог желае да бъда.”

Това, което днес ви говоря, не е за обезсърчение, защото вие сте постигнали много неща, но не сте ги реализирали. Например вие сте дошли вече до извора – това е постижение, но трябва да опитате водата на извора. Първо, вие трябва да опитате силата на водата, която извира, т.е. живота, който изворът носи. После, трябва да опитате съзнанието на този извор, т.е. благословението, което той носи със своята вода. В реализирането на нещата седи изпълнението на Божия план. Някой казва: „Кога ще се реализира този план?” Това подразбира: кога ще се реализира пиенето на водата? Това зависи от вас. Щом поседите малко около извора, за да си починете, след това вече можете да пиете вода, колкото искате. През целия ден, докато сте при извора, можете да пиете вода, колкото пъти пожелаете. И вечер можете да пиете от водата на този извор.

Сега основната мисъл, която трябва да задържите в себе си, е да се стремите към постигане на съществени знания. Например някой човек е много наблюдателен, но само по отношение на външната страна на нещата. Той среща някого и веднага започва да ви разправя с какви дрехи е бил облечен, каква шапка е имал на главата си, какви са били обувките му; но какъв е самият човек – нищо не може да ви каже. Той казва: „Видях, че този човек беше модно

облечен, но какво беше лицето му, какви бяха очите му, не видях – това не ме интересуваше.” Обаче на физическия свят същественото за човека е неговото лице. И затова, срещнете ли човек, гледайте на неговото лице, а не на неговите дрехи. В духовния свят пък същественото за човека е неговото съзнание, а не знанието му. Съзнанието на човека е неговото лице. Каквото е съзнанието му, такова е и неговото лице.

Ще прочета 5-а глава от Евангелието на Матей.

*А като видя многото народ, възлезе на гората;
и щом седна, пристъпиха до Него учениците Му. (1. ст.)*

Какво показва многото народ? – Многото народ показва какви са били всички събрани там същества от видимия и невидимия свят. Разумните хора всякога са много, а глупавите – малко.

И отвори устата Си, та ги поучаваше и говореше. (2. ст.)

Ако народът не беше дошъл, ако Христос не беше се качил на високо място и ако учениците Му не бяха пристъпили до Него, Христос не би отворил устата Си да ги поучава. Значи тия три неща бяха необходими, за да отвори Христос устата Си и да говори.

*Блажени нищите духом,
защото те ще наследят Царството Небесно. (3. ст.)*

Това значи: блажени са тези, които познават нещата тъй, както са.

*Блажени нажалените,
защото те ще се утешат. (4. ст.)*

Нажалени са тези, които имат будно съзнание и сърцето им е всякога изпълнено от благородни стремежи и желания за правене на добро на ближните си.

*Блажени кротките,
защото те ще наследят земята. (5. ст.)*

Кроткият човек е винаги снизходителен към слабите и немощните, макар да вижда, че нещата не стават, както трябва.

Блажени, които гладуват и жадуват за Правдата;

блажени миротворците...

блажени гонените заради Правдата...

блажени сте, когато ви похулят и ви изгонят

и върх вас рекат на лъжа всяка зла реч заради Мене. (6-11. ст.)

Нека всички тия блаженства бъдат и върху вас.

Така да просветне вашата виделина пред човеците,

за да видят добрите ваши дела

и да прославят Отца вашего, Който е на небеса. (16. ст.)

Това означава, че във висшето съзнание на всички хора трябва да има единство. Има ли единство, тогава и виделината на това съзнание ще просветне пред човеците. Няма ли това единство в съзнанието на хората, те ще изпаднат в съмнения, подозрения, противоречия, недоволства и неразположения в живота си.

Казвам: всички недоволства, неразположения, завист и други подобни чувства и състояния, се дължат на някои паднали ангели, адепти или божества, които ви влияят. Те са недоволни от Бога, защото носят последствията от това, че някога не са изпълнили Волята Божия, а вие днес ставате тяхна жертва. Отхвърлете мислите и състоянията на тези паднали, изостанали в своето развитие същества! Нека те сами носят товара си! Не помагайте на силните.

Защото, казвам ви, че ако вашата правда

не надмине правдата на книжниците и фарисеите,

няма да влезете в Царството Небесно. (20. ст.)

Значи светът и неговите действия не могат да бъдат мерило за морала. Оставете морала на света, не се занимавайте с него!

И тъй, ако принесеш дара си на олтаря,

*и там се усетиш, че брат ти има нещо на тебе,
остави дара си там пред олтаря
и иди първом се примири с братя си,
и тогаз ела, та принеси дара си. (23. и 24. ст.)*

Човек трябва да се примирява не само със своите братя на Земята, но и с тия от невидимия свят. Представете си, че някой човек е скръбен, обременен от нещо, и дойде един ангел да му помогне, но той го обиди нещо и с това го отблъсне. Може ли след това този човек да се моли? Ако рече да се моли, той ще изпитва някаква тежест в душата си. Какво трябва да направи? – Първо ще отиде да намери адреса на този ангел и след това ще се обърне към Бога с молба да му прости за неговото невежество, за неговата лоша постъпка. Бог веднага ще му прости. Прости ли му веднъж, след това той може да принесе своята молитва пред олтара. Само такава молитва може да бъде приета. Този е вътрешният, мистичен смисъл на стиха. Тъй щото, когато хората едновременно виждат и съзнават нещата, тогава вече има вътрешна връзка между тях и ангелите.

Чули сте, че е речено на старовремените:

Не прелюбодействай! (27. ст.)

Когато човек обича света във всички негови форми повече от Бога, той прелюбодейства вече. Христос е разбирал прелюбодейството в широк смисъл. Човек трябва да освободи душата си от всички утайки и нечистотии и да знае, че реалното е горе, а не на Земята. Всеки, който вярва в света и иска да го придобие, той ще обезсмисли живота си.

*Ако ли дясното твое око те съблазнява,
извади го и хвърли го от себе си. (30. ст.)*

Значи ако външното ти разбиране те съблазнява, ако това, което виждаш, те съблазнява, отхвърли го от себе си и влез в съзнанието си,

провери го и направи корекция. По-добре е да погине едно твое лъжливо мнение или една твоя лъжлива теория, отколкото да бъдеш изложен на безкрайни вътрешни страдания. Какво струва на човека да се откаже от своята лъжлива теория? Някой човек създаде една теория, защитава я, но дойде време, когато трябва да я отрече и да се откаже от нея. Наистина, не е лесно изведнъж да се откаже от нея. Работил е върху нея, живял е с нея, и току изведнъж да я отхвърли. Все ще изпита известна скръб, че се е лъгал, че е изпаднал в някаква грешка. Той казва: „Как така да призная, че съм се лъгал?”

Има нещо в човека, което се лъже. Казвам: за да се избави човек от вътрешните страдания, по-добре е да извади окото си и да отсече ръката си, щом те са причина за тези страдания.

Но Аз ви казвам: Никак да се не кълнете...

Но да бъде речта ви: ей, ей, не, не;

а от това повечето – от лукаваго е. (34. и 37. ст.)

Питам: може ли човек, който не вярва в думите ми, да вярва в моята клетва? Казваш някому: „Ще ти кажа истината.” – „Не, закълни се!” – Това вече е от лукавия. Отиваш при някой банкер, искаш 1000 лв. назаем. Той иска трима души гаранتي. Значи той не вярва на твоите думи, а вярва на подписа на трима души. Това е примка, с която иска да те улови. Един светия отива при един банкер да му иска пари назаем. Банкерът му иска трима души гаранتي. Светията отговаря: „Първият гарант е Бог, вторият – ангелите, а третият – светиите.” – „Махни се с твоите поръчители! Ни Господа познавам, ни ангелите познавам, ни светиите познавам. Аз искам трима души поръчители от Земята.” Светията махнал с ръката си и всичкото богатство на банкера изчезнало, при което той останал сам, без пет пари в джоба си. Казвам: дойде ли някой и ви представи Бога за

гарант, дайте му, колкото пари иска. Не дадете ли в Името Божие, всичкото ви богатство ще изхвъркне.

Някой казва: „Защо хората на Земята осиромашават?“ – Защото когато светията дойде при тях като при богати да им иска пари назаем в Божие име, те му казват: „Ни Бога познаваме, ни ангелите познаваме, ни светиите познаваме.“ Кажат ли така, Бог оттегля от тях Своята Светлина и те изгубват всичко, каквото имат. Така пропадат на Земята богатите хора, така пропадат учените, така пропадат и религиозните. Свещено е Името Божие! Свещено е името на ангелите! Свещено е името и на светиите! Поменат ли се тия имена пред вас, кажете: „Да бъде Волята Божия!“

Чули сте, че е речено:

Око за око, зъб за зъб. (38. ст.)

А пък Аз ви казвам: Да се не противите злomu;

но който те плесне по дясната страна,

обърни му и другата. (39. ст.)

Христос съпоставя два закона, две култури, съвършено противоположни по външен вид една на друга.

Който проси от тебе, дай му;

и който иска да земе от тебе,

недей се отвърща от него. (42. ст.)

Това е относителна, а не абсолютна реалност. Ако една градина иска назаем вода, трябва ли да ѝ се откаже? Човек трябва да е извор, който всякога да дава. Не разбирате ли Писанието в широк смисъл, вие ще се намерите в големи противоречия. Дойде ли някой при тебе и ти каже: „Дай, за Бога!“ – нищо не мисли и дай. – „Ако дам на този, на онзи, какво ще остане за мене?“ – Дай и не мисли. Щом Бог изпраща някого при тебе да ти иска нещо в Негово име, Той знае, че можеш да му дадеш. Целта на Бога не е да осиромашаваме. Ние

имаме повече, отколкото трябва. В много извори има повече вода, отколкото курната събира. Засега само една малка част от Божиите блага минава през хората. За в бъдеще ще минава повече. Ако вие сте касиер в английска банка и дойде при вас някой с документите си да ви иска пари, няма ли да му дадете? Ще го върнете ли назад? – Не, ще му дадете, каквото иска. Ще изпълните длъжността си, както трябва.

И тъй, като казвам, че трябва да изпълним Волята Божия, разбирам, че сме поставени като касиери в някои банки, за да услужваме на хората: на този ще дадем, на онзи ще дадем. Целия ден ще казваме: заповядайте! Ще услужвате всекиму, който има писмо и документи, че е внесъл пари в банката. Щом сте турени на служба като касиери, ще услужвате на хората.

Сега аз ви поздравявам с първия ден на работата, с новата служба, на която Бог ви е поставил. Всеки от вас трябва да изпълни службата си, както той разбира. Онзи, който ви е дал службата, той ще ви научи как трябва да я изпълните. Щом се обърнете към един от напредналите братя, той веднага ще се отзове, ще ви каже как да работите. Значи днес всички ще бъдете на работа, външна и вътрешна. Довечера ще видим как сте свършили работата си.

Втора беседа, държана от Учителя на 19 август – Преображение, 6 часа сутринта, над лагера при Второто рилско езеро

НОСИТЕЛ НА БОЖИИТЕ МИСЛИ

Всички съвременни хора трябва да имат основни, правилни разбирания върху живота. Нещата трябва да се разбират в тяхното първично проявление, както Бог ги е съпоставил. Това значи да се разглеждат те в тяхната реалност.

Питам: какво представлява водата, която пием? Какво представлява въздухът, който дишаме? Какво представлява почвата, върху която живеем? При сегашните условия, тъй както човек е създаден, немислимо е неговото съществуване на Земята без въздух, без вода и без почва. Водата е връзка, посредник между въздуха и почвата, т.е. между земята и светлината. Значи пет елемента са необходими за живота на Земята: почва, вода, въздух, светлина и топлина.

Най-важният елемент, с който трябва да се занимаваме при сегашните условия на живота, е въздухът. Всеки човек, който иска да се повдигне, да придобие силна мисъл, да стане мощен в себе си, за да преодолява всички мъчности, той непременно трябва да разбира законите, на които се подчинява въздухът. Че наистина въздухът е необходим елемент за живота, се вижда от това, че човек без храна може да прекара 40 дена, но без въздух никак не може. Даже най-напредналите адепти в Индия могат да прекарат без въздух най-много 20 минути. Повече от 20 минути те не могат да спрат дишането си. Някои гениални хора могат да спрат дишането си едва от 1 до 10 минути. Казвам: въздухът е носител на Божествените мисли, които първо преминават през дихателната система, където се преработват, трансформират, и оттам чрез кръвта отиват в мозъка. Значи човек не може да възприеме Божествените мисли направо чрез мозъка. От

въздуха, чрез вдишването, те отиват в белите дробове, а после в мозъка на човека, който ги облича във форми и ги изявява навън, за да станат видими. Когато някой каже, че му е дошла някаква мисъл отвън, той е прав само в този смисъл, че е възприел наистина мисълта, но през какъв път е минала тя, той не знае това. Мислите не минават направо през черепа. Въздухът е главният носител на мислите. Ако при сегашните условия на живота се отнеме въздухът, човек не би могъл да възприеме никаква мисъл. В този смисъл свещено нещо е дишането. Ето защо човек трябва да диша правилно, за да може правилно да възприема Божествените мисли от въздуха и да ги предава после на мозъка.

Аз говоря за същината на въздуха, а не както вие го разбирате. Аз не говоря за въздуха като за смес, в която има 4/5 азот и 1/5 кислород, плюс още ред примеси и утайки, но говоря за него като за онзи първичен елемент, като за онази първична есенция, която служи днес на човека като среда, като условие за живот. Ето защо, когато човек диша, съзнанието му трябва да бъде будно. Защо? – Защото мислите, които се пренасят чрез въздуха, след като преминат заедно с въздуха през дробовете, ще се възприемат от съзнанието. Движението на въздуха пък се познава чрез влагата, чрез облаците.

Ние сме дошли на това високо планинско място, на този чист въздух, за да възприемем свещените мисли от него. Всеки може да възприеме тези мисли, но той трябва да бъде с отворена душа. Отвори ли душата си, човек ще се освободи и от всички ония съмнения и подозрения, които го измъчват. Ако някой се съмнява в нещо, той трябва да разгледа това съмнение, да види как и отде е произлязло: всяко съмнение има свое начало и край. Освен това вие трябва да се спрете върху съмнението, да видите може ли да ви принесе някаква полза, или не: ако ви принесе полза, задръжте го в себе си, но ако

никаква полза няма да ви принесе, турете го настрана, някъде далече от вас. Ако не можете да отстраните едно съмнение от душата си, де е вашата сила тогава? Вие трябва да хванете съмнението си така, както бащата хваща понякога детето си за ухото и го държи: то се дърпа, върви напред, а бащата – подир него. Някои малки деца, кърмачета, като ги кърмят майките им, те ги хапят. Обаче разумната майка веднага възпитава детето си: тя го хваща за ухото и то престава да хапе.

И вие правете същото със съмнението: хванете го за ухото и го изведете навън. То трябва да се подчини. Вие сте по-силни от всякакво съмнение, от всякакво подозрение, от всякаква болест, от всички препятствия, които могат да ви се случат в живота. Вие сте по-силни от тях, защото те се родиха след вас. Без вас те не биха могли да съществуват. Днес те живеят на ваш гърб. Като забогатееете, дойде някаква болест при вас, тръшне ви на леглото, обере ви оттук-оттам, и като види, че няма какво повече да вземе, замине си. Едва се съвземете малко от болестта, дойде при вас съмнението: слабо, мършаво – иска да се поправи. Налегне ви, вземе си нещо от вас, и като види, че сте осиромашели, напусне ви. Едва се окопитите от борбата със съмнението, ето, задава се неверието – бледно, сухо като кука. И то иска да си вземе нещичко от вас. Загнезди се някъде у вас, докато разбогатее, и после ви напуска.

Философски трябва да гледате на тези въпроси! Когато ви нападнат някакви паразити из главата, с чесане само можете ли да ги извадите? Тези паразити са нещо подобно на съмнението, на неверието, на подозрението, и човек трябва да потърси начин как да се освободи от тях. Когато някой се почесва по главата, това показва, че той мисли нещо, търси начин да се освободи от някакво затруднение. Как ще се освободите от паразитите? – Вземете един

ситен гребен и го прекарайте по главата си. Когато паразитите се намерят между два от тия зъби, те не могат вече да избегнат тясната врата. Попаднат ли там, няма спасение за тях: те са богати, тлъсти гости, не могат да се спасят през тази тясна врата. Някой казва: ”Не зная как да се справя със съмнението, не мога да измисля никакъв начин против него.” Казвам му: „Купи си един здрав ситен гребен – и въпросът лесно ще се разреши.” Всяко съмнение в този смисъл представлява един паразит, едно чуждо съзнание, от което трябва да се освободите.

Ние сме дошли тук, на височина 2230 м, за да се освободим малко от своите обикновени мисли, както и от тия на останалите хора. В ниските места, дето живеят много хора и животни, въздухът е пълен с обикновени, с нисши мисли, от които трябва да се освободим. Сега вие трябва да използвате чистия въздух, за да възприемете от него чисти Божествени мисли. От няколко дни насам работниците от невидимия свят туриха в ход своите чистачки: бури, ветрове, дъжд, сняг, депресии. По този начин те пречистиха въздуха на далечно разстояние. Те запушиха всички канали, откъдето биха могли да дойдат нечисти мисли. Благодарение на техните грижи днес вие се радвате на ясен слънчев ден, на чист и здрав въздух. Ако и при това положение нещо ви мъчи, причината се крие в самите вас. Вие имате в себе си грамофонни плочи на съмнението и от време на време туряте ту една, ту друга от тях. Казвате: „Чакай да си туря една от тези плочи, да видя какво ще ми изсвири.” Какво ще ви изсвири? – Все старата песен на съмнението. Значи съмненията ви днес не идат от въздуха, а идат отвътре, от вас. Казвате: „Какво да правя с тази плоча на съмнението?” – Извади я и вместо нея тури една от плочите на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на свободата, на музиката, на изкуствата, на знанието, на здравето и т.н. Разболеете ли се, турете на

грамофона си една от плочите на здравето и завъртете ключа – да свири.

И тъй, сега вие трябва да учите, да се занимавате покрай другите неща и с въздуха като с животворна вътрешна сила. Доколкото съзнанието ви е будно и окото ви е чисто, дотолкова ще можете да се ползвате и от енергията на въздуха. Ползвате ли се правилно от него, вие ще бъдете и външно, и вътрешно силни, с добре устроен организъм, с хармонични мисли и чувства, с големи познания и с широк простор в живота. По този начин вие ще бъдете свързани с много същества, на които и вие ще помагате, и те ще ви помагат. Ние не искаме да бъдем сами в живота. Според окултната наука сами могат да останат напредналите същества, които са завършили своето развитие на Земята. При това положение те вече могат да се разговарят с Бога и с Природата. Всички същества, които не са готови за Божествения свят, като влязат там, те се чувстват сами, изоставени, защото нямат радио, с помощта на което да влязат във връзка с обществата от този свят, нито пък могат да възприемат Божествените мисли. Вследствие на това тези хора наричат Божествения свят безформен. Това е така за обикновените хора, но за напредналите същества в Божествения свят съществува такава красота и хармония, каквато никое човешко око не може да види, никой човешки ум не може да си въобрази, никое човешко сърце не може да почувства.

Казвам: има мисли за обикновените хора, има мисли за талантивите, има мисли и за гениалните, и най-после има мисли и за Учителите. Ако съществата от тия категории разменят местата си, тогава тия от тях, които са на по-ниско стъпало, няма да разберат мислите и живота на по-възвишените от тях и ще казват, че светът, в който те живеят, е безформен. Божественият свят не е безформен. Съществата там живеят на далечни разстояния едни от други –

изглежда, че всяко същество е само. Достатъчно е обаче да си помислят само едни за други, и те веднага са заедно. Например, ако сърцето на някой човек от Земята е изпълнено с възвишени и благородни чувства, достатъчно е той да помисли за някой ангел, и ангелът ще бъде при него. Няма ли такова сърце, никой ангел не би напуснал мястото си за него. Закон е: никой ангел, никое напреднало същество, не извършва постъпка, от която да има повече загуба, отколкото печалба. И Христос дойде за голяма печалба на Земята. Ако Той мислеше, че ще има по-голяма загуба, отколкото печалба, никога не би дошъл на Земята. Той дойде и понесе всички страдания, защото знаеше, че печалбата, постиженията, които един ден ще има, ще бъдат поне десетократно повече, отколкото загубите и разходите, които се направиха. Тъй щото същото правете и вие. Вършете това, което ще ви донесе десетократна печалба. Това е Божествено. Не е въпросът сега да се стремите да придобиете новото за в бъдеще, но трябва да знаете какво може да ви донесе новото още днес, т.е. да знаете на какви печалби разчитате. Някой казва: „Новите идеи ще се насадят у младото поколение.” Това е друг въпрос вече, но всеки човек трябва така да работи, че да задоволи и вътрешния копнеж на своята душа.

Някой казва: „Материалният живот е едно нещо, духовният – друго.” Материалното и духовното са едно и също нещо – те са само две различни фази на Целокупния Живот. Ако не можеш да разбереш материалния живот, и духовния не ще можеш да разбереш. Ако не вярваш в човека, когото виждаш и пипаш, как ще повярваш в духовното, което е по-далечно? До реалността на нещата може да се дойде чрез материалното. В човека има външна, привидна страна, но има и съществена, вътрешна страна. Когато духовният човек пипне ръката на някой болен или на някой умрял човек, той веднага може да

познае дали болният ще оздравее или дали умрелият ще възкръсне. Това по какво се познава? – По същественото, неизменното у човека, което и когато той е болен или умрял, остава непроменено в него.

В 1905 година Шлятьр се яви в Америка, където започна да лекува болни по особен начин. При него идваха разни болни. Достатъчно беше да пипне някого по ръката, за да оздравее той веднага. Други оздравяваха по-мъчно. От какво зависи това? Причината е дълбока, но Шлятьр познаваше веднага кой човек ще оздравее и кой не може. Той познаваше добрите хора от лошите, от престъпниците. Един ден в едно събрание от 17 000 души той видя един престъпник и се обърна към него с думите: „Ти си разбойник, престъпник, излез навън!“ Като ви говоря това, не подразбирам, че духовният човек трябва да хваща престъпниците и да се занимава с тях. Този пример има само научна стойност. Казвате: „Какво ще стане с престъпниците?“ – Те трябва да се разкаят, да напуснат своите стари пътища. – „Какво ще стане с грешниците?“ – И за тях въпросът е решен: те трябва да се разкаят, да очистят сърцата и умовете си от всички лоши мисли и желания, да напуснат стария живот и да се обърнат към Бога. Обаче ако грешникът мисли, че силите и богатата, които му се дават, трябва да се използват за зло, за престъпления, такова учение не съществува.

Казвате: „Как ще се спаси светът?“ – Светът може да се спаси в един ден. „Как?“ – Когато всички грешници, когато всички лоши хора напуснат старите си пътища и се обърнат към Бога. Днес светът има много учители: един учи едно, друг – друго, трети – трето учение. Казвам: ще дойде ден, когато мненията на всички учители ще се съгласуват, ще има единство в убежденията на хората, и тогава те няма да бъдат лековерни. При това положение на нещата ще има ли нужда от проповеди? Дойде някой човек и ми донася в една кошница

череша. Има ли смисъл този човек да ми разправя какъв род са тези череша, как и при какви условия са расли, когато те са налице? Имаше смисъл да ми разправя той всичко това, докато черешите не бяха узрели. Щом веднъж ги носи узрели, проповедта му вече е излишна. Аз опитвам черешите и казвам: „Слушай, приятелю, аз съм специалист в разбирането на плодовете. Всичкото красноречие относно черешите ти пропада. Занеси тия череша на друго място – те не са за мене, аз не мога да ги взема. Нямаше нужда да ми ги препоръчваш толкова много.” Следователно всеки човек е в състояние за даден случай да провери дали една мисъл е права, или не.

Дойде ли някоя мисъл до положение да се препоръчва от другите, тя не е на мястото си. И тогава вие ще се намерите в положението на онези млади момци, които търсили работа, но само чрез препоръка на външни влиятелни хора. Един американец милионер търсил служащ за фирмата си. Явили се при него около 20–30 души, все млади хора, с различни препоръчителни писма от видни и високопоставени лица. Като ги поглеждал само, вниманието му не се спирало на никого от тях, и затова всекиму казвал: „Ще ви имам предвид.” Най-после дошъл в кантората му един млад скромн момък, който още при влизането си видял на земята една захвърлена книжка, навел се и я вдигнал. След това се обърнал към господаря на фирмата и казал: „Господине, научих, че търсите лице за работа в кантората си. Аз предлагам своя труд, но нямам от никого препоръка.” – „Вие носите препоръката в себе си. Тази книжка, която вдигнахте от земята, ви препоръча много добре.” Разумен човек е бил този богат американец. Той разбрал, че младежът, който има чувство към ред и чистота, ще бъде добър работник. По същия начин и Бог ви наблюдава, за да види дали ще вдигнете книжката, която е захвърлена на земята и пречатства на хората в техния път.

Често малките неща носят големи блага в живота на човека. Един философ изпаднал в голямо отчаяние, разочаровал се нещо, вследствие на което изгубил смисъла на живота. Един ден, както вървял по улиците с наведена надолу глава, видял една малка книжка, захвърлена на земята, навел се да я вдигне и забелязал, че има нещо написано на нея. Изчистил я от праха и прочел: „Бог е Любов. Той толкова възлюби света, че пожертва за него Своя Единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него.“ До това време този философ се занимавал с големи работи, не обръщал внимание на дребните неща и никога не поглеждал към земята. Сега обаче, като намерил тази книжка на земята, дълбоко се замислил върху смисъла на стиховете, написани на нея, и казал: „Толкова време вече как търся Истината – и трябваше да я намеря в тази малка захвърлена и опрашена книжка.“ Той взел книжката със себе си и я турил в рамка. От този ден той променил живота си, като казал: „Щом Бог е Любов, има смисъл да се живее!“ Днес всички хора страдат, понеже са изгубили най-важния лист от книгата на своя живот. Той е загубеният ключ, който всички търсят. Докато човек не разбере Любовта, така както тя днес се проявява, а не както се е проявявала в миналото, нито пък както ще се проявява в бъдещето, той не може да намери изгубения ключ. Ако човек не е разбрал Любовта, както се е проявявала в миналото, той не може да разбере и тази в настоящето; не разбере ли Любовта, както се проявява в настоящето, той няма да разбере и Любовта в бъдещето. Ако вие разбирате проявленията на Любовта днес, разбрали сте проявленията ѝ в миналото, а оттук ще разберете и проявленията ѝ в бъдещето. Имате ли положителни възгледи за Любовта, върху тях ще градите и своите научни факти.

Съвременната наука е средство за поддържане на живота. Например един съвременен френолог може да познае какви заложби,

какви дарби се крият в човека, но не може да даде методи за тяхното развитие. Види ли някое дете, той ще каже на майката какви дарби има в детето, но не може да ѝ препоръча методи, с които да се разработят неговите дарби. Защо? – Защото той няма дълбоки познания върху френологията. Повечето от съвременните учени са в същото положение: много неща знаят, но главно теоретически. Дойде ли се до практика, до приложение на нещата, те отстъпват. Например съвременните естественици изучават зоология, ботаника, но не знаят как и къде да приложат знанията за животните и растенията във възпитанието. Тези науки имат своето възпитателно въздействие върху хората. Някой човек изпитва омраза към друг, но иска да се освободи от това чувство в себе си. Той се моли на Бога, прави различни опити, но омразата не го напуска. Казвам: има един практически начин за освобождаване от това чувство. Идете в някоя гора, където има мечки, и като срещнете някоя мечка, приближете се към нея и я помилвайте няколко пъти по гърба. От този момент омразата изчезва. Няма по-злопамятно същество от мечката. Затова, като я пипнете, вие ще се освободите от омразата. Кой смее да пипне мечка, без да трепне сърцето му? Нима положението на авиатора, който лети с аероплан из въздуха, е по-лесно? За предпочитане е човек да срещне мечка и да я поглади по гърба, отколкото да се качи на някой аероплан, който всеки момент може да се повреди. По-лесно е да се справиш с една мечка в гората, отколкото да се качиш на някой повреден аероплан. Голямо безстрашие се изисква от човека, който се качва на аероплан. Питам: щом в света има укротители на злото, и вие не можете ли да бъдете такива?

Един индиец ходил из Индия да търси особени видове змии и ги занасял в дома си, където ги укротявал. Той ги държал обикновено в две каци. Една вечер, по невнимание, той забравил кациите отворени,

и всички змии излезли навън, плъзнали из стаята. На сутринта, като се събудил, индиецът останал ужасен, като се видял цял обвит със змиите. Той не посмял да се помръдне. Най-малкото помръдване от негова страна щяло да коства живота му, защото змиите били от най-опасните. Сутринта, когато слугата влязъл в стаята и видял господаря си тъй обвит от змиите, веднага турил един голям котел с мляко да се вари на огъня и после го внесъл в стаята. Змиите, привлечени от миризмата на прясното мляко, започнали една по една да се отправят към млякото. Когато индиецът се видял напълно освободен от змиите, той станал от леглото си и прибрал всички змии в каците. Тук слугата спасил господаря си. С какво? – С млякото. По същия начин и вашият слуга трябва да ви даде словесно мляко, за да се освободите от грешките на своя живот. Днес всички хора се нуждаят от словесно мляко.

И тъй, всичко зависи от разбиранията. Някой казва: „Искам да съм учен.“ – Човек всякога може да бъде учен, но учеността не разрешава въпросите. – „Искам да съм свят човек.“ – Човек всякога може да бъде свят, от него зависи. – „Искам да съм силен.“ – Човек всякога може да бъде силен. – „Искам да съм знатен.“ – Човек всякога може да бъде знатен. Да бъде човек учен, свят, силен, знатен – това са резултати, които той всякога може да придобие.

Сега ще прочета 6-а глава от Евангелието на Матей.

Внимавайте да не правите своите милостини

пред човеците, за да ви виждат;

иначе нямате заплата при Отца вашего,

Който е на небесата. (1. ст.)

Това подразбира: не ставайте учени, добри заради хората. Бъдете добри заради Бога, Който ви е създал. Бъди добър за Бога – да види Той, че ти цениш добрината, която ти е дал. Покажи знанието си пред

Бога – Той да види и разбере, че оценяваш дарбите, които е вложил в тебе. Каквото правиш, за Бога го прави, а не за хората. Вършиш ли всичко за Бога, тогава и хората ще разберат, че ти си учен, добър. И щом хората се нуждаят от твоята помощ, те ще те намерят.

*И тъй, кога правиш милостиня, не тръби пред себе си,
както правят лицемерите по съборищата и по улиците,
за да се прославят от човеците; истина ви казвам:
те приемат вече заплатата си. (2. ст.)*

Когато става въпрос за милосърдие, човек трябва да бъде такъв пак за Бога, а не за човеците.

*А ти кога правиш милостиня,
да не узнае лявата ти ръка
що прави десницата ти. (3. ст.)*

Дясната ръка на човека представлява неговият ум. Умът на човека има две течения: едното е възходящо, наречено висш ум; другото е низходящо, нисш ум. Затова, когато човек прави милостиня, той трябва да крие това от своя нисш ум. Значи каквото висшият ум прави, нисшият да не знае. Правиш ли милостините си пред хората, ти ги правиш пред своя нисш ум; правиш ли ги пред Бога, правиш ги и пред своя висш ум. В това отношение лявата ръка е нисшето у човека, а дясната ръка – висшето. Следователно, каквото прави висшето у човека, нисшето да не знае.

*За да бъде твоята милостиня в тайно;
и Отец твой, Който вижда в тайно,
ще ти въздаде наяве. (4. ст.)*

Бог ще ти отговори отвътре.

*И кога се молиш, не бивай както лицемерите,
защото те обичат да си правят молбата,
стоящи по съборищата и по ъглите на улиците,*

*за да се явят на човеците;
истина ви казвам, че те приемат заплатата си. (5. ст.)
А ти, кога се молиш, влез в скришната си стаичка,
и като си затвориш вратата,
помоли се Отцу твоему, Който е в тайно;
и Отец ти, Който вижда в тайно,
ще ти въздаде наяве. (6. ст.)*

Този стих се отнася до вътрешния живот на човека, до неговото съзнание. Във вътрешния си живот човек трябва да започне от Бога и да свърши с хората. Започне ли с хората и свърши с Бога, той нищо няма да постигне.

*А кога се молите, не говорете излишни думи,
както езичниците; защото те мислят,
че в многословието си ще бъдат послушани. (7. ст.)*

Отивате ли при Бога, не употребявайте много думи. Малко думи кажете, но да са съдържателни.

*А вие така се молете:
Отче наш, Който си на небесата,
да се свети името Ти. (9. ст.)*

Аз признавам, че Ти си единствен Баща в света. И в Небето си само Ти – освен Тебе няма друг. Няма друго Небе, основано върху Твоята основа. Дето е Бог, там е Небето. Небето подразбира Бога. Да се освети Името Ти в моя ум, в моето сърце, в моята воля – в целия ми живот.

*Да дойде царството Твое;
да бъде волята Твоя, както на небето,
така и на земята. (10. ст.)*

Твоето царство да дойде в мене; аз да живея в Тебе и Ти да живееш в мене. Моята воля да служи на Твоята и онова, което става горе, в Тебе, да става и долу, в мене.

*Хлябът наш насъщни,
дай го нам и днес. (11. ст.)*

Хлябът представлява Живото Слово. Придобие ли човек Живото Слово, той ще има и обикновения хляб в изобилие. Храните ли се с Божественото Слово, другите неща ще дойдат сами по себе си.

Мнозина искат да видят чудеса. Представете си, че завали голям, дълбок сняг на планината и всякаква връзка с хората отвън се прекъсне, също и с превозните средства, и вие сте изложени 4–5 дена да прекарате без хляб. Вие ще се уплашите, ще мислите, че ще умрете от глад. Има начин, по който може да се достави хлябът. Това ще бъде голямо чудо, но то не трябва да се прави за вярващите. Чудесата имат смисъл за безверниците, за да се усили вярата им в Бога. При това вярващият сам трябва да прави чудеса. Остави ли другите да правят чудеса, той ще се усъмни в тях. Когато трябва да стане чудо, и хлябът ще дойде. Как? – Ще видите, че в палатката на всекиго седи по един топъл хляб, или пък ще видите как едно натоварено магаре, без да го придружава някой човек, пристига с хляба при вас. Това може да ви се види като приказка от 1001 нощ, като забавление. И това е възможно, но в чудесата има голяма реалност. Какви по-големи чудеса искате от малкото семенце, или от костилката на някой плод, която, хвърлена в земята, сама извлича потребните за нея сокове, и след 2–3 години я виждате израсла голямо дърво? Тази материя, която житото и всички останали растения извличат от земята и после преработват в организма си, адептът, който разбира законите на Природата, може да я вземе от въздуха, да я сгъсти и да създаде от нея всичко, каквото пожелае. Като извлече от въздуха елементите, които са необходими

за растене на житото, от тях той може в късо време да приготви хляб, колкото иска. В това отношение всички планини представляват складове от различни елементи. Енергията може да се превръща, да се видоизменя, но трябва да се знаят законите, чрез които става това превръщане. За да стане материята годна за храна, тя трябва първо да премине през камъните, после – през растенията, и най-после да се приеме и от човека.

*И прости ни дълговете наши,
както и ние прощаваме
на нашите длъжници. (12. ст.)*

Щом искаме Бог да прости нашите дългове, и ние трябва да прощаваме на нашите длъжници.

*И не въведи нас в изкушение,
но избави нас от лукаваго. (13. ст.)*

Съществува следният закон: човек изпада в изкушения, когато не върши Волята Божия. Докато той върши Волята Божия, никакво изкушение не може да дойде за него.

Сега ще обясня мисълта си със следния пример. Представете си, че някой човек носи на гърба си една каса, пълна със злато. Ако този човек срещне някого, който също така като него носи пълна каса със злато, ще се изкуси ли от неговото злато? – Няма да се изкуси. Обаче ако касата на първия беше празна, той веднага щеше да се изкуси от златото на втория и щеше да си каже: „Да бих могъл да взема нещо от касата на този човек!“ Следователно, когато човек е проникнат от Божествените идеи в себе си и когато вярата му е силна, неговата каса е пълна със злато и той не може да изпадне в изкушение. Слаба ли е вярата на човека, няма ли в себе си стремеж към Великото в света, касата му е празна и за него изкушението неизбежно ще дойде. Дето и да се намира човек, и в райската градина да е, и извън нея, щом не

върши Волята Божия, изкушението ще дойде. Значи изкушението иде по единствената причина, че не се изпълнява Волята Божия.

*Защото е Твое царството,
и силата, и славата во веки.*

Амин. (13. ст.)

*Защото ако простите вие
на човеците съгрешенията им,
ще прости и вам Отец ваш небесни. (14. ст.)*

*Ако ли вие не простите
на човеците съгрешенията им,
то и Отец ваш няма да прости
съгрешенията ваши. (15. ст.)*

Вие трябва да простите на човеците съгрешенията им, защото всички хора са излезли от Бога. Ние разглеждаме човека в неговото първично проявление. Затова и вие разглеждайте човека като душа, произлязла от Бога. Ако не можете да простите на човека като на душа заради Бога, вие ще прекъснете връзката си с Бога, а с това и Божията благодат към вас. Следователно човек трябва да прощава, понеже всички живеем в Бога и се радваме в Него. Каквото вършим, за Него трябва да го вършим, и то вътрешно, не пред човеците.

*Недейте си събира съкровища на земята,
дето молец и ръжда ги разваля
и дето крадци подкопават и крадат. (14. ст.)*
*Но събирайте си съкровища на небето,
дето ни молец, нито ръжда ги разваля,
и дето крадци ни подкопават, ни крадат. (20. ст.)*
*Защото където е съкровището ви,
там ще бъде сърцето ви. (21. ст.)*

Значи въпросът за богатството е предreshен. Човек все трябва да вложи някъде нещо, да събира съкровища.

*Светило на тялото е окото;
и тъй, ако окото ти е чисто,
всичкото ти тяло светло ще бъде. (22. ст.)*

Ако външно не виждаш правилно, ясно, и в съзнанието ти ще има някакъв дефект, тъмнина. Виждаш ли външно ясно, и в съзнанието ти ще бъде светло. И обратният процес е верен: тъмно ли е в съзнанието ти, и окото няма да вижда ясно; светло ли е в съзнанието ти, и окото външно ще вижда ясно.

*Ако ли окото ти бъде лукаво,
всичкото ти тяло тъмно ще бъде.
И тъй, виделината, която е в тебе,
ако е тъмнина, то тъмнината колко ще е! (23. ст.)
Никой не може на двама господари да работи. (24. ст.)*

Когато човек служи едновременно на двама господари, той се раздвоява. Да служи човек на две места – туй подразбира да се раздвои в любовта си, а това е невъзможно. Любовта не може да служи на двама господари. Човек може едновременно да обича двама души, но не може едновременно да им служи, защото всеки ще иска да се изпълни волята му, както той разбира. Това пък ще обезличи този, който се наема и на двамата да да служи.

*Заради това казвам ви:
нямайте грижа за живота си –
какво ще ядете или какво ще пиете,
нито за тялото ваше – какво ще облечете.
Не е ли животът по-драгоценен
от храната и тялото, от облеклото? (25. ст.)*

Храната сама по себе си ще дойде. Важно е човек да изпълнява Волята Божия – и всичко останало ще се нареди.

Тези са мислите, върху които трябва да размишлявате. Прочетете цялата глава и приложете в живота си принципите, които се прокарват в нея. Работете върху тях, за да създадете в себе си свои нови възгледи. Корените на дървото работят за себе си, листата работят за себе си, клоните работят за себе си. Обаче в края на краищата всички работят солидарно, за общото благо на дървото. По същия начин и всеки човек работи като уд във великото Дърво на живота. Всеки работи за своето самоусъвършенстване. По този начин се усилва и връзката с Бога.

Христос казва:

*Ако имате вяра като синапово зърно,
ще можете гори и планини да премествате.*

Значи има вяра механическа, има и вяра органическа. Каква вяра е тази, при която човек уповава на Бога само когато е богат, здрав и силен? Човек все трябва да положи вярата си върху нещо. Той е на прав път само тогава, когато положи вярата си в Бога, Който е жив и Който непрестанно работи в света. Да положиш вярата си в Бога – това е единствената жива вяра, която гори и планини премества.

*Трета беседа от Учителя, държана при чешмичката до Второто
рилско езеро на 19 август 1930 г., 9.00 часа сутринта*

ПОЗНАВА ГЛАСА МУ

Известно е на всички що е реалност. Реални неща са тези, които човек едновременно вижда и съзнава. Тъй щото вие ще имате идея за Бога само чрез едновременното виждане и съзнаване. Дето и да погледнете в света, в центъра на всяко нещо ще видите Бога, а около Него, наредени в кръгове – всички разумни същества, по-близо или по-далече, според степента на своето развитие. В това отношение и материалният свят е създаден такъв – според степента на разумните същества, които са работили в него. Всички небесни системи се движат пак в кръгове, около един център – слънце; всяко слънце от тези системи заема едно или друго място според степента на неговата разумност. И сега, когато говорим за Бога, разбираме, че Той е начало – Център на всяка разумност.

Ще прочета 10-а глава от Евангелието на Йоана.

Истина, истина ви казвам:

*Който не влиза през вратата в кошарата на овците,
той е крадец и разбойник. (1. ст.)*

Значи всяка мисъл, всяко чувство и всяко желание, които не влизат през вратата, а през всяко друго място – те са крадци и разбойници. Който влиза през вратата, той всякога си казва името; който минава през плета, той не си казва името и минава за крадец и разбойник. Следователно, когато приятелят ви дойде у вас, той влиза през вратата – и вие знаете неговото име. Всеки, който не влиза през вратата на къщата ви, името му не знаете, и той минава за крадец и разбойник.

*А който влиза през вратата,
пастир е на овците. (2. ст.)*

Който не влиза през вратата на кошарата, той е крадец и разбойник за овците. Не употребява ли човек думите, мислите и желанията си на място, и за тях той е крадец и разбойник. Който не постъпва с другите, както със себе си, той е крадец и разбойник. На всичко това е предпоставен обратният закон: който постъпва с другите, както със себе си, той е пастир на овците, в широк смисъл на думата.

Нему вратарят отваря;

и овците слушат гласа Му;

и Своите овци по име зове и ги извежда. (3. ст.)

Ние сме свободни да действаме, както искаме и разбираме, но Бог наблюдава постъпките ни и съобразно тях организира живота ни. Например човек трябва да яде. Колко трябва да яде? – Колкото Природата му е определила. Яде ли повече, отколкото му е определено, той ще се разстрои. Кой е виновен за това? Бог е определил на всеки колко трябва да яде. Яж умерено, докато ти е сладко, но без да преяждаш. Яденето е от Бога, преяждането – от човека; животът е от Бога, смъртта – от човека; доброто е от Бога, грехът, злото – от човека. Грехът не е нищо друго, освен неизпълнение на Великия Божи закон.

И когато изкара овците Си вън,

ходи пред тях: и овците идат след Него,

защото знаят гласа Му. (4. ст.)

Значи човек трябва да познава гласа на Доброто, гласа на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Казвате: „Как ще познаем гласа на всички тия неща?“ – Това са елементарни работи, които всеки трябва да знае. Да се задава такъв въпрос, все едно е да ви пита някой как познавате светлината. Какво ще отговорите на този въпрос? Или какво ще отговорите на въпроса как познавате, че вратата е отворена?

Ако можете да влезете през вратата, тя е отворена; не можете ли да влезете през нея, тя е затворена. Как познавате кога сте се нахранили? – Ако гладът ви е задоволен, вие сте се нахранили; не е ли задоволен, не сте се нахранили. Това са елементарни положения, които всеки разбира. Човек не трябва да си служи със софизми. В живота има много неща строго определени, които могат да се изразят конкретно. Светлината няма защо да се доказва. Това, което във всеки даден момент буди съзнанието на човека, наричаме светлина. Тя е първият лъч, който влиза в съзнанието на човека. Онова пък, което приспива неговото съзнание, наричаме тъмнина.

*А след чужденец не щат отиде,
но ще побегнат от него;
защото гласа на чужденците не знаят. (5. ст.)*

Питам: кой от вас би отишъл при някого, който ще върже ръцете и краката му и ще го положи на земята? Кой човек, след като придобие свободата си, ще отиде при някого, за да му завърже ръцете и краката? Няма такъв глупав човек в света. Ако овците познават своя овчар, който ще ги заведе на паша, хората по-малко ли от тях ще познават своя пастир?

*Тази притча им рече Исус,
но те не разумяха що бе това,
което им говореше. (6. ст.)*

Всичко, каквото Христос е говорил някога, е останало неразбрано. Днес и вие не разбирате много неща от това, което ви говоря. Но в бъдеще ще го разберете. Важно е за вас това, което сега сте разбрали, да събуди съзнанието ви.

*Тогаз пак им рече Исус:
Истина, истина ви казвам,
че Аз съм вратата на овците. (7. ст.)*

Значи онзи, който ще дойде да ви събуди или да внесе първия лъч в съзнанието ви, той трябва да бъде носител на Любовта. Кой ще ви събуди? – Който ви обича – само той може да ви събуди. Щом ви събуди, той вече е врата за вас.

*Всички, които са дошли преди Мене,
крадци са и разбойници,
но овците ги не послушаха. (8. ст.)*

Всеки, който не събужда съзнанието, а го приспива, той е крадец и разбойник.

*Аз съм вратата: през Мене ако влезе някой,
спасен ще бъде; и ще влезе,
и ще излезе, и паша ще намери. (9. ст.)
Крадецът не иде, освен да открадне,
да заколи и да погуби; Аз дойдох,
за да имат живот и да го имат преизобилно. (10. ст.)*

Това се отнася и до вас. Христос е дошъл да ви даде живот, и то преизобилно. Де ще намерите този изобилен живот? – При извора. От водата, която в даден случай влезе в чашата ви, ще разберете съдържанието и на целия извор.

*Аз съм добрият пастир;
добрият пастир душата Си
полага за овците. (11. ст.)*

Кой човек е добър? – Добър е онзи, който полага душата си за другите. Не може ли да положи душата си за другите, той не е добър. Някой казва: „Добър човек ли съм аз?“ – Ако можеш да положиш душата си в служене на Бога – добър си; не можеш ли да я положиш – не си добър. Няма нужда много да се философства. Христос ясно е определил: „Аз съм добрият пастир, защото полагам душата Си за овците.“

*А наемникът бяга, защото е наемник
и не го е грижа за овците. (13. ст.)*

Когато човек не вложи душата си в някоя работа, той не може да успее. Ако ученикът не вложи душата си в училището, за да придобие знание, нищо няма да постигне: знанието ще бяга от него. Работа, в която не се влага душа, всичко бяга от нея: и мислите, и чувствата, и желанията. Вложи ли човек душата си в някоя работа, всичко ще постигне. Значи животът се изразява чрез мислите и желанията на човека. Какво представляват мислите и желанията? – Те са живи същества. Действията също така са живи същества. Злоупотребите ли с вашите мисли, желания и действия, те могат да ви напуснат. Някога мислите на човека бягат от него, някога желанията му бягат, а някога – действията. Искате ли да бъдете господари на вашите мисли, желания и действия, вие трябва да положите душата си за тях.

Казвате: „Ние трябва да бъдем добри, да правим добро.” – За да бъдете добри, трябва да прилагате в живота си всяка добра мисъл. Приложите ли я, ще имате резултати. Обаче част от това, което спечелите от тази работа, трябва да дадете и на самата мисъл. И тя иска дял от работата ви. Когато казвате, че някоя мисъл трябва да се реализира, това показва, че вие изпълнявате нейното желание, понеже мислите, чувствата и действията на човека са живи същества. Тъй щото, когато желанието на някоя мисъл да се реализира умре, с него заедно и мисълта умира. Не знаете ли как да постъпите с някоя мисъл, тя умира, както и хората. Да умре някоя мисъл, това подразбира да изчезне формата ѝ, в която се е проявила тя. Разруши ли се формата ѝ, тази мисъл като същина остава да живее, но се връща там, отдето е излязла, и вие не можете вече да разполагате с нея. Ако мисълта е Божествена, тя се връща при Бога. Мисълта за вас

е изгубена, както изгубвате децата си. Имате едно малко дете, което умира, т.е. формата му пред вас изчезва. Като изгубите тази форма, вие отивате на гробищата: плачете, скърбите, но и там вашият Петканчо го няма. Чакате от него писмо, но той и писмо не ви пише. Защо? – Не сте постъпили добре с него.

*Аз съм добрият пастир и познавам Моите;
и Моите Мене познават. (14. ст.)*

Значи всяка мисъл, всяко чувство и всяко желание, които минават през нас, представляват разумни същества, които по този начин се свързват с нас, и ние с тях. Следователно, ако човек осакати някои от своите мисли, чувства или желания, с това той прекъсва връзките си с разумните същества, чиито са тия мисли, чувства и желания. По този начин човек се изолира от разумните същества, с които по-рано е бил във връзка. Защо? – Защото той няма вече съответните органи, с които да влезе във връзка. Ето защо човек трябва свещено да пази своите мисли и желания, понеже те са пътища, чрез които той се свързва с Божествения свят, с ангелите, със светиите, с всички добри хора, изобщо с всичко онова, което носи радост и веселие за душата.

Казвам: всяко друго обяснение, което може да се даде за мислите и желанията, е механическо. Някой учен ще каже, че мисълта представлява известен род вибрации на някаква особено тънка материя. Вярно е, че мисълта представлява сбор от вибрации, от светлина и топлина, но всъщност тя представлява среда, чрез която човек влиза в общение с висшия разумен свят. И тогава човек има главно една свещена мисъл и едно свещено чувство в себе си. Те са мисълта за Бога и чувството за Бога. Унищожи ли човек тази свещена мисъл и това свещено чувство, с това той унищожава и себе си. Защо? – Защото само чрез тях той влиза в общение с Бога. Чрез всички

останали мисли човек влиза в общение с други същества, но само чрез една специфична мисъл той се съобщава с Бога. Значи тази свещена мисъл и това свещено чувство у човека ние наричаме дух и душа. Докато човек пази свещената мисъл в себе си, т.е. духа си, и свещеното чувство, т.е. душата си, чрез които влиза в общение с Бога, дотогава той е гражданин на Царството Божие. В този смисъл човек най-първо трябва да люби Бога, защото всички мисли и чувства у него са родени именно от тази свещена мисъл и от това свещено чувство.

*Както Ме познава Отец, и Аз познавам Отца;
и душата Си полагам заради овците. (15. ст.)*

Познаването на Бога ще дойде само тогава, когато и Бог ни познава.

*И други овци имам, които не са от този двор,
и тях трябва да събера;
и ще бъде едно стадо и един пастир. (16. ст.)*

Някой има желание да бъде учител. Кое е първото необходимо условие за учителя? – Учителят трябва да познава Бога и Бог да го познава. Човек не може да бъде учител, докато не познава Бога и докато Бог не го познава. Някой казва: „Аз мога да бъда учител.” – Ако познаваш Бога и ако Той те познава, можеш да бъдеш учител. Не те ли познава Бог, не Го ли познаваш и ти, никакъв учител не можеш да бъдеш. Казвате: „Нима Бог не може да говори и на нас?” Бог може да говори на всички, но при следното условие: да Го познавате и Той да ви познава. Познавате ли Го, Той ще ви говори; не Го ли познавате, няма да ви говори. Кога могат двама души да си говорят? – Само когато се познават. Щом се познават, те имат желание да си поговорят. Познаването почива върху закона на Любовта. Вие не можете да говорите на човек, когото не обичате. За да му говорите,

непременно трябва да го обичате. Не обичате ли някого, не ви ли обича и той, вие сте глухи един за друг.

*Затова Отец Ме люби,
защото Аз полагам душата Си,
за да я взема пак. (17. ст.)*

Много хора се мъчат да измислят нещо ново в света. Казвам: всичко, каквото хората знаят, е вехто. Всичко, което съществува в Природата, е също така вехто. Ново е само това, което излиза от Бога. И затова Соломон, след като е опитал всичкото знание и мъдрост на света, казал: „Няма нищо ново под Слънцето. Суета на суетите, всичко е суета!“ На това основание днес хората не са доволни от старото. Кой човек е доволен от своите стари дрехи? Сега ще ви предам накратко един мистичен разказ, за да видите какво Бог носи в света, какво Той дава за всяка душа. Едно време, когато Господ създал света, решил да слезе на Земята, между хората, да ги посети. В това време хората били още безгрешни, всеки изпълнявал работата си добре, усърдно. Най-първо Бог слязъл при един книжовник, когото заварил с перо в ръка, потопено в мастило, готов да пише. Бог се спрял при него за малко и първата мисъл, която прочел у книжовника, била: „Колко време ще остане Бог при мене? Да не би да остане повече, че да изсърхне мастилото на перото ми.“ Бог му казал само една дума: „Пиши!“ – и си отишъл. След това Бог посетил един свещеник, който се приготвял за служба: бил купил от най-скъпия тамян, турил го бил в кадилницата и бил започнал да изпълнява службата си. Като видял Господа при себе си, рекъл: „Дали няма да остане Бог дълго време при мене, та да ми попречи в изпълнението на службата ми, и тамянът ми да изгори напразно?“ Бог прочел и неговата мисъл, казал му само една дума: „Кади!“ – и си заминал. После Бог минал покрай един военен, който тъкмо изваждал

сабята и се готвел да даде команда на войниците си. Като видял Бога, той казал: „Дали ще остане Бог дълго време при мене, та да ми попречи да дам командата си навреме?” Бог му казал: „Командвай!” – и си отишъл. Отива при една майка, която току-що турила вода в коритото, за да къпе детето си. Като видяла Господа, тя рекла: „Дали ще остане Бог дълго време при мене, та да ми попречи да окъпя детето си? Водата ми ще изстине, отново ще трябва да я сгорещявам.” Бог разбрал и нейната мисъл, но и на нея казал само една дума: „Къпи!” – и си заминал. Минава най-после покрай една млада мома, която в този момент именно пишела любовно писмо на своя възлюбен, за да се срещнат някъде. Като видяла Господа, тя си казала: „Дали ще остане Бог дълго време при мене, та да ми попречи да довърша писмото си и да не успея да се срещна със своя възлюбен?” Бог ѝ казал само една дума: „Свърши!” – и си заминал. Така посетил Господ още много хора – и от всички научил едно и също нещо. Какво научил от хората? – Че всеки човек има някакво желание, което поставя в себе си по-високо и от Божественото, от идейното, вследствие на което не може да търпи, не може да издържа Неговото присъствие. Питам: каква култура може да има при такова разбиране на нещата?

Този разказ продължава и по-нататък. Когато книжовникът останал сам, погледнал към перото си и видял, че мастилото по него е засъхнало; топнал в мастилницата – и там мастилото било пресъхнало. По този начин той повече не могъл да пише. Свещеникът, като изпратил Бога, пристъпил към изпълнение на работата си, но какво било неговото учудване, като забелязал, че тамянът в кадилницата не се запалвал; така свещеникът не могъл да извърши службата си. Когато Бог заминал, майката се заела да изкъпе детето си, но водата от котела изчезнала и детето ѝ останало

некъпано. Военният пък, като се обърнал към войниците и започнал да ги командва, хванал сабята си, но останал много учуден, като видял, че тя цяла била ръждясала. Момата, която пишела писмо на своя възлюбен, успяла да го завърши и да го изпрати навреме, но възлюбеният ѝ бил заминал занаякъде и тя не могла да го види. След заминаването на Бога всички хора, които Той посетил, останали с убеждението, че слизането на Бога на Земята носи нещастия за хората. Казвам: заключението на хората не е правилно. Идването на Бога между хората не носи нещастия за тях, но страданията и нещастията им се дължат на това, че те не приели Бога, както трябва. Те искали да свършат своята работа, а пренебрегнали Божественото в себе си.

Питам: за кого е писал книжовникът? Кому е служил свещеникът? За кого е воювал военният? От какви подбуждения майката е отглеждала своето дете? Какво е искала момата от своя възлюбен? Нима книжовникът не е пишел за просветление на човешките умове, за придобиване на знание и мъдрост? Нима свещеникът не е служил на Бога? Нима военният не е воювал за истина и свобода? Нима майката не е отглеждала детето си в името на Любовта? Нима момата не е търсила Бога в своя възлюбен? Всичко това показва, че стремежите на хората са прави, но пътищата, по които се реализират тия стремежи, не са прави. За правилното им реализиране се изисква дълбоко разбиране на вътрешния живот.

Този мистичен разказ се отнася и към човешката душа. Не знае ли човек как да постъпи с Божественото в себе си, и най-хубавите копнежи на душата изсъхват, най-красивите мисли и чувства се изгубват. Дойде ли човек до това положение, той започва да отдава всички свои неуспехи на някакви вътрешни или външни причини. Всъщност това се дължи на неразбирането как да се постъпи с

Божественото, когато То посети човека. Ако вие сте в положението на книжовника или на свещеника, или на военния, или на майката, или на момата, как ще постъпите, като дойде Господ при вас? Ще оставя вие сами да разрешите този ребус. Какво ще направите вие, когато дойде Господ при вас? – Когато Бог дойде при вас, Той все ще ви намери в едно от изброените по-горе положения: като книжовник, като свещеник, като военен, като майка или като мома, която пише на своя възлюбен.

Сега ще дойдем до края на мистичния разказ. Най-после Господ посетил един готвач, който наскоро завършил курса по готварство и се заел да практикува своето изкуство. Едва що турил на огъня тенджерата с лука да се пържи, когато Бог го посетил. Готвачът се спрял, позамислил се и си казал: „Дали ще седи Бог много време при мене? Боя се, че ако остане повече време тук, лукът ми ще прегори и яденето ще се развали, няма да бъде вкусно.” Обаче готвачът бил най-искрен от всички ония, които Бог посетил. Още докато си помислил, че Бог със Своето присъствие ще му попречи, веднага съзнал погрешката си, разкалял се и казал: „Господи, направих една погрешка.” – „В какво седи погрешката ти?” – „Прости ми, Господи, аз си помислих, че като дойдè при мене, ще останеш за повече време и яденето ми ще прегори. Искам да напусна този занаят – той не е за мене, големи пакости ще ми създаде. Все ще се случи някога яденето ми да прегори и ще мисля, че Ти си причина за това.”

Питам: какво е казал Господ на този готвач след неговата изповед? – Вие сами трябва да отговорите на този въпрос. Казвам: най-учен от всички, които Бог посетил, бил готвачът, който изповядал грешката си. Затова и до днес лукът цъпри в тенджерата на готвача. Тъй щото, ако питате защо цъпри лукът в тенджерата на готвача, ще знаете, че причината за това седи в неговата изповед.

Готвачът всякога се изповядва. Който се изповядва, той е на мястото на готвача. Готвачът има по-голям шанс за успех и от книжовника, и от свещеника, и от военния, и от майката, и от младата мома. Защо? – Защото лукът в тенджерата и до днес цъпри. Понеже тази мисъл е реална, преведете я и я приложете в живота си. Намерете кой е готвачът у вас и де е тенджерата, в която готви! Господ казал на готвача: „Готви добре, докато разбереш езика на цъцренето!”

*И тъй, пак стана раздор
между юдеите за тези думи.*

И мнозина от тях казваха:

Бяс има и луд е; що Го слушате?

Други казваха: Тези думи

не са на беснуем човек.

Може ли бяс да отваря

очи на слепи? (19., 20. и 21. ст.)

Тези стихове изразяват вътрешния бунт, който става в човешката душа. Раздорът между юдеите говори за вътрешния бунт у човека. Когато Истината дойде у човека, той винаги се бунтува. Когато човек не може да постигне някое свое желание, той пак се бунтува, готов е да направи големи пакости.

Отец Ми, Който Ми ги даде,

от всички е най-голям;

и никой не може да ги грабне

от ръката на Отца Ми. (29. ст.)

Аз и Отец едно сме. (30. ст.)

Христос не казва, че овците са Негови, но казва:

Отец Ми, Който Ми ги даде,

от всички е най-голям.

С тези думи Христос обръща внимание на това, че душите са излезли от Бога.

Тогаз пак взеха юдеите камъни да Го убият.

Отговори им Исус: Много добри дела

от Отца Моего ви показвах; за кое от тези дела

хвърляте камъни върху Мене?

Отговориха Му юдеите и рекоха:

За добро дело не хвърляме камъни върху Тебе,

но за богохулство, и защото Ти,

като си човек, правиш себе си Бог. (31, 32 и 33 ст.).

Оттук се вижда, че Христовите думи са засегнали честолубието на юдеите, вследствие на което старото у тях влиза в борба с новото.

Ако не правя делата на Отца Моего,

не вярвайте в Мене;

но ако ги правя, в Мене като не вярвате,

вярвайте в делата, за да познаете

и да повярвате, че Отец е в Мене,

и аз в Него. (37. и 38. ст.)

За да им говори Христос така, това показва, че те нито Бога познаваха, нито Христа познаваха.

Сега ще се пазите да нямате мисли и желания като тези на евреите. Често чрезмерните желания са спънка в живота на човека. Те са причина за греха, а грехът разслабва човека, той докарва преждевременна старост. Старият човек пък се занимава само със своите болки, със своето минало. В душата на стария няма нищо ново. Той казва: „На младини беше всичко. Сега няма нищо ново.” Ето защо трябва да се пазите от греха и от това, което старостта носи. Не се спирайте върху буквата на нещата: буквата умъртвява, духът носи живот. Според процесите, които виждаме в Природата, старият

винаги очаква смърт, младият – живот. Затова казваме: старото носи смърт, младото – живот. Когато разглеждаме старостта в смисъл на мъдрост, това се отнася към друг свят. И тогава под думата стар се разбира човек с опитност, със знание, със сила. Старият човек, който не е разбрал живота, той умира; който е разбрал живота, той оживява. Старият, който е станал силен, умен и мъдър, той е разбрал живота; старият, който не е станал силен, умен и мъдър, той не е разбрал живота.

Както виждате, днес денят е много хубав, няма никакви препятствия, за да разберете Истината. Всеки сам може да си постави някакво препятствие като параван и да не може да разбере Истината. Някой седи зад паравана и казва: „Не мога да изляза оттук.” Кога човек си поставя параван? – Когато се отклонява от правия, от Божия път. Пръв Адам си направи параван и се скри зад него. Господ го потърси: „Адаме, де си?” Скрит зад паравана, Адам мълчал. Господ го намерил скрит зад паравана и го запитал: „Защо не се обаждаш?” – „Господи, чух гласа Ти, но се боях да Ти се обадя.” – „Защо се боиш?” – Веднага философията дошла в помощ на Адам. Той започнал да се аргументира: „Господи, аз мислех, че другарката, която ми даде, ще ми бъде помощница, а тя ме тикна в едно предприятие, в което изгубихме всичко, каквото ни даде.” Бог хвана тогава неговата другарка, предприемача. Тя каза: „Търговецът, от когото отидох да купувам стока, ме излъга – даде ми лоша стока и задигна парите ми.” Така започнаха редица аргументирания: „Светът не е направен, както трябва; отношенията между хората не са разумни; търговците не са честни хора”, и т.н. Господ запитал жената: „Ти защо не опита стоката, която купуваш?” На онзи адепт, който я изкушаваше около дървото, тя можеше да каже: „Преди да вкуся от забранения плод, аз ще опитам по някакъв начин истинността на твоите думи.” По това

време в рая имаше много животни. Тя трябваше да даде този плод на някой кон например – той пръв да го опита, за да се види дали наистина той ще стане като Бога. Конете обичат ябълки, тъй щото конят щеше да изяде този плод. Обаче жената не направи опита с коня или с друго някое животно, но го приложи върху себе си.

Разказът за грехопадението на първия човек крие в себе си една от великите тайни на Живота. Тази тайна е изнесена в Библията в скрита форма: може би и за хиляди години ще остане неразкрита за човечеството, защото хората не са готови още да я разберат. Засега не е позволено да се обясняват причините за грехопадението. Онези, които разбират вътрешния смисъл на живота, знаят тия причини: те знаят, че има неизбежни неща в живота, но защо, за какво става всичко това, мълчат. Съществува следният закон: всичко изпитвайте, доброто дръжте! Човек не трябва да приема всичко на доверие, но той трябва да проверява, да изпитва нещата. Представете си, че един търговец на въжета дойде при вас и ви предлага от тия въжета, които препоръчва за много здрави. Най-първо вие трябва да ги опитате, за да видите дали наистина тези въжета са яки. Как ще ги опитате: със себе си ли ще направите опита, или с нещо друго? Вие имате един дълбок кладенец, от който вадите с кофа вода. За тази цел вие закачате кофата, която събира около 100 кг вода, за въжето, което искате да опитате, и я пущате в кладенеца. Така спущате кофата няколко пъти в кладенеца – и ако въжето издържа на тази тежест, значи то е здраво. Тогава може да си купите колкото въжета искате. Обаче опита ще направите първо с кофата, а после със себе си. Ще имате предвид метода: първо ще спуснете въжето с кофата в кладенеца, а после ще влезете вие.

Казвам: Ева направи опит със себе си и сгреши. Да прави човек опити със себе си, т.е. със своята душа и със своя дух, това са

рисковани неща. Всичко изпитвайте, но себе си не изпитвайте! Това подразбира: изпитвайте условията, в които живеете, но себе си никога! Изпитвайте мислите, чувствата, действията си, но себе си, т.е. своята душа и своя дух, никога не изпитвайте! Тази е истинската философия на живота. Защо трябва да изпитвате душата и духа си? Какво ще придобиете, ако изпитвате душата и духа си? – Нищо няма да придобиете. Не правете опит с това, което Бог е създал! Не правете опит със Свещената книга, която Бог е написал! Тази книга ще пазите като зеницата на окото си. От нея ще четете и ще учите. Тя ще бъде най-главното ви ръководство в живота. Докато имате тази книга и учите от нея, тя ще ви служи като магическа тояжка: с нея ще можете всичко да извършите.

Ето защо казвам: не правете опити с Божествените работи! Има неща, с които можете да правите опити. Те съставляват материалния, външния свят. Той е свят за опити. Дойдете ли обаче до душата и до духа си, тях ще пазите свещено. Те са излезли от Бога. Щом е така, никакви опити не правете с тях. Имате ли свещени чувства и мисли към душата и духа си, вие ще имате такива свещени мисли и чувства и по отношение към Бога. Що се отнася до вашите физически, преходни мисли, чувства и действия в живота – това е друг въпрос: тях можете да подлагате на разни опити. Дойдете ли до човека като до идейно същество, което търси нещо, стреми се към него и когато става, и когато ляга – това е великото, свещеното, красивото – това са духът и душата. Духът и душата представляват велика тайна за човека. Когато човек дойде до онова просветление на съзнанието си – да разбере що е душа и що е дух, той ще намери и своя Учител, който ще го събуди. Този момент – събуждането на ученика от Учителя, представлява същевременно вътрешно мистично разбиране на нещата. Учителят може да ви намери като книжовник с перо в ръка,

като свещеник с кадилница в ръка, като военен със своята сабя, като майка, която къпе детето си, или като мома, която пише на своя възлюбен. Всички тия положения са символи, които трябва да се преведат. При каквото положение и да ви намери Господ, едно е важно – да знаете как да постъпите.

Питам: как нарекохме днешния ден? – Ден на Божествената наука. Как сте постъпвали досега според вашата наука? – Работили сте, писали сте, но мастилото на перото ви всякога е засъхвало. Какво представлява пресъхването на мастилото? – Непостигнати желания. Някой казва: „Имах едно желание, но не можах да го постигна; имах една мисъл, но не можах да я реализирам.” Защо? – Имало е нещо куцо, нещо хромо у вас. Защо окуця Яков? – Понеже не можа да разбере Истината, той се бори с Господа – Бог го бутна и той окуця. Мъчно можа да се изправи нещо в характера на Яков. Той разбра отчасти само Истината, затова се хвана за Господа и каза: „Няма да те пусна, докато не ме благословиш.” Господ го благослови, но го остави куц. Тази хромавост у него се яви вследствие на неговите прегрешения към брат му и към баща му, както и към неговата душа. Той взе първородството от брат си, излъга баща си, като се представи вместо брат си Исав, и по този начин взе благословието от баща си. И след това Бог трябваше цели 14 години да го учи да не се изкушава и да не ходи по чужди умове. След изтичането на тези 14 години той трябваше да се върне в бащиния си дом, но из пътя окуця като резултат на вътрешния недъг в характера си.

Всеки човек иска като Яков да се справи с миналото си, което наричат карма, но трябва да се справи прямо, ребром: да отвори сърцето си, както готвачът отвори сърцето си за Господа, и да каже: „Господи, искам да напусна този занаят!” Казвам: всички вие искате да бъдете добри, та като дойде Господ, да ви намери такива. Когато

Бог дойде при книжовника, работата му трябваше да бъде свършена, а Бог го завари с недовършена работа. Когато Бог посети военния, той трябваше да тури сабята си в ножницата – да е свършил вече работата си. Когато Бог отиде при свещеника, той трябваше да е свършил службата си; когато отиде при майката, тя трябваше да е окъпала вече детето си; когато отиде при младата мома, тя трябваше да е написала писмото на своя възлюбен. И най-последно, когато Бог посети готвача, и той трябваше да е сготвил яденето и трябваше да каже: „Господи, радвам се, че ме посети. Заповядай да Те угостя!”

Драмата в душата на човека се крие в това, че когато Бог го посещава, намира го с недовършена работа. Дойде ли Бог при вас, работата ви трябва да бъде свършена. Тази основна мисъл трябва да държите в ума си, а не само мисълта, че трябва да бъдете добри. Първия път Бог ви завари с недовършена работа. Когато дойде втори път при вас, как трябва да ви намери? Пак ли трябва да държите перо, сабя и кадилница в ръка? Работата на книжовника, на свещеника, на военния, на майката, на младата мома и на готвача трябва да бъде свършена, за да им даде Бог нова работа. Време е вече да ви се даде нова работа. Ако държите перо в ръка, ако държите сабя в ръка, ако държите кадилница в ръка, ако къпете детето си, ако пишете писмо на възлюбения си и ако готвите, когато Бог ви посети, знайте, че ще стане това, което досега е ставало. Слезе ли Бог на Земята, работата на всички хора трябва да бъде свършена!

Веднъж запитали магарето защо го бият. То отговорило: „Бият ме, за да не съм магаре.” – „Ами защо си магаре?” – „Исках да мина през посвещение, да разбера тайните на Бога, но не можах и затова станах магаре. Едно научих: докато разбера Божествените тайни, много цепеници ще се стоварят върху гърба ми.” Днес, когато магарето реве, то казва: „Труден е пътят на посвещението!”

Следователно, за да се дойде до четвъртото посвещение, човек трябва да мине през пътя на магарето. Дълго време ще го бият и след този бой то най-после ще каже: „Посветих се!“ Смисълът на посвещението не седи само в това – да знаеш, че са те били, но трябва да научиш нещо от този бой. Истинско посвещение минава този, който всякога знае за какво го бият. Например натоварят ли те с дърва, трябва да знаеш защо те товарят; ударят ли ти десет или повече тояги, трябва да знаеш защо те бият. Някои ще ти казват, че си магаре с дълги уши, че не трябва да ревеш тъй силно, че не можеш да носиш вода или че си упорит, своенравен.

При посвещението си човек трябва да превръща всички тия неща: да се освободи от положението, в което се намира, иначе ще минава от едно прераждане в друго и ще се намери все в същото положение – като магаре. Магарето е символ на неблагоприятните условия, които човек трябва да преодолее и с които трябва да се справи. Тъй щото в съзнанието си човек трябва да мине в по-високо положение от това, в което се намира. Няма нищо лошо в магарешката форма. Запитайте вълка нещо за магарето, и той веднага ще започне да се облизва. Вълкът високо цени магарешкото месо. Достатъчно е един път само да е ял магарешко месо, за да обикаля след това цели девет месеца на същото място, за да намери още едно магаре. Само вълкът знае какво се крие в магарешкото месо. Когато вълкът яде магарешко месо, той вече придобива неговата опитност и не иска втори път да минава през същата форма. Вълк, който е ял един път магарешко месо, иска или не иска, свързва се вече с магарето и става магаре.

И тъй, ако човек не може да разреши трудните условия на живота, той се ограничава; разреши ли ги, той се освобождава. Тъй както светът е устроен, той представлява път, метод, чрез който Бог

работи. Когато изучаваме минералите, скъпоценните камъни, растенията и животните, ние трябва да се спираме върху смисъла, който се крие в тях. Когато изучаваме светлината, топлината, също така трябва да изучаваме техния смисъл и предназначение. След създаването на света Бог е поставил първия човек в райската градина, между растения и животни, като му е казал да ги завладее. Да ги завладее – това подразбира да ги изучи, да се ползва от тях, да бъде разумен господар на Земята, ако иска да бъде щастлив.

Казвам: блажени сте, когато Бог дойде между вас и намери, че сте свършили работата си и че чакате да ви се даде нова.

Сега ще направим една малка екскурзия до връх Дамка.

Четвърта беседа от Учителя, държана на 20 август 1930 г., 6 часа сутринта, при Второто рилско езеро

БОЖЕСТВЕНА ВРЪЗКА

Каква беше задачата за днес? – Днешният ден е определен за възстановяване на връзката ни с Бога. Този ден е един от важните дни. Задачата, която имате днес, ще важи и през цялата година. Задачите, които ви се дадоха през тези пет дни, от неделя до четвъртък, ще важат и за цялата година. Първият ден, неделята, беше определен за работа върху освобождението на човека. Значи всеки ще работи за освобождението си. Понеделник беше ден на освещение. Човек трябва да посвети живота си в служене на Бога. Вторник беше определен за работа върху Любовета, Мъдростта и Истината. Сряда беше определен ден за Божествената наука. Четвъртък – ден за възстановяване на Божествената връзка. Питам: какво се изисква на физическия свят, за да направите някаква връзка? Например за да свържете един конец, той непременно трябва да има два края. Ако краецът имаше само един край, по никой начин не би могъл да се свърже. Защо и как се свързват конците? Защо и как се свързват въжетата, с които се пуцат кофите в кладенците? – Конците се свързват един с друг, за да послужат за нещо. Единият край на въжето се връзва за дръжката на кладенеца, а другият край се връзва за кофа, за да се извади вода от кладенеца. Значи и въжетата се свързват, за да послужат за нещо.

Следователно, ако човек не направи някаква връзка, той не може да постигне своите желания. Връзката е метод за постигане на известни желания. Ако имате въже, с което искате да извадите вода, какво трябва да направите? – Ще вържете въжето за кофата и така ще извадите вода. Нямате ли кофа, която да завържете за въжето, не можете да извадите вода. Значи съедините ли двата края, т.е.

направите ли връзката добре, вие можете да работите. За да работи човек правилно, у него трябва да стане вътрешно преобразование, което се постига именно чрез връзката. Казвам: човек може да работи само след като направи връзка. Работа и връзка вървят едно след друго. Някога човек сам прави връзка, някога други я правят. Обаче който и да направи връзката, важно е човек да има тази връзка и да работи, за да може и Живата Природа да работи върху него. Такъв е Божественият закон, който носи новото в живота. В какво седи новото? – В Божествената връзка. Който разбира смисъла на връзката, за него няма по-хубаво нещо в живота от нея. Който не разбира смисъла ѝ, няма по-лошо нещо от връзката. Значи връзката произвежда два различни резултата. Например ако ръката на човека не е свързана за тялото, може ли тя да бъде това благо за него, каквото всъщност представлява? Понеже ръката е свързана за тялото, затова тя принася полза на човека. Ако езикът не е добре свързан в устата, каква полза ще принесе на човека? Колкото и лош да е езикът на някой човек, като е свързан, той все пак може да каже и нещо добро с него. Ако очите на човека не бяха свързани с мускулите, те не биха го ползвали в нищо. В този случай няма по-хубаво нещо от връзката.

Следователно всяко нещо, което ни принася радост и веселие, се дължи именно на вътрешната връзка между нещата и явленията. Тази вътрешна връзка е поставена от Бога, благодарение на което Той присъства навсякъде. Ние наричаме тази връзка Божествена, без разлика на това дали я съзнавате, или не. Ако я съзнавате, ще се радвате; ако не я съзнавате, ще се чудите как е направено окото, как се държи езикът, и т.н. Тъй щото всяка мисъл, всяко чувство, които се проявяват у нас, не са нищо друго, освен присъствието на Живия Господ, Когото ние търсим навсякъде. Всяка мисъл е резултат на вътрешната връзка с някое разумно същество. Мнозина може да не

разбират как е станала тази връзка, но това нищо не значи – връзката съществува. Едно от условията за възстановяване на вътрешната връзка с Бога е благодарността. Защо трябва да благодари човек на Бога? И защо трябва да се радва?

Казано е в Битие, 1-ва глава:

*В началото създаде Бог
небето и земята. (1. ст.)*

Ако Бог не беше създал небето и Земята, нямаше на какво да се радвате. Затова всяка сутрин, като ставате, благодарете на Бога, че с очите си виждате небето, а с краката си ходите по земята.

*А земята беше неустроена и пуста;
и тъмнина бе върху бездната,
и Дух Божий се носеше върху водата. (2. ст.)*

Радвайте се, че Дух Божий се носеше върху водата, върху тази безформена материя, и я устройваше, оформяше.

*И рече Бог: Да бъде виделина!
И стана виделина. (3. ст.)*

Радвайте се, че има виделина в света, защото без нея нищо не бихте могли да различите: тя разкрива красотата и хармонията в Природата, които и ние сме дошли тук да видим.

*И нарече Бог виделината ден,
и тъмнината нарече нощ. (5. ст.)*

Радвайте се на деня и нощта, които Бог създаде: деня – за работа; нощта – за почивка.

*И рече Бог: да бъде твърд посред водите,
и да разлъчи вода от вода. (6. ст.)*

Радвайте се на водата в езерата и в реките! Радвайте се на водата в изворите – на всичката вода! Радвайте се на водата в чешмичката,

която тук направихме! Водата, която Бог създаде, е проводник на живота.

И нарече Бог твърдта небе. (8. ст.)

Радвайте се на небето, което е устроено и по което виждате слънце, луна и безброй звезди!

*И нарече Бог сушата земя,
и събранието на водата нарече море. (10. ст.)*

Благодарете и за сушата, по която днес стъпвате! Направете превод на думите земя, суша, море – те имат вътрешен смисъл. Всички тия неща, които заобикалят човека, завладяват ума му и той започва да учи, да се развива правилно.

*И рече Бог: да прорасти земята
зелена трева, която да дава семе,
и дърво плодносно, което да ражда
плод по вида си, на който семето
да е в него на земята. (11. ст.)*

Благодарете за тревите, за дърветата, за всичко, което виждате върху земята, по която ходите. Значи и днес, заедно с вчерашния ден, благодарете на Бога, че можете да виждате Слънцето и Луната на небето, а вечерно време – и звездите. Когато Бог създаде Слънцето и Луната, тогава и науката се яви у нас. Бог създаде още рибите, птиците и млекопитаещите, които изразяват Божествени сили.

*И благослови ги Бог и рече:
Плодете се и множете се,
и напълнете водата в морята:
нека се умножат и птиците по земята. (22. ст.)*

*И рече Бог: Да произведе земята
животни одушевени по вида им,
скотове и гадове, и зверове*

на земята по вида им. (24. ст.)

Когато у вас се яви някое лошо чувство, това се дължи на животните у вас, които обаче имат своето дълбоко предназначение. Добрите чувства се дължат на млекопитаещите, а лошите чувства – на зверовете, на хищните животни.

И създаде Бог човека по образу Своему,

по образу Божию създаде го:

мъжки и женски пол ги създаде. (27. ст.)

Благодарете на Бога, че ви е създал по образ и подобие Свое!

И благослови ги Бог, и рече им:

Плодете се и множете се,

и напълнете земята, и обладайте я;

и владейте над рибите морски,

и над птиците небесни,

и над всяко животно,

което се движи по земята. (28. ст.)

Благодарете на Бога за тази власт, която ви е дал. Вие можете да упражните тази власт само тогава, когато благодарите за всичко.

И тъй, днешния ден ще посветим на мисълта, че ние сме направени по образ и подобие Божие, Който ни е дал власт над понискостоящите от нас същества. Това се отнася до вътрешния човек, до Божественото у него. Благодарите ли на Бога, давате ли предимство на Божественото у вас, всичките ви желания ще се постигнат. Не признавате ли реда, по който светът е създаден, нищо не можете да постигнете. И религиозните, и учените хора трябва да вървят по пътя, който Бог е определил. Бог създаде света, но още не го е завършил. Тъй както светът се развива, всичко върви към реализиране на Божествените идеи.

Сега ще работите за възстановяване, за уякване на връзката ви с Бога, за да чувствате Неговото присъствие всякога и навсякъде. Например, като наблюдавате сутрин изгряващото Слънце, а вечер – Луната и звездите по небето, сърцата ви да трептят, да чувствате Божието присъствие.

Днешният ден е тържествен, защото Дух Божий присъства между нас. Божието дихание е навсякъде. Много неща не са ясни за вас по единствената причина, че сте в долината. Може ли този, който е в долината, да вижда това, което друг вижда на планината? Това не показва, че този, който е в долината, не е способен да вижда, както онзи, който е на планината. И той може да вижда, както този на планината, но днес няма възможност да се качи на това високо място, вследствие на което много неща за него не са ясни. Следователно, когато някои неща не са ясни за вас, вие трябва да напуснете долината, да се качите на планината и оттам да ги разглеждате. Значи от изгрева на Слънцето до обяд човек седи на планината. Този процес в нашия живот е възходящ. Ние го наричаме служене на Бога. Дойде ли Слънцето до най-високия връх на планината, то започва постепенно да слиза, върви към залязване. С него заедно и човек прави друга дъга в своя живот: той слиза в долината, дето ще започне Божествената работа.

На другия ден, от изгрева на Слънцето до обяд, човек пак се качва на планината, а след обяд слиза в долината да работи. През нощта човек е пак на работа. Тогава започва най-грубата работа – пречистване на къщата. Господарят излиза от къщата си, т.е. от своето тяло, а слугите пречистват цялата къща. Сутринта, когато господарят, т.е. Божественото в човека, се върне в къщата си, намира всичко пречистено, в пълен ред и порядък, и започва работата си: изкачване на високия връх и после слизване в долината, на работа.

Следователно възкачването нагоре е път на Божественото, а слизането в долината е път на човешкото.

И в съзнанието на хората стават същите процеси: възкачване и слизание. Когато работите на хората не вървят добре, те се мъчат, страдат. Това показва, че в съзнанието им става процес на слизание, процес на залязване на Слънцето. За да излязат от това положение, те трябва да направят един полукръг. Следователно, когато човек страда, той трябва да има търпение да почака изгряването на Слънцето. Изгрее ли Слънцето, всичките му страдания и противоречия изчезват. Изгревът на Слънцето носи Божиите благословения. Изгревът на Слънцето носи всички възможности за реализиране на човешките желания. От изгрева на Слънцето до обяд човек не мисли за страданията, защото до това време идат Божиите благословения. От обяд нататък човек започва да мисли за страданията. При запазване на Слънцето той започва да мисли вече за ликвидиране със страданията с всички вземания – давания. Така човек се приготвя за следващия Божествен ден, който е вечен, понеже извира от Вечното Начало на живота.

Казвам: връзката, която ще възстановите днес, не се отнася само за един ден. Божественият ден се състои от много човешки дни. Вие нямате представа за дължината на Божествения ден по причина на прекъсванията, които стават във вашето съзнание. Във физическия живот има една фаза, която точно определя обстановката на нещата. Например при определяне на времето в часовника се отбелязва моментът, когато Слънцето изгрява и залязва. Хора, у които чувствителността и чувството за време е силно развито, могат без часовник да определят точно часа, с разлика най-много от пет минути. Ако събудите такъв човек нощем и го запитате за часа, той ще ви определи времето. Даже часовниците не определят толкова

точно времето, както някои хора го определят вътрешно. Земята не се движи механически, както ние предполагаме.

И тъй, хубавите дни, които имате тук, са благо за нас, с което Бог ни удостоява. Това благо е признак на Божието благословение. Първия ден, в неделя, имаше тук-таме малко облаци, които говорят за малки противодействия. Днес вече имаме най-хубаво време. По-хубаво време от това не може да се очаква. Последните пет дена, от неделя до четвъртък, представляват букет от хубави дни. Неделя и понеделник бяха подготвителни дни, но последните три дни – вторник, сряда и четвъртък, които бяха определени за работа, времето беше много хубаво. Следователно първите два дена показват, че ако работите по човешки, през годината ще имате малка мъгла. Времето през последните три дена показва, че ако работите по Божествен начин, всичките ви работи през годината ще вървят добре и ще се оправят. Тъй щото има връзка между времето и значението на дните. На това трябва да се обръща внимание. В сряда времето се оправи, денят беше много хубав. Той беше определен като ден на Божествената наука. Значи щом дойде Божествената наука, и времето се изяснява. Следователно знанието, науката разпръсват облаци и мъглите. Четвъртък – денят на Божествената връзка, пречисти всичко. Небето е свършено чисто, ясно. Следователно, когато човек направи връзка с Бога, и неговото небе ще се пречисти свършено, по него няма да има никакви облаци, никакви мъгли.

Казвам: стремете се да възстановите в себе си тази жива връзка! Не мислете, че нещата могат да се постигнат по механически начин. Един стих от Свещеното Писание казва: „Ние сме съработници на Бога.“ Значи, като работим за Бога, ние вземаме участие в Неговото дело. И тогава всичко онова, за което душата ни копнее, ще се постигне; всичко онова, към което нашият ум се стреми, ще се

реализира; всичко онова, което човешкото сърце желае, ще се осъществи. Изобщо всичко, което човек мисли, чувства и желае, той може да го постигне. Обаче не желайте да постигнете всичко изведнъж! Не желайте всичките ви цветя да цъфнат наведнъж! Защо? – Ако всички цветя в градината ви цъфнат наведнъж, радостта ви ще бъде голяма наистина, но за кратко време. Щом цветята ви прецъфтят, през останалото време от годината ще бъдете лишени от радост. Както Природата е наредила: цветята да цъфтят през течение на цялата година, тъй е най-хубаво. Не желайте всичката вода от извора да изтече изведнъж! Изтичането на водата е закон за постепенно реализиране на нещата. В това отношение и вашата мисъл трябва да бъде подобна на течащата вода, да няма прекъсване. Вашата мисъл трябва да бъде подвижна като въздуха. Дойдете ли до някой извор, благодарете, че Бог е създал водата, за да се ползвате от това благо. Поемете ли въздух в дробовите си, благодарете на Бога, че Той го е създал, за да познавате Неговите мисли. Видите ли сутрин изгряващото Слънце, благодарете на Бога, че го е създал, за да можете под неговите лъчи да различавате нещата.

Съвременните хора са се отклонили от Божествения път, забравили са Бога и търсят нещо отвън, което никой не може да им даде и което нийде не могат да намерят. Те дишат Божествения въздух, възприемат Божествените мисли, а насочват погледа си далече някъде в бъдещето, отдето нищо не могат да получат. Хората казват: „Някога, в далечното бъдеще, все ще постигнем желанията си.” На кое бъдеще се надяват? В настоящето човек може да постигне това, което желае – няма защо да очаква от бъдещето. Достатъчно е още днес да поеме той чрез въздуха Божествените мисли и да ги обработи в себе си. Един ден тези мисли ще израснат и ще дадат своя плод. Те ще създадат това бъдеще, което хората очакват. Те ще се оплодят в

градините на техните души и ще се проявят като светли мисли и желания. Дойде ли това време, хората ще бъдат разположени едни към други: те ще се обичат. Бъдещето на всички зависи от днешния ден. Помнете правилото: който се осигурява за един ден, той се осигурява за всички останали дни на живота си; и обратно: който се осигурява за всички дни на живота си, той се осигурява само за един ден.

Казвам: който мисли, че може да се осигури за цял живот, той ще се натъкне на стария живот, дето хората очакват щастие по механически начин. Например те очакват щастieto отвън – да ги обичат хората. Някоя мома се облече хубаво, накичи се и отиде на хорото да играе – търси някой момък да я хареса, да я направи щастлива. И момъкът се облече, отиде на хорото – гледа някоя мома да го хареса. Желанието на човека да бъде щастлив не е лошо, но той го търси по крив път. По този начин щастieto не се придобива. Някой човек иска да бъде учен, но след като стане учен, пак не е щастлив. Защо? – Той е придобил това знание неправилно и не е готов за него. Вместо да стане по-смирен, той се възгордява, вследствие на което хората не го уважават и започват да го обиждат. Този философ, ако напише някоя философска книга, ще иска всички да го зачитат, да го ценят. Не срещне ли това от тях, той ги нарича глупци, невежи, а с това ги настройва още повече против себе си. Този учен нарича хората глупци, невежи, а очаква от тях щастieto си, иска те да го повдигнат.

Друг някой казва: „Аз искам да живея по Бога, отричам се от светския живот.” Питам: какъв е светският и какъв е Божественият живот? Ще направя едно сравнение между светския и Божествения живот, за да видите в какво седи разликата. Когато човек яде: нахрани се хубаво и не благодари на Бога за яденето, като не признава, че

всичко това е дадено от Бога, той е в светския живот. Когато човек яде и благодари на Бога за всичко, което му е дал, той е в Божествения живот. Когато някой млад момък се хване на хорото до някоя мома и не благодари на Бога за здравите крака, които има, нито пък съзнава, че момата до него е от Бога създадена и Нему принадлежи, той е в светския живот. Обаче ако този момък благодари за здравите си крака и съзнава, че момата, която е до него, е Божие създание, той е в Божествения живот. Следователно всичко, което човек върши несъзнателно, е светско; всичко, което човек върши съзнателно, е Божествено. Който не признава, че благата, които има в живота си, са дадени от Бога, той е светски човек; а този, който признава, че благата, които има, са дадени от Бога, е Божествен човек. Когато съзнавате, че в дадена работа Бог взема участие, тя е Божествена; щом Бог не взема участие в някоя работа, тя е светска. В Божествените работи резултатите са добри, в човешките резултатите са лоши. Щом е така, вършете всичко, което е Божествено! Защо не благодарите на Бога, че имате здрави крака, с които можете да играете и да ходите?

Казвате: „Ние трябва да се обичаме, да се любим.“ Какво разбирате под думата любов? Ще поясня тази мисъл с един пример. Когато човек се влюби в някого, това означава, че той иска да опита неговия плод, т.е. иска да приеме малко топлина от неговата. Когато откъснете един плод от някое дърво, вие пожелавате да го вкусите, да опитате неговата сладост, да се уверите, че това, което Бог е създал, наистина е хубаво. Като вкусите плода, казвате: „Хубав е този плод!“ На същото основание, приеме ли човек малко топлина от своя възлюбен, вкуси ли от неговия плод, сърцето му непременно трепва. Топлината на възлюбения е плод от духовния свят. Значи момъкът се хваща на хорото при някоя мома заради плода ѝ. Има ли тя плод, той

ще играе, ще скача при нея на хорото; няма ли тя плод, няма да се хване при нея – ще отиде при друга мома.

Съвременните хора, които не могат да мислят по новия начин, като видят, че някой момък се е хванал на хорото при някоя хубава мома, те разглеждат въпроса по старому и казват: „Този момък се е хванал до онази мома, защото е красива.” – Това е криво разбиране на нещата. Те гледат на момъка като на вълк, който обикаля около някое агне. Защо вълкът обикаля агнето? – Да го изяде. Вълкът обаче не разбира Божиите пътища, а момъкът ги разбира. Така щото подбужденията на момъка и на вълка не са едни и същи. Вълкът не търси агнето заради неговото мляко, но той иска да го изяде. Той казва: „Аз обичам агнето.” Да обича агнето, това е правилно, но начинът, по който изразява своята любов, не е правилен. Вълкът казва: „Защо да не обичам агнето? Бог го е създал за мен.” Щом вълкът разсъждава така и яде агнетата, за него пък ще се намери още по-голям вълк, който ще обиколи няколко пъти около него, ще го нападне и ще го изяде. Вълкът ще каже: „Не, това не трябва да се допуска!” Питам: де е философията тогава, де е логиката? Вълкът може да напада по-слабите от себе си и да ги яде, а него не може да нападне някой по-силен вълк! Както вълкът напада агнето, на същото основание по-силният вълк ще нападне него. Противоречията в живота произтичат от това, че хората намират, че известни постъпки спрямо тях не са прави. Всяка постъпка на хората към някой човек не е нищо друго, освен отражение на някоя негова крива постъпка към известно живо същество. Както си постъпвал към другите, така ще постъпват и към теб. Казано е в Писанието: „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери.” Това е законът. Нещата се преповтарят. Лошите, неблагоприятни условия в живота идват да напомнят на

хората, че някои техни методи, схващания, учения или служенето им на Бога в някои отношения не са били прави.

Казвам: ние имаме предвид всичко това и то трябва абсолютно да се коригира. Смисълът на живота не седи в изпълнение Волята Божия по буква, но като изпълнявате волята на Бога, трябва постепенно да изправяте живота си, като му дадете онази цена, каквато той действително заслужава. Някой казва: „Непостижими са нашите желания.” – Непостижими са желанията само за онзи, който не работи, за онзи, който не знае как да работи, и за онзи, който няма връзка с Бога. За този, който работи, за този, който знае как да работи, и за този, който има връзка с Бога, всичко е постижимо. Искате ли да постигнете желанията на своята душа, първо възстановете връзката си с Бога и работете за Него, а не за себе си. Добродетелният човек работи за Бога, а никога за себе си. „Не работи за себе си!” – под това подразбирам: не работи за нисшето в себе си. „Работи за Бога!” – под това подразбирам: работи за висшето в себе си. Понеже Бог създаде всичко, човек трябва да се учи от Бога – да види как Той създаде света; и после по същия начин трябва да работи и той, за да създаде своя живот. Човешкият дух трябва да се носи над бездната, за да устрои в човека това, което не е устроено. В живота на човека има голям хаос, затова Божественото в него, господарят му, трябва да тури ред и порядък в неговия живот. Това значи да създаде човек характер в себе си. Кой ще му създаде характера? – Неговият дух. Духът твори в човека.

„В начало създаде Бог небето и земята.” Небето у нас – това е нашият дух, земята – това е нашата душа. Божественото, което непрекъснато работи, твори у нас, пише нашата свещена книга. Не пресъздаде ли човек своите мисли и чувства – да съзнава, че всичко, което Бог е направил, е добро – той нищо няма да постигне. Казано е

в Писанието, че Бог най-после създаде човека и го постави господар на всички животни. По същия начин, когато и вие създадете и устроите всичко в себе си, все ще поставите някого за господар, за да управлява онова, което сте създали. Кого ще поставите за господар? – Духът, висшето Себе.

И тъй, на всички предстои възстановяване на вътрешната връзка с Бога, вътрешно пречистване, както и придобиване на вътрешно знание, което да донесе правилно разбиране на живота. Придобийте ли тези неща, вие ще можете лесно да се справите с мъчнотиите, с противоречията на живота, които ви отдалечават от великата цел. Противоречията, мъчнотиите в живота са временни. За да реализира човек Божественото в себе си, той трябва да разбира общия план на Живота, който Бог е поставил. Който не разбира този общ план на живота и не върви по определения Божествен път, той нищо не може да постигне. Христос казва: „Ако и Аз постъпвам като вас, ще бъда подобен вам.“ Съзнавате ли всичко, което вършите, вие живеете по Бога. Живеете ли с тази мисъл дълго време, постъпвате ли според нея, тя ще ви помогне да реализирате всичко добро, което душата ви желае.

Как ще ви помогне тази мисъл? За изяснение на въпроса ще приведа следния пример. Представете си, че имате кладенец, дълбок 20–30 м. Колко време трябва да въртите дръжката на колелото, за да спуснете кофата в кладенеца и да извадите от него вода? – Трябват ви най-много 5–10 минути. Следователно, ако искате да реализирате някое ваше желание, непременно трябва да вървите в правия път. Вървите ли в този път, няма да минат повече от 5–10 минути, и желанието ви ще се реализира. През това време обаче вие трябва да въртите дръжката на колелото, за да спуснете кофата в кладенеца. Ако не знаете как да я въртите или очаквате други да въртят дръжката на

колелото, реализирането на вашето желание се отлага. Някой казва: „Чакам да дойде някой по-силен от мене, да хване дръжката и да ми извади вода.” – Това подразбира, че този човек чака благоприятни условия. Не чакайте да дойде по-силен човек от вас, но сами хванете дръжката на колелото и въртете. Няма да минат 5–10 минути, и ще изкарате водата горе. Извадите ли сами вода от кладенеца, останалото време от деня ще употребите за друга работа. Мислите ли, че сте деликатни, нежни и чакате да мине някой човек да извади вода вместо вас, вие ще изгубите целия ден в очакване и никаква друга работа няма да свършите. Това се случва и във всекидневния живот. Често много от съвременните хора изгубват целия живот за постигане на някои свои дребни желания.

Тази година ви се дава следната задача: да работите, да учите и да възстановите връзката си с Бога. Хубавото време днес показва, че ще имате Божието благословение: каквато работа започнете, ще я свършите добре. Вървите ли по Божия път, ще постигнете всичко, което желаете. Съзнавате ли, че всички положения, които хората заемат в живота, са еднакво важни и от Бога определени, вие вървите в правия път.

Ще приведа следния пример за изяснение на последната мисъл. Един ден Бог поставил на един кръстопът една жива ръка, в която имало съзнание, да показва на минувачите пътя за един голям извор. На ръката било написано де е пътят за извора. Всеки пътник се спирал пред ръката, прочитал написаното и се отправял към извора. В първо време ръката била доволна от положението си, че могла да посочва пътя към извора, а с това да улеснява пътниците. Един ден тя се отегчила от своята еднообразна работа и си казала: „Дотегна ми вече кой как мине, да му посочвам пътя за извора. При това всички минават-заминават и никой не ми благодари. Тези хора не

заслужават да седя заради тях цял ден на кръстопътя и да дишам прах.” Тогава ръката се обърнала към Бога с молба да ѝ даде някаква по-висока служба. – „Каква служба искаш?” – „Искам да бъда на някоя висока планина, да върша някаква важна работа.” Господ я поставил на един висок планински връх и я направил ветропоказател. Тя се намерила на върха и определяла посоката на вятъра, но останала самотна, защото никой не минавал покрай нея. Едва сега разбрала тя, че първото ѝ положение, на кръстопътя, било по-важно, отколкото да бъде ветропоказател на някой планински връх.

Много от съвременните хора като тази ръка искат да заемат високи положения в света. И това е добро, но самотни ще бъдат. Малко хора минават по планинските върхове. На върха ръката се въртяла, но била сама, никой не минавал покрай нея. Тогава тя съзнала грешката си и казала: „Толкова време как седя на този връх, показвам на хората какво ще бъде времето, дали ще има вятър, а на мореплавателите показвам посоката на вятъра, ще има ли попътен вятър, но при всички мои услуги никой не ме поглежда, никой не минава покрай мене. Груби са тук хората! Добре ми беше на кръстопътя. Кой как минаваше, все се спираше пред мене и ме запитваше за пътя към извора. По-благородни бяха хората там!”

Какво показва тази приказка? – Приказката показва, че ръката и в двата случая не съзнавала защо е поставена на едното или на другото място и как трябва да изпълни службата си. Следователно, когато човек не съзнава благото, което Бог му е дал, той ще бъде нещастен и при ниското, и при високото положение, което заема. Бедният, който съзнателно служи на Бога, е щастлив; богатият, който съзнателно служи на Бога, е щастлив. Бедният, който несъзнателно служи на Бога, е нещастен в беднотията си; богатият, който несъзнателно служи на Бога, е нещастен в своето богатство. Няма

ли съзнание за това, което вършите, вие ще бъдете нещастни и в науката, и в религията. Даже и светията, ако мисли, че е светия само за себе си, и той ще бъде нещастен. Човек може да запази своята святост само ако служи на Бога.

Основната идея, която трябва да държите в ума си, е да възстановите вътрешната си връзка с Бога. Тя е ключ към всички тайни. Стремете се към реализиране на тази идея, докато всички неща ви станат ясни. Когато Божествената светлина ви озари, всичко ще ви стане ясно. Натъкнете ли се на някои ваши тъмни мисли и желания от миналото, съзнанието ви се помрачава и вие не можете да разбирате нещата. Например, ако говорите на някой болен за Бога, той ще ви каже: „Какво ми говориш за Бога, не виждаш ли, че аз имам нужда от лек?“ Болният има право да казва така, но той не знае, че ако направи връзка с Бога, по-добър лек от този няма за него. Съзнае ли това, което му проповядвате, той ще се излекува веднага. Отивате при някой невежа да му говорите за Бога. Той казва: „Какво ми говорите за Бога? Аз искам знания, наука, не се нуждая от проповеди.“ Невежият не знае, че най-ученото същество в света е Бог. Следователно, ако направи връзка с Бога, той ще придобие големи познания. Ето защо човек трябва да се свърже с Бога, със своя Учител.

Казвам: свържете ли се с Бога, с Учителя си, трябва да слушате с двете си уши. Сърцата и умовете ви трябва да бъдат така подготвени, че да разбирате всяка Негова дума. Не критикувайте думите на Учителя си. Съмнявате ли се нещо, проверявайте го. От резултатите ще съдите за истинността на Неговите думи. Свържете ли се с Учителя си, и светлината ще дойде. Дойде ли светлината, тя ще увеличи живота и свободата ви. Ако светлината, животът и свободата на човека се увеличат, какво повече може да желае той? В живота са постиженията на всички желания; в светлината са постиженията на

всички мисли; в свободата се постига всичко, което човек желае. Нямате ли връзка с Бога, с Учителя си, нищо не можете да постигнете. Всеки, който ви убеждава да вярвате в едно или в друго верую, той трябва да ви даде живот, светлина и свобода. Ще ми възразят: „Когато човек умре и се освободи от ограниченията на своето тяло, той ще види и разбере много неща.” – Не, човек трябва да види и разбере нещата още докато е жив, а не след като умре. Под думата смърт ние разбираме грешен живот. Като грешен човек трябва да умре, но като праведен той трябва да живее и да учи. Следователно човек трябва да умре за греха, да се освободи от него, а да оживее за Правдата, за Бога. Искате ли да оживее за Бога, той трябва да има живот, светлина и свобода. Ние сме за живота, който трябва да е изобилен; ние сме за светлината, която трябва да бъде в изобилие; ние сме и за абсолютната свобода!

И тъй, ние сме за живота на безсмъртието, за изобилната светлина и за абсолютната свобода. В това седи връзката с Бога. Всяко друго учение ще ви отклони от правия път. Това е правилното разбиране на живота. Ние не говорим за смърт, за умиране. На онези, които са умирали веднъж, казвам: „Втори път да не умирайте!” На онези, които сега са умрели, казвам: „Вие трябва да оживеете!” На живите казвам: „Вие не трябва да умирайте, а живеете, за да дойдете до безсмъртието!” Казвате: „Който се е родил веднъж, той все трябва да умре.” – Трябва да умре само този, който се е родил и е сгрешил. И обратно: който е умрял и не грешил, той трябва да се роди, отново да оживее.

Желая на всички да имате живот изобилен – живот на безсмъртието; да имате светлина изобилна и свобода изобилна! Искам тази година да възстановите връзката си с Бога, да я съзнавате

и за всичко да Му благодарите. Работете всички усърдно, пламенно, за да принесете много плод и да се радвате на плодовете си!

Пета беседа от Учителя, държана на 21 август 1930 г., 6 часа сутринта, при Второто рилско езеро – Седемте рилски езера

Съборно слово 1931 г.

БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

(Държани при Седемте рилски езера на учениците през лятото на
1931 г.)

ЛЮБОВ КЪМ БОГА

Йоан 19 глава

Най-голямата война, в която Христос взимаше участие и пострада, беше обвинението срещу Него, че се наричал Син Божи. Христос пострада и хората страдат. Следователно, страданията са неизбежни, каквито и да са причините за тях. Защо и за какво страда човек? Ако страда за греховете си, той заслужава тези страдания. Обаче, ако върши волята Божия и пак страда, коя е причината за тези страдания? Как трябва да се гледа на този род страдания? Значи, две неща трябва да има човек предвид в живота си: за Истината ли да страда, или за своите лични грехове? Няма по-велико страдание от това, да страда човек за Истината!

Питам: в какво се заключава свободата? Птицата е свободна, когато хвърчи; щом не може да хвърчи, тя греши. Рибата е свободна, когато плува; щом не може да плува, тя греши. Огънят е жив, когато гори; щом не може да гори, той е мъртъв. Вятърът върши работа, когато духа; щом престане да духа, той не може да извърши никаква работа, той е мъртъв. Водата е жива и върши работа, като тече; щом престане да тече, тя не е способна за работа, тя е мъртва. И най-последно, човек е свободен, само когато мисли. Престане ли да мисли, той изгубва свободата си. Следователно, птицата хвърчи, рибата плува, огънят гори, вятърът вее, водата тече, а човек мисли.

Кое е първото качество на мисълта? Как се проявява животът, в който ние се намираме? – Чрез движение. Значи, всяко движение се придружава и с чувстване. Представете си, че човек има само едно чувство, например, осезанието и с него изпитва нещата, твърди ли са

или меки, студени или топли и т.н. При това положение, какво понятие ще има човек за живота? Той ще има съвсем елементарно понятие за живота. Представете си, че у човека се яви и второ чувство, вкусът, чрез което да опитва нещата, сладки ли са или горчиви, солени или кисели и т.н. Това чувство събужда у човека желание да яде. Следователно, човек яде по единствената причина да опитва вкуса на нещата. След осезанието, след вкуса идва обонянието у човека. Той иска вече отдалеч или отблизо да опознае предмета, да го опита, как мирише, приятно или неприятно. След това у човека се събужда желание да чуе, как говорят живите същества около него и да ги различава едно от друго. Слухът му помага затова. И най-после у човека се явява интерес да види външния образ на нещата. Той иска да види, какво е написано върху всеки предмет. Затова му помага зрението. С тези пет чувства или сетива човек обогатява своите понятия за живота. И така, с осезанието човек проверява качеството на предметите; с вкуса той прониква в тяхното съдържание; с обонянието той определя миризмата им и ги дели на приятни и неприятни, на добри и лоши; със слуха той изучава звуковете на живите същества и влиза в общение с тях; със зрението пък човек изучава целия външен образ на предметите. И така, с петте сетива човек се запознава с външния свят, който го обикаля. Обаче, как познава той Божията Любов? Как познава Бога? Докато човек не чувства, той не може да познае Бога, не може да възприеме Божията Любов. Оттук следва: не може ли човек да почувствува Божията Любов, той не може и да мисли. Щом не мисли, той не може да бъде свободен, той е мъртъв човек. Значи, който няма Божията Любов в себе си, той не мисли, той не е свободен, той е мъртъв човек. И обратно: мисли ли човек правилно, той е свободен, той носи в себе си Божията Любов.

Мнозина искат да знаят причините за страданията. Казвам: много са причините за страданията. Например, ако главата, гърдите и стомахът на човека са здрави, а единият му крак е болен, той непременно ще изпитва някаква болка, някакво страдание. Или, ако ръцете и краката му са здрави, а само едното ухо е болно, той пак ще усеща болка, ще чувства някакво страдание. Болезнените състояния създават вътрешна дисхармония в организма. Следователно, вътрешната дисхармония е резултат от онова грешно състояние, което човек сам си е създал. Казвате: защо страда човек? Човек страда, понеже се е отдалечил от Бога и не знае, как да се върне. Веднъж отдалечен от Бога, той се намира в положението на човек, който не стъпва здраво на земята: той върви, но постоянно се подхлъзва и пада. Такова е положението на всеки, който не обича Бога. Първият човек още, поставен в пътя на Любовта, показва, че не обича Бога. При първата стъпка в този път, той се подхлъзна, от което видя своята слабост. Той нямаше любов към Бога, понеже яде от забраненото дърво. Страданията на съвременните хора показват, че и те не обичат Бога. Бог каза на Адам: „От дървото за познаване доброто и злото да не ядеш!“ Обаче, дойде черният адепт при Ева и каза: „Ако ядете от плодовете на това дърво, вие ще придобиете много знания и ще станете богове.“ Тя се убеди в неговите думи, яде от плодовете на забраненото дърво, а после даде и на Адам да ги опита. След това и двамата се видяха оголели.

Сега, вие искате да знаете, как е станала тази работа с първите хора. – Тя е станала точно така, както става и с вас. Всеки ден вие повтаряте постъпката на вашия стар баща. Каквото направиха Адам и Ева в миналото, това правят съвременните хора всеки ден. И тогава хората си създават една крива философия и казват: наистина, днес и ние ядем от забранения плод, но утре ще изправим живота си. Не,

такава философия не съществува. Философия на утрешния ден не е известна. Истинската философия е философията на сегашния момент. Момент, в който сгрешим, денят се свършва и настава нощ. И тук се явява трагедията на живота, че хората искат да оправят работите си в нощта. Ти пътуваш през някоя тъмна, черна нощ; нито звезда, нито луна на небето; сбъркаш пътя, заблудиш се някъде и казваш: нищо, все ще намеря пътя. Какъв път ще намериш сега? Не виждаш ли, че отникъде светъл лъч не прониква? Ти си в пълен мрак, повече можеш да се заблудиш, но не и да се справиш.

Съвременните хора често се връщат към историята на първите хора и казват: какво ли са мислили Адам и Ева? – Точно това, каквото и вие днес мислите. Например, седи един човек, вярващ в Бога и си размишлява: искам да имам хубава къща, да съм богато облечен, да се разхождам с автомобил из града, да ме посещават богати хора, но нямам пет пари в джоба си. Не се минава много време и този човек се натъква на една чужда каса, пълна със златни пари. Сега пак си размишлява: ако бъркна в касата и си взема няколко от тези пари, аз ще постигна желанията си. Колебае се, бори се в себе си и най-после казва: кой ще ме види? Ще бъркна само един път и всичко ще се свърши, всичките ми работи ще се оправят. Казвам: чуждата каса представлява „дървото за познаване на доброто и злото“. Питам: кой човек, след като е бъркал в чужда каса, е оправил работите си? – Никой. Който е бъркал в чужди каси, той повече е заплитал работите си, отколкото да ги е оправил. Минава някой покрай една чужда, богато сложена трапеза с ядене и си казва: ако хапна от яденето на тази трапеза, работите ми ще се оправят и животът ми ще се подобри. Хапне си той от чуждото ядене, но вижда, че и с това работите му остават пак неоправени.

Казвам: изисква се правилно съпоставяне между явленията в природата и в живота. Съвременният свят, както е създаден, представлява богата трапеза с ядене, на която има много места за изкушения. Всеки бърза, иска да седне, да се нахрани от тази трапеза, но в бързината си, в лакомията си ще попадне, именно, на едно от тези места за изкушение и от този момент ще изгуби здравето си. Същото може да се каже и за книгите. Има книги, които не трябва да се пипат. Вие минавате някъде, виждате една книга, казвате: ще я отворя, ще надзърна само, да видя, какво е написано в нея. Така постъпват войниците във време на война. Върви някой войник, изпратен по работа от една войскова част в друга, но по пътя, още отдалеч, вижда, че нещо свети. Той си мисли, че някой е изгубил или ножче хубаво, или кесия и бързо се навежда да го вземе. Обаче, то се оказва бомба. Едва се докосва до нея и тя експлодира в ръцете му. Казвам: каквото чуждо вземе човек, то е бомба, която непременно ще избухне в ръцете му. Не ви трябва нито ножчето, нито кесията на вашия ближен. Чуждото не ви е потребно. Който разбира закона на Истината, той ще се съгласи с това положение. Бог е поставил всяко нещо на своето място, ето защо, никой нищо не може да вземе от това, което Той е наредил.

Мнозина мислят, че като влязат в някоя библиотека, имат право да бъркат, да ровят книгите без позволение. Никой не може да бутва книги, или други неща без позволение! Чудни са съвременните хора, които всеки ден грешат, бъркат в чуждите каси и библиотеки, а при това, къде кого срещнат, казват: ела да те научим, как да обичаш Бога, как да обичаш ближния си и какво да правиш за себе си. Те сами не знаят, какво да правят, а другите ще учат. Те не са видели нито ангелите, нито Бога, а проповядват и за Бога, и за ангелите, но като останат сами, те се запитват: вярно ли е това, което проповядваме? Аз

изнасям един факт, който се случва и с вас, и с владици, и с проповедници, и със свещеници, както и с управляващи. Например, някой дойде на власт и казва: аз ще оправя България! Как ще оправи България? Ако беше в сила да оправи България, преди всичко той не би станал министър. Някой се опопва и казва: аз ще оправя света! Който е в състояние да оправи света, той поп няма да става. Някой пък казва: аз ще стана човек! – Ако ти досега не си станал човек, за в бъдеще по-мъчно ще станеш човек. Да станеш човек, това не зависи от тебе. Който те е създал, само той има право и сила да те направи човек. Ако под думите „ще стана човек“ се разбира, че ще се проявиш такъв, какъвто Бог те е създал, това е друг въпрос. Ако човек забогатее и не може да използва своето богатство, както трябва, той ще се намери в положението на магаре, което само пренася товара на господаря си. Ако човек стане силен и не използва силата си на място, той ще изпадне в положението на бик, който знае само да муши с рогата си. В истинския смисъл на думата, човек е само онзи, който мисли право.

Следователно, първото качество на истинския човек е любовта. Без любов човек е животно; без любов той е изложен само на грехове и престъпления. И каквото мисли, каквото чувства този човек, от единия до другия край на живота му, това са само грехове и престъпления. Щом любовта напусне човека, той вече е изложен на страдания. Хора, които нямат любов в себе си, не могат да търпят човека на любовта. Дойде ли при тях такъв човек, те казват: да се махне този човек оттук! Не постъпиха ли евреите така с Христос? Те казваха: „Махнете, разпнете този човек, защото се нарича Син Божи.“ Евреите искаха да подчинят Христос на своята воля: едни искаха от Него пари, богатства; други искаха да ги направи щастливи, да им помогне да се оженят за добри жени, да имат добри деца и т.н. Обаче,

Христос казваше: „Аз не дойдох да изпълня нито своята воля, нито вашата, но дойдох да изпълня волята на Отца, който ме е проводил. Аз съм Син Божи, изпратен на земята да науча хората, как да живеят.“

Те не останаха доволни от Неговия отговор и казаха: „Такъв човек, който не иска да изпълни нашата воля, ние го поставяме на кръста.“

Не се ли повтаря същата история и днес в света? Кой не е разпнал Божественото в себе си? Някой казва: мъчи ме нещо вътре. – Какво те мъчи? – Мъчи те нещо, защото си изгубил мира си. Който не говори истината, той изгубва своя вътрешен мир. Повечето хора днес се лъжат едни-други на общо основание. Освен това, много хора не признават, че нямат любов и казват: ние имаме любов, но външните условия, хората около нас ни създават препятствия и трудности. Не, външните условия не създават трудностите в живота, но вътрешните условия в самия човек са причина за всички страдания, мъчнотии и противоречия. Защо се мъчи гладният човек? – Защото храната, Словото не е в него. Защо страда човек? – Защото няма любов. Христовите ученици страдаха ли? Те бяха подложени на големи гонения, преследвания и мъчения, но не страдаха. Те бяха големи мъченици, но всичко понесоха заради Христос. Те имаха Христовата Любов в себе си. Който няма любов, той не може да понесе и най-малкото страдание.

Казвате: ако Христос дойде втори път на земята, ние ще Го посрещнем, както трябва. Ако Христос дойде днес на земята и нямате любов в сърцата си, вие пак ще Го окачите на кръста. Вие ще искате от Христос богати трапези, разкошни облекла и къщи, ще искате да имате на разположение автомобили и файтони и ако Той не задоволи вашите желания, вие ще Го разпнете на кръста, както направихте преди 2000 години. Питам: ако всичките ви желания се задоволяват, какво печелите? Какво печелят царете, които имат всички удобства в

живота си? Какво стана с руския император, който имаше толкова много богатства? В това отношение историята ни дава добър пример с живота на един от древните и най-мъдрите царе, Соломон, който живя в най-голям разкош и слава, обиколен от 300 жени и 900 наложници. Бог го постави на изпит, да изучава Божията Мъдрост и знания, но той не издържа изпита си. Той искаше посредством тези жени, като негови секретарки и съветнички, да оправи света, да създаде разумни закони, но не успя, предаде се на ядене и пиене, на разкошен живот и по този начин, освен, че не оправи света, но още повече го забърка. Вследствие на това евреите и до днес още не могат да се оправят. Казвам: ако човек иска да се жени, той трябва да има само една жена. Коя е тая жена? – Любовта. Който няма любов, от него човек не може да стане. Жена, която иска да се омъжи и тя трябва да има само един мъж. Кой е този мъж? – Мъдростта.

И така, който не възприеме Божията Любов в себе си, той може да има, като Соломон, 300 жени и 900 наложници, но пак нищо не може да направи. Числото 300 е крайният предел в живота на човека. Никой не може да има повече от 300 жени. Като има по една разправия с всяка жена, това е достатъчно. След всяка разправия, човек заприличва на празна каца. Какво правят с празните каци? Вие знаете, каква е съдбата на празните каци. Всяка празна каца се изнася навън и се търкаля. Някой казва: аз ще се ожена. Това значи, че той иска да се отдалечи от Бога. При много от съвременните женитби взима участие и злото. Ако под женитба се разбира съчетание на две разумни души, то е друг въпрос. Съвременните хора искат да се женят, да станат щастливи. Не, ако човек се ожени, той трябва да има желание да намери Бога. Във всяко желание човек трябва да търси Бога. Някой казва: имам желание да ям. – Значи, чрез храната имаш желание да намериш Бога, да познаеш Божията Любов. Щом човек

намери Бога и познае Любовта Му, той всичко е придобил. Казват: ние познаваме Бога, видели сме Христос. Вие може да сте видели Христос, но такова виждане не допринася още нищо на човека. Много неща вижда човек, но важно е, как ги вижда. То е все едно, да каже човек, че го боли крака. Не е достатъчно да каже, че го боли кракът, но той трябва да знае причината, защо го боли. Когато човек знае причината на известна болка, той ще може и да я лекува.

Един важен въпрос, който може да се зададе на съвременните хора, е следният: в първите времена на създаването си плодовете падаха ли от дърветата? В първоначалния си живот плодовете не са падали от дърветата. Те са били на клоните, докато дойде някой да ги откъсне. След грехопадането, обаче и плодовете започнали да падат от дърветата, било от вятър брулени, било по друга някаква причина. Ето защо, докато човек е плодът на Божественото дърво, докато живее чист и светъл живот, той ще има Божията Любов в себе си и никога няма да пада от това дърво – винаги на него ще пребъдва. Няма ли любовта в себе си, той ще пада от Божественото дърво, като изгнил плод и ще изсъхва. Какво ще стане после с този човек? Ще дойде при него някой, по-голям простак и невежа от самия него и ще почне да го учи, как да вярва в Бога, как да се разкае, как да се обърне към Бога и т.н. Какво значи обръщане? Ако човек се обърне с лицето си към света и очите му са отворени за него, а няма любов в себе си, той ще изпадне в изкушение.

Как и от какво се изкушават хората в света? Мома види някой млад момък и веднага го хареса, пожелае го за себе си. Или обратно: момък види някоя красива мома, хареса я, пожелава я за себе си. С пожеланието идва вече изкушението. Не е лошото в това, че момата харесала момъка, или че момъкът харесал момата. Обаче, лошото се състои в това, че момата веднага пожелава този момък за свой мъж,

или момъкът пожелава момата за своя жена. Тръгват един след друг, ревнуват се и т.н. Кой дава право на момата, или на момъка да се следят един-друг, да тичат един подир друг, както сянката подир човека? Преди всичко, те трябва да знаят, че това, подир което тича момата, или момъкът, е сянката на човека, но не и самият човек. Ако аз държа в ръката си запалена свещ и вие тръгнете подир свещта ми, какво ще стане с вас? Представете си, че свещта ми изгори; какво ще правите тогава? Вие ще ме изгубите и отново ще се намерите в тъмнина. Разумното в човека, което вие търсите, е някъде зад свещта, където вашият поглед не може да проникне. Слънцето изгрява, виждате неговата светлина, но както и при свещта, вие още не сте намерили разумното в човека; вие не сте намерили Истината, която слънцето носи. Вие имате някакво желание, но това желание не е нищо друго, освен запалена свещ – която някое разумно същество носи. Тичате подир вашето желание, т.е. подир тази запалена свещ, но щом тя изгори и вие изгубвате желанието си. След това се срамувате, че не сте постигнали желанието си. Така е и с всеки човек, който се е влюбил в нещо по този глупав, преходен начин. Момата, като отива при своя възлюбен, при своята любов, срамува се да каже, че е ходила при него и казва: ходих някъде. Тя не смее да каже, че е ходила при своята любов. Защо? Защото е ходила при него с цел да проследи, какво прави той, с кого се среща и т.н. Тя се безпокои, че свещта, която той носи, скоро ще изгасне и отново ще се намери в тъмнина. Същото се отнася и до момъка. И той по същите причини се срамува да каже, че е ходил при своята възлюбена, при своята любов.

Сега аз правя вътрешен извод на нещата, да видите, откъде произлизат нещастията в живота. Например, в ума на някого се вмъкне идеята да си направи къща и той започва да мисли, че ако си направи една къща, всичките му работи ще се уредят. Където ходи,

каквото прави, все за къща си мисли. Казвам: Бог е дал на всеки човек по една хубава, здрава къща. Какво повече искате? Каква по-хубава къща може да има от тялото на човека? Ако с тази къща, която Бог ви е дал, вие не можете да станете човеци, още по-малко ще станете човеци с къщи, направени от камък и тухли. Казвате: поне пари да спечеля, богат да стана, че така да си уредя работите. Ако е въпрос за богатство, питам: какво по-голямо богатство търсите от това, което Бог ви е дал? Той е дал всекиму вътрешно богатство. Ако не можеш да станеш човек с вътрешното богатство, което Бог ти е дал, още повече не можеш да станеш човек с външното богатство. Да се мисли, че в къщите, във външното богатство се състои щастието на човека, това са заблуждения, от които той трябва да се освободи. Заблужденията са примамки в света, от които човек трябва да се пази. Като наблюдавам хората, от единия до другия край на света, виждам, че те са роби на своето честолюбие. Те приличат на барут: докоснеш ли се до тях, веднага избухват. Всеки човек има високо мнение за себе си. Добре е да има високо мнение за себе си, но той трябва да го оправдае. Минавам покрай един човек и му казвам: дрехата ти е оцапана, нищо не струва. – Как така? Едно време тя струваше много. – Едно време може да е струвала нещо, но днес е остаряла, изцапана. – Как смееш да ме обиждаш! – Че се обиждаш, то е друг въпрос, но това, което ти казвам, е истина. На друг казвам: ти никак не мислиш. – Как да не мисля? Ум имам аз! – Да, ти имаш ум; едно време мислеше хубаво, но сега умът ти е оцапан и не мислиш правилно. На трети казвам: ти нямаш любов в сърцето си. – Как така? Сърцето ми гори от любов, а ти казваш, че нямам любов. – Някога сърцето ти гореше от любов, но сега само дими.

Казвате: като дойде Христос, всичко ще се оправи. Какво ще намери Христос, като дойде на земята? – Той ще намери улове, които

мъжделят и сърца, които димят. Не е достатъчно да очаквате Христос да сложи венец на главата ви, да ви вземе с колесница, да ви заведе в рая и да каже: ето един човек от величията на земята, който беше реформатор, управляваше света. Думите на Христос трябва да бъдат истини. Ако Христос каже така за някой човек, той действително трябва да бъде такъв. Няма защо да си въобразява човек, че е бил някакъв голям проповедник, или реформатор, или друго някакво величие. За човека е важно, в каквото обществено положение и да се намира днес, да изпълни волята Божия, като Син Божи. Каквото заповяда Бог, той да го изпълни. И каквото изпълни, ще го носи със себе си през всички времена и епохи. Трябва ли ябълката, която дава плодове, да се препоръчва от хората? Нейните плодове сами я препоръчват. Ябълката, със своите тежки, увиснали плодове, казва: каквото Бог ми заповяда, аз всичко изпълних!

И сега, ще дойде някой да ме пита, дали е вярващ, или не; дали е тръгнал вече в пътя, или не. – Ти сам трябва да знаеш това. Ако страдаш, ти си вече в пътя. Ако се дига прах около тебе, ти си в пътя. Прахът представлява изкушенията в пътя. Вие трябва да схващате правилно нещата. Всеки човек върви в пътя, но ту пада, ту става. Като падне, изпъждат го от рая. Тогава той се моли, разкайва се и на другия ден пак го приемат в рая. Върви така ден-два и пак сгреша нещо – изпъждат го от рая. След това почва да плаче, да се моли, пак го приемат. По същия начин и Адам сгреша, за което го изпъдиха от рая. Той слезе в ада, където плака, разкая се, докато пак го приека в рая. Откак Адам сгреша, много пъти досега той е влизал и излизал от рая. Сутрин е в рая, вечер е в ада. И съвременните хора сутрин са в рая весели, радостни; сгрешат ли нещо, изпъдят ги оттам и те слизат в ада. Тук плачат, молят се, пак ги приемат в рая. Така с години се повтаря една и съща история, докато дойде ден, когато човек вече

няма да греши и ще запази своето място в рая. Сега, току-що упътят човека, как да живее, поставят го в рая, но не се минава много, той пак сгреши и вечерта е в ада. Някой, като вижда, че не може да запази положението си в рая, казва: сега не мога да се изправа, ще остане за друг живот. Уж влязох в пътя, но не можах да устоя, затова поне ще се ожена, да си уредя работите. – Бог не те е пратил на земята да се жениш. – Поне да забогатея. – Бог не те е пратил на земята да събираш богатства. Богатството, женитбата дойдоха след това. Бог те е пратил на земята да учиш, да придобиеш любовта.

Казвам: ако погледнете на живота през очите на любовта, вие ще разберете смисъла, който Бог е вложил в него. Без любов животът няма смисъл. Например, камъните, с които тук сте заобиколени, имат смисъл само при любовта. Без нея те представляват развалини. Качите ли се на някой от тези каменисти върхове около вас, вие можете да паднете оттам, да се ударите някъде. Тогава ще кажете: много лоши са тези камъни! Като ги гледате отдалеч, казвате, че са красиви; щом се ударите в някой камък, казвате, че са лоши. Те са лоши, защото Бог не ги е създал. Развалините, които ви обикалят, не са Божие създание. Под думата „камък“ се разбира разумен човек, който има качествата на любовта. Паднете ли върху такъв камък, той ще ви хване меко с ръцете си, ще ви сложи да седнете до него и ще каже: много хубаво падате. Научили сте изкуството на падането. Вие ще кажете на камъка: ти пък умееш да хващаш и предпазваш човека от удар. Паднете ли, обаче, върху един от тези камъни, ще натъртите добре крака си, а отгоре на това той ще ви каже: кой ти даде право да скачаш върху мене? Щом скачаш без позволение и аз зная да превивам крака.

И така, искам да остане у вас мисълта, че страданията, които имате в живота си, се дължат на безлюбието. Това не значи, че нямате

любов, но изобщо, към желанията си вие имате по-голяма любов, отколкото към Бога. За изяснение на мисълта си ще взема за пример момата и момъка. Някоя мома иска да служи на Бога, но щом срещне един момък, който и харесва, тя веднага тръгва подир него и напуска Бога. И обратно: момък иска да служи на Бога, но среща една мома, която му харесва, той веднага тръгва подир нея и напуска идеала си. И най-после събират се мома и момък, оженват се, да оправят света. Как ще оправят света? И тя нещастна, и той нещастен, работите им повече се забъркват. Това положение може да се уподоби на следния случай: в една болница лежат в една стая двама инвалиди, с ампутирани крака. Единият казва на другия: ожаднях! Стани моля ти се, да ми дадеш чаша вода! – Как да стана, краката ми са отрязани! Ти стани да се напиеш, пък и на мене донеси! – Че и аз съм в същото положение. Питам: кой на кого ще помага? Това показва, че доброто в света не е приложено в своята пълнота. Отиваш при някого, искаш да ти даде 10 000 лева на заем. – Нямам. Значи, кракът на този човек е ампутирани. – Аз пък мислех от тебе да поискам 5000 лева! – Нали виждаш, че нямам никакви пари, затова исках от тебе 10 000 лева. – На този човек пък и двата крака са ампутирани. Ето защо, момъкът върви подир красивата мома, но тя е празна кесия, отвън хубава, красива, но погледнеш ли вътре – нито една златна монета. И момъкът представлява такава празна кесия. Защо са празни кесии в живота ви? Животът се нуждае от съдържанието на кесиите, а не от техните външни форми. Златните монети в кесиите отговарят на вътрешното богатство в човека.

Казвам: ако желанията на хората имат съдържание, те са на мястото си. В такъв случай животът има смисъл само тогава, когато Божественото, което Бог е вложил в нас, представлява негово съдържание. Сега, някои от вас, като седят тук, на бивака, казват: да се

качим нагоре по планината! Под думата планина, висок връх, разбирам разумното начало в живота. И тогава, ако се качваме на планината, за да разберем, какво иска Бог от нас, това качване има смисъл. И ако слизаме в долината, за да занесем от онова, което сме взели от планината, това слизание има смисъл. Следователно, ако се качваме при Бога и не взимаме нищо от Него и ако слизаме при хората и не им занасяме нищо, ние сме хора, осъдени на страдания.

Един важен въпрос, който много от съвременните хора задават, е следният: Христос, като знаеше, че ще Го разпнат, защо дойде на земята? И всеки обикновен човек не иска да го разпнат. Въпреки това, когато човек влиза в света, между хората и проповядва някаква нова идея, той в края на краищата, все ще бъде разпнат. Какво трябва да правите тогава с идеите, които проповядвате на хората? Вие трябва да се обърнете към Бога и Той ще ви постави в среда, между по-напреднали хора, които ще ви разберат и ще кажат: дошъл е между нас един пророк. Някой казва: аз залюбих Бога. Казвате ли така, веднага ще почнат да идват в ума ви ред мисли, които ще ви изкушават: ще мислите, че сте праведен, че всичко знаете, че можете да лекувате разни болести, че каквото пожелаете, можете да направите и т.н. Да мислите така, това е заблуждение. Човек, който има любов в себе си, трябва да знае, че любовта не лекува хората, нито богатства им дава – тя свързва само хората с Бога. Щом човек се свърже с Бога, той моментално може да разреши всички въпроси. Обаче, любовта сама нищо не дава. Дойде някой при мене и ми казва: ти не ме обичаш. – Вярно е, когато спя не те обичам. – Ама ти трябва да ме обичаш! – Ако искаш да знаеш, дали те обичам, най-напред трябва да разбереш, обичам ли Бога. Ако обичам Бога и тебе ще обичам; ако не обичам Бога и тебе няма да обичам. Животът започва от любовта към Бога. Любов към Бога – тази е вътрешна, мистична

връзка. Животът има смисъл само с Бога. Вън от Него животът няма никакъв смисъл и представлява съвкупност от противоречия. И тогава, когато и да обичаш, той ще ти каже: аз не се нуждая от твоята любов. Ти казваш, например: аз обичам царя. – Каква нужда има царят от твоята любов? Той даже не подозира, че ти го обичаш. Или, ти обичаш някой светия, по цял ден държиш портрета му пред себе си и го гледаш. Обаче, има светии, които всъщност не са никакви светии. Те сами даже се чудят, как хората са ги произвели за светии и са ги поставили в църквите, да им се кланят. Светия може да бъде само онзи човек, у когото Бог постоянно пребъдва. Светия може да бъде само онзи, у когото любовта живее и Господ се проявява. Някой човек мисли за себе си, че е праведен, че знае всичко, че е светия, но казвам: да мислиш, че си светия, е едно нещо, а всъщност да си такъв, е друго нещо.

Сега, като ви говоря така, има нещо скрито у вас, което ви нашепва: не слушайте, не е точно така, както ви се говори. Това нашепване се дължи на същества, които ви изкушават, обаче, те сами още не разбират живота. Те ви казват: възможно ли е човек да живее без пари? Преди всичко, ние създадохме парите и човек трябва да живее за тях, защото те ще го спасят. Питам: откъде са взели тези същества златото? Ще излезе, че те са ограбили Бога и са сложили името си над това злато. Не, това не е истина. Златото е само на Бога. Когато запитаха Христос, трябва ли да се плаща данък на Кесар, Христос отговори: „Отдайте кесаревото Кесар, а Божието Богу.“ Значи, това, което е Божие, някой го е използвал, сложил му е надписа си отгоре и го представя на хората като свое. Стихът, „дайте кесаревото Кесар, а Божието – Богу“, аз превеждам в следната форма: дайте заблужденията си на хората! Истината говорете само на Бога и

се държете за Любовта! Какво правят хората? Те казват Истината само на себе си.

Днес искам да си припомните нещо, което сте знаели и което много пъти сте слушали да ви се говори. Например, вие често се запитвате: кога ще се спасим? Кога ще постигнем своите желания? И като не успявате скоро да постигнете всичко, каквото желаете, казвате: трудна работа е тази! Не, това е най-лесното нещо. Докато любовта ви към временните, към преходните неща е по-силна, отколкото към Бога, вие винаги ще се намирате в преходния, във временния живот и няма да постигнете това, което желаете. Вие ще остарявате преждевременно, ще се подпирате на тояги и ще си казвате: остаряхме вече! Казвам: когато човек остарява, той същевременно и осиромашава. Обаче, под „старост“ във верния смисъл на думата се разбира придобиване на опитност, за което положение, именно Писанието казва: „Които уповават на Господа, те ще се подмладят, а телата им ще се обновят.“ Който живее в Бога, той никога не остарява, той придобива вечен живот. Христос казва: „Това е живот Вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога.“ Който познава Бога, той никога не остарява, никога не умира.

Сега хората се намират пред преходни неща и казват: защо Господ е създал света такъв? Ще ви приведа един пример, с който ще си обясните, кой всъщност е създал този свят. Някой човек направил една хубава кочина за свинете си, които хранил по няколко пъти на ден. Ти отиваш при него, наблюдаваш, как той храни свинете си. Питам: трябва ли да се сърдиш, че този човек не е направил такава кочина и за тебе? Трябва ли да се сърдиш, че този човек не е дал и на тебе една копаня ядене от това, което дава на свинете си? Сега хората седят, наблюдават света, гледат, как свинете ядат от своите копани и казват: чудно нещо! Защо Господ е създал така света, че едни хора

ядат изобилно, а други гладуват? Питам: каква философия има във вашето недоволство? Този свят, в който, според вас, едни ядат изобилно, а други гладуват, не е създаден от Бога. Някой човек се качва на автомобил, вози се с него из града, а ти се сърдиш, че нямаш такъв автомобил. Не ти трябва този автомобил; той е копаня, подобна та тази, в която свинете ядат. По-добре ходи пеш, отколкото да се качваш на такъв автомобил. Качиш ли се на него, от тебе вече човек не може да стане. В реда на нещата е свинете да ядат от копанята си, но човек да им завижда за това положение, то е извън обикновения ред на нещата.

Под думата „копаня“ аз разбирам всички неестествени мисли, чувства и желания в човека, които уронват неговото достойнство. В това отношение човек трябва да бъде строг към себе си, да си каже: като гледам, с какво се храни свинята, радвам се, че тя е доволна, но аз нямам право да се сърдя, че и за мене няма такава храна. Моята храна е съвсем друга. Свинята би ли завидяла на човека? Като види, каква храна употребява човек, тя няма да му завиди, но ще каже: тази храна не е за мене. Следователно, човек не трябва да участва в работи, които понижават неговото достойнство.

Казвате: да отидем в света, да го издигнем! Какво ще стане с вас тогава? – Ще умрете, ще ви погребат и над гроба ви, на хубава каменна плоча, ще напишат: тук почива еди-кой си велик човек, който искаше да подобри света. Може ли Господ да се интересува от човек, който по няколко пъти на ден яде и пие и нищо полезно не върши в живота? Какво ще направи той със своето постоянно ровене? Ако човек отклонява само сърцата на хората от пътя им и после ги заравя в земята, какво добро е сторил той? Ще кажете, че някой си е направил голяма услуга на хората, като ги е научил да се молят, да четат „Отче наш“. Питам: ти, който учиш хората да четат „Отче наш“

и да разбираш смисъла и, ти сам вярваш ли в този наш Отец? Отива един беден човек при един проповедник и последният му казва: ти трябва да се молиш, да четеш „Отче наш“! – Как да се моля, когато от три дни насам не съм ял нищо? – Ти първо се научи да се молиш, че после Господ ще те нахрани. – Не си ти първият, който ме съветваш да се моля. Досега десет проповедници са ме учили да се моля, но аз все гладен съм оставал. Този човек се молил и очаквал Господ да дойде и да го нахрани. Не, ти, който го учиш да се моли, покани човека у дома си и му кажи: първо ще се нахраним, а после и двамата заедно ще четем „Отче наш“. Ти четеш „прости ни греховете, както и ние прощаваме на нашите длъжници“, но сам не вярваш в тези думи. Защо? – Защото си скаран с близките си и не можеш да им простиш. Освен това, сърдиш се, недоволен си, че този бил богат, че онзи бил учен и т.н.

И така, когато Христос дойде на земята, Той пострада за греховете на хората, да ги спаси. Значи, праведният трябва да страда, за да спаси грешния. Тази е една от великите тайни в живота. Какво ще каже вашият вътрешен професор на тези думи? Той ще каже: трудна е тази работа! Кой праведен ще дойде да ни спаси? Както се вижда, от нас нищо няма да излезе. Толкова години вече, как работим, но нищо не сме постигнали. По-добре е за нас да се върнем в света. Остаряхме, не сме способни да ходим вече по планините, да се обновяваме, да се развиваме. Бог е милостив и да грешим, един ден Той все ще ни спаси. Наистина, никой няма да остане спасен, защото Бог има желание всички да Го познаят, но спасението ще дойде чрез закона на Любовта. Деня, в който zalюбиш Господа, товарът от гърба ти ще се снесе. Не zalюбиш ли Господа и да придобиеш спасението си, пак ще го изгубиш. Докато човек дойде до положение да бъде спасен, той ще прекара продължителна вътрешна

борба и най-после ще даде ход на Божественото в себе си. Тогава той ще стане силен, няма да лъже, няма да бъде самотен, ще има много братя и сестри. Казвам: съвременният човек иска да има на разположение слуги и слугини. Защо? Да носят товара му. Той надигнал на гърба си голям товар, но като не може да го носи, казва: да дойде някой да ми помогне! Дойде един слуга, втори, трети, четвърти, вдигат товара, мъчат се, пъшкат, но товарът остава на мястото си, не могат да го поклатят. Защо? – Товарът може да се вдигне само при взаимна помощ от страна на няколко души едновременно. На същото основание мнозина си мислят: как ли ще се оправят работите ми тази година? Работите ви ще се оправят, когато обичате Бога. И така, на млади и на стари, казвам: преди всичко вие трябва да бъдете такава реалност за себе си, че нищо в света да не е в състояние да ви разклати или измести. Ако има някаква сила, която е в състояние да измести Божественото у вас, това показва, че нямате любов. Хиляди дървета да има около вас, не ги пипайте, не ги сечете, но кажете си: и без тях може; животът е отвътре, а не отвън. В това отношение вие имате много опитности. Покажете ми, коя мома, например, след като е пожертвувала своята свещена, Божествена идея за някой момък, е станала щастлива! Или, покажете ми един момък, който да е пожертвувал своята свещена идея за някоя мома и да е станал щастлив! Когато момата каже на момъка, че се е влюбила в него, той трябва да я заведе при баща си и да и каже: ако ти обикнеш баща ми и той те хареса, тогава и аз ще се съглася да се ожения за тебе. Така трябва да постъпи и момата. Ако момъкът и каже, че чергата му от четирите краища се запалила за нея, тя трябва да му каже: най-напред аз трябва да те заведе при баща си и ако ти го обикнеш, тогава и аз ще се съглася да се ожения за тебе. Иначе, не давам сърцето си. Много момци са ме лъгали, никому вече не хващам вяра. По същия

начин и всяка ваша мисъл, или всяко ваше желание, които ви харесват, най-напред трябва да ги представите пред окото на Бога, да ги одобри и ако Той се произнесе за тях, че са добри, тогава и вие можете да ги задържите в себе си. Вие можете и да не правите това, но ще се самоизлъгвате и после ще страдате. Тогава вие няма да знаете, кой ви говори, кой ви нашепва и внушава известни мисли и желания. Един английски проповедник отишъл в кантората на един свой познат, богат търговец и започнал да му проповядва: трябва да се служи на Бога! Изведнъж чул зад себе си някакъв глас: няма съмнение! Обърнал се и видял един папагал. Значи, папагалът повторил: няма съмнение, че трябва да се служи на Бога! Проповедникът харесал папагала и помолил търговеца да му го продаде. Последният се съгласил на това предложение и продал папагала за 250 английски лири. Той взел папагала и го занесъл на жена си, като и казал: знаеш ли, този папагал потвърждава, че наистина, трябва да се служи на Бога и че смисълът на живота се състои именно в това служене. Един ден проповедникът направил една голяма грешка и казал на жена си: знаеш ли, аз направих една голяма глупост. Папагалът пак се обадил: няма съмнение! Питам: какво представлява папагалът? Папагалът не е нищо друго, освен съвестта на човека, която се произнася и за доброто, и за злото, което човек мисли, чувствава или върши. Съвестта у човека му показва, къде и кога той има право да се съмнява, или да подозира. Например, да се съмняваш в Любовта, това е едно нещо; да се съмняваш в безлюбието, това е друго нещо.

Казвам: всеки човек има един професор в себе си, който всеки ден го учи, какво да прави и какво да не прави. Например, този професор казва: който иска да стане човек, да внуши респект и уважение на хората, той трябва да бъде строг, намръщен, недоволен и

т.н. И след като слушате този ваш професор, вие сте скърбни, тъжни и се измъчвате. Питам: защо сте скърбни? Защо се измъчвате? Преди всичко, няма причини да скърбите. – Ама мъчно ми е. – Защо ти е мъчно? – Мъчно ти е, защото вчера изяде една кокошка, която още не може да се смели в стомаха ти. Тази кокошка плаче в стомаха ти, понеже я изяде без любов. Някой се оплаквал, че се оженил едва преди една година и вече не може да живее с жена си. Наистина, този човек е направил голяма грешка, той се оженил без любов. Когато взел тази мома за своя жена, той не я обичал и днес се оплаква, че тя не влиза в положението му, иска от него да и задоволи всичките нужди, а той няма средства и се принуждава да краде. Питам: кое заставя човека да краде? – Ненаситните човешки желания го заставят да краде и да върши ред престъпления. Ненаситните желания заставиха човека да напусне рая. Има желания, които всеки ден хлопат пред вратата на човека и го поставят в положение да изгуби своя мир, своите светли мисли и възвишени чувства. Някой казва: желанията не представляват нищо особено. Не, желанията на човека са на мястото си. Лошото не е в желанията, но грешката се състои в това, че човек има по-голяма любов към желанията си, отколкото към Бога. Вследствие на това той изгубва смисъла на живота.

Сега, аз изяснявам лъжливата страна на живота. Разберете ли нея, вие ще схванете правата страна. И тогава вече всички ще знаете, че спасението на човека зависи изключително от Любовта. Моментът, в който любовта ви към Бога е по-силна, отколкото към вашите желания, вие сте вече в областта на безсмъртието. Ако пък изпаднете в ада, достатъчно е да се хванете за една от машините, която произвежда светлина, за да излезете навън. Тогава вашите неприятели от ада ще се накачат за вас. Вие трябва да си мълчите и да продължавате да се качвате нагоре. Колкото по-голяма става

светлината, толкова повече вие се усещате свободни: един след друг вашите неприятели ви изоставят, докато останете съвършено сам. При изкачването нагоре и любовта ви постепенно се усилюва. Щом се освободите напълно, ще кажете: слава Богу, вече съм напълно свободен, никой не ме измъчва и преследва. Следователно, ако нямате любов в себе си, всеки може да се качи на гърба ви и да ви смуче, като дървеница.

Казвате: ние искаме да знаем, дали Христос ни обича, или не. Христос е доказал, дали ви обича, или не; важно е сега вие да докажете, вие сами да се убедите, дали обичате Христос. Важно е сега вие сами да проверите, дали любовта към желанията ви е по-силна, или по-слаба от любовта ви към Бога. Че еди-кой си ви обичал, това не трябва да ви ласкае. Вие трябва да си кажете: за мене е важно, че любовта ми към Бога е по-силна, отколкото любовта ми към този човек. Че парите ви пропаднали, че къщата ви изгоряла и това не трябва да ви смущава. За вас е важно, любовта ви към Бога да е по-силна и от парите, и от къщата, и от всички материални блага и желания. Истинската печалба в живота се състои в любовта на хората към Бога. Обичат ли Бога, те само ще печелят. В тази любов няма загуби. И така, любов към Бога – това е великата Истина в живота. Който е съгласен с тази философия, нека приложи любовта в живота си и работите му ще се оправят. Дойде ли любовта в човешката душа, тогава ще започне истинския живот. Започнат ли хората да прилагат този живот и светът ще се оправи. Съвременните хора се намират в един затворен свят, какъвто е животът на яйцето в черупката. Те не знаят, какво ще стане с тях, нито пък знаят, как ще уредят работите си. Мнозина се запитват: как ще се оправи този свят? Как и кога ще се уредят нашите работи? – От вас зависи. Ако обичате Бога, Той ще ви сложи под квачката и след 21 дни вие ще пробиее яйцето, ще

излезете навън, ще погледнете на Божия свят и ще бъдете свободни. Придобие ли тази свобода, ще се освободите и от страха. Който е излязъл вън от черупката, той се е мъчил, той се е освободил вече и от нищо не се плаши. Това подразбира „роден от Бога“. Такова раждане е на мястото си. То носи Божието благословение.

Някой пита: когато Адам и Ева сгрешиха в рая, Бог беше ли между тях? Как мислите, ако Бог беше застанал до дървото на познаване доброто и злото, щяха ли да стрешат първите хора? Фактът, че те сгрешиха, показва, че Бог не е бил там. Те лесно се поддадоха на изкушението, защото любовта им към Бога беше по-слаба от желанието им да придобият знания, да станат богове. Там е спънката и на всички съвременни хора. Любовта към Бога трябва да се разглежда вътрешно; тя не трябва да се изразява само с думи, но трябва да се изразява в чисти, светли мисли и чувства и възвишени дела. Само така човек може да бъде силен и мощен. Щастието на силния се крие в Божественото. Целият свят е построен върху този закон. Това се отнася и за ангелите, и за хората, и за животните. Животните се намират далеч от този закон, но и у тях е вложено Божественото, макар още да не е проявено. Човек се намира в област, където се изучава закона на любовта. Следователно, каквото вършите, то трябва да бъде проникнато от любов. Образът на Бога трябва да е и в ума, и в сърцето, и във волята, и в душата, и в духа ви. Имате ли предвид любовта към Бога, всичките ви работи ще бъдат оправени. Без тази любов страданията ще ви следват на всяка стъпка. Страданията на хората показват, че те са в ада. Където Бог отсъства, там е адът.

Като наблюдавам съвременните хора, виждам, как те се смеят едни на други. Една вечер американските милионери, които напоследък фалирали, се събрали на угощение, на което решили

всеки да присъства с най-скъсаните дрехи, каквито може да намери у дома си. Като се видели в това жалко и смешно положение, те започнали един друг да се закачат: колко са хубави твоите дрехи! Надали могат да се намерят подобни в целия свят. – Ами твоите обувки! Погледни, те представляват модел от най-последна мода! – Ами погледнете шапката на онзи – там! Той е цял принц. Така те се присмивали цялата нощ на своите скъсани дрехи, обувки, шапки и се чудели, до какво положение ги е довела съдбата. Така и съвременните хора седят, констатираят ред факти из живота на този или онзи и казват: голям грешник е еди-кой си човек! – Ами ти по-малък грешник ли си от него?

Сега, с един пример ще илюстрирам още едно положение из живота на хората. В царството на един от древните царе се образувало едно голямо съдружие от просяци, от бедни хора, които си поставили известни задачи в живота. Царят, като се научил за съществуването на това съдружие, отпуснал за тях една голяма част от своите богатства. Като съобщили на просяците за царската заповед, да им се раздаде част от богатствата му, те решили да се съберат заедно на угощение, за да си разделят царските пари. Всички просяци дошли на угощението хубаво облечени, но всеки с просешката си тояга в ръка. Като се видели с тояжки в ръка, те се погледнали един-друг, усмихнали се и казали: докато дойдем до това положение, ние знаем, какво са патили главите ни! Благодарение на тояжките си ние заслужихме тези нови, хубави дрехи. Кое от двете положения е по-хубаво: да се облечете, като американските милионери, с най-скъсаните си дрехи, или да се облечете, като тия просяци, с най-хубави дрехи? Второто положение е за предпочитане. Просякът трябва да се облече с хубави дрехи, да остави настрана просешките.

Питам: какво представляват скъсаните дрехи на просяка? Те представляват грешните състояния у човека. Ето защо, поставете си за задача днес да не направите нито едно прегрешение, да не ви изпъдят от рая. Сега вие сте пред дървото за познаване доброто и злото и питате, можете ли да влезете в рая. Вие сте в рая; от вас зависи да не вкусите от плодовете на това дърво, да не ви изпъдят от рая. Казвате: Бог ще ни помогне, Той знае всичко. – Да, Той знае всичко, но важно е, какво вие знаете. – Бог е всеблаг. – Така е, но вие, какви сте. – Бог е Любов. – Бог е Любов, Той обича всички, но каква е вашата любов към Бога? – Бог ще ни даде от своята Любов. – Това е просия, а с просия работа не става. Вие не трябва да бъдете просяци. Просията е леност. Това подразбира човек да очаква на другите хора, те да работят за него, а той само да седи, да дрънка на звънци, да му донесат това-онова. Ако хората искат светът да се оправи, всички проповедници, владици, управляващи трябва да хвърлят одеждите си и да сложат престилки, да се запретнат да слугуват на другите. Докато съвременните хора обличат своите парадни одежди, докато поставят корони на главите си и държат патерици в ръка и очакват на другите да работят за тях, светът няма да се оправи. Пък и майките, и бащите трябва да постъпват правилно. Срещате днес една майка, взема детето си на ръце, носи го и казва: мое е това детенце, аз го родих. На другия ден я срещате с четири реда сълзи, плаче, детето и заминало за онзи свят. Как стана това нещо? Нали това дете беше нейно? Срещате някой, хвали се с богатството си. На другия ден богатството му изчезва, ограбили го. Как стана това? Богатството му е отишло там, откъдето е дошло. – Дяволът ме обра. Казвам: може да те обере само този, с когото си бил съдружник.

Сега, аз искам да схващате мисълта ми правилно, за което ви цитирам факти, опитности от самия живот. Като ви говоря за дявола,

имам предвид изкушенията, на които всеки ден можете да се натъкнете. Трябва да бъдете внимателни, да се пазите от тях. Питате: виждали ли сте дявола? – Аз не искам да го виждам. С него не искам да имам никакво съдружие, нито срещи, нито казано-речено. Като го срещна на пътя си, питам го: ти научи ли се да любиш Бога? – Ама има ли Господ в света? – Върви си по работата, повече не се занимавам с тебе! Той иска да лъже, затова пита: има ли Бог, или не. Той ме пита: има ли любов в света? – Върви си по работата! – Животът има ли смисъл? – Върви си по работата! Ще дойде той да ми дава ум, има ли Бог, или не; има ли животът смисъл, или не и т.н. Не ми трябва неговата философия. Той да си върви по пътя! Дойде ли човек до положението да разглежда въпроса за съществуването на Бога от причини към последствия, неговата работа е свършена. Той няма да дойде до никакъв резултат и ще го изпъдят от рая. Ти си изгубил Бога, Когото някога си познавал. Сега не ти остава нищо друго, освен да си вървиш по работата. Един безверник отива при един американски проповедник и му казва: докажи ми, че Бог съществува! Проповедникът го взима близо до себе си и му налага хубав бой. – Моля ти се, братко; олеле, Господи, остави ме! Има Бог в света! Не ме бий, пощади ме! Сега, аз не искам да ви се присмивам, но казвам, че много пъти и вие се намирате в положението на този безверник. Докато страданията още не са дошли върху вас, вие отивате при някой възвишен дух и го питате: има ли Бог, или не? Щом страданията дойдат върху вас и почнат да ви налагат, вие казвате: олеле, Боже, помилвай ме! Има Господ! Щом отричате Бога и не вярвате в Него, страданията идват. Щом Го признаете и повярвате в Него, страданията изчезват. Щом питате, има ли любов, страданията пак ще дойдат. – Обича ли ме Бог? – Това е съмнението в тебе. Няма какво да се съмнявате в Бога, но вижте, любовта ви към Бога по-силна

ли е от любовта ви към някои ваши желания. Ако любовта ви към Бога е по-слаба, отколкото към желанията ви, работите ви ще останат неуредени. Ако любовта ви към Бога е по-силна, отколкото към желанията ви, всичките ви работи ще се оправят. Всеки ден правете сравнение между любовта ви към Бога и вашите желания, за да разберете, на какво се дължат успехите или неуспехите в живота ви. Друго разрешение на въпросите няма. Каквото друго разрешение търсите, вие ще се натъкнете на ред неразрешими въпроси. Няма какво да се спирате пред изкушенията и да ги обяснявате. Дойде ли изкушението, кажете: върви си по работата!

Казвам: ако се спрете пред тази нескончаема философия на разискване, която не води към положителни резултати, ще се намерите в положението на онзи българин от турско време, който постоянно се хвалил пред своите съселяни, че всичко знаел, че знаел турски език толкова добре, че и със султана можел да се разговаря. По едно време в селото им дошъл един турски бей и трябвало да се намери някой между селяните, който знае турски, да превежда, какво иска бейт от тях. Тогава извикали този селянин, който се хвалил, че знае турски и го накарали да превежда думите на бейа. Обаче, той не разбирал, какво му говорил бейт и предавал думите му криво. Като влизал в стаята при бейа, последният го набивал добре, като му казвал: ти трябва да научиш хубаво турски език! Така не се говори турски. Като излизал вън, селяните го питали: защо те би бейт? – Защото го наддумах. Не, човек се бие само тогава, когато не знае, какво да приказва и как да приказва. И след това ще казва, че страда за Бога. Човек страда за това, че не знае да говори, както трябва. Тази е истината.

Някой казва: какво ще се разправам с хората, когато не ме разбират? – Покажете ми един човек в света, когото хората са

разбрали! Няма такъв човек. Христос не каза, че хората не го разбират, но каза: „Такава е волята Божия.“ – Пилат Му каза: „Знаеш ли, че имам власт да те разпна, имам власт и да те освободя?“ Христос отговори: „Всяка власт е дадена от Бога. Дадено ти е да ме опиташ, но аз не съм от тези, които се отказват. Готов съм да понеса всички последствия. Любовта ми към Бога е толкова силна, че мога да понеса този кръст.“ Както знаете, Христос понесе толкова страдания и поругания, а съвременните хора искат да прекарат живота си без никакви страдания. Може и без страдания. Кога? – Когато човек възлюби Господа с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила и работи съзнателно, да превърне страданията в радост, т.е. да носи страданията и скърбите с радост. Ако човек не възлюби Бога, тогава и страданията му ще бъдат непоносим товар за него.

Сега, да стигнем до основната мисъл – любов към Бога. Мнозина постоянно запитват: Бог обича ли ни? От първия до последния ден на живота си вие ще проверявате това, но и себе си ще проверявате. Ако любовта ви към Бога е по-силна, отколкото към желанията ви, на прав път сте. Обаче, ако любовта ви към Бога е по-слаба, отколкото към желанията ви, тогава страданията и противоречията в живота ви ще останат неразрешени. Любов към Бога – това е мистическа, вътрешна опитност, която едни ще разберат по един начин, а други – по друг начин. Магическата сила на тази опитност се крие в момента, когато човек отправя ума, сърцето и душата си към Бога, без колебание, без съмнение. Дойде ли до този момент, човек всичко може да постигне. Само тогава той може да разбере смисъла на живота. Само Бог може да разкрие смисъла на живота. Ако вие държите в ръката си една семка, лишена от почва, от влага, от светлина, от топлина и от въздух, как ще може тя да се развива? Как ще можете да разберете, от какъв

плод е тази семка, ако не и дадете условия да порасне, да се развие, да цъфне и да даде плод? Вън от тези условия семката ще остане неразбрана за вас. По същия закон всяка мисъл, всяко чувство и желание могат да се развият само при Божията Любов и топлина. Само при тези условия ще видите тяхната сила. Следователно, всяка мисъл, всяко чувство и желание представляват такава семка, в която са скрити Божията Любов и Мъдрост. И тази семка чака благоприятни условия за своето развитие.

И така, каквото и да ви се говори, вие никога няма да разберете Словото Божие, докато не възлюбите Бога. Това се изисква от вас. Пък и от моя страна, ако и аз не обичам Бога, никога не бих могъл да предам Неговото Слово. Значи, законът е еднакъв и за мен, и за вас. Ако обичате Бога, ще разберете, дали това, което ви говоря, е истина. И ако аз обичам Бога, ще говоря истината. Аз сам зная, говоря ли истината, или не. Ето защо, когато не разбирате Словото, това не значи, че не слушате, или не чувате; това показва, че не обичате Бога. Щом не обичате Бога, любовта ви към вашите желания е много силна. Тогава, каквото и да ви се говори, всичко е безполезно. Следователно и като ви говоря, и като ви слушам, Божията Любов трябва да е в мен. Ако говоря с Божията Любов, всичко мога да предам; ако слушам с Божията Любов, всичко мога да възприема. Същото се отнася и до вас: ако слушате с Божията Любов, всичко можете да възприемете; ако говорите с Божията Любов, всичко можете да предадете.

Всички хора искат да слушат и да говорят с Божията Любов, но какво правят? Взимат празна стомна и я слагат под чучура на някоя чешма и слушат, как се пълни: къл-къл-къл! Като се напълни стомната, запущват я добре, залепват отгоре един печат и издават диплом: в тази стомна се съдържа еди-какво си количество вода, черпано от еди-кой си извор, на това и това число. Като дойде

професорът, отваря стомната и започва да предава на учениците си: къл-къл-къл! Щом водата в стомната се свърши и професорът свършва лекцията си. Той отново става ученик: отива при чешмата, поставя празната стомна под чучура на чешмата и слуша, какво говори водата: къл-къл-къл! Професорът взима стомната, занася я в университета, където на другия ден ще държи втората си лекция. Това е предметно обучение.

Сега, да оставим настрана въпроса за смисъла на живота, който съвременните хора често задават. За вас е важно, като отивате в света, да говорите и да слушате с Божията Любов. Какво става, обаче? Някой отива в света, иска да го подобри, да го оправи, но опълчва хората против себе си. Отивате ли в света, първо ще се справите със себе си, ще проверите, любовта ви към Бога по-силна ли е, отколкото към всяко ваше желание, или към всяка ваша мисъл. Щом се справите със себе си, щом се опитате, само тогава ще можете да говорите и на хората. Ще им кажете, че ако искат да бъдат щастливи, радостни и весели, да имат на страната си всички възвишени, добри и разумни хора, те трябва да обичат Бога повече от всички свои желания.

Една от нашите сестри ми каза: аз дойдох на езерата, на тези високи места и на този чист въздух, да се освежа, да разреши един въпрос. Питам я: как ще го разрешиш? – Ще се моля на Бога, постоянно ще бъда в молитва. Казвам: ти можеш цял ден да се молиш, но това е само външна молитва. Истинската молитва се изразява чрез любовта. Ти трябва да си зададеш въпроса: мога ли да обичам Бога повече от своите желания? Смисълът на живота се състои в любовта към Бога. Човек се е родил, за да обича Бога и да запечата живота си с тази любов, а не да бъде слуга на хората. Постигне ли това, всички въпроси са разрешени. Този е смисълът на стиха, който Христос е изказал: „Това е Живот Вечен, да позная Тебе

Единнаго Истиннаго Бога.“ Възлюби ли човек Бога, където и да отиде, пътят му винаги ще бъде отворен. И в ада да е, между грешниците, той винаги ще бъде радостен и весел. Сега, няма да ви желая да постигнете това нещо, но ще ви питам: обичате ли Бога?

Казвате: как се познава човек, който обича Бога? Ако обичате Бога, вие ще приличате на онова момче, което яздело магаре и по пътя го настигнал един старец, който започнал да разговаря с него. Старецът казал: момче, хайде да се поразговорим за възможни неща, които могат да станат. Момчето отговорило: добре, дядо, можем да поговорим. – Тогава, дядовото, я слез от магарето, аз да се кача малко на него, че се изморих, дълго време вече пеш вървя. – Добре, дядо, може. Момчето веднага скочило; дядото се качил на магарето. Като изминали така доста път, момчето се уморило и казало на дядото: дядо, хайде пак да поговорим за неща, които са възможни. Сега пък ти слез от магарето, да се кача аз на него, да си почина малко. – А, дядовото, това е невъзможно! Значи, да се качи дядото на магарето, това е възможно, а да слезе от магарето, това е невъзможно.

Сега аз желая вие да бъдете млади, като момчето и готови да слезете от магарето, щом някой желае да поговори с вас за възможни работи. Аз не желая да бъдете стари, като дядото и да не искате да слезете от магарето, щом някой желае да поговори с вас за възможни работи. Който се е научил само да се качва на магарето, а да не слиза от него, той нищо не може да постигне. Знаеш ли да се качваш, ще знаеш и да слизаш. Това значи смирение. Ще слезеш, ще се изправиш на краката си, т.е. на закона на Любовта и ще кажеш: за Бога съм готов всичко да направя. Като кажеш, че за Бога си готов всичко да направиш, това не означава, че се ангажираш за хиляди и милиони години. Ти трябва да си готов да направиш всичко за Бога само за даден момент, за една хилядна част от секундата. Ако някой

намисли да направи зло някому, той се бори, мисли, решава и най-после казва: любовта ми към Бога е по-силна от всякакво мое желание, или от всякаква моя мисъл. Това значи да обича човек Бога. Какво му коства да избере правия, добрия път? Какво по-хубаво от това да бъдете млади? Ще ви срещне дядото и ще каже: синко, искам да поговорим за възможни неща. – Може, дядо, да поговорим. – Можем ли да обичаме Бога? – Можем. – Можем ли да победим света? – Можем. – Можем ли да преодолеем всички трудности? – Можем. Всичко можем да направим, като имаме Божията Любов в себе си. Бог е Любов, Разумно начало, което е вложило всичко в живота. Държим ли тази мисъл постоянно в ума си, ние ще имаме съзнанието, че умът, сърцето, душата, духът ни са дадени от Бога. Съзнаваме ли това, ние ще бъдем така изправни към Бога, както и Той е изправен към нас. След всичко това, какво ни пречи да Го обичаме? Защо да не обичаме Онзи, който ни е дал всичко? Щом имаме ум, сърце, душа и дух, какво повече може да се желае? Умът, който Бог ни е дал, може да се поддържа само с Божествени мисли. Сърцето, което Бог ни е дал, може да се поддържа само с Божествени чувства. Душата, която Бог ни е дал, може да се развива само с красивото и хубавото, което излиза от Бога. Само по този начин нашите умове, сърца и души ще дадат плодове.

Казвам: първото отношение на човека е към Бога. Второто отношение е към своя ближен. Ако първото отношение не съществува и второто няма да съществува. Момък среща една грозна мома. Минава-заминава покрай нея, не я поглежда. Тя му казва: ти не ме поглеждаш, не ме обичаш, понеже съм грозна. – Аз не те обичам, не защото си грозна, но защото не си добродетелна. И действително, има една грозота в света, която не може да се обича. После, същият момък среща една красива мома, която поглежда, замисля се и

заминава. Тя му казва: ти ме погледна, защото ме обичаш. Обичаш ме пък, защото съм красива. Момъкът отговаря: не че те обичам, но те погледнах и се замислих, защото видях, че си красива, но не и добродетелна. Значи, има една красота в света, която не може да се обича. След това среща една грозна мома, на която казва: тебе мога да обичам, защото си добродетелна. Среща една красива мома, на която също така казва: тебе мога да обичам, защото си добродетелна.

Следователно, човек трябва да бъде добродетелен! Под думата „добродетел“ се разбира Божественото в човека. Отвън човек може да е грозен, но отвътре трябва да е добродетелен. Грозотата е само изпит за човека. Зад грозотата се крие нещо красиво. Навсякъде има нещо, което измамва, излъгва хората, за да привикнат да гледат на нещата не така, както са представени. Истинската красота, както и силата на живота се заключава в любовта.

Някой казва: колко евтино прекарваме на Рила! Досега сме изхарчили много малко пари. – Не е въпросът в парите, дали малко или много сте изхарчили, но важно е да използвате времето, както трябва. Ако седите тук и не изпълнявате волята Божия, идването ви е безсмислено. Вие дойдохте за чистия въздух, но трябва да изразите любовта си към Бога. Много ли струва това? Преди всичко вие се намирате на кръстопът. Какво ви коства да вземете онази посока, която ще ви изведе в правия път? Казвате: дълъг е този път! Ходи ли човек без любов, тогава пътят е дълъг, труден, а желанията са непостижими. Имате ли Божията Любов в себе си, каквото и да ви се случи в живота, всичко ще се превърне на добро.

Сега, аз изнасям, как живеят ангелите, светиите, добрите и разумните хора. Същевременно в най-слаби черти описвам Божествения свят. На земята рядко се срещат хора, които водят Божествен живот. Веднъж има такива хора, макар и малко на брой и

вие можете да живеете като тях. Как живеят съвременните хора, това не ме интересува. Аз наричам истински човек този, който е възлюбил Господа. Моментът, в който той се е определил и възлюбил Господа, го определя като човек. Такъв човек привлича вниманието на всички добри и разумни хора и те казват: днес става нещо Божествено! Който не е възлюбил Бога, той още не е истински човек. Този човек може да яде и пие, но това никого не интересува. Да възлюбиш Бога – този е най-славният момент в твоя живот. Това значи да цъфтиш, да разнасят благоуханието си надалеч. Това значи да бликаш постоянно, като извор, който знае само да дава. В този момент всички разумни желания са постижими.

Казвате: тази работа е много трудна. Защо? – Защото сте заспали, т.е. сложили сте много пръст над вашето семе. Казвам: сложете само един-два сантиметра пръст над вашето семе, не го чоплете и ще видите, че след малко време то ще изникне. Не заравяйте дълбоко вашите желания! Казвате: ние искаме да бъдем учени. – Вие страдате от много учение. – Искате силни да бъдем. – Вие и без това сте силни. Едно нещо ви е необходимо – да залюбите Бога!

Преди няколко дни около езерото бяха дошли двама рибари да ловят риба. Ние работихме наблизко и гледахме, как рибите се бяха разиграли. Някои от тях станаха жертва на рибарите, попаднаха в мрежите им. Казвам: има смисъл да се жертвува рибата, но ако от лошите условия отива при по-добри; обаче, тя отива в стомаха на човека. На другия ден рибарите пак дойдоха, цял ден хвърляха мрежите си, но нищо не уловиха. Рибите не се излъгаха да излязат. Рибарите бяха евангелисти, но хора материалисти. Те казаха: сега гладни ще останем. Ние ги нахранихме и те малко се успокоиха. Казвам: който е с Бога и риби ще има, и хляб ще има; без Бога нищо

няма да има. Някой казва: обърнах един човек към Бога. Как го обърна? Ти обърна този човек, както рибарят лови рибите. Хвана човека в мрежата си, опече го и го изяде. Ако с обръщането ти си подобрил живота, условията на този човек, това обръщане има смисъл. Тогава, постъпвайте по същия начин и с вашите желания: хванете ги едно след друго в мрежите си, сложете ги на огъня и ги изяжте. Нека те се преработят вътре у вас и след това да се реализират.

Рибарите представляват хората на стария живот, затова Христос някога им е казал: „Отсега нататък ще ви направя ловци на хора.“ Сега и на вас се проповядва ново учение, но вие, по стар начин, седите с мрежите си на брега на езерото и казвате: чакайте да уловим поне една риба! Вие мислите, че ако уловите три-четири килограма пъстърва, ще се осигурите. Не, освен че няма да се осигурите, но завинаги ще останете рибари и ще гладувате. В новия живот човек трябва да живее по закона на любовта. Който върви по този път, достатъчно му е да хване само един сом.

Тази беседа, която сега ви държах, е една от сериозните. Ако сте я разбрали, вие ще можете да я приложите за себе си, ще можете да я предадете и на другите. Ако приложите тази беседа, тя ще осмисли живота ви. Животът се осмисля само от Божията Любов. Тя е като малка искра огън, хвърлена на място и на време. Хвърли ли се на място и на време, тя произвежда щастие в живота. Попадне ли не на място и без време, тя произвежда нещастие.

Беседа от Учителя, държана на 12 юли, Петров ден, 5:00 ч.с. 1931 година, Рила – Седемте езера

ИДЕАЛЪТ НА ЧОВЕКА

В живота на земята има три важни неща. Ние живеем на земята и затова, на първо място трябва да разберем човека, ако искаме да разберем живота, който той прекарва. Без човека и природата няма смисъл.

Второто важно нещо, което трябва да разберем, това са ангелите, които, преведени на обикновен език, представляват човешкия ум, човешките мисли. Като се каже „ангел“, разбираме светло същество, а ние ще преведем ангела с думите „светла мисъл“.

Третото най-важно и неразбрано нещо за човека, това е Бог. Тази дума, преведена на разбран език, представлява любовта, която носи живот и безсмъртие за човешката душа. Затова и в Писанието е казано: „Бог е Любов“. Следователно, идеалът на човека е да разбере себе си, да разбере ангелите, т.е. светлите и чисти мисли и най-после да разбере Бога, т.е. Любовта. Разбере ли тези три неща, той ще може да си изработи една положителна философия за живота.

Съвременните хора страдат от неразбиране, от незнание, как да съпоставят нещата. Щом човек не може да съпоставя нещата, както са ги създали природата и Бога, той се намира в голямо противоречие със себе си. То е все едно да накладете огън в къщата си, но не в огнището, където е определено мястото му, но някъде на пода. Какво става тогава? Цялата къща се запалва и изгаря, а заедно с нея и вие изгаряте. В това отношение чувствата на човека играят роля на огън. Ако човек знае, как и къде да оправя своите чувства, той ще си създаде най-големи блага в живота; не знае ли това, сам ще си причини най-големи страдания и нещастия. За да се направляват правилно човешките чувства, необходимо е права мисъл. Ето защо,

най-важно, най-велико нещо за човека са неговите мисли и чувства. За ангелите пък няма по-велико нещо от чистотата – чисти чувства, чисти мисли. В Божествения свят няма по-велико нещо от Любовта. Следователно, най-важното нещо за човешкия свят са мислите и чувствата; за ангелския свят – чистотата, а за Божествения свят – Любовта.

Казвам: колкото и да са важни тези неща, обаче, те остават неразбрани за съвременните хора, защото трябва да им се доказва, съществува ли Бог, или не. Остане ли този въпрос да се доказва, той вече изгубва значението си. Всяко доказателство за съществуването на Бога е механически процес. Какъв смисъл има да ми доказва някой, дали живея, или не. Аз сам зная това нещо. Какъв смисъл има да ми доказва някой, дали мисля, или не. И това аз сам зная. Безполезно е да ми се доказва, че имам живот, че имам мисъл. Аз живея, аз мисля, аз чувствавам, следователно, всякакво външно доказателство е излишно. Мисълта трябва да се изучава като органическо условие. Ако химикът иска да извърши една реакция, да образува някакво съединение, той трябва да знае свойствата на елементите, както и законите, на които те се подчиняват. Има ли предвид тези неща и реакцията, т.е. съчетанието между елементите ще стане правилно. Ако химикът не вземе предвид тези неща, той ще предизвика голяма експлозия, ще си създаде голямо нещастие.

В това отношение и животът представлява химическо съединение, образувано от много елементи. И ако човек знае да съчетава елементите в своя живот, своите мисли и чувства, той ще може правилно да образува химическо съединение, т.е. ще си създаде правилен, хармоничен живот. Например, ако той съчетае в себе си едно неестествено желание с една неестествена мисъл, т.е. ако съчетае едно човешко с едно животинско желание, ще се образува едно

взривно вещество и ще се произведе експлозия. В това отношение човек още не е дошъл до положението на истинския човек. Истинският човек отсега нататък ще се прояви. Сегашният човек още не може да се обуздава, той има много животински прояви в себе си. Всички престъпления, от най-малките до най-големите, които съвременният човек върши, се дължат на животинското в него.

Сега, под думата „човек“ аз разбирам сбор от всички добродетели. Който няма този сбор от добродетели, той има по-голямо или по-малко надмощие на животното в себе си. Като говоря за животното в човека, аз имам предвид всички животни: тигър, мечка, вълк, лисица, разните тревопасни, насекоми и т.н. Какъв е животът между всички тези животни? – Животът на самоизтребление. Те едни-други се гълтат. От птиците, обаче, единствен гълтът прави изключение. Той е чист вегетарианец, храни се изключително със зърнена храна. Славейт пък, който минава за отличен певец, е месоядец, на ден гълта десетки и стотици мушици. Той е доволен от положението си, още повече, когато ловът му е добър, но мушиците, които той гълта, не мислят като него.

Съвременните хора се хвалят с религия, с наука, с изкуства. Питам: каква е тази религия, която не може да ги научи да се обичат? Каква е тази наука, която не може да им покаже начин, как да живеят правилно? Каква е тази наука, която не може да открие законите на човешката мисъл, нито да обясни причините за съществуването на злото и на доброто? Какви са тези социални науки и какъв е този социален строй, които не могат да покажат на хората, как да реализират своя живот? Понеже нито религията, нито науката са в състояние да дадат на човека необходимото за правилното му развитие, тогава и животът му се обезсмисля. И наистина, ние виждаме, че земята е покрита с паметници и то все на умрели хора.

На земята са идвали и велики хора, като Христос, например, който от две хиляди години насам е все между хората; те разправят за страданията Му, плачат за Него, но и досега още продължават да Го разпъват.

Казвате: какъв е смисълът на страданието? Велик е смисълът на страданието. Който страда, той е герой, от него човек ще стане; който не страда, той е обикновен човек, от него нищо не се очаква. Великите хора са хора на страданията. Христос понесе големи страдания, но с това Той остави на света една велика, свещена идея, която никога няма да умре. Неговата идея не умря, но и Христос не умря. Христос беше поставен на голям изпит: разпнаха Го, положиха Го в гроба и на третия ден Той възкръсна. Ако християнството се крепи до днес, това се дължи на факта, че Христос и досега още живее между хората и ще продължава вечно да живее. Ако пък в живота на християните се явява известна дисхармония, причината за това е, че много от тях, които минават за християни, не вярват, че Христос е възкръснал. Те минават за вярващи, без да са такива. Те са в положението на хора, които минават за човеци, без да са още истински човеци. И действително, често между хората срещате такива, които едни-други се наричат с имената на някои животни. Например, един казва на друг: ти си вълк, лисица, мечка, тигър и т.н. Когато искат да покажат, че някой човек е глупав, казват: той е цяла овца! Мнозина считат овцата за глупаво животно, но всъщност не е така. Когато изучавах строежа на главата и, намерих, че тя, по данни и мерки, е едно от интелигентните млекопитаещи животни. Който се занимава с изучаване физиономиите на животните, ще види, че след човека по интелигентност идва слонът, а после – овцата. Обаче, задава се въпроса: къде е човекът?

Днес всички хора искат да бъдат здрави, щастливи, да реализират всички свои желания и т.н. Всичко това може да се придобие. Как? – Като придобият здраво тяло, добро сърце, светъл ум и да станат напълно добродетелни. Без тези неща те са осъдени на страдания. В този смисъл страданията са изключения в живота. Защо? – Защото те трябва да се разберат и добре използват. Ето защо, за разумните хора страданията усилват вярата, а за глупавите – те са най-голямото нещастие, което може да ги срещне в живота. Според разбиранията на съвременните хора се казва, че човек се ражда, за да умре. Какъв смисъл има смъртта? Ако човек след смъртта си отива в по-добър живот от земния, тогава тя има смисъл. Праведният да умира, има смисъл; обаче, грешният да умира, няма никакъв смисъл. Да цъфне едно цвете, или някое плодно дръвче, това цъфтене има смисъл, но да цъфне една бомба, т.е. да се пукне и да избухне, какъв смисъл има в това? Има смисъл да се запали огън на огнището и да се сложи ядене на този огън, но да се запали той всред къщата и да стане пожар, такъв огън няма смисъл. Има смисъл да се правят църкви за богомолци; има смисъл да се правят училища. Обаче, какъв смисъл има да се правят бомби, гранати, с които хората да се самоизстребват? И след всичко това казвате Господ да оправи света! Веднъж Бог създал хората и написал законите в сърцата им, да живеят според тях, Той вече е оправил света. Хиляди години още да живеят хората, те все ще се делят помежду си на учени и прости, на богати и бедни, на религиозни и безбожници, а всъщност, ако се разгледат внимателно, те ще видят, че всички си приличат. И религиозният служи за пари, и безбожникът служи за пари. Лошото не е в това, че хората служат за пари, но като се стремят към парите, те искат да се облекат хубаво, да живеят богато и по този начин забравят своята задача на земята. Като имат желание да се обличат

хубаво, те трябва да се стремят и вътрешно да се обличат хубаво. Всеки може да се облече с хубава, със светла вътрешна дреха. Светли мисли и благородни чувства са в състояние да облекат човека вътрешно и където мине този човек, всички ще кажат: ето един истински човек! В който дом влезе, той ще донесе Божието благословение: болни ще лекува, скръбни ще утешава, гладни ще нахрани. Сега, кое е най-важното при изгрева на слънцето? – Самото слънце, т.е. светлината му. Кое е най-важното зад слънцето? – Слънчевата светлина и топлина, които създават светли мисли и благородни чувства у човека. Обаче, същата тази топлина и светлина събуждат ниски чувства, мисли и желания у вълка. Зад слънчевата светлина и топлина се намира една велика, мощна ръка, която хората не виждат. Казвате: къде е тази ръка? Тя се вижда толкова, колкото виждате и човека. Това, което виждате отвън и наричате човек, е израз само на известни мисли, чувства и действия. Това, което умира, не е човекът. В човека умират лошите мисли, чувства и действия. Понякога те умират, а понякога се изкореняват като дърво.

Казвам: понеже вие сега съграждате своя живот, затова трябва да живеете със светли мисли и чувства, с благородни и прави постъпки. Не спазвате ли тези неща, вие сами създавате своето нещастие. Съграждането на човешкия живот може да се уподоби на построяването на един параход. Как се построява параходът? За да се построи един параход, както трябва, необходимо е да се вземат предвид всички технически правила и закони из областта на съвременната наука. Само по този начин параходът ще издържи на всички бури и вълнения, които стават в морето. Не се ли вземат предвид всички правила и закони на техниката, този параход ще бъде изложен на големи опасности, а заедно с него и пътниците.

Следователно и съвременните хора се намират в такова развълнувано море – в света; и ако параходът им не е добре построен, те ще бъдат изложени на големи опасности. Ако техният кораб – тялото им и техните мисли и чувства не са солидни, устойчиви, върху тях могат да се струпат големи нещастия. Ето защо, когато някой параход потъне, причината не трябва да се търси само в него, но и във всички онези, които са го построили. За в бъдеще, когато хората стигнат по-високо развитие, те ще постъпват по всички правила и методи на новото учение, за да си създадат добре устроени тела, които да възприемат светлите Божии мисли и чувства. Както трябва да се спазват известни правила и закони при създаването на човешкия организъм, така трябва да се постъпва и при избора на министри и депутати за една държава. Те трябва да бъдат най-интелигентните, благородните и безкористните хора. Само така може да се говори за благоденствието на една държава. Само тогава може да се говори и за велика България. Обаче, това, което сега става в държавите, говори за неразбиране на живота.

Мнозина мислят, че са дошли на земята, за да прекарат живота си, както и да е и да си заминат. Така и вълкът мисли. Той гледа да се добере до някоя кошара, да открадне една овца, да я изяде и нищо повече. Ако и човекът мисли по същия начин, каква е разликата тогава между него и вълка? При това, ако вълкът изяде една овца, теглят му куршум и всичко с него свършва. Ако един християнин убие на бойното поле 10-20 души, веднага го възнаграждават, дават му кръст за храброст и го признават за герой. И след това този човек се хвали, че може да убива, без да му трепне окото. Да убиваш, да разрушаваш, това е престъпление, а не наука. Да създаваш, да градиш, това е наука.

Казвам: съвременните хора трябва да мислят правилно, да живеят правилно, както Бог изисква. Правилният живот подразбира братски живот. При това, не е нужно всички хора да имат еднакъв външен образ и еднакви убеждения. Вземете, например, малкото дете и възрастния човек. Те се различават външно, но като хора, все имат нещо общо. Някога младият ще остарее, а старият може да се подмлади. В това отношение алхимиците са правили ред опити. Стар човек може да се постави в една реторта и след като мине през известни процеси, ще излезе оттам съвършено подмладен. Човек може да се подмлади не само по алхимически начин, но и чрез мисълта си. Много европейски учени поддържат теорията, че човек може да се подмлади, да обнови живота си чрез мисълта. Светлата мисъл на човека създава около него приятна атмосфера, която го прави способен да възприема хубавото и красивото от живата природа. Няма ли светла мисъл, човек не знае, как да постъпва спрямо разумната природа и по този начин се натъква на ред противоречия и нещастия. Благодарение на това, хората се изявяват лоши; това показва, че те само по воля са лоши, но не и по естество. Често срещате хора, които по вътрешно разположение, по така наречената зла воля, не изпълняват и това, което даже за тях самите е добро.

Съвременната култура има за задача да проучи проявата на човешката мисъл, да определи понятието човек. Човек е съчетание на добродетели, но не и на престъпления. Когато усеща в себе си бушуване на нещо лошо, това показва, че той се е натъкнал на някои лоши черти, наследени от ред поколения. И днес човек трябва да прави много усилия, да се освободи от лошите наследствени черти, както и от някои животински прояви, докато дойде до положението на истински човек. И така, дойде ли човек да прояви разумното начало, той ще бъде силен и свободен от всички лоши и низки

прояви в себе си. Ако праведният човек живее в някоя планина, например, времето ще бъде такова, каквото той желае: ако иска сняг, сняг ще вали; ако иска дъжд или слънце и времето ще бъде такова. Обаче, ако някой грешник живее на планината, времето ще бъде такова, каквото то желае. И тогава, той ще се приспособява към времето, а не времето към него.

Много екскурзианти, като пътуват по планините, страхуват се от дъжд, да не се простудят. Трябва да знаете, че дъждът в планината през месец юли е голямо благословение. Такава дъждовна баня се равнява на сто обикновени бани. Всяка капка дъжд през месец юли е пълна с електричество и магнетизъм. Сега, задръжете в ума си мисълта: човекът е най-великото създание на земята. Радвайте се, че носите името човек! Стремете се да отговаряте на това име! Човек трябва да бъде добър, да мисли, да чувствава и да действа правилно! И тогава, всеки да си каже: моят живот не трябва да бъде в ущърб на другите. Щом искам щастие за себе си, трябва да желая щастieto и на другите. Моята мисъл трябва да бъде като Божията! Сега, на всички желая да бъдете умни, добри, щастливи и каквото желаете, да постигнете. Отсега нататък да станете нови хора!

*Беседа от Учителя, държана на 12 юли, 10:00 ч.с. 1931 г., Рила –
Седемте езера*

СИМОН ПЕТЪР

„И отговори Симон Петър и рече: „Ти си Христос, Син на Бога живого.“ (Мт, 16:16)

„Ти си Христос, Син на Бога живого.“ Животът има освен външен, още и вътрешен смисъл, поради което човек трябва да знае, откъде за започне. Когато някой ученик иска да учи в някое училище, било гимназия, или в университет, какво трябва да направи за тази цел? Най-напред този ученик трябва да подаде заявление до съответното училище, да бъде приет за ученик. Заявлението му трябва да бъде придружено с документи, от които се вижда, какво училище е свършил ученикът и с какъв успех. Второто положение, което предстои на ученика е да дочака деня, когато професорите ще се съберат на заседание, да разгледат заявлението му. Третото и най-тревожно положение за ученика е да получи отговор, приет ли е за ученик, или не.

Сега, трите беседи, които държах днес, представляват положенията, на които ученикът е изложен до приемането му в училището. Сутринната беседа представлява подаването на заявлението и документите от ученика. Втората беседа отговаря на събранието на професорите, за да разгледат заявлението и документите на ученика. Третата беседа, т.е. тази, която сега държа, представлява отговора на професорите, че ученикът е приет за студент в университета. След това положение, какво трябва да прави студентът? – Той трябва да се заеме да учи. Казвам: вашето положение е подобно на това, в което се намира студентът, който е приет вече в университета. Той е подал заявлението и документите

си, приели са го и сега не му остава нищо друго, освен да учи. Та и на вас сега предстои само да учите, без да разправяте на хората, че сте ученици. Дипломът, който имате от по-долното училище, беше необходим само до приемането ви в по-горно. Ако не бяхте постъпили в по-горното училище, дипломът ви, сам по себе си, нямаше да има голямо значение. И сега, ако ученикът не учи, той не може да се издига; ако учи, той се издига. Ако ученикът не учи, професорите му го изпъждат от училището и той преждевременно свършва курса на учението си. И в този случай той получава диплом, но като на круша, която преждевременно е узряла и паднала на земята. Обаче, падането е неестествен процес. В сегашния живот има една опасност, от която хората трябва да се пазят. Например, те искат да придобиват нови чувства, нови мисли, нови знания, с които да се забавляват само, но в края на краищата, изпадат в положение на натоварени камили. Те трябва да асимилират всичко придобито, да го разработят, да не останат у тях известни наслоявания. Явят ли се такива наслоявания, те трябва да се освободят от тях. Природата, като вижда опасното положение, в което хората изпадат, без да могат да си помогнат, тя казва: стига толкова! – и поставя граница. Когато човек е гладен, незадоволен, това показва, че той е подал заявлението и документите си до професорското тяло и очаква неговия отговор. Когато човек започне да яде, това показва, че той е получил вече благоприятния отговор на професорското тяло за приемането си в университета. Като се нахрани човек, настъпва процесът на мисълта, т.е. разпределението на храната по целия организъм.

Някой казва: аз се нахраних добре, няма да помисля вече за ядене. Не, след четири-пет часа ти пак ще огладнееш и отново ще помислиш за ядене. Ти пак ще трябва да подадеш заявлението и документите си и да чакаш отговора на професорското тяло. С едно

подаване на заявление и на документи работата не се свършва. Всяка сутрин ще подавате заявлението и диплома си и ще чакате отговор. Така ще постъпвате всеки ден, докато свършите курса на училището. Не постъпвате ли всеки ден по този начин, животът ви ще се обезсмисли, няма да има връзка между състоянията, които всеки ден преживявате.

Питам: каква разлика има между живота на младия и на стария човек? Животът на младия може да се уподоби на фър, поставен в морето, да свети, да направлява движението на корабите към пристанището. Животът на стария е подобен на живота и длъжността на фенерджията около този фър. Длъжността му е всеки ден да чисти фара, да му набавя горителен материал, за да може, когато пожелае, да го запали. Ето защо, младият и старият се различават по службите, които изпълняват: предназначението на младия е едно, а това на стария – друго. Като млад, ще имаш грижата да светиш, да посочваш пътя на корабите. Като стар, ще имаш грижата всеки ден да чистиш фара, да го нареждаш и като дойде часа, когато трябва да светне, да бутнеш бутончето и да го запалиш. Който разбира живота по този начин, той го осмисля. Тогава старият ще каже: аз остарях вече, т.е. аз престанах да светя, но затова пък грижата ми е да чистя фара и да го запалвам. Младият ще каже: аз имам само една задача – да светя! Някой човек, бил той стар, или млад, казва: аз живея добре. Какво подразбира под добър живот? Това значи: аз, като млад човек, светя, т.е. моят фър постоянно свети. Или, аз, като стар човек, чистя добре своя фър. Някой казва: аз не живея добре. Това значи: като млад човек, аз не светя; или, като стар човек, аз не чистя добре своя фър. Значи и младият, и старият са закъсали в живота си. Младост и старост са две състояния, които човек едновременно преживява. Това подразбира, че човек ще свети, но същевременно ще има грижата да чисти своя фър.

С други думи казано: който свети, той едновременно слугува на хората.

Питам: какво се разбира под думите „Ти си Син на Бога живого?“ Това показва степен на съзнание. Оттам, всеки човек трябва да съзнава, че от положението, в което се намира в даден момент, той може да расте, да се развива, докато дойде ден да се нарече Син Божи. Какво се разбира под думата ден? – Това са възможностите, които денят крие в себе си. Като се каже нощ, разбираме възможностите, които нощта крие в себе си. Думите здраве, богатство, разумност, доброта, красота, мъдрост, любов, истина, това са ред възможности, които се съдържат в тези понятия. Всяка една от тези думи изразява сили, светове, в които човек може да расте и да се развива. Например, кажеш ли думата любов, ти имаш вече на разположение възможностите на един голям свят. Тези възможности дават условия да растеш и да се развиваш. И тогава, ако си ученик, където влезеш, всички ще ти услужват. Отиваш в университета – всички студенти, професори са на твое разположение. Ако на земята е така, колко повече в Божествения свят където владее абсолютно съвършенство, където всичко е в пълен ред и порядък. Мнозина се страхуват от работата, която им предстои и казват: аз не мога да бъда Син Божи. Да казвате, че не можете да бъдете Синове Божии, то е все едно да казвате, че не можете да учите. Ако сте ученик в едно училище, как да не можете да учите? Да казвате, че не можете да учите, то е равносилно на това, да се отказвате от живота си. Който учи, само той живее. И обратно: който живее, само той учи. Някой казва: толкова години вече, откакто живея на земята и нищо още не съм постигнал. Тази мисъл не е права. Какво искаш да постигнеш? Като седнеш на обяд да ядеш, какво искаш да постигнеш? Как се изразява постижението: в количеството на храната, или в начина, по който тя

се възприема, преработва и използва? Човек може да изяде десет килограма хляб, а може да изяде само сто грама, но и в двата случая да има един и същ резултат. Следователно, истинското постижение се състои в това, приетата храна от организма да се преработи, да се превърне в динамическа сила, да стане „плът и кръв“ в човека. Под думите „плът и кръв“ разбираме организиране на силите. Щом силите в човека се организират, той става мощен, силен. Докато силите в човека не са организирани, той е слаб, има нужда от чужда помощ.

Сега, ако аз гледах на нещата по човешки, тази вечер не трябваше да говоря. Обаче, в Божествения свят този въпрос е поставен другояче. Там всяко нещо се използва разумно. Например, ако някой човек е дошъл до положението на Син Божи, той може да говори някъде в стаята си, а същевременно да го слушат и тревите, и цветята, и животните, както и милион хора още. Ето защо, който казва, че сам нищо не може да направи, той не разбира закона. Ако човек има една свещена идея в себе си, не е възможно тази идея да не се възприеме от хиляди хора още. Какво правят някои хора днес? Те казват: ние имаме велики идеи в себе си, но никому не искаме да ги поверим, защото няма да ги разберат. Не, ти изкажи своята идея и не мисли понататък, кой ще я разбере и кой няма да я разбере. Хиляди хора ще чуят и възприемат твоята идея.

Ще ви приведа един пример, да видите, как се предават идеите. В древността имало един цар, който извършил ред престъпления и за наказание Бог поставил на главата му два рога, да го държат всякога буден, да помни престъпленията си. Той грижливо криел рогата си от хората, за което в повечето случаи носил шапка на главата си. Когато викали бръснар да му услужва, след свършване на работата си, царят заповядвал да обезглавят бръснаря, да не издаде някому тайната, че

царят имал рога. Един ден в двореца бил повикан един млад бръснар, но той знаел, какво го чака и затова, като свършил работата си, казал на царя: царю честити, смили се над мене! Не взимай главата ми! Обещавам, че никому няма да издам тайната и ще ти услужвам, както искаш. Царят се смилил над него и го пуснал да си отиде, като имал предвид обещанието му. Бръснарят излязъл от двореца свободен, радостен, че животът му е подарен. Той дълго време пазил тайната на царя, но по едно време почувствувал, че отвътре нещо силно го мъчи, не могъл повече да държи тайната в себе си. Какво да прави, как да се освободи от тази мъка? Да каже някому, главата му ще отиде. Един ден отишъл в гората и там му дошла една светла идея, да направи под някое дърво една дупка и в нея да изговори тихичко: нашият цар има рога. Както намислил, така и направил. След време един овчар отрязал едно клонче от дървото, под което бръснарят направил дупката и от това клонче си изрязал свирка. Какво било учудването на овчаря, когато неговата свирка пеела: нашият цар има рога.

И така, имате ли някаква мисъл в себе си, не се страхувайте, дали тя ще се реализира, или не. Вие я изкажете, споделете я и тя ще се разнесе из пространството. Каквито мисли хората са изказали преди хиляди години, едва днес са започнали да се реализират. Това, което пророците са казали някога, или това, което Христос е казал някога, едва сега започва да се реализира. Такъв е Божественият закон. В такъв случай, всеки човек е важен дотолкова, доколкото е носител на Божествени идеи. Той е уд на Божествения организъм, както и ръката на човека е уд на неговото тяло. Ръката, например, не ражда идеите; тя сама не ражда и доброто, но е посредник при извършване на всяко добро. След всяко посредничество на ръката в доброто, тя заслужава да и се благодари. Обаче, ако ръката се отдели от тялото, тя вече губи

условия да бъде посредница за предаване на доброто, което човек замисля.

Казвам: вие трябва да схващате вътрешната сила на нещата. Тази сила не се крие в старите, но в новите разбирания. Когато Бог създал света, начертал колелото и го пуснал в движение. Колелото започнало да се хвали, да разправя на всички, че Бог го направил. След това Бог запитал колелото: сега какво искаш да ти дам? – Искам да ми дадеш една ос, да стана точило, на което да точа хората. Освен хората, искам да наточа всички ножове в света, да познаят, че и аз мога да върша работа. Обаче и ножовете, които се точат на мене, също така могат да вършат работа. Всички ножове, които се острили на точилото, дошли да му благодарят, че могат да вършат работа. Не се минало много време, ножовете станали много недоволни от точилото, защото с тях започнали да режат главите на хората. Днес заколят един, утре – друг, докато най-после хората се оплакали на Бога, че главите им падат от раменете. И така, съвременните хора искат да острят ножовете си на точилото. Кои са тези ножове? Ножовете представляват човешките езици. Следователно, точилото, което остри ножовете на хората, същевременно остри и езиките на хората. Така изострен, човешкият език пък остри умовете на хората. И като погледнете, този остър нож започва да коли този-онзи, докато всички вземат да се оплакват от него. Тогава Бог извикал колелото и го запитал: ти какво направи, че предизвика толкова оплаквания против себе си? Колелото отговорило: Господи, аз преподадох урока си много добре, но те не ме разбраха. Наистина, Бог направи точилото за добро на хората, но като не го разбраха, те го използваха за зло. Като видя, че урокът, който преподаде на колелото се използва за зло, Бог впрегна колелото на работа в колата, а ножът превърна в ос на колелото. Значи, всички

ножове ще се превърнат в оси, а всички колела ще се превърнат в коли, да карат хората. Само по този начин светът ще се оправи.

След това Господ казал на колелото: сега ще ти предам още един урок, как да се движиш от едно място на друго. В миналото човек е седял отдолу, но работата му не е вървяла напред; сега той ще седне отгоре на колата. Щом разумният човек се качи на колата и впрегне конете си, всичките му работи ще се уредят. В миналото човек е точил ножове, но сега, като господар, той е превърнал ножа в ос на колело, да се върти, да върши работа. Колелото е сложил в колата, конете впрегнал да теглят колата, а той се качил отгоре и да управлява. Досега сте се задоволявали само с едно колело, но сега вече са нужни десетки колела да се въртят. Колелата представляват способностите в човека.

И сега, ако човек върви по този път на разсъждение, той ще дойде до правилно разрешение на въпросите. Щом мисли човек, той ще може да обуздава езика си. Какъв смисъл има, ако кажеш някому няколко горчиви, или обидни думи? Този човек ще се настрои като бръснач срещу тебе. Ето защо, преди да кажете някому обидни думи, помислете си, кое е по-добре: да оставите човека свободен, сам да се изправи, или с вашите обидни думи, не навреме казани, да го настроите като бръснач? Казвате: какво трябва да се прави, когато някой ме предизвика с нещо? Ще ви приведа един пример, от който можете да извлечете поука, как да постъпвате в такива случаи.

Вървят по улицата двама души: единият беден, стар човек, прегърбен и с тояга в ръка. Другият, също така стар, прегърбен човек, но богат. Той върви с достойнство, с тежест, като аристократ. Едно дете минава покрай бедния старец, навежда се, взима камък от улицата и го хвърля след стареца. Последният се обръща към детето и кротко, незлобно му казва: ела, синко, при мене. Досега аз не знаех,

защо децата хвърлят камъни след мене, но сега разбрах. Ти ми даде отличен урок. Ето, аз имам 40 лева в джоба си, вземи ги да си купиш нещо с тях. Същото дете минава покрай богатия старец, взима камък и го хвърля след него. Той се обръща сърдито към детето и му казва: ела при мене, да ти кажа нещо. Детето се приближава до стареца, но той му удря няколко плесници. Бедният старец разбрал, защо детето го замерило с камък и му благодарил; богатият не разбрал и наказал детето. И детето, от своя страна, се намерило в противоречие: то не разбрало, защо бедният старец благодарил и му дал пари; също така то не разбрало, защо богатият го наказал за постъпката му. И старият човек се учи, и детето се учи. Казвате: глупава работа е тази! Защо бедният старец трябвало да благодари на детето, което го замервало с камък?

Казвам: съвременните хора правят същите грешки, каквито и детето прави. Ти си в положението на дете и отиваш да спориш с един философ, който знае много неща. Обаче, този философ е благороден човек, нищо не казва, но ти благодари за урока, който му даваш. Във втория случай четеш книгата на някой философ, опълчваш се против него и пишеш мнението си в някой вестник, или в някое критическо списание. Този философ те среща, удря ти няколко тояги и си заминава. Не, прочетеш ли книгата на този философ, пиши: книгата на еди-кой си философ е отлична! Той трябва да напише още една, по-сериозна, по-строга от първата. Така постъпва и природата. Тя дава възможност на злото да се прояви до своя краен предел, за да се излекува. Злото не може да се лекува в началото си. Докато е в началото си, то може само да се използва, като работна сила. Следователно, злото може да се използва в началото, а доброто – в своя край. Значи, на края на злото е началото на доброто, а на края на доброто е началото на злото. Такива са

отношенията между доброто и злото на физическия свят. Казвате: какво ще стане с нас? – Щом престанете да живеете зле, доброто ще дойде. Щом престанете да живеете добре, злото ще дойде. Започнете ли с доброто, ще придобиете щастие, богатство, здраве, приятели; в душата ви ще настане мир, а в ума ви – светлина. Изгубите ли това състояние, обратният процес ще дойде. Тогава вие ще кажете, че Господ и хората са ви забравили. Не, въпросът стои другояче. Вие сте направили някакво отклонение, или някакъв пропуск в живота си, вследствие на което идват тези нещастия. Малките отклонения произвеждат големи последствия.

В Стария Завет се говори за един пророк, когото Бог изпратил при цар Иеровоам, да му предаде Словото Господне. И рече царят на Божия човек: Влез с мене у дома и обядвай и ще ти дам дар. Човекът Божи рече на царя: Не искам, защото ми е заповядано чрез Словото Господне да не ям хляб, да не пия вода и да не се връщам през пътя, по който съм дошъл. И настигна го по пътя един стар пророк и рече му: Ела с мене в къщата ми, та яж хляб! – Не мога, защото ми е заповядано нито хляб да ям, нито вода да пия, нито да се върна през пътя, по който съм дошъл. – И аз съм пророк, както и ти. И ангел ми говори чрез Слово Господне и рече: Върни го с тебе в къщата си, за да яде хляб и да пие вода. Той го излъга. И върна се с него, та яде хляб в къщата му и пи вода. И рече му Господ: Понеже не послуша гласа ми и не опази заповедта ми, тялото ти няма да влезе в гроба на отците ти. И отиде си човекът Божи, но намери го лъв на пътя и го умъртви.

Казвам: каквото и да ви говори старият пророк, не се отбивайте от пътя си. Ако ви кани у дома си, кажете му, че друг път ще дойдете. Изпълнете волята Божия, както ви е заповядано и втори път, като минете покрай това място, отбийте се в дома на стария пророк да си поговорите. Свършете първо работата си с царя, както ви е

заповядано. Не изпълните ли волята Божия, както трябва, с това вие прекъсвате връзката си с Бога. Закон е: започвате ли някое добро дело, изпълнете го, както ви е казано. Дойде ли ви на ум някакъв нов план, не се отклонявайте от първия. Като свършите работата си, тогава разгледайте новия план. Не изпълните ли волята Божия, както ви е заповядано, лъв ще ви настигне по пътя и ще ви умъртви. Тази е правата философия на живота. Някой тръгнал вече в пътя, Бог го води, обаче, срещат го и му казват: ти не си в правия път. – Това са думи на стария пророк. Не вярвай в тези думи. Ти си вече в пътя. Слушаш ли стария пророк, лъв ще те дави по пътя. Върви напред и уповавай на Онзи, който досега те е ръководил. Казвате: ние искаме да влезем в света, да се учим. Няма защо да отивате в света да се учите. Светът е създаден като поле за работа, като театър. За вас е достатъчно да отидете за малко време там, да видите, как живеят хората, да се поучите от тях и да се върнете. На сцената виждате особени картини – води, гори, планини, морета, но всичко това реално ли е? После виждате актьорите се хранят, но това нещо реално ли е? Това са само картини, временни положения, които не отговарят на действителността. Какво ще придобиете от тези нереални неща? Реално е само това, което днес можете да направите за Бога. То дава сила, мощ да се движите, да живеете, да се радвате на Божия свят.

Сега, за пет минути всички ще се концентрираме, да изпратим по една възвишена мисъл из целия свят. Ако тази мисъл попадне на място, тя е в състояние да произведе по-голям ефект от работата, която бихме свършили през целия живот. Закон е: ако някой работи един час интензивно, работата му се равнява на тази, която някой ще свърши, ако работи цял ден с малки усилия. И в двата случая заплатата ще бъде една и съща. Който мисли, че ако работи цял ден ще получи повече, той се лъже. Невидимият свят има друга мярка за

преценяване. Един час работа може да се сравни с цял ден работа. Защо? – Защото добрата работа се определя от усърдието, от интензивността, а не от количеството на времето. Някой човек може да работи цял ден, но да се сърди, че слънцето го изгорило, че се уморил и т.н. Количеството време, колкото и да е много, не определя цената на работата. Цял живот можеш да точиш ножове, но в края краищата нищо не си придобил. С тази работа ти си навлякъл на главата си редица неприятности. Например, казваш някому: слушай, ти не трябва така свободно да си изказваш мнението. Бъди по-предпазлив. Гледай да уредиш работите си на земята: направи си къща, купи си лозе, нива! Питам: каква основа поставяш в живота на този човек? Ти го точиш, правиш го остър, като нож. Доброто дело, добрите съвети, добрите мисли се познават по своите плодове.

За потвърждение на последната мисъл, ще ви приведа следния пример. Един светия често минавал край един каменар, който чукал камъни. Светията се спирал при него, разговаряли, запитвал го за положението му. Каменарят се оплаквал, че положението му било много тежко, едва могъл да си набави насъщния хляб, а жена му, децата му, пък и той самият били принудени да ходят боси и окъсани. Светията му съчувствал и затова винаги се молил на Бога, да помогне някак на този каменар, да се подобри положението му. Най-после молитвата на светията била приета и каменарят, по някакъв начин, забогатял. Какво било учудването на светията, когато каменарят престанал вече да чука камъните, забравил Бога, забравил дома си, забравил приятелите си и се впуснал в охолен живот. Едва сега светията разбрал, че направил едно добро не на място и не на време.

Казвам: Любовта е единствената и най-голяма възможност, при която истинският живот започва. В този живот човек може всичко да

направи. В закона на любовта няма изключения. Започнеш ли някаква работа с любов, тя непременно ще има успех. Светът може да се обърне с главата надолу, но тази работа ще се свърши благополучно. И бури могат да се явят, и потоп може да стане, но в края на краищата, любовта ще надвие. Не изпитваха ли и Христос по същия начин? Той беше поставен на кръста, където сатаната му казваше: Ти искаше да оправиш света, но не можа. И други преди тебе се опитаха. Аз исках да ти дам да управляваш всички светове, само да ми се поклониш, но ти не се съ согласи. Сега ще стоиш прикован на кръста и ще ти покажа, кой съм аз. В твое име ще се вършат престъпления и всичко това ти ще гледаш. Христос въздъхна, дигна очите си към Бога и каза: Господи, защо си ме оставил? Обаче, веднага след това погледна към сатаната и каза: сега аз виждам, кой си и какво можеш да направиш, но после ти ще видиш, кой съм и какво аз мога да направя. И наистина, Христос възкръсна и с това показа на хората, какво може да направи. Той понесе всички страдания и след това каза: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята. Идете и проповядвайте, аз ще бъда с вас до скончанието на века!“ Казвам: от страданията на Христос трябва да се извади поука. Всеки ще бъде поставен на позорния стълб и той трябва да устоява. Тогава сатаната и вас ще пита: ти знаеш ли, кой съм аз и какво мога да направя? Вие ще му отговорите: какво можеш да направиш, знаей, но и ти ще видиш, какво аз мога да направя.

Казвате: ще има ли страдания за нас? – За онзи, който не е страдал, ще има страдания. За онзи пък, който е изтърпял страданията до края, няма да има вече страдания. Чудни са хората, като питат, ще страдат ли, или не! Възможно ли е ученикът да премине един клас, или цял курс от училището, без да е учил? Ще учите четири години в основно училище, три години в прогимназия,

пет години в гимназия и четири години в университет, докато свършите курса на учението. Може ли четиригодишното дете да свърши работата на 25-годишния момък? Растежът и развитието на хората е продължителен процес. Човек учи от най-ранната до най-зрялата си възраст. Макар съзнанието на малкото дете да е в спящо състояние, обаче, духът му е буден и оттам то възприема и учи. Човек се учи едновременно в три училища: на земята се учи тялото. Всички живи клетки в организма вършат известна служба, но заедно с това те учат. В духовния свят се учи душата. В Божествения свят се учи духът. Значи, човек едновременно следва три университета. Ако не разбирате дълбокия смисъл на живота, вие ще кажете: ние се раждаме, живеем и умираме. Какво означава думата смърт? Защо хората се плашат от смъртта? Смъртта представлява най-големите ограничения в живота. Защо хората се радват на живота? Животът съдържа в себе си най-благоприятните условия за растене и развитие. Той носи най-големите богатства, най-голямата свобода, каквато човек не може да си представи. Който знае това, той не трябва да употребява живота си за точило.

И така, младите трябва да светят, да бъдат запалени фарове. Те не трябва да искат стари да станат, защото ще изгаснат. Много стари хора са напуснали фаровете си, станали са преждевременно мъдреци. Всеки стар човек трябва да има по един фар, за който да се грижи. Колкото светещи фарове има, толкова и млади хора има; колкото фенерджии има, толкова и стари хора. Ако има един млад човек повече от броя на фаровете, които светят и ако има един стар човек повече от броя на фенерите, за които те се грижат, работите в света няма да вървят правилно. При всеки млад трябва да има по един стар човек; и при всеки стар трябва да има по един млад човек. В това отношение аз съпоставям тези неща в следната аналогия: душата е

фарът, който свети; духът е фенерджията, който се грижи за душата; той я направлява, грижи се за нея да свети. Кажете ли някой, че душата не съществува, това означава, че неговият фар е загаснал. Кажете ли някой, че духът съществува, а душата не съществува, това означава, че фенерджията е на мястото си, но фарът не действа. В този смисъл тези понятия са строго определени. Някой казва: духът ми е отпаднал. Значи, фенерджията, който чисти и пали фара отсъства. Човек трябва да има фар, но и фенерджия трябва да има на разположение.

Днес се откри деветият младежки събор. Защо се събират хората? Най-красивото нещо в живота е процесът на събирането. Обратният процес на събирането е изваждането, което в живота се нарича още разпиляване. Когато в изваждането няма разумност, тогава имаме разпиляване. Събирането пък има смисъл, когато човек събира доброто в себе си. Числото девет, в деветия събор, означава даване отчет, какво е направено през изминалите досега години. Предишните събори ставаха в София, вследствие на което мнозина мислеха, че тази година няма да има събор. Други години за събор, от братя и сестри, се приготвяха музикални номера, декламации; обаче и тук, без приготовления от ваша страна, се изпълниха няколко музикални номера. Днес сутринта, по случай откриването на събора, пристигна от провинцията оркестър от мандолини и китари, от външни хора, които свиреха с любов, без никакво възнаграждение. Те дойдоха като делегати, изпратени от невидимия свят, да заместят нашите братя и сестри от провинцията, които идваха за събора. Това показва, че между всички явления в живота има тясна връзка. Бог ръководи всички работи. Той отваря и затваря съборите – всичко става по Негова воля. Вие не можете да си представите, че съборът може да стане на Рила без музика, без никакви особени приготовления. Когато ви казах, че тази година няма да има събор,

исках да ви обърна вниманието на това, че съборът няма да стане по обикновения начин, който вие познавате, но ще стане по съвсем особен начин. Тазгодишният събор се откри днес, на Петровден, а миналите години на този ден се привършваше.

В притчата за сеятеля Христос каза: „Друго падна на добрата земя и даваше плод: едно – 100, друго – 60, а друго – 30“. Значи, първото семе паднало на пътя и птиците го изкълвали. Пътят представлява физическия живот, който е преходен, временен. От него нищо не може да се очаква. Други семена паднали между тръните и на каменисти места, където скоро израснали, но не могли да дадат плод. Тези условия представляват духовния свят. И най-после едно семе паднало на добра земя и дало плодове: 30, 60 и 100. Ето защо, истинските плодове трябва да се очакват от Божествения свят. „Ти си Син на Бога живого.“ Когато Петър е казал на Христос, че е Син на Бога живого, той имал предвид силата, която се криела в Христос. Следователно, Петър прави паралел между Бога и Христос и намира, че Христос е Син Божи. И ако хората вярват в Бога, ще видят, че земята, на която живеят, е една възможност за тях. Когато слънцето, звездите и луната изгряват, те представляват делегати, изпратени от Бога. Когато срещате добри хора и те са делегати, пратеници Божии. Всяка работа, която човек върши с любов, не е нищо друго, освен изпълнение на волята Божия. Например, тези доброволци музиканти, всички образовани и интелигентни хора, изпълниха волята Божия. Те дадоха и на вас добър пример. Като свириха безплатно, те искаха да ви кажат: работете и вие, като нас, даром, от любов и за Бога. Невидимият свят пък искаше да ви покаже, че когато Бог нарежда работите, те стават без програма. И в Божествения свят има програма, но не такава, каквато на физическия свят.

И така, дойде ли ви някакво изпитание, благодарете на Бога. Изпитанията са привилегия за хората. След всяко изпитание човек придобива нещо хубаво. Едно от изпитанията в планината е дъждът. Когато дойдохме тук, още на другия ден заваля силен дъжд, като че се изливаше с ведра от небето, а същевременно като че извираше и от земята. Братята се бяха сгушили, умълчали, гледат, какво ще стане. При това, дъждът беше толкова силен, че се чуваше някакво особено бучене от земята. По едно време се чуха силни топовни гърмежи, а небето се разкъсваше от светкавици. Казвам: няма нищо страшно, планинските жители ни поздравяват с топовни гърмежи за добре дошли. Освен това, те ни дадоха концерт със силни музикални тонове, които бяха много дълбоки. Всички прекараха цялата нощ в молитва. На сутринта всичко утихна и те започнаха да се смеят, да разказват, как се страхували, да не се скъсат палатките им. След това изпитание всички се почувствуваха бодри, свежи, подмладени, като деца.

Казвам: човек трябва да носи в себе си качествата на детето, да има Божествена чистота. Докато живее на земята, той трябва да е постоянно млад, да работи, да свети, като запалена свещ. Той трябва да е фар в морето, който отдалеч осветява пътя на параходите. Що се отнася до страданията на човека, те са временни неща. Страданията могат да изчезнат моментално. Докато човек страда, той мисли, че никога няма да излезе от това положение. Освободи ли се от страданието, той всичко забравя и запазва само опитността, която е придобил. Сега, съществената идея, която трябва да запазите от този събор, е идеята за Сина Божи. Думата „млад“ подразбира възможността на човека да свети, да има Божието разположение, да бъде Син Божи. Само онзи човек може да се нарече Син Божи, който върши Неговата воля. И наистина, чрез нас Бог всичко може да

направи. И ние трябва да се радваме за това. Вършим ли волята Божия, ще имаме благословението на Бога, а почитта и уважението на хората. Изпълнение волята на Бога – тази е истинската философия на живота. Обаче, натъкне ли се човек до отношенията си към Бога и към хората, той се разколебава. Защо? – Защото се среща с въпроса за своето възпитание. Да се самовъзпита човек, да се владее, да обуздава себе си, това е най-трудната работа. В човека има сили, които преди всичко той трябва да познава. Същевременно той трябва да знае и законите, на които тези сили се подчиняват. Това не е механически процес. У човека има мисли, желания и постъпки, с които той не може да борава, както иска. Например, чувството „омраза“ трябва да се трансформира у човека по най-правилен начин. Когато човек мрази някого, той мрази и себе си; той пакости на другия, но едновременно с това пакости и на себе си. Когато човек обича някого, той обича и себе си; той прави добро на другия, но едновременно с това прави добро и на себе си. Омразата руши, любовта съгражда. Защо трябва да мразите? Защо трябва да си отмъщавате? Не забравяйте, че Божието око следи всичко. Когато някой ви напада, не бързайте вие да се разправяте с него; оставете тази работа на Бога. Той ще се разправи с него по начин, какъвто вие не подозирате. И така, деветият младежки събор е вече открит! Ние, които сме дошли тук, ще ставаме рано сутрин и ще изпращаме добри мисли из целия свят. Добрите мисли са Божии мисли. Те трябва да проникнат навсякъде, където има Божии работници. Каква ще бъде първата телеграма, която ще изпратите сега в София? Всички, които сте дошли тук, изпратете по едно кратко писмо до някои от вашите приятели в София, или в провинцията, да ги зарадвате. Пишете им нещо за човека, за връзката му с Бога. След беседата ще се нахраните добре, а после ще можете да служите и на другите. Първо човек

служува на себе си, а после на ближните си. От сутрин до вечер човек непрестанно трябва да благодари на Бога за всички възможности, които Той му е дал. Истинският живот отсега започва. Щом знаете това, вие не трябва да се обезсърчавате. Обезсърчи ли се човек, той губи правата посока в живота си; насърчи ли се, той отново я намира. Така прави и малкото дете. Щом изгуби майка си, плаче; като я намери, радва се.

Казвам: ние сме тук като на радиоактивна станция и трябва да поддържаме в ума си чисти, красиви мисли, които после да изпращаме навред из света. Както се предават мислите по телеграфните станции, така и ние ще изпращаме нашите добри мисли през пространството. Закон е: нищо в природата не се губи, нито се създава. Следователно и мислите не се губят, нито се създават, но се пренасят само от една станция в друга. Станциите са човешките умове.

Сега, ще благодарим на Бога за Словото, за храната, за изобилието, което ни се дава тук. Ще внимаваме фаровете ви постоянно да светят, а фенерджиите на време на ги чистят и палят.

Т. м.

Беседа от Учителя, държана на Петровден, 12 юли, 1931 г., 18:00 ч. в., Рила – Седемте езера

СТАРИТЕ НАКИТИ

Съвременните хора трябва да се пазят от една слабост – от свещения мързел. Срещате някой беден човек и се възхищавате от него. Той е работлив, прилежен, от никого не очаква. Обаче, забогатее ли този човек, той веднага се отпуска, подава се на мързела. Мързелът си пробива път и в духовния живот на човека. Когато някой човек влезе в духовния път, на първо време той се моли на Бога, работи, помага на ближните си. Забогатее ли, той преставя вече да се моли, не работи много и казва: сега нека другите се молят; аз достатъчно се молих и работих. Това положение, именно, е най-опасно за човека. Според мене, духовният човек трябва да работи повече от всеки друг. Това означава: богатият трябва да работи повече от сиромаша. Здравият трябва да работи повече от болния. Богатият човек представлява здравия, а сиромашът – болния. Ето защо, богатият, т.е. здравият трябва да работи повече от сиромаша, от болния. Какво става сега? – Точно обратното: сиромашът, болният работи повече, а богатият, здравият работи по-малко. Питам: коя е причината за тази аномалност в живота? – Мързелът. Когато мързелът хване богатия човек, той слага някаква тежест на крака му, направи някаква инжекция на гърба му, или другаде някъде и казва: не виждаш ли, че кракът ти се е подул? Как ще работиш с такъв крак? Я си легни, почивай си, докато оздравееш напълно. Има време за всичко, после ще работиш. На друг някой казва: виж, какви бодежи имаш в гърба си! Знаеш ли, какви последствия могат да се явят от тези бодежи! Пази се, не работи, почивай! Като минат бодежите ти, тогава ще работиш. Това са измислици на дявола, който иска да си създаде удобства в къщата на човека. Не, придобие ли човек богатства, стане

ли духовен, той трябва да разчита на здравето си, да се уповава на Бога и от нищо да не се плаши. Ако във физическия живот човек се страхува, той трябва да знае, че в духовния живот има по-големи мъчности.

Казано е в Битието: „Земята беше неустроена и пуста. И тъмнина бе върху нея.“ Следователно, преди създаването на небето и земята, всичко беше хаос, неустроено, неорганизирано. Преди да се създадат слънцето, луната и звездите, навсякъде беше само тъмнина. Ето защо, когато човек посреща изгрева на слънцето и се радва на неговата светлина, нека има предвид, че той още не е свършил работата си на земята. Защо? – Защото, както преди създаването на слънцето е имало много неустроени работи, така и след създаването му, има много още работи неустроени и пусти. Днес слънцето свети, именно, за да ни покаже, какво има още да работим. Човек трябва да се върне назад в съзнанието си, към миналото, да дойде до реалния свят, да види онова, което е ставало някога на физическия свят. Не дойде ли до този реален свят, той нищо не може да разбере от духовния.

Сега, ще прочетете 4 глава, I Послание към Коринтяните, в което апостол Павел говори, какво се иска от строителите на Божиите тайни. Едно от качествата на строителя е да бъде верен. Не е въпросът крушата да бъде много голяма, нито много клончеста, или с много листа, но важно е тя да дава плод и то доброкачествен. Значи, ние се интересуваме от плода на крушата. И човек е интересен за нас поради плода, който той дава. Качество на истинския човек е добротата, а доброто е плод на любовта. Добрият човек не е захар; ако е захар, ще го изядат. Добрият човек не е злато; ако е злато, ще го откраднат. Добрият човек не е и запалена свещ; ако е запалена свещ, ще изгори. Това са ред контрасти, които заставят човека да мисли. Човек може ли без захар? Може. Без злато може ли? Може. Без свещ може ли? И без

свещ може. Захарта, златото, свещта са човешки произведения, без които може да се живее. Казвате: как може да се ходи без свещ в тъмнината? Да, съвременните хора не могат да ходят вечер без свещ, но има същества, които ходят в тъмнината без свещ. Те имат своя собствена светлина, която ги ориентира в тъмнината.

Сега, да дойдем до вътрешната страна на въпроса. Когато човек е зависим от условията, той се уповава на свещта. Щом свещта му изгори, без нея той не може да ходи в тъмнината. На какво може да се уподоби свещта? Някой има 200 000 лева, вложени в банка. Той разчита, уповава се на тях и казва: все имам нещичко в банката, на което разчитам. Тези пари представляват неговата свещ, която гори и му помага да излиза вечер в тъмнината. Един ден банката фалира, т.е. свещта на този човек изгаря. Какво е положението му тогава? Той се намира в положението на фалирал търговец и не знае, какво да прави. Свещта, на която разчита, е изгоряла. Сега вече той не може да се движи в тъмнината. Друг някой разчита на къщата си, обаче, избухне пожар и къщата отива. Седи този човек замислен, тъжен, свещта му изгоряла и той не може да ходи в тъмнина – на всяка крачка се спъва и пада. Аз не казвам, че може да се живее без къща, но този човек е вложил всичките си надежди в нея и сега животът му се обезсмисля.

Казвате: защо Господ допусна свещта да изгори? Господ казва: ако искаш свещта ти да не изгаря, трябва да я направиш от материал, който не се подава на горене. Заеми се да си направиш нова свещ. – Ама много време, много работа трябва. – Да, ако човек иска да си направи свещ, която да не изгаря, изискват се най-малко 15-20 години усилена работа. Как правят днес свещите? Взимат няколко цилиндрични калъпи, поставят в тях фитили и отгоре сипват разтопена лой. Колкото повече лой сипват, толкова и свещта става по-дебела. Едно е важно за човека: през каквито промени да минава, той

трябва да запази в себе си онези качества, които и на този и на онзи свят следват подир него. Доброто върви навсякъде с човека. Божественото върви всякога с човека. Това, което върви с човека, е негово. Което не върви заедно с него, при всички условия на живота му, не е негово, то е чуждо. Чуждото пък всеки може да го вземе. Следователно, добро е само това, което всякога е с човека. Никой не може да отнеме доброто на човека. То е неговият верен приятел; то е неговият вечен спътник в живота.

Казвам: като сте дошли на планината, вие трябва разумно да използвате благата, които ви се дават. Някой казва: какво ще правим, като слезем утре, в други ден от планината? Да се говори така, това значи да разчита човек на условията. Докато говорим „днес, утре“, ние сме хора на условията. Ето защо, когато казвате, че ще дойде ден да слезете от планината, това може да се уподоби на слизането от гърба на коня. В този смисъл някой казва: какво ще правя, като слеза от коня? Като слезеш от коня, няма да бъдеш по-добър, но поне ще разчиташ на себе си. Човек не трябва да се уповава на условията, на дните и т.н. В Бога има само един ден. Следователно, като говорим за дните, трябва да разбираме един ден – само Божествения ден. Например, виждате един клон и казвате: този клон е от еди-кое си дърво. Това не е правилно разсъждение. Този клон е от Божественото дърво, защото само едно дърво има в света, а всички останали дървета са удове на това голямо, Божествено дърво. Божественият ден, като не може напълно да се проектира само в един ден, той се разпределя в много дни, които, събрани заедно, съдържат материала на Божествения ден. Следователно, всичките дни заедно, както и Божественият ден отделно, изразяват цялата истина. Ние казваме ден и нощ, защото имаме изгрев и залез на слънцето. Ако не виждаме слънцето, щеше ли да съществува за нас ден? Какво щеше да бъде

положението на човека, ако той виждаше слънцето и вечер, когато за всички други същества то е вече залязло? Тогава човек щеше да живее в постоянен ден. За него нямаше да съществува нощ; за него нямаше да има „вечер, утро, други дни“ и т.н. Където и да се обърне човек, навсякъде ще вижда слънцето.

Мнозина казват: ние вярваме. Вярванията на някои хора са временни, изменчиви, понеже те вярват само в неща, които някога са виждали, или които днес виждат. Питам: каква нужда има тук от вяра? Истинската вяра се отнася до неща, които нито си виждал някога, нито днес виждаш. Някой казва, че изгубил вярата си. Какво значи да изгуби човек вярата си? Изгубване на вярата означава, че човек е изгубил условията да вижда нещата. Например, някой заминава за странство, където прекарва няколко години, далеч от близките си. Той изгубва вяра, че ще дойде ден да се види със своите близки. Ако помисли, че ще се види с тях, вярата му ще се възвърне. Виждането е процес, който възстановява вярата. Следователно, вярата е сила, която ръководи човека в неговия път. Докато човек не вижда нещата, той трябва да ходи с вяра. Щом вижда нещата, той ще ходи със знание.

Като сме дошли на планината, ние ставаме рано да се помолим и благодарим на Бога за всички блага. На някои не им се става рано, искат да си полежат и намират ред оправдания, че не са разположени, или че са уморени и т.н. Питам: какво ще правите, ако сте слуга при някой сприхав господар, който иска да започвате работата си рано сутрин и навреме? Ще вземе ли под внимание вашето неразположение? Ако се успите, той ще вика, ще се сърди и най-после ще ви изпъди, като каже: такъв слуга не ми трябва! Хайде, на добър час! Вие мислите, че на планината няма господари. И тук има господари, и какви при това! Знаете ли, какво могат да направят тези

господари, като се разгневят? Те веднага ще изпратят гръмотевици, светкавици, дъжд, град, че ще се чудите, какво да правите, къде да се скриете. Дъждът ще ви намокри хубаво, а градът може да изпокъса палатките ви. Тези господари ще ви кажат: хайде, дигайте се оттук! Такива слуги не искаме. Братята, които бяха дошли първи тук, опитаха, какво могат да направят господарите на планината. Те изпратиха гърмежи, светкавици, дъжд и казаха на братята: качвайте се горе! При такива господари човек става много смирен. Тези господари казваха: като дойдат вашите братя и сестри тук, вие ще ги предупредите да бъдат внимателни към задълженията си, защото и тях ще измокрим.

Утре сутринта ще отидем на V-то езеро (*Махабур*), бъбрека, да видим, има ли разлика във водата от миналата година. Сутрин в четири часа всички трябва да сте на крак. Сложете настрана всички украшения, всички накити! Под думата „накити“ аз разбирам недъзите в човека. Боли те крак, кажи си: този накит не ми трябва! Боли те ухо, кажи си: този накит не ми трябва! Имаш някакво неразположение, кажи си: този накит не ми трябва! Оставете всички накити в къщи и излезте вън, на чист въздух, без всякакви накити. – Не мога да мисля. – Остави и този накит настрана. Като се освобождавате постепенно от накитите си, вие ги хвърляйте настрана от вас и останете само с Божественото, което ви следва навсякъде. Щом сте неразположени, вие чакате да дойдат слугите, да подобрят състоянието ви, но докато дойдат те, целият ден ще отиде. Изпаднете ли в някакво тежко състояние, в неразположение на духа, кажете си: едва ли ще дойдат слугите ми днес, ами аз сам да се заема, да променя състоянието си, т.е. да сменя накитите си; ето, сутринта си отиде вече, а по същия начин ще отиде и останалата част от деня. Щом човек започне някаква работа, състоянието му се изменя.

И така, за да се освободи човек от свещения мързел, той трябва да прави усилия да работи. Няма по-хубаво нещо за човека от служенето. Тук имате благоприятни условия за работа, за служене, както на себе си, така и на другите. Ще разпределите времето си така, че да поработите за себе си, за ближните си и за Бога. Другояче казано: част от времето ще употребите за ума си, част от времето – за сърцето си и част от времето – за тялото си. Или, една част от времето ще употребите за духа си, част – за душата си и част – за самите вас. Всеки да разпредели времето си, както разбира. Всяка работа, която вършите, трябва да има отношение към физическия, към духовния и към Божествения свят.

Днес ще ви дам за четиво 55 гл. от Исай, 5 стих: „Ето, ще призовеш народ, когото ти не знаеш; и народи, които не те знаеха, ще тичат при тебе, заради Господа Бога твоего и заради Светия Израилев, защото те прослави.“

Беседа от Учителя, държана на 13 юли, 1931 г. 5:00 ч. с., Рила – Седемте езера

ДЕН НА ДОБРОТО

Солоняните 4 глава

Днешния ден ще наречем ден на доброто.

Една житейска мъдрост, една житейска философия казва: когато човек се нахрани, той не трябва да се безпокои, как ще се смели храната. Следователно, седне ли човек пред трапезата, първо той трябва да изпита благодарност, че има възможност да се нахрани, да опита Божиите блага; после, трябва да започне да яде, като изпитва удоволствие от храната, която приема и най-после трябва да благодари, че се е нахранил. Как ще се смели и преработи приетата храна от стомаха, по това не трябва да се прави никакъв въпрос. Когато гладният се намери пред ядене, мисли ли, как ще се нахрани, къде ще отиде храната и как ще се смели? Гладният мисли само за едно: дали ще намери храна и колко храна ще намери.

Съвременните хора често мислят, какво ще стане за в бъдеще с тях. Това не е тяхна работа. Когато купите едно перо и го сложите на перодръжката, мислите ли, какво ще стане с него? Нищо не мислите. Слагате перото на перодръжката и то пише. Когато поставяте чучур на някоя чешма, мислите ли, каква работа ще върши той? Вие поставяте чучура, и нищо не мислите. Който погледне чешмата, той знае вече, каква работа ще върши чучурът. Трябва ли чучурът от своя страна да остави цялата си работа и да разправя на хората, каква му е службата? Чучурът изпълнява работата си и мълчи, а който дойде до чешмата, той разбира, че чучурът е на мястото си. Конете, които теглят кола, трябва ли да спират на пътя, да разправят на този, на онзи, каква работа вършат? Трябва ли коларят да спре колата и да

разправя на минувачите, кой тегли колата и кой кара конете? Достатъчно е само да се погледне към колата, за да се разбере, кой каква по изпълнява. Не е наша работа да разискваме върху въпроса, кой тегли колата и кой кара конете. Да спирате колата, да разпитвате, кой я кара, това не е на място. Спира ви някой и пита: защо си дошъл на земята? Ще отговориш: аз съм дошъл на земята затова, за което и ти си дошъл. – Аз не знам, защо съм дошъл. – И аз не знам. Красотата е, именно, в незнанието. Ако знаем, защо сме дошли, нямаше да дойдем на земята. Понеже не знаем, дошли сме да научим, каква е задачата ни на земята. Като се научим, ще се върнем там, откъдето сме дошли. Ако някоя риба се хване на въдицата, но успее да се освободи, втори път ще се хване ли? Втори път тя не се лъже. Тя вече се отказва от примамката на въдицата.

Казвам: в съвременния свят има много хора, заинтересувани от рибите, искат да ги ловят. И ще видите, че в света има много архаически, изостанали неща, които служат за примамки. Съблазните в света не са нищо друго, освен въдици, с които мамят хората. В това отношение светът е бурно море, в което са поставени безброй въдици. Човек пък е риба, която свободно се разхожда в морето, докато се натъкне на някоя въдица. Зърне ли отдалеч още някоя въдица, той отива към нея, понеже мисли, че ще намери нещо особено. Закачи ли се за въдицата, той вече излиза от Бога. Щом излезе от Бога, изгубва свободата си, не е господар на своето положение и го виждате, или върху някоя перустия на огъня, или в някоя тенджерка, или в някой човешки стомах.

Един ден, като се върне в морето, ще го питат: какво имаше на въдицата, с която те извлякоха от морето? Какво научи от нея? Той ще отговори, като онзи американец, който влязъл в добре осмолена и затворена бъчва и с нея се спуснал от Ниагарския водопад, по

течението на водата. Като го запитали, как се чувствувал в бъчвата, той отговорил: влез в бъчвата и сам ще разбереш. Едно важно нещо научих: и целия свят да ми дават, втори път не влизам в бъчва, да преминавам с нея водопада. Този човек искал да се прослави, всички вестници да пишат за неговия подвиг. Обаче, след опита си, той казал: какво ще пишат сега вестниците за мене, това не ме интересува. Едно зная: втори път не влизам в бъчва, която се върти на всички страни. Още в първия момент изгубих съзнание. Ето защо, от тази опитност не научих нищо ново.

И така, бъчвата представлява безпорядъчния живот, който някои хора водят. Който попадне в този живот, ще знае толкова, колкото е знаел преди влизането си в него. Като излезе от този живот, той все ще има някаква опитност, но в края на краищата, ще каже: втори път не влизам в този живот! С този пример искам да ви наведем на мисълта, че бъчвите са създадени за изкушение. Кой има най-много бъчви? – Кръчмарят. Той има мази, пълни с бъчви, в които има и старо, и ново вино. Още кой има много бъчви? – Търговецът на дървено масло и на други растителни масла, които продава на хората. Най-после идваме до онези хора, които нямат бъчви, но наливат гореща вода в термосите си, когато отиват на екскурзии по планините. Следователно, най-много и най-големи бъчви има кръчмарят.

Питам: нашите мисли и желания в големи, или в малки бъчви трябва да се затварят? Който има някоя голяма мисъл, или някое голямо желание, затворено в голяма бъчва, той се намира в кръчма. Тази голяма мисъл, затворена в голяма бъчва, след време ще експлодира, ще пръсне бъчвата и ще излезе навън. Такава мисъл може да се уподоби на ново вино, което още не е ферментирало. Както младото вино, затворено в бъчва, може да пръсне бъчвата и да

се излее навън, така и голямата мисъл, като влезе в човека, предизвиква същата експлозия. Ние казваме тогава, че този човек е пиян. Обаче, всяка възвишена, всяка красива мисъл е малка, като семенце, или като житно зърно. Тя не се нуждае от големи бъчви. За нея е достатъчна най-малката черупчица. Попадне ли в почва, благоприятна за развитието и, тя изниква и започва да расте, да се развива. Такива мисли не се нуждаят нито от бъчви, нито от хамбари. Сложат ли ги в хамбари, тяхното предназначение е друго. Ще кажете: тези мисли могат да се поставят в хамбарите, да се запазят. Не, всички мисли, които се поставят в хамбари, са определени за продан.

Ние уподобяваме възвишените мисли с житното зърно, защото в него природата крие своите велики тайни. Житото символизира великата жертва в живота. Защо житото е дошло на земята, това знаят само онези хора, които са завършили своето развитие. Една от задачите на житото е да подобри живота на хората, да им помогне в еволюцията. Ако човек в яденето на хляба не може да разбере и осмисли жертвата, която житото прави за него, той никога не би могъл да разбере думите, които Христос е изказал в стиха: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето; който ме яде, ще придобие живот в себе си.“ Разберете ли дълбокия смисъл на този стих, вие ще сложите хляба в устата си с трепет и с благоговение, защото ще знаете, че Божественото влиза във вас. Какво правят съвременните хора с хляба? Някои хора, като се нахранят, събират трошиците от хляба и ги хвърлят настрана, за кокошките, или за други птички; някои пък ги хвърлят на мравките. И това не е лошо, все ще се използват тези трошици. Има хора, които и така не използват трошиците, но ги оставят да се тъпчат по земята. Правилно е, когато човек се нахрани, да събере внимателно трошиците и да измие мястото, където те са паднали. След това, нека остави тези трошици на някое специално за

тях място, където нито крак да ги тъпче, нито вода да ги залива. Оставени на специално място, те ще се използват при известни случаи най-правилно.

Изобщо, иска ли човек да живее правилно, той трябва да има верни понятия за постъпките си в живота. Например, човек трябва да знае, как да се храни, как да се мие, къде да изсипва водата, с която е измил лицето и ръцете си. Сега хората се мият, където намерят и след това хвърлят водата безразборно, където им е най-близо. Ще кажете: ако всеки момент обръщаме внимание, къде сме хвърлили трошиците от яденето, къде сме хвърлили водата след измиването си, ние ще живеем в постоянен страх. Както живеят съвременните хора, те сами създават аномалности в живота си, които се отразяват зле върху организма им. Ако сте на планината и трябва да измиете лицето си, какво ще направите? Ще отидете при някой извор, ще гребнете от водата му и малко настрана от него, ще измиете ръцете и лицето си. Ако на това място има езера, както тук, ще отидете до най-близкото езеро, ще влезете две-три крачки навътре, за да не пада водата от лицето ви във водата от езерото. Ако пък се намирате в местност, където има цветя, ще се измиете върху тях, водата да падне отгоре им.

Днес повечето хора се отличават с крайно непослушание. Те мислят, че са много послушни, а всъщност не са такива. Човек е изгубил две съществени качества: послушание и смирение. В замяна на това той е развил в себе си прекомерна гордост. Гордостта е най-големият враг в развитието на човека. Ако някой човек е дошъл до положението на адепт, но има най-малката гордост в себе си, той може да стигне пред вратата на Царството Божие, но веднага ще го върнат оттам. И най-малкият недостатък у човека е в състояние да го спре пред вратата на рая. Там не се търпи никаква нечистота, никакъв недостатък. И в окултната наука се казва, че който иска да влезе в

Царството Божие, той трябва да бъде абсолютно чист! Без чистота, без смирение нищо не може да се постигне. Опасно нещо е гордостта за духовния човек. Горделивият представлява висок скалист връх, който нищо не дава. Горделивият човек е скъперник, той мисли само за себе си, иска всички хора да говорят само за него. Той мисли, че целият свят е създаден само за него. Всички стремежи на горделивия се дължат на неговия егоизъм, на желанието му да стане голям, велик. От осем хиляди години насам човек се сили да стане голям, но освен, че не е успял в това, той даже е издребнял и в мислите, и в чувствата, и в постъпките си.

Съвременните хора се хвалят с големи постижения в областта на религията, на науката, на изкуството и на живота. Те казват: вижте, какви изобретения, какви картини, какво нещо сме направили! Преди години ме поканиха в една гръцка църква в Анхиало, да видя, какво е нарисувал един виден художник. Влизам в църквата, на стената виси една картина, образа на Христос. Този художник искал да нарисува Христос, но го нарисувал с несъразмерно голяма глава, а чертите му, по скоро представляват черти на престъпник, отколкото тези на Христос. Никакво художество нямаше в тази картина. Тя трябваше да се изхвърли навън. Не се мина много време и тази църква изгоря! Казвам: на същото основание всеки човек трябва да се запита: образът, който нося, отговаря ли на Божественото в мен? Някой казва: знаеш ли кой съм? – Кой си? Този човек мисли, че е създаден по образ и подобие Божие. Казвам: който мисли така, нека каже, кои са отличителните черти на образ, създаден по подобие на Бога. Ако срещнете лице, направено по образ и подобие Божие, ще видите, че от всяка негова пора излизат лъчеизпускания, трептения от електричество и магнетизъм, които го правят абсолютно чист. Никаква кал не може да се задържи на такова лице.

Сега ще приведа една положителна мисъл, разгледана и в буквален, и в преносен смисъл. Дойде при мене някой и ме запитва: харесваш ли ме? Казвам му: ти си пръв на яденето, последен на работата. Той се замисли, не ме разбира. Казвам: това не е обидно, то е едно вярно положение, взето и в буквален, и в преносен смисъл. Преди да започне някаква работа, човек първо яде, а после работи. Като поработи малко, пак яде. Следователно, работата е между две яденета. Сутрин човек яде, до обяд работи, а на обяд пак яде. Значи, яденето всякога предшества работата. То е подтик, резултат на едно вътрешно желание у човека.

Сега ще преведа този закон. Любовта всякога предшества постъпките, действията на човека. Човек не може да извърши някаква работа, докато не е взел нещо от храната на любовта. Не приеме ли нещо от тази храна, той не може да работи. И затова, като казвам, че някой е пръв на яденето, разбирам, че е пръв в любовта. Който се храни от любов, неговата работа и в началото, и в края ще бъде отлична. Такъв човек не трябва да има на лицето си никаква кал, която да запушва порите; мислите му трябва да бъдат чисти, ясни. Тогава, каквито противоречия се явят в сърцето му, те моментално ще се разрешат. И той ще има противоречия и трудности, но ще ги разрешава правилно. И неговият път не е абсолютно прав; и той ще обикаля оттука-оттам, но стъпката му е сигурна. Когато минава през опасни места в живота си, той поставя крака си така, като че го забива. Щом дигне крака си, той пак е свободен. Това значи да бъде човек праведен.

Екскурзиите, които правите из планините, представляват външната страна на живота. Нима изпитанията на човека не са екскурзии? Като вървите по високи, стръмни места, вие се ужасявате, страхувате се да не се подхлъзнете и паднете. Нима беднотията,

болестите, негодите и несполуките в живота на хората не внасят в тях също такъв ужас и страх? Тези явления в живота представляват също такива стръмни планински места, каквито и вие срещате по екскурзиите. Като погледнете към тези места, вие се страхувате и казвате: как ще изкараме живота си, как ще се прехраним? Лоши хора има в света. Какво ще се прави? Казвам: това е най-малкото още. Някога ще изгубите вярата си в Бога, ще изгубите смисъла на живота си, ще изгубите всякаква светлина и около вас ще настане пълен мрак. Друг път ще се намерите пред големи земетресения; около вас ще гърми, ще се светка; хоризонтът ви ще се заоблачи, ще започне да вали дъжд, камъни ще се събарят около вас и надеждите ви една след друга ще се рушат, ще изчезват. Какво ще правите тогава? Има ли по-голям ужас за човека от тези състояния? Обаче, който следва в закона на любовта, той ще види, че всички тези неща са привидни. Те ще изчезват пред него, като сапунени мехури.

Разправяше един познат, че една вечер му било много студено и като си легнал, сложил на краката си един нагорещен камък, да ги стопли. Обаче, цялата нощ сънувал, че ходи по нажежени планини. Като станал сутринта, спомнил си съня и разбрал, че този сън бил предизвикан от нагорещения камък, който сложил през нощта на краката си. Температурата на камъка била едва 35°-40°, но в съня впечатлението от него било преувеличено. На другата нощ той не сложил нагорещен камък на краката си и затова не сънувал, че ходи по нагорещени планини. Значи, между съня и действителността има известно съотношение.

Сега, мисълта, която искам да остане в ума ви за днес е, че днешният ден е ден на доброто. Човек трябва да воюва за доброто в света, но той трябва да знае, как да воюва. Значи, човек не трябва да бъде миролюбив. Ако въпросът е за мир, човек трябва да е в мир с

доброто, но не и със злото. Между доброто и злото не може да има нито мир, нито съгласие, нито равновесие. Злото всякога се стреми да подчини доброто, да му стане господар и да го използва, но и доброто, от своя страна, се стреми да подчини злото. В края на краищата един от двата принципа ще подчини другия, ще го застави да му слугува. Досега доброто е слугувало на злото, но отсега нататък злото ще слугува на доброто. Искате ли да бъдете свободни, станете господари на злото. Вие не можете да бъдете приятели със злото, но господари можете да му станете. Дошло е вече времето за това. Положението на злото се изменя: който е бил лош, сега ще бъде слуга. Щом стане слуга, може да му се предскаже, какво го чака. В миналото добрите хора са били слуги, а лошите – господари. Сега ще стане обратното: добрите хора ще бъдат господари, а лошите – слуги. Следователно, ще имаме добри господари, а лоши слуги.

И тъй, опасността, която заплашва съвременното човечество, идва от слугите, а не от господарите. Понеже в миналото злото е било господар, а доброто слуга, затова са казали, че който е господар, той е на крив път, а който е слуга, той е на прав път. Днес, обаче, трябва да бъде обратното: доброто да е господар, а злото слуга. В миналото доброто се е оплаквало от своя господар, но сега, за да се оправят работите, злото трябва да се хвали със своя господар. Само по този начин ще се реализира мисълта, изказана от пророк Исайя: „Вълкът и агнето ще пасат заедно; и лъвът ще яде плява, както говедото, а храна на змията ще бъде пръстта: не ще предизвикват нито вреда, нито погубване.“

Сега, целта на нашето пребиваване тук е да направим връзка между невидимия и реалния свят. Вие мислите, че освен вас, никой друг няма тук; вие мислите, че планината е празна. Не, безброй очи има в планината, които следят всичко и ви изпитват. Щом има очи,

има и уши, всичко се вижда и чува. Когато Мойсей изведе евреите из Египет, той ги заведе в пустинята, където, като деца, трябваше да ги учи, как да стъпват, как да пазят абсолютна чистота. Той им казваше: понеже Бог се движи между вас, вие трябва да пазите голяма чистота, да не се натъкне Той на някаква нечистотия. Обаче и досега още евреите не живеят в тази чистота. И българите също не спазват тази чистота. Ако биха приложили чистотата в живота си, те щяха да прогресират по-бързо. Из цяла България най-чисти хора са еленчани. В това отношение те стоят по-високо и от американците. Лагерът ни трябва да бъде абсолютно чист, та който мине оттук, да остане доволен. И така, ако искате да се ползвате от благата на природата, всеки ден трябва да си миете краката до коленете и то поне по три пъти: сутрин се мийте с топла вода, на обяд можете да се измивате в езерото и вечер – пак с топла вода. Мийте си краката и не се страхувайте. Добре е да се правят частични измивания на тялото. Понякога те са за предпочитане пред целите бани. Изобщо, природата обича разнообразието. Германският лекар Луи Куне е схванал този закон и затова на слаби, на болни хора той препоръчва седящи бани, т.е. да се измива само едната половина на тялото, а другата да остане суха. Например, ако един ден човек измие горната част на тялото си, до кръста, другата част, долната, трябва да остане суха; на другия ден ще измие долната част на тялото си, от кръста нататък, а горната част ще остане суха. Или, ако сутрин човек измие лицето си, на обяд да намокри малко главата си отзад. По този начин се предизвиква правилна обмяна в тялото. Който знае, как да мие ръцете си, тяхното измиване ще се отрази добре върху краката. И обратно: краката измити правилно, това се отразява и върху ръцете. При това, като миете краката си, не бързайте изведнъж да ги измиете. Бързото миене показва неразбиране на закона. Потопете краката си във водата

и поседете в това положение малко време. Мислено измивайте краката си, докато усетите някаква приятност, някаква реакция в ръцете. След това бавно измивайте краката си. Като се миете по този начин, силите в организма се разпределят правилно. Щом започне реакция в организма, човек може постепенно да измие всички части на тялото си. Само по този начин може да се предизвика уравновесяване на енергиите в организма на човека.

Често хората се повреждат от баните, понеже не знаят, как да ги използват. Например, някой направи една топла баня, а след това отиде на студен душ. Тези резки промени върху тялото не са за обикновения човек, те са само за боговете. Който не е кален, той трябва да прави топли бани, като оставя енергиите на топлината да действат върху организма. Студените душеве, които срещате в природата, са добри, но само при известни условия. Някой казва: аз правя студени бани, да се каля. Докато човек се кали, тези резки промени ще предизвикат най-различни реакции на втвърдяване в тялото, вследствие на което в организма ще се натрупа повече електричество, с което той мъчно ще се справи. Ако е въпрос за студени бани, аз бих препоръчал на всички хора дъждовните бани, главно през месеците май, юни, юли и най-много до половината на август. Дъждовните капки през тези месеци са топли и пълни с електричество и магнетизъм. Дъждовни бани през останалите месеци не препоръчвам. Когато не можете да правите дъждовни бани, добре е да правите бани с вода, която е нагрята най-много от 35о-40о, близо до естествената топлина на тялото. Такива са и много от естествените извори. Над тази температура водата има вече отпускаща сила, която не е приятна за тялото. Добре е дъждовните бани да не се правят направо на тялото, но през някаква тънка дреха. Така правени, баните, дъждовните капки развиват особена енергия, която се отразява върху

организма благотворно. Вземете пример от животните. Природата ги е покрила със специални дрехи, посредством които дъждовните капки извършват своята служба много правилно. Техните дрехи ги предпазват и от неблагоприятните условия на живота. Чрез козината си те възприемат енергии на природата и ги използват правилно.

И така, човек трябва да държи тялото си в голяма чистота. Той трябва да прави ред опити, докато намери един правилен и положителен начин за миене на ръцете, на лицето, на краката и на останалите части от тялото. Има много начини за правилно миене, но всеки сам трябва да намери подходящ за себе си. В това отношение аз съм правил много опити и съм дошъл до положителни резултати. И вие трябва да правите опити, да се домогнете до един специфичен начин за всеки един. Ще ви дам един съвет: не правете студени душеве! По никой начин не мийте краката си със студена вода, особено след хранене. Един наш познат, през един горещ летен ден се нахранил, след това измил краката си със студена вода и задрямал малко. От това измиване на краката, станало голямо изтичане на енергия от организма му, вследствие на което положението му толкова се беше влошило, че едва го върнахме от онзи свят. Когато човек прави бани, той трябва да има предвид и разположението на духа си. Той трябва да е абсолютно свободен и разположен по дух, да забрави всички трудности и грижи; така направена банята, тя доставя голямо удоволствие на човека и благодарност от топлата вода. Такава баня представлява най-голямо благо за човека. В яденето, в спането трябва да се спазва същият закон. Човек трябва да яде и да спи при най-голямо разположение на духа. При всички положения в живота си човек трябва да бъде господар.

Казвате: човек трябва да се пази от вятър, от течение, да не се простуди. Вярно е, че човек трябва да се пази, да не се излага на

силни, големи ветрове, но има един приятен, тих ветрец, от който не трябва да се крие. Този ветрец предизвиква голяма приятност у човека. Този ветрец аз наричам дихание на Бога. Съществата от невидимия свят, които ни обичат, изпращат този приятен, тих ветрец да ни облъхне. Обаче, има силни, големи ветрове, топли течения, които са опасни за човека, понеже извличат влагата от тялото му. Такива топли течения се явяват понякога денем, понякога нощем. Тихите ветрове са приятни за въздушни бани. Човек може да се излага на тях без никакъв страх. Днес из цяла Европа хората правят такива въздушни бани, но понеже не знаят, по какъв начин и по кое време да ги правят, те нямат добри резултати. Когато човек се домогне до правилния начин, по който могат да се правят въздушните бани, той ще разбере закона, на който се подчиняват неговите мисли. Същевременно той ще научи закона, според който ще може правилно да разпределя дневната си работа: той ще знае, какво трябва да върши сутрин, какво следобед и какво – вечер.

Съвременните хора се намират в голям хаос, не знаят кога, какво да работят, вследствие на което много енергия изхабяват, а получават слаби резултати. Искате ли да имате успех в работата, щом станете сутрин, още докато се в леглото си, благодарете на Бога за всичко, което ви е дал. Вие ще кажете: къде е Господ? – Господ е зад слънцето, зад небето, зад земята, зад водата, зад въздуха, зад вятъра, зад камъните, зад растенията, зад животните, зад хората – навсякъде е Бог. Няма нещо в света, зад което да не е Бог. Всичко, което е в нас и извън нас, всичко, което ни заобикаля, представлява фон, зад който се крие Бог, като велик художник. Той иска да ни изпита, да провери, как ние разбираме нещата. Щом гледам природата и я разбирам, аз зная вече, че зад мене, над мене и около мене, навсякъде е Бог; аз се радвам на всичко, което Той е направил и мисля за Неговите дела.

Докато мисля за Господа, Той е пред мене; престана ли да мисля за Него, Той е зад мене. Следователно, когато Бог е пред вас, вие ще имате едно състояние; когато е зад вас, вие ще имате друго състояние. Кое от двете състояния е по-добро? По-добро е, когато Бог е пред вас. Представете си, че вие сте сам в гората, объркали сте пътя, не знаете накъде да вървите. Изведнъж виждате насреща си човек и веднага се зарадвате, че той ще може да ви ориентира. Снощи една сестра отишла да се разходи малко и се отдалечила от лагера. Като се видяла сама, тя започнала да вика, да се моли, но никой не и се обадил. По едно време чува стъпки зад себе си, обръща се и вижда един брат. Кой е този брат, как се казва, това не я интересува. Тя била доволна, че има близък човек, с когото да се върне в лагера. Тя викала, молила се, без да подозира, че Господ е зад нея. В дадения случай, в лицето на този брат тя видяла Бога. Често хората изпадат в такова положение в живота си. Например, някой е затруднен, намира се в безизходно положение, не знае, какво да прави. Изведнъж зад него изскача един човек, потупва го по гърба и му казва: не бой се, аз съм. В първия момент той се стряска, но после вижда, че този човек е неговият приятел, който идва да го изведе от трудното положение, в което се намира. Това е проява на Божиата Любов. Ето защо, при най-големите изпитания, страдания и трудности за човека, Бог ще му се яви в една или в друга форма, да го утеши, да му помогне.

Казвам: ние сме дошли тук да изучаваме Божиите дела, да видим, какво Бог е направил; после, ще се срещнем с Него и ще си поговорим малко. Ако кажете на някой външен човек, че сте разговаряли с Бога, какво ще помисли той за вас? На хора, които не ви разбират, трябва ли да им разправяте, какво сте видели и с кого сте разговаряли? Ако срещна художника, чиито картини съм разглеждал, ще му кажа: много се радвам, че видях твоите картини, много ми

харесват. Трябва ли да разправам за картините на този художник на човек, който нищо не разбира от изобразително изкуство? На човек, който не обича екскурзии и не прави никакви излети из планините, трябва ли да разправам, защо ходя на екскурзии? Каквото и да му кажа, той няма да ме разбере. Обаче, ако кажа на този човек, че на планината някъде има заровено голямо количество злато, той веднага ще ме разбере. Колкото и да не обича екскурзиите, макар и никога да не е ходил по планините, той веднага ще се приготови и ще тръгне на път. Стремежът да намери заровеното злато ще му даде сила да премине и най-трудния път. Един ден споменах пред някои от приятелите, че на много места из Рила има злато. Те веднага казаха: кажете ни, къде тук има злато, защото ни дотегна вече сиромашията. Казвам: на много места из Рила, където човешки крак не е стъпвал, се намира този първичен, жизнен елемент, който още старите алхимици са търсили. Достатъчно е човек да стъпи на мястото, където е този елемент, за да се подмлади моментално. Ако е бил стар, подмладява се; ако брадата му е побеляла и окапала, изведнъж става черна и гъста; ако косата му е побеляла, моментално става черна. Като се види в това положение, човек сам ще се чуди, как се е преобразил. Ако някой прекара известно време в Рилската пустиня и се върне между познатите си така преобразен и подмладен, какво ще кажат за него? Ще вярват ли в това, което той ще им разказва? Никой няма да вярва. Всички ще го питат: кой си ти? Ние не те познаваме. Колкото и да им обяснява, че той е същият техен познат, те няма да му вярват. Апостол Павел казва: „Ние няма да умрем, но ще се изменим.“ Следователно, всички трябва така да се измените, че никой да не ви познае. Един ден и вие все ще стъпите на това място; от този момент за вас ще настане нова епоха в живота ви. На това място, именно, е стъпил някога Мойсей, заради което Бог му каза: „Изуй обувката си, защото

мястото, на което си стъпил, е свето.“ От този момент вече Мойсей стана силен, мощен и беше в състояние да изведе израилския народ из Египет. Обаче, Мойсей дълго време се колеба, да приеме ли тази задача, или не. Откак Бог започна да му говори, той стана смирен. Мойсей имаше много знания, но не се решаваше да приеме възложената от Бога работа и казваше: Господи, тази задача е трудна за мене. Аз не съм готов да се излагам на такива изпитания, аз съм гъгнив. Възложи тази работа на друг някой. Господ му каза: понеже ти стъпи на свещената земя, на тебе възлагам тази мисия. Както каза Бог, така и стана. Гъгнивостта на Мойсей показва, че той е бил страхлив човек. Докато не беше убил египтянина, той не беше гъгнив. Щом го уби, той вече стана гъгнив. Човек става гъгнив, когато се уплаши. Мойсей нямаше право да убива, понеже беше член на Бялото Братство, а всеки член, който извършваше убийство, се наказваше строго. За да изкупи този грях, Мойсей трябваше цели 40 години да пасе овци в пустинята. И след това той трябваше да се ожени, за да може убитият египтянин да се прероди чрез него. Както виждате, всеки грях се изкупва скъпо. Дълго време ще трябва овци да се пасат, докато човек изкупи греховете си. Казвате: работата на Мойсей беше друга, но нашето положение не е лесно. И на Мойсей положението не беше лесно. Един такъв учен, като него, известен на целия Египет, трябваше 40 години да бъде овчар, за да изкупи греха си. Голямо смирение и търпение се изискваше за това. Обаче, по този начин Мойсей изучаваше Божиите пътища. Един ден Бог му се яви в пустинята и каза: „Чух страданията и воплите на моя народ, затова ти ще отидеш да го освободиш от египетското робство.“

Животът на Мойсей представлява история на човешките изпитания. Всеки човек трябва да мине през тези изпитания, за да може един ден, когато Бог му се яви, да знае, какво да прави. Яви ли

се Бог на човека, той го изпраща на работа. И в който ден Бог го изпрати на работа, той трябва да бъде готов. На първо време ще се поколебае малко, но после ще стане силен, ще приеме възложената работа и ще я свърши благополучно. Бог се яви на Ион, когото изпрати в Ниневия да проповядва на жителите от този град да се разкаят. Не се ли разкаят, всички ще загинат. Ион не прие тази работа, но замина с параход за Испания. Като се качи на парахода, по пътя се яви буря в морето. И хвърлиха Ион във водата, където го погълна една голяма риба, в утробата на която той прекара три дни и три нощи. Когато съзна грешката си, рибата го изхвърли на брега на морето. Като се видя вън от утробата на рибата, той се обърна към Бога с молитвата: Господи, прости ме! Каквото ме накараш, аз съм готов да го изпълня. Господ го запитва: Ще отидеш ли сега да проповядваш? – Ще отида, Господи, където ме пратиш. Той отиде в Ниневия да проповядва на хората, че ако не се разкаят, в продължение на 40 дни ще загинат. След това той се качи на едно високо място, да види, дали ще се изпълнят Божиите думи. Като видя, че не се изпълниха думите Господни, той каза: аз знаех, че така ще стане. Бог ме постави на голям изпит. Сега всички ще кажат за мене: ето, един голям лъжец! Тогава Бог го запитва: Как мислиш, не трябва ли да се смиля над тези хора, които, от цар до последен, се смириха и разкаяха? След това Бог му даде един добър урок. Ион си направи една колиба, а заради скръбта му, Бог определи една тиква да му пази сянка. Обаче, на сутринта червей порази тиквата и тя изсъхна. Ион остана пак на открито, да го пече слънцето. Той се обърна към Бога с думите: Господи, Ти ме прати да проповядвам и да предам Твоите думи на жителите от град Ниневия, но те не се сбъднаха. Даде ми една тиква и нея ми отне. Трябваше ли и тази тиква да ми вземеш? И стана му мъчно за тиквата. Бог го запитва: Ако на тебе ти домъчня за

една тиква, за която нищо не си направил, не трябваше ли аз да пожалея и да се смиля над целия народ, който се разкая? Казвам: Божиите пътища са велики и неизповедими. Искаме ли да познаем Божиите пътища, не трябва да бъдем страхливи като Мойсей и като Ион. Трябва ли да проповядваме в Ниневия и след това да следим, дали ще се изпълнят Божиите думи? Трябва ли, като ни даде Бог една тиква и тя изсъхне, да негодуваме за нея пред Господа? Трябва ли, като Мойсей, да се отказваме от работата, която Бог ни възлага, защото сме гъгниви? Бог запитва Мойсей: Кой създава красивата реч? При това, ти знаеш причината, защото си гъгнив. Днес и вие, като Мойсей, не искате да напуснете овците си и да отидете да освободите народа си. Когато Бог се яви на Мойсей, той беше на 80 години и си каза: как е възможно на тази възраст да се наема с толкова трудна задача, да освобождавам своя народ? По-добре ще си паса овците, както досега съм ги пасъл. При това, аз съм гъгнив, не мога да говоря красноречиво. Бог му каза: Ти приеми тази работа, всичко друго ще се нареди. Ще извикам брат ти, Арон, да ти помага. Вземи тояжката си, т.е. знанието, напусни овците си и тръгни. Овците на Мойсей представляват израилския народ. Бог каза на Мойсей: Колкото години беше овчар, толкова години ще водиш еврейския народ в пустинята, където ще имаш работа с живи овци. При един случай Мойсей се обърна към Господа с думите: Господи, овците, които ми даде, без малко щяха да ме убият с камъни. Казвам: и вие, като Мойсей, сте били овчари, пасли сте овци в пустинята, но отсега нататък ще пасете живи овци. През цялото време, което евреите прекараха в пустинята, ангел Господен постоянно ги придружаваше и казваше им, какво трябва да правят. От пребиваването си в пустинята, Мойсей придоби нови знания и издържа изпита си, вследствие на което ликвидира със своята карма. След завършване на работата си, той остави еврейския

народ в ръцете на своя заместник, да продължи пътя си за Ханаанската земя.

И така, новият път, по който сега вървите, е път на учение. Каквото се случва в живота на човека, то е определено от бога. Всяко нещо е на мястото си. Първото нещо, което се изисква от всички, които сте дошли на екскурзия в Рила, е абсолютна чистота: чистота физически, чистота сърдечна и чистота умствена. Това значи: всяка мисъл, всяко желание и всяка постъпка трябва да се анализират, да се види, кои от тях са животински, кои човешки и кои Божествени. След това човек трябва да ги отдели едни от други, както се отделят металите от примесите, или от елементите, с които са съединени. И най-после, след като е отделил и класифицирал желанията, според техните места, да вземе от тях само Божествените. Има желания, които не са потребни за човека – тях той ще остави настрана. Има желания, които му са необходими – тях той ще употреби, като градиво, при строежа на Божественото здание. Второ, необходимо нещо за всички ви е да ставате рано, да не се обленявате. Щом сте дошли тук, всички ще пеете заедно, ще работите заедно, ще се молите заедно и т.н. Не мислете, че като се уедините, много работа ще свършите. Човек може да бъде уединен и всред обществото. Уединението не е външен процес. Представете си, че някой човек управлява един кораб всред бурно море. От какво зависи неговото благополучно пристигане на определеното място? – От неговия ум, от умението му да направлява своя кораб. Обаче, през целия си живот той няма да бъде все в кораба. Корабът представлява място на уединение. Следователно, уединението на човека е временно, то не може да продължава цял живот. Уединението е изпитно състояние за човека. Мине ли изпита, престава и уединението. След това той трябва да влезе между хората, да работи с тях и за тях, като съзнава,

че всички души са едно и също нещо, понеже всички души са излезли от Бога. Привилегия е за човека да има общение с една душа, или с растение, с животно, с водата, с въздуха, с вятъра, с камъните и т.н. Защо? – Понеже всичко е създадено от Бога.

Следователно, който не разсъждава по този начин, той ще остане само с първоначалното си образование. Средното и висшето образование започват с дълбоко разбиране на живота. Който има такова образование, той вижда навсякъде в живота пълен ред и порядък. Без този поглед, човек вижда нещата разхвърляни, но и това положение съставя предметно обучение. Всички камъни около нас са разхвърляни, те чакат да дойде някой отвън, да ги нареди. Те са материал за работа. Сега всички планини на Балканския полуостров претърпяват едно снишаване и след няколко хиляди години те ще се превърнат в долини, в полета. На местата на сегашните полета ще се явят нови планини. Ето защо, сегашните планини ще се превърнат в долини, в полета, а сегашните полета – в планини. Или, другояче казано: почвата, която е била под водата, ще излезе над водата, като полета за обработване, а тази, която е била над водата, ще остане под водата. Това означава: високите места у нас, на които нищо досега не е расло, ще се снижат, ще станат долини и полета, на които ще растат жито, царевица и разни плодове. Тогава животът на хората ще се подобри. И в Писанието е казано: „Планините ще се снижат.“, т.е. неблагоприятните условия на живота ще станат благоприятни.

Сега, като държа тази беседа, идва ми на ум следния пример. Един ревностен евангелист имал едно малко дете, което често молило баща си да го заведе на църква, да види, как хората се молят. Бащата отказвал на детето, намирал, че още е малко да го води на църква, но то все настоявало. Най-после бащата се съгласил, завел детето си на църква. Техният проповедник имал обичай, през времето, докато

траела молитвата и проповедта, да стои на колене. Така правили и богомолците. Бащата казал на детето си: и ти трябва да стоиш на колене. Детето послушало баща си и коленичило. Като постояло половин час на колене, детето се уморило и запитало баща си: татко, много ли още ще стоим на колене? Баща му казал: чакай, проповедникът е още в пустинята. Той трябва да излезе оттам, да премине целия Стар Завет и най-последно да навлезе в Новия Завет, а за това се иска много време. Проповедникът обикновено започвал от Битието и свършвал с Откровението. Детето, като стояло толкова време на колене, казало на баща си: татко, много се уморих. Ще си помисля, дали втори път ще дойда на църква. Сега, като ви говоря аз и вие си казвате: много трудна работа е тази, ще си помислим, дали можем да я изпълним. Това дете трябваше да стои на колене само 15 минути и след това да седне на стол, да слуша, какво говори проповедникът. Казвам: всяка истина, която може да се приложи в живота, има форма, която съответства на състоянието на ума, на сърцето и на волята на човека. Следователно, всеки ще я приложи според своите възможности и разбирания. Казвате: ами, ако направим някаква грешка? Вие приложете истината и ако направите грешка, тогава ще говорите. Представете си, че някой познат ви среща и пожелае да му кажете нещо за Господа. Откъде ще започнете да говорите? Ето какво трябва да правите. Щом излизате из града, вие всякога трябва да носите със себе си торба, пълна с ябълки, с круши, със сливи, с праскови и т.н. Като ви помоли някой да му кажете нещо за Господа, вие извадете от торбата си една ябълка и кажете: заповядай! Какво чувстваш? – Кажи ми нещо за Господа! Извадете една круша и кажете: заповядай! Какво чувстваш? Той взима и крушата, но пак иска да му кажете нещо за Господа. Вие ще вадите от торбата си още плодове и ще му давате, докато престане да пита.

След това ще се разделите и ще му кажете: като се срещнем втори път, пак ще си поговорим. Този човек остава в недоумение. Среща един свой приятел и му казва: чудно нещо! Видях преди малко един свой познат, но много странен човек! Питам го да ми каже нещо за Господа, той извади от една торба една хубава ябълка и ми я подаде. Изядох ябълката и пак повторих въпроса. Той ми подаде една хубава круша. Изядох и крушата. Щом го запитвах нещо за Господа, той само ми подаваше по един плод и нищо не ми отговаряше. Най-после, като престанах да го питам, той затвори торбата си и ми каза: втори път пак ще поговорим. Какво мислиш ти за този човек? – Изпитва те нещо. – Възможно е.

И така, сега и на вас давам тази задача. Всеки трябва да носи със себе си по една торба, пълна с плодове, та като ви помоли някой да му кажете нещо за Господа, предложете му един от плодовете, които носите. Ако не искате да носите торба с плодове, тогава можете да носите една торбичка със златни монети, които да раздавате на всеки, който би ви запитал нещо за Господа. Обаче, този начин на проповядване е много скъп. Така могат да проповядват само милионерите. За вас е първият начин – да проповядвате с плодове. Ето защо, всички трябва да имате по една торба, пълна с различни и то най-хубави плодове. Щом носите тази торба с плодове и за вас ще има, и за ближните ви ще има. Какъв по-практичен и по-реален метод за проповед може да има? И тогава стихът, че агнето, вълкът, лъвът и змията ще се хранят заедно и никому зло няма да правят, ще бъде верен.

*Беседа от Учителя, държана на 14 юли, 1931 г. 8:00 ч. с., Рила –
Седемте езера*

ДЕНЯТ НА БОЖИЯТА РАБОТА

Ще прочета 54 гл. от Исай, която наричам глава на човешката душа. Който вярва, че душата е излязла от Бога, той никога няма да се лиши от Неговата любов. Човек не е във външната форма, която виждаме, облечен в плът и кръв, но той е в душата си, която е излязла от Бога. Душата е Божественото в човека, за което, именно, пише Исай. Затова, когато човек се обезсърчи, нека прочете 54 гл. от Исай. В цялата книга на пророк Исай ние виждаме, какво голямо съзнание е имал той, макар, че е живял преди Христос. Той съпоставя правилно нещата. Например, той уподобява душата на жена и казва, че отношението на душата към Бога е такова, каквото е отношението на земята към слънцето. Ако земята не съществуваше, а слънцето изгряваше, както и сега, то щеше да свети за себе си. Обаче, земята, като се върти около слънцето, то изгрява и залязва, а тези прояви на слънцето – изгрев и залез, имат смисъл за земята. Ето защо, идеята за Бога е такова нещо за човешката душа, каквото е слънцето за нашата земя. Следователно, само идеята за Бога е в сила да оплодотвори човешката душа, да помага за нейния растеж и развитие. Бог е слънце за човешката душа. Докато това слънце грее и човек се развива; престане ли да грее и човек престава да се развива. Когато някой запита, защо трябва да вярва в Бога, то е все едно да пита, защо слънцето трябва да изгрява? В този смисъл вярата е движение. Като вярва човек, той се движи около Бога. И земята, като се движи и тя обикаля около слънцето.

Днешният ден ще наречем ден на Божиата работа. Този ден ще посветите за работа около лагера: навсякъде, където има криви пътеки, ще се изправят; където има пътеки обрасли с трева, клекове,

ще се изчистят. Каквито промени направите отвън, каквото изчистите отвън, това става и вътре във вас. Колко часа ще определите за работа за Бога?

(Три часа.)

Значи, всеки ще даде три часа от времето си за работа, за чистене; като погледнете около лагера и вие да сте доволни, и външните хора, които идват тук, да са доволни. Който дойде отвън, да види, че тук живеят хора с велики идеи. Вие трябва да изчистите така, като че Господ ще ви посети. Като работите с любов, вие ще бъдете радостни и весели.

Мнозина седят, мислят за работите си, безпокоят се, че не са уредени. Трябва да знаете, че днешният ден съдържа всички блага в себе си. Щом този ден е добър и утрешният ще бъде такъв. Ако днешният ден е лош и утрешният ще бъде лош. Такъв е Божият закон. Ако дървото е хубаво и плодът ще бъде хубав. В Божия свят, каквото е началото, такъв е и краят. И обратно: какъвто е краят, такава е и началото. В човешкия свят, обаче, не е така.

Често хората не успяват в живота си, понеже влизат в стълкновение с две идеи. Например, започват една работа и веднага мислят, какъв ще бъде нейният край. Те мислят за неща, за които не трябва да се мисли. Стават сутрин, виждат, че времето е хубаво, но казват: какъв ли ще бъде утрешният ден? Какъвто е днешният ден, такъв ще бъде и утрешният. Ако днешният ден е добър, утрешният ще бъде по-добър. Като дойдем до утрешния ден, тогава той ще бъде добър, а следващият ще бъде по-добър. Думата „по-добър“ означава степен за сравнение, а думата „добър“ означава нещо, което може да се реализира. Затова, именно, днешният ден е всякога добър, понеже той ни дава възможност да реализираме нещо.

Казвам: който е дошъл сега на Рила, той непременно трябва да се освободи от някакъв недъг, или от някакъв лош навик. Например, някой ходи много прегърбен. Щом сте дошли тук, никакви гърбици, никакви болки, някакъв недъг не трябва да имате! Всички болки, всички недъзи трябва да оставите във водата и да отидете в дома си свободни. Всички можете да се лекувате с чистия въздух на планината. Ще дишате чист въздух, ще се миете по няколко пъти на ден. Например, вие можете да миете ръцете си по 5, 6, 10 пъти на ден и при всяко миене да си казвате по едно хубаво изречение. Водата има свойство, където я сложите, тя пада, нищо не остава от нея. Миете ли лицето си с вода, тя слиза надолу, без да остава върху него. Ето защо, значението на водата в живота е двойко, което се вижда от стиховете, които Христос някога е казал: „Ако се не родите от вода и дух, не можете да влезете в Царството Божие. Роденият от вода и дух всякога е чист.“ Значи, водата е символ на чистота. Може ли рибата да има кал на гърба си? Това е невъзможно. Щом рибата излезе от водата и започне да се търкаля на сушата, тя вече може да се окаля. Следователно, понякога човек допуска неща, в които няма никаква логика. Например, невъзможно е да се спъва онзи човек, който наблюдава изгряването на слънцето, или в душата на когото прониква слънчевата светлина. Защо? – Защото той вижда, очи има този човек. Който има очи, той не може и не трябва при слънчевата светлина да се спъва. Щом се спъва, това показва, че в очите, или другаде той има някакъв дефект. Когато човек се спъва и пада, това показва, че два елемента липсват в душата му: мир и светлина. Това е вярно и във физическия свят. Влезе ли в ума на човека някаква отрицателна мисъл, той или ще се спъне, или ще падне. В този смисъл всяко обезсърчение е спънка в живота. Когато някой се обезсърчи, невидимият свят му казва: слънцето на живота е изгряло. Вън е ден,

светло е, няма защо да се обезсърчаваш. Ето защо, обезсърчението е временен процес. Пророк Исай казва: „Ни едно оръжие, устроено против тебе, няма да благоуспее.“ Непобедима е човешката душа! Отвън могат да я обсаждат, да я атакуват, но нито едно оръжие не е в състояние да я победи. Някой върви сам из гората и си казва: ами ако излезе отнякъде мечка! Какво ще правя тук сам, къде ще се крия? Бог отвътре му казва: „Няма оръжие, няма разорител, които могат да се опълчат против твоята душа.“ Мечката пък, от своя страна, ще го пита: знаеш ли, кой ме създаде? – Господ. – Щом признаваш, че Бог ме е създал, колкото и да обичам да давя коне и магарета, на тебе нищо няма да направя. Ако те срещне един разбойник и той ще те пита: знаеш ли, кой ме създаде? – Господ. Щом признаваш, че Господ ме създаде, колкото и да се занимавам с обирание и ограбване на хората, на тебе нищо няма да направя. Ти си свободен. Ще дойде при него чума, или друга някаква болест и ще го пита: знаеш ли, кой ме създаде? – Господ. – Щом признаваш това, ще мина-замина покрай тебе и нищо няма да ти направя. Така е казал Господ чрез пророк Исай: „Няма разорител, няма оръжие, които могат да напакостват на човешката душа.“

Питам: защо идват болестите в живота? Когато човек има някакви нечистотии в себе си, тогава болестта, като боклукчия, ще дойде със своята кола, да изхвърли навън тези нечистотии. Като оздравее, нека се претегли, да види, че болестта е отнела около десетина килограма от теглото му. Тези десет килограма от теглото на човека представляват теглото на нечистотиите в него. Докато е бил здрав, той се е карал с този, с онзи, но щом заболее, всичко това излиза навън и този човек казва: слава Богу, че се освободих от едно голямо нещастие! В това отношение всички болести, страдания, нещастия в живота на човека не са нищо друго, освен благословения,

които Бог му изпраща и за които той трябва да благодари. След всяко подобно изпитание умът и сърцето на човека се намесват и той се радва, доволен е, че всичките му работи вървят напред. В съзнанието си той придобива вътрешен мир и светлина.

Сега, заемете се да очистите мястото около палатките си, да ги окопаете добре, да махнете всички клечки около тях. После, излейте три кофи вода върху палатките си, да изчистите праха, който е полепнал по тях. Не чакайте да завали дъжд, че той да свърши тази работа. Водата е благословение в живота. Взета като символ, тя измива, разтваря и отнася всички нечистотии. Когато сте неразположени, натъжени от нещо, правете различни опити, да трансформирате състоянието си. Ако човек е посветен, той ще се ползва от всичко. Вземете, за пример, мъха. Камъните, които не могат да служат като почва за висшите растения, са добра почва за мъха. За да живее върху камъните, мъхът все извлича някаква храна от тях. В такъв случай, когато сте скръбни, обременени от нещо, направете следния опит: вземете една кофа и полейте с нея десет пъти вода върху някой голям камък, като си кажете: както водата измива камъка, така нека измие, нека отнесе и моята скръб. Вие ще кажете, че такъв опит е смешен, защото не може да даде никакви резултати. Опитайте се, може този камък, като на мъха, да ви даде нещо. Питам: камъните, като се пекат, не дават ли нещо? Вие пак ще кажете, че е невъзможно камък да се пече. Какво ще кажете за варовика тогава? Когато варовикът се пече, от него се получава негасена вар и въглероден двуокис. И после, когато негасената вар се залее с вода, тя се превръща в гасена, която има голямо приложение в живота. Следователно, при заливането на камъка с вода, все може да стане някаква реакция, подобна на гасенето на варта. И тогава, разумният ще използва тази реакция, а неразумният ще се откаже от всякакъв

опит. Наистина, не всички камъни, като се заливат с вода и като се пекат на огъня, дават нещо ново, но ученикът трябва да търси, да прави опити. Търсенето, опитите ще го доведат до някакви резултати. Един турчин го наели за работник на едно лозе, да го прекопае, да го изчисти от тревите, от бурените. В това лозе имало много тросак, който мъчно се отскубвал. Той работил цял ден усилено, но много се измъчил. Вечерта, когато си отивал, взел малко от тросака в джоба си, понеже не знаел името му, та друг път да не отива на работа там, където има тросак. На другия ден пак отишъл на пазара, да си намери работа. Приближава се към него един господин и го повиква да отиде с него заедно, да прекопае лозето му. Турчинът изважда тревата от джоба си и пита господина: в лозето ви има ли такава трева? – Има. – Тогава не се наемам на тази работа.

И така, ще започнем деня с работа и ще благодарим за хубавите дни, които имам.

Беседа от Учителя, държана на 16 юли, 1931 г., 5:00 ч. с, Рила – Седемте езера.

ЧОВЕКЪТ НА НОВОТО

Сега ще прочета 20 гл. от Евангелието на Йоан. Каквото да се говори на хората, те всякога са имали външни схващания за живота. Ние виждаме, че и след възкресението на Христос, хората са търсили и търсят тялото Му в гроба. Още повече, че според тогавашните обичаи, тялото на умрелия трябвало да се помаже с някакво масло. Евреите, като народ, са крайни материалисти. Те искали да видят тялото на Христос, да се уверят, че наистина, Той е умрял и погребан. И съвременните хора не са по-малко материалисти от евреите. Когато някой техен ближен заmine за онзи свят, те не плачат толкова за самия човек, но плачат за тялото му, че не могат да го виждат вече, не могат да разговарят с него. Преведено на обикновен език: ние плачем повече за дрехите, отколкото за тялото си.

Казвам: при разрешението на известни въпроси, човек винаги трябва да има предвид две важни неща. Първо: човек не може да разреши въпроса за живота със сърцето си. Второ: той не може да разреши същия въпрос и с ума си. Защо? – Защото със сърцето си човек винаги се привързва към видимите неща. Той не вярва в това, което не вижда. С ума си пък човек всякога се привързва към формите на нещата. И в това отношение между сърцето и ума има едно надпреварване. Под думата форма се разбира нещо установено, с определени граници и рамки. Често слушаме хората да съдят някого, да се произнасят за морала, за нравите и т.н. Въз основа на какво става това? То става на основание на известни норми и правила, за които хората имат определени форми. Например, мнозина считат добър човек онзи, който приема хората у дома си добре, угощава ги, разговаря с тях любезно и приветливо. Не постъпва ли така, този

човек не е добър. Тогава и разбойникът е добър човек, когато посреща приятелите си добре; ако не ги посреща, както трябва, той не е добър човек.

Питам: какъв е моралът на добрия човек? Представете си, че някой човек влиза в едно общество на добри хора. Един ден тези хора тръгват на екскурзия и той иска да отиде с тях. Обаче, оказва се, че кракът на този човек е счупен и той не може да върви по планината. Какво трябва да направят тези хора? Те ще се качват нагоре по планината, а той ще остане в дома си, не може да върви с тях. Въпреки доброто им желание и той да бъде с тях, те не могат да го вземат със себе си. Условията за качването по планината са такива, че само човек със здрави крака може да върви нагоре и да стигне върха на планината. В този случай, трябва ли тези хора да се считат лоши? Допуснете друго положение. Този човек има здрави крака, но е закъснял малко, тръгнал е 500-1000 крачки след голямата компания; ето защо, когато те слизат вече от планината, той се качва. Трябва ли този човек да се сърди, да нарича тези хора лоши, само защото не го чакат? При това, те даже и не подозират, че той върви след тях, за да го дочакат. Какво ще придобие той, ако се качи заедно с тях?

Представете си сега, че канят този човек на богато угощение, но стомахът му е разстроен. Отива той на гости, но не може да яде. Гледа, всички ядат весело, разположени, а той не може да хапне нищо. Кой е виновен за това? Хората са го поканили, сложили са и за него ядене, както и за всички останали, но той сам се въздържа, не иска да яде. Какво се ползва той от угощението и поканата на тези добри хора? И друго нещо може да се случи. Поканват този човек на угощение; стомахът му е здрав, но той пристига пет минути по-късно от другите. Всички гости вече ядат и той сяда, започва да яде. Стомахът му е здрав, той остава малко по-назад от другите, но всичко

му е сладко, доволен е от яденето. Той ще настигне и другите, спокоен е, не бърза, не се тревожи. Губи ли нещо от това, че не е наред с всички? Следователно, човек трябва да разбира смисъла, духа на нещата.

И така, пръв е онзи, който може да възприеме истината и да я приложи. Последен е онзи, който не може да възприеме истината; щом не може да я възприеме, той не може и да я приложи. Някой казва: аз пръв стигнах на еди-кое си място, пръв прочетох Евангелието, пръв чух еди- коя си реч и т.н. Не е пръв този, който пръв се е проявил във време и пространство, но който пръв се е проявил в прилагането. Такъв човек сам знае, дали е пръв, или не. Трябва ли той да пита другите, прилага ли истината в живота си? Смешно е, когато човек се нахрани добре, да пита другите хора, нахранил ли се е, или не. Той сам знае това, той сам е господар на положението.

Като се говори за добро, за доброта, трябва да се има предвид следният закон: доброто всякога се явява след любовта. Това значи: ако човек не ви обича, той не може да бъде добър с вас. Обича ли ви, той непременно ще бъде добър към вас. Някой казва: аз съм добър човек. – Ако любиш, само тогава можеш да бъдеш добър. Плодът не може да се яви преди дървото. Дървото пък е плод на любовта. Следователно, не може да очаквате плод, докато любовта не дойде. Щом дойде любовта и плодът ще се яви.

Казвам: много от съвременните хора имат повърхностни схващания за живота. Тези схващания могат да се уподобят на цветя едnodневки, или на дървета едногодишни, които не дават плод. Положителните схващания за живота са подобни на цветя, или на дървета, които дават плод. Какво ще ви ползват цветята, или дърветата в градината ви, ако те не дават никакви плодове? Тези

цветя, които не дават никакъв плод, хората наричат глашатаи. Например, кокичето и минзухарът са първите вестители или тръбачи на любовта. Те казват на хората: защо дремете още? Какво мислите да правите? Ставайте, любовта идва вече! Тези цветя действат на обонянието, на зрението, на слуха на хората и по този начин ги канят да се събудят. Един ден те ще запитат хората: знаете ли, защо останахме безплодни? Защото спахте. Ако всички хора се събудят навреме, тогава и безплодните растения ще дават плод. Когато хората спят и не могат да се пробудят, това показва, че тези хора още не са повярвали в Бога. Когато всички повярват в Бога, няма да остане растение на земята, което да не дава плод. Казвате: защо всяка година изсъхват толкова много цветя и дървета? – Защото много хора грешат. – Защо толкова много извори пресъхват? – Защото много хора умират. Когато човек умира, едновременно с него и някой извор пресъхва. Щом човек оживее и този извор отново ще протече. – Защо някои езера се пресушават? – Защото много хора не живеят по Бога. – Защо някои планини се разрушават? – Защото веруюто на много хора се руши. Те нямат положително верую.

Сега, за обяснение на неверието на хората, ще приведа следния пример. Представете си един ученик, който има пълно доверие в учителя си: каквото учителят му каже, той всичко изпълнява и слуша. След време ученикът среща друг учител, който му се вижда привидно по-умен, по-интелигентен и той се приближава към него, признава го за авторитет. Обаче, едновременно с това и съзнанието на този ученик се раздвоява. В същото положение се намират и хората по отношение на Бога. – Защо хората не вярват в Бога? – Защото вярват в света. Мнозина вярват в учеността на хората, в техните изобретения и предвид на това забравят истинския авторитет в живота. Каква философия е тази? Когато черният адепт дойде в рая, пред дървото,

където седеше Ева, той и каза: „Ако ядете от това дърво, вие ще станете богове, като Бога и ще правите всичко, каквото и Той прави. Защо трябва, като деца, да слушате Бога във всичко? И без Него вие можете да следвате правия път.“ Ева послуша този адепт, но затова опита последствията на непослушанието си към Бога.

И тъй, съвременните хора не вярват в Бога, защото сами са богове. Следователно, каже ли някой, че не вярва в Бога, това означава, че той е Бог за себе си. И ако наблюдавате, как живее и постъпва този човек, ще видите, че той се стреми да се прояви особено от другите хора. Обаче, след 20-30 години, виждате, че този Бог носят в особена кола, пред която върви поп с кадилница в ръка, опъва го. После го заравят в земята и над гроба му поставят камък с надпис: тук почива еди-кой си, с особени заслуги към обществото, към отечеството си. Срещате друг някой, пак минава пред себе си за някакво божество, но след два-три дни го виждате с четири реда сълзи на очите. Защо плаче? Обидили го някои хора, казали му горчиви думи. Питам: не е ли смешно това положение? Трябва ли божествата да плачат?

Следователно, днес всички хора плачат. Защо? – Защото, като станат богове, няма кой да вярва в тях; само те вярват в себе си. Това е едно от обясненията на плача. Когато хората не вярват в Бога, Той остава да изпитат последствията на своето неверие. Някой казва: тогава, какво трябва да се прави? Всеки трябва да се запита: ако аз си въобразявам, че съм божество, къде са небето и земята, които съм създал? Къде са небесните светила? Къде са растенията и животните? Ако, наистина, съм божество, все трябваше да създам нещо велико, вън и вътре в себе си, което да поддържа моята божественост. Ако аз сам не виждам дела, създадени от мене, на какво основание изисквам хората да ми вярват? Дойде някой при мене и ме пита: ти знаеш ли,

кой съм? – Зная. Ти си човек, който нищо още не си създал. Щом нищо не си създал, по-добре мълчи. Ако пък си създал нещо, кажи, какво си създал. Някой написал една книга, или едно стихотворение и се хвали, че е създал нещо. Казвам: понеже този човек е живял на земята и е виждал много неща, сега ги описва с перото си, както художникът с четката си, но това още не са неща създадени от него. Той много пъти е виждал изгряването и залязването на слънцето, на луната, на звездите и ги описва. Човек трябва да има ясна представа за нещата, да знае, какво нещо е оригинал, творение и какво нещо е копие.

Съвременните хора често се запитват: в какво трябва да вярва човек? Казвам: вярвайте в това, което расте; вярвай в това, което дава плод; вярвай в това, което извира; вярвай в това, което уталожва жаждата; вярвай в това, което дава светлина и упътва хората; вярвай в това, което носи знание; вярвай в това, което носи живот на всички същества. И най-последно вярвай, че в света има само един Бог! Вярвали, че има много богове в света, ти ще се разделиш в съзнанието си. Много хора забъркват понятията си, когато тълкуват триединството на Бога и казват: кой е Господ, кой е Исус и кой Дух свети? – Един е Бог. Ако Го познавате, един е Той; ако не Го познавате, много богове има. Ако познавате Бога, по-добър от Него няма. Казвате: тогава, защо хората страдат? – Защото не познават Бога. – Защо се радват? – Защото познават Бога. Някой казва, че не познава Бога, а при това се радва. Неговата радост, именно, означава, познаване на Бога. Кога се радва човек на крушата? – Когато я види, помирише и вкуси. Само по този начин той може да познае крушата. И след това ще дойде някой да го съветва да не пипа крушата, да не я изяжда, защото ще и причини големи страдания. Според тази философия, кога човек се радва на свещта: когато е запалена, или когато не е запалена? –

Когато е запалена, разбира се. И свещта се радва, когато гори, понеже тогава тя проявява своя живот. Тя благодари, когато я запалите и казва: макар един ден само да живея, но искам да видя своя живот и да му се порадвам. Този живот на свещта струва хиляди дни. Не е ли запалена свещта, тя е мъртва, балсамирана свещ. В това състояние тя може да прекара цяла година, но все мъртва ще остане. Един ден живот, но разумно използван, струва повече, отколкото животът на цялата вечност, но неразумно използван.

И тъй, човек плаче, защото няма кой да му вярва; той страда, скърби, защото няма кой да му вярва; отчайва се, защото няма кой да му вярва. Всеки човек е сам в света. Когато някой дойде при мене да се оплаква, че е сам в света, ще му кажа: аз зная един, който, като тебе, е сам. Ела да те заведе при него. – Кой е той? – Той е съзателят на небето и земята. Като те види, Той ще повярва в тебе и ще каже: ето един човек, от когото ще излезе нещо. Понеже ти искаш да станеш божество, аз ще вляза в тебе и ще се проявявам, като се радвам на всичко, което правиш. Аз ще работя отвътре, ти – отвън. Тази е идеята, която Христос изказал в стиха: „Думите, които ви казвам, не са мои. Аз говоря това, което Отец ме е научил.“ Следователно, човек мисли, чувства и действа, но трябва да съзнава, че вътре в него Бог работи. Това е истинското положение. Помисли ли човек, че всичко сам върши, той вече е на крив път. Казвате ли „аз, ти, той, ние, вие, те“, трябва да съзнавате, че в тези лица винаги Бог се проявява. Някой направи нещо и си въобрази, че той е автор на това дело, обаче, привидно, за външно благочестие, казва: Бог направи тази работа. Не, човек трябва да бъде искрен в себе си, да съзнава, че Бог работи в него, а той външно само се проявява.

Сега, аз говоря за онези състояния на хората, които ги спъват в правилното им развитие. Често те изпадат в следното положение.

Например, някой човек се храни редовно, яде по три-четири пъти на ден и го виждате бодър, весел, доволен от положението си. Не се ли храни няколко дни наред, той става кисел, недоволен, настроението му се изменя. Това става не само с обикновения човек, но даже и със светията. Дръжте един светия 10-15 дни гладен, вие ще видите, колко недоволен ще стане: ще ходи нагоре-надолу, ще се сърди на хората около себе си, че го държат гладен. Всеки човек трябва да яде и светията трябва да яде. Мнозина казват, че не трябва да се яде много. Вярно е, не трябва да се яде много, но и малко не трябва да се яде. Храненето е процес, чрез който човек възприема великия живот. Затова Христос казва: „Който яде плътта ми и пие кръвта ми, ще има живот в себе си.“ Следователно, каквото е хлябът за човека, такова е и вярата. Хлябът и вярата са храна за поддържане на живота. Хлябът дава живот и поддържа живота, затова трябва да бъдем в постоянно общение с него. Да възприемем хляба, т.е. Словото Божие отвътре, това означава: да бъдем свободни, независими. Възприемем ли Словото само отвън, ние сме зависими. Разбира се, все трябва да дойде някой отвън, да ни го предаде. Обаче, нашата работа е да възприемем това Слово и вътре в себе си, да го преработим, да го направим плът и кръв. Хлебарят трябва да прави хляба; земеделецът трябва да сее житото; градинарят трябва да отглежда плодните дървета. За в бъдеще хлябът, плодовете, всички храни, изобщо, ще бъдат в самия човек. Достатъчно е да помисли за крушата и тя веднага ще се изпречи пред него. Ако е в планината, достатъчно е само да помисли за някой извор и този извор ще блика веднага пред него. Това ще бъде само за вярващите в Единния Бог. Който вярва в много богове, той ще ходи да оре и да копае.

Следователно, хората страдат, защото вярват в много богове. Докато вярват в много богове, те ще се раждат и умират, ще се женят

и развеждат и т.н. При това положение, хората ще изгубят вяра едни в други, ще изгубят вяра и в себе си. Докато бащата е богат и може да поддържа децата си, те вярват в него. Щом бащата осиромашее и децата изгубват вяра в него. Те казват: не ни трябва такъв баща! Същото става и с бащата. Докато бащата се надява, че децата му ще го гледат на старини, той им вярва; не се ли оправдаят надеждите му и той губи вяра в тях. Отношенията на съвременните хора към Бога са точно такива, каквито на децата към бащите. Днес хората се движат в широкия свят, създаден от Бога, радват се на слънцето, на луната, на звездите, на всички растения и животни, но не знаят, кой е създал всичко това. Съвременните хора не познават Баща си и не вярват в Него. Докато не вярват в Бога, те казват, че това принадлежи на Иван, на Драган. Обаче, обърнат ли се към Него, те вече разбират, че всичко в света е на Бога. Дойдат ли до това съзнание, те стават Синове Божии и наследници на всички Негови богатства.

Някои ще кажат: защо дойдохме на тази планина, да дивеем? Не, вие дойдохте тук, да разгледате именията на Баща си. Толкова години вече, как живеете и не знаете, какви богатства има Баща ви. Например, онзи ден се качихме на Еленин връх. Някои се колебаеха, да дойдат, или не. Една от възрастните сестри не се решаваше да дойде, но после каза: толкова годишна съм вече и ако сега не отида, един ден ще съжалявам, че не видях хубостите на природата. На връщане, обаче, изморена от трудния път, тя каза: втори път не предприемам такава дълга екскурзия из чукари и камънаци. Полезната страна при всяко качване и слизване е тази, че и в съзнанието на човека става също такова качване и слизване. И тази сестра, след като си почина един-два часа, каза: сега вече съм готова за нова екскурзия. Чувствувам се бодра, свежа и напълно доволна. Ако при 14-часова разходка из планината, ние видяхме такива чудни

гледни, какво щеше да бъде, ако бяхме обикаляли цели години имението на Баща си? Ето защо, ние сме дошли в света да видим, какво Бог е направил, да влезем във връзка с Него, да вземем участие в Неговата работа. Това значи: да мислим, да чувствуваме и да работим като Бога. Казано е: „Ние сме странници, пришелци в този свят.“ Казвам: странник е човек, но странник в своите заблуждения, понеже мисли, че може да направи много нещо, а всъщност няма нищо реално пред себе си. Странник е човек, защото вярва в неща, които хората правят. Обаче, работите на хората са толкова сигурни, колкото и те са сигурни. Някой човек се качва на една кола и вярва, че тя ще го заведе на местоназначението. По пътя се счупва едно колело, той слиза от колата и тръгва пеш.

И тъй, реално е само това, което принадлежи на Единния, на живия Бог. В този смисъл любовта е първото проявление на Бога. Където е любовта, където е доброто, там Бог се проявява. Любовта, доброто е реалното в света, затова и Бог казва: „Опитайте ме и вижте, че съм благ.“ Минава един човек покрай градината на свой брат, добре заградена, но вижда вътре хубави, зрели круши, увиснали на дърветата. Той прескача оградата, влиза в градината и си откъсва една-две круши. Господарят на градината вижда това, бързо хваща влезлия човек за ръката и го пита: кой ти даде право да късаш от плодовете на моята градина? – Който е направил градината, който е създал плодовете, Той ми даде право да си откъсна няколко от тези плодове. – Кой е този, който ти е дал това право? – Господ. – Така ли? Никакъв Господ няма тук! – Тогава, ще ме извините. Колко струват крушите ви? – Те струват 20 лева. – Аз ще ви дам 40 лева, за да бъда напълно свободен. – Благодаря, вие сте благороден човек. – Да, трябва да благодарите, че дойдох да си хапна от вашите плодове и по този начин да се запознаем.

Питам: кой от двата морала е по-добър? Сега, ако дадеш някому нещо, той счита, че това е лошо; ако не му дадеш, пак лошо. Какво трябва да се направи тогава? Кой е истинският морал? Истинският морал се състои в това, всяко нещо, което човек върши, да бъде продиктувано от любов и от добро. Всяко нещо, в което няма любов, всяко нещо, в което доброто отсъства, е престъпление. Всяко нещо, в което има лъжа, е престъпление.

Казвате: как се познава, кой говори истината и кой – лъжата? Представете си, че отивате при един човек, който ви дава чаша вода чиста, свежа и ви казва да пиете от нея, да я опитате. Вие пиете от тази вода и казвате: този човек говори истината. Защо? – Защото водата, която ни препоръчва за добра, излезе такава. Ако пиете от водата и тя се окаже нечиста, застояла, този човек не говори истината; той ви е излъгал. Следователно, където няма любов, там има престъпление, лъжа и зло. При това положение, човек всякога ще изпитва скръб. Той може да скърби, или когато другите хора нямат любов, или когато той сам няма любов. Ако скърби, когато хората нямам любов, той трябва да им даде от своята; ако пък скърби за себе си, че няма любов, той трябва да отиде при Бога, да поиска от Неговата любов. Питам: трябва ли при единия, или при другия случай да плаче? Седи някой в стаята си и плаче, че е жаден.

Казвам: защо трябва да плачеш? Иди в планината, там ще намериш хубави извори и ще пиеш вода, колкото искаш. – Няма с кого да отида. – Как да няма с кого да отидеш? Кажи първо на главата си, че искаш да отидеш на планината и почакай малко. Главата ще заповяда на ръцете и на краката ти да тръгнат с тебе и те ще я послушат. Щом се приготвят всички и ти ще тръгнеш. – Там ще бъда сам. – Нищо от това, тръгни сам. – Ами, ако изворът е далеч? – Колкото изворът е по-далеч, толкова и водата му е по-чиста, по-свежа.

Близките неща не са така хубави, както далечните. Близките неща лесно могат да се придобият.

Сега, това са ред правила, които трябва да поставите в живота си, като основа, ако искате да се освободите от лъжливите богове, от кривите убеждения. Например, някой човек мисли за себе си, че е умен, че е много добър и силен, че много нещо може да направи. За всеки ден човек трябва да си поставя по една малка програма, която той непременно трябва да извърши. Например, днес, неделя, всеки трябва да извърши нещо, което да отговаря на програмата за този ден. Някой може да извърши нещо, което точно да отговаря на този ден, а друг може да си мисли за неща, които нямат нищо общо с неговия живот. Този човек може да мечтае да се качи на самолет, или на целелин, да се разхожда из въздуха. Питам: какво ще придобие той, ако се качи на самолет? Все ще придобие нещо: ще познае колко е страхлив. Дойде ли на височина десет километра, той ще започне да вика, да се моли, да слезе на земята. Като слезе на земята, ще каже: на такава височина не може да се живее. Обаче, ако човек вярва в Живия Господ и Му служи, той ще дойде до положение, да се качи на самолет или целелин, с помощта на който ще може да пътува до луната, до слънцето и да стои там, колкото време желае. При това, тези целелини ще бъдат така устроени, че ще спират на всички станции, на които вие желаете: ще спрете, например, на луната, ще разговаряте с нейните жители, които ще ви покажат всички забележителни места; след това ще ви дадат подаръци и най-после тържествено ще ви изпратят. Също така ще пътувате и до слънцето. Като се върнете на земята, ще разправяте, какво сте видели на слънцето, какво на луната и т.н.

Като ме слушате, мнозина ще кажат, като турците: и така да е, пак не вярвайте. Питам: ако човек вярва в себе си, че е божество, защо

да не вярва и на моите думи? Новото трябва да се посее вече! Човек трябва да бъде чист, последователен в своите възгледи и никога да не се разколебава. Например, някой възприема новото учение, но скоро се разколебава и казва: дали не е по-добре за мене да се върна към своите стари разбирания? Пуснали една свиня в гората на свобода. Тя прекарала там няколко месеца, но щом дошла зимата, уплашила се и казала: я да се върна пак в кочината, при стария си господар! Там ме храниха по пет пъти на ден. Такова е положението на човека, който се държи само за временното, за преходното. Докато човек зависи само от храната и мисли, какво ще яде и ще пие, той се намира в положението на животно, на свиня, т.е. има възгледи за живота, като тези на свинята.

Като говоря за свинята, аз я разглеждам като символ на повърхностна мисъл. Тя не мисли дълбоко. Като рови, тя счита, че всичко се намира в земята и трябва да рови, за да извади всичко, каквото е поставено там. Бог е дал ум на човека и с това иска да му каже, че не трябва да рови.

И така, човек трябва да се откаже от навика си да рови. Например, когато човек пита за въпроси, които не може да разбере, той рови. Някой пита: кой създаде света? Как е създаден светът? Тези въпроси не са още за неговия ум. Друг пита: как е създадена крушата? Днес всеки може да създаде крушата. – Как? – Вземи една семка от круша, направи с пръст дупка в земята и посей семката. След време крушата ще израсте и ще даде плод. Тогава вземи един от плодовете и, изяж го и виж, какво ще стане в устата ти. След половин час ще израсте цяла круша, която ще затвори устата ти. – Аз не искам да се затваря устата ти. – Щом не искаш, не питай, кой е създал крушата. Същото става и с мислите, които възприемате отвън. Влезе ли в ума ви една мисъл, тя се посажда там и след време дава плод.

Когато дървото даде плод, то променя мястото си, т.е. плодът му вече отива на друго място, където отново се посажда. Следователно, установените възгледи за нещата не са нищо друго, освен възгледи на умрели хора. Възгледите, мислите на хората в основата си трябва да бъдат едни и същи през всички времена и епохи, но в методите на своето приложение те трябва да бъдат различни. Някой казва: като млад мислех едно, а като стар мисля друго. Казвам: това, което на младици е едно, а на старини – друго, не е истина. И като млад, и като стар, истината е една и съща. Слънцето и като изгрява, и като залязва, е едно и също, все слънце си остава. То се различава само по начина на изгряването и залязването си.

Казвам: човек всеки ден трябва да се подмладява. Подмладяването е идея, която показва, че в света съществува само един Бог, който се проявява в живота чрез Любавта, чрез Мъдростта и чрез Истината. Повярва ли човек в живота, Бог ще го освободи от всички ограничения. Тогава той ще види, че във всичко има смисъл. Всяко нещо, в което има смисъл, там е Бог; всяко нещо, в което няма смисъл, там Бог отсъства. Където Бог присъства, там е доброто; където Бог отсъства, там е злото. Следователно, който върви в правия път, той е в пътя на доброто; който върви в кривия път, той е в пътя на злото. Моментата, в който Бог се проявява, човек е добър; момента, в който Бог не се проявява, човек е лош. Дойде ли Бог в човека, той става радостен, весел, готов на всякакво служене. Откаже ли се от служенето, Бог го напуска.

Днес всички хора искат да бъдат обичани. И ако не се намери някой да ги обича, те страдат, оплакват се, че са самотни. Питам: какво значи да ви обича някой? Когато обичате крушата, какво правите с нея? Поставяте зъбите си на нея и я опитвате. Когато хората ви обичат и те по същия начин поставят зъбите си върху вас. Значи,

когато хората се обичат, те започват да се ядат, както ядат крушите. Тази е опаката страна на обичта. Искан ли някой да го обичаш, ти трябва да го изядеш. Ако пък някой те обича, той ще те изяде. Някой казва: аз не искам да ме ядат. – Щом не искаш да те ядат, не искай да те обичат. – Мъчно ми е, когато никой не ме обича. – Тогава, ще избереш едно от двете: или ще те обичат и ще се оставиш да те ядат, или няма да те обичат и няма да те ядат. Щом обичате нещо, непременно ще го изядете, или изпиете. Например, вие обичате водата и затова я пиете. Ето защо, когато говорите за обичта на физическия човек, трябва да знаете, че той не е още истинският човек.

И тъй, когато някой човек ви обича, той живее във вашите мисли и чувства. По този начин вие ще го опитате и разберете. Казано е в Писанието: „И Словото стана плът.“ Това значи: когато човек приеме Словото Божие в себе си, то влиза в него като живо тяло, като нещо цяло, което не се раздробява. Ако словото, което е станало в човека плът, можеше да се раздробява, тогава всеки щеше да иска, от любов към него, да си отреже по едно парченце. На всеки, който ви обича, ще му кажете: аз не давам от плътта си да правите кебапчета. Докато човек живее само физически живот, той ще иска да реже от вашата плът, да ви опитва. Такава е любовта на месоядеца. Казвам: в обичта си човек трябва да се издигне едно стъпало по-високо, да мине във фазата на вегетарианството и да влезе в духовния живот. Дойде ли такъв човек при вас и ви пита, обичате ли го, извадете от торбата си една хубава ябълка и му я дайте. Пита ли ви пак, да ли го обичате, дайте му една хубава круша. Ако още продължава да ви пита, дайте му една кифла. След всичко това, има ли смисъл да питате, обича ли ви този човек, или не? Ябълката, крушата и кифлата, които той ви дава, са написани писма, които сами говорят. – Искан да зная, от сърце ли давате тези неща? – Ако нямаш разположение, нямаше да

ги дам. Аз нося тези плодове в сърцето си и оттам ги вадя. Сърцето означава торба, от която вадя тези плодове и ги давам на тези, които обичам.

Следователно, като се срещнем в новия живот и ме запитате нещо за любовта, ще кажа: който има торба, той има любов; който няма торба и любов няма в себе си. Днес може да се вярва само на този човек, който има торба. Като видя някой човек, отдалеч още гледам, носи ли торба на гърба си, или не. След това гледам, пълна ли е торбата му, или празна. Ако торбата му е пълна, той е човек на любовта. И тогава казвам: този е човекът, който вярва в Единния Бог. Срещна ли човек, който говори за небето, за ангелите, за Бога, а на гърба си носи празна торба, казвам: този е един от учениците на Настрадин Ходжа. Искате ли да станете истински Христови ученици, трябва да се освободите от всичко старо, което ви спъва. Вземете вашите стари теории, вашите стари разбирания и ги хвърлете в някое от езерата. Ако те устоят на водите, вземете ги назад; не устоят ли, обаче, разтворят ли се в чистите води на езерата, оставете ги там и благодарете, че сте се освободили от преходното, от временното. Тогава, вземете нови теории, създайте си нови разбирания, да опитате, какво значи приятел в живота. Тези теории и разбирания ще ви следват навсякъде и на този, и на онзи свят.

Сега всички хора говорят за любов, копнеят и въздишат за нея, търсят някой да ги обича. Казвате: не ме обичат близките ми, не ме обичат приятелите ми. – Вярно е, че не ви обичат нито приятели, нито роднини, но и вие не ги обичате. Кому какво сте дали? Те са затворени за вас, но и вие сте затворени за тях. Всички хора трябва да отворят торбите си и да дават. Вие трябва да поставите в ума си мисълта да бъдете щедри. Бог е щедър и вие трябва да бъдете щедри. Бог е благоутробен и вие трябва да бъдете благоутробни. Бог е

светлина и вие трябва да бъдете светлина. Бог е Любов и вие трябва да бъдете любов. Който се грижи, безпокои за ежедневните работи, той няма любов в себе си. Който не се тревожи за обикновените, за дребните работи в живота, той има любов в себе си.

Мнозина се безпокоят, дали това лято ще има събор, или не. Всякога е имало събор и сега ще има. Важно е, обаче, какво ще придобие човек на този събор. – Дали ще дойдат братя и сестри от провинцията? – Както всякога, така и сега, ще дойдат, но всички с празни торби. Това е правилното положение: да дойдат с празни торби, да ги напълнят и през течение на годината да имат и за себе си и за другите. Срещам една сестра, отива някъде, но с празна торба. Казвам и: сестра, където отиваш, хората не искат празни торби. Ела при мен, да напълня торбата ти догоре и после продължи пътя си. Из целия път раздавай от това, което си получила. Отидеш ли между хората, пак раздавай. Научи се да раздаваш! „Даром сте взели, даром давайте!“ – е казано в Писанието. Срещна ли някой, който е бил при мене, аз зная вече, че той има в торбата си нещо и може да даде от нея всекиму по една ябълка, круша и кифла. Щом е готов да даде и не скрива това, което е получил, той има любов в себе си. Този човек признава само един Бог. Ако от торбата на този човек не излиза за всекиго по една ябълка, круша и кифла, той признава много богове. Той не дава на никого нищо, защото многото богове са изяли всичко, каквото е носил в торбата си. Сега, вие виждате, че се смея, но защо, не знаете. Аз се смея на празните торби. Когато видя човек с пълна торба, аз ставам сериозен. Някой е недоволен, неразположен, защото торбата му е празна. Друг се оплаква, че няма пари. Казвам: който няма пари, нека донесе торбата си, да я напълня догоре. Знаете ли, какъв е законът на пълненето на торбите? Законът е следният: всеки трябва да носи торбата си сам. Ако иска много, а не може да носи

толкова и търси други да му помагат, той не е на прав път. Невидимият свят знае, кой колко може да носи. Някой може да носи десет килограма, друг – 20, трети – 30, малцина, обаче, могат да носят 70 килограма на гърба си. Едно трябва да се знае: колкото килограма злато да носите на гърба си, само три монети са ваши, а всички останали са за другите хора. Откъдето минавате, все трябва да раздавате. Щом стигнете до София, торбите ви ще се изпразнят съвършено. Който иска торбата му само за него да се пълни, той пак ще остане с празна торба.

Ето, днешният ден, неделята, е един събор. Този ден е съборен за онези, които разбират и могат да го използват. За онези, които не разбират, колкото събори и да има, те нищо няма да придобият. Например, всички говорят за възкресението на Христос, за ангелите, но питам: какво ще придобият те, ако не разбират, какво нещо е ангел, какво нещо е възкресение? За хора, които не разбират това нещо и възкресението на Христос, и съществуването на ангелите, нищо не представлява. Защо? – Понеже те нито Христос са видели, нито ангели са видели. Като видя една круша, аз се разговарям с нея и казвам: това е Христос. Ще кажете: възможно ли е Христос, такава голяма величина, да се крие в една малка круша? – Възможно е, разбира се. Както крушата влиза в моя организъм и се възприема от него, така и аз разговарям с Христос. Ето защо, когато ме питат, къде е Христос, казвам: Христос е навсякъде. Той е във всички плодове и растения, във всички дървета, във всички извори, във всички камъни, във всички животни и хора. Следователно, хората трябва да стигнат до положение да не умират, да не остаряват, да не скърбят и плачат, да не изпаднат в безверие, в малодушие и т.н. Всички тези отрицателни състояния у тях са остатъци от миналите векове, които сега не трябва да се повтарят. Ще кажете, че сте остарели вече. Който

носи старостта в ума си, той не е познал Господа. Старостта е извехтяла дреха, която човек трябва да съблече и да облече нова. – Ама побеляхме, очите ни се премрежиха, стомахът ни вече не работи. Всичко това е така, понеже не вярвате в Господа. Щом повярвате в Единния Бог, вие напълно ще се обновите. Всеки ден човек трябва да се обновява. Тази е новата философия на живота.

Казвам: всеки момент бъдете будни, активни, готови на всяка нова работа, на всеки нов импулс. Представете си, че някой ви предложи да се качите на един висок планински връх. Вие веднага се отказвате, под претекст, че не сте разположени, че сте ходили на екскурзия, че сте видели много високи върхове. Не, вие не знаете още, какво нещо е истинската екскурзия, какво богатство е да се качите на висок връх. Някой казва: аз се качих на еди-кой си връх и много нещо научих. – Нищо още не си научил. За нас денят има смисъл дотолкова, доколкото през този ден ние сме могли да видим Бога, скрит някъде в необятната природа. Този е смисълът на живота. Ето защо, ако отидете на Еленин връх, или на кой и да е друг връх, трябва да считате, че там ще видите Бога. Щом видите Бога, кажете си: желал бих през целия си живот да виждам Бога! Който казва, че се е уморил и втори път не мисли да се качва по върховете, това показва, че той не е видял Бога. И сега, като излизаме всяка сутрин, някои казват: защо трябва да излизаме толкова рано? Какво ще придобием от това излизане? – Ние излизаме рано сутрин, за да видим Господа. Днес, например, Господ ни поговори малко чрез дъжда. Понеже братята и сестрите отдавна не бяха мили палатките си от прах, Господ им изпрати малко дъжд, да ги измият добре. Този дъжд ги изми не само отвън, но и подовете им отвътре. По този начин всеки провери, доколко палатката му е солидна.

Сега, вие трябва да разберете, в какво се състои същината на деня. За тази цел разглеждам пред вас една обща Божествена идея, а именно: в какво се заключава същината на всеки ден. За днешния ден, например, казвам: същината на този ден е любовта във връзка с доброто. Същото нещо се отнася и за всеки останал ден. Животът е в настоящето; той носи условията и възможностите за утрешния ден, който пък става настояще. Следователно, за днес човек трябва да знае, че има само един Бог и една любов; една мъдрост и едно знание; една истина и една свобода; една правда и абсолютно равновесие; една добродетел, една торба с блага. Който вярва в Единния Бог, в една мъдрост, в една истина, в една правда и в една добродетел, само той е човек на новото. Вън от тези единични мерки, всичко друго са празни думи. Който иска да бъде ученик, в пълния смисъл на думата, той трябва да разбере и приложи тази беседа, която считам встъпителна беседа при влизането на ученика в училището. Ако нямате пълни торби, каквито и усилия да положите, ученици не можете да бъдете.

Някой казва: аз много ще уча, много ще чета. Да, ще четеш, докато бъдеш в състояние да дадеш от торбата си на всеки, когото срещнеш, по една круша, ябълка и кифла; вечерта, като се върнеш у дома си, ще преброиш, колко круши, ябълки и кифли си дал, на кого, именно си дал и всичко това ще запишеш в специален за това дневник. После, ще учиш, защо луната се пълни и изпразва. Много от съвременните учени не знаят истинските причини за изпразването и пълненето на луната, а разискват върху създаването на слънцето, защо е създадено и т.н. Учените са създали ред теории за сътворяването на земята и небето, но те са далеч още от онази абсолютна, положителна истина по този въпрос. Как са създадени небето и земята, защо слънцето изгрява и залязва, това са въпроси, върху които бъдещата наука ще даде последната си дума. Когато

човек започне да търси истината, неговото слънце изгрява. Докато я търси, слънцето му непрестанно грее. Щом каже, че е намерил и познал истината, слънцето му залязва. Същото нещо е, когато човек започва и свършва четенето на някоя книга. Докато човек чете и изучава една книга, тя стои отворена пред него; щом я прочете и изучи, той я затваря. Отварянето на книгата и четенето от нея, представлява изгрев на слънцето. Свършването на четенето и затварянето на книгата представлява залез на слънцето. Отварянето на Библията и четенето от нея представлява изгрев. Затварянето на Библията е залез.

Значи, при изгряване на слънцето човек учи, а при залеза той вече е научил урока си и го повтаря, да не го забрави. Когато човек е радостен, когато придобива нещо, той има изгрев в себе си; когато е тъжен, когато губи нещо, той има залез в себе си. Следователно, когато слънцето изгрява, човек учи; когато слънцето залязва, той вече е научил урока си. Не е ли научил урока си, той трябва да се помоли на Бога, да продължи деня още малко. За най-даровитите, за най-способните ученици денят има 12 часа; за по-малко даровитите денят има 24 часа; за обикновените ученици денят продължава шест месеца.

И тъй, обикновените ученици идват от северния полюс, защото за тях денят продължава шест месеца, докато научат уроците си. Думите „северен полюс“ в този случай означават неблагоприятни условия. Когато някой ученик се намира в неблагоприятни условия за своето развитие, това показва, че той не е даровит. Някой казва: много страдания претърпях. Защо? – Понеже не си от даровитите ученици. – От баща ми остана голямо наследство, но аз го раздадох на хората и сега страдам. – Радвай се, че си го раздал на другите. Каквото веднъж си направил, не съжалявай за него. Когато съжаляваш, това значи: много хора обичах, разпилях обичта си, но

сега никой не ме обича. – Радвай се и за това. Докато имаш, раздавай от торбата си и не съжaliaвай. Ако твоята торба не се пълни и празни, ти не си на прав път. Торбата ти всякога трябва да бъде пълна! – Аз вече никого не обичам. – Защо? – Защото и мене никой не обича. – Тогава ти си търговец, който има само взимания и давания, загуби и печалби. Докато хората разсъждават по този начин, те не могат да създадат нищо ново. Ако по този начин се образува някакво общество, хората в него пак ще умират, ще страдат и нищо ново няма да създадат. Ето защо, истинският човек никога не съжaliaва, че е обичал хората; той обича и не се интересува, дали другите го обичат. Който ви обича, той намира, че всичко у вас е добро. Вземете, например, майката. Каквото и да направи детето и, тя се радва, намира, че всичко у него е добро.

Казвам: човекът на любовта е човек на новото. Искате ли да се освободите от старото, приемоте любовта в себе си. Днес старото не струва нищо. Едно време е имало цена, но сега никой не го търси. Който иска да се освободи от старото учение, той трябва да го замени с новото, от което човек може да стане. – Какво ще правим със старото учение? – Продайте го на мене, аз ще го купя, като антика, ще дам за него едно петаче. От когото го купя, ще напиша името му. Казвате: тогава, кое е сигурното в живота? Сигурно е само това, което може да издържи на всички изпитания в живота. Някой казва: аз боледувах известно време и се обърнах към Бога, като към най-сигурно място, но молитвата ми не се прие. – Значи, има някаква причина за това. Ти не се обезсърчавай, пак се помоли, докато получиш отговор на молитвата си. Реалността, или сигурността на живота е във връзката ни с Бога. Щом сме свързани с Бога, молитвата ни всякога ще бъде приета.

Някой казва: като умра, тогава ще науча много неща, тогава ще позная Бога. Питам: сигурен ли си, че като умреш, ще отидеш при Бога и ще Го познаеш? Ако умреш и не отидеш при Бога, тогава нито страданията, нито смъртта имат смисъл. Обаче, ако след смъртта си отидеш при Бога и Го познаеш и страданията, и смъртта са оправдани. Когато младата мома отива на планината, да срещне своя възлюбен, всичките и трудности се оправдават, ако срещата и излезе пълна. Обаче, ако тя отиде на планината и не срещне там своя възлюбен, страданията и не се оправдават. Едно трябва да знаете: възлюбеният на човешката душа е само Бог. И тогава, качи ли се човек на планината, да срещне Бога, той всякога ще има успех. Намерите ли Господа, всички хора ще намерите. Намерите ли Господа, ще придобиете устойчивост и ще кажете: сега вече съм богат човек! Торбата ми е пълна и мога да раздавам на всеки, който има нужда. Без Бога всеки е нещастен. Защо? Всеки се оплаква, че пари няма, къща няма, приятели няма и т.н. Казвам: който повярва в Единния Бог, в една Любов, в една Мъдрост, в една Истина, в една Правда и в една Добродетел, той ще има всичко в света.

Сега, кое положение предпочитате: вие да отидете при Господа, или Той да дойде при вас? Който отива при Господа, торбата му трябва да бъде пълна, та отдалеч още да принесе нещо хубаво. И Бог ще погледне, носи ли този човек нещо в торбата си, или е празен. Бог не обича хора с празни торби. Другояче казано: човек трябва да има сърце, пълно с любов. Види ли сърцето на човека, пълно с любов, Бог ще му даде нещо, но и човек трябва да даде нещо на Бога. Ако дойде при човека, Бог ще му даде пълна торба. С какво? – С подаръци. Подаръците, които Бог дава на хората, това са разумните страдания. В тях се крият великите тайни на живота, които хората трябва да

разберат и проучат. В тях се крият духовни опитности, които трябва да се използват.

Съвременните религиозни хора, като не разбират езика на духовния свят, те изпадат в ред заблуждения и самоизлъгвания. Например, някой казва: аз видях Господа, облечен с бяла, шопска аба. Питам: защо Господ беше облечен с шопска дреха? Навярно, от любов към тебе, който си шоп. Действително, когато Бог посещава някого, Той слиза до неговия уровен. Благодарение на това, този човек се колебае, дали Бог го е посетил, или не. За да разбере и познае Бога, на човека са нужни не една, а няколко вечности. Затова, посети ли Бог някого, той трябва само да се радва, без да се рови в себе си, Бог ли го е посетил, или друг някой. Човек трябва да се освободи от стария си навик да рови. Той трябва да каже: едно време, като свиня, като прасе, рових със зурлата си, но сега ще ровя с пръсти, ще правя дупки в земята и във всяка от тях ще посаждам по едно семенце. Дойде ли подобно желание, да ровите, ще вземете перо в ръката, между пръстите си и вместо да ровите, ще напишете някаква хубава мисъл. По този начин ще възпитате свинята, като я заставите, вместо да рови с муцуната си, да заравя с пръста си семенца в земята и да пише с пръста си хубави мисли и стихотворения.

Сега ще направя превод на думата свиня. Тя е символ на неразумен живот, на неразумна философия. Лошото в свинята е нейният навик да рови. Щом влезе в някоя градина, тя веднага започва да рови, без да обръща внимание на това, че ще повреди хубавите цветя и плодни дръвчета. Не правят ли същото и някои от съвременните хора? Те влизат в някой дом, или в някое религиозно общество и започват да учат хората, как да живеят, как да се молят на Бога и т.н. Искате ли да научите някой човек, как да се моли на Бога, заведете го в една плодна градина, спрете се пред някое дърво, с

увиснали на него плодове и кажете: дигни ръцете си нагоре, да си откъснеш един хубав, зрял плод! Щом дигне ръцете си нагоре, вие ще му кажете: ето, така трябва да се моли човек! После, ще покажете на човека, как се коленичи. Като дигне човек ръцете си нагоре, да откъсне един плод, но не може да го улови, той трябва да коленичи на земята и оттам да го вземе. Значи, човек ще коленичи, за да вземе плода, който е паднал от дървото и ще каже: Господи, сгреших, не можах да улова плода, създаден от дървото на живота. Обаче, може да коленичи само онзи, който има смирение в себе си. Ако човек не е готов да коленичи пред всяка страдаща душа и да и помогне, той не е коленичил. Видите ли една страдаща душа, не питайте, защо страда, но дайте и един плод, без да я учите, как да го яде. Кажете на този човек: братко, целият свят – небето, земята, слънцето, луната, звездите – всичко е създадено за тебе. Защо трябва да страдаш? – Не ме ли залъгваш? – Не, говоря ти истината. Бог е създал всичко за хората, да учат и да работят. След това дайте му няколко златни монети и кажете: братко, ти си млад човек. Имаш възлюбена, която не иска да те вижда в този жалък вид. Купи си нови дрехи, облечи се и иди при нея. Купи си един часовник, да определяш времето. Всеки трябва да има часовник, като мярка за времето. Така той ще се ориентира в живота и ще може правилно да разреши някои от своите задачи.

Като говоря за часовник, аз го разглеждам като символ на живота. Всяко докосване до часовника, напомня часовете, минутите и секундите. Това прави човека буден, да не губи нито секунда от времето си. Има хора, които са дошли до положение, да не губят часовете си; други са отишли още по-напред, те не губят напразно минутите си; малцина са дошли до положението, да не губят секундите. Човекът на минутите среща на пътя един, бързо вади от

торбата си една круша и му я подава. – Защо ми даваш тази круша? Той взима крушата назад, слага я в торбата си и продължава да върви. Този човек се чуди, защо му дават круша. Това, което застава един да не взима, застава другото да дава. Този човек се е молил дълго време за някакъв плод, а като му дават, чуди се, защо става това. Тази круша не е нищо друго, освен отговор на неговата молитва. Който носи торба с плодове, той е пощадения и къде кого срещне, дава по един плод. И всеки ще го пита, защо му дава този плод. Такова запитване е подобно на въпроса, който хората си задават: този човек обича ли ме, или не? Плодовете на тези, които ви обичат, са безупречни, без никакъв дефект. Вземете плода, който те ви предлагат, опитайте го и ще видите, че той е необикновено вкусен, пресен, току-що откъснат от градината.

Мнозина казват: ние трябва да уредим живота си. Как може да се уреди животът? Без любов животът не може да се уреди; без добро животът не може да се уреди; без участието на ума, сърцето и волята, животът не може да се уреди. Някой мисли, че животът на земята не може да се уреди и казват: както си се родил, така ще си отидеш. Други пък казват: дано след смъртта бъдем по-добре! Не, смъртта не може да разреши въпросите на живота. Смъртта идва, когато човек е недоволен от това, което Бог му е дал. Тя казва: Бог ме изпрати да ви науча да станете благодарни. Смъртта е тояга, която казва на човека: отвори торбата си! Той отваря торбата си и смъртта започва да бие, да взима всичко, каквото има в нея. Любовта всичко дава, смъртта всичко взима.

Следователно, смъртта има смисъл само тогава, когато освобождава човека от злото. Обаче, тя няма смисъл, ако освобождава човека от любовта. Да умре човек за старите си възгледи, в това има смисъл; да умре за Божиите блага, в това няма никакъв смисъл.

Смисълът е в живота, а не в смъртта. И ние сме дошли на планината да живеем, да се радваме на именията на своя Баща. Щом сте дошли тук, временно поне забравете всичко. Във възгледите на всички трябва да стане голям преврат, да се обновите, да започнете да мислите, чувствате и действате по нов начин.

Аз говоря за онези, които се интересуват от тези въпроси. Само те ще получат нещо от торбата. Които не се интересуват, те нищо няма да получат. Мнозина питат: кой е пътят, методът, по който мога да стана ученик? Който иска да стане ученик, той трябва да има пълна торба, т.е. сърце. Сърцето пък трябва да бъде пълно с любов. Понякога сърцето на човека тупти по-силно от обикновено и той се плаши. Нищо страшно няма в това туптене; това сърце постоянно се отваря и затваря, т.е. дава и взима. Какво страшно има в отварянето и затварянето, в свиването и разпускането на нашата торба? Така, именно, става и кръвообращението. Когато торбата се отваря, тя се свива. В тези моменти на отваряне и затваряне на торбата, човек вади или слага нещо в нея. Отварянето и затварянето, свиването и разширението са два процеса, които стават и в самата природа. Когато сърцето се свива, Бог взима нещо от него; когато сърцето се разширява, Бог дава нещо в него. Бог дава, Бог взима. Казвам на един: ще дадеш! – Какво? – Това, което е в сърцето ти. Понатисни малко и кръвта веднага ще излезе от сърцето ти. На този даваш кръв, на онзи даваш кръв и всички се радват. От едната страна влиза артериална, а от другата – венозна кръв. Само по този начин човек може да види всички процеси, чрез които Бог ни учи, как трябва да живеем. В ума си човек трябва да държи мисълта, че колкото дава, толкова ще взима, плюс един малък придатък, равен на лихвите на дадената сума. Например, ако някой направи едно добро, още до вечерта може да му се върне, но с лихвите. Ако някой прави усилие да се качи на

планината, щом се върне оттам, той ще има малък придатък, който ще се отрази благотворно върху организма му. Законът е такъв.

Следователно, всеки ден човек трябва да направи поне най-малкото добро, изразено в мисъл, чувство или действие. Това добро може да бъде направено на някой извор, на някое растение, на някоя мушица, или на някой човек. Колкото малко да е това добро, то трябва да се направи. Най-малкото добро е израз на Божественото учение, на вътрешния закон в човека. Живее ли човек по този начин и ангелите, и светиите, и добрите хора ще го познават и посещават. Най-после и неговият учител ще го посети. Само тогава човек ще има правилно и високо разбиране за Бога.

Сега, аз искам да ви представя Божественото учение в достъпна форма за приложение още сега, а не за в бъдеще. Остане ли да се разбере и приложи за в бъдеще, то е неразбрано учение. Например, мнозина очакват събора. Казвам: ако те не могат да разберат днешния събор и другият ще остане неразбран за тях. Да разберем Божията Любов, това е събор; да разберем Божията Мъдрост, това е събор; да разберем Божията Истина, това е събор. Съберем ли всичко това, то представлява най-великия събор в света. Ако се съберем на едно място, да обменим своята любов, своето добро, да изпратим своята мисъл в света, да утешим бедните, страдащите, това е най-великия събор. Ето защо, целта, за която сме се събрали тук, е пак събор. Някой казва: Бог ще прости ли греховете ми? Казвам: Бог не може да не прости греховете на онзи, който Го обича, колкото големи и каквито да са неговите грехове. Любовта всичко заличава. Без любов греховете никому не се прощават. Това е закон. Внесе ли се любовта като основа в живота, всички грехове, които съществуват, ще изчезнат; всичко старо ще изгори. Доброто пък е условие за реализиране на любовта. Когато човек е добър, любовта непременно

ще се прояви в живота му. Някой казва: заслужават ли хората моята любов? Имайте предвид следното правило: всяко живо същество заслужава любов, т.е. заслужава да бъде обичано. Защо? – Понеже всяко същество е произлязло от Бога. Ако това същество не прилича на вас, нищо не значи. И мухата заслужава любов, макар че хапе. Мухата хапе, защото и по-високостоящите от нея същества хапят. И човек понякога хапе. Мухата трябва да знае, че с хапане няма да отиде далеч. Ако някой и прости, друг ще я накаже за нейното хапане. Мухата се оправдава, че това е навик, от който тя не може да се освободи. За този лош навик, обаче, тя плаща с живота си. Питам: защо мухите хапят? Мухата казва: едно време Бог ни изпрати в света, да хапем животните, понеже те бяха много мързеливи. Нашето хапане беше остен за тях. Днес мухата не хапе само говедата, но тя хапе и човека, който е свършил четири факултета и който не се нуждае от остен. Този човек може лесно да се справи с тази муха. Той затваря прозорците на стаята си, улавя мухата, забожда я на специална игла и започва да я изучава. После поставя под нея датата на изследването, мястото, където е уловена и латинското и име. С това животът на тази муха е свършен.

Казвам: хората имат навици, подобни на тези на мухите, комарите, змиите, гущерите и т.н. Те са аномални остатъци от миналото. Ако някой човек прояви в себе си един от тези навици, той трябва да си каже: аз не трябва да се връщам към миналото, да се проявявам по този начин. Едно време хапех, жилих, но сега съм човек и трябва да постъпвам благородно. Кажете ли човек така, той осмисля вече съществуването на всички живи същества под него. Днес човек трябва да води чист и свят живот. Любовта трябва да се излива от сърцето му, като от извор. Той трябва да върши волята Божия и да се радва на всичко, което го заобикаля: на камъните, на дърветата, на

изворите, на животните. Когато човек се качи на някоя планина, той трябва да разглежда, да изучава всички картини, които се откриват пред неговия поглед. Когато гледате картината на някой художник, вие знаете, че той е имал предвид, какви цветове да употреби, за да представи предмета по възможност по-вярно и точно. Понякога цветовете, чертите на тази картина са сполучливо предадени, някога не са сполучливи. По същия начин и всяко камъче, всяко дърво или извор в картините на живата природа са поставени на местата си, според разбирането на художника или декоратора. На вас предстои красивата задача да изучавате тези картини. От природата човек ще изучава законите на съвършенството и ще ги прилага в живота си. И така, човек трябва да се стреми към съвършенство. Това може да се постигне, когато човек е в съгласие с любовта, когато е готов на всички жертви за нея. Дойде ли човек до това положение, торбата му винаги ще бъде пълна. Ако торбата на някой човек е пълна, а работите му не вървят добре, коя е причината за това? Причината за това е неговото скъперничество: той или много рядко отваря торбата си, или никак не я отваря. Много от съвременните хора имат хубави торби от коприна, от лен или от друга фина материя, пълни с всякакви плодове и кифли, но понеже не се отварят често, плодовете в тях са изсъхнали, а кифлите са се превърнали на пексимит. Някой казва: знаеш ли, какво нося в торбата си? – Зная, какво носиш: изсъхнали ябълки, круши, сливи, кифли и т.н. Според мен, всяко сърце, което от сутрин до вечер не се отваря, за да даде всичко, каквото има и да приеме всичко, което му се пада, е анормално сърце, което не тупти, както трябва. Нормалното сърце е торба, която постоянно се отваря и раздава от нея на бедни, на страдащи. За себе си пък ще остави само една ябълка, една круша, една кифла и ще благодари на Бога за всичко, което му е дал. Тогава Бог ще погледне

към това сърце благосклонно и ще каже: това сърце е разбрало смисъла на живота.

И така, торбите на всички трябва да бъдат пълни, да раздават. Затова, именно, е казано в Писанието: „Даром сте взели, даром давайте!“ В това отношение, природата ни дава пример на абсолютно безкористие. Ето, толкова време, как сме тук, ние се ползваме безплатно от дърва за отопление, за готвене. Вечер, събрани около големия огън, ние имаме възможност да попеем, да посвирием малко и да благодарим на Бога за благата, от които се ползваме през деня. Братята, които свирят на цигулка, дадоха добър пример на безкористие. Дойде един от тях около огъня, вземе цигулката си и раздава. Цигулката е торбата, от която той вади едно музикално парче вместо ябълка, второ – вместо круша и трето – вместо кифла. Всеки брат и сестра, които свирят, трябва да изпълнят най-много по три парчета. Всяка вечер ще ни свирят по три парчета и то все нови. Истинският цигулар разполага с голям репертоар. Тези са новите възгледи, които трябва да приложи всеки, който иска да бъде ученик. Торбата на ученика трябва да е пълна и той щедро да раздава от нея.

Някой казва: ще бъдат ли простени греховете ми? – Ако обичаш, ще бъдат простени; ако не обичаш, няма да бъдат простени. – Ще се усили ли вярата ми? – Ако обичаш, вярата ти ще се усили. – Мога ли да стана учен човек? – Ако обичаш, можеш да станеш и учен, и философ, и поет, и художник. Ако обичаш, ако имаш любов в себе си и раздаваш от нея на всички живи същества, можеш да станеш, каквото пожелаеш. В любовта се крият всички възможности и условия за растене и развитие. Искате ли нещо повече от любовта, ще получите тояга. Апостол Павел казва: „С тояга ли да дойда при вас, или с любов и кротък дух?“ Често старите учители си служеха с тояга, като възпитателен метод. Когато предаваха уроците си, те не носеха

тояга, но щом изпитваха, те прилагаха тояга за онзи ученик, който не знаеше уроците си. И съвременните учители употребяват тояга, но видоизменена в числа. Например, единицата и двойката са тояга за учениците. Когато ученикът получи единица или двойка, той се връща у дома си недоволен, тъжен, че не е могъл да задоволи учителите си.

Тази беседа се отнася за онези ученици, които искат да свършат училището. Едно от основните правила в това училище е всеки ученик да има хубава торба, с хубави плодове. Второ основно правило е ученикът да отваря торбата си навреме и да раздава от нея на всеки, който се нуждае. Такъв трябва да бъде човекът на новото време! Казвате: как трябва да проповядваме? – Ще проповядвате като кифладжията и като онзи, който продава плодове. Ще натоварите един кон с два коша, единият с ябълки, другият с круши, а в ръката си ще носите една кошница с кифли и ще тръгнете от град в град и от село в село и ще викате: хайде, круши, ябълки, кифли! Хората ще започнат да се събират около вас, да искат от вашите ябълки, круши и кифли. На бедните ще давате даром, на средна ръка хора ще давате евтино, а на богатите – по-скъпичко. Като се срещнат тези хора, ще си разправят едни-други: чудно нещо! Срещнах един търговец, който раздаваше плодове на бедните хора без пари. Аз пък купих от него плодове, но много евтино. Богатият казва: на мене ги продаде малко по-скъпо. Обаче, всички тези хора са много доволни от плодовете на този търговец.

Ето защо, в най-скоро време искам да ви видя с кон, натоварен с два големи коша с плодове и с една кошница кифли в ръка. Ще кажете, че не ви е удобно да направите това нещо. Питам: какво бихте направили, ако приемният изпит за ученика е именно, такъв? Не само, че ще продавате, но трябва да викате: хайде, тука са хубавите

ябълки и круши! Някой ще каже: всичко мога да направя, но тази задача не мога да изпълня по никакъв начин! Който иска ученик да бъде, той трябва да изпълни всички задачи, които се дават в училището. Прави ли избор в задачите, една от тях изпълнява, а друга не може да изпълни, той не е ученик.

Сега, вие искате да знаете, ще има ли днес още една беседа. Казвам: днес целият ден торбата ми ще бъде отворена и на всеки, който дойде при мене, ще му дам по една ябълка, круша и кифла. Сега дадох на всички по една ябълка. На обяд ще ви дам по една круша; надвечер ще ви дам по една кифла. Ябълката, крушата и кифлата са символи, които трябва да се преведат. Ябълката представлява живота, който се ражда от любовта; крушата представлява мъдростта, а кифлата – словото, т.е. истината. Казано е: „Глава на Словото е Истината.“ Следователно, в Божията Любов, Мъдрост и Истина се заключава целокупния живот, цялата вечност, както и щастieto, благото на всички души. Искате ли да постъпите в Божествената Школа, Любовта, Мъдростта и Истината трябва да бъдат основа на вашия живот. Само по този начин вие ще разберете смисъла на всичко, което Бог е създал. Затова, именно и ние сме дошли на Рила, да научим и разберем смисъла на Божиите творения. Ще кажете: братята и сестрите, които не са тук, ще съжаляват за това. Представете си, че всички са тук, но стомасите им са развалени. Какво ще се ползват те от благата, които Бог е дал? – Поне две-три екскурзии да бяха направили. – Представете си още, че те са тук, но краката им са изкълчени и не могат да вървят, а само шум вдигат. При това положение, какво ще се ползват те от високите върхове? Щом вие мислите за братята и сестрите, които не са тук, ето какво трябва да направите: всичко, каквото сте придобили, ще натоварите

на един кон и като отидете в София, ще раздавате на всеки, който не е бил между вас.

Сега, вие трябва да преведете значението на коня и на магарето, като символи. Никой не може да влезе в закона на посвещението, ако не води магаре със себе си. Никой не може да воюва, ако не язди кон. Следователно, магарето е символ на посвещение. Конят е символ на воюване. Когато невидимият свят иска да научи човека на законите на смирението и на жертвата, той ще го застави да се качи на магаре, което ще му запее своята сладка песен и ще го заставя всеки ден да се моли. Конят пък, на който човек язди, ще му казва: господарю, всеки ден трябва да точиш ножа си, да бъдеш смел и решителен, твърдо да защитаваш своите възгледи. Големите уши на магарето говорят, че човек трябва да бъде щедър. Смелостта, решителността на коня във воюването, показват, че и човек, като воюва, трябва да бъде смел, решителен и да вземе всичко, да обере всичко от тези, с които воюва. След това ще върне всичко, което е взел и ще каже: хайде, от мене да мине! Ето защо, при магарето човек дава, а при коня – взима. Отличителната черта на коня е привързаността. Конят лесно се привързва, а магарето – мъчно. У коня има творчество, а у магарето живее стремеж към истината, към правдата. Магарето обича да води стадото, затова винаги върви напред. Конят обича да воюва. Той казва: аз не мога да водя овци.

Казвам: тези въпроси са странични. Първото нещо, важно и необходимо за всички, е да имате пълни торби, пълни сърца. Сърцето трябва да бъде пълно с любов, със светлина, със свобода. Който има такова сърце, той вечно се подмладява. Сега хората остаряват, защото живеят само със своите трудности. Те казват: какво беше едно време, а какво е сега! Какво е било едно време, не е важно. Сегашното време, днешният ден е важен. Днешният ден струва повече, отколкото

вчерашният. Миналото е изиграло своята роля. То е старото време, а сега, днес е новият ден, денят на младостта. Днес човек трябва да се подмлади! Той трябва да обнови сърцето, ума и волята са, да внесе в нея стремеж към истината. Някой казва: разочаровах се! Изгубих младост, сила, живот. Оставете разочарованията настрана! Оставете изгубеното настрана! Не търсете това, което сте изгубили. Ако търсите един модерен часовник, който не можете да използвате, какво струва той за вас? Това, което днес ви дава Бог, струва повече, отколкото онова, което ви е дал в миналото. – Едно време ядох сладко. – Как си ял едно време, не е важно; днешният обяд, например, струва повече от вчерашния – той струва хиляди радости. Забравете миналото! Използвайте това, което сегашният момент носи. Не мислете за утрешния ден; той сам ще се погрижи за себе си. Миналото се е погрижило за себе си; днешният ден се грижи за себе си; следователно и ние, които сме в днешния ден, трябва да мислим и да се грижим само за него.

Мнозина от вас, които сте дошли тук, са обременени, загрижени, че нямат достатъчно средства, че палатките им не ще издържат много и т.н. Казвам: докато човек се намира пред хубавите ябълки, круши и кифли, нека забрави всичко. Нека свърже мисълта си с тях и каже: Господи, благодаря за всичко, което си ми дал. Испита ли тази благодарност към Бога, всичко друго – знание, добродетели, богатства – ще дойдат сами по себе си. Добродетелите идват при човека, както ангелите. Когато някой ангел види един добър човек, той веднага съобщава и на другите ангели, че е видял добър човек на земята. Един след друг тези ангели започват да посещават добрия човек и всеки от тях му носи по един ценен подарък. Питам: какво по-добро от това, човек да бъде обект на ангелите, на светиите и на добрите хора? Какъв по-велик смисъл може да има животът от този? Казвате: как да се

подмладим? – Отворете торбите си, раздавайте на страдащи и нуждаещи се и вие ще се подмладите. Който е остарял и закъсал, той не отваря торбата си и никому не дава. Отваряйте и затваряйте торбата си, ако искате да бъдете млади и радостни. И тогава, дойде ли скръбта при вас, радвайте се! Дойде ли радостта при вас, пак се радвайте! Разликата в радостта ще бъде тази, че на радостта ще се радвате само един път, а на скръбта – два пъти. Казано е в Писанието: „Жена, като ражда, на скръб е, но когато роди, скръбта и се превръща в радост, че се е родил човек на света.“ При възпитанието на съвременните хора трябва да се внесе новото, което коренно да измени възгледите им за живота. Например, какво лошо има в скръбта? При всяка скръб се ражда нещо ново, нещо велико в душата на човека. Човек скърби, докато в душата му се роди нещо ново. Щом се роди новото, той не помни вече скръбта си и радостта му е двойно по-голяма от скръбта. При скръбта човек вижда Бога и затова трябва да се радва.

Днешният ден нарекохме ден на проявената Божия Любов, ден на Божията Доброта. При това, забележете, колко приготовления имаше за този ден от страна на невидимия свят! Днес е 19 юли, при това имаме и пълнолуние. Вчера и онзи ден имаше голямо чистене: дъждът изми палатките, отвън и отвътре. Освен това, тези дни имаше и малко влага, която показва, че някои неща трябва да растат. Покрай всички благоприятни съчетания на природата, имаме възможност да се разходим по езерата с лодка. Ще кажете: какво хубаво съвпадение, че един господин от Чехия, гост на Рила, имаше лодка, с която ни разходи по езерото. Външно тези неща са съвпадения, но те са символи, които имат дълбок вътрешен смисъл. Чудни и велики са Божиите дела! Бог е велик в малките неща. И когато вършим волята Божия, Той всичко записва.

Сега и аз отворих торбата си и дадох всекиму по нещо. Благодарете на Бога, че навреме отворих торбата! Благодарете още и за това, което чухте! Втори път като дойда, моята торба пак ще бъде отворена и по-хубави работи ще извадя от нея. Все по-хубави и по-велики работи ще се вадят от тази торба, но вие трябва разумно да ги използвате.

Желая на всички да бъдете като времето днес: с чисти и ясни умове, като небето; със сърца топли и любящи, като слънцето; бодри и свежи по дух, като въздуха.

*Беседа от Учителя, държана на 19 юли, 1931 г. 5:00 ч. с., Рила –
Седемте езера*

ТЕОРИЯ И ПРИЛОЖЕНИЕ

Сега, като сте дошли тук, вие трябва да бъдете добре разположени, да използвате всички условия, които природата предлага. Разположението на човека е подобно на течението на реката. Когато една река минава през определени за нея места, тя принася полза. Въз основа на това и всяка добра мисъл, която минава през ума на човека, също така принася полза. Следователно, силата на мисълта е в добрите мисли, а не в многото мислене. Да мисли човек много, това означава да се грижи, а грижата нищо не принася. Като става сутрин, човек започва да мисли, какво ще яде. После, като се наяде, за какво ще мисли? Щом се нахрани човек, той започва да мисли, какво ще прави през деня. Обаче, като огладнее, пак започва да мисли за ядене. Питам: какво са придобили хората от хиляди години насам, след като са мислили само за ядене? Те са създали кухнята. След дълго мислене за ядене и животните са създали своя кухня. Най-главното нещо във време на яденето и след него е работата, която извършват работниците в човешкия организъм. Ако те не дойдат, да поставят всеки елемент от храната на своето място, човек непременно ще заболяе. За да избегне заболяването, той трябва да бъде в съгласие с всички тези работници.

Казвам: да бъде човек в съгласие с работниците в своя организъм, това означава да бъде той в съгласие с Божествения свят. Обаче, понякога човек се намира в противоречие с Божествения свят, а оттам в противоречие и със себе си. Да бъдеш в противоречие с Божествения свят, това значи да си в положението на ученик, който чува, че учителят му преподава, но вниманието му е отклонено на друга страна. Човек е силен само тогава, когато умът и сърцето му са

на своето място. Ако умът и сърцето на човека не са на място, т.е. ако те са откраднати от някого, той прилича на празна кола. Стигне ли човек до това положение, животът му се обезсмисля. Няма човек на земята, който да не е изпитал такова обезсмисляне на живота. Докато умът и сърцето на човека са с него, той има връзка с Първата Причина, с целия невидим свят.

Често някои от вас казват: ние не разбираме, какъв смисъл има нашето ранно ставане тук и качването ни по височини? Когато слънцето изгрява, сънят е най-сладък, а ние трябва да ставаме рано, да се качваме нагоре по планината. Казвам: когато слънцето изгрява, тогава, именно, най-мъчно се спи, а не най-сладко, както някои от вас твърдят. Да спи човек след изгрев слънце, то е все едно да го поставят над водите на някой водопад, чиито вълни отгоре го бият. Такова действие има и слънчевата енергия върху нервната система на човека. Сънят има смисъл за човека само като почивка. И като почивка, той е голямо благословение. Ако във време на сън дойдат работници, които да работят за човека, да изчистят тялото му, да го проветрят, на сутринта той ще се почувствува спокоен и отпочинал. Не дойдат ли тези работници да работят вместо човека, сутринта той ще се събуди пак изморен, неотпочинал.

Следователно, иска ли човек да разбира дълбокия смисъл на свещените книги и да води правилен живот, той трябва преди всичко да бъде в съгласие с Божиите закони. Силата на човека е в приложението на тези закони. Всеки може да говори за Господа, но това още не е прилагане. Прилагането е една от великите науки. Не е все едно, дали някой ще говори върху теорията на любовта, или ще я прилага. Казвате: лесно е да се приложи любовта. За този, който знае, е лесно; обаче, за онзи, който не знае, това е трудна работа. Трудността се състои в това, че между теорията и приложението

винаги има разлика, несъвпадение. Стигне ли човек до прилагане на нещата, той винаги се натъква на някакво противоречие, което, от своя страна, предизвиква ред съмнения. В прилагането на истината човек се заинатява, става толкова упорит, че трябва да се вземат десет лоста, за да го подместят оттам, където е заседнал. Това не значи, че не иска да излезе от това място, но той се намира в противоречие със себе си и непременно трябва да дойде някой, да му помогне. Освен със себе си, човек може да влезе в противоречие с окръжаващата среда, както и с Бога. Ето защо, при прилагане на истината, човек трябва да се пази, да не стига до противоречие с великата Истина. Когато противоречията възникнат сами за себе си, това е друг въпрос; обаче, сам човек не трябва да си предизвиква никакви страдания, никакви противоречия.

Някой пита: коя е причината за противоречията в живота? Ще ви дам един пример за обяснение на противоречията, които вие сами създавате. Представете си, че имате един добър приятел или благодетел, който всякога е бил добър към вас, правил ви е всякакви услуги и добрини. Един ден той се обръща към вас с молба, да му услужите в нещо, но вие веднага отказвате, под претекст, че имате работа. С този отказ вие сами се натъквате на противоречие: няма да мине много време и той ще постъпи с вас така, както вие постъпихте с него. По същия начин хората постъпват и с Духа, от когото получават всички блага. Вследствие на това, те се натъкват на големи противоречия. Дойде Духът у тях, поиска някаква услуга, но те веднага отказват, под предлог, че или време нямат, или условията не позволяват за извършването на тази работа, или нямат разположение и т.н. Мнозина мислят, че трябва да служат на Бога само при добро разположение на духа. Не, човек всякога може да служи на Бога. Ако той е неразположен, но реши да служи на Бога, неразположението му

веднага изчезва. По този начин човек проверява, че между Божествения и физическия свят има неразривна връзка. Например, най-малкото противоречие в Божествения свят произвежда най-голямо нарушение във физическия. Божественият свят е свят на съвършенство, свят на хармония. Влезе ли човек там, той трябва само да учи. Искате ли да постигнете това съвършенство, мислите и чувствата ви трябва да бъдат абсолютно хармонични. Щом в Божествения свят се запази хармонията и на физическия свят последствията ще бъдат хармонични.

Съвременните хора искат да бъдат силни, да бъдат почитани и уважавани, всички да им правят път, да им отстъпват. Казвам: който има такива желания, той не е силен човек. Представете си, че по пътя върви човек, който минава за силен и среща едно малко дете. В ума на този човек минава мисълта: отбий се от пътя си! Стори място на това дете, то да мине. Обаче, той казва: нима аз, големият, силният човек трябва да отстъпя на това малко дете, то да мине първо? Това дете е малко, нека то се отбие от пътя си! Кажете ли този човек така, той не разбира законите на Божествения свят. Въпросът не е в това, че трябва да се отстъпва на малките деца, а в непослушанието. Този човек не послуша и не изпълни това, което му се нашепва от невидимия свят. И после той ще се чуди, откъде идват нещастията върху главата му. Кажете ли ви някой да направите път на някое дете, или на някой беден, прост човек, не питайте, защо трябва да направите това. Отбийте се от пътя! После ще разберете, защо е трябвало да постъпите така.

Сега, като срещнете някой човек на пътя си, вие не знаете, как да се отнесете с него, какво да направите. Всеки човек, когото срещате, той представлява за вас задача, която правилно трябва да решите. Той е едно благо, което или ще придобиете, или ще изгубите – от вас

зависи. Ако постъпите с него, според както Бог е наредил, вие непременно ще спечелите; не постъпите ли така, ще изгубите. В отношенията с хората вие трябва да прилагате Божиата мярка, както войникът на бойното поле си служи с мерник на пушката, за да стреля право в целта. Ако направлява мерника добре и резултатите на стрелбата ще бъдат добри. Човешката мисъл, обаче, определя посоката, целта и разстоянието на предметите по-точно от мерника на пушката. Следователно, ако човек не постъпва съобразно законите на Божиата мисъл, той нищо не може да постигне. И след това този човек ще каже, като войника, че или пушката му не мери добре, или ръцете му треперят и т.н. Не, без мерник не трябва да се стреля. Човек трябва да изпраща мисълта си точно на нейното място, както войникът отправя патрона точно към целта. Ако човек не знае, къде и как да отправи мисълта си да работи за него, той нищо не може да свърши. Мисълта работи за човека. Същият закон действа и в растенията. Забележете, цветовете в растенията се явяват преди листата. Това показва, че цветовете представляват мислите на растенията, които работят за тях. С благоуханието си, цветовете привличат пчелите, пеперудите и насекомите, за да помагат за оплодяването им. Като мисли и чувства и човек изпраща своето благоухание към разумните същества. Те се привличат от това благоухание и работят в негова полза.

Тъй щото, ако човек иска да запази благоуханието на своите мисли и чувства, той трябва да посвети живота си на служене на Бога. Служенето не трябва да става по принуда. Принуждението не е Божествен метод. Служенето на Бога не става нито по закон, нито по насилие, но доброволно, от любов. Няма по-красиво, по-хубаво нещо за човека от това, да става всяка сутрин рано, да се помоли на Бога и да влезе в общение с Него. Често хората се търсят едни-други, искат

да се срещнат, да се поразговорят. Питам: кой е най-важният, когото всеки ден трябва да срещате? Няма по-важен момент в живота на човека от този, да зърне само лицето на Бога. Обаче, ако излезете сутрин с желание да посрещнете Бога, но се усъмните в това и кажете, че Бог няма да се занимава с вас, наистина, няма да Го срещнете. Как е възможно Бог да не се интересува днес от тебе, от твоята работа, щом Той сам те е създал и се е интересувал от тебе, още преди създаването ти? Веднъж те е създал, Той се интересува вече от тебе, но ти не се интересуваш от Него. Който не се интересува от Бога, той постепенно губи силите си и остава назад в развитието си, не прогресира. Да не се интересувате от Бога, означава да не се интересувате от това, което учителите ви преподават. Баща изпраща сина си на училище, но той не учи уроците си, бяга от училище и в края на краищата, остава невежа. Такова е положението на всеки, който не се интересува от Бога.

Следователно, противоречията в живота се дължат на това, че човек се е отклонил от правия път. Вследствие на това, хората се оплакват, че не разбират много неща. Действително, когато е трябвало да учат, те са бягали от училище, затова и до днес мнозина не разбират от музика, изкуство и от ред клонове на науката. Много от съвременните хора не знаят правилно да се хранят, вследствие на което, стомахът им не работи добре. Хората са кръшнаели в много работи, затова са останали назад в развитието си. По тази причина, невидимият свят е приготвил план, с който иска да помогне на човечеството да го върне в правия път, да продължи развитието си.

Казвам: досега Бог изпращаше посланици от невидимия свят, да работят върху хората, като ги запитваше, желаят ли това, или не. Днес, обаче, Бог изпраща работници от невидимия свят, които никого нищо не питат: те взимат чуковете си и започват да работят върху

къщите на хората. Време е вече те да излязат вън от къщите си, под открито небе, на чист въздух. Това положение хората наричат неблагоприятни условия. С хубавото време, което имаме днес, невидимият свят обръща внимание на всички хора, че ако те изпълняват волята Божия и за в бъдеще небето ще бъде така ясно и чисто, като днес; и слънцето ще грее и топли така приятно, като днес. Обаче, яви ли се между хората най-малката дисхармония, условията се изменят, а с тях заедно и природата. Живата природа не е нищо друго, освен съвкупност от дейността на безброй разумни същества. Затова, именно, грехът се отразява вредно, както върху хората, така и върху природата. Забележете, направите ли най-малкото зло на някой човек, той вече реагира срещу вас, изпраща ви своите лоши чувства. Направите ли му най-малкото добро, той ви обиква и ви изпраща своите добри чувства и разположения. Следователно, добрият живот на хората е първото условие за подобрене на човечеството, за изправянето на света.

И тъй, за да се избегнат лошите условия на живота, хората трябва да бъдат внимателни в приложението на своите знания. Обаче, те трябва да знаят, че вчерашното знание не може да им помогне. Днес хората се нуждаят от това знание, от нова наука. Казвате: защо вчерашното знание не може да ни помогне? Вчерашното е дало вече своите резултати, важно е днешното. Трябва ли дървото, което вчера е израснало един сантиметър, например, да каже днес, че повече не трябва да расте? Вчерашното е било за вчера; днес се изисква нещо ново, един малък придатък към старото. Малкият придатък, именно, аз наричам ново знание, нова наука. Това, което днес придобие, то ще ви ползва. Някой казва: аз вчера станах рано, качих се на върха, днес мога да си почина малко, да си поспя. Не, вчерашното се е минало, то е влязло вече в градежа на твоето здание. Трябва ли, обаче,

да спреш този градеж? Всеки ден трябва да се гради по малко; всеки ден трябва да се прибавя нещо към зданието. Гради ли човек непрекъснато, той изпълнява волята Божия и взима участие в Неговата работа.

Сега, искате ли да градите правилно, трябва да държите в ума си само хармонични, прави мисли. Тези мисли ще се предадат и на окръжаващата среда. Мисълта е сила, която движи нещата. Ако човек мисли дълго време върху един въпрос, той ще направи чудеса в това направление; ако пък мисли дълго време върху един предмет, да го предвижи в известна посока, той и това може да направи. Щом мисълта на човека е непрекъсната, тя може да измени цялата обстановка, тя може да измени окръжаващата среда. Обаче, ако човек един ден мисли едно, а на другия ден мисли друго, или ако пет години наред мисли по един начин, а други пет години мисли по друг начин, той нищо няма да постигне. В мислите на човека върху даден въпрос, трябва да има обща връзка, една непрекъснатост.

Съвременните хора поставят преграда между физическия и духовния живот, като казват, че между физическото и духовното няма никаква връзка. Понеже мислят така, те често казват: този човек живее само физически живот, той е голям материалист. За друг казват, че е духовен човек, че е голям идеалист. Казвам: физическият и духовният живот са тясно свързани. Те са части на едно цяло, на целокупния, на Божествения живот. Физическият живот е живот на повърхността на водата, живот на морските вълни. Когато наблюдавате морето, повърхността му може да бъде спокойна или развълнувана. Ако морето се вълнува, движението на водата се предава на дълбочина най-много от 10-15 м. Животът на водата до тази дълбочина представлява физическия живот. колкото по-надолу се слиза в морето, толкова по-тихо и спокойно става там. Този живот

представлява духовния. Питам: при това положение на нещата, може ли да се постави граница между физическия и духовния живот и да се каже, че има разлика между материализъм и идеализъм? Всъщност, между материализъм и идеализъм няма никаква разлика. Материята е материя; духът е дух; мисълта е мисъл; чувството е чувство. Обаче, нито материя без дух може, нито дух без материя; нито чувство без мисъл може, нито мисъл без чувство.

Мнозина мислят, че материалистите не вярват в Бога, че са безбожници. Това не може да се вземе за общо правило, защото ще срещнете в живота си материалисти, които са набожни хора и идеалисти, които не вярват в Бога. Срещате един материалист, оглеждате го от главата до петите, казвате: този човек не вярва в Бога, той мисли само за своето благоденствие. Обаче, тъкмо този човек ще ви покани у дома си и ще ви нагости. Срещате след това един идеалист, духовен човек, който по няколко пъти на ден се моли, чете молитви, обаче, в случай на нужда нито парче хляб, нито пара ви дава. Питам: какво ви ползва вярата на този човек? Истинска вяра има този, който може да ви послужи, да ви помогне в случай на нужда. Силата на човека е в прилагането, а не в теорията. Бог е доволен от нас, когато прилагаме, а не когато теоретизираме само. От съвременните хора се изисква прилагане! Който не е готов да прилага, той не трябва да се самоосъжда, но всеки ден трябва да прибавя по нещо ново в своя живот.

Някой мисли, че старите хора са по-духовни от младите. Да се мисли така, това е заблуждение. Младият човек може да бъде по-духовен от стария, както и старият може да бъде по-голям материалист от младия. Младият е готов на всякакви услуги. Старият не обича да услужва. Ако накарате стария да ви послужи в нещо, той веднага започва да се отдръпва, под предлог, че краката му не държат,

че е неразположен и т.н. Младите са хора на прилагането. Някой казва: уморих се вече! – Да, ти си се уморил, защото не прилагаш. Умората е във връзка със закона на приложението. Който правилно прилага, той си почива; който неправилно прилага, той се уморява. Някой чука по цял ден, но като не знае, как да чука, отслабва, уморява се и се отказва по-нататък да работи. Който знае да чука, той за пет минути може да свърши работата си. Приложението иска умение, а не усилие. Някой взима гвоздей, иска да го забие в една дъска; удари един път, не може да го забие; удари втори път, пак не успява; удари трети път, но майсторски и гвоздеят влиза в дъската.

Следователно, всичко е в умението да се прилагат нещата. Някой иска да свърши една работа, но като не успява, започва да плаче, да се моли на Господ, да му помогне. Няма защо да плаче този човек, той трябва да работи, да постои. Като работи, той ще се домогне до най-правилния начин на приложение. Някой мисли, че като изтощава тялото си, като яде малко, ще стане духовен човек. Казвам: най-важно нещо при яденето е да ядеш с благодарност. Най-важно нещо в търговията е да продаваш и да купуваш често. Всяка работа, която се върши с любов, е почитена. Дали ще работите във физическия, или в духовния свят, важно е да работите с любов.

И тъй, сложете в ума си мисълта да не остарявате, а вечно да се подмладявате. Старият човек иска да бъде почитан и уважаван, но за какво отгоре? Ако той има любов в сърцето си, всички ще го обичат и уважават. Искан ли да го обичат, нека вземе на гърба си една торба с плодове и да влезе в някое село да раздава: на едно дете една ябълка, на друго – круша, на трето – орехче. Няма ли да го обичат децата? Всички деца ще тичат подир него, ще искат да го видят, защото всекиму ще даде нещо. Обаче, влезе ли този стар човек в селото и вместо по един плод, на всяко дете даде по една плесница, те ще го

обичат ли? Не, всички деца ще бягат от този стар човек и отдалеч с пръст ще го сочат. Следователно, Божията Любов се изразява на физическия свят с торба, пълна с плодове. Божията Любов се изразява на физическия свят в правилни отношения между хората. Срещате някой обезсърчен, замислен, ще му кажете няколко насърчителни думи, ще го поканите у дома си, ще го нагостите, ще се разходите с него и по този начин състоянието му ще се измени. Който може да разбере нуждата на човека и да му помогне навреме, той е умен човек.

Ще приведа един пример, да видите, какво нещо е услуга или помощ, направена навреме. Върви един пътник с колата си, но по едно време колата спира, не може да върви напред. Коларят слиза от колата, гледа натук-натам, нищо не вижда, не знае, къде е повредата. Стои замислен, не може да продължи пътя си. Минават покрай него един, двама, трима, всички го питат, защо е замислен – и заминават. Минава четвърти човек, спира се пред колата, поглежда на една, на друга страна и намира, че на едно от колелата е паднал един гвоздей. Взима от земята една клечка, слага я на мястото на гвоздея и колата тръгва. Коларят благодари и продължава пътя си. Казвам: не питайте човека, защо и за какво мисли и страда, но сложете една клечка на колата му и си заминете. Това е истинското приложение.

Казвам: на всички хора е паднала по една клечка от колата им и непременно трябва да дойде някой да я сложи на мястото и. Срещам някой човек замислен нещо. Казвам: паднала е една клечка от колата на този човек. Който е досетлив, щом види една сестра, или един брат замислен, без да му говори, той ще вземе една клечка, ще я сложи на колата му и ще си замине. Този е правилният начин на приложение закона на любовта. Ако постъпвате така и животът ви ще се развива правилно. По този начин невидимият свят помага на хората.

Сега, ще отидем до Бъбрека – V-то езеро, където ще направим няколко гимнастически упражнения и ще се погреем малко на слънце. След това ще слезем на бивака да обядваме и да благодарим за хубавия ден. Какво ще стане с вас, не мислете за това. То е определено от панти-века още. С вас ще стане това, което Бог е определил, а то е нещо много хубаво, неочаквано за всички.

Беседа от Учителя, държана на 20 юли, 1931 г. 5:00 ч. с, Рила – Седемте езера.

ОТПЕЧАТЪЦИ

Днес ще размишлявате върху 17 стих, 1 гл. Послание на Яков: „Всяко добро даване и всяка свършена дарба в повече е и слиза от Отеца на светлините, в когото няма изменение или сянка на променяне.“

Днес е вторник. Ние нарекохме този ден – ден на доброто. Следователно, днес трябва да правите само добро. Марс е свързан с този ден, затова трябва да воювате. С какво ще воювате? – С работа около палатките си, с чистене, с пране на дрехите си. Както планетите оказват влияние върху дните, така и хората си влияят едни-други. Това явление се забелязва особено, когато хората се събират по много на едно място. Някои от разположенията и неразположенията им се дължат на взаимното общуване между тях. За пример, ако хвърляте нечистотии на някое чисто място, то непременно ще започне да мирише. Ето защо, каквито са резултатите във физическия свят, такива ще бъдат и в духовния. Ето защо, всички проповедници, на миналото и на настоящето, са препоръчвали и сега препоръчват абсолютна чистота. Без чистота – лична или обща, никакво развитие не може да има. Чистотата е първо и необходимо условие за правилното развитие на човека.

Казвам: всеки трябва да работи върху себе си, а щом работи върху себе си, едновременно той работи и върху другите. Виждате, че някой направил някаква грешка. Ако можете, изправете тази грешка. Щом изправете грешката на някой ваш ближен, вие правите добро и на себе си, и на него. Лошите мисли и чувства произвеждат в умствения и в астралния свят такива нечистотии, каквито се произвеждат и във физическия. Мислите, добри или лоши, се въртят

около човека, от когото са излезли, като около център. Често човек се чуди, откъде е дошла в ума му някоя лоша, или добра мисъл, без да подозира, че тя е онази мисъл, която той някога е изпратил в пространството. Като знаете това, трябва да бъдете внимателни, да пазите всичко в най-голяма чистота. От всички се изисква физическа, сърдечна и умствена чистота. Когато тялото на човека е чисто, той ще бъде физически здрав; когато сърцето на човека е чисто, той има лице свежо и очи ясни; когато умът на човека е чист, от лицето му излиза приятна, мека светлина. Ако умът на човека е нечист, той прилича на замъждял огън, който пуши толкова много, че никой не може да се приближи до него, да се стопли. Често такъв огън се среща в някои селски къщи, където огнището е всред стаята и пуши. Цялата къща е толкова опушена, че не може спокойно да се гледа, очите заболяват от големия пушек.

Казвам: човек трябва постоянно да се чисти, за което има ред правила и методи. Някой казва, че е нечист и се срамува от себе си. Няма защо да казва, че е нечист; то само по себе си се разбира. На физическия свят човек представлява семе, което излиза от пръстта. Вследствие на това, семето, което излиза от земята, е нечисто, защото и земята е нечиста. Обаче, колкото повече расте, то само вече се чисти и създава своя аура. Като пуска коренчета и стъбло, то излиза над земята и се освобождава от черната, нечиста пръст. Който е ясновидец, той ще види това семенце като млада мома, която всяка сутрин взима метлата и чисти, мете къщата. Здравето на семето зависи от неговата чистота. Някои градинари наторяват земята, за да могат растенията и плодните дръвчета да виреят добре. От тора семето взима онези елементи, които са необходими за неговото развитие и по този начин придобива сила по-добре да се чисти. Ето защо, човек не трябва да се срамува от своята нечистота, но да

използва от нея потребните за себе си елементи и да се чисти. Нечистотата е тор, гюбре, от което човек може да използва някои елементи, необходими за неговото растене и усилване.

Мнозина от вас имат желание да бъдат чисти, светли като ангели, като светии. Казвам: едно време човек е бил в Бога, живял е между ангелите. Защо излезе оттам? Защото напусна небето и дойде на земята? Човек сам пожела да излезе от Бога, да напусне небето и да слезе на земята, да учи. Щом човек сам пожелал да слезе на земята, трябва ли днес да се оплаква от положението си? Няма нищо лошо в това, че човек е излязъл от Бога и е дошъл на земята да учи; лошото, обаче, се състои в това, че ръцете на съвременния човек са много деликатни и той не може да работи. Той търси други хора да работят за него, но не намира такива и се вижда в чудо. Следователно, истинската причина за недоволството на човека не е в слизането му на земята, но в невъзможността да намери хора, които да работят за него. Човек иска да бъде господар, да има няколко слуги на разположение. Той казва: да имам поне един верен слуга, да мете, да чисти къщата ми! Няма ли такъв слуга, той е недоволен от положението си.

Тези дни наблюдавах, как една сестра се отнесе с един брат. Сестрата искаше да вдигне един голям камък, но не можа. В това време покрай нея минава един брат. Тя го спира и много меко, внимателно му казва: братко, моля ти се, вдигни този камък, защото е тежък, аз не мога да направя това. Когато братът беше готов да и услужи, тя веднага стана сериозна, промени тона си. В тона и вече имаше заповед. Този тон предизвика реакция в брата и той беше готов да и откаже. Той се замисли за един момент и си каза: нищо, аз ще и услужа. Нейната работа е същевременно и моя. Той взе камъка, занесе го, където трябваше и си замина. Казвам: някога една работа

може да се свърши само с лявата ръка, някога – само с дясната. Има случаи, когато и двете ръце едновременно взимат участие в някоя работа. Едно трябва да знаете: човек трябва да се отнася с любов към всички свои удове, ако иска работите му да се уреждат добре.

И тъй, когато работите стават с любов, те всякога са чисти. Няма ли любов във всяка работа, тя е продиктувана от интерес, от някакво користолюбие. Например, няколко братя са донесли тук фотографските си апарати, да правят снимки. Щом желанието им е чисто, то е добро. Те искат да имат спомен от прекарването си на Рила. Аз съм имал случай да видя, както вярва някой човек замислен нещо, изведнъж някой фотограф цъкне с апарат, фотографира го. Това вече е кражба с користна цел, да продават този портрет, да печелят с него.

Сега, аз изнасям този факт за изяснение на един въпрос, на който мнозина се натъкват. Казано е в Писанието: „Крадецът не идва, освен да открадне, погуби и заколи.“ От този стих искам да извадя следната аналогия. Както някои фотографи дебнат едно лице, без то да знае, да го фотографират и после да продават портрета му, така прави и дяволът. Дяволът не е нищо друго, освен разумно същество, което изкушава и праведни, и грешни хора, кара ги да извършат някакво престъпление, да направят някаква грешка. След това той дебне, да улови момента на престъплението, да го фотографира със своя апарат. Ето защо, дяволът постоянно върви след хората и фотографира всичките им постъпки, добри или лоши. Като види своите постъпки, изнесени пред света, човек се чуди, кой го е видял, какво прави, кой е изнесъл постъпката му и започва да страда, да се мъчи. Той иска да купи тази фотографическа плоча, да я задържи за себе си, но дяволът не я дава. И затова човек се моли ту на дявола, ту на Господа, да купи от тях плочите на своите престъпления. След

големи молби, най-после той успява да купи тези плочи. Той вече се успокоява, мисли, че никой няма да знае за неговите грешки и престъпления, че всичко вече е свършено. Не се минава много време, дяволът пак тръгва подир него, следи го и току виж, пак цъкне с апарата си. Това показва, че съзнанието на човека трябва да бъде будно, да мисли, какво върши. Дяволът обича да фотографира главно лошите постъпки на човека, понеже те са в негов интерес. Той постоянно го дебне и щом го намери в добро разположение, показва му една от плочите на неговите грешки. Разположението на този човек веднага се помрачава и той казва: толкова добри дела съм направил, а защо все лошите изпъкват в ума ми? Дяволът се усмихва доволно и казва: мене лошото ми трябва, а не доброто. Психолозите обясняват това явление по друг начин. Те казват: всяка постъпка, добра или лоша, има свое отражение, свое ехо. Ето защо, веднъж направена, една грешка или едно престъпление, те ще се повтарят дотогава, докато окончателно се заличат. Следователно, човек трябва да бъде буден, да знае, че има някой, който, от сутрин до вечер, го следи какво прави и постоянно цъка с фотографията си. Който иска да не го фотографира дяволът, нека прави само добри дела. Дяволът не се интересува от доброто.

Казвате: няма ли някое добро същество, което да фотографира добрите дела? – Има добри същества, наречени ангели, които по същия начин, като дявола, ходят след хората, да фотографират добрите им постъпки. Един ангел среща някой обезсърчен, отчаян човек, който е решил да се самоубие. Той веднага изважда фотографията си, цъкне с нея и представя пред отчаяния една от неговите добри постъпки. Този човек погледне на фотографията, усмихне се, въздъхне спокойно и казва: значи и у мене имало нещо хубаво! Щом е така, има смисъл да се живее! Всеки човек минава през

добри и лоши състояния, докато най-после разбере смисъла на живота.

И тъй, хората трябва да разберат дълбокия смисъл на живота. Дойдат ли до това положение, те от нищо няма да се обиждат, нито пък на похвалите ще се поддават. Често хората се обиждат от неща, които не се отнасят до тях. Например, мине някой покрай вас и каже: ти си лош човек! Вие веднага се обиждате, или пък обезсърчавате и казвате: от мене човек няма да стане! Питам: защо се докачате? Защо се обезсърчавате? Това „ти“ не се отнася само до вас. Всеки може да бъде „ти“. Вие трябва да си кажете: това не се отнася до мене. Аз не съм номер „ти“. Това местоимение може да се употреби и в множествено число: за много хора може да се каже „ти“. Всеки човек отделно е пак „ти“. Някой казва за себе си: аз съм лош човек. И местоимението „аз“ пак обхваща всички хора. Едно нещо трябва да имате предвид. Само тогава има смисъл човек да каже нещо лошо за себе си, т.е. да констатира един факт, както е в действителност, когато той може да се поправи. Обаче, ако човек не е готов да изправи грешката си, тогава няма смисъл да казва, че картината, която е нарисувал, или писмото, което е написал, не са хубави. Не е достатъчно само човек да скъса писмото, което е писал, но той трябва да го препише няколко пъти, докато сам се задоволи. Каже ли човек за себе си, че не е добър, това означава, че работата, която той е извършил, не е добра. Каже ли, че е добър, значи, работата, която той е извършил, е добра и на място направена.

Значи, ние трябва да говорим за себе си само верни неща. Кажем ли нещо, което не е вярно, трябва да го коригираме. Казвате: как ще познаем, дали това, което сме констатирали в себе си, е вярно? Верните неща лесно се познават. Например, ако вие напишете едно писмо и след като го прочетете няколко пъти, останете доволни от

него, това писмо съдържа верни факти. Ако не сте доволни от писмото си, това показва, че има неверни факти в него, затова трябва да го коригирате. От единия до другия край, животът е само корекции. Предприемаш нещо, което не излезе както трябва и ти започваш да го коригираш. Ние сме изпратени на земята да свършим работата си, както трябва. На всеки човек е дадена специална работа, която той сам трябва да свърши. Ако не свърши работата си, както Бог изисква, той не може да бъде свободен. Хиляди пъти ще идва на земята, докато свърши работата си, както Бог изисква.

Необходимо е човек да идва много пъти на земята, да учи нейните закони, да се съобразява с тях и да ги прилага в живота си. При това, човек не живее само на земята; той не живее само за днешния ден. Днешният ден зависи от вчерашния, а бъдещият – от днешния. Следователно, настоящето е основа на бъдещето. Възоснова на това, всяка мисъл и всяко чувство, които вълнуват човека днес, служат за основа на онези мисли и чувства, които ще дойдат у него за в бъдеще. И затова, като се интересуваме от своите мисли и чувства, трябва да знаем, че и невидимият свят е заинтересован от тях. И когато разумните същества, които са по-горе от нас, видят, че ние не можем да свършим работата си сами, те веднага ни се притичат на помощ. Щом дойдат те, грешките лесно се изправят. На пример, някой ученик е способен, но мързелив и не учи редовно. Учителят го изпитва и като не знае, той му поставя слаба бележка. Ученикът се стряска от слабия успех и започва да учи. Щом пожелае да учи, веднага от невидимия свят му идват на помощ, след което всички учители се произнасят за този ученик, че е даровит. От своя страна и той сам се чуди, откъде му дойде това вдъхновение и разположение към учението. Когато ученикът има помощ от невидимия свят, всичките му работи тръгват напред. Щом знаете това и вие не трябва

да се смущавате. Имате ли стремеж за работа, правите ли усилия и невидимият свят ще ви помага. Имате ли помощта им, ще станете даровити.

Сега искам да обърна внимание на баните, които правите в езерата. Ако искате да направите студена баня, потопете се във водата и бързо излезте вън. Не стойте много време в студената вода. Можете и десет пъти подред да се гмурнете във водата, но веднага да излизате на брега. Какъв смисъл има в това, да влезете в студената вода, да стоите там известно време и после да излезете цял замръзнал и разтреперан? При това, човек трябва да се къпе в определени часове през деня, когато в атмосферата има топли, хармонични течения, които правят и водата такава. Ако се потопите в такава вода, ще изпитате известна приятност, ще се почувствувате бодър, весел и разположен. Такова къпане вече има смисъл. Когато искате да се къпете в студена вода, наблюдавайте, дали още с приближаването си към нея, тя ви привлича, или не. Ако ви привлича, влезте във водата. Следователно, има известни условия при къпането в студена вода, които трябва да се спазват. Трябва да се спазва времето, атмосферните течения и ред още условия. Спазват ли се тези условия, човек се чувствува доволен, разположен, че е направил една студена баня. Иначе, той ще остане недоволен, ще усеща тръпки по тялото си и ще мисли, че се е простудил.

Казвам: от своите лични опити, както и от опитите на другите хора, човек ще се домогне до положителни резултати по въпроса за къпането в студена вода. Без опити нищо не се постига. Акробатите, които виждаме в цирковете, изведнъж ли са дошли до тези резултати? Не, те дълго време са правили упражнения, докато са постигнали някакви резултати. На същото основание, всеки човек трябва да прави упражнения в областта, в която иска да постигне

нещо. Животът представлява непрекъсната система от упражнения. В областта на доброто, се изискват също така ред упражнения. Не е достатъчно само да се направи едно добро, но то трябва да бъде направено навреме и на място. Земяделецът, например, никога не хвърля семето на камениста почва. При това, почвата, на която сее, трябва да бъде добре разорана. За златото не се изисква разработена почва. За доброто, обаче, почвата винаги трябва да бъде добре разработена.

Като говоря за разработена почва, разбирам освободението и от всички непотребни вещества и прибавяне към нея нови елементи. Същото се отнася и до живота на човека. В целокупния живот на човека, изразен в семейството, в обществото, в религията и в науката, има остатъци от миналото, които днес, за новия живот са непотребни. Той трябва да се освободи от тях и от всякакъв атавизъм. Например, в религиозния живот на хората има много атавистически прояви, било в молитвите, в обредите, във формите на служенето, от които той трябва да се освободи. Някои от тях са полезни, някои са остарели вече и трябва или да се подновят, или съвършено да се изхвърлят. Много от убежденията и вярванията на хората са също така стари дрехи, които трябва да се заместят с нови. Например, по стар навик, някой се изпъчва напред, иска да бъде смел, решителен, да респектира хората. Това е стара дреха, която трябва вече да се замести с нова. Новата дреха в случая е правата, светлата мисъл на човека. Само тя е в състояние да го направи смел, решителен. Светлата мисъл е запалена свещ. Отивате ли при Бога, свещта ви трябва да бъде запалена. Излизате ли вечер, свещта ви трябва да бъде запалена. При това, тя трябва да гори добре, да не пуши. Никакъв дим не трябва да излиза от свещта! И чувствата на човека трябва да бъдат благородни, възвишени. Никаква горчивина не се позволява в чувствата!

Казвате: какво трябва да правим, когато дойде някакво страдание? Скърбите, страданията са на мястото си. Дойде ли някаква скръб или страдание, кажете: не страдам само аз; в този момент, с мене заедно, страдат още много хора. Дойде ли някаква радост, кажете: аз се радвам сега, но с мене заедно се радват още много хора. Следователно, скърбите, както и радостите биват частни и общи. Някой казва: какво ме интересува, че с мене заедно страдали и други хора? За мене е важно, че аз страдам. Казвам: колкото е важно, че ти страдаш, толкова е важно, че и други хора страдат. Защо? – Защото скръбта, страданието е работа, която трябва да се свърши; колкото повече хора страдат едновременно, толкова по-голяма е възможността за успешното свършване на работата. Ето защо, скърбите, страданията не са произволни неща, но понеже разбиранията на хората за страданията не са прави, те страдат повече, отколкото трябва. За онези, които разбират страданията, те са Божие благословение. Аз нямам предвид ненужните страдания, които хората сами създават, но говоря за онези страдания, които се явяват като необходимо условие в развитието на човечеството. Както при радостите, така и при страданията, човек изпитва, проверява и калява себе си.

Един ден разговаряме с един наш приятел за щедростта. Той казва: аз съм научил този урок, проявил съм щедростта много пъти и мога смело да кажа за себе си, че съм щедър. – Можеш ли сега да проявиш щедростта си? – Мога, разбира се. – Тогава, послужи на един наш приятел с пет хиляди лева, защото е в голямо затруднение. – Ще помисля малко. Казвам: както те виждам, ръцете ти треперят, не можеш да бръкнеш в джоба си, да извадиш изведнъж пет хиляди лева. – По-малко от пет хиляди лева не може ли? – Не, точно пет хиляди трябва. Казвам: когато човек е научил закона на щедростта, той

трябва да е готов веднага да бръкне в кесията си и да извади, колкото искат. Ако въпросът е да помогнеш на един човек, да го извадиш от голямото му затруднение, помогни до край. Кажеш ли, че можеш да помогнеш, бръкни в кесията си, извади парите, дай ги на приятеля си и тръгни с него да се разхождаш. За последствията не мисли. Само по този начин ще получиш Божието благословение. Няма да мине много време и ще видиш, че същите пари ще дойдат от другаде.

Казвате: според нашите разбирания, това е невъзможно! Не е лесно да дойде човек при тебе, да поиска една сума и ти изведнъж да бръкнеш в кесията си и да му дадеш. – Това е невъзможно за хора, които са щедри, понеже у едни от тях водата е на дъното, у други – малко повечко. Един ден, когато всички хора станат извори, чешми, тогава, кой как дойде при тях, ще дават изобилно. Някой иска пет хиляди лева от вас, вие ще му дадете десет. Това е щедрост. Ще давате всекиму, колкото иска, защото водата и без това изтича навън. Само Бог е абсолютно щедър, понеже Той е неизчерпаем извор. Ако някой човек е щедър и дава на всички, това означава, че Бог го е определил за разпоредител на Неговите блага.

Днес хората са затворили кесии си, забравили са, че са назначени на служба „разпоредители на Божиите блага“ и никому нищо не дават. Някой им иска пет лева, но те казват: нямаме пет пари даже, не можем да ти услужим. Питам: какво ви коства да дадете на човека пет лева? Забелязано е, че когато поискат някому пари в името на Бога и откаже да даде, той винаги е загубвал. Същото се отнася и за онзи, който иска пари. Ако някой иска пари за някакво удоволствие, без да има нужда, той непременно ще пострада в нещо – някаква беда ще му се случи. Ако някой поиска пет лева за една хубава книга, или да се нахрани, не отказвайте на този човек. Подтикът у него е правилен и той трябва да бъде задоволен. Този

човек ще благодари и ще оправдае малката жертва, направена за него. Голямо съзнание се изисква, както от онзи, който дава, така и от онзи, който взима. Който дава, той трябва да бъде чувствителен, отзивчив, да разбира нуждите на човека и да му услужи, преди той да е поискал. Услужвате ли по този начин, вие ще изпълните задачата на деня на доброто.

Сега, аз изнасям ред практически правила, а не само теория. Смесът на всичко се състои в приложението. Ние сме дошли на земята да прилагаме, да предаваме Божиите блага, а не да оправяме света. Ако е въпрос, кой ще оправи света, Бог е помислил за това. Има специалисти за тази работа. Същото може да се каже и за живота на отделния човек. Ако някой среща трудни задачи в живота си, има определени хора, специалисти, които ще му дойдат на помощ. Ако пък някои от винтовете на неговата машина не се движат и за това има специалисти. Те ще дойдат, ще намажат тези винтове и машината ще тръгне. До това време машината на този човек ще поскърца малко, но после ще се изправи. Тъкмо той намислил да върши много работа, но специалистът идва и замислената работа се преустановява. Той казва: спря работата ми. – Нищо от това. Щом винтовете се намажат, работата ще тръгне по-добре. Ако някой от вас има развъртени винтове, да не се плаши, те ще се завъртят. Важно е, кой ги е развъртял: дали някой от светиите, или дявола. И дяволът има отвертки, с които развъртява винтовете. Който и да ги е развъртял, като дойдат специалистите, те ще ги оправят. „Всяко добро даване и всяка съвършена дарба отгоре е и слиза от Отца на светлините, в когото няма изменение, нито сянка на променяне.“

Беседа от Учителя, държана на 21 юли, 1931 г. 5:00 ч. с, Рила – Седемте езера.

НЕДОКАЗАНИ ИСТИНИ

Сега, за размишление през деня ще вземете стиха: „Истината ще ви направи свободни.“ Днес малцина имат ясна, конкретна представа за истината. Ако за всеки даден случай човек знае, как да направи нещо и може да го направи, това е път, отношение към истината. Да знае човек, къде е хлябът и да може да го приеме и обработи в себе си, това е отношение към истината. Ако човек знае мястото на хляба и ако организмът умее да го приеме, той ще придобие свобода. Той ще бъде свободен от глад, който обикновено отнема силите. В случая истината представлява отношение към нещо. Ако не знаете, какво е отношението ви към даден човек, вие не го познавате. Човек се изявява чрез своите мисли, чувства и действия. И ако не знаете, какво мисли, чувства и прави някой човек, вие не го познавате.

Съвременните хора искат да знаят, къде е Бог и какво Той представлява. Казвам: където има живот, където има мисъл, където има чувство, там е Бог. Ще кажете: какво нещо е животът? Аз ще ви отговоря на този въпрос, само ако вие ми кажете, откъде ви дойде тази мисъл. Ако вие искате да знаете, какво нещо е животът, аз пък искам да зная, откъде дойде този въпрос в ума ви. Отивате на училище, учителят взима тебешир и написва на черната дъска: някой си имал 200 овце. Питам: учениците виждат ли тези овце на дъската? Никакви овце няма на дъската, но учителят само ги написва. Какво има предвид той с написването на тези 200 овце? Ако в училищата беше въведена нагледната система на обучение, тогава, колкото овце напише учителят на дъската, всички тези овце трябваше да бъдат пред децата. Учителят пише на дъската десет овце и веднага в стаята пред децата влизат десет овце. Защо да не дойдат тези овце в

класната стая? Нали е въпрос за реалност? Всички хора говорят за реални работи, не признават отвлечените неща. Въпреки това, реалните неща ги няма на лице.

Някой казва: аз искам да се помоля на Бога. – Как ще се помолиш на Бога, когото не виждаш и за когото много хора казват, че не съществуват? – Аз вярвам в Бога. – Как можеш да вярваш в нереални неща? Невъзможно е човек да вярва в неща, които не съществуват. Щом вярваш в Бога, значи Бог съществува. Вярата от нещо подразбира, че той съществува. Някой казва: аз не вярвам в Бога. – Щом в Бога не вярваш, в друго нещо вярваш. Това е все едно, някой ученик да каже да учителя си: аз не вярвам в овцете. Ако ти не вярваш в овцете, това още не значи, че те не съществуват. Учителят взима ученика си за ръка и го завежда при овцете. Ученикът вижда, че овцете са тревопасни животни, покрити с вълна, бляят, дават мляко и т.н. Той се убеждава в тяхното съществуване, но и без това те съществуват. Мнозина искат да намерят Бога по същия начин, както ученикът видя, пипна овцете и повярва в тяхното съществуване. Бог не се намира само с пипане на ръка и с виждане. Бог се намира и с пипане, и с виждане, и с чувствуване, и с мисъл.

Сега, да допуснем, че вие седите и философствате върху свободата, а един от вас казва: аз съм свободен човек, никой не може да ми заповядва. Представете си, че както седите, в крака ви се забива една дебела игла. Колкото повече се движите, толкова по-дълбоко се забива иглата в крака ви и вие усещате силна болка. Питам: щом сте свободен човек, защо не извадите иглата от крака си? Защо не се освободите от болките, които иглата ви причинява? Като привеждам този пример, вие ще кажете, какво ли се крие в този пример? – Крие се нещо, но вие сами трябва да го разберете. Представете си, че една млада мома обича майка си, баща си, всички свои близни, но един

ден среща един млад момък, който тръгва подир нея. Момата мисли, че този момък се е влюбил в нея и тя започва да се интересува от него, става разсеяна, иска и тя да го среща. Този момък ни най-малко не се е влюбил в младата мома. Обаче, той е намислил да се жени и по този случай търси някоя мома, която да изпълнява службата на слугиня. Ето защо, това още не е нито любов, нито женитба. Този млад човек харесва момата, вижда, че е здрава, силна, иска да се ожени за нея, да я впрегне на работа и след няколко години, когато тя не може вече да работи, той ще я напусне. Питам: къде остана любовта на този момък? Това става не само с момата, но и с момъка. Момъкът търси слугиня, а момата – слуга. Това показва, че нито момъкът, нито момата са свободни.

Казвам: дойде ли момъкът при някоя мома и каже, че иска да се ожени за нея, тя трябва да разбира правилно отношенията в живота и да се откаже от това предложение. Момата трябва да му каже: докато съм в бащиния си дом, между любовта на майка си и на баща си, аз съм добре, никому не ставам слугиня. Докато имам възможност господарка да бъда, няма защо слугиня да ставам. Аз познавам любовта и никой не може да ме излъже, нито с писмата си, нито с думите си. Бог ми даде живот и аз ще служа на Него. Дойда ли при тебе, не само че не можеш да поддържаш живота ми, но отгоре на това ще го отнемеш. Същото нещо и момъкът трябва да каже на момата. В живота на съвременните хора почти всеки мъж подозира жена си в някакво престъпление и почти всяка жена подозира мъжа си в същото. И този живот наричат брак! След всичко това мъжът, жената, децата дават вид, че нищо лошо не мислят. Това не е семейство; това не е брак. Това са съдружия, основани на лъжа, на измама. Нищо лошо не мислят те, а работите им не вървят добре. Питам: отношенията, които съществуват между съвременните хора,

съгласни ли са с волята Божия? Никой никого няма право да ограничава! Някой греши – той сам ще отговаря пред Бога за своите грехове. Бог ще го държи отговорен за греховете му, а не хората. Някой върши добро – пак той ще носи последствията на своите дела, няма защо хората да го хвалят. Когато някой прави зло, аз мога само да съжалявам; ако прави добро, аз мога само да се радвам. Някой човек се хвали, че е добър художник. Това означава, че той търси работа, да нарисува някоя картина. Ако този художник не рисува, както трябва, никой няма да го търси. Обаче, ако той е велик майстор и може да рисува, както трябва, всички ще го търсят.

Ето защо, ако някой се хвали, че е добър човек, добър художник или музикант, това означава, че той иска да завърже приятелство с вас. Това приятелство ще издържи толкова, колкото ще издържи картината на някой слаб художник. То е все едно слабият ученик да отиде при някой учител и да му каже, че иска да стане негов ученик. Този учител ще си създаде големи неприятности с такъв ученик. Защо? – Понеже той няма да учи, а ще иска от учителя си хубави бележки и ще му се сърди, че не го е възнаградил, както трябва. Ако ученикът не вярва на учителя си, че справедливо му е сложил слаба бележка, учителят може да извика комисия, която да прегледа картината му и да се произнесе. Хубавото, красивото всички харесват и правилно оценяват. Работата хваля човека, а не това, какво той мисли за себе си.

Сега, мнозина от вас постъпват като слабия ученик. Те казват: като правим молитвата си сутрин, ние четем едни и същи молитви – Добрата молитва, Отче наш. Искаме нови молитви, разнообразие искаме. Питам: като сте чели толкова пъти „Добрата молитва“, разбрали ли сте значението на думите „Господи, Боже наш“, с които започва тази молитва? Да произнасяте тези молитви, без да

разбирате техния смисъл, това е равносилно да произнасяте думите „гладен съм“, без да разбирате смисъла на глада. Кога човек разбира смисъла на глада? – Когато се нахрани. И обратно: човек разбира смисъла на яденето, когато огладнее. Следователно, гладът ще осмисли яденето, а яденето ще осмисли глада. Ако човек не огладнява, той ще изгуби смисъла на живота.

Значи, между глада и яденето от една страна, както и между страданията и радостите от друга, може да се направи паралел. Страданието е глад, радостта е ядене. Ако човек не скърби и не се радва, той няма да разбере смисъла на живота. Скръбта и радостта са неизбежни спътници в живота на човека. При това, човек няма само един път да скърби и да се радва, но постоянно ще скърби и постоянно ще се радва. При всяка скръб той ще разбира смисъла на яденето и ще си представя богата трапеза, на която ще има хубави баници, кокошки и др. Това събужда в него енергия за работа. Ситият не работи, гладният работи. Кое кара хората да работят? – Гладът. И затова, казвам: хората работят, благодарение на глада, благодарение на страданията. Иначе, от тях нищо не би излязло. Гладът, страданието са потоци, стимули, които заставят хората да работят, да се развиват.

Някой казва: главата ми побеля от страдания! Този човек иска да се радва, без да страда. Това нещо е невъзможно. Невъзможно е радост без страдание и страдание без радост. Понеже Бог е допуснал страданията, този живот засега е най-добър. След този живот ще дойде друг, по-добър. По-добрият живот не изключва страданията, но обяснява техния дълбок смисъл. Днес хората страдат и са недоволни от страданията. Те се радват и са недоволни от радостите. Който е недоволен от страданието, той е недоволен и от радостта. Някой казва: радвам се, но не зная докога. Направих си къща, но не зная

докога ще бъде моя. Ожених се за добра жена, но не зная докога ще бъде моя; утре може да я хареса друг някой. Това показва, че във всяка човешка радост, във всяка човешка придобивка се крие един червей, който мъчи човека. Преди всичко, Бог не е изпратил човека на земята да има жена, нито жената е създадена да има мъж и деца. Срещате един българин, облечен в европейски дрехи, хвърлил своята национална носия, мисли, че никой няма да го познае, какъв е. Каквито дрехи да облече човек, той все същият ще си остане. Дрехите не правят човека. Те са моди, които имат временно значение. Хубави са европейските дрехи, модерно скроени, добре ушити, но те не определят живота на човека. Днес френските дрехи са на мода, утре ще дойдат английските. Когато турците се възхищават от нещо, че е много хубаво, умно, солидно, те казват „ингилис акала“. За неща, които са външно красиви, те казват, че са направени „а ла ффрансе“.

Като говоря за модата, намирам, че тя не е нещо съществено. И без мода може да се живее. На същото основание, казвам, че и без религия на формите може да се живее. Такава религия не е нищо друго, освен външна дреха, модно скроена и ушита, която човек сам е направил. И без такава религия може да се живее, както може да се живее без кокошки, без баници, без сладкиши. Обаче, без хляб не може да се живее. Това показва, че в живота има съществени и несъществени неща. Някой казва: хлябът може ли без сирене? – Може. Вие искате да направите сиренето другар на хляба, но хлябът казва: другар не ми трябва. Аз сам свършвам работата си. Сиренето само залъгва хората, то не може да им даде необходимото, което хлябът дава. Хранете хората известно време само със сирене и ще видите резултатите от него. Хората могат да се хранят само с хляб, но само със сирене – не могат. Ако се хранят само със сирене, след една седмица най-много, ще го захвърлят настрана и ще кажат: хляб ни

дайте! Следователно, сиренето е притурка в живота, несъществено нещо. Трябва да се различава същественото от несъщественото. Съществено е само това, без което не можем. Хлябът е съществен елемент за живота. Любовта е съществен елемент за живота, защото всичко произтича от него. Тя е изворът на живота.

Мнозина, като чуят да се говори за любовта, казват, че имало животинска, човешка, ангелска и Божествена любов. Това са форми на любовта, които в случая не важат. Какво се разбира под думата човешка любов? Човешката любов е вода, затворена в шише. Ако шишето се отвори и обърне с устата надолу, водата изтича. От любовта в шишето нищо вече не остава. Обаче, когато се говори за любовта, изобщо, ние разбираме това, което извира, тече и никога не престава. Тази любов означава вечен живот, вечно благо, вечно щастие, вечно знание, вечна светлина, вечна сила. Имате ли любовта, всички тези неща придобиват смисъл. Изгубите ли любовта, всичко се обезсмисля. Защо? – Същественото в живота изчезва. Начало на всяка проява в света е любовта. Зад светлината е любовта; зад силата е любовта; зад недоволството, зад греха пак е любовта. Единствената сила, която направлява и коригира всичко в света, това е любовта. Казвате: възможно ли е любовта да стои зад греха? Любовта стои зад греха, защото в този случай любовта още не се е проявила, но чака благоприятен момент да се прояви. Който не познава любовта, той всякога върши грехове, престъпления. Щом познае любовта, всякакъв грях, всякакво престъпление ще изчезнат.

Следователно, докато хората не познаят любовта и грехове ще има, и престъпления ще има. Сега, ще обясня, как и откъде се раждат престъпленията. Имате едно хубаво, кристално шише, с вместимост един литър, пълно с вода. Вие пазите това шише, като особена ценност и казвате: никой да не го бута! Обаче, дойде един ваш

приятел и без да знае, налива чаша вода от това шише. Дойде втори и той налива една чаша вода. Дойдат трети, четвърти и те наливат по една чаша вода и погледнеш, шишето се изпразнило. Дойдете вие, виждате шишето празно и казвате: кой се е осмелил да направи това престъпление? Значи, когато някой взима от малкото, което човек има, това е престъпление. Представете си, че този човек има на разположение не само едно шише вода, но голям извор, който непрестанно тече и дава на всички, колкото искат. При това положение, ще има ли условия за престъпления? При изобилието престъпления не се вършат. Често, в любовта между хората се явява ревност, Защо? – Понеже любовта им е в шишета. Като пийнат от нея една-две чашки и тя се свършва. Разликата в любовта на хората е в това, че шишетата на някои са по-малки, а на други – по-големи, но все са шишета, не са извори. Любов, в която има ревност, тя не е никаква любов. Някой казва: аз имам любов. – Къде е тя? – В това шише. Не искам да ми я бутате! Вземи ли някой една капка от тази вода, той веднага вика: не взимайте от шишето ми вода! Всяка капка от нея струва скъпо. Аз взимам един голям съд и поканвам този човек да дойде с мене при един голям извор. Поставям съда под крана, водата в него тече и прелива и казвам: ето, това е любов! Докато любовта се цеди на капки, тя не е дошла още до Божествения извор. Искате ли любов, идете при Божествения извор, оттам да начерпите, колкото искате.

Казвате: къде е Бог? – При извора. Ако искате да намерите Бога, трябва да отидете при Вечния Извор на живота. – Няма защо да ходим толкова далеч, когато може да ни разправите нещо за този извор. – Идете сами и вижте извора, аз нищо не разправам за него. Велико нещо е този Извор! Ако започна да го описвам, ще направя някаква грешка, няма да го опиша вярно. Той не се поддава на

никакво разказване. Няма език, с който може да се опише. Ако аз го опиша, вие няма да останете доволни. Идете сами да го видите. Аз ходих сам при този извор, разбрах го и сега мога само да ви посъветвам: идете при този извор час по-скоро; не отлагайте! За дългия път, който ще извървите, не съжалявайте. Всеки сам може да отиде при този извор. Ето защо, дали имате човешка или ангелска любов, едно е важно за вас: и човешката, и ангелската любов са потребни, но и хората, и ангелите са черпили и черпят любовта си все от Божествения извор.

Казвам: ако искате да се освободите от терзанията на човешката любов – завист, съмнение, подозрение – идете при Божествения извор, да си начерпите вода, колкото желаете. Още по-добре, свържете се с този извор, да не се изчерпвате никога. Отрицателните прояви на любовта се дължат на неразбирането и. Някой казва: аз не вярвам в твоите думи. – Ти не вярваш в когото трябва, че ще вярваш в мене. Друг казва: аз вярвам в думите ти. – Каква нужда имам да вярвате в мене? Какво печеля от това? Вярата означава отношения. Да вярваме в Бога, това означава да направим връзка, да създадем отношения с Бога, за да може Неговата Любов да тече и през нас. Когато вярвам в един човек, аз трябва да направя връзка с него, за да може любовта ми да потече в неговия дом и всички да се ползват от нея.

Според мен, понятието вяра е съвършено различно от това, което съвременните хора имат. Да вярваш в някой човек, това значи да завържеш правилно отношения с него, за да може Божествената Любов да се прояви едновременно и в теб, и в него. Кажете ли човек, че вярва в Бога, а няма правилни отношения към Него, какво го ползва тази вяра? Казвате, че вярвате в мене, в моята ученост, в моята доброта. Един ден вярвате, на другия ден не вярвате. Каква е тази вяра? Един ден вярвате, че съм добър човек, на другия ден не вярвате,

изменяте мнението си за мене. Това не е вяра, това са човешки заблуждения. Истинската вяра спасява. Тя означава да създадеш непрекъсната връзка с Бога, или с даден човек. Такава е вярата на майката към детето. От тази вяра и детето се ползва и майката се ползва. Детето расте, развива се и учи. С идването си на земята, детето помага за развиване на чувствата на майката. Ако майките нямаха деца, техните чувства биха се атрофирали, а при тези условия и децата не биха могли добре да растат и да се развиват.

Казвам: много хора нямат ясна представа за любовта. Вследствие на това, те казват: нас никой не ни обича. Питам: вие кого обичате? Онези, които считат, че са ученици, кого обичат? Ако любовта на съвременните хора се подложи на изпит, едни от тях ще издържат, други няма да издържат този изпит. За кого е любовта? – За гладния. Ако някой носи торба, пълна с хляб, за кого е този хляб? – За онзи, който се нуждае от него. Следователно, да обичаш някого, това значи, да си готов да му дадеш хляб от своята торба. Представи си, че ти, който носиш торба с хляб, имаш нужда от него. Какво ще направиш тогава? Първо ти ще се нахраниш, а после ще дадеш на другите. Питам: може ли да люби онзи, който има нужда от хляб? Съберете на едно място двама души, които са гладували десет дни, дайте им парче хляб и вижте, как са разбрали любовта. Който е разбрал любовта, той ще вземе една чиста кърпа, ще покрие с нея парчето хляб, ще сложи отгоре ръката си и ще почака известно време. Няма да мине много и парчето хляб ще започне да се увеличава, ще стане голям самун. След това и двамата ще започнат да ядат братски. Това са хората на любовта. Те имат всичко в изобилие.

Някой вади от торбата си парче хляб и казва: сух е този хляб, не може да се яде. Щом този човек не може да направи сухия хляб мек, той е от обикновените хора, които знаят да залъгват другите със

своята любов. Ако не мога да превърна сухия хляб в мек и аз съм от обикновените хора. Когато някой говори за любовта, а не може да превърне сухия хляб в мек, вие не трябва да се съблазнявате от него, но ще знаете, че имате работа с обикновен човек. Човекът на любовта нито се съблазнява, нито служи за съблазън на другите. Който се съблазнява, той няма истинско понятие за Бога. Такъв човек нищо не може да постигне. Този човек се намира в положението на ученик, който постоянно променя учителите си. Отива при един учител и казва: този учител нищо не струва. Отива при друг: и този нищо не струва. В края на краищата, този ученик нищо няма да научи. Ученикът не може да бъде по-умен от учителя си. Дойде ли такъв ученик при някой учител, последният се затваря за него, защото знае, че той е невежа и не иска да учи. В този случай учителят дава само триците от своите знания.

Под думата „трици“, аз разбирам лъжливите, кривите положения в живота, или остатъците от нещата, които нищо не струват. Всички трябва да знаят, че ако човек живее във вътрешна самоизмама, това вече не е истина. Човек винаги чувства, къде е истината, но не я признава. Например, някой човек е определен пръв да направи едно добро, да направи стъпка напред, но той казва: друг да дойде вместо мене! Така всички хора отлагат да изпълнят доброто, но по този начин влизат в противоречие с великия закон, който работи у тях. Влизат ли в противоречие с този закон и Бог ги напуска. Където Бог отсъства, там нищо не може да стане. Следователно, всяка работа, всяко добро дело трябва да се гледа в крайните си резултати. Крайните резултати представляват идването на Бога, проявлението на Неговата Любов, Мъдрост и Истина. Щом Любовта, Мъдростта и Истината се проявят, Божият Дух присъства между нас и ние имаме истинската реалност на нещата. С това започва истинският живот.

Докато дойде този живот, могат да минат години, две, десет, сто, но трябва да се чака това време. Казвам: смисълът на живота е в това, човек да дочака времето за идването на абсолютната реалност. Има дървета, които цъфтят един път на сто години. Какво трябва да правят тези дървета? Те трябва да дочакат времето си да цъфнат. Някой чакал 99 години и казва: не мога да чакам повече, изгубих търпение! Казвам: толкова години си чакал, имай още малко търпение, остава ти само един час, докато цъфнеш. Такова нещо представлява проявлението на Божията Любов във вечността. Ти си чакал цяла вечност, сега си на края на вечността. Почакай още един час, докато се прояви Божията Любов. Внимавай да не изгубиш този час! Защо? – Понеже Божията Любов, Мъдрост и Истина се проявяват само един път през цялата вечност. Хубавите, великите работи се явяват само по един път през вечността. И на вас казвам: останало е само един час още, докато се прояви любовта. Казвате: има време още. – Никакво време няма. Вие трябва да сте на пост и да чакате идването на любовта. Будни ще бъдете, ще следите внимателно и няма да отклонявате мисълта си на една, или на друга страна. Отклоните ли мисълта си от целта на вашето чакане, вие ще се намерите в положението на онзи човек, който решил да пробие дупка в планината, да съедини едно царство с друго. Който минавал покрай него, все го заговарял нещо и той спирал работата си, обръщал внимание на всичко, което му се говорило. Като спирал вниманието си на този, на онзи, дупката се запушила и той не могъл да постигне целта си. Същото ще стане и с вас. Ще идват хора отвън, да ви теглят, да отличат вниманието ви, но вие не трябва да се отклонявате. Ще дойдат някои да ви разправят, какво мислят по вашата работа. Каквото и да мислят, то е за тях. Тяхната мисъл не е съществена за вас. Вие трябва да стоите пред дупката и да работите, да чакате онзи

момент, когато дупката се пробие и вие постигнете целта си. Значи, дошъл е часът, в който ще стане съединението между двете царства.

Мнозина от вас сте дошли тук неразположени, отпаднали духом, понеже мислите, че Бог не ви обича, не мисли и не се интересува от вас. Това е голямо заблуждение, голяма самоизмама. В любовта на Бога няма никакво изключение. Някой е недоволен от себе си, че нищо не е направил. Казвам: не се смущавайте! Знайте, че това, което се изисква от вас, ще го свършите. Ако сте недоволни от положението си, какво ще кажете за малките мушици? Бог едва сега е започнал да действа върху тях. Обаче, ще минат още 10-20 милиони години, докато се види, какво Бог е направил от тези мушици. Едно е важно: да започне любовта да действа. Когато се копае кладенец, важно е да се яви първата капка вода. Тя е признак, че има вода в почвата. От първата капка се образува голям извор, който ще напои всички градини.

И така, вие не трябва да губите вярата си в Бога. В това няма никаква философия. Човек трябва да вярва! Да вярва в Бога, това означава да направи връзка с Него, да се прояви Божията Любов. Тази е мистичната страна на въпроса. С други думи казано: човек трябва да направи връзка между ума и сърцето си. Като се говори за любов между хората, това не значи, че трябва да обичаш човека външно, но да направиш връзка с него, да му окажеш пълно доверие. Имаш ли вяра в човека, когото обичаш, тогава Бог ще се прояви в тебе. Същото се отнася и до обичта ви към Бога. Обичате ли Бога, ще направите връзка с Него. Щом направите тази връзка, всякаква тъмнина от ума ви ще изчезне и всякакво притеснение от сърцето ви ще се премахне. В ума ви ще се яви светлина, в сърцето ви – разширение, мир, радост и ще разберете, че Божията Любов ви е посетила. Това проблясване на светлина в ума и на радост в сърцето е признак, че вие можете да

работите, да постигнете всичко, което душата ви желае. Сега, вие трябва да направите едно малко усилие, да възстановите връзката си с Бога, да възстановите вярата си към Него. Аз наричам вярата закон на хранене. Вярата означава правилни отношения между ума и сърцето. Щом съществуват такива отношения между ума и сърцето, в ума ще се яви светлина, в сърцето – разширение; тогава тъмните неща ще станат ясни, а неразбраните – разбрани. От този момент ще се прояви истинският живот. Сега някой казва: аз те обичам. Всъщност, той не обича. Аз вярвам в тебе. Всъщност, той не вярва. На този, който ме обича и казва, че има вяра в мене, казвам: дай ми хиляда лева на заем! – Нямам. Той има пари, но не иска да ми даде, защото не вярва в мене. Момък казва на някоя мома: хайде да отидем на разходка! – Имам работа, не мога да ходя по разходки. Всъщност, момата има време да се разходи с този момък, но не му вярва, страхува се да излезе сама с него. Любов ли е това, да се страхуваш от човека, който те обича? Не е любов. Любовта е свещено нещо, в нея страх няма. Няма по-красиво нещо от това, да намериш човек, в сърцето на когото живее Божествената Любов. То е все едно да намериш един скъпоценен камък, да намериш един чист, кристален извор, който непрестанно извира, да влезеш в градина с най-хубави плодни дървета, или най-после да се запишеш ученик в добре уредено училище.

Казвам: такава трябва да бъде вашата представа за любовта! Какви са сегашните разбиращения за любовта, за мене не е важно, но ако влезе в пустинята с вашата любов, устата ви ще засъхне. Ако влезете в пустинята с Божията Любов, тя ще я превърне в градина. Влезете ли в пустинята с вашите малки шишенца, пълни с вода, пустинята ще остане пустиня, животът никак няма да се измени. Време е вече да отидете при Божествения извор, оттам да черпите. Шишенцата с вода

днес не могат да ви задоволят. Всички трябва да тръгнат в новия път. Старият път, старите разбирания нищо не дават. Те са опитани вече. Сега се изискват нови разбирания, нова светлина.

Някой казва: аз искам да служа на Бога. – Как ще Му служиш? – Като Го обичам, като вярвам в Него. Казвам: ако един човек постоянно безпокои Бога със своята обич, защо е тази обич на Бога? Ако любовта на ученика постоянно безпокои учителя, какво струва тази любов? Такава любов не е нищо друго, освен шум и прах. Това нещо съществува в сегашните училища. Учениците казват, че обичат своя учител, но докато той влезе в клас, те играят, скачат из стаята, по чиновете, дигнат толкова прах, че и учителят и те се задушават, едва дишат. Работата на учителя тогава се състои в това, да отвори първо прозорците и да гледа час по-скоро да излезе от прашната стая. Ако учениците казват, че обичат учителя си, а зад гърба му говорят лошо, любов ли е това? И едното, и другото е измама. Учениците трябва да са доволни от знанието на своя учител и учителят трябва да е доволен от учениците си. Между учители и ученици трябва да има пълна вяра. Божественият закон не може да се прояви между хората, ако вярата им не е абсолютна

Следователно, всеки ученик трябва да бъде не само прилежен, но и способен. Някой казва: аз съм стар вече. – Остарял си от леност. Човек остарява от леност, от мързел. Мързеливите хора остаряват, а работливите – никога. Някой казва: дотегна ми вече да работя! Така може да каже само мързеливият. Човек трябва да работи с радост, с любов, никога да не се отегава. Художникът рисува, наблюдава, пак рисува, докато най-после свърши картината си. Всичко това той прави с любов. Какво правят хората? Докато са млади, работят много; щом започнат да остаряват, те казват: старини идват, трябва вече да си починаем. – Това е криво разбиране. На стари години човек трябва

да работи повече, отколкото като млад. Малките деца, например, нищо не работят. Стане ли човек на 120 години, тогава, именно, Бог ще го впрегне да работи на нивата Му. Бог не иска деца да Му орат и жънат. За тази работа Той ще впрегне дядовците.

Казвате: на стари години трябва да се почива; тогава всякаква работа трябва да престане. Това проверяваме всеки ден и в обществото. – За кое общество говорите: за обществото на мързеливите, или за обществото на работните, на трудещите? Ако говорите за обществото на мързеливите оставете го настрана. Ще дойдат някои да ми говорят, че еди-кой си бил много учен. Ако говорите за учени, които залъгват хората със своите баници със сирене, ние не се нуждаем от техните баници. Ако те ни предлагат хляб от прясно жито, добре омесен и опечен, ние веднага ще го приемем, но що се отнася до баниците им, ние се отказваме от тях. Хлябът е необходимост, баницата не е необходимост. И без баница може да се живее, но без хляб не може.

И така, при всички изпитания, които ще минете в живота си, гледайте същественото да запазите. Един ден, след като ви напуснат всички хора и останете сам, да знаете, че има някой в живота, който е винаги с вас. Действително, ще дойде ден, когато човек ще остане свършено сам: ще го напуснат и майка, и баща, и братя, и сестри, и приятели; като се види в тази самотия, той ще вика, ще се моли, докато дойде Бог при него и го запита: какво има? – Всички заминаха, оставиха ме сам. – Не си сам, не се безпокой, аз съм с тебе. Мнозина мислят, че са прекарвали тази опитност. Не, вие не сте имали опитността, да преживеете тази страшна самотия. Вие още не сте се видели в ръцете на черния приятел, да знаете, какво значи страдание. Слизали ли сте в ада, да видите, какво представлява вечният огън? Някой от вас само се е опарвал малко от този огън. Слизали ли сте до

дъното на ада, да видите страшния огън, който гори и никога не изгаря? Някой казва: какво нещо е адът? – Аз не обичам да говоря за ада, но казвам: влез и виж! – Какво нещо е небето? – И за небето не обичам да говоря, но казвам: иди и виж!

Има смисъл да се опита и едното и другото положение. Който не е слизал до дъното на ада, той не може да се качи и на небето; който пък не се е качвал на небето, той не може да слезе и до дъното на ада. Какво ще разберете от това? И 500 години още да говоря, вие пак няма да разберете, какво нещо е адът и какво небето, докато сами не ги посетите. Ако не ме разберете, аз ще се радвам. Защо? – Радвам се, когато някой човек не иска да яде баница. Щом не иска баница, той ме освобождава от ненужен труд, да смесвам брашното със сиренето, да правя баница. След всичко това, някой проповедник ще разправя, какво нещо представлява адът. Той ще разправя, че адът бил място на вечно мъчение, на вечен огън, където мушкат, изтезават хората и т.н. Празни приказки са тези. Искате ли да знаете, какво нещо е адът, какво нещо е мъчението, в ада ще слезете. Вие не знаете още, какво нещо е мъчението, но и аз не искам да ви говоря за него. Вие не познавате още нито мъчението, нито страданието.

Казвате: как е възможно да не познавате страданието и мъчението? Ние сме опитали и страдания, и мъчения. Щом е така, аз ще направя друго твърдение. Вие познавате страданията и мъченията, но нямате любов в себе си. И на това твърдение пак възразявате: ние обичаме, познаваме любовта. Питам тогава: ходили ли сте в ада? Не сме ходили, не сме припарили даже до вратата на ада. Казвам: който е ходил в ада и огънят на ада не е могъл да го разруши, той е герой, той вече е облечен в дрехата на любовта. Който не е ходил в ада, той не може да отиде на небето, той не може да говори за любовта. Ако по някакъв начин отидете на небето, веднага ще ви питат: ходили ли сте

в ада? Кажете ли, че сте ходили, веднага ще ви приемат с почит и уважение. Някои мислят, че в ада има само прости хора. – Не, в ада няма нито говедари, нито месари, нито кръчмари – там всичко еднакво изгаря. Ако внесете ракия и вино в ада, те ще се изпарят, ще изчезнат. Казвате: тогава, какъв е животът в ада? Който е ходил в ада, той е научил великия закон на любовта. Христос е скрил тази мисъл в стиха, в който се казва за ангелите: „Идете във вечния огън, приготвен за вас, да научите законите на великата любов и правда!“ Значи, онези ангели, които не са разбрали любовта, Бог изпраща във вечния огън, като място на учение. Щом минат през ада, те ще разберат тези закони и ще вземат обратния път.

Следователно, ние не трябва да се бъркаме в Божиите работи и да питаме, защо е създаден адът, защо е създадено небето? Защо адът е създаден, само Бог знае. Защо небето е създадено, само Бог знае. И адът е на мястото си, и небето е на мястото си. Така се говори по човешки, но от философско гледище въпросът стои другояче. Някой казва на Бога: аз не искам да отида в ада. – И аз не те пращам. Казвам: който иска да разбере Божията Любов, той непременно трябва да слезе в ада. Сега, аз говоря само за онези от вас, които са кандидати за ада, но не и за небето. Казвате: ние мислим, че ще отидем на небето, а вие ни пращате в ада. Тези са нови възгледи върху живота. Обаче, както вие разбирате нещата, в тях няма никаква философия, никакъв живот. Давид казва: „И в ада да отида, и там ще ме наставляваш.“ Аз нямам предвид вашите детински схващания за ада, нито пък средновековните схващания, според които адът е най-страшното място в света. Едно трябва да знаете: ако Бог е в ада и аз ще отида там; иначе, кракът ми няма да стъпи там. Ако животът на Бога, ако Божията Любов, Мъдрост и Истина проникват в ада и го владеят и аз ще отида там. Обаче, ако нито животът на Бога, нито

Божията Любов, Мъдрост и Истина не са там и моят крак няма да прекрачи прага на ада.

Желая на всички да имате трезви мисли и чувства! Във всичко можете да се усъмните, но в Бога – никога! Дойдете ли до Бога, вие трябва да имате трезва мисъл и трезво чувство, от нищо да не се разколебавате. Вашата мисъл и вашето чувство към Бога не трябва от нищо да се разклащат. Дали сте в ада, или на небето, мисълта и чувството ви за Бога не трябва да се разколебават от нищо. Мисълта и чувството на човека могат да се разклатят и на небето, и в ада – където и да сте. Иначе, не би могло да се обясни падането на ангелите. Кой стана причина те да напуснат своето свещено място. Аз няма да обяснявам причините за падането на ангелите, но казвам: човек може да се усъмни и на небето, и в ада. Съмнението прониква навсякъде. Затова, само онзи дух е съвършен, който нито на небето, нито в ада може да се усъмни. Само онзи човек може да възприеме Божията Любов, който и в ада, и на небето остава един и същ. Този човек и в скърбите, и в радостите остава един и същ. Законът е еднакъв и в двата случая. Трябва ли човек да се усъмни, когато дойдат скърби и страдания? Ако много страдате, Господ нищо не печели; и ако много се радвате, Той пак нищо не печели. Бог всичко има, няма какво да печели повече. Обаче, човек губи. Защо? – Понеже той се лишава от едно благо. И в страданията, и в радостите Бог е предвидил по едно благо за човека. Скръбта е благо, и радостта е благо. Бог остава тези блага на човека, да ги събере и използва. Той изисква от хората да направят връзка, да създадат отношения между радостта и скръбта и по този начин да ги помирят. Казвам: на всеки човек е дадена задача, да примири радостта със скръбта. Животът е пълен с такива задачи. Който може правилно да съпостави, да примири радостта със скръбта в себе си, той минава за ученик и върви вече в

правия път. Тази е великата задача на живота – да примиряваме скърбите с радостите.

И така, главната мисъл на тази беседа е, че в ада и на небето да сте, да не се роди у вас никакво съмнение, но да останете едни и същи и да благодарите на Бога, че Той е и в ада, и в рай. Момент, в който се намирате в ада и дойдете до правилното разрешение на отношенията между скръбта и радостта, вие веднага ще отидете на небето. Ако пък сте на небето и не можете да разберете това отношение, вие веднага ще се намерите в ада. Например, вие сте в едно добро, щастливо разположение на духа, като че сте на небето, но намерите ли се пред някакво противоречие, веднага изгубвате мястото си и слизате в ада. Вие ставате недоволен, кисел и казвате: всичко е изгубено! Не се минава един ден, вие се намирате пред някаква светла идея и отново се връщате на небето. Човек постоянно ту се качва, ту слиза. Ангелите от ада, като ви видят между тях, хващат ви като ябълка и казват: не ни трябва тази ябълка тук! – и ви изхвърлят навън. Вие имате тази опитност. Даден момент имате щастливо състояние. Дойде нещо отвън, смути духа ви и цялото небе пред вас се разрушава. Тогава вие излизате от вашето небе и слизате в ада. След малко, отново проблесне нещо в ума ви и вие пак сте на небето. Ако се усъмните, дали ще ви приемат на небето, или не, пак слизате в ада. Ангелите си играят с вас, което показва, че вие сте непостоянен човек. Те трябва да престанат да си играят с вас, като с ябълка.

Разберете ли същината на този въпрос, вие ще знаете, че Бог присъства и в ада, и на небето. Тогава вие ще бъдете в хармония със себе си и с другите и ще кажете: да бъде волята Божия! В каквото положение и да се намерите, у вас не трябва да има сянка от някакъв страх. В света могат да стават ред пертурбации, между хората може да

има безброй падания и ставания, но Бог винаги запазва едни и същи отношения към нас и казва: „Написах ви на дланта си.“ Това показва, че Той винаги ни има пред очите си, Той никога няма да ни забрави. Тази мисъл трябва да остане в умовете на всички, не само за насърчение, но като велика истина. За онези, които не искат да отидат в ада и се страхуват, аз имам мнение за тях, че са страхливци. Някой се страхува да отиде в ада, защото там имало вечен огън. Питам: ако той отиде на небето, какво ще прави? Ето защо, сега няма кандидати нито за небето, нито за ада. Пък и аз не искам да ви пращам нито на небето, нито в ада, защото ще остана без ученици.

Следователно, всички трябва да имате здрава, трезва мисъл, която от нищо да не се разколебава. Ще дойдат изпитанията – никой няма да избяга от тях. Ако вярвате в Бога, всичко ще придобиете: ако не вярвате, всичко ще изгубите. Обаче, смисълът на живота се състои във вечното постигане на любовта.

*Беседа от Учителя, държана на 22 юли, 1931 г. 5:00 ч. с. , Рила –
Седемте езера*

НАШЕТО МЯСТО

Сега, някои от вас казват, че днес е студено, вятър има и считат, че времето е лошо. Студът показва, че в атмосферата има събрано много електричество. Какво трябва да се прави в такъв случай? Питам: когато търговецът е натрупал много капитал, какво трябва да прави? – Той трябва да вложи капитала си в търговия, в оборот. Застоялият капитал е като застоялата вода. Какво става с водата, когато стои дълго време на едно място? – Тя се вмирисва. На същото основание, когато по пръстите на човека се натрупва повече капитал и той се вмирисва. Всяко вмирисване пък произвежда болка. Ако човек може да си представи, че няма нищо на пръстите си, той не ще усеща никаква болка. Не е достатъчно само да мисли човек така, но той трябва и да чувства същото. Ако само мисли, а не чувства, той непременно ще усеща известна болка. Това състояние е подобно на отношенията, които съществуват между двама добри приятели, когато влезе помежду им някакъв външен елемент. На първо време те живеят в мир, в съгласие, разбират се добре. Един ден, обаче, между тях се яви някаква външна причина, която ги заставя да се стълкновят. От този момент хармонията между тях се нарушава и те се чувствуват стеснени, неприятно разположени един към друг.

Казвам: по същия начин всеки човек се е стълкновил в нещо със своите приятели и се чуди, защо сега не се разбира с тях. Той казва, че нищо не е възникнало между него и приятелите му, но всъщност има нещо. Ще кажете, че електричеството е причина за това. Обаче, електричеството не разрешава въпросите. Ти се молиш, но нещо стяга пръстите ти, не можеш да се молиш, както трябва и прекъсваш молитвата си. Молите ли се, всичко трябва да забравите.

Че имало нещо на пръстите, което ви стяга, това нищо не значи. Стягането, в случая, е дадено за самообладание. Страданията, мъчнотиите, които невидимият свят или разумната природа изпраща на човека, имат за цел да го възпитат, да го научат на самообладание. Щом човек придобие самообладание, страданията и мъчнотиите в живота му сами по себе си изчезват.

Сега, които са недоволни от вятъра, нека направят опит да го спрат. Ако състоянието ви се измени, стане идеално и ако любовта ви към Бога стане безупречна, вятърът моментално би спрял. Най-малката дисхармония в природата се дължи на ред причини. Тя е последствие на някакво нарушение на нейните закони. Ако човек е напълно хармоничен с природата и тя ще бъде в хармония с него. Човек не е изпратен на земята да господарства над природата, но природата трябва да бъде училище за него. Следователно, природата отговаря на човека: какъвто е човекът, такава ще бъде и тя по отношение към него. Външният живот на човека отговаря на неговите вътрешни състояния. Като говоря за връзката между човека и природата, не подразбирам индивидуално човека, но имам предвид цялото човечество, общата хармония в живота на всички хора. Да бъдете в хармония с Бога, значи да разбирате целокупния живот. За пример, от ваше гледище, мнозина казват: за в бъдеще ние ще станем по-добри. Ако човек днес не е добър, той и за в бъдеще не може да бъде добър. Някой казва: в миналото аз бях добър човек, сега съм станал лош. – Това е криво заключение. Ако човек в миналото е бил добър, той и сега ще бъде добър. Иначе, ще се извади заключение, че в миналото е бил богат, а сега е станал сиромас. Може ли един човек в миналото да е бил богат, а в настоящето да е сиромас? Ако човек някога е бил богат, а после е станал сиромас, това показва, че той не е имал истинско богатство. Неговото богатство е било някакъв товар,

който носил на гърба си. После, снемат товара му и той става сиромаш. Такова забогатяване и осиромашаване представляват механически процеси. Благото, което Бог е дал на човека, никой не може да му отнеме. Ако някой може да отнеме от човека благото, което Бог му е дал, значи, той е по-силен от Бога. Обаче, да се мисли така, това е криво мислене, криво заключение. Благото, което Бог е дал на човека, е същественото в неговия живот, а същественото никой никому не може да отнеме.

И тъй, в заключение казвам: ако в миналото сте били добри и сега сте добри; ако сега сте добри, ще сте добри и в бъдеще. Ако пък сега не сте добри, не мислете, че ще станете добри в бъдеще. Така трябва да се мисли! Не мислите ли така, вие ще се натъкнете на известни противоречия. Противоречията пък се дължат на вътрешен дисонанс в човека, независимо от това, дали той го съзнава, или не. Където и да е, обаче, в живота на всеки човек все ще има някакво противоречие, някакво неразбиране. Това противоречие може да идва по наследствен път, а може да е резултат на някакво криво човешко разбиране. Казвам: три важни фактора упражняват влияние върху човешкия живот. Първият фактор е неговата личност, човешкият егоизъм. Вторият фактор е обществото. И най-после, голямо влияние оказва върху човека и самата природа. За пример, както сте събрани тук, вие едни-други си влияете и затова някои от вас казват: какво придобиваме, като излизаме всяка сутрин на молитва? Като отговор на това запитване, ще поставя следното положение. Ако имате един голям цирей някъде на ръката или на крака си и той ви причинява голяма болка, кое положение ще бъде по-добро за вас: този цирей да продължава да бере, все да взима, или да стане щедър, да даде всичко онова, което е събрал в себе си? Този цирей е богат търговец и в случая, за предпочитане е той да дава нещо от себе си, да кредитира

хората, отколкото да взима от тях. Следователно, когато човек излиза сутрин на молитва и мисли, че трябва да вземе нещо, той не разбира закона. Той непременно трябва да даде нещо от себе си. По-велик човек е онзи, който дава, отколкото онзи, който взима. Рече ли някой, че толкова години се е молил и нищо не е спечелил, той е на крив път в живота си. Който излиза сутрин на молитва, с цел да спечели нещо, по-добре нека седи у дома си и да не се моли. С молитва търговия не се прави. Ако излизаме сутрин да посрещнем Бога и да Му благодарим за всичко, което ни дава, тази молитва има смисъл и винаги е приета. Някой казва: студено е, затова не ни се излиза. – Бих желал да обясните, какво нещо е студът и ако искате да го продадете, аз бих го купил. Обаче, има неща в света, които нито се хващат, нито се продават. Студът е от тия неща, именно; той нито се хваща, нито се продава. Това показва, че никакъв студ не съществува. Когато казваме, че вън е студено или топло, това са наши понятия за нещата. Ние мислим, че е студено или топло. Като казвам, че студ не съществува, аз имам предвид този студ, който вие си представяте. Не съществува даже такъв студ, какъвто учените си представят. Има нещо в света, чиито влияния са подобни на студа, но то не е студ. За пример, ако имате малко дърва и печката не гори силно, вие ще кажете, че стаята ви е студена. Обаче, ако имате достатъчно дърва и печката гори добре, вие ще кажете, че стаята ви е топла и ще се усещате весели и разположени. Ако сърцето ви е здраво и кръвообращението става правилно, тогава и ръцете, и краката ви ще бъдат топли; ако кръвообращението не става правилно, краищата на тялото ще изстиват и вие ще усещате студ. Изпратите ли малко повече кръв към краищата на тялото си, те ще се стоплят. По същия начин вие можете да кажете на вятъра да не духа и времето ще се стопли.

Сега, мнозина казват, че тези неща не са толкова важни. Питам: от ваше гледище, кои неща са най-важни? Според мен, най,важното нещо за организма е, всичките му части, всичките му удове да бъдат на мястото си. Второто важно нещо е, като дойде време за работа, всички удове да вземат участие в общата работа на организма. Трето важно нещо е тия органи да вземат нещо от благата, които са придобити от общата работа. Следователно, най-важното нещо за нас е да бъдем на мястото си. Кое е нашето място? – Това, на което Бог ни е поставил. После, да вземем участие в работата, която Бог върши. И най-после, да участваме в благата, които ще се придобият от тази работа. Тези са най-важните неща за човека. Който разбира важните неща в живота си по този начин, той никога няма да се натъква на противоречия. Между съвременните хора се явяват много противоречия по единствената причина, че те не разбират, кои неща са важни и кои маловажни. Противоречията се явяват по причина на това, че хората не са на местата си, не взимат участие в работата, която им е определена и не се ползват от благата, които тази работа може да донесе. Щом човек не разбира тия три неща, той ще се натъкне на три вида противоречия. Който разбира тия три неща в живота си, за него всякакви противоречия изчезват. Да бъдеш на мястото си, да взимаш участие в работата, която ти е определена и да се ползваш от благата на тази работа, в това се състои новото учение, в това се заключава новата философия на живота. Кажеш ли, че тази работа не е за тебе, ти сам се натъкваш на противоречия. Ставаш сутрин, обръщаш се на една или на друга страна и казваш: кой ще се качва сега на върха? Не ми се ходи на молитва. И без молитва може един ден. Не, молитвата е най-приятното нещо, което човек може да направи. Няма по-красиво нещо за човека от молитвата, от разговора му с Бога.

Среща ви някой и казва: какво сте се надигнали да вървите по планините? Как ви се ходи толкова път, по тия високи места на Витоша, на Рила? Я по-добре си почивайте! Глупава работа е тази! Този човек ви съветва да седите на едно място, да не ходите по планините, защото той сам не обича да се движи. Той е аристократ, обича лекия живот: става сутрин, облича се хубаво и отива в някое кафене, да пие кафе, чай или мляко. Той счита нашата работа глупава, ние пък мислим, че неговата работа е глупава. Ако сме на негово място, пак можем да отидем в кафенето, но ще постъпим по своему: ще вземем участие в работата на кафеджията и след това ще се ползваме заедно с него от благата на тази работа. Рече ли човек да влезе в кафенето на топло и да пие кафе, той е разбрал само първото важно нещо в живота си. Веднага кафеджията ще дойде при него и ще го пита, какво желае. И това положение е хубаво. Той ще си заръча кафе, чай или мляко, но след това ще дойде кафеджията и ще му каже: плати сега! Ако сте постъпили правилно, кафеджията не трябва да иска нищо от вас. Той ще ви се поклони само и ще каже: заповядайте и друг път! Ако искате, вие ще дадете нещо на кафеджията; ако не искате, свободни сте да излезете. Обаче, днес няма нито едно заведение, в което да се постъпва по новия начин. Ако всеки човек, който отива в кафенето, носи своето мляко или кафе и го излива в общ съд, кафеджията ще раздава на всеки посетител, по колкото мляко иска. Този кафеджия ще има грижа само да отопли салона и да приеме всекиго с радост. Ако всички хора отиваха в кафенето да дадат нещо, а не само да вземат, положението щеше да бъде съвсем друго. Тогава нито посетителите на кафенето, нито кафеджията щяха да се натъкват на противоречия. Ако ние излизаме сутрин да се помолим на Бога и мислим само да вземем нещо, а не и да дадем, при слизание от височината кафеджията ще ни хване и ще каже: платете сега!

Студът, който имате днес, не е нищо друго, освен този кафеджия, който казва: платете сега! Казвате: студено е! Не, кафеджийска работа е тази! Разсъждавате ли по този начин, вие ще си обясните много от противоречията на живота.

Сега, като разглеждам някои научни въпроси, или научни положения, аз се усмихвам малко, защото виждам, че явленията в природата са съвсем други от тези, които хората разбират. Учените разбират много природни прояви и явления по съвършено особен начин. Те са далеч от истината. Те тълкуват много от проявите на природата по своеобразен начин, когато целта на природата в този случай е съвършено различна от техните тълкувания. За пример, много от дисхармоничните прояви на природата не са нейни. Казвате: как е възможно някои от проявите на природата да не са нейни? Ще обясня това със следния пример. Представете си, че имате дете, което всякога обличате с чисти, нови, хубави дрешки. Докато е при вас, това дете е весело, радва се на чистите си дрешки. Обаче, детето излиза на улицата да поиграе със своите другарчета, но в това време покрай него минава един бояджия и нацапва дрешката му със своята четка. То започва да плаче и се връща при майка си, но вече с изцапани, нечисти дрешки. Питам: майката ли нацапа дрешките на своето дете? Не, тя сама се чуди, кой е нацапал чистите дрешки на детето и и го пита: кой изцапа хубавите ти дрешки? Често и в природата се срещат прояви, които на нас се струват дисхармонични, неправилни. Това показва, че хората трябва да изменят своите стари възгледи за живота. Докато те живеят с тия стари възгледи, никакъв прогрес не може да има в света. Докато човек живее със старото, колкото и да се моли, каквито усилия да прави, всичко ще бъде напразно. Ден след ден ще минават и той няма да забележи, как остарява: краката започват да го болят, не го държат вече и той вижда,

че старостта е дошла. Някои мислят, че колкото повече се качват по планините, толкова по-добре ще се чувствуват. Обаче, не излиза всякога така. Следователно, подмладяването не се състои само в изкачването по високите места, но главно в новите възгледи, в новата и права мисъл. Казвам: когато човек започва да остарява, това показва, че той е много забогатял, много е натоварен, вследствие на което едва се движи. Ако свали товара от колата си, той ще почне леко да се движи.

Сега, напишете и вие нещо върху темата „причини за остаряването“. Някои учени казват, че една от причините за остаряването се дължи на отслабване на нервната система, отслабване на общата деятелност на организма, вследствие на което стават големи натрупвания в мускулите, в ставите и т.н. И туй е вярно, но за стария е важно това, че той е натоварен с много излишни неща. Сега старите представляват предмет за разговор, защото те могат да се подмладят. Всяко нещо, което може да се изправи и обнови, трябва да се разглежда, да се обяснява. Ако разглеждам грешките на хората, без да ги обяснявам, те нищо не се ползват. Ако всички хора са добри, аз бих се радвал, защото ще има какво да взема от тях. Обаче, ако те са сиромаси, няма какво да ми дадат. Сиромасът знае само да проси. Старият човек пък е натоварен с много противоречия. Следователно, искате ли да се подмладите, трябва да се освободите от противоречията в живота си. Някой седи и се занимава с маловажни работи: че това не станало, както трябва, че дрехите му били много тънки, пропускали вятър, че това нямал, онова нямал, че еди-кой си не го погледнал, както трябва и т.н. Този човек се занимава с хиляди маловажни работи, но същественото забравя. Кое е същественото? Същественото е, че той не е на мястото си, не взема участие в работата, която му е определена и най-после не се ползва от благата,

които тази работа може да му достави. Сега, като ви излагам на вятъра и говоря, вие ще кажете: Учителят ни изпитва, доколко можем да издържаме на вятъра. Казвам: ако аз изпитвам вас и мене изпитвам. Това нещо става и в съвременните училища. Влизат учениците в клас, след тях влиза учителят. Не се минава много време и в класа пристигат инспектор, директор, да слушат, как учителят преподава. Учениците се стесняват, но и учителят не е напълно свободен. Щом комисията излезе, учениците казват: много ни изпитва учителят, много ни измъчи. И учителят си казва: и мене по-малко не измъчиха.

И тъй, първото нещо, за което излизаме сутрин рано, е да се освободим от ненужния багаж. Трябва да се освободим от този багаж! Казвате: как можем да се освободим? Много методи има, чрез които човек може да се освободи от ненужния багаж. Обаче, не е време още да се дадат тези методи, защото хората не са в състояние да ги приемат с пълна вяра и ще започнат да питат: защо трябва да се постъпи по този, а не по друг начин? Който пита, без да прилага методите, той ще прилича на чехите, които бяха дошли между нас и запитваха, какво се прави с пъпеша: вари ли се, или направо се яде? Една сестра им занесе един голям резен пъпеш и те я запитаха: какво се прави с това нещо? Трябва ли да се вари, или се яде в този суров вид? – Не се вари, направо се яде. – Как се яде? Прави са хората да питат; те не са яли друг път пъпеш, не знаят, как се яде. За нас, които много пъти сме яли пъпеш, е лесно, но за тези хора е чудно, как се яде пъпеш.

Та методите, които бих дал на съвременните хора, са толкова нови и чудни за тях, че и те непременно биха се запитали: какво ще се прави с тия методи? Трябва ли първо да се варят и след това да се ядат, или направо се ядат? Истинската наука се състои в разтоварване

на човешкото съзнание. Човек трябва да знае, как да разтоварва съзнанието си от ненужния багаж, който идва от три места: от неговия личен живот, от обществото, от хората, с които е заобиколен и от природата. За пример, тръгваме от София за Рила седем-осем души и поръчваме да ни изпратят нужното число коне. След малко към нас се присъединяват още неколцина, ставаме всичко 20 души. Те вървят с нас и не се сещат, че трябва да си поръчат коне; те мислят, че щом има за нас, ще има и за тях. Обаче, като слязоха от влака, намериха се в чудо: ще тръгват, но коне няма. При това, багажът им е голям, не се носи лесно по височини. На същото основание, излизате ли рано сутрин на молитва, още от вечерта трябва да си кажете: утре сутринта ще се качвам на високо място, затова трябва кон за багажа ми. Не си ли поръчате кон още от вечерта, на другия ден ще останете без него. Не е лесно да се качва човек по високи планински места с голяма раница на гърба си! Който не е носил голяма раница на гърба си, той може да философства, колкото иска; обаче, който е ходил с голяма раница по планините, той знае, какво представлява раницата в този случай. Цялата му философия остава назад. Който се качва по планините, той трябва да носи малко багаж на гърба си. Сега, повече няма да говоря, да не чуе кафеджията, защото той е човек от старото учение и ще каже: не може по този начин, както вие мислите. Седим ли по-дълго време тук, той ще ни улови и ще каже: моля, платете си! Вие сте пили по пет кафета най-малко и трябва да платите! Казвате: не може ли друг път да платим? Не, още сега ще си платите. Това, което ви разправам за стария кафеджия е хумореска, но ако той чуе, какво говорим за него, ще се докачи. Добре, че е зает с работа, та не чува. Както и да е, дали още сега ще платите, или не, за всички е важно да освободите съзнанието си от ненужния товар. За тази цел вие трябва да се домогнете до съответния метод. Този метод е много

труден; има един по-лесен метод, който трябва на първо време да се приложи.

Казвам: всеки има право да иска. Обаче, дойде ли до известно място, всякакво искане престава. За пример, искаш да ти дадат една книга. Дават ти книгата. С това вече искането престава. Тогава ти се затваряш и започваш да четеш книгата. Следователно, каже ли някой, че иска известна книга, веднага му я дават и го остават свободен. Вземе ли тази книга, докато не я прочете, друга не може да иска. Като я прочете, ще започне да иска друго нещо. Изобщо, предметът на искането постоянно се сменя.

И тъй, като ви наблюдавам, виждам, че старият кафеджия е хванал всички и вие току бъркате в джобовете си, да му платите, каквото сте длъжни. Някои път се озъртат, кога ще дойде до тях, да иска и те да си платят дълга. Всички сте на щрек, като войници, готови за бой.

Сега, вярвам, че разбрахте главната задача, която ви е дадена: да освободите, да очистите съзнанието си от ненужния товар на миналото, да се освободите от излишъците на вашия личен живот; да се освободите от излишъците,, останали от обществото, от хората, които ви заобикалят и най-после, да се освободите от излишъците, или от неестествените, нехармонични прояви в природата.

Беседа от Учителя, държана на 30 юли, 1931г. 5:00 ч. с, Рила – Седемте езера.

ЧИСТЕНЕ НА СЪЗНАНИЕТО

Сега ще ви дам няколко от най-малките правила на духовната наука по отношение чистене на съзнанието. Те са следните: не желай това, което не ти е потребно! Никога не мисли за утрешния ден! Не взимай миналото за идеал на своя живот! Не мисли, че бъдещето включва всичко в себе си! Държи ли се човек за тези положения, те са посоки, които го потикват нагоре, напред. Те трябва да бъдат истинските посоки на съзнанието.

Представете си, че някой човек от днес още мисли, какво ще яде утре. За него е важно, какво днес ще яде. Утрешният ден трябва да остане настрана. Той не е ял днес, а за утре мисли. Освен това, човек трябва да има предвид още и следното положение: всяко нещо, което е против законите на природата, е грях. Следователно, всяка мисъл, всяко чувство или желание, които са против законите на природата, са греховни, противоестествени или неестествени. За пример, ако у човека дойде желание лятно време, при най-голямата горещина, да носи кожена дреха, това е неестествено желание, несъвместимо със законите на природата. Или, ако у него дойде желание през зима, при 35о студ, да носи копринена шапка и това е неестествено желание. Такива желания ние наричаме неразумни. Може ли да се нарече разумно желание това, когато някой човек иска всички хора постоянно да го гледат и само с него да се занимават? Такова желание е невъзможно, неестествено. И да искат хората, те пак не могат постоянно да гледат, когато спят? Или, как ще го гледат вечер, в тъмна нощ? Самите условия не позволяват това. Следователно, да гледате някого постоянно, туй изисква голяма будност на съзнанието. Такава будност е възможна само при три условия: когато душата на

човека се намира под влиянието на закона на Мъдростта и под влиянието на закона на Истината.

И тъй, ако човек не може да подигне ума си към Бога, да вярва в Него и да има стремеж към възвишените и великите същества, той не може да познае себе си; ако не може да вади заключение от резултатите, които са пред него, той пак не може да познае себе си. Такъв човек не може да има будно съзнание. Той ще прилича на онзи българин, който, като отишъл на баня, вързал на крака си един конец и си казал: нека седи този конец на крака ми, да не се изгубя между толкова голи хора. С конец ще мога лесно да се позная. Обаче, в съзнанието на човека съществува една черта, едно качество, по което той всякога може да се познае. Иначе, човек постоянно би се губил в света. Има едно качество, по което всеки се познава като индивид. Като спи човек, познава ли се? Не се познава. Изобщо, в съня никой не може да се познае. Щом се събуди, той вече познава, съзнава себе си. Това съзнание се отнася само за физическия свят. Заспи ли човек, той отново се забравя. Това показва, че между физическия свят и закона на Любовта няма връзка. Щом няма връзка между живота и Любовта, тогава няма връзка и между живота и Мъдростта, между живота и Истината.

Казвам: когато няма връзка между живота и законите на Любовта, Мъдростта и Истината, хората не могат да правят връзка и между радост и страдание. За пример, като дойде радостта в живота, те казват, че това е в реда на нещата; дойде ли страданието, те намират, че това не е в реда на нещата. Питам: на какво основание идването на радостта е в реда на нещата, а идването на скръбта не е в реда на нещата? Хората не разбират, че радостта и скръбта са две състояния, неразривно свързани. Страданието и радостта са брат и сестра. В един момент ще дойде радостта, сестрата, но следващия

момент ще дойде скръбта, братът. Щом радостта влезе в някой дом, тя отваря прозореца, поглежда на пътя и като види страданието, веднага го извиква. Тя не иска да знае, че на хората от този дом става неприятно, щом видят страданието. Защо човек е недоволен от страданието, а доволен от радостта? Ще обясня това нещо със следния пример. Представете си, че вие сте по състояние положителен и радостта ви направи посещение. Вие веднага се зарадвате, защото по състояние тя е негативна; тя се явява пред вас като красива мома, на която се радвате. Вие представлявате ума, а тя – сърцето, което веднага харесвате. Тази мома има брат, който е положителен, като вас и тя го извиква да дойде при нея. Щом дойде при нея, вие ставате недоволен. Братът представлява страданието, което предизвиква вашето недоволство. Следователно, недоволството ви се дължи на това, че братът взима сестра си и заминава заедно с нея. Тогава вие казвате: откъде се взе този нехранимайко, да задигне радостта ми? Това са образи, фигури, които служат за обяснение на ефектите, които се предизвикват в човека при явяването на радостта и скръбта.

И тъй, има ли човек желание, което силно обича, той изпитва вече неразположение към всяко друго желание, което идва да измести или отнеме първото. В него се явява съмнение, подозрение, че щом се отнеме желанието му, което пази като зеницата на окото си, той ще изгуби вече своето щастие. Ето защо, радостта понякога идва като негативно състояние, във форма на жена, а понякога – като положително състояние, във форма на мъж. Ако по състояние вие сте негативен, във форма на жена, радостта ви ще бъде положителна, във форма на мъж. Тя ще извика от пътя скръбта, страданието, което ще бъде в женска форма. Това показва, че има скръб на мъже и скръб на жени. Женските скърби се отличават от мъжките: женските скърби са мъжки, а мъжките – женски. Същото може да се каже и за радостите:

женските радости са мъжки, а мъжките – женски. Това значи: онзи, който може да причини радост на жената, той непременно ще бъде мъж. И обратно: на жената може да причини скръб само подобното на нея, пак жената. Същото се отнася и за мъжа. Мъжът причинява скръб на подобното на себе си; жената причинява радост на мъжа. Дойде ли подобното в човека, той започва да се безпокои, става недоволен, че ще му отнемат радостта. На научен език това означава: когато в съзнанието на човека се яви идеята, че могат да му вземат нещо, което му е потребно, в него се явява недоволство. За пример, гладен сте, имате парче хляб, което пазите като очите си. В този момент срещу вас идва човек, който е също тъй гладен и вие веднага изпитвате неприятност, защото не искате да дадете от своя хляб. Вие намирате, че това парче хляб едва ще стигне за вас. Значи, подобното всякога иска да отнеме нещо на подобното. Следователно, страданията произтичат всякога от недоимък, от празнота или от неразбиране на живота. Когато човек не разбира себе си, той страда. Когато иска да бъде богат, а не може да бъде такъв, той страда. Когато иска да придобие знания, а не може, той пак страда. Защо човек не разбира себе си? Защото не може да стане богат, силен, учен? За да не постигне човек това, което желае, има ред причини. Понякога човек страда и за другите хора, че не разбират живота, или че не могат да постигнат желанията си. Ето защо, човек страда за себе си, страда и за хората.

Сега, вие сте дошли на Рила за разходка, за почивка, но колко от вас са дошли да видят Господа, не зная. Казвате: как да не знаете, нали ни познавате? Казвам: има неща, които и аз не зная. За пример, когато искат мнението ми за някой човек, дали е добър или лош, ако не искам да се произнеса, казвам, че не зная, какъв е този човек. Той може сам да ви каже. Ако питате нещо за мене, мога да ви кажа. Ще

кажете: щом е така, кажи откъде идеш? Аз идвам от небето. – От небето ли? Вярно ли е това? Къде е небето тогава? – Щом не знаете, къде е небето, няма какво да ви казвам. Тогава ще ви кажа, че идвам от ада. – Къде е адът? – Щом не знаете, къде е адът, тогава ще ви кажа, че идвам от земята. Следователно, човек може да дойде от три места: или от небето, или от ада, или от земята. С други думи казано: човек може да излезе или от Бога, или от дявола, или от хората. Когато се говори за дявола, мнозина имат представа за него, като животно, с рога и копита. Това не е дявол, то е животно. Под думата дявол се разбира същество, съзнанието на което, от сутрин до вечер, е заето само със себе си. Дяволът мисли, че ако неговите работи се уредят и на всички хора работите ще се уредят; развалят ли се неговите работи и на всички хора работите ще се развалят. Тази е идеята за дявола. На нея отгоре можете да сложите рога, копита, то е ваша работа. Рогата му може да бъдат къси или дълги, това е пак ваша работа. Едно е важно за вас: знайте, че дяволът няма да дойде от някоя гора, но винаги седи близо до вас и дебне. Той взима различна форма, да не го познават. Той може да вземе форма на орел, да се хвърли върху пиленцата на някоя квачка и да вземе едно от тях. Днес вземе едно, утре – друго и тази квачка започва да се интересува от него. Той може да вземе форма на вълк и да напада овците на някой овчар. Днес вземе една овца, утре – друга, докато овчарят започва да се интересува от дявола и да го познава. Дяволът интересува хората и животните по причина на това, че им отнема нещо. Това, което орелът прави с пиленцата и вълкът – с овците, става и в човешкото съзнание. Ти имаш 10-20 овчици, които грижливо отглеждаш, но ставаш една сутрин, виждаш, че една от тях липсва, задигнал я някой вълк. Имаш 10-20 пиленца, но ставаш една сутрин, виждаш, че едно от тях липсва, задигнал го някой орел. Една след друга овчиците

изчезват, едно след друго пиленцата изчезват и най-после ти казваш: нещастен човек съм аз! Защо си нещастен? – Защото няма вече на какво да се радвам. Из варненско някъде, в едно село, един орел често обикалял квачките и грабел по едно-две пиленца на ден. Една селянка казала на мъжа си: знаеш ли какво? Сложи квачката с пиленцата под една мрежа, да видим, какво ще прави този хищник, като дойде. Орелът, по свой стар навик, се спуснал към пиленцата и без да забележи, че те са под мрежа, пъхнал клюна си през една от дупките и и сграбчил едно пиленце. Дърпа пиленцето, не може да го извади. Седи, чуди се, каква е тази работа и не се сеща да пусне пиленцето и да бяга. В това време селянката, чиито пиленца често ставали жертва на този орел, хванала орела и си казала: ще ти дам да разбереш, как се хващат и ядат пиленца.

Казвам: искате ли да не се крадат овците и пиленцата от съзнанието ви, сложете си една мрежа, подобна на тази, която селянката употребила и ще ги запазите. Закон е: дяволът никога не бърка с двата крака в една дупка. Той бърка с единия крак в една дупка, вследствие на което всякога среща препятствия. Щом срещне едно препятствие, той се мъчи да скъса връзките му, но по този начин го улавят. Това става всеки ден и в съзнанието на човека. Дойде ли някакво страдание, той започва да охка, ходи насам-натам, иска да се освободи от него, но не може. Какво е станало с този човек? Той пъхнал крака си в една от дупките на съзнанието си и не може да се освободи. Кракът представлява едно от неговите желания. Как ще се освободи? Казвам: пусни желанието си! Този човек е сграбчил желанието с крака си и нито крака си може да освободи, нито желанието пуска. Това желание не е негово. Ако човек иска с едно неестествено желание да постигне нещо хубаво, той няма да успее. Неестествените желания са несъвместими със законите на разумната

природа. Такива желания причиняват скърби, страдания. При това, всяко желание трябва да дойде навреме, както радостите и скърбите идват навреме. Има времена на радост, има времена на скръб.

Христос казва: „Жена кога ражда, на скръб е, но кога роди, скръбта и се превръща на радост, защото се е родил човек на света!“
Значи, жена кога ражда, на скръб е, а като роди, забравя скръбта си, защото се е родил човек на света. Казвате: защо Господ е създал страданията? Не можа ли да създаде свят без страдания? Господ е създал хармоничен свят, а страданията в него са човешко дело. Желанието на човека да яде е Божествено, но ако той яде повече, отколкото трябва, това вече е човешко. Всяко човешко желание носи скръб. Когато Христос казва, че всяка раждаща жена скърби, Той е имал предвид, че тази скръб се дължи на неизвестността, в която жената се намира. Тя казва: това дете, или ще се роди, или не; не се знае, какво ще стане с мене и какво – с детето. След тази скръб радостта непременно ще дойде.

Сега, ще изнеса друго положение. Представете си, че вие ядете някаква неестествена храна, която ви причинява скръб. Причината за тази скръб се дължи на вашето неразбиране на храната, която се употребили. На първо време вие се радвате, че ще ядете. Гладен сте, не сте яли два-три дни, но щом ви предложат ядене, вие веднага започвате да ядете. Че храната е развалена, че хлябът е мухлясал, това не виждате. Вие бързате да се нахраните и не мислите, какво е яденето. Обаче, нахраните ли се и горчивото идва. Горчивото предизвиква страдания. След това трябва да изхвърлите тази развалена храна от стомаха си, да се освободите от нея. По този начин ще усетите облекчение и страданието ви ще се превърне на радост. Законът за чистене на съзнанието е следният: между две радости всякога се крие една скръб. Първо е радостта, в центъра е скръбта,

мъчението, а след него идва пак радостта. Това положение е най-естествено. Някой иска да бъде постоянно радостен. И това е възможно, но само за човек, който върви по Божия закон и изпълнява Неговата воля. Тъй както съвременните хора живеят, те не могат винаги да бъдат радостни.

Казвам: физическият свят е свят на промени. Той се движи между радости и скърби, между приятности и неприятности. Представете си, че вашето дете тежи няколко килограма и вие го носите на ръце, приятно ви е. Обаче, то постепенно расте, теглото му се увеличава и когато стане 35-40 кг, вие не искате вече да го носите, защото тежи. Ако го носите 10 км, уморявате се, искате да се освободите от него. Този товар става вече неприятен за вас. На същото основание, колкото и да е хубаво някое желание, щом се задържи дълго време в съзнанието на човека, то започва да го обременява и той иска да се освободи от него. Искате ли желанията да не ви обременяват, впрегнете ги на работа. Като работите по този начин, вие ще се доберете до новата философия на живота. Ще кажете: добро нещо е новото, но без старото не може. Това прилича на положението на един българин, който си купил нови дрехи и търговецът му ги загънал в книга. Тръгнал да си отива за селото, но по пътя му се додрымало. Той се излегнал под едно дърво, сложил вързопя близо до себе си и заспал. В това време покрай него минал един апаш, видял вързопя с новите дрехи и го взел. Събужда се селянинът, вижда, че вързопът го няма, новите дрехи изчезнали. Питам: какво правите, когато скръбта ви се превръща на радост? Вие веднага събличате скръбта си, т.е. старите си дрехи и се обличате в радостта, т.е. в новите си дрехи. Истинска радост, обаче е тази, при която човек забравя скръбта си. Затова, именно, Христос казва: „Жена кога ражда, на скръб е; щом роди, скръбта и се превръща на радост,

понеже се е родил човек на света“. Следователно, ако радостта, която имате, не може да заличи скърбите ви, тя не е донесла нищо ценно за вас. Искате ли да работите върху себе си, винаги трябва да имате предвид закона за чистене на съзнанието. Някой казва: дали съм напреднал в развитието си, дали вървя в правия път? – Това вие знаете. То е все едно да питате, дали сте се нахранили добре. – И това само вие знаете; вие сте авторитет сам за себе си. Ако някой дойде отвън, той може само да предполага, дали сте се нахранили, или не, но вие знаете истинското положение. Друг казва: вярвам ли аз, или не? Радвам ли се, или скърбя? – Ти сам знаеш това. Има неща, които вие знаете по-добре от всички. Кои неща са тези? – Които се отнасят до вас. На същото основание, всичко, което се отнася до мен, аз зная по-добре от всеки друг. Тези неща, които ние знаем за себе си, с тях трябва да си служим. Те са пособия, от които ние всякога можем да се ползваме в живота си.

Сега, всеки човек трябва да чисти съзнанието си, да го освободи от всичко непотребно. Ако искате да знаете, как се чисти съзнанието, посетете някой търговец, който продава плодове и вижте, какво прави. Той всеки ден преглежда плодовете си, вади гнилите и ги хвърля настрана, а в кошниците или в сандъците остава само здравите. Ако не отдели гнилите от здравите и последните ще загният. Приложете същия метод и при чистене на съзнанието. Всяка сутрин, като ставате, преглеждайте състоянието на съзнанието си и колкото гнили плодове намерите, изхвърлете ги вън от него. Колкото непотребни желания има в съзнанието ви, продайте ги, поне малко пари ще получите от тях. Представете си, че имате десет коша желания. Какво ще правите с толкова желания? Достатъчно е да имате само един кош желания. Останалите кошове можете да продадете. Един кош желания струва около десет хиляди лева. Ако продадете

девет коша, ще станете много богати. И тъй, като говоря, че желанията могат да се продават, на мнозина се вижда смешно и те казват: как е възможно желания да се продават? Какво означава думата „продава“? Продава и предава означават едно и също нещо. Кои желания трябва да се продават? Продавайте само тия желания, които не ви обичат! Не продавайте желанията, които ви обичат! Същото се отнася и до мисълта. Има мисли, които ви обичат – тях не продавайте. Има мисли, които не ви обичат – тях продавайте, натирете ги в гората! Защо трябва да продавате мислите и желанията, които не ви обичат? – Защото всяко нещо, което не ви обича, непременно ще ви причини вреда. Всяко желание, всяка мисъл, които не ви обичат, имат инстинкти, разположения, подобни на тия у мишката. Както мишката се провира оттук-оттам, да намери някоя дреха, да я прегризе, така също желанията и мислите, които не ви обичат, все ще намерят една малка дупчица във вашето съзнание, да се проврат, да ви причинят някаква пакост. Те не искат съзнателно да ви правят пакости, но гризачи са, естеството им е такова.

Следователно, в съзнанието на всички хора се прокрадват и добри, и лоши желания. За пример, няма човек, който не желае да бъде красив. Всеки иска да бъде красив. Това желание е напълно естествено. Обаче, желанието на човека да бъде красив без истината, това е несъвместимо. Красота без истина е в състояние да причини най-голямото зло на човека. Както красотата не може без истината, така има ред желания, които без любов абсолютно не могат да съществуват. Дойде ли такова желание у вас, то е в състояние да ви причини най-голямата вреда. Ако в това желание има любов, то е от Бога. Щом има любов, там е красотата, там е истината. Няма ли любов в това желание, там Бог отсъства. Щом Бог не е там, тогава и красотата не е там. Щом красотата не е там, тогава истината не е там

и това желание не е на мястото си. Ако в едно желание има любов, тогава ще има и красота, и истина, и то непременно ще бъде добро. Който има истината в себе си, той е красив човек. Истината е основа на всички неща в живота. Често хората казват за някого, че е честен, а за друг, че е нечестен човек. От какво зависи човек да се прояви като честен или нечестен? Ако се срещнат двама души бедни, голи, могат ли те да се крадат? И единият е гол и бос, и другият е гол и бос, няма какво да крадат. Те ще се погледнат, ще се засмеят и ще кажат: оголяхме! При какви случаи хората се крадат? Ако се съберат на едно място един беден човек и един богат, бедният, поради външните условия, студ и глад, ще се принуди да обере богатия. Много естествено! У бедния ще се яви желание да открадне поне един костюм от богатия, който има няколко костюма. Бедният ще каже: трябва ли този богат човек да разполага с няколко костюма, когато аз нямам нито един и ходя в този студ окъсан? Богатият, от своя страна, ще мисли, че бедният постъпва нечестно спрямо него.

И тъй, всяко желание се явява като резултат на любовта. Кажете ли, че имате някакво желание, това подразбира, че трябва да обичате хората. Законът на любовта е закон за смяна на съзнанието. Да обикнете един човек, това значи, ако е гол и бос, да го облечете. Щом срещнете такъв човек, ще отидете близо до него и ще му кажете: ела да те заведа в дрехарницата, да си избереш, каквито дрехи искаш. Той ще се зарадва и ти ще се зарадваш. Срещнете друг човек, който е тъжен, скръбен. Ще го извикате настрана и ще му кажете няколко сладки думи. Защо е скръбен, не питайте. Човек може да бъде скръбен или защото е гол, или защото е беден, или защото е гладен, или по друга някаква причина. Изобщо, страданията на хората биват от различни категории. Казвам: често хората изпадат в много смешни положения, като очакват другите да ги направят радостни и

щастливи. Да очаквате щастие от другите хора, то е все едно, като ставате сутрин, да очаквате на близките си, те да ви обличат. Не е ли смешно, голяма мома или голям момък, да очакват на майка си сутрин да ги облича и вечер да ги съблича? Някой е скръбен. Защо? – Защото очаква да дойде някой да го облече, или да свали раницата от гърба му. Казвам: сам хвърли каишите на раницата си! Няма защо да очакваш на другите. Един познат ми разправяше следното нещо: има един господин, който никак не ме обича. Където ме срещне, чувствам, че мисли нещо лошо за мен. – Така ли! Имаш грешка. Аз срещнах същия този господин преди няколко дни, отиваше на банката, да внесе на твое име една сума от 25 000 лева. – Възможно ли е това? Наистина, аз получих вчера покана за 25 000 лева, но не зная, кой ги е изпратил. Значи, този човек, за когото аз мислех, че не ме обича, бил мой доброжелател! Кой може да се надява, че този човек бил толкова добър?

Следователно, вие не знаете още, кой човек ви обича и кой не. Все трябва да дойде някой ваш приятел, да ви каже, кой ви обича; все трябва да дойде някой ваш приятел, да ви каже, че Бог е вложил доброто у вас, а вие трябва само да го проявите. Като знаете това, щом дойде някакво желание у вас, то трябва да се изяви или чрез закона на Любовта, или чрез закона на Мъдростта, или чрез закона на Истината. Ето защо, искате ли да се подвизавате, не се отказвайте от желанията си, но ги разглеждайте внимателно, да видите, към коя категория спадат. Ако дадено желание се отнася към любовта, заведете го при майка му; ако се отнася към мъдростта, заведете го при баща му; ако се отнася към истината, заведете го при брата или при сестра му. Всеки трябва да знае, къде да заведе едно свое желание: при майка си, при баща си, или при брата и сестра си. С други думи казано: всеки трябва да знае, дали едно негово желание се отнася към закона на

Любовта, Мъдростта или Истината. Всяко желание, което се отнася към един от тия закони, е естествено. Не се ли отнася нито към един от тях, то е неестествено желание.

Сега, имайте предвид, че науката за чистене на съзнанието едва сега се заражда. Човек едва сега започва да чисти съзнанието си, докато дойде един ден до пълно прояснение, до пълно просветление на съзнанието. Не е лесно да се чисти съзнанието! Смяната на съзнанието, т.е. чистенето на съзнанието представлява една от великите, от красивите науки. Казвате: как можем да чистим съзнанието си? Да чистите съзнанието си, това подразбира да започнете работа като слуга на някое чуждо лозе да го прекопаете, посадите, пречистите и най-после оберете. Вие нямате свое лозе, но отивате при някой чужд господар, започвате като работник при него и работите на лозето му, докато дойде гроздоберът. В деня на гроздобера ще береш грозде, ще слагаш в кошницата и даром ще ядеш, колкото искаш и от което грозде пожелаеш. Господарят няма да забрани това.

Следователно, какъвто е законът за обработването, чистенето и обирването на лозето такъв е законът и за чистене на съзнанието. Искаш ли да чистиш съзнанието си, ще започнеш работа като слуга при някой господар на лозе, ще го копаеш и прекопаваш, ще го чистиш, докато един ден го обереш. Ще напълниш кошниците за господаря си, ще ги сложиш настрана, а каквото хапнеш от гроздето, то е твое. Вечерта, като си отиваш, господарят ще ти плати. Плащането, това е опитността, която си придобил, а гроздето, което си ял през целия ден, това е истинската печалба. Някой казва: днес спечелих еди- колко си лева. – Нищо не си спечелил, ти си гонил само Михаля. Истинската печалба се състои в това, което си ял на лозето. И тъй, в процеса на чистенето на съзнанието, при който

учител да отидете, най-напред той ще ви покани да поработите на лозето му, да го очистите и после, в деня на гроздобера, да вкусите от гроздето му. Някой учител няма да ви напълни цяла кошница с грозде, но ще каже: докато сте на лозето ми, ще ядете, колкото искате. Има учители, които могат да ви напълнят по една кошница грозде за дома ви, но в този случай вие трябва да сте напреднали. Сега, всички трябва да се научите правилно да мислите. Имате ли някакви мъчнотии или страдания, идете на лозето на някой чужд човек, прекопайте го, изчистете го и в деня на гроздобера яжте, колкото искате. Като ядете от това грозде, ще бъдете щастливи. У мнозина се явява желание да имат свое лозе. Те казват: друго нещо е да имаш свое лозе. Ще ядеш, когато искаш, колкото искаш и от което грозде искаш. Не, преди всичко, вие трябва да научите следния закон: всичко, което разбирате, е ваше; онова, което не разбирате, не е ваше. В разбиране на нещата се състои различието между вашите и чуждите работи. Като отивате на гроздобер, вие казвате: да напълним кошниците си добре, че и за утре да имате. Не, докато сте на лозето, яжте, колкото можете! Утре пак ще отидете на гроздобер. Ако сте в духовния свят и пожелаете грозде, трябва да се качите на планината, където всеки ден има гроздобер. Не мислете за утрешния ден. Като работиш в духовния свят, там всеки ден има прясно грозде, от което ще ядеш. Вечер, като се връщаш у дома си, ще имаш опитността от това, че ще платят за труда ти. Някой казва: аз не искам да работя на лозе, не искам да бера грозде. – Щом не искаш да береш грозде и радости няма да имаш. Христос казва: ако искаш да работиш на някое чуждо лозе, да береш грозде, ти трябва да намериш някой беден, окъсан човек и да му направиш едно добро. Ти не знаеш, какъв е този беден човек. Той може да е някой светия, макар да е окъсан, бос и гол. Щом му направиш добро, ти ще научиш много работи от него.

Разправят за един американски професор по богословие следния случай. Един ден той изпаднал в голямо обезсърчение от себе си, от своята наука и казал: толкова години вече, как преподавам лекции в университета, но нищо не постигнах. Един негов приятел, като го видял в това положение, изпратил го при една бедна, болна вдовица, която цели 12 години лежала на легло. Той отишъл при нея, поразговорил се и като излязъл от дома и, казал: тази бедна, болна вдовица от своето легло ми предаде такива лекции, каквито аз никога не можах да предам на студентите си. Много нещо научих от нея. Тя е лежала болна на леглото си цели 12 години, но каквото е научила, знае го, както трябва. Аз се насърчих от нея, разбрах, какво значи да работиш на лозе, което е пълно с грозде. От този ден професорът по богословие всяка седмица отивали при бедната жена, работил на лозето и и всякога и занасял нещо.

Казвам: всички трябва да ходите при хора, които отвън са нещастни, а отвътре – щастливи. Такива хора наричаме светии. Сега и на вас пожелавам да бъдете отвън нещастни, отвътре щастливи.

Лекцията, която тази сутрин ви държах, остана малко неразбрана за вас, понеже мъглата не се дигна през цялото време. Това показва, че разбирането ви е малко.

Беседа от Учителя, държана на 31 юли 1931 г. 5:00 ч. с, Рила – Седемте езера.

ОБИЧ, РАЗУМНОСТ И ИСТИНОЛЮБИЕ

Вчера четохте 26 гл. от Битие. Какво разбрахте от тази глава?

(– *Божиято благословение минава от един човек върху друг.*)

Така е. Където има условия, благословението минава от човек на човек. Значи, всяка река тече през такива места, където има условия за нея; всяко дърво расте там, където има условия за него; всеки човек живее там, където има условия за неговото развитие, за събуждане на неговата мисъл. Законът е такъв. Някои казват, че работите им не вървят добре. Щом работите им не вървят добре, това показва, че те не са попаднали в благоприятни за тях условия. Какво трябва да направят тогава? – Да изменят условията, в които се намират. Щом изменят условията и работите им ще тръгнат напред. Някой се оплаква, че житото му не израсло. Защо? -понеже го посадил на камък. Ако той промени условията, житото му ще израсте. Да посадите житото на камък и да очаквате да израсте, то е все едно да се качите на една скала и да кажете: няма кой да ми донесе парче хляб. Никой не ме обича! Казвам: слезте от скалата, идете в долината, между хората, там ще намерите хляб. – Как тъй? Хората трябва да знаят, че съм се качил на скалата и да ми донесат малко хляб. – Трябва да знаят, но не искат да знаят. Какво ще правиш тогава? Нищо друго не остава, освен да слезеш от скалата, да отидеш в долината, да си вземеш хляб, колкото искаш. Откъде знаеш, може би някои хора знаят, че си на планината, знаят, че имаш нужда от хляб, но нямат възможност да дойдат при теб. Може би условията не им позволяват да влязат във връзка с теб.

Съвременните хора, като не се разбират, лесно се докачват. За пример, като слушат да говори някой, те казват: еди-кои си думи се

отнасят точно за мен. Казвам: ако наистина, думите на някой говорител се отнасят до кривата мисъл на един от слушателите, нека той я хвърли, нека я отстрани от себе си; ако пък думите му се отнасят до неговата права мисъл, нека той я задържи в себе си. Някой казва: аз направих една лоша постъпка. – Тази постъпка са я правили и працядо ти, и прабаба ти, и дядо ти, както и баба ти, но и ти я преповтаряш. Повечето хора днес правят точно като прадедите и прабабите си; много хора пък постъпват и като животните, но всички трябва да се отвикнат от тия стари навици. Време е вече хората да се откажат от старите навици, придобити от техните прадеди, както и от тия на животните.

За пример, влизате в един чужд двор и кучето веднага започва да лае срещу вас. И светия да сте, щом влизате в чужд двор, кучето непременно ще лае. С лаенето си то иска да каже: как смееш да влизаш в чужд двор без позволение? Като не разбирате този закон, вие взимате един камък, хвърляте го върху кучето и казвате: кой те постави стражар в този дом? В този случай кучето се озъбва срещу влезлия и му казва: ти знаеш ли, че господар има тук? Вие хвърляте камъка върху кучето и казвате: никакъв господар не признавам! Кучето постъпва по животински, но и вие не постъпвате по-добре. Вие не трябваше да хвърляте камък, но да се запитате, защо кучето лае. За да лае кучето, все трябва да има някаква причина. Ако срещу това куче излезе мечка, то веднага ще отстъпи, ще се скрие някъде и ще престане да лае. Един важен въпрос, който трябва да се разгледа, е въпросът за четивата, които ви се дават през деня. От всяко четиво човек трябва да извади поне едно основно правило, или един основен закон, понеже между него и това, което той е прочел, има известна връзка. Ако между вчерашния ден и днешния няма никаква вътрешна връзка, както и ако между днешния и утрешния ден няма връзка,

тогава всичко, което човек върши, е безполезно. Няма ли връзка между отделните факти и явления в живота и благословието не може да дойде. Като свързват отделните факти и явления в живота си, по този начин хората ще се научат да мислят право. Главната цел в живота им е да се научат да мислят като Бога. От хиляди години насам хората са живели и в манастири, и в пустини, следвали са университети и ред други учебни заведения с единствената цел да се научат да мислят право, като Бога. Ако те не могат да постигнат това, всякакви усилия, всякаква наука ще бъде безполезна. Питам: кои са основните качества на Божията мисъл? Едно от съществените качества на Божията мисъл е непрерывността: между всички Божии мисли има тясна връзка. Нищо не е в състояние да отдели една Божия мисъл от друга. Те са неразривно свързани помежду си. В човешката мисъл, обаче, това качество липсва. За пример, някой човек има добро мнение за приятеля си. Дойде някой при него и каже нещо лошо за приятеля му. Той веднага изменя мнението си и вече не мисли, както по-рано. Питам: приятелското чувство може ли да се изменя? По същество то е неизменно, понеже Бог го е вложил в човека. Щом приятелството е Божествено чувство, нищо в света не е в състояние да го измени. Следователно, ако приятелството на някои се изменя, то не е от Бога. Това всякога трябва да имате предвид. Някой казва: аз имам силна вяра, но сега се намали. – Ако твоята вяра е от Бога, нищо не е в състояние да я измени. Измени ли се, тя не е от Бога. Изобщо, вяра, която се променя, не е от Бога.

Някой казва: защо Господ не мисли за мен? – Защото и ти не мислиш за Него. – Защо Господ не ме обича? – Защото и ти не Го обичаш. Ти си се затворил, а искаш да те обичат. Ако детето затвори устата си, как ще може майката да изяви любовта си към него? Тя му донася чаша мляко, парче хляб, но то седи пред нея със затворена

уста, не я отваря. Щом отвори устата си и майката ще го обича. Същото нещо правят много от съвременните хора по отношение на Бога. Те затварят сърцето си за Него, не Го пускат вътре, а същевременно искат от Бога да ги обича. Как ще ги обича? Трябва ли Той да дойде с клещи и така да отваря сърцата на хората? Не, това е насилие, а любовта не си служи с насилие. Бог казва на хората: „Потърсете ме в ден скръбен!“ Те не Го слушат, не се молят, не Го признават, докато дойде един ден ангелът на смъртта и ги задигне. Казвате: еди-кой си човек умрял. – Този човек е бил едно гърне, за което грънчарят казва на слугата си: счупи това гърне, то не трябва повече да живее! Казвате: ние не знаем, защо трябва да се молим. – Който иска да живее, да не го чупят, като грънчарско гърне, той трябва да се моли. – Аз искам да живея, да уча, да се радвам на Божия свят. – Щом искаш да живееш, ще се молиш на Бога, ще вярваш, ще учиш. Мнозина искат да знаят, какво представлява Бог. Казвам: който иска да знае, какво е Бог, той първо трябва да знае нещо за себе си, какво той представлява. – Обича ли ме Бог? – Първо трябва да знаеш, дали ти обичаш Бога. Ако знаеш, че ти Го обичаш, ще знаеш, че и Той те обича. – Справедлив ли е Бог? – Ако ти си справедлив, ще знаеш, какво представлява Божията Правда. Ако ти не си справедлив, по никой начин не можеш да разбереш Божията Правда. Казано е в Писанието: „Гневът Божи ще се излее върху синовете на непослушанието“. На човешки език този стих означава: „Гневът Божи ще се излее върху всички гърнета, които не вършат Неговата воля и ще ги разчупи на хиляди парчета“. – Възможно ли е това? – Възможно е, разбира се. Кой грънчар, като види, че някои от гърнетата му не са направени, както трябва, не взима чук да ги направи на хиляди парчета? Щом ги счупи, той казва: нови, по-хубави гърнета ще направя! Кой човек не е чупил шишета или

гърнета? Щом вземе едно гърне или шише в ръцете си и забележи, че мирише, той веднага го хвърля на земята, да се счупи и казва: ново ще си купя! И тъй, от тези разсъждения изваждам следното заключение: всяка мисъл или всяко чувство, които не ви служат, хвърлете настрана, нека се счупят. Всяко лошо желание, което веднъж сте опитали и видели, че е вмирисано, хвърлете настрана. Всяка лоша постъпка хвърлете настрана. Защо ви са тези стари, вмирисали шишето и гърнета? Нека се счупят, те не са потребни. Без тях ще бъдете по-добре; вие не сте родени с тях. Те след това са дошли. Купете нови, хубави, чисти гърнета! Щом се освободите от старите, вмирисаните, у вас ще остане само Божественото. Тогава Бог ще ви познава и вие ще Го познавате. Познава ли ви Бог, вие ще бъдете радостни, весели и силни. Познава ли ви Бог, вие ще имате връзка с Него. Няма по-велико нещо за човека от това, да е свързан с Бога! Някой казва: като се свържа с Бога, ще Го виждам ли? Какво значи да виждаш нещо? Човек може да вижда един предмет, или едно лице, само ако го обича. Човек може да вижда нещата, само когато съзнанието му е абсолютно будно в света на любовта, в който живее. Не е ли будно съзнанието му в този свят, той вижда като през мъгла, а това не е виждане, но прозиране. Който може да се ползва от плода на ябълката, той я вижда и разбира. Не може ли да се ползва от плода и, той нито я вижда, нито разбира. Щом не се ползва от плодовете на ябълката, колкото и да убеждавате другите, че я виждате, вие и себе си заблуждавате и другите искате да заблудите. Вие употребявате храна, която разваля стомаха ви и казвате, че тази храна не е добра. Трябва ли да дойде някой отвън, да ви убеждава, че тази храна е добра? Вашият стомах е специалист. Той проверява, изпитва храната и се произнася. Всяко друго убеждение, което идва вън от вас, е заблудение, а всяко заблудение е старо учение.

Казвам: днес всички хора се нуждаят от прави разбирания, от прави възгледи за нещата. Не е достатъчно човек да мисли, че върши волята Божия, но той трябва правилно да я изпълнява. Ние сме дошли тук да разберем волята Божия и да я изпълним. Който не е готов за тази работа, той не трябва да идва повече на езерата. Ако иска да идва за свое удоволствие, той е свободен, но да идва тук, да се заблуждава, че върши волята Божия, това не е позволено. Както аз служа на Бога, така и вие трябва да служите. Няма защо да губите времето си в залъгвания само, че това ще направите, или онова ще направите. Небето е сито от залъгвания и неизпълнени обещания на хората. Какво правят хората днес? Съберат се около някой учен и започват да го ласкаят, да го величаят, да изтръгнат нещо от него. Какво представляват тези ласки, това хвалене? Те не са нищо друго, освен юлари на главата и самари на гърба му. Не, хвърлете всякакви юлари, всякакви самари настрана! Човек трябва да бъде свободен! Че тези юлари били златни или сребърни, това нищо не значи – все юлари са. Свободният човек не търпи никакви юлари, никакви самари, никакви гвоздеи. Той иска краката и ръцете му да бъдат свободни от окови, умът му – свободен от юлар, сърцето му – свободно от самар, а душата и духът му – свободни от всякакви гвоздеи! Тази е новата философия на живота! И след всичко това ще дойдат невежите да разправят, че Бог им говорил чрез някаква пророчица, или чрез дядо им и баба им, които са заминали за онзи свят. Какво им говори Бог? – Че трябвало да се раздава жито за заминалите. Казвам: ако вашите заминали за онзи свят искат жито да ядат, положението им не е много добро. Който иска да яде жито, да дойде на този свят. Житото не може да се раздава от този свят за онзи. Света Богородица казала чрез някоя пророчица, че ако хората искат да успяват в работите си, трябвало да и палят свещи и кандила. Какво пророчество е това?

Света Богородица не се нуждае от вашите свещи и кандила. Това са заблуждения! Не се пророчествува така. Някой измислил нещо и хората го считат пророк. И в старо време е имало пророци, и днес има много пророци, но истинският пророк коренно се отличава от лъжепророка.

Питам: каква е разликата между истинския пророк и лъжепророка? Лъжепророкът е като бозаджията. Той върви по улицата и вика: боза, боза! Щом изпиете една чаша, той веднага казва: платете сега! Срещате някоя религиозна, набожна сестра, която разправя, че с Бога говори, по Бога живее, а ходи при тази или онази гледачка, да и гадае на востък. Казвам: ако тази сестра вярва в Бога и живее съобразно Неговите закони, трябва ли, след като се е нахранила с чиста, здрава храна, каквато природата дава, да отиде при някой пророк или при някоя пророчица, да яде от техните баници? Щом хапне такава баница, стомахът и се разваля. Когато стомахът на човека се разваля от баницата на някой пророк или някоя пророчица, те са лъжепророци. Такъв пророк минава за banker между хората и кой каквото му поиска, той казва: лесна работа, всичко ще наредим. И наистина, той лесно нарежда работите. Взима по 40-50 % лихва и не мисли. Кожата одира на хората. Аз наричам тия лъжепророци търговци на човешки кожи. Минавам покрай дюкяна на един от тия търговци и чета надпис: „пророчески дюкян“. Казвам: в такъв дюкян не влизам! Ако пророкът става бакалин, той е лъжепророк. Търговията не е за пророка. И тъй, Божието благословение минава и върху нас, както мислите се предават от човек на човек. Едни мисли вървят по закона на любовта, други - по закона на мъдростта, а трети - по закона на истината. Обаче, по какъвто път и да вървят мислите, резултатите им са едни и същи и за учени и прости, и за праведни и грешни. Водата еднакво измива и праведния, и грешния. Разликата се

състои само в следното: от грешния водата става много нечиста, много мътна, а от праведния е по-чиста, по-бистра. Това зависи от степента на чистотата. Когато водата, с която се мие някой човек, е съвсем чиста, този човек е светия. Както водата се опетнява от грешните хора, така и някои мисли са в състояние да опетнят човека. Някой човек е неразположен духом, недоволен. Защо? – Някоя лоша мисъл е влязла в ума му и го мъчи. Какво трябва да направи този човек? – Да хвърли вмирисалото гърне на земята и да го счупи. Лошата мисъл е нечисто гърне, което непременно трябва да се счупи. Това гърне е останало от дядо ви, от баба ви, но днес вече не ви трябва. Казвате: какво ще правим в бъдеще? – Ще работите, да направите нови гърнета, които да напълните с нови, чисти мисли.

И тъй, като идваме на езерата, ние имаме предвид да изпълним волята Божия. Щом изпълняваме волята Божия и природата ще бъде по-разположена към нас. Щом вършим волята Божия и Бог се интересува от нас и ни благославя. Ако не вършим волята Му и не вървим в Неговия път и Той не се интересува от нас. Законът е такъв. Не правите ли и вие същото с вашите слуги? Когато имате един добър слуга, вие се интересувате от него и увеличавате заплатата му. Ако слугата ви не е добър и не изпълнява вашата воля, вие не сте доволни от него, не се интересувате от неговото положение. Мислите, чувствата и постъпките на мнозина са неправилни, а въпреки това те искат небето да се интересува от тях. Небето се интересува за хората дотолкова, доколкото и те се интересуват за него. Съвременните хора знаят това, но все-таки са склонни да мислят, че и като грешат, Бог пак им прощава. Тази мисъл е права, но при няколко условия, а именно: Бог прощава греховете на хората, ако те имат любов в себе си, ако са разумни и ако обичат истината. Следователно, ако човек обича Бога, ако е разумен и ако е

истинолюбив, какъвто грях и да направи, ще му се прости. Който няма тези три качества в себе си, никакъв грях не може да му се прости. Стихът „и ще заличи греховете им“ се отнася, именно, за този случай. Бог ще заличи греховете на хората, ако имат любов, ако са разумни и ако са истинолюбиви. Казвам: няма по-красиво нещо от това, човек да има любов в себе си, да е разумен и да обича истината. Каквото каже такъв човек, всичко става. Който няма тези качества в себе си, той нищо не може да направи. Рече ли да пророкува нещо, той ще излъже. Неговото пророчество никога не се сбъдва. И това не е лошо, но то всякога трябва да се има предвид, да не изпада човек в заблуждение. Защото и когато лъже човек, той все пак върши някаква работа. А на човек, който е работил, трябва да се плати нещо за труда. Дали повече или по-малко ще му се плати, зависи от характера на работата и ползата от нея. Изобщо, трудът на човека никога не може да се плати. Колкото и да му се даде, все ще бъде недостатъчно. Как и колко може да се плати за услугата, която някой ти е направил? Три условия се изискват от човека, за да бъде той в състояние да се отплати на всеки, който му е услужил с нещо, или му е направил някакво добро. Те са следните: той трябва да обича човека, който му услужва; той трябва да бъде разумен и най-после, той трябва да бъде истинолюбив. Ето защо, ако искате да се подигнете, да имате постижения, приложете любовта, разумността и истината в живота си. Приложите ли тия неща, каквото кажете, ще стане. Казвате: какво може да каже човек, което да се изпълни? За пример, той може да каже на мъглата и облаците да се дигнат нагоре, за да се изясни времето. Каже ли това, времето ще се изясни. Той може да събори всички върхове около нас, да предизвика земетресение. Питам, обаче: при това положение, в което сега се намираме, какъв смисъл има да се събарят върховете, да става земетресение? Ако тук има праведни хора

и срещу тях дойде голяма армия от войници, да ги убива, тогава има смисъл да се предизвика земетресение, да се събарят планински върхове. По този начин поне ще се помогне на праведните хора, ще им се отвори път да се спасят. Някои казват: значи, този човек, който може да предизвика земетресение в природата, той е много силен. С един пример ще обясня, каква е силата на този човек. Представете си, че някой учен направи една бомба, която съдържа голямо количество взривно вещество. Тази бомба има една малка запалка, която ученият може само да цъкне и бомбата да се възпламени и да избухне. Този човек е силен, наистина, защото е могъл да направи бомбата и знае, как да я запали. Обаче и едно малко, слабо дете може да запали бомбата и тя да избухне. Значи и детето може да направи чудото, което ученият прави. Разликата между силата на учения и на детето се състои в следното: когато бомбата избухне, детето ще пострада, а ученият няма да пострада. Защо? – Защото детето е неразумно, а ученият е разумен, знае, как да я запали. По същия начин много от съвременните хора, като малките деца, щом се намерят пред такива бомби, запалват ги и те избухват. За тази цел невидимият свят съзнателно е поставил хората далеч от тия бомби, да не избухват. На много места в Рила има такива бомби, затова, като върви човек и дойде до някоя от тях, той трябва да бъде внимателен, да не докосва запалките им, да не избухват. Места, на които има такива бомби, са много опасни и те трябва да се избягват.

Съществената мисъл, върху която човек трябва да работи, е да намери начин за чистене на съзнанието си. За тази цел той трябва да държи връзка с Бога, да бъде в единство с Неговите мисли, чувства и постъпки. Веднъж човек живее и се движи в Бога, той трябва да бъде във връзка с Него, за да не прекъсва мисълта си. Каквото да му се говори отвън, той трябва да има нещо постоянно в себе си. Само по

този начин човек може да се подмлади. Първото условие за подмладяване е да имате връзка с Бога. Ако не късахте тази връзка, досега всички бихте станали светии. Който има непрекъсната любов към Бога, само той може да стане светия. Аз разглеждам любовта от ново гледище. Любовта е сила, която дава еднакви блага и еднакви условия за развитие на всички хора. Тя дава свобода, простор на човека, да се прояви във всички посоки на живота. Казвате: може ли всичко да се обича? – Само разумното се обича. Човек е разумно същество, следователно той заслужава да бъде обичан. Когато обичате човека, вие обичате Бога в него. Който е излязъл от Бога, той може да бъде обичан; който не е излязъл от Бога, той не заслужава да бъде обичан. И обратно: всички, които са излезли от Бога, трябва да Го обичат. В това отношение, любовта трябва да съществува като вътрешен закон в човека. Чрез любовта човек държи връзка с Бога и с всички живи същества. Ето защо, любовта е благо преди всичко за самия човек, а после и за окръжаващите. Реалното в любовта е връзката между мислите, чувствата и постъпките, както на отделния човек, така и на всички хора. Тази любов е достъпна за всички. Тя е любов от първа степен. Какво по-голямо благо за човека от това, да има връзка между ума, сърцето и волята си?

Казвам: дръжте в ума си мисълта – любов към Бога. С тази мисъл ще разрешавате всички въпроси. Тя е ключ в живота на човека. Без нея вие ще се натъкнете на друг принцип в живота, за който не трябва много да се говори. Този принцип съществува и в самата природа. Натъкне ли се човек на него, той става кисел, сърдит и вечно недоволен. Дойдете ли до този принцип, не се старайте да го укротите. Отстранете се от него и не го бутайте! Щом човек се докосне до този груб принцип и той става груб, сърдит и казва: не ме питайте, много съм сърдит. И като погледнете този човек, виждате, че

цял е настръхнал. Сърдитото не е самият човек, но онзи груб принцип, с който той е влязъл в съприкосновение.

Сега, всички се интересувате от въпроса, какво ще стане с вас. Аз ще ви кажа, какво ще стане с вас. Ако имате връзка между мислите, чувствата и постъпките си, всички ще станете царе. Питам: ако всички станете царе, кои ще бъдат поданици? При това, като царе, за всички няма да има място на земята, вследствие на което ще се разпръснете. Едни ще отидат на луната, други -по различните звезди и отдалеч само ще се поздравяват. Тази е външната, физическата страна на въпроса. Обаче, под думата „царе“, в нейния вътрешен смисъл, аз разбирам свободен човек. Абсолютно свободен може да бъде само съвършеният. Свободният човек казва: аз съм цар, нищо не ме безпокои. Защо? – Защото съм свободен в мислите, чувствата и постъпките си. Свободата подразбира още и хармония. Щом човек е свободен в мислите, чувствата и постъпките си, той е в хармония със себе си, с природата и с Бога. И тогава той казва: днес съм цар! Утре изгубва тази връзка, казва: днес съм детрониран. Възстанови връзката си, пак става цар. Същото става и с вас: ту ви качват на царския престол, ту ви свалят. Свобода, хармония и съвършенство са качествата на истинския цар. Не е цар този, който външно само заема това положение. Ние виждаме, че царете в света не са свободни, те са зависими от много неща.

Когато се говори за пречистване на съзнанието, човек трябва да е запознат със закона на различаването, да различава Божественото от човешкото. Всяка мисъл, която не се изменя при всички условия, тя е Божествена. Всяко чувство, което не се изменя при най-големите пертурбации, то е Божествено. Мисли и чувства, които се изменят при условията на живота и зависят от тях, те не са Божествени. Щом се домогнете до тази философия на живота, вие

трябва да я предадете и на другите хора. Как ще я предадете? Истината, любовта се предават чрез контакт, а не по механически начин. Човек не може да предаде нещо на другите, ако той не го носи в себе си. Да мисли човек, че без да има нещо в себе си, може да го предаде на другите, това е равносилно да запали огън без никаква запалка. Огън чрез огън се запалва. Откъде идат запалките? – От Бога. Запалката на огъня е любовта, която идва от Бога. Понеже любовта, мъдростта и истината идват от Бога, ние можем да ги възприемаме от Него и да ги предаваме на другите хора. В такъв случай, всички можем да бъдем носители, проводници на Божията Любов, Мъдрост и Истина. Да бъдем проводници, това значи да имаме връзка с Бога. Казвам: който иска да бъде проводник на Бога, той трябва да Го намери и да се свърже с Него. Като намерите Бога, какво ще Му кажете? Всички трябва да знаете това, няма защо да ви се казва. Какво правите, когато сте гладен и намерите един самун хляб? Вземате хляба с двете си ръце, прегръщате го близо до себе си, натискате го и започвате да си чупите парченца от него, да ядете. След това се усещате доволен, разположен. Щом разчупвам хляба, той се е разцъфтял в ръцете ми; щом го ям, той вече е узрял; щом се нахраня, той вече е влязъл в мене, станал е едно с мене. След това аз и хлябът се разхождаме, разговаряме, разглеждаме Божиите имена. През целия ден и двамата сме весели и доволни. Ето защо, когато разчупвате хляба, той не умира, но влиза у вас, да живеете заедно с него. Докато човек не стисне хляба между ръцете си, докато не го разчупи и сдъвче между зъбите си, той не може да го познае. С други думи казано: докато човек не обикне хляба, докато не познава елементите, които го съставят и докато не влезе в съприкосновение с условията на неговия живот, той няма да знае, какво нещо е хлябът.

Време е вече хората да освободят съзнанието си от всички наслоявания на миналото. На тези наслоявания се дължат всички болести, всички неразположения на хората. Някой седи, мълчи, но в това време той мисли за някоя своя болест; друг мисли за къщата си, че не е уредена; трети мисли, че няма нови дрехи, обувки. Не казвам, че тези неща са лоши, но те отдалечават човека от правия път, по който той трябва да върви. И тъй, от всички се изисква единство в мислите, в чувствата и в постъпките. Всичко, което чухте тук, можете да забравите, обаче, помнете едно: всеки трябва да има единство в мисълта, единство в чувствата и единство в постъпките си. Ако дойдете следващата година на езерата и запазите това единство в себе си, вие ще придобиете големи блага и богатства от природата. Нямате ли единство в себе си, неприятелят ще бъде около вас и ще ви обстрелва с картечен огън. Искате ли неприятелят да не ви обстрелва, работете усилено и съзнателно върху чистене, върху освобождаване на съзнанието от всички утайки и наслоявания на миналото.

Беседа от Учителя, държана на 1 август 1931 г, Рила – Седемте езера.

ЦЕННОТО В МАЛКОТО

Днес ще размишлявате върху мисълта: „над всичко пребъдва Божието име“.

Сега, ще прочета 4 глава от Евангелието на Йоан.

Казвам: в живота си човек се нуждае от пет неща. Те са следните: той трябва да има здрави крака, ръце, уши, очи и добре развит мозък, да мисли правилно. Ако човек е добър и краката му ще бъдат здрави. Без доброта краката не могат да бъдат здрави. Ако човек е справедлив и ръцете му ще бъдат здрави. Без справедливост ръцете не могат да бъдат здрави. Ако човек е разумен и ушите му ще бъдат здрави. Без разумност ушите не могат да бъдат здрави. Ако човек обича истината и очите му ще бъдат здрави. Без любов към истината очите не могат да бъдат здрави. Ако човек обича Бога и умът му ще бъде добре развит. Без любов към Бога умът на човека не може да се развива правилно; тогава и човек не може да мисли право.

Някои казват: най-мъчното нещо е да бъде човек добър. Не, най-лесното нещо е да бъде човек добър. Няма по-лесна работа от тази. И ако човек не започне с тази най-лесна работа, да бъде добър, каквато друга работа да започва, тя всякога ще остава незапочната. Хората трябва да започват с най-лесните работи, а да свършват с най-мъчните. Който започва с мъчни работи, ще се върне към лесните. Който започва с лесни работи, постепенно ще върви към мъчните. Понякога най-малкото добро, направено навреме, струва повече от голямото добро. За пример, един студен зимен ден отивате при една бедна вдовица, с няколко малки деца, която е сложила в печката си няколко дръвца, но няма пари да купи кибрит, да запали огъня. Обаче, вие имате кибрит в джоба си. Драсвате една клечица и огънят

се запалва. Децата се разшават из стаята, весели, доволни, че е топло. Какво малко усилие се изискваше от ваша страна, за да запалите огъня на тази вдовица! И малкото дете може да свърши тази работа. Обаче, запалването на клечката кибрит в случая представлява по-голямо добро, отколкото създаването на цял град, или спасението на цял народ. Защо? – Защото веднъж запален този огън, той може вечно да гори. Ако пък избавите един давец се, той може да се подхлъзне и повторно да падне във водата. Или, ако спасите един народ от някакво зло, той пак може да се върне към него.

Изобщо, не можете да спасите човек, на когото краката, ръцете, очите, ушите или мозъкът, не са здрави. Давещият можете да спасите, само когато се моли, когато обича Бога. Щом се моли, Бог ще изпрати някой да извърши волята Му, да спаси този човек. Който се моли, това показва, че той е здрав човек и Бог веднага изпраща някой да му помогне, като казва: помогни на този човек, защото той иска моята помощ! Който спасява някого, трябва да знае, че той само изпълнява волята Божия; той е свидетел на доброто, което Бог прави. Когато обичате някого, вие сте проводник, свидетел на любовта, която Бог изпраща чрез вас. Така трябва да мисли човек! Този е правилният начин на разсъждение. Ако човек започне да мисли, как да направи някому добро, как да обича Бога и как – хората, той ще разбере, че сам, без Бога, нищо не може да направи.

И тъй, в разумния живот всяко нещо трябва да се постави на своето място. В този смисъл, питам: дървата ли горят или огънят? Дървата не могат да горят без огън, нито огънят може да гори без дърва. Огън има само там, където става горене. Сърцето тупти, пулсира, изпраща кръв по цялото тяло, вследствие на което се развива топлина. Значи, огън има в сърцето. Където има живот, там има и горене. И обратно: където става горене, там има живот. Когато искате

да накладете огън, трябва да имате дърва. Дървата се секат, пренасят и после се кладе огънят. Който не взима участие в тази работа, той мисли, че е лесно да се накладе огън. Добре е всички да взимате участие в сеченето и пренасянето на дървата, че като се греете на огъня, да изпитвате приятност, че и вие сте взели участие в общата работа.

Сега, ще ви препоръчам следното нещо. Добре е всеки от вас да има по едно тефтерче, в което да отбелязва, по колко желания на ден се явяват да даде някому нещо и по колко желания – да вземе от някого нещо. Интересно е после да направите сметка, колко от желанията ви през деня са от категорията да вземете нещо и колко – да дадете нещо. Започнете да събирате тези статистически данни още от днес, да видите, кои желания преодоляват у вас. Ето, вие отсега още започвате да събирате в торбите си. Естествено е човек да събира, но естествено е и да дава. Сега имате право да събирате, но после ще видим, дали ще давате от придобитото и на другите, или ще го сложите в банката си. От сутрин до вечер просякът събира, слага в торбата си. Като вземе нещо той трябва веднага да отиде при Бога, да благодари, че е получил някакво благо. Когато благодари на Бога, с това той дава нещо от себе си. Обаче, просякът не прави така. Цял ден той ходи от къща на къща и навсякъде казва: Бог ме изпрати да ми дадете нещо. Всъщност, той си служи с лъжа. Бог го е изпратил само на едно място, да му дадат нещо, а не да ходи по всички къщи.

Казвам: просията е отрицателно качество, което съществува и в духовния свят. За пример, някой има една малка радост, но не е доволен от нея, иска още радости, да напълни торбата си. Имаш ли една малка радост в себе си, бъди доволен от нея. Благодари на Бога, че ти е дал тази радост за деня и не искай повече радости. Вие трябва да научите закона, който регулира радостите и скърбите в живота.

Представете си, че дрехите, шапката, обувките ви са скъсани и вие се чудите, какво да правите, как да излезете пред хората. В това време идва при вас един познат и ви донася нови, хубави обувки. Трябва ли сега да мислите, че нямате нови дрехи и нова шапка? Не, скрийте се някъде, никой да не види и благодарете на бога за обувките, които сте получили. Ако благодарите на Бога за обувките и другите неща ще дойдат. Благодарете за обувките и за нищо друго не мислете. Мислите ли, че нямате нови дрехи и шапка и обувките ще изчезнат.

Благодарността дава сила на човека да понесе всички несгоди в живота, колкото и големи да са: щом е благодарен, с тази благодарност той покрива недостатъците, несгодите си и ги носи по-леко. Такъв е духовният закон. Който е благодарен на малката добродетел в себе си и я пази и грижливо отглежда и другите добродетели ще се присъединят към нея и ще му дойдат на помощ. Такова е възнаграждението на всеки, който вярва в малката добродетел и е благодарен от нея. Ако човек отдели малката добродетел настрана от другите, тя сама за себе си не може да се прояви. Вследствие на това, в съзнанието на този човек остава малка празнина. Когато човек има нови обувки, но не е благодарен и мисли, че няма нови дрехи, той изпада в същото положение и към Бога. За пример, Бог казва, че е заличил всичките ни грехове, но ние се съмняваме в думите Му и казваме: дали не е останал някой грях незаличен? Това значи: като имаме нови обувки, ще имаме ли и нови дрехи и шапки, или ще останем със скъсаните?

Първото нещо, което трябва да придобиете, като ученици, е устойчивост, непоколебима вяра. Вярата ви не трябва да бъде като на онзи просяк, който срещнал един милионер и му поискал помощ. Милионерът му дал половин лев и казал: ела надвечер у дома, да те нахраня добре. Просякът останал недоволен от половината лев и си

казал: какво мога да направя с половин лев? С тези пари не мога да си купя даже един пакет тютюн. Този милионер не беше готов на момента да му даде една по-голяма помощ, че ще остане да ходя у дома му, там да ми даде нещо повече. Не вярвам! По същия начин и вие срещате Бога и Му искате помощ. Той ви дава половин лев и казва да отидете вечерта у дома му, да ви нахрани добре. Вие, обаче, не познавате Бога, не Му вярвате и казвате: този човек едва откъсна от сърцето си половин лев, че ще се надявам довечера да ме нахрани. Не вярвам, той е скъперник. За какво по-напред да употребя този половин лев: дали за обувки, за дрехи или за шапка? Кой ще чака до вечерта? Не, почакай малко, иди в дома на богатия, както ти е казал и ще имаш всичко: обувки, дрехи, шапка, а отгоре на това и ще те нахрани.

Питам: ако ние не сме привикнали да вярваме на малките добрини и да благодарим за тях, на какво друго ще вярваме? Съвременните хора очакват да дойде нещо голямо, затова не обръщат внимание на малките работи. Младият момък казва: да имам богат баща, да свърша поне два факултета в странство, че да стана професор или министър! Младата мома казва: да дойде отнякъде някой княз, да се ожения за него, че да разполагам, както разбирам! Всички хора се надяват да дойде нещо отвън, да подобри положението им. И професор да станеш, и министър да станеш, и княз или княгиня да станеш, нещата отвън не се уреждат. Някой казва: да се ожения, поне едно дете да имам! Питам: какво ще направиш, ако имаш едно дете? Детето представлява първата най-малка добродетел, която се ражда в душата на човека. Ако човек няма тази добродетел в себе си и не я цени, не я разработва и десет деца да има отвън, той пак е бездетен. Ако доброто, което съществува в човешката душа, не се проявява, той винаги остава бездетен. Тази е великата истина на живота. Някой

казва: аз да се ожения веднъж, че другите работи лесно ще се наредят. Не, докато любовта не дойде в душата ти, винаги неженен ще ходиш. Ти можеш да имаш връзка с някоя мома, да мислиш, че си се оженил, но това още не представлява истинска женитба. Дойде ли любовта в човека, той вече е женен. Любовта идва само един път в живота на човека. Следователно, той може да се жени само един път! Дойде ли любовта в човека, той вече нищо не търси, за нищо друго не мисли. Днес женени и неженени, учени и прости, бездетни и с деца хора, млади и стари, всички търсят любовта. Дойде ли любовта, всичко придобиват, животът им се осмисля и те живеят в мир и съгласие с Бога.

Казвам: всички неща, които хората вършат на земята, представляват символи, емблеми на духовния свят. По този начин духовният свят ги напътва към реалния живот. Физическият свят без духовния е свят на илюзии. Хората се женят и все неженени остават. Деца раждат, но те се губят, топят и изчезват пред тях, като лед. Човекът на любовта, като роди едно дете, то го следва във вечността. Това дете постоянно върви с баща си и му казва „татко“. С това обръщение то иска да каже: Татко, Ти си начало на Любовта. Същото става и на земята. Когато детето порасне, то върви след баща си и му казва „татко“. Това значи: ти, който си излязъл от любовта, започвай всяка работа с добро и с любов! Доброто е свидетел на Великата Любов. И тъй, когато дадат на човека нови обувки, той веднага проглежда. Защо със старите, със скъсаните обувки той не вижда? – Защото краката му са изстинали, той се свива, гледа само към земята и нищо наоколо не вижда. Когато хората измръзнат, те затварят очите си и нищо не виждат. Щом се стоплят, те отварят очите си. Следователно, човек всякога трябва да бъде обут! Казвате: какво отношение има между обувките и виждането? Когато човек се обуе,

т.е. когато доброто дойде в краката му, те стават здрави и той ходи доволен, щастлив, с отворени очи и всичко вижда. Това е закон, който се отнася до съзнанието. Нуждите и недъзите, които човек има, товарят съзнанието му с непотребен баласт, който го отдалечава от истинската цел на живота. За пример, някой човек води пет-шест години религиозен живот, но един ден казва: защо трябва да се моля на Бога? Какво спечелих, като се молих толкова години? Не ми трябва вече молитва, не ми трябва Евангелие! И без това може. Казвам: този човек не може да води религиозен живот, защото е бос, защото краката му не са здрави. Ако беше обут, ако краката, ръцете, очите, ушите и мозъкът му бяха здрави, той щеше да счита за привилегия да се качи на планината и да се помоли на Бога, да принесе своя дар. В Стария Завет хората са принасяли жертва на Бога, а съвременните хора отиват на молитва с празни ръце. Какво означава жертвата на старозаветниците? Днес хората отиват при някой адвокат, но ако ръцете им не са пълни, той не ги приема. Колкото и да е добър този адвокат, след като му разправите, какво искате от него, той казва: за това дело ще ми заплатите пет хиляди лева. Като чуете, че адвокатът иска пет хиляди лева за делото, очите ви се отварят. Защо? – Пари трябва да му пригответе, той не работи без пари. Вие казвате: въпрос е дали ще спечеля делото. Обаче, адвокатът казва: спечеля делото, или не, поне пари ще спечеля. Когато адвокатът иска пари от хората, той не отваря очите си. Когато чуе гласа на звонковите, тогава отваря очите си.

Днес, каквото да работят хората, те все очакват да получат нещо. Не е лошо човек да приема, да получава нещо за труда, за работата си; това е в реда на нещата. Обаче, като казвам, че човек трябва да работи даром, имам предвид следната идея: всяка работа трябва да става съобразно закона на любовта, без оглед на това, ще се

плати ли за нея, или не. Всяка работа, която се върши с любов, тя не може да се изплати; всяка работа, вършена без любов, тя се плаща. Адвокатът казва: искам за защита на еди-кое си дело пет хиляди лева! Този човек работи без любов. Отивате при друг адвокат, той не прави въпрос за пари. Заема се за делото, разглежда, проучва го и го спечелва. Неговият клиент казва: на тебе не пет хиляди, но десет хиляди лева ти давам. Доволен съм от работата ти. Аз не мога да платя труда ти, но давам ти поне едно малко възнаграждение. Такива отношения съществуват само между разумните хора. Отиваш при един бакалин, искаш да ти даде един килограм захар. Той претегля захарта, дава я и нито на тефтер бележи, нито казва, колко струва захарта. Ти взимаш захарта и му даваш, колкото намираш за добре. Това са отношения на любов. Според сегашните отношения между хората, бакалинът казва: ти трябва да платиш за захарта 25 лева! Купувачът вади 25 лева и плаща. Според закона на любовта, търговецът нищо не казва за цената на захарта, но купувачът вади банкнота от 50 лева, плаща захарта и казва: аз съм доволен, че намерих захар в твоя дюкян, а колкото се отнася до цената и хиляда лева съм готов да дам. Какъв щеше да бъде светът, ако имаше такива отношения между хората?

Казвам: любовта не може да се наложи на хората. Тя не признава насилието, но дава добри уроци на хората. За пример, когато хората не дават нищо за Господа, Той изпраща при тях разбойници, на които казва: понеже тия хора са богати, нищо не дават в мое име, затова нека дадат на вас. Те влизат в някоя богата къща, с парабелите си в ръце, оберат това-онова и излизат. Като излязат навън, богатите хора казват: много неща взеха тези разбойници, но благодарим на Бога, че поне живи останахме. Този пример е само за изяснение на идеята. В този смисъл, трябва да се

знае, че всичко, каквото имате, е Божие, а не наше. Какво ще разправя някой, че внесъл или изнесъл пари от банката? Никой никакви пари не е внесъл в банката. Парите и без него съществуват. Някои хора секли пари, а той минава за собственик на тия пари. Никой не е собственик на парите. – Как да не съм собственик? Аз употребих толкова труд, толкова усилия, докато ги спечеля. – Трудът, усилието са на живота, а не твои. Следователно, няма собственици в света, защото няма и собственици на живота. Ако някой се нарече господар, собственик на живота, той би трябвало да бъде човек на безсмъртието. Обаче, никой още не е дошъл до безсмъртието. Безсмъртието ще дойде, когато хората влязат в закона на любовта. Сега те изучават закона на безсмъртието. Щом научат този закон, те ще знаят вече, как да любят. Докато хората умират, те не живеят още в закона на любовта. Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога“. Щом познаете Бога, в дар на това Той ще ви даде вечния живот – живота на безсмъртието.

Казвате: кога ще стане това? След колко прераждания? Това ще стане в бъдеще, в далечната вечност. Вечността пък е област на истината. Ето защо, когато някой говори за вечността, аз подразбирам истината. Вечността е образ на истината, а истината е безгранична. Следователно, всички неща се реализират в истината. Дали една идея ще се реализира след година, две, сто, хиляда или повече, това са все граници на истината. Минута или век, година или сто милиона години, това са пак граници на истината. Туй показва, че човек може да постигне нещата и в един момент, и в милиони години. Каква е разликата в тия два случая? Ако човек постигне своите идеали в продължение на милиони години, той ще изпита много тревоги и мъчения. Ако ги постигне в един момент, почти няма да има тревоги. За пример, някой казва: знаеш ли, колко е патила главата ми, докато

спечеля богатството, на което днес се радвам? Обаче, тези придобивки са външни и те не съставят обект на истината, нито обект на живота. Бог е обект на живота. Който намери Бога, той ще разбере дълбокия смисъл на живота. Един ден срещам един познат свещеник, който ми разправи нещо от живота си. Той ми каза: не зная, какво да правя. Къща имам, деца имам, грижи има около тях, но Бог ми взе попадийката, остави ме сам да се справям в живота. Докато тя беше жива, аз бях сиромаш, децата малки, трудно се живееше. Като израснаха децата, положението ми се подобри, но тя отиде. Днес и да искам да се ожена, не мога, поп съм. Обаче, дотегна ми вече това джубе! Как бих желал да се освободя от него! Отиде ми попадийката! Прав е човекът. Защо му е живот без попадийка? Това значи: защо му е живот без любов? Живот без любов е подобен на поп без попадийка.

Днес всеки се оплаква, че любовта я няма, че попадийката си отишла. Това показва, че смисълът на живота е в любовта. Каквото богатство и да има човек, ако няма любов, животът му е безсмислен. После, казвам на този поп: твоята попадийка може да се върне, да възкръсне, защото любовта никога не умира. Твоята попадийка може да оживее и още тази вечер може да дойде при теб. – Как? – Като обикнеш Бога. – Как ще намеря Бога? Как да Го обикна? Казвам: ако от ред години насам ти ходиш с кадилницата, проповядваш на хората, говориш им за Бога, а сам не знаеш, къде е Той и как да Го намериш, защо ги заблуждаваш тогава? – Нека Бог ме прости! И аз сам съм се объркал. По-добре, ако можеш, дай ми съвет, как да се освободя от това джубе, пък аз сам ще си намеря попадийка. – Прав е човекът. Аз превеждам: джубето представлява греховете на хората, които ги отдалечават от истината. Когато човек хвърли джубето от себе си, т.е. когато се отдалечи от греховете си и когато истината оживее в него, той пак ще си намери попадийка. И най-после казвам

на този поп: хвърли джубето и тръгни с мен! – Ще помисля малко. И до днес той още мисли.

Сега казвам: хвърлете джубетата! Вашата попадия е навсякъде. Не влагайте надеждата си, където не трябва. Съграждайте живота си върху трите важни основи: върху Божията Любов, Мъдрост и Истина! Дойдат ли Божията Любов, Мъдрост и Истина у вас, каквато работа и да ви дадат, ще извършите с любов. Не правете разлика между една и друга работа. Всяка работа, колкото нищожна, или колкото малка да е, щом се върши в името на Божията Любов, Мъдрост и Истина, тя е добра; така свършена, работата, придобива голяма ценност. Казвате: как да любим, или как да придобием Божията Любов, Мъдрост и Истина? Аз ще ви отговоря, както отговорих на попа: толкова години вече, как пишете любовни писма, защо казвате, че не знаете, как да любите? Вие говорите на хората за любов, а при това питате, как да любите. Това е противоречие. В такова противоречие се намери и свещеникът. Той служи на Бога, проповядва на хората за любов, а като му се каже, че има нов начин, по който може да служи и да възкреси попадийката, той не вярва и признава само стария начин. Не, само по новия начин той ще се домогне до пътя, който води към Божията Любов. Затова се изисква само една стъпка напред, а именно: да реши човек да даде нещо от себе си, т.е. да принесе една велика жертва на Първото Начало, на Бога. Направи ли това и работите му ще се уредят.

И тъй, от тази беседа искам да задържите в ума си само основната мисъл. Всички непотребни мисли от нея могат да се изхвърлят, а да задържите само една, като най-потребна. Тя ще бъде основната мисъл. Казвате: как ще познаем, кои са потребни и кои непотребни неща? Представете си, че получите един скъпоценен пръстен, поставен в кутийка, която е увита в много книги. Пръстенът

с кутийката тежи едва 25 г, обаче, с книгите заедно тежи няколко килограма. Какво ще направите в този случай? Ще развиете кутийката, ще я отворите, ще извадите пръстена от нея и ще го сложите на ръката си. Всичките книги, в които пръстенът беше увит, ще хвърлите настрана, като непотребни. Само пръстенът ще вземете, като потребна вещ. Трябва ли да носите на гърба си празната кутия с книгите, в които тя беше увита? Извадите ли пръстена, кутията и книгите не ви трябва. Следователно, пръстенът представлява благоприятните условия в живота на човека. Той е поръчителят, гарантът, който се подписва на една полица, срещу който подпис вие можете да вземете пари от някоя банка. Полицата, с подписа на гаранта представлява препоръчителното писмо, което всеки трябва да има. Следователно, препоръчителното писмо е вярата. Без вяра никъде не може да се отиде. Вярата е въжето, върху което акробатът играе. Волята пък представлява върлината, която акробатът държи в ръцете си за равновесие. Ако върлината се загуби, той все пак може да се държи на въжето; обаче, скъса ли се въжето, той е изгубен. Скъса ли се въжето, ново въже трябва да се постави. Това показва, че без вяра по никой начин не може да се мине от единия до другия край. Искате ли да преминете въжето от единия до другия край, непременно трябва да го обтегнете, да вземете върлината в ръка и да го преминете. Като преминете въжето, тогава ще ви платят. И на цигуларя плащат, като свърши свиренето. Който отива на лозето до копае, получава заплатата си, като свърши работата. Изобщо, на работника се плаща, след като свърши работата си. Адвокатите правят изключение от това правило. Когато на някой адвокат дават да защитава едно дело, той казва: ще взема това дело, но предварително трябва да ми се заплати. Понякога адвокатите искат да се заплати предварително поне половината от това, което им се пада за работата.

Те са изгубили доверие в хората и казват: на мнозина сме работили, но не са плащали за труда ни, затова искаме предварително да се осигурим. В духовния свят законът за плащането е същият, какъвто и на физическия. Там се плаща след свършване на работата. Сега, същественият въпрос, върху който трябва да се спрете, е въпросът за потребните и непотребните неща. Потребните неща са от категорията на пръстена. Какво представлява пръстенът? Пръстенът представлява здравите крака, ръце, очи, уши и ум на човека. Това подразбира: топло сърце, светъл ум, силна воля, широка душа и крепък дух. Като изброявам, какво трябва да има човек, с това той се ограничава. Или, ако кажа, че човек трябва да има вяра, това още не значи, че той няма вяра. Всеки човек има вяра, но не такава, каквата трябва. Вярата не може да се наложи по механически начин. Затова, казвам: без вяра ще ходите! Какво подразбира това? Докато човек не се обезвери напълно, той не може да придобие вяра. С други думи казано: докато човек не се обезвери, не изгуби вяра в лъжливото, в преходното, в което днес върва, той не може да намери правия път на истината. За пример, с години вървите по един път, докато най-после изгубите вяра в него и казвате: нищо не постигнах в този път! Когато човек стане безверник в непостижимото, но придобие вярата, той е минал вече от безверието във вярата. Понякога става обратното: някои отиват от вярата в безверието. Едни отиват от любовта в безлюбието, а други – от безлюбието в любовта. Това са пътища, през които хората вървят.

Като говоря за безлюбието и за любовта, не искам да кажа, че нямате любов, но много от съвременните хора криво разбират любовта. Те винаги я свързват в образи на блед момък или на млада мома. При това, те знаят, че като дойде любовта, трябва да се даде нещо.

При един американец милионер отива една млада, красива мома и го запитва: искаш ли някой да те обича? Той я поглежда, а после навежда главата си, мисли, какво да и каже. Той знае, че ако го обича някой, много долари ще излязат от кесията му. Той знае, че много ще му коства красивата мома. След дълго мълчание той казва: този въпрос е много труден. Елате след няколко дни, тогава ще ви отговоря. Той се намира в борба между любовта на парите и красивата мома, която трябва да обича. Ако обикне момата, парите ще хвъркнат. Съвременните хора искат да любят, знаят да любят, но имат предвид голямата жертва, която любовта изисква. Когато кажем на някого, че трябва да люби Бога, той казва: искам да си поживея малко. Този човек не е готов да жертвува. Той е банкер, който обича парите и казва: ще си помисля малко и тогава ще отговоря. И тъй, от всички се изисква ново разбиране на живота. За тази цел трябва да се направи вътрешен превод на външния живот, всеки да види своята слаба страна. За пример, някой казва: трябва да се обичаме! Казвам: без Бога любовта към хората нищо не донася. Такава любов прилича на житното зрънце, посадено на камениста почва, или на празен житен клас. Виждали ли сте, как са щръкнали нагоре празните класове? Когато земеделецът погледне към щръкналите житни класове, въздъхне дълбоко и казва: празни са тия класове! Не може да се надявам на тях. После погледне към пълните класове, тежки, увиснали надолу и казва: хубаво е това жито!

Казвам: няма по-хубаво нещо в живота от пълните класове! Пълните класове представляват любовта на Бога към нас. Като влезе любовта у нас, тя оплодотворява всичко, развива дейността ни и осмисля нашите мисли, чувства и постъпки. Дойде ли любовта у нас, ние ставаме силни, бодри и радостни. При любовта нашето състояние

е подобно на този ден: чисто, ясно небе; слънцето хубаво, приятно грее и времето тихо, спокойно.

Беседа от Учителя, държана на 2 август 1931 г. 5:00 ч. с, Рила – Седемте езера.

ХИГИЕНА НА ЖИВОТА

Ще прочета няколко стиха от 10 глава на Евангелието от Йоан.

За да поддържа живота си, човек се нуждае от три важни, съществени неща. Те са следните: светлина, живот и любов. Светлината открива физическия свят и помага за разбиране на живота. Ако човек не разбира законите на светлината, той не може да разбере законите на живота; ако не разбере живота, той не може да разбере законите на любовта. Ако човек не разбере законите на светлината, на живота и на любовта, в него ще се зароди вътрешно разногласие. Вътрешното разногласие създава външен дисонанс.

В органическия свят светлината е свързана с храната, която човек употребява. Без светлина и топлина, никаква храна не може да се създаде. Следователно, човешкият стомах се намира в пълна зависимост от светлината и топлината. Храната е необходима за доставяне на ония елементи, чрез които животът се проявява. Днес всички хора, всички живи същества, от най-малки до най-големи, се стремят към щастие, към осигуряване. Такъв стремеж съществува и в семействата, в обществата, в народите. Всички се стремят към организиране. Питам: кои успяват в този стремеж? По-разумните семейства, общества и народи, които разбират законите на светлината, на живота и на любовта, те могат донякъде да се организират, да живеят по-добре. Останалите, които не разбират тези закони, изпадат в суеверие и нищо не постигат. Защо става това? – Понеже те търсят щастието в началото на живота си, в началото на всяка работа, когато щастието се състои в крайния резултат на живота.

Всички съвременни хора се стремят да растат, да забогатяват, да станат учени, силни, с една дума – да придобият щастието. Следователно, ако щастието е цел в живота, тогава всеки трябва да се стреми да изучи пътищата, по които може да се дойде до щастието. Без щастие животът няма външен израз. На земята израз на щастието е здравето. Първото важно нещо за човека е здравето. Човек трябва да бъде здрав! Обаче, здравето зависи от физиологическото съотношение между човешките органи. Ако дейтелността между мозъка, дробовите и стомаха е правилна, тогава и здравето на човека е добро. Тези три органа съставят три велики свята. Мнозина смесват търбуха на човека със стомаха и казват: човек не трябва много да яде. Търбух и стомах са две неща съвършено различни. Стомахът е свят, напълно независим от търбуха. В стомаха на човека има десет милиона работници клетките – които се занимават с храносмилането. Ако на всеки работник се плаща само по един лев надница, на ден трябваше да се плаща по десет милиона лева за храносмилането. Оттук се вижда, каква грамадна работа вършат тия клетки. Това говори и за голямото количество енергия, която природата харчи за поддържане живота на тия клетки. И след всичко това хората не ценят живота. Защо? – Защото те не подозират даже, колко много същества работят за тях даром и каква енергия изразходва природата за поддържане на живота.

Съвременните хора, управляващи, учени и философи, са заети с една отвличена идея: да внесат в живота законност, справедливост, щастие, без да разбират законите на щастието. Въпреки този стремеж на хората, почти никъде не се срещат идеални семейства, общества или държави. Това се дължи на обстоятелството, че между трите свята – физически, сърдечен и умствен, няма хармония, няма правилни съотношения. За пример, ако светлината, която прониква в очите, е

много силна, очите веднага се свиват, понеже не могат да издържат на тази светлина. Иначе, тя ще причини голяма вреда на очите. Ако пък светлината е много слаба, тогава очите се разтварят широко, като у нощните птици, за да приемат повече светлина. Обаче, това чрезмерно разтваряне на очите създава друг дефект. Очите на човека не трябва да бъдат нито като очите на нощните птици, нито като тия на дневните. Те не трябва да бъдат нито много широко отворени, нито много свити. Хора, на които очите са широко отворени, имат понятия за живота според светлината на нощта; тия пък, на които очите са свити, те имат понятия за живота според светлината на деня. Това са две различни категории хора, които нямат и не могат да имат помежду си допирни точки. Какво може да се роди в нощта? През нощта житото не расте и плодовете не зреят. Нощта е създадена само за почивка. Истинският живот, истинското растене и узряване става денем. Нощем се обработват материалите, които организъмът е възприел през деня.

Казвам: нощта представлява страданията в живота, а денят – радостите. Казвате: защо идват скърбите и страданията? – Между страданията и радостите има известно съотношение. Скърбите, страданията са необходими за почивка на човека, а радостите – за работа. Вън от живота скръбта и радостта не съществуват, нито могат да се отделят от него. Ако отделите скърбите и радостите от живота, последният напълно ще се обезсмисли. И тогава, няма по-страшно страдание за човека от това, да се обезсмисли живота му. Само при това положение човек вижда, че страданията, както и радостите в живота са на мястото си. Обаче, ако страданията и радостите не могат да се използват правилно, те не са изиграли ролята си. Който не е използвал радостите и страданията, той се намира в положението на слепец и не вижда благата, които минават пред него. За пример,

срещате човек, който разполага с голямо материално богатство, изразено в пари, но живее в постоянен страх, да не вземат парите му, да не ги изгуби по някакъв начин и да стане сиромаш. Питам: какво се ползва този човек от своето богатство. Каква радост му носи това богатство? – Никаква. Този човек живее в страх, в мъчение, да не изгуби своето щастие. Следователно, щастieto или благоto на този човек му причинява повече страдания, отколкото радости. Кога благоto на един човек му създава страдание, а не радост? – Когато хората около него искат да бъдат богати, без да работят. Нещастieto на съвременните хора се състои в това, че малцина от тях обичат да работят. Всеки иска да работи, колкото може по-малко. И аз съм съгласен с това. Чрезмерният труд е неразумен. Ние не сме дошли на земята да ставаме роби на труда. Чрезмерният труд подразбира стремеж на хората към богатство, към осигуряване. Трудът трябва да се замести с разумна работа, а разумна работа може да има само тогава, когато между хората съществува поне една допирна точка.

И тъй, ако между хората съществува поне една допирна точка, те ще могат да направят разумна връзка между светлината, живота и любовта. Светлината представлява сбор от съзнанията на всички живи същества, от най-малките до най-големите, включвайки и човека. Животът представлява вътрешната страна на целокупния живот. Това показва, че между всички живи същества има обща допирна точка, понеже всички живеят, т.е. в живота на всички има нещо общо. Обаче, животът на човека се различава от живота на останалите същества по своята разумност. В този смисъл само човек живее. Разумността е най-ценното в човешкия живот. Думата „живот“ подразбира разумност. Където няма разумност и живот няма. Има ли разумност, даже най-слабо проявена, там и живот има. Любовта представлява Божествения свят, върху който са построени всички останали светове.

Грешката на съвременните хора се състои в това, че те отделят Бога от любовта, т.е. от света, на който всичко се крепи. Вън от любовта Бог не съществува. Вън от любовта не можем да познаем Бога. Както не познаваме Бога вън от любовта, също така не можем да познаем човека вън от разумния живот.

Следователно, любовта е идейната, възвишената страна на живота. С нея, именно, човек трябва да се занимава. Тя представлява още и светлината на живота му. Докато човек люби, той вижда; престане ли да люби, животът му се помрачава и той вече не вижда. Силите, които поддържат общия живот, се взимат от трите главни елемента в него: от светлината, от живота и от любовта. Същото може да се каже частно и за човека. Той може направо да черпи енергия за поддържане на своя организъм от светлината, ако знае нейните закони; от живота, ако го разбира и от любовта, ако се стреми към нея. Тези са трите източника, от които човек може да черпи сила, живот и здраве. Има ли тези неща в себе си, той е придобил истинското щастие на земята.

Христос казва: „Аз съм добрият пастир: добрият пастир душата си полага за овците“. Под думите „добрият пастир“, Христос подразбирал благоприятните материални условия, които трябва да се дават на всички хора. Под думата „овци“ пък подразбирал разумните хора. Под думата „пастир“ подразбирал Божественото начало в човека, на което той всякога може да разчита. Както тялото не може без глава, така и стадото не може без пастир. Пастирът в човека е неговата глава; овците, това са дробовете, а светлината, това е стомахът, от който той трябва да черпи енергия за живота си.

Казвам: какъвто и да е човек, колкото и да е добър, ако не разбира законите на светлината, той няма да се ползва от нея; ако не разбира законите на светлината, той няма да има правилни

схващания за света и ще го разглежда като изложба на картини. Обаче, има правила, методи, чрез които човек може да използва светлината. Понякога неразположението на човека се дължи на ред аномални съчетания, предизвикани от неправилното възприемане на светлината. Научно казано: понеже светлината е различно складирана в разните видове храни, вследствие на това едни от тях се отразяват благотворно, а други – неблагоприятно върху човешкия организъм. Онези храни, които се отразяват неблагоприятно върху човешкия организъм, често стават причина за неговото неразположение. Следователно, храните, които хората употребяват, представляват светлина, складирана в разните органи по различни начини. Оттук, всеки човек, който иска да бъде здрав, трябва да употребява такива храни, които да съответстват на неговия организъм. В това се състои истинската хигиена на живота.

И тъй, хигиената на живота трябва да започне с правилното използване на светлината, складирана в растенията и плодовете. Ако възприетата светлина не може да се превърне в жива енергия, ние казваме, че храната не е добре асимилирана, т.е. между храната и дадения организъм няма съответствие. Сегашните хигиенисти и физиолози често препоръчват на човека такива храни, с които не се постига желаната цел. Едни хигиенисти препоръчват на хората месна храна, а други – вегетарианска, но понякога вегетарианската храна от известни масла се разваля толкова много, че е в състояние да разстрои стомаха дори повече от месната. За да се избегнат тези разстройства, човек трябва да се добере до онази храна, която природата е определила специално за него. Този е един от важните въпроси, върху който всеки разумен човек трябва да се замисли. Не е важно, какво е писано в книгите по този въпрос, но всеки човек трябва сам да намери своята храна, както това правят животните. Кой е научил

овцата да пасе трева? При това, кой я е научил да избира трева специална за нея? Без да е чела никаква научна книга, овцата знае, каква трябва да пасе. Овцата сама избира храната си, а съвременният човек трябва да чете ред научни книги, за да разбере, коя храна е добра и коя не. Относно избора на храната, природата е вложила в човека вътрешен инстинкт, или вътрешно чувство за разпознаване. И ако човек се върне към своето първично състояние на чистота, той ще дойде до положение да различава, коя храна е добра и определена специално за него. Ако човек се остави на природата, тя да го ръководи, той ще разреши правилно не само въпроса с храната, но ще знае положително, какъв живот трябва да води и как да живее.

Днес съвременните хора говорят за възпитание на младите, прилагат ред нови правила и методи, въпреки това малко постижения имат. Защо? – Защото са се отклонили от първичния живот. Майката дълго време учи дъщеря си, как трябва да живее, но все ненаучена остава. Питам: как възпитават птиците малките си? Как им предават науката за живота? Когато един птичи син ще се жени, той съветва ли се с майка си и с баща си, коя другарка да си избере и как да живее? Той не се съветва с тях, защото тази наука е вложена в него. Майката и бащата не правят въпрос даже, защо синът им избира тази, а не онази мома за своя другарка. Те са напълно съгласни с неговия избор. Когато пчелите се роят, майката и бащата напускат стария кошер, оставят го на синовете и дъщерите си, а те отиват в нов. Същият закон се прилага и между птиците: старите напускат гнездото си, остават го на младите, а те започват да си правят ново гнездо. В човешкия свят е точно обратно: майката и бащата остават в старата къща, а младите излизат вън, на нова къща.

Аз изнасям тия факти, за да обърна внимание на обстоятелството, че откак хората са се отклонили от правия път, те са

забравили всичко онова, което първоначално им било предадено и днес отново го учат. Те се намират в противоречие и често се запитват: кой ще ни учи? Кой ще ни възпитава? Те забравят, че тия знания са вложени у тях и лесно ще ги възобновят. Кога? – Като се върнат към първичния живот, към живота на чистотата. Ако птицата може сама да се ориентира в живота си, ако микробата знае, как да живее, колко повече човекът, като разумно същество, направен по образ и подобие Божие, ще може сам да се справи в живота!

Казвам: който иска правилно да се развива, той трябва да разбира законите на светлината, на живота и на любовта. Днес, за пример, не само обикновените хора, но и официалните философи, учени, писатели не знаят и не разбират, какво светлината иска от тях; те не разбират, какво животът иска от тях и най-после те не разбират, какво любовта иска от тях. Затова, именно, те не разбират, какво представляват светлината, животът и любовта. Всички хора казват, че Бог е Любов, но какво е отношението на Божията Любов към тях, те не знаят. Обаче, ако хората проявят правилно Божията Любов в живота си, с това те ще поставят основа на един разумен живот. Разумният живот е живот на безсмъртие, живот без страдания и мъчения. Без Божията Любов, вие ще имате живот, пълен със страдания и ограничения. Обаче, човек не е дошъл на земята да страда. Той е дошъл да учи, да се развива правилно. Ако запитат съвременните хора, защо са дошли на земята, те не могат да отговорят. Какво представлява земята и това не знаят. Земята има форма на параход, който някога е имал много комини. Днес са останали само 56 комина, т.е. 56 вулкана, които постоянно димят. Това показва, че земята продължава да пътува в пространството. Хората са пътници на този параход и разискват в него по разни въпроси: лични, семейни, обществени, народни. Един ден земята ще пристигне на

пристанището си, ще изспири със своята тръба и ще каже: всички пътници да излязат на брега, вълн от парахода! От пристанището пътниците ще продължат живота си на сухо, а параходът ще се върне назад, да вземе други пътници, които да доведе на същото пристанище.

И тъй, когато някой казва, че ще напусне този свят, това е вярно по отношение на земята. Учените казват, че един ден земята ще изгуби възможността да храни хората и те ще трябва да търсят друго място, на което да се преселят. Ние вярваме в многократността на живота. Животът не е еднократен, но продължава вечно. Той нито се дели, нито умира. Външните форми се разрушават, а животът продължава – нищо не е в състояние да го умъртви, т.е. да го унищожи. Животът е по-силен от смъртта. За него няма смърт, но хората мислят, че ще умрат. В това отношение те приличат на Настрадаин Ходжа, който казал: „Когато жена ми умре, половината свят умира; когато аз умра, с мен заедно целият свят умира“. И съвременните хора мислят по същия начин. Те казват: докато ние живеем, целият свят живее; щом ние умрем, заедно с нас и светът умира. – Това не е никаква философия.

Под думата „смърт“ се разбира минаване от една форма в друга, от един живот в друг. Да минеш от по-ниско на по-високо стъпало в живота, тази смърт има смисъл. Обаче, да умреш и да слезеш по-ниско, откъдето си бил, тази смърт няма смисъл. Когато казват, че със смъртта всичко свършва, това е заблуждение, това е крива мисъл. Свършването се отнася само до външните форми, до външните условия, при които човек по-рано е живял. Детинството на човека продължава седем години, от 1 до 7 г.; от 7 до 14-годишна възраст човек минава своето юношество, а от 14 до 21 г. той става млад момък,

завършва своето пълнолетие. След пълнолетието си човек възмъжава и започва постепенно да остарява.

Питам: къде остава младостта на този човек? Младостта само се е видоизменила, но младият човек не е умрял. Юношата също така не е умрял. Най-после и детето не е умряло. Това са фазы на един и същ живот, който на физическия свят достига своя предел на развитие до стареца. Старецът заминава от този свят в друг и вместо него, някъде се ражда малко дете.

Следователно, това което на физическия свят наричат смърт, не е нищо друго, освен смяна на формите: старецът заминава, детето идва. Човек не умира, но променя формата и мястото си. Той излиза от една къща и влиза в друга. Казвате: какво става със стария човек? Той напуска старата си къща, понеже беше нехигиенична, за да влезе в нова, чиста, хигиенична. Ако го търсите в новата къща, той ще ви каже: моля, ще ме извините, че не мога да ви приема. Скоро съм се преместил в тази къща, не съм се наредил още. Ще почакайте няколко години, докато се наредя. Тогава ще ви приема да ми гостувате.

Този е новият начин за разбиране на живота. Вие казвате: отиде старият човек! Бог да го прости! – Къде отиде? – На онзи свят, на небето. Който разбира нещата по този начин, той ще се намери в противоречието, в което изпаднал един вярващ, като слушал проповедта на един английски проповедник за онзи свят. Дъщерята на този вярващ наскоро заминала за онзи свят, затова той запитал проповедника: като проповядваш за онзи свят, кажи ми, моля ти се, къде е моята дъщеря, която наскоро напусна този свят? Проповедникът отговорил: дъщеря ти е на небето. Един от присъстващите в събранието, който седял близо до този баща, казал: господине, вашата дъщеря не е на небето, но в събранието, при вас. Проповедникът казва, че дъщерята е на небето, но не я вижда.

Богомолецът казва, че дъщерята е в събранието, при баща си и я описва, каква е на ръст, какви очи има, каква коса и т.н.; същевременно той казва на бащата, какво иска дъщеря му от него. Кой от двамата говори истината? Проповедникът твърди нещо, което не вижда, а богомолецът твърди това, което вижда и знае положително.

Мнозина мислят, че със смъртта всичко свършва. Ако е така и това е добре, но ако умрелият и като умрял може да говори, какво ще кажете на това? Ако се приближите при един умрял и се разговаряте с него, умрял ли е той? Не е умрял. Да умре някой, това подразбира свършено изчезване на неговото съзнание и абсолютно забравяне на себе си; обаче, това не става. Защо? – Защото такова нещо не съществува и в самата природа. Това, което ние наричаме смърт, е временно пренасяне от едно място на друго. Когато някой умре, той постепенно се забравя от другите, изчезва от тяхното внимание, но за себе си, за своето съзнание, той никога не престава да съществува. Забележете, във физическия живот, вниманието на човека често се отклонява от един предмет и се спира върху друг. Защо? По-силното впечатление от някой предмет винаги отвлича вниманието на човека от предмета, който по-слабо го е интересувал. И наистина, човек може да бъде мъртъв по отношение на предмети, които му правят слабо впечатление и жив -по отношение на такива, които му правят силно впечатление.

Следователно, вниманието на човека лесно се отклонява от един предмет на друг, от едно място на друго. И затова, щом един предмет, или едно лице не съществува за неговото внимание, той казва, че това лице, или този предмет е мъртъв. Този предмет е умрял само за него, но не и за всички. Като наблюдавате някой стар човек, ще видите, че той живее на физическия свят, но често преминава в

съзнанието си и в духовния свят. Той едновременно живее в два свята. Когато е жив за физическия свят, той е мъртъв за духовния. И обратно: ако за духовния свят е жив, за физическия е мъртъв. По вътрешно чувство човек схваща, че има вечен живот, затова се приготвя да мине от едно състояние в друго, т.е. от живота на смъртта, на безлюбието, в живота на безсмъртието, на любовта.

И тъй, ако човек разбере живота в неговия тесен смисъл и пренебрегне светлината, той ще бъде мъртъв за светлината. Дали е изгряло слънцето или не, той не се интересува от това, защото е напълно съсредоточен в мисълта си само за живота. Ако пък разбере любовта, той ще се интересува изключително от нея и няма да обръща внимание на проявите в живота. Това се отнася за частичния живот; обаче, съзнанието на човека едновременно може да бъде будно и за живота, и за светлината, и за любовта, т.е. и за физическия, и за духовния, и за Божествения свят. Ако човек във физическия живот игнорира светлината, стомахът му ще отслабне, а оттам и тялото; ако игнорира живота, дробовете му ще отслабнат; ако игнорира любовта, мозъкът му ще отслабне. Ето защо, когато се нарушават законите на светлината, стомахът страда; когато се нарушават законите на живота, дробовете страдат; когато се нарушават законите на любовта, мозъкът, главата страда. Питам: къде е човекът – в стомаха, в дробовете или в мозъка?

Сега, като имаме предвид трите важни неща – животът, светлината и любовта, ще срещнем три категории хора. Едни от тях се предават изключително на живота, искат да го изучат в неговите най-малки подробности, вследствие на което отиват до крайности. Религиозните хора пък са пренебрегнали физическия живот, пренебрегнали са светлината, вследствие на което живели в пустини, в манастири, но и по този начин не са намерили смисъла на живота.

Те са отричали физическия живот за сметка на духовния. Трета категория хора са изпадали в дълбок мистицизъм, с единствената цел да познаят любовта, но и по този начин не са намерили смисъла на живота. И това са крайности. Пътят на мистика не е лош, но той не трябва да предава своето мистично разположение на хора, които нямат неговата опитност. За да разбере човек смисъла на живота и да бъде полезен и за себе си, и за другите, той трябва да започне от физическия свят, от светлината и постепенно да отива към духовния и Божествения свят. Който разбира живота правилно, той трябва да изучава еднакво и трите свята. Светлината, в която живеем, не е произволно нещо. Тя представлява извор на блага, които трябва да се използват. Ако ние можем да преработим физическата енергия в духовна и да я пренесем в духовния свят, това подразбира пренасяне на физическите богатства в духовния свят. Това, именно, Христос имал предвид, което изказал в стиха: „Събирайте съкровища за небето, където ни молец ги яде, нито ръжда разяжда!“ Следователно, хората трябва да научат законите на живота, на светлината и на любовта и да ги прилагат, ако искат да бъдат щастливи. Не е достатъчно само да знаят законите, но да ги прилагат. Мнозина казват: писано е, че нивата трябва да се разоре дълбоко. Обаче, те не я разорават така. Писано е, че нивата трябва да се посее с добро семе. Обаче, те не я насаждат с добро семе. Писано е, че трябва да се прави добро. Обаче, те не правят добро. И след всичко това, те очакват добри резултати. Не, знания, които не се прилагат в живота, не дават резултати.

Питам: ако човек не може да внесе в ума си най-възвишени мисли, в сърцето -най-благородни чувства и във волята – най-прилични постъпки, как ще изрази живота си? Ако не може да даде израз на своя живот, чрез своите мисли, чувства и постъпки, колкото

и да говори за живота, светлината и любовта, той нищо няма да се ползва. Истинските постижения се придобиват само тогава, когато човек влезе във връзка с живота, светлината и любовта. При това, тази връзка не трябва да бъде еднократна, но многократна. За пример, с раждането си още човек е направил връзка с живота, но за да не го изгуби, той трябва непрекъснато да възстановява тази връзка. По същия начин той трябва постоянно да възстановява връзката си със светлината и с любовта. Връзката с любовта може да се поддържа само с мисълта за Бога. Връзката с живота пък се поддържа с любов към хората. Който не обича хората, той не може да има живот. Връзката със светлината се поддържа с любов към физическия живот. Който не обича физическия живот, той не може да има никакво отношение към светлината. Най-главните, най-високите неща в физическия живот са светлината и топлината, затова ние трябва да обичаме целокупно този живот. Следователно, без светлина и топлина ние не можем да разберем отношенията, строежа и проявите на целокупния живот. Щом не разберем живота и любовта няма да разберем.

Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът“. Ако човек разбере пътя и живота, той ще разбере и истината. Истината пък включва в себе си всички разбрани неща. Лъжата включва в себе си неразбраните неща. Разбраните неща внасят живот, а неразбраните – смърт. Казано е: „Истината ще ви направи свободни“. Тя съдържа в себе си всички условия, в които животът, светлината и любовта се проявяват в своята пълнота. Стихът: „Аз съм пътят, истината и животът“, може да се преведе с думите: „аз съм светлината, животът и любовта“. Пътят представлява физическия живот. Животът представлява човека. При това, животът се проявява само в истината, в мъдростта и в любовта. Това подразбирал Христос с думите, изказани в стиха: „Аз съм добрият пастир“. Следователно, всеки може да бъде

добър пастир за себе си: добър пастир за своите мисли, добър пастир за своите чувства и добър пастир за своите постъпки. Това е проповядвал Христос преди две хиляди години, което и днес може да се приложи в частичния и в целокупния живот. *

Беседа от Учителя, държана на 2 август 1931 г. 10:00 ч. с, Рила – Седемте езера.

СЪЧЕТАНИЕ, ПРИЛОЖЕНИЕ И ИЗПЪЛНЕНИЕ

Днес ще говоря върху три думи – съчетание, приложение и изпълнение, които трябва да останат в ума ви за вечни времена. Казвате: ще запишем тези думи, да не ги забравим. Не е достатъчно само да ги запишете на книга, но трябва да отворите сърцата и умовете си, да разбирате. От тези три думи ще зависи вашият прогрес.

Сега, ще обясня смисъла на тия три думи. Съчетанието подразбира правилно съпоставяне между всички реални неща, които Бог е създал. Съчетание може да има в мислите, в чувствата и в постъпките на човека. Съчетание може да има между духовете, между хората, между ангелите, както и между боговете. Съчетание може да има между два и повече тона. Съчетанието между тоновете трябва да става не само теоретически, но и на практика. Искате ли съчетанието да става правилно, изпейте тези тонове един, два, три и повече пъти, докато те започнат да звучат хармонично. Ако искате да изпълните някакво музикално парче, да го изсвирите или изпеете, повтаряйте го много пъти в ума си, докато отвътре го изпълните добре. Щом го изпълните добре, вие ще останете доволни от себе си, че можете да пеете или свирите правилно.

Казвам: когато между всички удове на човешкия организъм съчетанието, приложението и изпълнението стават правилно, човек се усеща здрав, весел и доволен. Отсъства ли тази хармония между органите на човешкото тяло, той изгубва здравето, разположението и щастиято си. За пример, ставате сутрин, но усещате болки в единия си крак. В случая болният крак е аристократ, който казва на човека, т.е. на слугата си: ти знаеш ли, че аз съм болен? Искам да ме свиваш

и разпускаш полека, да ме разтриваш, с една дума да ме лекуваш. Каквото ти заповядвам, ще изпълниш! Ти ще му разпразяш, че имаш жена, деца, имаш работа, че си търговец, не можеш да напускаш търговията си. – Не, жена, деца, търговия – всичко ще оставиш настрана. Освен мене, освен моята болка, нищо друго не трябва да те занимава. Всичко останало е празна работа. – Искам да се помоля, да се разговоря малко с Бога. – При мене ще се молиш! Няма къде да ходиш сега. Ето защо, ако те боли един крак, един господар имаш; ако те болят двата крака, двама господари имаш. Казваш: само на един господар да служиш, не е лесна работа; дойде ли да служиш на двама, то е цяло робство. Единият крак разтриваш, свиваш и разпускаш, обръщаш наляво-надясно; после започваш същата история с втория, докато погледнеш, целият ден отишъл. Разбира се, че ще отиде. Не е лесно да се слугува на двама господари. Какво е положението на човек с здрави крака? Още от сутринта краката са готови за работа. Те отиват при човека, т.е. при господаря си и казват: господарю, какво ще заповядаш? Господарят тръгва на работа и те тръгват с него. При това положение и господарят е доволен, и двамата слуги, т.е. двата крака са доволни и щастливи. Това значи правилно съчетание, приложение и изпълнение.

Казвам: и в религиозно отношение много хора приличат на болния крак. Седи някой религиозен, мълчи, мисли, не е доволен нещо. Защо е недоволен? – Живот има, недоволен е; ум има, недоволен е; сърце има, недоволен е; богатство има, недоволен е; жена, деца, приятели има, пак е недоволен. Защо? – Кракът го боли. – Коя е причината за болката на крака? – Не е важно това. За вас е важно обстоятелството, че кракът ви боли и тази болка ви кара да имате особено мнение за всичко около вас. Клетките в болния крак се разправят помежду си, делят богатството си, воюват – цяла анархия е

настанала в тяхното царство. Докато войната не се прекрати, те все ще воюват помежду си и ще казват на господаря си: ще знаеш, че сега ние воюваме! Щом свършим войната, каквото пожелаеш, ще изпълним. От тази война зависи и твоето щастие. Ако победим и ти ще имаш дял в плячката; ако ние изгубим и ти ще изгубиш. Господарят наблюдава внимателно, следи, кой ще спечели войната. Победата представлява оздравяването на крака. Щом кракът оздравее, клетките са свободни вече, те се връщат от фронта и казват на господаря си: победихме вече! От този момент ти можеш да разполагаш с всичките сили на организма си.

Следователно, истинската победа се състои в правилното съчетание на мислите и чувствата, които са вложени в човека. Човек трябва да съчетава правилно само онова, което Бог е вложил в него. Той не трябва да приема отвън нищо чуждо. До кога? Докато войната в него не се свърши. Щом човек завърши тази война, щом даде път на Божественото в себе си, той ще може вече да приема отвън чужди неща, които хората и боговете създават. Докато човек не е разработил Божественото в себе си, той няма опорна точка в живота, защото, сам по себе си, човек е егоист, мисли само за себе си. В това отношение егоистът прилича на камък. Ако седнете близо до един камък и започнете да плачете, да му разправяте страданията си, по никой начин той не може да влезе в положението ви. С хиляди години можете да му се молите, но той ще остане чужд, затворен за вас, няма да ви разбере. Трябва ли да плачете и да се молите, да искате пари от един банкер, който не може и не иска да влезе в положението ви? Трябва ли да влезете в една черква и да се молите на кръстовете и на иконите? Кръстовете и иконите казват: ние не се интересуваме от това, което ти искаш. Ние се интересуваме само от това, което хората

могат да ни дадат. Ако сте гладни, идете да работите. Щом работите, ще можете и да се нахраните.

Питам: какво са ви дали досега иконите? Въпреки това, всеки човек има най-малко по една икона. Обикновено той има три икони: една в ума, друга в сърцето и трета в тялото. Единствената реалност, на която човек може да се моли и от която може да получи отговор, е Бог. Който се проявява в съчетанието на нещата. Бог е вложил известно богатство, известен капитал във всеки човек. Този капитал се намира в главата му, в неговите мисли, които той трябва да разработва. Изпълнението е вложено в сърцето на човека. И наистина, за да се изпълни нещо, в сърцето на човека трябва да се яви някакво желание. Някой казва: къде е Бог? Бога ще намериш не там, където хората искат да Го покажат, но там, където Той иска да се прояви. За пример, някой отива на екскурзия, на върха Дамка и казва на приятеля си: ако искаш да се срещнеш с мене, ще ме намериш на върха Дамка, точно в седем часа сутринта. Следователно, ти няма да ме търсиш нито на Мусала, нито на Белмекен, но само на Дамка, където Бог е определил. Понякога и вие търсите Бога, където Го няма. Не, ще Го търсите в Неговото съчетание, там, където Той се проявява.

Сега, мнозина искат да виждат нещата ясно, но те не могат да постигнат това, докато не разберат закона на съчетанието. За пример, вие идвате при мен, искате да видите, какво има в стаята ми, но тъмно е, не можете да различите предметите един от друг. Очите ви са здрави, но светлината е недостатъчна, не можете да виждате. Аз държа в ръката си свещ и кибрит и ако искам, мога веднага да запаля свещта, да ви направя ясновидци. Ако съм напълно уверен, че вие сте честен човек и няма да се изкусите от богатствата в стаята, ще запаля свещта, за да ги разгледате. Ако сте честен човек, като запаля свещта, вие ще се зарадвате от това, което ще видите в стаята. Обаче, ако не

сте честен, у вас ще се яви желание да задигнете нещо от това, което сте видели. Тогава аз веднага загасвам свещта и вие отново оставате в тъмнина. Същото става и в живота на всеки човек. Щом се намери в затруднение, той започва да плаче, да се моли, да търси отнякъде помощ. Аз нося свещ в ръката си, запалвам свещта и той веднага се ориентира, вижда, къде се намира. Усъмни ли се малко, дойде ли някоя лоша мисъл в ума му, свещта веднага изгасва. Той пак започва да плаче, да се моли и казва: не зная, защо работите ми не вървят добре.

Мнозина се тревожат, безпокоят за положението, в което се намират и казват: какво ли мисли светът за общото положение на работите? – Светът мисли точно това, което и вие мислите. – Какво ли ще стане с нас? – Идете на гробищата, там ще видите, какво ще стане с вас. Докато мислите по стария начин и с вас ще стане това, което е станало с другите. – Можем ли да забогатеем? – Идете при bankerите, тях питайте, можете ли да забогатееете и по какъв начин става това? – Какво ще стане с вас, ако не изпълняваме волята Божия? – Идете в бедните квартали, в болниците, в хирургическите отделения; идете на бойните полета и ще видите, какво ще стане с вас, като не изпълнявате волята Божия. Всички тия хора са дошли до това положение все от много знания.

Като говоря за съчетание, приложение и изпълнение, аз взимам тия думи в техния широк смисъл. Ако човек не разбира тия думи в тяхната широта, това не значи, че той трябва да се самоосъжда, че това или онова не могъл да направи. Който не е изпълнил някои от своите задължения към Първата Причина, това показва, че той не е напълно здрав човек. Дойде някой при мен да се разговаря, но изведнъж започва да се оплаква, че кракът го боли. Аз взимам един здрав бинт, превързвам крака му и той си отива. Дойде на другия ден,

пак същата история. Така се продължава седмица, две, три и той все се оплаква, че кракът го боли и не може да върши работата си. Казано е в Писанието, че небето е престол на Бога, а земята - подножие на небето. Щом земята е подножие на небето, всички трябва да изучават законите на съчетанието, на приложението и на изпълнението, които ще ги заведат на самото небе, т.е. в Божествения свят, където цари доброто, където цари любовта. Работите ли в това направление, болният крак ще оздравее. Невъзможно е човек да изучава закона на съчетанието и да има болен крак.

Сега, пренесете тази мисъл и в личния живот на човека. Някой има едно желание, но не може да го постигне. За пример, иска да отиде при своя приятел, да го посети, но не може, боли го кракът. Днес се опита да стане от леглото, не може. Утре се опита да стане от леглото, не може. Най-после той се убеждава, че докато оздравее кракът му, той може само писмо да пише на приятеля си, но не и да го посети. Следователно, с болен крак никъде не може да се ходи: нито при приятеля си, нито при Господа. Ако умът на човека е болен, може ли да отиде при Бога? – Не може. Ако сърцето на човека е болно, може ли да отиде при Бога? – Не може. В този случай, умът и сърцето представляват крака на човека. И тогава, ако човек отиде при Господа с болен крак, той веднага ще започне да се моли, да премине болката му. много лесно може да мине болката на крака му. Как? – Като обикне Господа. Казвате: как ще обикнем Господа? Вие сами знаете това; значението е вложено в самите вас. В музиканта е вложено знанието, как трябва да пее или свири. Ако остане учителят да го учи, как трябва да пее и свири, той нищо няма да научи. Учителят дава само основен тон на ученика и от време на време го коригира в изпълнението, а ученикът пее или свири, според истинските правила на музиката, вложени в неговата душа. Ученикът

разбира съчетанието на тоновете и сам ги изпълнява. Същото се отнася и за доброто, и за любовта. Те са неща, подобни на музикалното чувство, вложено у човека, вследствие на което човек сам знае, как да обича. Когато човек извърши едно добро, според както е написано в него, лицето му свети като слънце и животът му се осмисля.

Казвате: Бога ли само трябва да обичаме? Нали е казано да обичаме ближния си, като себе си? Казвам: в любовта към Бога влиза любовта към ближния, но не и обратното. Мнозина обичат хората, но скоро се разочароват от тази любов. Значи, в любовта им липсва нещо. Какво липсва в тази любов? – Един съществен елемент, а именно: когато хората обичат своите близки, трябва да обичат Бога в тях. Кажете ми един случай от живота, където някой, като е обичал хората, да е спечелил нещо! Кажете ми един случай от историята на човечеството, където някой, като е обичал подобния на себе си, да е придобил нещо съществено! Който е обичал на първо място ближните си, той нищо не е придобил. Истинска придобивка има само онзи, който обича Бога и Му служи. Няма по-хубаво нещо от служенето на Бога! Който служи на Бога, отношенията му към хората ще бъдат правилни. Такъв човек е всякога богат, а не беден. Защо? – Защото, като отива при Бога, той всякога приема, забогатява. Щом отива при хората, той всякога дава, прилага. Който правилно взима и правилно дава, той живее в закона на съчетанието. Израз на този закон е в приложението и в изпълнението на доброто, вложено в ума и в сърцето на човека. Законът на приложението се изразява чрез сърцето, а законът на изпълнението – чрез ума.

И тъй, давате ли на хората от благото, което Бог е вложил у вас, помежду ви ще се създаде вътрешна връзка и ще се разбирате. Постъпвате ли така, вие ще бъдете богати. Който люби, той е винаги

богат. В Божествения свят сиромашия няма, там тя не се допуска. На земята, обаче, сиромашия има. На земята грях има, но в Божествения свят няма; на земята болести има, но в Божествения свят няма; на земята стават грешки но в Божествения свят – никога! На земята съществуват отрицателни неща, но в Божествения свят не се допускат. Който мисли по този начин, той се приближава до Божествения свят; който не мисли така, той остава да живее на земята. Щом човек живее на земята и се оплаква от болния си крак, каквото и да обещава, той нищо не може да изпълни. Оздравее ли кракът му, той всичко може да изпълни. Ако някой обещава да изпълни нещо и не издържи, кракът го боли. Ученик си, не ти върви в училището. Защо? – Кракът те боли. Търговец си, работите ти не вървят добре. Защо? – Кракът те боли. Не можеш да живееш в съгласие с себе си, с хората. Защо? – Кракът те боли. Аз взимам болния крак като символ на болен ум и болно сърце. Някой казва на приятеля си: за тебе съм готов на всякакви услуги, на всякакви жертви. – Щом казваш това, можеш ли да дойдеш утре у дома, да ми послужиш в нещо? – Мога, разбира се. – Тъй ли, наистина ли ще дойдеш? Казвам: щом този човек пита приятеля си, дали наистина ще отиде у дома му, това показва, че той вече се е усъмнил в него. В ума на този човек е влязло съмнение, което може да произведе по-нататък голямо нещастие. Защо? – Защото най-малкото съмнение, което се заражда в ума на човека по отношение на Божественото, е в сила да отложи Божието благословение най-малко за един ден.

Мнозина се оплакват от болести, от страдания и казват: не може ли без болести и страдания? Както живеят съвременните хора, не може без болести и страдания. Днес болестите и страданията представляват известни опитности в живота на човека. Човек е дошъл на земята да учи; следователно, той ще се учи и от страданията.

Казвате: който не е опитал, какво нещо са болестите, страданията, той нищо не знае. Кой не е опитвал тия господари на себе си? Кой не е носил бинтовани крака? При това, ще видите, каква аристократическа походка има този човек с патериците! Той походи малко и спре; пак тръгне и скоро след това спре. Тържествена е неговата походка, като на владика. Който го срещне, казва: дали този човек се моли, че така спира, шепне нещо и пак продължава пътя си? Не, той се запъхтява, мърмори си нещо, не се моли. И вие се запъхтявате, като се качвате по високите върхове. Някои казват: не можа ли да намери Учителят някое равно място за излизане, ами трябва да ни качва по тия височини? Те вървят и мърморят, а други мислят, че се молят. Обаче, закон е: когато се ходи по равни места, едни органи се развиват, но за сметка на тях други се атрофират. Обаче, при изкачване на височини, понеже пътят е разнообразен, има и равни, и стръмни места, с което се предизвиква дейността на всички органи и човек става по-здрав.

Същото може да се каже и за мислите, чувствата и постъпките на човека. Колкото мислите, чувствата и постъпките на човека са по-разнообразни и високи, толкова той е по-здрав. По този начин всички сили у човека се подбуждат към работа и той става много плодотворен. Човек непременно трябва да прави усилия, да разработи всички дарби, които Бог е вложил в него; той трябва да съчетае всички сили, всички дарби в себе си правилно. Във всеки човек Бог е вложил по една основна дарба, която той трябва да развие. От тази дарба зависи неговото щастие. Някой казва: веднъж светът да се оправи, всичко друго ще дойде само по себе си. Не, вие не трябва да чакате светът да се оправи. Вие трябва да работите, да станете щастливи преди светът да се оправи. Нашата задача не зависи от света, да очакваме той да се подобри; ние не трябва да зависим и от обществото даже. Няма защо да чакаме да дойде подобрението на

обществения строй, че тогава да дойде нашето подобрение. Всеки сам трябва да разрешава задачите си, независимо всички други обстоятелства. Ако човек рече да чака подобрието на цялото човечество, затова се изисква дълъг период от време. Ако чакате българите да се събудят, да дойдат до това съзнание, или съчетание, до което мнозина вече са дошли, изискват се още хиляди години. Българинът, например, много обича да разрушава. Като върви през някоя гора, той без да мисли много, взима брадвата и тук клъцне едно дърво, там друго и заминава по-нататък. Често той прави това и без никаква нужда, а само от любов към разрушението.

Тези дни дойде при мен един говедар, да се поразговори. Като се поогледа наоколо, видя две-три дини, които бяха ми донесли от града и каза: ти си имал дини тука! – Да, дини имам. Той се показва благороден, не поиска да му дам един резен диня, но само обърна внимание на дините. Питам го: ти ял ли си диня? – Кой ще ми донесе тук диня? При това, аз съм беден човек, сам не мога да си купя. Тогава аз взимам една диня, нарязвам я и му давам $3/4$ от нея. – Много ми даваш. – То не е само за тебе и на другаря си ще дадеш. Той седна близо до мен и започна да реже с ножчето от динята. Отрязва един резен, изяде го и хвърли кората четири-пет крачки зад гърба си. Отрязва си втори резен, изяде го и пак хвърли кората зад гърба си. Като изяде двата резена, той каза: останалото ще занеса на другаря си. Като наблюдавах, как този говедар хвърляше корите на динята, аз преведох в себе си този пример в един по-висок свят.

Казвам: ние имаме право да използваме богатата, които Бог ни е дал, но разумно трябва да ги използваме. Трябва ли, като приемете една хубава мисъл, да изядете доброто в нея, а корите и да хвърлите настрана, друг да ги прибира? Когато говедарят хвърли корите на динята, аз се наведох, събрах ги и ги сложих настрана. Той трябваше

да ги прибере, да ги занесе на говедата си. От постъпката му аз съдя, че той е стиснат човек, скъперник, а същевременно не мисли за говедата си. Динената кора може да свърши някаква работа. Този говедар мисли само за своето добро, но не и за доброто на другите хора. Такъв човек не може да има никакъв капитал.

Това са основни положения, принципи, които трябва да имате предвид в живота. По външен вид те изглеждат обикновени, вследствие на което вие мислите, че сте ги разбрали. За пример, дойде в ума ви мисълта, че сте самостоятелни, че сте разбрали истината. Човек може да бъде самостоятелен само тогава, когато може да изсвири едно музикално парче с неговото съчетание, приложение и изпълнение. Може ли човек да свири по този начин за себе си, той ще може да свири и за другите. Вземем ли само един тон фалшив, той не трябва да излиза пред хората да свири, да позори музиката. Излезе ли неподготвен на сцената да свири, с това той излага и учителя си; всеки ще иска да знае, кой е неговият учител. Същото се отнася и до живота на хората. Докато те не се научат да живеят добре, Бог не им дава възможност да се проявят. Научат ли се да живеят добре, могат ли правилно да свирят Божиите парчета, те вече стават носители на великите Божии блага.

Сега, както сте събрани тук, вие чакате да се накладе огън, да се свари водата и да се приготви яденето. Казвам: извадете магическата си пръчица, тропнете с нея, да дойде яденето при вас. Ще кажете, навярно, че не ви е дошло времето още, не можете да си служите с магическата пръчица. – Кога ще дойде това време? Ако можете да тропнете с пръчицата си и яденето ви дойде тук, това значи, че сте силни хора. Като ви говоря така, аз искам от вас да направите само възможното. Изобщо, учителят никога не може да изисква от учениците си това, което и той сам не може да направи. Обаче, вие

можете да направите следното: да отидете до палатките си и да донесете яденето тук, на височинката. Ако можете да направите това, краката ви са здрави. Не можете ли да слезете долу и да донесете яденето, краката ви са болни. Може ли човек да заповядва на краката си, значи, те са здрави. Не може ли да им заповядва, те са болни.

Същото заключение можете да извадите и по отношение на своя ум и сърце: ако умът и сърцето ви не са здрави, вие не можете да кажете нещо и да го изпълните. Всяка дума, която изказвате, трябва да се разбере в нейния дълбок смисъл, а след това и да се приложи, да се живее. Казвате, за пример: Бог е любов, мъдрост, истина, правда, светост, чистота и т.н. Щом казвате така, трябва да сте дълбоко убедени в тези думи. Така ли е всъщност? Казвате, че Бог е справедлив, а същевременно се произнасяте, че еди-кой си се ползвал с известни привилегии пред Бога, имал Божието благоволение. Привилегия има пред Бога само онзи, който изпълнява Неговата воля. Да благоволи Бог към някого, това подразбира да се прояви чрез него. В това отношение, всеки може да бъде проводник, Бог да се проявява чрез него.

Казвате: Бог ще ни научи, какво трябва да правим. – Тази наука идва отвътре и то когато Бог се проявява в човека. Това може да стане всякога, а не само сега. Бог ви е изпратил на земята за един малък опит, да види, как може да се прояви чрез вас. Един ден, като се върнете при Него, Той пак ще вложи нещо у вас за разработване. Не можете ли да станете проводници на Бога, вие преждевременно ще остареете, ще се подпирате на патериците си, ще ви изоставят синове, дъщери, приятели, познати, докато най-после и животът ви напълно се обезсмисли. Дойде ли човек до това положение, той трябва, като блудният син, отново да се върне при баща си, да му работи, да придобие нови приятели, нови синове и дъщери. Човек не може да

има синове и дъщери, нито приятели и близки, ако не познава Бога. Който иска да има синове и дъщери, той трябва да бъде баща. Някой казва: аз родих синове и дъщери, аз ги създадох. – Ти си ги родил, но не си ги създал. Човек човека не може да създаде. Това значи: никой човек не може да създаде една душа. Ако гърнчарят направи един хубав съд и го напълни с вода, той ли е създал тази вода? Не, той само е напълнил гърнето с вода, а водата не е създадена от него.

И тъй, първото необходимо нещо за всички е да създадете правилни отношения към Бога. Това се постига, когато човек държи в ума си светли мисли, в сърцето си – благородни чувства и във волята си – красиви постъпки. Това може човек сам да направи, а може и отвън някой да му помогне. Всеки, който носи светли, неопетнени мисли в себе си и може да ги предаде, слушайте го. Който носи нечисти, опетнени мисли, не го слушайте. Същото се отнася и за любовта, за добродетелта и за знанието. Любов, добродетел, знание, които външно само мамят човека, а нищо съществено не му дават, трябва да се избягват. Хората се нуждаят от любов, която носи безсмъртен живот; хората се нуждаят от добродетели, които могат да ги направят силни, мощни; хората се нуждаят от знание, което освобождава. Казвате: трудна работа е тази. Не е трудно да ходи човек, когато краката му са здрави. Тогава той изпитва трепет в себе си, силно желание да ходи, да се движи. Няма по-хубаво нещо от това, краката на човека да са здрави. Умът и сърцето на човека също тъй трябва да бъдат здрави!

Сега, като ви наблюдавам, виждам много патерици между вас. Не считайте това за упрек! Аз говоря истината. Мнозина ще възразят: толкова години вече, как служим на Бога, все с патерици ли вървим? Питам: кой от вас е съвършено здрав? Когато срещнете, все ще се оплаче, че го боли или стомахът, или дробовете, или мозъкът. Бих

желал всички хора да бъдат абсолютно здрави, но затова се изисква спазване на трите основни закона в живота – на съчетанието, на приложението и на изпълнението. Може ли човек да разполага с тези закони в себе си, неговият ум никога няма да се помрачава, сърцето му никога няма да се натъква на противоречия и волята му от нищо няма да се разколебава. За пример, някой ученик иска да учи цигулка. Отива при един велик цигулар, но той не го приема. Ако ученикът има в себе си съчетание, приложение и изпълнение, той ще се състои пред вратата на този цигулар година, две три, десет, докато най-после цигуларят каже: голямо е желанието ти да учиш. Вземи цигулката си и ела при мен, ще бъдеш мой ученик. Видните цигулари са особени хора, те не са като обикновените. Когато дойде някой ученик при такъв цигулар, последният не му обяснява, как трябва да свири, но само му посочва с пръста си, че тук или там не взима правилно и го остава по-нататък да разбира и да се изправя. Ако ученикът разбира лесно, учителят е доволен; не разбира ли, той свива веждите си, чуди се, как е възможно този ученик да не е развил досега своята дарба. Какво правят много от учениците? Те взимат цигулката си, постържат малко на нея и казват: за друг път ще оставя, не ми върви сега. На другия ден пак взимат цигулката, пак постържат и пак я захвърлят настрана. Не, така не се учи. Да свирите по този начин, то е все едно да научите „цвете мило, цвете красно“ и да го свирите всеки ден. Или все едно е грешникът да повтаря всеки ден в себе си: аз съм грешен човек. Или, все едно е някой човек да казва: аз съм слаб, нищо не мога да направя. Казвам: човек може да свири много неща, а не само „цвете мило, цвете красно“. Как? Като се упражнява. Човек може да бъде праведен, а не само грешен. Как? Като работи, като се движи. Докато човек има бинтовани крака, той все на дявола ще служи, все една и

съща песен ще пее и все грешен ще бъде. Щом краката му са здрави, той ще бъде силен и ще изпълнява волята Божия.

Следователно, човек не трябва да се занимава с мисълта, какво е бил в миналото. Миналото на човека представлява мисли, отвън наложени. Ако облечете един човек със затворнически халат и на краката му сложите букаи, какво ще бъде неговото състояние? Той ще върви нагоре – надолу, букаите ще дрънкат, ще го смущават, но ще знае, че и халатът, и букаите му са наложени отвън. Той не е в тях. Човек е извън халата, извън букаите. Като знае това, той ще се проникне с дълбоко желание да се освободи от тях. Който знае законите за освобождението, той ще създаде в ума си светли, чисти мисли и букаите моментално ще паднат от краката му. Щом букаите паднат и халатът ще падне, а той ще се намери вън от затвора. По какъв начин? – С мисълта си. Мисълта му ще стане толкова силна, че ще може да приспи онези, които го пазят. После, той ще им внуши да отключат вратата и да снемат букаите от краката му. Той сам ще хвърли халата си и ще излезе вън от затвора, на чист въздух, на свобода. След това ще внуши на пазачите да сложат букаите и халата на мястото им и да заключат вратата. Всичко това пазачите ще изпълнят в спящо състояние и като се събудят, ще кажат: какво е станало тук? Къде е престъпникът? Как е излязъл през затворена врата? Като разгледат, как е станало цялата работа, те ще се убедят, че този престъпник е бил необикновен човек. Който познава законите и цяла потеря да го преследва, той ще приспи всички и ще мине незабелязано покрай тях. Докато хората не се научат да приспиват своята потеря, все по затворите ще лежат. Затворът представлява ограничителните условия на живота. Влезе ли човек в затвора, там всички ще му заповядват. И каквото му заповядват, той ще изпълнява. Казвате: как да излезем от затвора, в който се намираме?

Днес хората и да излязат от затвора, пак ще се върнат в него. Защо? – Защото те не могат още да живеят по новия начин. Те започват с новото и свършват със старото. В това отношение, те приличат на птичка, която дълго време е живяла в кафез. Щом я пуснат на свобода, тя скоро след това се връща пак в кафеза си. Ето защо, всички трябва да бъдете силни, самостоятелни, ако искате да се освободите от ограничителните условия, външни или вътрешни, които сега ви спъват в развитието. Всички трябва да имате ясна представа за себе си, за възможностите, които се крият у вас; тогава ще знаете, че каквото пожелаете в името Божие, ще постигнете. Казано е в Писанието: „Който люби Бога и изпълнява Неговата воля, още преди да пожелае нещо, го получи“. При това положение, краката и ръцете ви ще бъдат здрави, умовете ви – светли, сърцата ви – чисти и изправни. Имате ли всичко това, няма да живеете по правила и закони, а по свобода и съзнание. Няма по-лошо нещо за хората от това, да си поставят един-друг правила, как да живеят. Всеки сам знае, как да живее. Искате ли някакви правила, ще ви дам следните думи за размишление: правда, чистота, вяра, надежда и любов. Който има верен ум и вярно сърце, той знае, как да живее. Болният, без да иска, ще изкриви пътя си. Той не може да върви право. За пример, някой е поел правия път, намерил е един учител, да го ръководи, но същевременно търси и други учители, да се учи от тях. Той може да търси и други учители, но слама ще яде. Такъв ученик ще живее само в лъжа и измама. Лъжата пък ще създаде болезнени състояния в него. Ето защо, помнете: нито себе си лъжете, нито другите. Ако вие се самоизлъгвате и ако другите лъжете, по какво ще се отличавате от хората на старото учение?

Сега, аз говоря за онези от вас, които Бог е изпитал още в миналото. Бог иска да развиете дарбите, талантите, които е вложил у

вас. Който работи съзнателно върху себе си, той ще развие своите дарби. Развие ли дарбите си, това подразбира, че той знае вече да свири хубаво. Какво по-голямо богатство за човека от това, да е развил поне една от своите дарби, както трябва? Днес срещам хора даровити, талантливи, които, въпреки своето вътрешно богатство, пак отиват при Бога да просят. Досега почти не съм срещнал човек, с такива големи богатства, каквито представляват неговите таланти, да отиде при Бога и да каже: Господи, милиони си ми дал на разположение, но не зная, какво да правя с тях. Моля Ти се, кажи ми, как най-разумно да ги използвам. Казвам: ако не сме готови да вложим богатството си за Бога да работим за Него и в Негово име, ние нищо няма да постигнем. Ако не вложим ума, сърцето и волята си на работа за Господа, нищо не се постига. Някой казва: веднъж да уредя работите си, че после е лесно. Не, докато човек не работи за уреждане на Божиите работи, неговите никога няма да се уредят. Искате ли работите ви да се уредят, първо работете за Бога. Защо? Като работите за Бога, вие внасяте капитала си в Божествената банка, където той ежегодно дава своите лихви. Ето защо, който работи за слава Божия, Бог пък ще уреди неговите работи. Казвам: като ви се говори по този начин, това не значи, че не сте работили за Господа. Всички сте правили и правите усилия в това отношение, но трябва да знаете, как да работите. И болният прави усилия да стане от леглото си, но малки резултати има. Големи усилия прави, но резултатите му са слаби. Той се мъчи да стане от леглото си, но скоро отмалява и отново ляга. Той трябва да знае, как да прави усилия. Някой казва: иска ли човек да служи на Бога, той трябва да се откаже от живота си. – Тази е една неразбрана идея. – Трябва да бъдем добри, да се обичаме! – Хубаво е това, но трябва да знаете, как да направите тези усилия. За всичко, което желаете да постигнете, трябва да имате правилни методи на

приложение. Като наблюдавам съвременните хора, виждам, че всички се стремят за първенство. Ако някой заема известно положение в обществото, той иска да бъде пръв. Ако някой е ученик и той иска да бъде пръв, да бъде близо до учителя си. Хубаво е това желание, но пръв ученик може да бъде само този, който свири заедно с учителя си. Такъв ученик може да свири и първа цигулка. Който не свири хубаво, той сам определя мястото си. Това не значи, че учителят е пристрастен, но даровитият, добродетелният ученик, без да прави усилия, той всякога заема първо място. Самите дарби и добродетели определят неговото място. Който има запалена свещ в ръцете си, който носи любовта в себе си, той е на първо място, да свети на ближните си, да им посочва пътя. Такъв е законът и в духовния, и във физическия свят. Следователно, не е важно, какво учителят може да даде на ученика, но как той работи, за да развие онзи богат материал, който Бог е вложил в душата му. Ученикът трябва да работи с трите закона – съчетани, приложение и изпълнение.

И на вас казвам: разберете ли правилно тия закони, вие ще се ползвате от тях; не ги ли разберете правилно, каквито усилия да правите, нищо не можете да постигнете. Тези усилия ще ви изморят, без да имате никакви реални резултати. Тези усилия ще ви създадат вътрешна умора, която ще ви направи недоволни от себе си. За пример, тия дни отидохме да нарежем малко дърва. По едно време, наблюдавам, как един брат реже дървата. Той дига-слага брадвата, но с такова усилие, което скоро ще го изтощи. И наистина, след малко той слага брадвата на земята и казва: уморих се вече! Взимам брадвата, показвам му, как да реже дървата, без да се уморява. Има специални методи за това, които човек трябва да знае. После, виждам една група братя, пъшкат, мъчат се да дигат чуканите от дърветата, да ги свалят долу. И този начин е добър, развива физическите сили, но

казах им да си послужат с лост. Те взеха един лост и работата се свърши лесно, приятно, без големи усилия. Казвам: иска ли човек да не се уморява, неща си служи с лостове. Те са необходими навсякъде в живота.

И тъй, запомнете трите думи: съчетание, приложение и изпълнение. Съчетанието представлява Божествения капитал, вложен у човека. Този капитал трябва непременно да се разработи. След съчетанието идва приложението и изпълнението. Някои слагат на първо място изпълнението. Първо ученикът по музика ще учи ред правила, които ще съчетава. После ще прилага правилно наученото и най-после ще дойде до изпълнението. Изпълнението е на края, когато ученикът свърши курса по музиката. Изпълнението подразбира истинско знание, за което е казано в Писанието: „И земята ще се изпълни със знание за Господа“.

Мнозина казват: като четем Священото Писание, натъкваме се на ред контрасти, на ред аналогии, които създават у нас мисъл. Казвам: контрастите и аналогията са необходими за разяснение на символите, на някои философски мисли. Иначе, сами по себе си, аналогията нищо не представляват. За пример, ако съчетаете два аналогични предмета, без да има между тях приложение и изпълнение, те остават неизползвани. Обаче, в приложението и изпълнението на нещата има една тайна, която трябва да се знае. Ако човек не е силен в приложението, той нищо не може да постигне. Изпълнението идва след приложението. Който прилага, той може да изпълни. За пример, ако прилагате доброто в живота си, тогава ще имате изпълнение, постижение в нещо. Представете си, че ви кажа да прегазите езерото. Можете ли да направите това? Някои могат, но други не могат, защото не са подготвени. И ако рекат да го прегазят, те ще се удавят. Същото става и в живота. Сложите ли неподготвения

човек на работа, той ще се удави в нея. Иска ли човек да успява в живота и да не се дави в морето, той трябва да се подчинява на Божиите закони, а не Божиите закони да се подчиняват на него. Един светия пътувал от едно село за друго. По пътя той срещнал един турчин с колата си, а в колата – неговата кадъна. Отдалеч още, турчинът дал знак на светията да се отбие от пътя, да не гледа в колата. Турците много пазят кадъните си, да ги не виждат чужди мъже. Тогава светията си казал: аз ще ти дам един добър урок, да знаеш друг път, как да постъпваш. Светията сплашил по някакъв начин коня, който хукнал да бяга и малко оставало, да падне в пропастта. Турчинът започнал да се моли на светията: аман, помогни ми! Светията спрял коня и падането на колата в пропастта било избегнато. Турчинът му благодарил и продължил пътя си. С малко се изплатил той. Този турчин и кадъната му можеха да полетят в пропастта и там да останат. Турчинът разбрал урока, който светията му предал. Светията не трябваше да се отбива от пътя си, но турчинът трябваше да мине с колата си малко настрана и всякакво премежdie щеше да се избегне. Когато светия минава покрай кадъната на някой турчин, нека тя сложи на лицето си своето фередже, никой да не я гледа. Светиите не се интересуват от вашите жени. Който не иска светия да гледа жена му, нека той се отбие от пътя си, а не светията. Закон е: светия не може да се отбива от пътя си за жената на този или онзи. Преведен този закон, той означава: Божиите закони не могат да се подчинят на хората, но хората трябва доброволно да им се подчинят. Не Бога да подчиняват, но те да се подчинят на Бога! Това е правото положение. Мислите ли по този начин, във всичко ще успявате. Вършите ли волята Божия, ще имате добри резултати. Ето защо, пожелавам на всички да работите съобразно законите на съчетанието, приложението и изпълнението. Работите ли по този

начин, вие ще се домогнете до нови методи; новите методи пък ще оправдаят вашите усилия. Пожелавам ви да хвърлите бинтовете от краката си. Толкова години вече, как ходите с бинтовани крака, но от днес пожелавам на всинца да хвърлите бинтовете от краката си! Ако един човек е ходил десет години с бинтове и с патерици, време е вече да ги захвърли настрана. Казвам и на вас: хвърлете бинтовете от краката си и патериците от ръцете си и ходете свободно, без никакви препятствия!

Казвате: можем ли да се освободим от патериците? Който има воля, той може да хвърли патериците и да бъде свободен. Който живее според закона на съчетанието, той ще може да се освободи от всичко, което го спъва в развитието му. Всичко непотребно, всичко отрицателно изхвърлете навън. Имате някакъв тумор в тялото си – изхвърлете го навън! Той не ви е потребен. Имате някаква отрицателна мисъл и някакво отрицателно чувство – изхвърлете ги навън! Те са паразити, които смучат само сокове от организма ви, но от своя страна нищо не дават. Тези отрицателни мисли и чувства могат да се молят, да не ги изхвърляте, но вие не трябва да ги слушате. Като ги изхвърлите вън от себе си, кажете им: за да не умрете гладни, аз мога всяка сутрин да слагам на определено място по малко храна за вас; обаче, да ви оставя в ума, в сърцето си, там да живеете и да се размножавате, не позволявам.

Следователно, всяка нечиста мисъл, всяко нечисто желание са паразити, от които човек непременно трябва да се освободи. Можете да кажете, че тази нечиста мисъл, или това нечисто желание са от царски произход. От какъв произход и да са, какъвто етикет и да имат, щом са отрицателни – вън! Ако една отрицателна мисъл може да носи човека, разбирам; обаче, той да носи тази мисъл, не разбирам. Конят да носи човека, разбирам; обаче, човек да носи коня, не

разбирам. Бог да носи човека, разбирам, но човека да носи Бога и това не разбирам. Ние живеем и се движим в Бога, затова Той трябва да ни носи. Някой казва: аз нося Божествените мисли в себе си. Да носиш Божествените мисли в себе си, това е едно, а да носиш Бога в себе си, това е друго нещо. Никой не може да носи Бога в себе си! Никой не може да носи Учителя в себе си! Като казвам, че трябва да бъдете свободни, имам предвид, че Бог, у когото живеете, е абсолютно свободен. Щом Бог е свободен и вие трябва да бъдете свободни. Бог е създал света за нас, да се учим, да познаваме Божието проявление и да Му служим. Щом служим на Бога и светът, за който казвате, че не е оправен, ще се оправи.

Питам: какво придобихте от тазсутринното размишление? Като резултат на размишлението от тази сутрин се дадоха законите на съчетанието, приложението и изпълнението. Обаче, дълго време още трябва да се размишлява върху тези закони, върху тези идеи, за да станат ясни в съзнанието на всеки един. Някои идеи са уморителни. Например, няма по-уморителна, по-неприятна идея от тази, да ти повтаря някой постоянно, че си добър, богат, свят човек. Веднъж да чуеш това нещо, както и да е, но всякога да ти се говори същото, омръзва. Който говори така и той може да стане свят човек. Как? Като го запалят, да гори, като свещ. Тогава и той ще гори, като мене. – Ама като тебе няма подобен. – Вярно е, че като мене няма друг, но и като тебе няма подобен.

Някой казва: аз искам Бог да ме обича. Бог може да те обича, но и ти трябва да Го обичаш. Защо човек иска да бъде обичан от Бога? Човек иска и търси Божиата Любов, за да постигне своите желания. Казвам: човек може да постигне желанията си при два случая – когато Бог го обича и когато той обича Бога. Когато Бог обича човека, той вижда, какво Бог може да направи в него и за него; когато човек обича

Бога, Бог вижда, какво човек може да направи за Него. Обаче и в единия, и в другия случай, за да бъде обичан и за да обича, човек трябва да се прояви. И тъй, две положения трябва да се имат предвид: или Бог да ни обича, или ние да обичаме Бога. Само по този начин ще Го познаем. Познаем ли Бога, ще минем към втория закон: любов към ближния. И в този закон отношението ще бъде същото: или ние ще обичаме ближните си, или те ще ни обичат. Изобщо, отношенията на хората към Бога и отношенията на Бога към хората, съставят закон на съчетание, изпълнение и приложение. Щом Бог обича хората, всичките им работи се уреждат по магически начин. И когато хората обичат Бога, пак работите им се уреждат. Казвате: кога ще дойдем до това положение? Вие сте вече в това положение, но още не го съзнавате. За пример, някой има да плаща полица от сто хиляди лева и се чуди, откъде да вземе пари, да я изплати. Той ходи натук-натам, замислен, разтревожен, отникъде не може да намери пари. В деня на полицата, от банката му съобщават, че сумата сто хиляди лева, която дължи, е изплатена. Той казва: как стана това нещо? Кой ми изплати полицата?

Съвременните хора се плашат от дългове, от грехове и казват: какво ще стане с греховете ни? Как ще се освободим от тях? Казвам: греховете ви отдавна са изплатени, както е изплатена полицата от сто хиляди лева. Ще получите съобщение от Божествената банка, че всичките ви дългове, всичките ви грехове са вече изплатени. Трябва ли след това да се съмнявате, дали Бог ви обича, или не? Здравето, което имате, показва, че Бог ви обича. Богатството, което имате, изразено във вашия ум, сърце и воля, показва, че Бог ви обича. И в най-малките работи човек трябва да вижда Божията Любов. Какво по-силно доказателство искате от Божията Любов тук, всред планината? Цял месец вече, как сте тук и ние се ползваме от най-добрите условия.

Ако Бог не ви обичаше, Той щеше да изпрати буря, ветрове, дъжд, сняг, град и ние не бихме могли да останем тук даже един ден. Обаче, ние седим спокойно, четем, разхождаме се, отопляваме се и разискваме по разни въпроси. Колко клекове станаха жертва за нас, но те са доволни, защото по този начин се освободиха много същества, затворени в тях. Така само може да се оправдае горенето им. Когато освобождаваш някого, всичко е на време и на място; когато заробваш някого, нищо не е на място и на време. Същото може да се каже и за самия човек. Когато човек се освобождава, всичко е на време и на място; когато човек се заробва, нищо не е на време и на място. Сега, желая на всички да бъдете радостни и весели, с широки сърца, да съзнавате, че Божиите блага са дадени за вас и да ги използвате разумно. Обаче, ние трябва да бъдем носители на Божиите мисли и да работим за Неговата слава. Работим ли за Бога, ние ще се ползваме от Неговото благословение и където минем, всички хора ще ни познават. Минавате ли покрай някои хора, които се карат, спрете се и отдалеч ги погледайте. Пожелайте дълбоко в себе си да се разберат; в случай, че те се сбият и наранят, повалете ги на земята и след това ги поканете у дома си, да превържете раните им. Като превържете раните им, поговорете им за Божията Правда, за Божията Любов. Навсякъде в живота си човек трябва да проповядва Божественото учение и да изпълнява Божията воля. Срещнете ли човек, който ви говори за Бога, вие трябва да имате предвид, дали той слуша Бога и върши волята Му. Който слуша Бога и върши волята Му и вие можете да го слушате. Не слуша ли Бога, не върши ли Неговата воля и вие не трябва да го слушате. Който служи на Бога и ние ще му служим; който обича Бога и ние ще го обичаме. В това се състои изпълнението на Божественото учение. И тъй, съчетанието представлява любовта, приложението – мъдростта, изпълнението – истината. Ако човек

няма любов в себе си, той нищо не може да съчетае; ако човек не е мъдър, той нищо не може да приложи; ако човек няма истината в себе си, той нищо не може да изпълни. Следователно, искате ли да съчетавате нещата, извикайте любовта; искате ли да приложите нещата, извикайте мъдростта; искате ли да изпълните нещата, извикайте истината. Учителят не може постоянно да показва на ученика, как трябва да държи лъка и как да настройва струните на цигулката си. Това нещо ученикът сам трябва да прави. Той трябва постоянно да се упражнява, докато започне да прилага законите на съчетанието, приложението и изпълнението. Някой казва: какво нещо е съчетанието, приложението и изпълнението в живота? Когато две разумни души се съберат на едно място, това е съчетание; когато две разумни души, събрани на едно място, работят заедно за постигане на известна цел, това е приложение; и най-после, когато тези две разумни души са постигнали целта си и сега ядат и пият, участват в благото, което са придобили, това е изпълнение. При това, трябва да се знае, че съчетанието, приложението и изпълнението не са еднократни, но многократни, вечни процеси.☒ Сега, ще представя няколко контраста за обяснение на идеята. Представете си, че дойде някой при вас и ви удари няколко пъти. Удари ви един път и вие казвате: дано не дойде втори удар! Удари ви втори път, вие казвате: дано не дойде трети удар и т.н. Представете си после, че при вас дойде някой и ви даде една хапка хляб. Вие сте гладен и казвате: дано дойде втора хапка! Даде ви втора хапка и казвате: дано дойде трета хапка и т.н. Следователно: който удря, той има желание да удари още един път, дано този човек се вразуми. Когато пък му дава хапки хляб една след друга, той казва: дано тази хапка е достатъчна, защото ръката ми омаля да му подавам хапки хляб. Ето защо, когато бият, той гледа час по-скоро боят да престане. Който бие, казва: ще ударя още

един път, да се вразуми този човек. Когато хранят, казва: дано ми дадат още една хапка хляб! Който храни някого, казва: дано тази хапка бъде последна, защото ръката ме заболя от вдигане и слагане. Сега, ще ви представя друго положение. Срещате един човек и започвате да го налагате. Обаче, при всеки удар, от ръката ви се изсипва цяла шепа злато. Този, когото бият, като вижда, че след всеки удар пред него се изсипва толкова много злато, ще каже ли да спре биенето? Напротив, той ще мълчи, нищо няма да казва. И 50 удара да наложат на гърба му, той ще мълчи. Ето защо, казвам: всяко страдание, за което сме съзнали, че носи някакво велико благо в живота ни, има смисъл. Затова Павел казва: „Днешните ни страдания не могат да се сравнят с онези велики блага, които ще дойдат за в бъдеще“. Един ден, когато хората съзнаят, какво са донесли страданията им, те ще кажат, като Павел: „Добре ми стана, че се наскърбих“. Сега, аз говорих, а ви се уморихте да пишете. Ако сте разбрали това, което ви говорих, ще можете да кажете на хляба да дойде при нас. Тук ли искате да закусим, или долу, около палатките? (- Тук.) Тогава, сами ли ще слезете да си донесете закуската, или ще ударите с магическата пръчица, храната да дойде сама? Хайде, хвърлете вече патериците си, развържете бинтовете си и свободни от тези препятствия, слезте долу, да донесете закуската си!

Беседа, държана от Учителя на 3 август 1931 г. 5:00 ч. с, Рила – Седемте езера.

МЯСТОТО НА БОГА

Много от съвременните хора се занимават с идеята за Бога, но нямат ясна представа, какво нещо е Бог. Каква форма има Бог, те също не знаят. Човек може да има представа за формата на телата само тогава, когато те са ясни в съзнанието му. Щом един предмет, или едно тяло не е ясно в съзнанието ви, вие не можете да имате представа и за неговата форма. Казвате: какво е Бог, не можем да схванем, но искаме да знаем поне, къде е Неговото място. Мястото на Бога е тази посока, където всички живи същества, с пробуждането си още, отправят съзнанието, ума или мисълта си. като започнете от най- малките и стигнете до най-големите, всички тия същества отправят съзнанието си в една посока нагоре. Тази посока, именно е мястото на Бога. Това става едновременно по целия свят, между всички същества от различни йерархии. Няма по-велик момент за човека и за всяко живо същество от този, като се пробуди сутрин, да отправи съзнанието, или мисълта си към онази посока, където са насочени съзнанията и мислите на всички останали същества. Само по този начин човек може да възприеме благото, което излиза от бога. Който се откаже да приеме това благо, той изпада в тъмнина и самотност. Някой казва: защо трябва да се моля? Молитвата е необходима, защото човек тогава отправя ума си към Бога, да възприеме нещо от Него. В този смисъл молитвата представлява отварянето на цветовете за слънчевата светлина и топлина.

Казвам: искате ли да се развивате, постоянно дръжте в ума си мисълта за Бога, като единствено място, като единствен фокус, където се събират съзнанията на всички разумни същества. Какво мислят хората, не се занимавайте с това. Дръжте мисълта си към тази

единствена посока, откъдето идва светлината и топлината на вашия живот. Отклоните ли ума си от това място, вие загубвате пътя си и оставате в тъмнина. Човек е пътник в живота си. Рече ли да се отклони малко от пътя, да се позабавлява с това-онова, той ще се забърка, ще се заблуди и не ще може да настигне другарите си. Когато всички същества отправят съзнанието си към мястото, където е Бог, с това те правят стъпка напред. Направят ли стъпка напред, те вече не се връщат назад, да чакат закъснелите или забъркалите се в пътя. Ако те и втория и третия ден не отправят ума си към Бога, ще останат все по-назад и по-назад, докато един ден животът им абсолютно се обезсмисли. Които мислят за Бога и отправят ума си към Него, те все напред и напред вървят. Това значи прогрес в мисълта, а всичко се състои в прогреса. И в леглото си човек пак може да отправи мисълта си нагоре и да върви напред. Всичко се състои в мисълта на човека. Някой може да е излязъл рано сутринта на молитва, но си казва: що ми трябваше да ставам толкова рано, да се изморявам? Защо не останах да полежа още малко? Такъв човек, макар и да е дошъл на молитва, той е назад от другите, защото мисълта му не е права. Искате ли да прогресирате, да се развивате правилно, където и да сте, в каквото положение и да се намирате, отделете половин или един час да се позанимавате в съзнанието си с мисълта за Бога. Искате ли да придобиете светлина на съзнанието си, мислете за Бога.

Казвате: какво ще стане, като гледаме към посоката, където е мястото на Бога? – Не е важно, какво ще стане; гледайте и не питайте! – Какво ще видя? – И това не трябва да знаете. Гледайте само! Казвате: ние виждаме, че денят е ясен. – Да, денят е ясен, всичко наоколо е хубаво, но вие никога не сте виждали, как изгрява слънцето на живота. Вие сте виждали само изгрева на физическото слънце, но

никога не сте виждали изгрева на слънцето на живота. Понякога виждате физическото слънце през облаци и се радвате. Обаче, ако видите изгряването на слънцето на живота, вие никога няма да го забравите и нищо не ще бъде в състояние да го замести. В слънцето на живота ще видите Бога, Който ще ви проговори. Както изгрява физическото слънце, така изгрява и слънцето на живота. Разликата се заключава само в местата, откъдето изгряват тия две слънца. В съзнанието на човека тези две места са съвършено различни.

Казвам: физическото слънце въздейства на човека по един начин, а слънцето на живота по съвсем друг начин. Когато физическото слънце изгрява, човек се радва, движи се, работи. У него се явява желание да оправи пътищата в живота си, да разоре нивите си, да насади градините си, да си направи къщи и т.н. Щом изгрява слънцето на живота, у човека се явява желание да оправи отношенията си с всички хора. Едновременно с това, всички хора, както и всички живи същества, от най-малките до най-големите, му стават мили, обични. Който веднъж е огрян от слънцето на живота, той вече влиза в положението на всички страдащи, на всички грешници, защото ги разбира. Грешникът за него е затворник, когото той иска да освободи. Спре се пред него и му казва: братко, излез от този затвор, защото тук гладен ще умреш. Останеш ли още малко в затвора, всички ще те изоставят. Ти ще останеш сам, ще закъснееш в пътя си и никой няма да те погледне: няма кой хляб да ти даде, няма кой вода да ти донесе. Без да искат другите хора, нещастията ще следват подир тебе, защото си сам в пътя, объркан и заблуден. Човек трябва да върви напред! Никой не трябва и не може да остане в съзнанието си на едно и също място. За всеки ден има определен път, който човек трябва да извърви в съзнанието си. Ако човек не измине

този път, той остава назад. Остане ли назад, с това заедно идват и нещастията за него.

Тази е новата философия на живота. Някой казва: какво от това, че съм изминал един малък път в съзнанието си? Какво ще постигне с това? Много нещо може да се постигне. Колкото малък път и да изминава човек в съзнанието си, той всеки ден върви напред, а щом върви напред, все повече и повече се приближава към Бога. С десет сантиметра да напредва човек в пътуването или в движението си към Бога, това е равносилно на милиони километра във физическия свят. Казвате: какво от това, че съм погледнал към Бога, или пък че съм помислил за Него? Да погледнете към Бога, или само да помислите за Него, това струва повече от всички материални богатства, с които човек разполага на земята. Тази е една от великите истини на живота. Щом знаете това, не обезценявайте, не умаловажавайте тези неща! Някой казва: толкова много работа имам, че ми останало само за Бога да мисля и за мястото, където Той се намира. Аз трябва да работя, да се погрижа за своите материални нужди. Казвам: единственото място, откъдето можете да приемете всичко необходимо в живота си, е мястото на Бога. Помислите ли за Бога, слееете ли се със съзнанието на всички същества, които се отправят към Него, това е достатъчно.

Питам: какво коства на човека да живее за Бога? Той знае тази наука. Представете си, че се намирате пред една суха вада, в която се състои едно келево. Келевото иска да се движи, но вадата му казва: как мога да те въртя като нямам вода? Когато дойде водата, келевото започва да се движи. Водата знае и може да движи келевото; тя не трябва сега да учи това изкуство. Водата казва на келевото: слушай, ти ще вървиш в посоката, в която и аз вървя. Келевото обещава, че ще върви с нея, но щом дойде водата, на първо време то се издигне нагоре и скоро след това слиза надолу. Неговото движение е нагоре и

надолу, а не като това на водата – напред. И хората, като келевото, често обещава: аз ще вървя напред, ще вървя по движението на водата. Обаче, дойде ли водата, те веднага изменят на обещанието си; водата върви напред, а те се движат ту нагоре, ту надолу и остават почти на едно и също място. Водата и келевото се разговарят. Водата казва на келевото: защо седиш на едно място и нищо не работиш? – Как да не работя? Толкова брашно смлях. Казвам: келевото представлява физическия живот на хората. Ако те не следват пътя и движението на водата, винаги на едно място ще седят и само брашно ще мелят. И хората, като келевото, вършат работа, но тяхната работа не е като тази на водата. Водата е минала през много места, напоила е безброй растения и животни, дала е живот на милиони същества. Келевото е смляло милиони зрънца, превърнало ги е в брашно и постоянно се хвали: знаете ли, колко много брашно смлях? Обаче, ако сравните работата на водата с тази на келевото, ще видите грамадната разлика помежду им.

Сега, мнозина си въобразяват, като келевото на воденицата, че са свършили много работа. Тяхната работа е физическа, обаче, истинската работа е на водата. Тя е напоила много цветя, градини, хора и животни. Тя е подигнала благосъстоянието на всички живи същества. Където е минала тя, навсякъде е оставила благословието си. Водата представлява живота, с който всички заедно трябва да вървим. Нас воденици не ни трябва, а келевото нека седи на своето място. Водата няма да остане да се разправя с келевото, тя ще продължава пътя си. С този пример искам да обърна вниманието на двата вида съзнания у хората: съзнанието на келевото, което се върти само около един център – физическото съзнание на човека. Второто съзнание е това на водата, което се движи, освен около един център, още и към един възвишен идеал, вследствие на което върви напред и

върши работа. Отправянето на мисълта ни към Бога е течение нагоре. Обратното течение на тази посока е течението на водата, която слиза надолу. Течението на реката показва движението на Божественото съзнание към нас, т.е. отгоре надолу. Като мислим за Бога, ние пък се движим нагоре, към Него. След това, Той се движи надолу към нас, като ни изпраща своята мисъл. Ето защо, Бог всякога ни изпраща нещо отгоре, но и ние трябва да изпратим нещо към Него.

И тъй, всяка сутрин отправяйте мисълта си към тази посока, където всички разумни същества отправят своята мисъл. По този начин вие ще участвате в общото благо. Някой казва: аз не искам да мисля. – Ти можеш да не мислиш за този, за онзи, за дреболиите в живота, но за Бога не можеш да не мислиш. Ти си длъжен да отправиш мисълта си към Бога, към онази посока, където всички разумни същества отправят своята мисъл. Там пространството е широко, не може да произлезе никакво разногласие. Това място ще донесе единство между всички хора. Когато хората отправят мисълта си към една посока, те се приближават към Бога, а с това и отношенията им към хората се оправят. По този начин хората ще бъдат здрави, весели, ще имат мир в душите си, ще се подмладят, ще скачат като телци. Който не отправя мисълта си към Бога, той ще бъде изложен на всякакви болести. Който отправя мисълта си към Бога, той ще бъде свободен от всички болести. Болестите представляват паразити в аурата на човека, от които той непременно трябва да се освободи. Паразитите пък са отрицателните мисли, които смучат човека, затова той трябва да се освободи от тях.

Следователно, каже ли някой, че не трябва да мисли за Бога, той вече изпада в положението на дете сираче, без майка и баща. Вие знаете, какво е положението на такова дете. Ако някой не се погрижи за него, то ходи босо, голо, окъсано, неоправено. Погледнете ли

главата му, ще видите, че тя цяла е побеляла от паразити, от нечистотии. Лицето му е пожълтяло, изсмукано от тия паразити. То ходи немило-недраго, докато се намери някой да го вземе и отгледа. Това дете веднага се съвзема: дрешките му са чисти, главата чиста, косите добре пригладени. В скоро време то се засилва, става весело, радва се на живота, на всичко, което го заобикаля. Ето защо, изпадне ли човек в положението на сираче, той трябва да знае, че е престанал вече да мисли за Бога. Тогава паразитите един след друг почват да го нападат и той изгубва смисъла на живота.

Казвам: една посока има в живота и към тази посока всички хора трябва да вървят. Някой казва: какво ще правим, като тръгнем в тази посока? Не е ли достатъчно да четем Библията и Евангелието? Вие можете да четете и Библията, и Евангелието, но в четенето на тия книги има особена философия. Когато четете Библията и Евангелието, където се говори за Христос, за пророците, за добрите хора, които са живели по това време, вие трябва да се свържете с тях и да отправите мисълта си към онази посока, където те са отправяли своята мисъл. Свържете ли се с тия разумни души, не питайте, дали Христос ви разбира, дали Бог ще приеме молитвата ви. Щом отправите съзнанието си към общото съзнание на всички същества, все ще получите нещо от общото благо, независимо от това, дали го заслужавате, или не. Достатъчно е да отправите съзнанието си нагоре, за да получите поне по едно самунче – на човешки език казано. Не отправите ли съзнанието си към съзнанията на всички същества, колкото да плачете и да се молите на Бога, нищо няма да получите. Бог не обича да се занимава само с едно лице. На вашата молитва Той ще отговори: ще почакаш за утре! На другия ден ще станеш рано и ще чакаш да дойде определения момент, когато всички души отправят съзнанието си към Бога. Тогава и ти ще отправиш мисълта

си към Него и няма да питаш, дали си в права посока, или не, дали ще видиш Бога. Това са второстепенни въпроси. За тебе е важно да отправиш ума си нагоре и да чакаш – все ще получиш нещо от общото благо. И слепият не вижда, но като погледне нагоре, все ще дойде някой да му сложи едно самунче в ръката. Той казва: слънцето не видях, но хляб получих. Това е достатъчно за него. Това са фигури, които изясняват добре идеята.

И тъй, всички хора трябва да отправят съзнанието си към Бога. – Къде е Бог? – Бог е на това място, към което всички разумни и добри хора оправят ума си. Не само хората, но всички същества, от най-малките до най-големите, отправят ума си към Бога. Някой казва: на кое място е Бог? – Дигни ума си нагоре и не питай! Като ви говоря за мястото на Бога, към което всички трябва да отправят ума си, това не трябва да ви хвърли в противоречие с вашата работа. Каквото и да работите, всеки е на мястото си. В този смисъл и келевото е на мястото си, и водата е на мястото си. Разликата между келевото и водата е тази, че келевото се върти около своя център и мисли само за себе си, а водата върви напред и мисли за всички. Който мисли само за себе си, той е келево. Такъв човек през целия си живот мисли само за себе си: че има нужда от пари, да се облече хубаво, хората да го почитат и уважават. Това е философия на келевото. Обаче и то върши някаква работа – жито мели. Като се приближите до него, чувате: бър – бър – бър – жито мели. Един след друг чувалите се пълнят с прясно брашно, което се разнася от търговците за продан. Този работа и вие вършите в живота си, но не сте доволни. Покажете един воденичар, който да е станал философ, писател или поет! Досега, аз поне не съм срещнал нито един воденичар, който да е написал някаква книга. Овчари са писали книги, но воденичари – не. Воденичарите само жито мелят, за нищо друго не им остава време. Как ще се спаси

воденичарят? – Като стане или овчар, или орач. Не е нужно житото да се мели. Достатъчно е житото да се счука и така да се яде. Меленето на житото не разрешава живота. Ако човек може да се добере до правилния начин, по който житото трябва да се яде, той ще разбере смисъла на живота.

Това са странични въпроси, които ще послужат само за изяснение на идеята. Воденичарят може сам да се справи. Когато хората престанат да му носят жито за мелене, той ще се принуди да напусне воденицата. Като поседи ден-два без работа, той ще каже: тази работа няма да я бъде! – и ще започне друг занаят. Ето защо, вие не трябва да се безпокоите, какво ще стане със старото. Старото само по себе си ще си отиде и новото ще дойде. Вашата задача е да се държите за новото.

Казвате: коя е новата мисъл? Новата мисъл е следната: отправете ума, сърцето и волята си към мястото на Бога! Станете ли сутрин, първата ви работа е да отправите сърцата и умовете си към онази посока, където в този момент милиони сърца и умове се отправят. Тези сърца и умове трептят с различни вибрации, с различни разбирания, но едно единствено място ги привлича – мястото на Бога. И в името на това място, всички живи същества се обединяват. Гледате някой цар, пред когото всички се прекланят, дойде ли този момент и той, като дете, от нищо не смущаван, отправя мисълта си към Бога. В този момент и детето, и царят са едно. След това, царят взима жезъла си, качва се на трона, започва всекидневната си работа. На другата сутрин царят, заедно с всички същества под него, пак отправя мисълта си към Бога. На това място всички хора се познават.

Следователно, истинската любов се изразява чрез отправяне мисълта на всички същества в една посока. Когато съзнанията на

всички същества се отправят към една посока, те ще имат много допирни точки помежду си. Обаче, започне ли човек да се върти само около своя център, около себе си, всичко е изгубено. Някой казва: за мен животът няма смисъл. Казвам: искате ли животът ви да има смисъл, отправяйте ума си нагоре! Това не е мъчна работа. Какво полесно от това, човек да мисли в една посока? Според мен, по-мъчно е човек да мисли в две и повече посоки, както правят това съвременните хора, отколкото да мисли в една посока. Много пъти хората са отправяли мисълта си нагоре; те знаят посоката на това място, но не им е идвало на ум, че има един общ момент, когато всички същества едновременно отправят мисълта си към Бога. Желаят или не, това става по един вътрешен, неумолим закон. Който не иска да се подчини на този закон, на сила ще го заставят. Как? Ще го хване някоя болест и той ще потърси Бога, ще отправи мисълта си към Него и ще благодари, че се е разболял, за да помисли за Бога. Не само чрез болести, но и по много начини още може да се спре келевото на човека, за да го заставят да потърси мястото на Бога. Един час, една минута или една секунда се изисква, за да се отправят съзнанията на всички същества към Бога. Велик е този час от деня! Велика е тази минута от часа! Велика е тази секунда от минутата!

Сега, ще прочета 8 гл. от Евангелието на Йоан, от 31 стих надолу. И казваше Исус на повярвалите в него Юдеи: „Ако вие устоите в моята дума, наистина, сте мои ученици“. (- 31 ст.). „И ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни“. (- 32 ст.). Тези стихове, преведени, според езика на новото учение, означават: ако всички отправите ума си към Бога, вие сте мои ученици. Тогава ще познаете истината, която ще ви направи свободни. Значи, когато човек отправи ума си към Бога, той ще се свърже с Неговата Любов;

понеже Бог същевременно е Истина, човек ще познае Истината, която ще го направи свободен.

Отговориха Му: „Семе Аврамово сме и никога никому раби не сме ставали. Как казваш ти: Свободни ще бъдете?“ (- 33 ст.). Отговори им Исус: „Истина, истина ви казвам, че всеки, който прави грях, раб е на греха“. (- 34 ст.). „И рабът не остава вечно в къщата, а синът вечно пребъдва“. (- 35 ст.). Това значи: всеки, който не отправя ума си към Бога, раб е на греха. И рабът не остава вечно в къщата, а синът вечно пребъдва. Следователно, келевото не може да съществува дълго време. Като свърши известна работа, то се разрушава и водата го завлича – не може да остане дълго време на мястото си.

„Зная, че сте семе Аврамово, но искате да ме убие, защото моята дума във вас се не вмещава“. (- 37 ст.). – Христос не е разбирал само външното убийство, но и вътрешното. Когато човек жертвува Божественото в себе си за нищо и никакво, все едно, че го убива. И тогава, той е син на убиец.

„Аз говоря това, което съм виждал у Отца си; и вие правите това, което сте видели от отца си“. (- 38 ст.).

Отговориха и рекоха Му: „Отец наш е Аврам“. – Така говори физическият човек, келевото, а то не познава своя Баща. Казва им Исус: „Ако бяхте чада Аврамови, делата Аврамови бихте правили“. (- 39 ст.). – Аврам познаваше Бога. Вие вярвате в Аврам, а не вярвате в Онзи, в когото той вярваше. „А сега искате да ме убие, мене, човека, който ви говорих Истината, която чух от Бога: това Аврам не е правил“. (- 40 ст.).

„Вие правите делата бащини си“. (- 41 ст.). – Ако вие правите делата Божии, защо укорявате Неговото Слово? Затова, именно, идва горчивата истина, че сте от баща дявол. Всяко нещо, което отделя човека от бога, е от баща дявол; всяко нещо, което покваря красивото,

възвишеното, благородното в човека и го отстранява от него и то е от баща дявол.

„Вие сте от баща дявол и похотите бащини искате да правите“. (- 44 ст.). „А пък аз, защото искам Истината, не ме вярвате“. (- 45 ст.). „Аз познавам Бога и думата Му държа“. (-55 ст.). – Не е достатъчно човек само да познава Бога, но той трябва да държи думата Му, т.е. да изпълнява Неговата воля.

„Тогаз взеха камъни да хвърлят върху Него. Исус се скри, излезе из храма, мина през сред тях и така си отиде“. (- 59 ст.). Следователно, който хвърля камъни върху Истината, тя ще си излезе от него и той ще остане сам. Понеже евреите хвърляха камъни върху Истината, те и до днес скитат из света, немили-недраги. От две хиляди години насам те са се лутали из света, както никоой друг народ. Днес, обаче, Божията милост е върху тях. На същата опитност ще бъде изложен всеки човек, който хвърля камъни върху Истината. Дали един народ, или един човек ще се прояви така, последствията ще бъдат едни и същи. Искате ли да имате Божията милост върху себе си, всяка сутрин отправяйте ума си в посоката, където всички същества отправят своята мисъл. Казвате: как да се разбира стихът, в който се казва, че Христос се скрил от народа? Представете си, че аз нося една запалена свещ и показвам с нея пътя на стотици души. Обаче, те не разбират това, което правя за тях и започват да се карат помежду си, бият се, кой от тях да вземе запалената свещ. За да се избегне този спор, аз духам свещта и те остават на тъмно. Те вече не ме виждат, за тях аз съм се скрил някъде. Така направи Христос: духна свещта, която носеше и съзнанието на всички се помрачи, не виждаха вече. Това означават думите „скри се Исус“. Силата на човека се състои в светлината на неговото съзнание. Щом вземат светлината му, той губи вече своята сила. Когато човек остане на тъмно, той ходи

тромаво, не е сигурен в стъпките си. Щом дойде тъмнината и движението спира. Спирането е ограничение. същото се отнася и до мисълта, и до съзнанието на човека. Докато в ума на човека има светлина, той мисли право и постъпва право. Щом светлината в ума на човека загасне, той вече не знае, какво прави – той остава без посока на движение, без компас. Турците имат обичай, като им дойде някой на гости, вечерта те затварят вратата на стаята, в която гостът ще спи и сутринта, когато иска да излезе, той трябва да потропа на вратата, да дойде домакинът на къщата, да му отвори. Същото става и с всеки човек, който изгубва светлината на съзнанието си. Щом изгуби светлината си, той остава на тъмно, не може да излезе навън. Той не знае, коя посока да хване и чака да дойде господарят, да въртне ключа, да му отвори, да излезе навън.

Казвам: за човека, който е изпаднал в тъмнина, най-важно нещо е светлината. За жадния най-важно е да дойде до извора на живота. За невежия, за неучения най-важно е да се добере до книгите на някоя библиотека. За богомолеца най-важно е храмът. Храмът е мястото, където е Бог. Това място всички търсят. Хората търсят това място тук или там, но никъде не могат да го намерят. Храмът е на онова място, където всички същества едновременно отправят мисълта си. Някой казва: като се помоля вътрешно, това е достатъчно. Това е положението на келевото, което се върти. Да се помоли човек в себе си, това е степен на съзнание, но не онова велико съзнание, в което участват всички души. В това положение те едновременно приемат и дават от общото благо. Достатъчно е човек да отправи ума си към мястото на Бога, за да приеме част от общото благо. Такъв е законът. когато човек отправи ума си към Бога, заедно с всички, за половин час само, той ще получи същото благо, което би получил, ако цял ден хлопаше на Божията врата. И последен да си, стига навреме да

пристигнеш; ако можеш само за момент да се слееш с общото съзнание, ти пак ще получиш Божието благословение. Бог не прави разлика, дали някой е стигнал пръв или последен. И който пръв е дошъл, и който последен е дошъл, все ще получи част от общото благо. Общото благо е за всички. Всички очакват момента, когато Божието благословение ще се излее върху тях. То трае само един момент, след което вратата на благословието се затваря.

Казвате: какво ще правим след това? – Всеки ще слезе да работи в себе си. Ако Бог не слезе в човека и ако човек не работи над себе си, той нищо не може да направи. Ако Бог не слезе в човека, каквото и да работи, той прилича на жена, която цял ден върти хурката и нищо не изприда, понеже вълна няма. Който е ходил при Бога, той работи през целия ден и изкарва нещо, защото има достатъчно вълна на хурката си. Като имате предвид това, вие ще си съставите ясна представа, къде е мястото на Бога и какво човек придобива, когато отправя съзнанието си към Него. Има три момента през деня, когато човек отправя съзнанието си към Бога: сутрин, при изгрев слънце; на обяд, когато слънцето е в зенита си и вечер, при залез слънце. Разумните същества седят и в трите области, в трите фази на слънцето, но щом се съберат заедно, за тях няма вече залез. За съществата, които отправят ума си към Бога, има само изгрев. Щом Бог излезе, всички приемат Неговото благословение. През целия ден това слънце продължава да грее. Кажете ли някой, че не знае, къде е мястото на Бога, това показва, че той е останал назад, сбъркал е пътят. На такъв човек не остава нищо друго, освен да върви по течението на реката.

И тъй, който търси Бога сам, той е на крив път. Индусите казват, че човек трябва да се съсредоточи в себе си и там да намери Бога. Тази е крива философия. И до днес хората търсят Бога в себе си,

но не могат да Го намерят. Когато се казва, че Бог е в човека, трябва да се знае, на кое място, именно е Той. Едни търсят Бога в ума си, други – в сърцето си, но още не са Го намерили. Човек може да намери Бога, като спре вниманието си върху всички хора, които също като него търсят Бога. Те трябва да бъдат в положението на ученици, които гледат към учителя си, какво той прави. Учителят има пособия, с които си служи. И ученикът гледа към тези пособия, ползва се от знанията на своя учител. неговият учител гледа към друг учител; той пък към друг свой учител и т.н. Ученикът трябва да черпи знанията си от мястото, където учителят черпи знания. От това място всички същества черпят знанията си. Отправи ли човек ума си към посоката, където всички същества се отправят, той ще придобие толкова, колкото би придобил, ако чукаше хиляди години на едно и също място. Този е единственият начин, по който човек може да познае Бога. И след това той ще каже: разбирам вече, какво нещо е Бог, какво нещо е Любовта! Казвам: ученикът трябва да отправя мисълта си в посоката, където учителят му отправя своята мисъл. В това се състои спасението на света. Не постъпва ли ученикът като своя учител, нищо не е в състояние да му помогне. Подигнете мисълта си нагоре! – там е вашето спасение. Каквото друго да ви говорят – не вярвайте. Отправете мисълта си нагоре, където и богове, и херувими, и ангели, и светии, и майки, и бащи, и праведни, и грешни, и животни отправят своята мисъл! Наблюдавайте щуреца, да видите, как той, с всички заедно, отправя мисълта си към Бога. Гледате го, седи пред дупчицата си, мисли нещо. Какво мисли? – Отправя ума си нагоре.

Казвате: щурецът е глупаво същество, той не съзнава, какво прави. – Не е глупав щурецът. Той мисли за Бога и си казва: само мисълта ми за Бога е в състояние да ме изкара от тази дупка. Днес мисли за Бога, утре мисли, докато един ден се види вън от своята дупка, преминал в по-висока форма на живот. Следователно, само

мисълта към Бога е в състояние да извади човека от ограничителните условия, в които се намира. Тази мисъл ще го освободи и от дълговете му. Слезе ли Бог между хората, Той всичко ще направи. Той ще ги спаси. Той ще оправи света. Няма друга философия за живота, освен тази. Някой казва: как да разбере тази работа? Няма какво да разбираш, ще отправиш мисълта си там, където всички живи същества отправят своята мисъл. Разбирането ще дойде отгоре, както и благословението. Когато в дома ви дойде някой пътник, гладен, жаден, измръзнал, вие питате ли го, откъде идва? Първо го поканвате при огъня, да се стопли; после му давате чаша гореща вода или чай, да накваси гърлото си; след това му давате да се нахрани; и най-после, като си почине добре, той сам започва да ви разправя, откъде идва и какво е преживял.

Нека тази мисъл – мястото на Бога – бъде за вас нещо скъпоценно, без което не можете. Нека тя стане за вас талисман. Имате ли този талисман в себе си и като се давите и помислите за Бога, ще се спасите.

Утре сутринта ще се качим на новия връх, където разчистихме пътя – там да се помолим и благодарим на Бога. След това ще отидем на Бъбрека (V езеро), да измием ръцете и краката си от дългия път. Докато човек търси Бога, краката му са все кални. Щом Го намери, той измива краката си. Измиването на краката, не външно, но вътрешно, представлява емблема в човешкия живот. Когато човек намери Бога, за нищо вече не мисли. Той всичко е постигнал. Какво ще стане с умрелите, с бедните, със страдащите, той за нищо вече не мисли. В Божествения свят няма умрели, няма бедни, няма страдащи. Там всичко е оправено.

Беседа от Учителя, държана на 5 август 1931 г. 5:00 ч. с, Рила – Седемте езера.

ТЕЗИ ТРИ НЕЩА

Любовта е път за всички, които живеят за Бога.

Мъдростта е път за всички, на които Бог се изявява.

Истината е път за всички, които се учат да служат на Бога.

За размишление през деня ще вземете 25 ст., 5 гл. от Евангелието на Йоан: „Истина, истина ви казвам: иде час и сега е, когато мъртвите ще чуят гласа на Сина Божия и които Го чуят, ще оживеят“.

Нека тази сутрин остане паметен, незаличим образ в съзнанието ви. Както небето е чисто и свято, както сутринта е тиха и приятна, така да стане и в душата ви. Хубавото в тази сутрин говори за Божието присъствие. Този ден е Божи ден и затова трябва да остане за вас жив образ, както слънцето е живо. Нека в душите ви бъде тъй светло, тъй чисто и ясно, каквото е днешното слънце.

Казвам: ако Любовта е път за всички, които живеят за Бога; ако Мъдростта е път за всички, на които Бог се изявява и ако Истината е път за всички, които се учат да служат на Бога, ще бъде така, както ви пожелавам, без никакво изключение. Явят ли се облаци на небето, това показва, че се срещат две или повече противоположни въздушни течения, т.е. в атмосферата стават известни сблъсквания, или отклонения. Същото може да се каже и за живота на човека. Щом човек се отклони от Бога, т.е. от пътя, в който е поставен да върви, той непременно ще се забърка в някакъв клек или храсталак, вследствие на което дрехите му ще почнат да се късат. Върви ли човек в правия път, всеки ден от живота му ще бъде като днешният. С други думи казано: всеки ден от живота на човека трябва да бъде ден, в който Любовта царува; любовта пък е пътят на живота. Всеки ден от живота на човека трябва да бъде ден, в който Божията Мъдрост се изявява.

Всеки ден от живота на човека трябва да бъде ден, в който Истината го учи да служи на Бога.

Сега, всички трябва да знаят, че този час, в който сме се събрали, е часът, в който всички същества отправят ума си към Бога. Щом всеки приеме това, което му е необходимо, небето се покрива с леки облаци. Облаците са необходими за предпазване от изпаряване на това, което е придобито. Следователно, когато времето е облачно, туй показва, че хората са взели нещо от това, което излиза от Бога и слизат на земята, да работят. В това отношение, облаците са емблема в живота. Те са благо за хората, защото преди тях всеки е взел, каквото му е нужно и богат, доволен се връща на земята, да разработва придобитото. Щом се заоблачи, не само хората се радват, но и животните, и растенията. Изобщо, който забогатява, той е доволен от облаците, защото те го закриват от погледите на хората.

Сега, като говоря за хубавия ден, у мнозина, по стар навик, се явява мисълта: за кого е създаден този хубав ден? Казвам: радвайте се, че Бог е създал такъв ден, като днешният! Радвайте се, че всички живи, разумни същества са събрани тук, да отдадат слава на Бога! Радвайте се, че и вие участвате заедно с тях, в отдаване слава на Бога! Някой казва: кое ли място заемам в събранието, между разумните същества? Всеки човек заема точно това място, което му се пада. Казвате: утре ще имаме ли такъв ден? Защо трябва да мислите за утре? Един ден ви трябва само, а не много дни. Много дни са товар за човека. Колко извори са нужни на човека? Един извор му е достатъчен. По-добре е човек да пие вода от извор, на който водата е чиста, кристална, отколкото да пие вода от сто най-хубави щерни. Този хубав ден, единствен в живота ви, трябва да носите навсякъде. Дали ще отидете в София, или в друг град, дали ще отидете в България, или в друга държава, носете този ден със себе си. Ако не

можете да го носите навсякъде със себе си, все едно, че не сте идвали на Рила. Не е достатъчно да занесете този ден в София, но София трябва да живее в този ден! Не е достатъчно да занесете този ден навсякъде в света, но целият свят трябва да живее в този ден! Този ден включва всичко в себе си. Каквото придобием този ден, всичко трябва да занесем със себе си, да го пръснем между хората. Казвате: ами, ако слънцето залезе? Ако днес слънцето залезе, това показва, че този ден е бил обикновен. Слънцето на този ден никога няма да залезе! За този ден, именно, е казано в Писанието: „И слънцето не ще зайде вече“.

И тъй, три неща ви желая: нека Любовта у вас бъде запалена, да носи живот! Нека Мъдростта у вас бъде запалена, да носи Божията светлина! Нека Истината у вас бъде запалена, да ви научи, как да служите на Бога! Който служи на Бога, само той може да бъде свободен. Никой не може да зароби свободният човек. Никой не може да разклати свободният човек. Човек може да живее, както иска; той може да работи, както иска; обаче, човек може да бъде свободен, само ако служи на Бога. Да бъде човек свободен! – този е смисълът на живота. Който служи на хората, той не е свободен човек. Комуто хората служат и той не е свободен. Казано е за Бога: „Възлюбил е Истината в човека“. Защо? – Защото Истината подразбира вътрешно служене на Бога, което е в сила да направи човека свободен.

Следователно, ще дойде новият живот – Любовта. Ще дойде новата светлина – Мъдростта. Ще дойде новото служене – Истината. Тези три неща се включват в днешния ден.

Сега, ще слезем долу на бивака, да закусим малко, да увековечим този ден, да стане паметен за нас; след това ще отидем на „Езерото на чистотата“.

Тук, при това езеро, ще прочета няколко стиха от Евангелието на Матей, 19 глава.

А Исус рече на учениците си: „Истина ви казвам, че мъчно ще влезе бог в Царството небесно“. (- 23 ст.). Защо казва Христос, че богатият мъчно ще влезе в Царството небесно? – Понеже богатият, според богатството, което има, придобива много грехове. Когато човек иска да стане богат, той много се огрешава. Ето защо, този стих, преведен на друг език, означава: мъчно ще влезе грешен човек в Царството небесно. Защо? – Защото греховете и престъпленията му ще го задържат, те няма да го пуснат в Братството небесно. В този смисъл думата „богат“ подразбира човек, пълен с грехове и престъпления. Това подразбирал Христос в цитирания стих. Следователно, с такова богатство никой не може да влезе в Царството небесно. Това богатство отдалечава човека от бога. Богатството е най-голямото благо, към което хората в света се стремят. Те нямат по-висок идеал от този. В света само богатият човек се ползва с уважението и почитанието на хората. Обаче, рече ли човек със земното богатство да влезе в небето, камилата ще го превари в пътя му. Затова, именно, Христос казва: „По-лесно е да мине камила през иглени уши, а не богат да влезе в Царството Божие“. (- 24 ст.). На небето богатият не може да се ползва с такова уважение и почитание, каквото има на земята.

И тъй, съществуват два диаметрално противоположни живота: земен живот, с обикновени разбирания и небесен живот, с по-високи разбирания. Няма да обяснявам тези въпроси, но трябва да имате предвид, че всичко в света е строго определено, а не механически. За пример, слънцето върви по определен път; растенията растат по определен път; реките текат по определен път; ветровете духат по определен път; изобщо, всичко което се случва в живота на човека, е точно определено. Обаче, хората съзнателно, за свои лични облаги, изменят този определен път на нещата. За пример, те срещат някоя

вадичка и като видят, че водата и е добра за воденица, отклоняват я от пътя и, като я използват за работа. Някое дърво по естество е киселец, дивачка, но опитни земеделци и градинари го присаждат с някое благородно дърво и с това го видоизменят. Те могат да го видоизменят в каквото дърво искат. По същия начин много хора са присадени с калемки, които не отговарят на тяхното първично естество. Много деди и прадеди са работили върху тях и така са ги изменили, че те се чудят на себе си, сами не се познават. Те приличат на квачка, която насаждат с кокошки, пачи и юрдечи яйца. Като се излюпят яйцата, малките тръгват подир нея и тя се чуди, какъв е този разнообразен народ, който я следва. Като дойдат до някоя река, патенцата и юрдеченцата се нахвърлят във водата и започват да плуват. Квачката седи на брега, чуди се и казва: Божия работа е тази! После юрдеченцата излизат от водата и хвъркват из въздуха. В същото положение се намират и съвременните хора. Те замислят една работа, взимат предвид ред условия, но в края на краищата, се намират пред изненада: патенцата им влизат във водата, някои от юрдеченцата им хвъркват във въздуха, а с тях остават само пиленцата.

Питам: какво представляват патенцата и юрдеченцата в живота на човека? Те представляват неговите груби желания, които влизат във водата. Обаче, няма по-големи страдания от живота във водата. Там е цял ад! Във водата се вършат големи престъпления, за които няма никакъв съд. Там няма никаква култура, никакъв морал. Рибите, например, се гълтат цели едни други. Съвременните хора използват водата за различни цели, а също така и като средство за чистене. Защо хората пият вода? – За да ги изчисти от онези престъпления, които някога са вършили във водата. Тя чисти по особен начин, вследствие на което представлява изкупително средство.

Казвам: в края на краищата, у човека трябва да остане само Божественото. Всички останали неща у него са пособия, дадени само за известно време. Войникът трябва да има пушка и нож, но само когато отива на бойното поле. Отива ли на църква, да се моли, пушка и нож не му трябват. Писарят има нужда от перо и мастило, когато е в канцеларията; щом отиде на църква, перо и мастило вече не му трябват. Когато търговецът върши своите търговски операции, той има нужда от торба, пълна с пари; обаче, отиде ли на църква, още отвън пазачите взимат торбата му и казват: тук ще оставиш парите си! В църква търговия не се върши. Ето защо, погледнете ли пред входа на църквата, ще видите цели купове от оръжия, от пера и мастила, от торби с пари и т.н. Който отива при Бога, той трябва да се освободи от всички занаяти и изкуства, които е придобил в живота си и да влезе при Него само с това, което Бог някога му е дал. Какво е дал Бог на човека? – Един запален, светъл ум и едно запалено, благородно сърце. Следователно, богатството на съвременния човек се състои в това, което умът и сърцето съдържат в себе си. Всички придобивки, вън от придобивките на сърцето и ума, остават настрана. Когато войникът излезе от църква, той взима ножа и пушката си и ги употребява, където стане нужда. Когато писарят излезе от църква, той взима перото и мастилото си и отива в канцеларията да пише. Когато търговецът излезе от църква, той взима торбата с парите си и отново започва да търгува. Когато орачът излезе от църква, той взима ралото и мотиката си и започва да оре земята.

И тъй, едно е важно за вас: да знаете, че всички хора заедно съставят един общ организъм, на който те са удове, както са удове корените, стъблото, листата и клоните на дървото. Всеки човек трябва да знае за себе си, какъв уд от дървото е и на кое място е поставен. За пример, ако е клон, той трябва да знае, голям ли е, или малък; на

каква посока гледа – на изток, запад, север или юг. Знае ли човек това нещо, той ще знае още, доколко зависи от другите хора. Зависимостта на един човек от друг се определя от съприкосновението помежду им и от функцията, която изпълняват в общия организъм. Един човек е важен за друг дотолкова, доколкото той има известни отношения към него. Малките клончета са важни за големите дотолкова, доколкото те приемат Божието благословение отгоре и го предават на цялото дърво. Божието благословение, което идва отдолу, от земята, се предава на цялото дърво чрез корените. Вследствие на това, цялото дърво е в зависимост от своите корени. Значи, в един случай вие можете да бъдете полезен някому, а в друг случай той може да ви бъде полезен. Рече ли един клон да се отдели от цялото дърво, зависимостта се нарушава и този клон в най-скоро време изсъхва. На същото основание, рече ли човек да се отдели от цялото и той вече изсъхва, не може да бъде полезен, нито на себе си, нито на другите. Службата и на малките, и на големите удове в цялото е еднакво важна. Защо малкото клонче трябва да се сили, непременно да стигне големия клон? За всяко клонче е определено, колко трябва да израсте. При това, неговото растение е в зависимост от цялото дърво, както и от големите клони. Ако те растат и малкото клонче ще расте. Спре ли тяхното растение и малкото клонче спира. Колкото да се сили малкото клонче да стане като големия клон, то никога няма да постигне това. Туй негово желание няма да го ползва в нищо. По-добре е да бъдеш малко клонче на върха на дървото, но всякога да имаш плод, отколкото да бъдеш голям клон, без никакъв плод. По-добре е да имате в ума си една свещена идея и в сърцето си едно свещено чувство, на които да се радвате, отколкото да носите на гърба си големи богатства, като натоварено животно. Натовареният човек не е свободен. Свободата подразбира човещина, а в

животинските състояния няма закон. И за самите животни няма закон. Днес товарят едно магаре, утре го товарят и всеки ден увеличават товара му, без да има закон, който да определи, колко трябва да се товари. Също така могат да го бият, колкото искат – и за боя няма закон. Казвам: всеки човек е изложен на мъчения от старите си господари. Искате ли да се освободите от тях, трябва да признаете, че единственият господар в света е Бог. Признаете ли Бога за свой господар, юларите от главите и букаите от краката ви ще паднат. Тогава ще вършите работата си без остен, без външно насилие. Това значи свобода! Господарят само ще ви запита: разоряхте ли нивата? – Разоряхме. – Ожънахте ли я? – Ожънахме. Към тази свобода, именно, се стремят днес всички народи, както и всички хора по лицето на земята. Обаче, тази свобода се придобива при правилно разбиране на отношенията на частите към цялото и на цялото към частите. Научи ли човек, какво място заема в цялото, т.е. разбере ли отношенията си към Бога, той ще се освободи от всички ограничения. Само по този начин човек ще дойде до пълнолетието на своя живот. Иначе, той всякога ще се намира в положението на малко, безпомощно дете, или в положението на бобен човек. Колкото повече давате на болния, толкова повече той се разстройва. Обаче, ако изберете за болния човек храна, която му подхожда, той от ден на ден ще се подобрява.

Следователно, както храната на човека всеки ден трябва да се подобрява, така и знанието, и мъдростта всеки ден трябва да се подобряват. Не се ли подобряват, ще дойдете до положението, в което Соломон изпаднал и ще кажете като него: „Суета на суетите, всичко е суета!“ Аз тълкувам думите му: знание, без любов е суета на суетите. В това знание няма никакви постижения. Истинското знание се постига за всеки човек по специален път. Както слънцето върви по свой определен път, така и вие трябва да вървите по пътя, който Бог

ви е определил. Никой няма право да се отклони от този път! Докато сте в пътя, ще имате Божието благословение. Щом се отклоните, върху вас ще дойдат ред нещастия. Всяко нещастие се дължи на някакво отклонение. Докато сте в пътя, вие сте свободни; отклоните ли се, изгубвате свободата си и не знаете, накъде вървите. Докато пръстът е на ръката ви, последната се ползва с вашето уважение и почитание; отрежете ли пръста си и ръката ви изгубва своето уважение и почитание. Ето защо, уважението и почитанието на човека зависи от съзнанието му, че той живее в Бога, заема определеното от Него място и върши своята работа. Казвам: главното нещо, което трябва да занесете в домовете си, като спомен от прекарването си на Рила, е да проникне у вас идеята, че както слънцето, звездите, луната и останалите планети имат свой определен път на движение, така и вие имате свой определен път, който неизбежно трябва да следвате. Слънцето, например, всяка сутрин изгрява точно на определено време и вечер залязва пак на определено време. То никога не изгрява и не залязва по-рано или по-късно от определения за него момент. Толкова хиляди години, как слънцето изгрява и залязва, обаче, никога досега то не се е отклонило от своя път, нито е прибързало или закъсняло в движението си. Знаете ли, какво ще стане с живота на земята, ако слънцето се отклони от своя път? Голяма катастрофа ще настане на земята, даже при най-малкото отклонение на слънцето от неговия път. Въз основа на същия закон, голяма катастрофа ще настане в живота на човека, ако той се отклони от пътя, който Бог му е определил. Когато човек се намери пред такава катастрофа, всичко за него е изгубено и той живее като в пустиня. Той се лишава от най-хубавите си мисли и чувства, от всичко благородно и възвишено. Затова, именно, никаква сила не трябва да бъде в състояние да отклони човека от пътя му. Това

положение на човека говори за абсолютната му вяра в Бога. Върви ли човек в пътя си, всяка работа, която му се дава, е свещена. При това, всяка работа трябва да принесе своя плод.

Това е разбирал Христос, когато изказал стиха: „Всяка пречка, която не дава плод, отрязва се и се хвърля настрана“. В това отношение и животът се осмисля дотолкова, доколкото ние пренасяме плод в цялото. Когато човек работи за Бога, той е ценен и за светлите духове на небето, както и за добрите хора на земята. Тогава всички са готови да му помагат, да му се притичат на помощ, когато той се намира в нужда. Отклони ли се от пътя си, всички го изостават, всички го забравят. Не е ли същото и с хора, които живеят и работят само за себе си? Докато човек е богат, всички му се кланят, почитат го; западне ли, всички го изоставят. Има ли човек някакви блага в себе си и хората се трупат около него; изгуби ли тия блага, всички го изостават. Кой е причината да изгуби човек богатствата и благата си? – Дяволът. За него е казано в Писанието: „Крадецът не идва, освен да открадне, погуби и заколи“. Той дава лоши съвети на хората, докато ги бутне в някакви несигурни предприятия. Те изгубват богатствата си и остават съвършено бедни, немили-недраги за всички. След това той ги оставя сами да плащат дълговете си. Колкото полици е подписал дяволът, все на тяхна сметка ги остава. Това показва, че този стар господар обича своите поданици. Със своята любов той е одрал досега най-малко по 200 кожи от гърба на всеки човек. Че той обича хората, се вижда по това, където снима кожата им – има какво да вземе от тях. Много цървули е направил той от човешките кожи. Обаче, не знаейки, защо хората обичат своя стар господар, който, със съветите си, ги е довел до крайно осиромашаване. Казвам: ако при сегашния живот хората знаеха, какво има да им се случи, те щяха съвършено да се обезсърчат. Сегашният живот е основан на фалшива

основа, на вътрешно безправие. Външно, този живот е построен върху ред правила и закони, но в него липсва вътрешна законност. Банкерът, за пример, дава пари на хората, услужва им, но в себе си той има предвид, че срещу това ще вземе една голяма лихва, най-малко 25 %. Значи, зад неговата услуга се крие някакво користолюбиво желание. И това не е лошо, но престъпление е, когато съвършено използват някой човек. Когато човек работи цял ден, той има право да очаква известно възнаграждение, но няма право да използва другите. Сега, мисълта, която искам да оставя, е да се пробуди съзнанието ви, да бъдете благодарни на всеки, който ви услужва, или дава нещо от любов. Тази любов идва от Бога. Този човек е проводник на Божията Любов. Обаче, дойде ли някой при вас и започне да се хвали, че той ви направил някаква услуга, или някакво добро, този човек не говори истината. Христос казва: „Аз не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Отца, Който ме е проводил. Аз дойдох да ви разправам това, на което Той ме е научил. От благото, което Той ми е дал и на вас давам“. И след туй ще дойде някой да разправа, че ви дал толкова и толкова пари, или че ви направил еди какво си добро и т.н. Този човек не е застанал на сигурна почва. Той работи с чужди капитали, които представя за свои. Проповедник казва на един от богомолците: ти знаеш ли, че аз те обърнах към Бога? – Зная. Какво искаш след това? Аз ти благодаря, но и ти, от своя страна, благодари на Бога, че ти е дал възможност да се проявиш. Обаче, всеки ден да ми разправяш едно и също нещо, не мога да търпя.

Много от съвременните проповедници постъпват със своите пасоми, както един адепт постъпил с един свой ученик, когато занимавал по окултните науки. Като преподавал на ученика си някакъв урок, той слагал на масата пред него едно от най-хубавите

яденета и казвал: това е царско ядене, но ти не си достоен още за него. Адептът седял пред масата и сам изяждал яденето, а ученикът поглеждал само към него, но знаел, че не е достоен за такова царско ядене. Ученикът често запитвал учителя си: кога и аз ще бъда достоен, да хапна от царското ядене? – Не зная, ще видим. Ако беше достоен, щеше да ти се даде от това ядене. Днес и проповедници, и философи, и писатели – всички говорят за любовта, но всеки я задържа за себе си, счита, че другите още не са достойни да вкусят от нея. Любовта е царско ядене. Който говори някому за любовта, той му показва едно царско ядене, като добавя: не ти е дошло още времето да вкусиш от това ядене. Значи, за този, който слуша, още не е дошло времето. Какво направил този ученик най-после? Един ден, както седял пред пълната чиния на своя учител, обърнал се към Бога със следната молитва: Господи, десет години вече, как усърдно Ти служа. Не съм ли достоен вече да вкуся от това царско ядене? Докога ще бъда зрител само на тази царска трапеза? Един ангел отговорил на молитвата му по следния начин: утре, като отидеш при учителя си и той пак сложи пред тебе царско ядене, без да ти даде от него, дигни внимателно учителя си от стола, седни на неговото място и изяж яденето в паницата! Ученикът харесал този съвет и така постъпил. Като отишъл при учителя си, последният пак сложил пред себе си чиния с царско ядене, но в момента, когато се готвил да яде, ученикът леко го подигнал от стола и седнал на неговото място, като казал: Учителю, в името на твоето достойнство, днес ще ям от царското ядене; аз вече съм от достойните ученици.

Днес, във всички съвременни хора се крие по един от тези адепти, който казва: Господ е далеч от хората; любовта още не е за вас; вие не сте достойни за царското ядене; знанието не е за вас; вие сте малки деца още, не сте готови за красивите Божии работи.

Казвам: дигнете вашите учители от тронове им и седнете на техните места. Започнете след това да се храните с яденето на любовта! Дигнете вашите учители от тронове на мъдростта и започнете да се ползвате от светлината на знанието! Дигнете вашите учители от тронове и истината и започнете да служите на Бога! Дошло е времето за това! Първото ви служене ще бъде към вашите учители, които свалихте от тронове им, защото те са инвалиди. Питам: кой човек е инвалид? – Който се обезсърчава и мисли, че от него нищо няма да стане. Този човек предава своето обезсърчение и на другите хора. Какво прави земеделецът, когато първото посято семе не израства? Той обезсърчава ли се? Не, той разорава нивата добре, изхвърля старото семе навън и посажда ново. Казвам: време е вече да се ликвидира със старото, да се изхвърли навън и да се замести с ново! Всичко, което досега е измъчвало човека и внасяло смут в душата му, трябва да се изхвърли навън и замести с нещо ново.

Казвате: какво ще внесе новото? Новото ще внесе мир, радост и веселие в душата на човека. Искате ли постепенно да дойдете до това положение, всяка сутрин отправяйте ума си към Бога! Велик е този момент, защото тогава малки и големи, добри и лоши същества отправят мисълта си към Бога и придобиват нещо. В този момент и звярът е добър. След това всеки проявява естеството си. Следователно, когато някой човек е добър, това показва, че или е отправил мисълта си към Бога, или без да е направил това, той е добър, защото естеството му е такова. Значи, човек може да бъде добър по две причини: или когато Бог работи в него, или когато човек работи в бога. За пример, срещате някоя майка и наблюдавате отношенията и към нейното дете. Тя е нежна, внимателна, добра към своето дете. После, среща друго някое дете, но към него вече не е тъй нежна, тъй

внимателна и добра. Защо? – В първия случай Бог работи в нея, а във втория случай тя не работи в Бога. С други думи казано: в първия случай тя отправя мисълта си към Бога, а във втория случай не отправя мисълта си към Бога.

И тъй, две положения са необходими за човека: да бъде добър, когато отправя ума си към Бога и да бъде добър, когато не отправя ума си към Бога. Първото положение е особено необходимо, за да дойде второто. Когато човек почувствува, че не е добър, нека отправя ума си към Бога, толкова по-добър става. Да отправя човек ума си към Бога, това подразбира смяна на състоянията. По този начин човек придобива съвършенство. Съвършен човек е онзи, който и като не мисли, и като мисли за Бога, всякога е добър. Съвършен човек е онзи, за когото Бог всякога е добър, но и той всякога е добър за Бога. Когато Бог е у нас и работи за нас, ние всякога сме добри. Обаче, от нас се изисква и когато ние сме у Бога и работим за Него, пак да сме добри. Във втория случай е забелязано, че тогава, именно, повечето хора не са добри. В това отношение, човек трябва да се поучи от Бога, да стане добър и тогава, когато работи в бога, както е добър, когато Бог работи в него. Повечето хора днес са всякога добри, когато Бог работи у тях, но не са всякога добри, когато те работят у Бога. Като знаете това, ще различавате добрия човек по естество от временно добрия и ще се стремите да придобиете първата доброта. Щом знаете това, ще работите съзнателно, ще прилагате, ще се учите, както от опитността на миналото си, така и от знанията, които сега придобивате.

Казвам: за човека са важни стремежите на неговата душа и на неговия дух. За човека са важни неговите дарби и способности, които всеки ден трябва да се разработват и да растат. Тези неща могат да се постигнат, като вървите в пътя, който Бог ви е определил. По-лек път от този няма. Да прави човек зло е по-мъчно, отколкото да върви в

пътя, който от векове още му е определен. Представете си положението на човек, който замисля да открадне от някой богат човек една сума от 100-200 хиляди лева. Където ходи, той все крои, плува, как да се добере до тия пари. Цяла година ходи, обикаля около къщата, гледа към прозорците, все мисли, как да извърши кражбата, без да го уловят. Идва му на ум най-после да се запознае със слугите на този богат човек. Запознава се с един, с втори, с трети, изучава ги, иска да разбере, кой от тях би могъл да се подкупи. Целият план му коства време, усилия, тревоги, страх. Обаче, рече ли човек да направи добро, то няма да му коства нищо: нито страх, нито тревоги, нито смущения. Крадецът се безпокои, че ще открият плана му, че ще го уловят и т.н. Ако човек, който мисли да направи някакво зло или престъпление, би използвал тази енергия и това време за някаква добра, полезна работа, той би учудил хората с това, което може да направи. Рече ли да служи на злото, в края на краищата, пак ще го уловят, ще го затворят, да лежи около десетина години. Какво печели този човек със злото? – Той губи, а не печели.

И тъй, пътят, който Бог е определил за хората, е десет пъти по-добър от този, по който те сега вървят и живеят. И сега, от съвременните хора се изисква геройство, да вървят в новия път. С други думи казано: да се върнат в пътя, от който са се отклонили. Само по този начин те поставят здрава основа на своя земен живот. Тогава и при най-лошите условия да изпаднат, те всякога ще запазят своето равновесие. Корабът им ще се люшка всред развълнуваното море, но вълните няма да го пробият и той благополучно ще стигне на пристанището, благополучно ще стъпи на твърда почва.

Беседа от Учителя, държана на 6 август 1931 г., 5:00 ч. с, Рила – Седемте езера.

ДЕН НА БОЖИЕТО ИЗЯВЛЕНИЕ

Послание към коринтяните 13

„Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти или кимвал, що дрънка (- 1 ст.). Значи, ако Бог не е в човека, т.е. ако човек няма любов в себе си, всички останали неща в живота му, не струват – нищо не го ползват.

„Любовта не дири своето си“. (- 5 ст.). Действително, който дири своето, той не е в любовта. Само егоизмът дари своето.

„А сега остават тези трите: вяра, надежда, любов; но най-голяма от тях е любовта“. (- 13 ст.). Следователно, в надеждата е физическият свят; във вярата – духовният свят, а в любовта – Божественият свят. Всичко излиза от любовта, от Божествения свят. Когато хората говорят помежду си за любовта, това е само отчасти, а което е отчасти, то ще се прекрати. Когато капката вода е оставена сама, тя лесно се оцапва. Когато тази капка влезе в цялото, тя се изчиства, бистра става. Същото може да се каже и за любовта. Когато любовта е отчасти, тя се цапа и се прекратява. Ето защо, човек трябва да се стреми към Божията Любов, която е цялото и която никога не се цапа.

Сега, като се проповядва новото учение, мнозина намират, че то е трудно за изпълнение. Защо? – Има причини за това. Каквото яде болният, все му е неприятно. И най-хубавата храна да му дадат, той казва: не струва това нищо. Здравият човек, обаче, всичко харесва. Следователно, докато човек е болен, той нито разбира храната, нито може сам да я избира. Кой са болни хора? Които вършат грехове и престъпления, те са все болни хора. Докато човек греша, той не може да разбере Божията Любов. Любовта носи живот, а човекът на греха не може да разбере живота. И болният не може да разбере живота, както

и човекът на греха не го разбира. Дават на болния едно ядене, той е недоволен. Дават му друго ядене, той пак е недоволен. Той намира, че всички хора около него са виновни, че не са сготвили, както трябва. Други пък са невнимателни към него, не го погледнали, както трябва и т.н. Големи са изискванията на болните! С една дума казано: грехът е болезнено състояние, а любовта – здравословно състояние. Когато човек проявява любовта правилно, тогава той разбира смисъла на живота. Правилното проявление на любовта, непременно изисква чистота.

Някой казва: дай ми да пия вода от твоето шише! Казвам: по-добре иди на някоя чешма, или на някой извор, там да се напиеш, отколкото да пиеш вода от моето шише. Колкото да е прясна и чиста водата в моето шише, все пак тя не струва толкова, колкото водата на извора. Питам: трябва ли и вие да пиете вода от вашите шишета? На всички препоръчвам: изсипете водата от вашите шишета, идете с тях на чешмата или на извора и ги налейте с чиста, свежа вода. Да давате вода от вашите шишета на другите хора, това подразбира да се явявате като техни учители. Ето защо, най-добре е човек да пие вода направо от извора. Пазете се от учения, които покваряват ума и сърцето на човека! Който иска да се наложи на хората със своето учение, той им дава да пият вода от неговото шише. Колкото и да е чиста тази вода, тя е недостатъчна, не може да задоволи човека напълно. Всички деления между хората се дължат, именно, на водата в техните шишета. Тези деления пък създават страданията. Такива деления имаше още в първите времена на християнството. Мнозина проповядват за Бога, но в тия учения все липсва нещо. Те започват добре, свършват зле. За пример, някой слуга изпълнява добре волята на господаря си: каквото господарят му каже, той върши всичко, както трябва. Не се минават две години, слугата обира господаря си и заема

неговото място. Слугата става господар, а господарят – слуга. Същото става и в духовния свят. Някой проповядва на хората за Бога, но в края на краищата, ги обира. Туй е духовно обигане. Какво показва това? – Когато господарят осиромашава, слугата е безчестен; когато господарят забогатява, слугата е честен.

И тъй, докато човек расте в любовта и докато мислите, чувствата и постъпките му са чисти, той забогатява и се разширява във всяко направление. Почне ли любовта да намалява, мислите, чувствата и желанията на човека губят своята чистота. Вследствие на това, той постепенно осиромашава. Истинско растене има само в Божията Любов, Мъдрост и Истина. Следователно, човек расте, именно, в тия три свята. Същият закон се отнася и до физическия свят. Където има топлина, светлина и свобода, само там има растене. Вън от тези условия, никакво растене не може да има. Обаче, не се минава много време, настъпва обратният процес – процесът на остаряването. Кога човек остарява? – Когато минава през живота на своите деди и прадеди, в който има ред грехове и престъпления. Този живот е винаги в разрез с Божията Любов. Искан ли човек да отиде при Бога, при своя единствен Баща, той трябва да се откаже от живота на своите деди и прадеди, да заживее в Любовта. Дойдат дядо му, баща му и казват: синко, ти мене трябва да слушаш, аз съм те родил! Не, бащата трябва да каже на сина си: синко, ти трябва да слушаш Бога и да изпълняваш Неговата воля. Ти си излязъл от Него, Той е твой Баща. След това бабата отива при дъщеря си и казва: не бой се, дъще, аз ще ти кажа, как можеш да станеш щастлива. Казвам: бабата сама не е щастлива, а дъщеря си ще направи щастлива. Днес всички хора търсят и очакват щастие от нещастните. Кое може да направи човека щастлив? Днес сте богати, утре – осиромашавате. Днес сте здрави,

утре – болни. Да очаквате на временното здраве, то е все едно да гоните Михала из горите.

Някой казва: аз искам да бъда свободен! Този човек иска да бъде свободен, а налага мнението си на другите. Вълкът казва, че иска да бъде свободен, а сграбчва едно агне от стадото, мята го на гърба си и бяга в гората. Питам вълка: на какво основание ти отнемаш свободата на агнето, а искаш свобода за себе си? Това не е свобода! В стария живот няма свобода. Който живее по старото учение, той винаги ще бъде роб на себе си и на условията. Такъв човек все повече и повече остарява, осиромашава, докато най-после умира и го занасят с кола на гробищата. Защо човек умира? – Защото не вярва в Бога. Каквото Бог му каже, той не вярва; каквото дедите и прадедите му кажат, вярва. Казвате: като умрем, нашите близки ще се молят за нас, ще изкупят греховете ни. – Остане ли други да се молят за вас, работата ви е свършена. Остане ли да пълните шишето си отвън, работата ви е свършена. Всичко, което се пълни отвън, отвътре се изпразва. Остане ли човек да се пълни от това, което излиза от хората, неговата работа е свършена. Каквото човек дава на другите, той пак го взима назад. Каквото бащата и майката дават, те пак го взимат назад. Според закона на прераждането, бащата дава тяло на своя син, но в друг живот той ще стане син или дъщеря на сегашния си син, който по този начин ще се изплати на баща си. В третото прераждане синът пак ще стане баща и т.н. В Божествения свят, обаче, не става това, понеже там няма смърт. За съществата от Божествения свят няма смърт, няма прераждане. Божественият живот е живот на съвършенство.

И след всичко това, хората се делят на черни и бели. Те казват: този е от черното братство, а онзи – от Бялото Братство. Казвам: който не върви по законите на Любовта, Мъдростта и Истината, той е

от черното братство. Който върви по законите на Любовта, Мъдростта и Истината, той е от Бялото Братство. Истината дава свобода на човека. Любовта също така го прави свободен. Питам тогава: ако обичате някого, трябва ли да го заробвате? Ако обичате някого, трябва ли да го измъчвате? Трябва ли господарят да измъчва своя слуга? Той го праща дърва да реже, лозето му да прекопава, нивата да оре, а наесен се радва на хамбари, пълни с жито. За господаря е добре, но какво ще бъде положението на слугата? Слугата пак остава беден и бос, с празни ръце. Същият господар днес одрал кожата на един вол, утре одрал кожата на друг вол и в края на краищата, забогатял, станал търговец на кожи и милиони спечелил. На търговеца е добре, но какво е положението на воловете. И този човек говори за онзи свят, за Бога, за ангелите, но като отиде там, не излиза, както мислил и проповядвал. Онзи свят е в Бога, а Бог е навсякъде. Няма защо да търсите Бога в онзи свят. Целият свят – и този, и онзи, е все Божи свят. Обаче, според степента на развитието си, хората различават три свята: физически или видим свят, който виждат около себе си; духовен свят или свят на чувствата и умствен свят или Божествен.

И тъй, който не служи на Любовта, на Мъдростта и на Истината, той служи на дявола. Дяволът обича да дере кожата на хората. Всеки човек, който има някакво користолюбиво желание в себе си, служи на дявола. Рече ли да служи на истината, дяволът казва: няма защо да говорите истината, няма защо да се придържате в Божиите закони. Вие трябва да бъдете свободни! Щом чуете тези съвети, вън или вътре в себе си, знайте, че те са дяволски и кажете: това не е твоя работа. Дръж учението за себе си, аз не искам да слушам съвети на даскал дявол. Който слуша съветите му, ще види, какви ще бъдат резултатите на неговия живот. Дом, построен по съветите и учението

на дявола, е построен на пясък. За такъв дом казва Христос, че той не може да устои на бурите и дъждовете.

Следователно, всяко нещо, което не е основано върху законите на Любовта, Мъдростта и Истината, ще се разруши. То е временно, преходно. Ако параходът, който сте построили, не почива на законите на техниката и най-слабите вълни ще го разрушат и той ще потъне в дълбочините на океана. Трябва ли да се качвате на този параход? Може ли компанията на този параход да осигури живота на пътниците? Знаете ли, колко страшно е човек да изгуби живота си! Изгуби ли живота си, едновременно с това той се лишава от условия за развитие. Защо бързате да се качите на този параход? – Искаме да отидем в Америка, да забогатеем, понеже там има много злато. – Почакайте, нека компанията направи един здрав параход! Бързате ли, вие можете преждевременно да потънете в дълбочините на океана, там да намерите нещастieto си, а не богатство. Такава е съдбата на всеки, който върви по учението на дявола.

Обаче, който върви според Божиите закони, той ще чуе в себе си тихия глас, който ще му проговори: Ела при мене, благословени, на тебе принадлежи Царството Божие. Следвай този път! Христос казва: „Идете вие, проклети, в дъното на ада!“ Кой са тези проклети? – Те са ония, които не са вървели по пътя на трите велики закона. И светии да са, и ангели да са, щом се отклонят от този път, те ще намерят дъното на ада. Няма по-голямо наказание за човека от това, да опита живота в ада! И тъй, внимавайте в пътя си! Следете, наблюдавайте, кой какво говори, за да различавате черния брат от белия. Който говори едно, а върши друго, той е черен брат. Белият брат върши това, което говори. Той и отвън, и отвътре е един и същ. Така постъпва и Бог. В Него няма лицеприятие. Любовта всякога е една и съща. Като говори, белият брат винаги има предвид, че се намира

пред лицето на Бога, Който претегля всяка негова дума, според законите на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Постъпва ли човек така, той всякога ще има одобрението на Бога.

Някой казва: Бог не ме обича. Питам: как искате Бог да ви обича? По какъв начин Бог трябва да прояви любовта си към човека? Когато човек е гладен, Бог ще го нахрани. Когато човек е гол, Бог ще го облече. Когато човек е болен, Бог ще го излекува. И най-после, когато човек няма дом, Бог ще му даде дом. Какво повече може да иска човек? Само за четири неща Бог може да мисли, да се интересува от човека: ако е гладен, ще го нахрани; ако е гол, ще го облече; ако е болен, ще го излекува; ако е без дом и дом ще му даде. Има ли човек тия четири неща, не му остава друго, освен да учи. Този човек е щастлив, няма защо Бог да мисли за него. За положението на този човек може само да се радваме – нищо повече! След всичко това, трябва ли Бог да дойде специално при този човек и започне да го хвали, че е добър, че е учен? Не е само той добър и учен. милиони хора има добри и учени, които очакват похвала, одобрение от Господа. Ако всички добри и учени хора се съберат на едно място, тогава Бог ще дойде при тях и ще им каже: вие сте много добри и учени хора. Питам: каква нужда има от тази похвала? Ако вие сте много добри и учени и ви похвалят, ставате ли по-добри и по-учени? Или, ако сте добри и учени, а някой каже, че не сте добри и учени, с това губите ли вашата доброта и ученост?

Казвам: при похвалата човек не придобива нещо повече от това, което има. И когато го корят, пак нищо не губи. Обаче, човек трябва да констатира фактите, както са – без преувеличение или намаление. Дадат ли ти един хубав плод, ще кажеш: този плод е хубав! Дадат ли ти един гнил плод, ще кажеш: този плод е гнил! Следователно, даваш ли някому една круша, за пример, трябва да я разгледаш от всички

страни и тогава да каже: заповядай една хубава круша! Изобщо, човек трябва да има определен морал за всички неща, да знае, какви са и какво представляват в даден момент.

Сега, като излизате сутрин, вие казвате: дано изгрее слънцето! Казвам: не е само физическото слънце, което трябва да изгрее. Освен него има още две слънца, които също така трябва да изгреят. Физическото слънце е слуга на другите две. Последните две слънца са по-важни от физическото. Щом изгрее физическото слънце, след него изгряват и другите слънца. В изгряването на тия слънца е смисълът на живота. Може ли човек да види изгрева на тия слънца, той ще бъде смирен, ще работи съзнателно върху себе си, ще изправя грешките си. Такъв човек не се обижда от истината, нито пък другите обижда. Той е свободен, но и другите не ограничава. Той пази своята чистота, но същевременно пази чистотата и на другите. Ако един човек не пази чистотата на другия, бил той мъж или жена, такъв човек няма никакво верую, никакъв морал. Ако изсмучете соковете на един човек, а после го захвърлите като парцал, това не е позволено! Не е позволено да се играе с духа, с душата, с ума и със сърцето на човека!

Помнете следното правило на Божественото учение: за много неща можете да накажете човека, но абсолютно не е позволено да си играете с човешкия дух, с човешката душа, с човешкия ум и с човешкото сърце! С чувствата на човека не може да се играе! Що се отнася до дрехите на човека, можете да го съблечете и да ги вземете, но абсолютно нямате право да разваляте, да покварявате в човека онова, което Бог му е дал. За първото престъпление ще ви съдят човешки закони, а за второто – и човешки, и Божествени. Същият закон се отнася и за самия човек. Никой няма право да покварява своето сърце, своя ум, своята душа и своя дух!

Казвам: човек трябва да бъде искрен в себе си – каквото говори, това да е в сърцето му. Затова е казано в Писанието: „Тези люде се приближават при мене с устата си и с устните си ме почитат, а сърцето им отстои от мене. Но напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески“. Следователно, Бог не се нуждае от лъжливи учения. Всеки учител трябва да проповядва Божественото учение. Не проповядва ли това учение, той не е от Бога. Учителят трябва да знае, че каквото проповядва, той се намира пред лицето на Бога. Щом е тъй, той всякога трябва да говори истината. Какво правят съвременните ученици? Те гледат външно да окажат най-голямо внимание и почитание към учителя си, а сърцето им е далеч от него. Поканят ли го между тях, ще му сложат най-хубаво ядене и най-хубави плодове, а после ще кажат: ако ние бяхме учители, така щеше да бъде и с нас. Това вече е изкушение. Дяволът изкушава учениците, а залъгва учителя, като му казва: виж, колко много те обичат учениците ти! Те слагат пред тебе най-хубави яденета. Обаче, истинският учител отговаря на неговите залъгвания по следния начин: той изважда от джоба си една круша или ябълка, взима парченце хляб и започва да яде, като не поглежда към ястията, сложени пред него. Той не се лъже. – Ама като тебе, няма друг учител в света. Учителят знае, че тия похвали са дяволски. Ако някой ученик иска да похвали учителя си, аз ще му кажа, как трябва да направи това. Нека отиде при някой беден човек и го покани у дома си да го стопли, нахрани и облече. След туй да му каже: това е учението на нашия учител! Ето защо, похвалата не се състои в четене на молитви и славословия. Обаче, ако този ученик срещне някого и за една обидна дума, казана от него, го набие, със своето поведение той кори учителя си. С тези примери, аз обръщам внимание на отношенията ви към Бога. Каквито са отношенията на човека към Бога, такива ще

бъдат отношенията му и към всички хора. Тази е философията на живота. Каквото друго и да каже, то не е истина. Искате ли някой да ви хвали, нека ви хвали чрез своите добри мисли, чувства и постъпки. Ако синът иска да хвали баща си, да го хвали по този начин. Ако дъщерята иска да хвали майка си и тя да я хвали по този начин.

Казвам: който хвали някого чрез своите добри мисли, чувства и постъпки, това не подразбира, че той няма право да изказва похвалата си и с думи. Той има право за това, защото и факти има на лице. Добрият ученик казва за учителя си: много добър е моят учител. Той ми посочи правия път, научи ме да върша волята Божия. Следователно, само онзи ученик има право да хвали учителя си, който изпълнява неговото учение; и само онзи учител има право да хвали ученика си, който му е дал ред доказателства, че правилно разбира и прилага неговото учение. Учителят дава на такъв ученик една хубава книга и казва: чети тази книга и прилагай! Като види, че ученикът прогресира в знанието, той му подарява втора книга, после трета и т.н. Учителят се радва на такъв ученик, а ученикът обича учителя си и работи усърдно за приложение на неговото учение. От невидимия свят държат сметка за успеха и поведението на учениците. Те често запитват учителя: как вървят твоите ученици на земята? Ако учителят отговори: мъчат се, трудят се, горе-долу вървят – такъв отговор не се приема. Езикът на учителя трябва да бъде определен. Той трябва да отговори точно, определено, положително. Ако и мене питат за вас, като ученици, ще отговоря с такъв определен език, какъвто вие досега не сте чували: нито ще ви хваля, нито ще ви коря, но ще кажа истината, каквато е всъщност. Аз имам всички фотографии на вашите постъпки, от първия ден на ученичеството ви до днес; ще представя тия фотографии на разумните същества от невидимия свят и ще кажа: ето, какво са правили моите ученици през

времето на своето ученичество. Ако ме питат за вас, аз не мога да премълча, но ще извадя тези фотографии, ще ги наредя по ред и ще кажа: ето, гледайте и сами съдете! Повече нищо не ме питайте. Ако нищо не ме запитат за вас, няма да вадя тия фотографии, нито пък ще говоря нещо.

Казано е: „Делата им ходят след тях“. Действително, делата ни ходят след нас. Те хвърлят отпечатък върху цялото естество на човека. Има ли нещо лошо в това? И моите, и вашите дела ходят след нас. Значи и мене ще фотографират, и вас ще фотографират. Няма нищо скрито-покрито в света. И мене фотографират, но и аз правя фотографии. Сега, аз желая всички хора да дойдат в единение, да придобият Божествена свобода. Който живее в тази свобода, той няма страх от нищо. Че някой щял да фотографира делата му, той не се смущава. Защо? – Защото делата му са чисти. Щом делата на хората са чисти, те всякога ще бъдат радостни и весели. Няма ли тази чистота в себе си, те ще бъдат изложени на ред мъчности и страдания. Аз желая хората да бъдат доволни, радостни и щастливи.

И тъй, три пътища има, по които човек може да достигне истинското щастие: пътят на Любовта, пътят на Мъдростта и пътят на Истината. Освен тях, други пътища няма. Вървите ли по тези пътища, където и да отидете, в рая или в ада, на този или на онзи свят, Истината е навсякъде една и съща. И адът, и раят са основани върху Истината. И този, и онзи свят са основани върху Истината. И дяволът обича Истината, както и ангелът. Един голям дявол учил едно малко дяволче, как да лъже хората. Веднъж дяволчето си послужило с този урок и спрямо своя учител. Дяволът му казал: слушай, лъжата на която те учих, ще прилагаш към всички хора, но не и към мен. На мен всякога ще говориш истината! Аз не обичам да ме лъжат. Значи, този голям дявол, който преподава уроци по лъжата, съзнава, че истината е

необходима в живота. Ето защо, каже ли някой, че на него трябва да говорят истината, а на други могат да говорят лъжа, той не мисли добро. Вие сами трябва да съзнавате, че и отвътре, и отвън трябва да говорите истината. Аз пък казвам: вие ще говорите истината и на мен, и на всички хора. Бог е Любов, Мъдрост и Истина. Следователно, вие ще проповядвате това учение и на мен, и на всички, а не само на едного. Както проявявате любов към хората, така трябва да я проявите и към мравките. Разбира се, любовта към човека се изявява по един начин, а към мравките - по друг начин. Какво иска мравката или мушицата от човека? – Да бъдете внимателни, да не я стъпчете и да и дадете няколко трошици – нищо повече.

Сега, всички трябва да бъдете истинолюбиви, да бъдете запалени свещи, защото сте проповедници на Божественото учение. Това учение не се ражда сега, то е съществувало от началото на Битието. Ако някой иска да знае, защо е създаден светът, той трябва да знае, че светът е създаден, за да се прояви Божията Любов, Мъдрост и Истина. Обаче, отидете ли между хората в света, няма да разправяте, защо е създаден светът, а ще бъдете носители на Божията Любов, Мъдрост и Истина. От това, което проповядвате, хората трябва сами да намерят причините за създаването на света. Само тогава проповедта ви е дала плод. Трябва ли англичанинът да се хвали, че е англичанин? Като се прояви той, всички трябва да познаят, че е англичанин. Трябва ли ученикът да се хвали, че е ученик на Всемирното Бяло Братство? От делата му трябва да познаят, какъв е. Един англичанин се напил малко и казал на един чужденец: знаеш ли, аз съм англичанин! Законът на Англия е закон на природата! Какво трябва да каже ученикът? Той трябва да каже: законът на Бога е закон на света! Законите на Любовта, Мъдростта и Истината са закони на света, закони на целия космос! Аз съм поданик на една

държава, чиито закони са общи за целия свят, но не и обратно. Мнозина казват: законите на хората са закони на Бога. това е абсолютно криво заключение. Божиите закони, във всички свои форми и изявления, са закони за целия свят, за всички държави, общества и семейства, както и за всички разумни същества. Тъй се състои великата истина, към която всички трябва да се стремят. Който разбира така нещата и ги прилага, той е в правия път на живота. В една от миналите беседи говорих за мястото на Бога, а днес – за изявлението на Бога. Бог се изявява чрез Любовта, Мъдростта и Истината. Следователно, днес е денят на Божието изявление. Този е пътят, по който всеки може да се добере до новия живот, до възкресението и да стане гражданин на Царството Божие. Вън от този път, човек е изложен на фалимент. В този път, обаче, може да очаквате всякакви постижения. Духът, който ръководи всички души, няма да ги остави да пропаднат. Желая на всички свобода, която дава условия за постижения на копнежите на душата. Някой казва: дали Учителят ни вижда, като грешим?

Казвам: за грешките, за престъпленията на хората аз затварям очите си. Дойде ли до техните добри дела, там отварям очите си на четири. Аз познавам хората по обратен път: не по техните грешки и престъпления, а по тяхното добро. Методът, с който си служа за познаване на хората, е положителен, а не негативен. Когато хората грешат и това е наука, но тя трябва да се остави настрана. За човека е важно, има ли любов в себе си, каква е тази любов и колко тежи. Когато ми говорят нещо за някой човек, аз го поставям на везни, претеглям, колко е неговата любов и го познавам вече. По този начин съм дошъл до много точни резултати. Ето защо, искате ли да вървите по този път, изучавайте хората чрез положителния метод. Само така вие ще запазите чистотата на вашия ум и на вашето сърце. Този път

води към Истината. По същия начин и Бог ни изучава. Значи, Бог ни изучава по пътя на доброто. Щом ни види, Той знае вече, какви сме. Любовта, Мъдростта и Истината определят мястото на човека. И тъй, според мен, хората трябва да се определят по Любовта, Мъдростта и Истината, които имат в себе си. Всичко друго вън от тях, оставам настрана, те сами ще се справят с него. Така и вие трябва да определяте хората, ако искате да бъдете свободни, смели и да имате съдействието на всички напреднали същества. Постъпвате ли така, ще имате Божието благословение, Божието одобрение. Какво по-хубаво от това, да ни погледне Бог, да ни се усмихне, да изкаже своето одобрение, че вървим в Неговия път! Мнозина искат да им се посочи специфичен път, по който да вървят. Не, специфични пътища няма. Пътят е един за всички. Ако е въпрос за специфичност, за това може да се говори само в приложението. Има наука, или школа за специфични методи за приложение на Любовта. Има специфични методи за приложение на Мъдростта. И най-после, има специфични методи за приложение на Истината. Обаче, тези методи не могат да се кажат тук. Те се прилагат във вътрешната лаборатория на човека, за която цел той трябва да се впрегне на работа. Както аз работя, така и вие ще работите.

Когато някой иска специфични методи, това подразбира, че той иска да знае начина, по който едно дърво може бързо да изникне, да израсте и да даде плод. И това може да се постигне, но не тук, на скалата. За тази цел вие трябва да влезете в лабораторията на природата, оттам да изучите методите, с които тя работи. Вие не вярвате в разумността на природата, в плодовете, в реките, в животните, в растенията, в хората, които разумната природа създава, а търсите начини за бързи постижения. Вие не вярвате в чудесата, които разумната природа върши, а сами искате да правите чудеса.

Когато някой търси бърз начин за развитие, той иска да постигне някакво чудо. Казвам: само онзи може да направи някакво чудо, който има абсолютна, непоколебима вяра в Бога, във възможностите на разумната природа. Щом вярвате в Бога, ще вярвате и в себе си, понеже Бог живее в душата на всеки човек. Ето защо, ако човек вярва в Бога, той ще вярва в себе си. Под думата себе си, аз не разбирам човека на ограниченията, на слабостите. Искате ли да постигнете нещо, кажете: Господи, Ти, Който си направил и създал цялата вселена, дай ми възможност да проявя Твоята сила, да създам и аз нещо, с което да Те прославя!

Следователно, кажете ли думата „аз“ в нея ще видите Божието присъствие. Дойде ли човек до това съзнание, той се е обърнал към Бога. Който не разбира значението на тази дума, той още не се е обърнал към Бога. Ония хора пък, които не разбират още значението на думата „аз“, при всяко нейно произнасяне, мислят, че те са творци, те са създатели на всичко, което ги заобикаля. Свещена е думата „аз“ и трябва правилно да се произнася. Думата „аз“ в българския език е така свещена, както е свещена в индусите думата „аум“, обаче и те не могат правилно да я произнасят. Само техните адепти могат правилно да я произнасят, но те не съобщават този начин на непосветените. Думите „ом, ам, аум, ум“ имат едно и също значение. Коя от тези думи е най-права, точно не се знае. Възможно е всички да са прави, а възможно е и всички да не са прави. Когато се научите да любите, да мислите правилно и да говорите истината, вие ще можете да произнасяте правилно думата „аз“. Докато сърцето ви не затрепти, докато умът ви не светне и докато не придобиете необходимата свобода, вие не можете правилно да произнасяте тази дума. Тя трябва да се произнася в нейната широта и смисъл. Казвате някому: аз ви обичам. Вие произнасяте тази дума, но сърцето ви не трепти, умът ви

не свети, а устата ви не говори истината. Щом думите нямат това съдържание, те излизат от цигулка, която скърца. Имат ли това съдържание, те са чистите, кристални тонове на цигулката. Чисти трябва да бъдат тоновете на цигулката! Правилно трябва да се движи лъкът по нея! Свобода трябва да има ръката, която държи цигулката!

Казвате: като ни се изнася истината строго, все едно, че ни се карат. Да се кара някой, това не е наука. То е стар метод, който нищо не допринася. По какво познавате, кога някой човек се кара? Какво нещо е караницата, аз не зная. В това отношение съм голям невежа. Аз бих желал да ми държите една лекция за караницата, да разбера, какво значи двама души да се скарат. Тя е особена наука. Чувам, че двама души се разговарят някак особено оживено: единият седи пред палатката, а другият – зад палатката. Чувам само: бър- бър-бър. Какво е това? Казват, че двама души се скарали нещо. Според мен, това са двама адвокати, които защитават две страни на едно дело. Най-напред започва единият: говори, убеждава другите, след което спира. После започва вторият: говори, разсъждава и той иска да убеди слушателите си. Адвокатите виждам: единият е пред палатката, а другият – зад палатката. Обаче, къде е съдията, не виждам. Изглежда, че адвокатите се упражняват, пледират. Когато съдията не дойде, казват, че делото се отлага. Един ден слушах, как пледираха две адвокатки. Това беше във Варна. Едната беше гъркиня, а другата – българка. Едната от тях беше пред палатката, а другата – зад палатката. Гъркинята беше много красноречива, говори час и половина без умора, но българката беше слаба в красноречието. Обаче, съдията и в този случай не дойде. Една работа, или едно дело е завършено само тогава, когато при разглеждането му участват четирма души: двама адвокати, съдия и подсъдим. Само по този начин може да се изнесе истината. Ако едно от тези лица отсъства, делото непременно ще се отложи.

И тъй, искате ли да разглеждате едно дело, непременно трябва да имате налице четири фактора: прокурор, който произнася обвинителната реч; той е дяволът. Христос, който се явява като адвокат, да защитава делото. Третият фактор е човекът, когото съдят, т.е. обвиняемият. Четвъртият фактор е Бог, Който се произнася за края на делото. Той дава окончателната резолюция. Без тези четири фактора, всякаква присъда е невалидна. И когато одумват някого, пак трябва да се спазва същото нещо. От едната страна на обвиняемия ще бъде Христос, от другата страна – дяволът, а обвиняемият ще бъде зрител и слушател. Един ден, когато човечеството прогресира, ще има такова съдилище. Този съд ще разреши всички трудни въпроси в живота. Казвам: зад истината всякога седят тези четири фактора. Следователно, искате ли да обвините кого и да е в нещо, извикайте Бога, като върховен съдя. Христос – като защитник на обвиняемия. Дяволът – като обвинител- прокурор, а лицето, което съдите, като обвиняем. Дяволът започва: вие считате този човек за светия, но аз имам съвсем други данни, други фактори – изрежда тия факти един след друг. Подсъдимият слуша, но няма право да се защитава, Христос ще го защитава. Ако Христос го оправдае, той ще бъде спасен. Ако речта на Христос не е напълно в полза на обвиняемия, той бива осъден, като му се налага едно, или друго наказание. Та ще знаете: искате ли да не ви съдят, трябва да живеете по законите на Любовта, Мъдростта и Истината, чрез които Бог се изявява.

Сега, ще измием ръцете, лицето и краката си в езерото, в името на Великия Закон, който управлява и регулира всички работи на земята.

Беседа от Учителя, държана на 7 август 1931 г. 5:00 ч. с, Рила – Седемте езера.

ЗАПЕЧАТАЛ Е

Днес ще размишлявате върху 33 ст., 3 гл. от Евангелието на Йоан: „Който приема свидетелството Негово, запечатал е, че Бог е истинен“.

Мнозина искат да им се говори Истината. Истината може да се говори само на онзи, сърцето на когото трепти от любов. Истината може да се говори само на онзи, умът на когото е пълен със светлина. Когато в сърцето на човека няма любов и когато в ума му няма светлина, той не може да разбере Истината. Когато сърцето на човека е раздвоено и когато умът му е помрачен, той не може да разбере Истината.

Казвате: в какво се заключава раздвояването? Представете си, че вие се влюбвате в един от пръстите на вашия приятел и като отивате при него, все с пръста му се занимавате. Казвате: не мога да не пипна пръста на своя приятел. Питам: какво печелите, ако постоянно носите в ума си мисълта за пръста на вашия приятел? Каква идея има в този пръст? Преди всичко, той е една малка част от вашия приятел. Пръстът на приятеля ви е пръст на Бога.

Следователно, когато майка се влюби в детето си, та се е влюбила в пръста на Бога. Когато някой се влюби в приятеля си, той се е влюбил в пръста на Бога. Когато господарят се влюби в слугата си, то се е влюбил в пръста на Бога. Когато слуга се влюби в господаря си и той се е влюбил в пръста на Бога. В когото и да се влюби човек, той изпада в смешно положение. Някой казва, че като се влюбил, сърцето му се запалило и горяло. Какво става след това? Като погори малко сърцето му, то става на пепел. Каква е тази любов, която превръща сърцето на човека на пепел? Любов, която превръща сърцето на човека на пепел, не е истинска любов. Тази пепел може да се

употреби само като лекарство в някои случаи, но нищо повече не може да даде на човека. Следователно, искате ли да любите Бога, не трябва да се влюбвате само в неговия пръст. Пръстът на Бога всеки може да хване, вследствие на което ще се яви спор между хората. Вие трябва да се влюбите във вечното, в безграничното начало на Бога, т.е. в Неговия Дух. Който се влюби в пръста на човека, той може да задигне този пръст. Момък се влюбва в мома и я задига. Мома се влюбва в момък и го задига. Пръстът, в който се влюбват хората, е символ, който трябва да се разреши. Някой казва: еди-кой си ме люби. – Откъде знаете? Днес ви люби, утре ви изневерява. Любов, която се явява и изчезва, тя не е истинска. Любов, в която жабите крякат и тя не е истинска. Тя е блато. Ако пиете от водата на някое блато, в което жабите остават нечистотиите си, от вас човек не може да стане. Ако някой изучава една религия, в която жабите крякат, мислите ли, че той ще се добере до истината? Ако някой човек отива да проповядва истината, каква истина ще проповядва той, ако първо дойде при вас, да иска хляб, да се нахрани? Този проповедник не е изпратен от Бога. И Христос проповядваше Истината, но Той от никого не поиска хляб. Напротив, с пет хляба и две риби Той нахрани няколко хиляден народ, след което останаха още няколко коша укрухи.

Казвам: при любовта хората се натъкват на ред заблуждения, от които трябва да се освободят. За пример, има ли право първият пръст на ръката да завладява всички останали пръсти и да им заповядва като господар? – Няма право, разбира се. Петте пръста трябва винаги да бъдат заедно и когато господарят им заповяда да свършат една работа, те трябва едновременно да я изпълнят: ще се свият, ще посегнат към даден предмет, ще го хванат и преместят от едно място на друго. Чрез многократното изпълнение на този процес, те свършват работата, определена от господаря им. Ако само единият

пръст иска да свърши работата, а другите не взимат участие, той сам нищо не може да постигне. Ако човек, като единия пръст на ръката, мисли, че всичко може сам да свърши, че като него няма друг в света, той е на крив път. Хиляди хора още могат да мислят за себе си същото, но всички са далеч от истината.

Двама души се борят. Единият събаря другия на земята и казва: ти трябва да знаеш, че аз съм по-силен от теб, ти не можеш да се бориш с мен! Идва трети, той събаря и двамата, като казва: вие трябва да знаете, кой съм аз и с кого имате работа! Идва четвърти, той събаря и тримата. Най-после, идва господарят, който събаря всички и казва: скоро долу! Тези герои са пръстите на ръцете, които щръкват нагоре и всеки мисли за себе си, че е нещо особено, но когато дойде господарят им, той казва: всички долу! Пръстите, един след друг, отиват на мястото си. Нека този пример ви послужи като тема за размишление.

Сега, всички хора искат да бъдат свободни. Питам: ако те служат на своите страсти, могат ли да бъдат свободни? За пример, някой човек прекарва цял ден по кръчмите, а иска да бъде свободен. Такъв човек не може да бъде свободен. Той е роб на своята страст. Ако хората служат изключително на себе си и на своите ближни, могат ли да бъдат свободни? Какво печели слугата, който цял ден работи на нивата на господаря си? Той цял ден дига и слага мотиката, изморява се, изпотпява се и вечерта се връща у дома си изтощен, съсипан, за нищо вече негоден. Господарят почели много, а слугата – малко. Не е ли робство положението на този слуга? С това аз не въставам против работата, но тя трябва да бъде умерена. Когато бащата изпраща синовете си на нивата, трябва ли един да работи, а другите да почиват на негова сметка? Всички синове трябва да работят задружно – всеки според силите си. Преди грехопадането хората не са работили на

нивите. Тогава житото е расло само и то е идвало при човека, а не човек при него. Също така крушите, ябълките, всички плодове са расли сами и са отивали направо при човека. Човек е имал грижата само да остави кошницата под дървото и плодовете сами влизали вътре. Сега, ако продължавам още да говоря по този въпрос, ще кажете, че това са приказки от „Хиляда и една нощ“. Днес, това са приказки, наистина, но преди грехопадането тия неща са били факти.

Казвате: какво нещо е животът? Защо ни е толкова мил? Представете си един млад човек, който иска да живее, обаче, ляга тежко болен от някаква болест. Исква да се обърне на една или друга страна в леглото си, не може, все на гърба си лежи; иска да подигне малко крака си, не може; да отвори очите си, пак не може. Той започва да плаче и казва: нищо не може да излезе от мен! Ще се мре – нищо повече! Защо плаче този млад човек? Той иска да работи, чувства, че не е завършил работата си. Как може да му се помогне? Кой ще го дигне от леглото? Трябва да дойде някой човек при него, да го убеди, че той може да стане от леглото си, може да отвори очите си и да си хапне нещо. Направи ли това, той започва да се движи, да ходи из стаята, да яде по малко и скръбта му се превръща на радост. Пой се убеждава, че Бог не го е сложил на леглото, да лежи с месеци на гърба си, но го е изпратил в света да работи, да разреши някоя задача. Следователно, животът на човека е мил, защото той съзнава в себе си, че не е завършил работата си, а трябва да замине за онзи свят неподготвен.

Някой казва: аз спя като кон. Какво иска да каже с това? Той иска да каже, че е много буден. Това значи: както конят е буден, когато види господаря си, така и той е всякога буден. казвам: в истинския живот няма спане. Който спи, той не е в истинския живот. Конят спи прав, но при първото явяване на господаря си, той е буден.

Човек пък повече спи. Като легне, той се омотае добре в юргана си и като дойде господарят му, не може да се събуди, не може веднага да се развие. Цяла нощ той се обръща ту на една, ту на друга страна, поглежда вълн, дали се е съмнало; отново се завива да спи, докато най-после се съмне добре и казва: няма какво, трябва да се става! Този е неестествен сън. Така правят мнозина от вас: лягат, стават, пак заспиват, гледат, дали се е зазорило и казват: как не се нареди да ставаме по-късно, след като изгрее слънцето? Обаче, по едно време се стреснат и казват: я да станем! Ако продължаваме да спим, може би, да ни се случи нещо лошо. Такива хора са ранобудни само от страх. Това са човешки работи. Истинско зазоряване в живота е моментът, когато човек се изправи на краката си и почувствува, че е във връзка с всички хора по лицето на земята. Истинско зазоряване е моментът, когато човек мисли, чувствува и действа свободно. Тогава той може да разбира и разглежда смисъла на всичко, което Бог е създал. Ако в живота на човека не дойде истинското зазоряване, той ще живее един преривен, прекъснат живот, отделен от всички живи същества. Смисълът на живота, обаче, се състои в непреривността, да вижда човек връзката между всички явления.

И тъй, преди всичко, човек трябва да служи на Бога. Казано е в Писанието: „Не бивайте раби на човеците!“ Хората изпадат много лесно в робство. Срещнат ли някой човек, който знае малко повече от тях, те казват: този е голям авторитет. – Никакъв авторитет не е той. Един авторитет има в света! Този авторитет е Бог. Някой казва: кой човек може да се нарече брат? Брат е само онзи, който, в любовта си към тебе, те остава абсолютно свободен. Ограничава ли те, той не е никакъв брат. Казано е в стиха: „Който приема свидетелството Негово, запечатал е, че Бог е истинен“. Следователно, само онзи може да ви даде свобода, който е запечатал в себе си, че Бог е истинен. И тогава,

ако Бог е освободил някого, братът няма право да го заробва. Кой е дал право на господаря да заробва слугата си и на слугата да заробва господаря си? Казвате, че Бог е наредил нещата така, че Той определил отношенията между хората. Това е лъжа. Ще излезе, че Бог създал едни хора господари, други – роби; едни създал здрави, други – болни; едни създал да живеят в радост и щастие, а други – да бъдат изнасилвани. Това не е никакво верую!

Та когато казвате, че Бог е създал света с всички ограничения, противоречия, болести, насилия и ред още отрицателни прояви, това е заблуждение. Бог е свободен и вие можете да бъдете свободни, като Него. Синът запитва баща си: как мога да бъда свободен? – Като постъпваш като мене. Дъщерята запитва майка си: как мога да бъда свободна? – Като постъпваш като мене. Значи, ако синът и дъщерята правят това, което майката и бащата правят, те ще бъдат свободни. Пиленцето, което върви след майка си, цял ден рови, търси храна. Някой казва: какво да правя? – Виж, какво правят пиленцата. – Това е кокоша работа. – Вярно, че е кокоша работа, но малкото пиленце знае, какво да прави. То върви след майка си и щом тя клъвне и то клъвне. Човек, обаче, не знае какво да прави. Казвате: ние не искаме да бъдем като кокошките. Вие не трябва да бъдете като кокошките, но както те слушат майка си, така и вие трябва да слушате своята велика майка – Любовта. Идете и вие при тази ваша майка, както пиленцето отива при своята. – Как да намерим Бога? – Ако пиленцето намира майка си, влиза под крилцата и и придобива знание, защо човек не може да намери своята майка, да се скрие под крилцата и и да придобие знание? Човек намира някой Петко, или някой Драган, скрие се под крилата му и седи там, нищо не научава. Блато е това място, там само жаби крякат; в него не можете да намерите Бога.

Христо казва: „Аз съм живият хляб. Аз съм живият извор“. Ядете ли от този хляб, вие никога няма да огладнеете, но знание ще получите. Пиете ли от този извор, вие никога няма да ожаднеете, но знание ще получите. Човек трябва да съзнава, че Бог е вложил Истината в него. Истината се заключава в това, да съзнава човек, че Бог живее в него и той живее в Бога. Ако човек не съзнава това, той ще живее в Петко, в Драган, в Стоян и ще очаква само на хората. Идете при мишките и научете един урок от тях! Те седят ли в празни хамбари? Влязат ли в някой празен хамбар, те веднага излизат навън. Обаче, пълнен ли е хамбарът с жито, те влизат в него и цял ден и цяла нощ църкат, вършат работа. Щом се изпразни хамбарът, те го напускат и казват: тук не се живее вече! Чудно е, как хората живеят в празни хамбари! Мишката не остава в празен хамбар, а човек седи вътре, не излиза от хамбара. Казвам: живеете в пълни хамбари, където има жито, където има, какво да се яде и пие. Там е смисълът на живота! Другояче казано: животът е там, където Бог е поставил човека. Животът е в Божията Любов, в благата, които Той дава. Животът е в Божията Мъдрост и светлина. Животът е в Божията Истина и свобода.

Първата работа, която предстои на човека, е да се освободи от всички отрицателни черти на своя характер. В това се състои неговото самовъзпитание. За пример, ако писарят или цигуларят не движат пръстите на ръцете си свободно, те нищо не могат да направят. Как ще може писарят да пише, ако не движи пръстите си бързо? Как ще може цигуларят да свири, ако не движи пръстите си бързо? Какво можете да направите без пръсти? Някой казва: аз не мога да живея без пръста на Бога. Ако не го видя, нищо не мога да направя. Добре, може да ти се даде възможност цял ден да гледаш пръста на Бога, но през това време да не хапнеш хапка хляб и да не глътнеш капка вода. – А,

това не може. – Значи, не е всичко в пръста. Христос казва: „Аз съм живият хляб. Който ме яде, той никога не огладнява“. Живият хляб е живият въздух, който човек приема в себе си. Първият пръст на Бога, показалецът, представлява Божия закон. Когато Бог дигне този пръст нагоре, с това Той казва на човека: Ти трябва да се подчиниш на моя закон! Законът не търси любов, но изпълнение.

Питам: може ли човек да се влюби в закона? Това значи: може ли човек да се влюби в една тояга? Човек трябва да седи най-малко четири-пет метра далеч от закона, да не го засегне.

Най-малкото нарушение на закона води нарушение и на приятелските отношения с него. Необходимо е да се спазва Божия Закон, за да дойде Любовта. Любовта не търпи никакви грешки. Тя се проявява само в съвършените. Бог проявява Любовта, защото е съвършен. На същото основание, който иска да прояви Божията Любов, той трябва да бъде съвършен. С други думи казано: когато човек иска да прояви Божията Любов, Бог трябва да живее в него и той трябва да живее в Бога. Това са две важни условия за изявление на Любовта. За да обичаш някого, ти трябва да проникнеш в него и той трябва да проникне в тебе. За пример, светлината ни обича, понеже прониква в нас. Хлябът ни обича, понеже прониква в нас. Изобщо, всяко нещо, което прониква в нас, то ни обича. Пада един камък върху нас и ни смазва. Този камък обича ли ни? Камъкът не прониква в нас и затова не може да ни обича. Всяко нещо, което прониква в човека и внася живот в него, то го обича; не прониква ли в него, не внася ли живот, то не може да го обича. И обратното е вярно. Всяко нещо, в което човек прониква и внася живот, той го обича. Не прониква ли в нещо, не внася ли живот в него, той не го обича. Бог прониква в нас, защото ни обича. Когато някой е тъжен, бременен, Бог прониква в него и му казва: Не се обезсърчавай, всичко ще се оправи! Някой взел

пръста на Бога и мисли, че само той има право на него. Никой не може да задържи Божия пръст само за себе си. Защо? – Защото този пръст е чучур на великия извор на живота, от който непрекъснато тече вода. Следователно, всеки има право да вземе част от тази вода. Водата на този извор представлява великия живот на Бога, т.е. великите Божии закони. Когато казвам, че Бог прониква в нас, подразбирам Божия Дух. Значи, Божият Дух прониква в нас и затова ни обича.

Христос казва: „Който люби баща си и майка си повече от мене, не е достоен за моята любов“. Какво означава този стих? Някой казва: аз обичам еди-кого си, не мога без него.

Питам: ако ти искаш да влезеш в Царството Божие, трябва ли да вземеш със себе си своя възлюбен? – Аз не мога без него. – Какво ще правиш, ако твоят възлюбен не може да влезе заедно с тебе в Царството Божие? – Защо не може да дойде и той с мене? – Защото всеки сам влиза в Царството Божие. Обаче, всеки трябва да се стреми към Царството Божие, понеже там е истинският живот. Обикновеният живот пък е живот на житното зърно. Светлината и влагата, които влизат и излизат от посаденото в земята житно зърно, представляват Царството Божие за него. По същия начин всички, които ни обичат и които ние обичаме, трябва да влизаме и излизаме от Царството Божие. Там всички трябва да сме в единение, в единство. Някои ще кажат: ние не мислим така, ние имаме друго мнение по този въпрос. – Много естествено е, че мненията ни ще се различават. Ако двама художника нарисуват една и съща картина, картините им непременно ще се различават. За пример, единият ще сложи потъмни, другият -по светли краски. После, сенките в картината на единия художник ще се различават от тия на другия. Чия картина ще бъде по-близо до действителността? Преди всичко, никой художник

не може да нарисува образа на някой човек. Защо? – Той не може да представи чертите му такива, каквито са в действителност. По никой начин той не може да нарисува човека като жив. Който е майстор, нека духне този портрет, да оживи човека, когото е нарисувал. Добрият художник може да направи следното: върху портрета на някой човек той може да изрази законите и силите, които са работили за създаването му. Тези закони и сили изразяват вътрешния живот на човека. Носът, ушите, очите, челото, устата, брадата на човека са важни точки, които характеризират човека. Затова, когато някой човек не обича да слуша, той трябва да се хване за ухото и да си каже: слушай, ти трябва да бъдеш разумен, да се вслушваш в съветите на по-напредналите от теб! Ако е ударил на широк живот, той трябва да се хване за носа си и да каже: слушай, ти трябва да мислиш право, да мислиш, какво вършиш! Изобщо, човек трябва да се изучава, да познава своите характерни черти и където трябва, да се коригира.

Често, между учените се говори за физиономията като наука. Обаче, съществува обикновена физиономия и необикновена. Обикновената аз наричам физиономия на затворниците, а необикновена – физиономия на свободните хора. Освен тези две физиономии, съществува и трета, която аз наричам физиономия на Синове Божии. Физиономията на затворниците изучава чертите на престъпните типове. Физиономията на свободните хора изучава чертите на праведните хора. Третата физиономия пък изучава чертите на Синове Божии. Обаче, иска ли човек да изучава коя и да е от трите физиономии, той непременно трябва да ги изучава сравнително, да прави сравнения между трите типа и след това да вади своите заключения. Само по този начин човек ще схване разликата между трите типа и ще се добере до една положителна

наука. Казвам: и при най-голямото различие между тези три категории хора, все има нещо общо – всички се стремят към свобода. Затворникът погледне към околите на краката си, погледне към железните решетки на прозорците, погледне към пазача, който седи пред вратата му с гол нож, па си въздъхне дълбоко и каже: не мога да се освободя, може би тук ще свърша живота си, като затворник, за винаги лишен от свобода. Чувам страданията на този затворник, влизам при него и го питам: искаш ли да те освободя? – Как? – Ще те запаля да изгориш и във вид на въздухообразно тяло ще излезеш през някоя малка дупчица, без да те види някой. Ако този човек не се съгласи и предпочете затвора, ще го оставя да си лежи там. Обаче, ако се съгласи, аз драсвам кибрит, запалвам го и като газ го пускам на свобода. След това пазачът влиза в стаята и какво да види! Оковите лежат на земята, вратата заключена, прозорците затворени, но затворникът го няма. Къде е той? Никой не знае това. После, аз връщам живота на този затворник, но вече свободен, далеч от затвора, от мъките, от железните окови. След това му казвам: ти ще живееш сега правилно и никому няма да казваш, че си от свободните хора, придобил свободата си чрез изгаряне. Казвате: как върнахте живота на този човек? – И за това има методи, както има методи и за превръщането на човека в газ. И тъй, когато питате, защо хората умират, казвам: хората умират, за да се освободят от затворите на земята. Всичко трябва да изгори, за да се изчисти! И хората трябва да изгорят, за да се пречистят и освободят от затворите! Казано е в Писанието: „Земята ще изгори, за да се пречисти!“ Дали вярвате, или не, това не е важно, но като дойде това време, всички ще повярват. Когато Божественият огън дойде, той ще премахне всички условия, които ограничават, измъчват и заробват човека. Понякога хората се натъкват на свои мисли, желания и постъпки, които ги заробват. Те

не могат да се освободят от тях. Кой може да ги освободи? – Божественото. Така постъпиха русите с нас в освободителната война. Те дойдоха и къде що българи и християни намериха в затворите, освободиха ги и ги пуснаха навън. По същия начин един ден ще дойдат вашите приятели от невидимия свят, ще разбият вратите на вашите затвори и ще кажат: излезте вън, на свобода! Днес всички съвременни хора се намират под духовното робство на турците, от което трябва да се освободят. Казано е в стиха: „Който приема свидетелството Негово, запечатал е, че Бог е истинен“.

Казвате: добре е човек да се освободи от оковите и от затвора, но опасно е да не го хванат отново. Не, освободи ли се човек веднъж, той трябва вече да се определи, да служи на Бога. И затова, всяка сутрин, като става, той трябва да се затова: живее ли Бог в мен и живея ли аз в Бога? Няма по- красива мисъл от тази! Проверявате ли се по този начин, вие всякога ще бъдете свободни. Целият ден ще бъдете радостни и весели. Каквата работа започнете, ще върви добре. Само по този начин човек ще мисли право и ще има правилни отношения към Бога и към ближните си. Само така той ще разбере, че Бог е истинен и верен. Ако Бог е във вас и вие в Него, животът ви ще се осмисли и ще заживеете по нов начин. Този нов живот наричам живот на праведните – живот на зазоряване. Казано е: „Пътят на праведния е път на зазоряване“. Размишлявайте върху тази мисъл и ще разберете, че този е единственият път, по който трябва да вървите.

Някой казва: аз вярвам в Бога. Какво от това, че вие или аз вярваме в Бога? Ние трябва да вярваме, че Бог е любов, мъдрост, истина, правда, добродетел, кротост, въздържание, милосърдие и т.н. Ние трябва да вярваме, че Бог е всемогъщ, всезнаещ. Ако хората, наистина, вярваха, че Бог е всемогъщ, те щяха да имат предвид това, когато замислят някои лоши работи, или престъпления. Ако те,

наистина, вярваха, че Бог е всемоушен, щяха да упоават на Него, даже и в ада да са паднали. Те ще знаят, че Бог е в сила и оттам да ги извади. Като ги извади, ще каже: кой ви даде право да грешите? Като слушате да говоря така, някои казват: ние не сме се отживели още, не сме си отспали, както трябва. Осем хиляди години вече, как хората живеят, както искат и спят повече, отколкото трябва, но какво са придобили с това? Нищо не са постигнали. Затова, казвам: ако хората не се събудят и станат след пет минути, всички юргани, в които се завиват, ще изгорят; всички къщи, в които се кроят от външните условия, ще изгорят; всичко, което човек е създал, ще изгори! Всичко ще изгори, ще се превърне на прах и пепел. Който мисли, че има още време да спи под юргана си, той се лъже. Сънят беше досега. Казано е в Писанието: „Стани ти, който още спиш! Свърши се времето на спането“.

Сега и аз ви казвам: като се върнете у дома си, драстете един кибрит и запалете юрганите си! Нека старите юргани изгорят! Обаче, ако старите изгорите, а започнете да търсите нови, с тях да си доспите, вие не сте разбрали смисъла на думите ми. Ако не сте ме разбрали, аз ще съжалявам, че съм станал причина да изгорите юрганите си. Под думите „стари юргани“, аз разбирам всичко онова, което внася смърт в тялото и смут в сърцето и ума на човека. Старото трябва да изгори! Който изгори старите си юргани и старата си къща, той трябва да даде угощение на приятелите си и да благодари на Бога, че се е освободил от всичко старо в себе си.

Ще приведа същия пример в друга форма. Представете си, че някой човек е боледувал десет години от проказа, но Бог иска да му помогне, да го излекува. Какво трябва да направи този човек? Щом забележи, че Бог му се притича на помощ, първата работа е да вземе един кибрит, да драсне и да запали дрехите си, да изгорят. След като

изгори дрехите си, трябва ли да съжاليا за тях? Не, той трябва да благодари на Бога, че се е освободил от тях, защото, докато е с тях и на себе си ще вреди, и на околните си. Искате ли да вървите направо – направо ще вървите; нагоре – нагоре. Искате ли право да мислите – право ще мислите. Никакви компромиси не се позволяват в новия живот! Тази е новата философия на живота! Този е пътят към Истината. Истината разполага само с един метод, като казвам, че Истината има само един метод, разбирам, че този метод включва в себе си всички останали методи. Истината подразбира свобода, която включва в себе си всички видове свободи. Истината разполага с такова знание, в което се включват всички видове знания. Който има тази Истина в себе си, той има всичко останало в света. Щом Бог е с човека и ангели, и свети, и праведни хора – всички ще бъдат с него. Ако Бог не е с него, той ще бъде сам, от всички изоставен. Знаете ли, какво нещо е самотията? Няма по-страшно нещо в света от самотията! Самотният човек може да се уподоби на пръст, отрязан от ръката и захвърлен някъде далеч от нея. Няма по-голямо нещастие за този пръст от това, да седи далеч от цялото! И няма по-голямо щастие за пръста, да седи на ръката, да върши своята служба в цялото! Подигне ли се този пръст нагоре, всички отправят погледа си към него. Той се ползва с почит и уважение.

Сега, желая на всички да бъдете свободни! Днес ви давам по една кибритена клечка, че като отидете у дома си, да запалите старите си юргани, да ликвидирате с тях. Обаче, не бързайте, помислете си, готови ли сте да направите това, или не. Ако не сте готови, запазете клечката си за друго време, когато бъдете готови. Аз не искам да прибързате, да изгорите юргана си, а после да съжاليا, че нямате юрган и да тръгнете да търсите чужди юргани. Казвате: как да разберам това нещо? Разбирайте, както искате. Да разберете, или

не разберете, това зависи от вашата вътрешна подготовка. Който не разбере, как трябва да постъпи, той ще се намери в положението на един цар от древността, който не знаел, как се ядат череши и предвид на това, не могъл да ги вкуси. Един градинар от неговото царство решил да занесе на царя в една тепсия от най-хубавите си череши, да ги вкуси и опита. Като вървял из пътя, от време на време градинарят опитвал по една от черешите, да им се порадва, че били много хубави. Като стигнал до двореца, в тепсията останали само една череша, но градинарят си казал: нищо от това, че е останала една череша. Ще я занеса на царя, да види, какви хубави череши имам в градината си. Като влязъл при царя, поклонил се и казал: царю честити, заповядай от моите череши, да видиш, колко са хубави и сладки! Царят влез черешата, погледнал я оттук-оттам и казал: аз не зная, как се ядат череши. Градинарят взел черешата, сложил я в устата си и показал на царя, как се ядат череши. Царят научил вече, как се ядат череши, но късно -последната череша отишла пак в устата на градинаря.

Казвам: ако не питате, как да разберете това нещо, ще взема последната череша, ще я сложа в устата си, но вие нищо няма да вкусите от нея. Ето защо, вземете това, което ви поднасям, макар и само по едно парченце и опитайте сами, как се яде. Не питайте другите, как да го ядете, защото ще останете и без него. Държите ли клечката в ръка, не питайте, как се запалва. Докато питате този-онзи, аз ще взема клечката, ще драсна, ще запаля юргана ви и всичко ще се свърши. Юрганът ви ще изгори, но вие нищо няма да придобиете. Ако искате да научите нещо, вие трябва да бъдете свободни, смели. Ако досега не сте научили много, то е, защото сте били заробени. Днес отварям вратите на затворите и като руснаците, казвам: братя, излезте навън! Хвърлете халатите си, свалете букаите от краката си,

идете на банята да се измиете и бъдете свободни! Ако останете още за дълго време м затворите, други ще дойдат да ги запалят отвън, но с тях заедно и вие ще изгорите. Време е вече всички затвори да се изгорят! Няма да остане затвор в света, който да не се запали и изгори. Това е Божието желание, а каквото Бог желае, Той ще го изпълни.

Сега, вижте, каква червенина има на небето! Вижте, какъв облак има, във вид на меч! Той е Божият меч, насочен към север. Същевременно, между облаците, на небето ясно се очертава една врата. Тя е вратата на затвора. Това показва, че е дошло времето да излезете от вратата на затвора. Ако не излезете доброволно, мечът показва, какво ви чака.

И тъй, осветете Божието име! Благодарете на Бога за всички блага, които ви е дал, от панти века досега! Нека сърцата ви днес бъдат радостни и весели и кажете: Да е благословено името Божие! Да вървим по Божиите пътища! Само по този начин Бог ще бъде с нас през всички векове и ние ще бъдем с Бога през цялата вечност и ще вкусим от всички Негови блага. Божиите блага ще бъдат наши блага.

Запомнете днешната картина на небето! Тя е една от най-хубавите картини, каквито някога сте виждали. Никой художник не може да нарисува по-хубава картина от тази. Сега, благодарете на Бога за водата, за въздуха, за светлината и за всичко, което ви е дал.

Т. м.

*Беседа от Учителя, държана на 8 август 1931 г. 5:00 ч. с, Рила –
Седемте езера*

СОКОВЕТЕ НА ЛЮБОВТА, МЪДРОСТТА И ИСТИНАТА

Сега, ще прочета 10 гл. от Евангелието на Йоан.

Истина, истина ви казвам: „Който не влиза през вратата в кошарата на овците, но прелазя от другаде, той е крадец и разбойник“. (- 1 ст.). „А който влиза през вратата, пастир е на овците“. (- 2 ст.). Тези стихове и навремето си са били неразбрани и сега са неразбрани. Изобщо, всяко нещо е разбрано за човека дотолкова, доколкото има отношение към него. За пример, светът е разбран за нас дотолкова, доколкото ние имаме отношение към него и доколкото той има отношение към нас.

Сега, ще ви дам няколко важни правила за живота. Първо правило: всяка мисъл, която носи за човешката душа соковете на Любовта, тя идва от Бога. И обратно: всяка мисъл, която не носи за човешката душа соковете на Любовта, тя не идва от Бога. Следователно, всяко нещо, което не идва от Бога, носи в себе си отрова, смърт. Оттам, всеки човек, който не възприема Божиите мисли, непременно ще дойде до смъртта, където няма никакъв прогрес. Второ правило: всяка мисъл, която носи за човешката душа светлината на Мъдростта, тя идва от Бога. Всяка мисъл, която не носи светлината на Мъдростта, тя не е от Бога. Тази мисъл носи тъмнина и смърт. Трето правило: всяка мисъл, която носи за човешката душа свободата на Истината, тя идва от Бога. Всяка мисъл, която не носи тази свобода, та не е от Бога. Тази мисъл носи робство, ограничение. Където е робството, там е смъртта.

Казвам: знаете ли тези правила, вие ще опитвате своите мисли, чувства и постъпки, откъде идват и какво носят. След това ще

проверявате, какви са мислите, чувствата и постъпките на другите хора, с които сте в общение. Ако вашите мисли, чувства и постъпки, както и тия на ближните ви, не отговарят на трите правила, вие се намирате пред смъртта. Затова е казано в Писанието: „Истината оживява, лъжата умъртвява“. Дойде ли някой да ви говори в името на Любовта, проверете, дали мислите му носят соковете на Любовта. Ако носят, приемете ги; ако не носят, сложете ги настрана. Не се мъчете да ги направите сладки. Можете ли да направите вгорченото, гранясалото масло сладко? Каквото и да правите с него, вие можете само да замаскирате малко горчивия му вкус, но не да го превърнете в сладко. Човек с тънък вкус, непременно ще долови горчивината на това масло. Купите ли такова масло, нищо друго не остава, освен да го изхвърлите. Колкото и да струва, не жалете парите. Такова масло не е за ядене. Ако някой ви обича, но чувствата му са горчиво масло за вас, трябва ли да приемете любовта му? Сложете настрана тази любов, защото тя ще ви причини някакво разстройство. Питам: ако се разболеете от горчивите чувства на тази любов, какво сте придобили?

Някой казва: аз обичам еди-кого си. Да обичаш човека, чиито мисли и чувства носят соковете на Любовта, разбирам, но да обичаш човека, чиито мисли и чувства носят ограничение, робство, не разбирам. Злото, омразата, лъжата, престъплението по никой начин не могат да се обичат. Невъзможно е човек да обича отрицателните прояви! Защо? – Защото те са качества, които носят смърт. Смъртта не може да се обича от никого и при никакви условия. Колкото хората да се различават, има обаче, общи положения за всички без разлика. Както в математиката има общи положения за всички времена и народи, така и в разбиранията на хората има еднакви положения за всички времена, народи и хора. За пример, човек не може да смята, както иска. Има установени правила, действия, по които той трябва да

се ръководи. Можете ли да кажете, че $4+5=56$? Вие можете да кажете, че е така, можете и да напишете тия числа, обаче, дойде ли да приложите тази ваша аритметика в търговията, от последствията и ще видите, права ли е тя, или крива.

Следователно, както в живота, така и в науката, има ред правила и закони, от които човек не може и не трябва да се отклонява. За пример, може ли човек да пререже някъде кръвоносните си съдове и да каже, че кръвта няма да изтече? Колкото и да доказва това, кръвта ще тече на общо основание. Може ли човек да пореже пръста си някъде и да не усети болка? Болката показва, че в организма на човека е нарушен някакъв закон. Никой няма право, по какъвто и да е начин, да нарушава законите, върху които е построен неговият организъм. Организмът е съставен от безброй малки, живи душички, които следят работата на своя господар. Ако той направи някаква грешка, от която да пострада целият организъм, те казват: не е умен нашият господар! Не минава много време и цялото съдружие от живи клетки постепенно започва да се разпада. „Който не влиза през вратата в кошарата на овците, той е крадец и разбойник“ (- 1 ст.). – Всяка мисъл, която не носи в себе си светлината на Мъдростта, тя е крадец и разбойник. Всяко чувство, което не носи в себе си соковете на Любовта, то е крадец и разбойник. Всяка постъпка, която не носи в себе си свободата на Истината, тя е крадец и разбойник. В това отношение, законът е безпощаден.

Сега, някой казва: аз искам да служа на Бога, за да живея добре. – Такава философия не съществува. Човек трябва да знае, защо иска да служи на Бога! При това, каже ли веднъж, че иска да служи, той трябва, без отлагане, да пристъпи към реализиране на своето желание. Казвате на един гладен човек: почакай няколко дни, аз ще ти донеса пресен, топъл хляб да си хапнеш. Докато се наканите да

занесете хляб на този човек, той може да умре. Затова, именно, българите казват: „Зяй, коньо, за зелена трева!“ Кажете ли човек нещо, той трябва да го направи. В това се състои Божественото. Бог казва на слънцето да изгрее, и то изгрява точно на определеното за него време. Всички желания и обещания, които не се изпълняват на определеното за тях време, те са крадци и разбойници. Казвате: като умрем, ще отидем на онзи свят и тогава ще познаем истината. Това е заблуждение! Искате ли да намерите и познаете истината, търсете я, докато сте още на земята. Да мислите, че след като отидете на онзи свят, ще намерите истината, то е все едно окованият в окови затворник, да мисли, че по този начин ще намери свободата. Или, все едно е, затворникът да мисли, че в затвора може да стане светия. Ако това е вярно, тогава всички крадци и разбойници са все светии. Човек може да стане светия, само ако изпълнява волята Божия. Не изпълнява ли волята Божия, той е крадец и разбойник. Където ходи, светията на всички свети, както фърът в морето свети на всички кораби, които пристигат и заминават от пристанището. Крадецът, разбойникът свети само на своя кораб. Дойдат ли други кораби, той веднага загасва своята свещ и те остават в тъмнина. И забележете, когато крадецът отива да обере касата на някой богат човек, той запалва свещ само за себе си; обере ли касата, духва свещта, взема парите и излиза навън. Защо изгасва свещта? – Защото не върши волята Божия. Който върши волята Божия, той запалва свещта си, да свети на всички. Мисъл, която загасва светлината на човека, тя е крадец и разбойник.

Ето защо, искате ли да вървите в пътя на истината, трябва да дадете място на Божия Дух у вас, Той да ви ръководи и упътва. Вън или вътре у вас, Духът следи, наблюдава всичко, каквото вършите. Речете ли да съдите някого в Негово име, Той наблюдава и се

произнася за постъпката ви. Мнозина мислят, че никой не вижда, какво правят. Не, будно е Божието око! Бог следи всичко и се произнася чрез хората. Ако не вземете във внимание думите Му, един ден този ваш Баща ще ви хване за ухото и ще каже: Какво правите на земята? Затова ли ви изпратих? Вие дойдохте да се учите, а вършите големи своеволия и насилия. Казвате: има ли право Бог да се отнася с нас така? Ако мислите, че Бог няма право да се отнася с вас така, вие трябва да живеете съобразно Божиите закони. Не живеете ли съгласно Неговите закони, вие ще изгубите благоволението Му. Няма по-страшно нещо за човека от това, да изгуби Божието благоволение! С туй заедно той изгубва и богатство, и сила, и здраве, и приятели, а най-после и живота си. Напуснат ли го всички и червеите ще се откажат да ядат месото му. Можете ли да разчитате на човека, който е изгубил всичко? Ще дойде такъв човек да ви показва мястото на Бога. То е все едно, да влезете в дома на този човек, който запалва пред вас една свещ и започва да ви убеждава, че тази свещ е слънцето. После ще кажете: видях нещо, което светеше, като свещ, но слънцето ли беше, или не, не зная. Как да разбере истината? Казвам: ако плодовете зреят на тази светлина, тя е слънчева; ако хората се топят на тази светлина, тя е слънчева; ако цялата земя се осветява от тази светлина, тя е слънчева. Значи, това, което сте видели, че свети е наистина, слънцето. Ако плодовете не зреят, ако хората не се отопляват и ако земята не се осветява, тази светлина, която сте видели, е отражение на слънчевата, но не е самото слънце. Следователно, иска ли човек да бъде свободен, той трябва да познава истината, да я различава от лъжата. Няма по-отвратително нещо за човека от това, да лежи в името Божие, а след това да се оправдава.

Някой казва: светът ще се оправи сам по себе си, няма защо да се безпокоим. Така е мислил един светия, който скоро разбрал, че не е

на прав път. Двама светии живели заедно в една гора, където се подвизавали духовно. Единият от тях, като направел някоя грешка, казвал пред другаря си: направих една грешка, но не може без това. И светия да съм, все ще стреша, но нищо, грешката, сама по себе си, ще се оправи. Другият светия не бил съгласен с този начин на разсъждение, затова решил един ден да му докаже, че грешката, сама по себе си, не може да се изправи, докато човек не пожелае и не направи някакво усилие от своя страна. За тази цел, един ден той сварил боб, но съзнателно не сложил сол в него. Сядат и двамата да се хранят, но яденето не върви, сол няма в боба. Първият светия казал: сол няма! Боб не може да се яде без сол. – Няма нищо, това е една грешка, но тя сама по себе си, ще се изправи. – Как така? Сол трябва да се сложи! – Нищо, ще почакаме, солта сама ще дойде. Едва сега първият светия се убедил, че за изправянето на една грешка, човек трябва да направи усилия, съзнателно да работи върху себе си, да изправи тази грешка. Искан ли човек да свари боб, той сам трябва да сипе вода в гърнето; после да сложи боба, лука във водата и да постави гърнето на огъня. като заври бобът, ще сложи сол и ще може вече да го яде. Очаква ли тия неща да дойдат сами по себе си, той ще гладува. На същото основание хората са на крив път, когато очакват, Бог да оправи света. Казвам: външният свят е оправен, но всеки сам трябва да оправи своя свят. Който сам вари боба си, той може да оправи своя свят. Обаче, който очаква на другите, те да сварят боба, а той наготово да яде, неговият свят ще остане неоправен.

Закон е: всеки сам ще си вари бобът. Ако отидете при един светия, той няма да ви даде от своя боб. Какво ще правите тогава? Светиите имат правило, като варят боб, например, ще сготвят само толкова, колкото души са. Ако някой от тях пожелае да ви гости, трябва да даде всичкия боб на вас, а той да гладува; ако не желае да ви

гости, тогава той ще яде, а вие ще гледате. Ще кажете: какъв светия е този? Аз го гледам, а той яде, не иска да знае. Ако пък светията даде на вас боба си, тогава той ще каже: не е добър този човек! В случая, бобът се взима като символ на живота. Христос казва: „Аз дойдох да им дам живот и то преизобилно“.

Следователно, човек може да пожертвува живота си за някого, но по свобода, а не чрез насилие. Ето защо, никой няма право насила да застави светията да му даде от своя боб. Ако той сам пожелае да даде от любов, това е друг въпрос. Когато светията не иска да даде от своя боб, той ще ви заведе в градината си и ще каже: ето, вземете от които плодове искате! В градината ми има и неварен боб; вземете си, колкото искате. Вареният боб представлява преработена мисъл, която се дава само на достойния, защото той може да я възприеме и приложи. Който не е готов за тази мисъл, той сам ще си свари боб, т.е. сам ще преработи тази мисъл. Бобът е голям егоист. Българите обичат боба и затова го ядат. Който яде боб, той ще научи закона на щедростта. За да даде бобът нещо от себе си, вие трябва да го прекарате през ред страдания: да го печете, варите, мачкате, докато стане по-мек, по- добър. Същото се отнася и за човека. когато човек страда, той става по-мек, по-добър, прилича на варен боб.

Някой казва: аз искам да служа на Бога. Питам: по какъв начин ще служиш на Бога – чрез страдания, или доброволно, по любов? Много деца не слушат родителите си, но те взимат тоягата и ги намагнитизират. След това тия деца стават послушни: каквото родителите ги накарат, те всичко вършат – за вода ходят, на фурна ходят, в къщи метат, чистят. По-добре, обаче, тия деца да слушат родителите си без намагнетизиране. Следователно, по-добре е човек да служи на Бога от любов, доброволно, а не чрез страдания. И тъй, добро нещо са страданията, но те не са единственият фактор за

оправянето на света. Страданията са нещо подобно на строгата реч. Обаче, строгата реч, строгите думи не могат да оправят света. Само Божествените думи са в сила да оправят света. Всяка Божествена дума е узрял плод, който всеки сам може да откъсне от градината на Бога. С Божествени плодове трябва да се храни човек! Някой казва: аз мога да се храня с всякаква храна. Казвам: хранете се с каквото искате, но не и с варен боб. Бобът представлява човешките обещания и мечти, за които се искат много усилия, докато се постигнат. Можете ли да варите боб на слънцето? – Не можете. След като бобът е зрял дълго време на слънцето, той пак не е разбрал законите на светлината. Защо? – Защото по никой начин не можете да го ядете суров. Докато е млад, все още може да се яде, но щом остарее, не може. Той казва: докато съм млад, можеш да ме опитваш в естествения ми вид, но остарее ли, не можеш. Щом остарее, дълго време трябва да ме вариш, за да можеш да ме ядеш.

Също така и някои хора, докато са млади и богати, все могат да дадат нещо; остарее ли, осиромашеят ли, те нищо не дават. Когато човек изгуби знанието си, той е стар боб; когато човек се отклони от правия път на живота, той е стар боб. Сърцето на такъв човек се втвърдява. Той става упорит, своенравен, всичко наоколо му се вижда криво. Той остарява и разбира, че причината на неговото състояние се дължи на обстоятелството, че той се е хранил с мисли, които не носят соковете на Любовта, светлината на Мъдростта и свободата на Истината. Следователно, иска ли да излезе от това състояние, той трябва да се върне назад и да започне да се храни с мисли, които носят соковете на Любовта, светлината на Мъдростта и свободата на Истината. В това се състои спасението на човека. Има ли тия неща в себе си, той ще бъде от всички обичан и уважаван. Ние търсим правия живот, а той идва от Бога. Ние търсим истинското знание, което идва

от Бога. Ние търсим свободата, която също идва от Бога. Трябва ли да търсим живота, светлината и свободата, където ги няма?

Казвам: искате ли да бъдете силни и да постигнете всичко, което желаете, дръжте в ума си трите правила – мислите, чувствата и постъпките ви да вървят по законите на Любовта, Мъдростта и Истината. И тогава, ако се натъкнете на някакво противоречие, кажете: по-добре да угодя на Бога, отколкото на хората. Христос казва: „Както ме познава Отец и аз познавам Отца“. (- 15 ст.). „Затова Отец ме люби, защото аз полагам душата си, за да я взема пак“. (- 17 ст.). „Имам власт да я положа, имам власт пак да я взема“. (- 18 ст.). – В това се състои силата на Христос. По този начин Той даде пример на цялото човечество.

Казано е в Писанието: „Истината ще ви направи свободни“. Кога? Когато вашата мисъл носи свободата на Истината. Любовта ще внесе живот във вас. Кога? Когато вашата мисъл носи соковете на Любовта. И най-последно, вие ще придобиете знанието. Кога? Когато вашата мисъл носи светлината на Мъдростта. Ако не живеете според тези правила и след хиляди години вие ще си останете такива, каквито сте сега. Без тези правила, каквото и да правите, вие ще приличате на кюнец, през който водата ще влиза и излиза навън, без да остави нещо. Ще кажете: колко вода е преминала през мен! Колко пари са минали през ръцете ми! Питам: от всичко това, остана ли нещо у вас? – Нищо не остана. Един ден магарето се похвалило: аз пренесох много икони на Христос. Да, но това магаре светия не стана, а пак магаре си остана.

Едно е важно за човека: да има страх и благоговение към Бога. Съвременните хора се страхуват едни от други: синът се страхува от баща си. Когато синът стане по-силен от баща си, тогава пък бащата се страхува от сина. Дъщерята трепери от майка си, но понякога

майката трепери от дъщеря си. Казвам: докато хората се страхуват един от друг, те не вървят в правия път. Христос казва: „Аз съм вратата на овците“. „Аз съм добрият пастир“. Това значи: Христос е пътят, по който идва Любовта, Мъдростта и Истината. Който върви по този път, той е едно с Бога и Бог е едно с него.

Сега, които разбират и прилагат Словото, те ще оживеят, ще възкръснат. Които не разбират, те ще разберат за в бъдеще, при второто пришествие. Едни ще възкръснат в осъждане, а други – в живот. Които чуят гласа на Истината, те ще възкръснат. Когато Иосиф бил в затвора, с него заедно били затворени хлебарят и виночерпецът на царя. Те сънували някакви сънища и помолили Иосиф да ги изтълкува. Хлебарят сънувал, че носил на главата си три бели кошници. В горната кошница имало от всичките фараоновы ястия, направа хлебарска. Дошли птици и ги изяли от кошницата. Иосиф му казал, че след три дни царят ще го осъди на обесване и тялото му ще бъде разкъсано от птиците небесни. Виночерпецът сънувал лоза пред себе си. На лозата имало три пръчки, които се разцъфтявали, а гроздето на тях узрявало. Чашата на Фараона била в ръката му и той я подал на Фараона. Иосиф му казал, че след три дни той ще бъде помилван от царя, който ще го постави на същата служба, която порано заемал. Ето защо, все ще дойде някой да ви извади от затвора, но важно е, каква ще бъде съдбата ви – като тази на хлебаря, или на виночерпеца. Аз искам, като ви извадят от затвора, да имате участва на виночерпеца, а не тази на хлебаря. Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът“. Който има уши да слуша и да разбира, той ще върви в пътя на Христос.

Днешният ден аз наричам ден за реализиране на вашата свобода. Той е първият ден, в който вие взимате нови книги и започвате да живеете по нов начин. Каквито мисли дойдат в ума ви,

всички да изтичат от Любовта, Мъдростта и Истината. Живеете ли по този начин, вие ще приличате на онази английска кантора, която в продължение на десет години имала само загуби; като променила начина на своите операции, в една година имала толкова големи печалби, че покрила всичките си загуби. Щом ликвидирате със стария живот, вие ще ликвидирате и с кризата която ви спъва. Защо съвременните банки фалират? Защо търпят такава голяма икономическа и финансова криза? – Защото всичките им операции са поставени на вътрешна лъжа и измама. Лъжата и измамата са старият живот, с който трябва вече да се ликвидира! Щом се ликвидира със стария живот, ще дойде новият живот, с нови системи и наредби, които почиват върху законите на Любовта, Мъдростта и Истината. И тъй, основната мисъл, която трябва да остане в ума ви, е мисълта за трите правила. Живеете ли според тях, вие ще чуете гласа на Бога. Бог говори само там, където са Любовта, Мъдростта и Истината. Когато Бог говори, всички трябва да мълчат. Ако не мълчат, ще има страдания. Мълчат ли, ще има радост и веселие. Който не мълчи, страданията се качват на гърба му, както децата се качват на някой кон. И той, ще не ще, носи. Същото става и с крушата. Когато някоя круша роди плодове, хората се натрупват около нея, обират плодовете и, изпочупват клоните и и след това казват: хайде, догодина пак ще дойдем да те оберем! Ако и вие бъдете круши, които хората обират, нищо няма да спечелите. Обаче, както виждам, никой човек не иска да страда. Въпреки това, всички страдат, защото искат хората да ги разбират и обичат. Докато очакват разбиране и любов от хората, всякога ще страдат. Всички имат такива опитности и знаят, че истината не е в тази философия на живота. Следователно, искате ли да бъдете разбрани и обичани, вие трябва първо Бога да обичате. Казвате: как да познаем, къде е Бог? Питам: тази сутрин, за пример,

трябваше ли аз да ви доказвам, че това, което виждате, е слънцето? Щом видите, че слънцето изгрява, не очаквайте друго слънце. Това е слънцето, на което всички плодове зреят. Това слънце всички познават, но щом стане въпрос за Бога, казват: как ще познаем Бога? Щом Бог изгрее в душата на човека, всички облаци, болести, страдания и противоречия изчезват. Тогава настанва мир и радост в душата на човека, каквито той никога не си е представял. Значи, всички страдания, противоречия в живота на човека се дължат на това, че той е далеч от Бога, далеч от Божиата светлина. Който не се грее на тази светлина, той живее във влажна, тъмна къща, вследствие на което и той, и жена му, и децата му постоянно боледуват. Как няма да боледуват? Нека Божествената светлина влезе в тази къща, да видите, какво ще стане с болестите. Където е Божиата Любов и светлина, никаква лоша мисъл не прониква в ума на човека. Не влезе ли Божиата Любов и светлина в някой дом, там постоянно ще има страдания и противоречия. Казвам: понеже искате да възкръснете, да намерите Бога, трябва да живеете според трите правила. Иначе, в която църква и да отидете, навсякъде ще ви кажат: елате при нас! Тук ще намерите Бога. Питам: ако някой се роди от майка заек, какво щастие ще му донесе тази майка? Тя постоянно ще му казва: синко, краката ти трябва да бъдат дълги, та щом шукне нещо в гората, ти веднага да бягаш. Ако някой е роден от майка свиня, тя ще го научи да рови, да търси богатства в земята. Ако човек мине през всички животински форми, той все ще придобие някакво знание, но свобода няма да има. Кой заек, коя свиня, коя птица и кой човек са свободни? Коя жена, или кой мъж са свободни? Кой учител, кой цар, или кой свещеник са свободни? Никой човек не е свободен, а при това, казва: елате при мен, аз ще ви кажа истината! Всички хора умират, а при това, говорят за свобода. Истински свободен генерал, за пример, е

онзи, покрай шинела на когото минават безброй куршуми и шрапнели, но нито един не го засяга. Той минава спокойно покрай тях, пее си някаква песен, от нищо не се смущава. Има такива генерали по света. Казано е в Писанието, че след като Христос говори на юдеите, те искаха да Го хванат и убият с камъни. Христос избяга от ръцете им и отиде отвъд Йордан, т.е. Христос духна свещта и те останаха на тъмно. Най-послед те Го разпнаха, но на третия ден Христос възкръсна. Силата на Христос се прояви във възкресението. Който идва от Бога и в гроб да го сложат, в края на краищата, той пак ще излезе навън, ще възкръсне. Възкресението – това е великата цел, към която всеки човек се стреми.

Сега, желая на всички, всяка ваша мисъл да носи за душата ви соковете на Любовта, светлината на Мъдростта и свободата на Истината! В това се състои истинският живот.

Беседа от Учителя, държана на 9 август 1931 г. 5:00 ч. с, Рила – Седемте езера.

КОИТО ЧАКАТ ГОСПОДА

Сега ще прочета 11-а глава от Евангелието от Йоана. Днес ще размишлявате върху 11-и стих от прочетената глава.

„Това рече и подир туй казва им: Лазар, нашият приятел, заспа, но да ида да го събудя.“ Няма по-хубаво нещо от това, когато Господ дохожда да събуди онези, които спят – който заспива, той умира за недъзите на живота. Кой може да събужда човека? Само онзи, който се грижи за него. Когато майката и бащата събуждат детето си, това показва, че те се грижат за него; следователно, когато Бог ни събужда, това показва, че Той се грижи за нас, иска да ни вкара в правия път.

Казвате за някого: „Този човек е заспал, трябва да го събудим“ – защо? Защото спящият човек нищо не върши, той не проявява никаква деятелност. Както събуждат човека от физически сън, така трябва да го събудят и в духовно отношение. Мнозина могат да събудят човека, но правилно е Бог да го събуди – защо? Защото Бог е Слънцето на Живота. Когато това Слънце те събуди, то ще отвори очите ти да виждаш и разбираш правилно света, да можеш да работиш в него; когато друг някой те събуди, той ще те събуди в тъмнина – какво ще правиш в тъмнината? Събуждането при светлината на деня има смисъл, обаче събуждането в тъмнина няма никакъв смисъл.

Сега ще направя една аналогия между Слънцето и трите Божии закони: зазоряването в Живота представлява Любовта, изгревът представлява Мъдростта, а Истината е зенитът – най-високата точка на Слънцето, от която то никога не залязва. Носете тези мисли в ума си и чрез тях проверявайте своите състояния.

Казвам: всичко, каквото досега сте чули и продължавате да чувате, е Словото Божие. Който се храни с това Слово, гладен не остава; който не се храни с него, винаги гладен ходи – Словото е хлябът и водата, които поддържат Живота. В такъв случай питам кой хляб е по-добър – пресният или коравият, от няколко седмици приготвен? Пресният, разбира се. Коя вода е по-хубава, тази, която днес извира, или онази, която е извирала преди хиляди години – днешната вода е по-хубава; кое слънце е по-важно за вас, слънцето, което днес изгрява, или онова, което преди хиляди години е изгрявало – днешният изгрев е най-важен. Значи най-важно за хората е Словото, което Бог днес им говори. В миналото Бог е говорил на хората според степента на тяхното развитие и в бъдеще ще им говори пак според степента на развитието им. Когато детето е малко, майка му говори по един начин; като стане голям син или голяма дъщеря, тя говори по друг начин, обаче, било за детето, на което майката говори, било за човека, на когото Бог говори, важен е сегашният момент.

Казвате: „Едно време майка ни ни говореше като на деца, езикът ѝ беше по-строг, по-назидателен; сега ни говори като на големи, като на разумни хора“ – обаче между първия език на майката и сегашния няма никакво противоречие. На малкото дете пък тя говори по негов маниер, тя изкривява думите, приспособява се към него, за да я разбере; ще дойде ден, когато майката ще говори на детето си със съвършен език – този език е езикът на изгряващото Слънце, т.е. езикът на Мъдростта. В езика на Любовта е позволено на майката да бърба, да изкривява думите, според развитието на детето, но в езика на Мъдростта не се позволяват никакви изкривявания, никакви промени – Мъдростта всичко изправя, нейният език е съвършен. Истината пък оценява всичко в своята пълнота. Тъй щото, какъв е бил животът ви в миналото, не е важно, оставете този живот настрана –

какъв е животът ви сега, това е важно за вас. За бъдещето не мислете; когато се изправите пред бъдещето, то става настояще – миналото е минало настояще, бъдещето е бъдеще настояще. За тези два живота на настоящето не мислете – мислете само за сегашния си живот.

Казвате: „Кое е най-важното нещо за човека“ – най-важно нещо за човека е да се храни, най-важно нещо за човека е да гледа, най-важно нещо за човека е да слуша, най-важно нещо за човека е да вкухва от сладостта на Словото Божие, най-важно нещо за човека е да расте, да чисти сърцето си, да развива ума си и т.н. По-хубави неща за човека от тези няма, всички други неща са преходни. Човек расте до известна възраст, след което растенето спира; в това отношение растенето на човека мяза на изкачването му на някой планински връх – той бърза да се изкачи, иска час по-скоро да стигне върха, вследствие на което се изпотява изморява. Щом се качи на върха, поогледа се наоколо, поседи малко и мисли вече за слизане – той вижда, че не може да живее на върха, не познава законите. И наистина, законите на високите места са съвсем различни от тия на ниските места.

И тъй, изкачването нагоре представлява младостта, слизането надолу – старостта. Младият се качва на върха, поседи малко, но вижда, че не може да живее там дълго време и постепенно започва да слиза надолу; слизането надолу е остаряването на човека – той вижда, че силите му го напускат, тялото му се прегърбва, очите и ушите му отслабват, не му се яде, нищо вече не му е сладко и приятно. Тъй щото, докато се качваме на планината, животът има смисъл – защо? Защото сме още в младостта. Започнем ли да слизаме, животът губи своя смисъл – защо? Защото влизаме в старостта. Младостта и старостта, т.е. качването и слизането са фази на обикновения, на временния живот. Обаче във Вечния живот има постоянно качване – в

този Живот човек може да слезе само когато пожелае да помогне на някого, след това пак се връща назад, т.е. пак продължава качването си нагоре. Както във физическия, така и в духовния живот има качване и слизане: когато човек се обезсърчи или когато животът му се обезсмисли, той е слязъл от върха; насърчи ли се, той пак се качва на върха. В този смисъл Любовта, Мъдростта и Истината са високи върхове, на които, качи ли се човек веднъж, там трябва да остане – той трябва да устои на законите, които съществуват на тия върхове; не устои ли, той ще остарее, а едновременно с това ще изгуби и силата си, и здравето си – всичко, което дотогава е имал. И тогава, като мине покрай него Великата майка – Любовта, ще каже: „Да ида да го събудя“ – като го събуди, тя ще го качи отново на върха. Като знаете това, не трябва да се обезсърчавате – който веднъж се е събудил, да гледа да не заспи; който спи, да пожелае Господ да го събуди. Който се качва на планината, той трябва да изучава законите на планината, за да не слезе долу; който слиза от планината, да се моли на Бога да го събуди, т.е. да го тури в Пътя, за да започне да се изкачва.

Сега онези от вас, които ще тръгват за София, ще гледат да се свържат с Бога, ако искат стъпките, както и пътищата им да бъдат прави. София е емблема на Мъдростта – не трябва да слезете в София, но да възлезете към нея като място на Мъдростта. Които няма да заминават, те ще останат тук, на високите места. Който слиза, остарява; който се качва, той се подмладява. Искате ли да разберете смисъла на Живота, вие трябва да направите вътрешна връзка между трите върха – Любовта, Мъдростта и Истината. Разберете ли смисъла на Живота, ще можете да живеете и на високите места. Ето толкова време вече как ние живеем на рилските височини благодарение на каракачаните и на техните коне – те ни донасят хляб, картофи, боб, масло, сирене и т.н. Щом има тия неща, и песни има, и проповеди

има. Каракачанинът представлява Живота, който иде с конете си да донесе нещо за хората на Земята – докато Животът ни носи нещо, ние ще има какво да ядем и пием, а заедно с това ще слушаме Бог да ни говори.

Казвам: каквото сте чули досега, приложете го, без да се спирате върху миналото. Най-важно за вас е да имате насъщния хляб – хлябът е Словото. Няма по-хубаво нещо за човека от това да слуша Словото Божие! Казано е в Господнята молитва: „Хлябът наш насъщний дай го нам днес“ – Словото е насъщният хляб за душата, от който тя се нуждае всеки ден. Когато душата се храни със Словото Божие, тя става мощна, велика. Който е хранил душата си със Словото, днес той е гражданин на Царството Божие. Сега и вие се пригответе да станете граждани на това Царство; ако се храните със Словото Божие, вратата на това Царство ще се отвори и за вас. За тази цел вие трябва да бъдете абсолютно здрави – да имате здрави крака, ръце, очи, уши, мозък, сърце. Не мислете, че ако сте болни, ще ви занесат в Царството Божие на носилка – в Царството Божие болни не приемат. Отвори ли се веднъж вратата, вътре ще влязат само ония, които са здрави и могат да станат; които са болни и не могат да станат от леглото си, те ще чакат, докато втори път се отвори вратата на Царството Божие. Това значи: които чуят гласа на Господа, те ще оживеят; които не чуят гласа на Господа, те ще останат за други времена.

Следователно който се е качил на планината, там да остане, да не слиза долу; който е слязъл вече, да се моли на Бога пак да се качи. За тази цел не късайте връзката си с каракачаните, т.е. с Живота – нека те слизат и се качват, да носят всичко онова, което е необходимо за поддържане на живота в планината.

Желая ви днес да прекарате деня весело – да орете, да сеете, да жънете и будни да бъдете! Когато Господ дойде, човек е буден и готов

да възприема. Дето е Бог, там има и Живот, и Светлина, и Свобода; дето Бог отсъства, нищо не става, без Бога животът е неплоден – при това положение всеки чувства, че му липсва нещо съществено.

Сега ние почакахме малко да изгрее Слънцето – с изгряването на Слънцето и силата на човека се увеличава. Затова именно е казано в Писанието: „На онези, които чакат Господа, силата им ще се удвои“ – това значи: Любовта, Мъдростта и Истината ще дойдат за онези, които чакат Господа. Това е казано преди две хиляди години, сега на вас казвам: не е достатъчно само да чакате Господа, но да бъдете свършено готови – здрави, облечени, чисти, та като се отвори вратата на Царството Божие, веднага да влезете. Всеки сам ще влезе тържествено и свободно, няма да чака някой да го бутне или на носилка да го внесе. Бъдете готови, защото вратата скоро ще се отвори; както светлината навсякъде влиза сама, свободно, без да я канят, така и вие трябва да влезете в Царството Божие – такъв е законът. Щом се отвори вратата, влезте и не питайте: „Време ли е, приемат ли ме вътре?“ Ако вратата не е отворена, ще се приготвяте и ще чакате, докато се отвори; докато чакате, трябва да работите, да придобиете нужната Свобода в постъпките си. Бъдете като светлината, ако искате да влезете безпрепятствено в Царството Божие – това е първото условие за влизане в Небесното Царство.

Беседа от Учителя, държана на 10 август 1931 г., 5:00 ч, Рила – Седемте езера.

СИЛА, РАЗУМНОСТ И ДОБРО

В Живота съществува следното основно положение: никога не можеш да научиш човека на това, което ти сам не знаеш – знание е само това, което е опитано, проверено. Например, ако човек никога в живота си не е опитвал нещо сладко, той не може да знае какво нещо е сладчината – колкото и да му говорите за сладкото, тази идея ще остане недостъпна за неговия ум. Човек може да постигне понятието за сладко само в един момент – как? Достатъчно е само да вкуси нещо сладко; оттам насетне каквото и да се говори на този човек за сладкото, за степените и качествата му, той всичко разбира. По същия начин, колкото и да говорите на човека за Доброто, ако той не го е опитал, нищо няма да разбере; опита ли веднъж Доброто, той напълно може да ви разбере. Доброто не може умствено да се предава, същото се отнася и до злото. Значи има неща, които без опит по никой начин не могат да се предадат; тия неща не могат да ги предадат нито хората, нито Ангелите даже – само Бог може да предаде тия неща. Да предадеш нещата, както Бог ги предава, това значи да предадеш тяхната същност; щом хората знаят същността на нещата, лесно е вече на Разумните същества да се проявят. Ето защо първо трябва да се предаде същината на нещата, т.е. Божественото, което се крие в тях – това значи да опита човек Реалността в нейното първо проявление.

Сега аз ще говоря само на онези, които са избрани; ще запитате кои са избрани хора. Избран човек е онзи, който е силен; избран човек е онзи, който е разумен; избран човек е онзи, който е добър. Ако някой иска да знае дали е от избраните, нищо не може да му се отговори, никой не може да ви каже дали сте избрани, или не, както

никой не може да ви каже ще влезете ли в Царството Божие, или не. Ако някой ученик ме пита ще свърши ли училището, ще му отговоря: ако учи, ще свърши благополучно – ако не учи, няма да свърши; ако е здрав, ще свърши благополучно – ако не е здрав, няма да свърши. Ако ученикът е болен, по-добре да не влиза в училището – в Школата съществува следното правило: болни ученици не се приемат, мързеливи ученици също не се приемат.

Разбирайте това нещо разумно, а не по човешки – човешкото е преходно, временно, а Божественото е вечно. Преходните, временните неща лесно се вземат; всяко нещо, от което могат да ви лишат, е човешко. Ако една мисъл, едно чувство или дадено знание се изгубят, те са преходни неща. Животът не може да се изгуби, нито може да се задържи на едно място или в една посока – вечните, реалните, Божествените неща никой не може да отнеме. Затова именно човек трябва да се стреми към неща, които никой не може да отнеме – тия неща са в самия човек, дадени му от началото на неговото съществуване. Всяко нещо, което човек дава, той може и да си го вземе; всяко нещо, което човек не е в състояние да даде, той не може да го вземе – човек не може да даде Божественото, следователно той не може да го вземе. Който не е развил Божественото в себе си, той живее в един преходен свят – той е човек на постоянните промени и се чуди на тия промени, чуди се защо някои неща стават по един начин, а други – по друг начин. Когато човек живее по човешки, в света на промените, той може в един момент да стане нещастен и в един момент – щастлив.

И тъй, в Живота има три неща, които всякога трябва да се имат предвид: първо, човек трябва да бъде силен. Обаче първоначално животните бяха силни – те бяха създадени преди човека и взеха Силата за себе си. Всички животни започнаха да се грижат

изключително за себе си – защо? Защото не бяха разумни; като нямаха Разумност, те използваха Силата неправилно и от Силата създадоха насилието, като поставиха следния закон в царството си: правото е на силния – който е силен, той е на правата страна; който е слаб, той е на кривата страна. Ето защо в животинското царство слабият се счита грешен, нещастен, а силният ходи горд, изправен, със съзнание за достойнство – биволът, лъвът, слонът минават за силни и ходят със съзнание за достойнство. Същото нещо се забелязва и между хората; оттук може да се извади следното заключение: който живее само за себе си и превръща Силата в насилие, той живее с идеите на животните.

Второ, човек трябва да бъде разумен. Човекът беше създаден след животните и като видя, че Силата мина във властта на животните, той взе Разумността за себе си. Животните взеха Силата, но я превърнаха в насилие; хората взеха Разумността, но я превърнаха в лъжа и лицемерие. Те направиха добър избор, но като не можаха да използват Разумността правилно, изопачиха я, вследствие на което и до днес носят лошите последствия на своята неразумност. Казват, че Разумността е за хората; право е това, но те не можаха да я използват както трябва, обърнаха я натук-натам, огънаха я малко и в края на краищата в света влезе лъжата и лицемерието – това наричат хората грехопадане. Защо дойде лъжата в света? Лъжата дойде в света, защото като отстъпиха от животните, от силата, хората трябваше да дадат, да пожертват нещо от себе си, но като не можаха, те огънаха Разумността. Дето Разумността се огъва, там лъжата изпъква; когато човек огъва Разумността, той изпада в положението на онзи, който получава някаква сума за благотворителни цели и задържа част от нея и за себе си – той вземе парите, оглежда се натук-натам и казва:

„Аз ще взема част от тези пари, но ще ги върна.“ По този начин именно е влязла лъжата в света.

Днес лъжата върви в стъпките на хората – те говорят за Истина, за Правда, но все пак лъжата ги следва. И наистина, със свещ да тръгнете из света, едва ли ще намерите обикновен човек, който да не лъже – мислите, чувствата и постъпките на обикновения човек са облечени в лъжа. И знаете ли каква е дрехата на лъжата? Лъжата е облечена с копринена дреха, със златни, с блестящи етикети; когато човек иска да прокара някаква лъжа, той говори в името на Любовта, в името на някакви високи идеали, в името на човешината, но в края на тази работа ще се види дали всичко това е било истина, или лъжа. След това този човек ще се оправдава, ще казва: „Условията на живота са трудни, пък аз бях слаб човек, не можах да издържа“ – този човек се извинява, но и като се извинява, пак лъже. Също така постъпват хората и по отношение към Бога: те грешат, вършат престъпления и след това се обръщат към Бога с думите: „Прости ми, Господи, слаб човек съм, затова сгреших.“ Не, никой не може да излъже Бога – Той чува тази молитва и казва: „Дайте му според думите!“ Хората се чудят защо Бог не отговаря на молитвите им; както виждате, Той отговаря на молитвите им, но според съдържанието на техните молитви – в лъжата обаче няма съдържание.

Сега аз говоря на избраните, на съвършените, на тия, които са опитали, разбрали и приложили истините в живота си. За грешните не говоря – според мен грехът е дреха, която човек доброволно е облякъл; глупостта е състояние, което човек доброволно си е наложил; насилието е състояние, към което човек доброволно се е стремил. Всичко отрицателно в човека е придобито от самия него с негови собствени усилия, никой не му го е наложил отвън. Когато хората искат да се оправдаят за своите лоши и криви постъпки, те казват:

„Ние не сме виновни за делата си, родили сме се такива, наследили сме тия слабости от баща, от майка, от деди и прадеди.“ Обаче, доколкото съм изучавал хората, убедил съм се, че никой не е в сила да им наложи злото – те сами, доброволно са възприели и злото, и Доброто.

Когато Бог създал света, Той изпратил на Земята Ангел Азраел, или другояче наречен Ханиел, да донесе благословенията на света; когато дошъл на Земята, Ангел Азраел поставил разните благословения на различни места – сладките работи поставил на едно място, хлябът – на друго място, книгите – на трето място и т.н. Той наредил Божиите благословения така, че всеки свободно да ги вижда и да си избере каквото благословение желае. Пчелите, които били тогава много красиви и величествени, дошли първи и веднага се спрели пред масата, на която били сладките работи и ги задигнали изцяло; след тях дошли птиците: те се спрели пред масата, на която били поставени разните козметически средства – парфюми, помади, масла за мазане и т.н. Както знаете, крилатите същества, наречени в света деви, обичат да се мажат с разни масла и парфюми; изобщо, няма човек в света, който да не се маже – в това отношение той е птица, крилата на птиците винаги са намазани. Като яде, и човек се понамазва – все трябва по малко масло в яденето. След птиците дошли хората, да вземат благословието си: те се спрели пред масите, на които били поставени семената и книгите – от книгите те започнали да се учат, а семенцата пръснали по целия свят. Като се свършили благословенията, всички същества започнали да спорят помежду си кой е взел най-хубавото благословение – дали тези, които са взели сладките неща, козметическите средства, или най-после хората, които са взели книгите и семенцата.

Като говоря по този начин, аз искам да разбирате нещата в техния дълбок смисъл. Тъй както е изразен Животът днес, той не е представен още в своята пълнота; например всеки очаква и изисква от живота това, което не му трябва – някой очаква да си вземе малко медец както пчелата, да си хапне и да се задоволи; друг очаква да получи малко масълце, малко хлябец да си хапне; трети очаква да намери семенца, които да посее или книги, които да изучава. Всеки човек има желания, които иска да постигне; някой мисли, че като реализира своите желания, ще се задоволи. Питам, ако човек яде само веднъж от сладкото, какво ще придобие? Той все ще спечели нещо, но Животът не е само в сладкото. Какво ще придобие човек, ако само веднъж опита масълцето или хляба; какво ще придобие човек, ако само една книга изучи или ако само един път посее няколко семена? Животът се проявява донякъде само в еднократното употребление на сладкото, на маслото и хляба, на семенцата и книгата – това е частично изявление на Живота, но то не е неговото пълно проявление. Колкото и да е стара или лоша една къща, тя трябва често да се намазва; колкото добре да се е нахранил човек днес, утре той пак трябва да яде, и то три пъти на ден – стомахът на човека, т.е. неговата воденица, трябва често да се маже с масълце, за да има работа. Аз разглеждам идеята за Живота в нейния широк, а не ограничен смисъл.

И тъй, човек има задължения не само към стомаха си, но и към белите си дробове, и към мозъка си – ето защо човек трябва да диша правилно и да мисли правилно. Човек не обръща внимание на своите мисли, на дишането, на чувствата си, пренебрегва ги, а мечтае за постигането на някакъв висок идеал. Например един мечтае да стане богат, друг мечтае да стане силен – добре е човек да стане богат, но какво ще придобие с това богатство; добре е човек да бъде силен, но

какво ще придобие с тази сила? Когато човек стане силен, той придобива философията на животните; философията на животните пък не е нищо друго освен философия на личния егоизъм – личният живот е най-възвишеното състояние, до което животните са достигнали. Когато човек говори за своята личност, той е в положението на животните, които са издигнали своята личност в култ. Питам какво може да създаде човек, който живее в своята личност или в насилието? Насилието е родило пак насилие, нищо повече; насилието пък е създадо законите – днес законите съществуват за насилниците, но не и за праведните.

Ще приведа един анекдот, който се отнася за онова време още, когато насилието се е явило за пръв път между животните. Първото дело, което се завело между животните, било по повод оплакванията на един вълк: този вълк подал заявление до първия съдия, в което се оплаквал от една овца, че изяла един вълк. Съдията прочел заявлението и казал: „Понеже този случай е изключителен, аз се отказвам да разглеждам такова дело – никъде досега не се е чуло подобно нещо. Не е възможно овца да изяде вълк, вследствие на това не съществува закон, който може да съди овцете за такива престъпления. Това заявление ще се тури настрана, няма да му се даде ход, докато не се провери факта; за тази цел ще се свика събрание от възвишени същества, които да проверят истинността на факта и ако той се окаже действителен, тогава само ще се издаде закон за съдене на овцете за подобни престъпления.“

Казвам: в света не съществува още закон, по който да съдят праведните; аз наричам праведните хора овце, а грешните – вълци. Следователно за праведните няма закон, а за грешните има; с други думи казано, за праведните има неписани закони, а за грешните има писани закони. Едни от неписаните закони, по които трябва да се

ръководят праведните, са следните: те трябва да обичат, да вършат Добро, да се жертват. Обаче няма закон, който да наказва праведния – защо? Защото невъзможно е праведният да греши – казано е в Писанието: „Роденият от Бога грях не прави.“ Праведният е роден от Бога, значи праведният грях не прави, грехът не е присъщ на неговото естество. Ето защо невъзможно е овцата да направи такова престъпление, каквото вълкът прави; в този смисъл всичко може да направи овцата, но вълк да изяде – никога! Съвременните хора трябва да имат нови разбирания за Живота, ако искат да бъдат силни, разумни и добри.

Сега, като говоря за избраните, аз предполагам, че те не се обиждат – каквото и да се каже, те не трябва да се обиждат. Въпреки това и те понякога се докачат. Който не е от избраните и върви по закона на животните, той ще каже: „Аз съм силен човек и трябва да си пробия път по който и да е начин – било с рогата си, било с копитата си.“ Избраният не може да си служи нито с рога, нито с копита, защото между Силата, Разумността и Доброто съществува тясна връзка. Разсъжденията на съвременните хора са диаметрално противоположни на тия от Божествения свят – по силата на своите разсъждения те вървят с главата си надолу, обаче трябва да се знае, че Разумността се ражда от Доброто, което е основа на Божествения свят. От Разумността пък се ражда Силата.

Следователно ако Доброто не съществува, и Разумността не съществува; ако Разумността не съществува, и Силата не съществува. Който е силен, той може да бъде и самостоятелен – това показва, че този човек е разумен; силният човек трябва да бъде и добър. Който се отклони от тези правила на Живота, той се изражда, той се натъква на ред нещастия и страдания, тъй щото нещастията в света идат по единствената причина, че в Силата няма Разумност и Доброта – Сила

без Разумност и Доброта създава само страдания и нещастия. Страданията се явяват като резултат на стълкновения между мислите, чувствата и постъпките на хората – който не разбира този закон, той търси причините на злото въвн от себе си и постоянно се оплаква; който разбира този закон, той знае, че причините на злото седят в самия него. Вън от нас е Бог, който създаде света, тъй щото, ако мислите, че злото е въвн от вас, вие ще дойдете до заключението, че злото е в Първата Причина, в Бога. Обаче съществува следният закон: никога частта не може да даде мнението си за цялото; никога произведението на човека не може да даде мнението си за своя творец. Да твърди човек, че злото е в Бога, то е все едно вълкът да се оплаква от овцата, че тя изляла един вълк; колкото е възможно първото твърдение, толкова е възможно и второто – невъзможно е овца да изяде вълк, значи у Бога няма никакъв повод за зло.

Питам какво може да се придобие със злото? Преди всичко злото не може да бъде обект за човека. Кражбата например е зло, но кой краде – само слабият човек краде. Обаче парите могат ли да се крадат? Човек може да открадне златото на някой богаташ, да го употреби за свои нужди, но в края на краищата това злато не излиза въвн от Земята – златото, скъпоценните камъни могат да се използват от един, от друг човек, но заминете ли човек за онзи свят, той оставя богатството си на Земята. Човек заминава за онзи свят както е дошъл, без никакви богатства, без никакъв имот – материалните, физическите блага той оставя на Земята, отдето ги е взел.

Казвам: съвременните хора са построили живота си на лъжлива основа, която те сами си създали. Докато човек мисли, че причината на злото е въвн от него, той винаги ще изпитва горчивината на това зло; ако мисли, че причината на злото е в него, той ще може да премахне тази причина и ще се освободи от злото. Злото не е нищо

друго освен отношение на нещата; когато човек знае отношенията на нещата, той ще може да се въздържа от злото. Какво струва на човека да въздържа езика си от лоши думи, какво струва на човека да въздържа ума си от лоши мисли, какво струва на човека да въздържа сърцето си от лоши чувства? Нищо не коства на човека да се въздържа от всичко лошо и нечисто; въздържа ли се от лошото, от злото, той може да бъде щастлив. Щом хората искат да бъдат щастливи, тогава и Бог, който е у тях и от когото те са излезли, и Той иска тяхното щастие – това е Божествено желание. Обаче който нарушава щастieto на другите, едновременно с това той ограничава Бога в тях. Бог иска да бъде щастлив във всички същества – невъзможно е един човек да бъде щастлив, а другите да бъдат нещастни; невъзможно е Бог в едно да бъде щастлив, а в другите да бъде нещастен. Който мисли, че това е възможно, той поставя и себе си, и другите хора в противоречие.

Следователно моралът не се отнася само за едно – истинският морал е общ за всички същества. Този е пътят за всеки, който иска да прогресира, да стане съвършен; не вървите ли в този път, вие ще изпаднете в заблуждение и ще очаквате друга епоха, с по-благоприятни условия за вас – да дойдат други Учители, други Ангели и т.н. Учители всякога е имало в света, Ангели всякога са слизали на Земята, благоприятни условия всякога са съществували, но човек може да използва всичко това, когато Божественото в него се пробуди. Учителят, Ангелът не може да внесе Божественото в човека, но той може само да даде условия за неговото развитие – другояче Животът няма смисъл. Ако Животът отсега нататък ще се внесе, ако дарбите отсега нататък ще се придобиват, може да се каже, че хората криво разбират или пък те са много закъснели в своето развитие.

Някой казва: „Еди-кой си човек не е добър“ – какво разбирате от тези думи? Когато казвате някому, че не е добър човек, това подразбира, че той не е работил достатъчно. – „Ти не си добър художник.“ Вярно е, досега още не съм работил както трябва, отсега нататък ще работя. – „Ти не си даровит човек.“ Вярно е, че не съм даровит, защото не съм работил както трябва; ще работя повече, за да развия дарбите си. Не само това, но хората още не са дошли до положението така да правят Добро, че и те да са доволни от себе си, и Бог да е доволен от тях. Всеки има опитност, знае какво нещо е Бог да е доволен от него и какво нещо е Бог да не е доволен от него. Някой може да е направил голямо добро, съградил църква или училище, и всички вестници да пишат за него, но въпреки това той е недоволен от себе си – защо е недоволен от себе си? Защото Бог е недоволен от него, не е видял неговото Добро и не е дал мнението си. Някога човек направи толкова малко Добро, едва видимо под микроскоп, но той е доволен от себе си, цял ден е радостен, щастлив – защо? Защото само Бог е видял това малко Добро и го е похвалил. След известно време човешкото дойде в него и той си казва: „Направих едно малко добро, но то нищо не струва; сега ще направя едно голямо добро, че да хване място.“ Наистина, направи едно голямо добро, но с него заедно изгубва и малкото. Истинско Добро е това, което никой друг не го и видял освен Бог. С големите работи човек изгубва и малките – който се е стремил към големи работи, той е изгубил всичкото си състояние. Ако някой ви убеждава, че с големите работи, с големите предприятия вие ще станете светии, ще наследите Царството Божие, не хващайте вяра на думите му. Човек може да наследи Царството Божие и с най-малкото Добро. С най-малкото Добро се влиза в Царството Божие, но и при най-малкото престъпление се излиза от Царството Божие – в това се изразява свършената Любов. Който е в Рая, той е силен, добър

и разумен; който е извън Рая, той е слаб, глупав, лош човек – тази опитност всеки я познава, но не се спира върху нея да я обмисли и да я проучи.

Сега ние влизаме в свят, в който има установени правила и закони, които абсолютно трябва да се спазват. От Силата, Добротата и Разумността на човека зависи да остане ли той в този свят, или да излезе вън от него. Човек иска да бъде свободен, но свободата му се обуславя от неговите мисли, чувства и постъпки – ако храни в себе си лоши мисли и чувства, той ще носи техните последствия. Тези последствия пък го ограничават – за всяка лоша дума, за всяко лошо чувство и за всяка лоша мисъл той се съди. И обществото постъпва по същия начин. Мнозина казват: „Ние не можем да спазваме правилата на обществото, защото неговият морал е отживял вече времето си.“ Питам кой морал днес е жив? Живият морал седи в общение с Бога; за тази цел човек трябва да започне с Доброто – то е извор на Любовта от всички векове. Доброто е основа на целокупния Живот, то е основа на Божествения свят.

Някой казва: „Какво ще придобия, ако съм добър?“ Който е добър, той ще стане разумен, а после и силен. Разумността изключва всякаква лъжа – най-малката лъжа, най-малкото зло в човека показват, че той не е добър, нито е разумен. Казвате: „Възможно ли е човек да не допусне в живота си поне една бяла лъжа?“ За съвършения е възможно – казано е в Писанието: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш, който е на небеса.“ Ние говорим за учениците, които могат да бъдат съвършени. Разумността е присъща на съвършения, а тя се развива при отсъствие на лъжа – най-малката лъжа е в ущърб на Разумността. Дойде ли лъжата, в съзнанието на човека настава тъмнина и той постепенно оглупява – лъжата е мантия на неразумния живот. Докато силният човек не си служи с

насилие, той запазва Силата си; допусне ли най-малкото насилие в живота си, той губи Силата си. В каквата малка форма и да се изяви насилието обаче, като живо същество в дългия процес на развитието си то оказва влияние върху човека и той постепенно губи Силата, както и Разумността си. Какво ще остане от човека, ако той изгуби Силата, Разумността и Добротата си – къде е човекът тогава?

Някой казва, че за да не губи човек силите си, той трябва да вярва в Бога. Питам, нима езичниците не са вярвали в Бога? – „Трябва да се обичаме!“ Нима вълкът, змията не обичат своите малки? Трябва да се знае за каква обич се говори. Да обичаме своите си, да обичаме себе си, това е една обич – тя е частична обич; да обичаме Бога, това е друга Обич – който има такава Любов, той и на мравката ще помага и ще я обича. Един ден тази малка мравка ще достигне до положението на Ангел, който ще помага на всеки, който ѝ е помагал, който ѝ е правил добро; и след това този човек ще се чуди защо се излива толкова обич върху него, но мравката ще му каже: „Едно време, когато бях мравка, ти ми помогна, ти спаси моя живот – това, което имам днес, дължа на теб, ти стана причина да прогресирам.“ Питам знаете ли колко Ангели работят днес върху вас за Доброто, което някога сте им направили? Знаете ли обаче и колко Ангели сте спрели в развитието им със злото, което сте им направили?

Сега аз ви говоря по човешки за изяснение на идеята – да разберете защо едни същества ви обичат, а други не ви обичат. С това не искам да ви направя повече отговорни, отколкото трябва. Кое е по-хубаво за вас – да срещнете едно същество, което има пълно доверие у вас за Доброто, което някога сте му направили, или да ви поглежда с недоверие? Обичта изключва всякаква лъжа навън; лъжата разрушава човека, затова тя не може да се извини – който се опитва да извини лъжата, той се опетнява. Срещна ли лъжата, аз не се спирам пред нея,

но я отхвърлям настрана, както Христос отхвърли сатаната и каза: „Махни се, сатано, оттук!“ Какво значат думите махни се? Това значи: „Иди да изпълниш Волята Божия; щом изпълниш Волята Божия, тогава ще дойдеш при Мен.“ Кажете ли, че някой ви е изпъдил, това подразбира, че този човек ви е изпратил да изпълните Волята Божия; щом изпълните Волята Божия, ще се върнете при него – искате ли да ви обича някой, преди всичко вие трябва да изпълните Волята Божия. Някой казва: „Ти не ме обичаш“; защо не те обича този човек? Защото нищо не даваш. Ние обичаме Бога, защото Той ни дава всичко. Който нищо не дава, а иска да го обичат, подразбира, че иска от някого онази любов, която той има към Бога. Това е невъзможно – защо? Защото Божественото обича и Божественото се обича – само по този начин Божественото се развива. Когато обичаме Бога, ние обичаме Божественото в себе си и в другите хора; не Го ли обичаме, ние отхвърляме развитието на Божественото, което ни е дадено от Него – тази е първата лъжа в света.

Днес всички хора очакват спасението си от Христа. Казвам: ако в живота на Силата не можете да изключите насилието, ако в живота на Разумността не можете да изключите глупостта и ако в живота на Доброто не можете да изключите злото, вие нищо не можете да постигнете. Казвате: „Така и така говорят хората“ – какво говорят хората и какво се говори на тях аз оставям настрана; за вас е важно какво се говори на съвършените. Казвате: „Кой човек е съвършен?“ Според мен съвършен човек е силният, разумният, добрият. Кой е силен човек? Силен човек е този, у когото няма насилие. Кой е разумен човек? Разумен човек е този, у когото няма глупост, у когото няма лъжа. Кой е добър човек? Добър човек е този, у когото няма зло. Ако някой пита не може ли без насилие, казвам му: „Махни се!“ – „Без лъжа не може ли?“ – „Махни се!“ „Без зло не може ли?“ – „Махни

се!“ По тези въпроси аз не искам да се разговарям – нека всеки прави това, което си знае. Може ли без насилие, без лъжа и без зло в света? Според мен това е възможно, аз съм го проверил хиляди пъти досега и казвам: човек може да живее и без насилие, и без лъжа, и без зло.

Казвам: всички същества са дошли в света, седнали са пред Божествената трапеза и си взели каквото пожелали. Едни са взели от меда, станали са пчели, но видели, че с мед само работата не става; други са взели от маслата и парфюмите, станали са птици, но видели, че с масла само работата не става; млекопитаещите взели храната, но видели, че с ядене и пиене само работата не става; най-послед дошли хората, едни от тях взели книгите – станали учени, други взели Доброто, някои пък – Разумността. В края на краищата те разбрали, че нито само с учение, нито само с Добро, нито само с Разумност може да се върши работа – какво трябва да се прави тогава? Според закона на Божията Любов всички добродетели трябва да се съединят в едно – Любовта е вътрешна сила, която синтезира всички неща. Ако човек не може да съединява частите в едно цяло, ако не може да ги осмисли, да намери допирните точки между тях, той не може да разбере Живота, нито Любовта. Такъв човек не може и да обича – смисълът на Живота е да обичаш и да те обичат. Какво коства на човека да обича; какво коства на чешмата да дава от своята вода и да уталожва жаждата ви, какво ви коства след това да ѝ благодарите? На същото основание и човек като чешмата може да даде и да получи, понеже Божественото извира от него. Когато човек даде ход на онази непреривна деятелност в себе си, за да използва Силата, Разумността и Доброто както Бог изисква, той ще получи одобрението на Бога. Затова именно и Христос казва: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни!“ Казано е още: „Както ме Отец възлюби,

така и аз ви възлюбих“ – и наистина, Бог всеки ден ни извява Своята Любов.

Днес много проповедници говорят за идването на Христа и Го очакват да дойде, облечен със слава и великолепие, с мантия на тялото и с корона на главата си. Какво представляват мантията и короната? Те представляват добродетелите на Христа, с които Той е облечен. После казват, че Христос ще съди хората – кои хора ще съди? Грешните; в света има закон за съдене на грешните, но не и на праведните, значи има закон за злото, но не и за Доброто. Съдба има за онези, които вървят в пътя на злото, обаче за праведните няма съдба. Който иска да стане съвършен, той трябва да се освободи от всички лъжеучители и лъжеучения във и вътре в него – защо? Защото Учителят никога не може да лъже; ученикът може да лъже ученика, но Учителят никога не може да лъже учениците. Например ученикът може да каже за нещо, че тъй е чул, тъй разбрал, тъй мисли и т.н., Учителят обаче никога не може да говори неща, които не знае положително. Който лъже, той е ученик; който не лъже, той е Учител. Учител е само онзи, в когото няма насилие, няма лъжа, няма зло; щом в някой човек има насилие, лъжа и зло, той е ученик – нищо повече. Това е новото определение за Учител и ученик.

И тъй, ученикът е изложен на противоречия, вследствие на което той има възможност да лъже. Христос казва: „Достатъчно е на ученика да бъде като учителя си“, т.е. да няма в него насилие, лъжа и зло. Ученикът трябва да бъде силен, да изключи насилието от себе си, за да могат всички да му се радват; ученикът трябва да бъде разумен, никога да не лъже; той трябва да бъде добър, никога да не прилага злото. Някой казва: „Учителят ме излъга“ – не, Учителят никога не може да лъже; ако някой ви е излъгал, ще знаете, че той е ученик. Понятието за Учителя е строго определено: в Учителя няма абсолютно

никакво насилие, никаква лъжа, никакво зло. Това правило трябва да имате предвид в живота си; ръководите ли се от това правило, вие ще разбирате всички попълзновения в себе си, както и тия на хората около вас. Който върви по закона на Любовта, Мъдростта и Истината, той е Учител; който не спазва тия закони, той е ученик.

Преди години ме поканиха на гости в едно семейство, мъжът на което се считаше почти за адепт; и той, и жена му намислили да ме изпитат по всички правила на изкуството: те ми показват една икона, изровена дълбоко някъде от земята, и ми я препоръчват като старина с особена чудотворна сила. Наблюдавам и двамата, виждам, че и те не са сигурни в думите си; тогава аз им казвам: „Щом казвате, че тази икона е чудотворна, оставете я на същото място, отдето са я изкопали, постройте там една малка барачка – да стане това място аязмо, за да дохождат хората да се лекуват – така само ще опитате силата ѝ.“ Аз виждам, че тези хора ме изпитват, но нищо не казвам – преди всичко тази икона е нова, а не стара, както те казват; някои хора са я заровили някъде в земята, а после при правене на разкопки тази икона била намерена и случайно попаднала в ръцете на моите познати.

Казвам: по същия начин постъпват и съвременните хора – вземат някоя своя икона и я препоръчват за чудотворна, обаче всички неща трябва да се опитат, да се разбере тяхната сила. Наистина има някои чудотворни икони, дълбоко скрити в душата на човека, но в него има и фалшиви икони – човек може да се спаси с истинските чудотворни икони, но не и с фалшивите. Днес всеки иска да бъде свободен, обаче той не може да бъде свободен, докато си служи с насилие, с лъжа, със зло; най-малкото насилие, най-малката лъжа и най-малкото зло са в състояние да привлекат към себе си същества, умовете на които са толкова фини, че веднага заробват човека – те го

насилват, ограбват, докато напълно го разрушат. По този начин човек остава мъртви кости – на какво може да се радва тогава?

Мнозина се оплакват от живота и казват, че ги нападали; ще ги нападат, разбира се, провидение има в света. Било е време, когато вълкът не е могъл да напада овцата – защо? Има причини за това: вълната на овцата съдържала такава енергия, че който вълк се решавал да приближи до нея, ставал на пух и прах. Едно време овцата била най-силното същество – който тигър или вълк се опитвал да я нападне, нищо не е оставало от него, никой не е могъл да устои срещу нея. Обаче по някакво стечение на условията в овцата влязла една малка лъжа, вследствие на което тя изгубила силата си; от това време вече вълците започнали да мачкат, да нападат овцете и да ги ядат. Следователно има причини, които карат вълка или мечката да нападат човека – причините са в самия човек. Овцете допуснаха в себе си една малка лъжа и изгубиха силата си; същото може да се каже и за човека: първоначално човек бил облечен с огнена дреха, вследствие на което нищо не било в състояние да му причини зло – значи, като допуснал лъжата в себе си, той отворил вратата на злото. Каквото става вътре в човека, това става и вън от него, и след всичко това човек се чуди на неуспеха си. Дойде една красива мисъл в ума му, но не се минава много време и тя изчезва – изяжда я някой; дойде едно красиво чувство в сърцето му, но скоро след това изчезва – изяжда го някой.

Казвате: „Какво трябва да се прави тогава?“ Ето какво трябва да правите: изключете насилието от себе си, изключете лъжата от себе си, изключете злото от себе си! Не е въпросът външно да се освободите от тях, аз не говоря за външните отношения – важно е вътрешно да се освободите от тях, да дойдете в единство с Бога, да Му се подчините. – „Как ще се подчиним на Бога?“ Като не вършите

насилие, като не говорите лъжливи работи, като не правите зло – по този начин само човек може да види красивото лице на Бога, да се съедини с Него и да получи Неговото одобрение. При това положение от всеки косъм на човешката глава ще излиза огън, ще пръскат искри; след това ще му израснат криле, с които ще хвърчи навсякъде из пространството, без да го види някой, без да му се препятства. Тогава човек може да каже: „Сега разбирам дълбокия смисъл на Живота, разбирам какво значи служене на Бога.“

Разправят за един религиозен човек, че обещавал на свои братя, пред които минавал за напреднал в духовно отношение, че може да им даде ключовете на Живота. Казвам: този брат сам се нуждае от хората да го хранят, а ще им дава ключовете на Живота; той сам се нуждае от поддръжка, а развива теория за ключовете на Живота. Като говорил дълго време върху този въпрос, слушателите му го запитали: „Де са ключовете, дай да ги опитаме!“ – „Аз развих темата само, а вие ще работите.“ Не, човек не трябва да говори празни работи. Има три ключа на Живота: първият ключ е на Любовта, вторият ключ е на Мъдростта, третият ключ е на Истината. Който обича, той има ключовете на Живота в себе си и може да ги дава и на другите; когото обичат, и той също така може да се ползва от тия ключове.

Има начини, методи, чрез които тия ключове могат да се прилагат правилно – те са прости методи, и малките деца могат да прилагат тия ключове, особено ключа на Любовта. Който иска да се ползва от ключа на Любовта, той трябва да стане малко дете; който иска да се ползва от ключа на Мъдростта, той трябва да стане стар човек на сто и двадесет години; който иска да се ползва от ключа на Истината, той трябва да стане млада красива мома, да се движи с бързината на светлината – стане ли човек дева, девица, той ще придобие Абсолютна свобода. Тъй щото иска ли човек едновременно

да се ползва от трите ключа, той трябва да стане малко дете, стар човек на сто и двадесет години и млада красива мома, подир която да тичат всички хора – малкото дете представлява сърцето, старият човек – ума, а младата мома – душата; и тогава според случая човек ще се проявява или като дете, или като стар дядо, или като красива мома.

Сега аз не питам съвършените дали са разбрали и приложили тия ключове, но казвам на вас: направете опит да видите какво сте и докъде сте достигнали – постарайте се да станете малки деца, стари дядовци и млади красиви моми. На съвършения казвам: стани малко дете – покажи, че прилагаш ключа на Любовта; после стани стар дядо на сто и двадесет години – покажи, че прилагаш ключа на Мъдростта; най-после стани дева, млада красива мома, която се движи с бързината на светлината – покажи, че прилагаш ключа на Истината. Който владее тези ключове, той заслужава почитта и уважението на всички разумни и възвишени Същества. И наистина младата мома и дядото заслужават почит и уважение, а детето се ползва от обичта на другите – кой как види малко дете, все ще му даде нещо сладко. Като видят стар човек, ще му отдадат почит и уважение, а като видят млада красива мома, всички ще хукнат подир нея – защо хората тичат подир красивата мома? Защото всички желаят да бъдат в нейното положение, да имат тази небесна Чистота. Няма по-красиво нещо от девствеността, от Чистотата. Христос казва: „Само чистите по сърце ще видят Бога“ – с други думи казано, девиците ще видят Бога, младите деца ще почувстват Божиите ръце, а старите ще изпитат Божието благоволение – този е идеалът на всяка душа. Който разбира идеала на душата си, той ще разбере и смисъла на Живота; не разбира ли идеала на душата си по този начин, Животът за него ще остане без цел и без смисъл. Тогава хората ще бъдат деца, без да знаят

защо са деца, ще бъдат стари, без да знаят защо са стари, ще бъдат деви, без да знаят защо са деви. Човек непрекъснато трябва да мени състоянията си в Живота – ту дете трябва да бъде, ту стар мъдър човек, ту млада красива мома-дева.

Като казвам, че човек трябва да минава през фазите на детето, на стария човек и на девата, аз вземам тия състояния като символи. Детето вземам в смисъл на малко смирено същество, пълно с Радост и Чистота – всички му се радват и то на всички се радва – детето постоянно мисли как да зарадва скръбните хора, как да ги направи щастливи; старият човек вземам в смисъл на мъдрец – човек пълен със знания, с богатства, със сили, за които търси най-правилен начин да ги раздаде; младата мома пък символизира посвещение, смирение, служене на Бога. По този начин се осмисля целокупният Живот. И наистина, каква по-висока идея може да съществува от служене на Бога? Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога“ – да познаем Бога като деца, които постоянно мислят да направят нещастните хора щастливи; да познаем Бога като стари хора, които търсят начин да предадат знанието и богатството си на другите, да се ползват от него; да познаем Бога като млади моми, като деви, които искат да внесат велик идеал в Живота – Любов към Бога и Любов към ближния.

Съвременните хора могат да бъдат щастливи, могат да бъдат свършени. Щастието и свършенството са извън времето и пространството – няма същество, което може да ви ограничи в правене на Добро. Дойде ли се до Доброто, даже идват Същества да помагат на човека; тъй щото станете ли като дете, всеки ще ви помага, всеки ще се притичва да ви услужва – и забележете, когато детето заплаче, всеки се притичва да му услужи. Казано е, че Бог помага на слабите – кои са слаби? Слаби са децата, които искат да

направят всички хора щастливи и радостни; с други думи казано, слаби са онези, които абсолютно не мислят за себе си. Това не подразбира, че те са забравили себе си, но те казват: „Ние ще намерим себе си, когато намерим всички хора, понеже всички сме излезли от Бога.“ Когато хората са недоволни от нас, и ние сме недоволни от себе си – само по този начин ще разберем, че сме удове на едно цяло. Когато един пръст от ръката заболее, болката ще се предаде на цялото тяло, следователно докато насилието, лъжата и злото съществуват в света, в най-малката форма даже, те винаги се отразяват върху Божествения организъм, в който и ние живеем – при това положение вече ние не можем да бъдем щастливи. Ето защо всички трябва да работим заедно с Бога, да изхвърлим от Божественото тяло, в което и ние живеем, насилието, лъжата и злото. Като освободим, като очистим Божественото тяло от тия утайки, ние ще бъдем щастливи, доволни, че сме извършили една работа.

Сега аз искам да бъдете свободни, да не допускате в ума си мисълта, че сте най-грешните хора в света. Не е въпросът кой е грешен и кой – не; за художника е важно всяка линия да бъде на мястото си, а дали тя ще бъде права или крива, това зависи от нейната служба. Когато той дръпне една линия, която представлява веждите на човека, тази линия трябва да бъде изразителна, да е съгласна с действителността; тоновете на музиканта трябва да бъдат чисти и верни; красивата мома трябва да бъде абсолютно красива във всяко отношение; в речта на красноречивия оратор не трябва да има никакво насилие, никаква лъжа, никакво зло. Има ли насилие, лъжа и зло, тази реч не е свършена – Божествената граматика не търпи нищо излишно. Казвате: „Ние трябва да бъдем добри“ – това не трябва даже и да се говори, защото ако човек не е добър, той ще бъде лош. Доброто и злото взаимно се изключват – Доброто е абсолютна

реалност, върху която всичко може да се гради, злото пък е абсолютно ограничение, следователно Доброто е основа, Разумността е градеж, а Силата е придобит резултат. Ако не поставите Доброто за основа, и Разумността не може да се прояви; щом Разумността не се прояви, и Силата не може да дойде.

Сега аз не искам да възприемате тия неща механически, но казвам на музиканта: „Ти трябва да свириш добре – това е в естеството ти!“ Да свириш добре – това е Свобода; да бъдеш разумен – това е Светлина в Свободата; да бъдеш силен – това значи да бъдеш независим. Човек може да бъде добър, разумен и силен, когато е едно с Бога – Бог е цялото, а хората са части от това цяло. Ако вървим в Божия път, животът ни ще се осмисли; не следваме ли Неговия път, ние Го отделяме от себе си и живеем откъснати от цялото, следвани от нещастия и страдания. Всеки ден Бог се проявява между хората, но не дава да Го видят – щом направи някакво Добро, Той моментално се скрива и остава човека да се радва, че е получил нещо хубаво, без да знае откъде е дошло. Бог постоянно посещава хората – те се радват; и Бог се радва, като им показва начин, по който и те могат да постъпват. Който постъпва като Бога, той ще бъде добър, разумен, силен и здрав, в дома му няма да има нещастия и несрети, а пътят му ще бъде всякога отворен. Казвате: „Защо не е така?“ – чудно нещо, вие сте в затвор, с букаи на краката и пазачи с пушки в ръце ви пазят; можете ли при това положение да бъдете свободни? Вън от затвора обаче обикалят Бели братя, които ви изпращат писма, храна, дрехи, грижат се за вас. Значи едновременно ви пазят два вида братя – едни отвън, които ви помагат, и други отвътре, които следят да не избягате. Казвате: „Какво трябва да се прави?“ Ще плачете, ще се молите, докато дойде Бог да ви освободи – Той ще дойде при вас през една малка дупчица и ще ви каже: „Стани, облечи се!“ Извикай на помощ своята

първа добродетел – Доброто; след това извикай Любовта, от която Доброто е излязло – по този начин ти ще се смалиш, ще станеш малък като дете и ще излезеш и през най-малката дупчица, без да те види някой. Щом излезеш в света, дето е мрак и тъмнина, Бог ще каже: „Сега запали фенерчето си, т.е. Знанието, с което разполагаш, и тръгни напред.“ Като раздадеш богатството, т.е. Знанието, което имаш, ти ще станеш неузнаваем, от бялата ти коса, брада и мустаци нищо няма да остане, ти ще се превърнеш на млада красива мома, подир която ще тичат всички хора – стражари, затворници, началници и т.н.; по този начин затворите ще се изпразнят, никой няма да остане в тях. Следователно който иска да излезе от затвора, най-напред той трябва да се смали, да се превърне на малко дете; като излезе от затвора, той трябва да бъде стар сто и двадесет годишен дядо, да отиде между хората, да раздава от своето богатство и знание; най-последно, като раздадете богатството си, вие ще се превърнете на млада красива мома, подир която ще хукнат всички хора – така те ще излязат от затвора и ще осмислят живота си.

Ще кажете: „Можем ли и ние да направим това?“ Аз говоря какво могат да направят съвършените, а какво могат да направят обикновените хора, то е друг въпрос. Аз описвам една картина, която съм видял, която и вие скоро ще видите. – „След колко години?“ След един Божествен ден, в който Божественото слънце ще изгрее и няма да залезе. Тъй щото иска ли човек да види тази картина, той трябва да бъде добър, разумен и силен. Силата на човека седи в Любовта му към Бога – обикне ли Бога, сърцето му ще се запали и Светлината на съзнанието му ще се увеличи. Сърцата на много хора са запалени днес и те светят като Слънце – те са съвършени хора. Ако по лицето на Земята нямаше съвършени хора, и Слънцето нямаше да изгрява. Докато Слънцето не е изгряло, всички трябва да вземат участие в

изгряването му; изгрее ли веднъж, вие трябва да кажете: „Да живее Слънцето, да живеят съвършените!“ Слънцето, което изгрява всеки ден, никога не залязва – привидно само Слънцето изгрява и залязва; за съвършените обаче Слънцето никога не залязва – който мисли като съвършените, неговото Слънце никога не залязва.

Сега ще ви дам три правила, които непременно трябва да спазвате. Първото правило: не презирайте тялото си – каквото тяло ви е дал Бог, бъдете благодарни, понеже без него не можете да живеете; по-добро тяло от сегашното не можете да имате, не искайте друго тяло. Бъдете благодарни от тялото си и го пазете хубаво, защото тялото е резултат на вашите мисли, чувства и постъпки от миналото – сегашното ви тяло е израз на миналото, то е свършен факт, но като градите всеки ден, в бъдеще ще имате друго тяло.

Второ правило: не презирайте вашите чувства, вашето сърце – каквито чувства и да имате, не ги презирайте.

Трето правило: не презирайте вашите мисли – каквито и да са вашите мисли, не ги презирайте.

И тъй, пазете тялото си здраво, пазете сърцето си чисто и светло, пазете ума си чист и светъл! За да бъде тялото ви здраво, силно, не трябва да си служите с насилие; за да бъде сърцето ви чисто, никаква лъжа не трябва да влиза в него; за да бъде умът ви светъл, никакво зло не трябва да влиза в него. Когато тялото на човека е здраво и силно, отвън нищо не може да го засегне – и в затворнически халат да го облекат, и букаи на краката да му турят, той пак ще си остане свободен, напълно неограничен. Здравето си остава здраве, силата си остава Сила, чистотата си остава Чистота – никой не може да ограничи Свободата, никой не може да я засегне. С други думи казано, ако в живота си човек не употребява насилие, ако в сърцето си не употребява лъжа и ако в ума си не внася зло, той е свободен, никой

не може да го ограничи – само по този начин човек ще има ясен поглед върху всичко, което го заобикаля. Който върши Волята Божия, той ще бъде едно от Неговите деца – такъв човек ще бъде силен, разумен и добър. На силния всеки се радва, на разумния всеки се радва и на добрия всеки се радва.

Като говоря за силния, за здравия човек, аз изключвам хилавия, за хилавите не говоря. Ако говоря за хилавите, бих им държал съвсем друга беседа: ще им кажа, че ако и най-хилавият или най-болният приложи правилата, които се дават в Школата, той ще има добри резултати. Ако човек изключи от себе си насилието, лъжата и злото, той ще се свърже с Божественото начало в себе си; тогава всички болести, всички недъзи в тялото, ума и сърцето ще изчезнат – те ще се съблекат от нас така, както змията съблича кожата си. Тогава у нас ще влезе нещо ново – нова мисъл, ново чувство, които ще ни подмладят; подмладим ли се ние, и светът около нас ще се преобрази, пречките, които дотогава са съществували в ума и сърцето ни, ще се премахнат и ние ще почувстваме Доброто във всичката му вътрешна красота. Доброто е истинската храна, която хората трябва да употребяват.

Казвате: „Как ще се спаси светът?“ Когато всички хора – майки и бащи, братя и сестри, учители и ученици, свещеници и проповедници, управляващи и управляеми – изключат от себе си насилието, лъжата и злото, светът ще се поправи. Тогава лицата на всички ще светят и те ще си подадат ръка като братя за взаимна работа – свършените могат да направят това. При туй положение кой каквото иска, ще му се даде: пари иска – ще му дадат, хляб иска – ще му дадат, дрехи иска – ще му дадат. Но при условие никой да не иска повече от това, което му е нужно; ако той помисли за две ризи, за два чифта обувки, за две дрехи, когато се нуждае само от една, той

ще изгуби всичко. Съвършеният човек мисли само за днес, за утрешния ден той не мисли.

Сега, като говоря, имам предвид практическото приложение на въпросите. Съвременните хора прилагат истините, както те знаят, обаче трябва да им се даде правилен начин за приложение. Разумните, добрите хора първо трябва да приложат новите идеи, а от тях да се научат и останалите. Някой казва: „Защо тия методи не се дават на управляващите, за да знаят как да постъпват.“ Преди всичко управляващите трябва да изключат от себе си насилието, лъжата и злото като стари методи на работа, за да получат новите. Дето има насилие, лъжа и зло, там моят крак не стъпва – нищо повече. Може ли човек, който прилага старите методи, да бъде избран от Бога? Избраният човек не си служи с насилие, с лъжа и със зло, т.е. той е силен, разумен и добър човек – тази е максимата, по която различаваме избрания от неизбрания човек, по този начин само може да се разплете черното от бялото. Те така са се сплели, че постоянно се вижда ту бяла, ту черна нишка: гледам един нож, едно перо или друг някакъв предмет и в него виждам една тъмна и една светла нишка; слушам един поет да чете произведенията си и виждам един куплет светъл и един тъмен.

Един поет възпява кокичето: „Като те видях, сърцето ми трепна“ – всъщност сърцето му никак не е трепнало, той не говори истината; друг поет възпява чистия извор: „Като чух песента ти, омаях се“ – всъщност той никак не се е омаял. Изворот може да се възпява само след като се опита силата му, след като човек уталожи жаждата си; уталожи ли жаждата си, той ще го възпее, ще пожелае и друг път да пие от неговата чиста, освежителна вода. Ако така се възпява извора, това е съгласно с Истината; вън от това описание на извора всяко друго не е съгласно с Истината. Че сърцето на поета трепнало, че той

се омаял, без да пие от водата на извора, това не е истинска поезия. След всичко това хората ще кажат: „Отлична поезия“; истинската поезия трябва да бъде жива – Живот да блика от нея. Да трепне сърцето на поета от вида на кокичето, това подразбира да е направило то някакъв преврат в сърцето му и поне през този ден той да е станал по-силен, по-разумен и по-добър. Нека поетът пише: „Откакто те видях, от силата ми изчезна насилието, от ума ми изчезна лъжата и от сърцето ми изчезна злото. В теб, кокиче, в твоята белота и невинност видях съвършеното Божие лице.“ В това кокиче се крие един Ангел, който седи със затворени очи, мълчи, срамува се да погледне наоколо си; обаче каже ли поетът, че сърцето му трепва при вида на кокичето, той веднага отваря очите си и го поглежда – защо? За да покаже, че от този момент насилието изчезва от поета и остава Силата, лъжата изчезва и остава Разумността, злото изчезва и остава Доброто. Кокичето отваря очите си за поета и казва: „Сега вече можеш да ме гледаш и аз мога да те гледам, защото в теб има Сила, Разумност и Добро.“

Сега желая на всинца ви да бъдете такива поети, че като възпявате кокичето, наистина сърцето ви да трепне. При това трябва да се отворят очите на вашето кокиче, т.е. на вашия Ангел – той да ви погледне и вие да го погледнете. Вашият Ангел не трябва да остане със затворени очи пред вас. Кога човек трябва да бъде със затворени очи и кога с отворени?

Един художник поиска да ме рисува и ме нарисува със затворени очи; някои запитваха защо този художник ме нарисувал със затворени очи. Казвам: понеже в света има много насилие, много лъжи и много злини, аз не искам да гледам. След това друг художник ме нарисува с отворени очи; запитваха защо този художник ме нарисувал с отворени очи. Казвам: понеже в света дойдоха

съвършените, аз искам да ги гледам. По същия начин и вас могат да ви рисуват със затворени очи. Когато човек затваря очите си, това изразява скръбно състояние; когато отваря очите си, туй представя радостно състояние. Желая да ви рисуват с отворени очи, да бъдете радостни и весели, да се радвате на Божията Любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина. Желая ви да се радвате на Живота, който ви е даден на Земята; не е нужно да мечтаете за Ангелите – който може да живее на Земята добре, той ще живее добре и на Небето между Ангелите. Желая ви да се радвате на трите живота – живота на Силата, живота на Разумността и живота на Доброто, т.е. на Божествения, на Ангелския и на човешкия живот. Тези три живота трябва да се съединят в едно, за да придобиете целокупния Живот. Това всички можете да постигнете не изведнъж, но постепенно. Слънцето на Живота е изгряло вече и показва, че Бог е на страната на силните, на разумните, на добрите, с една дума, Бог е на страната на праведните. Желая ви да прекарате поне един ден такъв живот – да покажете своята Сила, Разумност и Доброта, да ви видя такива, каквито сте.

Като казвам, че искам да ви видя силни, разумни, добри, разбирам да бъдете като Бога – Бог е силен, Бог е мъдър, Бог е добър. Силният човек е свободен – няма по-хубаво нещо от това, човек да бъде свободен. Щом човек е силен, разумен и добър, той всичко може да постигне. Няма нещо в света, което човек не може да направи, обаче за това се изисква работа, усилия, жертва.

В една от големите лондонски църкви, дето проповедник бил видният Спържен, се събрали няколко от членовете ѝ да обмислят по какъв начин да съберат една сума за благотворителни цели. Най-после те се обърнаха към самия проповедник със следното решение: „Понеже се нуждаем от една сума за благотворителни цели, нека се

съберем и се помолим на Бога да ни достави тази сума по някакъв начин.“ Проповедникът им отговорил: „Братя, няма защо да изкушаваме Господа; преди да се обърнем за помощ от другите, ние трябва да пожертваме нещо – ето аз давам една сума, дайте и вие по колкото можете и сумата ще бъде налице.“ И съвременните хора постъпват по същия начин – те казват: „Трябва да дойде някой да оправи света“. Не, всеки сам трябва да даде нещо от себе си за оправянето на света. Светът може да се оправи моментално, както става и запалването на клечка кибрит – запалената клечка кибрит може да запали и цял град. Както се запалва клечката кибрит, така тя може и да изгасне; по същия начин се запалва и изгасва Слънцето. Изобщо, Слънцето не загасва, но на сто милиона години има едно изключение, когато Слънцето залязва, т.е. изгубва светлината си и тогава някои от Божествените деца, като видят, че Слънцето е загаснало, драснат клечка кибрит, запалят фитила на Слънцето с Божията Любов и то отново се запалва и гори. Същото се отнася и до живота на човека: понякога в живота на всеки човек става загасване, потъмняване на неговото слънце; това нещо съвременните хора наричат загубване или потъмняване на съзнанието – тогава човек се намира в един разрушен свят. След това трябва да дойде едно от тия Божествени деца или един Учител, който да драсне клечица кибрит и да запали загасналото Слънце – това може да стане по магически начин, моментално. Тези Божествени деца са помагачи на човечеството, те се срещат навсякъде в света. Всеки човек може да изпълнява службата на тия Божествени деца, на тези Ангели-служители; свършените хора на Земята са именно такива въплътени Ангели.

Сега аз говоря на хора, на които очите са отворени, аз говоря за онези кокичета, очите на които са отворени и ни виждат – при това

положение сърцето ни непременно ще трепне. На кои майки трепва сърцето? Сърцето трепва само на онази майка, която вижда, че очите на детето, което е родила, са отворени. Когато очите на новороденото дете са затворени или когато детето заспи вечен сън и затвори очите си, скръбта на майката е голяма. Аз желая очите ви да са отворени – казано е в Писанието: „Отвориха се очите им.“ Когато Адам и Ева бяха в Рая, денем очите им бяха затворени – те гледаха със затворени очи и нищо не виждаха, обаче нощем очите им се отваряха. Лошото, фаталното беше там, че очите им се отвориха, когато Божественото слънце залезе, но късно беше вече – в Рая настана нощ и те трябваше да излязат вън, да напуснат Рая; значи очите им не се отвориха навреме. Грехът на първите човеци не е само в това, че престъпиха Божията заповед, като ядоха от забраненото дърво, но те си послужиха с насилието, с лъжата и със злото. Раят беше определен за развитието на първите човеци, но те пуснаха насилието, лъжата и злото вътре и по този начин изгубиха своето място. Когато злото дойде пред райската врата, те не трябваше да го пуснат вътре, докато не питат Господа какво да правят с него; обаче без да питат Господа, те пуснаха злото в Рая и с това създадоха цяла катастрофа както за себе си, така и за човечеството. Тъй щото дойде ли злото пред вратата на вашия Рай, кажете му: „Ще попитам Господа мога ли да те пусна вътре, или не.“ Ако Господ не ви позволи да пуснете злото в Рая, вие ще седите пред вратата и ще пазите, докато най-после то се отегчи да чака и се върне назад.

И тъй, да оставим миналото настрана, то е далечна история – за вас е важно настоящето, в което е новото. Невъзможното за миналото е възможно за настоящето, в което Бог се проявява. Той е единственият мощен фактор, който може да спаси света, Той живее в човека и го учи на Добро, на Разумност, като му дава Знание, Сила,

Свобода и т.н. Дето Бог минава, всичко лошо, всичко криво изчезва – насилието, лъжата и злото моментално изчезват. Ако сте готови да изпълните Волята Божия, Той ще мине покрай вас и вие моментално ще станете щастливи; ако не сте готови да изпълните Волята Божия, тогава и да мине Бог покрай вас, вие пак ще останете нещастни, каквито сте били и по-рано – вие ще искате да бъдете господари, но Бог ще ви лиши от господарството. Достатъчно е за момент само да мине Бог покрай хората, за да ги лиши от насилието, от лъжата, от злото, което са техен капитал, помощна сила, с която те работят. Следователно някои хора са нещастни, а други са щастливи – защо? Първата категория хора Бог лишава от възможността да си служат с насилието, лъжата и злото; втората категория хора Бог пък освобождава от тия отрицателни прояви на Живота. Желая на всинца ви, като дойде Бог между вас, да не ви лиши, но да ви освободи от отрицателното в Живота, за да станете весели, радостни и щастливи.

Сега всички заедно трябва да благодарите, че Бог ви е освободил от насилието, а в замяна на него ви е дал Силата; освободил ви е от лъжата, в замяна на която ви е дал Разумността; освободил ви е от злото, в замяна на което ви е дал Доброто. Тъй щото животинското, човешкото трябва да остане настрана: насилието е животинско качество – да остане настрана, лъжата е човешко качество – да остане настрана, злото е придобито от падналите Ангели – и то да остане настрана. Нека останат у човека Силата, Разумността и Доброто, в които Бог живее – само по този начин новото ще дойде у човека.

Желая ви сега Бог да живее у вас и вие да живеете у Бога!

Беседа, държана от Учителя на 19 август 1931 г., Преображение Господне, 5:00 ч., София

НАЙ-ВИСОКОТО МЯСТО

Ще задам един въпрос, на който могат да се дадат много отговори. Въпросът е следният: какво е предназначението на училището и каква е целта на учениците, които следват това училище? Ако се отговори, че целта на учениците е да учат, може да се зададе втори въпрос: какво ще правят те, след като свършат училището? Ще работят нещо. Защо ще работят? Да уредят работите си. Какво ще правят, като уредят работите си? Ще си поживеят малко. Защо ще си поживеят? Да се порадват на това, което са придобили. Ами ако не постигнат нищо, ако вместо да се радват на придобитото, те го изгубят?

Въз основа на тези и на цял ред още разсъждения някой казва: „Искам да забогатя.“ Питам какво ще стане, ако осиромашееш, вместо да забогатееш? – „Тогава искам да съм здрав.“ Ами ако се разболееш? – „Искам да отида при Бога.“ Ами ако не можеш да отидеш там? Следователно когато човек иска нещо, той трябва усилено да работи в това направление. Който иска да отиде на Небето, той трябва да служи на Единния Бог. Няма по-мъчно нещо за човека от това да намери Единния Бог и да Му служи; днес между съвременните хора има толкова много богове, че докато човек отиде при Единния Бог, главата му ще побелее – главите на всички хора днес са побелели все от търсене на Единния Бог. Това не показва, че Бог не съществува, но освен Него има още толкова много богове, които са затрупали пътя към Единния Бог. Казвате: „Коя е причината за това?“ Това именно е важно – да се намери причината. Вие живеете в една къща, на която някой е затворил кепенците на прозорците, и чакате Слънцето да изгрее, да стане светло и за вас; във отдавна

Слънцето е изгряло, но в къщата, дето сте вие, е мрачно, тъмно – седите на тъмно, копнеете за светлина, обаче не знаете какво да направите, за да влязат слънчевите лъчи през прозорците ви. Много копнежи има човешката душа: едни от копнежите са положителни – други отрицателни, едни са постижими – други непостижими. Например, някой човек копнее да стане Ангел – в този живот обаче той не може да стане Ангел; друг копнее да стане красив – и това е невъзможно в този живот. Волът, който върти опашката си нагоре-надолу, и той може да има копнеж да стане красив, но този копнеж е непостижим – в този живот той ще си остане вол, с красотата на вола, и такъв ще умре; той не може да стане красив като човек.

Питам какво допринася копнежът на човека? За да постигне човек известен копнеж, той трябва да има определена цел за това, да знае защо копнее и какво ще постигне с реализирането на този копнеж; от друга страна, той трябва да знае пътя и законите, по които се постига даден копнеж. На това основание само онази мисъл е постижима, която върви по свой определен път на развитие; всяка мисъл, която не върви по определен път за нейното развитие, тя е непостижима. Същото нещо може да се каже и за чувствата на човека; знае ли човек това, той няма да се обезсърчава, че не е постигнал нещо, но ще чака да дойдат времето и условията за постигане на неговите копнежи – знание, наука се изисква.

Казвам: според света, в който се прилага науката, тя се дели на физическа, духовна и Божествена. Тези три вида науки се различават една от друга, имат различни закони, които действат в тях, но въпреки това те са тясно свързани помежду си. Ако човек не разбере физическата наука, той не може да разбере и духовната; ако не разбере духовната, не може да разбере и Божествената – така седи въпросът, когато човек се качва отдолу нагоре, т.е. от физическия към

Божествения свят. Обаче ако човек слиза отгоре надолу, т.е. от Божествения към физическия свят, тогава положението е точно обратно: ако човек не разбере Божествената наука, той не може да разбере и духовната, той не може да разбере и физическата.

На същото основание, когато се задават въпроси, гатанки и ребуси, човек трябва да знае как да отговаря – в тях се крие някакъв символ, който трябва да се разбере. Питам какво печели човек, когато разрешава един неизвестен въпрос, една гатанка или един ребус? Той все ще спечели нещо, ще вземе, ако не всичко, поне част от това, което се крие в тях; то е все едно, когато показвате на човека една кутия с някакво съдържание и му казвате: „Ако отгадаеш какво има в кутията, ще получиш нещо от него“ – и този човек се напъня, сили се да познае какво има в кутията, защото ще получи нещо. И наистина, интересно е да отгатне човек съдържанието в кутията; ако вътре има една глава лук, той ще съжалява, че толкова много напънал мисълта си да улучи, обаче ако в кутията има един хубав диамант или някаква ценна книга, която съдържа тайните на Природата, тогава заслужава човек да се напъня да познае какво има в кутията. Който не разбира цената на нещата и се окаже, че в кутията има една глава лук, той ще каже: „Не си струвало да мисля толкова много“; ако в кутията има диамант или една хубава книга, той ще остане доволен, че е познал. Обаче онзи, който знае цената на всички неща, като види лука в кутията, ще остане еднакво доволен, както ако види диаманта или книгата, защото лукът ще му напомни, че един негов приятел страда от малария и ще отиде да му помогне. Как ще му помогне? Ще занесе лука на приятеля си и ще го посъветва да го счука малко и да го тури на стъпалата си – по този начин приятелят му ще оздравее от маларията, от която никой лекар не е могъл да го излекува. Ето защо много въпроси в света трябва да се разрешат, за да

може от една страна хората да се освободят от някои свои недъзи, а от друга страна да придобият известни добродетели; всеки неразрешен въпрос е във връзка с освобождението на човека от един недъг и с придобиването от него на една добродетел.

Някой казва: „Защо трябва човек да мисли?“ Човек трябва да мисли, за да се премахнат недъзите от него, а едновременно с това и да придобие добродетели. Същото нещо, казано на съвременен политически език, означава: човек трябва да мисли, за да подобри условията на своя живот. Човек трябва да мисли, за да излезе от затвора, да възстанови политическите си права; само онзи човек може да възстанови политическите си права, който е станал вече гражданин на Царството Божие – ако не е гражданин на това царство, кракът му не може да стъпи там. Докато човек е на Земята, той може да отиде и в Англия, и в Германия, и във Франция, без да е английски, германски или френски гражданин, обаче на Небето не е така – на Небето приемат само ония хора, които са негови граждани. Казвате: „Защо трябва да бъде праведен?“; казвам: Правдата е право на гражданство в света на праведните – ако човек не е праведен, той не може да влезе в този свят. – „Защо трябва да любя?“ Ако не любиш, не можеш да влезеш в света на Любовта, дето тя е право на гражданство. – „Защо трябва да бъде умен?“ Ако не си умен, не можеш да влезеш в света на Разумността, дето тя е право на гражданство. Следователно ако човек не люби, той не може да влезе в света на Любовта; ако не мисли, той не може да влезе в Света на мисълта; ако не е истинолюбив, той не може да влезе в света на Свободата.

Съвременните хора имат криво понятие за Свободата; това, което те наричат свобода, не е нищо друго освен каша от объркани понятия. Свободен човек е само безсмъртният; който умира, той не е свободен. Мнозина искат да убедят и другите хора, както и себе си, че

един ден Господ ще ги освободи; Господ все ще освободи хората, но важно е за тях кога ще ги освободи – за вас е важно днес да сте свободни. Свободни ли сте? Не сте свободни. Казвате: „Ние сме свободни да говорим и да мислим каквото искаме.“ Не, вие се самоизлъгвате, днес почти няма хора, които могат да мислят свободно; ако се намерят няколко души в света, които да мислят свободно, това ще бъде голямо благословение и за тях, и за другите хора – днес свободните хора трябва да се търсят със свещ. Казвате за някого: „Този човек е свободомислещ“ – добре е човек да бъде свободомислещ, но той трябва да прави избор в мислите си и да си дава отчет за всяка мисъл, освен това всяка мисъл трябва да бъде права. Например права мисъл е, че човек трябва да служи на Бога; мнозина обаче казват, че тази мисъл е отвличена, понеже никой не е видял Господа. Някои, за да докажат, че Бог съществува, изнасят факта, че светът е създаден от Бога; онези пък, които отричат съществуването на Бога, казват, че светът е създаден сам по себе си и съществува от паметивека; тези и ред още въпроси създават противоречия у хората.

Противоречията на съвременните хора мязат на тия, на които се натъкнал един българин, който изпратил сина си да учи в странство. Като се върнал от странство, синът искал да покаже на баща си, че знае много неща, затова му казал: „Татко, аз мога да ти докажа математически, че две е равно на три.“ Бащата отговорил: „Синко, това е противоречие за мен, аз не мога да възприема такава дълбока работа. Щом твърдиш това положение, докажи го, обаче аз не съм съгласен с него. Що се отнася до теб, ти можеш да живееш според своята математика.“ Един ден бащата, майката и синът седнали на обед да се хранят, сложили на масата две печени кокошки, бащата казал: „Синко, едната кокошка ще взема аз, другата – майка ти, а

понеже ти доказваш, че две е равно на три, третата кокошка ще вземеш ти.“

Казвам: когато някой твърди невъзможни работи, аз вземам за себе си възможното, а за него оставам невъзможното – щом той твърди невъзможното, нека то остане за него. Колкото голяма или малка да е третата кокошка, тя остава за онзи, който доказва, че две е равно на три. Днес всичкият спор между хората е за третата кокошка, която не съществува. По никой начин две не може да бъде равно на три; от двойката може да излезе тройка, но тройката и без това съществува самостоятелно. Единицата, двойката, тройката, четворката, петорката и другите числа съществуват самостоятелно и при известни случаи се явяват на сцената, обаче не може да се каже, че тройката произлиза от двойката, а двойката – от единицата; то е все едно да видите един часовник, затворен в няколко капака и да кажете, че часовникът е излязъл от капаците. Турците имат такива часовници: гледате някой турчин, че вади от джоба си часовник, голям като костена жаба; той отваря един капак, после втори, трети, четвърти, пети, шести и в него – едно малко часовниче; той погледне часовника, каже колко е часът и после по същия начин го затваря в капаците. Може ли да се каже, че часовникът е излязъл от капаците? Не, тия шест капака са покривки на часовника.

Сега, като давам тия примери, аз искам да ви наведе на правата мисъл, чрез която да си създадете правилна философия за Живота; правилна философия е тази, която носи Свобода на човека. Никой не може да затвори свободния човек, никой не може да го ограничи, той е безсмъртен – няма по-хубаво нещо в света от Свободата. Съвременните хора не са свободни, те се влияят едни от други; когато им се говори за духовния живот, те не вярват в него, а като им говорят обикновени работи, вярват, поддават се на влияние на този, на онзи.

Питам как може да се влияе един човек от друг – той не е вързан с въже, че да го теглят. Съвременните учени не вярват в Бога, но вярват във влиянието, във внушението, в хипнотизма. Когато човек се намери пред маса, на която е сложено хубаво ядене и той се поддаде на това ядене, кой му е повлиял, яденето ли му е повлияло? Не, яденето не е повлияло на човека, но желанието да яде, да задоволи глада си е в сила да му повлияе; от друга страна, ако яденето, което готвачът е сготвил, съответства на желанието на човека да яде от него, то е също така в сила да му повлияе и тогава той сяда пред масата и започва да яде. Отивате при един свой приятел за някаква работа, но бързате да си излезете, защото друга работа ви чака; обаче ако вашият приятел ви покани да хапнете от едно ядене, което обичате, то веднага ви повлиява, вие се отказвате от работата си и оставате на обяд да си хапнете от любимото ядене – значи вие започвате работа, която по-рано не сте предвиждали. Има ли нещо лошо в яденето? Щом яденето съответства на вашето желание, вие сте свършили една хубава работа – дали сте нещо на тялото си; обаче ако яденето не съответства на вашето желание и вие се поддадете на готвача, ядете от това, което той е приготвил, в първо време може да изпитате приятност от яденето, но после ще останете недоволни – защо? Защото всяко ядене, което е влязло в стомаха ви без ваше желание и любов към него, разстройва стомаха ви, а с това заедно изгубвате и разположението си.

Сега, като повдигам въпроса за яденето, аз ви навеждам на мисълта, че всяка нова идея не е нищо друго освен ново ядене, сложено на трапезата на човека. Следователно иска ли човек да се домогне до една нова идея, това желание е на мястото си, защото представлява нова храна за ума. Тъй щото новите идеи са храна за човешкия ум и за човешката душа, те са отличен обяд, който повдига

човека, и обратно – всяка стара идея е без преснота и свежест, старите идеи не хранят душата. Някои казват: „Дали имаме стари или нови идеи, това е безразлично за нас, ние се оставяме на реда, който Бог е поставил, както Бог е наредил нещата.“ Питам има ли човек в света, който с положителност да каже как Бог е наредил нещата и да се води по този ред? Ако питате очите как Бог е наредил света, те ще ви отговорят чрез зрението; ако питате ушите как Бог е наредил света, те ще ви отговорят чрез слуха; ако питате устата как трябва да ядете, тя ще ви отговори чрез яденето; ако питате краката как Бог е наредил нещата, те ще ви отговорят чрез ходене; ако питате ръцете как Бог е наредил света, те ще ви отговорят чрез работа; ако питате стомаха как Бог е създал света, той ще ви отговори чрез храносмилането; ако питате сърцето и белите дробове как е създаден светът, те ще ви отговорят чрез кръвообращението; ако питате мозъка как е създаден светът, той ще ви отговори чрез мисълта – всеки уд от човешкия организъм е авторитет, професор по своята специалност. Всеки орган може да отговори на въпроса как Бог е създал света, обаче този отговор е външен само, той не е меродавен във всяко отношение. Ако авторитетът е вътре в човека, трябва ли той да пита другите хора как е създаден светът или какво нещо е Любовта и т.н.? Кой може да определи какво нещо е Любовта, когато тя е в самия човек – човек е сам авторитет за Любовта. Той може да прави сравнения само между резултатите на една и друга любов, но за самата Любов не може да се произнася.

Аз вземам Любовта като сила, която расте, развива се и се проявява у човека. Тя е подобна на плод, например на плода на ябълката, има резултати подобни на нея, като започнете от посаждането на ябълчното семе и свършите с узряването му. Както писателят, философът могат да се познаят по техните произведения,

така и Любовта се познава по своите плодове. Художникът се познава по своите картини: разгледате ли картините му, вие познавате какъв е той във физическо, умствено и духовно отношение; по картините на художника се познава неговият темперамент, неговият характер, както и това дали той е материалист или идеалист. Това се отнася не само до художника, но и до всеки обикновен човек: влезете ли в стаята на някой човек, от реда в стаята му, от дрехите, с които се облича, вие ще познаете какви мисли го занимават. Между всички външни и вътрешни неща в човека има пълно съотношение – всяка външна проява у човека има своя вътрешна причина. Някой човек носи дрехи с такъв цвят, че отдалеч още обръща вниманието на хората и за да се оправдае, казва: „Приятелите ме накараха да си уشيا такива дрехи; да останеше на мен, аз никога не бих носил такъв цвят.“ Не, той се оправдава само, всъщност той обича този цвят, но няма смелостта сам да си направи такива дрехи; най-слабо изказаното мнение от страна на приятелите му да си ушие такива дрехи веднага се приема от него.

Сега аз искам да ви наведе на мисълта, че всяка идея, всяко чувство, всяка постъпка оставя някакъв отпечатък у човека – този отпечатък не е нищо друго освен резултат, плод. Например виждате, че някой човек е красив, има красиви черти на лицето си като красиви плодове и казвате: „И аз искам да бъда красив“; обаче красотата е плод, за изработването или за узряването на който човек е работил с години, с векове – Красотата е Божествена идея. Вие искате да бъдете силни, но трябва да сте работили с години и векове, за да придобиете тази сила – Силата е Божествена идея. Красивият, силният човек всеки го обича; когато срещнете един красив човек, вие се зарадвате, носите го в ума си и казвате: Днес видях един красив човек, никога няма да забравя неговото лице“; срещнете един силен или един добър

човек, и него не можете да забравите – Добротата е Божествена идея. Красивият, силният, добрият човек е Божествен човек – всеки му се радва, всеки иска да го види.

Питам какъв трябва да бъде идеалният човек? Според разбиранията на съвременните хора идеалният човек трябва да бъде красив, силен, добър и т.н. Казвам: идеален човек е този, който изключва от себе си всякакво насилие, всякаква лъжа и всякакво зло – по този начин човек може да бъде красив, силен и добър, и този човек само може да служи на Бога. Вие искате да служите на Бога, но за това се иска да бъдете красиви, силни и добри – това е желанието на Бога, Той иска всички Негови деца да бъдат красиви, да приличат на Него. Когато Бог срещне някое от своите деца нечисто, изцапано, Той му казва: „Ти трябва да бъдеш чист, ти трябва да бъдеш красив, ти трябва да бъдеш добър!“ – като му говори по този начин, в него се заражда желание да се изчисти, да стане красив и добър, да прилича на Баща си, от когото е излязъл. Започне ли някой да се оплаква на Бога за своето нещастие, Той му казва: „Ако искаш да станеш щастлив, ти трябва да работиш върху Красотата – тази Красота ще хвърли отпечатък не само върху лицето ти, но и върху цялото ти тяло, външно и вътрешно.“ Няма по-желано нещо за човека от Красотата – тя придава на тялото пластичност, музика; когато красивият човек върви, движенията му са музикални. Представете си един свят с красиви, с добри хора; ако някой Ангел от Небето дойде между такива хора, той ще се зарадва, ще остане доволен от тази музика и ще пожелае и втори път да слезе на Земята. Обаче днес не е така, съвременните хора още не са достигнали тази Красота и затова Ангелите не остават задълго време между тях. Пред Красотата и най-лошият човек отстъпва, пред Красотата и звярът коленичи – Красотата е Божествена сила, пред която всеки отстъпва.

В една българска легенда още от турско време се разправя за силата на Красотата, за въздействието ѝ върху човека. Един турски делибей се отнасял много жестоко с българите, които наричал гяури, правил им големи пакости, подлагал ги на големи изтезания. Един ден той вървял из улиците, възседнал на кон, и срещнал красивата българка Мара. При вида на нейната красота той веднага слязъл от коня и ѝ казал: „Покланям се пред твоята красота, каквото ми заповядаш, ще направя.“ Тя му казала: „Едно нещо искам от теб – да измениш отношенията си към моите братя и сестри българи. Сега си иди, втори път ще те срещна, ще видя какво си направил.“ Той се поклонил, качил се на коня си и продължил пътя си. От този момент той коренно се изменил – престанал да изтезва гяурите, престанал да им пакости и винаги носел торба с хляб, че като среща гяури на пътя си, да им дава. Всички се чудили на промяната, която станала с делибея, мнозина мислили, че той е станал християнин.

Питам кой накара този делибей да слезе от коня си, да се поклони пред тази българка и да отстъпи от злото? Красотата. Велика, мощна сила е Красотата като външен израз на Любовта! Срещне ли човек Любовта в живота си, той е срещнал красивата девица, която крие в себе си сила, мощ; от този момент човек отваря къщата си за всички и тогава той казва: „Срещнах Бога и разбрах смисъла на Живота.“ Наистина, няма по-велико нещо за човека от това, да срещне Любовта, да срещне Бога – само Любовта е в сила да произведе в човека вътрешен преврат, да измени неговия живот, да даде нова насока на душата му, да го направи истински човек.

Казвам: силно влияние е упражнила тази красива българка върху делибея, в нейното лице той е видял Бога. Ако всички българки имаха силата на красивата Мара, те щяха да бъдат в състояние да преобразят цяла България. Казвате: „Кой знае дали е било така, легенда е това.“

Не, всички неща, които ви разprávям, са действителни случаи. Когато хората искат да запазят някоя истина от изопачаване, те я предават във форма на разказ, на роман, на легенда и т.н., обаче няма роман, няма разказ, няма приказки, митове или легенди, в които да се описват неверни факти – всичко, което поетите, романистите и писателите са писали, е вярно. То е станало някога или пък ще стане в бъдеще – човек не може да пише нещо или да разprávя нещо, което не е било или няма да бъде. Някой казва: „Било е то, но преди хиляди години.“ Щом нещо е станало преди хиляди години, и сега може да стане. Всяка мома може да има силата на Мара, но нямат я всички; ако момата няма силата на красивата Мара, и десет бейове могат да минат покрай нея, но те няма да слязат от конете си да ѝ се поклонят – те ще минат-заминат покрай нея, без да я забележат. Ако днес мъж погледне някоя мома или жена, веднага се запитват: „Защо гледа този човек?“, не е въпросът в това, че мъж погледнал някоя жена, но важно е може ли тази мома да предизвика вътрешен преврат в този мъж, може ли след това той да каже, че в лицето на еди-коя си мома видял Бога? Турците казват: „Благословение е за човека да гледа красивото!“ И тъй, не е лошо да гледа човек, но той трябва да знае как да гледа; има два начина на гледане: човек може да гледа и да вижда недъзите на хората, а може да гледа и да вижда доброто у тях; или човек може да вижда у хората това, което Бог е направил, а може да вижда това, което те са изопачили в себе си. Следователно, когато срещнете някого, вие трябва да виждате в него само онова, което Бог е вложил – това значи да гледа и да вижда човек, този е смисълът на виждането. Ако сте се събрали тук да виждате в мен това, което Бог е вложил, вие ще имате Божието благословение; ако гледам на вас с цел да видя това, което Бог е вложил, ще имам Божието благословение. Тъй щото, докато не намерите Божественото в човека, не бързайте да правите

връзка с него – връзката, приятелството с хората трябва да почива на Божественото у тях. Ако не намерите Божественото в човека, никакви отношения, никакво приятелство не може да съществува; вън от Божественото всякакви отношения, всякаво приятелство е нетрайно. Божественото ще намерите в истински красивия, добрия и разумния човек – затова именно всеки търси Красотата, Добротата, Разумността. Красотата е копнеж на човешката душа; дали в себе си, или в другите хора ще намерите Красотата, това е безразлично – човек навсякъде я търси. Ще дойде време, когато всички хора ще бъдат красиви; влезете ли в света на съвършените Същества, ще видите, че всички са красиви – външно всички си мязат, но вътрешно се различават. Попаднете ли в този свят на Красота – между Ангели и Възвишени същества, вие ще се унесете, ще се забравите, все за тях ще мислите. И наистина, който веднъж само е видял красивото, великото, той никога не го е забравил; когато човек срещне Красотата, той постоянно мисли за нея и се чуди откъде се е взела тя, как се е придобила. Не е важно откъде е дошла Красотата, важно е какво тя може да направи от човека.

Казвам: вие трябва да определите отношенията си към Бога – да бъдат те правилни, естествени. Казвате за някого: „Този човек е още зелен“ – питам какво означава зеленината? Растене, процес на развитие. Като погледна жабата, аз виждам и в нея усилието на Божествения Дух да я повдигне; в нея едва се забелязват някои черти на по-висок живот, обаче тя ще мине ред форми на развитие, докато един ден достигне и най-съвършената форма – във всички същества има зародиши на по-високи форми. Същото може да се каже и за човека – човек не е последната форма на живота. Който добре познава законите, в лицето на всеки човек ще види зародиши от черти на обикновени, талантиливи и гениални хора, както и такива на светии и

Ангели, които някога ще се развият; който не разбира законите на развитието, като погледне някой човек, той ще каже: „Този си свива устата, онзи пък седи с отворена уста“ – какво означава стиснатата уста и какво – отворената, и той не знае. Когато човек стисне, затвори устата си, той контролира своите чувства – с това той иска да каже: „Навсякъде можете да ме бутате, само сърцето ми не бутайте.“ Когато човек отваря устата си, това показва, че той иска да възприеме нещо – устата е антена на Чувствения свят. Ето защо човек трябва да знае тези неща и да не се поддава на модата; мнозина се ръководят от известни правила на модата как да държат устата си. Устата е антена, която не трябва да се поддава на мода; устните трябва леко да се допират, нищо изкуствено не трябва да се внася в държането на устата. Това, което говоря за устата, се отнася и за очите: ъгълът на зрението трябва да бъде естествен, а не по правила на модата. Дръжте очите си толкова отворени, че да възприемате само нужната светлина – ни повече, ни по-малко; гледате ли по някакви външни правила, вие ще изкривите очите си; изкривите ли очите си, ще изопачите и душата си. Следователно не гледайте хората нито под ъгъл, нито отдясно или отляво, нито на кръст – гледате ли на кръст, вие сами ще се разпънете; гледайте човека под такъв ъгъл, че да виждате неговата красота – гледайте го и си кажете: „Велик е Господ, който е създал този човек; Той е започнал да го вае, да работи върху него, вложил е хубави неща, които един ден ще се развият“ – така трябва да гледате на хората. Някой погледне своя брат и казва: „Този човек не го бива, няма хубави черти.“ Казвам: не бързайте толкова, вие виждате една недовършена картина и се произнасяте вече; Бог е започнал тази картина и един ден ще я завърши, щом я видите завършена, тогава само имате право да се произнасяте – сега са нахвърляни сенките само, но като видите тази картина завършена, тогава ще разберете

какво е било вложено в нея. Изкуство е човек да вижда в лицето на своите братя или сестри онова, което Бог първоначално още е вложил в тях и което в бъдеще ще се развие; докато не придобие това изкуство, човек и себе си не може да оцени. Затова именно не казвайте, че нищо не струвате – знайте, че всички сте недовършени картини. Когато някой се разгневи или кипне много, казвам: „Огънят ви е буен, извадете малко дърва от него, за да се намали силата му“ – като намалите огъня, и кипенето на водата ще утихне.

И тъй, иска ли човек да се справи с трудните условия на Живота, той трябва да си създаде особена философия, да знае как да гледа на нещата. Намерите ли се при неблагоприятни условия на Живота, и там търсете ръката на Бога – навсякъде търсете и виждайте Бога! Когато направите една погрешка, тя не е само ваша, едновременно с вашата отговорност седи и отговорността на предишните поколения – на вас предстои да изправяте както своите погрешки, така и тия на миналите поколения, на вашите деди и прадеди. Понякога грешките стават причина човек да се прослави: ще видите някое малко дете цял ден играе на войници, на войни; то ходи с пушка из двора, марширува; един ден това малко дете става генерал, отива на война, избива стотици хора и се връща победоносно, награден с кръст за храброст. И наистина, прославил се е този човек – с какво се е прославил? С убийства. В друго съществуване този генерал съзнал погрешката си, разбрал какви престъпления е вършил и започва да живее чист живот, става светия – по-напред е ходил с меч, препасан на кръста, а сега взел тояга в ръка и тръгнал от село в село, от град в град да проповядва и да изправя погрешката си; той казва: „Братя, аз съм този, който едно време с меч в ръка режах главите на хората, но след големи страдания, след големи гонения и преследвания от тяхна

страна аз съзнах грешката си и днес реших да помагам на хората, да служа на Бога и по този начин да изправа погрешката си.“

Казвате: „Докога светията ще проповядва на хората?“ Докато намери всички ония, на които е причинил зло или направил някаква пакост, и поправи погрешките си – щом изкупи греховете си, щом изправи погрешките си, той става красив. Кое е по-хубаво за човека – да сменя глави или да поставя глави, да руши хубавите мисли на хората или да ги възстановява, да руши благородните чувства на хората или да ги поощрява? Не е достатъчно само човек да мисли кое е по-хубаво, но той трябва да върши всичко, което е хубаво и красиво – красивото, възвишеното трябва да бъде насъщният хляб за човека! Днес всеки човек трябва да вземе тоягата си в ръка и да тръгне да проповядва, докато възстанови първоначалния ред на нещата, т.е. докато възстанови всичко, което той някога е разрушил. Който иска и днес да си служи с меч, свободен е, нищо няма да му се каже – щом иска да отиде на бойното поле, нека отиде; един ден, когато съзнае грешката си и пита какво да прави, тогава ще му кажа: „Сега вземи тоягата си и тръгни да проповядваш, да научиш хората как да живеят.“

Тъй щото в един живот човек ще бъде генерал с меч в ръка – ще сече и ще коли, в друг живот той ще бъде светия с тояга в ръка – ще ходи да учи хората как да живеят по Бога. И едното е на мястото си, и другото е на мястото си: докато човек не бъде генерал и не получи кръст за храброст, той не може да бъде светия – като генерал той си е създал работа за светия. Може ли светията да изправи погрешките си, които като генерал е направил, той има вече Божието благословение, цялото Небе ще говори за този човек, че наистина е герой, защото знае да греши, но знае и да изправа погрешките си. Ако човек може само да греши, а не може да изправа погрешките си, Небето не се

интересува от него и казва: „Този е един забравен човек от всички, понеже не може да изправа погрешките си“ – всички ще го съжаляват, без да му помогнат. Защо? Всеки сам трябва да изправа погрешките си.

И Христос е казал: „Когато един грешник реши да заживее чист живот, голяма радост наставя между ангелите на небето.“ Когато светията вземе тоягата си и тръгне по света да проповядва, цялото Небе се радва, че той е решил да изправа погрешките си и да забрави миналото си – миналото е сянка на Живота. Както човек е станал причина за внасянето на греха в света, така той трябва да работи за неговото премахване. Това не значи, че всеки човек трябва да се заеме с великата идея да спаси света – достатъчно е човек да изправа една своя погрешка, за да се нарече велик. Който може да изправа една своя погрешка, той минава за велик човек в Небето; не може ли да изправа една своя погрешка, той е обикновен човек и като такъв е осъден на страдания. Кои хора страдат? Само обикновените хора страдат, великите хора не страдат. Какво по-голямо страдание за човека от това, да минава между хората и никой да не му обръща внимание – всички минават-заминават покрай него, но не го виждат, той няма нито един приятел, нито един близък човек, нито едно близко животно. Човек разбира от какво значение е вниманието и на животното само когато остане сам, без близки, без приятели; тогава може да дойде при него едно малко кученце например, да му близне ръката и да завърти опашката си около него – с това то иска да каже: „Ти си добър човек, кажи ми нещо.“ Тъй щото дойде ли някой при вас, кажете му нещо добро; отхвърлите ли човека, на когото можете да кажете нещо добро, и вас ще отхвърлят – казано е в Писанието: „С каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери.“ Съвременните религиозни хора казват: „Всички сме излезли от Бога, всички сме

чада Божии“, обаче дойде ли някой техен брат помежду им, те не постъпват с него, както Бог изисква. Постъпвайте с хората, както вие искате да постъпват с вас – както постъпвате с хората, така ще постъпват и с вас.

За изяснение на тази идея ще ви приведа следния пример: един селянин от горнооряховските села отишъл в Горна Оряховица да си купи билет и да дочака един от треновете, с който щял да пътува до една близка гара. Обаче като дошъл до гишето, дето се продавали билетите, видял, че не му достигали само тридесет стотинки за билет; той се поогледал наоколо и видял един солиден господин, адвокат в Горна Оряховица, и поискал от него тридесет стотинки. Адвокатът отказал да му даде под предлог, че нямал пари в себе си. Тогава селянинът взел тояжката си в ръка, турил торбата си на рамо и пеш се запътил за селото, дето искал да отиде. След няколко години този адвокат бил в Англия и един ден трябвало да отиде с трена до една близка станция; отишъл на гарата да си купи билет, но какво било учудването му, когато видял, че не му стигали само тридесет пени за билета. Обърнал се тук-там да поиска тридесет пени, но не се решил и се принудил да тръгне пеш. Като изпаднал в това положение, той веднага си спомнил за селянина на горнооряховската гара, на когото той не пожелал да послужи с тридесет стотинки; тогава той си казал: „Каквото правиш, ще ти се върне.“

Тази е истинската философия на Живота и затова казвам: искате ли да имате Божието благословение, правете това, което Бог изисква от вас – този е пътят, по който можете да постигнете своето щастие. Вършете ли Волята Божия, вие ще осеете своя път със скъпоценни камъни – тогава хората ще дойдат да ви помагат. Само по този начин вие ще бъдете радостни и каквато работа започнете, ще я свършите с успех – този е един вътрешен ключ на Живота. Тъй щото иска ли

някой човек нещо от вас, спрете се, помислете как да постъпите и тогава действайте.

Преди години бях в Америка, дето имах една особена опитност: вървя по една улица, срещам един господин, бедно облечен, той ме спира и започва да разправя своята история: „Аз съм семеен човек, имам деца и жена, която от дълго време е болна; служба нямам, никакви средства нямам, в голяма мизерия съм, ако обичате, помогнете ми.“ Аз го погледнах, влязох в положението му и му дадох една помощ, с която да си послужи. Дали говори истината, или не, това не проверих – аз приех факта, както ми го предаде. Той взе парите, които му дадох, и отиде в една кръчма да пие; след четири часа пак го срещам, но той не ме позна и започна отново да разправя същата история. Тогава аз му казах: „Слушай, това, което правиш, не е хубаво, аз мога и сега да ти помогна, но ти си служиш с лъжата, която няма да те изведе на добър път – с тази лъжа и жена ти все болна ще бъде, и децата ти гладни ще ходят. Ела с мен да отидем в някоя гостилница.“ Завеждам го в една гостилница, заръчвам му ядене да се нахрани, купувам хляб за жена му и казвам: „Като се нахраниш добре, вземи този хляб за жена си и децата си, дай им да се нахранят; гледай обаче да не го продадеш някъде и не преувеличавай страданията си.“

Съвременните хора страдат от преувеличение на нещата – те преувеличават своите мъчнотии, своите неща-стия, искат да минат за мъченици. Някой казва: „Нешастен човек съм, няма човек с по-големи страдания от моите“ – не преувеличавай нещастията си, ти играеш роля на някой от нещастниците в света, но не си най-голям нещастник. – „Бял ден не съм видял!“ Не, хиляди бели дни си видял. – „Никой не ме обича.“ И това не е вярно, майка ти толкова време в люлка те е люляла, песни ти е пяла, целувки ти е давала, колко хора още са те целували; и днес има хора, които те обичат – ако никой не

те обичаше, ти не би могъл да живееш на Земята. И ние сме се събрали тук, защото Бог ни обича; Слънцето изгрява, защото Бог ни обича; звездите изгряват, защото Бог ни обича. За онзи, който разбира нещата, това е така; за онзи, който не разбира, това не е така, той не вярва в думите ми. Който не вярва, той трябва да прави опити, докато се свърже с Възвишените същества; когато човек се свърже с тия Същества, Невидимият свят ще се разкрие пред него и той ще провери всичко, което иначе не може да провери. Невидимият свят е пред вас, но се изискват органи, посредством които ще влезете във връзка с него. Например, за да се реализира една идея на Земята, преди всичко човек трябва да има органи, които да я възприемат; след това тя трябва да намери благоприятна почва, в която да се насади; най-после трябва да се намери човек, който да я изгледа да се развие, да даде плодове – тогава само можем да кажем, че тази идея е реализирана. Може ли човек да вижда, ако няма очи; може ли човек да чува, ако няма уши; може ли човек да начертае една линия, ако няма ръце? Значи органи се изискват, за да може Невидимият свят да се прояви в едно или в друго отношение.

Следователно човек трябва да стане орган, уд на Божественото тяло, а не роб на външните условия; човек трябва да бъде гражданин на Царството Божие, носител на Божествените идеи. Не е достатъчно само да говорим за Бога, за Божествени работи, но трябва да дадем нещо от себе си, да направим нещо съществено. Например някой казва за приятеля си, че е добър, разумен, красив човек, но нищо не прави за него; друг пък нищо не говори за качествата на приятеля си, но намери ли се приятелят му в нужда, той веднага се притича на помощ.

Ако човек само говори, без да изпълнява, той ще мяза на онзи богат американец, който на думи само говорил за Бога, но нищо не

правил за Него. Един ден той заболял сериозно и повикал техния пастор да се помоли за оздравяването му. Пасторът му отговорил:

– Как да се моля за теб, когато не си направил нито едно добро?

– Ако не се помолиш за мен, аз ще замина за онзи свят.

– Нищо от това, можеш да заминеш, но аз не мога да се моля за човек, който през целия си живот е хулил църквата и нищо не е направил за Бога.

– Тогава какво да правя?

– Раздай имането си на бедните и обещавай, че ще служиш на Бога!

– Ти се помоли първо на Бога, а след това и аз ще изпълня обещанието си.

– Не, докато не направиш контракт, докато не подпишеш, че ще изпълниш обещанието си, аз няма да се помоля на Бога, аз не вярвам само на думи.

И тъй, искате ли молитвата ви да бъде приета от Бога, преди всичко трябва да сложите жертвата си пред нозете Му – не сте ли готови да пожертвате всичко за Божия Дух, който постоянно ви ръководи, нищо не можете да направите. Тъй щото, каквото човек направи за Бога, то трябва да е направено по свобода на неговия Дух – Бог не изисква нищо насила. Той не иска от вас големи работи, например да спасите света; спасението на света е Божия работа, а на вас предстои работа, която само вие можете да свършите – тази специфична работа определя вашето бъдеще. На всеки човек е дадена специфична работа, която той сам трябва да свърши – каква е тази работа? Да бъде носител на Божественото. В който момент се заеме за тази работа, всички противоречия от ума и сърцето му ще изчезнат. Бог ще премахне противоречията от живота на всеки, който доброволно е приел да Му служи. Голямото, великото може да лекува

– малкото не може да лекува; в много вода човек може да опере ризата си до съвършенство – в малко вода той не може да я опере както трябва; човешката душа може да се очисти само в Божията Любов. От дългия път на своето развитие в ума, в сърцето и в душата на човека се е събрала много кал, която само Любовта е в сила да изчисти; като погледне към тази кал, той се чуди какво да направи, за да се освободи от нея – единственото спасение за него е да влезе във водата на Божествения извор и там да се изчисти. Влезе ли веднъж в тази вода, той трябва да спазва всички правила на прането, на чистенето; разните народи имат различни методи за пране: някъде, особено в странство, перат с бухалки, с машини или с разни химически препарати; българите пък перат, търкат дрехите повече с ръце; по който начин да перат хората, дрехите скоро се късат – дрехите трябва да се перат леко, внимателно, за да траят поне десетина години. Добро е желанието на хората да перат дрехите си, да бъдат чисти, обаче методите им не са хубави; някой казва на другаря си: „Тъй ще те опера, че да светнеш.“ – „Пери ме, но гледай да не ме изтъркаш или да не ме скъсаш“ – в желанието си да се изправят, съвременните хора се ожулват един друг, късат дрехите си.

Питам как трябва хората да се коригират? Представете си, че искате да коригирате един ваш брат, как ще постъпите? Ако аз съм художник, но искам да коригирам един мой брат, също художник, с високо мнение за себе си, ето какво бих направил – ще нарисувам една картина с доста погрешки: носът – изкривен, веждите – неправилни, устата – турена накриво и т.н. Тогава ще се обърна към своя брат художника ще му кажа: „Братко, моля ти се, ела да ми помогнеш да изправим картината, която нарисувах – гледам, има доста дефекти в нея, помогни ми да ги изправа.“ Вземам четката и той взема своята и започваме двамата да коригираме: той рече да

поправи носа, не може – вземам аз четката, помъча се малко, изправя носа; рече да изправи устата, да я тури на място, пак не може – аз се опитам, поставя я дето трябва. Работим заедно, но нищо не му казвам; щом се натъкне на нещо, което не може да поправи, той сам вижда своите слаби места и се коригира, без да му кажа дума; ако аз му правя бележки, той ще се обиди, понеже е крайно честолюбив човек. Тъй щото искате ли да коригирате някой човек, не му посочвайте грешките изведнъж, но започнете да работите заедно с него – когато го оставите да се прояви, той ще види къде греша и сам ще се изправи.

Казвам: когато Духът дойде у човека, Той не го изменя изведнъж, но постепенно. Затова именно, когато грешният стане праведен, той ще остане по характер същ, какъвто е бил като грешник, само че ще прави усилия да се въздържа: например, ако като грешник е бил нервен – и като праведен ще бъде такъв, но ще се въздържа; ако като грешник е обичал да полтъва, да злослови по адрес на хората – и като праведен ще бъде такъв, но ще се въздържа в проявите си. Значи грешникът се чувства свободен в правене зло, а праведният съзнателно се въздържа от него; грешният е свободен в злото, а праведният е свободен в Доброто – тази е разликата между грешния и праведния човек. Въздържание се изисква от съвременните хора; не е достатъчно човек да каже за себе си, че е лош, но той трябва да се въздържа от лоши мисли, желания и постъпки. Ще се въздържате, както и Бог се въздържа – с хиляди години Той седи, чака, въздържа гнева си срещу хората, докато те се обърнат към Него и пожелаят да ги научи как да живеят. Бог ги поучава, съветва ги, но те не Го слушат; Той търпи всичко това и казва: „Ще дойде ден, когато тия хора ще се изправят.“ Как ще се изправят? Те ще слизат на Земята, ще се качват на Небето, докато един ден окончателно решат

да заживеят за Бога и приложат Неговото учение. Това може да стане и след осем хиляди години, а може да стане и сега – от човека зависи; дали по-рано, или по-късно ще стане това нещо, зависи от усилието, което човек прави, както и от резултатите на това усилие. Казвате: „Кой ще чака цели осем хиляди години?“ Наистина, дълъг период е осем хиляди години, но и дължината е относителна величина. Когато става въпрос за лошото, човек иска час по скоро времето да се съкрати; става ли въпрос за Доброто, той иска времето да се продължи; обаче дойде ли до страданието, не желайте времето да се съкрати – защо? Защото на всяко страдание отговаря Радост, следователно колкото време е траело страданието, толкова време ще трае и Радостта – щом страданието се продължи по-дълго време, и радостта ще трае същото време, законът е такъв.

Сега, тия неща са второстепенни, същественото за всички хора е да бъдат носители на Божественото – само тогава те могат да бъдат силни, разумни и добри. Бъде ли човек силен, разумен и добър, той ще бъде в състояние да постигне копнежите на своята душа. Щом има тия условия в себе си, той няма да се моли на този, на онзи да му помагат, но хората сами ще му се притичват на помощ. Бъдете всички носители на Божественото, а за останалите работи не мислете – не мислете как да предадете Любовта си на хората или как да им правите Добро. От вас се изисква да вършите Добро, да обичате хората и нищо повече. Не е лесно да покаже човек Любовта си към хората, не е лесно той да направи едно Добро, без да внесе съблазън у някого – за всичко това не се грижете. Имайте предвид, че всеки ден трябва да изпълнявате Волята Божия, без да отлагате.

И тъй, нека остане в ума ви идеята, че докато сте орган на Божественото тяло, вие сте на мястото си. Вашата ръка е създадена за тялото ви; в такъв случай първо тя трябва да изпълни

предназначението си към своето тяло, а после и към другите хора. Умът, сърцето и волята ви са създадени първо за служене на вашия Дух, на вашата душа, на Бога; служите ли първо на Бога, вие ще можете да служите и на другите хора. Който служи добре на себе си, той ще служи добре и на Бога; щом служи добре на Бога, ще служи добре и на ближните си – този е един от великите закони на Битието. Не вървите ли в този път, ще имате ред разочарования, докато един ден ще заминете за онзи свят и ще кажете: „Нищо не разбрах от Живота, нищо не можах да направя.“

Съвременните религиозни хора казват: „Ние трябва да се обичаме, да живеем братски“; да се обичат хората, да живеят братски – това е резултат на служене на Бога. Ако ръката на човека служи на неговото тяло, тя ще служи и на другите хора; ако умът и сърцето на човека служат на самия него, те ще служат и на Бога, а оттам и на хората. Не се ли подчиняват на самия човек, те няма да се подчиняват и на Бога; ако умът и сърцето на човека не са в съгласие с Божиите мисли и чувства, той ще се намери в голямо противоречие със себе си – противоречията у човека се дължат на лошите мисли и чувства, които той храни в себе си. Как може да се освободи от тия противоречия?

Един познат ми разправяше следната своя опитност – той срещнал един свой приятел, който му казал:

– Аз ще се самоубия, не искам повече да живея, не намирам смисъл в живота.

Той му ударил две силни плесници.

– Защо ме биеш?

– Защото искаш да се самоубиеш.

Тогава приятелят му казал:

– От този момент вече няма да мисля за самоубийство. С двете плесници ти ми даде един добър урок, който ме свърза – аз се окопитих, разбрах, че има защо да се живее.

Казвам: по същия начин и съвременните хора отиват при Бога и казват, че искат да се самоубият. Бог ще им удари по две плесници и те ще се окопитят – двете плесници не са нищо друго освен съдбата или, според индусите, кармата. Бог има много ръце, чрез които удря плесници на хората, за да отрешнеят. Бог не извинява погрешките на хората – всяка погрешка носи своите последствия; на същото основание Бог възнагражда човека и за най-малкото Добро, което той прави. Той вижда микроскопическото Добро и го възнагражда, но и микроскопическото зло не забравя, обаче разликата от последствията при правене на зло и на Добро е следната: всяко зло носи последствията си за четири поколения, а всяко Добро носи възнагражденията си за хиляда поколения. Следователно със злото се ликвидира в четири поколения, а Доброто се възнагражда до хиляда поколения. Тъй щото и Добро да правиш, и зло да правиш, знай, че Бог те дебне, Той може да те хване и през най-малката дупчица – хване ли те веднъж, ти ще носиш последствията. Нито злото, нито Доброто се укрива – в това седи красотата на Живота. Има едно око в света, което всичко вижда и от което никой не може да се скрие; никой не може да се избави от окото на Живота, което поставя всичко в равновесие – тази е една велика истина в Живота. Ако хората знаеха, че има контрол върху тях, от който не могат да се избавят, те лесно щяха да се изправят; те не вярват, че Божието око следи всичко.

Сега целият Невидим свят, следи и казва на хората да бъдат добри, разумни и справедливи – ако издържат на тия условия, те ще получат по едно възнаграждение. Казвате: „Вярно ли е това?“ На много неща може да не вярвате, но дойде ли до Божиите думи, там

всякакво съмнение трябва да се изключи. Единственото същество в света, което постоянно ни държи в ума си и мисли нашето Добро, това е Бог – в Бога противоречия няма. Никой не може да си представи онова, което Бог е приготвил за тези, които Го любят; дойдем ли до Бога, от всички се изисква непреодолима Любов към Него – всички изкушения трябва да се стопят в тази Любов, всеки трябва да си каже: „Има Един, който мисли за мен и ми помага.“ Към този Един всички отправят погледа си – няма по-красиво нещо за човека от това, да отправи ума и сърцето си нагоре към Бога!

Преди няколко дена дойде при мен една сестра и ме запита: „Кажете ми какво да правя, доста съм затруднена.“ Казвам: „Не се безпокой, всичко ще се нареди – работите ще се оправят.“ Тя си отиде, замисли се малко и си каза: „Как ли ще се оправят работите ми?“ С това аз искам да ѝ кажа: „Ако си добра, разумна и силна, работите ти ще се оправят.“ Добротата е израз на Любовта – който има Любов в себе си, работите му ще се оправят; човек все трябва да има нещо в себе си, от което да даде и на другите.

Среща ме един господин и ме запитва:

– Какво е твоето верую?

Аз веднага изваждам от джоба си една хубава круша, подавам му я и казвам:

– Заповядайте, опитайте тази круша!

Той взема крушата и започва да яде. Питам го:

– Харесвате ли тази круша?

– Много е вкусна и ароматна.

Казвам: засега е важно да опитаме благата, които Природата ни е дала. Чрез тази круша между нас се създаде връзка и ние започнахме да се разговаряме. След това той пак ме запита:

– Какво можете да ми кажете за Господа?

Аз мълча, нищо не му отговарям, но след малко го запитвам:

– Бихте ли желали и утре да ви дам такава круша?

– С удоволствие бих изял още една.

– Както виждате, добър готвач е Природата – тя е сготвила такива неща, каквито и най-опитният готвач не може да сготви. Щом е така, утре пак ще се срещнем при този готвач и ще си хапнем от това, което той е приготвил за деня. Като ядем, ще се разговаряме по въпроси, които ни интересуват.

И тъй, работите на хората могат да се оправят напълно, а могат да се оправят отчасти само; щом се оправят работите на хората, те ще бъдат и добри, и разумни, и силни. Как могат да се оправят работите им? Като се молят един за друг, като си помагат и като си желаят доброто – ако хората живеят по този начин, те ще бъдат в сила да подобрят света. Какво виждаме днес? Някой казва: Аз се молих за един-кого си, но той нищо не е придобил от моята молитва“ – защо не е могъл да придобие нещо? Има причини за това. Например дойде някой болен при мен, разговарям се с него и му казвам: „Ти ще оздравееш“; той отива у дома си и след няколко години го срещам пак болен, не се излекувал. Дохожда друг болен при мен, аз обърна гръб към него и нищо не му казвам; той се връща у дома си, стряска се от положението си, започва да се моли на Бога и в скоро време оздравява. Казвате: защо първият болен, на когото казахте, че ще оздравее, не оздравя, а вторият, на когото дадохте гръб, оздравя? Казвам: когато първият болен дойде при мен, аз свърших своята работа – помолих се за него, дадох му начин за лекуване, но той не свърши своята работа, не се лекуваше, той каза: „Така не се оправят работите“; вторият болен се стресна от положението, в което се намираше, започна да се моли на Бога и по този начин изправи погрешките си. Първият болен не лягаше и не ставаше навреме, не

ядеше навреме, биеше жена си и децата си, говореше лошо за хората. Докато човек не изправи живота си, той не може да подобри и здравето си. Тъй щото, когато обърна гърба си към някого, с това искам да кажа, че тази работа не е моя, тя е Божия работа; тогава Бог казва: „Щом тази работа не е твоя, Аз ще се заема да я поправам.“ Когато Бог каже, че работите на човека ще се оправят, този човек трябва да се заеме да свърши поне част от своята работа; Бог съдейства на хората, но и те трябва да работят заедно с Него, да вземат дял в Неговата работа – вземе ли човек участие в Божията работа, той се свързва с Бога, става Негов съучастник. Във всяко отношение ние трябва да бъдем искрени, да знаем, че благата, които Бог ни дава, са общи за всички.

Сега, аз искам да считате тази година като нова година, да бъдете с нови имена. Останете ли със старите си имена, не струва; останете ли със старите си дрехи, със старата любов, със старото знание, и това не струва. Вие трябва да внесете в себе си новата, чистата Любов на детето, знанието на сто и двадесет годишния дядо и красотата на младата мома, която със светлината си осветява целия свят – по този начин само вие ще се почувствате вътрешно силни, та като дойдат върху вас ред мъчности и страдания, като се натъкнете на вашето лошо минало, да кажете: „Нашето минало умря, днес ние сме толкова силни, че можем да се справим с всички мъчности и страдания.“ Бог лесно заличава миналото на човека, ако той стане работник на Неговата нива. Желая на всички през идната година да свършите част от определената ви работа! Не се заемайте с непостижими неща; ако свършите постижимите работи, в бъдеще ви предстоят по-велики дела. Ако не свършите малките работи, как ще свършите по-големите?

Казвам: вие трябва взаимно да се обичате и уважавате – не външно, но вътрешно; при това, трябва взаимно да се обичате, без да изисквате тази любов – ако остане на вас да изисквате любовта на хората, това е насилие. Любовта е велик закон, който върви по свой определен път. Любовта не се дава с насилие, нито по задължение – никой не може да ви обича, защото вие искате това; всеки може да ви обича, без да искате, без да знаете даже. Желанието на човека да бъде непременно обичан от някого само по себе си разрушава връзките на любовта. Някой иска да бъде обичан от някого, а се съмнява в него – съмнението е първото условие за прекъсване връзките на Любовта, Любовта никога не се изменя. Казано е: „Бог е Любов“ – щом Бог е Любов, трябва ли да се съмнявате в Неговата Любов? Затова по отношение на Божията Любов вие трябва да държите положителни мисли, да не се съмнявате в нея. Когато става въпрос за любовта между хората, това е друго нещо: вие може да не обичате някого – има причини за това; не обичате някого, защото този човек е болен и не може да отиде на нивата ви да работи. Всеки обича здравия човек – той има благородно сърце и може да ви услужва във всичко, каквото пожелаете.

И тъй, искате ли да бъдете свободни и здрави, трябва да впрегнете тялото, сърцето и ума си на работа. Оставате ли без работа, вие ще се чудите какво да правите – ще свивате устата си, ще затваряте очите си, ще правите разни гримаси. Движенията ви трябва да бъдат естествени; при неестествените движения на устата, на очите, на ръцете, човек губи свободата си и по този начин се поддава на известни противоречия. Искате ли да се освободите от своите вътрешни противоречия, вие трябва съвършено да отпуснете мускулите си, да разслабите всички връзки на тялото си, да дойдете до положение, като че всичко сте уредили и след това да се предадете

на дълбоко размишление – само така ще изпитате пълна почивка. При това положение вие не трябва да се интересувате какво ще кажат хората за вас.

Един познат ми разправяше за подобен случай, когато се поддал на такова пълно съзерцание: един ден той решил да си почине хубаво, затова седнал удобно на един стол, съвършено отпуснал мускулите си и прекарал в дълбоко размишление цели двадесет минути. В това време майка му влязла в стаята и като го видяла в това положение, много се уплашила – тя започнала да го бута от една, от друга страна и все го питала: „Майка, какво ти стана, да не си болен нещо?“ Опипала му пулса, но като видяла, че той е спокоен, излязла в друга стая, оставила го на свобода. Мнозина постъпват по същия начин: като видят, че някой човек се е изменил, те го пипат, бутат – да не му е станало нещо лошо, да не е изгубил съзнание и т.н. Не, този човек е в размишление, той преживява нещо, не го безпокойте. Тъй щото кажат ли, че някоя мома или някой момък е болен, казвам: „Те са ходили някъде на печалба, сега са се върнали у дома си, почиват си, предали са се на съзерцание.“ Щом кажат, че са здрави, аз подразбирам, че те отиват пак на печалба, излизат от дома си. Това са картини, които илюстрират положението на хората.

Казвам: всеки ден употребявайте по няколко минути за съзерцание, за почивка на тялото – отправяйте ума си към всички Разумни същества, на които работите са напълно уредени. Освободете се от всички грижи и безпокойствия и кажете: „Благодарим на Бога за всичко, което е направил, благодарим, че ни е изпратил в света!“ Когато съзерцавате, бъдете така свободни, че никой да не се плаши от вас – заемете положението на светия, та кой как ви види, да застане с благоговение при вас. Вие можете да седнете на стол, можете да легнете на креват, но каквото положение и да сте

заели, никой не трябва да се плаши от вас. Правете това упражнение по три пъти на ден – сутрин, на обед и вечер, по десет минути най-много; размишлявайте върху Божественото, за да се освободите от всички дребнавости. Ако упражнението ви е излязло добре, и вие ще бъдете доволни от себе си. Човек трябва да се вглъбява в себе си, за да се издигне над обикновените условия на живота. Казвам: как ще постигнете това? Турете ризата във водата и не мислете как тя ще поеме вода в себе си, турете стомната под чешмата и не мислете как тя ще се напълни с вода, отворете сърцето си за Божественото и не мислете какво ще стане с вас, отворете ума си за възвишените и светли мисли и не се грижете за утрешния ден – тъй щото размишлявайте върху Божественото, дайте свобода на ума, сърцето и волята си и не мислете за последствията. Истинската Свобода носи добри резултати.

От всичко, казано досега, нека останат в ума ви следните мисли: бъдете удове на Божественото тяло, за да се изявяват чрез вас Божествените мисли, чувства и действия – щом сте удове на Бога, ще бъдете носители на всичко Божествено. Срещнете ли някой човек, потърсете Божественото в него и върху тези черти се спрете – по същия начин търсете Божественото и в себе си; благодарете на Бога, че имате възможност да виждате хубавото. При това всеки трябва да бъде богат, а не беден – с други думи казано, бъдете бедни от грехове, богати с добродетели; бедни от насилие, богати със Сила; бедни от лъжи, богати с Разумност; бедни от зло, богати с Добро. Не спирайте в себе си, нито в другите хора дарбите и способностите, които Бог е вложил, дайте път на Божественото в себе си и не се безпокойте! Имайте вяра, че Божественото е в сила да разработи своите пътища – посейте семената на Доброто и не мислете за тях, дайте възможност на дарбите и способностите у вас да се развиват и не мислете за

външните условия! Божественото в човека е същественото, върху което той трябва да работи – чрез него ще се свържете с добрите хора, със светиите, с Ангелите и с Бога. Дойде ли човек до това положение, мисълта му се изправя, чувствата му се облагородяват и постъпките му стават възвишени – всичките му работи тръгват напред. По този начин само човек се подмладява и в който дом влезе, той носи Божието благословение.

Следователно човек трябва да бъде здрав, разумен и добър; има ли тези качества, той ще разполага с добри чувства и с добри, светли мисли. Без добри чувства, без светли мисли човек нищо не може да направи – защо? Защото ако човек няма добри чувства, които да доставят материал на мисълта да работи, той нищо не може да направи; и ако човек няма здраво тяло, което да се кооперира с ума и сърцето, той нищо не може да направи. Казвате: „Ако ние не можем да направим нещо, тогава Бог ще го направи“ – това не е права философия. От хиляди години насам Бог работи именно чрез ума, сърцето и волята на хората – трябва ли днес да се пренебрегват тия фактори? Щом знаете това, вие трябва да пазите в свещена чистота своя ум, своето сърце и своята воля – да бъдат съработници с Бога, да са в пълно съгласие с Него. В това отношение религиите първоначално имаха за цел да развият Божественото в човека, за да може той правилно да служи на Бога, обаче впоследствие те измениха своята задача, спряха се върху външните форми на нещата и днес те очакват спасението на човечеството някъде отвън. Външното не е съществено, затова именно Христос казва: „Не търсете славата на хората, но търсете славата Божия!“ Славата на хората представлява сенки на Живота, които ще дойдат сами по себе си; достатъчно е художникът да постави основните черти на картината, за да дойдат сенките сами по себе си; няма защо човек да търси сенките – той сам,

без да иска ще ги тури дето трябва. Например противоречията в живота на човека не са нищо друго освен сенки – тия сенки могат да бъдат малки, могат да бъдат и големи. Оставете тия сенки, т.е. тия противоречия настрана, не обръщайте внимание на тях и търсете същественото в Живота – същественото пък е Божественото.

Сега, като говоря така, не мислете, че нямам предвид вашите усилия, както и вашите постижения; аз имам предвид всичко това, но искам да насоча вниманието ви към бъдещето, пред което се намирате. Ако не работите непрекъснато, с тези лица, които сега имате, няма да ви приемат на Небето; най-малката нечистотия да имате, няма да ви приемат на един Ангелски обяд – на Небето не се допуска никаква нечистотия, никакво недоволство. Там се допускат само съвършени същества. И след всичко това вие искате да отидете при Бога с всичкото си недоволство. Пред Бога вие трябва да бъдете в положението на блудния син, че като отидете при Него, да кажете: „Татко, аз съгреших пред Теб, всичко, което ми даде, изяхох и изпих; готов съм сега да Ти работя като последен слуга, само да ме приемеш.“ Голямо вътрешно смирение и дълбоко съзнание се изисква от всички съвременни хора. Днес има много хора, външно смирени, благочестиви, но светът не се нуждае от такова смирение – от всички се изисква смирението и съзнанието на блудния син. Всички талантиливи, гениални и свети хора са излезли все от блудния син, от този нехранимайко, за когото бащата закла най-утоеното теле; от другия син пък, който се разсърди на баща си, че приел блудния син с любов, са излезли всички аристократи, всички недоволни хора. От вътрешното смирение на човека се раждат най-хубавите черти, най-хубавите плодове, тъй щото време е вече хората като блудния син да се върнат при Баща си – Баща им ще ги приеме, ще заколи най-охраненото теле за тях и ще ги благослови.

Сега желая на всички, като се върнете дома си, да ви дадат едно голямо угощение, да ви турят пръстен на ръката, да ви облекат с нови чисти дрехи, след което Баща ви да ви прегърне в обятията си, да ви целуне и да изкаже Любовта си към вас – синът трябва да почувства, че се е върнал при Баща си. Искате ли да се върнете при Баща си, пазете се от стария господар, от стария учител, който пак може да ви наметне халата и да почне да ви учи, че животът седи само в ядене и пиене. Ако искате, можете да го слушате, свободни сте, но после ще ядете само рожкови и ще мислите, че всички хора са виновни за вашето положение. Не, вземете в ръка тоягата си, която показва, че трябва да разсъждавате право, и кажете истината на Баща си – идете при Него като блудния син и Му кажете: „Татко, ядох и пих, всичко изхарчих, съзнавам грешките си и Те моля да ме приемеш като свой слуга.“

Казвам: време е вече да се върнете при Баща си. Доста сте пасли свинете на стария господар, доста сте яли рожкови – върнете се при Баща си, от когото сте излезли! Който още яде рожковите на стария си господар, той мяза на някой си богат човек, който цял живот ял боб, но давал пари за различни благотворителни цели с мисълта да се прослави; и наистина приживе още му турили бюста в сред града, като на почтен гражданин. Колкото пъти минавал покрай своя бюст, той си казвал: „Много боб изядох, докато дойда на това място“ – с други думи казано, през колко страдания, нещастия и мъчности трябва да мине човек, докато дойде до положението на светия. Да се качиш на такъв пиедестал както този богат човек, това подразбира да се качиш на някой висок планински връх и да благодариш на Бога, че ти е дал здрави крака, здраво тяло, за да достигнеш до върха; и като се върнеш от планината, пак да благодариш на Бога, че си се върнал благополучно.

Желая на всички да се качите на най-високото място, което Бог ви е определил. Желая на всички като стигнете най-високото място на вашия живот, пак да слезете и да благодарите на Бога, че сте могли благополучно да отидете до най-високия връх и пак да се върнете назад. Много върхове сте минали, но като стигнете най-високия връх, който ви е определен, там ще разберете смисъла на Живота – той е скрит в този връх именно, в това най-високо място. Желая ви тази година да се качите на най-високото място!

Когато погледнете към някое високо място, ще забележите две главни точки, на които са написани три важни думи: едната точка е мястото, дето Слънцето изгрява – там е написана думата Добро, на това място се раждат всички добри неща; втората точка е зенитът, мястото, дето Слънцето достига своята сила, своята най-голяма височина – там са написани думите Разумност и Сила, там се извършват най-разумните, най-великите работи. Значи сутрин човек се радва, защото тогава се раждат добрите, разумните, великите неща, а на обяд всичко това се реализира – и наистина велики работи стават при яденето. Сутрин човек още не работи, нито яде, а само закусва; най-великата работа човек върши на обяд, като седне пред трапезата да яде, тъй щото седнете ли днес пред трапезата да се храните, турете в ума си новата идея, че в този момент вие вършите най-великата работа – качвате се на най-високото място в своя живот.

Сега желая на всички да поставите Доброто за основа на своя живот, Разумността, Мъдростта – за строеж, а Силата – като резултат. Вие носите в себе си добри заложи, много дарби и способности, които трябва да развиете – като работите с Доброто, с Разумността и със Силата, вие ще постигнете всичко, каквото желаете. Човек може да постигне всичко, което желае, но да не иска косъм повече от това, което му е определено; всичко ще ви се даде, както е предвидено –

нито косъм повече, нито косъм по-малко; желаете ли повече от определеното за вас, вие ще развалите Божия план.

Вие трябва да мязате на онзи турски дервиш, който срещнал един бей и му поискал една малка помощ; бейт извадил кесията си и казал на дервиша: „Вземи колкото ти трябва.“ Дервишът погледнал в кесията, която била разделена на три преградки (в едната имало златни, в другата – сребърни, а в третата – медни монети), и си взел само една медна монета. – „Защо не взе от златните монети?“ – „Толкова ми трябва.“ По същия начин и Бог ще ви срещне, ще отвори кесията си и ще ви каже: „Заповядайте, вземете си колкото ви трябва!“ Вие трябва да имате благородството на дервиша да вземете само толкова, колкото ви трябва през деня; на другия ден Бог пак ще ви срещне, пак ще отвори кесията си и ще ви предложи да си вземете колкото ви трябва – вземете ли повече, отколкото ви е нужно, вие сами ще затворите пътя си. Ако човек напълни цял варел с вода, той няма да ходи често на чешмата, но и водата няма да бъде прясна; ходите ли всеки ден на чешмата с малка стомна, всеки ден ще имате прясна, чиста вода. Малкото, но с Любов направено, носи благословение; голямото, без Любов направено, носи страдания.

Днес говорих повечко, но вярвам, че не сте се отечили. Който се е уморил да слуша, ще го заведе в своята градина да си почине и да си хапне плодове – там има круши, ябълки, сливи, череши и т.н. На онзи, който не се е уморил, ще дадем една престилка и ще го пратим на работа – да приготвя обяда, на който ще свършим най-великото дело.

Беседа, държана от Учителя на 20 август 1931 г., 5:00 ч., София

ОТИВАНЕ И ВРЪЩАНЕ

Сега ще дам няколко обяснения върху понятието наука. Първият елемент на науката се съдържа в примирението на две противоположности, на два контраста или на две противоречия. Да се примирят тия неща, това подразбира да се намерят между тях две допирни точки; не се ли намерят тия две допирни точки, това е равносилно на положението да обикаля човек около един затворен кръг или около къща, вратата на която е затворена, или около книга, езикът на която му е непонятен.

Вторият елемент на науката определя посоката на човешкото движение; без този елемент на науката човек много лесно може да изгуби своя път, значи този елемент на науката е в състояние да ориентира човека в неговия път, да послужи като компас в неговото движение. Съвременните хора се ориентират по звездите. Моряците пък се ориентират главно по Полярната звезда; четирите посоки на света показват четири пътища, по които човек може да се движи. Север е посока или път, който води към Истината – думата север трябва да извиква в ума на човека идеята за Истината. Когато се говори за изток, той е преходно място – защо? Защото през течение на годината Слънцето не изгрява всякога от една и съща точка; казва се, че Слънцето изгрява от изток, но къде е този изток не се знае – Слънцето изгрява от много точки, а не от една. Хората знаят главно посоката, отдето изгрява Слънцето, но на кой градус точно изгрява всеки ден те не знаят. Който иска точно да определи точките, отдето изгрява Слънцето, той трябва да посвети цяла година на това изучаване; добре е всеки за себе си да опише кривата линия, която се образува при изгряването на Слънцето в продължение на една

година. Ще кажете: „Малко работа имаме, че остана да чертаем пътя на Слънцето; и да чертаем, нищо няма да придобием.“ Казвам: вие знаете, че нищо няма да придобиеете, а не знаете какво ще изгубите; добре ще бъде, ако вие знаете какво ще изгубите, а не знаете какво ще спечелите. Сега вие се намирате в положението на мързеливия ученик, който казва: „Какво ще придобия, ако науча урока си?“ Добрият ученик трябва да каже: „Аз зная какво ще изгубя, ако не науча урока си, но не зная какво ще придобия, ако го науча.“ Който ученик не научи урока си, той ще получи единица, за поправянето на която ще трябва да работи цяла година; тази единица трябва да се завърти надолу, да образува едно кръгче, да се превърне в шесторка. Не е лесно да превърне човек единицата в шесторка – за да постигне това нещо, очите му трябва да се отворят, да разбира нещата. Кривата линия представлява мъчнотиите, нещастията в Живота.

И тъй, не е толкова важно да знае човек откъде изгрива Слънцето, колкото е важно да знае точката, от която може да се ориентира в движението си – тази точка представлява Истината. Докато човек не се домогне до тази Истина, той ще бъде изложен на ред страдания и нещастия; непознаването на Истината води след себе си непознаване както на самия себе си, така и на другите. Някой отива при един учител, за когото мисли, че е много учен човек, и казва: „Този учител е много учен, той е свършил няколко факултета, много неща знае.“ Питам, този човек знае ли положително доколко учителят, за когото говори, е учен? Той не знае това, но предполага само; тогава той може да твърди и обратното за този учител, той може да каже: „Този учител е голям невежа, той нищо не знае.“ Питам, вярно ли е това твърдение? Ако и първото, и второто твърдения не са верни, този човек поддържа две лъжи; какво придобива човек, ако събере две лъжи на едно място?

Представете си, че този Учител е изпратен от Невидимия свят с голяма мисия, свързан е с Разумните същества на Небето и на Земята, дадена му е голяма власт, а при това някой обикновен човек се произнася за него, че бил голям невежа – знаете ли какво може да стане между Учителя и обикновения човек? Думата Учител символизира Божественото в човека; какво придобива човек, ако влезе в стълкновение с Божественото в себе си, какво става, когато дърветата се карат с огъня? В тази борба огънят надвива и дърветата съвършено изчезват – което дърво да турите на огъня, в края на краищата то ще изчезне, ще стане на пепел. Всяко дърво става на пепел, но при известни условия, а именно когато няма Живот в себе си, т.е. когато не расте, когато не се развива; с други думи казано, когато дървото не обича огъня, то става на пепел.

Като говоря за Учителя, аз нямам предвид да поддържам неговия авторитет, но поддържам авторитета на Истината. Представете си, че отивате на пазара да си купите една Библия – колко струва тази книга? Тя не струва много, но цената ѝ се заключава в нейното съдържание, в това, което са писали хората преди хиляди години – то и досега не е изгубило значението си. Следователно човек е ценен, докато представлява написана книга, която хората могат да четат по всяко време. Докато човек е в Истината, той е написана книга, която всеки може да чете; вън от Истината той е ненаписана книга, без съдържание и смисъл – да бъдеш ненаписана книга, това подразбира да нямаш никакви постижения. Ето защо всеки трябва да се стреми да бъде написана книга, да се напечата Истината върху него. Животът на човека се осмисля само тогава, когато Истината е напечатана на неговата книга; тогава и за самия човек имат смисъл Бог, Ангелите, светиите, добрите и праведни хора, както и всички живи същества около него. Истината е богатството, здравето, силата на човека; има

ли той богатство, здраве и сила, всички хора се интересуват от него. Богатият интересува хората със своето богатство; здравият интересува хората със своето здраве; силният – със своята сила; умният – със своя ум и т.н. – изгуби ли човек тия качества, той вече не е интересен за хората. Изгуби ли човек Истината, всичко написано на неговата книга се заличава и той остава бяла, ненаписана книга; дойде ли до това положение, той се отчайва, дохожда до състояние на самоубийство и казва: „Празен е животът ми, никакъв смисъл не виждам в него.“

Обаче щом човек се отчае, Разумните същества дохождат при него, отварят неговата чиста, ненаписана още книга и започват да пишат върху нея – те пишат чрез ръката на страданията. Първата дума, която те написват, е хляб; от този момент човек започва да гладува – мъчи се той ден, два, три или повече, докато се обезсърчи, отчае и каже: „Животът няма смисъл, ще се самоубия, няма да живея.“ Каже ли така, след това хлябът ще пристигне и той ще каже: „Има смисъл да живея!“ После Разумните същества ще напишат думата вода; с написването ѝ още човек започва да усеща жажда, която го мъчи, гори; не се минава много време, някой донася вода и той уталожва жаждата си, освежава своето гърло. Хлябът и водата са елементите на Живота, които го поддържат, затова те трябва непреривно да се задоволяват. Хлябът и водата са елементи, необходими за реалния Живот; нямате ли тези елементи, вие се обезсърчавате, отчайвате и изгубвате смисъла на Живота. Някой може да каже, че има и други важни елементи за поддържане на Живота – който е опитал липса от хляб и вода, той е разбрал каква необходимост представляват те за Живота.

Казвам: всички хора имат хляб и вода, но пак се считат нещастни, искат и други неща. Някоя мома например казва: „Колко щастлива бих се считала, ако имах едно перо от камилска птица на

шапката си“ – тази мома мисли, че всичкото щастие седи в това перо; някой момък казва: „Да имам едни лачени обувки, всичко ще ми тръгне напред“; друг някой желае да има един хубав часовник и т.н. Мнозина могат да се смеят на желанията на тия хора, но те все влагат някаква идея в тях. Някои хора имат по-високи желания – те искат да намерят един приятел в света, на когото да разчитат при всички случаи в живота си; щом търсят такъв приятел, те могат да го намерят, но трябва да го търсят по четирите краища на Земята. Човек може да намери своя приятел само ако знае Истината, ако има тази главна точка за ориентиране; имате ли тази точка, вие ще намерите приятеля си. Някои проповедници казват, че загубените души трябва да се намерят; не, загубени души няма – заблудени в пътя си души има, но загубени души няма. Думите „загубени души“ трябва да се преведат, идеята, която се съдържа в тия думи, не е права – за една душа може да се каже, че тя се е отклонила или заблудила в пътя си, но не може да се каже, че се е загубила.

Ето защо човекът на Истината трябва да говори само верни неща. Той абсолютно не трябва да си служи с бяла или с черна, със съзнателна или с несъзнателна лъжа – всяка дума, излязла от устата му, трябва да съдържа в себе си Абсолютната истина. Казвате: „Възможно ли е да живеем без лъжа? Веднъж човек дошъл на Земята, той все ще се оцапа от лъжата, все ще се поддаде на нейната миризма.“ Не, човек може да живее и без лъжа; докато живее с лъжата, той няма да има доверие нито на хората, нито на животните. Когато една птичка се доближи до някой човек, който си служи с лъжа, тя няма доверие в него и хвърква настрана – той ѝ предлага зрънца, но тя не се приближава към тях и казва: „Ти ми даваш едно благо, но то ще ми коства живота и свободата – зад това благо се крие друго нещо.“ Казвам: права е тази птичка, как ще я убедиш, че няма

да я хванеш и затвориш в клетка – птичката не казва, че я лъжете, но тя няма доверие във вас и хвърква надалеч. Същото нещо става и между хората: често хората губят доверието си един към друг, избягват да се срещат, съмняват се и т.н. Някой казва: „Аз имам пълно доверие на хората“ – този човек не говори истината – защо? Преди всичко той няма доверие на себе си. Щом няма доверие на себе си, той не може да има доверие и на другите хора; който няма вяра в себе си, той не може да вярва и в Бога. Някой човек не вярва в Бога, а казва, че вярва на хората – това е невъзможно, такава вяра се нарича вярване, но не е онази положителна Вяра, която може да прави чудеса.

Аз изнасям тия неща с цел да размишлявате, да схващате същината на идеите; има идеи, разбирането на които е така необходимо, както водата е необходима за жадния пътник. Представете си, че някой човек е пътувал четири-пет дена, гърлото му е пресъхнало от жажда, но никъде не може да намери вода; най-после той вижда един кладенец с чиста, хубава вода, но без кофа, без въже; оглежда се натук-натам, не знае как да извади вода, да уталожить жаждата си, да слезе в кладенеца – не може, кладенецът е дълбок десет метра; обикаля около кладенеца, мъчи се от жажда, но жив човек няма около него. По едно време той вижда, че иде човек към кладенеца и в ръката си носи кофа, вързана с въже. В дадения случай най-важните неща в живота на жадния пътник са кофата и въжето, всички други въпроси – за дълбочината на кладенеца, за начина, по който е направен, за формата му – остават настрана като второстепенни, като маловажни. Съществените неща за жадния пътник са кофата и въжето – чрез тях той ще разреши една задача, която го измъчва.

Казвам: ако човекът, който носи въжето, е ваш приятел, вие ще се радвате, че го срещате, той ще ви спаси от голямата жажда. Обаче ако

е ваш неприятел, вие няма да се радвате, защото той може да увие въжето около врата ви и вие като круша да увиснете на някое дърво – какво ще стане после с вас? Ще узреете – който ви опита, ще каже: „Хубава е тази круша“, обаче вие ще кажете: „Само аз зная през колко страдания преминах, докато дойда до това положение. Какво постигнах от това, хората се радват, опитват ме, но аз страдам.“ Тъй щото крушите не са нищо друго, освен хора, закачени на дърветата от своите неприятели; тези круши са пролели безброй сълзи, защото са минали през най-лошите условия на Живота – лошите условия за крушите дават добри плодове на хората. Радостта и доволството на хората от вкусните плодове на крушата мязат на радостта на генерала за славата, която придобил на бойното поле; там той рязал глави, сякъл хора и за тези подвизи се прославил – всички казват за него: „Юнак е нашият генерал, голям герой е, заслужава да получи кръст за храброст!“ Даже историята говори за подвизите на този генерал, обаче проповедникът казва: „Жесток е този генерал.“ Няма по-голяма жестокост от тази, да снемате главите на хората, големи са страданията на пострадалите от сабята на генерала; питам в края на краищата какво е постигнал генералът, който е изсякъл много неприятелски глави – той си е навлякъл ред страдания като последствие на насилието, с което си е служил.

Казвате: „Такова насилие между нас не съществува, по никой начин ние не можем да сваляме главите на хората.“ Питам, когато измествате някого от мястото му с цел вие да се настаните на неговото място, това не е ли равносилно на снемане глави; когато убивате благородните чувства на човека, не снемате ли главата му; когато противодействате на добрите стремежи на човека, не снемате ли главата му? В някои отношения съвременните хора поддържат почти животински морал и казват за някого: „Този човек е вреден за

обществото, да снемем главата му!“ Питам, знаете ли какво представлява главата на човека? Главата е столицата, дето Духът на човека обитава, следователно в мозъка обитава едно същество, в белите дробове – друго, а в сърцето – трето. Тия същества се различават едно от друго, вследствие на което мозъкът, белите дробове и сърцето на човека са направени по различни начини. Ето защо всеки уд в човешкия организъм представлява нещо особено от другите, а целият организъм е в зависимост от всеки уд отделно – човек не може нито без мозък, нито без бели дробове, нито без сърце и т.н.

И тъй, всичко, което ви говоря, представлява истини, положения, които човек трябва да разбира; ако не ги разбира, по-добре да не ги знае. Например какво се ползва човек, ако знае, че еди-кой си е светия и направил хиляди добрини, а еди-кой си е грешник и направил хиляди злини? Обаче, ако вие сте гладен и ви кажа къде има хляб, това знание ще ви ползва много повече, отколкото знанието, че светията е направил много добрини, а грешникът – много злини. Значи известни истини или известно знание трябва да се даде на хората само тогава, когато им е необходимо и те могат да го използват разумно. Кому например трябва да покажете парите си; ако говедарят покаже парите си на своите говеда, те ще разберат ли нещо? Първо те ще се приближат към парите, ще ги помиришат и като видят, че не са за ядене, ще се отстранят; обаче ако този говедар отиде в някоя бакалница и покаже парите си на бакалина, последният веднага ще стане учтив, готов на всички услуги и ще предложи захар, ориз, брашно, каквото говедарят пожелае – бакалинът казва: „Всичко, каквото имам в дюкяна си, е на ваше разположение!“ Магическа сила са парите, те отварят сърцата на хората; нямате ли кесия с пари,

бакалинът се затваря и казва: „Господине, днес продавам с пари, утре без пари.“

Сега аз правя паралел между Истината и парите: ако имате Истината в себе си, дето и да идете, ще се намерите в положението на човек с пари, когото бакалинът посреща с отворено сърце – щом носите Истината със себе си, при който бакалин и да идете, той ще бъде на ваше разположение. Какво означава думата бакалин? Тя е турска дума и означава бак – виж, ал – вземи; значи бакалинът е човек, който вижда нещата и после ги взема – той е умен човек. Който има Истината в себе си, пътят му е отворен навсякъде, всички бакали, т.е. всички умни хора го посрещат добре; за онзи, който не носи Истината в себе си, всички пътища са затворени. Казвате: „Няма ли милост за този човек?“ – не, за човека, който не носи Истината в себе си, никаква милост няма. – „Не може ли този човек да се кредитира поне?“ И това не може. – „Защо?“ Който няма Истината в себе си, той е подобен на прокажен човек; какво ще правите с този човек, ще го приемете ли между вас – всички хора се пазят от прокажения. Ще кажете, че Любовта всичко търпи – така може да говори само онзи, който не е опитал нещата. Прокаженият носи такъв смрад със себе си, че никой не може да го търпи – той непременно трябва да се отдели от здравите хора; да го приемете помежду си, това значи да слезете в ада и да помагате на дявола, да му съдействате – това е невъзможно. Може ли кокошката да отиде между лисиците, да им помага? И това е невъзможно; колкото е възможно за човека да слезе в ада и да помага на дявола, толкова е възможно на кокошката да помага на лисицата – заеме ли се кокошката с такава работа, с нея всичко е свършено, нищо няма да остане от нейната дреха.

Следователно без Истината Животът не съществува, ето защо у всички трябва да се яви желание да придобият Истината – придобият

ли Истината, те ще забогатеят, ще имат условия да учат. Богатството, Знанието, Силата се оправдават само тогава, когато човек носи Истината в себе си; Любовта, Мъдростта се оправдават само тогава, когато човек носи Истината в себе си; който не носи Истината в себе си, той няма никаква Любов, никаква Мъдрост – това са максими, които всеки ден се проверяват в Живота. Нямате ли Истината в себе си, нищо друго нямате – нито богатство, нито Знание, нито Сила, нито Любов, нито Мъдрост и т.н.

Сега разбрахте ли какво нещо е Истината? Някои ще кажат, че са разбрали, други ще кажат, че не са разбрали, обаче и едните, и другите трябва да знаят следното: за Истината не може да се философира – тя е нещо, което не може и не трябва да се разбира. Едно трябва да се знае: Истината е необходимост за душата, тъй щото каже ли някой, че животът няма смисъл, това подразбира, че без Истината Животът няма смисъл. Който няма Истината в себе си, той не може да стане нито учител, нито ученик – от такъв човек нищо не може да се очаква; който има Истината в себе си, той всичко може да постигне. Ето защо стремежът на човека към Истината е вечен, непреривен процес. Когато Христос е казал, че Истината ще направи хората свободни, Той имал предвид стремежа им към Истината, към познаване на Бога. Само свободният човек носи Истината в себе си, само свободният човек познава Бога – тази е скритата мисъл в стиха „Истината ще ви направи свободни“. За човека на Истината всичко е възможно; за човека, който няма Истината в себе си, всичко е изгубено; с други думи казано, Истината прави човека млад, красив, силен; без Истината той лесно остарява, погрязнява, отслабва.

Казвам: всички хора имат вътрешен стремеж към Истината, но като не могат да я постигнат, те се представят такива, каквито не са. Какъвто и да се представя човек, докато той не е намерил Истината,

нищо не е; щом намери Истината, той вече може да се представя както иска – защо? Защото сама по себе си Истината е священо нещо и тя придава на човека всичко най-възвишено и благородно. Който не е намерил Истината, той е празна глава, която дрънка само; този човек може да е свършил няколко факултета, може да говори за Бога, за Ангелите, за светиите, но сам не може да направи нищо – той е кимвал, който дрънка само. Че е така, можете да направите следния опит: накарайте този човек да излекува един цирей на ръката на някого; рече ли той да ви съветва да отидете при един или при друг лекар, вие ще разберете доколко неговите думи са изпитани, доколко този човек познава Истината. Докато хората търсят лекари, учители само отвън, по препоръка на този, на онзи, те не могат да се домогнат до Истината, нито могат да бъдат свободни.

Сега, като казвам, че вие или хората не могат да бъдат свободни без Истината, аз нямам предвид душите им, понеже всички имат псевдоними; тъй щото, когато говоря за вас, аз не визирам ония лица, имената на които са записани в Божествения свят, но имам предвид вашите псевдоними – никой човек не носи своето същинско име, с което е записан в Божествената книга. Някой казва: „Аз се наричам Иван Стоянов.“ Питам кога си се родил като Иван Стоянов, знаете ли колко Иван Стояновци има на Земята – Иван Стоянов не е само един. Ако наистина вашето същинско име е Иван Стоянов, тогава само един Иван Стоянов трябваше да има в света – всъщност така ли е? На същото основание някой казва: „аз съм християнин“ или „аз съм вярващ“; казвам: ако ти наистина си християнин, други християни не трябва да съществуват; или ако ти наистина си вярващ, други вярващи не трябва да съществуват. Да изясня мисълта си: когато казвам, че един християнин или един вярващ съществува в света, подразбирам, че този християнин или този вярващ е истински

изразител на Христовото учение, вследствие на което всички останали християни ще се разбират едни други. Днес така ли е? Днес християнин с християнин не се разбират, вярващ с вярващ – също; съвременните хора постоянно се запитват: „Какво е твоето верую?“ – значи всеки човек има свое особено верую.

Казвам: в света съществуват един християнин, едно верую, едно Слънце, една Истина. Ако съвременните хора не са свободни, това се дължи на обстоятелството, че те признават различни видове християни, различни видове верую, много слънца и т.н. Не, Слънцето на Живота е едно, Истината е една, и то тази, която прави хората свободни и дава ключове за разрешение на най-трудните въпроси. Казвате: „Какво нещо е Истината?“; Истината е отвлечена идея, с думи тя не може да се обясни – който иска да знае какво нещо е истината, ще му кажа: „Ела и виж.“ Който отиде при Истината, той не може да се върне назад между хората, не може да има същите отношения с тях, каквито е имал по-рано; както дървото, което е горяло в огъня и се е превърнало в пепел, не може да се върне между дърветата и да има предишните си отношения с тях, така и човек, който е ходил при Истината и я видял, не може да се върне назад между хората. В този смисъл Истината е опасна за всеки, който отива при нея непригответен – защо? Защото тя ще го лиши от това, от което той се нуждае.

Казвам: страшна е Истината за неподготвения човек; съвременната култура се плаши от Истината, защото тя ще я стопи, нищо няма да остане от нея. Всички хора се плашат от Истината, избягват я – защо? Защото имат обикновено разбиране за Живота, т.е. всички търсят лесен път – живот без страдания. Обаче както и да живеят, в края на краищата те пак ще отидат при Истината. Има един начин, по който всеки ще отиде при Истината и ще се върне назад – славно е връщането на човека от Истината! Това връщане ще бъде

пълно с Радост и Веселие – защо? Защото човек отива болен, стар, а се връща здрав, млад, силен, богат, красив. Тогава той ще каже: „Болен бях – сега съм здрав, стар бяха – сега съм млад, грозен бях – сега съм красив, беден бях – сега съм богат“ – това подразбира стиха, който Христос е казал: „Сляп бях, но прогледнах“. При това положение всеки ще пожелае да отиде при Истината; и наистина има едно положение, когато човек отива при Истината и не се връща назад. Обаче има друго положение, когато човек отива при Истината и се връща назад. Да се върне човек назад, подразбира да се върне по онзи път, който вече е изминал; не, Истината не връща човека в същия път, по който е минал, защото той нищо няма да придобие – Истината връща човека пак на Земята, но вече с нови придобивки и го кара да върви напред.

Тъй щото сега и аз искам да ви заведа при Истината, от която, като се върнете на Земята, да вървите съзнателно напред. Щом намери Истината, човек отново трябва да се върне на Земята при онези души, които той обича и които го обичат. Някои хора, като намерят Истината, не се връщат на Земята под предлог, че имат друга мисия; други хора пък, като намерят Истината, връщат се на Земята да помагат на своите братя. Желал бих и вие да сте от последните – да намерите Истината и да се върнете да помагате на по-слабите от вас. Красив е животът на Земята, когато човек живее съзнателно и разумно! Когато някой казва, че му е дотегнало вече да живее, той подразбира друго нещо – с това той иска да каже, че няма пари, няма къща, намира се в големи лишения. Дадат ли му пари, къща, той става радостен и казва: „Има смисъл да се живее на Земята“; утре изгуби парите и къщата, казва: „Животът на Земята няма смисъл.“ Докато има брашно в една къща, лесно се живее – няма ли брашно, трудно се живее; докато има мир в една държава, весело се живее –

няма ли мир, тъжно се живее; докато училището дава знания, учениците го посещават и учат – престане ли да дава знания, учениците го напускат.

Сега като говоря така, искам да имате добро разположение, да не се чувствате като подсъдими. Мнозина се чувстват като подсъдими, водени от стражари в съда, дете ще им четат обвинителен акт. Вие трябва да бъдете свободни, да се чувствате в положението на земеделец, който очаква само да получи плодове от своя труд; или трябва да се намирате в положението на ученик, който е завършил образованието си, издържал с успех изпитите си и сега очаква да получи диплом. Човек може да придобие тази Свобода само след като намери Истината. Само завършилият образованието си ученик може да разбере Истината, подсъдимият не може да я разбере. Докато човек е на подсъдимата скамейка или в затвора, той ще разбере законите на държавата, в която живее, той ще познава ограничителните условия на Живота, но Истината няма да разбира; пуснат ли човека от затвора, той вече разбира истината. Докато човек е в ада, той не разбира Истината; щом излезе оттам, той отива на Небето, дете намира Истината. Докато човек е вън от закона на Любовта, той още търси Истината; щом живее в закона на Любовта, той вече е намерил Истината. Значи Истината съществува в закона на Любовта, на Мъдростта – вън от тях Истината не съществува.

Мнозина от вас казват: „Аз съм възрастен човек, четиридесет и пет годишен, много неща съм преживял“ – с това той иска да си даде по-голяма тежест; младият пък казва: „Аз съм млад, силен, пълен с живот, с енергия.“ Казвам: в пътя на Истината нито годините, нито силата играят роля. Човек може да носи четиридесет и пет килограма пясък на гърба си, а може да носи само един килограм злато – кое е по-важно от двете? Златото. Човек може да носи в пустинята един

чувал с пари, а може да носи и само един хляб и едно шише вода – кое е по-важно? Хлябът и водата в пустинята са по-важни и необходими от парите. Следователно моментът решава ценността на нещата – има моменти, които са ценни сега, а не в бъдеще. Ценността на предметите не се изразява само в тяхната тежест, някога много леките предмети са особено ценни и важни. Например носите един килограм хляб в ръката си, но приятно ви е, разговаряте се с него като с живо същество – още из пътя у вас се явява желание да вкусите от този хляб, да го опитате, да задоволите малко глада си.

Сега аз не говоря за сухата истина, за истината без Любов, без Мъдрост, без Светлина, без Правда, без кротост, без въздържание – без добродетели, изобщо; аз говоря за Истина, пълна с добродетели, аз говоря за Истина, която носи Свобода за всички. Всички хора търсят специфичен метод за работа, специфичен метод за постижения; казвам: който изпълнява Волята Божия, той сам ще намери този метод и в скоро време ще свърши работата си; който не изпълнява Волята Божия, той дълго време ще се лута, ще обикаля натук-натам, докато най-после намери правилен начин за работа. Искате ли да имате бързи резултати, преди всичко вие трябва да мислите, да чувствате и да постъпвате право.

Когато човек изпадне в тежко, в лошо състояние, при което мисълта му се помрачава, чувствата му огрубяват, нека направи следното упражнение: поставяне дланите на ръцете една срещу друга, при което се допират върховете на пръстите; лявата ръка се тегли по дланта на дясната до края на китката, след което се изправя в положение на прав ъгъл спрямо дясната ръка, без да се прекъсва движението. Дясната ръка се поставя върху лявата (при това положение и двете ръце са хоризонтално) – сега дясната ръка се тегли, хлъзга над лявата до края на средния пръст. Най-после и двете

ръце се поставят с дланите си една срещу друга, както при започване на упражнението. Същото упражнение се прави и с дясната ръка. Направите ли това упражнение няколко пъти, всички лоши състояния от вас ще изчезнат – в него се крие известна житейска философия.

Като давам това упражнение, искам да обърна вниманието ви на следното нещо: хлъзгането, изправянето на ръката и поставянето ѝ върху другата трябва да става без прекъсване. Природата не обича прекъсванията – всяко прекъсване в движенията води след себе си нарушения, изключения в хармонията на Природата; тия нарушения могат да се изправят, хармонията на Природата може да се възстанови, но затова се изисква дълго време. Всеки може да скъса едно въже, но всеки не може да го поправи – време и майстор се изискват, докато поправят въжето, докато го възстановят в първоначалния му вид. Като правите упражнението ту с дясната, ту с лявата ръка, вие се поляризирате. Ако спазвате правилата, ще видите, че Божествената наука разполага с ред формули, които, правилно изнесени, създават големи преобразувания в човека. Ако човек прилага тия формули, той лесно ще се подмлади; това може да стане в един ден, но днес не е време за моментално подмладяване – за всяко нещо в Природата има определено време.

Какво се разбира под думите „не е време още за подмладяване“? Представете си, че през една тежка, люта зима у някого се яви желание да отиде в градината си, да откъсне зрели плодове от дърветата; може ли да къса зрели плодове? Не може. Какво трябва да прави тогава? Той трябва да чака да дойде лятото, да узреят плодовете и тогава да си откъсне колкото иска. За човека е важно да има желания, реализирането на които става точно на определеното за тях време – това значи да живее човек в Божествения свят, да постъпва съобразно с Божиите пътища. Никой не може да застави Бога да

върви по неговите пътища – Бог е мислил и мисли преди нас, а ние вървим след Него. Следователно който мисли и върви след Бога, той не може да измени Неговия план. Ще дойде ден, когато вие ще си служите правилно с Божествените формули и те моментално ще окажат своето влияние върху вас: употребите ли формулата за младостта, моментално ще станете млади; след това ще се погледнете в огледалото и ще се зарадвате. Дойдете ли до положението да си служите с тия формули, вие ще минете от детинство в пълна възраст – това е подразбирал Апостол Павел, като изказал стиха: „Докато бях дете, по младенчески постъпвах, но като станах възрастен мъж, напуснах детинството.“ Кой напуска детинството? Само онзи напуска детинството, който върви в Божествените пътища; докато е дете, човек казва: „Това е невъзможно, онова е невъзможно“, но като стане възрастен и влезе в Божиите пътища, невъзможните неща за него стават възможни и той става радостен и весел.

И тъй, ще дойде ден, когато всеки човек ще върви в Божиите пътища, но след различен период от време: за одного са нужни два дена, за друго – три дена, за трети – четири дена и т.н. Важно е обаче още днес всеки да разбере какво нещо е Истината. Аз проповядвам онази Истина, която може да даде на човека всичко, каквото душата му желае; аз проповядвам онази Истина, която внася Свобода, а не ограничения, и при която отиде ли човек веднъж, той сам пожелава да се върне, да помага на своите братя. Всички Божествени желания се реализират именно в тази истина – тя дава възможност на човека да реализира ония свои желания, които са потребни за душата му; всички други желания, изостанали от вековете, тя ги отхвърля като непотребни, като чужди за неговата душа. Реализирате ли желанията на вашата душа, вие ще бъдете радостни и блажени, животът ви ще се осмисли и каквото пожелаете,

ще можете да направите, стига това желание да е разумно. Когато малкото дете върши неща, които съответстват на неговата възраст, те са разумни; върши ли неща, които не отговарят на неговата възраст, те са глупави. Когато възрастният върши неща, които отговарят на възрастта му, те са разумни – всяко нещо, което отговаря на случая, е на мястото си. За тази цел всеки трябва да мисли, чувства и действа право.

Сега, като ви говоря, виждам, че някои се безпокоят, поглеждат към часовника, гледат да не закъснеят – те са чиновници, намират се под закон. Това потвърждава мисълта, че само онзи може да разбере Истината, който е свободен от външните условия на Живота. Други някои пък страдат от главоболие, от коремоболие, от парична криза и т.н.; тия хора също така не са свободни, вследствие на което и те не могат да разберат Истината – те искат да разберат Истината, но не са свободни, мъчи ги нещо. Щом е тъй, тези хора трябва съзнателно да работят, за да се освободят от ограничителните условия на затвора. При това всеки сам трябва да се освободи – освободи ли го друг някой, той пак ще влезе в затвора; освободи ли се сам, втори път няма да влезе в затвора. Кой влиза в затвора? Слабият. Ако силният влезе в затвора, с едно махване на ръка ще счупи вратите, с едно махване на ръка той ще счупи прозорците, с един поглед само ще приспи стражата, тя ще захвърли оръжието си и всеки, който е в затвора, ще излезе навън; и тогава всички ще кажат: „Извадете навън този силен човек, той не е за затвора.“ Защо? – „Защото направи ред пакости.“ Ще дойде ден, когато вратите на всички затвори ще се отворят, прозорците ще се счупят и на затворниците ще се каже: „Излезте вън, всички сте свободни.“ Кой ще направи това? Бог ще го направи – Той ще даде разпорежданията си на хора, които са в сила да сторят това. Когато България се освободи, издаде се заповед да се разрушат

всички турски крепости – веднага дойдоха хора да изпълнят тази заповед. Всички заповеди се издават от Невидимия свят, а се изпълняват на физическия.

Време е вече всички съвременни хора да бъдат носители на новите идеи, те трябва да възприемат и да реализират всичко ново, което иде от Невидимия свят. От всеки човек се изисква приложение, а не само теория – не е важно какво знае човек, важно е какво той прилага. Мнозина американци са ходили в Индия да гледат чудесата, които индийските йоги са правили, но те сами нищо не могат да направят; каква полза от това, че знаят какви чудеса правят йогите, когато те сами нищо не могат да направят? Ако мога да отворя вратите на затвора, ето какво ще направя: ще извикам едного със себе си и заедно ще отидем в затвора, отдалеч още ще махна с ръка и стражарите пред входа на затвора ще заспят, после ще влезем вътре и всички врати ще се отворят – затворниците ще бъдат свободни и ще се разговаряме с тях. След това те ще излязат заедно с нас вън от затвора, а вътре ще останат само заспалите стражари; и като се събудят, те ще кажат: „Къде останаха затворниците, кой им отвори вратите да излязат?“ – след нас вратите отново ще се затворят. Сега този човек може да разправя на хората как се отварят и затварят вратите на затвора, как се пускат затворниците на свобода и т.н., обаче не е достатъчно само да се говори, всичко това трябва да се върши – иначе всичко, което се говори, ще бъде като в приказките от „Хиляда и една нощ“.

Казвате: Господ всичко може да направи; какво може да направи Господ, това е едно нещо, а какво вие можете да направите, това е друго нещо – последното е важно за вас. За тази цел започнете с най-малките неща, които още сега можете да направите; едно от малките неща е следното: вземате например Библията, отваряте някъде и

четете; в това време една муха кацне на носа ви и вие изгубвате връзката, не помните вече къде сте чели. Изкуство е да не губите връзката на мисълта си, веднага да продължите размишлението си; можете да махнете с ръка, да изпъдите мухата от носа си и веднага след това да продължите четенето и размишлението си. Или представете си, че един учен размишлява върху някоя идея, но една муха кацва на носа му и от този момент той забравя всичко – какво трябва да направи този човек? Кацне ли мухата на носа му, той не трябва да ѝ обръща внимание, той трябва да покаже, че нищо не го безпокои; рече ли да махне с ръката си, цялата му работа се разваля. Затова считайте, че на носа си нямате никаква муха; махнете ли с ръката си да изпъдите мухата, с това махване вие можете да изхарчите толкова енергия, че милиони мухи не ще бъдат в състояние да я изплатят. Тази енергия не трябва да се изразходва напразно, тя е необходима и трябва на място да се използва. Някой чете една важна книга, която му разкрива Истината; в този момент обаче в ума му дохожда една мисъл като муха, която кацва на носа и спира по-нататъшната му работа; тази мисъл се отнася до някаква сума от пет хиляди лева, която му дължи някой – той започва да се безпокои за тази сума, но с това изгубва възможността да намери Истината. Искате ли да не губите, считайте, че никой нищо не ви дължи; можете ли да се успокоите веднага, вие ще придобиете нещо повече от сумата, която някой ви дължи – това, което придобиете от книгата, е в състояние да изплати всичко, то е неопценимо само по себе си. Махнете ли с ръка да изгоните тази мисъл, може да получите сумата от пет хиляди лева, но много повече ще изгубите; и след това ще се чудите защо не успявате в живота си. Щом изгубите нещо ценно, вие мязате на майка, която загубва детето си – дълго време след това тя плаче, но загубеното не се връща. И Давид направи едно

престъпление, след което му се роди дете; не се мина много време, детето заболя и умря; той плака цяла нощ, моли се на Бога, но детето не можа да се спаси – то умря, замина за онзи свят. Замина ли това дете, ще очаквате второ; ще кажете, че първото е било Ангел – и така да е, ще очаквате втори Ангел да дойде. Първият Ангел замина по причина на престъплението, което сте направили; ако искате да задържите втория Ангел при себе си, трябва да изправите погрешката си. Вашите деца представляват вашите свещени мисли и чувства, които трябва грижливо да пазите – не ги оставяйте да умрат, т.е. да заминат за другия свят, без да дадат своите плодове, те трябва да живеят! Ето и Христос замина за онзи свят, но не умря, Той възкръсна, за да даде Живот на другите – в този смисъл смъртта е оправдана. Ако човек умира, за да възкръсне, да оживее наново, тази смърт е на място, обаче ако човек умира и не възкръсва, тази смърт не е на мястото си.

И тъй, силният не умира, той заминава и възкръсва. Затова пазете се от безсилието, работете и не очаквайте само на Бога! Вие имате ниви, градини, но не сте учили градинарство, не знаете как да обработвате нивите си, вследствие на което търсите работници, които да свършат тази работа вместо вас; търсите работници, но не намирате и затова нивите, лозята, градините ви остават необработени. Казвам: ученикът, който иска да върви в пътя на Истината, трябва да знае, че първият и най-добър работник на своите ниви и градини е той сам – в това се заключава тайната на Живота. Ако човек мисли, че други хора трябва да работят заради него, те да обработват нивите му, той е на крив път. Казвате: „Не трябва ли да си помагаме едни други?“ Казвам: ако доброволно дойдат работници да ви помагат от любов към вас, това е друг въпрос, обаче най-добър работник на една нива е нейният господар – този господар сте вие

самите. Забележете, този закон се приложи и по отношение на Христа: преди Христа Бог изпрати на своята нива слугите си – пророците, светиите, но те не можаха да свършат работата както трябва; най-после Бог изпрати своя Син – Той да свърши работата. Щом слезе Христос на Земята, работниците от цялото Небе се съединиха в Негово име и свършиха започнатата работа.

Въпросът за идването на Христа представлява дълбок въпрос. Мнозина казват, че Христос дойде на Земята, за да пострада; не, идването на Христа на Земята не е въпрос на страдания, страданието е случайно нещо, то не може да бъде въпрос, който да определя този важен момент – сливането на Христа на земята. Христос дойде на Земята за проявление на Славата Божия. Питам къде са онези, които разпнаха Христа, къде са Ирод, Пилат и Каяфа, къде е Римската империя? Всички изчезнаха, а останаха резултатите от работата на Христа – всички се смалиха, а Христос израсна. Тъй щото всичко непотребно у вас, което представлява Ирода, Пилата, Каяфа, Римската империя, ще се смали и ще изчезне, а само Божественото ще остане да расте и да се развива. Щом е така, човек трябва да разчита на Божественото в себе си – така ли е всъщност? Днес хората очакват и разчитат на този, на онзи и в края на краищата те се разочароват и животът им се обезсмисля. Наистина тежко е тяхното положение, а още по-тежко е положението на религиозните и духовните хора – защо? Защото те не са нито за този, нито за онзи свят: за този свят не са годни, за онзи свят не са приготвени и казват: „Никой не ни разбира.“ Вярно е, че никой не ви разбира, но необходимо ли е хората да ви разбират? Ако Бог ви разбира, трябва ли да се смущавате, че неколцина не ви разбират? Защо не държите в ума си мисълта, че Бог ви разбира? Щом Бог ви разбира и щом вие изпълнявате Неговата воля, нищо не трябва да ви смущава. Ще дойдат хора да ви

критикуват, да ви осъждат, но те сами ще си счупят главите. Турците казват: „Остави пияния да падне, да си счупи главата, а след това иди да я превържеш – да разбере той, че има работа с разумен човек.“

Сега у някои се явява желание да докажат на хората кои са и какво могат да направят. Който иска да се представи пред хората, че е нещо, ще го пратим в затвора да приспи стражата, да отвори вратите на затвора и да пусне затворниците на свобода. Тъй щото говорите ли нещо, то трябва да се приложи първо от самите вас; ако вие не можете да го направите, тогава не карайте тия хора преждевременно да излизат от затвора; щом вие не можете да им помогнете, ще кажете: „Братя, не бързайте да излезете, поседете още малко в затвора, докато изтече определеното време.“

Днес всички хора говорят за спасението на света; питам по кой начин трябва да се спаси света – по Божествен или по човешки? Ако някой иска да спаси света по човешки начин, първо той трябва себе си да спаси, себе си да освободи – от какво? От недоволството, което го мъчи и разрушава: ставаш сутрин – неразположен си, гледаш да не те бутне някой, не искаш да направиш нещо, а го правиш; не искаш да говориш, а говориш; защо става всичко това – не можеш да си дадеш отчет.

Ще ви дам един пример, за да видите на какво се дължи това състояние у човека. Разправяше ми една сестра една своя опитност: седи тя и размишлява, но веднага ѝ дохожда на ума мисълта да се самоубие, да се хвърли в някое езеро или от някой висок връх, не иска да живее. Десет години вече как се подвизава в духовния път, но намира, че нищо не може да направи, нищо няма да стане от нея. Казвам: „Това състояние е на някое чуждо същество от Невидимия свят, което ти внушава тези мисли – по този начин то иска да те спре в развитието ти.“ – „Какво да правя тогава?“ – „Ще заповядаш на това

същество да коленичи, да се моли на Бога да изправи отношенията си към Него, към добрите хора и към своите братя.“ Сестрата приложи този съвет и след малко дохожда при мен и ми казва: „Приложих Вашия съвет и ми олекна, освободих се от това чуждо влияние.“

Казвам: изпаднете ли в подобно състояние, вие трябва да знаете, че сте под влиянието на някое чуждо същество, което не е изпълнило Волята Божия и като не може да си помогне, търси начин как да въздейства на други души, да ги спъва в техния път. Искате ли да се освободите от такива същества, вие трябва да им наложите своята воля, да ги учите като учители – едно от двете трябва да направите: или вие да им станете учител, или те да ви станат учители. На всяко ваше желание, което ви спъва, ще кажете: „Ще коленичиш и ще се молиш!“ Защо? Защото зад всяко ваше желание седи по едно ненапреднало същество, което вие трябва да просвещавате. Не е въпросът да бъдете груби, но трябва да бъдете справедливи – справедливостта е език на Природата. Всяка добродетел има свой специфичен език: езикът на Любовта е един, езикът на Мъдростта е друг, езикът на Истината е трети и т.н., тъй щото според добродетелта, на която се говори, такъв ще бъде и нейният език.

Следователно щом човек разбере законите на Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и Добродетелта, той ще разбере защо едни неща стават по един начин, а други – по свършено особен начин. И затова, когато казваме, че Бог е силен, че Той сам ще оправи работите, това е вярно, но и от ваша страна се иска усилие, работа, приложение на вашата воля. За да може човек да приложи волята си, преди всичко той трябва да се освободи от своя вътрешен страх – иначе ще мязате на заека с кобурите.

Един заек се въоръжил с два кобура и тръгнал спокойно в гората, като казал: „Каквото и да излезе срещу мен, няма да се плаша, защото

нося два кобура със себе си.“ Едва изказал тия думи, той чул, че нещо шумоли в гората – хвърлил кобурите настрана и хукнал да бяга. Когато преминала опасността, той пак взел кобурите, препасал ги на пояса си и тръгнал смело из гората.

Казвате: ние трябва да бъдем смели, безстрашни, добри. Да, това е необходимо, защото сегашният век преживява криза, за преминаването на която се изисква взаимна помощ от страна на всички. Който търси Истината, той трябва да се откаже от всякаква критика, от всякакво съмнение; това подразбира, докато сте вън от дома на някой човек, вие имате право да се интересувате какви са баща му, майка му, какво е състоянието му, как живее и т.н. През това време имате право да се съмнявате дали е вярно това, което се говори за него и т.н., обаче влезете ли в дома му, всякакво съмнение, всякаква критика остават настрана. Вие сте вече пред самата Истина, няма защо да търсите сведения отвън – тук вече са излишни всякакви съмнения и критики. Тъй щото намерите ли Бога, влезете ли в Неговия дом, вие трябва изведнъж да определите отношенията си към Него. Ако сте били гладни, голи и без работа, а Бог ви е нахранил, облякъл и поставил на работа, трябва ли да се съмнявате в Него? Казвате: „Дали и в бъдеще Бог ще е един и същ спрямо нас?“ Бог е неизменен – Доброто е всякога Добро, то не се изменя, Бог винаги се изявява такъв, какъвто е.

Казвам: вие сте влезли вече в Божия дом и очаквате Бог да ви се изяви такъв, какъвто е, а не такъв, какъвто хората Го рисуват. Вие сами, според разбиранията си, ще проверите какъв е Бог. Който съди за Бога от своите вътрешни опитности, нему Бог отваря вратите на Царството Божие и казва: „Влез“; който не уповава на своята вътрешна опитност, той се намира в едно тежко състояние, постоянно обезпокояван от мухата, която кацва ту на носа, ту на челото, на

ръката му или другаде. Щом мухата кацне отгоре му, той махва с ръка да я прогони, но с това изгубва всичко красиво в себе си. Кацне ли мухата на носа ви – тази е първата погрешка, която сте допуснали в себе си; махнете ли с ръка да прогоните мухата – тази е втората погрешка. Следователно не махайте с ръката си да гоните мухата, за да не изгубите красивото в себе си!

Тъй щото вие трябва да разберете вътрешния смисъл на думата муха; мухата представлява страданието, което кацва на носа ви и ако вие махнете към него да го прогоните, това показва, че не сте разбрали дълбокия смисъл на това страдание. Който разбира смисъла на страданието, той ще остави мухата на носа си – тя сама да хвъркне, а през това време той ще учи. Значи мухата представлява страданията или изкушенията в Живота – разумният човек лесно се справя с тях.

Един руски светия бил поставен на голямо изкушение от една красива, но лека мома, също рускиня; един ден тя се хванала на бас със свои другари и другарки, че може да изкуси този светия, за чистотата на когото говорили всички хора от местността, дето той се подвизавал. Една вечер тя тръгнала с компания към манастира, дето живял светията; нощта била тъмна, студена, със сняг до колене. Тя се приближила до прозореца, леко похлопала и казала: „Моля ви се, аз съм пътничка, обърках пътя, не мога да се върна дома си; вълн е страшна буря и виелица, цяла съм замръзнала, приежете ме в килията си, защото тук рискувам да загина. В името на Бога, помогнете ми!“ Той ѝ отворил, но останал изненадан – пред него не седяла измръзнала нещастна пътница, но красива здрава мома. Тя веднага се хвърлила към него, започнала да го прегръща, обаче той внимателно я отстранил и поканил да седне, след това запалил една свещ и турил един от пръстите си на пламъка ѝ. Момата внимателно следяла всичко, което светията вършил, и останала учудена и засрамена в себе

си, като чула как пръстът на светията се пържел и църкал в пламъка на свещта. Тя веднага паднала на колене пред него и започнала да иска извинение за своята долна постъпка. От този момент в нея станало коренно вътрешно преобразуване и решила да измени своя живот; тя излязла вън и казала на своите приятели: „От този момент аз свършвам с моя лек, порочен живот – един пръст ме спаси.“ Когато светията поставил пръста си на пламъка на свещта, с това той искал да ѝ каже: „Както моят пръст гори, така и твоят живот ще изгори“ – тя разбрала този език и веднага се отказала от лошия си живот.

И тъй, не изкушавайте Господа; ако Го изкушавате, Той ще тури пръста си на запалената свещ и ще го изгори. Тежко на вас, ако оставите този пръст да изгори; опомните ли се веднага, вие сте спасени. С това Бог иска да каже на хората: „Както Моят пръст гори и се пържи на огъня, така и вашият живот ще отиде, ще изгори, ще се превърне на прах и пепел, ако не се опомните навреме.“

Казвате: „Какво стана с пръста на светията?“ Щом красивата мома се върна в правия път, и пръстът на светията оздравя. Той не помислил за себе си, но пожелал да даде един добър урок на красивата мома; той си казал: „Нека изгори един от пръстите ми, но поне ще дам добър урок на една заблудена душа да се спаси, да се върне в пътя на Истината.“

Казвам: днес е ден за разрешение въпроса за Истината – ще намерите ли Истината, или не. Намерите ли Истината, тя ще ви направи вътрешно абсолютно свободни; щом вие се освободите, ще помагате за освобождението и на по-малките от вас. Както светията спаси една душа с изгарянето на своя пръст, така и вие можете с Истината в себе си да помагате на по-малките от вас. Ако светията не беше турил пръста си на запалената свещ, той не би спасил тази душа; ако Христос се беше уплашил от четирите гвоздеа и от

копието, което забиха в гърдите Му, Той не би спасил нито една душа и от името Му не би останал никакъв спомен. Христос беше готов да понесе нещо много повече от четирите гвоздеа, копието и кръста – за Истината Той беше готов на всичко. Христос носи кръста до едно място само и после каза: „Стига толкова, по-нататък вие можете да го носите“ – с това Той искаше да каже: „Както Аз нося този кръст, така и вие ще го носите.“ Мнозина мислят, че Христос се уморил, паднал под тежестта на кръста и затова дал други да го носят; не, Христос беше силен, Той можеше докрай да носи Своя кръст, но остави други да го носят, за да покаже на човечеството какво го очаква. Герой е онзи, който може да понесе четирите гвоздеа и копието – от такива герои именно се нуждае светът! В този смисъл страданията идват да направят човека силен – леко да носи изпитанията в живота и да каже като Христа: „Господи, в Твоите ръце предавам Духа си.“ Кажете ли веднъж така, повече не трябва да съжалявате.

Съвременните хора очакват Христа да ги спаси, да ги избави от страданията, обаче дойде ли Христос между тях, Той ще им каже: „И вие ще живеете като Мен, Аз страдах и вие ще страдате – такава е Волята на нашия Баща!“ Христос беше разпнат на кръста, страданията Му не бяха продължителни, но интензивни; както Той издържа, така и вие трябва да бъдете герои, да издържате – можете да пъшкате, да плачете, но за вас е важно да издържате страданията. Мнозина говорят, че имат много страдания, че издържат; не е важно какво говорят те, но как носят страданията. Дойдат ли ви страдания, кажете като Христа: „Господи, в Твоите ръце предавам Духа си!“

Питам, ако Бог е с нас, кой може да бъде против нас? И ако Бог ни изпитва, Той има предвид някаква велика цел, заради която ние трябва да кажем: „Да бъде благословено Името Божие!“ Докато Христос беше на Земята, и Той беше подложен на големи изпитания,

вследствие на което не можа да прояви всичката си сила и всичкото си знание. Например Той не можа да прави пари, но при един случай, когато потрябваха, Той каза на Петра: „Хвърли мрежата в морето и първата риба, която се закачи, измъкни я и като разтвориш устата ѝ, ще намериш един статир; вземи го и дай го и за Мен, и за теб.“ Обаче когато Христос влезе в Духовния свят, там Той прояви по-голяма сила – Той бутна вратата на ада, приспа стражата, разтопи оръжията им, отвори вратите на затворниците и каза: „Излезте всички вън!“ След това дойде новата култура, която имаме днес. Христос ще дойде още веднъж на Земята, ще освободи затворниците, които са влезли след Него в ада и пак ще се върне назад – тогава ще дойде Новата култура, която всички съвременни народи очакват. Тъй щото всичко добро, което днес става в света, трябва само да ни радва и да му съдействаме – това показва, че Бог работи в света. Следователно всички трябва да освободите ума, сърцето и волята си от ония спънки, вериги, които ви ограничават – само така ще дойдете до истинските отношения на братство, до взаимни отношения на Любов.

Аз не говоря за любовта, от която утре ще се разочаровате, аз не говоря за знанието, от което утре съзнанието ви ще потъмнее, но имам предвид онази Любов, онова Знание, онези блага, които Бог е дал на хората. Дойде ли положителното в света, ще дойдат и хората от Шестата раса; вие можете да вярвате, а можете и да не вярвате на моите думи, но един ден ще проверите всичко това. Ще дойде ден, когато хората ще имат деца-ангели; и тогава всеки ден Ангели и светии ще слизат от Небето да носят подаръци на вашите деца, домовете на хората ще бъдат пълни с Божиите благословения. Каква по-голяма радост за родителите от тази, да имат деца-ангели? Дойде ли тази епоха, децата ще помагат на родителите си, а не родителите на децата, както е било досега. Родителите ще казват: „Заслужава

човек да носи името баща или майка“; децата ще обичат родителите си и ще им помагат.

Питам, какво по-хубаво от това, да бъде човек обичан – всеки се стреми към това да бъде обичан. Кой ще обича хората и как ще ги обича? Онзи, който истински обича хората, няма да им се изяви цял, но ще се изяви или само чрез очите на някого, или само чрез ръцете му и т.н. Как ще изразят обичта си ръцете или очите на човека? Ръцете ще направят една услуга, с която ще изразят своята любов. Очите ще погледнат хубаво онзи, когото обичат – какво по-хубаво искате от красивия, от разумния поглед? Някой се обезсърчил, отчаял се, но дойде при него онзи, който го обича, и го погледне само, без да му каже нещо – този поглед е в състояние да насърчи човека. Разумният поглед говори на човека: „Забрави всички мъчности, хвърли ги настрана, аз съм с теб!“ Този поглед е в състояние да заличи всички мъчности и страдания, а той сам не се заличава, остава паметен в душата на човека. Да срещнете човек, който ви обича, значи да придобиете сила, която да ви освободи от всички мъчности и страдания, и да се върнете у дома си весели и щастливи; тогава всеки ще каже: „Благословен е денят, в който срещнах човека на Любовта!“ Да любиш и да те любят – този е идеалът, към който всеки се стреми; този идеал е в сила коренно да измени живота на човека.

Сега аз говоря за Ангелите, за светиите, за онзи свят, но всичко това е теория; в дадения случай за вас е важно следното: животът ви да се измени. Какво ще се ползвате, ако знаете как живеят Ангелите и светиите, а вие се мъчите и страдате – щом знаете как живеят Ангелите, и вие трябва да живеете като тях; какво се ползвате, ако знаете как се хранят Ангелите, а вие сте гладни, не сте се хранили няколко дня – щом знаете как се хранят Ангелите, и вие трябва да се

храните като тях. Щом знаете нещата, вие трябва да ги приложите – това подразбира да сте придобили Истината; Истината носи условия, при които човек придобива всичко онова, което при обикновени условия не може да придобие. Какво трябва да придобие човек? Той трябва да придобие онова, което му е определено за сегашния, а не за бъдещия живот. Има неща, които вие трябва да придобиете сега, докато сте още в телата си; остане ли да ги придобивате в бъдеще, те са загубени вече.

Тъй щото не е важно за вас как е живял някой светия преди хиляди години, за вас е важно как вие живеете днес. Какво е правил Христос на времето си не е важно; какво можете да направите вие днес, това е важно. Сам Христос е казал: „Който вярва в Мен, ще прави по-големи чудеса от тези, които Аз сега правя.“ На времето си Христос нямаше условия да направи по-големи чудеса от тези, които направи, но днес вече Той има по-богати условия; например Христос не можа да обърне умовете на равините към Бога, но днес може да направи това. След Христа обаче всички равини се обърнаха към Бога; Христос им каза: „Вие държите ключовете на Царството Божие и нито вие влизате, нито на другите позволявате да влязат.“ Човек не може да се поправи, докато държи ключовете на Царството Божие в ръцете си, без да ги използва за себе си или да ги даде на другите; за да се поправи човек, непременно ключовете трябва да се вземат от ръцете му.

Сега ние не трябва да се връщаме към миналото, да се интересуваме от това, което са правили Ирод, Пилат или Каяфа, но трябва съзнателно да ги избягваме с техните грешки и престъпления. Човек трябва да бъде силен – да се справи с мухата, кацнала на носа му, без да маха с ръка да я прогони. Дойде ли му някакво страдание, той не трябва да роптае против него, да маха с ръка; дойде ли една

лоша мисъл в ума му, той не трябва да се пита защо е дошла, но да работи върху себе си да я трансформира. За вас е важен Новият живот, новите правила, които Истината носи; старият живот е ценен само със своите опитности, но той не трябва повече да се продължава. Ако изучавате английски език, вие ще се ползвате от английската, а не от българската граматика – колкото и да си мязат двете граматики, за случая е важна английската граматика; ако изучавате френски език, ще се ползвате от правилата на френската граматика – всяка наука има свои правила. Искате ли да изучавате Божествената наука, вие трябва да се справите с противоречията, да имате цел в живота си – само по този начин ще придобиете истинско щастие. Хората на старото си служиха с пушки, със саби, с кобури; хората на новото, на Истината заместват тия оръжия с упражнения, със светли мисли и възвишени чувства. Вие не знаете още да употребявате упражнението, което ви дадох, но достатъчно е в първо време само да го извадите от калъфа. Динамическа сила се крие в пръстите на ръцете, всеки пръст е свързан с един свят – значи десет пръста, това са десет свята. Те са мощни сили, с които трябва да се свържете; влезете ли във връзка с тях, от пръстите ви ще излиза толкова голяма Светлина и Сила, че Земята ще се разклати. Ако в ума ви няма никакво съмнение и ако в сърцето и волята ви няма никакво колебание, всичко това може да се постигне. За тази цел вие трябва да работите за Бога – каквато работа да започвате, работете я от Любов към Бога. В това отношение момата, която напуска майка, баща, дом за своя любим, дава пример какво значи да работи човек за Бога; ако тя напуска дома си за преходната любов на някой момък, вие не сте ли в състояние поне толкова да направите за Бога? Вие, които сте получили толкова блага от Бога, трябва ли още да се плашите от общественото мнение? Общественото мнение, порядъкът в света са

важни дотогава, докато още не са засегнали Божията Любов, Мъдрост и Истина; засегнат ли ги, ние ще ги ритнем, както Христос ритна вратата на ада.

Сега ние живеем в свят на безредие, а мислим, че живеем в свят на някакъв действителен ред и порядък. Съвременните хора едва сега изучават Божествения ред и порядък; за реда и порядъка на този свят именно е казано в Писанието, че око не е видяло и ухо не е чуло това, което има да се случи на онези, които любят Господа. Човек трябва да работи, да се упражнява, за да се домогне до Божествения свят. Един германец, известен боксьор, отишъл в една гостилница да се храни; в същата гостилница влязъл и един англичанин, виден боксьор, и седнал пред една маса близо до германеца. Като започнал да се храни, той се оплакал на своя приятел от месото, като казал, че германските меса не са хубави. Това обидило германеца и той поискал обяснение от англичанина; последният му казал: „Ако се чувствате толкова обиден, предлагам да се боксираме, но с условие Вие само да отбивате ударите, срещу което ще Ви дам една сума“ – англичанинът бил уверен в умението си да се боксира. Германецът се съгласил, приел поканата на англичанина. Като свършили боксирането, англичанинът казал на германеца: „Елате у дома да ви дам няколко правила за боксиране.“ Германецът се съгласил да отиде в дома на англичанина, за да му даде няколко правила за боксиране, след което започнал усилено да се упражнява; в продължение на две години той постигнал толкова много, че надминал своя учител. Днес той е известен в Германия като един от най-видните боксьори.

Казвам: ако вие сте слаби, по същия начин трябва да се упражнявате, за да надвиете известния боксьор. Кой е този боксьор, с когото ще се борите? Дяволът. Вие искате да го ударите, но не можете, той отбива ударите ви. Докато дяволът ви надвива, вие никога няма

да станете знаменит човек; с други думи казано, докато човек не придобие една наука, с която да се справя с всички външни и вътрешни неблагоприятни условия, с всички лоши мисли, чувства и постъпки, той всякога ще бъде зависим човек. Обаче придобие ли тази наука, той ще се справя с всички условия на Живота – такъв човек е свободен, независим.

Следователно вие трябва във всичко да виждате Бога. Щом дойдете до някоя мъчнотия, ще знаете, че зад нея седи Бог, който следи как се боксира двама души; когато види, че един от тях губи баса, т.е. пропада, Бог му казва: „Ела у дома да ти дам няколко правила; ти добре се биеш, но има нещо, което ти пречатства.“ В първо време мнозина от вас ще изгубят баса, защото противникът е силен, обаче ако се упражняват според правилата, които Бог им е дал, след две години те ще спечелят първата премия – първата премия представлява развитите дарби и способности у човека. Има чувства у човека, като например любостяжение, скъперничество, разточителност, развитието на които е опасно; обаче има чувства, дарби и способности у човека, които непременно трябва да се развият – тяхното развитие е напълно безопасно. Например какво по-хубаво от това, да развие човек в себе си дарбата да пее – всеки човек трябва да стане отличен певец; истински певец е онзи, който може да спечели сърцето на своя заемодавец.

Представете си един знаменит, но беден певец, който дължи някому десет хиляди лева, а няма пет пари в джоба си да му ги върне; какво трябва да направи този певец? Той трябва да отиде при своя заемодавец и да му каже: „Пет пари нямам в джоба си, но искам да изплатя поне лихвите на дълга си.“ – „Как ще ги изплатиш?“ – „Ще ти попея малко.“ – „Добре, изпей ми нещо.“ Започва певецът да пее, но така, че заемодавецът забравя всичко, унася се от гласа на своя

длъжник; като свършва де пее, кредиторът му казва: „Не само че не ми дължиш вече, но отгоре на това ти давам хиляда лева; никога не съм слушал такъв певец, сега разбрах какво нещо е истинското пеене.“ Също така и художникът може да постъпи със своя кредитор: щом е беден и не може да плати дълга си, той трябва да предложи на своя кредитор да го нарисува; ако последният приеме това предложение и остане доволен от портрета си, той не само че ще му прости дълга, но отгоре на това ще му даде една малка сума. Така може да постъпи и поетът: ако няма пари да изплати дълга си, той ще напише едно хубаво стихотворение на своя кредитор и с това ще компенсира задълженията си. Значи истински певец, художник, поет или оратор е този, който може да трогне своя кредитор, да го постави в положение да прости дълга му.

Сега, като поглеждате пръстите си, ще знаете, че всеки пръст представлява свят, от който се черпят ред енергии, сили. Например първият пръст, палецът, представлява Божествения свят, основан на Любовта, на Венера. Понякога Венера прави големи пакости – кога? Когато възлюбеният ѝ не е при нея и тя трябва да го търси; щом не го търси, щом той е на мястото си, по-добра от нея няма. Първото състояние астролозите наричат лоши аспекти, а второто – добри аспекти. Венера е възлюбената дъщеря на Бога; останалите четири пръста са влюбени във Венера, но мълчат, не се изказват. От тях Юпитер и Сатурн са нейни любимци, които се скарали за нея; спорът дошъл до Слънцето, което най-после успяло да ги примири. Щом дойде въпрос за работа, всички се съединяват в едно и свършват работата, после пак се отделят – всеки отива на мястото си. Всички пръсти се стремят към Венера, всеки иска от нея да им даде по един поглед. Тя отправя към всички по един поглед, с което ги изпитва. Сатурн, средният пръст, който е израснал най-високо, иска да обърне

внимание на Венера със своята височина, като ѝ казва: „Аз съм най-високият връх“ – Сатурн е философ, той разглежда нещата от причините към последствията. Юпитер пък иска да ѝ обърне внимание със своето величие – той е неподражаем в поклоните, които прави на Венера. Слънцето, четвъртият пръст, е музикант, художник, който носи Живота; той е весел, жизнерадостен, богат, на всички дава – с това той иска да обърне внимание на Венера. Най-малкият пръст, Меркурий, е опитен търговец, който върти търговия, ходи натук-натам; щом се оплетат работите на другите богове, всички се обръщат към Меркурий – той да ги оправя; не само боговете се обръщат към Меркурий, но и целият космос търси неговата помощ. Показалецът е най-много влюбен във Венера – дето ходи, той все нея търси.

Казвам: човек трябва да има ясна представа за ръката си, да знае какво съдържа тя в себе си; щом погледне ръката си, той трябва да се зарадва, като че вижда Бога в нея. Велико нещо е човек да обича, да излива Любовта си; същевременно той иска другите да приемат тази Любов и да ѝ се отзоват. Тъй щото всеки пръст на ръката представлява особен свят с определени отношения към другите пръсти, т.е. към другите светове. Например Сатурн е представител на Причинния свят – чрез него човек изучава причините и последствията на нещата; Слънцето е представител на изобилието – то носи радостите и веселието в Живота; Меркурий е представител на практичността – той поставя човека в положение да знае какво да прави. Тъй щото погледнете ли ръката си, кажете: „Аз искам да обичам Бога, да Му служа – аз искам да обичам дъщерите на Бога.“

Като слушате да се говори така, някои ще се намерят в противоречие и ще кажат: „Половината човечество ще обича дъщерите на Бога, ами какво трябва да прави другата половина?“ Питам, вие разсъждавали ли сте по въпроса как Бог създаде жената от

Адама, как е възможно от мъж да се роди жена. Според законите, които вие познавате, мъжът ражда мъж, а жената – жена; тогава как е възможно от реброто на Адама да излезе жена? Казвам: когато хората работят в света, те трябва да бъдат разделени на мъже и жени, но когато работят за Бога, те трябва да се съединят в едно цяло. Когато у хората се явят желания, мисли и чувства, противоположни на Бога, те се отделят от Него, а с това заедно те се делят на мъже и жени. Следователно щом мъжът търси жената и жената търси мъжа, те се отдалечават от Бога, от Истината; когато мъжът и жената се обикнат и бъдат готови да се жертват един за друг, те се сливат в едно и се движат към Бога. И тогава Бог е цел, смисъл за тях – те живеят вече в една плът, в едно тяло.

Следователно ако умът и сърцето на човека не се съединят в едно, той не може да се движи към Бога. Докато умът на човека желае едно, а сърцето му – друго, той се намира в противоречие; докато умът и сърцето на човека са раздвоени, той не може да постигне това, което желае. Умът и сърцето трябва да се слейт в едно, тъй щото човек трябва да разбира какво нещо е мъжът и какво – жената. Когато момата срещне един момък или когато момък срещне една мома, те трябва да се гледат като същества, дошли на Земята да работят, да свършат една работа – ако и двамата се оценят правилно и се обърнат към Бога, животът им ще се осмисли. Не е лошо, когато двама млади се обичат, злото е в лошото готвене. Казвате: „Как трябва да се готви?“ Хубаво трябва да се готви. При това смисълът не е в многото готвене; ще готвите умерено и хубаво, та всеки да е доволен от готвенето – в това седи истинската Любов.

И тъй, Любовта не седи в погледи и милувки. Ако отидете в Германия например и спрете погледа си за по-дълго време върху някой човек, той веднага ще ви запита: „Защо ме гледаш така, да не

искаш да ме хипнотизираш?"; в България колкото и да гледате човека, той нищо няма да каже. Питам колко време трябва да гледате един човек, за да остане той доволен от вашия поглед? Вие така трябва да гледате човека, че той да остане доволен от погледа ви, да пожелае и втори път да го погледнете; ако му напишете писмо, това писмо трябва да бъде такова, че той да пожелае и втори път да му напишете писмо. Ако нашите погледи, движения, писма не могат да събудят Божественото у хората, какъв смисъл имат те? В такъв случай ще излезе, че никой никого не трябва да гледа. Не, ще гледате, но хубаво ще гледате: мъжете ще гледат жените, ще се радват на хубавото, на красивото в тях, ще се радват на децата им, на богатството им и т.н.; и жените от своя страна ще гледат мъжете, ще се радват на красивото в тях, ще се радват на дарбите, на способностите им. Всичко красиво е Божествено, тъй щото злото не е в гледането, но в лошото гледане, в лошото готвене – ще готвите хубаво! Съвременните хора си поставят ограничения, и то криви, като казват, че мъжете не трябвало да гледат жените, особено чуждите – те трябвало да гледат към земята, понеже били направени от пръст; жената пък имала право да гледа мъжа, понеже била направена от неговото ребро. Казвам: ако жената е огледало, всеки мъж има право да се оглежда в това огледало. Съвременните светски и религиозни жени имат огледалца, в които се оглеждат; светските се оглеждат свободно пред хората, а религиозните се срамуват. Ако човек се оглежда, за да познае себе си, той има право да се оглежда, обаче най-мъчното нещо е човек да познае себе си, да познае своя истински образ.

И тъй, обичайте всичко, което Бог е създал, изучавайте всичко, което Бог е създал. Турете тези правила в приложение още днес, понеже днешният ден е ден на Божията дъщеря – ден на Любовта,

когато Бог е създал човека. Този ден трябва да се освети! Човек е създаден в деня на Божията Любов, той е Неговото възлюбено дете, ето защо човек трябва да бъде израз на Божията Любов, Мъдрост и Истина. Щом сте изразители на Божията Любов, вие ще можете да помагате на вашите братя и сестри. Срещате една сестра или един брат, паднал някъде, окалял се – вие ще му посочите къде да се измие; ако е счупил крака си, ще го превържете, ще го заведете в дома му. Който няма Любов в себе си, ще го пита: „Защо се окаля, къде ходи, защо счупи крака си?“ – „Ходих някъде, паднах и си счупих крака.“ В това положение вие ще мязате на онези, които разпитвали Настрадаин Ходжа как е паднал, че си изкълчил крака.

Един ден Настрадаин Ходжа се качил на една круша да бере от нейните плодове; както берял крушите, той се плъзнал от клона, но който бил стъпил, паднал на земята и си изкълчил крака. Всички, които го срещали след това, все го питали: „Как падна от крушата, как изкълчи крака си?“ Той разправял на един, на втори, на трети и най-послед, когато му дотегнало да разправя все една и съща история, казал: „Чудна работа, не се ли намери един между вас да е паднал от круша – да знае как се пада, че да престанете да ме разпитвате!“

Следователно красивото, великото в Живота е да помагате на една душа, когато видите, че тя се моли; защо сте дошли на Земята, ако не можете да помогнете на една ваша сестра или на един ваш брат, когато те се намират в нужда? Любовта изисква дълбоко вътрешно внимание един към друг – да си помагате, когато сте в нужда. Всички трябва да съзнавате, че сте членове на едно и също Братство и като такива да имате помежду си повече вътрешни, отколкото външни отношения – само по този начин Бог ще се проявява чрез всеки едно.

Ако приложите това, което съм ви говорил, през тази година ще имате големи благословения. Каквото можете да носите от тези благословения, ще бъде за вас, а останалото, което не можете да носите, ще бъде за нас. Приложение се иска сега от всички – вземете за образец Христа и постъпвайте като Него! Той страда, разпнаха Го на кръста и най-после възкръсна; след възкресението Той получи големи блага – даде Му се власт и на Небето, и на Земята. Тогава Христос се яви на учениците си и каза: „Идете из света и проповядвайте, както и Аз проповядвах – каквато работа свърших Аз, такава и вие можете да свършите.“ И наистина от работата за Бога зависи и подобрението на вашия живот.

Сега желая на всички да бъдете свободни, както Бог ви е създал. Божията Свобода произлиза от Истината, а човешката свобода носи робство, ограничение. Ако някой носи товар, раница на гърба си, нека я тури настрана, да се освободи от нея, защото днес е денят на Любовта, която носи Радост и Веселие за човека – тя осмисля и продължава неговия живот.

Любовта носи пълния Живот. Тя носи всички благости и дарования на Живота.

Беседа, държана от Учителя на 21 август 1931 г., 5:00 ч., София

Съборно слово 1932 г.

БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

(Държани на учениците през лятото от 19 юли до 31 август 1932
година)

СЛАБОТО И СИЛНОТО

Човек трябва да знае две неща в живота си, а именно: кое е слабо и кое силно, и кое е добро и кое зло. Кои са признаците на слабото, и кои – на силното? Всяко нещо, което в началото е слабо, в края става силно. Всяко нещо, което в началото е силно, в края става слабо. Тъй щото, един от важните въпроси в живота е да се разберат правилно отношенията на слабото и силното.

Сега, да се отговори на втория въпрос: кое е добро и кое зло? Всяко нещо, което в началото на своето проявление ограничава, лишава човека от свобода, а в края му дава свобода, е добро. И наистина, когато човек намисли да направи някакво добро, той не е свободен; щом направи доброто, той вече става свободен. В първо време човек не е свободен, ограничава се, защото постоянно дава. Обаче, законът за злото е точно обратен: всяко нещо, което в началото на своето проявление дава на човека свобода, а в края му отнема свободата е зло. Забелязано е, че в първо време, когато човек намисли да извърши някакво зло, той е свободен; щом извърши злото, той изгубва свободата си. Защо е така? – Защото при злото първоначално човек взима, придобива. В края, обаче, започва да губи, а с това заедно губи и свободата си. Тъй щото, всяко нещо, в което човек губи свободата си, е зло; всяко нещо, в което човек придобива свободата си, е добро. Знае ли човек тия признаци на доброто и злото, той ще може лесно да ги различава и в своя живот.

Казвам: човек може да наблюдава тия положения в живота си и да се убеди, че те са прави. Като наблюдава и съпоставя тия неща, той ще се добере до правилни разбирания, до една положителна вяра. Без правилни разбирания, без положителна вяра, животът на човека

представлява канализация, на която главната тръба е запушена. Какъв смисъл има такава канализация, тръбата на която, повече или по-малко, е запушена и водата не може да тече през нея? Всяка тръба на канализацията трябва да бъде абсолютно свободна от всякакви утайки, за да може водата безпрепятствено да тече. Ако тръбите ѝ не са чисти, те непременно трябва да се изчистят. В това отношение, човешкият ум представлява една от тръбите на Божествената канализация, вследствие на което той трябва да бъде абсолютно чист, без никакви подпушвания, без никаква кал, без никакви заблуждения. Всяко странично желание, всяка нечиста мисъл, всяка крива постъпка са кал, която запушва ума и сърцето на човека. Те са кал, която същевременно ограничава всички благородни пориви на човешката воля.

Следователно, първо човек трябва да се освободи от калта, от утайките, които са запушили тръбите на Божествената канализация в самия него. Има само един начин, по който той може да се освободи от тази кал, а именно: той трябва да познае Бога! В какво се състои познаването на Бога? Да познаеш Бога, значи да почувствуваш Неговата Любов. Щом почувствуваш Божията Любов, едновременно с това и животът ще потече в тебе. Щом животът потече, и пътя ще намериш. Щом намериш пътя, ще се добереш до Истината. И най-после, придобиеш ли Истината, ще влезеш в истинския живот. Ако човек не забелязва този последователен процес в себе си, той не може да дойде до познаването на Бога. И тъй, да познаем Бога, подразбира възприемане на Неговата Любов. Възприемането на Божията Любов подразбира прииждане на живот. Животът пък подразбира растене. Растенето означава път. Където има път, там има движение.

Сега, като се говори за доброто, явява се въпросът за светлината. В такъв случай, питам: какъв е смисълът на светлината, както и на

самото слънце? Ако се греее на светлината, без да я възприемате в себе си, тя нищо няма да ви ползва. Обаче, ако при всеки изгрев на слънцето вие мислите за Бога, искате да Го намерите, да Го познаете повече, отколкото до вчера сте Го познавали, този изгрев вече придобива смисъл за вас. Излезете ли на изгрев слънце, съзнавайте дълбоко в себе си, че днес ще познаете Бога малко повече, отколкото досега сте Го познавали. Ако при изгряването на слънцето, съзнавате, че възприемате повече от Божията Любов и от Божествения живот, тогава слънчевата светлина ще има за вас лечебно действие. Не мислите ли и не съзнавате ли това нещо така, изгревът на слънцето ще представлява за вас чисто механически процес, който в нищо няма да ви ползва. Вие ще се намирате в положението на работник в някое подземие, или в положението на човек, който минава през дълга полярна нощ. Този човек има очи, но те не го ползват. Ако човек има уши, които не го ползват, защо му са те? Ако човек има ръце, които не го ползват, защо му са те? Очите на човека са определени за възприемане на светлината; ушите – за възприемане на звуковете; ръцете – за работа. Обаче, не е достатъчно само да вижда човек нещата, но той трябва още и да ги разбира. По същия начин той трябва не само да възприема светлината, но още и да я разбира. Зад светлината е скрит Бог. Без светлина ние не можем да видим Бога. Да виждаме нещата, това значи да ги разбираме, да ги познаваме. Думата „виделина“ означава знание. Думата „светлина“ означава проявения Бог.

Значи, само проявеният Бог е светлина. На санскритски език „сат“ означава Божественото, разумното, което се е проявило в света. Следователно, Бог се проявява в това, което човек знае, което може да направи, в което може да се прояви. Ние взимаме думата „Бог“ в

съвсем друг смисъл, а не както обикновено се разбира Бог е същината на нещата.

Казвам: щом знаете това, ще ви станат понятни и думите, които Христос е изказал в стиха: „Търсете първо Царството Божие и Неговата Правда, и всичко останало ще ви се даде“. Царството Божие представлява цялата вселена, т.е. всичко, което Бог е създал. Това, именно, трябва да се търси. С други думи казано: човек трябва да търси Любовта, Мъдростта и Истината, които са носители на живот, знание и свобода. Когато човек изучава вселената във всички нейни проявления, той ще се освободи и от погрешките на живота.

Питам: на какво се дължат погрешките на хората? Погрешките на хората се дължат на тяхното невежество. За пример, вашият баща ви изпраща пресен, топъл хляб, направен от чиста пшеница, но вие, като не разбирате цената му, оставяте този хляб настрана и се нахвърляте на твърд, мухлясал хляб и с часове го гризете, докато се нахраните. В това отношение, грехът не е нищо друго, освен мухлясалият хляб, който ядете. Щом престанете да грешите, вие намирате пресния хляб, изпратен от баща ви, и започвате да го ядете. Доброто представлява пресния, топъл хляб. Тъй щото, искат ли да изчистите ума си от всички утайки в него, сложете на първо място в главата си мисълта: мухлясал хляб няма да ядем; развалени храни и плодове няма да ядем; мътна вода няма да прием; лоши думи няма да говорим и да слушаме! Какво трябва да прави човек? Той трябва да насажда чисти и възвишени мисли и чувства в ума и в сърцето си. Сега ще ви задам следния въпрос: какво е желанието на семето? Всяко семе, преди да е разбрало своята задача, има желание да остане на едно място, и там да почива. Такова желание имат и простите хора. И те обичат да седят на едно място, да почиват. Простият човек е мързелив. Мързелът е свойствен не само на простите хора, но и на

животните. Животните работят, движат се, но по необходимост. Щом се нахранят, те веднага лягат да спят. Като наблюдавате едно животно, ще видите, че то не мисли за нищо друго, освен за ядене и за спане. То нито работи, нито чете, нито мисли, нито се моли, но от време на време само, когато се намери в голямо затруднение, вика за помощ.

И тъй, мързелът е за невежите, учението – за учениците, за трудолюбивите, а работата – за посветените, които разбират нещата и ги прилагат. Невежият се мъчи, ученикът се труди, а добрият, посветеният работи. Щом се мъчиш, невежа си; щом се трудиш, ученик си; щом работиш, добър, посветен си. Мързелив ли си, прост и невежа си; не учиш ли, не се ли трудиш, не си ученик; не работиш ли, не си добър, не си посветен. Някой казва: как да излекувам мързела си? – Започни да учиш! – Аз искам да стана добър човек. – Щом искаш да станеш добър човек, ти трябва да работиш! В работата човек придобива светлина, знание. Щом има светлина, знание, той е посветен човек.

Питам: каква е съдбата на семето, ако то попадне в ръката на мързеливия, на ученика или на добрия човек? Мързеливият ще извади семето от хамбара, ще го сложи на земята и ще си отиде. Ученикът ще погледне семето, ще сложи отгоре му малко пръст и ще каже: да става, каквото ще! Добрият, посветеният човек ще види, че семето е изоставено и ще го полее да расте. Тъй щото, видите ли, че семето е сложено на земята, без да е посадено, ще знаете, че мързеливият е причина за това. Видите ли, че семето е посадено и изоставено, ще знаете, че ученикът е направил това. Видите ли, че семето е посадено, полето и започнало да расте, ще знаете, че това е направил добрият, посветеният човек. въз основа на този закон, всяка мисъл минава през три фази, през три състояния: първо, тя се изнася от скривалището си, от хамбара, и се оставя върху почвата; после, тя

се заравя и най-после се полива, дават ѝ се условия да расте, да се развива, да даде плод. Тези фази се забелязват и в живота на човека. Докато е мързелив, той казва: животът няма смисъл, той е пълен с мъчнотии. Ученикът взима семето, посажда го в земята и казва: повече от това не зная, какво да правя. Казвам: който е станал ученик, той трябва да намери пътя, да върви напред, да расте. В процеса на растенето, човек влиза в съприкосновение със светлината и топлината. Светлината представлява знанието, мъдростта. Топлината представлява живота, любовта. Щом почувствувате светлината, ще знаете, че Божията Мъдрост и знание са започнали да действуват. Щом почувствувате топлината, ще знаете, че Божията Любов е започнала да действува. Не мислите ли по този начин, и животът ще изгуби за вас смисъл. Тогава ще търсите знания от хората, но тия знания ще ви доведат до ред заблуждения. В този случай, едно трябва да знаете: всички хора са носители на Божественото начало, но само дотолкова, доколкото те го разбират и му дават път да се прояви. Често ще срещате хора, които са запушили своите тръби за Божественото и трябва да правят ред усилия, докато ги отпушат, докато ги изчистят. Не става ли същото и с прозорците на вашите къщи? Те прашасват отвън и отвътре, и вие трябва да вземете чиста вода, да ги измиете, за да виждате ясно през тях.

И тъй, отпушете тръбите на Божествената канализация у вас, за да различавате слабото от силното и доброто от злото.

Беседа, държана от Учителя на 19 юли, 5 ч. с., Рила, Седемте езера

НАЙ-МАЛКОТО ДОБРО

Сега аз ще говоря малко, само една минута и половина, върху темата: „Най-малкото добро“. Кое е най-малкото добро в живота? Най-малкото добро е това, с което човек може в даден момент да си помогне. При каквито условия и да се намира човек, това, с което той може в даден момент да си помогне, е най-малкото добро. Най-малкото добро е в състояние да спаси, да улесни човека в трудните положения на неговия живот. Приближавате се при една голяма врата, искате да я отворите, но не можете. Защо? – Защото ключът на тази врата е или ръждясал, или изкривен, или изгубен. Ако е ръждясал или изкривен, като го сложите в ключалката, вратата не се отваря. Ако ключът е в изправност, щом го сложите в ключалката, вратата веднага се отваря. Следователно, с ръждясал или изкривен ключ вратата не се отваря. Само с ръка не се отваря. Със златен гвоздей даже, пак не се отваря. Какво трябва да направите? Да намерите нов, чист, прав ключ за тази врата и с него, колкото малък да е той по отношение на голямата врата, да отключите и да влезете вътре.

И тъй, най-малкото добро е талисман, тайна, която Бог е поверил на човешката душа. Човек може да се стреми да стане цар, да бъде учен, но ако няма най-малкото добро в себе си, той нищо не може да постигне. Големият човек не яде ли? – Яде. Малкият човек не яде ли? – И той яде. Тогава, каква е разликата между малкия и големия, между слабия и силния човек? Ако големият, силният човек не яде, той отслабва. Ако малкият, слабият човек не яде, той още повече отслабва. Обаче, малкият, слабият, като яде, колкото малък и слаб да е, все придобива сила. Тъй щото, това, което човек в даден случай придобива, или това, което му помага, е най-малкото добро. Ако си

болен или неразположен духом, това показва, че си изгубил ключа на твоята врата. Казвате: от какво е направен този ключ? Дали ключът е от желязо, от сребро или от злато, това не е важно. Намери ключа и отвори вратата. Едно време българите си служили с дървени ключове. Важно е човек да има ключ, с който да си отвори. Щом намерите ключа, вие започвате да философствувате: какво ще правя, като отключа вратата? Намериш ли ключа, повече не питай. Отключи вратата, влез в къщата си и там ще намериш малко хляб, с който ще се нахраниш. Щом се нахраниш, ти се спасяваш, продължаваш живота си. Продължиш ли живота си, нищо друго не ти трябва.

Следователно, най-малкото добро се състои в това, да знаеш, в кой момент да мръднеш езика си и как да го мръднеш. Мръднеш ли езика си на време, всичките ти работи ще се наредят добре. Не го ли мръднеш на време, нищо няма да постигнеш. Човек трябва правилно да мърда езика си! Станете ли сутрин, правилно трябва да мръднете езика си. Казвате: как става правилното мърдане на езика? – Както става правилното отваряне на устата, както става правилното отваряне на вратата. Ключът на една врата може да се постави отвесно, наклонено, нагоре, надолу в ключалката, обаче, само един начин има, по който вратата може да се отвори. Ще вземете ключа, ще погледнете накъде и как трябва да се постави, след това ще го наместите внимателно в отворстието на ключалката и ще започнете да въртите на една или на друга страна. Казвате: не зная накъде да въртна ключа.

Казвам: как можа да заключиш, а сега не знаеш да отключиш? Както си могъл да заключиш, така ще можеш и да отключиш. Когато си заключвал вратата, ти си въртял ключа на една страна. Сега пък ще завъртиш ключа на другата страна, точно обратна на първата.

Същият закон срещаме навсякъде в природата, изразен с думите „прави и обратни действия“. Ако в духовния свят човек е завъртял ключа десет пъти, за да заключи една врата, също така и на физическия свят трябва да го завърти десет пъти, но в обратна страна. Какво правят съвременните хора на земята? Те намерят един ключ, зарадват се, че са го намерили, и веднага отиват да отворят с него. Сложат го в ключалката, завъртят ключа един път, но вратата не се отваря. Те казват: не можем да отворим тази врата. И след това идват обезсърчения, отчаяния и т.н. Не, когато сте били в духовния свят, вие сте затворили тази врата десет пъти, следователно, по същия начин и тук трябва десет пъти да въртите ключа в обратна посока на първата, за да отворите вратата. Трябва да дойде някой учен човек, да покаже на хората, как да отключват вратите си. Той ще им каже: колкото пъти сте въртели ключа в една посока, толкова пъти трябва да го въртите и в обратна посока.

Казвате: нещастни хора има по света. Кои са нещастни хора? Нещастни са тия, които въртят ключа само в една посока. За пример, отивате при един ваш съсед и му казвате: ти си лош човек! – завъртите ключа един път. На другия ден пак отивате при него и му казвате: ти си лош човек! – втори път завъртите ключа. Отивате при него десет дня наред и все завъртвате ключа в същата посока, като му казвате, че е лош човек. След известно време отивате при същия съсед за някаква услуга, да му искате нещо, но той не дава нищо. Върти си главата той и не иска да чуе, какво му говорите. Сега той не е готов за услуга, нищо не иска да ви даде. Вие, пак по старому, казвате: аз нали зная, лош човек е той, не иска да ми послужи. Не, така не се говори, така не се отваря вратата. Ти трябва да завъртиш ключа сега в обратна посока и то толкова пъти, колкото пъти си заключвал. Как ще стане това? Ще отидеш при съседа си и ще кажеш: братко,

моля те да ме извиниш! Аз сгреших, мислих, че си лош човек, но съм се лъгал. Ти си добър човек. Така ще му говориш десет деня наред, докато той те погледне, усмихне се, отвори хамбара си и ти даде това, което искаш. – Нямам свободно време, да му се извинявам.

Питам: как има време да завъртваш ключа, а сега нямаш време да го отвъртваш? Който има време да завъртва ключа, той ще има време и да го отвъртва. Тази философия трябва да прилагате в живота си. Мнозина седят без работа и си говорят: аз съм лош човек. Ти завъртваш ключа на една страна. Аз превеждам техните думи: Господ ме е създал лош. На другия ден пак казваш: не съм добър като другите хора – пак завъртваш ключа в първата посока. – От мене нищо няма да излезе – пак завъртваш ключа в същата посока. – Не вярвам вече в Бога, няма да Го слушам – пак завъртваш ключа. И наистина, ден след ден ти ставаш по-лош, по-упорит и започваш да се бориш, да излезеш навън. Обаче, колкото повече упорствуваш, ти все повече се затваряш и казваш: лош е светът, лоши са хората, затвориха ме! Не, ти сам си се затворил и продължаваш да се затваряш, а Господ те поглежда от време на време. Това е по човешки казано. На Бога не дохожда на ум даже да се занимава с глупостите на хората.

Казвате: не вижда ли Бог, че съм затворен? Когато вие се заключвате, Бог не присъствува там. Защо търсите Бога тогава? Защо държите Него отговорен? Съвременните хора имат криви понятия за Бога. Те трябва да знаят, че когато човек греши, Бог не е там. Когато човек върши добро, Бог е там. Бог не присъствува в греха. Щом човек греши, той е сам, без Бога. Защо е мъчно на човека, когато греши? – Мъчно му е, защото Господ не е при него, да види неговия грях. Човекът на греха казва: ако Бог беше при мене, когато грешех, Той щеше да ме види и нямаше да позволи да направя грях. Вярно е, Бог

не е в греха. Когато човек върши добро, Бог е при него, и за това той се радва. Грехът не е нищо друго, освен заключване на човека в собствената му къща. Щом се види заключен в къщата си, той казва: какво ще правя сега? – Ще седиш затворен – нищо повече. – Изходен път няма ли? – Има изходен път, но трябва да знаеш, как да завъртиш ключа. Ще въртиш ключа в обратна посока. – Не, обратно не се връщам. – Тогава ще вървиш напред. – Вървя напред, но вратата не се отваря. – Значи, няма друг изходен път, освен да се върнеш в обратна посока назад.

Питам: какво разбирате под думата „обратно, назад“? Думата „обратно, назад“ подразбира да намерите онази посока, онзи начин на действие, по който, като вървите, да отключите вратата на къщата си, да излезете вън. Иначе, въртите назад, не върви; въртите напред, пак не върви; въртите нагоре, надолу, надясно, наляво – все не върви. Тъй щото, като намерите ключа, ще го въртите нагоре и надолу, напред и назад, надясно и наляво, докато най-после излезете навън на свобода и на светлина. Това значи обратна посока на вашето минало. Някои хора седят затворени в къщите си, а при това искат да видят Бога. Как могат да Го видят при това положение? Освен това, те не Го познават, а искат да Го видят. Как е възможно да видиш нещо, което не познаваш? Да виждаш нещо, което не познаваш, е все едно слепият да вижда светлината. Може да вижда само онзи, който има очи, условия за виждане. Виждането подразбира знание, познаване на нещата.

Следователно, не познавате ли Бога, вие не можете и да Го видите. – Как ще Го позная? – Друг ум, друго сърце и друга воля се изискват от тези, които сега имаш. С този ум, с това сърце и с тази воля, които имаш сега, Бога не можеш да познаеш. По този начин, както въртиш ключа, Бога не можеш да познаеш. – Ама Бог ме създал

такъв. – Докато мислиш по този начин, ти няма да познаеш Бога. Сега аз ще дам ново определение за Бога. Бог е най-малкото добро, което може да ви помогне в даден случай, да излезете от една голяма мъчнотия. Вие търсите Господа, но никъде не Го виждате. Къде е Той? – В най-малкото добро у вас. Имате ли най-малкото добро в себе си, с което можете да си помогнете, там е Бог, там се проявява Той. Какво са учили и учат философите за Бога, това остава за тяхна сметка. Какво са говорили дядо ви и баба ви за Бога, и то остава за тяхна сметка.

Знайте, че ключът на философите, ключът на баба ви, на дядо ви са чужди ключове, които вие не можете да употребявате, да отваряте своите стаи. Всеки има свой собствен ключ за стаята си. Ти имаш сърце, за което Господ ти е дал ключ, сам да го отваряш и затваряш. Дадеш ли ключа от сърцето си на хората, те да го отварят и затварят, знай, че твоята работа е свършена, от тебе нищо няма да остане. Ще дойде един, втори, трети, ще отворят сърцето ти и ще пуснат в него да влязат говеда, овци, прасета, кокошки, които ще ядат, ще цапат, ще развалят, а ти няма да имаш възможност да пречистиш, да освободиш сърцето си от тези неканени гости. Защо? – Ключът не е в тебе.

Някой казва: защо хората са толкова лоши? Този въпрос не може да се разреши. Той е толкова дълбок, че никой досега не е могъл да го разреши. И ангелите даже не са разрешили този въпрос. Хората са лоши, защото сте им дали вашия ключ, да разполагат те с него. За да не бъдат хората лоши, ти трябва да държиш в ръцете си ключа на своето сърце и никому да не го даваш. Само на Едного можеш да повериш ключа на сърцето си, а именно, на най-малкото добро, на Бога в себе си. Само Бог има право да държи ключовете на човешките сърца. Тъй щото, единствената причина за нещастията в живота е неправилното мислене на хората. Те мислят, че всеки може да държи

ключа на техните сърца. Така са мислили вашите деди и баби, но къде са те сега? И след всичко това вие питате: кой ли е взел ключовете ни? Не питайте, кой е взел ключовете ви, но спомнете си, кому сте ги дали вие. Някой човек е мързелив, не обича да работи, да се движи, затова дава своя ключ някому и казва: вземи този ключ, отвори стаята ми и донеси това или онова нещо. Този човек е аристократ, иска другите да му служат. Обаче, онзи, на когото сте дали своя ключ, отваря вратата на стаята ви, взима си хляб, затваря после вратата и изчезва. Вие го чакате ден, два, три, но той не се връща. Казвате: лош човек е той.

Питам: той ли е лош, или вие? Този човек не постъпи добре по причина на това, че вие не излязохте умен. Когато турците се намерят в трудно положение, питат: какъв ще бъде краят на тази работа? Как може да се оправи тя? Вие как ще оправите вашата работа? Трябва ли да тръгнете от човек на човек да се оплаквате, че еди-кой си взел ключа ви и не го върнал? Ако тръгнете да се оплаквате, то е все едно, като намерите стомната си пълна с мътна, кална вода, да се оплаквате, че някой злосторник е направил това. Какво се ползвате, ако тръгнете от съсед на съсед да разправяте, че стомната ви била пълна с чиста вода, а някой я излял и сипал в нея мътна вода? Колкото и да се оплаквате на съседите си, водата в стомната все мътна ще си остане. Из цялото село да знае това, пак няма да ви помогне. Всички съседи ще минават- заминават и все ще питат: кой ли е сипал мътната вода в стомната? Колкото и да се питат едни-други, никой не знае истината. Онзи, който ходи из цялото село да се оплаква, той прилича на селски кехая.

Казвате: какво трябва да правя? – Ще напуснеш кехаялъка. Какво прави кехаята? Той се качва на някое високо място и оттам вика, съобщава на хората нещо ново. Днес това правят с барабан. Тази е

една от лесните работи, за аристократи хора. Такъв аристократ бил в миналото и волът. Той се разхождал свободно из горите, ял ипил, прах не е падал на гърба му. Той ял най-хубавата храна, пил най-чистата вода и се пекъл на слънце. По едно време волът чул, че човекът отворил странноприемница, в която приемали всички пътници много добре. Той отишъл при него и започнал там да се храни. В първо време човекът го угощавал добре. Впоследствие, когато волът заборчлял, човекът го впрегнал на работа, да му оре нивата. Тъй щото, и до днес още волът не може да се освободи от веригите на човека. Вечер, когато се прибере у дома си, и тук се е свободен.

Питам този стар аристократ: защо му дойде това нещастие до главата? Защо го впрегнаха да оре? Беше време, когато той свободно ходеше по горите, махаше опашката си и нищо не учеше. Същото може да се каже и за човека. Който не учи, който не знае, как да мърда езика, очите, ръцете, краката си, той ще изпадне в положението на впрегнатия вол. Следователно, видите ли един впрегнат вол, помислете си, че ако не учите, ако не работите, и вие може да изпаднете в такива лоши условия. Щом знаете това, не питайте, защо Господ е създал така света? Учете и работете, без да търсите разрешение на въпроса, защо има страдания. Едно е важно за вас: да намерите най-малкото добро. Изпаднете ли в трудно положение, потърсете най-малкото добро – Бога – в себе си. Болен си, нямаш близки, нямаш слуга да ти помага, чудиш се, какво да правиш. Потърси най-малкото добро в себе си и поискай то да ти помогне. Щом апелираш към него, то ще ти се притече на помощ: постепенно ще започнеш да сваляш левия си крак, после десния, ще слизаш на земята, обаче, не ще можеш да се изправиш на краката си; ще пълзиш и полека-лека ще дойдеш до вратата, която ще намериш притворена.

Ще я отвориш внимателно и ще излезеш вън от затвора. Така ще правиш няколко дня наред, докато на десетия ден вече се усетиш доста силен и можеш свободно да слизаш от леглото си, да излизаш вън. След това ще изпиташ глад. Ще потърсиш тук-там в долапите сух хлябец, който ще натопиш в малко вода и сладко ще го изядеш, като благодариш на Бога за сухия хлябец, за водичката, за здравето. Щом се изправиш на краката си, това се дължи на най-малкото добро в тебе, което е дошло да ти помогне. Малкото добро е слугата, който дохожда да помогне на своя господар, да се изправи на краката си, да повдигне главата си и да излезе вън от затвора. Казвате: по-лесен начин от този няма ли? – Няма. Този е най-лесният начин. – Не може ли изведнъж да се постигне това нещо? – Ако дочакате още десет години, тогава ще ви кажа, по кой начин може да постигнете нещата изведнъж. Вие търсите лесния път, но засега ще се задоволите с най-малкия ключ, с най-малкото добро. След десет години ще получите повече. Колко са десет години? Те са десет секунди. За разбирането на това се изисква будно съзнание. Вие казвате: кой ще бъде жив след десет години?

Казвам: ако съзнанието ви не е будно, каквото и да ви кажа, няма да го разберете, но и след десет години няма да го разберете. Ако съзнанието ви е будно, ще разберете, че тъй, както стават нещата, това е най-добре. Бог е създал един разумен свят, но вие не сте вървели правилно, вследствие на което носите последствията на вашия изопачен живот. Съвременните хора се радват и скърбят, но техните радости и скърби са чужди. Те се радват на чуждото, което всеки момент може да им се отнеме. Някой се радва, че намерил торба с пари и казва: ще уредя работите си! Обаче, не се минава много време, тича един запъхтян, уморен човек след него и пита: не намерихте ли на пътя една торба с пари? Ако не дадете парите на

собственика, ще намерите затвора. Щом вземат торбата с парите, вие започвате да скърбите. Питам: защо скърбите и защо се радвате? Не гоните ли Михала по горите? Който има малкия ключ в себе си, т.е. ключа на най-малкото добро, и знае да отваря с него, той ще отиде у дома си, ще отвори касата си и ще вземе, колкото пари му трябват. Чуждото не бутайте! От своето можете да вадите, колкото искате, но с чуждото нямате право да разполагате. Взимате ли от чуждото, вие вършите престъпление. Някой се натъква на ред страдания и казва: голяма беля ме сполетя. В какво се състои белята на този човек? Той намерил някъде чужди пари, които после му взели. Ще ги вземат, разбира се, чуждото всякога се взима назад. По-голяма беля или страдание за човека от това няма. Или, дойде някой, каже му една обидна дума. За пример, каже му, че е лош човек, че е грешник. Трябва ли да се обижда от това? Кой човек е лош, и кой – добър? Може ли да се нарече добър човек този, който не изпълнява волята Божия? Може ли Бог да бъде доволен от този човек? Обаче, истински добър човек е този, който, откак Бог го е създал и досега, всякога е изпълнявал волята Божия. От такъв човек и Бог, и всички живи същества около него са доволни. Когато добрият човек направи една погрешка, той веднага тегли права линия под нея и я коригира. Като пише писмо, човек може да сгреша, но веднага след това той зачерква погрешното и отгоре го изправя. Тъй щото, страданията на съвременните хора са фиктивни, те са страдания насън, в тях няма нищо реално. Когато някой плаче, аз виждам, че той има мехурчета с вода около очите, и като ги изстискава, те овлажняват очите му, от което и той се трогва, и близките му се трогват. Всъщност, той още не знае, какво нещо е скръб, какво е страдание. Само онзи човек страда, който знае, как да завърти ключа и да отвори вратата. Той е дошъл вече до края на страданията. Всеки друг, който охка, плаче и не слага

ключа да отвори вратата, той още се забавлява, той не е познал страданието. Тези страдания приличат на страданията на гладния, който има хляб в стаята си, има ключ от вратата на стаята си, но няма желание сам да си отвори. Той ходи тук-там, разправя, че три деня е гладувал и пита: няма ли кой да ми даде малко хляб? Минават покрай него един, двама, трима, заминават си, никой не му дава хляб. Защо? Искат да го заставят, сам да си вземе хляб. Някой мине, казва: нямам хляб за такива будали, като тебе.

Казвам: все ще се намери някой да каже истината в очите. Хората и когато се обичат, и когато се мразят, все ще си кажат по нещо. Като види своята възлюбена, младият момък ѝ казва: ти си моята спасителка, моето божество. Ти осмисляш живота ми, без тебе не мога да живея. Не се минава много време, той започва да ѝ казва, че е лоша жена, подобна на нея никъде не може да се намери и т.н. Защо я нарича лоша жена? – Защото не му е угодила в нещо. И тъй, най-важният въпрос в живота е въпросът за най-малкото добро. Нека остане в ума ви мисълта, че най-малкото добро е това, което всеки даден момент може да ви помогне. Речете ли, че Бог не ви помага, че Той ви е забравил, ще знаете, че това е ваше схващане за Бога. В този случай вие говорите за Бога като за човек. Само човек може да забрави човека, но Бог никога не го забравя. Бог не обича да го занимават с празни работи. Отидете ли при Него, няма да му разправяте, че сте окаляни, че имате много грехове и т.н. Дойдете ли до Бога, първо ще влезете в банята да се измиете, и то сами, без помощта на слуги. Какви по-добри слуги от очите, ушите, носа, устата, ръцете и краката на човека? Бог е дал на разположение на човека 31 слуги: две очи, две уши, две ноздри, една уста, два крака, две ръце с по десет слуги на тях. Какво по-голямо благо за човека от тия 31 слуги?

Природата е дала в услуга на човека много слуги, но той не знае, как да се разпорежда с тях, не знае имената им. За пример, каква е службата на малкия пръст на ръката, не знаете; каква е службата на големия пръст на крака, също не знаете. Вследствие на това незнание вие сте объркали службите на вашите слуги и търсите други някои да ви помагат. Ако човек знаеше, как да завърти ръката си или един пръст от ръката си, той щеше да разреши един от важните въпроси на своя живот. От правилното движение на ръката се определя, например, решението на една трудна задача. Казвате: възможно ли е това? – Възможно е, разбира се. Представете си, че някой човек е затруднен нещо, стои замислен, решава един въпрос. Дохожда при него друг и му казва: братко, подай си ръката! Ако знаеш, как да подадеш ръката си, този човек ще ти даде хляб и ще си замине. Трябва ли да питаш, защо е този хляб, кой го дава и т.н.? Не, нищо не питай, вземи хляба и заповядай на слугите си, да се разпоредят с него, както трябва. Ще дойде първият слуга – устата, и ще приеме хляба в себе си. Той ще заповяда на другите 32 слуги, зъбите, да приготвят китарите си и да започнат да свирят. Капелмайсторът – езикът, ще даде тон, и оркестърът ще започне. Щом се свърши хлябът, и музиката ще престане. След това хлябът ще влезе по-навътре, а ти само ще наблюдаваш, няма да даваш мнението си.

Казвам: необходимо е понякога човек да наблюдава, без да говори. Интересно е човек да наблюдава привидността на знанието. Представете си, че един човек се облече хубаво, като професор, и се разхожда между учени хора. Той може външно да се държи като професор, но има ли знанието на професора? Дрехите на професора могат ли да му предадат знанието? Не, дрехите на професора не носят със себе си знанието. Ако съблекат професорските дрехи на този човек, той губи ли нещо? Този човек нито губи, нито печели. Доброто

не е външна дреха, като тази на професора, от която очаквате да ви предаде нещо. Вие можете да облечете дрехата на доброто, можете да обуете неговите обувци, да сложите неговата шапка, но те ще ви ползват толкова, колкото професорската дреха ползва невежия. Вие можете да облечете дрехата на професора, да отидете с нея между студентите, но какво ще им преподавате? Какво ще бъде вашето положение, ако студентите знаят повече от вас? Още при отваряне на устата, преди да изговорите първата дума, студентите ще ви изпъдят навън. Следователно, искате ли да бъдете професор, ще носите дрехите на професора, но ще носите и неговото знание. Искате ли човек да има тежест пред себе си и пред другите, той трябва да носи най-малкото добро в себе си. Има ли най-малкото добро в себе си, той е професор; няма ли го, той не е никакъв професор. Който няма най-малкото добро, работите му, от единия до другия край, ще бъдат затворени. Много хора стоят и мислят, че са болни, че работите им не са уредени, че никой не ги обича, че всички са ги забравили и т.н. Това са лъжливи положения. Преди всичко, Бог не е изпратил хората на земята да очакват любов едни от други. За какво са пратени хората на земята? Всеки сам трябва да си отговори на този въпрос. Защо отива човек при извора? – Да пие от чистата вода на извора, да утоли жаждата си. Казвате: всички хора все за водата на извора ли са дошли? За какво са дошли хората, изобщо, оставете този въпрос настрана. Обаче, едно трябва да знаете: когато хората отиват към извора, всички имат едно желание, една цел, един стремеж – да пият от водата на този извор, да утолят жаждата си. Щом се напиеш от тази вода, благодари на Бога, че си я намерил. По-нататък, кой как пие, не се интересувай. Нека всеки пие, както намира за добре! Един може да пие направо от извора с устата си, друг – с ръката си, трети – с чашка и т.н. Всеки ще пие вода по своему. Ако се намерите пред

някой кладенец, как ще пиете вода? Искате ли да пиете вода от кладенеца, там ще имате нужда първо от кофа, а после всеки ще пие по свой начин. Тъй щото, иска ли човек да се добере до най-малкото добро в себе си, той трябва да се освободи от външните впечатления за хората, да остави хората настрана, да не се занимава с тях. Преди всичко, хората не си приличат. Външните проявления, това не е човекът. Някой се разгневил – това не е човекът. Някой се проявил зле – това не е човекът. Друг постъпил добре – и това не е човекът. Това са професорски дрехи само, но истинският професор не е в тях. Може ли водата в шишето да стане по-добра или по-лоша от водата на самия извор? Ако става въпрос за извора, за него може да се каже, че водата му е добра или лоша, защото водата излиза от него и пълни шишетата. Същото може да се каже и за хората. Те не са нищо друго, освен шишета, стомни, които се пълнят от изворите на живота. Следователно, не приписвайте на човека качества, които не са негови! Изучавайте себе си, изучавайте и хората, както Бог ги е създал. Ако не се изучавате по този начин, вие напразно губите времето си. Искате ли да не губите времето си, започнете с най-малкото добро в себе си. Изучавайте най-малкото добро в себе си и в другите! Само то може да ви помогне. Казвате: как ще намерим най-малкото добро в човека? Представете си, че вие сте гладни. Отивате при едно дърво, откъсвате си един плод и задоволявате глада си. Вие обичате вече това дърво, защото в дадения случай то ви помага. Имате един учител, който ви преподава по нещо. Вие го обичате, защото получавате нещо от него. Слушате един музикант или певец, и него обиквате, защото ви дава нещо, помага ви. Обичате хлебаря за хляба, който ви дава. Обичате свещта за светлината, която ви дава. Обичате стомната за водата, която ви дава. Обичате извора за водата, която уталожва жаждата ви. Обичате цветето за миризмата му. Обичате

Бога за живота, за благата, които всеки ден ви дава. Следователно, искате ли хората да ви обичат, непременно трябва да им дадете нещо от себе си. Не давате ли нищо от себе си, не очаквайте да ви обичат. Вижте какво прави изворът и постъпвайте като него! Изворът, който хиляди години тече в планината, скърби ли, ако никой не го посети? Той извира, тече, подскача около камъните, полива всичко, което срещне на пътя си, дава и заминава, без да се оплаква някому, че непрекъснато работи. Той се радва, че върши някаква работа и от никого нищо не иска. Питам: трябва ли вие да се оплаквате? Вашето положение не е ли по-добро от това на извора? Съвременните хора постоянно се оплакват, че крак ги боли, или глава, или око, или стомах – все от нещо страдат. Искате ли да не страдате, да не изпитвате никакви болки, вие трябва да се освободите от отрицателните състояния на живота. Те не са нищо друго, освен резултат на онази наслоена кал, утайки от миналото. Освободите ли се от тях, и Бог ще заличи греховете ви. Веднъж завинаги забравете старото и не го споменавайте! И тогава, кажете в себе си: аз трябва да бъда здрав, както Бог иска! Аз трябва да бъда добър, както Бог иска! Аз трябва да бъда силен, както Бог иска! Желанието на Бога е да бъдете здрави, умни, добри, силни. Това не може да стане изведнъж, но постепенно. Всеки ден ще прибавяте по нещо към здравето, добротата, силата и разумността си. Мнозина казват: толкова години вече как работим, не сме ли станали по-добри, по-умни, по-силни, по-здрави? – От толкова години насам вие сте затваряли само, и сега трябва да отваряте. Вие искате да станете добри, умни, силни, че тогава Бог да ви обикне. Не, Бог ви обича такива, каквито сте заради това, което е вложил във вас още от създанието на света. Няма защо отсега нататък да ви обиква. Ако вие искате да придобиете нещо и тогава Бог да ви обикне, вашата работа е свършена. Вие искате да

облечете професорска дреха и така да се явите пред Господа да ви обикне. Обаче, види ли ви Господ с професорска дреха, Той веднага ще каже: съблечете професорската дреха на този човек! Нека той дойде при мене такъв, какъвто съм го изпратил на земята. Това значи: хвърлете лъжливото настрана, съблечете се от него. Останете само с истината, която Бог е вложил във вас! Само по този начин ще имате любовта на Бога. Само по този начин ще имате правилни разбирания за живота. Някой казва: аз благодаря на Бога за всичко, което ми е дал. Ти благодариш, но лежиш болен на леглото си. Ако, наистина, си благодарен, ти трябва да имаш силата да станеш от леглото, да излезеш вън, да се печеш на слънцето и да слугуваш на хората. Който има желание да слугува на хората, той има най-малкото добро в себе си, което в даден момент може да му помогне. Сложите ли в ума си мисълта да слугувате на Бога, и здравето, и силата, и доброто, и разумността – всичко ще дойде. Не дохожда ли това нещо, ще знаете, че причината е у вас. Тогава, ще работите, ще се молите, докато дойдете в съгласие не само с Бога, но с всички живи същества. Придобие ли това, където и да минете, всички ще ви познават, ще гледат на вас като на същество, което не мисли да взима, но само дава. Влезе ли този човек в някоя градина, той веднага ще полее цветята, в благодарност на което те ще му дадат своето благоухание. Следователно, не мислете нито за себе си, нито за другите това, което не сте.

Спрете се върху Божественото у вас. Вземете ключа на най-малкото добро и отворете с него първата стая. В нея ще намерите онова, което от дълго време чакате. Там ще намерите много книги. Вземете първата книга, която ви се попадне и вижте, какво е написано в нея. Аз казах още в началото на беседата, че ще говоря само една минута и половина, а говорих много повече. Всичко, което ви говорих

извън тази минута и половина, е от вашата стара философия и наука, която съм възприел от вас. Аз говорих това, което вие сте учили, за да очистя праха около вас и у вас. Тъй щото, моето, което говорих, беше за най-малкото добро, с което можете да си помогнете. И тъй, най-малкото добро е това, което човек може всеки ден да приложи в живота си. Вън от него всички неща са ненужни терзания. Там законът съществува. Където няма закон, там има свобода. Където има свобода, там се проявява най-малкото добро, с което човек може да отвори ума и сърцето си. Дръжте се за най-малкото добро, и всичко непотребно отхвърлете настрана. Отхвърлете болестите, безпокойствията, страданията, те не съществуват. Хвърлете товара от гърба си! Вие сте в състояние да се освободите от него. Освободете се от ненужните страдания и не питайте, защо сте се окаляли, защо сте се направили. Не питайте, защо обувката и дрехите ви са скъсани. Днес сте окъсани, утре ще бъдете с нови дрехи. Тези неща са временни, а не постоянни. Мястото не е постоянно нещо. Днес сте на планината, утре сте в долината. Днес нещо нямате, утре ще го имате. Нищо не е постоянно в света. Някой направил къщата си там, където не трябва. Никой не живее там, където Бог му е определил. И затова, като сте дошли на планината, където Бог е определил, мнозина казват: защо ли дойдохме тук да живеем? Да, тук се дивее, а по градовете хората умират. Кое е по-хубаво: да дивеете или да умираете? За предпочитане е човек да подивее, отколкото да умре. Защо хората са недоволни от своя живот? – Защото живеят там, където Бог не ги е поставил. И след всичко това казват: аз не искам да боледувам, не искам да страдам, не искам да бъда невежа.

Казвам: всичко това може да се избегне, като заемете мястото, което Бог ви е определил. Мислете като Бога, вършете това, което Той иска, и вие ще реализирате копнежите на своята душа. Казвате: как се

познава, дали имаме най-малкото добро в себе си? Ако вашият ключ отваря вратата на вашето сърце, на вашия ум и на вашата воля, то е най-малкото добро у вас. Някой казва: аз не съм добър човек. – Значи, ти не си на мястото, където Бог те е поставил. – Какво трябва да правя тогава? – Ще намериш мястото си, където Бог те е поставил. – Няма кой да ми помага. – Не, ти не говориш Истината. Досега ти си имал помощта на Бога, на ангелите, на майка ти, на баща ти, на приятели, и ако не признаваш тази помощ, това говори зле за самия тебе. Това, което си придобил и изработил досега, показва, че си имал помощта на много същества и не ти остава нищо друго, освен да благодариш. От всички сега се изисква да съблечете професорската дреха и да облечете дрехата на служенето. Само по този начин ще изразите благодарността си към Бога за всичко, което ви е дал и направил за вас. Сега, през целия ден дръжте в ума си свещената идея, да мислите за всичко, което Бог е направил за вас отначало на създаването ви досега. И тогава, дойде ли новото, забравете старото. Без новото вие не можете да растете, да се развивате. И като дойде новото, трябва да го пазите. За тази цел от всички се изисква правилно разбиране, да различавате новото от старото. Не запазете ли новото, нищо повече няма да ви се даде. Ако имате една хубава копринена дреха, няма ли да я запазите? Ще я пазите, разбира се, защото знаете, колко мъчно се преди и тъче коприната. Не само вашият труд е ценен, но и този на бубите. Знаете ли, колко буби стават жертва за една копринена дреха? Вие се радвате на копринената си дреха, но бубите казват: наша работа, наш живот е тази дреха! Вие поглеждате новите си обувки и се радвате, но воловете казват: отиде кожата ни! Отиде животът ни! За да се оправдаят жертвите на бубите или на воловете, вие трябва да носите в себе си доброто, което те имат. Не носите ли тяхното добро, вие ще страдате, ще се мъчите, ще умираете, без да знаете, защо става

това. Следователно, искате ли да не страдате, стремете се да реализирате най-малкото добро. Не бързайте да постигнете преждевременно това, което не е по силите ви. И най-хубавата професорска дреха да облечете, пак ще останете това, което сте. Съблечете тази дреха и останете с вашата. Трябва ли да очаквате дядо ви да умре, да получите наследството му и да станете богат човек? Ако вие очаквате наследството на дядо си, а друг някой си купи десет декара земя, които насажда с хубави плодни дървета, кой от двамата по-скоро ще забогатее? Случва се, че дядото скоро не умира, и внукът дълго време трябва да ходи със скъсани дрехи, защото, докато е жив, дядото не дава пари. Онзи пък, който е насадил десетте декара земя с плодни дървета, в няколко години само ще се ползва от плодовете на своя труд.

Казвам: не влагайте надеждите си в дядо си! Насадете нивата, която Бог ви е дал – вашето сърце, вашият ум и вашата воля – и на тях разчитайте! В тази нива е Божественото. Него разработвайте и на него се надявайте. То е най-малкото добро, вложено в душата на всеки човек. Дръжте се за най-малкото добро в себе си, за най-малкия ключ, с който можете да отваряте, както своето сърце, така и сърцата на всички добри хора.

Беседа, държана от Учителя на 20 юли, 5 ч. с., Рила, Седемте езера

ЦЕННИ МИСЛИ ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ – I

Постигнатият път, изгряващата истина и постигнатият живот са радост, веселие и мир, щастие, блаженство и доброта.

Мисли върху водата, която тече надолу, върху вятъра, който вее нагоре и върху светлината, която свети навсякъде.

Хлябът е за сърцето, мисълта – за ума, а работата – за човешкия дух.

Беседа, държана от Учителя на 23 юли, 5 ч. с., Рила, Седемте езера

ЦЕННИ МИСЛИ ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ – II

Мислете върху изворите на живота, на знанието и на свободата.

Туй, което не остарява, е дрехата на Любовта.

Туй, което не се мени, е дрехата на Мъдростта.

Туй, което не се губи, е дрехата на Истината.

Изгряващата звезда показва красотата на нощта, а изгряващото слънце показва славата на деня.

Туй, което носи съблазън и радост, поле се казва.

Туй, което носи опасност и чистота, планина се казва.

Туй, което задоволява душата, е Любовта.

Туй, което задоволява духа, е Мъдростта.

Туй, което осмисля всичко, е Истината.

Път без прах, истина без съмнение и живот без страдание, това е безсмъртие.

Тъмнина за силните, светлина за слабите, скърби за здравите, радост за болните.

Здравият да се радва на скърбите си, а болният – на радостите си.

Младостта е дреха на живота.

Светлината е дреха на знанието.

Свободата е дреха на здравето.

Живот без добродетели е подобен на градина без цветя, на дървета без плод.

Не търси това, което не ти трябва.

Не носи това, което не те задоволява.

Бъди всякога свободен и никога не се впрягай.

Сложи хомота на почивка, а силата си на работа.

Постави страха страж на силните.

Постави милосърдието страж на слабите.

Дружи с това, което не остарява – Любовта.

Дружи с това, което не потъмнява – Мъдростта.

Дружи с това, което не се ограничава – Истината.

Начало на всички неща е Духът.

Начало на Духа е Любовта.

Зенитът на Духа е Мъдростта.

Краят на всички неща е Истината, която носи свобода.

Край има само там, където престават всички противоречия.

Начало има само там, където всичко е в съгласие.

Светът е това, в което всичко се проявява.

Търси произхода на всички неща, за да намериш Бога в душата си. Той се нарича силният в силните и слабият в слабите; безсмъртният в безсмъртните и безсмъртният в смъртните; любещият в любещите и любещият в безлюбещите. Той прониква всичко. Където е Той, там е животът, там е знанието, там е свободата. Той е великата безопасност на всичко.

Скръб е това, което не се разбира.

Радост е това, което се разбира.

Това, което се сее, е радост.

Това, което не никне, е скръб.

Това, което се жъне, е знание.

Вода, която се сгрява и изстива, не е вода.

Вода е това, което нито се сгрява, нито изстива.

Туй, което не се хваща, е светлина.

Туй, което не се разбира, е любов.

Туй, което не се постига, е свобода.

Неуловимото е светлината; неразбраното е любовта;
непостижимото е свободата.

Не ставай преждевременно светия.

Беседа, държана от Учителя на 24 юли, 5 ч. с., Рила, Седемте езера

ЦЕННИ МИСЛИ ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ – III

Размишление върху трите извора на живота, които никога не се разместват. Те са: живот без страдание, мисъл без съмнение и свобода без ограничение.

Посрещай този, който слиза.

Изпращай този, който възлиза.

Търси това, което не губи сладчината си.

Търси това, което не губи светлината си.

Не уповавай на безсилието.

Търси общението на разумното.

Приемай този, който никога не е канен.

Нахрани този, който никога не е нахранван.

На гнило дърво не се качвай.

Търси нива, която е орана, градина, която е копана и лозе, което е брано.

На път врата не поставяй.

На лед къща не съграждай.

Туй, което не се забравя, е вярно.

Туй, което се забравя, е преходно.

Гладът без хляб се помни, с хляб се забравя.

Когато бягаш, носи страха на гърба си; когато се спираш, носи любовта в сърцето си.

Храни обезсърчения, повдигай падналия.

Обичай житните зърна и всякога ще бъдеш доволен.

Три неща в живота си не избягвай: вода, която тече, вятър, който вее и светлина, която грее.

Беседа, държана от Учителя на 26 юли, 5 ч. с., Рила, Седемте езера

ПОДРАЖАТЕЛИ НА БОГА

Размишление върху добрите условия и върху 8 ст., 8 гл. от Евангелието на Иоана: „И пак се наведе долу и пишеше на земята“. Ще прочета 5 гл. от Посланието към Ефесяните, а ще говоря върху първия стих: „И тъй, бивайте подражатели на Бога!“ Тази глава от Посланието за мнозина е неразбрана. Някой ще каже: защо жената трябва да се покорява на мъжа и да се бои от него? Питам: от какво се бои човек? Човек се бои от това, което не разбира. Всяка опасност в живота произтича от това, което човек не знае и не разбира, а не от това, което знае и разбира. За онзи, който е на полето, няма никаква опасност да падне някъде и да си строши крака; обаче, за онзи, който се качва по високи планински върхове и не знае, как да се качва, има опасност да падне и да си строши крака. Въпреки това, всеки обича да се качва по високи върхове. Ако запитате човека, защо обича да се качва по високи планински върхове, той ще каже: приятно ми е да се качвам по високи върхове, да гледам оттам кръгзора, който се открива. И наистина, няма по-красиво нещо за човека от стремежа му да постигне най-високия връх. Какво е придобил при това изкачване на върха и дали се оправдават усилията му, той сам знае. Питам: ако гладният яде и не придобива сила, има ли смисъл това ядене? Когато човек яде и не придобива сила, той прилича на натоварено животно, което чака само да дойде някой и го освободи от товара. Има смисъл да се товари човек, но съзнателно. Да се товариш съзнателно, подразбира сам да се товариш и сам да се разтоварваш. Който сам се товари и разтоваря, той знае, какво има в чувала и може да спре, когато пожелае. Щом спре, ще извади част от товара, ще се облекчи и пак ще продължи пътя си. Остави ли човек други да го товарят и

разтоварят, това говори за неговото невежество. Такъв човек, в края на краищата, ще каже: условията на живота са такива, така сме създадени от Бога, родени сме със слабости, майка ни и баща ни са били слаби хора, но ще поживеем малко на земята и като умрем един ден, всичко ще се свърши. Такива са размишленията на невежия, на простия човек, на животното. То казва: както се родих, така ще умра. Ако има ядене, ще ям и после ще легна да си почина. Ако няма ядене, ще тръгна да търся начин, как да се нахраня. Така ще се нижат ден след ден, докато най-после всичко ще се свърши с мене. Така разсъждава животното и маха опашката си. Опашката на животното може да се уподоби на бастона на съвременните хора. Много аристократски синове, като не могат да свършат университета, те се обличат добре, вземат бастона в ръка, въртят го, с което искат да кажат: дали сме свършили университет или не, земята продължава да се върти, както ние въртим бастоните си. Вярно е, че земята непрестанно се върти, но тя носи нещо със себе си. Казвате: ние въртим ли се? Всеки човек се върти наляво, надясно, напред, назад. При това, човек не само се върти, но още се и огъва. Добро нещо е огъването. Какво щеше да представлява земята, ако не беше огъната? Тя щеше да бъде плоскост, нищо повече. Тъй щото, благодарение, че земята е огъната, ние виждаме по нея полета, долини, високи върхове и т.н. Голямото разнообразие на земята се дължи на огъванията, които тя е претърпявала. И до днес още земята продължава да се огъва. Питам: какво ще стане със земята, ако върховете се превърнат в полета, а полетата във върхове? Върхове без полета и полета без върхове си приличат. Главата на човека представлява връх. Кое представлява полето? Сега, в този смисъл, ще дам едно изречение за размишление: глава, която храни светли мисли, сърце, което храни светли чувства, тяло, което храни светли сили и кратуна, която

възприема чиста вода, са желателни неща. Тази мисъл е неразбрана; дълго време се изисква, за да се разбере, да стане понятна. Кога главата може да храни светли мисли? Философски казано, не е нужно главата да храни светли мисли. Какво се разбира, като казваме, че майката храни детето си? В прав смисъл на думата, майката не храни детето си, то само се храни. Обаче, майката дава условия само на детето да се храни. Тя му дава храна, а то само дъвче. Когато детето дъвчи храната си, ред фактори взимат участие в този процес. Те помагат за развитието на детето. Тъй щото, да храниш една светла мисъл, това подразбира още да ѝ дадеш възможност да се прояви, да намери своето място. въз основа на това, правя следния извод: когато мислите са на мястото си, когато чувствата са на мястото си, когато силите са на мястото си, когато кратуната е на мястото си, тогава се постигат желаните неща в живота. Какво се разбира под думата място? Не може да се нарече място онова, за което хората се карат. То е арена на сблъсквания, на борби, на противоречия. Където стават борби, там има ранени, осакатени, страдащи хора. Тъй щото, в прав смисъл на думата, мястото означава онзи пункт, в който никой не е влизал. Когато мисълта попадне в този пункт, именно, там е нейното място. Сега вие сте на този връх, но мисълта ви не е на тези камъни. Тук присъства само кратуната ви, но от нея трябва да се започне. Хората се смеят на думата „кратуна“, и когато казват за някого, че има кратуна, те искат да кажат, че този човек има празна глава. Значи, само празната глава е кратуна. Щом главата е пълна, тя не е кратуна, защото дава тон на нещата. За такава глава може да се каже изречението: ум без противоречия, сърце без скърби, дъно без кал, желателни добрини са. В Посланието към Ефесяните се говори за отношенията между мъжа и жената, въз основа на което аз ще направя едно сравнение, какво представлява мъжа и какво – жената.

Слънцето, което грее отгоре и дава условия на зрънцето да расте, е мъжът. Следователно, зрънцето трябва да се бои, да не се лиши от светлината, да престане да расте. Близко ли е слънцето до зрънцето? Такива трябва да бъдат отношенията на мъжа към жената. Каквато е любовта на слънцето към зрънцето и на зрънцето към слънцето, такава трябва да бъде любовта на мъжа към жената и обратно. Така е в природата. В живота, обаче, жената взема един мъж, натовари го с ред ангажменти и от ден на ден си омръзват един на друг, стават нетърпими. Жената казва: омръзна ми този човек, не искам повече да го гледам! След всичко това тя ще го накара да ѝ свърши някаква работа. И мъжът има същите отношения към жената. Това не е нито мъж, нито жена. И тъй, каквото е отношението на израстващото зрънце към слънцето, такова е отношението на човешката душа към Божествения Дух. Човешката душа трябва да изпитва страх и трепет към Божия Дух, защото животът, растенето ѝ зависи от Него. Тези отношения определят живота, който по механически начин не може да се нареди.

Божият Дух всеки ден изгрява, всеки ден ни донася своите блага доброволно, без да сме го канили, без да очаква някакво възнаграждение. И тогава, като излизам да посрещна слънцето, аз казвам, че то изгрява за мене, и аз излизам за него. Това не значи, че слънцето може да се обсеби от някого. Не, никой не е в състояние да обсеби слънцето. Обаче, едно е вярно: това, което слънцето дава на едного, на никого друго не може да го даде. То всекиму дава по нещо специално. Иначе, даде ли някому туй, което се пада на друг човек, това ще предизвика голямо нещастие и за двамата. Моето благословение е само за мене. Благословието на всеки човек е специално за него. Ако някой се откаже от своето благословение за сметка на другите, това е престъпление. Тъй щото, грешките,

страданията и нещастията на съвременните хора се дължат на обстоятелството, че те отхвърлят благословенията, които Бог им е дал. За пример, Бог казва на хората да бъдат умни, добри, търпеливи, любещи, ученолюбиви, но те отхвърлят всичко това, отказват се да изпълнят Неговата воля. Новото определение за мъжа и жената, е като зрънцето, което расте и слънцето, което го огрява. Това показва, че те трябва да бъдат един за друг винаги желателни. Яви ли се най-малкото нежелание един към друг, всичко между тях изчезва. Това вече не е нито мъж, нито жена. Когато мъжът види жената, тя трябва да му причини радост. Когато жената види мъжа, и той трябва да ѝ причини радост. Когато човек види слънцето, той се радва, понеже има отношение към него. Когато отношенията на хората към слънцето са правилни, и временните им отношения към другите същества ще бъдат правилни. Когато някой се жени, това е временно положение. Мъжът за жената и жената за мъжа е залъгалка, каквато е куклата за малкото момиченце и кончето – за малкото момченце. Букварът е залъгалка за напредналия ученик. Яденето е залъгалка за хората на земята. То е временен процес. Зад яденето стои нещо по-велико – храненето, което ще дойде по-късно. Всички съвременни хора се приготвят за великото, което иде. Ако малкото момиченце не се занимава с кукли, не им шие дрешки, то се препоръчва зле. Всички намират, че има някаква анормалност в това момиченце. Защо? – Защото зад куклата се крие някаква велика идея. Малкото момиченце има ли някаква идея за мъжа? Не, за него мъжът е витрина, на която то ще си хареса една кукла. Щом си хареса една кукла, то ще каже на баща си: татко, искам да ми купиш една кукла. Бащата го завежда на пазара, влизат в един магазин, и след като гледа тези-онези, големи и малки кукли, най-после то казва: тази кукла ми хареса. Бащата купува куклата, и двамата радостни се връщат дома си. Не е смешно,

когато малкото момиченце иска кукла да играе с нея, но смешно е, ако това момиченце пожелае да се жени, преди да е играло с кукли. Питам: какво означава женитбата? Женитбата означава желание за живот. Който мисли да се жени, той иска да живее. Живееш ли, ти вече си женен. Иначе, искаш ли да се жениш, според съвременните разбирания на хората, това подразбира да се подложиш доброволно да те натоварят, като животно. Натоварен ли си, ти си женен. Хората тепърва трябва да се женят, в правия смисъл на думата. Още с раждането си човек се жени. Ако разбира женитбата в този смисъл, през целия си живот той трябва да търси Онзи, Който му е дал живот. Създаде ли си тази задача, и животът му ще се осмисли, ще стане разбран. Сега хората постоянно спорят, какво нещо е мъжът, и какво – жената. Казвам: мъжът е слънцето, жената е растящото семенце. Когато твоите мисли и чувства се развиват правилно, ти си жена. Ти трябва да се радваш на Божествения Дух, Който те вади от безсмислието на живота, повдига те и ти дава свобода. Радвай се на това, което Бог всеки ден ти дава. И планината дава, но полето дава по-изобилно. Що е планина и що е поле? Планината е сиромашкия, полето е богат човек. В планината има чист въздух, чиста вода, но тя носи и големи опасности. Който не разбира сиромашията, той може да стане крадец, лъжец, да спъне своя живот. Когато някой не разбира сиромашията, той ще бъде в положението на орел, който се издига високо из въздуха, върти се, следи да зърне отдалеч някоя жертва. Види ли някое пиленце на полето, той се спуща, грабва го и го задига във висините. Орелът е учител, който задига пилците от полето и ги занася в горното училище, да се учат. Когато орлите ядат малките пиленца, с това въпросът не се разрешава. Обаче, когато те пренасят своите малки от едно гнездо в друго, работата е другояче поставена. Сега вие сте дошли на планината, но мнозина не знаят, защо са

дошли. Ние сме дошли тук да разберем волята Божия и да я изпълним. Някой се плаши, че като се разболе тук, може да умре. Какво лошо има в това? Ако някой умре тук, поне на високо място ще умре. Да умре някой, това не значи, че той ще изчезне. Всяко правилно преминаване от едно състояние в друго е смърт. Всяко нещо, което се променя и изменя, минава през смъртта. Всяко нещо, което влиза в нова форма, при нови условия, минава през живота. Смъртта освобождава човека от лошите условия; животът дава на човека нови условия, по-добри от старите, за да познае Бога.

Апостол Павел казва: „Тази тайна е голяма, но аз говоря това за Христа и за църквата. Но и вие, всеки един от вас, да любите жена си така, както себе си; а жената да се бои от мъжа си“. (-ст. 32, 33). Под думата „Христос“ се разбира една велика идея, Божественото начало в човека, което спасява, носи светлина. Първо човек се нуждае от светлина в ума, от чистота в сърцето и от благородни пориви и постъпки, за да се налее чиста вода в кратуната. Кой е този в човека, който се бои? – Жената се бои. Кой люби? – Мъжът люби. Самият ти кой си? Ти си роденото дете от този, който люби и от този, който се бои. Детето мисли и чувства. Значи, любовта е проява на бащата, на мъжа. Страхът е проява на майката, на жената. Човек още не е видял своята истинска майка и своя истински баща. Види ли ги, сърцето му ще трепне. Бои се, страхува се само онова, което има в себе си Божествено начало, т.е. благоприятни условия за растене. Страх, който няма в себе си условия за растене, не е страх. То е бягане, упражнение. В страха са вложени три неща: Божествено начало, Божествени условия за растене и възможност слънцето да го огрява, да му влияе. Страхът в човека произлиза от това, да не спре по някакъв начин вътрешният процес на растене. Този страх е потребен като импулс в живота. Ученикът се страхува да не изгуби условията

да разбере урока, който учителят му е преподавал. Страхът поддържа отношенията към Божественото начало. Затова е казано: „Покорявайте се един другиму в страх Божий!“ (-21 ст.). „Жени, покорявайте се на мъжете си, както на Господа; защото мъжът е глава на жената, както Христос е глава на църквата, и Той е спасител на тялото“. (- 22, 23 ст.). За да се разберат тези стихове, вие трябва да се освободите от буквата на нещата. Освободете ума и сърцето си от всички странични, временни разбирания. Ако дъното на една река е кално, тинесто, а вие искате да влезете вътре, да я изучите, водата ще се размъти, и вие нищо няма да разберете.

Затова казвам: не газии река, на която дъното е кално. Влезеш ли в такава река, ще се окаляш, ще размътиш водата и нищо няма да научиш. Какво нещо е жената и какво мъжът, какви са отношенията помежду им, това са ред философски разисквания. Обаче, този социален въпрос и до днес още не е разрешен. Закон е: не газии кална вода, да не се размъти. Жената е вода, която тече. Сега хората искат със закон да направят жената чиста. Ако дъното на реката е кално, жената непременно ще се оцапа. Границите, бреговете на реката представляват мъжа, който здраво прегърнал жена си и казва: тук ще седиш! На друго място, при друг мъж няма да ходиш. За да бъде жената чиста, мъжът трябва да гледа, дъното на реката всякога да е чисто. Задачата на жената е да си направи малък наклон, да има силно течение, за да може да се чисти от утайките на бреговете. Следователно, калта иде от мъжа, от бреговете, които често се ронят. По този начин мъжът изпитва жена си, може ли да чисти калта, която той прави. Ако може да чисти калта, тя е работна, трудолюбива жена. Ако не може да я чисти, тя е мързелива жена, вследствие на което водата ѝ ще бъде мътна, нечиста. И тъй, жената е вода, която всякога трябва да тече, чиста да бъде. Мъжът е граница, брегове. Обаче, това е

материално схващане за мъжа и жената. По-възвишено, духовно сравнение за мъжа и жената са двата образа: слънцето и семенцето, което пониква и расте. В този смисъл, отношението между мъжа и жената представлява отношение между човешката душа и Божествения Дух. Ако си нещастен, в реката си. Ако се страхуваш, семенце на полето си. Днес е сряда, ден, в който не се сяда. Ако човек седи, ако не ходи и не се движи, той ще пострада. Срядата някои я наричат рада, което означава възприемане, работене. Следователно, сряда е ден на мисъл, на работа, на учене. Който не разбира това, за него срядата е ден на почивка. Кога почива човек? – Когато е ходил да воюва. Във вторник човек воюва, а в сряда почива, лекува раните си. Не, това не е сряда. Сряда е ден на учене, на изкачване по високи места, на пиене чиста вода, на ядене чист хляб. Сряда е ден, в който човек се учи, как да се моли, как да постъпва, как да се сприятелява, как да забогатява и т.н. Не знае ли човек тия работи, никаква сряда не съществува за него. Мъдрецът разбира значението на срядата в нейните букви. Буквата „С“, обърната с изпъкналата си част надясно, представлява нож, с който може да се нарани някой. Ако се постави вдлъбнатата част на буквата „С“ нагоре, образува чаша. По написване на буквата „С“, познаваме, какъв е човекът. Когато умът, сърцето и силите в организма на човека действуват хармонично, той пише правилно буквата „С“. Това е физиологически закон. Когато човек е хармоничен, той пише правилно, ходи, движи се красиво. Щом човек е нехармоничен, той има някакво страдание, някаква мъчнотия. Вие живеете в един свят, пълен с блага, и при това голямо изобилие ви мързи да прострете ръката си, да си откъснете един плод. Минавате покрай една круша и казвате: да има някой да ми откъсне един плод. Имате хляб у дома си и казвате: да ще някой да ми донесе парче хляб. Имате дрехи, обувка у дома си и казвате: да дойде някой да ми донесе

обущата да се обуя, да ми помогне да се облека. Какъв е този свят без слуги? Не, слугите са у тебе. Кажи на ръката да се простре, и хлябът ще бъде пред тебе. Кажи на краката да се подвижат, да те заведат до извора. Направи ръката си на чашка и ще се напиеш. Сега, като говоря по този начин, аз раздвижвам калта от дъното на реката. Обаче, едно правило спазвам: мътна, кална вода не обичам да газя! Да се калям, не обичам, нито на вас препоръчвам. Дойдете ли до мътна вода, прескачайте, не я газете. Нагазите ли в такава вода, мъжът на тази жена ще ви бие. Мъжът е голям ревнивец. Като види, че газите във водата, той ще ви хване, ще ви потопа в нея и ще каже: защо петниш жена ми? Затова, видете ли мътна вода, отдалеч още се пригответе да прескачате. Това значи: дойдете ли до положение да направите някоя беля, прескочете я. – Мога ли? – Можете, разбира се. Като прескочите от единия на другия бряг, вие ще минете за герой, че не сте хвърлили око на чуждата жена. С други думи казано: не възприемай мисли, които могат да размътят ума ти. Не възприемай чувства, които могат да размътят сърцето ти. Не възприемай сили, които могат да покварят тялото ти. Дойдете ли до нечисти мисли, чувства и постъпки, прескочете ги. Сега вече идеята за мъжа и жената е ясна. Вие трябва сами да си я сдъвчете. – Какво значи това? – Сдъвчете всичко, което ви е дадено, после ще ви кажа, какво значи дъвченето. – После какво ще правим? – Ще работите. – Ами като свършим работата си? – Като я свършите, ще ви се каже, какво предстои по-нататък. – Ами после? – Вие вървете напред, идете до определеното място, че после ще ви се говори. Питам: какво придобихте, като дойдохте на този планински въздух? Външно, скъсахте обущата си, скъсахте тук-там дрехата си, но все придобихте нещо. На планината човек придобива само чистота. Планината е кредитор, който дава на своите клиенти. Те идват при него със

заявления, с писма и изтеглят известна сума. Дойдете ли на планината, вие трябва да изтеглите нещо от нея. Не изтеглите ли нужното, не сте се ползвали от планината.

Щом сте дошли на планината, ще изтеглите всичко, което ви е определено. И после, като се върнете в света, в полето, там ще обработвате онова, което сте приели. Първо ще изтеглите житото, после парите и всичко това ще впрегнете на работа. Казвам: ако не бяхте дошли на планината, нямаше да научите тези неща, които днес ви говоря. Днес ви казвам една толкова възвишена мисъл, за която хората на миналото са посветили десетки години да я научат. За тази истина Питагор е посветил цели 30 години, за да я научи. За нея той е ходил в Палестина, в Египет, във Вавилон и могъл да разбере само три думи. Той се радвал и на тези три думи от великата истина. Трите думи, които той научил, се заключават в това, че светът е направен от числа. Какво ще разберете от тази Питагорова теория? Тази теория е египетска, защото египтяните минавали на времето си за добри математици. Питагоровата теория може да се изрази още и със следните думи: светът е направен от разумни същества, които мислят правилно. При това, разумното е строго определено, изразено в числа. Искате ли да познаете, да разберете тази разумност, трябва да дойдете в известно отношение с нея. Иначе, числата не могат да се разберат. Достатъчно е човек да разбере вътрешното значение и смисъл на числата от 1-10. Останалите числа са съставени от първите десет. Всяко число представлява едно разумно същество. Девет е също разумно същество, но сбор, общ резултат на всичките числа до него. Който не разбира отношенията на числата, той ще се обърка, ще каже: дълбоки работи са тия неща. Казвам: дълбоките работи са приятни. Небето е дълбоко и неизмеримо. Обаче, в дълбочината човек никога не се дави. В неразбраното се дави човек. Ангелите плуват в

дълбочините на небето и никога не се давят. Правата мисъл е дълбоко място, обаче, в нея човек не се дави. Човек се дави в мътна, в тинеста вода. „Бивайте подражатели на Бога, като чада възлюбени!“ Тази е най-важната мисъл, която трябва да задържите в ума си. В какво трябва да бъдете подражатели? – В любов. Ходете в любов, както Христос ни възлюби и предаде себе си за нас принос и жертва Богу в благовонна миризма.

Апостол Павел казва: „Бивайте подражатели на Бога!“ Как е възможно да подражаваш на нещо, което никога не си виждал? Защото, казано е, че Бога никой никога не е виждал. Тази е права мисъл. „Бивайте подражатели на Бога“ е друга права мисъл. Значи, умният прилага нещата, без да ги разбира. Като ги приложи, тогава ги разбира. Сега, благодарете на Бога за всички добрини, които ви е дал. Благодарете на Бога за хубавите мисли и чувства, за добрите условия. Благодарете на Бога за ума, за сърцето, за силите, които е вложил в тялото ви. Старайте се този ден да бъдете весели и радостни и не мислете само за себе си, но и за другите. Човек трябва да бъде лъч от Божията Любов и винаги да дава нещо от себе си. Той не трябва само да възприема, но каквото възприеме, да го преработи в себе си и да изпрати от своето изобилие на ближните си. Човек трябва да бъде фенер, който изпраща светлина, да осветлява, както своя път, така и пътя на своите ближни. Някои хора светят само за одного, други – за повече, а трети изпращат светлината си навсякъде. Казвате: ние можем ли да направим нещо, можем ли да постигнем нещо? Всеки човек може да направи нещо, да извърши някаква работа. Когато кибритените клечки питат, какво е тяхното предназначение, казвам: вашето предназначение е да горите, да светите, да палите огъня. Всяка клечка пита: аз сама мога ли да свърша някаква работа? – Можеш. – Кога? – Когато ти дойде времето.

В даден случай всеки човек е запалена свещ, която гори, свети, но не гасне. Кибритената клечка се запалва, гори и изгаря, но човек свети, без да гасне. Истински огън, истинска светлина е само тази, която свети, гори, без да изгасва. „И тъй, бивайте подражатели на Бога!“ Подражайте на Бога, без да сте Го видели. И на Мойсея Бог каза, че не може да види лицето Му, но ще види само една малка част от Него. Следователно, подражайте на Бога в Неговите качества. Бог е благоутробен, милостив, съжалява бедните, сирачетата, страдащите и всякога е готов да им помага. Той помага на всички, които Го призовават. „Бивайте подражатели на Бога!“

Беседа, държана от Учителя на 27 юли, 5 ч. с., Рила, Седемте езера

ЦЕННИ МИСЛИ ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ – IV

Три неща дръж постоянно в живота си: мир, който почива в сърцето; светлина, която обитава в ума и радост, която работи в душата.

Когато изгубиш смисъла на живота, търси това, което свети; търси това, което гори; търси това, което не се спира.

Ставай рано, когато сиромашията хлопа.

Лягай рано, когато богатството тръгва.

Яж, когато пресищането си е заминало.

Почивай, когато гладът е дошъл.

Говори, когато те бият.

Мълчи, когато те милват.

Не прави надгробни плочи над погрешките си.

Не връзвай звънци на добродетелите си.

В пукната паница ястие не слагай.

С пробита стомна за вода не ходи.

На кон без гем не се качвай.

В къща без покрив не живеи.

На мокро огнище хляб не печи.

Учи се при този, който носи светлината.

Възпитавай се при този, който носи топлината.

Слушай само този, който всякога помага.

Не се мий на река, която глава няма.

Не се качвай на връх, който ръце няма.

Туй, което не се уморява, живот е.

Добродетелта живее само при това, което никога не потъмнява.

Добродетелта живее само при това, което никога не изгасва.

Добродетелта живее само при това, което всякога се радва.

Само диханието на Единния, Вечен оживотворява всичко.

Беседа, държана от Учителя на 28 юли, 5 ч. с., Рила, Седемте езера

ПРЕВРЪЩАНЕ НА ВЕЛИЧИНИ (ДОБРЕ ДОШЪЛ)

„Добре дошъл“

Първото послание на Йоана, 19. стих: „Знаем, че сме от Бога.“

Размишление върху този стих

Ще прочета 5-та глава от Евангелието на Матей. Вие ще прочетете първите два стиха, другите аз ще прочета. Сега да имаме едно размишление върху прочетеното.

Ще ви дам само едно сравнение. Чели сте блаженствата и не са ги разбрали. Малцина разбират блаженствата.

Ако имаш ключ, с който не може да се отключи, защо ти е? Полезен ли ти е?

Перо, с което не можеш да пишеш, перо ли е?

Мастило, което не се лови на перото, мастило ли е?

Книга, която не се чете, книга ли е?

Крака, които не се мърдат, крака ли са?

Ръце, които не работят, ръце ли са?

Очи, които не гледат, очи ли са?

Уши, които не слушат, уши ли са?

Език, който не говори, език ли е?

И сърце, което не чувства, сърце ли е?

Ум, който не мисли, ум ли е?

Това са зададени въпроси. И казвам, превърнете тези величини, направете ги положителни. Каква беше първата?

Ключ, който отваря, ключ е. Перо, което пише, перо е. Мастило, което се лови на перото, мастило е. Книга, която се чете, книга е. Крака, които се мърдат, крака са. Ръце, които работят, ръце са. Очи, които гледат, очи са. Уши, които слушат, уши са. Език, който говори, език е. Сърце, което чувства, сърце е. Ум, който мисли, ум е. Това е превръщане на величините.

Сега върху блаженствата. Първото блаженство: „Блажени нищите духом, защото тяхно е Царството небесно.“ Ти не може да влезеш в Царството небесно, ако не си нисш. Защо трябва да бъдеш нисш? За да влезеш в Царството небесно. Нисшият духом е условие, за да влезеш в Царството небесно. Ако не си нисш, не можеш да влезеш в Царството небесно.

Сега второто блаженство: „Блажени нажалените, защото те ще се утешат.“ Ти не можеш да се утетиш никога, ако не станеш нажален. Това е условие, за да се утетиш. Нажалението е условие, път, по който трябва да минеш, за да дойдеш до утешението. Като се нажалиш, това е нещо по-високо от утешението. Утешението е качество на ума. Като се утетиш, ще разбереш света другояче.

„Блажени кротките, защото те ще наследят земята.“ Защо трябва да бъдеш кротък? Това е условие, за да станеш наследник. Думите „блажени кротките, защото те ще наследят земята“, това е условие. Ти трябва да станеш кротък, за да наследиш земята. Ако нямаш това оръжие на кротостта, ти като войник не можеш да наследиш земята. Може да ви дам обяснения, но не трябва да мислите. Може ли военният да отиде на бойното поле без оръжие? Неговата пушка, неговият нож, това са условия да отиде на бойното поле и да победи. Без нож, без патрони той не може да победи. Да воюваш, това не значи да убиваш хората. Всеки трябва да воюва, да победи

мъчнотиите. Мъчнотиите, това са враговете. Ти няма да ги убиваш, но ще ги победиш, да ти платят данък. Няма да ги жалиш.

Сега някои хора, преди да са разбрали нещата, говорят за неразбраните работи. Те говорят за любовта, без да знаят какво нещо е любовта. Те говорят за живота, без да знаят какво нещо е животът. В резултат виждаме, че те се намират в противоречие. Те говорят за любовта, без да я разбират. Ако си кротък, ти ще наследиш земята. Положителни трябва да бъдем.

„Блажени, които жадуват и гладуват за правдата, защото те ще се наситят.“ Само когато хората гладуват и жадуват, те ще се наситят. Насищането е хубавото и красивото в живота. Някой казва: „Гладен съм.“ Наяж се тогава. Каква философия има в това? Жаден съм. Напий се. Нищо повече. Ама как да се наям? Щом ме питаш как да се наядеш, аз разбирам, че или очи нямаш, или уши нямаш, или език нямаш, т.е. езикът ти не работи. Щом казваш, че си гладен, наяж се и повече не питай как да се наядеш. Вземете, даже и малките пиленца, като излязат от майка си, като се излюпят, и те даже не питат как трябва да се яде. Но тя клъвне, и те започнат след нея да кълват. Те трябва да научат думата „как“. Не дръж лодката си на сухо, тури я във водата, и тя сама ще си върви. Това значи думата „как“. И когато ти, умният, се качиш на своята лодка, тя сама ще тръгне. Не туриш ли лодката си във водата, не вдигнеш ли своя прът и не държиш ли платното и неговите краища, ти ще седиш на едно място.

„Блажени милостивите, защото те помилвани ще бъдат.“ Милостив трябва да бъдеш, за да бъдеш помилван, за да усетиш какво нещо е помилването, разумното да дойде в тебе, да те помилва. Любовта никога не може да дойде при тебе да те помилва, ако не дойде милосърдието. Ти ще мязаш на сухо дърво, ако не бъдеш милосърден. Любовта не дохожда при тебе и ще си замине. Защо

трябва да дойде любовта? За да бъдеш милосърден. Защо трябва да дойде помилването? За да усетиш любовта в душата си.

„Блажени чистосърдечните, защото те ще видят Бога.“ Ти не можеш да видиш Бога, ако не си чистосърдечен. Ако си чистосърдечен, ще видиш Бога. Като видиш Бога, ще видиш онази вечната красота, която дава радост и мир. Затова трябва да бъдеш чист. Какво ще придобия? Ще видиш Бога. Това е придобивка.

„Блажени миротворците, защото те ще се нарекат синове Божи.“ Защо трябва да бъдеш миротворец? За да се наречеш Син Божи. Да бъдеш миротворец, това не значи, че ще помогнеш на света. Това е посторонна идея. А за да станеш Син Божи. Аз взимам идеята миротворец в друг смисъл. Всеки трябва да бъде миротворец, за да стане Син Божи.

„Блажени гонените заради правдата, защото ще наследят Царството Божие.“ Защо трябва да те гонят? За да ти дадат Царството Божие в наследство. Ако не те гонят, наследство не можеш да имаш. Значи, за да придобиеш каквото и да е наследство от Бога, непременно трябва да те гонят. Не те ли гонят, никакво наследство не можеш да придобиеш. Гоненето е условие.

„Блажени сте, когато ви похулят и върху вас рекат всяка зла реч.“ Защо трябва да ви хулят? За да имате заплата. Сега, за да ви се даде заплата, непременно трябва върху вас да рекат всяка зла реч заради мене. Значи всички тези неща трябва да дойдат, за да се зарадвате и да се веселите. Защото голяма ще бъде вашата заплата на небесата. Това е най-простото изяснение, да мислите. Друго тълкувание не може да се даде. Всяко друго тълкувание ще те смути и най-после ще кажеш: „Не разбирам тази работа.“ За разбирането има един анекдот.

Някой си се разболял и му казали, за да оздравее, не трябва да яде. До едно време човекът не ял, не бил гладен. По едно време

огладнял, казва: „Казаха ми, не трябва да ям, но огладнях.“ Казвам му, яж. „Как да ям?“ Близни хляба. Той го близнал, но гладът не престанал. Казвам му, помилвай го. Помилвал го, но гладът пак не преставал. Седни върху него. Седнал върху него, но гладът пак не преставал. Тури го в торбата си и навсякъде ходи с него. Ходил с него, но гладът пак не преставал. Дохожда друг някой и му казва: „Изяж хляба!“ Нищо повече. „Нахрани се сега.“ Той се нахранил и гладът престанал.

Казвам, по същия начин и вие досега сте гледали хляба, близали сте го, милвали сте го, носили сте го на главата си, но гладът все не е преставал. Но хлябът трябва да се вземе в устата и да се нахрани човек. Възприемането на хляба подразбира възприемане на Божественото учение в душата си. Божественото знание трябва да се възприеме в душата на човека като хляб и вода, ако той иска да престане гладът и жаждата в него. Как ще се възприеме това знание? Ти сам ще се научиш. Като влезе хлябът в тебе, подир него ходи. Не ходи да човъркаш, той сам си върши работата.

Питам тогава, ралото, което не знае да оре, орало ли е? Мотика, която не знае да копае, мотика ли е? Рало, което знае да оре, рало е. Мотика, която знае да копае, мотика е. Умът, който не знае да мисли, ум ли е? Сърце, което не знае да чувства, сърце ли е?

Следователно ралото да оре, мотиката да копае, сърцето да чувства и умът да мисли. Защо трябва да мисли умът? Ти сам ще си дадеш отговор. Ако ралото не оре, хляб няма да има. Ако мотиката не копае лозето, грозде няма да има. Ако сърцето не чувства, хубавото няма да дойде. Защо трябва да страдаш? За да дойде радостта. Защо трябва да мислиш? За да дойде красотата. Защо трябва да живееш? За да дойде любовта. Живей, за да те посети любовта. Мисли, за да те посети красотата. Защо трябва да си красив? За да дойде любовта.

Кога обичат момата? Когато е красива. Като я види момъкът, я обикне. Грозотията не може да се обича. Ти не можеш да обичаш някого, ако той няма красота. Казано е в Писанието: „Възлюбил си човека заради истината.“ Трябва да има нещо у тебе, за да те възлюбят.

За днешния ден ще ви дам следното изречение. Мисъл, която е красива, чувство, което е благородно, и постъпка, която е добра, са приятели добри. Ще превърнете тази мисъл. Разработете това изречение и мислете върху него. От цялата беседа извадете само правилата и работете върху тях. Щом ви се даде нива, не чакайте друг да оре. Ще впрегнете мотиката си, оралото си и на работа. Колкото и да е малко ралото ви, все ще свърши някаква работа. Колкото работа и да свършат ралото и плугът, добре е.

И тъй, приятелят трябва да бъде красив. Приятелят трябва да бъде благороден. Приятелят трябва да бъде добър. Ако приятелят е красив, благороден и добър, той е добре дошъл. Та като ти кажат: „Добре дошъл“ ти трябва да носиш три качества: да бъдеш красив, да бъдеш благороден и да бъдеш добър. Този е приятелят, изпратен от Бога. Значи той е дошъл от Бога.

Сега и аз ви желая и вие да бъдете красиви, да бъдете благородни, да бъдете добри, ако искате да сте добре дошли. Това е моето заключение. Хайде сега да слезем в долния свят. Облаците идват. И те се влюбиха, затова идат.

*Беседа, държана от Учителя на 29 юли, петък, 5:00 ч. с., Рила,
Молитвен връх*

ЦЕННИ МИСЛИ ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ – V

Ходи в светлия път на живота, къде огън гори, къде вода тече, къде въздух лъха, къде трева никне, къде цвете цъфти, къде риба плува, къде птица хвърка, къде човек мисли, къде духът бъдеще чертае и истината цари.

Отваряй очите си, когато добродетелта се усмива.

Слушай, когато истината говори.

Работи, когато духът на мъдростта бъднини чертае.

Път без светлина, къща без врата, река без вода празни работи са.

Светли мисли, чисто сърце, възвишена душа, силен дух приятели за човека са.

Вслушвай се в наставленията на духа си и в упътванията на душата си, за да ти бъде всякога добре.

Беседа, държана от Учителя на 30 юли, 5 ч. с., Рила, Седемте езера

ДВАТА ПЪТЯ

Два пътя има, по които ходят всички живи същества на земята: пътят на хляба и пътят на водата. Първият път се казва глад, вторият се казва жажда. Първият път е пътят на хляба. Вторият път е пътят на водата. Хлябът посещава само гладните, а водата посещава само жадните. Хлябът и водата представляват реалната страна на живота. Следователно, когато животът иска да се прояви, да стане видим, той се проявява като хляб и като вода. Когато животът отива на гости, той се облича в дрехата на любовта, която се казва хляб и вода. Щом гладният види живота, облечен в дрехата на любовта, той съблича тази дреха и се облича в нея. Щом жадният види живота, облечен в дрехата на любовта, той съблича тази дреха и се облича в нея. И тъй, хлябът и водата са реалната страна на проявения живот. Без тях животът не може да се прояви. Другояче казано: без хляб и вода животът не е достъпен за живите същества. Живее само този, при когото хлябът и водата присъствуват. Расте и се развива само този, при когото хлябът и водата присъствуват. Затова, именно, Христос е казал: „Аз съм живият хляб, слезъл от небето, и живата вода, която извира от човешките сърца“. Когато беше разпнат на кръста, Христос каза: „Жаден съм“ – и поиска вода. Той поиска това, чрез което животът се проявява. В един от стиховете на Евангелията е казано: „Там имаше съд сложен, пълен с оцет; и войните напълниха гъба с оцет, обвиха я с исоп и принесоха я на устата Му“. И като прие Исус оцета, рече: „Свърши се!“ – преклони глава, и предаде дух. Защо умре Исус? – Защото не Му дадоха вода. Казвам: добрите мисли и добрите чувства са водата на живота – живата вода. Лошите мисли и лошите чувства представляват оцет, от който всички умират. Който пие този

оцет, той непременно ще умре. Добрите постъпка са хлябът на живота – живият хляб. Лошите постъпки представляват обикновения хляб, от който хората умират. Защо хората умират от този хляб? – Защото този хляб лесно плесенясва. Следователно, не пие ли човек само от живата вода и не яде ли само от живия хляб и него ще сполети това, което сполетя и Христа. И в края на краищата, и той ще каже: свърши се! Росата, която слиза нощ, дъждът, който слиза ден, носят Божиите блага – благата на живота. Всяка добра мисъл и всяко добро чувство и желание са роса, която слиза нощ. Всяка добра постъпка е дъжд, който слиза ден. Ако приемеш росата и дъжда, ти ще бъдеш радостен и весел, като малките тревници сутрин и вечер. Ако приемеш росата и дъжда, ти ще приличаш на отворен цвят, който завързва плод и узрява. Ако не живееш добре, ти си подобен на Пилат, който разпна Исуса; ако не мислиш добре, ти си подобен на един от войните, който изплете трънен венец и го положи на главата Исусова. И най-последно, ако не постъпваш добре, ти си подобен на един от служителите, който даде на Исуса оцет да пие. Когато Божественото в тебе умре, и ти ще умреш. Когато Божественото замине от този свят, и ти ще изчезнеш. Защо разпнаха Исуса? – За да се видят хората, какви са и доколко изпълняват Божия закон. Защо умре Исус? – За да покаже на хората, какъв трябва да бъде истинският човек – човекът на послушанието, който и от смъртта не се бои. В заключение на всичко говорено тази сутрин, ще кажа следните мисли: Където любовта присъствува, страхът остава отвън.

Където е животът, любовта се изявява отвън. Когато човек се облече с дрехата на любовта, с него всичко се свършва: той или се ражда, или умира; или се погребва, или възкръсва; или расте, или изсъхва. Когато човек живее, светлината идва. Когато човек умира, тъмнината идва. Светлината представлява живот, който идва.

Тъмнината представлява живот, който заминава. Добрите мисли, добрите чувства и желания са лъчи на светлината, които носят храна за живота и за душата, която слиза на земята. Добрите постъпки са лъчи, цветове на светлината, които носят живия хляб за душата, за да познае Този, Който я е родил.

Беседа, държана от Учителя на 31 юли, 5 ч. с., Рила, Седемте езера

ОПОРНИ ТОЧКИ НА ЖИВОТА

Днес ще говоря върху опорните точки на живота. Първата опорна точка на живота се намира в краката. Втората опорна точка на живота се намира в главата. Първата точка се нарича добродетел, втората точка се нарича мъдрост. Без добродетел движение не може да съществува. Всяко движение е израз на доброто. Без мъдрост никаква мисъл не може да съществува, никаква уредба не може да се извърши. Помощник на мъдростта е знанието. Главата и краката са граници на живота. С други думи казано: добродетелта и мъдростта са граници на живота, между които той извира, движи се и се развива правилно.

Следователно, погледне ли човек на краката си, той трябва да знае, че те са символ, който всякога му напомня, че трябва да бъде добър, добродетелен. Някой пита: защо ми са краката? – За да можеш да ходиш, да се движиш. Движението е най-голямото добро на земята. Погледне ли човек на главата си, той трябва да знае, че тя е символ, който всякога му напомня, че трябва да бъде разумен, мъдър, да мисли. Мъдростта е най-голямото добро на небето. Мъдър ли е човек, той има най-голямото благо от Бога. Някой пита: защо ми е дадена главата? – За да оправиш всичките си работи. Щом съзнаваш, че имаш глава, която мисли, всичките ти работи ще бъдат оправени. Щом съзнаваш, че работите ти не са оправени и трябва да ги оправиш, това показва, че си забъркал някъде пътя на мисълта си. Когато животът тече правилно между краката и главата, т.е. между добродетелта и мъдростта, всичките работи на човека са оправени. Докато човек ходи, докато се движи, той е здрав и добър. Докато главата на човека стои на раменете му, той е умен, силен и

светлината му винаги изгрява. При това положение, Бог винаги е с човека, и работите му всякога са оправени. Казано е в Писанието: „Глава на Твоето Слово е Истината“. С други думи казано: глава на целокупния живот е Истината. И тъй, докато си в пролетта на живота, ставай и мисли – служи на главата си. В лятото на живота работи и жъни – служи на краката си. В есента на живота събирай плодовете, сей доброто – служи на сърцето си. В зимата на живота почивай и всичко изправяй. Когато Бог създаде слънцето, Той показа, къде трябва да живее главата. Когато създаде земята, Той показа, къде трябва да живеят краката. Следователно, ако главата те боли, ти не си на мястото си. Ако краката те болят, ти пак не си на мястото си. Ако си вълн от слънцето, ще имаш болки на главата. Ако си вълн от земята, ще имаш болки на краката. Болките на краката говорят за мързела, за леността на човека. Болките на главата говорят за недоволството и невежеството на човека. И тъй, искаш ли да се освободиш от противоречията на живота, не живеи в къща, пълна с прах; не ходи по пращен път; не пий мътна вода; не яж плесенясал хляб; не носи скъсани дрехи и не обувай съдрани обувки. Ако ще ходиш, ходи или гол, или облечен. Голия е всякога добре дошъл и за предпочитане пред облечения със скъсани дрехи. Майките посрещат децата си всякога голи. Голотата е израз на чистота. Само чистият може да бъде гол. Облеченият е ангелът на Любовта, който носи голия. Бъди гол, когато идваш при майка си. Бъди облечен, когато отиваш при Бога, или при баща си. На ваш език казано: гол при майка си, облечен при баща си.

Когато искаш да намериш майка си, съблечи се гол. Само гол можеш да намериш майка си – по никой друг начин. Когато искаш да намериш баща си, облечи се. Ако си облечен, само така ще намериш баща си и ще възприемеш от него разумното слово на живота. Днес

научихте една истина, а именно, какво представляват краката и какво – главата. Радвайте се на краката си, радвайте се и на главата си. Радвайте се на доброто, радвайте се и на мъдростта. Защо? – Защото животът се проявява между краката и главата, между добродетелта и мъдростта. Където са добродетелта и мъдростта, там и любовта се проявява.

Беседа, държана от Учителя на 1 август, 5 ч. с., Рила, Седемте езера

ЗАВЪРШЕНИ И НЕЗАВЪРШЕНИ ПРОЦЕСИ

Завършеният процес е Божествен, а незавършеният е човешки процес. За пример, узряването на плода е Божествен процес. Завършеният процес носи в себе си ново начало, както узрелият плод носи в себе си начало на нов живот. Цъфтенето, за пример, е незавършен процес, защото след цъфтенето следва връзване на плод и узряването му. Когато един цвят е цъфнал, в него няма още сладост, няма връзване на плод. В този смисъл, доброто е завършен процес, с ново начало в себе си. Злото пък е незавършен процес, без основа и без начало. Умният, добрият човек знае, защо е създаден светът, защо са създадени небето и земята. Той знае и разбира всичко, което става в тези области. Лошият, глупавият човек не разбира тия неща, и той гледа на тях, като на безсмислени, безпредметни явления. И когато върши зло, той не знае, защо прави това нещо. И тъй, добрите неща на земята имат начало, имат и край. Лошите неща нямат нито начало, нито край. Под думата „начало“ в природата се разбира онзи процес, в който има проявление, т.е. никнене и цъфтене. Завършен процес в природата е онзи, в който има завързване, развиване на сладчина и зреене. Завършеният процес носи живот в себе си. Завършеният процес носи в себе си условия за създаване на нови форми, които самостоятелно, за себе си, могат да се развиват, цъфтят и узряват. Незавършените процеси, обаче, не носят живот в себе си. Раждането е завършен процес, а смъртта – незавършен. Следователно, раждането и смъртта са два процеса, диаметрално противоположни един на друг, вследствие на което и проявите им са различни. Раждането носи радост в себе си, както и всички възможности, необходими за развитието на човешката душа. Смъртта носи в себе си скръб и

страдания. Тя лишава човешката душа от благоприятните условия за нейното развитие. Щом човек се лиши от тези добри условия, от богатата, които Бог му е дал, той неизбежно е изложен на скърби и страдания. Тъй щото, доброто се познава по това, че то не лишава човека от богатата, които са му дадени от Бога, като негово право. Добрите хора дават, а лошите взимат. Те взимат и това, за което нямат никакво право. За пример, те убиват човека, отнемат живота му, за което нямат абсолютно никакво право. Закон е: никой няма право да вземе това, което не е дал. С други думи казано: никой няма право да жъне там, където не е сял. Никой не може да бъде обичан, ако той сам не е обичал. Следователно, да обичаш, това е начало; да те обичат, това е край. Когато обичаш някого, ти си в началото и отиваш към края. Щом престанеш да обичаш, ти си в края. Тогава онзи, когото си обичал, той започва да те обича. Същото нещо, казано в положителен смисъл: който сее, той може да жъне; който не сее, той никога не може да жъне. Някой казва: много неща не разбирам в живота. Неразбирането на нещата в живота се дължи на смесването на завършените и незавършените процеси. Плодът, който е завършен процес, след известно време започва да гние. Гниенето е смесен процес; в него става вътрешна промяна, при която естеството на веществото коренно се изменя. Сладчината в него постепенно се изгубва и в резултат на това се явяват свършено нови материали, нови вещества. Ферментирането е също така смесен процес. Оттук ние вадим следното заключение: когато човек се смущава без някаква дълбока причина, той се кисва, т.е. у него става вече смесен процес – процесът на ферментацията. Тайната на живота се състои в това, да се спре по някакъв начин процеса на ферментацията. Само една сила може да спре ферментацията. Тази сила е Истината. И сега ще знаете: всяко нещо, което не може да спре процеса на ферментацията в

човека, това не е истина. Всяко нещо, което е в сила да спре
ферментацията в човека, е Истината.

*Беседа, държана от Учителя на 2 август, 5 ч. с., Рила, Седемте
езера*

НАЙ-МЪЧНИЯТ ИЗПИТ

Ще прочета 20 гл. от Евангелието на Матей. Ще размишлявате върху 20 ст. от същата глава: „Тогаз пристъпи при Него на Заведеевите синове майка им, та Му се кланяше и искаше нещо от Него“.

Днес ще говоря върху темата „Най-мъчният изпит“, на който хората пропадат, вследствие на което не могат да постигнат желанията си. В една легенда се разправя за най-мъчния изпит на един от великите ученици, който някога е живял на земята. Като изучил всички науки и завършил развитието си, той трябвало да се яви на последния си изпит, да получи зрелостно свидетелство, диплом, какъвто получават и съвременните ученици. За тази цел учителят му го подложил на най-мъчния изпит, като му казал: като обиколиш цялата държава, ще срещнеш една млада мома, най-красивата от всички моми, но облечена в нечисти и скъсани дрехи. Както върви тя, ти ще я сграбчиш и ще я занесеш на ръце до една голяма вана с чиста вода и там ще я съблечеш, ще я сложиш във ваната и сам ще я окъпеш. Веднага след това ще я облечеш с най-хубави и чисти дрехи. Всичко това трябва да направиш спокойно, с любов и разположение, без, обаче, да се съблазниш от нейната красота. Понеже трябва да изпълниш задачата без знанието и желанието на тази мома, тя ще те ругае, ще ти каже най-лоши думи, но ти няма да обръщаш никакво внимание на това, докато не я окъпеш. Няма да се извиняваш, няма да ѝ обясняваш, че това е изпит, даден от учителя ти – изобщо, нищо няма да ѝ говориш. Щом свършиш изпита си, ти си длъжен така да постъпиш с тази мома, така да смекчиш сърцето ѝ, че да я разположиш към себе си, да не

остане никакво огорчение в нея. Както виждате, мъчен изпит имал този ученик. Сега и вие се намирате пред този изпит и казвате: не може ли да стане това по друг начин? – Не може. Този е изпитът, на който трябва да се яви всеки ученик, ако иска да получи диплом за свършване на науките си. И когато някой пита, какво трябва да прави, за да завърши развитието си, казвам: намерете най-красивата мома, но най-нечисто и лошо облечена, и я окъпете. Казвате: коя е тази мома и къде ще я намерим? – Ще я намерите, тя живее навсякъде из света. Като тръгнете, все ще я срещнете. Казвам: колкото по-високо се повдига човек в умствено отношение, толкова по-трудни задачи му предстои да решава. Сам по себе си животът за децата е играчка, за възрастните – занимание, а за светиите – трудна задача, която те трябва да разрешат. В прочетената глава се говори за една майка, която искала нещо от Христа за синовете си. Какво може да иска една майка за синовете си? Тя иска за синовете си това, което иска и за себе си. Тя иска синовете ѝ да заемат висок пост, да станат министри, да получават големи заплати. Не е лошо човек да се качи на някой висок планински връх, но той трябва да знае, че по високите места стават големи бури. Следователно, качи ли се веднъж човек на висок планински връх, той трябва да бъде готов за бурите, които ще го посрещнат там. Някои от вас имахте опитността, да видите, какво нещо е буря в долината, но не сте опитали буря на някой висок връх. Ако бихте попаднали във време на буря на някой планински връх, тогава само щяхте да разберете, какво значи буря на високи планински върхове. Сега аз ще разгледам богатството и сиромашията като символи в живота. Понятията за богатство и сиромашия в ума на съвременните хора са свършено изопачени.

Първоначално богатството и сиромашията с били най-труднопоносимите неща за човешкия дух. Откак светът съществува,

човек е минавал през тези две състояния, за да научи, да разбере техния дълбок смисъл. Според сегашните разбирания на хората, да бъдеш богат, значи да си в положението на натоварен кон, да не знаеш, какво да правиш, как да се избавиш от този товар. Да бъдеш сиромас, това подразбира да станеш толкова лек, че вятърът да си играе с тебе, както с листата на дърветата, да не бъдеш господар на себе си. Било е време, когато на богатството се е гледало като на безчестие и са бягали от него като от чума. Така се бяга днес от сиромашията. Обаче, постепенно богатството се е освобождавало от своето безчестие и днес вече то е облечено в хубави, чисти дрехи, вследствие на което всеки го желае. Коя е причината, където богатството се е избавило от своя позор? – За него се е явил онзи велик ученик, който го е окъпал и облякъл в чисти, красиви дрехи. Първоначално то е било красива мома, облечена в скъсани и нечисти дрехи, за която е трябвало да дойде някой, да я окъпе и преоблече. И действително, явил се този ученик, който окъпал богатството. Днес трябва да се яви друг ученик, да окъпе сиромашията, да я избави от нейния позор. Първият изпит е издържан, богатството е окъпано. Сега остава последният изпит на ученика, да окъпе сиромашията. Казвам: ако на съвременните хора се даде задачата да окъпят сиромашията, те мъчно ще се справят с нея. Досега още не се е намерил способен ученик, който да окъпе сиромашията и да я избави от позора ѝ. За богатството се намери такъв ученик, който го окъпа, вследствие на което днес то придоби чест и слава.

Когато Христос е говорил за нищия духом, Той подразбирал такъв човек, именно, който е готов да окъпе сиромашията и към него апелирал. И от две хиляди години насам Христос призовава поне един от своите ученици, да се яви като кандидат, да окъпе сиромашията. Досега не се е обадил нито един християнин за тази

работа. Това не показва, че никой не желае да се отзове на поканата на Христа, но още никой не се чувства толкова силен, да свърши тази работа. Наистина, трудна задача е тя! И сиромашията е красива мома, като богатството. И тя е облечена в скъсани, нечисти дрехи, но никой не може да я улови. Понеже богатството е натоварен кон, той стои повече на едно място, не бяга, и всеки може да го улови. Богатството върви тежко, едва се движи. Сиромашията, обаче, бяга като луд кон. Учителят казва на ученика си: ще гледаш да хванеш сиромашията, както бяга, и да я потопиш в коритото, да я окъпеш хубаво и после да я облечеш с чисти, хубави дрехи. Да, но как се хваща този луд кон? Той бяга, препуска, надгонва се с вятъра. Следователно, на всички съвременни хора е дадена една от най-трудните задачи, да се справят със сиромашията. Затова, именно, хората се молят на Бога. Какво искат те в молитвите си? От две хиляди години насам хората усилено се молят на Бога да прати някой ангел, да окъпе сиромашията, да се освободят от нея, да не им прави повече пакости. Големи пакости прави сиромашията. Тя прегазва, събаря, руши. Влезе в окото на човека, и той цял ден плаче, търка си очите. Влезе в ръката му във вид на трън, боли го ръката, и той пъшка, охка. Влезе в корема му, и той започва да се превива, да се търкаля. Всички болести се дължат все на сиромашията. Значи, сиромашията е причина за болестите, за нещастията в живота.

Това е вярно, както в буквален, така и в преносен смисъл. Христос казва: „Блажени нищите духом“. Блажен е онзи човек, който е разбрал, какво се крие в сиромашията и е готов да я окъпе. Ценни работи се крият в сиромашията, но само онзи ученик ще ги намери, който може да разреши задачата на сиромашията. Закон е: човек може да има понятие от един плод, само след като го вкуси. Както и да разглежда плода отвън, той не може да има никакво понятие за

неговия вкус, ако не го е опитал. Щом човек го опита, щом го вкуси, плодът ще внесе своята сила в организма му. Силата на плода отвън не може да се познае. В това отношение знанието не е нищо друго, освен плод, който непременно трябва да се опита, да се вкуси. Богатството, сиромашията са също така плодове, които трябва да се опитат, за да се разберат. За пример, вие сте дошли на планината, да се обновите, да придобиете повече сили, здраве, но въпреки това сиромашията навсякъде ви газии. Една от сестрите, както вървяла, сиромашията я последвала и ѝ нанесла 1500 удари, и тя паднала, ударила си главата на един камък. Да ударят 1500 удари на главата ви, и тя да остане здрава, това говори за голямата издръжливост на главата. Пазете се да не ви срещне сиромашията! Срещне ли ви, тя никого не жали. Тя може да удари на човека не само 1500 удара, но и много повече. Хиляди удари може да нанесе на човека, без да го пита, иска ли той, или не иска. Сега се търсят кандидати между вас, да окъпят сиромашията. Това е една от най-красивите, но и от най-трудните задачи. Мнозина се борят за първото място в живота. Лесно е да се даде първото място на човека, лесно е да се сложи той отдясно или отляво, но преди това той трябва да мисли правилно, да намери начин за разрешение задачата на сиромашията. Мислите ли, че е лесна задачата на ангела, който слиза от небето да спаси една грешна душа? Това е една от най-трудните задачи, която се дава на всеки ангел. Защо е най-трудна задача? – Защото грешникът не е нищо друго, освен най-голямата сиромашия, с която и ангелите едва се справят. Първите ангели, които дойдоха на земята да решат тази задача, пропаднаха. Както виждате, и ангелите не можаха да я разрешат. И досега те правят опити, да я разрешат, да издържат най-мъчния си изпит, на който някога са пропаднали. Ще ви дам за

размишление следната мисъл: търси всякога изворите на живота, на светлината, на въздуха и на водата.

Сега, като казвам, че решението на задачата за сиромашията е трудна, имам предвид, че тази задача е равносилна на вдигането на земята. Който може да носи земята на гърба си, той ще реши задачата на сиромашията. Мнозина ще се обезсърчат от това сравнение, но казвам: ако човек не може да носи земята на гърба си, поне едно пясъчно зрънце не може ли да носи? Опитай се да вдигнеш едно пясъчно зрънце. Казвате: какво ще се ползвам, ако вдигна едно пясъчно зрънце? Питам: какво ще изгубиш, ако го вдигнеш? Тъй щото, не казвай, какво ще спечелиш, ако го вдигнеш, но кажи: какво ще спечеля, ако не го вдигна? Значи, всеки човек може да вдигне поне едно пясъчно зрънце, или едно малко камъче. Следователно, както вярвате, че можете да вдигнете пясъчното зрънце или камъчето и го вдигате, така можете да вдигнете и земята. Ако накарате едно същество, милиони пъти по-малко от вас, да вдигне туй камъче, за него то ще представлява същата трудна задача, каквато е за вас вдигането на земята. Това малко същество ще каже: невъзможно ми е да вдигна камъчето. Значи, възможното за човека е невъзможно за малкото същество. Тъй щото, ако не можете да вдигнете земята на гърба си, това показва, че сте слаби. И ако не можете да разрешите задачата за сиромашията, това показва, че още сте слаби, нямате знания. Който е силен, който знае, той ще може да вдигне земята на гърба си. Същевременно той ще може да се справи със сиромашията. Като казвам, че задачата за сиромашията е трудна, това не значи, че няма способни, гениални ученици, които могат да я разрешат. Не, много способни ученици има, много кандидати има, които искат да слязат на земята, да окъпят сиромашията, но не е дошъл още техният ред. Колкото ученици са дохождали досега, всички са пропадали на

този изпит. Преди всичко, никой още не е могъл да хване сиромашията в ръцете си. Как ще я хване? Тя хвърчи, препуска. Тъкмо я хванат за единия край на дрехата ѝ, тя се отскубне; в ръцете им остава само една малка част, едно малко парченце от нейната дреха. И сега всеки човек носи само по едно малко парченце от дрехата на сиромашията, но не и цялата сиромашия. Един ден дойде при мене един от способните ученици и ми каза: Учителю, дай ми една задача, искам да вляза в Школата. Аз му разправих първия изпит на ученика, окъпването на богатството. Той отговори: тази задача и аз мога да реша. Последната задача на ученика, окъпването на сиромашията, не му разправих. Тя е трудна задача, всички кандидати на нея са пропаднали. Не е лесно човек да се справи със сиромашията. Тя разваля всички неща. Тя разваля приятелството, любовта, съгласието между хората. Където влезе тя, все скандали създава. Голяма скандалджийка е сиромашията! Всички скандали в света се дължат на сиромашията. Докато богатството е връзка между хората, любовта горе-долу се държи. Богатата мома донякъде се е облагородила, превъзпитала, изучила. Дойде ли, обаче, сиромашията, тя всичко разваля, прах и пепел вдига наоколо си. Сега всички хора трябва да се молят, да се яви един способен ученик, да окъпе сиромашията, да я облече с чисти, нови дрехи. Само по този начин светът ще се избави от сиромашията, от трудните условия, в които се намира. Досега всички писатели, поети, философи все за сиромашията питат. И в народното събрание създават закони, все за сиромашията разискват. С разни имена са кръстили сиромашията, но още не са я разбрали, както трябва. Тя навсякъде се прокрадва, и само пакости върши. Щом разбере, че някой способен ученик ще държи изпит, тя дойде при него, разбърка ума му, и той осиромашава и пропада. Тя обикаля пак около него и му се смее. Щом види някой богат човек, тя обикаля ден,

два, три около него, разбърка ума му, задига богатството му, оставя го сиромаш, без пет пари в джоба. Види ли някой светия, тя отива при него, разбърка ума му, задига светийството му и го остава в положението на грешник, сиромаш човек. Тя разбърква работите на всички хора, оплита ги в техните предприятия и после казва: тези са способните ученици, които се заемат с разрешаване задачата на сиромашията. Те плачат, страдат, охкат, а тя им се смее. Мнозина си представят сиромашията, като дявол, с опашка и рога. Не, тя е най-красивата мома в света, която се движи с бързината на светлината, като създава на хората най-големите бели. Сиромашията прави най-голямото зло на хората, но и най-голямото добро. Ако бихте се върнали в епохата, когато богатството не беше окъпано, щяхте да видите, какво е било тогавашното положение. Благодарете, че поне богатството е окъпано днес. Вие нямате представа за някогашното положение на света, когато и сиромашията, и богатството не са били окъпани. Сега поне наполовина е подобрено положението на света. Правили ли сте опити да къпете сиромашията? Който веднъж само се е опитал да я окъпе, той непрестанно оплаква дните си. Среждал съм големи герои, мъже и жени, с извадено око, със счупени ръка или крак, поставени в затвор, лишени от свобода, от светлина. И като запитате някого от тези нещастници, защо е пострадал, той ще ви каже: опитах се да се справя със сиромашията, но не успях.

Ще прочета 14 и 15 стихове, 59 гл. от Исаия: „И съдбата отстъпи назад, и правдата стои далеч; защото истината падна на стъгдата, и правотата не може да влезе. Ей, изчезна истината; и който се уклонява от злото, става лов; и виде Господ; и стана Му неудобно, че нямаше правосъдие“. Казано е в тези стихове, че истината ще изчезне. Да, но ще дойде ден, когато и най-нечистата и окъсана мома ще бъде окъпана и преоблечена в чисти, нови дрехи. Кога ще бъде

това? – Когато хората се справят със сиромашията. Справят ли се веднъж със сиромашията, Истината ще възтържествува, и Царството Божие ще дойде на земята. Днес всички хора се стремят към богатата мома: всеки я кани у дома си, всеки иска да се ожени за нея. Навсякъде става спор за нея. Обаче, една е тази богата мома. В коя къща да отиде по-рано? Когато Христос е казал „ако дясното ти око те съблазнява, извади го и го хвърли“, Той подразбирал: ако сиромашията те съблазнява, извади я и я хвърли навън. Това значи: разреши задачата на сиромашията! Хората не разбират този стих и се чудят, как може човек да извади окото си! Те не разбират процеса на ваденето. Силата не е в парите, които са в касата, но в парите, които се вадят от касата, защото те имат обръщение в живота. Силата не е в житото, което остава в хамбара, но в житото, което изваждат от хамбара и го посяват на нивата. Имате ли жито, хвърлете го на нивата! По-добре е хамбарът ви да е празен, отколкото пълен. – Как така? Ако хвърлим житото на нивата, ние гладни ще мрем. Хвърлете житото на разораната нива и не се бойте. Няма да мине дълго време, и хамбарът отново ще се напълни.

Казвам: човек трябва да се научи да отваря сърцето си, а не да го затваря. Да затваряш сърцето си, това не е наука. Обаче, да отваряш сърцето си, това е истинска наука, това е велико изкуство. Днес хората се самозаблуждават, мислят, че като им дадат хиляда лева, или като придобият малко знание, те са забогатели. Така е, но утре още могат да им вземат хилядата лева. Ако пък не знаят, как да употребят знанието си, то ще остане безпредметно. Какво ви ползва това богатство? Ето, говорих ви за завършените и незавършените процеси, за ферментацията в живата природа, дадох ви голямо богатство. Това богатство е цяла мина, която трябва да разработите. Обаче, ако не можете да я разработите, какво ви ползва тя? Или и вие ще кажете,

както казва българинът в такива случаи: богата е тази мина, но дано се намери някой голям капиталист от странство и дойде да я разработи, а на нас да даде някой-друг процент. Ние и на това сме доволни. Казвам: и това е добре, но ето, че капиталистите не идват. Там е всичката трудност. Какво трябва да се прави тогава?

Най-после, като направят един-два опита и не успеят, те казват: няма да я бъде тази работа! Същото става и при заболяването на някой човек. Заболее този човек, викат един лекар, викат втори, трети, десети, всички пипат пулса, потупат го тук-там и казват: няма да го бъде този човек! – Не, ще го бъде! – Защо? – Защото го изваждат вън от хамбара и го хвърлят на разораната нива, отново да поникне. Сега, за изяснение на мисълта си, ще ви разкажа един анекдот. Един беден човек работил известно време при един богат, но последният не му платил, останал да му дължи. Бедният останал непримирен, но понеже бил физически по-слаб от богатия, не могъл да му отмъсти. Колкото пъти го срещал, той все си казвал: чакай, ще намеря аз слабото ти място! Все ще ти отмъстя един ден. Не се минало много време, и богатият заболял. Викал няколко лекари, но не могли да му помогнат, и той умрял. Според тогавашния обичай, умрелият трябвало да преседи една нощ на гроба и на другия ден го погребвали. Сиромасът си казал: ето един случай да си отмъстя. Той взел едно дърво и почнал да налага умрелия. От боя умрелият се съживил и станал от гроба. Десет души лекари го лекували, но най-после го уморили. Бедният го наложил добре и го съживил. Като станал от гроба, богатият повикал бедния човек у дома си и му платил десетократно, като му казал: много благодаря за налагането. Ако не беше ме бил, щяха да ме заровят в земята. Казвам: все трябва да се намери някой, да ви наложи, за да оживеете, да се съживите. Според мене страданието не е нищо друго, освен бой, който ти налага онзи,

на когото дължиш. Щом те бие кредиторът, ти непременно ще оживееш. Тази е добрата страна на страданието, както и на сиромашията. Когато сиромашията е била, той все е оживял. Какво лошо има в това? Който пък имал да плаща на сиромашията и не ѝ платил, той е умрял. Следователно, дължиш ли нещо на сиромашията и не искаш да ѝ платиш, ти непременно ще умреш. Щом ѝ платиш, ти ще оживееш. Тъй щото, имате ли да взимате пари от някого, ако не можете да го биете като жив, бийте го, когато умре. Щом го биете като умрял, той непременно ще оживее. И тъй, едно нещо трябва да имате предвид в живота си: във всеки даден момент да знаете, как да постъпвате и как да се самовъзпитавате.

Беседа, държана от Учителя на 3 август, 5 ч. с., Рила, Седемте езера

С ПРИТЧИ

И говори им Христос много с притчи и казваше: „Ето, излезе сеятелят да сее! И когато сееше, едно падна край пътя; друго падна на каменисти места; трето падна в тръните и четвърто падна на добрата земя, и даваше плод: едно сто, друго шестдесет, а друго тридесет. „

Тази притча може да се разтълкува, да ѝ се дадат някои обяснения. За пример, сеятелят на доброто семе е Син Человечески. Нивата е светът. Добрите семена са синовете на царството. Враждебникът е пътят, каменистата почва и тръните. Жътвата е скончанието на века, а жетварите са ангелите. С тези тълкувания се дава изяснение на всички противоречия, които съществуват в света. Въпреки тези изяснения, мнозина се запитват: защо светът е такъв? Защо не е добър? Питам: какъв трябва да бъде светът? Нека този, който задава въпроса, пръв даде пример, да стане добър. Или, нека той даде план, как трябва светът да се създаде, че да задоволи всички хора. Когато човек си задава този въпрос, без да прави усилия над себе си да се подобри, той сам е на крив път. Питам: какво приложение ще има тълкуванието на горната притча? Често у вас се явяват добри и лоши мисли, но вие не знаете техния произход. Сега, обаче, според даденото тълкувание, вие ще знаете, че всяка добра мисъл иде от сеятеля на доброто семе – от Сина Человечески. Нивата пък сте вие, вашето тяло, вашият ум, вашето сърце, през които минават всички мисли и чувства и се пресяват. Доброто семе са вашите добри желания. Следователно, минат ли през вашия ум и вашето сърце лоши мисли, чувства и желания, ще знаете, че те не са нищо друго, освен плевели, посети от лукавия. Какво трябва да правите с една лоша мисъл? Трябва ли да я изтръгнете като плевел?

Не, оставете я, нека и тя расте, както и добрата мисъл. Не се безпокойте. Нека и двете мисли растат едновременно. За пример, ставате сутрин и наблюдавате, че през ума ви минават две мисли, една добра и една лоша. Оставете и двете мисли да се развиват свободно. Вечерта, преди да си легнете, направете сметка, дайте си отчет, от каква категория са и двете мисли и като си отговорите положително, оставете лошата настрана, а на добрата дайте специални условия да се развива. Тъй щото, не се борете с дявола, но познавайте стоката му и не я купувайте – нищо повече. Когато отидете при някой сараф и му предложите златни и сребърни вещи или монети, той веднага изважда пробния камък и ги опитва, истински ли са или фалшиви. По този начин той разделя едните от другите. И вие трябва да бъдете вещи като сарафа, който веднага отделя чистите звонкови монети от фалшивите. На същото основание, който се занимава с окултните науки, той трябва да има в себе си пробен камък, чрез който да различава качеството на своите мисли, чувства и постъпки. Ако една мисъл е крива, тя нищо не ползва човека. Следователно, у човека има едно вътрешно чувство, посредством което той разграничава добрите мисли и чувства от лошите. Това чувство е врата, през която ангелите и добрите духове влизат, за да помагат на човека. Ето защо, за всяка мисъл и за всяко чувство, каквито да са те, човек трябва да бъде смел и решителен, да не се страхува. Добрата мисъл е добра, и лошата мисъл е лоша, не се съмнявайте в тях. Ако човек работи съзнателно над себе си, той винаги ще има Божието благословение. В края на краищата, добрите духове ще му помогнат, ще го освободят от противоречията, на които той се натъква. И тогава казвам: учен човек е този, който различава добрите мисли и чувства от лошите. Не ги ли различава, той не е учен човек. Учен човек е този, който познава елементите, знае

техните свойства, знае и законите, на които те се подчиняват. За пример, химикът познава свойствата на всички елементи, знае техния характер и условията, при които те се съединяват. Щом знае това, той взема всички предпазителни мерки, да не стават експлозии при работата с този или с онзи елемент. На същото основание и окултният ученик знае, че в естеството на човека има много елементи, с най-разнообразни свойства, които той трябва да изучава. Знае ли свойствата им, той ще вземе всички мерки, за да става съединяването правилно. Знае ли човек естеството на своя характер, на елементите, които влизат в него, той от нищо няма да се безпокои. Големите безпокойства и грижи на съвременните хора нищо не допринасят. Те са празни работи, които отнемат само силите им. Мнозина плачат, охкат, като мислят, че с това ще омилостивят Бога, ще Го заставят да се смили над техните страдания. Бог може да се смили, но само над тия хора, които са готови да работят, да различават, да учат и прилагат Неговите закони. Учителят никога не може да бъде снизходителен към мързеливия ученик. Нито грешникът може да има любовта на Бога. Ако една майка има два сина, единият способен и добър, а другият мързелив и лъжлив, каквото да казвате, тя не може да обича и двамата еднакво. Като погледне втория, макар и да има една малка надежда той да се изправи, ще си каже: от този син нищо не може да стане. И наистина, в реда на нещата е да не се обича лошото. Казвате: нали хората трябва да се обичат? Обичат се само онези хора, които имат желание да се изправят. На лошите, на мързеливите не трябва да се прави зло, но те не могат да бъдат обичани, както добрите и способните. Казвам: не прави зло никому. Не насърчавай престъпника. Не освобождавай лошия. Не развързвай вързания вълк. Не връзвай праведния, и не развързвай грешния. Кой трябва да се развързва? – Праведния

развързвай. – Кой трябва да се връзва? – Грешния връзвай. Не е достатъчно само да вържеш грешния, но отгоре на това сложи му хомот, вземи остен и го впрегни цял ден да оре. И тъй, в човека живеят две същества – едното способно и добро, а другото мързеливо и лъжливо. И той някога отива на страната на едното, някога на страната на другото. Обаче, той трябва разумно да се справи с тях и да даде надмощие на доброто в себе си. Някога човек се солидаризира с мързеливото същество и, като простите хора, казва: защо ли трябва да уча, да си напругам главата? Поп няма да ставам, я! Слуша ли доброто същество, той ще дойде до ред постижения, към които се стреми.

Сега, като четете 13 гл. от Матей, вие ще се натъкнете на много окултни положения. В притчата за сеятеля се изнасят добрите и лошите условия, при които попаднали житните семена. Тръните и каменистата почва, за пример, говорят за злото в света, а добрата почва – за доброто. От какво произтича злото? Злото се дължи на изобилието. Където има изобилие, там има зло. Кой може да краде сиромаша? Сиромаша никой не може да краде. Само богатия крадат. Където има богатство, там има кражби. Лъжата пък придружава сиромашията. Следователно, ако си сиромаш, ще те лъжат. Някой път човек сам се лъже. Той се самоизлъгва по два начина. Някога, без да работи, казва: все ще излезе нещо от мене . насърчава се. Някога пък работи, но си казва: нищо няма да излезе от мене. И в двата случая той се лъже. Друг казва: то се вижда, че ще се мре, поне да се понаям малко. После казва: толкова пъти съм казвал, че ще се мре, но все още не умирам. Който казва, че няма да мре, умира. Някой казва, че щял да живее двеста години, но виждаш, че след две години този човек умира. Значи, всяка година от неговия живот е равна на сто години. Значи, за да се дойде до постиженията на душата, между добрите хора трябва да се образува връзка, да се създадат отношения.

Забелязано е при това, че някои хора обичат да дружат с богати, други – с учени, трети – с добри, свети хора. Младите момци пък обичат да дружат с млади моми; младите моми обичат да дружат с млади момци. Рядко ще срещнете млад момък или млада мома да дружи с някой стар, хилав, болнав човек. Коя е причината, където хората заболяват? Причината на болестите се крие в човешките отрицателни мисли, чувства и желания. Каквито са мислите и желанията на човека, такова става и тялото му. Ако здравият човек измени пътя на своите прави мисли и чувства, с това той коренно ще измени своя организъм, и в края на краищата, ще заболее. И обратно: ако човек измени пътя на своите криви мисли и чувства и влезе в правия път на живота, той ще подобри състоянието на своя организъм. Ние живеем в свят на промени.

В Писанието е казано, че само Бог не се мени, а всичко друго е подложено на постоянни промени.

Щом знаете, че живеете в свят на промени, трябва ли да се смущавате? Кое е по-добро: да се изменя светът, или да не се изменя? Какво лошо има в това, ако вашият слуга, който до вчера ви обираше, днес се измени, обърне се към Бога и престане да ви обира? Всяка промяна в завършения процес е на място; всяка промяна в незавършения или в смесения процес не е на мястото си. Ако слугата ви влезе във вашия хамбар, извади оттам житото и го хвърли на нивата, ще го обвините ли за постъпката му? – Няма да го обвините. Промяната, която става с житото, е на мястото си. Обаче, ако той разрови едва що посаденото жито на нивата и го остави на произвола на съдбата, вие ще го обвините за постъпката му. Тази промяна на житото не е на мястото си. Следователно, само онези промени имат смисъл, които допринасят нещо за благото на човешката душа. Има ред страдания и несгоди в живота, които са резултат на миналото и

могат да ползват човека, ако той знае причините им. Представете си, че преди 20 години вие сте направили едно слабо въже и сте го продали някому за здраво, доброкачествено. Случва се, че по някакъв начин, вие падате в един кладенец и трябва да ви извадят вън от кладенеца, именно, с това въже. Връзват ви за въжето, започват да ви теглят навън, но като слабо, въжето се скъсва, и вие отново падате в кладенеца. Казвате: тъй ли трябваше да стане с мене? Кой направил такова слабо въже? Сърдите се, роптаете, без да знаете, че причината за това сте вие сам. Вие направихте това слабо въже и го продадохте за здраво, но сам опитахте неговата сила. Въжето представлява човешките мисли, чувства и постъпки. Ако имате устойчиви мисли, чувства и постъпки, т.е. ако въжето, което сте изплели от вашите мисли, чувства и постъпки е устойчиво, всеки ще може да ви извади с него от кладенеца. Обаче, ако въжето ви не е устойчиво, никой в света не може да ви помогне, никой не може да ви извади от кладенеца. Това е един от великите закони в света. И сега, когато хората казват, че Бог ще оправи света по някакъв начин, те са прави. Бог ще оправи света по някакъв начин, но не както те мислят. Има други разпореждания за оправянето на света, различни от тия, които хората предполагат. Методите на хората са едни, методите на Бога са други, съвършено различни от техните. Влезете в някакво общество, слушате, че там се говори за любов, за свобода, за равенство, виждате методите им, но резултатите не ви харесват. Отивате в друго общество, пак върху същите теми разискват, прилагат ред методи, но и техните резултати не харесват. Когато някой човек държи в ръцете си благата на много хора, а за себе си отделя най-хубавото, постъпва ли право? Казвате: този човек не постъпва право. – Ама той говори хубаво. – Нищо от това. Както говори, така трябва и да постъпва. Човек трябва да бъде справедлив. Мнозина виждат, когато другите

постъпват несправедливо, но не виждат себе си, когато те постъпват несправедливо, правят се, че не виждат. Много неща има още да ви кажа, но нито ще ги разберете, нито ще ги приложите. Защо? – Защото съвременните хора още са крайно користолюбиви и жестоки. Обаче, те трябва да знаят, че с жестокост и користолюбие не може да се припари в Царството Божие. Казвате: велик е Бог, велико е Неговото Слово! Велико е Словото Божие, но то иска изпълнение, то иска чистота.

Забележете, днес рядко ще срещнете човек, който, като види двама млади, мома и момък, да не предаде изопачен характер на техните отношения. Това са плевели, от които човек трябва да се освободи. Имате неразположение към някого, трябва да обосновете, има ли причини за това, или няма. Не обосновете ли вашето неразположение, няма да мине дълго време, и това неразположение ще дойде върху вас. Безпощаден е законът за възмездието. Смейте ли се над погрешките на хората, и вие ще изпаднете в тяхното положение. Всеки човек е поставен в положение да греши. Какво печели човек, ако осъжда този-онзи, че не живеят по Бога? Нищо не печели. По-добре е човек да мълчи, да остави всеки сам да се изправи. Всеки сам ще понесе последствията на своите постъпки. Ти гледай, как бият човека за неговите грешки и се поучавай – нищо не му говори. Когато виждам, че някой страда, аз търся причините за страданията му и се уча. Съвременните хора се радват, когато печелят, а скърбят, когато губят. Виждам, някой спечелил 20 000 лева, скача, радва се.

Казвам: не се радвай за тези пари, защото утре може да ги изгубиш, и тогава ще скърбиш. Щом си спечелил 20 000 лева, благодари на Бога, че ще можеш да си послужиш с тях. Ако ги изгубиш, не скърби, всъщност ти нищо не си изгубил. Ако

едновременно печелиш и губиш, загубата не е много голяма, тя е временна. Нали знаете, че сиромашията често спасява живота на хората, а богатството го погубва. Ако човек е богат, всеки може да го убие, да вземе богатството му. Какво ще вземат на сиромаша? Кой как го види, ще каже: оставете този човек! Той няма пет пари в джоба си. Угоената овца всеки може да заколи, но хилавата, мършавата отделят настрана. Казвам: ако всички тия сравнения, изводи в притчите не се приложат в живота, те остават безпредметни. Всеки човек трябва да се познава, както земеделецът познава нивите си, лозарят – лозята си и градинарят – градините си. Земеделецът трябва да познава нивите си, дали са слаби или силни, кои места трябва да наторява и кои не трябва. Лозарят трябва да познава, коя пръчка какво грозде дава, за да знае, как да ги реже, как да ги наглежда. Градинарят трябва да знае, къде какви цветя да сее, как да ги сее и т.н. Ако земеделецът, лозарят и градинарят не знаят условията, при които работят, както и качествата на своите произведения, те нищо няма да изкарат. Те трябва да знаят, какви постижения ще имат от своята работа. На същото основание и човек трябва да познава себе си, да знае, какво може да излезе от него. Не е достатъчно да бъдете привидно добри, но вашето добро трябва да има приложение. Доброто е сила, с която човек може да постигне нещо. Доброто е истинско богатство, с което човек може да разполага. Мъдростта е истинско богатство на ума, с което човек може да разполага. Ако с доброто, с мъдростта, с любовта, които човек има, не може в даден случай да разполага, те не са никакво добро, никаква мъдрост, никаква любов. Всяко богатство, което имате, трябва на време да се приложи. Един българин тръгнал за Солун. По пътя той срещнал един циганин, който му дал да му носи един тъпан. Известно време вървели заедно. Циганинът се отбил някъде по работа, а българинът продължил да върви бавно. Вечерта

българинът се изгубил из гората и понеже бил страхлив, потърсил място да пренощува. Наближил до една воденица, влязъл вътре и се качил на едно високо място. По едно време видял, че една мечка влязла във воденицата да си търси храна. Той се уплашил много и за кураж започнал силно да бие тъпана. Какво се оказало? Мечката била дресирана. И тя по някакъв начин се откъснала от въжето на своя господар и избягала в гората. Като чула тъпана, мечката започнала да играе. Той бил тъпана, а тя играла, докато се развила нова комедия във воденицата. Покрай воденицата минавал камилар с камили, натоварени с грънци. Той също така пътувал за Солун. Като чул отдалеч тъпана, камиларят пожелал да види, какво става във воденицата. Отворил вратата на воденицата и надзърнал, но мечката се уплашила и хукнала да бяга. Като я видели камилите, и те се уплашили, почнали да бягат и изпочупили много грънци. Камиларят хванал тъпанджията и му казал: сега ще те водя в Солун, ще те дам под съд. Ти стана причина да се уплашат камилите ми и да счупят грънците. Пристигнали в Солун. Явили се в съда, и съдията извикал тъпанджията да даде своите обяснения, как е станал причина да се счупят грънците на камиляря. Тъпанджията казал: аз съм готов да заплащам грънците на камиляря, но нека той ми доведе мечката. С тази мечка аз се прехранвах, а той стана причина тя да избяга в гората. Съдията намерил исканията на мечкаря основателни и казал на камиляря: първо доведете мечката му, а после той ще ви плати счупените грънци. Казвам: умение се иска, за да приложи човек навреме даденото му богатство. Питам: какво е спечелил този българин с биенето на тъпана? Той нищо не е спечелил, но в случая вие имате възможност да чуете нещо ново, от което аз вадя следния извод: всеки човек има по един тъпан и по една мечка, която разиграва без да иска. Вие трябва да знаете, че живеете в един

разумен свят, между разумни същества, които ви помагат дотолкова, доколкото вие сте готови да учите. Тези разумни същества нямат свободно време да се занимават с вашите грешки и престъпления. Като минат покрай вас, тези напреднали същества ще се спрат само за момент, ще ви кажат една дума и ще си заминат. Ако сте паднали, те няма да ви убеждават да станете, да си изтърсите праха, нито пък ще ви утешават, но ще кажат: стани и върви! – и ще си заминат. Ако ги послушате, ще видите, че в думите им има сила, мощ. Думите им са мощни, като кесията на някой американски милионер, който я подхвърля само и заминава. Който е умен, ще вземе кесията и ще я използва. Глупавият, обаче, ще спре да пита, колко има в кесията, кой я подхвърлил, как се казва и т.н. Възвишените същества не обичат да знаят имената им.

Сега, като се качвате и слизате всеки ден по върховете, вие трябва да възприемате по една нова мисъл, върху която да работите през деня. За пример, вземете мисълта: слабите трябва да се насърчават. Това е в реда на нещата. Питам: ако силните се насърчават, на място ли е това? Същият закон се отнася и до самия човек: слабия в себе си насърчавай, а силния – възпитавай. Едно нещо трябва да имате предвид: щом сте дошли в планината, вие трябва да пазите абсолютна чистота. Ако не пазите правилата на чистотата, ще ви бият на общо основание. Дойдете ли на планината, не мислете, че можете да живеете, както искате. Не, вие трябва напълно да се съобразявате с условията на планината. Където мръднете, каквото направите, считайте, че много очи ви следят, наблюдават и преценяват. И сами да сте, знайте, че около вас има много същества, които виждат всичко. Не се ли съобразявате с правилата, които планината налага, вие ще се подадете на влиянието на лукавия. Той ще ви каже: няма защо да се безпокоиш, планината е широка, навред

могат да се хвърлят боклуците. Не бъдете толкова глупав, да разпилявате силите си напразно. Толкова хора има тук, други нека чистят. Вие си почивайте. Наистина, никой не е задължен да чисти. Тук всичко се върши доброволно, по любов. Никой никого не може да съди, защото няма закон за съдене. Като говоря, че трябва да се пази чистота, това се налага от хигиената. Важно е, че всички имате добро желание, правите усилия, да пазите чистота. Усилията ви са големи, но методите ви не са практични. За пример, някой се окаля и бърза да се опере, да изчисти калта. Този метод не е практичен. Оставете калта да изсъхне и после я чистете. Речете ли да перете калното място с вода, ще станат петна наоколо. А тъй, като изсъхне калта, изтъркайте я и ще видите, че нищо няма да остане от нея. Следователно, направиш ли една погрешка, не бързай да я измиеш. Остави я ден, два да изсъхне и после внимателно я изтъркай между пръстите си. По този начин тя по-лесно ще се изчисти, отколкото да я переш с вода. Като я переш с вода, ще си създадеш по-голяма беля. Един познат ми разправяше една своя опитност със счупването на две чаши. Той отишъл някъде на гости и, по невнимание, счупил една хубава чаша на домакините. Те не забелязали това нещо. Той взел счупената чаша и отишъл на пазара да купи друга. Намерил съща като счупената, купил я и я занесъл на познатите си. Без да им каже нещо, той сложил чашата на мястото ѝ. След време той отишъл другаде на гости и така се случило, че и там счупил една чаша. Домакините не видели това, и той премълчал. На другия ден купил по-хубава чаша от счупената и като я занесъл, казал: нося ви тази чаша вместо другата, която вчера счупих. Едва сега те разбрали за пакостта, която той направил и започнали да го разпитват: как я счупи? Защо не беше внимателен? Ние не обичаме да ни чупят чашите и т.н. Започнали се ред коментарии и разисквания, които го довели до чудо, не знаей,

какви обяснения да даде. В първия случай той не казал нищо и нямало никакви коментarii. Във втория случай той казал, че направил една пакост и станали ред коментarii. Казвам: в първия случай той изправил погрешката си с изтъркване на калта между пръстите си, без да го знае някой. Във втория случай той съобщил и на други хора, поискал вода да изпере калта, но с това предизвикал ред коментarii. И в двата случая е важно следното: човек трябва да бъде внимателен, да не чупи чашите. Ще ви задам друг въпрос: какво трябва да прави богатият, който отива на небето, а в това време дойде някой да го обере? Този човек умира, т.е. викат го на небето. Трябвали той да спре, да гледа, кой го обира и защо го обира? Не е ли по-добре да каже: не ме интересува, кой ме обира. Кой каквото ще да прави, това е негова работа. За мене е важно, че ме викат от небето, и аз трябва да се приготвя. Сега ние навлязохме в една област, която наричам „област на хирургическите операции“. В тази област едни рани се оперират, а други се човъркат. Тъкмо някоя стара рана е заздравяла, но дойде един и по невнимание, започва да я човърка. Казвам: може и без тази хирургическа операция. Обаче, дойде ли до операция, по-добре е човек сам на себе си да бъде хирург, отколкото други да го оперират. Защо? – Защото, прави ли човек сам операцията си, той ще бъде много внимателен. Чуждият, който иде отвън да прави операцията, не може да бъде толкова внимателен. Той взима ножа, забива го и не пита. Който сам изправя погрешките си, той е внимателен към себе си. При това, всеки човек сам може да изправи погрешките си. Казано е в Деянията на апостолите, че някои скитници Юдеи заклинатели, почнали да произнасят името на Господа Исуса над тези, които имали зли духове и казвали: „Заклеваме ви в Исуса, когото Павел проповядва“. И отговори лукавият дух и рече: „Исуса познавам, и Павла зная, но вие кои сте?“

И скочи над тях и ги наби. Какво показва това? Човек не може да си служи с една сила, с която не се е свързал, не се е обединил. Ако не сте едно с Христа, Неговата сила не може да работи във вас. Затова, именно, Христос казва: „Ако с Духа Божи изпъждам духовете, настанало е върху вас Царството Божие“.

Следователно, всяка погрешка трябва да се изправи разумно. Животът съдействува за изправяне на погрешките. Вземете пример от сарафина. Като му донесат някакви монети, той веднага ги разграничава, слага истинските на една страна, фалшивите – на друга, и така ги изучава. По същия начин трябва да постъпва и всеки човек. Той трябва да слага добрите мисли, чувства и постъпки на една страна, а лошите на друга страна и да ги изучава. Прави ли така, ще дойде ден, когато ще знае от кой род са неговите мисли, чувства и действия. Щом ги разграничава, с това заедно ще бъдат изключени и неговите грешки и заблуждения. Така ще различава той, кои мисли, чувства и постъпки са от Бога, кои от човека и кои от лукавия. Аз говоря по този въпрос, защото човек прилича на нива, която трябва да се плев, разорава, обработва, за да могат способностите и дарбите, които има в себе си по-добре да растат и да се развиват. Друга притча им каза: „Подобно е Царството небесно на квас, който, като го взе жена, скри го в три мери брашно, докле вкисна всичкото“. Ако преведете тази притча, вие ще си обясните много важни закони. Трябва да знаете, какво представляват кваса, брашното, а същевременно трябва да знаете, как да ги пригответе, за да подквасите хляба. Щом искате да подквасите тестото, вие трябва да знаете всички правила на подквасването. Подквасеното тесто се пази при известна топлина, за която цел внимателно се завива. Като го печете пък, трябва да разбирате силата на огъня: нито да го прегорите, нито да го не допечете. Работите ли над себе си, вие трябва

да имате тези дълбоки знания и да ги прилагате. Ако вашето естество е съгласно с Божиите закони, ще имате успех в работата си. Не работите ли по този начин, никакъв успех няма да имате. Никога човек не трябва да се обленява, ако иска успехът му да бъде непреривен. Всеки ден той трябва да допринася към работата си по нещо ново. Всичко старо да се слага настрана, а новото да се разработва. Миналите погрешки да се слагат настрана, и да се спирате върху всичко онова, което е добро и красиво. Оцапа ли се човек, да върви напред, да бъде внимателен, втори път да не се цапа. Той трябва да гледа на доброто семе, което е вложено в душата му. Когато доброто семе се разработва, то ще даде плод: едно сто, друго шестдесет, а друго тридесет. Казвам: искате ли да устроите живота си по новия начин, вие трябва да се освободите от всички излишни неща, които ви смущават. Излишните неща са плевелите. Те неизбежно ще дойдат, никой не може да се избави от тях. Когато в сърцето на човека влезе едно смущение, и светия да е, и адепт да е, той все ще се безпокои. Не е лесно човек да се освободи от смущенията, които идат, но той трябва да бъде буден, да се контролира. Големи изпитания има светията. Представете си един крайно беден човек, с един лев в джоба си, само за парче за хляб. Обаче, мине покрай него някой, вземе последния му лев, и той остава гладен. Какво е положението на този човек? Все ще му трепне сърцето, макар че богатството му е само един лев. Такова е често положението и на светията. Стои той замислен, решава някаква задача, и току изведнъж, дойде дяволът, задигне всичкото му богатство и избягва. Светията се хваща за главата, чуди се, какво да прави. Пострада малко, поскърби, и най-после се примири, като казва: Бог ми даде един добър урок, да не се забравям. Сега отново трябва да работя цели 20 години, да придобия загубеното. Направих една малка

погрешка, но дяволът ми задигна всичко. Само по този начин светията придобива известни опитности. Един търговец имал една дресирана маймуна, която пазила касата с парите му. Той често се хвалил на другарите си с нея, като казвал: никой не може да вземе парите ми, докато маймуната ги пази. Един негов приятел решил да изпита маймуната, доколко ще устои на дадената ѝ задача. В отсъствие на приятеля си, той отишъл в дома му, влязъл в стаята, където била касата, и започнал да се преструва, че спи. Като видяла това, маймуната започнала да му подражава, да заспива, и в това време той взел пари от касата и си отишъл. Вечерта, като се върнал търговецът у дома си, той забелязал, че липсват пари от касата, за което хубаво набил маймуната, да помни задълженията си. Оттам насетне, колкото пъти дохождал приятеля му и се преструвал на заспал, маймуната не подражавала. Втори път тя не направила същата грешка. Невъзможно е човек да повтори два пъти една и съща погрешка. Обаче, дяволът е хитър. Искан ли да изкуси човека, той ще намери хиляди начини да го подхлъзне. И тъй, лагерът ви трябва да бъде чист. Вие трябва да бъдете чисти. Мислите, чувствата и постъпките ви трябва да бъдат сортирани. Като се върнете в София, трябва да сте израсли четири сантиметра на височина. Това е една притча. Ще определите, какво значи да станете четири сантиметра по-високи. Казвате: младите лесно растат, но старите какво да правят? – Има начин за израстване и на старите, но те сами трябва да го намерят. Старите ще кажат: за нас не е толкова важно да растем на височина, но как да се справим с мъчнотиите и страданията си? И за това има начин. Той е следният: стремете се поне един час през деня да гледате на хората, като че вие сте в тях; техните страдания и радости да бъдат ваши. Постигнете ли това, вие ще изпитате голяма приятност, ще забравите себе си, ще забравите вашите страдания и

ще се слее с общото, с цялото битие. По този начин вие ще се освободите от излишни мъчнотии и страдания. Когато човек си създава излишни страдания, той прилича на малкото дете, което, като види, че някой голям човек вади вода от кладенеца с кофа, приближава се при него и му казва: чичо, дай и на мене да извадя вода. Може ли това дете да извади вода от кладенеца? – Не може. То ще си създаде само излишни страдания. Казвам: не поверявай другиму ръчката, с която вадиш вода. Не давай другиму кофата, с която си започнал да вадиш вода. Спуснал ли си веднъж кофата, не я давай другиму, докато ти не извадиш вода с нея. Като свършиш работата си, дай кофата на други да вадят вода. Не давай на други да ти направят това, което ти сам можеш да си направиш. Обаче, ако не можеш нещо да направиш, нека други го направят заради тебе. Докато можеш да направиш нещо, не се лишавай от известна опитност. Сам изтегли кофата, която си спуснал в кладенеца. На път с един крак не тръгвай. На нива с една ръка не отивай. При Бога с едно око не ходи. Казвате: нали е писано в Евангелието, че ако дясното око те съблазнява, да го извадиш. Казвам: окото, което съблазнява човека, е око на дявола. В такъв случай, аз бих казал: извади окото на дявола, което те съблазнява и го хвърли; по-добре е да влезеш с едно око в Царството Божие, отколкото да имаш едно дяволско око. Тъй щото, едното око на човека е Божествено, а другото е дяволско. Питам: по какво се познава дяволското око? Дяволското око е всякога недовошно. Сипват някому в чинията ядене. Той погледне в чинията си и казва: малко ми е. Сипват му втора лъжица. Казвам: първата лъжица струва повече от втората. Втората лъжица е окото на дявола. Колкото са ти сипали първия път, вземи чинията си и благодари. Това е Божественото око, което всякога е доволно. Сипят ли ти втори път, може да го изядеш, а може и да не го изядеш. Първото, което са ти

сипали, е най-сладко. Когато сипват много в чинията, много сте платили; когато сипват малко, малко сте платили. Едно е важно: колкото и да ви сипват, да бъдете благодарни.

Беседа, държана от Учителя на 4 август, 5 ч. с., Рила, Седемте езера

ЩЕ И НЕ ЩЕ

Ще прочета 16 гл. от Евангелието на Иоана. Размишление върху 21 ст. от прочетената глава: „Жена кога ражда, на скръб е, защото е дошъл часът ѝ; а кога роди дете, не помни вече тъгата си, поради радостта, че се е родил човек на света“.

Едно правило в живота гласи: стой на краката си; работи с ръцете си; гледай с очите си; слушай с ушите си; говори с езика си; мисли с ума си; чувствуй със сърцето си; служи с духа си! Ще приведа един окултен разказ. В древността някой си купил един хубав, скъп юлар и тръгнал по света да търси кон, също тъй хубав, на който да сложи юлара. Годици наред той търсил коня, но не могъл да го намери. Обаче, един ден разбойници го хванали в гората, и му вързали ръцете с юлара, който купил за коня. Той се обръщал ту към съдбата, ту към разбойниците и ги запитвал, защо го вързали с юлара. – Вързахме те, защото още не си намерил коня. Казвам: когато човек не си служи с ума си, винаги ще го връзват с юлара, който носи за коня си. Така, именно, човек прави ред погрешки и страда, но не може да си обясни, защо страда. Вървиш по пътя, захласнеш се някъде, търколиш се на земята, удариш ръката си, а после питаш: защо паднах? Ти падна, защото изгуби равновесие. Изгубването на равновесие в планината има своите дълбоки причини. Като не можеш да си дадеш отчет, защо си паднал, ти казваш: спънах се в един камък и паднах. Не е така, не е тази причина за падането. Ти можа и на полето да паднеш, както и на планината, без да се спънеш в някой камък. На равни места хората не падат ли? И на равни места падат. При това, всички хора падат. Съдиите, например, не падат ли? – Падат. – Учените, философите, поетите, музикантите не падат ли? – И те падат.

Следователно, който не може да се качва по планините и не може добре да ходи по тях, той и на равните места не може да върви добре и ще пада. Обаче, онзи, който има здрави крака за планините, той и на равните места ще върви добре, без да пада. Значи, планината е пробен камък за човека. Сега, като гледате мъглите пред вас, вие си казвате: защо дойдоха тези мъгли, да ни попречат да видим изгряването на слънцето? Колко пъти досега сте виждали изгрева на слънцето! Ако е въпрос за виждане, питам: какво трябва да виждаш? Кое е за предпочитане да виждаш: това, което се гради, или това, което се разрушава? Да слушаш онзи, който плаче и окайва съдбата си, или да слушаш онзи, който разказва за своето щастие? Да виждаш младата булка, която извеждат от къщи, или да виждаш стария, когото носят на гробищата да погребват? Да ти дадат хляб, или да ти вземат хляба?

Като отговор на тези мисли, ще дам следните окултни правила. Радвай се, когато ти вземат мухлясалия хляб. Скърби, когато ти вземат укрухите. Ако имаш право за нещо да скърбиш, то е за укрухите, за малките трошици. Не скърби, че са ти взели цялата кутия с кибрит, но скърби, когато ти вземат последната клечка кибрит.

И тъй, жена кога ражда, на скръб е. Защо скърби? – Защото не знае, какво ще роди. Щом роди и види, че човек се родил, тя се радва. Човек скърби за това, което не знае, а се радва за това, което знае. Някой казва: защо скърби жената? – Защото не знае, какво ще роди. Ако роди нещо умряло, няма ли да скърби? – Ще скърби, разбира се. Колко деца се раждат умрели! Каква радост може да причини умрялото дете? Обаче, роди ли се живо дете, всички се радват. Значи, живото дете е разумното в човека. С други думи казано: човек се радва за разумното, което се ражда от него. Ако бихте могли да

преведете правилото, което ви дадох в началото на тази беседа, щяхте да се доберете до ред основни положения в живота. За пример, какво значи правилото: „стой на краката си“? Да стоиш на краката си, подразбира да стоиш на здрава основа – на добродетелта. Ти не можеш да стоиш разумно на някое място, ако те не е ценно. Мястото, на което стоиш, непременно трябва да е ценно, да не е някакво купище, на което се качва петелът да кукурига. Защо петелът пее на купище? Когато петелът се качва на някое купище да пее, с това той казва: хора, селяни, вземете това купище и го пръснете на нивата. Годината е гладна, а нивата е слаба. Тъй щото, когато твоят петел пее на купището в младините ти, той казва: работи, понеже идат оскъдни години на старостта. Ако не вземеш това, на което аз пея и не го разпръснеш на нивата, когато раждаш, скърби ще имаш. Защото, младият не ражда, а старият ражда. Българинът казва: не търси яре от млада коза, но търси яре от стара коза. Когато старият роди нещо, на света ще го роди. Младият пък, я роди нещо, я не роди. С други думи казано: силният трябва да работи, а не слабият. Аз разглеждам думите „млад и стар“ в широк смисъл, а не както обикновено се разбират. Сега, като разглеждаме живота в неговата целокупност, ние намираме най-естествени ония неща, които ни засягат. – Защо? – Защото всички желания, които се явяват в душата на човека, са естествени, нужни и за самия него. Злото в тия желания се състои в това, че те са изникнали в душата на човека преждевременно. Много наши мисли, чувства и желания са дошли преждевременно, а някои от тях са закъснели. На това, именно, се дължат всички несгоди, всички непостижения в живота на човека. Значи, някои неща са дошли или преди определеното време, или след определеното време. Умният, обаче, трябва да постави нещата точно на времето си. За пример, техникът трябва да постави нещата точно на своето време и място.

Математикът трябва да прави изчисленията си точно на своето време и място. Музикантът трябва да постави пръстите си на определения тон, на определеното място. Ако той не спазва такта, т.е. времето, както и ред други правила, нищо няма да излезе, нищо не може да постигне. Сега, ще ви разкажа една приказка, известна на всички народи, също и на българите. В тази приказка се разправя за една царска дъщеря, която живяла някога в далечното минало. Учителят на тази царска дъщеря ѝ казал, че тя трябва да се затвори в един подземен палат и там да стои, докато ѝ дойде часът да се яви пред света. След време започнали да се носят слухове, че царската дъщеря се затворила в този подземен палат и посрещала всички свои избраници, възседнали на кон. Те идвали до мястото, където тя прекарвала, поздравявали я и си заминавали. Красивата царска дъщеря се наричала Халказ. Тръгнали царските синове от целия свят да я посещават и като пристигали до нейния палат, поздравявали я и извиквали: Халказ! Тя им отговаряла: Ако съм Халказ, на камъни да станете. Един по един, всички се превръщали на камъни и в течение на векове цялата местност се покрила с камъни. Кой как извиквал Халказ, на камък ставал. По едно време дошло ред на един умен царски син да посети красивата царска дъщеря. Той възседнал коня си и тръгнал на път. Понеже знаел езика на животните, той казал на коня си: аз ще кажа няколко думи на царската дъщеря, а в това време ти ще изцвилиш. Щом стигнал до палата на царската дъщеря, умният царски син не извикал „Халказ“, както другите царски синове, но казал: Дъще на красотата! – и конят изцвил. Цвиленето на коня се видяло много странно на царската дъщеря, и тя отворила вратата. Царският син веднага я хванал за ръката и казал: Дъще на красотата, не бъди толкова жестока! Виж, колко царски синове са станали жертва за една дума. Тя била тъй изненадана, че не могла да каже на царския

син да стане на камък. Качила се на коня и тръгнала, а царският син вървял след нея и казал: Кажи сега на тия камъни да станат. Кажи: Синове на Истината, станете! Тя изпълнила всичко, каквото царският син искал от нея. Царските синове, които били превърнати на камъни, оживели и тръгнали подир нея.

Казвам: сега аз мога да спра дотук, да не обяснявам значението на думата Халказ. Всеки човек търси тази красива царска дъщеря, която представлява щастието. Няма човек в света, който да не търси щастието. Кой не търси щастието? Обаче, кой е законът за постигане на щастието? Преди всичко човек трябва да вярва в постижимото. Аз употребявам думата „постижимо“ в широк смисъл. Само постижимото е реално. Когато някой казва, че има непостижими неща, това показва, че този човек е нера разумен. За неразумния човек има непостижими неща, за разумния – всички неща са постижими. За онзи, който обича знанието, нещата са постижими. Тъй щото, рече ли човек, че има непостижими неща, значи, на него му липсва нещо. Следователно, всички несгоди в живота на хората показват, че в даден случай им липсва нещо. На това основание, скръбта, недоволството, или какво и да е друго чувство от отрицателен характер, има свой специфичен произход. За изяснение на последната мисъл ще приведа следния пример.

Една млада, интелигентна мома ми разправяше една своя опитност. Не зная, казва, коя е причината на сегашното ми състояние, но никога досега не съм прекарвала подобни моменти. Нещо ми е тежко, мъчно, животът ми е обезсмислен, голяма празнота изпитвам. Иде ми да се хвърля от някоя канара, не ми се живее, нищо не ми се прави – пълна апатия ме е налегнала. Питам я: не можеш ли да си дадеш отчет, на какво се дължи това състояние? – Нищо не зная. Никога не съм преживявала такова нещо. Тогава аз ѝ обясних

дълбоките причини на нейното състояние, и тя ме разбра, успокои се, и скръбта ѝ съвършено изчезна. Тя е била някъде и се е натоварила с чужди мисли и чувства, възприела е чуждо състояние. Тя трябва да развърже ремъците и да се освободи. Конят го товарят и разтоварят, а човек сам може да се разтовари. За пример, някой се натовари сам и казва: няма да го бъде! Питам: кое е поп-лесно да кажете – ще го бъде, или няма да го бъде? Кое е по-лесно да кажете: „ще“ или „не ще“? Всичката философия се състои в тези две думи от по две букви. Ако кажете „не“, на какво основание предпочитате тази отрицателна частичка пред положителната „ще“? Кой е заставил човек да употребява и да предпочита частичката „не“? И днес тя има такова важно значение в живота му, че постоянно го връща назад. Защо трябва да мислите за нещо, че няма да го бъде? Аз мога да ви докажа, че ще го бъде. Един българин завел жена си, която била зле болна, при един лекар и му казал: Господин докторе, жена ми е зле болна, няма да я бъде, но прегледай я, виж, какво може да се направи. Лекарят взел бастона си и почнал да налага мъжа на болната жена. – Чакай, господин докторе, какво правиш? Ще я бъде жена ми, престани да ме налагаш, моля ти се! – Тъй трябва да говориш. Ще я бъде! – нищо повече. Щом казваш, че няма да я бъде ти ми подбиваш клиентелата. Кой как влезе при мене, трябва да казва, че ще го бъде, за да се прослави името ми. Казвам: кой как влезе при вас и каже за нещо, че няма да го бъде, налагайте го на общо основание, докато най-после каже, че ще го бъде. Ето, давам ви това правило, което трябва да употребявате при всички случаи на живота си, да се ползвате от него. Сега ще цитирам две философски изречения от вашите дневници. Едното от тях е следното: лесно се говори, но мъчно се прави. Второто изречение: ако е късмет, на краката ми да дойде.

Питам: ако някой е жаден, пътувал няколко дена през горещините, и се спре на един километър разстояние от извора, ще дойде ли изворът при краката му? Не, пътникът трябва да отиде при краката на извора. Тъй щото, когато казват, че късметът трябва да дойде при краката на човека, това показва, че преводът на това изречение е крив. Аз ще направя корекция в следния смисъл: ако искаш да имаш постижения, иди при краката на късмета си. Хората очакват късмета си да им дойде на крака, и тогава да станат богати, учени, силни. Не, между богатството и сиромашията съществуват известни отношения, които човек трябва да разбира. Богатството жъне и събира, сиромашията разпилява и покрива. Когато се казва, че сиромашията разпилява, това значи, че тя разхвърля нещата и ги посява. Сиромашията дохожда, когато всичко е посято на нивата. Богатството дохожда, когато всичко е събрано. Докато не станеш сиромаш, ти никога не можеш да бъдеш богат. За да стане човек богат, той първо трябва да осиромашее, а не и обратното. Не е правилно първо човек да забогатее, а после да осиромашее. Глупавият да поумнее, това е естествено, но умният да оглупее, това не е в реда на нещата. Следователно, в естествения ред на нещата е сиромашът да забогатее, но не и богатият да осиромашее. Богатият трябва да е давал, за да осиромашее; ако е осиромашал, без да е давал, той не е вървял по естествения път на живота. Казано е: „Жена кога ражда, на скръб е“.

Питам: когато жената не ражда, какво е състоянието ѝ? Можете ли да кажете, че когато жената не ражда, тя е спокойна? Всеки човек казва: важно е, аз да съм спокоен. Спокойствието разрешава ли въпросите в живота? Не ги разрешава. След всяка скръб иде радост и обратно: след всяка радост иде скръб. Според думите на Христа, радостта иде по причина на това, че се е родило нещо разумно –

човек се е родил, на когото може да се разчита. „Жена кога ражда, на скръб е“. Къде е приложението на този стих в живота? Този стих има отношение до мислите и чувствата на хората. Когато в душата на човека се роди една велика мисъл или едно велико чувство, той трябва да се радва. Тази велика мисъл или това велико чувство в него не е нищо друго, освен разумното, което се ражда. Разумното в човека трябва да се използва за работа. Оттук вадя следните изречения: ако при водата, която тече около тебе, не изпереш дрехите си, у кого е погрешката? Ако при хляба, който имаш, ти стоиш и размишляваш, че е твърд, че трябва много дъвкане, че не струва и те мързи да си вземеш, у кого е погрешката? Ако дървата са наблизко и тебе те мързи да се накладеш огън и се свиваш, духаш ръцете си, озърташ се да дойде някой да ти накладе огъня, у кого е погрешката? Чудиш се, защо никой не дойде да ти изпере дрехите, да ти донесе хляб, да ти накладе огън, когато можеш сам да си послужиш. Това е обикновеният начин на размишление. Ако става въпрос, защо съвременните хора страдат, казвам: страданията в живота се дължат на това, че хората очакват други да им вършат работата, която те сами могат да направят. Когато правех своите научни изследвания в България, срещнах една млада, 35 годишна жена, която ми разправи своята опитност – как се е справила с една трудна задача. Ожених се, казватя, млада, и ето, година вече, откак мъжът ми умря. В първо време изпаднах в голяма скръб, не ми се работи, ще полудея, дохожда ми до самоубийство. Обръщам се тук-там за някакъв съвет, никой не може да ми каже нещо, което да ме задоволи. Всички ме съветват да се ожения. Започнах да си мисля: първият мъж обичах, той умря. Ако се ожения за втори, и той ще умре. Тогава? Взех да се плаша. Щом първият умря, и вторият ще умре. Цяла година мислих по този въпрос, но не дойдох до никакво разрешение. Започнах да се моля на

Бога, Той да ми даде светлина, да дойда до някакво заключение. Един ден, когато размишлявах, дойде ми една светла мисъл: ако мъжът ми ме обичаше, както трябва, той нямаше да умре. Щом умря, той не ме е обичал. Тогава, нека си върви по работата. След това пак идваха мои познати да ме питат, искам ли да се женя?

Казвам: този, за когото мислите да ме жените, ще умре ли? – Ще умре, разбира се. – Тогава, да си върви по пътя! От този момент аз почнах да се развеселявам. Намерих нещо хубаво в себе си, за което трябва да живея. Започнах да се радвам, че намерих смисъл в живота и благодарих на Бога, че дойдох до едно правилно разрешение на въпроса.

И тъй, приложете следното правило: не дръжте в себе си неща, които умират. Не дръжте в ума си мисли, които умират. Не дръжте в сърцето си чувства, които умират. Не вършете постъпки, които умират. Питам: ако една малка мъчнотия отнема на човека една-две години, за да я реши, къде е неговото геройство. Ако търсите спасението отвън, вие сте на крив път. Спасението ще дойде отвътре, а не отвън. Онзи, който спасява, Той действа в нашите умове, сърца и воля. Отвън има само подбудителни причини, обаче, спасението иде отвътре. Светлината, влагата са отвън, а силите, които възрастват семето, са вътре в него. Ако силите не действуват отвътре, нещата остават нереализирани.

Ще ви дам още едно правило: не се стремете към обикновени постижения. Защо? – Защото има важни неща в живота, за постижението на които се изисква труд, усилие. Това усилие един ден ще се оправдае. Има неща в живота, които не са важни. Следователно, не правете усилия да постигате тия неща. Всяко усилие за тях е напръзно харчене на енергия. Когато гъсеницата достигне 10 с. м. дължина, това показва, че тя е дошла до крайния предел на растене

– повече не може да расте. Тя ходи, обикаля натук-натам, погледне едно дърво, погледне друго, помисли си и казва: на всички дървета се качвах, всички опитах. Какво трябва да правя сега? Казвам: ако тази гъсеница стане по-дълга от 10 с.м., нещастieto ѝ ще се увеличи. С тази дължина тя ще срещне големи препятствия и от всякога може да бъде стъпкана. Ако продължава да живее като гъсеница, животът ѝ ще стане еднообразен, ще се обезсмисли. В това безсмислие на живота си, гъсеницата дохожда до следното разрешение: тя престава да яде и става постница, калугерка. След това става капелмайстор, започва да маха главата си ту на една, ту на друга страна и мотае нишки от единия до другия край около себе си. Най-после тя се затваря в тези нишки и се превръща в пашкул. Никой не знае, какво прави гъсеницата в пашкула. Биолозите са изучавали стадиите, през които гъсеницата минава, но въпреки това, те не знаят, какво мисли тя, как се трансформира, докато един ден се яви като пеперуда, облечена в царска дрешка и хвъркне на свобода. Очите на тази царско дъщеря са дяволити, навсякъде играят. Тя изважда хобота си, лети от цвят на цвят, смее се на първото си положение и казва: колко съм била глупава! Ако не бях станала капелмайстор, да махам с главата си на една и на друга страна, не бих излязла от положението на гъсеница. Казвам: капелмайсторът представлява човешкия ум. Той дава всички разпореждания. Тия промени, за които говоря сега, са обикновени неща. Има неща, в които човек трябва абсолютно да вярва. За пример, трябва ли човек да се съмнява в извора, че той няма да му даде от водата си, която тъй изобилно извира? Няма повод човек да се съмнява в извора. Който е отишъл при извора, той непременно е получил от водата му. Изворът на никого не е отказал да даде от своята вода. Той е отказал да даде само на онези, които не са отишли при него. Често хората се оплакват, че желанията им не се

реализират. Коя е причината за това? Представете си, че една жена мечтае за хубава рокля, от най-тънка коприна, но външната температура е около 40 градуса под нулата. Питам: къде ще отиде тя с тази рокля? Вън е толкова студено, че ако рече да я облече, тя ще измръзне. Наистина, тази жена има нужда от рокля, но не копринена. Студът изисква дебела вълнена рокля. Всеки има право да носи тънка копринена дреха, но само при условие, да се превърне от гъсеница в пеперуда. Докато си в състоянието на гъсеница, копринена дреха не можеш да носиш. Преминеш ли от гъсеница в пеперуда, ти можеш да се облечеш в копринена дреха. Само пеперудата има право да носи копринена дреха. Докато си гъсеница, ще носиш вълнена дреха, като овца. Докато си невежа, ще носиш вълнена дреха; щом придобиеш знание, ще носиш копринена дреха. Казвате: какво нещо е знанието? Излизат двама естественици в планината да правят научни изследвания. Единият казва: аз зная това и това. Другият казва: аз пък зная еди-какво си. И двамата се разправят, кой какво знае. По едно време насреща им излиза мечка и започва да реве. Хукват и двамата да бягат, и всеки в себе си казва: има нещо, което не знаехме. Когато съм казвал някому, че има неща, които не знае, той се обижда. Казвам му: ти не знаеш, какво нещо е да бягаш от мечка. Да ти разправя някой, че е бягал от мечка, това още не е знание. Колкото и да си герой, все ще трепне сърцето ти. Като минала опасността, двамата естественици започнали да се шегуват: къде се намери тази мечка, че ни попречи да довършим изследванията си? И тъй, философията на живота се състои в това, да дойде човек до онова звено, което свързва и осмисля всички неща в света. Все трябва да се намери човек при някаква мъчнотия, за да се осмислят работите му. Мъчнотията е такова нещо, което събужда в човека мисъл. Ако страданието не предизвиква в човека някаква мисъл, то не е страдание. Под думите

„скръб, страдание“, аз разбирам само това, при което може да се роди нещо велико. Ако човек скърби и страда дълго време, и нищо не се ражда в него, това не е никакво страдание. Само този човек страда, у когото се е родила някаква основна мисъл. При това положение той непременно ще забрави страданието си. Затова е казано: „Жена кога ражда, на скръб е; кога роди, забравя скръбта си“. Само тази скръб е на мястото си, която може да се забрави. Скръбта непременно трябва да се забрави. Мнозина искат да бъдат богати. Защо им е богатството? Богатството е едно условие на живота, но ако с богатството, което имате, не можете да си направите една къща, или да си купите хубави дрехи, шапка, или да се нахраните добре, защо ви е то? Ако с богатството, което имате, не можете да си доставите хубави книги за четене, или инструмент за свирене, защо ви е това богатство? Ако богатството може да ви донесе някакво благо, разбирам; ако богатството не донася никакво благо, то няма смисъл. Хората се стремят към богатството, защото в него те виждат условия за своето развитие. И обратно: хората бягат от сиромашията, защото тя не може да им даде условия за никакви постижения. При богатството и сиромашията човек изучава великия закон на самоотричането, на самопожертвуването. Този закон е неумолим. Няма същество на земята, което да не е научило този закон. Всичко трябва да се даде! Големите предпотопни животни умряха, оставиха само костите си, като се отказаха от своите грамадни тела. Богатите хора умират, оставят телата си, богатствата си на земята – от всичко се отказват. Всичко, което притежаваме, ще оставим на земята.

Питам: в какво се състои богатството на човека? Ако един вещ цигулар вземе чужда цигулка и свири пред една публика няколко часа, след това той трябва да върне цигулката на притежателя. Какво остава за него? Той връща цигулката, получава пари, които слагат в

джоба си, но и тях още утре може да изхарчи. Обаче, това, което той носи със себе си – изкуството – е неговото богатство. Следователно, истинското богатство на човека е това, което върви с него, което никой не може да му вземе. Това е неговото добро, неговото знание, неговата сила, любов, истина, свобода и т.н. Всички останали неща, които всеки може да вземе, са лесно постижими. Сега, като говоря за любовта, за мъдростта и за истината, те трябва да се разбират в техните елементарни проявления. Любовта е закон за постижение на живота. Мъдростта е закон за постижение на знанието. Истината е закон за постижение на свободата.

Следователно, човек трябва да изучава любовта като закон, с който може да придобие живота. Всеки търси живота, защото той е богатство, без което нищо не може да постигне. В живота се крият всички възможности. Съвременните хора разглеждат любовта в такъв смисъл, в какъвто тя не съществува. За пример, някой казва: никой не ме обича. Какво разбирате под думата обич? Обичта е неразбрано нещо. Защо? – Защото в обичта се крият две крайности. Онзи, който днес те обича, утре ще те разлюби. Който не разбира този закон, мисли, че той е най-нещастният човек. Той се оплаква, че го разлюбили, че го изоставили. Какво означава залюбването, и какво – разлюбването? В залюбването ограничават човека, а в разлюбването го освобождават. Ще изясня тази идея със следния пример. Докато пиленцето е затворено в яйцето, то е ограничено. Щом излезе от яйцето, то е свободно вече, може да ходи навсякъде, може да рови, да кълве, да се движи, където иска. При залюбването ти си в яйцето, при разлюбването си вън от яйцето. Кое е по-хубаво от двете състояния? Когато някой каже, че го разлюбили, аз разбирам, че той се е вече излюпил и, като пиленце, ходи, движи се свободно. Тогава аз се усмихвам, радвам се на свободата на този човек. Той казва: ти се

смейш, не знаеш, какво ми е в душата. Казвам: не се смея, че те разлюбили, но се смея, защото не разбираш дълбокия смисъл на разлюбването. Ако мислиш, че като те разлюби някой, ти си изоставен, че никой не се грижи за тебе, това показва, че си невежа по този въпрос. Ако, наистина, ти си разлюбен, тогава не би се явил на света, не би съществувал. Този човек трябва да дойде на себе си, да види, че баща му изпраща всеки месец по три хиляди лева, а майка му, сестрите и братята му пишат любовни писма. Трябва ли след всичко това да бъде недоволен? – Липсва ми нещо в живота. Да, аз знам, какво ти липсва – мечката. Един познат ми разправяше за страха, който е изживял от една мечка. Цели три години той боледувал от треска. Лекували го няколко лекари, но не му помогнали. Най-после той се отчаял и решил да отиде в гората, да се самоубие. Като навлизал навътре в гората, насреща му излязла една голяма мечка и започнала да реве. Той се изплашил много и мислил да бяга, но мечката се спряла пред него и започнала да го плюе. От този момент треската му съвършено изчезнала, а с това заедно и животът му се осмислил. Той казал: Никога не бях виждал мечка да плюе. Това ми се видя най-страшното нещо в живота. Като се изправи онази мечка пред мене, че като започна да реве и да ме плюе, аз си мислих, че всеки момент ще ме разкъса. След това се обърна назад и продължи пътя си. Голям беше страхът, който изпитах, но поне треската ме остави. Казвам: това са крайности в живота. В обикновения живот много рядко се случва, мечка да срещне човек и да го плюе. Този е един от извънредните случаи. Кого от вас е плюла мечка? Никого. Наистина, не е обикновено нещо мечка да те плюе. Сега всички хора са в един преходен период, минават от едно състояние в друго, за да се облекат в копринени дрехи. За да се мине от старото към новото, изисква се нова философия за живота. В това

преминаване човек трябва да бъде смел като онази българка, на която мъжът умрял, и тя сама се насърчила. Човек трябва да престане с обезсърчението, да погледне смело на отрицателните мисли, да знае, че зад тях се крие нещо хубаво. Умният човек започва с мъчнотиите в живота. Те представляват най-добрия материал за съграждане на човешкия характер. Мъчнотиите не са случайно нещо. Те нарочно са създадени от възвишени, разумни същества, както учените хора нарочно създават трудни задачи за учениците в училищата. Има трудни, сложни задачи, върху които ученикът трябва да мисли дълго време, докато ги реши. Същото нещо може да се каже и за правилата в разните езици. Езикът не е нещо произволно. Учени хора са съставяли граматиките с техните склонения, падежи и т.н. Някои езици имат само три падежа, други имат седем, а трети – около девет. Глаголите пък имат по няколко спрежения. За пример, някой спряга глагола „мога“. Той казва: аз мога, но работите не стават. Щом работите не стават, какво трябва да каже? Той трябва да каже: аз мога, ти можеш. Казва така, но работите пак не стават. Още какво трябва да каже? Сега трябва да каже: аз мога, ти можеш, той може. Пак не стават работите. След това ще спрегне глагола и в трите лица на единствено и множествено число: аз мога, ти можеш, той може, ние можем, вие можете, те могат. Работите и сега не стават. Щом и сега не могат работите да се наредят, ще извика и Бога и ще каже: аз, ти, той, ние, вие, те и Бог – всички можем – и работите напълно ще се наредят. Работите на хората не се нареждат, защото те спрягат глаголите без любовта, без Бога. За пример, вие спрягате глагола любя: любя, любиш, люби, любим, любите, любят. Спрягате любовта, но нищо не се нарежда. Защо? – Защото любовта се спряга само в първо лице. Досега вие криво сте спрягали любовта. Питам: защо хората не успяват в любовта? Те не знаят, как да постъпват с нея. Любовта има

една практична страна, която всякога трябва да се има предвид. Представете си един беден човек, но голям майстор, вещ в работите. Имате друг, богат, но неспособен. Последният има вълна, но не знае, какво да прави с нея: не може да преде, не може да тъче, не може да я използва. Какво трябва да направи с тази вълна? – Да я даде на бедния, той да я изработи и да му ушие един костюм. Бедният ще вземе вълната, ще я изпреде, изтъче и ще ушие един хубав костюм на богатия. Докато богатият не даде вълната си на бедния, да му я изработи, той никога няма да има костюм от своя вълна. Сега вие искате да ви обичат, но нищо не давате. Дайте на майстора, на вещия човек да ви направи нещо, за да ви обикне. Този човек може да е сиромаш, това нищо не значи. Той е майстор, ще ви ушие един хубав костюм, и по този начин помежду ви ще се създаде връзка. Следователно, искате ли някой да ви обича, непременно трябва да му дадете нещо. Всякога умният обича. Какво остава за глупавия? Той пък обикновено взима, разваля нещата. Един философ, учен човек, се оженил за една красива жена. Той имал един хубав скъпоценен камък, с който правил своите опити. Един ден, край дома на философа минавал един търговец на дрехи, на платове. Жената на философа пожелала да си купи една рокля и си казала: ще дам този скъпоценен камък на търговеца, вместо пари, и ще си купя една хубава рокля. Моят учен мъж може и без този камък. Продала камъка, взела си рокля и се върнала доволна в къщи. Тя отишла при мъжа си да се похвали, каква хубава рокля имала. – Къде е камъкът? – Е, той отиде. Така постъпват много от съвременните хора. Вследствие на своя неразумен живот, те не оценяват скъпоценните камъни, откъдето може да дойде щастието им. И сега, като са изгубили щастието си, хората са недоволни от живота. Едно време, когато Господ създал душите, всички били красиви, облечени с хубави дрехи, но не били

много умни, нямали достатъчно знания. За тази цел Бог решил да ги прати в света, да учат, да придобият знания. Преди да отидат по разните светове да учат, всички души се изредили пред Господа, да Му се представят в дрехите, с които Той ги облякъл. Като се пръснали по разните светове, те страдали, мъчили се, плакали, не могли да разберат, защо Бог ги е изпратил толкова далеч. След дълги лутания по световите, те поумнели, придобили знания и разбрали, защо трябва да страдат. Най-после те отишли при Бога да благодарят за всички блага и знания, които придобили в своето странствуване. Две души, обаче, тръгнали заедно към Бога: едната от тях разбрала, защо била изпратена по световите, но другата не разбрала, затова се разгневила на Бога и не искала да се върне при Него. Тя спряла пред вратата на рая и казала на душите, които отивали при Бога: Не се връщайте назад. Бог толкова ни измъчи. Не можа ли да постъпи по друг начин с нас, а ни изложи на такива страдания? И днес, при вратата на вашето сърце все ще се намери някоя душа, която казва: Не отивайте при Бога! Тя е недоволството, което цял ден мърмори, роптае. Недоволството е царската дъщеря, която протестира, че нямало кой да се грижи за нея, че страдала много и т.н.

Казвам: оставете недоволството настрана, върнете се при Бога и Му благодарете за живота, за благата, които ви е дал. Оставете вашата крива философия. Опретнете се разумно да служите на Бога. Досега вие сте уреждали само вашите работи, създавали сте си ред удобства за живеене, за хранене, за обличане. Във всичко това сте специалисти, добре сте го научили, но само едно нещо не сте научили – не знаете, как да бъдете доволни. Глава имате, не сте доволни от нея. Ръце, крака имате, и от тях не сте доволни. Доволство се иска от хората! И тъй, две неща ви са потребни: когато видите мечката, да се зарадвате, да считате, че тя е вашето щастие и когато я няма, да плачете за нея.

Посрещнете мечката като онова малко момиченце в гората и се зарадвайте, че сте я видели. Във време на въстанията едно българско семейство избягало в гората, но в голямата тревога, момиченцето на това семейство се изгубило от родителите си и тръгнало само из гората, да ги търси. По едно време то видяло една мечка, зарадвало се и отишло към нея. Потупало я по гърба, помилвало я и казало: Моля ти се, кажи ми, къде е майка ми? Мечката се снишила, за да може детето да се качи на гърба ѝ, и го понесла из гората. След малко тя спряла пред едно дърво, на което били родителите на малкото момиченце. Отдалеч още те видели мечката, изплашили се и затова се качили на това дърво. Като видели детето си на гърба на мечката, майката извикала: слез, мама, от мечката. Мечката пак се снишила, и детето слязло, отишло при родителите си. Като търсило майка си, момиченцето не помислило даже, че мечката може да му направи нещо.

Казвам: ако човек търси Бога някъде в природата, и за него мечката няма да бъде страшна. Срещне ли мечка, той ще я запита: кажи ми, къде е Господ? Тя ще се сниши, и той ще се качи на гърба ѝ. Мечката нищо няма да му направи. Търси ли човек Бога, т.е. своята майка и своя баща, мечката ще го заведе точно там, където са те. Това е новата философия на живота, според която човек може да намери истинският път само във време на мъчнотии. Сега, ще изтълкувам днешния ден с мъглата около нас. Мъглата показва сегашния ви живот. Каквито сте вие, такъв е денят. Казвате: няма ли да се вдигне мъглата? Щом мъглата се вдигне, бъдещият живот ще дойде. Ако до довечера времето се поправи, значи и вие имате намерение да изправите живота си. Ще направя математически изчисления, колко часа или дни ще трае мъглата. От това ще съдя и за вашия живот. Днешния ден показва не само вашия живот, но и този на всички

българи, както и на хората в цяла Европа. Този ден показва, как ще свърши съвременната култура, през какви изпитания ще мине. Този ден решава всичко. По него може да се гадае всичко, което предстои да стане. Първо небето се проясни, мъглите се разнесоха, но после пак се замъгли. Благодарете, че тази мъгла не е по целия свят, а е само около нас. Обаче, нищо страшно няма в мъглата. Мнозина гледат мъглата и треперят. И треперенето има смисъл. Момата при момъка не трепери ли? Длъжникът не трепери ли? Кредиторът, който дава пари, не трепери ли? Много банкери, като дават пари, треперят. Защо? – Не знаят, дали ще ги получат обратно. Докато дават, все треперят. Не е лошо да трепери човек. В треперенето има нещо хубаво. Докато човек трепери, той е жив. Щом престане да трепери, той свършва вече. В Писанието е казано: всичко да трепери, да слави Бога. Когато стават земетресения, когато идват бури, урагани, ветрове, всичко трепери, всичко се тресе. В треперенето е животът. Откак се родим, докато заминем за другия свят, ние все треперим. Радвайте се, че сте дошли на земята да се учите. Радвайте се, че ще свършите училището и обратно ще се върнете дома си и ще занесете знания със себе си. Радвайте се, че ще придобиете това, което очаквате. Казвате: дали ще го бъде това, или не ще го бъде? Сега, вместо да кажете дали, сложете ударението на първата сричка „дали“, и работата ще се свърши. Значи, дали сте нещо. Щом сте дали нещо, и ще получите нещо. И тогава, ще знаете, че студът и топлината, скръбта и радостта, треперенето и смущението – всичко това е благословение. И мъглата е благословение. Най-после, такива, каквито сте, и то е благословение.

Беседа, държана от Учителя на 6 август, 5 ч. с., Рила, Седемте езера

НОВИТЕ ВЪЗГЛЕДИ

В живота съществува един вътрешен процес, който се нарича растене. Резултатът на този процес е усъвършенствуване на човешкия дух. В човешкия ум са складирани много знания, които един ден ще се заличат, както са заличава непечатаното в книгите. Защо се заличават тия знания? – Защото не са приложени. Всяко неприложено знание лесно се заличава. Не само знанията се заличават, но много скърби и радости се заличават от сърцето на човека. При това положение човек прилича на изпаднал търговец, в дюкяна на когото няма стока, в касата му няма пари и около него не обикаля вече нито един приятел. Този търговец сега само запитва: какъв е смисълът на живота?

На този въпрос няма отговор. Казвам: за човек, който не е приложил знанията си, животът, наистина, няма смисъл. Да питате, какъв е смисълът на живота, то е все едно да питате, защо снегът се топи, защо дъждът вали, защо тревата расте и съхне? Вие можете да дадете някакви обяснения на тези въпроси, но трябва да знаете, че между всички явления в природата съществуват известни отношения. Снегът не се топи сам за себе си, нито пък тревата никне и съхне за себе си. Ако запитате, защо устата яде, ще ви се отговори, че и тя не яде за себе си. Преди всичко, устата няма съзнание. Тя работи за друго, а не за себе си. Ако господарят ѝ даде нещо, тя ще го вземе, но пак не за себе си. На същото основание, ако се запитате, за кого живеете, ще знаете, че не живеете за себе си. Сега, аз нямам предвид да обяснявам противоречията в живота, защото според мене, противоречия в живота няма; скърби, страдания, грех в живота също няма. Това са човешки изобретения. Ако човек падне някъде и счупи

крака си, животът ли е виновен за това? Животът даже не е мислил, че човек може да падне и да счупи крака си. Някой казва: нима аз живея, за да падам? – Не, ти живееш, за да ходиш, да мислиш, да се радваш. Че си паднал, то е твоя работа. Който разбира живота, той се радва; който не го разбира, той страда. Който разбира живота, той мисли, учи; който не го разбира, той не мисли, той е невежа. Който разбира живота, той живее; който не го разбира, той умира. Казвате: какво ще стане с нас след смъртта ни? Ако след смъртта си разберете Истината, вие ще оживеете. Ако не я разберете, ще станете на прах и пепел. И тъй, разберете ли Истината, т.е. Словото Божие, вие ще имате хиляди приятели, които в случай на нужда или нещастие ще се притекат да ви помогнат. Не разбирате ли Истината, т.е. Словото Божие, вие ще имате хиляди неприятели, които ще се радват, като ви видят в нещастие, и ще кажат: така му трябва! Като виждате, че ви помагат, вие ще се чудите, защо е така, но трябва да знаете, че всички тия помощници са изпратени от Бога, защото Го обичате, защото разбирате Словото Му. Виждате ли неприятелите си около вас, ще знаете, че и това става по същата причина, че не обичате Господа, не разбирате Словото Му. Като наблюдавате и изучавате живота, вие си казвате: защо светът е създаден по този начин? Това е стара философия. Аз бих желал да се намери някой, да даде нов план за създаване на света. И ако този план е по-добър от сегашния, пръв аз бих го проповядвал на света. Преди всичко, да се роди човек, това не зависи от него. Майка му и баща му са главните фактори за неговото раждане. Родителите му са стрелочниците, които са дали направление, път за идването на човека на земята. Човек сам не може да избере родителите си, но веднъж дошъл на земята, той има свобода да избере приятелите си. Щом излезе от утробата на майка си, човек е вече свободен. Някой казва: защо трябва да имам баща и майка? – За

да се освободиш от робството, в което живееш. – Защо трябва да се женят хората? – За да освобождават робите. Докато човек не стане баща или майка, той не може да отиде на фронта, да воюва за освобождаване на своите деца от робство. Какво повече може да иска човек, след като баща му и майка му са воювали за него и са го освободили? След всичко това трябва ли да пита, защо се е родил? Родил се е, за да бъде свободен. Раждаме, значи освобождаваме. Раждаме, значи още разбиране на Словото. Почне ли човек да разбира Словото, мъглите около него се разпръсват, както става сега около нас. Закон е: каквото става вън от нас, става и вътре в нас. И обратното е вярно: каквото става вътре в нас, става и вън от нас. Няма по-голяма красота от зависимостта между явленията на външната природа и тези, които стават в самия човек. Когато художникът рисува една картина и внесе мисъл в нея, тя е красива, защото представлява част от него. Жива картина е тя! На това основание и всяка дъждовна капка е жива. Мисъл има в нея. Каква по-красива музика от милионите дъждовни капчици, които непрекъснато пеят и свирят?

Който не разбира тази музика, казва: мъгла, дъждовни капчици са това. Глухият вижда движението на телата, но не ги чува – той не разбира смисъла на тяхното движение. Слепият пък чува движението на телата, но не ги вижда – и той не разбира смисъла на тяхното движение. Затова именно, слепият казва: чувам някакъв шум около себе си. Не, това не е шум, то е движение, то е увеселение. Който не разбира, защо хората се движат, той мисли, че те вдигат шум. Обаче, шум и движение не са едно и също нещо. В шума има нещо неприятно, дисхармонично, а в движението има музика, хармония. Казвам: докато мравята не излезе от своята форма, тя не може да се весели като човек. Тя винаги ще си остане в същата форма. Докато мравята живее в мравуняка, тя ще носи шушулки от дърветата, ще

прави купчинки от тях и ще мисли, че в това се състои смисълът на живота. Понякога човек е смешен: направи си една малка къщичка с два прозореца и една врата и почва да я обикаля, да смята, колко сламки трябва да донесе в къщи. Той ще събере всички сламки от овците и с тях ще си напълни един юрган. Всяка сламка представлява косъм от вълната ѝ. После, ще си направи една дреха от тези косми и ще каже: красива е моята дреха. Най-после, той ще облече дрехата и ще мисли, че е ангел. Такива са вашите разбирания. Утре дрехата ще се скъса, и той ще плаче за сламките, които събирал.

Питам: какво щастие може да съществува при такова разбиране на живота? Щастие, което зависи от сламките, не е истинско щастие. Щастието се постига при пълно и дълбоко разбиране на живота. Защо животът не е щастлив? – Има причина за това. Тази причина е фон, сянка на бъдещето разбиране. Сега, като говоря за разбиранията на хората, не казвам, че разбиранията им нищо не струват, но те са временни, подлежат на промени. За пример, вие стрижете вълната на овците и се радвате, че ще си направите една дреха. И овцата се радва на вълната си, но никой не я пита. Обаче, дойде ли някой при вас да ви стриже, вие веднага се сърдите и казвате: кой смее да ме стриже? Това е цяла кражба! Когато вас стрижат, това било кражба, а когато овците стрижат, то било необходимо, за да им поникне нова вълна. Значи, когато вие стрижете овцете, за тях това било добро; когато вас стрижат, назад ви тръгвало. Чудна философия! Доколкото знаа, философията на овците не е съгласна с тази на хората. И те имат свои аристотелевци, платоновци, кантовци, които не са съгласни с философията на хората. Те казват: и ние имаме свое мнение, но докато сме слаби, ще търпим. Един ден, когато станем силни, публично ще изкажем своите разбирания. Ще се приготвяме за това време. Засега хората са прави. Когато човек стриже овца, върви ѝ.

Когато вълк стриже овца, не ѝ върви. На същото основание, казвам: ако дойде един ангел да остриже човека, ще му тръгне напред. Овца не може да стриже овца. Човек може да стриже овца. Обаче, човек да стриже човека, не е позволено. Често някой човек се заема да стриже хората, и всички намират, че това е в реда на нещата.

Казвам: няма по-лошо нещо за човека от това, други да го стрижат. Всеки трябва сам да се стриже. Аз не ви препоръчвам да ходите по бръснарници. Защо? Често се случва, че бръснарят е болен от някаква заразителна болест и предава болестта си на своя клиент. Случва се още бръснарят да е стригал някой болен и по този начин заразява клиента си. Изобщо, много физически болести се предават чрез контакт, чрез общение с болни хора. Ако шивачът е болен, той може да предаде болестта си на онези, които шият дрехи при него. Ако писателят е болен, той може да предаде своето тежко състояние на някои от читателите си. Една мисъл, предадена устно или писмено, може да внесе в душите на хората живот, но може да внесе и смърт. Ако съдържа Истината в себе си, тя носи живот. Ако не съдържа Истината, тя носи смърт. За пример, срещате един човек, който се препоръчва за християнин. Питате го: какво мислиш за Христа? – И Христос, като всички хора, проповядвал едно учение, резултат на някакво свое състояние. Казвам: този човек не говори истината, той не стриже правилно. Истинският християнин би трябвало да каже: Христос е проповядвал Божествено учение, но аз още не съм го приложил, не мога да говоря за това учение. Днес много хора говорят и каквото знаят, и каквото не знаят, вследствие на което стават големи погрешки. Помнете следното: търговецът се обича за стоката, за парите, с които разполага; силният – за силата си; любещият – за неговото сърце; умният – за знанието и мъдростта и т.н. Следователно, човек се обича само за хубавото, което има в себе

си. Който иска да го обичат, той непременно трябва да има нещо хубаво в себе си. Същевременно и той трябва да обича хората за хубавото в тях. Който е намерил за какво го обичат хората и за какво той ги обича, е разрешил един от важните въпроси в живота. Да обичаш човека, това подразбира да откриеш в него една добродетел. На религиозен език казано: да обичаш човека, значи да виждаш Бога в него. Виждаш ли Бога в човека, това подразбира познаване на нещата, т.е. да виждаш всичко ясно, без да се заблуждаваш. Щом видиш слънцето, ти веднага ще го познаеш, няма да питаш хората, това ли е слънцето, или да чакаш друго някое? Много хора като видят Бога, съмняват се в Него и започват да се допитват до този или онзи философ, какво той ще им каже. И философът ще почне да описва качествата на Бога, ще го сравнява, ще го доказва и докато дойде до някакво заключение, Бог си заминал. В края на краищата, виждаме, че и обикновените хора се съмняват в Бога, и философите се съмняват. Питам: какво може да се постигне при такива разбирания? Съвременните хора имат много ограничени схващания даже и за най-обикновени въпроси. За пример, някои казват: защо трябва да ходи човек по планините, да се удря по камъните, да дивее по горите? По-добре е да стои в къщи, на спокойствие. Какво ще кажете на това? По домовете си хората спокойни ли са? Много хора днес стоят по домовете си, но не са спокойни: превиват се от ревматизъм, от ишиас и ред още болести. Тъй щото, камъните и в домовете им ги намират. Камъните представляват болестите, недоразуменията, противоречията между хората. Следователно, в планината човек има сто пъти по-голяма възможност да намери истината, отколкото в долината. Ако планините нямаха някакво предназначение, те не биха съществували. Планините не са създадени за снеговете и ветровете; те са създадени за хората, да се учат, да се ползват от тях.

Както небето сега се замъглява, така и човек е в сила да помрачи живота си. Как може човек да помрачи живота си? – Чрез отрицателни мисли и чувства. Днес допусне една отрицателна мисъл в ума си и едно отрицателно чувство в сърцето си, утре допусне още една отрицателна мисъл и едно отрицателно чувство и не забелязва, как хоризонтът му постепенно се заоблачава и потъмнява. На какво прилича такъв човек? Той прилича на пътник, който върви по пращен път, тропа с краката си, вдига прах, шум и нищо повече. Днешната мъгла е дадена за предметно учение. Между горните и долните слоеве на мъглата се води усилена война. Те разрешават един индивидуален въпрос. Долните слоеве искат да се вдигнат нагоре, но горните не ги пушат. Ако долните успеят да се вдигнат нагоре, небето ще се изясни, въз основа на същия закон, и у човека става такава вътрешна борба, вследствие на ред противоположни мисли и чувства, които се явяват в ума и сърцето му. В тази борба човек е главният фактор, който примирява, убеждава, съветва, докато най-после борбата се свърши. След това човек иска да разбере любовта, мъдростта, истината. Обаче, той трябва да знае, че тези неща не са за него. Той може да се интересува от проявите им, но не и от самите тях. Дойде някой при мене и казва: Кажи ми, що е мъдрост? – Ето, вземи тази книга с формулите и я изучавай. – Не я разбирам. Ти ми кажи нещо за мъдростта. – Ето, погледни това езеро, тази река, това море! – в тях се крие велика мъдрост. – И тях не разбирам. – Наблюдавай, изследвай, учи! Един ден ще разбереш, какво нещо е любовта, какво – мъдростта и какво – истината. Казано е, че хората трябва да се обичат, да хранят добри чувства помежду си. Защо човек трябва да обича другите хора? Човек трябва да обича хората за себе си, за своето добро. Обича ли ги, той ще може правилно да расте и да се развива. Казвате: тази любов е много егоистична. Не, тази е

истинската любов – да обичаш хората за себе си. Не прави зло на хората пак за себе си. Кажете ли някой, че ще направи нещо за Бога, това подразбира, че в съзнанието на този човек Бог е отвън някъде. Питам тогава: къде е Бог? – Не зная. Друг казва, че Бог живее вътре в него. – Къде, на кое място, именно? – Не зная. Щом човек не знае, къде живее Бог, дали вън или вътре в него, той не разбира въпроса. Кажете ли, че Бог живее в него, той трябва да подразбира цялото човечество, всички живи същества на земята и на небето. Ако той не разбира въпроса така, то е все едно да доказва, че цялото дърво се заключава в един лист. Не, листът е само частица от голямото дърво, но той подразбира всички останали листа, клончета, цветове, плодове и т.н. Тъй щото, кажете ли някой, че Бог живее в него, и няма предвид цялото битие, той не разбира истината. Този човек е в положението на лист от дърво, който всеки вятър може да откъсне и да разиграва. Който разбира истината, той е лист от дървото на живота и никога не е в сила да го откъсне. През цялата вечност този лист стои на мястото си и върши своята работа. Сега, като ви говоря по този начин, пазете се от следното: не слагайте старите си възгледи в разрез с новите. Не мислете, че старите възгледи нищо не струват. Когато посадите една семка, първо тя изкарва две- три малки коренчета, после още две-три и т.н. След коренчетата излиза стъбло, което постепенно се разклонява, разлива и продължава да се развива. Питам: трябва ли да мислите, че първите коренчета не са важни, защото са най-стари? Не, първите коренчета са толкова важни, колкото и последните. Първите усилват живота на младото дърво. На същото основание някой казва: едно време бях дете, по детски разсъждавах. Той се смее на своето детинство. Не се смей на себе си. Ти и като дете си разсъждавал добре. Като дете ти си бил откровен, искрен, не си лъгал, а сега, като възрастен, полъгваш малко. Кога си бил по-добър? Като

дете ти си бил готов да разделиш хапката си със своите другарчета, бил си щедър, а сега си станал скъперник, затворил си се, чакаш да ти дават. Кога си бил по-добър? Ще кажете, че като възрастни сте поучени. То е ваше мнение. Съвременните хора имат голямо мнение за себе си и някои от тях приличат на един от младите английски проповедници, който свършил Оксфордския университет по богословие. Той станал проповедник в една от баптистките църкви и решил един ден да посети Спържена, стар, знаменит проповедник в Лондон. Той отишъл в дома му, подал картичката си на слугата и написал: Твой брат в Христа те чака вълн. Спържен прочел картичката и написал на другата страна: Сега имам работа с Господа. Ще имаш добрината да почакаш още малко вълн. Стариият проповедник се молил в това време, зает бил, а младият искал веднага да го приеме, да не чака дълго време вълн. Много хора бързат, като младия проповедник, не искат да чакат вълн. Те имат голямо мнение за себе си, свършили са университет, учени хора са. Съвременните хора искат да разберат нещата изведнъж. Всяко нещо очаква своето време за разбиране. За всеки ден е определено, какво може човек да разбере, да научи. Той не може да разбере нито йота повече от това, което е определено. Закон е: човек не може да види или да чуе повече от това, което му е определено за даден момент. За пример, главата на човека може да се обърне най-много под ъгъл 45 градуса, надясно или наляво, но по никой начин не може да се обърне назад, да образува ъгъл от 180 градуса. Рече ли да обърне главата си назад, той коренно изменя своето положение. Ето защо човек вижда нещата пред себе си по-добре от тия, които са зад него. Това, което е пред нас, ние наричаме бъдеще, а което е зад нас, наричаме минало. Казвате: реално ли е миналото? – Реално е, разбира се. Ако миналото изглежда нереално, това се дължи на гърба ви. Миналото остава зад гърба ви и като не го

виждате, мислите, че не е реално. Обаче, обърнете ли се с лицето към тази посока, тогава миналото става бъдеще, а бъдещето – минало. Значи, според съвременните философи има минало, настояще и бъдеще. И тъй, като се говори за разбиране, за различаване, човек трябва да схваща нещата, както са поставени в живата природа. За тази цел той трябва да разбира езика, граматиката на природата, както знае граматиката на матерния си език.

За пример, вие казвате любов и любя. Каква разлика има между тези две думи? Думата „любов“ е съществително и, като такава, тя се скланя. Думата „любя“ е глагол и, като глагол, тя се спряга. Друга съществена разлика има между тези две думи: когато любовта е съществително име, тогава ние ѝ слугуваме. Когато пък изразява действието „любя“, тогава тя ни служи. Какво правят хората, когато любят? Когато любят, хората се срамуват. Трябва ли човек да се срамува от любовта? – Не трябва. Да любиш, това е равносилно на храненето. Трябва ли човек да се срамува, като яде? – Не трябва, разбира се. Следователно, най-великите неща, които човек може да направи в живота си, са следните: да яде, да пие вода, да учи, да мисли, да чувствава, да действа, да скърби, да страда, да се разкайва и т.н. Щом има толкова велики работи в света, има за какво човек да живее. Сега, дойде някой при мене и казва: Няма кой да ме обича! Казвам: сложи думата „нима“ пред „няма“ и вместо удивителна, сложи въпросителна и виж, какво ще излезе. Ще излезе: нима няма кой да ме обича? Ще получите отговора: има кой да ви обича. – Бог ви обича. Щом Бог ви обича, всички ще ви обичат. Сега, както виждате, небето започна да се прояснява. Това показва, че мъглите клонят към примирение. И те философствуват помежду си; и те, като нас, се разговарят за велики работи. Когато човек започне да разбира, и мъглата постепенно ще се оттегли от неговото съзнание. Този

процес става постепенно, последователно, обаче, действието между частите на този процес става моментално. За пример, ти моментално можеш да станеш наследник, но за да се реализира този акт, време се изисква. Умре дядо ти, моментално ставаш наследник. Обаче, за да се реализира и оформи този акт, изисква се време. Защо? – Трябва да се прочете завещанието, трябва да се заверят всички документи и след това ще влезеш в правото на законен наследник. На същото основание, каже ли Бог за нещо, че ще бъде, не се съмнявайте – ще бъде. Кога? То е въпрос на времето: може след година, две, три и повече, а може и след по-малко от година. Въпросът е да изчезнат мъглите от умовете и сърцата на хората. Щом те изчезнат, работите веднага се нареждат. Пред вас моментално се открива чисто, светло небе, планини, дървета, канари. Реални ли са тия неща? – Реални. Мъглите обаче, са нереални. Те се явяват и изчезват, без да оставят следи след себе си. Казвам: човек трябва да работи над себе си, да развива силата, която е вложена в него. Той трябва да развива тази сила в себе си, не да се показва, че е по-силен от другите, но чрез нея да придобие свободата си. Кой е по-силен: който се топли на огъня, или който кладе огъня? Обаче, и този, който се топли на огъня, и този, който кладе огъня, трябва да благодарят на клековете, че стават жертва за тях. Ако вие използвате разумно благата, които планината ви дава, и обработите полученото, както за вас, така и за ближните си, тази жертва е оправдана. Тогава и клековете ще минат от по-ниско в по-високо състояние. Условиата, при които те живеят тук, са неблагоприятни. Следователно, от вашата разумна работа зависи и подобрението на техните условия. Съвременните хора говорят все за смисъла на живота, има ли защо да се живее, или няма. В края на краищата, всеки казва: смисълът на живота е да познаеш себе си. С други думи казано: смисълът на живота е да познаеш Бога в себе си.

Значи, Бог е същината, към която всеки се стреми. Същината пък е цялото битие: растенията, животните, хората, слънцето, луната, звездите, въздухът, водата, почвата и т.н. Всичко в света е изявление на Бога в разни форми. Видиш ли един клек, разгледай го с окото на учения, а не с окото на простия. Простият ще каже: клек е това – и ще го захвърли настрана. Ученият ще го вземе близо до себе си, ще разгледа формата, големината, устройството му. После под микроскоп ще разгледа тъканите му. Той няма да го остави, докато не проникне в неговия вътрешен смисъл. В това отношение планината крие много тайни, много богатства, но още не ги дава на хората. Защо? – Защото ги намира за невежи. Ако им открие богатствата си преждевременно, тя ще ги спъне в техния път. Сега, ще се върна към главната мисъл. Дръжте старите си възгледи и не считайте, че те не са прави. Всеки стар възглед е или коренче, или лист, или цвят от цялото дърво. Той е точно на своето място; без него дървото не може да живее. Обаче, едно е важно: дървото не може да живее само с тия коренчета, листа и цветове. Нови коренчета, нови листа, нови цветове са нужни на това дърво, за да продължи новия си живот. Тези са новите възгледи на живота.

Питам: новите възгледи изключват ли старите? Не ги изключват. Има ли противоречие между едните и другите? Никакво противоречие няма. Всяко нещо е ценно на времето си и на мястото си. Благодарете на Бога за старите възгледи. Благодарете и за новите възгледи. Някой казва: защо минах по този път? – Благодари, че си минал, именно, по този път. – Да, но не съм израснал достатъчно, не съм като другите хора. – Благодари, че не си като другите хора. – Направих една голяма погрешка. – Благодари и за това. Ако не беше я направил, ти нямаше да знаеш, къде е слабото ти място. Може би твоята погрешка носи благо на друго някое същество. Ти пуцаш

кофата в кладенеца и вадиш вода. Кладенецът вика след тебе, ругае те, че си взел от водата му. Обаче, ти занасяш водата на някой жаден пътник и се радваш, че си му услужил. Твоята грешка е по отношение на кладенеца, но не и към жадния човек. След това завали дъжд, в кладенеца се събере не една, а две кофи вода. Следователно, човек трябва да има дълбоко разбиране за всичко, което става в живота. Каквото става в даден момент, то е най-доброто. Една кофа вода ще изтеглят от вас, две ще дойдат. Едно страдание ще преживееш, две радости ще дойдат. Кога? – Само ако вървите по новия път – пътят на Любовта, Мъдростта и Истината. И тъй, не разрешавайте, нито примирявайте противоречията в живота. За пример, вие ли вдигнахте мъглата? – Не. Има една вътрешна сила в живота, която примирява, разрешава всички противоречия. Когато живеете в съгласие с Бога, всички несгоди, всички противоречия се разрешават правилно. Божият Дух прави нещата ясни. Където Божият Дух отсъства, там мъглата присъства. При това положение човек има очи, но не вижда. Дойде ли Божият Дух, мъглата се вдига, хоризонтът става чист, противоречията изчезват, и човек вижда ясно. Сега ще се порадваме на днешния ден, който ще бъде хубав. Казвате: ще падне ли отново мъглата, или свършено ще се вдигне? Не се поставяйте в противоречие със себе си и знайте, че Божественото съдейства за добро. Не очаквайте щастието ви да дойде в бъдеще. Ако денят днес е добър, и утре ще бъде добър. И миналото е за добро, и настоящето е за добро, и бъдещето ще е за добро. Гледайте на настоящето като на топлина и светлина, които организмът възприема. Както чувствувате светлината на ума и топлината на сърцето си, така трябва да чувствувате Божието присъствие в себе си. Кой може след това да ви разубеди в съществуването на Бога? Доволният на малкото е доволен

и на многото. Ще завърша беседата си със следното изречение: Не затваряй прозореца на живота си, когато приятелят ти се усмихва.

Беседа, държана от Учителя на 7 август, 5 ч. с., Рила, Седемте езера

КНИЖНИЦИ И ФАРИСЕИ

Ще прочета 23 гл. от Евангелието на Матей. Размишление върху 23 ст. от същата глава: „Горко вам книжници и фарисеи, лицемери, защото давате десятък на мятвата, на копъра, на кимиона; и оставихте по-важните неща на закона, правосъдието, милостта и вярата; тях трябваше да правите, и онези да не оставяте“.

Сега ще ви дам няколко мисли за размишление. Не внасяй невежество в знанието. Не се обезверявай във вярата си. Не внасяй лъжа в Истината. Не узаконявай робството в свободата. Като размишлявате върху 23 ст., трябва да знаете, че фарисеите и книжниците са вътре в човека. Те представляват две партии, които носят тежко бреме. Тежкия живот, който човек прекарва на земята, се дължи на тези две партии в него, които узаконяват беззаконието и карат човека да върви по техния път. Хората вървят точно в този път, който не обичат. Те вършат точно това, което не искат. И след всичко направено те се самоосъждат. Обаче, самоосъждането нищо не допринася. Да се самоосъжда човек, то е все едно да се излива пороен дъжд върху някоя скала. Този дъжд ни най-малко не ползва скалата. Колкото скалата се ползва от дъжда, толкова и фарисеите се ползват от Христовите думи. Питам: кой може да се ползва от дъжда, който пада върху скалите? Само долината, полето може да се ползва от него. Тази вода е мътна, понеже при слизането си надолу тя влече различни нечистотии. Някой казва: аз не съм добър човек. Минавам и заминавам покрай този човек, но не се спирам. Защо? Не ме интересува неговата лошавина. Минавам покрай една круша, и тя ми казва: аз не съм добра круша, гнила съм. Щом чуя, че тази круша е гнила, продължавам пътя си, не спирам пред нея. Минавам покрай

друга круша, която ми казва: аз съм зряла, добра круша съм. Веднага спирам пред нея. Аз ѝ подавам ръката си, и тя подава своята. Ръкуваме се, целуваме се и после се разделяме. Кога целувам крушата? – Когато е сладка, когато е зряла. На гнила круша целувка не давам. Следователно, когото целуват, той е зряла круша. Когото не целуват, той е гнила круша. Заключение: на гнила круша не давай целувка. На зряла круша давай целувка. Глупавият целува гнила круша и като усети, че е горчива, плюе. Който целува зряла круша, той остава доволен и на всички казва: за пръв път в живота си ядох такава сладка, вкусна круша. Желал бих и втори път да ми се падне такава. Зрялата круша представлява чистото, красивото в човека. Не е достатъчно само да изяде човек една зряла, сладка круша, но той трябва да я обезсмърти в себе си. – Как? – Паметник да ѝ направи. Кой досега е направил паметник на зрялата круша? Как и от какво ще ѝ направите паметник? От мъртви камъни ли ще направите паметника ѝ? Направете един паметник от живи камъни, че който мине покрай него, да остане доволен. Време е вече да се правят само живи паметници! Ако човек няма в себе си жив паметник, който да говори за любовта, за мъдростта и за истината, той нищо не е направил. Живите паметници носят безсмъртието.

Следователно, ако човек не се справи с книжниците и фарисеите в себе си, те ще го разпнат по всички правила на изкуството. Те ще намерят най-голямото и здраво дърво, ще вземат гвоздеи по 25 с.м. дълги и 9 с.м. дебели и ще ги забият на гърдите, на ръцете и на краката, че колкото и да се тегли, да не може да се освободи. Тогава човек, ще не ще, ще каже същите думи, които Христос е казал на кръста: „Елои, Елои, Лама Савахтани“, т.е. Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил?“. И други думи е казал тогава Христос, но те не са записани в Евангелието. Този е въпросът, който Христос е задал, а

какъв е отговорът, не се знае. Вие знаете, че като пишете някому писмо и го запитвате нещо, той непременно ще ви отговори. Ако питате някого, защо Бог ви е оставил, какво ще ви отговори той? Той ще ви отговори, че Бог никого не забравя. Не, и Бог забравя. Когато някой страда, това показва, че Бог го е забравил. Какво разбирате, като се каже, че Бог е забравил някого? Когато Бог забрави някого, това показва, че той не заема първо място в ума на Бога, а едно от последните места. Обаче, той заема това място временно, а не през цялата вечност. Бог забравя понякога човека, защото последният трябва да мине през изпитание, необходимо за неговото развитие. Тъй щото, само тогава има смисъл да пита човек Бога, защо го е оставил, когато може да получи отговор на своя въпрос. Сега, аз мога да ви кажа, какъв е бил отговорът на въпроса, който Христос е задал, но ако го кажа, много от вас ще пострадат. Аз не искам да страдате, не е време за това. Когато бъдете на кръста и зададете въпроса, ще получите отговора. Казвате: как ще пострадаме? – Както страдат кокошките и агънцата, когато господарите им дават някому угощение. В къщата на един български чорбаджия дошли двама турски дели- бейове, разярани, въоръжени с пушки и пищови. Чорбаджията любезно ги поканил да седнат и веднага сложил пред тях печени кокошки, агнета, хубава баница, старо шестгодишно вино и обикалял около тях, канил ги да си хапнат. Те седнали пред трапезата, нахранили се добре и доволни, напълно укротени, си отишли. Чорбаджията казал: Укротих дели-бейовете. – Ти ги укроти, но агънцата и кокошките знаят, как е станало укротяването. По този начин и аз мога да ви кажа истината, но не искам, защото агънцата и кокошките ще пострадат. Няма защо да жертвувам кокошките и агънцата за дели-бейовете, когато мога да им приготвя хубава

вегетарианска храна и напълно да ги задоволя с нея. Това е една притча, която трябва да разберете.

Като се говори за склоненията на имената и за спреженията на глаголите, трябва да знаете, че има два вида спрежения. Учителят казва: Иване, излез на дъската да спрегнеш глагола крада! Ученикът отговаря: аз крада, ти (учителю) крадеш, той краде; ние крадем, вие крадете, те крадат. Вярно ли е спрегнат този глагол? – Вярно. Значи, вярно е, че всички хора крадат. Ако те не крадяха, този глагол нямаше да съществува в речта. Веднъж съществува, значи всички хора, изобщо, крадат. Учителят казва: Иване, тази работа не може да остане така, тя трябва да се изправи. Как ще се изправи? Сега беше приложен първият начин за спрежение на глагола, който се заключава във взимането, в кражбата. На това действие трябва да се противопостави друго, точно обратно на първото. Значи, сега пристъпваме към втория начин на спрежение на глагола. Кой глагол може да се спрегне по втория начин? – Глаголът давам. Ученикът започва: аз давам, ти даваш, той дава; ние даваме, вие давате, те дават. Следователно, ако всички хора могат да крадат, също така те могат и да дават. Това значи: ако някой направи една погрешка, той е спрягал глагол от първия вид. Искан ли да изправи погрешката си, той трябва да спряга глагол от втория вид, т. е. да намери такъв глагол, който да има точно обратно значение на първия. И тъй, глаголите и глаголните форми показват отношението на човека към неговите ближни, а имената и падежните форми показват отношението на човека към себе си. За пример, глаголите давам, любя, обичам, крада, злословя и др. показват отношенията на хората едни към други. Ако хората могат правилно да спрягат глаголите, те биха се превъзпитали. Тъй щото, направите ли някаква погрешка, изгубите ли разположението на духа си, отворете граматиката и започнете да скланяте ту едно съществително,

ту друго и да спрягате глаголи, докато най-после изправите погрешката си и подобрите състоянието си. За пример, дойдете до едно гневно състояние. Започнете да скланяте съществителното гняв. После, спрягайте глагола „гневя се“, като глагол от първия вид. Най-после, намерете глагол от втория вид и го спрегнете. Всичката мъчнотия се състои в това, да намерите този глагол, защото той ще бъде точно обратен по смисъл на първия. Намерите ли го, вие ще поправите погрешката си, а с това заедно и състоянието ви ще се измени. Ако спрем вниманието си върху произхода на думите в езиците, ще видим, че съюзите имат най-стар произход. След тях идват глаголите, прилагателните, а най-после съществителните имена. Учените доказват това по следния начин. Когато някой човек се умопобърка и забрави да говори, първо той забравя съществителните имена, после прилагателните, глаголите и си служи само със съюзите, като звукове: че, а, и, но и т.н. Те му служат и като обръщения. Вземе ли да се поправя, да дохожда в нормалното си положение, той започва по обратен път да си спомня думите: първо глаголите, после прилагателните и най-после съществителните имена. Има болни хора, които вместо да се служат направо със съществителни имена, употребяват описателен език. За пример, ако такъв човек иска да каже думата брадва, той не може да си я спомни и затова казва: дайте ми това, с което се сече. Казвам: съвременните хора са не само физически болни, но и психически. За пример, някой казва: не трябва да лъжем. Каже ли човек така, това говори за едно болезнено състояние в него. Човек всякога трябва да говори истината, без да мисли за лъжата. Истината е капитал, с който всякога трябва да се разполага. При това, истината е само за мене, за никого друго. Проявявам ли любовта, мъдростта или истината, аз трябва да имам предвид себе си, никой друг. За мене е важно, дали аз обичам, дали аз

съм мъдър, дали аз съм истинолюбив. Какво правят другите и как постъпват, това не ме интересува. Ако говоря за любовта и мисля, дали другите хора любят, това е философията на книжниците и фарисеите.

Следователно, на себе си говоря за любовта, за мъдростта и за истината. Тази е най-красивата реч. Дойде ли да се разправам с хората, ще разбъркам брашно и вода, ще го омеса добре. После ще сложа в него сирене и яйца, ще направя една баница, ще я опека и ще кажа: заповядайте! Те ще хапнат от нея, ще кажат: отлично ядене! Според мене, тази баница е каша. Тя е за болни хора. Обаче, ако на тия хора дам от моето ядене, те ще се откажат под предлог, че тази храна не е за болни хора. Ядат ли от нея, те ще умрат. Прави са тия хора, но от свое гледище. Има неща, които от мое гледище са прави, а от ваше гледище са криви. И обратно: тия пък, които от ваше гледище са прави, от мое гледище са криви. Не е въпросът там, но всичко това говори, че между хората няма разбирания. Когато някой адвокат защитава един престъпник, или един крадец, той представя фактите така, за да го оправдае, да го изкара невинен. Той извърта фактите, обикаля законите, и ако успее да го оправдае, съдиите казват: добър адвокат е този човек, умее да говори! На този адвокат аз казвам: за лъжата ти си учен, но за истината си невежа. Той се понавъси малко, остава недоволен от мене. На онзи пък, който обича истината, казвам: за истината ти си учен човек, но за лъжата си първокласен невежа. Той се поусмихне малко, зарадва се, доволен е от мене. Този човек ме разбира. Аз имам един пробен камък, с който изпитвам хората. Който се мръщи и е недоволен от мене, той е невежа за истината. Който се усмихва и е доволен от мене, той е невежа за лъжата. Това, което днес говорих, е новата философия на живота. Ако я приложите, блажени ще бъдете. Защо? – Защото, от болни ще станете здрави, от сиромаси

ще станете богати. Щом сте здрави, щом сте богати, и на Бога ще бъдете благоугодни.

Беседа, държана от Учителя на 8 август, 5 ч. с., Рила, Седемте езера

ЦЕННИ МИСЛИ ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ – VI

В пътя на живота се изпитва вярата и надеждата на човека.

В пътя на знанието се изпитва ума и волята на човека.

В пътя на свободата се изпитва благородството на душата и милосърдието на сърцето.

Там, където малкото зрънце пада, камъкът стои.

Там, където камъкът пада, малкото зрънце стои.

Когато листата от дървото на живота слизат, зимата идва.

Когато листата на дървото на живота се качват, пролетта идва.

Когато сиромашията хлопа на вратата, студът се показва.

Когато богатството хлопа на вратата, топлината се показва.

Когато простият царува, прах се вдига.

Когато умният царува, мирът възлиза.

Там, където мравята се дави, човек се забавлява.

Там, където мравята се забавлява, човек спи.

Глупавият слуша с едното си ухо, умният – с двете, а глухият и от двете не се интересува.

Детето лази, младият се издига, старият се прегърбва, а умореният почива.

Домът е за детето, нивата – за младия, перото – за стария, а леглото – за уморения. Ако си дома – дете си; ако си на нивата – млад си; ако държиш перото – стар си; ако си на леглото – уморен си от живота.

Не разваляй това, което природата е наредила. Не ѝ давай съвет, какво да прави. С нея на състезание не ходи и нищо насила от нея не взимай.

Взимай, когато добрият ти дава.

Давай, когато умният от тебе иска.

Дом без врата и училище без прозорец подобни са. Защо са подобни? – Както в къща без врата никой не може да живее, така и в училище без прозорец нищо не може да се научи.

Беседа, държана от Учителя на 9 август, 5 ч. с., Рила, Седемте езера

КОЕТО ОСТАРЯВА

Ще прочета 13 гл. от първото Послание към Коринтяните. Размишление върху стиха: „В дома на Отца моего много жилища има“ и върху формулата **„Всеблагия Отче, на всичката пълнота, в името на Твоята Любов озари ни с благия си Дух и изпълни сърцата ни с Твоя мир“**.

Има нещо у човека, което никога не остарява. То е неговият стремеж. Стремежът е качество на духа у човека. Парите, с които човек си служи, минават-заминават, и в края на краищата, остаряват. Дрехите, които той носи, късат се и остаряват. Къщата, която гради, след време се разрушава и остарява. Каквото положение и да заема човек, то все ще се измени. Добре е, когато нещата се изменят. В промяната се крие прогреса, еволюцията. Ако зародишът на яйцето остане завинаги затворен в черупката, той никога няма да разбере външния свят. Какво трябва да стане с него? Той трябва да се превърне на пиле, да излезе вън от черупката на яйцето. Докато пилето е затворено в яйцето, то не познава друг свят, освен света в черупката. Излезе ли вън от яйцето, пилето започва да се движи, запознава се с външния свят. Следователно, добре, че се изменя черупката на яйцето, за да може пилето да излезе вън от него. Човек расте и остарява, възгледите му се изменят, всичко около него се мени, обаче, стремежът му остава неизменен. Стремежът на човека не остарява, той е траен и служи като верен двигател на човешката душа, тласка я да върви нагоре и напред. Този стремеж се нарича любов. Значи, любовта е вечното начало в човека, което твори, което създава. Искате ли човек да не остарява, да бъде вечно млад, той трябва да се държи за стремежите на духа си. Верен ли е на своя дух, той никога няма да

съжалява за онова, което се е изменило. Защо? – Защото Бог се изявява и в промените. И в промените има красота. Те дават сила на човешкия дух. Силата на яденето не е толкова в самото ядене, колкото в чувството, което се изпитва при него. Силата на мисълта не е толкова в самата мисъл, колкото в нейния процес, в онова вътрешно ободряване, което тя дава. Силата на дадено желание не се състои в самото желание, но в онова движение, което то създава у човека. Силата на кибритената клечка не е в самата клечка, нито в нейната главичка, но в малкия пламък, който тя дава. Значи, силата на всички неща не се състои в голямото, в грандиозното, но в малкото, едва уловимото начало в тях. Това малко начало аз наричам свещен огън. Само свещеният огън е в сила да реализира копнежите на човешката душа и на човешкия дух. Този свещен огън е огънят на любовта. Що е любов? – Любовта не е товар, любовта не носи разочарования, любовта не може да се нарече и сила. Любовта е това начало в човека, което го освобождава от всички мъчители, били те във вид на противоречия, заблуждения или ограничения. Любовта е това начало в човека, което внася в него богатство, сила, мощ. От сиромаш, то прави човека богат; от слаб, прави го силен; от немощен, прави го мощен. Благодарим на това, което носи богатството, а не на самото богатство. Кое е това, което носи богатството? Ти се качваш на една кола, поставена на четири колела и благодариш на самата кола и на колелата, чрез които тя се движи. Тази кола се тегли от две живи, разумни същества, на които също така трябва да благодариш. Обаче, друго едно същество, още по-разумно от първите две, стои горе на колата, държи юздите на двете същества и ги направлява. На това разумно същество трябва да благодариш най-много. И за това същество трябва да се държиш. Тъй щото, качиш ли се на една кола, с краката си ще благодариш на самата кола. С очите си ще благодариш на конете, които теглят, а с

устата си ще благодариш на разумното същество, което направлява и конете, и колата, да върви напред. Най-после, ще благодариш на Бога в себе си, че те е създал и поставил при условия да се радваш на живота и да го използваш. Казвам: ако човек съзнава това нещо за една обикновена кола и благодари за нея, колко повече той трябва да благодари на земята, като основа, на която е стъпил. Земята не е нищо друго, освен кола, в която човек се е качил и пътува. Тази кола се тегли не от два, но от един голям кон – слънцето, което всеки ден изгрыва и залязва, тегли, движи колата по начертания ѝ от Бога път. Разумното същество, което направлява тази кола, това е Великият закон – Духът Божи. Съзнава ли това, човек трябва да благодари на земята, на която е стъпил, на големия кон, който неуморно припка, тегли колата и на Духа, на закона, който направлява и ръководи цялата работа. След всичко това не трябва ли човек да благодари, че му е дадена възможност да живее, да вижда Божиите творения и да им се радва?

Сега ще ви дам няколко изречения за размишление.

След като си ял сладки круши, не яж киселици.

След като си пил сладък сок, не пий пелин.

След като си казал няколко сладки думи някому, не ги обличай със своите дрипели.

След като си направил едно добро, не го разгласявай с тъпан.

След като си изказал една велика мисъл, не ѝ прави затвор.

След като си писал едно любовно писмо, не дрънкай звънец.

След като си нагостил някого, не му взимай пари, не го глобявай за яденето. Плаща ли ти, глобяваш го.

Не се вкисвай, когато те подквасват.

Не давай маслото си, когато те чукат.

Не плачи, когато те бият.

Не благодари, когато те мият.

Благодари само тогава, когато знаеш, че любовта е с тебе и виждаш, какво тя върши.

Знанието от едно място не идва, и светлината през един прозорец не влиза. Неизброими са пътищата на знанието. Неизброими са прозорците на светлината.

Любовта през една уста не говори. Хиляди са устата на любовта, през които тя говори. Вярвай във всичките нейни уста.

Един е Духът, много са духовете.

Един е Бог, много са душите.

Един е Бог, много са Божиите синове и дъщери.

Едното е цялото, многото са части на цялото.

Едно е името на цялото, неизброими са имената на частите.

Истинският път няма пътеки.

Път, който има много пътеки, той е път на света.

Път, който няма никакви пътеки, той е път на Духа.

Път, който има прах, той е път на заблуждения.

Път, който няма никакъв прах, той е път на светлината.

Мрачното небе е небе на тъмнината.

Ясното небе е небе на светлината.

Живот, изпълнен с мъчнотии, е живот на страдание.

Живот, изпълнен с блага, е живот на веселие.

Ходи там, където светлината ходи.

Слизай там, където водата слиза.

Работи там, където Духът работи.

Любовта живее, мъдростта свети, а истината носи бъднините. Аз употребявам думата бъднини вместо свобода, понеже в случая думата свобода изразява едно ограничено състояние. Когато човек минава от едно състояние в друго, той се освобождава от нещо. Само тогава той

е свободен. Обаче, след всяко освобождение иде ново ограничение. Тъй щото, дойде ли човек до едно освобождение, той не трябва да мисли, че е достигнал крайния предел на свободата. Следователно, като замествам думата свобода с бѣднини, имам предвид проявите на Духа, които напълно задоволяват човека. Какво се разбира под думата доволство? Представете си, че имате една хубава кола, но много прашна. Вие измивате колата добре, но остава върху нея само една малка пращинка, като една точица, която ви смущава. Тази малка точица, това малко лекенце, именно, ограничава човека.

Пълна свобода ще се придобие само след като се махне и последната пращинка от колата. На същото основание, кажете ли, че някой човек води добър живот, това не подразбира още, че върху неговия живот няма нито една пращинка. Добрият живот подразбира процес на непреривна вътрешна работа. Че някой направил едно, второ, трето добро, това показва, че той временно е добър, а не всякога. Доброто, което човек прави, не говори още, че той е добър. Човек може да не прави добро някому, и пак да е добър. За пример, срещате един лош човек, който проси, но вие не му давате нито пари, нито хляб. Защо? – Защото виждате, че този лош човек има намерение да направи някаква пакост на един добър човек. Щом добрият човек замине и се отдалечи от лошия, тогава можете да дадете на последния пари или хляб, каквото пожелаете. Казвате: това не е право. Искан ли един човек хляб от вас, дайте му. – Това е ваша философия, ваше разбиране за право. Обаче, ако знаехте, какво нещо е правото, вие не бихте дошли на земята да го учите. На лошия човек всичко се противопоставя, съзнателно или несъзнателно. Един човек кладе огън, да си опече една пита. Дохожда при него един лош човек, иска хляб. Първият му казва: ще почакаш малко, да наклада огъня. Той духне оттук-оттам, но огънят не гори, не може да се запали.

Лошият човек не иска да чака, заминава си. Дохожда след това един добър човек, моли се, иска малко хляб. – Почакай, ей сега ще наклада огъня, ще опека прясна пита. Духне огъня веднъж- дважд, и той веднага се запалва. Слага питата на огъня, и след 10-20 минути и двамата ядат прясна, топла питка. Така се нареждат работите и за добрия, и за лошия човек. Дойде един лош човек при вас, иска пари. Бъркате в джоба си, пет пари нямате. След време дойде един добър човек при вас, иска да му услужите с нещо. Бъркате в джоба си, намирате пари и му давате известна сума. Значи, всички неща, които стават в живота, са резултат на дейността на разумни същества. Коя вода пълни коритото? – Чистата вода. Докато водата не е чиста, домакинята не я събира в коритото, тя все я излива навън. Щом водата е чиста, тя остава коритото под чешмата, докато се напълни. Сега има ново разпореждане във вселената до всички, да сменят старите мерки, с които са работили досега, с нови. Ново движение, нови мерки се изискват. Старите мерки ще се сменят така, както в България аршинът се замени с метър. По старому вече не може да се живее.

Нова мярка има в света, обща за всички хора, на която се превеждат всички работи. Тази обща мярка гласи: мери другите тъй, както искаш и тебе да мерят. Храни другите тъй, както искаш и тебе да хранят. Обличай другите тъй, както искаш и тебе да обличат. Говори за другите тъй, както искаш и за тебе да говорят. Тази мярка е добра, но всички трябва да я прилагат с абсолютна вяра. Всеки трябва да знае, че благо, което те искат за себе си, е благо и за другите. Иначе, продължават ли да прилагат за себе си една мярка, а за другите особена мярка, светът ще бъде такъв, какъвто е бил досега. Човек трябва да знае, че силата на нещата е във вярата, както и в мисълта му. За изяснение на тази мисъл ще приведа следния пример.

Представете си един болен от ревматизъм, който отива при лекар да го лекува. Някои от съвременните лекари практикуват нов метод за лекуване. Те лекуват чрез вяра, чрез мисъл, понеже знаят, че причината на всички болести се крие в мисълта на човека. Затова, именно, лекарят казва на болния: стани от леглото, не мисли, че си болен, и ходи. Излагай се на слънце, на чист въздух, мисли за всичко, но не и за болестта си, и ще видиш, че след известно време ще бъдеш здрав. Болният казва: ще ходя, ами ако пак кракът ме заболи? Не, ти трябва да мислиш положително. Докато болният се съмнява, той сам поставя препятствия в пътя на своето лекуване. Щом престане да се съмнява, болестта си отива.

Закон е: за каквото мисли човек, за него се държи. Престане ли да мисли за това нещо, то губи вече силата си. Това, в което човек вярва, то има сила за него. Законът е верен и за положителните, и за отрицателните неща в живота. Различието е само в резултатите. Съвременните хора не се поддават на новите методи на лекуване, защото те бързат, в малко време искат да получат големи придобивки. За пример, срещам един ученик, говоря с него, виждам, че и той бърза, иска час по-скоро да свърши училище. Защо бърза този ученик? Той иска да свърши гимназия, университет, да заеме висока служба, с голяма заплата, да се прехранва. Питам: право ли е това положение? – Донякъде само е право. Какво ще кажат тогава ония хора, които нито гимназия, нито университет са свършили, а при това са заели някакви служби? Не е въпросът в службата, която човек заема, но важно е, защо бърза да свърши училище? Човек трябва да знае, че никога няма да се освободи от училище. Ако свърши едно училище, той ще постъпи в друго. Външно човек може да се освободи от отделенията, от прогимназията, от гимназията, най-после и от университета, но има един университет, който никога не

се свършва. Главата на човека ще побелее, но този университет няма да се свърши. Законите на този университет са точно обратни на този от света. При свършване на годината, студентите, които са завършили с успех, получават една стотинка като възнаграждение на труда им. Който получи една стотинка, той дава голямо угощение на приятелите си. Следната година той ще работи пак за една стотинка. Така ще минават години, и университетът все няма да се свърши. Този университет няма начало, няма и край. Казвате: какво означава стотинката? Стотинката не се отнася до външния, но до вътрешния живот на човека. Това, което задоволява човека вътрешно, не е голямото, не е и многото. То е малкото, със стойност на една стотинка, но в него се крие нещо велико, неизразимо. Угощение, направено с такава стотинка, струва повече от угощение, направено с милион. Сега, ще вдигна малко завесата, да надзърнете само с едното си око, и то с лявото, не с дясното, да видите, какъв е вътрешният смисъл на тази стотинка. В този велик университет има и царски дъщери. Когато ученикът учи добре, на края на годината той ще срещне една от тия царски дъщери, ще ѝ каже една дума само, и тя също ще му отговори с една дума и ще му се усмихне. Тази е едната стотинка, която той получава. За тази стотинка той е готов да даде голямо угощение, да се повесели и да благодари на Бога, че я получил. Следната година той продължава да учи пак така усърдно, с любов, с надежда и очакване да получи още една такава стотинка. Ето защо ученикът следва този университет. Той постъпва млад, остарява, побелява, но университетът не се свършва. И при това положение ученикът не се отегчава. Защо? – Защото ще каже една дума на царската дъщеря, и тя ще му отговори. Какво по-велико нещо от това, да кажеш една дума на царската дъщеря, и тя да ти отговори! Струва човек да учи, да работи за една дума, за една усмивка на царската

дъщеря! Някой казва: какъв ще е този университет, без начало и без край? Университетите, които хората на земята следват, са подобни на този велик университет. Те са копирани от него. И тукашните университети нямат начало и край, но понеже хората обичат разнообразието, за да не се отегчат, програмата на учението им се сменя често. И те започват най-напред с основно образование, после с прогимназиално, след това с гимназиално и най-после с университетско. Щом свършат университет, те мислят, че са завършили курса на училището. Не, цял живот те още учат, само че при разни програми и задачи. Няма по-красиво нещо за човека от това, да учи, да срещне царската дъщеря, да чуе гласа ѝ! Казано е в Писанието: „Които чуят гласа Му, ще оживеят“. Този глас е гласът на царската дъщеря, която ще каже една дума на ученика. От тази дума, от този глас ученикът ще оживее, ще придобие сила, импулс за понататъшна работа. Днес ще прекараме в този велик университет. Слънцето изгря ясно, хубаво, без облаци, но е малко студено, слана е паднала. Всичко това е хубаво, защото днес ние сме във всемирния университет, където се учат хора от разни възрасти, на разни науки и професии. Мнозина се безпокоят, дали царската дъщеря ще им обърне внимание. Те погледнат дрехите, обувката, шапката си, виждат, че са стари, скъсани, боят се, да не би царската дъщеря да ги пренебрегне. Не, царската дъщеря ще обърне внимание на вас, а не на дрехите и на обувката ви. Тя ще ви погледне в очите, ще ви каже една дума, ще ви се усмихне и ще замине. Вие трябва да бъдете будни, да чуete тази дума, да разберете смисъла ѝ и да я преведете. Тази дума ще я преведете най-малко с едно изречение. Съдържателна е думата на царската дъщеря. Тя говори на един точен, строго определен език. Казвате: каква ли е тази дума, която съдържа толкова много в себе си? Тя е цял говор. Когато срещнете човек, когото обичате, той само ви

погледне, хвърли един бърз поглед и си замина. Този момент може да трае само една секунда, но колко много струва за вас! Вие по цели дни и нощи мислите за този поглед, как ви погледнал, какво искал да ви каже, как ви се усмихнал и т.н. Какъвто е говорът на светлината, такъв е погледът на вашия любим човек. В този поглед човек разбира цялата граматика, с всичките ѝ подробности и значения. Който види този поглед, той всичко разбира, не се нуждае от никакви преводчици. Рече ли да се намеси някой отвън, да превежда, той ще развали работата. Има неща в живота, които не се обясняват, нито се нуждаят от обяснения. Мнозина искат да им се каже нещо за насърчение, за усилване на вярата, на силата им. Казвам: досега аз не съм срещал по-насърчени, по-вярващи и по-силни хора от съвременните. Те имат и вяра, и сила, но не са проявени. Силата им е толкова голяма, че никой не може да ги мръдне от мястото им. Те приличат на параход, на автомобил или на трен, който е силно напрегнат, готов за тръгване, но стои, чака, не му е даден още последният сигнал. Тръгне ли веднъж, нищо не трябва да се изпречва на пътя му. Той ще се прояви с всичката си сила, знание, вяра. Само моментът се чака. Едно препятствие имат хората – съмнението. Те се съмняват, дали ще могат да се проявят в доброто, в хубавото, което имат в себе си. Щом сте силни, добри, ще се проявите. С други думи казано: щом Духът Божи прониква във вас, вие непременно ще се проявите. Няма сила в света, която може да препятствува на Духа. Всичко, което Той е намислил и обещал да направи за вас, ще го изпълни. Никой не може да препятствува на Бога. Казвате: обича ли ни Бог, или не? Ако вярвате, че ви обича, обича ви; ако не вярвате, не ви обича. Всичко е според вярата ви. Обаче, този е един от най-трудните въпроси, който досега е останал неразрешен. Искате ли да го разрешите, не трябва да мислите по стария начин, не трябва да

ходите по стария път. Някой мисли право, но върви по стария път. За пример, някой проповедник говори за любов, за мъдрост, за истина, за добро, но след това тръгне по пращен път, вдига прах наоколо си, и всички след него викат, протестират, че не могат да дишат от праха. Какво трябва да направи този проповедник?

Казвам: който е проповядвал веднъж само за любовта, за мъдростта, за истината, той никога вече не трябва да върви по пращен път. Той трябва или да хвърка, или да върви без да се допира до земята. Този е начинът, по който може да се избегне праха. С плач, с охкания, нищо не се постига. Работа, усилие, постоянство се изисква от всички хора, от всички ученици. Дойде някой при мене, плаче. Защо плаче този човек? Той иска да ми докаже, че страда.

Казвам: ако от очите ти могат да излязат два извора, да полеят градината ти, плачи; тези сълзи са на място. Голяма суша има сега, ти трябва да плачеш, да полееш цветята на твоята градина. Сълзите са необходими още и за измиване на очите. Ако човек плаче, за да измие очите си, тия сълзи са на място. Обаче, ако той плаче, за да докаже на хората, че много страда, тия сълзи не са на мястото си. Който много плаче, той хубаво измива прозорците си. На такъв човек може да се разчита. Неговите прозорци са чисти, той вижда ясно през тях. Щом вижда ясно, добре, ще може да върви свободно, без да се спъва. Който плаче много, това показва, че той страда много. Страдали много, значи той има много работа, цанил се е при лош господар. За в бъдеще този човек трябва да бъде внимателен, да си избере добър господар, който да му дава малко работа. Сега няма какво да прави, освен да търпи. Веднъж се условил при този господар, дал му дума, ще гледа да свърши работата си добре, за да се освободи от него. Сега, каквито обяснения и да се дадат, те са излишни украшения, каквито хората често слагат по костюмите си. Истинският костюм е без

украшения, без дупки и копчета. Никакви ножици не са минали по този костюм. Той е ушит изцяло, както днес плетат вълнените дрехи: започват от единия край и свършват до другия. Такъв костюм трябва да носи човек. Ако човек е добър и постъпва добре, и костюмът му ще се затваря хубаво, ще приляга добре на тялото му. Не постъпва ли добре, костюмът му винаги ще бъде отворен. Добрият човек е богат, той не върши никакви престъпления. Лошият човек е сиромах, той само престъпления прави. Видите ли този човек, той всякога ще бъде разкопчан, със скъсан костюм, цял в дрипели. Кон, който носи на гърба си сто килограма товар, може ли да рита, да хапе, да бяга? Не, той ходи бавно, сериозно, тежко. Обаче, кон, който стои в дома без работа и само яде и спи, щом излезе вън, той веднага започва да скача, да рита, да хапе! С една дума казано, той върши престъпления. Който върши престъпления, той трябва да излезе от дома, да срещне един свой приятел и да му каже: моля ти се, дай ми сто килограма от твоя товар, да го пренеса на десет километра разстояние, да ти помогна. Щом свърша работата, сними товара от гърба ми. Това става всеки момент в живота. Когато някой човек върши престъпление, страданието се качва на гърба му, кара го да мисли.

Казвам: ако е въпрос да те товарят, нека те натоварят с нещо ценно, добро, красиво, та кой как те срещне, да те спре и помилва. Ако си натоварен с камъни, с дърва, с боклуци, никой няма да ти обърне внимание. Обаче, натоварен ли си с някои свещени, класически книги, всеки ще иска да се разговаря с тебе, да ти обърне внимание. Един ще те спре, ще поиска една книга и ще тръгне с тебе. Втори ще те спре, ще поиска една книга, и той ще тръгне с тебе. Ти ще вървиш с авторитет, като човек, който носи ценни работи, а след тебе и с тебе ще вървят хора, заинтересувани от твоето богатство и ще се разговаряте. По този начин няма да усетиш, как се е минало

времето, и как си пренесъл товара от едно място на друго. Сега часът е шест и половина. Значи, половин час е минало, откак човекът е бил създаден. В едно предание се казва, че Когато Господ направил човека от пръст, сложил го на плет да съхне. Като се събудил от този сън, от това сушене, човекът стъпил на краката си и започнал да се запитва, откъде е дошъл, какво е правил досега и т.н. Половин час се изминал, докато той си спомнил всичко, което преживял. След това Господ сложил пред него едно огледало, да се огледа. Като сее видял човекът в това огледало, той останал доволен от себе си: никакво петно, никакво престъпление нямал на лицето си. Той гледал лицето си, носа си, с всички кривини по него; гледал устата, ръцете, краката си и останал доволен от всичко, което Бог направил. Умът му бил чист, светъл, свободен от всякакви отрицателни мисли. Сърцето му било свободно от всякакви смущения. Той се чувствувал леко, приятно разположен и се чудил на всичката красота, дело на Господа. Сегашният човек не се чуди на всичко това, защото то е зацапано. Дълго време трябва да се чисти той, докато се върне в първото си положение. Казвате: какво да правим? Как да се изчистим? Ще дойде време и вие да се чистите. Които първи нарушиха чистотата на своя образ, те първи трябва да се изчистят. След тях ще се чистят всички останали. Нечист е онзи човек, който не може ясно да вижда и да разбира нещата. В това отношение всеки вижда, че има нещо нечисто в себе си, за което е недоволен. Всеки съзнава, че условията, при които живее, не са такива, каквито желае да бъдат, вследствие на което се мъчи да се освободи, да надрасне тия условия. Този стремеж на душата, да се освободи от ограничителните условия на живота, говори за вътрешна чистота. Вътрешно душата е чиста и не може да се оцапа. Нечистотата е външна обстановка на живота. Когато младата мома за пръв път меси хляб, тя оцапва ръцете си, но само

външно. Щом ги измие, те пак са чисти. Може ли да я обвини някой в нечистота? Самата работа изисква това. Ако младата мома пере и топи ръцете си в корито с вода, ръцете ѝ се мокрят, но това е само външно. Щом изплакне ръцете си в чиста вода и ги изтрие, те пак са чисти. Злото не е в това, че ръцете са нечисти от тесто, или са мокри от вода, но човек трябва да бъде внимателен, да не пипа никоя книга с нечисти ръце, да не я оцапа. Следователно, човек трябва да бъде умен, внимателен, да не прави грешки. Когато пипате Божествената книга, и мокри да са ръцете ви, тя не се цапа: по-чиста, по-светла става, но петно не хваща. Обаче, пипате ли с нечисти ръце човешките книги, петна ще им оставите. Като заключение на това, ще ви кажа следната мисъл: стара, гнила круша не продавай, нито препоръчвай някому. Единственото добро, което можеш да ѝ направиш е, да я посадиш. Минат ли лоши мисли през ума ви, посадете ги дълбоко в земята. Ако оставите тия мисли в ума си, вие ги препоръчвате и на другите, а с това им давате живот. Когато казват, че злото трябва да се забрави, това значи да се посади то някъде дълбоко в земята и да не се мисли за него. И Господ даже не мисли за злото, за да не му дава живот. И тъй, искате ли да дадете живот на доброто в себе си, мислете за него: занимавайте се с добрите мисли, чувства и постъпки, за да оживеят те във вас.

Това подразбира стиха: „Които чуят гласа Му, те ще оживеят“. Запомнете сега следната мисъл: само пътят на Истината обяснява пътя на знанието и пътя на доброто.

Беседа, държана от Учителя на 10 август, 5 ч. с., Рила, Седемте езера

ОБЩОТО БЛАГО

Ще прочета 38 Псалом и 10 гл. от Посланието към Римляните. За размишление ще вземете 7 ст., 12 гл. от Деянията на апостолите:

„И ето, ангел Господен престана, и светлина осия стаята; и ангелът, като побута Петра по ребрата, разбуди го и рече му: Ставай скоро! И паднаха веригите от ръцете му“.

Когато човек размишлява върху нещо, той трябва абсолютно да се освободи, да се откъсне от всички странични мисли, чувства и постъпки. Те са излишен товар, който го обременява и спъва в развитието му. Освободи ли се веднъж от тях, товарът му олеква, и той се чувства като новородено дете. В живота на човека има много ненужни, непотребни работи, от които той трябва да се освободи. За да се освободи, той трябва да има знания, да знае, как, именно, да постъпи. Значи, свободата произтича от знанието. В древността, учениците, които свършвали своето духовно образование, преди да получат диплом за свършен курс, трябвало да издържат последния си изпит, който се заключвал в продаване на всички непотребни неща за тях, но потребни за хората. Ученикът слагал на гърба си различни предмети, макари, игли, пръстени, чаши, чинии, тигани, котли, подкови, инструменти за оране, чукове и други подобни и трябвало цял ден да ходи из града, да вика, да обърне внимание на минувачите, да ги купят. Ако до вечерта успее да продаде всички неща, той ще вземе диплом. Ако не успее да ги продаде, няма да получи диплом. На другия ден отново тръгва из града, да вика, да продава. Докато не продаде всичко, което носи на гърба си, диплом не му се дава. Той е принуден да вика, да обикаля всички улици на града, дано успее да продаде стоката си. Върви, вика той, а всички предмети на гърба му

се удрят един в друг, дрънкат като звънци. Не е лесно положението на този ученик. Той се е натоварил все с такива неща, които са непотребни за него, но потребни за хората. Изпитът е такъв, трябва да ги продаде. Казвате: смешна работа е тази. Смешно е, наистина, да видиш човек така натоварен. Обаче, такова нещо представлява човек в умствения свят. В умствено отношение човек прилича на търговец, натоварен с голям багаж, и то все непотребен за него. Какво ли няма в ума на човека? И този търговец е длъжен да вика из улиците, да продава, да се освободи от този багаж. Не е лека работата на този търговец. Цял ден вика, дрънка със звънците, и като се върне вечерта дома си, вижда, че продал едва четвърт от всичкия товар. На другия ден пак ще вика, ще дрънка със звънците. Какво ще прави иначе? Не може да не вика, защото диплом трябва да получи. Върви той, размишлява си нещо, а тиганите и котлите дрънкат, напомнят му, че не са продадени. Щом ги продаде, и те ще престанат да дрънкат. – Дотегнаха ми вече тези тигани, тези дрънкалки! – Днес са ти дотегнали, но едно време и ти си служеше с тях, пържеше си яйца, чушки и др. Сега ще ги носиш, ще ги продадеш на хората, които и днес още се нуждаят от тях. Мнозина от съвременните хора се намират в същото положение – продават тигани, котли, чаши, макари и викат из улиците: хайде, тигани, котли, чаши, макари! Това наричат някои хора позор, гонение, поругание. Както и да го наричат, това положение е неизбежно, то трябва да се мине, да освободи човека от непотребния багаж в ума и в сърцето му. Викате ли из улиците, все ще дойде някой да си купи чашка, макара или друго нещо. Не е въпросът, че ще продадете една, две или повече макари, но едновременно с това трябва да кажете и по една добра дума на купувача, да остане той доволен от вас, да ви препоръча и на други. Иначе, никой няма да купува от вас, и вие напразно ще обикаляте

града. Вие знаете, какво следва по-нататък – диплом няма да получите.

Казвам: който прави добро, той е търговец, продава вещите на доброто. Тези вещи се работят на небето, а се продават на земята. Всеки човек трябва да бъде продавач на тия вещи. Който не умее или не иска да ги продава, той минава за лош или за неопитен търговец. Някой казва: аз не съм роден за продавач. – За какво си роден тогава? Щом дойде въпрос за оране, за копане, за учене, от всичко се отказваш. За работа не си роден, а си роден за удоволствия, за разходки, за лек живот. Това е криво разбиране на живота. В прав смисъл на думата, човек е роден за доброто. Щом е роден за доброто, той трябва да го носи на гърба си и да го продава. На кого ще го продава? На всички хора: на царе, на князе, на владци, на свещеници, на учители, на държавници, на майки, на бащи. Когато срещне на пътя, все ще предлага. Ако хората нямат нужда от звънци, поне за говедата им са нужни. Пуснете ли говедото без звънец, то ще се изгуби. Сложете му звънец, отдалеч да дрънка, да не го изгубите. Казвам: в прав смисъл на думата, човек не може да тръгне по улиците, да продава непотребни вещи; обаче, в преносен смисъл това е възможно. Ако в буквален смисъл човек е принуден да направи това нещо, той ще изживее голям срам. Що е срамът? Срамът има смисъл само тогава, когато служи като преграда за греха. Праведният, чистият, светият човек не се срамува. Той се е издигнал над срама. Едно време срамът е служил за спирачка, въздържал е човека от грях, от престъпления. Днес, обаче, срамът трябва да се замести с благочестие. Благочестивият човек не може да се срамува. Ако човек не е благочестив и няма срам, той е изложен на голяма опасност, той може да стане безочлив. Засега тази опасност е почти изключена, защото хората се намират под мощното влияние на обществото. От

сутрин до вечер те мислят само за общественото мнение, какво ще каже, или какво ще помисли обществото за тях. Днес хората мислят много малко за Господа. Най-много те мислят за себе си, после за хората, а едва сега са започнали да мислят за Господа. В това отношение те приличат на децата, като тях мислят само за себе си. Между изреченията, които ви дадох миналата беседа, едно от тях беше: Не благодари, когато те мият. Някои ме запитаха: как е възможно, да мият един човек, и той да не благодари? Питам: новороденото дете, което майката мие, къпе в продължение на цяла година, благодари ли затова? Не само, че не благодари, но отгоре на това вика, кряска, пъди майка си, не иска да го къпе. Защо детето не благодари на майка си? На този въпрос вие сами ще си отговорите. Има случаи, когато детето ще благодари на майка си, ученикът ще благодари на учителя си. Кога? Когато детето порасне и стане голям син или голяма дъщеря, то ще благодари на майка си за всички грижи, които тя е положила за него. Когато ученикът постъпва в училище, той не благодари на учителя си. Защо ще му благодари? Преди всичко той не знае, как ще се отнесе с него учителят, каква бележка ще му постави и т.н. Ако днес му благодари, утре може да му постави слаба бележка или да го наругае. Когато учителят ругае ученика, последният сее сърди, недоволен е от него. Да наругаеш някого, значи да му слагаш такива епитети, да му прикачиш такива панделки, каквито той не обича. Щом не обича тези панделки, той става за посмешище пред хората.

Следователно, за истинска благодарност може да става дума само тогава, когато човек се намира пред един завършен процес. Ученикът ще благодари на учителя си само след като свърши училището, след като получи нужното образование. Питам: какви епитети може да прикачи учителят на ученика си? Той може да му каже, че не е

способен, че не е даровит, че не е роден за ученика, че по-добре ще направи, ако отиде на нивата да оре или на полето говеда да пасе. Има ли право учителят да казва на ученика така, или няма право? – Има право. Защо? Когато ученикът храни лоши мисли и чувства, не е ли той говедар? Лошите, отрицателните мисли, чувства и желания в човека не са нищо друго, освен говеда, свине, които ровят навсякъде. Има ли такива мисли и чувства в себе си, човек е принуден да ги пасе. Докога? – Докато ги възпита, докато ги постави на мястото им. Та когато учителят казва на ученика си, че не е роден за ученик и трябва да отиде на нивата да оре или на полето да пасе говеда, това още не значи, че този ученик е роден за говедар или за овчар, но временно само има такива състояния. За момента, обаче, учителят е прав. В този смисъл, не е било случай да се каже нещо на човека, което да не е вярно. То не се отнася за всякога и за всички случаи в живота му, но само за даден момент. И за това, когато човек възпита говедата в себе си, той казва: едно време имах говеда, които сам пасях, бях техен говедар, но те се възпитаха вече и днес сами излизат сутрин на паша и вечер сами се връщат. Ще кажете, че това е невъзможно. За обикновените говеда това е невъзможно, но за умствените говеда е възможно. За пример, човек изпрати една своя мисъл някъде из пространството, тя обиколи, измине известен път и след това отново се връща при него. При това, този човек знае, че тази мисъл е излязла от него и сега я разглежда, какво ново носи тя със себе си, как се е видоизменила.

От казаното за учителя и за ученика, ще извадя следното заключение: учителят няма право да ругае учениците. Ако става въпрос за светските училища, там, както и да е, учителят може да си позволи да наругае един ученик, щом последният се е провинил. Обаче, дойде ли до Божествената Школа, там учителите не ругаят

учениците си. Те считат това за губене на време и за празно харчене на енергия. Учителите на тази Школа са много умни и постъпват особено внимателно с учениците си. Те избягват всички случаи за обида, за огорчение. Когато учителят види, че някой ученик не е приготвил урока си, той го праща да донесе вода или да свърши друга някоя работа, да не го изложи. След това му казва да се обърне към другарите си, да му разправят това, което той е пропуснал да чуе. Методите, с които си служат учителите от Божествената Школа, са различни от тия, с които си служат учителите от обикновените училища. В Божествената Школа неспособните ученици заемат първо място, а способните, даровитите заемат последно място. Ако един ученик от някое светско училище отиде в Божествената Школа, той ще бъде поставен на първо място. Ако на земята е бил способен и заемал първо място, в Божествената Школа ще бъде на последно място. Това подразбира стиха, който Христос е казал: „Първите ще бъдат последни, а последните – първи“. Сега ще приведа един анекдот, от който се вижда, какво нещо представлява истинското знание. Двама приятели, след няколко годишна раздяла, се срещнали и разговаряли помежду си. Единият свършил в Германия за инженер, а другият следвал във Франция по астрономия. Те се разговаряли, кой какво научил, какви професори имали и т.н. Един техен съученик ги слушал, как се разговарят, но той не могъл да вземе участие в разговора им, понеже не бил учен, нищо не свършил. Родителите му били бедни, та не могли да го поддържат да учи. Съучениците му го поглеждали из високо, считали го прост, недостоеен за техния разговор. Както вървели, и тримата се отбили при едни свои познати, където заварили едно от децата почти на смъртно легло. Отчаяни, родителите на това дете се обърнали ту към единия учен, ту към другия, дано могат да помогнат на детето им. Единият казал:

извинете, нищо не мога да направя, аз съм свършил за инженер, нищо не зная от медицина. Другият казал: и аз не мога да помогна на детето, свършил съм по астрономия. Третият, който нищо не свършил, се обърнал към майката на детето и казал: ще ми позволите да видя детето. Аз мога да лекувам, моят дядо ме е учил. Той влязъл при детето, прегледал го, дал му нужните наставления и си излязъл. От този момент положението на детето се подобрило и в скоро време напълно оздравяло. Следователно, истинското знание се заключава само в това, което в даден момент човек може да направи, да приложи. С това не искам да намаля цената на знанието, но казвам, че всяко знание трябва да има приложение. Всяко знание е полезно и приложимо за нас само тогава, когато то минава през три свята, а именно: през физическия, духовния и Божествения. Щом знанието мине през трите свята и във всеки от тях даде плод, то е истинско, съществено знание. Ако един ангел дойде на земята, той ще учуди хората със своята сръчност и сила. Пътувате с него в гората, но замръкнете, стане студено, а вие нямате дрехи, няма къде да се подслоните. Ангелът веднага ще запали огън да се сгреете, ще направи колибка да се приберете и да прекарате нощта. Продължавате пътуването си. Срещате голяма река, няма мост, не можете да я прегазите. Ангелът веднага ви взима на ръце, хвърля се през реката и минава на другия бряг. Изкачвате се по един висок планински връх, почти непроходим. Ангелът се поогледа натук-натам и изведнъж ви повежда по най-хубав път. Не усещате, как сте се изкачили на върха. Това значи да пътувате с приятел, който носи в себе си истинско знание, приложимо във всички светове. Той може да ви помогне при всички мъчности в живота. В какво ще ви ползва онзи приятел, който на теория знае много, но щом се намери пред някоя мъчнотия вдига рамене и се чуди, какво да прави? Двама другари, единият свършил

осми клас с отличие, другият пропаднал на матура, тръгнали един ден на разходка из гората. По едно време насреща им излязла мечка. Те се погледнали и се запитали: какво да правим сега? – Да бягаме. Хукват и двамата да бягат. Питам: какво ги ползва в случая образованието? Онзи, който бил скъсан на изпита, бягал по-добре от този, който свършил с отличие. При бягането първият имал отличие, а вторият бил по-слаб. Мечката била професор, който се произнесъл за пропадналия ученик: щом можеш да бягаш толкова бързо, ти ще можеш да свършиш гимназията отлично. Този ученик се насърчил и следната година, като се явил на изпит, издържал матура с отличие. Той се уверил в себе си, че има сили, способности да учи. Казвам: ако във време на мъчнотия краката на човека са дълги, това показва, че и за учене го бива. Страхливият човек може да свърши много работи с успех. Понякога в страха умът на човека работи толкова бързо, че той моментално разрешава въпросите. Този страх е благословение за човека. Щом се уплашите и бягате добре, знайте, че и в учението можете да свършите добре. И в Писанието е казано: „Начало на мъдростта е страх Господен“. Значи, страх, който удължава краката, е добро условие за работа. Страх, който скъсява краката, той парализира всяка дейност у човека. Сега, да се върнем към главната мисъл – мисълта за свободата. Човек може сам да извоюва свободата си. Как? Както ученикът на древната школа трябвало да продава всички свои непотребни вещи, за да получи диплом. У човека има много мисли, чувства, желания, от които той трябва да се освободи. Те са останали у него от деди и прадеди. И днес той трябва да ги сложи на гърба си и да тръгне из улиците да ги продава. Щом продаде тия непотребни вещи, той трябва да си купи нова, чиста стока. Тогава няма да става нужда да ходи той по улиците да вика, да продава непотребните си вещи, но ще си отвори дюкянче, ще седне вътре, и

купувачите сами ще дохождат да купуват. Днес много хора говорят за кармата, представят си я нещо страшно. Нищо страшно няма в кармата. Кармата не е нищо друго, освен непотребна стока, която не може да се продаде. Успее ли човек да я продаде, ще му олекне, ще се освободи от кармата. Кармата е тор, с който хората трябва да наторяват нивите си. Съвременните хора имат криви понятия за кармата. Къде какво стане, те все на кармата го отдават. Някой пострадал нещо, карма било това. Разболял се, карма било това. Умрял, карма било. Ученик пропаднал на изпитите си, пак карма. Пукнали някому главата – карма. Това не е разрешение на въпроса. На кого пукат главата? – Само на онзи, който скъпо продава звънците си. Продава ли ги евтино, главата му остава здрава. Кармата е задача, дадена на човека, която той трябва правилно да реши. Тя подразбира разумно справяне с миналото. Може ли човек да се справи с миналото си, той е разрешил задачата си, освободил се е от кармата. Грехът пак се явява като резултат на желанието у човека да заобиколи по някакъв начин кармата, да я избегне. Дадат някому някаква работа, но той не иска да я свърши, търси този-онзи да му я стовари. Това пък, което християните наричат благодат, представлява добрите условия, чрез които невидимият свят иска да помогне на хората, да ги освободи от кармата им. Мъглата представлява лошите условия за човека, при които той се губи, забърква пътя, не може да се освободи от кармата. Изгрее ли слънцето, мъглата се разпръсва, дохождат добрите условия, които отварят пътя на човека, и той може свободно да се движи, да работи, да разрешава задачата си. И тъй, благодарете на Бога за всички блага, за всички добрини, които ви е дал. Не се оплаквайте от положението си, но работете, правилно да решите задачите си. Човек е дошъл на земята да учи. Понякога учениците продават звънците си един на друг. Ученик на ученик звънци не може да продава. Ученикът

трябва да продава звънците си вън, на чужди хора. Когато се казва, че човек не трябва да си създава нова карма, подразбира, че той не трябва да продава лоша стока. Искате ли да се освободите от кармата си, той трябва да продава, макар и непотребна, но хубава стока. В какво се състои хубавата стока? Хубавата стока се заключава в това, където минеш, на каквото нещастие или страдание се натъкнеш, да кажеш по една добра дума. Срещнеш ли болен човек, кажи му: не се отчайвай, ще оздравееш. Това е за твоё добро. Някой ученик пропаднал на изпит, кажи му една насърчителна дума. Друг някой счупил крака си, притечи се на помощ, послужи му в нещо. Добрите думи, доброто представляват благоприятните условия в живота.

Днес ви държах тази беседа, за да размишлявате върху няколко по-важни мисли, а именно: поддържай малката светлина на ума си. Поддържай малката топлина на сърцето си. Поддържай слабото усилие на волята си. Слушай душата си, слушай и духа си. Мине ли някоя неприятна мисъл през ума ви, усилете светлината си, и тя ще изчезне. Как ще я усилите? Както усилвате светлината на газените лампи: хванете фитила отстрана и го повдигнете нагоре. Лампите, за които ви говоря, не са електрически. Те горят с фитил, и вие можете да усилвате светлината им, колкото желаете. Тези лампи могат да дават светлина, като слънчевата. Те светят като слънце. Газените лампи, с които си служите днес, не дават голяма светлина, и затова ги заместиха с електрически. Мнозина очакват да им кажат някои неща направо, или да им дадат запалени лампи, а те само да ги носят. Това е невъзможно. Всеки сам трябва да работи, ако иска да придобие нужната светлина. Има неща, които не могат да се кажат. Защо? – Защото те непременно изискват приложение. Не се ли приложат, те ще бъдат спънка в живота на човека. Ако дам на някого една торба с десет килограма злато, той веднага ще започне да мечтае, как по-

добре да нареди живота си: ще мисли за автомобил, за хубава вила, за слуги, за хубави дрехи и т.н. Обаче, всичко това ще го спъне, той ще загуби своята свобода, ще загуби възможността сам да работи. Положението, в което днес се намирате, е хиляди пъти по-завидно от това на богатия човек. Много ангели желаят да слязат при вас, да бъдат във вашето положение, но не им позволяват. Та не забравяйте: добро е вашето положение, но първо вие трябва да съзнаете това, за да го използвате разумно. Имате златен пръстен на ръката си, вадите го, поглеждате го, радвате му си. Защо? – Някаква скрита идея има в него. Тази идея е сила, която движи човека. Речете ли да превърнете тази златна халка в златна пръчица, тя губи вече силата си. В случая златната халка е подобна на жица в електрическата инсталация. Въртнеш ключа, и светлината моментално се явява. Следователно, всяка мисъл, поставена в Божествената инсталация, е сила, с която човек може всякога да си послужи. Ето защо, вашите умове и сърца трябва да се инсталират, за да могат при всички условия на живота да ви служат. Съвременните хора лесно се отегчават, те търсят все нови неща, търсят разнообразието. Някой казва: защо ще ходя на планината? Нали бях миналата година? И миналата като сегашната. Не е прав този човек. Щом той е изгубил възхищението си от планината, това показва, че той е живял механически. Има неща, от които човек не може да се отегчи. Те са като една свещена книга, която, колкото повече четеш, толкова по-нови неща откриваш. Такива неща са, например, планината, морето, земята, слънцето и др. Може ли слънцето да отегчи човека? Трябва да се благодари на този голям кон, който всеки ден и всяка нощ препуска, тича по равния път, тегли земята, на която ние живеем. Това, което говоря сега, е благо за цялото човечество. Има един път, по който всеки трябва да мине, за да се пречисти. Пречистването се отнася до тялото, до мислите, чувствата и

желанията на човека. Те представляват ровка почва, която трябва да се обработи. Мъчнотията за човека се заключава, именно, в това, да преработи той тази почва, да я облагороди. От свършването на тази работа зависи неговият бъдещ успех. Работата върху тази почва може да се уподоби на изучаването на една хубава книга. Вие взимате книгата, разглеждате я, намирате, че хартията и подвързията ѝ са хубави, но тя трябва да се чете. Сядате на едно място, отваряте книгата и започвате да учите. След половин час я затваряте и казвате: не мога повече да уча, главата ми ще се пръсне. Не, ще продължаваш да учиш, да разработваш това вещество, сложено в главата ти. Ще четеш, ще учиш, докато дойде комисия от невидимия свят, да се произнесе, дали си свършил работата си добре. Ако намерят, че мозъкът ти е добре разработен, те го сменят с по-голям. По същия начин човек трябва да разработва и сърцето си, да стане то обширно, да приеме всички хора в себе си. Сърцето на някои хора е толкова малко, че обхваща само едного – себе си. Колкото повече хора обича човек, толкова повече сърцето му се разширява. Обичай себе си, обичай ближните си, обичай и Бога, за да имаш богато, обширно сърце. Мисли за себе си, мисли за ближните си, мисли за Бога, за да имаш светъл ум. Ако мислите и чувствувате по този начин, вие сте в правия път. И тогава, каквото и да се случи, вие ще го разглеждате все от добрата му страна. Някой казва: не зная, защо толкова много погрознях. Грозотата се дължи на лошите мисли, чувства и желания у човека, от които той трябва да се освободи. Тези мисли и чувства са предадени по наследство от неговите деди и прадеди. Те представляват необработен материал, който трябва да се облагороди. Непотребното ще се изхвърли навън, а потребното ще се задържи като основен материал, с който да се започне градежът. Непотребното в човека, това са неговите тревоги, безпокойства. Безпокои се човек,

какво ще стане с него след смъртта му. Наистина, страшно нещо е смъртта, но питам: войникът, когото убиват на бойното поле, не се ли бои? Светията, когото изгарят на кладата, не се ли бои? Страшно е тяхното положение, но те казват: Господи, дай ни сила да понесем тия страдания. Разумният човек е над страданията, над мъчнотиите. Човешкият дух е над всичко. Няма сила в света, която може да го съкруши. Знае ли това, човек трябва да прави усилия, да побеждава мъчнотиите. Днес всеки иска да забогатее, да стане учен, добър, за да подобри положението си. Това е личен път на работа. Обаче, личното повдигане, личното благо не води към щастие. Какво ви ползва знанието, богатството, добротата на един човек, ако той няма отношение към вас? Какво ви ползва светлината или знанието на един човек, щом той го задържа само за себе си? Да разработва човек даденото му от Бога и да се стреми още да придобива, с цел да помогне на себе си и на своите ближни, разбирам. Такова богатство, такова знание е на мястото си. Това значи изпълнение на волята Божия.

Казвам: човек трябва да бъде готов на услуги, както на себе си, така и на другите. Дойде ли до някаква мъчнотия, нека започне да ѝ пее, докато мъчнотията се умори да го слуша и си замине. Дойде ли до някаква погрешка, да е готов да я поправи. Човек от всичко трябва да се учи. Ако е млад, ако е учен, той не трябва да мисли, че знае всичко. Мисли ли, че всичко знае, той ще прилича на онзи млад, буен кон, който изпочупил грънците на господаря си. Този млад кон срещнал един стар кон, който теглил една кола с грънци. Старият кон слизал бавно от височината, за да не счути грънците. Младият кон му казал: Защо вървиш толкова бавно? Никога ли не си слизал бързо? Не знаеш ли как се препуска? – Като знаеш толкова, опитай се. Ела ти на моето място, да видим, какво ще направиш. Младият кон веднага заел

мястото на стария и бързо се спуснал от височината. Той слязъл скоро, но грънците се изпочупили. Сега повечето хора бързат, те искат в малко време да свършат много работа. Там е всичката им погрешка. Има закон, който определя бързината на движението. Човек не може да се движи по-бързо, отколкото му е определено. Движи ли се по-бързо, отколкото трябва, той ще предизвика цяла катастрофа в себе си. Човек трябва да пести енергията си. За всеки момент той трябва да изразходва само определено количество енергия. Помнете, че в този път можете да постигнете всичко, което желаете, но постепенно, без бързане. Работете, без да се заблуждавате от външната обстановка. Ако уловят някого и го сложат в затвор, облекат му халат, намажат лицето му с катран и му дадат огледало, да се види, всъщност, това той ли е? Този човек ще се погледне в огледалото и ще каже: това не съм аз. И сега хората ще ти казват, че дядо ти остарял, баба ти остаряла, и ти ще остареееш като тях. Не, ще знаеш, че ако ти си остарял, това е лицето на баба ти и на дядо ти, а не твоето. Ти ще вземеш чиста вода и сапун и ще се измиеш добре. После, ще хвърлиш затворническия халат и ще облечеш чисти, нови дрехи. Като се погледнеш в огледалото, ще видиш, че си съвсем друг, по нищо не приличаш на първия. Някой изпадне в лошо разположение на духа и казва: няма да я бъде тази работа. – Намазан си с катран. Измий лицето си, облечи се, и работата ще я бъде. Кого не са мазали с катран? Когато намажат къщната врата на някого с катран, това се счита у българите за позор. Когато човек изпадне в неразположение, в обезсърчение, това се дължи на души, изостанали в развитието си, които като не искат да вървят в правия път, влияят на хората и ги спъват. Те намазват лицата им с катран и казват: вижте, какви сте, на нищо не приличате. Някой намисли да направи нещо хубаво, но изведнъж дойде при него едно от тия същества и му

нашепва: какво мислиш да правиш? Я се откажи от тази работа! Тя е трудна, намери нещо по-лесно. Аз ще ти покажа лесен начин за постигане на всичко, което желаш. Не, не се поддавайте на чужди съвети. Всеки чужд съвет внася в човека противоречия. Дойдете ли до противоречие в мислите си, спрете, нищо не предприемайте. Тук се борят два лагера души: едните са на ваша страна, другите са против вас. На вас не остава нищо друго, освен да застанете на особено мнение. Кажете: днес не съм разположен да се присъединя нито към едното, нито към другото мнение, имам своя работа. Този ден трябва да бъдете много внимателни, с никого да не се разправяте, да не се карате, за да запазите равновесие в себе си. Иначе, или ще изпаднете в песимизъм, или в гневно състояние. Ако сте някой виден философ, облечете се този ден в най-скъсаните си дрехи, със скъсаните си обуца, а можете да тръгнете и бос. Като ви видят тия същества в такъв жалък вид, тяхното честолюбие ще се засегне, и те ще кажат: оставете този простак свободен. От него нищо не може да излезе. Щом ви освободят, вие ще се облечете, ще си гледате работата. Тъй щото, докато те ви хвалят, че сте способен човек, работите ви няма да вървят. Откажат ли се от вас, като от неспособен, всичко ще ви тръгне напред. Смирение трябва да има човек, за да се освободи от тия състояния. Често срещам из улиците ученици от противоположния лагер, които също така продават своите непотребни вещи: пушки, саби, револвери, разни огнестрелни оръжия и т.н. Една лоша дума е такова оръжие, резултатите на което са пагубни за човека. Лошата дума, лошата мисъл, лошото чувство не са нищо друго, освен такова оръжие, изработено от някои фабрики още преди хиляди векове и днес го продават. Който продаде едно от тези оръжия, той после съжалява, защото носи тежки последствия. Новото учение изисква от своите ученици да се откажат да продават произведенията на

учениците от противния лагер. Защо? Защото, ако се порежат с едно от техните ножчета, или ще свършат с живота си, или ще се осакатят завинаги. Страшни са техните оръжия, и затова трябва да се избягват. Двама души пътували в едно купе на трена. Единият предложил на другия една цигара. Последният взел цигарата, изпушил я и веднага заспал. Първият се приближил полака до него и го обрал. Като се събудил, пътникът забелязал, че нищо няма в джобовете си. Значи, изпушиш ли една цигара, тя ще те упои, ще заспиш, пет пари няма да имаш в джоба си. Защо? – Обрал те е някой. Следователно, предлагат ли ви цигара, откажете се от нея. Когато някой направи една погрешка, той съжалява, разкайва се, защо я направил. Казвам му: ти не си направил погрешката, но ония отвътре, които те съветваха да я направиш. Твоята вина се състои в това, че си изпълнил техния съвет. Ти се намиращ в положението на разсилния в едно училище, който дрънка звънеца и казва: ако не бях дрънкал звънеца, учениците нямаше да влязат в клас. Не, лъже се този разсилен. И без него учениците щяха да влязат в клас. Той е само изпълнител на една работа, но не е главен фактор. Нима пътниците днес не влизат в трена и без звънци? Едно време звъняха три пъти, и тогава тренът тръгваше. Днес той и без звънци тръгва. Божествените тренове пътуват без звънци. Проповедниците още си служат със звънци. За пример, някой проповедник казва: като нашата църква няма друга – дрън! Като нашето верую няма подобно – дрън! Тук дрън, там дрън, но работата не върви. Сега има ново разпореждане, да се премахнат всички камбани, всички звънци от църквите, от треновете – всичко да става тихо и мълчаливо. И тъй, всичко е в приложението на нещата. Кой прилага? Прилежният, способният ученик прилага. Той учи малко, прилага много. Можете ли да наречете вола прилежен? Наистина, волът по цели дни работи на

нивата, но прилежен е онзи, който го бодее с остена, който го кара да работи. Ученикът учи в училището, но това се дължи на учителя, който го бодее с остен. От друга страна родителите поощряват децата си да учат, като обещаваат, че ще им купят това-онова, и те учат. Такова учене не е резултат на прилежание, но на насилие. Прилежен ученик е онзи, който учи от любов към знанието. Аз говорих днес много, за да продам звънците си. Сега и на вас казвам: като направите едно добро, дрънкайте звънците. Като направите нещо лошо, или някаква погрешка, звънците да мълчат. Какво значи звънците ви понякога да дрънкат, а понякога да мълчат? Ето каква идея се крие в тези думи. Когато някой човек направи едно добро, нека отиде при Бога и каже: Господи, аз направих едно добро. Моля Те, ела да се произнесеш, добре ли е направено, или не. Бог ще изпрати комисия да прегледа постъпката му, и ако намери, че е направена добре, тя ще сложи марка върху нея, с което разрешава на този човек да изнесе постъпката си пред целия свят. Той взима звънците си и дрънка, съобщава на хората, че е направил едно добро. Тогава те се събират на едно място и питат: защо дрънка звънецът? – Извършило се е едно добро в света. Доброто дело е общо за всички. То принадлежи на цялото човечество. Истинско добро е това, на което всички хора се радват. Това добро е направено от любов към Бога и затова е общо благо. Добро, на което се радват само няколко души, е частично добро. То се нарича още лично добро. Да благодарим на Бога за общото благо, което всеки ден ни дава и от което непрекъснато се ползваме.

Беседа, държана от Учителя на 11 август, 5 ч. с., Рила, Седемте езера

ТРИТЕ СВЯТА

Ще прочета 5 гл. от Посланието към Галатяните. Размишление върху 22 стих: „А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вяра, кротост и въздържание; против таквиз няма закон“.

Ще прочета още и 15 гл. от Евангелието на Иоана. В стиха: „Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът“, важна е думата „лоза“.

В самата дума пък важен е слогът оз. „Всяка пръчка, която не принася плод, отрязва я; и всяка, що дава плод, очиства я, за да даде по-много плод“. В този стих важна е думата „плод“, а в нея е важен слогът од. Тук думата плод е употребена три пъти, в трите свята: във физическия, в духовния и в Божествения. Значи, лозената пръчка трябва да даде плод в тези три свята. „Пребъдете в мене и аз във вас. Както лозената пръчка не може да принесе плод, ако не пребъде в лозата, така нито вие, ако не пребъдете в мене. Аз съм лозата, вие пръчките; без мене не можете нищо да сторите“. Оттук се вижда, че между всички неща съществува вътрешна връзка. Ако буквите не се съединят, за да образуват думи, и ако думите не се съединят, за да образуват изречения, мисли, те нямат никакъв смисъл, никакво значение. Тъй щото, нещата се осмислят само тогава, когато между тях съществува вътрешна връзка. За потвърждение на тази мисъл говори самото устройство на човешкия организъм. Тялото на човека е съставено от милиарди клетки, непрерывно свързани помежду си. Вътрешната връзка, която свързва клетките на организма в една стройна единица, е храната. въз основа на този закон, човек трябва да яде. И ние виждаме, че той яде по три пъти на ден, за да поддържа тази връзка. Ако тази връзка не се поддържа, и процесите в целия

организъм ще се прекратят. Прекратят ли се процесите в организма, спира и неговото съществуване. Следователно вътрешната връзка трябва не само да се поддържа, но и постоянно да се усилва. Това може да се постигне само при условие, да знае човек духовния закон, който регулира тази връзка. В това отношение яденето не е нищо друго, освен съзнателна работа за поддържане и засилване на вътрешната връзка. Този закон се отнася не само до тялото на човека, но и до неговите чувства и мисли. Задачата на човека е всеки ден да засилва връзката, както между клетките на своя организъм, така и между своите чувства и мисли. Когато връзката между клетките на тялото отслабва, едновременно с това отслабва и тялото. Когато връзката между чувствата и мислите на човека отслабва, заедно с това отслабват неговите чувства и мисли. Този е един от най-елементарните, от най-простите закони, на който хората не обръщат никакво внимание. Обаче, колкото е прост този закон, толкова е и важен. От спазването му зависи благосъстоянието на човека. И тъй, всеки момент в човешкия организъм се извършват три непрерывни процеса: първият процес става между клетките, вторият – между чувствата, а третият – между мислите. Когато ме питат, що е любов, казвам: любовта е вътрешна връзка между частите на живота. Ако тази връзка не функционира между частите на живота, той постепенно отслабва. Значи, любовта усилва и поддържа живота. Без любовта животът няма смисъл. Без любовта животът се разпада на своите части. Ако любовта не влезе в човека като плод, той ще изгуби живота си. И когато хората се разочароват от живота, това се дължи на заблудението, че те очакват живота да дойде по някакъв механически начин, да се налее отнякъде. Не, животът не е механически процес. Когато срещнем някой здрав човек, това показва, че той има живот в себе си, т.е. любовта непрекъснато е

минавала и продължава да минава през него, вследствие на което е образувала връзка между отделните части. Следователно, който е здрав, който мисли, чувствава и постъпва добре, той има в себе си тази вътрешна връзка – Любовта. Тази връзка е процес на Духа. Без нея нищо не се постига. Късат ли се връзките на някоя кола, и колата се разнебитва. Късат ли се връзките на дрехите, на обувката, и те се късат и остаряват. Сега, имайте предвид следното важно положение: не оставяйте други да държат връзката ви. Който държи връзката ви, той ще ви заповядва. Ако злото държи връзката ви в ръцете си, вие ще бъдете неговии роби. Ако доброто държи вашата връзка, вие ще бъдете свободни. Ако пък вие сами държите връзката си, ще служите на Бога. Следователно, най-добре е човек сам да държи връзката си, за да служи на Бога. Смесът на живота се състои в служенето на Бога. Който не служи на Бога, животът за него губи всякакъв смисъл. Казвате: не е ли достатъчно човек да вярва в Бога? Вярата и служене не е едно и също нещо. Вярата е връзка на чувствата. Ако вярата не свързва чувствата на човека, тя не е вяра. Когато в чувствата на човека се яви някакво колебание, това показва, че вярата му се е разколебала. Истинската вяра не допуска никакво колебание, никакво раздвояване в чувствата. Казвам: да се разколебава човек, това подразбира известно невежество. Само невежиите се разколебава. За пример, някой човек става рано, излиза да посреща изгрева на слънцето и казва: какво придобих, като наблюдавах толкова години изгряването на слънцето? Да посрещнеш изгрева на слънцето, това подразбира да се свържеш съзнателно с него, за да могат неговите сили да потекат през твоя организъм. Свърже ли се човек със слънцето на физическия свят, едновременно с това той се свързва с още две слънца, със слънцето на духовния и със слънцето на Божествения свят.

Значи, три слънца съществуват. Физическото слънце изгрява от изток; духовното – от запад, а Божественото – от зенита, т.е. отгоре, от север. Физическото слънце се движи в граници от изток към север. Духовното слънце се движи в граници от запад към юг, а зенитът е област на Божественото слънце. Следователно, в кръга, където е вложен. Вечният живот, функционира Божественото слънце. В кръга, където са вложени силите за създаване на чувствата, функционира духовното слънце. В кръга, където са вложени силите за създаване на физическите форми, функционира физическото слънце. Физическото слънце има четири точки, духовното – шест, а Божественото – една. Физическото слънце се отнася до физическия свят; духовното – до света на чувствата, а Божественото – до света на мислите. Истината подхранва чувствата на човека, но същевременно тя ги освобождава. Обаче, чувствата се освобождават само тогава, когато се поставят във формите на правата мисъл. И тъй, след като посрещне човек изгрева на физическото слънце, той трябва да посрещне духовното и Божественото слънце. Те изгряват едно след друго, но човек трябва да знае точно часа и посоката на изгряването им. Физическият изток е точката, от която изгрява правдата. Затова, именно, посрещне ли човек слънцето, през целия ден той трябва да урежда своите взимания-давания съобразно правдата, да се справи с противоречията си, да се справи с всичките си недоразумения. На другия ден той трябва вече да обърне нов лист, с нови задачи за разрешение. Клетките в човешкия организъм разбират добре тия неща, и ако човек не ги смущава, те ще свършат цялата тази работа тихо, спокойно, без да забележи някой, как е станало това. Щом човек е здрав, между клетките му ще има пълна хармония и единство. Щом клетките му са в хармония, ще има хармония и в неговите чувства и мисли. Това значи да посрещне човек и трите слънца на живота. Посрещне ли ги,

той ще придобие активност на клетките, топлина в чувствата и светлина в мислите си. Ако човек мисли, че с едно посрещане на слънцето ще уреди всичките си работи, той е на крив път. Да мисли човек така, това значи още на втория ден да изгуби придобитата светлина. Колкото повече се задържа тази светлина в ума на човека, толкова по-добре за него. Изчезне ли тази светлина от ума му, той стои затворен в стаята си, със спуснати кепенци на прозорците, без да вижда нещо от външния свят.

Мнозина влизат в Божествения свят само за един ден, взимат си оттам малко вода в едно шише и казват: достатъчна ни е тази вода. С нея ще уредим всичките си работи. Обаче, още същия ден водата се свършва, и те седят, чакат някой да им напълни шишето. Не, с едно шише вода работа не се върши. Всеки ден човек трябва да отива сам на Божествения извор, да пълни шишето си и да се ползва от водата. Няма по-голяма радост за човека от тази, да ходи на извора, да пълни шишето си с вода и да се връща дома си. И десет пъти на ден да ходи, той няма да се отегчи. Това е една от големите привилегии за човека. Питам: колко пъти на ден човек посреща физическото слънце? – Един път. Защо? – Защото той го е посрещнал на първата му точка, от изток. Обаче, това слънце има още три забележителни точки, от които също така може да се посрещне. Изток е правдата. Север, зенитът, е истината. Тази точка наричаме още пладнe, обед. Попаднe ли човек точно в този момент, той започва да яде, да се храни. Тогава, именно, той се свързва и с любовта, и с истината. Долу, точно под истината, на юг, живее доброто. Човек се движи непрерывно между тези две точки – истината и доброто, т.е. между главата и краката, като образува един непрерывен кръг от сили. Той работи, чувства и мисли. Ако доброто не беше долу, човек би потънал и безследно изчезнал, но благодарение на него той се държи и остава в този кръг.

Този кръг е Божественият кръг, който се образува около всеки човек, както черупката на яйцето, и го пази от външни неблагоприятни условия. Изчезне ли този кръг, човек умира. Изчезне ли този кръг на яйцето, последното се разваля. Когато пиленцето се излюпи, то също е обвито с този кръг. На същото основание човек не трябва да разкъсва своя Божествен кръг. Той е броня, която го предпазва от външни неблагоприятни условия.

Докато човек живее в Божествения кръг, той вижда Бога навсякъде и във всичко. Излезе ли вън от този кръг, той се намира в особена обстановка: животът му се обезсмисля, всичко наоколо става тъмно, не знае, коя посока да хване и се обърква. Такъв човек е вън от орбитата на слънцето. Той се намира в положението на вързан човек, който търси начин да се освободи. Представете си, че един човек се върже с въже и по невнимание се спусне в кладенеца. Какво ще прави той в кладенеца? Първата му работа е да търси изход, да излезе оттам. Той се озърта натук- натам, да намери някой да го изтегли навън. Не, както сам е влязъл, така сам трябва да излезе от кладенеца. Щом въжето е около него, той има вече първата възможност да излезе вън от кладенеца. Той ще се навива около въжето и постепенно ще се издига нагоре. В това отношение мисълта не е нищо друго, освен условие за минаване от едно състояние в друго. Човек трябва да мисли, т.е. да навива въжето около себе си, за да премине от едно състояние в друго. Който не мисли, той не може да се освободи от ограничените условия на живота. Ако някой ви пита, защо трябва да мислите, кажете: аз трябва да мисля, за да изляза от кладенеца, в който съм паднал по своя вина. Защо трябва да чувствуваш? – За да изляза от кладенеца. Съвременните хора се оплакват, че нямат големи постижения, че нямат успех в работата си. Защо нямат успех? – Защото те очакват повече от другите, отколкото от себе си. За

пример, някой паднал в кладенеца и започва да се озърта, кой ще дойде да го извади. Той казва: кой ще дойде да навие макарата, да ме изтегли навън? Глупавият чака да дойде някой, да го извади от кладенеца. Умният сам навива въжето около макарата и излиза навън. В кладенеца има една малка пружинка, която щом се натисне, въжето започва да се навива. Глупавият забравя, че има такава пружинка,, вследствие на което не може да свърже въжето с нея, и стои в кладенеца, чака да го освободят. Умният е буден, той помни, че в кладенеца има пружинка, с която може да си помогне. Ако питат глупавия, какво прави в кладенеца, той ще разправя, че като пътувал през една тъмна нощ, не видял, че пред него има кладенец, спянал се и паднал долу. Този човек не говори истината. Никой не може да падне в кладенеца, ако не е търсил някакво имане. Щом търсите имане вечер, непременно ще паднете в кладенеца. Денем се търси имане, при изгрева на трите слънца, а не вечер.

Казвам: иска ли човек да успява в живота си, всеки ден той трябва да посреща изгрева на трите слънца, да се свързва с техните сили. Изток представлява правдата, която трябва да царува в човека. Запад е точка на приложението. Там се прилага правдата. Север е зенитът, където истината изгрява. Юг е точка на приложение. Тя се казва точка на доброто, в която истината се прилага. Щом мине през тези четири точки, човек си дава отчет за всичко направено през деня. На другия ден, той отново отива да посреща слънцето, да възприема и прилага. Някой казва: защо трябва да посрещам слънцето? – Ако не посрещаш слънцето, живот няма да имаш. Нямаш ли живот, от тебе нищо не може да стане. Още преди изгрева на слънцето човек трябва да бъде на крак, да получи дажбата си. Както ученикът трябва да влезе в училището преди удрянето на звънеца, така и всеки човек трябва да бъде на крак преди първия лъч на

слънцето. Ако ученикът се излежава след първия лъч на слънцето и се оправдава с някакво неразположение, той никога няма да свърши училище. Първият лъч е звънецът на живота. Ученикът трябва да е станал няколко минути преди явяването на този лъч. Става ли след първия лъч, т.е. след първия звънец на живота, това не говори в негова полза. Преди още да е ударил звънецът, ученикът трябва да е напълно готов, да посрещне своя изток. Само така той ще има разположение да възприеме енергиите на слънцето. Който знае времето, когато слънцето изгрява, както и посоката, от която изгрява, той ще се ползва от него. Не знае ли това нещо, и на Хималаите да се качи да посреща слънцето, пак няма да се ползва от енергиите му. Ако човек знае законите на разумната природа, той ще бъде в положението на ученик, който е научил добре материала на отделенията и минава в прогимназията. Като научи материала на прогимназията, минава в гимназията, а оттам в университета. Който свърши университет, той може да ходи в отделенията, в прогимназиите и в гимназиите, да слуша, как учителите преподават по новите методи. Нищо унижително няма в това, един висшист да ходи в училищата, да слуша, как учителите преподават. Основният курс е университет с четири факултета, прогимназията – с три факултета, гимназията – с пет факултета. Правилно би било, както основното образование продължава четири години, така да бъде и прогимназиалното, гимназиалното и университетското. Следователно, в 16 години човек трябва да завърши своето образование в училищата на земята. Числото 16 показва, че човек трябва да свърши 16 факултета, за да разпръсне всичката тъмнина или невежество от главата си. Да свършиш тия четири факултета, това подразбира да работиш, да се трудиш, а не да стоиш под крушата и да чакаш някой плод да падне направо в устата ти.

Мнозина чакат да излезе вятър, да разтърси крушата, та плодът ѝ да падне пред тях. Те искат да постигнат нещо без усилия. Ако се качим на крушата, може да си откъснем една-две круши. Обаче, ако я разтърсим, могат да паднат всичките круши. Сега трябва да се направи вътрешен превод, какво означава капането на крушите в човешката мисъл. Трябва да се направи вътрешен, а не външен превод. Външните процеси имат различен произход от вътрешните. Външният свят е сбор от символи, чрез които трябва да се изучава вътрешния свят. Когато човек огладнее, той трябва да отиде при крушата, да си откъсне една круша, да я разгледа, да ѝ се порадва и след това да я изяде. После ще благодари на Бога за крушата и за това, че е направил връзка с нея. Като направи връзка с крушата, той ще научи един метод на работа. Като научи този метод, той ще отиде да работи между лошите хора света.

Питам: какво представляват лошите хора? Лошият човек е подобен на камък, който каменарят всеки ден обработва с чука и длетото си: тук удари с чука си, там удари, или тук откърти от камъка, там откърти, докато свърши някаква работа. Той не може да изкърти цялата канара, но поне част от нея. Някой казва: трябва да се изправят лошите хора. Ако всички лоши хора се изправят, тогава ти няма да имаш работа и ще те уволнят като каменар. Радвай се, че има много камъни в света, да имат каменарите работа. Лошите хора са каменни кариери, срещу които трябва да отивате с чук. Ако отивате при тях без чук, те ще ви ухапят. Те са много хапливи. Камъните не искат да знаят за човека, те могат да строшат ръцете, краката, главата му, без да се замислят за него. С тях трябва да се работи внимателно. Отивате ли при лошите, при хапливите хора, трябва да имате големи лостове и чукове. При това чуковете трябва да бъдат добре закрепени. Не са ли добре закрепени, те могат да отскочат и да ви ударят. Питам:

що са лостовете? Лостовете представляват силната воля, силната мисъл и силните чувства на човека. Значи, понякога човек ще работи с огън, а понякога – с барут. Че щяло да пука от време на време, нищо от това. Обаче, когато камъните започнат да пукат, човек трябва да бяга, да се скрие някъде. Той ще си направи една дупка, ще се скрие в нея и ще слуша, как пукат камъните. Който стои близо до тях и чува, как пукат, той трябва да вземе мерки, на време да офейка. Кой офейква? Ученик, който не знае урока си, офейква. Който има да плаща някаква полица, а не може да я изплати, офейква. Който направи някакво престъпление, и той офейква. Всички хора трябва да бъдат изправни в задълженията си, да не офейкват. За тази цел от думата „офейква“ ще се извади буквата „о“ и ще остане само думата „фейка“. Тази дума означава още фей, фея. Фея подразбира същество, което играе на колело, т.е. цял ден се върти, върши някаква работа. Така се върти и домакинята около тенджерата. Тя вземе лъжицата, сложи я в тенджерата, разбърка яденето. После, извади с лъжицата малко от яденето, погледне го отдалеч, а след това го приближи до устата си, опитва го на вкус. Казвате: проста работа е готвенето. Не, като вляза в един дом, приятно ми е да гледам, как готвят. Домакинята върти лъжицата, разбърква яденето, а аз чета. От въртенето на лъжицата аз зная вече, как живеят хората в този дом, дали са в мир, или не. Когато видя един впрегнат вол, аз зная вече, какво нещо е впрягането. Когато някой каменар чука камъни, аз се спирам пред него, но на едно почтено разстояние, да не ме засегне нещо от камъните. Наблюдавам, как този човек чука камъни и изучавам, какво нещо са те. И тъй, стремете се да дойдете до онова дълбоко разбиране, да видите, какво Бог е вложил във всички неща. По този начин ще намерите вътрешната връзка между тях. Намерите ли тази връзка, радвайте се. Не мислете, че можете и без тази връзка.

Всички връзки между нещата могат да изчезнат, обаче, една връзка само не може да изчезне. Тя е връзката на любовта, най-важната от всички връзки. Връзката на любовта е разумна връзка. Казвате: опасно нещо са връзките. Не, не са опасни връзките. Кога не са опасни? – Когато човек сам прави връзки и сам ги развързва. Който дохожда при нас, той сам се вързва; един ден той сам ще се развърже. По-добре е човек сам да прави връзка, т.е. сам да се вързва. Защо? – Защото, ако ние го завържем, може да се случи да забравим, че сме го вързали, и той ще стои цял ден вързан, да чака някой да го развърже. Който сам се е вързал, той има сила и сам да се развърже.

Следователно, не казвам, че не трябва да се правят връзки, но съзнателни връзки трябва да се правят. Човек не трябва да оставя други да го вързват и после да очаква да го развързват. Не е въпросът да се плаши от връзки, но той трябва да прави разумни връзки. Дойде някой, започне да ти чете една своя книга, а ти слушаш. Това е връзка между вас. Обаче, връзката ще бъде правилна, ако след това вие започнете да му четете някоя своя книга, а той да слуша. Обаче, рече ли само той да чете, а вие през всичкото време да слушате, тази връзка не е правилна. Преди всичко, той ще се умори от четене. Тъй щото, ако той чете, вие ще слушате; после вие ще четете, а той ще слуша. Същото се отнася и при правене на добро. Някой направи едно добро, после трябва да почине малко, да види, как другите правят добро. Докато аз правя добро, мене ще гледат; щом престана да правя добро, ще гледам, как другите правят добро. Забележете, когато видният цигулар свири дълго време, той преставя да свири и изпитва удоволствие да слуша друг някой цигулар. Като слуша други цигулари, той все ще намери нещо специфично у тях, от което може да се възползва. Ако мисли, че всичко е придобил, той е на крив път. Така мислят глупавите хора. Веднъж живееш на земята, ти имаш

нужда от водата, от въздуха, от светлината, от вятъра, от всички растения, животни, хора и т.н. Щом видите круши, вие веднага ги заобиколите, искате да си купите. Някой казва: круши са това! Не, връзки са това. Когато видите круши, ябълки, сливи и други плодове, радвайте се, защото имате възможност да направите връзки с тях. Съзнавате ли това нещо, вие благодарете на Бога за всичко, което ви е дал. Хапнете ли една круша, кажете: Господи, благодаря за хубавата круша, която си изпратил на земята. Изпращай ни повече от тях, да си хапваме и да благодарим за това благо. Щом изядете крушата, трябва да я сложите на най-хубавото място в себе си. Така трябва да мислите и да постъпвате. Съвременните хора искат да бъдат щастливи. Всеки може да бъде щастлив, ако знае да мисли, да чувства и да постъпва правилно. Това са три елементарни правила, три елементарни връзки, които пък съставят цяла наука. Тази наука се състои от три факултета, които всеки трябва да свърши. Тъй щото, каже ли някой, че иска да бъде щастлив, подразбирам, че той трябва да мисли, да чувства и да постъпва правилно. Това е един завършен резултат. Засега човек може да бъде щастлив на земята само за момент. Той не е дошъл още до постоянното, до непреривното щастие. Някой има хубава дреха, той е доволен, чувства се щастлив. Не мине много време, дрехата остарее, скъса се, той е недоволен вече, чувства се нещастен. Това е мимолетно щастие. Такова е щастieto, с което хората на земята постоянно се обличат. Казвам: представете си, че един ден природата ви облече, както облича животните, с най-хубави костюми, украсени с диаманти и брилянти. Вие се поглеждате, радвате се на своите красиви костюми. Обаче, изгрее ли слънцето, вие изгубвате тези костюми и започвате да скърбите и казвате: къде отидоха нашите хубави костюми? Вие не трябва да скърбите, защото втория ден тя ще ви облече в друг костюм. Стига да имате време,

природата е готова от сутрин до вечер да ви облича, в колкото костюми желае. Тя може да ви облича и съблича всеки ден, но някога ще ви дотегне това и ще заспите. Значи, след като природата ви е обличала в много костюми, вие заспivate, защото нищо не сте разбрали от това обличане. Вие спите и си почивате от обличане и събличане на костюми. От сутрин, до вечер слънцето ви е обличало и събличало, като ви е питало: кой костюм искате да облечете? Казвате: не съм решил още, трябва да си помисля. Това е нова философия, ново схващане на Божествения Дух. Тази философия тепърва трябва да се разработи. Тя представлява семка, която може да се посее. Посее ли се в земята, след 10-12 години тя ще даде плод. Божествените дървета дават плод на 12-та година от посаждането си. „Ако не пребъде някой в мене, изхвърлен бива вън, както лозената пръчка, и изсъхнува; и събират ги, та ги кладат на огъня и горят“. „Ако пребъдете в мене, и думите ми пребъдат във вас, каквото искате, ще просите и ще ви бъде“. В този стих има три връзки, без които нищо не се постига. „Ако пребъдете в мене“ – първата връзка. „И думите ми пребъдат във вас“ – втората връзка. „Каквото искате, ще ви бъде“ – третата връзка. Който чете този стих, той трябва да обръща внимание на тези връзки. За пример, ученикът седи на чина, а учителят му говори, преподава урок. Ученикът разбира и прави първата връзка. След това ученикът възприема тези думи, насажда ги в себе си и размишлява тези думи, насажда ги в себе си и размишлява върху тях – той прави втората връзка. Най-после учителят вдига ученика на урок, кара го да повтори онова, което му е преподавал. Това е третата връзка. „В това се прославя Отец ми, да приносите много плод; и така ще бъдете мои ученици“. Ако така разбирате Бога, Той ще пребъде във вас. Щом пребъде във вас, вие ще разбирате Неговата Мъдрост и ще Го славите. Ако не славите Бога, това показва, че сте невежи. Някой казва: каква нужда

има Бог да Го славим? Ние трябва да славим Бога, за да покажем, че имаме връзка с Него, че Го разбираме. Не са учениците, които повдигат учителя си, но славата на учителя зависи от това, какви ученици той е изкарал. Ако учениците му са способни, и учителят минава за способен. „Както Отец възлюби мене, и аз възлюбих вас; пребъдете в моята любов“. „Както Отец възлюби мене“ – първата връзка. „И аз възлюбих вас“ – втората връзка. „Пребъдете в моята любов“ – третата връзка. „Ако държите моите заповеди, ще пребъдете в любовта ми, както съм аз държал заповедите на Отца си и пребъдвам в Неговата Любов“. „Ако държите моите заповеди“ – първата връзка. „Ще пребъдете в любовта ми, както съм аз държал заповедите на Отца си“ – втората връзка. „И пребъдвам в Неговата Любов“ – третата връзка. „Тази е моята заповед, да имате любов помежду си, както ви аз възлюбих“. „Тази е моята заповед“ – първата връзка. „Да имате любов помежду си“ – втората връзка. „Както ви аз възлюбих“ – третата връзка. „А вас ви нарекох приятели, защото всичко, що чух от Отца си, явих ви го“. Значи, Христос е направил връзка, за да изясни нещата. Без връзка нищо не се постига. Първата връзка ще бъде с Бога. Втората връзка ще бъде с Духа, който работи във вас. Третата връзка ще бъде с вашето съзнание, за да можете да слушате и да разбирате. Имате ли тези три връзки, каквото поискате от Бога, ще ви се даде. Този закон среща потвърждение навсякъде в живота. Ако шивачът ушие една хубава дреха на своя клиент, последният ще остане доволен и добре ще му заплати. Обаче, направи ли той една малка погрешка на дрехата, клиентът остава недоволен и гледа да откъсне нещо от парите, да не му плати, както е уговорено. Тъй щото, правим ли нещата, както Бог изисква, Той е готов да ни даде нещо повече от това, което очакваме. Ако не изпълним волята Му, Той не дава и това, което е обещал да ни даде.

Колко благословения, колко обещания са останали неизпълнени! Защо? Вие искате Бог да бъде добър спрямо вас, а разваляте цялата инсталация, която Той е направил. Дълго време трябва да мине, за да се изправи тази инсталация, или отново да се направи. Тази инсталация представлява вътрешното разбиране у човека. Докато човек няма това дълбоко вътрешно разбиране в себе си, никакво Божие благословение не може да мине през него. Мине ли Божието благословение през една развалена инсталация, то ще изтече, без да се задържи, без да остави някаква придобивка за човека. „Светът ако ви ненавиди, знайте, че мене по-напред от вас възненавиди“. Не се безпокойте, че светът ви счита за прости, за глупави хора и не ви оценява, както трябва. „Помнете словото, което ви аз рекох: Не е рабът по-голям от господаря си. Мене ако изгониха, и вас ще изгонят; ако са държали словото ми, и вашето ще държат“. „Всичко това ще ви сторят заради моето име, защото не знаят тогоз, който ме е проводил“. С други думи казано: не се безпокойте, че простите, невежите хора не ви оценяват. Не съжалявайте, че търговците на стари дрехи, „битпазарджиите“ не искат да ви продават стари, скъсани дрехи и обувки. Не купувайте стари дрехи, макар и евтино да ги продават. Купувайте нови дрехи, макар и скъпи. „Ако не бях дошъл и не бях им говорил, грех не щяха да имат; сега, обаче, за греховете си извинение нямат“.

Сега и аз, като говоря, искам да избегна всички отрицателни думи, да не хвърлят сянка в съзнанието ви. Отрицателните думи са вехтории, които продават на „бит-пазара“. Човек не трябва да мисли за тия вехтории. Когато върви из улиците и гледа, той не трябва да спира погледа си върху неща нечисти или стари. Щом има очи, нека спира погледа си върху хубави дървета, върху чисти извори, върху красиви, зрели плодове, върху хубави канари. Виждате някой голям

окалян камък – минете-заминете, не го питайте, защо и как се е окалял. Камъните, канарите, скалите са отлични актьори. Щом завали дъжд, те започват да плачат. Не се спирайте пред техните сълзи. Те не са истински. Канарите могат да ви разправят, че са пролели много сълзи, че имат големи страдания, но вие не им вярвайте. Те никога не скърбят и не знаят, що е скръб. Искате ли да не скърбите, идете при канарите. Те ще ви научат, как да носите скърбите си. Ако вашите сълзи паднат на канарите, и те ще плачат. Не паднат ли сълзите ви върху тях, и те нищо не дават. Те казват: който даде нещо от себе си, и ние ще му дадем; не даде ли нещо от себе си, и ние не даваме. Виждате, за пример, положението на мъховете. Те работят с хиляди години върху тия канари, дано изкарат нещо от тях, и едва ще получат някакво микроскопическо благо за големите им усилия, за големия труд. Мъховете взимат своите чукове, длета и отиват на борба с канарите. Години наред те прилагат своите химически средства и като получат малко нещо, канарите им казват: достатъчно ви е това. Скържави са канарите. Много трябва да работиш върху тях, за да получиш малко. Сега, знаете ли защо аз проповядвам на канарите? – За да не бъдете скържави като тях. Съществува следният закон в природата: два еднакви процеса произвеждат обратна реакция. Аз похвалявам камъните, че от толкова хиляди години те държат в себе си едно съкровище и никому не го дават. Те са банкери, които малко пари дават, но с големи лихви. На глупави хора те нищо не дават. Когато учени хора работят при канарите и хлопат около десетина години усърдно над тях, най-после канарите казват: виж, на учени хора можем да дадем нещо. Канарите имат една добра страна: своето никому не дават, а чуждото, което са взели, дават. Слънчевата топлина, която са погълнали през деня, те я дават, всеки може да се ползва от нея. Ето защо, иска ли човек да приеме слънчева енергия от

камъните, нека седне върху тях да почива. Обаче, това трябва да става около обяд, а не сутрин или вечер. Който иска да възприеме слънчева топлина от камъните, нека отиде по обяд и седне върху тях да се разговаря. Той ще им даде угощение, но и те ще му дадат угощение. Значи, гишетото на камъните е отворено само от 10 ч. преди обяд до 2 ч. след обяд. Всяко друго време, те взимат. Щом слънцето залезе, те дават всичко, което са приели от него, а запазват своето, което, обаче, по никой начин не дават никому. Следователно, добрата страна на камъните се състои в това, че те дават всичко, което са взели от слънцето. Чуждото дават, своето ревниво пазят. Вие можете да седите върху тях, да се местите от камък на камък, те в нищо няма да ви пречат. Те казват: седнете, където искате, но ще знаете, че никой няма да ви посреща и изпраща. Ние нямаме слуги на разположение. Когато пожелаете да си отидете, ние ще ви пожелаем добър час – нищо повече. Това са иносказателни думи, които вие трябва да преведете в живота си. В Писанието се говори за Вечната канара, на която човек е поставен. Седнете ли на канарите в природата, те казват: можете да седите, колкото искате; можете да плачете, да се радвате, това е ваша работа. Ако сте скръбни, за себе си сте скръбни; ако сте радостни, пак за себе си. Ние нямаме време нито скърбите ви да слушаме, нито радостите ви. Ние си гледаме работата. Ако сте дошли да вземете нещо, от своето нищо няма да ви дадем. Ако настоявате да искате нещо от нас и продължавате още да седите, можем да ви дадем само от чуждото, което и ние сме взели. От слънцето сме взели топлина, и на вас можем да дадем от нея. Повече от това нищо не даваме. Камъните са добросъвестни. Това е тяхна добра черта, достойна за подражание. Те са проводници на слънчевата топлина. Бъдете и вие проводници на благата, които Бог ви дава. Не задържайте Божиите блага само за себе си. Нека те постоянно текат през вас, та кой как

мине, да се ползва от тях. Ако камъните биха задържали слънчевата топлина в себе си, те биха се стопили, биха престанали да съществуват като камъни. На това основание, казвам: Божиите блага, които минават през вас, ще задържате в себе си временно, и веднага след това ще давате – ще бъдете като камъните. „Ако не бях сторил между тях делата, които никой друг не е сторил, грях не биха имали; но сега видяха и възненавидяха и мене, и Отца ми“. Значи, те не приеха знанието, което Христос донесе, за което ще понесат последствията. Христос говори символично. Той иска да каже: човек трябва да обработва нивата си, ако иска да получи нещо от нея. На време ще работи, за да получи на време. Когато някой пита, защо работата му не се е свършила както трябва, той трябва да знае, че причината за това се крие в него. Той не е работил на време и не може да получи на време. „А когато дойде Утешителят, когото аз ще ви изпратя от Отца, Духът на Истината, който от Отца изхожда, Той ще свидетелствува за мене“. „Но и вие свидетелствувате, защото от начало сте с мене“. И тъй, три изтока са важни за човека: първият изток е изгревът на физическото слънце. Вторият изток е, когато слънцето се намира в зенита си. Третият изток е среднощ. Последният, третият изток е на доброто. Искан ли човек да заякне в доброто, той трябва да посреща този изток. Трите изтока образуват един триъгълник. Изток на физическото слънце представлява правдата. Изток на обедното слънце представлява истината. Изток на вечерното слънце представлява доброто. Човек трябва да направи връзка с трите изтока. С други думи казано: човек трябва да направи връзка със своите мисли, чувства и постъпки. При това, мислите, чувствата и постъпките му трябва да бъдат хармонични. Обаче, хармоничните мисли, чувства и постъпки са резултат на нещо. Ако човек не посреща изгрева на физическото слънце, той не може да

бъде здрав. Този закон е познат не само на хората, но и на всички живи същества.

Ако човек не посреща изгрева на духовното слънце, връзката между чувствата му ще бъде разкъсана. И най-после, ако човек не посреща изгрева на Божественото слънце, мислите му ще бъдат разпокъсани. Такъв човек непременно ще боледува по единствената причина, че го мързи да става рано и се излежава, чака други да му донесат благата. Не, всеки трябва сам да си получи благото на деня. Ако ученикът не отива сам на училище със своята торбичка, той не може да придобие знание. Ако човек не отива сам на нивата да оре, той гладен ще умре. Ако човек не отива сам в градината да бере зрелите плодове, той няма да вкуси от тях. Няма по-приятно нещо от това, човек сам да посегне към зрелия плод и да го откъсне. Някой казва: омръзна ни да орем. Няма ли да се свърши това оране, да се замести с друго нещо? Казвам: иде ден, когато орането на нивите ще се замести с по-приятна, с по-деликатна работа, обаче, като процес то никога няма да изчезне. Когато хората престанат да орат земята, те ще орат своите чувства. Когато престанат да орат чувствата си, те ще орат мислите си. Тъй щото, орането никога няма да престане. Ако продължавам да разправам за орането в по-високите сфери, ще дойда до едно място, където нещата ще станат за вас неразбрани, понеже се отдалечават. Казвате: какво ли ще е орането в сърдечния и в умствения свят? За да разберете орането във висшите сфери, на първо място вие трябва да научите орането на физическия свят. Орането на нивите, копането на лозята, разработването на градините са първата работа на физическия свят, която човек трябва да научи. Щом нивите са добре изорани, лозята добре разкопани, градините добре разработени, а къщите и мостовете добре съградени, ние имаме един добре уреден физически живот. Щом складовете и хамбарите са пълни с резервен материал, физическият живот е добре уреден. Дойде

ли до духовния живот, там има поп-голям ред и порядък. Качите ли се в Божествения свят, в света на мислите, там редът и порядъкът е още по-голям. Засега по-красив свят от умствения не може да се намери. Ако човек влезе в умствения свят, той може да се захласне от това, което види там. Той може да прекара в този свят цели 250 години, а да мисли, че е стоял само две минути. Речете ли да го бутнете, да слезе от този свят, той ще каже: моля ви се, не ме безпокойте, едва съм влязъл, а вие ме карате да се връщам назад. Красив е умственият свят. И тъй, ние сме дошли на земята, да научим пътищата на правдата, на истината и на доброто. Затова казвам: търсете пътя на правдата, пътя на истината и пътя на доброто, от които слънцето изгрява. Който върви по тези пътища, слънцето всякога насреща му ще изгрява. Вървете по пътищата, по които слънцето изгрява, ако искате да ходите винаги в светлина.

Сега, ще благодарим на Бога, че сме на планината при чистия въздух, при чистата вода и при изгряващото слънце. Ако искате да се ползвате от чистия въздух, качвайте се по върховете. Ако искате да се ползвате от чистата вода, ходете при изворите и оттам я носете. Водата е като дете, тя обича да я носят. Искате ли да придобиете чистота, вода носете. Чистата капка вода е една чиста мисъл. Ще благодарим на Бога за топлината на слънцето, за големия кон, който препуска всеки ден по небето и изпраща благословение на всички същества по лицето на земята. Ще благодарим на Бога за всички блага, които ни изпраща тук. И най-после, ще благодарим на Бога за възможността, която ни дава, да вървим по трите пътя, от които слънцето изгрява.

Беседа, държана от Учителя на 12 август, 5 ч. с., Рила, Седемте езера

ПЪТ НА ЗАЗОРЯВАНЕ

Ще прочета 4 гл. първо Послание към Коринтяните. Размишление върху стиха: „Пътят на праведния е път на зазоряване“.

Някой казва: в кой път трябва да вървим? – Вървете в пътя на живота. – Кой е този път? Отговарям: пътят на живота е път, в който доброто царува; пътят на живота е път, в който любовта царува; пътят на живота е път, в който правдата царува; пътят на живота е път, в който истината царува; пътят на живота е път, в който мъдростта царува. И тъй, който иска да влезе в Царството Божие, той трябва да върви в този път. Той е пътят, в който върви всяка душа и всеки дух. Щом изгубиш пътя си и искаш да го намериш, спомни си за доброто, за любовта, за правдата, за истината и за мъдростта. Спомниш ли си за доброто, ти си при вратата на този път; спомниш ли си за любовта, ти си в самия път; спомниш ли си за правдата, ти пътуваш вече с благоговейни крачки, за да извървиш този път; спомниш ли си за истината, ти ще бъдеш свободен в пътя; спомниш ли си за мъдростта, ти ще имаш знанието, което пътят съдържа в себе си.

Следователно, иска ли човек да намери този път, той трябва да направи едно малко усилие. Кое е най-малкото усилие? Най-малкото усилие, което човек може да направи, е да драсне една клечка кибрит. От драсването на тази клечка зависи, ще имате ли светлина, или не. От най-малкото усилие ще се яви светлина. Казвате: как да познаем истината? Ще драснеш клечката, и светлината веднага ще се яви. Как да драсна клечката? – С най-малкото усилие, с допиране клечката до кутията, без да я махаш из въздуха. Не си ли в този път, с години наред можеш да махаш клечката из въздуха, тя пак няма да се запали. Когато в положителния живот се случват страдания, това показва, че

някой дух от невидимия свят иска да драсне клечка кибрит. – Аз много пострадах от това драсване. – Нищо не сте пострадали, една малка резка се е образувала. След това през целия ден ще имате на разположение огън, ядене, ще ви е приятно. Какво от това, че сте имали едно малко страдание? Малките страдания се заплащат с бъдещите блага. Казвате: ние искаме да бъдем чисти, да не страдаме. Представете си, че имате една хубава книга, със скъпа, красива подвързия. Вие искате да я четете, но тя казва: не искам да ме пипа никой. Искам да остана чиста, света, каквато съм, затова не позволявам да ме пипат. – И това може. Тази книга ще запази чистотата си, но никой няма да я търси. Щом една книга е за четене, тя все ще се нацапа, но поне разумно да се цапа. Тя ще изгуби чистотата си, но в нея ще се вложи нещо разумно. Ако книгата се стреми да запази чистотата си и на никого не е полезна, това говори за механическо разбиране на чистотата. Кой как отваря листата на нацапаната книга, ще чете греховете ѝ, но в тях ще вижда и мъдри работи. Ако книгата остане чиста, тя ще бъде лишена от мъдрост. Ако се нацапа от употреба, тя ще съдържа мъдрост в себе си, ще има ценни придобивки. От двете положения кое е за предпочитане? Да се нацапа човек, това не значи да се боядиса. Бояджилъкът не е наука, нито изкуство. Цветята, за пример, не са боядисани. Те са оцапани само. Значи, има два вида нацапване: едното нацапване се нарича боядисване, а другото – разумно нацапване. От боядисването никой не може да се ползва, а от разумното нацапване всеки чете и прониква в мъдростите на живота. Ако хиляди хора могат да четат от една разумно нацапана книга, те ще видят, как Божиите дела се прославят. Мине един човек покрай тебе, отвори книгата ти, чете. Мине втори, чете. Мине трети, четвърти, пети, всички четат, интересуват се от тази книга. Най-после и ти казваш: чакай да видя,

какво интересно има в моята книга. Гледам, всички четат, назъртат в нея. Отваряш книгата си, започваш да четеш, и ти се заинтересувааш от нея. Ще четеш, ще изучавааш собствената си книга и ще кажеш: колко хубави работи имало в моята книга! Досега аз не знаех това. Казвам: иска ли човек да намери истината, нека чете и изучава себе си. Този е начинът, по който истината може да се намери. Мнозина търсят истината вън от себе си, но не я намират. Други искат да намерят истината по пътя на чистотата, но и така не я намират. Не търсете чистота в себе си. Само Бог е чист. Чисто е само Вечното Начало, което е създало света. Никой не може да внесе и най-малката нечистота в Бога. Какво може да направи една муха на Мон-Блан или на Мон-Еверес? Никакво плюене на мухата не е в сила да накърни тяхната чистота. Когато някой мисли, че светът или животът може да се оцапа, той не разбира законите. Да се оцапа животът, това е равносилно да се оцапа някой висок връх от мухата. Следователно, мислите ли за чистотата, мислете за Бога. Само Бог е чист. Тази е една от основните идеи, която постоянно трябва да държите в ума си. Намерите ли някакво противоречие в нея, знайте, че то е в самите вас. Всяко противоречие се дължи на някакво неразбиране. Неразбирането пък се дължи на външното разглеждане на нещата. Искате ли човек да разбере нещо, той трябва непременно да го разглежда най-малко от две страни: външно и вътрешно. Каже ли човек, че целият свят е оцапан, той върви по ума на мухата, която мисли, че е оплюла и нацапала всичко. Този човек не е умен. Дойде мухата и казва: аз опетних всичко, нищо чисто не остана в света. Тази е първата лъжа на мухата. Що е мухата? Тя е дяволът, който заблуждава хората. Който лъже, който убива, той е подобен на муха. Някой казва: ще ме убият. Чудни са хората! Кой ще те убие? Никой не може да те убие. – Ама ще ме обертат. – Никой не може да те обере. Преди всичко, може ли

муха да убие или да обере човека? Как може муха да обере човека, когато тя няма гръб, на който да носи откраднатите вещи? Мухата дойде при човека и го заблуждава, че кара след себе си цяла кола, в която слага откраднатите вещи. Тя лъже, а човек ѝ вярва и става муха, като нея. Той вярва, че тя може да носи земята на гърба си. Мнозина вярват в това, но истината е, че мухата по никоя начин не може да носи земята на гърба си. Онези пък, които вярват в силата на мухата, казват, че имало големи мухи. Не, няма големи мухи. Всички мухи са малки. В този смисъл злото не е нищо друго, освен муха или комар, който може тук- там да ужили човека. Мухата те бодне някъде, направи ти една малка дупчица, и ти цял ден говориш за тази малка дупчица. Мине ли мухата край тебе, ти казваш: виж, какво ми направи тази муха. Няма какво да говорите за мухата, но вземете малко сол и намажете мястото, където ви е ухапала. После, хванете мухата, намажете и нея със сол и ще видите, че втори път тя няма да ви жили. Тя ще се превърне на солена риба. Прилагайте този метод и ще видите, как мухите няма да ви хапят. Искате ли човек да не го жият мухи и комари, той трябва да скрива ония места от тялото си, които най-много се нападат. Те са най-важни места, те са фронтове, които човек не трябва да оставя отворени. Ако са отворени, той трябва да постави стража, която да ги пази. Затова, именно, Давид казва: „Господ ми е задна стража“. Значи, искате ли да се запазите от жилото на мухата, употребете сол. Солта е само за мухи, които жият. Освен със сол, вие можете да повишите температурата на ръката си, че като дойде мухата да ви жили, да изгори жилото ѝ. И мухата вижда, че всяка ръка не може да се жили. В този случай солта е средство, подобно на повишението на температурата. Христос казва: „Ако солта избезсолее, с какво ще се осоли? Това подразбира: ако мисълта изгуби солта си, какво струва тя? Когато човек изгуби солта

на своята мисъл, той почва да се колебае и в него става процес на гниене. В духовно отношение колебанието в мислите представлява процес на гниене. въз основа на същия закон, когато в сърцето на човека става някакво смущение, той пак се намира в процес на гниене. Почне ли човек да се чопли, да се запитва, има ли любов или не, има ли светлина или не, грее ли слънцето или не, той вече се намира под тежкото влияние на гниенето в себе си. Това са философствувания, които не довеждат човека на прав път. След всичко онова, което човек знае в себе си, ще дойде някой отвън да му доказва, има ли слънце, или няма. Как ще ми докаже това? Без всякакви доказателства, аз казвам на този човек: вземи моята лупа, постави я над ръката си и я насочи срещу слънцето. Какво усещаш? – Ръката ми изгоря. – От какво? – От слънцето. – Вярваш ли сега, че слънцето грее, свети и топли? Трябва ли да питаш на какво се дължи тази болка? Съвременните хора питат, кои са причините за страданията. Казвам: страданията не са нищо друго, освен съсредоточаване на Божествените лъчи върху нас. Ако ние не сме готови да ги приемем, те ни причиняват болка, страдание. Значи, отричаме ли Божествените лъчи и въздействието им върху нас, те ни причиняват болка. Питам някой човек: ти вярваш ли в Бога? – Не вярвам. Кажете ли, че не вярва, аз веднага слагам лупата на ръката му и я насочвам срещу слънцето. – Ох, страдания имам, болки имам. – Имаш страдания, защото не вярваш в Бога. Казвате: какво нещо са лъжа и истина и как можем да ги различим? Който лъже, той всеки ден олеква, губи по нещо от себе си. Който говори истината, той всеки ден придобива по нещо. Първият може да се уподоби на човек, на когото храната всеки ден се намалява, и той от ден на ден олеква, губи от теглото на тялото си. Който говори истината, той е подобен на

човек, на когото всеки ден увеличават храната и, в края на краищата, към теглото му се прибавя един малък придатък, с по един грам.

Следователно, човекът на лъжата олеква по тегло, губи тежестта си, а човекът на истината увеличава своята тежест. Ако престанат да дават храна на човека, той ще стане сух, само кости и кокали, ще заприлича на светия. Той всеки ден ще губи по малко от теглото си. Много такива светии има в света, но въпрос е, дали те са истински светии. Ако светийството се заключава в сухотата, всички умрели хора би трябвало да бъдат светии. Така ли е в действителност? Който върви в Божия път, той не олеква, а напротив, по-тежък става. Мисъл, която олеква, не е права мисъл. Обаче, мисъл, която има тежест, тя се развива органически правилно. Чувство, което има тежест, то се развива органически правилно. Постъпка, която има тежест, тя се развива органически правилно. Следователно, тежестта е разумен процес. Сега, аз навеждам тия неща, за да не се безпокоите. Всички искат да знаят, какво нещо е истината. Много неща могат да се кажат за истината, но се изисква специфично време и специфично състояние на съзнанието, за да може човек да я възприеме в нейната абсолютност. Съвременните хора не могат да възприемат истината, защото умовете им са занаяти с ред странични въпроси. Те не са свободни още. Има неща, от които те трябва да се освободят. Господарите им са ги натоварили кое с дърва, кое с въглища и с ред още неща, вследствие на което не са свободни да се занимават с въпроса за истината. В първо време те трябва да разтоварят съзнанието си, да се освободят от ненужния баласт. И на вас казвам: искате ли да ви говоря за истината, първо трябва да отидете на езерото да се измиете, после да се нахраните добре и тогава само мога да ви говоря. Иначе, стои някой, слуша да му се говори, а мисълта му тежи, спъва го. С какво сте натоварени, няма да разправам. Всеки сам

знае, с какво е натоварен, а при това всеки иска да се разтовари. И наистина, човек трябва да се разтовари от непотребното, да остане в него само Божественото, което Бог е вложил първоначално още. Що се отнася до вашите стари господари, няма защо да ги жалите. Нека фалират най-после. Дърва, въглища няма да им носите, нека се греят на слънце. Денят е хубав, топъл, и без гориво могат да минат. Ама те били научени да си попияват малко, да си похапват добре, да се обличат хубаво. Какво от това? Вие нищо вече не трябва да им носите. Време е и те да се заемат за работа. Вие пък се обърнете към себе си, работете за вашето освобождение. Снемете самарите от гърбовете и юларите от главите си. Краката ви са подковани с копита. Извадете гвоздеите на копитата и се освободете от тях. Хвърлете всички подкови, всички петала, освободете краката си. Днес, кой как мине, виждате го навсякъде окован. Той върви, а след него чувате „трап-трап“ – окован е човекът. Така и доброто в човека е подковано отдолу, но и то трябва да се освободи. Нека остане у вас мисълта, че светът е велико училище, създадено за хората, както и за всички живи същества, да учат. Вън от тази идея нищо не ви трябва. Ще дойде след това някой да ви казва, че трябва да му слугувате. Най-напред човек трябва да слугува на Бога. Щом може да слугува на Бога, той ще слугува и на другите хора. Ако човек не люби Бога, той на хората по никой начин не може да слугува. Люби ли Бога, заради любовта си към Него, той ще слугува и на хората. Тъй щото, дръжте в ума си мисълта, че светът е велико училище, в което сте дошли да учите. Никой няма право никого да лишава от благото, което Бог му е дал.

Щом знае това, той трябва да пази, както своята свобода, така и свободата на своите ближни. Всеки трябва да пази своята вътрешна свобода, да бъде вътрешно свободен, да не допуска в себе си никакви странични мисли, като тия на мухите. За пример, някои от

страничните мисли на мухите са следните: обичат ли ме хората, или не? – Ако ти ги обичаш, и те ще те обичат. – Какво казват хората за мене? – Че откак си заел висок пост, подобрил си материалното си положение: направил си хубава къща, наредил си добре децата си и т.н. – Какво мисли мъжът ми за мене? – Мисли, че не си била вярна жена, че си имала много приятели и т.н. Казвам: светът съществува от хиляди години, но хората и досега още се убеждават едни други, че Бог съществува, че има задгробен живот и т.н. Мнозина вярват в Бога, вярват в задгробния живот, но щом дойде една муха около тях, наплюе ги, те се разколебават и казват: всичко е до смъртта. Умре ли човек веднъж, с него всичко се свършва. Това е философия на мухите, но светът не е създаден нито за мухите, нито за казармите, нито за театрите, нито за свещеници и проповедници, които постоянно рекламират Бога, говорят за Него, говорят за задгробния живот. Бог не се нуждае от никакви реклами. Светът е създаден за всички добри хора, които носят доброто, любовта, мъдростта, истината и правдата. Пита ли някой, защо е дошъл на земята, казвам: ти си дошъл на земята да носиш доброто, любовта, мъдростта, истината и правдата. Станеш ли сутрин, веднага кажи: Аз съм дошъл да нося доброто, любовта, мъдростта, истината и правдата. Следователно, аз съм дошъл да донеса, да дам, но дошъл съм още и да възприема. Какво да възприема? Дошъл съм да възприема доброто, любовта, мъдростта, истината и правдата. Ще бъдеш ясен, кратък, категоричен и ще видиш, че никаква сила в света не е в състояние да те разубеди. Казваш: ами после какво ще стане с мене? – Щом си натоварен с всички добродетели, чудеса ще стават с тебе. Сега, ще дойде някой да ви разтовари от всички добродетели и да ви натовари с ред непотребни неща, за да ви направи свободен. Не, това не е никакво освобождение. Истинското освобождение се състои в това, да се

разтовари човек от всички непотребни неща, които нищо не му допринасят. Камъкът, дървото нищо не допринасят на човека. Обаче, натовари ли се с доброто, с любовта, с мъдростта, с истината и с правдата, той вече разполага със сили в живота си. С тези сили трябва да борава всеки. Смисълът на сегашния живот е да се освободи човек от непотребното и да се натовари с онова, което му дава сила, мощ да расте и да се развива. Дойдат ли хората до тия сили, те ще дойдат и до новата култура. Каква е била културата на народите преди хиляди години, или каква е културата на мухите, това не ни интересува. Ние се интересуваме от новата култура. Имат ли мухите научни книги, имат ли железници, аероплани? Колкото за аероплани, те имат малки аеропланчета, крилцата им, но само за себе си. Те са умни, изобретателни за себе си, не и за другите. Можем ли да научим нещо от мухите? Някои естественици, като изучавали мухите, натъкнали се на особен род мухи, които могли да летят с бързина 500 000 км. в час. Човек трябва да подражава на тия мухи в бързината на тяхното движение и трябва даже да ги надминава. Днес, когато човек се нахрани да тръгне за някъде, мухата го изпреварила. Някой проповедник тръгва за някъде, иска да проповядва на хората. Докато стигне на определеното място, мухите отиват преди него, дават обявление, разправят, че такъв и такъв проповедник ще дойде. По този начин те дават своите афиши за или против този проповедник. Често и хората си служат с подобни афиши, разпространяват различни, верни и неверни слухове.

И тъй, основната мисъл, която трябва да държите в ума си е, че човек е дошъл на земята във велико училище, да учи. Той трябва да стане силен, да се освободи, да носи в себе си силите на доброто, на любовта, на мъдростта, на истината, на правдата и на знанието. Който носи тия сили в себе си, той е истински човек. Сега, ще прочета 11

стих от третото Послание на Иоана: „Възлюблени, не подражавай злото, но доброто. Който прави добро, от Бога е; а който прави зло, не е видял Бога“. Значи, който носи в себе си доброто, любовта, мъдростта, истината и правдата, от Бога е. От цялата глава този стих е най-важен, върху него трябва да се размишлява. Ако река да говоря много върху тия неща, повече ще се забъркате. За Битието няма какво да се говори. То само по себе си е добро. Всичко, което Бог е създал, е добро. Вие трябва да се стремите към доброто в света – нищо повече. Що се отнася до страданията и до подобните на тях, те са временни неща. Те се явяват и изчезват, те са изключителни положения. Защо и за какво съществуват, днес вие не можете да си отговорите. Един ден, когато завършите развитието си на земята, ще дойде при вас един от видните професори и ще ви разходи по всички светове, ще ви разкаже причините за всички страдания и спънки в живота ви. Тогава вие ще се посмеете на себе си и ще благодарите на Бога, че благополучно сте минали всичко. Представете си, че вие сте студент в университета и се явявате на изпит: отговаряте за шест, а професорът ви пише единица. Вие поглеждате професора си недоволно и цял ден плачете за единицата. Професорът ви погледне, усмихне се и казва: този мой студент не може да разбере урока, който му преподавам с тази единица. Той още не познава Бога, не познава силите, които се крият в него. Аз му поставих единица, за да му покажа, че той има много да воюва в живота. Искате ли да победи, да излезе герой, той трябва да познава единицата, в която се крият всички сили за победа. С единицата всичко се побеждава. Обаче, като не разбира значението на единицата, студентът казва: Скъса ме професорът, пропаднах на изпита. В действителност е така. Който не разбира единицата, т.е. Бога, той всякога пропада. Който познава Бога, той получава на изпита шест. Числото шест не е число на илюзия, то означава

поникналото семе. Та, когато професорът поставя на студента си единица, а не шесторка, с това той му казва: Докато не поникнеш, не мога да ти сложа шест. Щом поникнеш, ще ти пиша шест. С други думи казано: щом кажеш урока си добре, ще ти пиша шест. За да научиш урока си добре, цяла година трябва да работиш, да учиш, да стоиш заровен в земята при тежки условия. Но един ден, когато поникнеш, ще получиш бележка шест. Тъй щото, да повярваш в Бога, значи да те посадят като семе в земята. Щом поседиш там известно време, ти казваш: Господин професоре, познах, какво нещо е Бог. Професорът погледне, види, че студентът е поникнал и казва: Хайде, на добър час, издържа изпита си! След това започва разклоняването на поникналото семе. То дава стъбло, листа, цветовете, докато най-после даде и плод. Всички хора го обикалят и казват: Хубаво е това дърво. Добри плодове дава. Сега, както виждам, вие искате още да ви се говори, да прелеят чашите. Всички хора искат, като купуват мляко, например, мярката да прелива. Според правдата, така трябва да бъде. Как мислите, вашите чаши преляха ли, или още може да се налива? За днес толкова дадоха овцете. Утре, като ги издоим, ако има някои чаши празни, ще ги долеем. Бъдете днес бодри, весели, радостни, да завършите започнатата работа. Всички ще донесем по една-две плочи, да свършим новата постройка.

Беседа, държана от Учителя на 13 август, 5 ч. с., Рила, Седемте езера

ОСТАВЕТЕ ДЕЦАТА

Размишление върху стиха: „Глава на Твоето Слово е Истината“. Ще прочета 18 гл. от Евангелието на Лука, 16 ст.: „Но Исус ги привика и рече: Оставете децата да дохождат при мене, и не ги възпирайте, защото на таквиз е Царството Божие“.

Казвате: какво представляват децата в живота? – Децата се съединителните нишки в живота. Слабото в природата е съединителна нишка. Когато хората казват за нещо, че е маловажно, че нищо не струва, те трябва да знаят, че тъкмо от това слабо, маловажно нещо зависи техният живот. То е съединителната нишка в живота им. Без тази съединителна връзка за големи работи даже не може да се мисли. И тъй, като се говори за децата, мнозина разглеждат този стих буквално. Те взимат външната му страна. Обаче, външно разгледан стиха, той още не обяснява истината. Под думата „деца“ Христос разбира най-малката мисъл, най-малкото чувство и най-малката постъпка, които се зараждат в душата на човека. Повидимому тези най-малки величини са слаби като децата, от тях нищо не може да се очаква; те нямат никакво значение, но всъщност те са важни съединителни връзки в живота. Следователно, за тези малки величини в човека е казал Христос: „Оставете малките деца във вас да дохождат при мене, защото на тях принадлежи Царството Божие“. И наистина, не може да влезе в Царството Божие големият човек, със съзнание за своя ум и за своето сърце, който не се интересува от малките величини в себе си. За онези, които се силят да влязат в Царството Божие, казвам: не презирайте малката мисъл, малкото добро, малкото любовно чувство, които се зараждат във вашата душа. Мнозина гледат на малкото любовно чувство с

пренебрежение и казват: дребна работа е това! Те разчитат на големи работи, без да знаят, че големите работи са тежест за човека. Запитайте онзи голям, силен кон, какво е придобил, след като е носил цял живот големи, тежки товари? Запитайте крупния търговец, какво е придобил, след като цял живот е влизал в големи предприятия? Запитайте видния писател, какво е придобил, след като цял живот е писал велики работи? Всички големи животни и всички велики хора в заключение биха казали, както Шекспир е казал някога: „To be or not to be“, т.е. да съм или да не съм. Аз бих превел това изречение в следния смисъл: да съм голям кон и да нося голям товар, или да съм малък кон и да нося малък товар? Да съм голям търговец и да се заемам с големи предприятия или да съм малък търговец и да се занимавам с малки операции? Да съм велик писател и поет и да пиша само грандиозни работи, или да съм малък писател и поет и да възпявам малкото в живота? Казвам: всичко се състои в приложението. Обикновено човек започва с големи мисли, с велики проекти, но в края на краищата той завършва работите си с малки неща. Съществува закон на единство, според който има тясна връзка между малките и големите неща.

Казано е в Писанието: „Аз съм алфа и омега, начало и край на нещата“. Големите мисли са началото, малките са краят. Ако големите мисли не се свържат с малките, първите няма да се реализират. Следователно, човек трябва да примирява в себе си великите пориви с малките. Знае ли, как да ги примирява, той ще се ползва и от едните, и от другите при възпитанието си. Понякога един малък порив, или едно малко желание може да направи такава важна връзка, че да спаси човека от голямо нещастие. Какво правят съвременните хора? Те често пренебрегват свои малки пориви, мисли и желания и след всичко това очакват щастие, големи успехи и постижения. Някоя

млада мома фантазира, мечтае да дойде отнякъде един царски син, възседнал на кон, и да се ожени за нея. Един ден тя решава да избяга от дома си и отива в гората, с надежда да дойде царският син, да я спаси. Обаче, какво излиза в заключение? Тя отива в гората, забърква пътя и дохожда да я спаси не царски син, възседнал на кон, но овчарски син, възседнал на магаре. Момата си казва: Откъде дойде този овчарски син? Аз очаквах царски син, но останах излъгана. Тази млада мома се счита нещастна, защото не разбира дълбокия смисъл на нещата. Като не разбира, тя криво го тълкува и с това се натъква на ред нещастия. В случая, магарето представлява царския син, когото момата очаква, а овчарският син представлява малкото, красиво чувство, което е възседнало царския син. Вие можете да сложите един скъпоценен камък в дървена кутия, а едно зрънце от леща в златна кутия. Кое бихте предпочели: скъпоценния камък в дървената кутия или лещеното зрънце в златната кутия? Разбира се, скъпоценният камък струва повече от дървената кутия, както и златната кутия струва повече от лещеното зрънце, но ако преживявате една гладна година, от лещеното зрънце все пак може да сварите нещо, да уталожите глада си, когато златото и скъпоценният камък не могат да ви помогнат. Лещеното зрънце може да се посади и в няколко месеца ще даде плод, който ще ви спаси от глад в гладна година, а златната кутия и скъпоценният камък никой не иска да купи. От златната кутия можете да направите пръстени, обици и други украшения, но кой ще ги купи тогава? В природата съществува закон на единство, който се потвърждава навсякъде в живота, в науката, в изкуствата. За пример, ако разгледаме знанието, ще забележим, че между всички негови части пак съществува единство. В такъв случай истинското знание е това, което може да бъде украшение, помощ, светлина на човека. Знание, което не е нито украшение, нито светлина, нито

помощ за човека, то е бreme – нищо повече. Знанието е най-голямото благо, което Бог може да даде на човека. Чрез него човек трябва еднакво да оценява и големите, и малките мисли, чувства и постъпки. При голямото си знание мъдрецът еднакво цени и малките, и големите неща. Бог еднакво цени и слънцето, и човекът. Мощни сили крие слънцето, но Бог му отдава същото значение, каквото и на човека. Човек казва: какво мога да направя аз? Къде стои моята цена? – Твоята цена стои във връзката, която можеш да направиш. Човешкият ум може да направи връзка между слънцето и земята. Хората са дошли на земята, именно, затова, да направят тази връзка. Който не иска да направи тази връзка, той минава за големец. Такъв човек обръща внимание повече на големите величини в живота си, отколкото на малките. Той пренебрегва децата, т.е. малките работи. Бог слага тия големи хора някъде в пространството, да се въртят като колела. Нешастието на съвременните хора се дължи на ламтежа им към големи работи, към велики замисли. В едно предание от миналото земята се представя във вид на млада, красива мома, която Господ искал да ожени за млад, красив овчар. Тя казала: Господи, аз не искам да се ожения за такъв простак. Аз мечтая за нещо велико, за велики светове. Ако дойде някой царски син, за него ще се ожения. Бог се съгласил да изпълни желанието ѝ и я оженил за царски син. Наскоро след това тя родила синове и дъщери, всички престъпници. Земята се оженила за царски син, но и до днес се намира в големи изпитания с родените от него синове и дъщери. Тя съзнала положението си и често си казвала: Да бях се оженила за овчарския син! С него поне нямаше да имам такива големи изпитания, каквито днес преживявам. Не само тя, но и децата ѝ до днес казват: Колко по-добре щеше да направи майка ни, ако беше се оженила за някой по-прост човек, без титла и без име, но да донесе щастие за целия дом. И

наистина, за предпочитане е овчарският син, който носи щастието в себе си, отколкото царският син, който носи нещастieto. Сега, това са иносказания, върху които трябва да се размишлява. Човек се отказва от малките идеи, които Бог е вложил в него, за сметка на големите, които възприема отвън. Той иска да стане цар, да бъде красив, богат, силен. И това не е лошо, но щастието не се състои в красотата, в силата, в богатството. Да бъдеш цар, това още не е щастие; да бъдеш красив, това не е щастие. Когато момата е красива, всички я желаят. Щом всички хора едновременно пожелават едно и също нещо, те носят нещастие. В такъв случай красивият човек трябва да застане с нож срещу хората, да се брани, да устоява своята собственост. Та съществената мисъл е, че човек не трябва да влиза в противоречие със своите възгледи и да казва: напразно прекарах живота си. Толкова години изгубих, без да придобия нещо. Така не се говори. Бих желал да зная, какво разбирате, като казвате, че сте изгубили една година, например? В една година земята се завъртва един път около слънцето. Значи, в това време тя е свършила много работа; тя е предала най-малко по един урок на всеки човек. Следователно, когато някой каже, че годината е минала напразно, аз разбирам, че той не е могъл да научи урока, който му бил преподаден. Ако беше научил урока си, той щеше да изпълни волята Божия и да получи едно малко благо. Една изгубена година представлява една малка мисъл, една връзка, която човек е пренебрегнал. Щом е така, човек лесно може да спечели тази година. Как ще я спечели? – Като направи тази малка връзка, т.е. като не отхвърля малката мисъл. Малките мисли изправят погрешките, а не големите.

Затова, сгрешите ли нещо, идете при малкото, там ще го изправите; изгубите ли нещо, идете при малкото, там ще го намерите. Ето защо майката намира при детето си това, което тя е

изгубила. Какво е изгубила майката? – Любовта си. Всяка жена, която е изгубила любовта си, трябва да стане майка, да роди дете, за да намери изгубената си любов. Защо се раждат децата? – Да донесат изгубената любов на майка си. Защо идат малките мисли у човека? – Да му донесат изгубената любов. Малката мисъл е малката светлинка, която проблясва тук-там в тъмна и непрогледна нощ. Вървиш отчаян в тъмна нощ, объркал си пътя, но изведнъж в далечината някъде съзираш светъл лъч. Този лъч предизвиква радост в тебе, че си намерил пътя. Една малка свещ в тъмнината носи голяма радост. Сега, ние трябва да благодарим на Бога за малките неща, които служат на големите. Малките мисли, чувство и постъпки, т.е. малките деца са малките ангели, които слизат на земята да спасяват хората. Вземете, за пример, голям човек ли беше Христос? Цар ли беше Той? Имаше ли войска на разположение? Наричаха го Цар Юдейски, че е дошъл да спаси еврейския народ, но първосвещениците, както и книжниците и фарисеите, казваха: Не искаме този човек. Махнете го, да си върви Той! От Него нищо не може да се очаква. Той не може да бъде Месия. Така е, хората имат особени идеи. Те очакват благата да дойдат оттам, откъдето нищо не може да дойде. Аз съм наблюдавал, как постъпва някоя мома, когато хвърли око на някой левент момък. Тя го поглежда оттук-оттам, гледа ръцете, краката му и си казва: силен е този момък. Той може да ми бъде подкрепа в живота. Тя си мисли това, което не може да бъде. Аз мълча, нищо не ѝ казвам, но се усмихвам и си мисля: какво дърво ще ядеш ти от този здрав и силен момък! Първа ти ще опиташ неговите здрави, мускулести ръце. След една година срещам същата мома, вече женена за този млад човек, и ми казва: Ах, много се излъгах в този човек! Преди да се оженим, той ми се виждаше добър човек, а какво излезе? Много лошо бие – бие и не мисли, че боли. Да знаех, че бил такъв, не бих го взела.

Казвам: хубаво е великото, но е страшно. Малкото, слабото няма да си позволи да те бие, но голямото, силното и по три пъти на ден може да те бие. И когато някой пита, кой е пътят, по който можем да служим на Бога, отговарям: Любовта е единственият път, по който човек може правилно да служи на Бога. Любовта е единствената Божествена сила, която се занимава с най-малките величини в света. При това, любовта е онази мощна сила, която се занимава с дреболиите, на които никой не обръща внимание. В малките величини стои развързката на всички трудни задачи; в тях се крият тайните на живота. Дойде ли любовта, тя носи в себе си всички изгубени неща. И тъй, искате ли да бъдете силни, свържете приятелство с малките, със слабите; после разработете идеята за любовта и я приложете в живота си. Срещате едно малко дете, или един малоумен човек – не ги презирайте. Вижте най-напред от какво се нуждаят те и веднага им се притечете в услуга. Не презирайте малкото, слабото в себе си. Дойде ли в ума ви една малка мисъл, или в сърцето ви едно нежно чувство, дайте им път, реализирайте ги. За в бъдеще те ще ви донесат голямо благо. Мнозина искат да знаят, ще бъдат ли щастливи, или не, как ще свършат децата им училище, ще се наредят ли добре в живота и т.н. За тази цел, щом чуят, че някъде се явил гадател, те веднага отиват при него да им предскаже нещо. Той я ще им каже нещо, я не, но първо ще им поиска пари. Едно трябва да знаят всички хора: Бог определя съдбата на хората – никой друг. При това, съдбата на хората не е нещо фатално. Тя се определя според техните мисли, чувства и постъпки.

Следователно, никой не е в сила да избави човека от собствената му съдба. Ако има някой, който може да му помогне, това е той сам. Как? – Като измени направлението на своите мисли, чувства и постъпки. Щом измени мислите, чувствата и постъпките си,

едновременно с това и Бог ще измени своите решения към него. Обаче, човек иска да станат нещата според неговите желания, без той да направи никаква жертва от себе си. Не, ако човек измени своите мисли, чувства и постъпки в прав смисъл, и Бог ще измени решенията си към него. В Стария Завет е казано: „Според вашите мисли, чувства и постъпки вечно ще ви отхвърля от лицето си“. След това евреите съзнали своите погрешки и се разкаjali. Бог им казал: „Щом се разкайвате, обърнете се към мене, и аз ще залича греховете ви“. И обърнаха се те, а Бог стана милостив и благоутробен към тях. Питам: могат ли да се простят греховете на човек, който никога не се разкайва? С други думи казано: може ли човек да яде в гостилница, където се готви най-лошо месо? – Не може. Тъй щото, добрите мисли, чувства и постъпки са най-великото нещо, което човек може да направи и да даде. За тази цел човек трябва да подхранва в себе си абсолютно чисти мисли, без никаква корист. Нека той направи една маневра в себе си, да си представи, че жертвува всичкото си имане за Господа, без да очаква нещо. Или, нека някой цар се опита да се откаже от короната си и да тръгне да проповядва за Господа. Колко пъти този цар ще решава и ще отлага и, в края на краищата, може да го направи, може и да не го направи. Това е положението, в което се намират всички хора. Лесно е да се откаже човек от короната, ако той съзнава, че и без корона пак е цар. Всеки човек е цар за себе си, а има някои хора, които и външно заемат положение на цар. Обаче, трябва да се има предвид, че където има царуване, там има и задължения. Не е лесно положението на царя. Ако си цар на един народ и можеш да му покажеш пътя на истината, ти ще бъдеш запалена свещ за него. Докато не беше запалена свещ за своя народ, никой не те виждаше, но щом стана запалена свещ, всеки те вижда. Тогава и най-малката ти погрешка ще бъде забелязана от всички. Когато човек направи

някакво добро или само намисли да го направи, той веднага бива поставен на изпитания. Например, някой човек иска да го обичат хората, и той да ги обича. Но веднага ще го поставят на изпитание, заслужава ли той да го обичат и да обича. Всеки е имал подобни опитности. Обичате един ваш приятел, и той ви обича. След няколко години той намира някакъв дефект във вас и ви отхвърля – търси си друг приятел. Защо? Всеки човек търси нещо съвършено в живота. Единственото нещо, което човек не може да отхвърли в живота си, това са малките неща – децата. Майката, например, никога не може да отхвърли децата си. Отхвърли ли децата си, тя заличава своето майчинство – нищо повече. Ако човек отхвърли любовта от себе си, в каквато форма и да е тя, той се лишава от радостта, от щастieto, от благата, които може да придобие. Всички тия неща едно по едно го напущат. Който отхвърля любовта в себе си, той се излага на най-големи страдания: животът му се обезсмисля, той става недоволен, тъжен, мрачен. Някой казва: не зная защо съм толкова тъжен. – Тъжен си, защото си презрял, защото си отхвърлил едно от малките деца на любовта. Отхвърлиш ли едно от нейните деца, тя казва: щом се отказваш от моето дете, и аз се отказвам от тебе. Любовта минава и заминава покрай тебе, отива си, а ти оставаш със своите велики мисли и чувства. След всичко това ти ще разправяш, че служиш на Бога, но хората не те обичат, не те разбират и т.н. И това е възможно, но ако ти действително си в съгласие с великия Божи закон – с Любовта – ти не би се тревожил от това, дали хората те обичат, или не. Обаче, ако не си в съгласие с великия закон на Любовта, и да те обичат хората, и да те уважават, ти ще изпитваш вътрешна тревога. Сега аз имам предвид вътрешните състояния и отношения на хората, а не външните, защото последните почиват на правила, съвсем различни от тия, на които почиват вътрешните. Силата на човека се

състои във вътрешното единство, което той може да създаде в себе си. Към това единство, именно, той трябва да се стреми. Това единство може да се постигне само чрез приложение на малките величини в живота. Дадете някому едно малко упражнение, но той казва: какво ще постигна с това малко упражнение? Какво от това, ако простра ръката си напред или настрана? Ако писателят вземе перото в ръка и каже, че нищо не може да напише с това малко перце, наистина, той нищо няма да направи. Обаче, постоянствува ли, перото ще изпише цели редове и страници, ще създаде нещо хубаво. Ако писателят иска изведнъж да създаде нещо грандиозно, той нищо няма да напише. Вижте, например, какво върши човешкият език в света. Най-хубавите работи са казани все с този малък орган. Спасението на света зависи също така от този малък орган. Започне ли да се движи този орган, колкото малък да е, той върши велики работи. Той смекчава, укротява, урежда ред работи. Не по-малка работа вършат и клепачите. Гледате ги, две малки органчета, но без тях е невъзможно. На глед те нищо не вършат, само се отварят и затварят. Те са пазители на очите, предпазват ги от прах, от мушици, от какви ли не повреди. Малки органи са клепачите, но важни. Хората не им обръщат внимание, обаче, те не се докачат, и мълчаливо вършат работата си, вардят очите.

Често съвременните хора се ръководят от амбиции и казват, че те могат да тълкуват разни стихове от Евангелието. И духовните хора претендират за същото. Казвам, обаче: от тълкуване до тълкуване има разлика. Има само един прав начин на тълкуване. Ако е въпрос за обикновено тълкуване, това всеки може, както всеки може да каже, че $2 \times 2 = 4$. И философът казва, че $2 \times 2 = 4$, и малкото дете казва, че $2 \times 2 = 4$. И двамата получават един и същ резултат, но има разлика в разрешението на тази задача. Разликата се състои в следното. Ако

влезете в една градина с философ и с детето, философът ще каже, че $2 \times 2 = 4$ и ще ви даде четири малки ябълки. И детето ще каже, че $2 \times 2 = 4$, но то ще ви даде четири големи и хубави ябълки. Кой от двамата бихте желали да ви разреши въпроса: философът, който решава задачата буквално и ви дава четири малки ябълки, или детето, което ще ви даде четири големи, хубави ябълки? Двама души спорят, кой има повече обич в сърцето си. И единият обича, и другият обича, но повече обич има онзи, който, като е сметнал, че $2 \times 2 = 4$, същевременно е дал четири хубави, зрели ябълки. Той смята по-добре от първия. И тъй, силата, величието на човека се състои в приложението на Божия закон. Според този закон, човек трябва да постъпва спрямо другите хора така, както постъпва спрямо себе си. Обаче, най-съвършена постъпка е тази, когато човек постъпва спрямо другите хора така, както Бог постъпва спрямо тях, т.е. както Бог ги държи в ума си. В ума на Бога всеки човек заема определено място. И най-малкото същество заема високо място в ума на Бога. И каквото поиска то от Бога, молбата му се чува. Казва някой: всеки ден се моля на Бога, но ни глас, ни услышание. Защо? – Защото този човек или не знае, как да се моли, или е прекъснал връзката на съобщение с Бога. Дванадесет души владици се събрали в една гора да се помолят за него. Дълго време се молили, но никакъв отговор не получили. В това време покрай тях минал един прост, благочестив селянин, който карал дърва с магарето си за продан. Те го спрели и му казали: Слушай, моля ти се, помоли се на Бога за уреждане на една важна работа. Той усърдно се помолил на Бога, и работата се наредила, както трябва. Значи, молитвата на простия човек била приета. След това владиците се похвалили, че работата им се уредила благодарение на тяхната молитва. Втори път те пак се събрали да се помолят за нещо, но молитвата им пак не била приета. Този път дърварят не дошъл при

тях, и работата им не се уредила. Колко пъти дърварят се молил на Бога, всякога получавал отговор на молитвата си. Колкото пъти владиците се молили на Бога, ни глас, ни услишание.

Казвам: няма по-велико нещо за човека от това, да съзнава, че той заема в ума на Бога едно почетно място. Съзнава ли това, щом се обърне към Бога с молба за нещо, молитвата му ще бъде приета. Ето защо, всички трябва да се стремите към това, да бъдете благоугодни на Бога и да заемате в ума Му едно високо място. Този трябва да бъде идеалът на всяка душа. Той не може да се постигне с плач и сълзи. Бог не се нуждае от човешките сълзи и плачове. Искате ли да постигнете своя идеал, занимавайте се с най-малките величини, от които Бог е създал света. За тази цел вие трябва свещено да държите в душата си идеята за Бога. Никаква отрицателна мисъл за Бога! Никакво отрицателно чувство към Бога! Всичко, което Бог е направил, не търпи никакво изменение, никаква критика. Дойдете ли до Божественото, дали го разбирате, или не, то всякога е право. Дойдете ли до Божественото, там първо се действа, а после се мисли. Ти искаш да служиш на Бога, но започваш да мислиш, какво ще стане с тебе, ако тръгнеш в този път. Решиш ли веднъж да служиш на Бога, повече не мисли; ще те колят ли, ще те бесят ли, ще те режат на парчета ли – за нищо не мисли. Всичко може да стане с тебе, но в края на краищата ще стане такова чудо, каквото хората никога не са виждали. Ако Христос се боеше, Той не би дошъл до възкресението. Той беше прикован на кръста, където получи най-големите поругания, подигравки, че бил Син Божи, че искал да спаси света. Казваха му: Ако, наистина, си Син Божи, слез от кръста, докажи това, за да те повярваме. Христос понесе всичко с най-голямо смирение и любов. И в последния час въздъхна дълбоко и каза: Отче, на Тебе предавам Духа си. Да бъде волята Ти! Христос понесе на кръста най-

големите поругания, за което биде въздигнат: даде Му се всяка власт и на земята, и на небето. С Него се извърши това, което дотогава не бе ставало – Той възкръсна. Сега много хора искат да вървят в Божествения път, но ако нямат пред себе си живота на Христа, те не биха могли да Го следват. Казвате, че искате да живеете за Бога, за ближните си. Можете да живеете и за Бога, и за ближните си, но трябва да знаете, че ще дойдат поруганията, гоненията, подигравките. Вие трябва да сте готови да посрещнете тия изпитания. Така ли е днес? Срещате някой Христов последовател, вдигнал шум, тревога, че му казали една обидна дума, че го засегнали с нещо. Той казва: не зная, какво да правя вече. Станах негоден за нищо, никой не ме уважава, никой не иска да ме знае. – Ако си дошъл на земята, за да те уважават хората, ти си на крив път. Ти не си дошъл на земята да те обичат и уважават, но да изявиш Божиата Любов. След това Бог ще покаже своята любов към тебе. И Христос е казал: „Както ме Отеца ми възлюби, така и аз ще ви възлюбих“. Значи, вие първо ще изразите Божиата Любов към другите, а после Бог ще изрази Любовта си към вас. Ако не можете да разберете Божиата Любов, вие не можете да разберете и любовта на хората. Ще дойдат съмнения, колебания, ред заблуждения, вследствие на което малко ще научите, а много време ще изгубите. Едно трябва да се има предвид: за разбиране на една велика истина винаги трябва да търсите най-краткия път. Като казвам най-краткия път, подразбирам правия път за постижение.

Следователно, искате ли да се спасите, търсете правия път. Казвате: силни искаме да бъдем. Искате ли да бъдете силни, дайте възможност на Божиата Любов да се изяви чрез вас. Проявите ли Божиата Любов, и животът ще се прояви. Докато животът още не е проявен, вие не знаете, какво може да излезе от вас. Що се отнася до въпроса, какво ще стане с вас, оставете го други да го решават. Щом

посадите житното зърно в земята, то пита ли, какво ще стане с него? То предоставя този въпрос на слънцето. Едно дете носи желъд в ръката си и го пита: Какво може да излезе от тебе? Желъдът му отговаря: Ти ме посади в земята и ме остави спокоен, а слънцето ще каже, какво може да излезе от мене. След сто години ела на това място и ще видиш, какво е излязло от мене. Един Бог знае, какво може да излезе от тебе. Ти си едно малко семенце, което Бог посажда в земята. След време ти сам ще видиш, какво е излязло от тебе. Оставиш ли се на хората, те ще те пренасят от ръка на ръка, като малко дете, но от тебе нищо няма да излезе. Най-после, Бог, чрез малкото дете ще те посади в земята, където на следната година ще израснеш, ще цъфнеш и плод ще вържеш. Щом е така, дръжете се за малките деца, за малките, дълбоко скрити мисли и чувства във вас, за малките блага, които се раждат в душата ви. Дръжете се за тях и не ги презирайте, ако искате да имате Божието благословение. Бог ще ви благослови не за това, което хората мислят за вас, но за вашите мисли, чувства и постъпки. При това, Бог ще ви благослови не за големите, за великите ви мисли, чувства и постъпки, които всички знаят. Той ще ви благослови за онези малки, дълбоко скрити, потаени в душата ви мисли, чувства и постъпки, които никой не знае, никой не подозира. Бог ще ви благослови за малките, за потаените, за неприявените семена у вас. За проявените неща вие сте получили вече заплатата си. Сега, желая на всички да възкръснете, както Христос възкръсна. Обаче, докато дойдете до възкресението, желая на всички да бъдете гонени, хулени, поругани, както Христос беше гонен и поруган. Желая на всички да бъдете разпнати на кръста и да кажете: Господи, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша. Ако не е възможно, да бъде Твоята воля! Без страдания, възкресение не може да дойде. Христос мина през страдания, и хората ще минат. Ако

майката страда, и децата ще страдат. Ако децата страдат, и майката ще страда. Аз не съм за страданията, но има страдания неизбежни. Има неща, които могат да се отменят, но има неща, които не могат да се отменят.

Ще дойде ден, когато всички мъчения, страдания ще изчезнат. Апостол Павел казва: „Днешните страдания не могат да се сравнят с бъдещата слава за онези, които любят Бога“. Мнозина казват: кой знае, дали е така, ами ние да си поживеем. – Къде са всички ония, които са мислили само да си поживеят? – На гробищата. Там ще намерите паметници на учени и прости, на богати и бедни, на млади и стари, които са си поживели, както са разбирали. Там са отишли всички велики хора, които са били почитани и уважавани. И тъй, отхранвайте малките деца, които Бог е възлюбил, ако искате пътищата ви да бъдат благоприятни и благоугодни на Господа.

Беседа, държана от Учителя на 14 август, 5 ч. с., Рила, Седемте езера

ЦЕННИ МИСЛИ ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ – VII

В живота търси първо обвивката, после – обвитото, след това – семката и най-после – разумното.

При всички положения на живота разумното еднакво се проявява.

Туй, което мери, а само не се измерва, е разумното.

Мери с разумното, което мери, а него не се труди да измериш.

Не преждай, за да не ти стане тежко.

Не препивай, за да не се обезсмисли животът ти.

Не израствай повече, отколкото трябва, за да не се пречупиш.

Не се лакоми за многото, за да не се огъне гръбнакът ти.

Мътна вода не пий; скъсани обуца не носи; върху глупавото не гради.

Когато пияният говори, знай, че не той говори, а виното в него. Досега виното не е казало нито една истина.

В живота твърдото търси повърхността, течното – наклона, въздухообразното – обема, а светлината – простора.

Духът създава, душата съгражда, умът нарежда, а сърцето изтърсва.

Търси любовта, която не се придружава от омразата.

Търси правдата, която не се придружава от безправието.

Търси истината, която не се придружава от лъжата.

Търси мъдростта, която не се придружава от заблудата.

Търси доброто, което не се придружава от злото.

Този е правият път за ученика, за вярващия и за посветения.

Този е пътят на вечното възходящо благо, което краси духа.

*Беседа, държана от Учителя на 15 август, 5 ч. с., Рила, Седемте
езера*

ЩЕ СЕ ПРИЛОЖИ

Ще прочета 150 Псалом. Размишление върху стиха: „Търсете първо Царството Божие и Неговата Правда, и всичко друго ще ви се приложи“.

Човек трябва да има предвид едно важно правило в живота си, а именно: иска ли да работи, да се прояви, той трябва да има един установен ред в работата. Искан ли човек да ходи, той трябва да спазва няколко условия: да има сили в себе си, да има органи, които трябва да впрегне в това движение и най-после той трябва да има почва, на която да стъпва. Искан ли човек да чувства, той трябва да има материал, който да занимава сърцето му. Искан ли човек да мисли, той трябва да има материал, който да занимава ума му. Следователно, за извършване и на най-малката работа, изискват се условия. Често човек се натъква на ред противоречия в живота си. Той мисли, че много неща знае, а при това вижда, че собствените му работи не вървят. Това показва, че той се нуждае от един вътрешен план, от който да се ръководи във външните си работи. За тази цел той трябва да разбира условията, законите на своето тяло, на своето сърце и на своя ум. Това са най-близките неща, от които той трябва да започне външно, а не вътрешно. Не започне ли от тях, той ще се намери в противоречие: ще бъде млад и ще остарее; ще бъде весел, радостен и ще изгуби своята радост; ще бъде здрав и ще се разболеет. Това е много естествено. В първо време малкото дете има идеал, иска да порасне, да стане голям човек, като дядо си, като баща си. Този идеал му дава стремеж, подтик да расте и да се развива. След време детето постига своя идеал. То става голям човек, придобива голям ръст, докато най-после дойде до една пределна възраст, от която по-

нататък физически не може да се развива. Като дете е израснало, станал е млад човек; като млад е израснал, станал е възрастен; като възрастен е израснал, станал е стар, пригърбил се е – повече не може да расте. Този човек е свършил със своя физически идеал. Оттук нататък го очаква връщане назад.

Казвам: освен физическото растене на човека, има още две области, в които той се развива: сърдечната и умствената. Като стане млад, той живее със сърцето си, иска да се влюби, да се ожени, да има деца. И това постига: оженва се, има деца, за които се грижи. Дохожда ден, когато и деца не може да има, любовта му намалява – той свършва с развитието на сърцето. Сега навлиза в областта на ума, където мисълта започва да действа. Той взема перо и книга и започва да размишлява, пише, съчинява като писател. И най-после, като мине и тази фаза, човек престава да расте и да се развива. Той дохожда до положение да провери закона: там, където няма вливане, има изливане. Където престава вливането, иде изливането. В живота има едно важно противоречие, на което хората се натъкват. То е въпросът за греха. Мнозина питат: защо е допуснат греха? Казвам: има един живот, където греха не съществува. За да не греши човек, преди всичко той не трябва да се ражда. Щом не се е родил, той няма да има нито тяло, нито ум, нито сърце, с които да греши. Щом няма тяло, ум и сърце, няма да яде, да пие, да се облича, няма да има жена, деца и т.н. При тези условия няма да има възможност да греши. Можете ли да си представите човек без тяло, ум, сърце и да живее? Такъв живот е невъзможен. Следователно, има ли човек тяло, ум и сърце, грехът за него е неизбежен. Когато перото на учения човек не минава по листата на книгата, те винаги чисти остават. Мине ли веднъж само перото на учения върху листата на книгата, те вече изгубват своята чистота. Значи, хората искат да живеят, без да цапат

листата на книгата. Едно от двете: или ще живеете и ще грешите, или няма да живеете и няма да грешите. Два вида грях съществува в живота: разумен и неразумен. Човек трябва да бъде внимателен, да следи, на кой от двата греха ще се натъкне. Разумният грях се нарича прегрешение, погрешка, а неразумният се нарича грях. Ако човек само пише и къса листата на книгата, без да остави нещо написано, от което и той, и другите да се ползват, това е грях. Ако пък той пише и от време на време зачерква и пак продължава да пише, той изправя своя грях. В края на краищата той ще остави една написана книга, от която хората ще четат и ще се поучават. Не само хората ще бъдат доволни от него, но и книгата ще бъде доволна, че са ѝ дали известна цена. Когато се говори за греха, това подразбира, че в ума на хората стои мисълта, какво те не са постъпили, както трябва. Значи, грях има във всичко онова, което спира растенето на тялото, на ума и на сърцето. С други думи казано: грехът представлява някакво отклонение от Божия закон, или някакво престъпление по отношение на него. Обаче, вън от тялото, ума и сърцето на човека престъпление не може да има. Ако човек няма тяло, ум и сърце, как ще пристъпи Божия закон? Ако той никога не е ял, не е пожелавал нещо, в какво ще го обвини законът? Ако рекат да съдят човек, който нито е ял, нито е пил, нито е търгувал, нито се е обличал, в какво ще го обвинят? Как ще обвинят някого, че е откраднал един кон, когато той няма тяло, с което да го езди и да го открадне? Преди всичко той няма ръце. Как ще обвинят някого, че не си е платил в гостилницата, когато той няма стомах? Как ще обвинят някого за обидните думи, които казал, когато той няма уста? Как ще обвинят някого, че гледал, където не трябва, когато той няма очи? Сега, ще дойдем до друго положение в живота, а именно: силата, величието на човека се състои в това, че след като той има тяло, ум и сърце, да не греши. Такъв е животът на светията.

Следователно, задачата на човека се състои в това, след като има уста, да не каже с нея нито една обидна дума през целия си живот. Като има очи, да не види с тях нито една лоша постъпка. Като има нос, да ходи само между цветята, а не между неща, които са изгубили живота си. Всяко нещо, което мирише лошо, това показва, че в него е настъпила смърт. Благоуханието е признак на зараждащ се живот, а зловонието е признак на зараждаща се смърт. Ето защо човек трябва да избягва зловонието, а да търси благоуханието. По този начин той ще разбере цената на нещата и ще ги прилага. Без приложение той нищо няма да постигне. Ако болният не се храни, той е осъден да умре. Ако още след първото ядене той усети сили в себе си и може да пристъпи крачка напред, това ядене му е дало нещо. Ако след второто, третото или стотното ядене той може да направи две, три или сто крачки напред, това ядене е допринесло много нещо за него. Някой казва: как мога да позная, дали дадено ядене ме ползва, или не? Ако яденето, което си приел в стомаха си, дава сила на тялото и подем на мислите и чувствата ти, това ядене е полезно за тебе. Съвременните хора говорят за стар и за нов път в живота; първия критикуват, а втория препоръчват.

Кои са признаците на стария път? В стария път човек слугува на господар, който повече взима, а по-малко дава. При това положение господарят се увеличава, а слугата се смалява. В новия път е точно обратно: господарят се смалява, а слугата се увеличава. Обаче, и този път още не е правилен. Трябва да се дойде до положение, където и господарят, и слугата еднакво да растат, еднакво да се смаляват. Това подразбира, че трябва да има правилна обмяна между господаря и слугата: колкото взимат, толкова ще дават. С други думи казано: колкото се влива навътре, толкова ще се излива навън. В шише от един килограм съдържание ще налееш най-много един килограм вода

и ще излееш един килограм. На търговски език казано: не взимай от маслото повече, отколкото си дал. Ще кажете: каква е тази търговия, ако трябва да продаваме стоката за толкова, за колкото сме я купили? Та ние в скоро време ще фалираме. В това именно, се състои заблудението на хората. Те мислят, че трябва да купуват по-евтино, а да продават по-скъпо, за да прекарат един сносен живот. Другояче според тях не може да се живее. Всъщност, този начин на живеене е най-труден, но всички хора живеят така. Питам: какво е допринесъл този живот на хората? Дал е някакви облаги или загуби, но все временни. Който е купувал по-евтино, а продавал по-скъпо, богат е станал. Който е купувал по-скъпо, а продавал по-евтино, сиромаш е станал. Следователно, когато питате, защо иде сиромашията, казвам: сиромашията иде, защото сте купували по-скъпо, а продавали по-евтино. – Защо иде богатството? – Богатството иде, защото сте купували по-евтино, а продавали по-скъпо. Обаче, необходимо е човек някога да бъде богат, а някога да бъде сиромаш. Богатството и сиромашията са две положения, през които човек неизбежно трябва да мине. Ако от дълго седене съдържанието в едно шише изгуби чистотата си, то непременно трябва да се излее навън. След това шишето трябва да се измие няколко пъти с чиста вода, преди да се налее ново съдържание. Сега шишето тежи по-малко, отколкото порано. Значи, то е осиромашало. След като осиромашее съвършено, отново може да се налее чиста вода или друга някаква течност в шишето. Тогава казваме, че това шише е разбогатяло.

Какво нещо са болестите? Болестите не са нищо друго, освен осиромашаване. Срещате някой човек, който е боледувал дълго време, станал само кожа и кости. Какво е станало с него? – Шишето му било пълно с нечиста течност, която излили навън, вследствие на което изгубило част от теглото си, олекнало, т.е. осиромашало. И после,

като го измивали, то изтъняло още повече, станало само кожа и кости. Случва се, че тези, които мият шишето, изпускат го от ръката си, то пада на земята и се счупва. Тогава хората казват: Умря този човек. Бог да го прости! Онези, които мият шишето, трябва да бъдат много внимателни, да не го изпуснат на земята да се счупи, защото е много крехко, лесно се троши. Защо е толкова крехко човешкото тяло? – Понеже грънчарите, които са го правили, не знаели изкуството, как да го направят, та да устоява на всички външни условия. Първоначално Бог направил тялото на човека много здраво, хубаво, но той не могъл да го запази. После Бог предоставил на слугите си да направят новото тяло на човека, но като не знаели, как да го направят, те направили едно тяло крехко, неустойчиво. Падне ли човек на камък, той веднага ще си счупи крак, ръка или глава. При това положение той може да умре, а може и да се осакати на цял живот. Крехък е днешният човек, чупи се като стъкло. За в бъдеще, обаче, ще дойдат големи, велики майстори, които ще съградят здраво, неразрушимо тяло на човека. То ще бъде пластично, ще отскача като пружина. Удари ли човек главата си на камък, тя ще отскочи от камъка като топка, без никаква повреда. Не само това, но и подутини няма да остават. Днес всичко в живота на съвременните религиозни и светски хора е временно, преходно. Умовете им са натрупани със знания, които в едно отношение са верни, а в друго отношение – неверни. И затова виждаме, че до известно време само човек разчита на някои свои мисли, чувства и постъпки. Оттам насетне той не може да разчита. За пример, старият не може да разчита нито на краката си, нито на сърцето си, нито на ума си, като младият. Защо? – Няма вече тези условия. Ако вържат краката и ръцете на един заспал човек с въже, след като се събуди, той не ще може нищо да направи. Той не ще може даже и от мястото си да мръдне. Защо? – Вързан е човекът.

Такова е положението и на стария човек. Той е като вързания: върти очите си на една и на друга страна, гледа, мисли, движи се, иска да се освободи, но не може, здраво е вързан. Той усеща, че нещо чуждо е дошло отвън, което го е обвило и го държи здраво, не му дава да мърда. Това е една опитност, която всички сте минали. Такова нещо са болестите, особено артериосклерозата, от която страдат почти всички стари хора. Докато човек е млад, той яде, пие, не мисли, че създава в себе си ред болести. Един ден го хване този, когото цял живот е угощавал, върже го здраво, обере му всичкото богатство и си заминава. Питам: къде отиде здравето, къде отиде младостта на този човек? Реално нещо ли е младостта? – Реално е, разбира се. Щом младостта е реално нещо, къде отиде тя? Младостта дохожда и заминава, както правят дъщерите на много от съвременните хора. Щом се влюбят в някой момък, те напущат бащиния си дом и отиват при своя възлюбен. По същия начин и сърцето, и умът на човека могат да се влюбят в някоя мома и да си заминат. Какво остава тогава от човека? – Нищо не остава. Той изгубва вече силите си, здравето си, съзнанието си – животът му става мрачен, безсмислен.

Следователно, тялото, умът и сърцето на човека са пособия, без които той не може да живее. Те са външни прояви на човешката душа и на човешкия дух. На всяка стъпка днес човек среща противоречия. Какво би било положението му, ако той не разполагаше с тези пособия? Как би се справял тогава с противоречията? Една стъпка да направи човек, веднага ще чуе: така не постъпвай, така не говори. Той вярва в Бога, но ще дойдат редица хора да го учат, как да вярва. Обича хората, но те започват да го учат, как да обича. Най-после той изгубва всякаква идея за вяра, за любов, не знае, какво да прави. Питам: ако искате да се нахраните, каква храна трябва да дадете на тялото си? – Най-чистата, най-здравословната храна, от която да остане то доволно

и да е готово да работи за вас. Не го ли нахраните, както трябва, то ще бъде недоволен от вас и няма да ви слуша. Същият закон се отнася и за сърцето, и за ума. Ако не храните сърцето си с чисти и благородни чувства и ума си със светли и възвишени мисли, те няма да ви слушат. Някои мислят, че може и без храна, или поне с по-малко храна и то безразлично, каква е тя. Не, ще храните и тялото, и ума, и сърцето си, и то с първокачествена храна. Не ги ли храните, те ще се откажат да ви служат и ще си заминат. Злото не се състои в яденето, но в лакомията на човека, много да яде. Когато ядете, пазете правилото: сладко яжте, но никога не преяждайте. Винаги оставайте по малко гладни. По-добре станете от трапезата недояли, отколкото преситени. Който обича да изяде всичко в чинията си, до последната трошица, той не успява в живота си. Остане ли нещо в чинията ви, нека бъде за онези, които и толкова нямат. Иначе, в живота ви ще настанат обратни реакции. Сега, като говоря за храненето, в широк смисъл, хранене на тялото, на ума и на сърцето, трябва да се има предвид следното хигиенично правило: във всяко нещо, което човек върши, трябва да взимат участие тялото, ума, сърцето, душата и духът му. Само при това условие и постъпката, и мисълта, и чувството ще имат сила. Във всяко нещо се изисква пълнота, единство, връзка между частите. Трима приятели се оженили. Първият се оженил за много красива мома, която знаела само да играе, да тропе на хорото. Каквото пожелавал той, тя нищо не могла да направи, а само играела и скачала насреща му. Вторият се оженил пак за красива мома, която знаела да играе, но знаела и много хубаво да готви. Вън от това нищо не могла да направи. Третият се оженил за красива мома, която знаела и да играе, и да готви, но знаела още и къща да върти, и на мъж да услужва. Оттук аз вадя следното заключение: външните неща са израз на вътрешния живот.

Ако човек само тропа и вдига прах, това още не е животът. След тропането трябва да дойде яденето. След яденето трябва да дойдат процесите на дишането, на мисленето и на чувствуването. Тия процеси имат и вътрешно приложение. Казвате: без тропане не може ли? – Не може. Човек трябва да тропа. Ако момата не тропа на хорото, тя няма да се ожени. – Не може ли без женитба? – Може и без женитба, и без ядене, и без мислене, и без чувствуване – без всичко може, но при друг живот. При този живот, обаче, вие трябва да разбирате дълбокия смисъл на всички тия неща и да ги прилагате разумно. Що е женитбата? Съвременните хора тепърва трябва да изучават женитбата. Те още не знаят, какво представлява тя. Казано е: който иска да влезе в Царството Божие, той сам ще остане, той ще се пожертвува, ще се предаде в служене на Бога. Някой казва, че женитбата е условие, да научи човек закона на жертвата, на себеотричането. Не е един пътът за постигане на знания. Много са пътищата, по които могат да се постигнат знания и опитности. Вземете, за пример, живота на хората и този на птиците. Хората сами могат да си изпредат вълната и след това да си изтъкат дрехи, но същевременно те мога да отидат в някой дюкян и там да си купят готови дрехи. Обаче, у птиците не е така. Те нямат пазарни места, където мога да си купят готови дрехи. Всяка птица сама трябва да изработи костюма си. Хората могат да придобият знанието си и от книги, а птиците имат съвсем особен начин за придобиване на знания. Хората не знаят пътя, по който птиците придобиват знанията си. Малките птички изпълняват точно това, което майките и бащите им са вършили. Между хората не е така. Техните деца трябва да прекарват около 20 години в училище, за да придобият известни знания. За пример, ако синът не се е учил да плава, а бащата знае, той не може да предаде по наследство това знание на сина си. Синът за

своя сметка трябва да учи това изкуство. Малкото юрдече още с излюпването си знае да плава като майка си. Сложите ли едно дете във водата, то веднага ще се удави. Ако бащата на това дете не се е учил да плава, и той ще се удави във водата. Човек трябва дълго време да учи законите на плаването, да простира ръцете и краката си, за да може да плава. Ако някой влезе във водата и започне да вдига голям шум, да пляска с ръцете и с краката си, той не знае да плава. Истинският плувец се носи леко по водата, без шум, без пляскане с ръце и крака. Той е голям майстор, леко се извива ту на корем, ту на гръб, ту на една и на друга страна, ту се гурка под водата, ту излиза на повърхността. Плаването е изкуство. Ако хората вдигат голям шум с добродетелите си, те не знаят да плават. Ако вдигат голям шум с краката си, те не знаят да ходят. Човек трябва да върви тихо и спокойно, да не вдига шум нито с краката, нито с ръцете си. Казвам: за всяко нещо има ред правила, които човек трябва да приложи в живота си. Много хора седят на готово, очакват от другите, а те се ровят цял ден в книгите на миналото, да търсят произхода си. Те искат да докажат на другите, че са от високо произхождение, че в жилите им тече царска кръв. Днес положението се е изменило, обаче. Указва се, че никой вече не ги признава нито за царе, нито за князе, нито за графове. Какво трябва да правят те? – Ще работят като всички хора. Преди всичко кръвта не може да бъде нито царска, нито княжеска, нито графска. Под думата „царска кръв“ се разбира кръв, която е абсолютно чиста и може да способствува за правилни мисли, чувства и постъпки. Кръв, която не способствува за правилен живот, не е царска. Кое е за предпочитане: да се роди човек в царски дом, но да бъде хилав, болнав, или да се роди между овчарите, но да бъде здрав? По-добре е човек да бъде прост овчар, но здрав, отколкото царски син, но болен. Ако царският син е здрав, той е за

предпочитане пред простия, но чолен овчар. Под думата прост човек разбирам онзи, който има здравето в себе си, но не го оценява. Той всеки момент може да го изгуби. Изобщо, хората не оценяват онова, което природата им е дава.

За пример, докато са млади, те не оценяват младостта си. Като я изгубят, тогава я ценят. Докато имат хубави мисли и чувства, те не ги оценяват. Щом ги изгубят, тогава ги ценят. Жалко е, когато човек не може да събуди в себе си никаква хубава мисъл. Жалко е, когато в него не могат да се явят красиви подтици. Защо? – Защото няма външни стимули. Момъкът се въодушевява от някоя млада мома и може да пише. Старият не се въодушевява от младата мома и не може да пише. Старият се въодушевява от идеята за Бога и пише. Младият не се въодушевява от тази идея, не може да пише. Забелязано е, че когато поетите остаряват, те започват да пишат за Бога. Да мислиш за Бога, и това е любовна работа. Когато старият започне да мисли за Бога, той вече се подмладява. Тъй щото, иска ли човек да се подмлади, той трябва да намери такъв обект за мисълта си, който да не остарява. Едно е важно: младият трябва да бъде млад, и старият трябва да бъде стар. Ако дигизирате един стар човек, да го облечете с дрехи на млад и смените мозъка му с мозъка на млад човек, старият пак ще си остане стар. И ако по същия начин дигизирате младия да го превърнете в стар, той пак ще си остане млад. При каквито условия поставите човека, младият ще си остане млад, и старият ще си остане стар. Искате ли да се подмладите, трябва да се свържете със закона на единството: между постъпките, мислите и чувствата ви трябва да има пълна хармония. В това отношение тялото е едно училище; сърцето е друго училище и умът е трето училище. Значи, едновременно човек трябва да следва тези три университета. Камъните, на които седим сега, представляват тялото. Слънцето, което изгрыва, представлява

сърцето. Аз, който говоря, представлявам ума на човека. Остават още два университета: университетът на човешката душа и университетът на човешкия дух. Те са двете последни инстанции, през които човек минава. Ако човек не може правилно да се обхожда със своето тяло, ум и сърце, той не може да се обхожда със своята душа и дух. Каквито са законите за тялото, за ума и за сърцето, такива са законите и за душата и духа. Ако човек не може правилно да се обхожда със себе си, той не може да се обхожда и с другите. Всички трябва да имате правилна обхода и в трите посоки: в телесната, в сърдечната и в умствената. Ако човек не зачита пътя, в който върви, той на Бога не може да служи. Трябва да знаете, че земята, по която стъпвате, е тяло на някое живо същество. Хората живеят като мъмарци в кожата на земята. Ако те не живеят, както трябва, и не спазват законите ѝ, един ден тя ще ги изхвърли вън от кожата си. Причината, където хората умират, е тази, че земята не ги иска и ги изхвърля навън. В Стария Завет някъде е казано: „Не грешете, да не би земята да ви избълва“. Казвам: не грешете, да не би животът, тялото ви, сърцето ви и умът ви да ви избълват. И тъй, вие трябва да имате правилни схващания за нещата, за да имате добър живот. Всяка добра постъпка е израз на тялото; всяка добра мисъл е израз на ума; всяко добро чувство е израз на сърцето. Представете си, че човек не може да приеме за тялото, за ума и за сърцето си съответна храна. Какво ще стане с него? Тялото му ще заболее, а умът и сърцето му ще се атрофират, няма да изпълняват функциите, за които са предназначени. Кой спъва тялото, ума и сърцето на човека? – Той сам се спъва. Никой не е в състояние да спъне човека в пътя на неговото развитие. Днес вие учите, а един ден ще кажете: като умрем, ще напуснем тялото си. Когато човек напусне физическото си тяло, той влиза в друго тяло. Той влиза от едно тяло в друго, както се мести от една къща в друга. Следователно,

човек трябва да желае здраво тяло, здраво сърце и здрав ум. Желаете ли за себе си това, той трябва да желае същото и за другите хора. Защо? – Защото хората взаимно си влияят. Ако живеете между болни хора, вие ще изпитате тяхното състояние. Ако живеете между здрави хора, и вие ще бъдете здрави. В силата на този закон, човек трябва да пожелае в душата си да има здраво тяло, благородни чувства и светли мисли. Това трябва да желае и за своите близки. Съвременните хора не спазват този закон. Те не си помагат, вследствие на което повече затрудняват живота си. За пример, виждате, че един човек си хапва повече, вие веднага се нахвърляте върху него, че яде много. Така е, много яде човекът, защото не знае законите, защото не може да си намери съответна храна. Всеки човек трябва да знае, колко тежи и съобразно теглото си трябва да употребява нужното количество храна. Според моите изчисления, ако човек тежи 60 кг., той трябва да употребява на ден само 150 гр. храна, но чиста, префинена. Има храни, от които и два килограма да употреби човек, пак гладен ще остане. Друго важно положение. Хората казват, че Бог е навсякъде, че Той прониква всичко. Обаче, видят ли млад момък и мома да се разговарят, те веднага казват: какво са седнали тия там на приказки? Не е добре да се излагат така пред света, да се занимават с любовни работи. Тези хора едно говорят, друго мислят. Те казват, че Бог е навсякъде. Щом е така, защо не мислят, бе Бог в младата мома се разговаря с Бога в младия момък? Това показва, че тия хора не са последователни в мислите си. Според тях излиза, че Бог е навсякъде, но не и между младите, които се обичат. Щом Бог е навсякъде, Той е и между младите. Какво лошо има тогава, че те се разговарят? След това ще започнат да разправят, че младият човек не бил момък, но бил женен.

Питам: щом Бог е между тях, какво лошо има в това? За Бога и женените и неженените са еднакви. бог никого не е пратил на земята женен. Хората отпосле са се женили. – Ама не било морално женен човек да говори с млада мома. Кой морал учи това, човешкият или Божественият? Питам: какво нещо е моралът? Истински морал е онзи, който при всички условия на живота, през всички времена и епохи е останал един и същ. Всички хора са опитали човешкият морал. Нека направят един опита да видят резултатите на Божествения морал. Нека една жена остави мъжа си свободен, да не го ограничава, да не се съмнява в него. Щом го види да приказва с друга жена, или с някоя мома, нека си каже: Господ е между тях. Каже ли така, нека спокойно си гледа работата, без никакво смущение и съмнение. Постъпва ли всякога така, тази жена ще забележи, че мъжът ѝ от ден на ден се поправя; жената, децата, домът му стават по-мили, и той е готов на големи жертви за тях. Съмнява ли се жената в мъжа си, живее ли с човешкия морал, той все повече ще се разваля, ще охладнява към дома си, докато един ден вдигне ръка и каже: Дотегна ми вече това робство! Не искам вече нито жена, нито деца. Искам да бъда свободен! Същото може да стане и с жената. Бог е създал света, дал е свобода на хората, а те сами се ограничават, като искат и Бога да заставят да постъпва като тях. Съвременният морал не може да запази нито жените, нито мъжете. Една жена може да е ограничена външно, а вътре в себе си да мисли за друг мъж. Чрез външно ограничение хората не могат да се опазят. Нищо не може да запази човека от падение, ако той няма в себе си закон или морал, който да го ръководи, как да постъпва. Да бъде човек свободен, това подразбира да остави Бога свободно да действа в него. Ако Бог действа в човека, ние знаем, че Бог е Любов, и следователно, не трябва да се смущаваме нито за себе си, нито за другите. Защо? – Защото любовта

никому зло не прави. И тъй, злото не се състои в любовта между хората, но в изопачаването на любовта. Любовният поглед е сила, той чудеса прави. Някой иска да покаже, че има любов към някого, иска да го излъже и започва да го гледа втренчено, прави разни гримаси, движения с очите си. Не, ако погледът на човека е пълен с любов, той ще може да вдигне болния от леглото ме, да оздравее веднага. От такъв поглед тъжният става весел, мрачният придобива светлина. Опасното в любовта е, когато се дава предпочитание на одного. Това проявление поражда ревност, а ревността не е израз на Божията Любов. Ревността се явява в неразбраната любов между хората. Когато нямате пълно доверие в някого, у вас се ражда ревност, подозрение, съмнение. Ако се съмнявате в едно малко дете, като го пращате да купи нещо в едно шише, първо ще му кажете: гледай да не счупиш шишето! Имате ли доверие в това дете, няма да му кажете нищо. Вие знаете, че то е внимателно и ще бъдете напълно спокойни.

Казвам: ако искате да се развивате правилно, вие трябва да бъдете свободни по ум, сърце и воля, а също така да оставате и другите свободно да се проявяват. Човек не може изведнъж да придобие свобода. Още повече някои са сатурнови типове и по естество са крайно подозрителни. Те трябва да се пазят даже от сянката си. В това отношение човек трябва да се познава, да знае, как да се справя. Подозрителният човек прилича на скъперника от Молиера, когото веднъж обрала. Той започнал да вика, да претърсва цялата къща, двора, градината и когато го запитали, в кого се съмнява, той казал: Във всички хора се съмнявам, във всички окръжаващи, в целия свят. Питам: възможно ли е всички хора да са лоши? Възможно ли е всички хора да са крадци и разбойници? Следователно, когато се говори за любовта, тя не трябва да предизвиква ревност или подозрение; тя трябва да внася живот. Ако

една млада, но болна мома срещне здрав, красив момък и сърцето ѝ трепне, тя веднага ще се почувствува по-добре. Като го види на другия ден, очите ѝ ще светнат. На третия ден вече тя ще бъде бодра, весела и ще оздравее напълно. Значи, любовта внася сила в организма на човека. Аз взимам младата мома като общ принцип. Когато старият, болният види любовта, здравето му се възстановява, сърцето му започва правилно да тупти, умът му се изменя, започва да мисли добре. Така става с всеки човек, когато Бог влезе в тялото, в ума и в сърцето му. Желая ви сега, от любовта, която имате в себе си, ако сте болни, да оздравеете; ако сте недоволни, да станете доволни; ако сте тъжни, да се развеселите. Време е вече да се откажете от дребните идеали, които имате в живота си. Напуснете любовта, от която умират и птици, и млекопитаещи, и хора. Който е попаднал в ноктите на тази любов, той е осъден на смърт – нищо повече.

Христос казва: „Който ме люби, той ще опази моите заповеди и ще придобие живот вечен“. На друго място е казано: „Целунете се и се прегърнете с целование свето“. Днес хората са изопачили целувката. Изобщо, те не се целуват, а когато се целуват, правят това тайно, никой да не ги види. Тази целувка не е света. едно трябва да имате предвид: да не изгубите светостта и чистотата в чувствата си. Изгубите ли тази светост и чистота, вие ще изгубите здравето на тялото, на сърцето и на ума си. Изгубите ли това нещо, вие се лишавате от Божията Любов. Човек трябва да се пази от греха като от чума. Изопачената любов води към греха. Днес някоя мома се влюби в един момък и веднага го ограничава. Тя иска да му сложи юлар, да го върже, цял живот да я гледа. Това не е любов, това е робство. Съвременният свят се нуждае от свободни хора по тяло, поп ум и по сърце, а не от роби. Изкуство е човек да се освободи, да се повдигне над условията, в които днес живее. Човек се намира под влиянието на

ред тежки условия, от които трябва да се освободи. Мислите и чувствата на хората, общественият строй, моралът, както и ред още условия влияят на човека и го ограничават. Всичко това един ден той трябва да преодолее, да придобие истинска, разумна свобода, от която да се ползва той, както и окръжаващите. Оставете човешкия морал настрана и живеете по Божествения, според който сте дошли на земята да бъдете проводници на Божията Любов по тяло, по ум, по сърце, по душа и по дух. Само по този начин ще бъдете вътрешно свободни. Вътрешно свободният човек съзнава, че постъпката, която е извършил в даден момент, е права. Новият живот носи в себе си тази вътрешна свобода. Тази свобода прави човека силен, готов да приложи Божествените идеи, Божията Любов. Любовта изисква жертви. Всички трябва да бъдат готови на услуги, без да се използват едни други. Който живее по закона на любовта, всеки ден трябва да усеща в себе си малка придобивка, прилив на живот. Живеете ли по този начин, вие ще придобивате повече и ще давате повече.

Казвам: вие трябва да спазвате законите на тялото, на ума и на сърцето. Ако не спазвате тия закони, ще изгубите живота си. Защото всяка лоша мисъл, всяко лошо чувство и всяка лоша постъпка носят смърт. Мине ли една лоша мисъл през ума ви или едно лошо чувство през сърцето ви, помислете какво Бог изисква от вас и като си отговорите, на мястото на лошата мисъл и на лошото чувство сложете една добра, положителна мисъл и едно благородно чувство. Щом казвате, че Бог живее навсякъде и във всички, тогава погледнете на хората като на Божии създания и лесно ще излезете от всички трудни положения. Щом Бог живее във всички хора, тогава отношенията помежду им трябва да са прави. Ако намирате, че отношенията между хората не са прави и ги съдите, ще знаете, че Бог не живее между тези хора. С една дума казано: Не коригирайте постъпките на любовта.

Ако коригирате постъпка, която е произлязла от Божията Любов, вие ще се натъкнете на големи нещастия. Бог не търпи никакви корекции. Ако нещата са Божествени, благодарете, че сте имали възможност да ги видите. Ако пък не са Божествени, направете ги да бъдат такива. Сега, желая ви да имате помежду си вътрешно разбиране. Стремете се всички процеси в тялото, в ума и в сърцето ви да стават свободно. Ако се явят някои противоречия, не се безпокойте, те са в реда на нещата. Противоречията се отнасят към друг свят. Те ще съществуват дотогава, докато човек влезе в хармония с Бога. Да сме в хармония с Бога, това подразбира да мислим, да чувстваваме и да постъпваме като Него. Вървим ли успоредно с Бога, ние ще придобием вътрешна свобода и хармония. Мнозина са започнали да остаряват от безлюбие, понеже не мислят и не чувствуват правилно. Такива хора са престанали да ядат, да мислят и да чувствуват правилно и не им остава нищо друго, освен да чакат смъртта си. Не, това не е живот. Това е преждевременна смърт. Основната мисъл, която трябва да остане в ума ви, се отнася до хигиената на тялото, на ума и на сърцето. Има един велик закон, който регулира човешкото сърце. Казано е в Писанието: „Ще им отнема каменното сърце и ще им дам плътско. И тогава ще ме познаят от малък до голям“. Това значи: ще им дам нов закон за сърцето, да знаят, как да постъпват спрямо себе си и спрямо другите хора. Питам: какво трябва да прави реката, която минава покрай дърветата? – Тя трябва да остави нещо от себе си. Какво трябва да прави човек, като минава покрай хората? – И той трябва да остави нещо от себе си. Ако те са били мъртви, той да ги пробуди, да ги запали и да светнат. Ако сърцето на човека е хладно, той не може да свърши никаква работа. Без здраво сърце кръвообращението не става правилно. Без здрав мозък мисълта не се извършва правилно. Без здрави мускули никаква работа не се върши.

Здрави мускули, здраво сърце, здрав ум се изискват от човека.
Преведете тези неща във вашия живот, за да можете да ги приложите.

Изявявай Божията Любов, без да се страхуваш.

Изявявай Божията мисъл, без да влизаш в противоречие със себе си.

Постъпвай, както Бог постъпва, без да съжаляваш.

Всякога изявявайте Божиите мисли, чувства и постъпки, та като видите двама души, които се обичат, да знаете, че Бог е между тях. Щом Бог е между тях, следвайте и вие техния пример. Казано е в Писанието: „Любовта зло не прави“.

Беседа, държана от Учителя на 16 август, 5 ч. с., Рила, Седемте езера

ЦЕННИ МИСЛИ ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ – VIII

Пътят на живота за невежия е труден.

Пътят на живота за разумния е лек.

Отваряй вратата на живота, когато слънцето изгрява.

Затваряй вратата на живота, когато слънцето залязва.

Разбраното противоречие за едни носи радост, за други – скръб.

Ако скърбиш за това, което си разбрал, ти не си познал живота.

Ако се радваш за това, което си разбрал, ти си схванал светлите страни на живота.

Носи запалената свещ пред себе си, и пътят ти ще бъде осветлен.

Мисли само затова, което носи живот в себе си.

Ако искаш да бъдеш здрав, мисли за радостта и веселието.

Ако искаш да бъдеш богат, мисли за знанието и търпението.

Ако искаш да бъдеш силен, мисли за светлината.

Ако искаш да се не спъваш, бъди всякога доволен, без да има защо.

Бъди доволен в недоволството си.

Бъди радостен в скръбта си.

Бъди весел в непостижението си. Постижението за едного е непостижение за другиго; а непостижението за другиго е постижение за тебе.

Ако видиш, че грешникът греша, дошло е време за тебе да станеш праведен.

Ако видиш светия човек и не разбереш неговата светост, има условия да паднеш.

Не очаквай много от огъня, където всичко изгаря.

Не очаквай много от богатството, където всичко се изгубва.

Не очаквай много от деня, където слънцето залязва.

Не съжалявай за това, което си забравил.

Радвай се на това, което помниш.

Не дръж сметка за счупените стомни на своите близки.

Не се спирай да преброяваш пращинките по пътя.

За скъсаните дрипи не плачи.

На калната вода паметник не прави.

Не търси доброто, което съблазнява – то не е за тебе.

Не търси богатството, което уморява – то не е за тебе.

Не търси знанието, което разстройва – то не е за тебе.

Помни: ти не си пратен в света да разрешаваш всичките противоречия. Ти си пратен да живееш. Ако научиш това, ти много ще придобиеш; ако не научиш това, много още има да се прозяваш.

Знай, че пътищата на изгряващото слънце и пътищата на залязващото слънце се различават.

Пътищата на младия и на стария, на добрия и на злия, на любещия и на мразещия, на мъдрия и на невежия, на човеколюбивия и на насилника също така се различават.

Не съжалявай, че имаш само една уста.

Не скърби, че имаш само един език.

Не се безпокой, че са ти останали само два крака.

Не мечтай да имаш две глави.

Когато работиш, дръж ръцете си винаги спокойни.

Не окачвай завеса на очите си.

Не изгасвай свещите на сърцето си, когато слънцето изгрява.

Не късай цветята, когато цъфтят.

Обичай светлината и свободен бъди.

Беседа, държана от Учителя на 17 август, 5 ч. с., Рила, Седемте езера

ЦЕННИ МИСЛИ ИЗ КНИГАТА НА ВЕЛИКИЯ ЖИВОТ – IX

Считай първия ден – ден на твоя дух – ден, в който светлината се е проявила.

Считай втория ден – ден на твоята душа – ден, в който любовта се е проявила.

Считай третия ден – ден на твоя ум – ден, в който знанието се е изявило.

Считай четвъртия ден – ден на твоето сърце – ден, в който съзнателният живот се е проявил.

Считай петия ден – ден на твоята воля – ден на твоите сили, които са дошли да ти помагат.

Считай шестия ден – ден на Вечното Слово, което те е озарило и поставило господар на твоята съдба.

Считай седмия ден – ден на Бога, Вечното Начало на всичко – ден на природата, от която всичко трябва да се учи – ден на твоята почивка, когато служиш на всички добродетели.

Помни, че си роден, за да бъдеш разумен. Не давай място на безумието.

Помни: Който следва пътя на Истината, той е всякога свободен. Който следва пътя на Доброто, той е всякога добър. Който следва пътя на Мъдростта, той е всякога умен.

Пази неопетнена свещената връзка с Този, Който те е родил. Само тогава ще придобиеш онова, за което копнееш: сила, красота, доброта и разумност.

Беседа, държана от Учителя на 18 август, 5 ч. с., Рила, Седемте езера

ДЕЛАТА БОЖИИ

Ще прочета 9 гл. от Евангелието на Иоана. Отговори Исус: „Нито е той сгрешил, нито родителите му, но да се явят делата Божии на него.“ (- 3 ст.)

Ще дам едно малко обяснение върху слепородения, за когото се говори в прочетената глава. Ако видите сутрин кепенците на някоя къща затворени, какво лошо има в това? Кой е виновен, или кой е сгрешил, че кепенците са затворени? – Никой не е виновен, никой не е сгрешил. Кепенците са затворени, защото хората още си почиват. Като се събудят, те ще отворят кепенците, ще видят външния свят, ще видят Славата Божия. Такова било положението на този слепороден. Запитали Христа: Кой е сгрешил, че кепенците му са затворени, бащата или майката? – Нито той, нито бащата, нито майката, но да се явят делата Божии на него. Следователно, кепенците на хората се отварят, когато те трябва да видят Славата Божия, делата Божии. Кепенците се затварят, когато те почиват. Противоречието, което се явява тук е следното: как е възможно човек да се е родил сляп без да е сгрешил? Казвам: няма слепи хора в света. Когато хората спят, всички са слепи. Щом се събудят, очите им се отварят, и те проглеждат. Размишление върху 35 ст. от прочетената глава: „Чу Исус, че са го изпъдили вън, и като го намери, рече му: Ти вярваш ли в Сина Божия?“ Изводът от този стих е, че великият свят се интересува от човека, иска да знае, защо са го изпъдили. Когато хората те изпъдят вън, само тогава Христос ще те намери и ще те запита: Ти вярваш ли в Сина Божия? Обаче, за да те изпъдят, това показва, че очите ти са отворени. Слепият човек никой не пъди вън. Щом се отворят очите му, тогава го пъдят вън. Значи, могат да изпъдят вън само хора, очите

на които са отворени. Казвате: как ще познаем, кой човек е сляп, и кой е с отворени очи? Ще ви дам няколко мисли да видите, как се познава човекът. За да познаеш човека, погледни го в очите, погледни го в ушите, погледни го в носа, погледни го в устата, погледни го в ръцете, погледни го в краката и след това тегли права линия отгоре до долу. Ако главата му е светла, ако краката му са топли, това е човекът. Ако при главата на този човек можеш да прочетеш книгата на своя живот, той всякога може да ти бъде приятел. Ако при краката на този човек можеш да сготвиш своето ядене, той всякога може да ти бъде полезен.

Сега ще ви дам още няколко мисли за приложение в живота.

Ако в пътя на живота, в който си тръгнал, твоята звезда постоянно изгрява, ти си в пътя на светлината. Ако в пътя, в който си тръгнал, твоята звезда постоянно залязва, ти си в пътя на тъмнината.

Следвай пътя на водата: където минеш, мий и задигай всичко.

Каквото намериш по пътя, търкаляй, обръщай, макар и да окаляш.

Ходи и там, където не те канят.

Излизай оттам, откъдето те пъдят.

Младата булка вода не кани, тя изпраща водата.

Понякога хубавите семена и в калта добре растат.

Кал, която не можеш да впрегнеш на работа, показва твоето невежество. Кал, която можеш да впрегнеш на работа, показва твоето знание.

Водата е и в океана, и в морето, и в езерото, и в локвата, и в дъждовните капки, но различно се проявява. В океана водата дава угощение на големите риби, в морето – младите забавлява, в езерото – малките отглежда, в локвите – жабите всред лято на сухо оставя.

Ако си на угощение, в океана си; ако си на забавление, в морето си; ако се клатушкаш като лист, в езерото си; ако си без петаче в джоба, в локвата си.

Когато локвата изсъхне, жабите започват да скачат от едно място на друго. Те приличат на малките деца, които прескачат въжето от едната и от другата страна. Трябва ли да плачеш за изсъхналата локва на страданието? Трябва ли да се отчайваш за изсъхналата локва на мъчението? Следвай пътя на жабите. Защото жабите най-много пеят, когато наближи време локвата да изсъхва. Думите на жабешката песен са: кум-кво-ква – дойде време за човешкото спасение.

В началото на лятото вие слушате вестта на тези Божии пророци, които се провикват от изсъхналите блата: Свестете се хора, и тръгнете в пътя, който води към голямото море.

Всяка форма на Духа е написан лист от великата книга на живота. Блажен е онзи, който може да чете по този лист.

Има две важни книги: книгата на живота и книгата на смъртта. Листата от книгата на живота нито овехтяват, нито съхнат, нито се откъсват, нито се изгубват. Те винаги са здрави, сочни, като пресните плодове. Листата от книгата на смъртта са сухи и разхвърляни по цялата земя. Не плачи за нейните изсъхнали листа. Не тъгувай за нейните листа, разхвърляни по цялата земя. Благословен е онзи дом, който е изчистен от изсъхналите листа на смъртта.

Ум, населен със светли мисли, сърце, обитаемо от светли чувства и воля, изразителка на благородни постъпки, са вечните подтици на Духа на Доброто. Непрестанно следвай този път.

Когато господарят идва, вратата се отваря. Когато господарят влиза, вратата се затваря. Когато Духът идва, вратата на твоето сърце се отваря. Когато Духът влиза, вратата на твоето сърце се затваря. Всяко отваряне и затваряне на вратата подразбира завършен разумен

процес. Не отваряй вратата, преди Духът да е дошъл. Не затваряй вратата, преди Духът да е влязъл.

Беседа, държана от Учителя на 19 август, 5 ч. с., Рила, Седемте езера

ОТКРИТИ

Ще прочета първа глава от Деянията на апостолите. Размишление върху стиха: „А Бог нам откри“.

Постоянно се радвай, когато светлината на Божествения свят те озарява и пътя ти показва. Казано е: Бог е светлина, и където е светлината, там Бог действа. Който разбира светлината, в нея той ще познае тихия глас на Бога, Който говори ободрително на подвизаващата се душа в живота. За онзи, който разбира светлината, мъглите в съзнанието му ще сее разпръснат и слънцето ще изгрее, както това става сега пред нас. Щом се усъмни, мъглите отново ще дойдат. Мъглата, която днес ни обикаля, е символ на състоянието, в което вие се намирате. Вие образувате тази мъгла. Вятърът, който днес духа, представлява Божията мисъл, която постоянно работи върху съзнанието на човека да разпръсне мъглите. Сама по себе си мъглата не е опасна. Опасността се състои в това, че в мъгливо време човек изгубва посоката на движението си. Падне ли мъгла, седни на едно място и размишлявай. Мръднеш ли от мястото си, ти ще се изгубиш. Мъглата показва, че няма условия за движение. Сега, като наблюдавате, виждате как слънцето ту се покаже, ту се скрие. Мъглата не може изведнъж да се вдигне. Същото нещо става и с вас. Тъкмо хоризонтът ви се изчисти, слънцето се покаже, и Господ рече да ви предаде един урок, но веднага дойдат отрицателни мисли и чувства в ума и сърцето ви, и хоризонтът ви отново се замъгли. Вие изгубвате благоприятния момент и трябва да чакате новите условия. Един нумизматик намерил една златна стара монета, на която имало нещо написано. Той я дал на слугата си да я измие леко само от пръстта или от полепените нечистотии върху нея. Слугата взел монетата и от

голямо усърдие я изчистил така хубаво, че изтрил и надписа ѝ. Желанието му било да я лъсне, да светне. Занесъл монетата на господаря си и му казал: Господарю, много хубаво изчистих монетата. Не може да не останеш доволен, тя цялата блещи. Така я лъснах, че нищо не е останало на нея. Господарят погледнал монетата и със съжаление констатирал, че монетата изгубила ценността си. Наистина, чиста, лъскава била, но написаното върху нея изчезнало.

Казвам: и съвременните хора се намират в положението на лъсналата монета. Някои искат преждевременно да станат свети. И наистина, те успяват: изтъркат всичко от себе си, светнат, но и светостта, която Бог е вложил в тях, изчезва съвсем. Други искат да станат красиви. Стават красиви, но с това заедно изтъркват и красотата, която Бог е написал върху тях. Тъй щото, човек може да стане такъв, какъвто пожелае, но ще изгуби онова ценното, което Бог е написал върху него. Истинската красота не е нещо постоянно, каквото е маската върху лицето на маскирания. Красотата е нещо непреривно, тя изразява великите подтици на човешката душа, но същевременно тя се мени. Красив е човек, когато доброто е описано на неговото лице. Красив е човек, когато всичките добродетели, една след друга, се описват на неговото лице. Каква по-голяма красота ще намерите от слънцето? Красиво е слънцето, понеже постоянно изпраща своята светлина и топлина. Какво би станало със света, ако слънцето престане да изпраща светлината и топлината си? – Няма да има живот. Щом животът престане, и красотата ще изчезне. Днес съществува красота, защото животът съществува. Слънцето пак изгръ, за да видите неговата красота. То е красиво, защото обича и прави всичко около себе си красиво. Красив човек е онзи, който всичко около себе си прави красиво. Чист човек е онзи, който всичко около себе си прави чисто. Къде мине, той все чисти. Търси онази красота,

която носи образа на Бога в себе си. Красотата на Бога се състои в това, че Той едновременно държи в ума си живота на всички същества. Той има предвид техните нужди, страдания, скърби и ги напътва в правия път. Той улеснява всички същества и в радостите, и в скърбите им. Които се радват, те са работници при Бога. Тези, които скърбят са готовановци, на готово чакат. Това значи: които скърбят и не се радват на скръбта си, те са готовановци. Който иска да не е готованец, щом дойде скръбта при него, той ще я приеме учтиво, ще се зарадва и заедно с нея ще отиде на нивата да работи. Светът се нуждае от радостни хора, които работят на нивата и донасят хляб. Днес повечето хора скърбят и чакат на готово да ядат. Който иска да бъде работник на Божията нива, той трябва да се радва при всички условия на живота. Казвам: бъдете радостни и весели и вярвайте в разумното. Ако не вярвате в разумното, вие сте готовановци. Ако се обезвериш, ако станеш лош човек, ти си готованец. Вълкът е един готованец, който от сутрин до вечер мисли, как ще му падне някоя жертва. Той на готово яде. По цели дни той философствува: едно време имаше повече ядене, а сега настана голяма сиромашия. Тежки времена дойдоха! Така и много хора се оплакват от тежките условия на живота. Те плачат, проливат сълзи, но от плача им условията не се подобряват. Когато времето плаче, тревите и цветята се ползват, но не и хората. В такова време хората се изпокриват, бягат в домовете си. Защо се крият? – За да не заплачат и те с времето заедно. И тъй, растенията, които разбират вътрешния смисъл на дъжда, приемат росните капчици в себе си, за да ги утешат. Росните капчици са деца, които някога са изгубили майка си и непрекъснато я търсят. Растенията ги утешават, казват им да не плачат, защото един ден те ще намерят майка си. Те им дават първия урок в живота. Казвам им: вие сте богати. Отворете торбичките си да видите, какви богатства

носител със себе си. Щом отворят торбичките си, растенията взимат богатствата им и им показват пътя, по който могат да намерят майка си. Следователно, когато мъглата дойде при тебе, не плачи заедно с нея, но ѝ каже: Не бой се, ти ще намериш майка си. Не плачи за това, за което другите плачат. Когато колата се счупи, какво трябва да правиш: да плачеш ли, или да се заемеш да я поправиш? Плачът спасява ли човека? – Не, плачът само утешава. Когато плачеш около умрелия, ще го съживиш ли? Ако можеш да го съживиш, плачи; ако не можеш да го съживиш, поне не го смущавай. На умрял човек тъпан бие ли се? Ако може да чуе, удряй тъпана, колкото искаш; ако не може да чуе, поне времето си не хаби.

За направени погрешки не плачи.

Изправяй погрешките си и мисли.

Радвай се за всяка направена погрешка, защото имаш възможност да я изправиш и да познаеш силата си.

Тези мисли може да ви се виждат противоречиви, но те почиват на известен закон. На какво се дължат погрешките? – На неразбиране. Когато някое разумно същество ви каже една велика мисъл, която не можете да разберете, вие непременно ще сгрешите. Значи, зад всяка погрешка се крие една велика мисъл. Щом разберете погрешката си, ще разберете и великата мисъл, която се крие зад нея. Тъй щото, всяка погрешка води към добро. Ще ви дам един пример, да видите, как можете да направите една погрешка. Дават ви едно змийско яйце и ви казват да го държите на студено. Ако го държите на топло, то ще се излюпи, и един ден ще пострадате от него. Вие взимате яйцето, но се интересувате, какво може да излезе от него. Казвате си: Ще сложа яйцето на топло, да видя, какво ще се излюпи. Слагате яйцето на топло и след известно време от него излиза едно малко змийче. Вие се радвате на малкото змийче, храните го и то расте, става голяма

змия. Един ден тази змия се увива около вас и започва да ви души. В това отношение на змията не може да се разчита.

Много от противоречията в живота се дължат на това, че хората само констатираш нещата и там спират. Те казват, за пример: Слънцето е извор на живота. То има влияние над нас и т.н. Обаче, това още не е знание. Да констатираш нещата само без да ги проучиш и приложиш, това не е наука, нито знание. Ако човек би имал онази положителна наука, да разбира, за пример, от цветовете и тяхното приложение, той би направил чудеса с тях. И тогава, ако прекара червения цвят върху умрял човек, той ще го съживи. Ако прекара червения цвят върху един прост човек, той ще стане учен. Цветовете са храна за хората. Цъфтенето на цветята крие в себе си велика сила, както за самите тях, така и за хората. Голямо нещастие е да живее човек в света без цветя.

Когато студът иде на гости, обличай най-дебелата си дреха. Когато топлината иде на гости, обличай най-тънката си дреха. Когато гладът иде на гости, затваряй и двете си врати. Когато ситостта иде на гости, отваряй и двете си врати.

Когато си здрав, работи.

Когато си болен, почивай.

Когато си сиромаш, радвай се.

Когато си богат, плачи.

Аз взимам думата плач не в обикновен смисъл. Всяко нещо, което плаче, е живо. Всяко нещо, което не плаче, е мъртво. Източните философи казват, че човек трябва да престане да плаче. Казвам: да престане умният да плаче, разбирам. Обаче, опасно е, когато глупавият престане да плаче. За глупавия плачът е необходим, той е на мястото си, той е благословение за него. Пуснали един голям мързеливец в една стая, в която с помощта на помпа вкарвали и

изкарвали вода. Отворили крана на чешмата и оставили водата да тече в стаята, да видят, какво ще прави този мързеливец. Водата бързо текла в стаята и дошла до глезените на мързеливеца. Той седял, не мърдал от мястото си. Водата се изкачвала все по-високо, дошла до коленете му, той пак не мърдал. После се изкачила до шията му. Едва сега той се замислил, какво да прави, защото положението вече станало опасно. Тогава той взел помпата и започнал с нея да извлича водата, да я изхвърля навън. От този пример се вижда, че у всички хора има един мързел, наречен свещен мързел. Много хора, докато минават за светски, те са работливи. Щом станат религиозни, те се отпускат, подават се на мързела и не работят. Те започват само да съзерцават. Това съзерцание не е нищо друго, освен мързел. Като светски хора, те знаят, че трябва да копаят, да разорат нивата да я посеят и след това вече очакват, каквото Бога даде. Обаче, като духовни, те нито копаят, нито орат, нито сеят, очакват дано Бог им даде нещо. Ако не получат нещо, те се разочароват. Следователно, човек не трябва да изпада в крайности. Докато живее на физическия свят, той трябва да работи и физическа, и сърдечна, и умствена работа. Щом стане духовен, той трябва да работи още повече и то и в трите свята. Разликата в работата на светския и на духовния човек е следната: един земеделец от света ще посее, например, сто декара земя и ще получи някакъв резултат. Един духовен човек ще посее само десет декара земя, но класовете ще бъдат много по-едри и с по-голям брой зърна. С други думи казано: светският човек ще сложи на гърба си един камък 100 кг. тежък и ще се хвали със силата си. Един духовен човек ще сложи на гърба си един къс злато от 10 кг. и ще се хвали с разумността и знанието си. Чий товар е по-ценен? Когато човек носи в главата си една мисъл, той трябва да знае, камък ли е тя, или злато. Умният, като види, че тази мисъл е тежка като камък, той

ще я изхвърли от главата си. Глупавият, обаче, ще я носи и ще плаче, ще търси някой да го освободи. Който плаче, той има някаква скрита мисъл в себе си. Наблюдавал съм, как някое малко дете плаче. Докато майка му е наблизо, то плаче, озърта се, чака да дойде майка му да го утеши. Колкото повече го утешава майката, то повече плаче. Щом майка му се отдалечи и престане да го утешава, то млъква и тръгва подир нея. Възрастните пък плачат, когато искат да смекчат сърцата на окръжаващите. Изобщо, каквато и да е причината за плача, той е на мястото си. Казано е в Писанието: „Ще обърша сълзите им.“ – Кога? – Когато истинският живот дойде. Щом истинският живот дойде, плачът ще престане. Тогава ще се явят изворите на живота. Умният човек, който се намира пред изворите на своя живот, никога не плаче.

Кой е умен човек? – Умен е онзи, който може да смени плача в радостта.

Умен е онзи, който може да смени скръбта в утеха.

Умен е онзи, който може да смени отчаянието в надежда.

Умен е онзи, който може да смени омразата в любов.

Умен е онзи, който може да смени невежеството в знание.

Умен е онзи, който може да смени неправдата в правда.

Умен е онзи, който може да смени робството в свобода.

Умен е онзи, който може да смени сиромашията в богатство.

Умен е онзи, който може да смени смъртта в живот.

Умен е онзи, който и в най-голямата тъмнина, може да намери пътя към Бога.

Беседа, държана от Учителя на 20 август, 5 ч. с., Рила, Седемте езера

НА ЖИВИТЕ

Ще прочета 15 гл. от Евангелието на Иоана. Размишление върху стиха: „Бог не е Бог на мъртвите, но Бог на живите“.

Когато човек наблюдава изгрева на слънцето, не е важно толкова, какво мисли той, но какво замисля да прави. Ако в този момент човек замисля да посади някаква семка, той ще се ползва от това. Обаче, ако слънцето го завари в момент, когато нищо не замисля, той губи. Защо? – Слънцето няма да му съдейства.

Извади гнилото от въжето, за да се избавиш от голямата беда, която те очаква. Запали свещта на твоя живот, за да се осмисли целия живот. След като се извърши една работа, само тогава тя придобива своята сила и цена. Семката пониква, когато се посее; водата измива, когато се полее; свещта свети, когато се запали. Всяка добра работа е начало на разумното в света. Лъчът показва изгрева на слънцето; слънцето говори за своя господар; росната капка говори за силата на слънчевата топлина; цветът говори за силата на Божията Любов, която възраства всичко в света. Ако мислиш, че светът е създаден за тебе, запитай се, ти за кого си създаден? Ако светът няма отношение към тебе, запитай се тогава, какво е твоето отношение към самия тебе? Ако мислиш, че си от умните, запитай се, защо се безпокоиш?

Ако мислиш, че си от силните, запитай се, защо имаш нужда от лекар?

Ако мислиш, че си от богатите, запитай се, защо имаш нужда да ти дават?

Ако мислиш, че си от безстрашните, запитай се, защо сърцето ти трепери?

Запитай майката, защо ѝ е детето.

Запитай рибата, защо ѝ е водата.

Запитай ученика, защо му е книгата.

Запитай колата, защо ѝ са колелетата.

Запитай лозата, защо ѝ е гроздето.

Запитай най-после себе си, защо ти са страданията.

Ако говориш за слънцето и не го виждаш, ако говориш за книгата и не можеш да я четеш, ако желаеш водата и не можеш да я пиеш, ако търсиш хляба и не можеш да го ядеш, ако търсиш любовта и не можеш да я получиш, какво си придобил? Ако след всички тия усилия заприличаш на скъсан парцал, какво си постигнал? Ако слугата е измел къщата и вдигнал всичкия прах в нея, изчистил ли е къщата от праха? Най-безвредното от къщата слугата е изнесъл вън, а най-опасното – праха, е оставил вътре. Запитай се тогава, колко струва това метене. Прахът се изчиства само с вода, а не с метла. Водата се слага на работа само при топлина. Топлината се слага на работа само при светлина. Запитай се тогава, с какво се слага светлината на работа? Ако плодът знае, откъде е откъснат и къде са го сложили, а не знае кога ще се върне, може ли да се каже, колко е научил?

От тия мисли се вижда, че хората не знаят най-елементарните работи в живота, вследствие на което грешат. Че грешат, това се вижда и в самия им език. Те говорят едно, разбират друго, вследствие на което изпадат в грешки, в заблуждения. Съвременните народи нямат една строга определена граматика, нямат един свършен език. За пример, вие казвате: любя... – Кой люби? – Аз. – Кой е този аз? – Мнозина излизат на сцената, защото всички са все аз. Казвате още: аз любя еди-кого си. – Кой е този еди-кого си? Пак се явяват много. Ако на хиляда души покажат един килограм хляб, всички ще кажат: дайте го на мене. – Кой е този мене? Мене, това са хилядата души. Кому ще

се падне този хляб? Мъчно е да се реши, на кого да се даде хляба. Не, има начин, по който може да се раздели хляба между хилядата души, и всеки от тях ще бъде задоволен. Ще сложите хляба в един голям котел с вода и всеки ще сърба оттам. Днес хората не могат справедливо да разделят общите блага помежду си, понеже всеки иска отделно за себе си да бъде щастлив като росните капки. На росните капки може да им се каже само, къде е майка им – нищо повече. Някое дете се качило на гърба на една мечка и плаче, търси майка си. Майка му се е качила на една скала. Нека отиде при скалата, там ще намери майка си. Думите майка, мечка, росна капка, скала са символи, които трябва да се преведат. Иначе, те ще останат така неразбрани, както са неразбрани много думи, които учените употребяват в езика си. Съвременните философи си служат с думите есенциално, субстанциално и т.н. Какво разбират те под думите субстанция, есенция? Това са неопределени понятия. Според тях, субстанция е някакво вещество, което изпълва пространството. Те дават известно определение за субстанция, а се натъкват на друга неопределена идея – идеята за пространството. Тя пък влече след себе си неопределената идея за времето и т.н. Според мене пространството е един щедър господар, който дава на всички. Щом отидете при него, той казва: ето, изберете си, което място искате и колкото искате. Нищо повече няма да ви каже. Времето пък е скържав господар. Като отидете при него, то веднага ще ви пита, колко искате. След това ще вземе метъра и ще мери: един, два, три, десет и повече сантиметра. Като измери колкото сте искали, ще каже: плащайте сега. Значи, времето и пространството са два господари, с различни характери: първият е стегнат, той държи сметка и на пращинката. Вторият има широко сърце, той дава, колкото искате. Който е недоволен от живота, това показва, че времето го управлява; който е доволен от живота,

пространството го управлява. Това е най-простата, най-елементарната философия, която дава донякъде само едно определение за понятията време и пространство. Някой казва: мене ме управлява любовта, аз от нея се ръководя, а не от пространството или от времето. Ако ти, наистина, живееш в любовта, а се безпокоиш, каква е тази любов? Тя е временна любов. Временната любов всякога на дребно мери. Тя пита: колко искаш от любовта? – Малко искам. Вземи тогава – измерва и ти дава. Ако си богат и се безпокоиш, времето те управлява. Ако си вярващ и се безпокоиш, времето те управлява. Щом не искаш да се безпокоиш, излез от времето и не дели нещата. Влез в пространството, разшири се и започни да твориш. Мнозина се страхуват, безпокоят се, какво ще стане с тях след смъртта им и къде ще отидат. Щом се безпокоят, времето ги управлява. Те ще отидат при дядо си. – Ами къде е дядото? – При прадыдо си и т.н. Това са обяснения според идеята за времето. Преди всичко дядо ви нито е дошъл отнякъде, нито е заминал за някъде. Най-първо трябва да знаете, какво нещо е пространството, за да разберете, откъде е дошъл дядо ви и къде е отишъл. Засега дядо ви е на слънцето, той замина с една огнена колесница. След време ще дойде друг трен, с който вие ще заминете при дядо си. До това време вие само ще му пишете. Праведните се качват на слънцето през всеки сто милиона години по един път. На вас сто милиона години се виждат много, а за мене са малко. Все едно е да ми кажете сто милиона години и сто милиона лева. Според мярката на земята сто милиона години е много време, но тази мярка не е единствената. Тя е най-слабата мярка, с която се определя бързината на движението на разните тела. Обаче, ако бързината на движещите се тела, се определя според бързината на светлината, тия сто милиона години ще се съкратят. Направете

изчисление, за колко време ще изминете сто милиона години, ако се движите с бързината на светлината.

Съвременните хора разполагат с ред превозни средства, едни от други по-бързи. Който се движи с бързината на модерните съобщения, толкова по-скоро учен ще стане. И обратно: който се движи с бързината на старите съобщения, толкова по-мъчно учен ще стане. Като резултат на тия разсъждения се явява едно противоречие, което може да се изрази със следния афоризъм: често слабото в света е силно, а силното е слабо. Може ли да се нарече силен кон онзи, който се управлява от едно дете? При това, този кон минава за силен. Често и хората приличат на такъв силен кон. Срещате един силен, учен човек, а виждате, че една малка мисъл го управлява. Тя слага гема си върху този човек и го върти накъдето иска и както иска. Къде остава силата на този човек? Щом малката мисъл го управлява, излиза, че тя е по-силна от него. Не само малката мисъл, но и малките чувства, малките, дребни желания управляват човека. Ако една малка, нищожна дума произвежда в човека такъв ефект, че цяла година след това той не може да дойде на себе си, тя не е ли по-силна от него? Казано е в Писанието: „Деца управляват моя народ.“ Казвам: и съвременните хора се управляват от деца. – Ами кога ще се оправи светът? – Когато тия деца израснат. Светът не може още да се оправи, понеже децата, които го управляват, още не са израсли. Докато децата в един дом са малки, майката и бащата по цял ден тичат подир тях, грижат се, работят, печелят все за тях. Някога бащата се измори и каже: Кога ще дойде ден и аз да си почина? – Когато децата израснат. Обаче, и да израснат децата, мъчнотията още не се е разрешила. Защо? – Защото синовете и дъщерите се женят, раждат им се малки деца, които бащата, т.е. дядото сега, отново трябва да се грижи, да тича подир тях. Един ден той пак ще каже: Кога ще си почина и аз? –

Когато внучетата израснат. – Кога ще се оправи светът? – Когато внучетата пораснат. Този дядо пак не стои мирен, той иска да види внучетата наредени. Дойде ден, и те се оженят, родят се малки дечица, а на дядото, вече пралядо, пак предстои задачата да тича подир правнучетата, да се грижи за тях. – Кога ще сее оправи светът? – Когато правнучетата израснат. Не, докато хората имат такива разбирания за живота, те едни други ще си създават страдания, мъчниоти и нещастия, а светът никога няма да се оправи. Ето защо, за в бъдеще, когато светът се оправи, бащата трябва да каже: докато съм жив, аз не позволявам да се жените. Щом умра, тогава свободно можете да се жените. Че съм родил деца, това е в реда на нещата, но то още не подразбира, че те непременно трябва да се женят. В това се състои разрешението на задачата. Иначе, ако синовете и дъщерите се женят, ако внучетата и правнучетата се женят, бащата никога няма да си почине, а същевременно и светът никога няма да се поправи. Ако светът върви все по стария път, той ще прилича на търговец, който има само 10-15 хиляди лева на разположение и влиза в едно предприятие, от което в няколко години изкарва внесените пари и успява да се пооблече, да се нахрани. Недоволен от това, той се впуска в по-голямо предприятие, където може да спечели, а може и да изгуби. Казвам: не влизай в ново предприятие, остави други да свършат започнатата работа. Ако не послуша, той ще обърка сметките си, ще се яви някаква криза в положението му и тогава ще каже: отидоха внуците! След това трябва да минат 40-50 години, докато се оправят работите, а в това време той ще остарее и не ще може нито да оправи работите си, нито да си почине. Казвам: не започвай работа, в която ще закъсаш. Който не разбира този закон, ще каже: нима не трябва да се работи? – Трябва да се работи, но според вътрешните и външните сили, с които човек разполага. И

работата се подчинява на известни закони. Вземете пример от римската империя. На времето тя се славеше с величие, заемаше първо място между държавите. по нейните закони и до днес се управляват европейските народи, но къде остана тя? Ще кажете, че внуците и правнуците са виновни, те задигнаха дядото. Добре, ето, съвременните народи създават нови закони, но ще оправят ли те света? По този начин светът не може да се оправи. Днес между народите се явява само надежда за спасение на света, но те нямат методи, чрез които да го спасят. Положението на сегашните хора е като това на онзи кон, който цял ден въртял дарака, а вечерта получавал малко сено. Пред него имало една площ, на която била поставена торба със сено, но площта била така приспособена, само да се лъже конят, че ще достигне сеното, за да върви даракът. Конят въртял дарака, вълната се разбивала и едва вечерта той хапвал от сеното. Та и съвременните хора имат един такъв идеал, поставен на една площ пред дарака, и те трябва цял ден да обикалят около площта, за да получат вечерта една шепа сено. Вълната на господаря се разбива, а човекът с години обикаля около площта, дано постигне своя идеал. Понякога вие се смеете на този кон, че цял ден обикаля да стигне сеното, но всеки изпада в това положение, да се върти около сеното и да не го достигне. Днес конят е свободен. Вместо него се употребява парна или електрическа машина. Това показва, че и човек един ден ще се освободи. И той ще се домогне до онези начини, чрез които ще постигне своя идеал. Значи, има един разумен начин за разрешаване на въпросите. Щом човек се домогне до този начин, той ще придобие желания мир в душата си. Не разрешавай това, което е разрешено. Не прави това, което е направено. Щом съзнаеш, че други са го разрешили и направили преди тебе, нищо друго не ти остава, освен да вървиш напред. Ти разреши само това, което на тебе се пада.

В даден случай на всеки човек са дадени задачи, които той сам трябва да разреши. При това, дойде ли човек до положение да разрешава една задача, той не трябва да се безпокои. Ако листът на едно дърво се безпокои, как ще прекара живота си, той нищо няма да разреши. Това не е философия. Задачата на листа е да се държи за клона и да работи. Как стои, ще стане ли по-голям, какво ще стане с него, това не е негова работа. Колкото и да мисли по тези въпроси, той по-голям няма да стане. Неговата задача е да работи, за да мине от една форма в друга. Листът трябва да мине в малко клонче; малкото клонче – в голям клон; големият клон – в дърво; дървото – в плод; плодът – в семка; а семката трябва отново да се върне в живота, да се пресъздаде.

Следователно, и задачата на човека се състои в това, да се пресъздаде, да намери начин, как да постигне това пресъздаване. Това значи: човек трябва да намери начин да измени външните условия на своя живот, да ги подобри. В това се състои новата философия, новата наука. За тази цел човек трябва да намери правия път. Ако не намери правия път, той ще се уплаши и нищо няма да постигне. Листът не може да мине направо в цвят, нито цветът може да мине направо в семка. Тези процеси са последователни, непрерывни. Никакво прескачане не може да става; всичко подлежи на постепенни промени. Когато виждаме, че листата на някое дърво капят, това е привидно така. Всъщност листата от дървото на живота никога не окапват. Същото може да се каже и за плодовете му. Неговите листа са за лечение, а плодовете му – за храна. На същото основание, и в човека има неща, които никога не съхнат и никога не окапват. Те остават в човека от младини до старини. Външно човек може да остарее, да побелее, но вътрешно той остава малко дете. Следователно, дръж се за това, което не остарява. Това, което остарява, дай на хората. Питам: какво виждаме в живота? – Младите обичат да

носят дрехи, които им придават вид на стари. Старите пък гледат да се освободят от всичко старо, да се подмладят. В това отношение старите хора, като се натоварят с голям багаж от книги, дрехи и други вещи, принуждават се да ги продават. Младите купуват тия вещи. Така става смяна между едните и другите. Младият купува някаква стара книга и казва: Доволен съм, че си купих една ценна книга. Старият казва: Благодаря на Бога, че се освободих поне от една книга. Сега, като слушате да ви се говори, вие приличате на онзи човек, който бил добре нагостен от своя приятел, но като си излязъл оттам, казал: ами утре? Помнете: има само един ден, когато можеш добре да нахраниш човека. Щом този ден се нахрани, той вече е осигурен за всички останали дни, няма защо да се безпокои повече. Този ден е наречен свещен ден. Попадне ли човек в този ден, той няма какво повече да мисли. Неговата работа е осигурена вече. Казвам: гледайте да влезете в този свещен ден. Влезете ли в този ден, работата ви е осигурена за милиони дни и години, няма защо да се осигурявате. Ако не можете да влезете в този свещен ден, все ще мислите, какво ще ядете днес, какво утре и ще гледате по три пъти на ден да се осигурявате. Не се безпокой за това, за което другите се безпокоят. Не плачи за това, за което другите плачат.

Беседа, държана от Учителя на 21 август, 5 ч. с., Рила, Седемте езера

СЛИЗАНЕ И ВЪЗЛИЗАНЕ

Ще прочета 4 гл. от Евангелието на Иоана.

Размишление върху стиха: „Аз съм живият гляб, слязъл от небето“.

Ще ви дам няколко мисли за размишление.

Прашният да се очисти от праха си; калният да се очисти от калта си.

Бедният да се справи със сиромашията си; богатият да се справи с богатството си; ученият да се справи със знанието си.

Добрият да слуша разумността си.

Любецният да служи на ближния си.

Само свободната вода тече и само свободният живот расте.

Водата, която тече, търси жадния и животът, който расте, търси бедния.

Ако си жаден, водата е за тебе; ако си беден, животът е за тебе.

Богатството е граница за бедния да намери живота си.

Сиромашията е граница за богатия да не изгуби живота си.

Където има сиромашия и богатство, там е животът.

Познавай Любовта, с която Бог те оживява.

Познавай Мъдростта, с която Бог те вразумява.

Познавай Истината, с която Бог те избавя.

Богатството никога не се наслаждава от сиромашията, нито сиромашията се наслаждава от богатството. Богатството винаги отрича сиромашията, и сиромашията винаги отрича богатството. Когато сиромашията дойде при богатството, последното казва: Аз нямам нищо общо с тебе. Когато богатството дойде при сиромашията, последната казва: Аз нямам нищо общо с тебе. Следователно,

богатството и сиромашията са несъвместими неща. Те не могат да се примирят.

Някой казва: аз се примирих с всички противоречия в живота. Защо се примири? – Защото станах богат. Преди всичко ти не разбираш живота и отношенията в него. Да казваш, че си станал богат, това подразбира, че си бил беден. Питам: възможно ли е човек да бъде сиромаш? Може ли човек, който има живот в себе си, да се нарече сиромаш? Може ли човек, който има разум, да се нарече сиромаш? Може ли човек, който има тяло, очи, уши, нос, уста, който яде, пие и ходи, да се нарече сиромаш? Не, това е неразбрана идея. Сиромаш или богат, това са само епитети. Дали човек е сиромаш или богат, това се отнася до разбиранията му. Думата сиромаш може да се замести с нищи духом, т.е. с толкова богат човек, който казва: нищо не ми трябва. Сега ще обясня значението на думите сиромаш и богат. Думата сиромаш е съставена от „сир“, което значи мъдрец и „мах“ – голям.

Следователно, сиромаш значи голям мъдрец. Думата богат е съставена от „бо“, което значи място на Бога и „атма“ – дух. Следователно, богатството е място, откъдето Духът изтича. Съвременните хора са изгубили вътрешния смисъл на тези две понятия. Ако някой е сиромаш, ще се оплаква; ако е богат, ще се хвали. Някой казва: сиромаш съм аз. Нека си отговори: тъкмо това търся сега – големия мъдрец. – Аз съм богат. – Тъкмо това търся – мястото, откъдето Духът изтича. Който не е разбирал сиромашията по този начин, той се е страхувал от това, за което е трябвало да се радва. Нека се радва, че като голям мъдрец, той ще може да учи хората, да им дава наставления. Ако запитат някого, защо осиромашее, той трябва да каже: аз осиромашах, за да ви науча, да ви дам знания. Ако не бях осиромашал, вие нищо не бихте научили. Днес никой не иска да бъде

сироммах. щом сиромашията го посети, той казва: дотегна ми тази гостенка! Искам да се освободя от нея. Обаче, след като знае вече значението ѝ, вярвам, че тя няма да му дотяга. И сироммахът трябва да се радва, и богатият трябва да се радва. Сироммахът да се радва, че може да учи хората, а богатият да се радва, че е намерил мястото, откъдето Духът изтича. Сега, тези нови знания, които придобихте за сиромашията и за богатството, ще задържите за себе си, докато ги проверите и изпитате. След като се убедите в истинността им, можете да разправяте и на другите хора, какво нещо е сиромашията, и какво – богатството. Като срещнете някой човек, ще му кажете: аз мога да ти поговоря нещо за дълбокия смисъл на богатството и на сиромашията, но с условие да ми дадеш всичкото си богатство. Ако този човек е сироммах, той веднага ще каже: вземи го! Давам ти всичкото си богатство. Ако е богат, той ще каже: ще си помисля. Прав е богатият, той знае, че не може да даде това, което има, т.е. той не може да даде мястото, откъдето Духът излиза. И сироммахът е прав, когато дава всичкото си богатство. Той знае, че е придобил много знания, и непременно трябва да ги предаде и на други, за да придобие нови. Аз зная, че вие ще предадете на други това, което ви говорих сега, без още сами да сте го проверили; щом го предадете, едновременно с това всичко ще изгубите. После ще се намерите в положението на онази бедна вдовица, която по незнание, от бързана, изгубила една кесия със злато, която един богат човек ѝ подарил. Един ден той ѝ изпратил една кофа брашно, в която сложил една кесия със злато. Като видяла кофата с брашното, тя си казала: Кой ще меси сега това брашно? Нямам време да меся, но ще го продам на някого, да взема малко пари, да си купя нещо. Минал покрай дома ѝ един човек, и тя му продала брашното. – Поне ще се улесня малко. – Да, ще се улесни, но ще отиде златото! Казвам: не продавайте

брашното с кофите си, преди да сте го пресипали, да видите, какво има в него. Както виждате, Бог ни изпитва по разни начини, да видим, колко сме умни. За изяснение на тази мисъл, ще приведа следния пример от живота. Една бедна мома се влюбила в един богат момък и се оженила за него. Преди сватбата, бащата на момъка не се съгласявал за тази женитба и казал на сина си: Синко, тази мома не ми харесва, не те съветвам да я вземеш. – Обичам я, татко, не мога без нея. – Щом не можеш без нея, твоя работа най-после, вземи я. Момата, от своя страна, си казвала: Хванах в ръцете си този богаташ, ще прекарам един охолен живот. Бащата бил умен човек. Той раздал имането си и след това казал на сина си: Синко, ще знаеш, че нямам нищо, не мога да ти дам никакво наследство, затова ще се опретнеш да работиш, сам да храниш жена си. Синът се намерил в чудо. Той мислил, че като каже на баща си, че не може да живее без тази мома, бащата ще остави имането си на негово разположение, да яде и да пие с жена си. И момата мислила, че се е осигурила. В края на краищата, бащата казва: Синко, аз нямам нищо. Едно време имах, но сега нищо нямам. – Ами тогава, какво ще правим ние? И аз едно време мислих, какво ще правим. Сега аз заминавам за странство и като се върна, тогава ще си поговорим, ще помислим, какво ще правим. Казвам: съвременните хора, като този син, искат да се осигурят, да живеят охолно и тогава да познаят Бога. Бог разбира хората и умно постъпва. Той раздава всичкото си имане и казва на сина си: Синко, нищо нямам; всичко раздадох. – Ами ние какво ще правим? – Ще работите. Ти ще работиш от сутрин до вечер, и като се върнеш дома си, ще бъдеш благодарен, че можеш да нахраниш жена си. Ще работиш да ѝ докажеш, че не можеш без нея! По същия начин постъпва и природата. Всичките ѝ постъпки са разумни, напълно осмислени. Както и да си обяснявате, както и да тълкувате проявите

на природата, те са строго определени. Дойде ли до царската дъщеря, тя не се нуждае от кукли на главата, нито от панделки. И без украшения, и с украшения, тя е все царска дъщеря. Тъй щото, когато разглеждате една проява на природата, ще я вземете, както си е, без никакви украшения. Защото, каквото създаде човек, добро или зло, то ще се върне на гърба му. Мислите, чувствата и постъпките на човека вървят след него. Богатството и сиромашията също така вървят след него. Той не може да ги избегне. Когато сиромашията дойде при богатството и го целуне, последното трябва да даде всичко на сиромашията. Когато богатството целуне сиромашията, тя веднага му дава всичко, каквото има. Изобщо, позволено им е само по един път да се целунат. Човек трябва да мине и през двете състояния, и през сиромашията, и през богатството. Той трябва да стане богат, за да познае, колко е щедър. Той трябва да стане сиромаш, за да познае света, да се види, колко е търпелив. Другояче казано: при сиромашията човек се качва на най-високия връх на живота, а при богатството той слиза в най-дълбоката долина. На високия връх е голо, там нищо не расте. В долината пък всичко расте, там се стичат богатствата от всичките върхове. Богатството и сиромашията не могат да се примирят, понеже богатият не може да изкачи богатствата си на високия връх, а сиромашът не може да свали сиромашията си в долината. Тъй щото, човек се учи и от сиромашията, и от богатството. Като поседи известно време в долината, той казва: научих нещо от това състояние; сега ще се кача горе, да науча друго нещо. Сиромашът, който е седял известно време на върха, казва: сега ще слеза в долината, да науча нещо ново. Научно казано, сиромашията е възлизане към върха, а богатството е слизание в долината. И като слиза, и като се качва, човек все учи, само че при слизание той учи пътищата на богатството, а при качване учи пътищата на

сиромашията. Опасно е богатият човек да се качва на върха с всичкото си богатство. Опасността се състои в това, да не се скъса въжето, с което се изкачва. Той предварително трябва да се изпари, да олекне и тогава да предприеме възлизане към върха. За сиромаша няма такава опасност. И да се скъса въжето, той е лек като перце, ще остане във въздуха, няма да пострада. Падне ли богатият, той ще се сгромоляса и ще се убие.

Следователно, иска ли богатият да се качи на върха, той непременно трябва да се разтовари, да олекне. Сиромашът пък за да слезе в долината, непременно трябва да се натовари, да стане малко по-тежък. При възлизане към върха, сиромашията е благословение за богатия; при слизане към долината, богатството е благословение за сиромаша. Само по този начин те могат да пазят равновесие и да стигнат благополучно на определения път. Значи, богатият трябва да стане сиромаш, за да види красотата на високия връх, а сиромашът трябва да стане богат, за да опита богатата на долината.

Беседа, държана от Учителя на 23 август, 5 ч. с., Рила, Седемте езера

ИДЕ ЧАС

Ще прочета 11 гл. от Евангелието на Йоана.

Размишление върху стиха: „Иде час, и сега е, когато истинните поклонници ще се поклонят Отцу с дух и истина“.

В живота нещата никога не стават тъй, както човек мисли и очаква, по единствената причина, че той не е начало. Човек е край на нещата, резултат, а не начало. Следователно, няма какво да се очаква от края на нещата. И ако човек очаква нещата да станат, както той иска, това показва, че не разбира закона, който ги определя. Ако човек беше начало на нещата, всичко щеше да става, както той иска, но понеже е край, всичко става тъй, както той не иска. Когато човек изпусне едно шише на земята, какво очаква от него? – Да го види на парчета счупено. Значи, с шишето е станало това, което той не е очаквал. Счупването на шишето ще отвори много работа на човека, да събира парче по парче, при което много парченца ще останат разпръснати. Същото става и с много от идеалите на хората. След като правят ред усилия за постигане на своите идеали, в края на краищата, те ги виждат паднали пред нозете си, счупени на безброй парченца, и трябва дълго време да изгубят, докато ги съберат. Такава е била опитността на всички живи същества по лицето на земята отпреди хиляди години досега. Още първите човеци искаха да станат господари на рая, да станат велики, мощни, силни, да завладат въздуха, водата, небето и земята, но какво стана? – Точно обратното. Те оголяха, изгубиха силата и красотата си, и Господ ги изпъди вън от рая, облече ги в кожени дрехи и ги изпрати на земята да орат и сеят. И до днес още те се мъчат и не знаят, защо Господ ги изпъди от рая. И наистина, странно е да се изпъди един човек от рая само за

това, че изял една ябълка без позволение. Не е въпросът, какво е станало с първите човеци, но в тяхно време още се е проверил закона, че нещата не стават, както човек очаква и иска, но точно тъй, както Бог иска. Всички неща стават, както Бог желае, а не както човек желае. Всички неща стават, както Бог ги прави, а не както човек ги прави. Сега, вследствие съществуването на този закон, хората изпадат в едно вътрешно противоречие и казват: щом нещата не стават, както ние мислим, тогава по-добре е да не правим нищо. Да, това е половина истина. Тогава, обърнете друга страница на живота: не прави това, което ти мислиш или желаеш, но прави това, което Бог мисли и желае.

Искаш да извършиш една работа. Спри се тогава дълбоко в себе си и виж най-първо, съгласен ли е Бог да извършиш тази работа. Ако е съгласен, започни я. После, запитай се, как иска Бог да я извършиш. Като се добереш и до метода, по който Бог иска да я направиш, продължавай, свърши работата и не се бой. В края на краищата ти ще видиш, че работата е станала точно тъй, както Бог е искал, както и ти вътрешно си искал. Казвате: как да познаем, какво Бог иска, или какво мисли Той, и какво ние мислим? Човек може да разграничи, кога той желае нещо, и кога Бог желае. Ако мислиш по човешки и си започнал една работа по човешки, ти ще почувствуващ в себе си едно вътрешно раздвояване. Имаш ли раздвояване в себе си, кажи: тази работа е човешка, ще се откажа от нея. Ще се опитам да я извърша според желанието на Бога. Кажеш ли така, съзнанието ти ще се проясни, и ти ще дойдеш до правилно разрешение. Тогава ще почувствуващ в себе си вътрешно единство, което ще ти покаже, че си на прав път. Сега, ще ви дам пример да видите, как може човек да дойде до единство в работите си. Представете си, че двама братя делят наследство от баща си. Единият иска да вземе по-голям дял и настоява

дележа да стане, както той желае. И вторият иска да вземе по-голям дял; и той настоява да се изпълни неговото желание. Като не могат да дойдат до съгласие, те се скарват помежду си, сбиват се, и въпросът остава неразрешен. Какво трябва да се направи сега? Според мене, този въпрос е един от най-лесно разрешимите. Единият от братята трябва да каже на другия: Братко, да бъде, както ти искаш. Аз и без това съм богат. С десет декара, повече или по-малко, няма да разбогатея. Каже ли така, той върши волята Божия. Той събужда Божественото в себе си. Богат е човекът. Бог му е дал на разположение цялата земя. Трябва ли при това богатство да се бие с брата си за десетина декара земя? Щом единият брат постъпи по този начин, и другият ще бъде готов да отстъпи. Божественото в човека работи. Обаче, един от братята трябва да даде пример. Щом Божественото вземе предимство в човека, всички въпроси лесно се решават. Какво правят съвременните хора? Когато се доберат до малко земя, те бързат да извадят крепостен акт, да узаконят владението ѝ. Казвам: щом Бог е дал цялата земя във владение на човека, едновременно с това Той му е дал и крепостен акт. Трябва ли да пита той, дали земята е негова, дали има крепостен акт. Земята е твоя. Ти разполагаш с крепостен акт. Не се страхувай, никой не може да ти я вземе. Два крепостни акта имаш, с които можеш да докажеш, че земята е твоя. Единният крепостен акт е умът, а другият – сърцето. Щом стане спор за земята, ти веднага покажи единния крепостен акт – ума си. Ако не те повярват, покажи и другия крепостен акт – сърцето си. При два крепостни акта на лице, никакъв спор не може да става. Хората спорят, карат се, бият се помежду си и никому не дохожда на ума да покаже своите крепостни актове. Ако човек не покаже своите крепостни актове, а се разправя и бие с брата си, Бог ще дойде, ще иска сметка от него за всяка дума, за всяка мисъл и за

всяко чувство, които не са съгласни с Неговата воля. Дойде ли до някакъв спор, покажи крепостния акт не на човешкия си ум, а на Божествения. Не поддържай в себе си мисълта, че имаш да взимаш десет декара земя от брата си, но помни, че си собственик на цялата земя. След това покажи крепостния акт на Божественото сърце в себе си и не поддържай желанието да вземеш няколко декара земя от брата си; имай готовността да му дадеш всичко, което той желае. Дай му всичко, да се задоволи, а ти се радвай на цялата земя, която отначало още Бог ти е дал във владение. Щом всички хора се откажат от частната собственост, от десетте декара, те ще станат владетели на цялата земя, и след това ще се явят при Господа със своите крепостни актове. Казвам: при това широко съзнание на хората, трябва да се има предвид законът, който регулира владането на известни блага. В това отношение земята е едно благо, което човек може да използва дотолкова, доколкото в даден момент той разполага със сили, да приложи това благо, както за себе си, така и за своите ближни. Да се ползваш от известни блага, това подразбира същевременно да изпълниш задълженията си към тези блага. Това се определя от съзнанието на човека. Земята може да се уподоби на един самун хляб, който се дава на всеки човек. Представете си, че при това положение този човек в дадения случай няма право да яде от хляба. Питам: какво го ползва този хляб? Значи, благо, което цялата земя може да даде на човека, се заключава само в това, което в даден момент той може да възприеме и приложи. Днес всички хора спорят все за тия десет декара земя. Жената спори за мъжа, като за нейна собственост – това са десетте декара земя. Мъжът спори за жената, като за негова собственост – и това са десетте декара земя. Как трябва жената да разреши този въпрос? – Нека даде десетте декара земя на мъжа си и го остави свободен. Как трябва мъжът да разреши този въпрос. – Като

даде десетте декара земя на жена си и я остави свободна. Защо? – Защото, положенията, които хората заемат, като мъже и жени, са човешки положения, с които те сами се обвързват в един неестествен живот. Първоначално Бог извади жената от сърцето на човека, отвътре; тогава тя беше и външно, и вътрешно чиста. После тя се увлече от десетте декара земя и пожела да ги притежава. Първите човеци живееха царски в рая, всичко беше на тяхно разположение. Обаче, когато възлюбеният на жената дойде пред забраненото дърво, той ѝ каза: Ако ме обичаш, вкуси от плодовете на това дърво. Ако и двамата вкусите от тях, ще станете подобни на Бога. Тя пожела тези плодове, яде и на другаря си даде. Тези плодове не бяха нищо друго, освен десетте декара земя, за които целият съвременен свят спори. Забраненото дърво пък е посланикът, който беше изпратен в рая да представлява външния свят. Господ им каза: Щом искате да владеете десетте декара земя, излезте вън от рая, вън от истинския ред и порядък на нещата. Мнозина не могат да си обяснят този въпрос. Те се натъкват на противоречието: възможно ли е за една ябълка само да изпъдят човека от рая? Ще обясня това противоречие със следния пример.

Представете си, че един благороден мъж, от високо произхождение, среща една млада, бедна, страдаща мома и решава да ѝ помогне, да я извади от лошите условия на живота. Той се оженва за нея, дава ѝ знания, мъдрост, изучва я и я остава свободна, да се ползва от добрите условия, както тя разбира. Един ден тази млада жена среща един млад момък и се влюбва в него. Тя започва да му пише любовни писма, да се среща с него. Когато мъжът ѝ разбрал тази работа, той ѝ казал: Щом обичаш този момък и не можеш без него, аз ти давам свобода. Излезте заедно с него вън от моя дом и живеете, както знаете. От този ден дохожда нещастieto на младата

жена. Щом излезли вън от дома на мъжа ѝ, момъкът я напуснал. Така е в живота. Всеки мъж или жена, които влизат във вашия дом да развалят живота ви, те още на първата стъпка ще се откажат от вас и ще ви оставят сами. Оставена на произвола на съдбата, младата жена започва да мечтае за мъжа си. Сега тя оценява неговото благородство, неговата разумност, но е вече късно. Тя е далеч от неговия дом и не може да се върне. Вторият, който дойде в нейния дом, имаше желание само да вземе богатството ѝ. Щом взе богатството ѝ, той я изостави. Следователно, това стана с първите човеци. Това стана и става с всички хора след тях. Първите човеци се отказаха от Божията Любов и приеха любовта на онзи около забраненото дърво, заради когото Бог ги изпъди от рая, да отидат в света и да живеят с неговата любов. Днес всички хора опитват любовта на света и всички въздишат от нея. Днес всички учени и прости, млади и стари, опитват любовта на света, тичат подир нея, но докоснат ли се само, изгарят и бягат назад. Тази любов не съдържа истината в себе си. Мъж, който се увелича от любовта на една жена, не е истински мъж; жена, която се увелича от любовта на един мъж, не е истинска жена. Ако един мъж напусне Божията Любов за една жена, която утре ще се откаже от него, той не е разбрал живота. И ако една жена напусне Любовта на Бога за един мъж, който утре ще се откаже от нея, и тя не е разбрала дълбокия смисъл на живота. Жената е излязла от мъжа, а мъжът – от Бога. Следователно, и двамата първо имат отношение към Бога, а после един към друг. Казвам: всяко нещо, което може да отклони човека от Бога, то е изявление на света. Чудно е лековерието на хората! Те не вярват в Бога, Който отначало досега е останал верен в своята любов към тях, а вярват на всеки, когото случайно срещнат в живота си. Жената получи едно любовно писмо от някого и му вярва сто на сто. Тя си казва: Бог е някъде високо и далеч. Къде ще търся аз Неговата

Любов? Тъкмо този човек ми предлага любовта си, ще я приема. Той ще ми се радва, и аз ще му се радвам. И запалва се чергата на тази жена, от четирите краища гори, никой не може да я изгаси. Моли се тя на Бога, да ѝ помогне да се ожени за този човек. И най-после успява: оженва се за своя възлюбен. Не се минава много време, тя започва да плаче и да въздиша от неговата любов, иска да се освободи. Вижда тя, че от него човек не става. Той всичко взима, нищо не дава. Питам: ако всичко дадете, а нищо не вземете, какво сте придобили? Трябва ли човек да се откаже от Любовта на Бога за такъв, който всичко взима, а нищо не дава? Това и дяволът прави. Затова казвам: откажете се от този, който знае само да взима, а нищо не дава и се върнете към Онзи, Който всичко дава. Сега, аз не засягам въпроса лично, но принципиално, както е поставен в цялото човечество. Щом е така, този въпрос трябва да се реши общо, а не индивидуално. Ако всеки човек разреши въпроса специално за себе си, той ще има толкова решения, колкото са и хората по лицето на земята. При такова разрешение на въпроса, противоречията, разочарованията, недоразуменията между хората не съществуват, както и сега. Ние виждаме, че днес се разочароват царе и патриарси, учени и прости, бедни и богати. След всичко това хората казват: Господ ще оправи света. Вярно е, че Господ ще оправи света. Той и днес го оправя, пък и за в бъдеще ще го оправя, но важно е хората да се оправят. Господ ще спаси света, но важно е хората да се спасят. Някой казва: щом се спаси светът, и ние ще се спасим. Тогава как бихте си обяснили следните Христови думи: „Ако бяхте от света, светът би любил своето; понеже не сте от света, той ви ненавижда“. За потвърждение на тия Христови думи, ще приведа следния закон: човек не може да има резултатите на светлината, ако живее при условия на тъмнината. Щом живее в условия на тъмнината, той ще има резултатите на тъмнината; ако

живее в условия на светлината, той ще има нейните резултати. Другояче е невъзможно. Да се мисли по друг начин, това подразбира, че грешният човек и като греши, пак може да се надява за спасение. И това е невъзможно! Ще кажете: в такъв случай, никой няма да бъде спасен, защото няма човек без слабости.

Казвам: спасението се отнася само за хора, които са разбрали живота и могат да вървят в пътя без падания и ставания. А когато човек има слабости, той е изложен на големи падания и ставания, на грешки и грехове. Следователно, ако днес спасите такъв човек, той утре пак ще падне и отново трябва да го спасявате. Може ли да се разчита на човек слаб, неустойчив? Съвременните хора се извиняват със слабостите си, като че те са присъщи на тяхното естество. Не, слабостите не са присъщи на човешкия дух, вследствие на което човек няма право да се извинява с тях. Той няма право да се крие зад своите слабости като зад параван. Преди всичко изкушенията, изпитанията и мъчнотиите в живота на човека са дадени точно според неговата сила. Те не са по-големи от силата му. Даже нещо повече: силата на човека е по-голяма от мъчнотиите и изкушенията, които му се дават. Затова, именно, човек се съди, когато не издържи на дадено изкушение. Кое съди човека? – Силното в него, което му е дадено като средство за борба с изкушението. Въпреки това, човек пак търси начин да се извини и казва: слаб съм аз. Когато Бог забрани на първите човеци в рая да ядат от плодовете на дървото за познаване на доброто и злото, Той знаеше, че те са силни да изпълнят тази заповед. Ако Бог имаше даже най-малкото съмнение в силата на първите човеци, Той никога не би им дал подобна заповед. Значи, Бог напълно разчиташе на силата на човешкия дух. Казвам: първите човеци сгрешиха, те не приложиха всичката сила, която имаха в себе си. Въпреки това, и до днес още човек иска да убеди Бога, па и себе

си, че той не е бил в състояние да изпълни волята Божия. Той не иска да признае погрешката си, но казва, че Бог му е дал една трудна задача, която не отговаряла на неговите сили. Това е оправдание, с което започва една мълчалива борба на човека с Бога. За да му докаже, че не говори истината, Бог го изпъди вън от рая, изпрати го в света, да работи и да учи. Оттогава и досега човек непрестанно опровергава своята лъжа, че бил слаб, та не могъл да изпълни заповедта на Бога. Какво виждаме днес? Човек се е заел с много потрудни задачи, с по-велики работи от тия, които Бог му бе дал в рая. Той се е заел със задачата да завладее земята, да стане неин господар, да сложи нов ред и порядък. И в силата на тази амбиция, на това негово желание, ние го виждаме да коли, да беси, да затваря хората и т.н. И след всичко това същият този човек твърди, че бил слаб, че нямал сили да издържи на Божиата заповед, че не могъл да не падне. Питам: може ли слаб човек да върши това? Желанията, копнежите на съвременните хора за слава, за величие, за господство над цялата природа говорят против самите тях. Те сами отричат твърдението си, че са слаби. За постижение на техните желания се искат силни хора. Някой казва: аз не мога да водя чист живот; това не е по силите ми. Когато вълкът влезе в кошарата между овците, той избира най-тлъстата от тях, хваща я за врата и я носи. Ако му попадне някоя мършава, той я бутне по корема и я оставя настрана, защото търси тлъста овца. И вълкът, като човека, ще каже: не е по силите ми да нося тази мършава овца. Да, не е по силите му да носи мършавата овца, а по силите му е да носи тлъстата овца.

Следователно, добрият живот представлява мършавата овца, лишена от мазнини, а лошият живот представлява тлъстата овца, която всички предпочитат. Защо? – Човек е двойно същество: едното същество – доброто в човека – представлява дървото, което Бог

първоначално е посадил в рай. Второто същество – злото в човека – има по-нов произход. То представлява присадки на първото дърво. Това същество постоянно убеждава човека да върши противоположното на онова, което Бог иска от него. Кажеш ли Бог на човека да направи нещо, това същество веднага му нашепва: Не е сега време за това. Почакай малко, то е въпрос на бъдещето. При това, нали знаеш, че нещата се извършват по еволюционен път. Ти си слаб човек, нямаш още знание, мъдрост. Тази работа не е за тебе, Бог ще я свърши, остави я на Него. щом дойде въпрос за ядене и пиене, за бъркане в чужди кесии, това същество пак му нашепва: Ти няма да оправиш света, това е велика работа. Ти трябва да си поживееш. Хапни си, пийни си, пооблечи се хубаво – един живот ще прекараш на земята. Ако не ти стигат парите, можеш тук-там да бръкнеш. С честност на този свят не се живее. Казвам: който веднъж само е послушал съвета на това същество, той е преживял състоянието на ада – смущение на сърцето, помрачение на ума, неразположение на духа. И тъй, когато човек слуша съветите на лошото същество в себе си, той се мъчи, страда. Не е лошо, когато човек страда, но това страдание има смисъл, само ако го заведе при Бога. Един наш приятел, евангелист, разправяше една интересна своя опитност. Един ден той се запознал с един български учител и започнал да му проповядва, да му чете Евангелието, да го обърне към Христа. Учителят го слушал внимателно. Нашият познат си казал: Радвам се, че този човек се интересува. След няколко дня учителят дошъл при него и му казал: Много съм скръбен, много ми е мъчно, място не мога да се намеря. – Какво ти е? – Да се помолим заедно, може да ни се чуе молитвата. Помолили се и двамата. Евангелистът си помислил, че Бог е обърнал този човек и навярно той се разкайва за греховете си. Казва му: Тебе ти е тежко за греховете, които си направил, та искаш

да помолиш Бога да ти се простят. – Остави се, греховете ми са много, но сега имам един голям грях: онзи ден срещнах една красива мома, хареса ми, искам да се ожения за нея. Ако не я взема, не ще мога да живея. Ето, приготвил съм си револвер, ако не я взема, готов съм да се убия. Ако Бог чуе молбата ми, обещавам да бъда пръв Негов служител. Пък и ти сам се помоли за мене, дано успея да постигна желанието си. – Може тази мома да не е за тебе. – За мене е тя. Ако не беше за мене, нямаше да я срещна. Помоли се и ти още един път. Не мога без нея, ще се самоубия. – Не е хубаво! – Аз знам, че не е право да посягам на живота си, но дано Бог ми помогне. Както и да е, учителят си отишъл дома, но след две седмици дошъл при евангелиста и му казал: Добре, че Бог не ми помогна да се ожения за красивата мома. – Защо? – Ами тя се влюбила в един офицер. Видях и двамата на една вечеринка, заедно играеха. И той влюбен в нея, и тя влюбена в него. Отказвам се от нея, не ми трябва. Казвам: това е една от драмите в човешкия живот. Когато човек се натъкне на такава драма, той мисли, че героят и героинята търсят Бога, затова страдат. Не, това не са още страдания на човешката душа да намери пътя към Бога. Дойде ли човек до страданията на душата, Христос ще се яви при него, както се яви при гроба на Лазара, и той ще възкръсне. Идването на Христа при гроба на умрелия не е нищо друго, освен идването на Любовта, която възкресява. Ако онзи, когото търсиш, е в сила да те възкреси, той те обича. Ако момъкът може да възкреси момата, която го търси, той я обича; и ако момата може да възкреси момъка, който я търси, тя го обича. Марта и Мария, сестрите на Лазара, представят добродетелите в човека. Ако момъкът или момата могат да вдигнат ръката си и да възкресят умрелия, те са изпратени от Бога, те са вашите възлюбени. Следователно, когато човек се жени, нека види, дали този, за когото се жени, е в сила да вдигне ръката си

и да го извади от гроба. Ако може да направи това, той е изпратеният от Бога. Ако не може да го направи, нека по-добре умрелият стои в гроба си, докато му дойде часът да възкръсне. Да лежиш в гроба подразбира да работиш при неблагоприятни условия на живота. В такъв случай, по-добре е да лежиш в гроба, отколкото преждевременно да излезеш оттам. Почакай да дойде онзи, който може да те възкреси. По-опасно е да излезеш преждевременно от гроба, отколкото да бъдеш в гроба. Страшен е гробът, но още по-страшно е да излезеш неподготвен от гроба. Време е вече да се подготвите за излизане от гроба. За тази цел от всички се изисква висок идеал. Нямате ли този идеал, и да излезете от гроба, вие ще се натъкнете на големи страдания и нещастия. В човека трябва да заговори Божественото. Без него нищо не може да се постигне. Законът е такъв. Ако обичаш, ще те обичат. Кого трябва да обичате? Най-напред човек трябва да обича Бога, както и Бог пръв ни възлюби и даде в жертва Сина Своего Единородного, за да не погине всеки, който вярва в Него.

Любовта любов събужда. Търсите ли нещо друго, ще знаете, че то не съществува. Невъзможно е да мразиш човека, а той да те обича. Сега всички трябва да се освободите от страничните мисли в ума си. Изхвърлете ги навън, както банкерът изхвърля от касата си всички фалшиви монети. Ако човек държи в ума, в сърцето или в касата си нещо фалшиво, това е загуба за него. В касата ви трябва да остане само злато и сребро, ценности, на които да разчитате. Всички мъже и жени, господари, слуги и деца трябва да започнат с едно вътрешно пречистване. Новото учение изисква чистота. Първата работа на човека, който следва новото учение, е да пресее чистото от нечистото, потребното от непотребното, истинското от фалшивото и да задържи за себе си само чистото, потребното, истинското, а другото да хвърли

навън. С една дума казано: новото учение иска жертви. Ще ви приведа един пример на жертва. В дома на един млад княз, между многото слуги и слугини, имало една красива и благородна мома, в която князът се влюбил, макар че е бил годен за една княжеска дъщеря. Като знаела това, слугинята търсила начин, как да се махне от този дом, да не създава никакво безпокойствие или скръб на годеницата. Един ден тя решила да излезе от дома си и да отиде някъде, да се хвърли от някоя канара, да се убие. Годеницата на княза схванала взаимното разположение между годеника си и слугинята и следяла слугинята, да не замисли нещо срещу живота си. Княгинята почувствувала борбата на слугинята и когато последната излязла от дома си с намерение да се убие, тя тръгнала след нея. В момента, когато слугинята искала да се хвърли от каната, годеницата я хванала за ръка и я запитала: Защо искаш да се хвърлиш? Кажи ми, обича ли те князът? – Мисля, че ме обича. Тогава слез от каната и ела с мене. Тръгнали двете заедно за княжеския дом. Годеницата хванала слугинята за ръка, въвела я при княза и казала: Ти обичаш тази мома, и тя те обича. За да не се хвърли от канарата да се убие, ти трябва да се ожениш за нея, да я спасиш, а пък аз съм достатъчно силна да понеса своята съдба. Аз не се нуждая от твоята любов. Казвам: княгинята представлява една от силните натури в живота. Питам: загуби ли тя нещо, като не се ожени за княза? Напротив, тя спечели повече, отколкото да загуби. И тъй, най-мъчното нещо в живота на човека е да пожертвува онова, което той обича. Дойде ли до закона на жертвата, той трябва да обмисли добре, как да направи жертвата, която се изисква от него. Какво губи богатият, който владее цялата земя, ако даде на всеки човек по сто декара? Той нищо не губи. За него ще остане половината земя, която по никой начин сам не може да обработи. Следователно, в силата на физическата

невъзможност да обработи сам тази земя, той ще се принуди и нея да раздаде на хората. Той ще бъде последният, за когото ще задържи сто декара земя. Така трябва да постъпва идеалният човек. Дойде ли до женитба, ще чака всички хора да се оженият, а той последен ще се ожени. Щом се ожени той, след него да няма вече кандидати за женитба, той да бъде последен. Значи, идеалният човек така разрешава въпросите за себе си, че за богатата, които животът дава, той се явява последен кандидат. Който не е последен, нека се яви по реда си, да вземе стотите декара земя; след това нека се жени, нека се мъчи, нека страда, нека плаче и т.н. Когато всичко става по естествен път, то е в реда на нещата. Та когато казвам, че човек не трябва да плаче, аз имам предвид идеалния човек, който последен се ползва от богатата. Той трябва да се радва, а не да плаче. Който не е последен, той трябва да скърби и да се радва, да плаче и да се смее. Последният, обаче, е велик човек. Когато хората бъдат последни по ред в своите желания, Бог ще изтрие сълзите им. Тогава хората ще бъдат едно тяло, един ум, едно сърце. Ако имате само един хляб и дойде някой да ви го вземе, губите ли нещо? Какво от това, ако той яде, а вие го гледате? Наистина, рядко се случва да дойде някой да вземе хляба от ръцете ви, когато сте гладни. Това е случайност, но все пак става такова нещо.

Питам: що е случайността в живота? – Случайност е това, което само веднъж става. Случайността два пъти не се повтаря. Всяко нещо, което постоянно става, то е обикновено. Според закона на случайността, ако имате един хляб, само един път може да дойде при вас някой да поиска хляба ви. Вие казвате: ако днес дам хляба си на този човек, той може и утре, и други ден да дойде пак да ми иска хляба. Не, щом този човек е дошъл при вас по закона на случайността, той само един път може да ви поиска хляба.

Следователно, вие имате тази рядка привилегия, да дойде при вас този човек. Щом знаете това, дайте му хляба и благодарете, че сте имали редкия случай да се проявите. Човешкият характер се показва в случайността. Човек се изпитва чрез закона на случайността. Ако някой идва всеки ден при вас да иска нещо, той нахалствува. Този човек върви по закона на обикновените неща. Обаче, ако вие дадете хляба си на човек, който е гладувал три дена, той ще изяде хляба, но едновременно с това ще ви остане признателен за цял живот. Където и да отиде, навсякъде той ще ви носи в ума си и ще казва: И досега не съм срещнал подобен човек. Питам: кое е по-добро за вас – да изядете сами хляба си, или да го дадете на някой гладен човек, който цял живот ще ви носи в ума си? За предпочитане е да живееш в ума на един човек, отколкото сам да изядеш един килограм хляб. И тъй, съвременните хора трябва да имат дълбоко разбиране за живота. Щом имат това дълбоко разбиране, те ще познаят Любовта. Любовта се проявява в случайните неща. Тя не е нещо обикновено. Любовта е най-голямото изключение, което може да се срещне в живота. Хората мислят, че Любовта е обикновено нещо. Не, тя е от случайностите. Когато вълкът изяде едно магаре, цели девет месеца след това той обикаля на същото място, дано намери още едно магаре, но няма – голяма случайност е вълк да изяде едно магаре. Щом изяде магарето, вълкът изменя характера си, придобива нещо от характера на магарето и казва: Отсега нататък и аз ще стана като магарето. Той престава вече да яде овце, влюбва се в магарето и търси друго магаре да изяде. Че, наистина, Любовта е едно от големите изключения в живота, разбираме по това, че когато двама млади се обичат, те виждат Любовта само един момент през целия си живот. Заради този момент, именно, те се женят, като искат да задържат Любовта постоянно при себе си. Само за един момент ги посещава това

изключение, и оттам насетне ги напуска. След това те започват да се ограничават един друг и, като не могат да върнат загубеното, те се оплакват, че са нещастни. За да задържи изключението за себе си, мъжът казва на жената: Ти трябва да ме обичаш! И жената казва на мъжа си: Ти трябва да ме обичаш! Не, това е невъзможно. По този начин изключението не може да се задържи. Ако хората разбират Любовта като момент на най-голямото изключение в живота, те биха могли и като се оженят, пак да живеят добре, именно, за този кратък, но велик момент – когато изключението ги е посетило. Сега аз нямам предвид вашите лични отношения, нито обикновения живот. Тях оставям настрана. Аз разглеждам онзи нов живот, който сега приижда и на който хората за в бъдеще ще станат граждани. Само децата по сърце и по чистота могат да разберат новия живот, основа на който ще бъде Любовта като изключение. Когато младият момък помилва едно малко момиченце, то ще му се зарадва, ще подскочи и ще го целуне. Всички ще погледнат на това, като че е в реда на нещата. Ако същият този момък, при същото вътрешно разположение на сърцето, целуне една млада мома, тя първа ще повдигне цял въпрос от неговата постъпка, а след нея и другите хора. Това показва, че децата по-добре разбират изключението, отколкото възрастните. Затова, именно, Христос казва: „Ако не станете като малките деца, няма да влезете в Царството Божие.“ Когато момиченцето види младия момък, то се затичва насреща му, милва го, целува го и му казва: ела пак у нас! Когато младата мома види момъка, тя му слага гем и казва: никъде няма да ходиш! Тук ще останеш. Момиченцето му казва: иди си и пак дойди! Значи, момиченцето е свободно и да целуне, и да прегърне младия момък, защото не мисли да се жени за него. И младият момък е свободен да отиде дома си и пак да дойде. Младата мома, обаче, не е свободна даже да погледне момъка, но и той не е

свободен вече да напусне нейната къща. Защо? – Защото тя иска нещо от него. В силата на изключението тя иска да се ожени за него. Такова е общото положение, в което се намират почти всички съвременни хора. Те са роби едни на други. Всички хора живеят в общества, състоящи се не от свободни членове, но от роби. Всеки човек е роб, освен на себе си, но и на другите. Той прекарва двойно робство, и цял живот трябва да прави усилия да се освободи от това страшно заробване. В това отношение, до известна възраст детето е свободно. Щом мине тази възраст, то влиза в закона на обикновените неща, като изгубва свободата си, изгубва живота на изключението. То помни тази щастлива възраст на своя живот и при всяко ограничение, въздъхва и си казва: Колко щастлив бях в своето детинство! Бях в рая, напуснах го и влязох в обикновения живот на ограничения и робство. Главната задача, която всеки човек трябва да реши, е да се върне към своята чистота, към своето детинство. Тогава той ще може да погледне Бога право в очите и ще знае, защо трябва да ходи по планините и защо в долините. Някой казва: защо трябва да се качваме по планините? Защо трябва да наблюдаваме изгрева на слънцето? Ако човек не разбира дълбокия смисъл на тези неща, той много няма да се ползва от тях. И наистина, ние виждаме, че всички хора умират, без оглед на това, дали се качват по планините, или не; дали наблюдават изгрева на слънцето, или не; дали са богати или бедни, учени или прости.

Сегашният живот на хората не разрешава тия въпроси. Този живот е само едно малко забавление. Днес повечето хора са болни и гледат, дано дойде някой да облекчи страданията им, или да им помогне да оздравеят. Това още не е разрешение на задачите. Разрешението на задачите се състои в това, да дойде Христос при гроба на Лазара и да го възкреси. Не само това, но двете сестри на

Лазара, Марта и Мария, трябва да отидат при Христа, да Го повикат у дома си. Марта представлява силния принцип в живота, който трябва да се смекчи. Мария представлява мекия принцип в живота. Казано е в Евангелието, че Христос обичал Марта, и сестра ѝ, и Лазара. Обаче, първо Марта посреща Христа, т.е. силният принцип, а след нея иде Мария – мекият принцип. Освен тези два принципа, има и трети един – състояние на почивка, каквото е състоянието на посятото семе, което трябва да поникне от земята, т.е. да излезе от гроба.

Следователно, три фактора са необходими за познаване на една истина: Марта – силният принцип, Мария – мекият принцип и Лазар – посятото семе. Исус ще бъде четвъртият принцип, който ще отиде при гроба на Лазара и ще го възкреси. Питам: можете ли да определите, на какво в човека съответствува Марта, на какво – Мария и на какво – Лазар? Вие сами ще разрешите тази задача. Марта и Мария плачат за брата си, който възкръсна. Това, което в даден момент възкръсне в човека, то ще донесе неговото щастие. Давам ви тази задача за цяла година. Ще размишлявате, ще работите върху себе си, да дойдете до някакво просветление. Идната година, на същия ден, ще кажете, как сте разрешили задачата. И днес Христос е на земята, дошъл е да възкреси Лазара, който трябва да умре. След това Марта и Мария ще плачат, и евреите ще се съберат около тях да ги утешават. Тогава Христос ще каже: „Да отидем да събудим нашия приятел Лазар“. Ако разрешите задачата си правилно, Лазар ще възкръсне; ако не я разрешите правилно, Лазар няма да възкръсне. Обаче, кога и да е, Лазар трябва да възкръсне! Ако разрешите задачата си правилно, всички ваши противоречия ще изчезнат и ще бъдете готови на всички жертви. Тогава вие ще заживеете в радост, мир и съгласие с всички хора. Ако не разрешите задачата си, вие ще лягате и ще ставате недоволни, смутени, обременени, ще чакате да

дойде някой да ви освободи. Ще си казвате: кога ще дойде ден и аз да си почина малко? Идната година на този ден, на същото място, на което се намираме днес, пак ще дойдете, но ще вземете със себе си Марта, Мария и Лазар и ще дадете едно голямо угощение. Този ден вие ще бъдете прислужници. Казано е в Евангелието, че и Христос беше на угощението, на което и Лазар прислужваше. Тази задача ви се дава от невидимия свят, затова не мислете, че тя е трудна и неразрешима. Ако една задача не е по силите на човека, не биха му я дали. Следователно, щом ви дават тази задача, тя е по силите ви. Щом я разрешите, ще видите, как Лазар ще възкръсне от гроба. Когато посее един орех и виждате, че след време пониква, вие се радвате, че това, което сте посели, е възкръснало. Голяма ще бъде радостта ви, когато видите това възкресение. Как ще стане възкресението на Лазара, няма да разправам, нито ще ви карам да правите опитите на американския професор, който публично филтрирал вода, взета от пет различни места от клоаците на Бостон. Той искал да покаже публично, че тази нечиста вода може така да се филтрира, че човек свободно да я пие, без най-малка опасност за здравето си. Като пречистил водата, той пръв пил от нея, а след това дал и на няколко души от публиката, за да се убедят в съвършеното пречистване на водата. Обаче, този опит аз не бих го правил, нито на вас препоръчвам.

Чистенето е непреривен процес. Добре е човек да се чисти. И в Писанието е казано: „Чисти бъдете!“ Всеки трябва да се чисти, но не само чрез филтриране. Филтрирането е физически, т.е. механически процес. Чрез филтриране водата се освобождава от всички механически примесени към нея вещества, но не и от ония, които са разтворени в нея, нито от микробите. Ето защо, иска ли човек да се подложи на съвършено пречистване, той трябва да използва освен

механическите, още и химическите, т.е. вътрешните методи, с които природата разполага. Един от тия методи е силният огън, през който всеки трябва да мине. Като казвам, че всеки трябва да мине през огън, това ни най-малко не трябва да ви смущава, нито да ви спъва в развитието. Защо? – Защото великите неща се постигат чрез големи усилия, чрез големи страдания и мъки. Само по този начин се решават трудните задачи. Ножът, скиптърът и короната не са условия за разрешение на трудните задачи. Христос с нож или със скиптър реши своята задача? – Нито с едното, нито с другото. Христос не беше нито цар, нито патриарх. Той взе едно от най-обикновените положения в живота, за да разреши една от най-великите задачи – спасението на човечеството. В това положение Той изпита всички хули, поругания и гонения от страна на хората, но издържа до край. Та и вие, като Негови последователи, ще решавате най-великите си задачи при най-обикновени положения в живота. Що се отнася до въпроса, че пари нямате, знания нямате, че сте слаби, това нищо не значи. Има учени хора, които нищо не са разрешили; има силни хора, които нищо не са разрешили. Обаче, има прости хора, които са разрешили най-трудните си задачи. Следователно, успехът на човека не се състои във външната сила, нито в обикновеното богатство и знание. Има друга една сила в човека, друга знание и богатство, с които той може да работи успешно. С това аз не искам да засягам нито силата, нито знанието, нито богатството ви. Те са на мястото си. Аз не искам да засягам и вашите чувства и мисли. И те са на мястото си. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка, които Бог е вложил в човека, трябва да се реализират, и то на своето време. Когато Божественото в човека се реализира, то радва, както самия него, така и околните.

Следователно, аз се обявявам само против ония неща, в които Божественото отсъствува. Където Божественото отсъствува, там има само загуби, само фалимент. Казвам: не влагайте капитала си там, където ще изгубите. Не влагайте силите, знанието си там, където ще изгубите. Влагайте капитала, силата и знанието си само там, където те могат да се проявят, да дадат резултат. Някой казва: да се обичаме ли? – За това не трябва и да се пита. – Кого да обичаме? – Всички ще обичате. – Как да се обичаме? – Ще обичате, както малките деца обичат. Как се обичат съвременните хора? Ще ви дам един пример от любовта на съвременните млади. Една мома пише на един момък любовно писмо. Тя пише, че не може да живее без него, че го обича, че той е смисълът на нейния живот и т.н. Писмото е написано с жар, от сърце. Момъкът отговаря на момата, пак в любовен смисъл. След това тя пише също такова писмо на втори, на трети, на четвърти момък, на сто момци, и от всички получава по едно любовно писмо. В края на краищата, като се съберат тия сто момци на една място, да прочетат писмата си, виждат, че тя е писала на всички едно и също нещо. И стоте писма са еднообразни. Обаче, тя има сто писма от тия момци, но с различно съдържание – има какво да учи от тях. Тия момци веднага се нахвърлят върху момата, считат, че тя ги е лъгала. Не, тази мома е професорка, плаща ѝ се по десет хиляди лева месечно да чете лекции на студентите в университета. Стоте момци са студентите, на които тя чете лекции. Те казват, че лекциите ѝ са много еднообразни. Разбира се, че ще бъдат еднообразни. Другояче не може да бъде. Тя едновременно чете на сто студенти. Щом свърши лекцията си, те се разотиват по домовете си, всеки поотделно разработва преподадената лекция и после отговаря на професорката си, какво е разбрал и научил. Ето защо професорката пише еднообразни писма, а получава разнообразни. Един ден тя чете за

кислорода, друг ден – за водорода и т.н. Тя чете една и съща лекция, която студентите разработват по различен начин. Тази професорка е събрала стотите момци да ги учи, как да обичат. Понеже досега те са лъгали момите, тя ги учи, как да обичат, да не лъжат повече. Казвам: не е приятно на човека да го лъжат. Обаче, излъже ли го някой, Божественото в него му казва: Щом не ти е приятно да те лъжат, гледай и ти да не лъжеш. Не прави на другите това, което и на тебе не е приятно да правят. Любовта не позволява никаква лъжа, никаква измама. Всеки има право да бъде обичат, и той да обича. Според Божия закон, всички същества трябва да те обичат. Това е идеал, към който хората се стремят. Днес този идеал не може да се постигне. В такъв случай, Бог е предвидил поне най-малкия предел, до който любовта може да достигне, а именно: поне едно същество да те обича.

Следователно, когато някой човек търси поне едно същество да го обича, той се основава на най-малкото, което любовта е поставила в своята програма за приложение. При каквото положение да се намира човек, все има някъде едно същество, което го обича. Невъзможно е да няма поне едно същество, което да те обича. Няма ли поне едно същество, ти не би могъл да съществуващ. Намериш ли това същество, ти си разрешил най-малката задача в света. Обаче, тази най-малка задача не изчерпва останалите задачи в живота. Ти трябва да намериш всички същества, които те обичат. Казано е, че Бог е Любов. Следователно, сборът от всички същества, които те обичат, съставят единицата – Бог. Той е смисълът на живота, Той е целокупният живот. И тъй, всички разумни същества, които са обичали и които са обичани, трябва да те обичат, и ти да ги обичаш. По този начин само ти ще се учиш от тяхната любов, а те – от твоята. Човек трябва да изучава любовта във всичкото ѝ разнообразие, във всичките нейни прояви. Няма по-велико нещо от това, да опитащ

любовта в разните ѝ степени, като започнеш от любовта на най-малките същества и стигнеш до тази на най-великите. Ако има нещо интересно в любовта, това са нейните изключения. Обаче, рядко се срещат изключенията на любовта. Що се отнася до обикновените ѝ прояви, няма какво да се учи от тях. Те са като стоте писма, които младата мома пише на стоте момъка. Достатъчно е да прочетеш едно от тях, за да знаеш съдържанието на останалите. Всички са копие на първото. В изключенията, обаче, има какво да се учи. Казвам: всички хора знаят съдържанието на първото писмо, а именно, че без него или без нея не могат да живеят. Питам: какво произвежда това писмо? Какви са резултатите на тази любов? Истинската любов се отличава със специфични качества. Когато ленивият се влюби, той става трудолюбив, започва да работи; когато скъперникът се влюби, той става щедър; когато завистливият се влюби, завистта, омразата изчезват от него, и той става нов човек. Когато любовта влезе в човека, тя прави чудеса. Любов, която усилва омразата, ревността в човека, не е любов на изключението; тя е временна любов. В любовта на изключението тези неща не съществуват. Следователно, всички търсете изключението на любовта. То носи великото, мощното в живота. И десет, и сто години можете да чакате това изключение, но щом дойде, то ще ви държи влага най-малко за хиляда години. За това изключение, именно, се говори в Писанието. То е наречено там Божие благословение и се предава на човечеството до тисеци родове и за тисеци векове. Щом дойде изключението на Божията Любов върху един род, то ще се предаде на тисеци родове и до тисеци години. Благодарете, че има възможност и вас да посети изключението на Любовта. Както виждате, има за какво да живеете поне до идната година. Тя е година на изключението. Желая всички да опитате това изключение. Тази година ще се яви едно от

изключенията на Божията Любов. Който го види, той ще разбере, какво нещо е Божието благословение. Един момент преживян в това блаженство, трае хиляда години. Затова съзнанието ви през цялата година трябва да бъде будно. Раждането на Христа беше едно от изключенията на Любовта. Кои разбраха и видяха това изключение? – Само будните по съзнание. Едни от тях бяха мъдреците, които, щом забелязаха знамение на небето, взеха дарове и тръгнаха от далечен край да намерят изключението, да Го видят и да Му се поклонят. Когато това изключение се роди във вашия живот, натоварете камилите си и тръгнете да го търсите. Щом намерите изключението, дайте даровете си, поклонете му се и се върнете назад по нов път, както това направиха мъдреците. Изключението е новото, човек става силен и може да носи всички изпитания, мъчнотии и страдания са радост. Сиромашия, страдание, мъчнотия с Бога са добре дошли. Радост и щастие без Бога – не са добре дошли. Те носят скръб и изпитание. За предпочитане е сиромашията, но с Бога, отколкото богатството без Бога. За предпочитане е и сиромашия, и богатство, но с Бога. Целта на вашия живот е всички да се подмладите: да се съблечете от временната дреха и да се облечете във вечната; да се съблечете от безсилието и да се облечете в силата; да се съблечете от безлюбие и да се облечете в Любовта; да се съблечете от робството и да се облечете в свободата, в Божията Истина. Някой казва: хубаво е всичко това, но докато дойдем до него, колко страдания, колко мъки ще преживеем. Казвам: не слагайте на ръката си огън, който гори. От вас зависи да не изгаряте ръцете си. Щом видите такъв огън, хванете го внимателно с щипци и го сложете настрана. Защо трябва да го хващате с пръсти и да го слагате на ръката си? Мнозина мислят, че всеки огън, на който се натъкват, е свещен. Не, свещеният огън гори, разпалва се, свети, без да причинява рани. Който минава през този

огън, той се пречиства и започва да свети. Всеки друг огън дръжте далеч от себе си. Ако искате да светнете, не търсете огън, който изгаря. Ако искате да се измиете, не търсете мътна вода. Идете при чистия извор, той ще ви измие, както знае и разбира. Представете си, че при мене дойдат сто души, които са се окаляли, и започнат да ми разправят, как са паднали, как се окаляли, как се чувствуват в това състояние и т.н. Какво ме ползват техните истории? Ако река да изслушам всички сто души да ми разправят историята си, калта ще изсъхне по тях, ще запуши порите им, и те ще бъдат по-зле, отколкото при падането си. Аз казвам на тия хора: елате с мене, аз ще ви заведа при един голям, чист извор. Там ще си измиете главите, краката, тялото и ще се преоблечете с чисти дрехи. Близко до този извор има добри хора, които ще ви дадат чисти дрехи за преобличане. След това те ще ви дадат и малко хляб, да задоволите глада си. С това ще се свърши историята на тяхното падане и окаляне. – Ами ако водата се окаля? – Нищо от това. Ако искате да знаете, водата е причина да се образува калта. Щом е така, тя трябва да ви очисти. Водата чисти, въздухът насърчава, а светлината утешава. С други думи казано: водата, въздухът и светлината са условия за пречистване. Тези условия се крият в Божествения живот.

Следователно, приемете Божествения живот, за да се очистите. Идете при Божествения извор, потопете се в него и ще излезете чисти, свободни от всякакви лоши мисли, чувства и желания. Казвате: ще ни приеме ли Господ? – За това не трябва да правите въпрос. Ще влезете в извора, ще се измиете и ще излезете. Даже и да ви направят забележка, че сте размътили извора, не се смущавайте. Кажете: наистина, водата се размъти, но ние пък се изчистихме. Водата е благородна, тя ще се застъпи за вас, ще ви остави свободно да се измиете. Тя ще бъде доволна, че е могла да ви послужи. Преди всичко,

предназначението на водата е да чисти, да мие. Тя никога не би се отказала от своята служба. Като се измиете, ще се изложите на въздуха, да се изсушите; той ще ви каже няколко насърчителни думи. И най-после, светлината ще дойде при вас, ще ви утеши с думите: Това е волята Божия. Струва си човек да се чисти във водата, да се насърчава от въздуха и да се утешава от светлината. Това е философията на новия живот. Когато Бог ви види изчистени, облечени с дрехите на новия живот, Той ще ви се усмихне и ще каже: Тези са моите умни деца, които могат да се чистят. Сега, цяла година ще работите усърдно и съзнателно, да разрешите задачата, която днес ви се дава. Работете тихо, мълчаливо в себе си, докато получите резултат. Ако нищо не работите, а само говорите, вие ще си останете с празните хамалски чували на гърба си. Който носи чувал с хляб на гърба си, той има право да раздаде част от хляба на другите, но поне един хляб трябва да остави за себе си. Този хляб, именно, представлява днешната задача. Него ще задържите за себе си. Никому няма да говорите за този хляб, докато вие сами не го опитате и не придобиете някакъв резултат. Ако разправяте за него преди да сте го опитали, вие ще се лишите от благословието, което той носи. Ако кажете на малките деца, къде сте посели орехите, те ще ги изровят и ще ги изядат. Оставете орехите спокойно да поникнат, да израстат, да дадат плод и тогава позволете на малките деца да се качват на дървото, да ядат, колкото искат. За тази цел казвам: всеки сам да работи върху дадената задача. Ако почне да говори с този-онзи върху нея, да му помогнат в решението, той ще се намери в положението на житното зърно, което паднало между тръните и на камениста почва и не дало никакъв плод. Който работи с упование на Бога в себе си, той ще бъде житното зърно, паднало на добрата почва и едно дало сто, друго шестдесет, и друго – тридесет. Човек трябва да внимава, да не

изгуби това условие – Бог в себе си. Защото, казано е в Писанието: „Възлюбил си Истината в човека.“ Благодарете за това, което Бог е възлюбил във вас и пазете го да не се изгуби. Ако го изгубите, едновременно с него и любовта ще изчезне. Страшно е да изгуби човек Любовта Божия. Някога, в младите си години, Толстой взел участие в една хазартна игра, в която изгубил много. Каквото влагал, все губел и дошъл най-послед до един дълг от 12 000 рубли. Като се огледал пред такъв голям дълг, той изпаднал в отчаяние и вътрешно се помолил на Бога, да му помогне по някакъв начин да излезе от това затруднение. Същевременно той обещал в себе си, че повече няма да взима участие в такива игри. Един негов приятел му дал една рубла да продължи играта. Той взел рублата, вложил и нея и играл само за да спечели някаква сума, с която да изплати дълга си. Щом спечелил нужната сума, той изплатил дълга си, взел шапката си и никога вече не взимал участие в такива игри. И на вас казвам: ако имате дълг, направен от такава хазартна игра, вложете и последната си рубла, да спечелите някаква сума, с която да изплатите дълга, който сте направили в играта. Щом го изплатите, сложете шапката на главата си и не повтаряйте вече тази игра. Сегашният живот представлява такава хазартна игра, на която всичко сте изгубили. Ако ви даде някой една рубла, вложете и нея в тази игра и каквото спечелите, изплатете дълговете си и напуснете компанията. Ако сегашният живот, пълен с противоречия, е толкова приятен и желан, колко по-приятен ще бъде истинският живот, свободен от всички противоречия. Ако сегашният живот е приятен само за очакваното благо, колко по-приятен е истинският живот, който носи в себе си това благо.

И сега, аз желая да придобиете изгубената смелост, изгубената доброта. Аз желая да придобиете изгубената любов, изгубеното

цастие и блаженство. И най-после, желая ви да придобиете изгубеното единство. Всичко това сте имали в миналото, което днес пак трябва да се върне при вас да работите с него като със спечелен ваш капитал. Кое струва повече: най-малката любов или най-голямото богатство? Двама души тръгнали заедно на път. Единият носел само кутия с кибрити в джоба си, а другият носел на гърба си една торба със злато. Първият вървял и размишлявал; той знаел, какъв път им предстои да минат. Вторият казал: Не знаая, какво мислиш да правиш. Тръгнала си на път и нищо не носиш със себе си. Виж, докато аз нося тази торба на гърба си, навсякъде ще съм добре дошъл. В който хотел вляза, вратите ще се отварят пред мене. Пътували те, навлезли в една гъста гора и постепенно започнали да се изкачват по планината. Времето било студено, духал силен вятър, температурата била 30 градуса под нулата. Пътниците рискували да замръзнат. Какво да се прави? Тук златото няма никаква цена. Първият пътник извадил от джоба си кутиятката с кибрит, събрал дръвчета и наклал огън, на който и двамата се сгрели. Пътникът със златото на гърба благодарил за огъня и дал част от парите на другаря си, който с една кибритена клечка спасил живота и на двамата. И тъй, бъдете като пътника, който носел в джоба си кутийка с кибрит, та като се намерите в трудно положение, драснете една клечка и запалете огъня. След това вземете парите, които богатият ви дава и го научете да цени кибрита, т.е. да цени малките величини. Една кибритена клечка от любов струва повече от всичката земна слава, от всичкото земно богатство.

Беседа, държана от Учителя на 24 август, 5 ч. с., Рила, Седемте езера

ВИДЯХМЕ СЛАВАТА

Добрата молитва

Отче наш

Пътят на живота

Молитвата на Царството

Първа глава от Евангелието на Йоана.

„Духът Божи“

Ще ви дам само едно изречение и ще отидем във на упражнения.

Онова име, което не може да се изрече, което човек търси в света, онова, което осмисля живота, не е само което го осмисля за един момент, но което напълно осмисля живота, то може да се намери само когато човек е озарен от първите лъчи на Любовта, когато е озарен от първите лъчи на Мъдростта и от първите лъчи на Истината. Без тия лъчи човек може да познава много работи, но няма да донесат в душата му онзи мир, който всеки търси. Сега ще оставим настрана всяка една философия. Казва някой: „Как ще намерим Бога?“ Казано е: „Да повярваш.“ Но хората винаги задават въпроса: „Как?“ По същия начин, както децата правят. Когато детето търси майка си да му даде храна, то гледа и тя, без да му говори, туря му в устата. Казва: „Яж, няма да говориш, мълчи. Докато кряскаш, докато плачеш, ще останеш гладно.“ Има хора, които постоянно плачат. – „Да млъкнат.“ – „Не да млъкнат.“ Има едно мълчание на живота. Когато мъртвите млъкнат, е едно, когато живите млъкнат, е друго. Желая като живи да мълчите, не като умрели. Ако като умрели мълчите, то е по закон. Когато мълчите по любов, то е друго нещо, то е смисълът на живота. Някой казва: „Аз не може да мълча.“ Тогава казвам: Ти не си намерил онова,

от което се нуждаеш. Щом не може да мълчиш, това значи... Като млъкнеш, ти си намерил туй, което подига човека. Човек след като го намери, в този път той ще започне да расте. Има едно растение, което, като намери човек, листата му не вехнат, цветовете не отлитат, плодовете не ги ядат червеи. То е едно състояние. Пък има и друго растение: расте човек, растат растенията и после остаряват, листата окапват, после плодовете окапват. В света съществува едно ново истинско възрастване. Често се запитвате вие: „Не раста ли аз?“ Вземете тази емблема на онова дете, което е родено, и заплаче. Плачът е първата дума. То като чува гласа на майка си и баща си, заплаче. Детето първия път като заплаче, не може да произнесе ..., тя е смешна дума, тя е една от красивите думи. Първата дума на живота, това е плачът. Като заплаче, то казва първата дума. Вие всякога разбирате, че онзи, който плаче, страда. Плачът е един зов на живота. Това е, когато едно дете на земята заплаче, ангелите на небето пеят, понеже това е разцъфтяване. Първата дрешка, която приема детето, приема живота. То заплаче, ти запяваш. Детето, като научи това изкуство, пее. То малко невярно взима тоновете, следствие на това кряска. Но майката, която трансформира, си има две тъпанчета. Но другите виждат само плача. Майката, като заплаче детето, като че слуша някоя класическа симфония.

Сега да излезем на упражнения.

След гимнастиките:

„Духът Божи“

14 стих от Първата глава от Евангелието на Йоана: „Словото стана плът и всели се между нас.“

Понеже не сте всички от една и съща възраст – едни сте по-млади, други сте по-стари, според вашата възраст се различават вашите интереси, различават се и вашите разбирания. Защото младият желае едно, възрастният – друго, а старият – трето. Туй е едно състояние на света. Три състояния има, които са следните: състоянието на Духа, състоянието на материята и състоянието на живота. Аз разпределям нещата така: Духът, материята и животът. Кратко и ясно. Духът е туй, което създава нещата, материята е това, което оформява, а животът е това, което поддържа нещата. Това са функции, не само за обяснение. И по-голяма философия може да се даде. Много пъти в обясненията Духът е това, което създава. То е цяла философия, която може да се получи. Материята е това, което оформява. Животът е това, което поддържа. Духът от далечното пространство, от вечността носи идеи, материята този материал го оформява, пък животът го поддържа. Това са три блага, за които човек трябва да има връзка, връзка с Духа, туй, което е създавало всичко; връзка с туй, което оформява; и връзка с това, което поддържа отвън един живот.

Христос е турил тази мисъл така: път, истина, живот. По отношение на истината то е най-високото положение, то е Духът. Истината е това, което освобождава. Пътят -това е материята; животът е туй, което поддържа, в средата е той. Понеже, като живеете в този свят, имате интереси само на сегашния живот, искате да примирите противоречията, които съществуват в сегашното състояние. Искате тука животът ви на земята да бъде блажен, да имате всичките блага. То е невъзможно, понеже този свят спада към прогресивните светове, светове, които трябва да се освободят от известни ограничения. Вие носите една материя, която прогресира. Вие носите един Дух, Който твори. Вие носите живот, който постоянно поддържа онези неща във

вас, които работят, на които вие не сте господари, на които трябва да слугувате. Противоречията произтичат от това, че вие искате Духът да ви служи на вас, пък и материята, целият материален свят да ви служи, вие искате да бъдете господари. Като не се случва това, което вие искате, вие се намирате в чудо, как може да не става, както вие мислите. Нещата може да станат тъй, ако вие бяхте онзи Дух, Който създава нещата. Нещата може да станат, ако вие сте онази материя, която оформява, ако вие сте онзи живот, който поддържа. Пък вие нищо не сте. Вие сте онзи наемател, който взема къщата за една-две-три години. След туй дойде господарят, изпъди ви навън. Вие се чудите как си позволил. Той казва: „Излез из къщата. Има хиляди къщи, не е само моята. Намери си друга къща, на друга улица.“ Вие не може да се примирите с положението. Направете си и вие къща. Сега задавате въпроса „как“. Затова сте дошли именно – да разрешите думата „как“. – „Само за една дума?“ – Всяко противоречие, което се създава в душата – защо и как човек умира, защо се е родил – то е въпрос да го разрешите; защо страда – да го разрешите; защо се ражда – да го разрешите! Онези, които създават света, няма какво да ни дават отчет за своите постъпки. Няма професор, който дава отчет на студенти, защо държал лекцията по този начин, а не по друг начин. Не са студентите, които трябва да диктуват на професора си как да преподава. Професорът преподава по начин, който той намери за добре. Тия студенти ще свършат и един ден и те ще преподават.

Следователно всеки един човек за да критикува, трябва да разбира предмета много добре, за да изкаже мнението си. Онези, които не разбират много добре, си дават мнението, те минават за първокласни невежи. За пример всеки може да ви говори за онзи свят, може да ви говори за ангелите, за Бога, но попитайте го всъщност каква връзка има с Бога, каква връзка има с ангелите, да направи

нещо. Нищо не може да направи, но говори. Най-първо хората нямат понятие какво нещо е ангел. Имат понятие, че е крилато същество, но какво нещо са крилето! Те са нещо символическо. Ангелът е същество, което е минало в друга еволюция. По пътя на хората има такава една грамадна опитност, такова грамадно знание. Милиони години седят, преживяват не един спящ живот, но един съзнателен живот. Когато сегашните хора спят, и най-великите мисли на хората са детински играчки. Те мислят за три яденета, мислят за един кат дрехи, мислят за един чифт обувци, мислят за шапки, мислят за връзки, мислят за една жена, за няколко деца, мислят за една къща с няколко прозорци, за дюкян, за овце, за говеда, за крави, за ниви, всичко туй е натрупано в неговия ум. Ако той мисли за Бога, той мисли по отношение доколкото този Бог може да има отношение към неговото благосъстояние. Като започнат да мрат кравите, казва: „Кравите отидоха.“ Разболее се жена му, казва: „Господи, жена ми се разболя, къщата се развали.“ – „Господи, шапка нямам.“ – „Господи, обувци нямам.“ Значи търси Бога само по отношение на външните пособия. Туй е верувано. Не е лошо това. Но това още не подразбира онзи, великия живот, идеала, към който той се стреми. То е външната страна, то е материята. То е само формата на нещата. Той не е дошъл до онази сила, която твори, и до онова, което поддържа, и разумното, което живее в тази къща. Той казва: „По някой път знам нещо, по някой път заспивам.“ В заспиването има забравяне. Човек забравя онова, което е научил. Забравянето произтича от простия факт, че има наслояване на една гъста материя, на кал, която се наслоява върху писаното в съзнанието, и човек не може да прочете, забравя. Аз съм чел някои книги по мнемоника¹², но не съм намерил нищо, правила дават как да помнят. Ти ще очистиш съзнанието си от всички

¹² Мнемоника, мнемотехника – наука за паметта, запаметяването

противоречия. Паметта може да възстановиш за един час, може да я възстановиш за един ден, за една седмица, за десет седмици, а може и за хиляда години. Човек в себе си може да разшири своята памет. Някой път човек казва: „Уясни се някой предмет.“ Онази, гъстата материя, онази кал, която ние натрупваме с недоволството. Хора, които много се тревожат, тяхната памет отслабва. Тия, които много се грижат, паметта им отслабва. Ония хора, които прекратяват с тревогите, паметта започва да се засилва. Най-после ние искаме да служим на един Бог, Който никога не се тревожи. Бог не знае какво нещо е тревога. Той я вижда в хората и се чуди на Своите деца. Единственото нещо, което са създали хората на земята, е тревогата. Казват: „Знаеш, че ние сме създали нещо.“ То е тревогата. Туй е творчество. Господ като види, че се тревожат, че плачат, Той се усмихне, казва: „Създадох Моите деца нещо велико.“ Че какво може да създаде детето? Забравите си шапката някъде, тревожите се. Забравите си обувката, тревожите се. Или някой ваш приятел обещал да дойде на гости, не иде на определеното време, тревожите се. Или не сте изорали добре нивата си, не дала добър плод – тревожите се. Или не сте яли добра храна, тревожите се; стомахът ви заболи, бързо сте яли, тревожите се.

Казвам: Най-първо трябва да се освободите от външната страна, от онова, което наричаме илюзия в живота, формата не е същността в живота, формата трябва да се измени. Никой не може да задържи една форма за дълго време. Самата форма ще се разруши, защото претърпява вътрешна еволюция. Следователно хората сега умират по единствената причина, да сменят формата. Трябва да умреш. Умирането е събличане от старите дрехи, които са нехигиенични за живота. Следователно някой път от невидимия свят дойдат насила и казват: „Хвърли дрехата!“ Туй наричаме умиране. След като го

съблекли, хората ще тръгнат по туй, което е съблечено, ще го оплакват и ще направят цяла оратория. Къде е отишъл умрелият? – При Баща си отишъл. „Той – казвате – беше наш много добър брат.“ Че Господ хубавото иска при Себе Си, не му трябва дрипавото. Казва: „Това дете съблечете го, да се не мъчи на земята.“ Той пъшка, пъшка. Като види най-после, че иначе нищо не може да направи, казва: „Съблечете му дрехата.“ След като се върне, какво прави? Прати му Господ в другия свят най-добрите учители, да го учат какво трябва да прави на земята. Учат го, учат, като дойде на земята, пак забрави. Пак го пратят горе, учат, учат го, пратят го пак, забрави. Туй забравяне край няма. Той като дойде тук, нагласи си свой ред, програма, мисли, че си е уредил живота. След туй мяза на онзи индуски бог – няма да му кажа името – един от свещените богове, като гледал живота на земята, поревнало му се да дойде. Като гледат от невидимия свят живота на хората, се вижда много красив. И на тях им трепва сърцето да го видят отблизо. Мислят, че е много красив. Някой ангел иска да вземе формата на някой човек, да поживее. Той ни най-малко не вижда противоречията, греха. Той не знае какво е грях, той не знае какво е караница, той не знае какво е омраза. За него всичките противоречия, които съществуват на земята, той ги вижда само в хубавата форма. Туй се нарича вливане, инфлукс. Той няма туй разбиране в съзнанието. Този бог като гледал хората, поревнало му се да дойде на земята. Като дошъл на земята, взема всичките форми на животните. За пример в ума на един бог свинята не е свиня. Той вижда свинята, но я вижда много хубава, красива. Като избира форма между хората, този от боговете намира свинята със скромната дреха. Някой човек, като избира дрехи, избира най-скромнички. Казва: „В тази къщурка ще вляза да живея.“ Дошъл, влязъл в къщата, запознал се. Не зная как да го кръстя. Българите казват прасе, турците казват

домус. Англичаните казват ... Французите казват пархасо. Така се е казвала свинята. Намира той пархасо. Като влязъл, научил всичките обичаи на пархасо. Задомил се, народили му се пархасо деца. Много добре живял, децата го слушали. Пархасо, пархасовица, всички го слушали и ходили в гората. Минават 10 години, 20-30-40-100 години, не иска да се върне. Казват му: „Хайде.“ – „Не – казва – имам много работа, мене ми е приятно тук на земята.“ Започват тогава да се чудят какво да правят. Започнали да мислят, да намерят начин да го освободят от туй вътрешно заблуждение. Взимат едното му дете пархасо, вземат второто пархасо, третото, четвъртото, най-послед вземат и пархасовица. Взели му жената и той поплакал си, но не мисли да напуца земята, мисли да намери някоя друга.

Идат един ден, поразяват го. Той излязъл от онази форма, усмихнал се малко и казва: „Спал съм някъде дълбок сън.“ Ще остане в душата ни нещо. Туй е само за изяснение, то е едно състояние, в което ние преминаваме. Нещастията, които ни сполетяват в живота, са едно предупреждение, че ние не вървим по правия път. Предназначението, което имаме, не се постига. Следователно туй е предупреждение. Имаш и второ. Умира едно твоё чувство, страдаш. Умира една твой мисъл, страдаш, умира втора, трета, четвърта, докато най-послед не се свестиш, този поразяват, онзи поразяват, докато най-послед ти заминеш. Разбира се, тази е една опитност, която може да проверите. Между физическия свят и духовния има един правилен път, по който може да се влезе, има една правилна връзка. Но човек трябва да бъде абсолютно чист, за да може да влезе в света на ангелите, дето мислите са толкова чисти. Една човешка мисъл за вас е невидима. За Божествения свят даже най-възвишените наши мисли са направени от много гъста материя. Аз бих ви казал, че в човешката мисъл, ако имаха орала, щяха да орат, да сеят и жънат, щяха круши и

ябълки да стават. Казвате: „Какво е станало, като съм помислил.“ Една лоша мисъл, то е корав камък в Божествения свят. Следователно, като намерят този камък, ще го изхвърлят навън. Ти може да проектираш една лоша мисъл, но тя по своята тежест ще се върне и ще ти причини вреда. Окултистите говорят за връщането на мислите. Мислите имат свои грамадни тежести. Сегашните хора не могат да разберат и казват: „Какво бива от една мисъл, от едно желание?“ Едно желание може да ти причини смърт. Ако ти не разбираш законите, може да ти причини смърт. Ако разбираш законите, една мисъл може да произведе едно благословение. Едно желание, една постъпка, ако разбираш законите, също може да ти причини благословение. Затуй човешкият живот зависи напълно от мислите, от чувствата, от постъпките.

Мисълта, тя спада в областта на Духа. Желанията спадат в областта на живота. Постъпките се оформяват, те спадат в областта на материята. Следователно в дадения случай вие трябва да владате¹³ вашата мисъл. Ще се учите да владате мислите. Не да стане човек силен да разрушава. Защото онзи, който разрушава, той не е силен човек. Който разрушава себе си, той може да разруши и другите; който съгражда другите, може да съгради себе си. Следователно по този закон мисли само за това, което съгражда. Т.е. бъди едно с Бога, Който твори, създава света и постоянно твори. Ако нас по някой път ни се струва, че светът се разрушава, то е само една смяна на нещата. Една сцена се сменя, за да дойде друга сцена. Понеже неприятностите в живота, които стават, то е сценировка. Ти страдаш. Ако разбираш, трябва да се радваш за страданието. Ти се радваш, но трябва да знаеш, че твоята радост е подготовка за страдание и страданието е подготовка за радост. Който разбира, след всяка радост ще дойде

¹³ Владате – владееете.

страдание. След всяка тъжна сцена ще дойде радостна и след всяка радостна сцена ще дойде тъжна сцена. Бог, разумните същества в света изпращат разни състояния. Те използват човешките мисли, използват човешките чувства, използват човешките постъпки. Целият ангелски свят е създаден от нашите мисли, желания и постъпки. Когато ангелите искат да направят някоя по-проста форма, взимат прости мисли, прости чувства и постъпки. От лошите мисли, като ги пречистят, си правят някои форми; от най-хубавите мисли, от най-хубавите желания и от най-хубавите постъпки си правят изящни. Следователно за един ангел е безразлично каква е твоята мисъл, тя е материал, с който той изгражда. Казва: „Много хубав е този материал“, и го туря в работа. Когато човек мисли, влиза в строежа на природата. Когато твоята мисъл влиза в строежа на природата, съграждат едно хубаво здание, тебе ти плащат за този материал, ти се възнаграждаваш. Пък ако материалът е много прост, много малка цена има. Природата има една точна сметка. Не всякога се плаща за работата.

Аз сега да ви обясня защо трябва да мислите. За да живееш, ти трябва да мислиш. Защо трябва да чувствуваш? Трябва да чувствуваме, за да живеем. Защо трябва да постъпваме? Ти за да живееш, трябва да постъпваш. Без тия неща тебе те чака нещастие. Сега туй не трябва да бъде в противоречие със сегашните ваши разбирания. Човек не трябва да влезе в противоречие със своите детински разбирания. Всяко разбиране на времето си е добро. Детинските твои разбирания за детството са били добри. Когато станеш възрастен и се занимаваш с твоите детински разбирания, туй е вече едно противоречие по самата обстановка на нещата. Никога не казвай: „Аз като дете бях много глупав.“ На децата някой път постъпките са много по-умни, отколкото на възрастните. Казвате:

„Едно време бях дете.“ Детето не знае да лъже. Ти сега лъжеш. В детето няма лицемерие. Ти сега си се научил да лицемериш. Детето всичко се примирява, то забравя, а ти не може да забравиш. Кое състояние е по-хубаво? Казвате: „Това дете е глупаво.“ Ако децата бяха глупави, никога не биха ги дали като пример. „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“

Сега аз не искам да ви морализирам, да ви натрапвам нещо, което не е естествено. Аз искам да ви говоря за неща, които са в самата жива природа. Аз съм като един добър гостилничар, не искам да ви сготвя буламач, че като го изядете, да повръщате, но като излезете от моята гостилница, да кажете: „Отлично ядене, усещам се разположен, чувствавам се добре. Друг път пак ще ида. Много хубаво готви този гостилничар.“ Тъй трябва да бъде. Аз съм като един банкер, на когото, като вземете чека, да кажете: „И втори път ще отида.“ Аз съм като един дрехар, от когото, като вземете дреха, ще кажете: „И втори път ще отида.“ Тебе ти е приятно, значи всичко онова, което предлага, е първокачествено.

Сега ние, съвременните хора, искаме Господ да ни обича, да има уважение и почитание към нас; като се обърнем към Него, да ни послуша. Отде накъде? Ако ти не обичаш Бога, отде се пръкна тази мисъл, тебе Господ да те слуша, ти да бъдеш господар, Той да бъде слуга. Ние искаме Господ да ни бъде слуга. По някой път Господ прави опити. Защото Христос се опита да служи на хората. Той казва: „Син Човечески не дойде да Му послужат, но да послужи, да види какво Бог иска.“ Христос, като дойде. Той изучаваше икономика, да види от какво се нуждаят хората. Като отиде в небето, Той даде един рапорт от какво се нуждаят хората, че се нуждаят от много слуги, и ги предупреди; като разбра, най-после каза: „Не искайте да ви слугуват, но вие слугувайте.“ Той разбра, че целият свят страда по единствената

причина, че всички искат да им служат. От туй произтичат страданията. Господарят иска да му служат. Тази лакомия за богатство, за пари – не само искаме да бъдем щастливи. Това е закон, който внася дисхармония, Нека хората се откажат от това да им служат другите. Нека всеки сам си слугува, не да поробва другите, но сам да служи на другите. Като служи на себе си и на другите да служи, ако хората решат да служат едни на други – ето една максима, ако в сърцата на всички хора се зародеше желание те да обичат, не тях да обичат. Законът да ме обичат е закон на насилие. Щом искам другите хора да ме обичат, то е насилие. Щом аз обичам без закон и не търся другите да ме обичат, но аз обичам, то е Божественото.

Сега вие казвате: „Нас не ни обичат.“ Вие говорите за насилие. Дали хората ме обичат или не, въпрос не трябва да правя. Но нима аз като минавам покрай някой вол, искам да ме обича, Аз може да накарам един вол да ме обича в една седмица. След като го храня, ходя да му слугувам, той ще ме познава. Пък може да накарам и една мечка, и един вълк, и едно лошо животно да ме обича. То е закон. За тях аз може да се подигна, но тия животни никога няма да се подигнат. Животните сега ги учат насила да служат на другите. Животното има много голямо мнение за себе си. То е един стар аристократ, голям аристократ. Сега го впрягат и казват: „Ти трябва да слугуваш на другите.“

Та по някой път и ангелите постъпват по същия начин. И те хванат някой човек, впрегнат го и целия ден оре на тяхната нива. Туй, което вие наричате нещастие в света, то е оране. Целия ден като орете, казвате: „Измъчи се душата ми.“ Когато вие се радвате, ангелите са ви разпрегнали, дават ви угощение и вие се разговаряте с ангелите. Това е радостта. Като страдате, орете на ангелските ниви. Тогава как ще си обясните? Едно млекопитаещо казва: „На този човек никакво зло не

съм направил, защо ме измъчва да му изора нивата?“ Даже хората, които са толкоз неприветливи, когато един вол е много внимателен, господарят има високо мнение, казва: „Много добри са моите помощници.“ Който е добър, той ги гледа много добре.

Сега вие ще кажете: „Нас не ни интересува положението на животните.“ Но вие сте в положението на животните. По-високи същества като ви хванат, никакъв морал няма. Както вие постъпвате с животните, така и те постъпват с вас. Идеята да се бият хората, не е идея на хората. Идеята за войната не е идея на хората, но на ангелите, които се разделиха на два лагера. Едните поддържат, че всичко трябва да се избива по пътя. Хората за тях са като добичета. Ти един кон водиш на бойното поле. Волът отива на бойното поле. Овцете отиват да стават жертва за ядене, пиене на хората. Когато хората воюват, те отиват жертва. Сто – двеста хиляди агнета да поддържат живота, докато се свърши войната. Някой път се свършва, някой път на бяг ударят. Туй, което хората наричат победа, духовете воюват. Сега хората не са господари, войните не са тема, която хората ще разрешат. То е въпрос на Божествения свят.

Ако бялата ложа победи, ако ангелите победят, войните ще изчезнат, ако не, колкото и конференции да се правят, нищо няма да стане. Когато ангелите на светлината победят, войните ще изчезнат. Онези, които поддържат, че не трябва да има войни, са на страната на ангелите на светлината. Те воюват, поразяват свой противник, без да го убиват. Ангелите на тъмнината всякога поразяват.

Та казвам: Смъртта на земята не се появява от светлите духове, но от тъмните. Има ли някой поразен от някой светъл ангел? Дошъл си в стълкновение от тях, той извади ножа си, блъсне те в главата, в сърцето, в дробовете, в корема. Казвате: „Умрял.“ Лекарите ще констатира - станало разрыв. Ако воювате с тези ангели на

тъмнината, те носят големи ножове. Ти вървиш и дойдеш в стълкновение с него. Той казва: „Махни се.“ Ти не искаш да се махнеш. Имате примера на Варлаам, който отиде да порази. Ангел дойде насреща му, ослицата му видя ангела, тя стана ясновидка, казва: „Няма да те помага, ако не ме послушаш, ако не изпълниш, каквото ти кажа, тогава ще те оставя жив. Ако не искаш, ще те оставя като един лъжлив пророк.“

Казвам: Понеже всички вие се интересувате, аз не искам да ви представя живота. Имайте едно нещо предвид. Няма по-красиво нещо от живота, няма по-красиво нещо от Духа и няма по-красиво нещо от материята. Материята не е такава, каквато ние мислим. Няма по-красиво нещо от Духа, няма по-красиво нещо от живота, няма по-красиво нещо от материята. Те са три неща, на които човек свещено трябва да гледа. Не външните свойства. Има една форма в света, която не престава. Искам да ви представя живота. Съществува една философия, казват: „Да се откажем от живота.“ Това е най-кривият превод на източната философия. Не да се откажем от живота, но да разберем живота в неговия вътрешен смисъл. Онези от Изтока казват: „Да се откажем от живота, или да се отречем от живота.“ После казват: „Да се откажем от материалния свят.“ – Да разберем материалния живот. Апостол Павел, след като вижда как хората в този свят намират противоречия, казва: „Ако трябва да скъсате всичките връзки, трябва да излезете из света навънка, няма да бъдете полезни.“

Сега аз не ви уча да се отказвате, но да разбирате смисъла на живота.

Искаш някой да те обича, трябва да разбираш неговия живот. Искаш някой да мисли добре за тебе, трябва да разбираш неговия ум. Ти искаш да бъдеш здрав, трябва да разбираш условията, на които почива здравето. Защото здравето е резултат на хармонична мисъл.

Не може да има здраве там, дето няма хармонична мисъл. Ако някой от вас има хармонични мисли, чувства и постъпки, то е заради самия него. Но ако неговите мисли не са хармонични, той ще страда, може и окръжаващите около него да страдат.

Казвам; Някои от вас имате стари разбирания, вие искате Господ да слезе на земята и да уреди всичкият ваш живот. Света отдавна Господ го е уредил. Вие постоянно го забърквате. Сега на вас предстои това, което сте разбъркали, да го оправите и трябва да го оправите. Нима като станеш един грешник, друг трябва да дойде да се разкайва? Ти ще мислиш, ти ще се разкайваш, ти ще плачеш, аз няма да плача заради тебе. Аз не искам някой да плаче заради мене, но аз искам да се разкайвам за себе си. Казвате: „Как ще се оправи животът?“ Животът в един ден може да се оправи. Сега вие, които сте млади, имате неразбиране. Младите се занимават повече с постъпки, на средна възраст се занимават с желания. Един момък като стане на 21 година, той подир момите тича, желания има в него. На малкото дете дайте плодове, дайте му ябълки, круши, орехи. Децата обичат формите. Старите хора обичат да четат книги. Вдълбочи се старият – цял философ. Нито философът разрешава въпроса, нито на средна възраст, нито малкото дете разрешава въпроса. Значи трябва да ги събереш заедно детето, възрастния и стария. Старец значи да мислиш добре, възрастен – да имаш свежи чувства и дете – да разбираш материята, материалния свят. Казвам: „Ако не станете като малките деца...“

Казва Писанието: „Словото стана плът и всели се между нас.“ Значи трябва да имаме един образец. Бог се вселява и ни показва по кой начин да мислим, по кой начин да чувствуваме и по кой начин да постъпваме. Аз съм срещал хора философи, учени, поети. Разглеждал съм как разбират живота и няма нещо, което да не съм видял, и съм

дошъл до едно заключение: музикантите не знаят да свирят. Той свири, но мисъл няма в музиката; той свири, но чувство няма в музиката; той свири, но образ няма в музиката.

Три неща трябва на един музикант: чист тон, изразителен тон, правилност във всички форми. Тогава ще има съзнание. Поетът пише, но и нему липсва нещо. Някои търсят идеята от римата, като намери римата, търси идеята. От римата ще търси идеята. Такива поети не са поети. Той гледа на римата, но без рима може. После трябва да има еднакви слогове. Това е много изкалъпено. Вие в това отношение проучете химията, ще видите, че някои атоми се съединяват с втори, трети, четвърти, с пети от друг елемент, но си има правила. Човек трябва да разбира отношенията на нещата. Най-първо трябва да имаш идея, после римата ще дойде. Ти може да туриш слогове колкото искаш. Не претрупвай идеята си. Идеята трябва да бъде облечена с най-хубавата форма, която може да туриш. Не натрупвай форма, но красива форма. Дрехата да няма никаква тежест. Самата идея, която обличаш във форма, да е доволна от формата. Туй значи поет. Аз наричам поет този, който може да облече Божествените идеи в най-хубава форма. Той е поет. Аз наричам математик този, който може да облече Божествените мисли в най-хубави дрехи. Наричам музикант, който може да накара хората, да ги разчувствува, да внесе най-хубавите чувства, философ е онзи, който може да научи хората как да работят правилно, разумно. Правилна философия е тази, която може да научи хората да работят правилно в света.

Следователно, аз разглеждам, в света има три науки: наука на човешката мисъл, наука на човешките чувства и наука на човешките постъпки. И вие не може да разберете вселената, цялата природа, ако не може да разберете вашите мисли, ако не разберете вашите чувства и ако не разберете вашите постъпки. Природата може да е затворена

книга за вас, както сега е затворена книга. За пример във вас се заражда идея, която не е ваша. Да кажем, вие искате да се ожените. Това не е ваша идея. Може да е желание. Когато вие посеете една нива, нейно ли е желание това? С ечемик може да я посадите, с ръж, царевица, тикви, но нивата може ли да е доволна еднакво от растението, което садите? Не, някои ниви се наторяват от това, което сеете, някои се изтощават. Някои ниви са недоволни от това, което сеете. Някой път вие се ожените за нивата. Като се посее, народят се деца. Значи човек може да се ожени за една нива, може да се ожени за една къща. Като изгори къщата, може да плаче заради нея, тъй както, като умре една жена. Вас ви се виждат странни тия неща. Всякога туй, при което ти може да се привържеш и не може да се развържеш, то се намира в една обстановка неестествена. Писанието казва: „Не се свързвайте с връзки, от които не можете да се развържете.“

Сега другото положение, вие някой път съжелявате, че някой заминал за другия свят. Хората се питат защо някой заминал за другия свят. Отде накъде вие искате един човек, изпратен от невидимия свят на земята на училище да се учи – вие на земята сте ученици – извикат го от класа да се върне дома си, вие защо ще плачете. Зарадвайте се, че отива при Баща си. „Ама много добър беше, много добър баща.“ Това е привидно чиновничество на земята. Един ден и вас ще повикат, вие ще се върнете при Баща си, когато свършите работата си, не преждевременно, преди да сте свършили работата си. При това вие всички трябва да развиете едно чувство. Аз някой път говоря за оня свят. Аз съм срещал ясновидци, разговарял съм се с тях за оня свят, но не го описват такъв, какъвто е всъщност. Чел съм много философски книги и туй, което описват философите, е много малко. То е частично това, което описват. То е много малко. После тия ясновидци не са проникнали в ония дълбоки изводи за

духовния свят. Понеже той е разделен според степента на напредналите души. Ти може да влезеш в оня свят и да не виждаш нищо, ти ще гледаш онзи свят като пустиня. Зависи от състоянието на човека. Но онзи, на който умът е приготвен, той разбира. Апостол Павел казва: „Око не е видяло и ухо не е чуло онова, което Бог е приготвил за ония, които Го любят.“ Следователно той е свят на любовта. Ако имате закона на любовта, ако тя царува, щом влезете в оня свят, ще видите колко той е красив. Сега оня свят нас не ни интересува, защо? Една гъсеница не я интересуват цветята, понеже няма хобот, но пеперудата се интересува от цветята. Ако гъсеница влезе преждевременно в този свят на цветята, страшно ще бъде. Затуй сега човек не трябва да умира. Ти като гъсеница ще живееш години. Колко години се изискват, за да станеш пеперуда? То е една метаморфоза. Ти ще преминеш от един свят в друг, за да си починеш. Сегашният живот е минаване от смърт. Ти минаваш през всички скърби, тревоги, за да починеш. Ти ще влезеш в един свят, дето всичко е наредено, всичко ще имаш. Тогава не си ли струва да идем в оня свят? Всичко ще имаш, каквото поискаш. Казвате, че в оня свят не ядат, както ние ядем. Пеперудата не яде като гъсеницата, но и тя яде. Ония хора там си имат език, граматика. Апостол Павел казва, че този език на ангелите, той е толкоз красив, че се слуша като кимвали. Те имат отличен нежен език, една дума като каже ангелът, ще ти трепне сърцето. Един ангел ако ти каже, че те обича, ще ти трепне сърцето. На земята и десет пъти да ти кажат, сърцето ти няма да трепне. Там и фамилии има, но в оня свят ревност няма. В онзи свят може да обичаш когото искаш, никой няма право да те пита. В онзи свят блуд няма. В онзи свят разврат няма, в онзи свят лъжа няма, в онзи свят кражба няма, в оня свят убийство няма. Всичко друго има. Целувки колкото искаш, прегръдки колкото искаш, ядене колкото искаш, спане

колкото искаш, богатство колкото искаш. Но крадене няма. После и господари няма. Всеки си служи. Който иска да стане господар, пращат го тук на земята. Тогава от вас, който е кандидат за отличен слуга, той е кандидат за небето; който мисли господар да стане, той тук ще живее. Ако искате дълго време да живеете на земята, бъдете господари.

Аз искам да разберете вътрешния смисъл, смисъла на живота. Трябва да бъдем щастливи, силни по мисъл, устойчиви по чувство и неизменни по постъпки. Защото животът не е една мисъл. Ние сме дошли да приложим Божественото, не да създадем един нов ред. Ние не създаваме един нов ред на нещата. Ние искаме да приложим една Божествена програма, която не е приложена. Една програма има от хиляди години – да приложим Божественото в живота. Туй, Божественото включва всичките хора; не само хората, но и цялото растително царство; не само растенията, но и цялото животинско царство включва в себе си. Следователно, като приложим туй верую, светът ще се оправи. Писанието казва: „За да се оправи светът, трябва да обичаме Този, Който създал света. Бог, Който е сила, трябва да Го обичаме,“ за да може да разберем онзи свят, който подкрепя вътре. Духът е вътре, Който подкрепя. Ние Него трябва да обичаме. И за да могат нашите работи отвън да се уредят, да станете богати, тогава трябва да разберем една категория същества по-нисши, които се занимават с материалния свят, трябва да обичаме и тях. Трябва да обичаме съществата, които регулират материалния свят, които регулират живота. И най-после трябва да обичаме Бога, за да може в нас да се всели Божествената сила, която регулира нашите мисли. То е практическо разбиране. Може да четете много философски книги. Аз бих желал да прочетете цялата история от паметивека. Колко хубави книги има написани. Може да четете, но всяка една книга...,

след като прочетете цялото Евангелие, цялата Библия, две идеи има. Старият завет е завет на земята: според този закон, ако ти не изпълняваш волята Божия, веднага ще те осъдят на смърт. Евангелието е закон на свободата. Казва: „По свобода ще изпълниш Божия закон, но ако не изпълниш, и тогава ще те сполети същото.“ Ако ти живееш по любов, сам себе си ще съдиш. Ако живееш по закон, други ще те съдят. Ако не живееш по закон, ти сам ще се съдиш. Ако живееш по Бога, ще оставиш Бог да уреди твоите работи. Ти ще добиеш най-високото състояние: ти ще мислиш, ще чувствуваш, ще постъпваш, ще оставиш Бог да уреди твоите работи. Ако не мислиш правилно, ако не чувствуваш правилно, ако не постъпваш правилно, ти не може да очакваш Бог да дойде и да уреди твоите работи. Други ще ги уреждат.

Казвам, онова, което вие трябва да приложите на земята: най-първо вие не се отказвайте от живота. Младият трябва да бъде млад. Възрастният трябва да бъде възрастен. Старият трябва да бъде стар. Обичаш една жена, ще я обичаш на свят. Една-две-три-десет-сто-хиляда, най-после ще обичаш всички жени по света. То е Божествена философия. Когато аз говоря, че трябва да обичаме всички жени по света, аз разбирам Божественото. Как няма да обичаш онова, което Господ е създал. Нали Бог създаде жената? Тъй щото трябва да обичаме мъжа, понеже и той е направен от Бога. Следователно всичко онова, което Бог е създал, ти ще обичаш. На мене не искам да ми дават правила как трябва да обичам. То е моя работа как трябва да обичам. Никой не трябва да се меси в любовта на другите. Дойде ли до любовта, прояви се, остави той да си носи последствията. Друг ще го съди. Може от твое гледище да постъпва криво, остави го. Защото за любовта само едно Същество може да се произнася. То е само Бог. Следователно не се произнасяйте върху работите на Бога. Моят съвет

наз вас е: Никога не се месете в работите на Бога; кой кого обича и как го обича, не се месете.

Майката или бащата обичат повече, то е тяхна работа. Но ние се занимаваме с работи, които не принадлежат на нас! Оставили сме нашите работи. Че трябва да имаме здраво красиво тяло, сме оставили, че трябва да имаме силен ум, това сме оставили настрана. Че трябва да имаме сърце младо, това сме оставили настрана. После трябва да имаме постъпки трайни и това сме оставили настрана. Занимавате се с други работи, каква е последната парижка мода. Казвам; Хубаво мислят тези хора, като се стремят към много хубаво обличане. То е крачка напред. Защото на всяко едно усилие за подобрене на една красива форма трябва да отговаря красиво желание и трябва да отговаря красива постъпка. Ако не отговарят две неща, тази красива форма не е на мястото си. Вие знаете, че едно време парижката мода беше вредителна. Имаше мода, когато си стягаха кръста, жените се стягаха в кръста. Казвам на жените: Малко ще ядете, не да си стягате стомаха. Казва се: „Ще дойдат дни, когато хората ще гладуват и не трябва съвсем тънък да е, защото тогава ще се развали стомашната система.“ Има отношения между кръста. Кръстът е граница между физическия и духовния свят. Вратът, тази част, дето е адамовата ябълка, е границата между духовния и Божествения свят. Защото главата държи чисто Божествения свят, до пъпа е духовният свят и от пъпа надолу е физическият свят. Следователно физическият свят ви води, разхожда, трябва да се грижиш за него. Ще трябва да отдадеш всичката почит на краката, ще ги измиеш. Ще кажеш: „Много ви благодаря, че ми служите.“ Ти легнеш и казваш: „Тия крака защо ми са?“ После ръцете, това са духовният свят. Ако не знаеш как да манипулираш, ти не може да бъдеш приятел на ангелите. Най-после, ако не можеш да мислиш, ти

не може да бъдеш приятел на Бога. Приятел на Бога ще бъдеш, ще мислиш. Приятел на ангелите ще бъдеш, ще чувствуваш правилно. За да можеш да бъдеш приятел с тези, които управляват земята, трябва да оправиш постъпките си. Сега някой може да ви каже друга философия. Аз съм чел философия и мога да ви изнеса теории, занимавал съм се. Аз намирам, че всяка теория има нещо вярно, но има теории за децата, има теории за възрастните, има теории за старите. Аз говоря за трите теории, дето смърт царува. [111.к] има теория за безсмъртните и теория за вечното, Божественото начало. Вие се занимавате само с неща, които са преходни. За този свят всички трябва да имате [шапие]. За пример някой замине за другия свят, вие посърнете, вече вашият мъж е отишъл. Христос казва на учениците Си: „Аз отивам да ви приготвя място, като ви приготвя място, ще дойда да ви взема и да бъдете с Мене.“ Мъжът ти заминал, той отива да ти приготви място. Като ти приготви място, ще дойде да те вземе. Баща ти, дядо ти, баба ти ти приготвят място.

Сега туй, което ви говоря, е много смътно за вашите умове, вие се чудите дали е тъй или не. Има едно нещо, което е вярно, да оставим другото настрана. Онези, които са в другия свят, мислят за нас повече, отколкото ние мислим за тях. То е една абсолютна истина. Те мислят и обичат, и се стремят да поправят повече, отколкото хората на земята. Те страдат, като ги забравите. Христос казва: „Когато се обръща един грешник, измени своите мисли, чувства и постъпки, става голяма радост между ангелите на небето.“ Голяма радост е това. Ако един ваш близък замине, баща ви, син ви, брат ви замине за другия свят, защо ще плачете. Радвайте се, той всеки ден ви праща писма. Вие отворите едно писмо и казвате: „Какво ли прави той там?“ Мисли за вас, изпраща ви писма, казва: „Много добре съм тук, не скърбете. Градим къща за вас, като съградим, и вие ще дойдете

тука.“ Казвате: „Горкият човек, млад беше, преждевременно си отиде.“ То са човешки понятия. „Преждевременно в света“ е свят неразбран. Псалмопевецът казва: „Да ме не вземеш в половината на дните ми.“ Или аз тълкувам: „Господи, да ме не вземеш в дните на моето неразбиране на нещата. Нека разбере, че тогава.“ Българинът, който е практичен, е дошъл да се моли да пострада, три-четири месеца да боледува, че да не отиде така неподготвен. Като страдате в света, то е пробуждане на вашето съзнание, да влезете в един свят, дето ще има отглас на вашето желание. Вие искате тук да ви обича някой. Не може да намерите. Вие казвате: „Очите отворени ще ми останат, че няма кой да ме обича.“ Аз се радвам, че влизате с отворени очи в другия свят, да намериш тези, които те обичат. Не мислете, че само като умре човек, отива в другия свят. Всеки човек, в когото съзнанието се пробуди, започва да мисли за Бога, за другия свят, започва да мисли общо за природата, той е вече в оня свят. Тази идея не е идея на земята. Всеки човек, който не мисли само за своя дом, но и за другите домове, всеки човек, който мисли не само за своите работи, но и за другите, всеки, който не мисли само за своя си народ, но и за другите народи... Едно слънце има, което осветява всички. Има един въздух, който влиза в дробовете на всички. Една вода има за всички. Има неща, които са еднакви за всички. После има една земя, върху която всички ние тъпчем. Следователно, ако ти не обичаш Бога тъй, както трябва, и земята не може да те търпи. На тази земя имаме извратени понятия. Трябва да се запита младото поколение. Ние сме на земята като мърморци¹⁴ в кожата на земята.

В земята живее една велика душа, душа толкоз мощна и благородна, че търпи всичките грехове и престъпления. Постоянно чисти и казва: „Ще бъде, ще бъде“, притичва се на страдащите, дава

¹⁴ Мърморец, маморец - *Gammarus fluviatilis*.

храна на бедните. Това е Божествената майка, която живее на земята, посреща и изпраща своите деца. Някое дете е хилаво, прати го при Баща му. Казва: „Синко, ще вървиш там.“ Извади душата и казва: „На мене ще оставиш дрехата.“ Казва: „Ще ги изпера и ще ти уشيا нови дрехи. Втория път, като дойдеш, нови дрехи ще имаш, ще ти дам чисти.“ Майката изпера дрехите. Благородна е тази майка. Последната дреха опере. В она свят като идете, ще проверите и ще кажете като онази царска дъщеря, която, като срещна Соломона, каза: „Половината от това, което съм чула, не е това, не съм чула, сега съм довольна.“ Христос казва: „Тук между вас седи един, който е от Соломона по-велик.“ Соломон беше от еврейските царе, но имаше нещо, което му не достигаше. Но Соломон много пъти се преражда, той не е цар само на евреите.

Та сега онова, което трябва да остане у вас: Имайте една определена идея за Бога. Знайте, че вашият живот зависи от нея. Мисълта ви да бъде крепка. Не какво мислят хората за Бога, то е тяхна работа. Това да не ви интересува. Не се лъжете. Вие какво мислите за Бога. Колко вярващи има, оставете този въпрос настрана, това е посторонен въпрос. Вярата и безверието, аз считам от моето гледище, вярващите и безверниците – не правя разлика. Не само това, което аз проповядвам. Един, който вярва само във формата на нещата, той е материалист. Един, който вярва в чувствата, той е духовен, един, който вярва в мисълта, той е Божествен. Ти трябва да мислиш, ти трябва да чувствуваш, ти трябва да постъпваш. Всяко нещо трябва да има форма, трябва да има чувства и трябва да има мисъл. Казвате: „Той е материалист, занимава се с формата на нещата.“ Един ден този човек ще се измени, ще приеме съдържание, ще стане духовен. Един ден ще приеме мисъл, ще стане Божествен. Така се обръщат хората. Някои християни след като седят до някой извор, молят се, молят се и

шишето им се напълни – повярва. Някой път се изсипе съдържанието и той стане малOVERен. Всеки човек, на когото съдържанието може да се напълва и изсипва, става вярващ и невярващ. Казваш: „Туй, което вярвам, право ли е? Може да съм крив.“ Вярно е, че ако ти на земята не дишаш, не може да имаш живот. Ако нямаш условия, в другия живот пак не може да влезеш. Ако не си подготвен, след като умреш, в оня свят не може да влезеш. И в този свят, и в онзи свят трябва да имаш условия. И в Божествения свят трябва да имаш условия. Ако те лишат тук от живота, ще дойдеш до смъртта. Следователно смъртта не е нищо друго освен прекъсване на тези три връзки, които съществуват между трите свята. Ако се прекъсне материалната връзка, ти ще умреш. Ако се прекъсне духовната връзка, ти ще умреш, ако се прекъсне Божествената връзка, ти ще умреш. Ще страдаш. Казваш: „Имам някакво преживяване на сърцето, пука ми се сърцето.“

Аз ви говоря за неща, които може да проверите. Не късайте естествените връзки на вашето тяло, не късайте естествените връзки на вашето сърце, не късайте естествените връзки на вашата мисъл. Тук на земята не ги късайте. На земята може да живееш 10-15-20-30 години, без да късате и да ви е приятно, че сте в едно тяло, че сте в едно сърце, че носите този ум. Вие съжалявате, че имате такова хилаво тяло. Защо искате по-хубаво тяло? Аз имам прости правила. Всеки може да си създаде едно тяло. За в бъдеще майката ще създаде. Новото учение седи в това да се дадат правила как да си създадете хубаво тяло. Сега, като живеете, може да ви кажа по кой начин може да пресъздадете тялото. Но понеже вие сте от бързите хора, вие сте от тия, които искате всичко да разберете, като някой банкер казвате: „Аз не се нуждая от другите хора“, ако река да ви дам едно знание и туй знание вие не може да приложите, туй знание ще се върне при мене.

Вие никога не може да ме оберете. Моите пари, като им поговоря, всички ще се върнат при мене. Като им дам заповед: Идете там – ще ме послушат, но като кажа: Върнете се – ще се върнат. Разбиране трябва. Сега казвате: „Искам да бъда свободен.“ Знаете ли какво нещо е свобода? Казвате: „Аз не искам да слугувам.“ Та точно туй, че още не сте намерили. Аз досега не съм намерил човек, който да ми слугува. Идвали са мнозина да ми слугуват, не знаят за какво слугуват. Много пъти вървя по пътя, на някое дете паднало орехчето във водата, занят съм, наведа се, извадя орехчето, почистя го, дам му го, казвам: Няма нищо. Или някой взел орехчето, бръкна в джоба, извадя, дам му. Туй наричам слугуване. Или някой път се спра, някоя мравя се дави, извадя я с пръст, казвам: Не влизай във водата, много силно е течението. Минавам покрай пътя, някое растение стъпчено, казвам: Не бой се, ще се оправи тази работа. Минавам покрай някоя река, поочистя я.

Та казвам: Благородството на човека се познава в малките работи. Една пеперуда, мушица някъде страда, да се появи у тебе благородно чувство. То е религия: в света да виждаме Бога, Който работи, и да защитаваме Неговото дело. Да видим едно свещено дело, да се не опетнява. Та сега хората са роби един на друг, даже тук в обществото. Тук има хора, които са свършили висше образование. Един смешен анекдот. Учени хора в София, явил се някой, който нищо не знае, и казва: „Аз нося еликсира на живота.“ Тия хора отидоха, дрямаха, дрямаха и казвам: Хиляда години да дремят, нищо няма, никакъв еликсир няма. Казва: „Той, онзи Учител там, нищо не ви е научил, аз ще ви науча.“ Може би. На вас ще дойдат да ви дадат еликсира. Ще изгубите и туй, което имате.

Помнете: Един човек, който има слабост към жените, не може да носи живот в себе си. Една жена, която има слабост към мъжете, не

може да носи живот в себе си. Един свещеник, който носи същото, не може да има живот в себе си. Или другояче казано: Един мъж, който не почита една жена, той не може да носи еликсира на живота. Една жена, която не почита един мъж, не може да носи еликсира на живота. Един проповедник, който не почита своето паство, не може да носи еликсира на живота. Един учител, който не обича учениците си, не може да носи еликсира на живота. Не само това, но един ангел, който не носи любов, не носи еликсира на живота. Тъй седи истината. Не може да лъжем Бога. Бог живее във всички хора. Трябва да бъдем подобни Нему. Ако Бог ни обича, ако Бог обича всички, радва се на Своите дела и ние трябва да се радваме в Неговите дела, да бъдем съработници. Не е въпрос какво Той ще мисли заради мене. То е друг въпрос. Ти си длъжен да мислиш, каквото искаш, но аз съм длъжен да правя, каквото аз искам. Аз съм свободен.

Искам за през цялата година за бъдеще вашите възгледи да бъдат правилни. Не се месете в работите на хората! Всеки човек да ви бъде обект за знание. Ползвайте се от неговата опитност, ползвайте се от неговото състояние, не да ви бъде една спънка.

Тук са отворени всичките прозорци, но ако се затворят всичките прозорци и аз държа беседа два часа, всички ще заспите. Защо? – Обмяна трябва да има. Ако Божественото не се влива, ако се затворите херметически, никакво догматическо влияние не трябва да съществува, защото догмата е смърт. Онова, Божественото е, което повдига човека. Божественото е, което повдига дома. Божественото е, което повдига цялото човечество. Божественото е, което повдига цялото битие, ангелите, всичко това. Само Божествената Любов е, която повдига всичко от начало до край. Божественото да тече.

Вие казвате: „Защо светът е такъв?“ Но то е вашият свят. Вие себе си виждате навсякъде. Аз имам една нова наука да познавам хората

какво мислят. Много лесна работа е. Като ида някъде, някой ме накове. Той долапи прави. Аз го знам, че той лъже. Аз веднага го познавам. Той си криви очите, като ме гледа. Аз държа очите си спокойни. Казва: „Научих се да живея. В мене има всичко, не е скрито. Аз съм толкова широк, колкото вселената.“ Казвам: Ти не може да ме теглиш. Аз съм толкова тежък, че не си в състояние да ме претеглиш. Пък някой път съм толкова лек, че никаква мярка не може да ме хване. Ако ме мериш със своята мярка, аз съм тежък, но ако не ме обичаш, аз съм толкова лек, че никаква мярка не може да ме хване. Аз имам две мерки: някого меря с тежката мярка, някого меря с най-леката. Тя е най-мъчната. Сега на този човек не му казвам нищо. Влизам в неговото положение. Вие прави сте, човек трябва да мисли.

Онзи човек, който ще ви каже истината, той ви обича като себе си. Така е законът. Пък онзи човек, който ще ви направи добро, той ви обича като Бога. Защото себето в нас това е Бог, Когото ние познаваме. Да обичаш ближния, както обичаш Бога в себе си. Другояче няма никакъв смисъл. Както обичаме Бога, Който те е създал, Който те е търпял през всичките години, насърчавал те е, хиляди пъти те е възкресявал, след като си умираш хиляди пъти, така ще обичаш и ближния си, понеже в този ближен живея и аз. Пък ще обичаш у него мене. Пък най-после казвам, трябва да обичаме цялото човечество, трябва да обичаме Бога навсякъде. То е свършено. Ти като видиш една мушица, да ти трепне сърцето, да знаеш, че и там се проявява Бог. Но това е вече съзнанието на един светия, на един гений, за да може така да схваща.

Сега да се върнем на въпроса. Вие сте наемни слуги при един лош господар. Аз мога да ви приказвам за оня свят, за Бога, но вие казвате: „Господарката ми, колко е лоша, колко е груба, колко бой съм изяла. Какво страдание ми е причинила, не ми дава да спя. Какво

трябва да правя?“ На такава слугиня казвам. Ти един ден, след като те набие господарката, ще вземеш, ще я целунеш по устата и ще кажеш: „Много ти благодаря, някой път повече да ме набиеш.“ Знаете ли какво ще стане? Тази господарка втори път няма да си позволи, тя няма да дигне ръка вече. Тя ще си каже: „Много жестока съм.“ Сега ходим да разправяме, че тя е лоша. Целуни, прегърни я, кажи: „Много добра е моята господарка. Колкото си ме била, то е благословение. Никога няма да забравя това наказание. Много сте била добра.“ Тя вече ще помни. После ще ѝ напишеш най-хубавите писма. Но това е лесно да се каже, но е мъчно да се направи. Аз съм опитвал, на много хора искам да помогна, да покажа един начин. Той все си държи своето. Защото не разбират закона. Представете си, че аз съм поставен на същото течение, че едва мога да устоя. Но човекът, на когото трябва да помогна, той може да бъде на 4-5 километра от мене, че там да се изпрати помощ. В това положение освен че нищо няма да спечелиш, но каквото си спечелил, ще изгубиш. – „Ама той иска да бъде точен.“ – Не може, изисква се гениална сила. Сега, приложението на закона. Прилагам закона, за да облекча другите. Работи на онзи пункт, в онзи център, в онази орбита, дето Бог те е поставил. Когато изучиш всичките условия на този път, в който ти се движиш, ще се подигнеш, Бог ще ти даде помощ. Но ако искаш сам в себе си да създадеш нов свят, ти този кръг не може да го създадеш. Ние сме като онази затворена муха в аристократическа къща, в която целия ден се блъска. Щом най-после мине в стаята, ти се моли да отвори прозореца, да се проветри стаята и ти тогава навън. Цялата сегашна наука аз я считам лъжлива. Има лъжливи разбирания. науката е един резултат на Божествения Дух. Всичко онова, което ние знаем досега, е предадено от невидимия свят. Според моето гледище, всички учени хора са пратени от невидимия свят и изпълняват волята

Божия. Тук има ученици, които не са разбрали това. Има едно криво разбиране, ще се поправи. Науката е Божествена светлина, религията е Божествена светлина, общественият живот е Божествена светлина. Домът, раждането деца, слуги, господари, това са все слезли от невидимия свят. Онези, които не разбират защо са господари; онези, които не разбират защо са слуги; онези, които не разбират защо са учени, те искат да предадат знанието си. Те са пратени, не им трябва пари.

Казвам; Придобийте онова знание, което ще ви подигне. Най-първо трябва да разбереш смисъла на слънцето, дето се крие животът. Защото, ако вие изучавате астрология, съвсем друг смисъл има. Ако изучавате слънцето, ще изучавате живота; качеството на знанието ще изучавате. Ако изучавате другите планети, пак ще изучавате елементите, свойствата – за пример онези астролози, които са внесли желязото от Марс, но въпросът е друг, какво може да произведе това желязо в тебе. Без желязо ти не може да имаш твърдост в себе си. Но желязото ще произведе, и ръждясване, окисляване. Най-големите промени са в желязото. Ако ви дам тази наука, вие ще измените възгледите си. Тя ще отнесе всичко. Вие ще помислите, че слънцето е всичко, че без слънцето не можете. Слънцето дотолкоз може да бъде полезно, доколкото обичате Бога. Марс дотолкова може да бъде полезен, доколкото обичате Бога. Сатурн дотолкова може да бъде полезен, доколкото обичате Бога. Венера дотолкова може да бъде полезна, доколкото обичате Бога. И всички звезди могат да ви бъдат полезни дотолкоз, доколкото вие обичате Бога. Ако вие нямате тази обич, вие не може да разберете вътрешния смисъл, да видите силата на звездите. Всяка една звезда е способност у човека. Всяка една планета показва слънцето, дето живее. Другите планети често представят материалния свят, формалния свят. За да разберете света

на формите, трябва да разберете астрологията, както се развива. Това е физиологията на духовния свят и процесите, които стават. Сега някои от вас, сегашните астролози, се занимават с гадание. Да се гадае астрологически, в еди-кой си период какво щастие или нещастие може да се случи, ще се жени или няма да се жени, ще сполучи или няма да сполучи, то това са най-обикновени работи. Много астрологически аспекти аз ги изменям, но има неща, които стават. Един добър аспект, едно добро съчетание – съвременните астролози не знаят – всяко нещо си има свое време, откога ще започне. Казват: „То към средна възраст ще стане.“ То е: „В тази долина я има вода, я няма.“ Така не се говори. В 35-ата година, в първия месец, в първия ден на седмицата, след като изгрее слънцето, еди-колко си минути това и това ще ти се случи.

Аз съм предсказал само веднъж във Варненско. Той ми казва: „Каж ми нещо.“ – Еди-коя си година, еди-кой си месец, еди-кой си ден сутринта тебе ще ти се случат кракът. Него ден да не излизаш, за да се спасиш. – „Че отде накъде знаеш, че след толкова години ще си случат крака.“ Казвам: Запомни това. След време той ми писа: „Точно тогава ми се случат кракът.“ Само веднъж съм казал и повече не искам да казвам на хората кога ще им се случат кракът. Това не е наука. Аз го предупреждавам него ден да не излиза навън. Цяла наука в Божественото седи.

Сега казвам на вас: Тази година да я използвате. Доброто, което се крие за вас тази година, не го очаквайте за идната. Тази, новата година, която иде, ако ме слушате, е година на щастие, пък ако не разберете, е година на нещастие.

Ако имате светли мисли, добри чувства и добри постъпки, цялата година ще бъде година на благословение от единия край до другия, ако не разберете, тъй ще се оплетат работите ви! Вземете онзи

червей, който става на пеперуда. Пеперудата е изложена на по-големи опасности, ако тя не разбере закона. Ще имате една вяра непоколебима. Да се възстанови първата ви вяра, която сте имали в Бога, не сегашната ви вяра, вярата ви, която сте имали, когато сте били в рая, когато сте били при Бога. Да имате тия чувства и тия постъпки, които сте имали тогава. Писанието казва: „Понеже сте напуснали първата любов, затова ще ви избълвам навън.“ Избълването подразбира, че ще дойдат най-големите нещастия, ще съжалявате, че сте се родили, ще прокълнеш деня, когато си се родил. Пък ако разбереш смисъла на въплотеното Слово в тебе, има един начин, знанието само по себе си ще дойде, както казваме. Но само един начин има в невидимия свят. Когато невидимият свят концентрира своята мисъл към тебе, ти вече имаш тяхното знание и ти ставаш учен човек. Един гений е съвкупност на сто – двеста – няколко милиона хора. Геният е израз, той сам не е гений. Той е гений, понеже той е фокус на цялото небе. Щом имаш разположението на невидимия свят, ти ще бъдеш силен. Туй, което постоянно се мени – ту си силен, ту слаб, то е неразбиране на духовния свят. Физическият свят се мени. Страдаш, радвай се, че страдаш. Не ти вървят работите, радвай се, че не ти вървят работите. Спре се каруцата, радвай се, пред тебе има пропаст, радвай се, че не си паднал в пропастта. Тръгнал си на път, радвай се, че има място. Децата ти не са на свят. Радвай се, че децата ти не са на свят. Те поумнеят, радвай се, че са поумнели. Жена ти не е на свят, радвай се, че не е на свят. Поумняла, радвай се, че е поумняла. То е цяла наука. Аз като скърбя, трябва да бъда радостен, това е философията на живота. Значи, за да не скърбя, трябва да се радвам.

За идната година приложете новите методи. Туй, което сте придобили, превърнете го в звонкови монети. Аз ви казвам, колкото

се може превърнете всичките банкноти в злато, защото след няколко години всичко туй ще се обезсмисли, нищо няма да струва. Превърнете вашите мисли, вашите желания, вашите възгледи в звонкови, да има на какво да разчитате. Когато аз ви говоря, може да проверите. Вие може да мислите дали туй е вярно или не. Аз ако съм на ваше място, и аз ще мисля така. Сега аз знам дали ви говоря истината или не, но вие не знаете, вие предполагате. Аз положително знам. Пък и вие може да знаете. Има неща, които аз отричам, не са чисто формални неща, материални неща, има неща духовни, има и Божествени. Аз мога да ви кажа коя мисъл е Божествена, коя духовна и коя материална. Някой казва: „Туй не е Божествено.“ Всичко Божествено не може да бъде и всичко човешко не може да бъде. Човешко – това е материята; духовно – това са чувствата, а Божествено – това са мислите. Ако аз имам същите слабости, ще направя туй, което вие правите, ще направя същата погрешка. Пък ако вие имате същото просветление, ще направите същото нещо. Най-първо детето отива при един учител, нищо не знае детето, но постепенно започва да действа умът на учителя. Учителят и то са доволни.

Словото стана плът, а всели се между нас, и видяхме славата Негова, Славата Негова седи в това, че придобиваме връзката на любовта, придобиваме връзката на знанието, придобиваме връзката на свободата. Или придобиваме връзката на живота, връзката на знанието, връзката на свободата. През тази година гледайте да добиете тази връзка на живота, да сте доволни от живота. Да придобиете връзката на знанието, не всичко да знаете, туй, което изучите, да знаете. И свободата, която придобиете, да сте доволни.

Сега, като заключение на туй, което се говори, аз желая Словото да се въплъти във вас и да видите Неговата слава. Във всеки едно от

вас да стане въплъщение и всички да замязате на извора, че да се образува една голяма река.

Желая всинца да бъдете извори, да извирате, но всеки да върви по своя път, но като върви по своя път, да се срещнете в Божественото. Да бъдете носители или да знаете, че в света Бог е, Който воюва, Бог е, Който пресъздава света. Вие да бъдете съучастници на Неговото Слово. Той каквото направи, да се учите от Него.

Имате ли всички формулата?

„Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, вечния Бог на живота.“

*Беседа, държана от Учителя на 28 август 1932 г., неделя, 5 ч.
София, Изгрев*

ТРИ ПЪТЯ

Добрата молитва

91 Псалом

Пътят на живота

Отче наш

Молитвата на Царството

Ще чета Втора глава от Евангелието на Матей.

„Духът Божи“

Има три пътя, по които човек може да се добере до онова, което търси. Докато намери тия, трите пътя, има един подготвителен период. В миналото той е бил дълъг, не е така лесно човек да намери истината. Както не е лесно човек да забогатее, както не е лесно човек да стане учен, както не е лесно човек да бъде силен. Лесно се говори, но истинските придобивки само дългото време ще внесе в човешката душа. Може би някои, които не сте възпитани, имате понятията на ония царски синове, които чакат да вземат трона да управляват. Или както богатите синове чакат баща си да замине за другия свят и да вземат богатството. По някой път и религиозните хора очакват. Вярно е, но то не е един естествен път. Аз го наричам този път, както се е проявил досега, не е път на истината, патологически път е. Да чакаш ти да умре баща ти и да вземеш парите, това е патология. Трябва да дойдем до положението, синът не трябва да чака баща му да умре и да вземе парите, ами трябва да се стегне и да работи. Сега думата работа е свещена. Без работа никой не може да се подигне. Работата е

свещеното, което Бог е дал на душата и човек трябва да се научи да работи, и всичката мъчнотия седи в това, че хората не искат да работят. Първоначално всички същества, които са дошли на земята, са били крайно инертни. Живите организми, млекопитающите са били крайно инертни или туй, което ние наричаме мързел. После трябва да се подготви човешкият ум, трябва да се подготви човешкото сърце, трябва да се подготви и самият живот или човешката воля. Под думата воля, както се разбира, като че тя разваля сърцето. Волята иска да постигне това, което желаеш и мислиш. Воля е туй, което желаеш и мислиш, да го постигнеш, то е воля. Когато ти мислиш, когато ти желаеш и чувствуваш нещо и искаш да го постигнеш, ти имаш воля. Щом чувствуваш право и щом мислиш право, няма какво да питаш имаш ли време, нямаш ли време? – Щом мислиш, щом имаш условия да мислиш, щом чувствуваш, щом имаш условия да чувствуваш, имаш вече условия да постигнеш. Туй постижение няма да бъде като да махнеш с ръка. Ти нямаш защо да махаш ръка като Мойсея. Той като махна с тоягата си, отвори се Червеното море. Цялата нощ духа вятър и започнаха да минават, но все таки и евреите трябваше да работят. С махането Мойсей не можеше да пренесе евреите от единия край на другия. Можеше Мойсей с тоягата да отвори морето, но еврейският народ трябваше да мине по дъното на морето. Сега някой път някои са прави. Казват: „Защо Господ не направи така, че не само да се отвори морето, но от единия край до другия да отидат евреите.“ Но все таки, с каквото и да е превозно средство, с трен или с друго нещо, все трябваше да минат, те не можеха да минат изведнъж, але пасе няма. Както е на френски този знак але, ал, първата буква „а“, може да означава началото на движението. Ти може да вземеш първата крачка, но трябва да се движиш напред. Първата гласна буква, тя е разумното в движението, „а“-то е разумното в света. Ти първата

буква можеш да произнесеш, когато започваш да се движиш правилно. Ти започваш с първата буква. Тази буква в еврейския език е съгласна. Алеф в еврейски е съгласна, а в модерните езици е гласна. Алефът едно време не е знаел да говори. Сега е проговорил, учен е станал. Алефът едно време слуга е бил, мълчал, сега като се е научил, в западните народи започнал да говори лекции държи.

Та казвам: Големите спънки, всичките спънки са в чувствата на хората. Там всичките са се възпитавали. Именно трябва да разбирате дълбочината на вашето сърце. Чрез туй правилното разбиране има възможност всякога човек да се спре в пътя. В миналото много ученици са се спъвали. При Христа 72 ученици са се спънали. Само едно число от 12 души са останали и са вървели по пътя. Сега, този път в едно отношение е един от най-лесните пътища, в друго отношение е най-мъчен. Ако го познаваш, е най-лесен, ако не го познаваш, е най-труден, в който някога можеш да влезеш, защото аз бих ви го представил тъй. Той е обрасъл от двете страни с драки, най-малкото помръдване, ако не си внимателен, някоя драка ще те закачи. Като вървиш непрекъснато по пътя, дрехи няма да останат. Ще трябва да се връщаш, дрехи на тебе няма да останат, най-после ще оголееш, ще кажеш: „В този живот няма да го бъде, хайде в друг живот, когато се преродим.“ Хубаво е, тази утеха е много добра, че в другия живот като идем. То е сегашното разбиране. Казвам, трябва да си създадете условия, понеже, да кажем, вие седите и ако вие сте гладни, ако вие сте скръбни, искате да свършите, нямате пари, имате хиляди вътрешни желания, които занимават ума ви. Някой проповядва истината, ти си жаден.

Водата седи в ума ти. Проповядват за истината, за Бога, но в ума ти седи хлябът. Хлябът има за цел да нахрани човека.

Някой път, щом се наядеш, преядеш, казваш: „Чакай малко да се смели храната, да съм разположен, да разбирам истината.“ Когато е гладен – лошо, когато е преситен – пак лошо. Има едно положение, трябва до някъде да е сит човек, но има един глад, трябва да дойде гладът за знанието. Три глада съществуват в света, които трябва да дойдат във вас: глад за любов, глад за знание, глад за свобода; глад, че като те напече този глад, да не може да си намериш място. Както някой път, когато те боли кракът, упражняваш се. Ти казваш: „Кой ще ходи за гимнастики, вече съм възрастен човек, децата да ги правят“, но като те хване болест, въртиш се на леглото, лягаш, ставаш, дигаш си ръцете нагоре-надолу, хващаш се за корема и така нататък, това е гимнастика, клякане на една страна, на друга страна. Легне на гърба, на корема, обърне се на лявата страна, на дясната страна. Цялата нощ прави гимнастически упражнения, и то от най-хубавите. Казваш: „Не можах тази вечер да спя.“ Защо? – От гимнастика. Та помнете едно нещо:

Природата е толкоз умна. Тя няма да те остави свободен никога да не изпълниш един неин проект. Тя може като майка да отстъпи някъде, вие може да мислите, че сте я надхитрили, но тя ще ви застави с лихвите да платите четирикратно. И втори път ще знаете, че с нея вземане-даване как да е не може, аржан конте¹⁵.

Ще изплатиш, за да бъдеш един почтен платец. Вие може да мислите, че може и другояче. „Бог е Любов“, казвате. Той е любов за разумните, Той е всемъдър, пак за разумните, Той дава свобода на разумните. Онези, които не са разумни, тогава Господ има друго едно лице за тях. Които не следват тия, трите пътя, Бог показва другото лице. Мисля, че другото лице на Господа всички го познавате. Няма някой от вас, който да не познава туй, което наричат съдба, болести и

¹⁵ Аржан конте – „налични пари, в брой“.

страдания, това е другото лице на Бога. Господ като изпрати пророка, казва: „Ще идеш да изпълниш волята Ми, тъй както съм казал. Да не се поколебаеш с ума си, да не правиш зло, ще те смутя и ще Ме видиш такъв, какъвто не съм, нищо не можеш да свършиш.“

После, вие трябва да имате една ясна вътрешна представа за Бога. То е едно правило, тъй както трябва да имате ясно понятие за слънцето, отдето животът произтича. Или трябва да имате ясна представа за земята, на която живеете. Или трябва да имате ясна представа за въздуха, който дишате. Човек трябва да има една вътрешна ясна представа в съзнанието си, не да определяш какво нещо е Бог. Всяко определение е физическо на формата на Бога. Бог се проявява във форма. Той се проявява и в съдържанието на нещата. Съпоставянето, образуването на формата, то е вече интелигентност, съдържанието е смисълът, но Бог е повече от това. Сега това са въпроси, които сте проучвали. Това са въпроси, за които цели томовете са написани, няма какво да се говори – форма, съдържание и смисъл. Върху тях няма какво да се спирам. Красивата мома, хубостта, това е красивата мома. Вие знаете какво влияние упражнява красивата мома. Няма някой от вас, който от младини досега, като види красиво, да не се влияе от него, всеки иска да бъде красив. Има нещо привлекателно в онази красива мома, има нещо много красиво в оня, красивия момък. След туй е съдържанието, силата, която е в този момък. Онази, силната, красивата мома, която всичко прави, най-последно умната мома, интелигентната във всичките постъпки така постъпва, че тебе ти е приятно. Има нещо в говора, в постъпките, в начина, в маниерите, приятно ти е. Има някоя мома, като дойде вкъщи, ти желаеш все така да идва. Така да весели всичките хора. Тя даже може да ги накара всички да бъдат весели. Казвам сега три неща. Предстои пред вас да бъдете господари на формата – върху материята да бъдете

господари, да можете да си служите с нея. Да бъдете господари върху силата, която притежавате, върху себе си, да бъдете господари на вашите мисли. Трябва да бъдете господари, да имате туй, Божественото.

Тепърва трябва да влезете в Божествената школа; тъй както сте учили досега, то е само приготвление. Вие от хиляди години сте били в подготвителната школа, предисловие е това, а сега трябва да учите. Във вас има понятие, че много работи знаете. Знаете много работи. Вие в сравнение с животните сте божества, но в сравнение с ония, по-горните същества, по отношение на тях вие сте в положението на животните, както животните са спрямо вас. Ние казваме, че някой човек е силен. В какво седи силата? – Може да дигне 100 килограма, 200 килограма. Що са 200 килограма? – Една машина може да дигне 10-100 тона. Не зная дали с една машина можете да дигнете 100 тона, но мисля, че може. Даже в умствено отношение тия, напредналите същества имат сила, че на ръката си едно такова същество може да хване земята, да я дигне като топка, да я хвърли в пространството. Аз може да ви кажа, че нашата земя се върти по единствената причина, че тия напреднали същества си играят с нея. Всяко същество я вземе, хвърли я, тя върви. Хване я друго, хвърли я, всички същества си играят в пространството и тя върви.

Аз така обяснявам, баш не е така. Но да ви говоря нагледно, колко е тя играчка. Те я хвърлят като една игра, както децата чертаят кръг и хвърлят топката, така те са се наредили и играят с нас. Техните игри ние наричаме разумен свят. Ако вземете в буквален смисъл, вие ще се спънете, то не е вярно. Когато казвам, че човек всичко може, то е в даден случай, в даден кръг, в дадени условия той знае всичко. Той знае всичко по математика, има известни задачи, които

математиците не знаят. За пример вие имате една дроб. Нали сте учили в аритметиката дроб. $1/2$ – дроб е това, но то е много общо казано $-1/2$. Да допуснем, една много хубава ябълка, която тежи един килограм, хайде да не е килограм, поне да е половин килограм. Разрязвате ябълката на две части, имате $2/2$, но тия две части не са еднакви. Тази страна, която е печена на слънце, е по-сочна и по-сладка, отколкото онази, която не е печена. Ако аз ви дам печената част, вие мислите ли, че разбирате дробите? – Вие като погледнете, че другата част е по-добра, значи двете половинки не са равни. Или имате $1/4$, $1/5$ и т. н. Нали можете да разделяте единицата. Или когато единицата от известна способност или известно чувство функционира, в даден случай в малко количество те се различават. Зависи с каква способност те функционират. Ако ти се самонаблюдаваш или някого наблюдаваш, казваш спрямо кого не постъпваш право, това не е наука по следната причина: яйцето може да бъде всякога прясно, питам, това наука ли е? Прясно трябва да бъде яйцето. Трябва да бъде прясно, ако го ядеш, но ако туриш яйцето под квачката, то ще се измъти. Яйцето трябва да се развали. Съвършено да се развали. Ако не се развали, не може да се измъти. По някой път вие питате. Много ваши работи трябва да се измътят. Ако искате вашите работи да останат пресни, то ще имате яйца за ядене. Сега вие не можете да разберете защо трябва да се размъти едно яйце, защо трябва да се развали. Вие размътени яйца яли ли сте? – Смешни работи има. Много пъти децата в село обичат захар. Иде някое дете, бръкне под квачката, извади размътеното яйце, станало пиле, даде го на бакалина и той му даде 2 – 3 бучки захар. Той евтино взел яйцето. Бакалинът като счупи яйцето, види, че пиле взел. Често нас в света ни продават размътени яйца. И ние мислим, че са пресни. Колко наши идеи са недоносчета. Не бутай яйцето под квачката, остави го да се

измъти, не го давай на бакалина. Ти като дадеш веднъж размътеното яйце, втори път бакалинът няма да го вземе яйцето. Като го занесеш втори път, той го тури на слънцето и казва: „От квачката си взел това яйце.“

Това са сравнения, аналогии, които са потребни. Трябва да ги преведем. За да разберем вътрешния наш живот, трябва едно вътрешно разбиране. За пример вие искате да станете богати. Имате идеята, че сте богати или може да имате идеята, че имате знания. Какво от това, че знаете дотолкоз, доколкото богатството можете да го употребите в живота отвън; дотолкоз, доколкото можете да употребите знанието отвън; и любовта, която можете да употребите – любовта трябва да се употреби като сила. Ако вие не можете да турите любовта в работа, защото, като дойде любовта, вие трябва да и станете слуга, не станете ли слуги на любовта, тя господари не иска и си заминава. Дойде ли знанието, ти трябва да станеш слуга, ще учиш, ще вземеш книгата, ще учиш, ще бъдеш слуга на знанието! Дойде ли свободата, и там ще ходиш. Ти като не си свободен, букаи има в затвора. Сменят ти букаите – горе по планините ще ходиш на свобода. Казвам: Трябва всички свободни да бъдете във вашите чувства, трябва да бъдете всички свободни във вашите мисли и трябва всички да бъдете свободни във вашите постъпки. Това са елементи, на които трябва да разчитате през целия ваш живот. Аз имам ред наблюдения. Идва при мене едно бедно момиче, 10-12-годишно, иска помощ от мене. Аз нямам нищо в джоба си, зная начина, по който мога да помогна. То е възпитано по съвсем друг начин. От благородно семейство е, но осиромашели. Казвам на това малко момиче: Ще идеш, ще целунеш онзи господин, ще го прегърнеш и твоите работи ще се уредят. То се стъписа. Казва: „Майка ми ме е възпитавала, как не те е срам да поискаш от мен това.“ Казвам: Ти просиш, ще идеш,

ще целунеш еди-кого си, ще се уреди работата. Тя не иска да го целуне, не иска да го прегърне. Казвам: Тогава работите ти няма да се уредят. Ако тя иде и целуне, и прегърне този човек, работите ѝ ще се уредят. Аз и говоря истината. Може да го целуне, може да го прегърне. Той може да ѝ удари и две плесници, но този човек е дошъл до едно положение, той е нещастен, той е един богат човек и няма кой да го обича. Започнало да копнее сърцето му. Гледа в дома си, все теглят пари, слугите теглят, копнее някой да го обича. Казвам: Иди занеси този лъч в неговата душа. Този човек ще се отвори и Бог чрез него ще ти даде всичко, затова Бог го е приготвил. Мнозина от вас казвате: „Как Господ ще ни помогне?“ Намерете някой нещастен богат човек, целунете го, прегърнете го, кажете му една блага дума и той ще ви помогне. Но вие философствувате и казвате: „Време ли е? Дали е волята Божия? Дали е това, дали е онова?“

Ние [ще] закъснеем. Да идем сега на упражненията, после може – пак на работа. Да изговорим тази формула: „Пътят на живота, пътят на знанието и пътят на свободата са пътищата на Божията слава.“

(След като направихме гимнастическите упражнения, Учителят продължи в салона.)

Сега изискват се няколко елементарни работи, които никак не трябва да ги изпускате от ума си. Когато един ученик смята, не трябва да изпуска от предвид елементарните работи на аритметиката и математиката. Ако той не тури знак „-“ (минус) или „+“ (плюс), тогава няма да знаеш какво трябва да правиш. Трябва да туриш всичките знаци. Много пъти набожните хора пропускат знаците. Ще туриш знака „-“, „+“, „=“ (равенство), после има и методи в смятането. Сега ще преведем. Най-първо във вашия ум, във вас седи идеята. Кога най-после трябваше да бъдете добри. На колко милиона години трябва да

ви дойде тази идея в главата. Вие искате да станете учени хора. То е процес непреривен. Знанието не е нещо, което може да се вложи в един ден. То е непреривен процес. Следователно тебе трябва да ти е приятно за туй, малкото, което придобиваш – живот, знание, свобода, се придобиват по капчица. Виждам в природата този закон, човек малък, после придобива, расте, физически расте. След като спре човек физическия ръст, започва чувствено да расте. Дойде до едно място, спре, започне ума ни да расте. Знаем три етапа на растене. Някой път спре и мисълта. На някои хора спре мисълта и не знаят какво да правят. Върнеш се назад. Старият човек не може да разбира. Той наместо да разбира, се смаява. Старият човек като се върне обратно, в тялото започва да се смаява, смаява и като се смали, заминава на разходка, качи се на автомобила и заминава за невидимия свят. В това заминаване той се развива. Онези, които остават, плачат подир него, за неговите домашни това показва, че той живее в духовния свят. В духовния свят има изобилно вода. Той за да покаже, че е там, живите плачат за него. По малко сълзи пращат подарък. От сълзите на този свят, ако той останеше да живее с тия сълзи, неговата работа е свършена. Той не може да напредва само с тях. Светът е богат с вода. Това са символи. Понеже вие искате да съградите, представете си, че у вас има желание да съградите хубава къща. Вие трябва да изучавате основните правила на градежа, да изберете материала, грубия материал, дървения материал, мобилировката – всичко туй трябва да го имате, ако искате да живеете добре. После план ще имате за прозорците, за вратите, всичко туй ще се нареди. Някои може да кажете: „Нямам къща къде да живея.“ Само простият човек може така да мисли. Човек, който се занимава с любовта, той трябва да бъде много учен човек. Като дойдеш до любовта, с всичкото учение, което имате, ще считаш, че нищо не знаеш. Любовта като дойде, носи най-

голямото знание със себе си. Тя като те погледне, мислиш, че много знаеш. Тя ще ти даде трудна задача, ще види, че не можеш да я разрешиш. За пример учен си, свършил си два факултета, даде ти простата задача: имаш дете – не те слуша, не се подчинява. Учен човек си, а не можеш да я разрешиш. Много работи знаеш, една проста задача – с едно дете не можеш да се справиш. Една задача е това дете. Вземете един от вас – едно парче по музика гледате, гледате, не [можете] да се справите с него. Музикантът като види, лесна работа е. И без много упражнения свири човекът. Казвам: Животът е едно класическо парче, което трябва да свирите. Трябва да знаете основния закон. Сега казвате: Оставете, то ще се промисли.“ Под думата „промисъл“ ние разбираме дадените условия, при които човешкият ум или човешкото сърце, или човешката воля може да се развива. Това са условия, това е Божественият Промисъл. В дадения случай съзнанието на Бога е будно. Дали ти вършиш Неговата воля или не, Той не се разправя. Тогава, като види, че се учиш – трябва ти условия, ако не се учиш, Той те оставя да носиш последствията на твоето неучене. Ти ще страдаш – докога? Докато се научиш да използваш условията.

Сега за пример търпението не е лесна работа. За пример тебе са ти казали една лоша дума и ти мислиш, че с туй са накърнили твоето достойнство, то е външно, донякъде отвън може да е така. Но ако ти сам изгубиш равновесие, вътре се смутиш, тогава в невидимия свят знаят, че ти си един слаб човек. Ти казваш, че имаш вяра в Бога, казваш, че Го обичаш, но заради една малка работа ти се смутиш, разсърдиш се, станеш каприциозен, сърдиш се целия ден. Щом Господ те види, казва: „Едно невежо дете и нищо не разбира.“ Сега не вземайте лично. Вие ще се абстрахирате от вашата личност. Вашата личност е за вас. Личността на човека остава една собственост на

човека. В даден случай, ако ти чувствуваш радост, ти съзнаваш своята радост. Радостта е за тебе. И друг може да се радва. Скърбиш, то е една личност, но ти като скърбиш, и ближните около тебе, и те скърбят. – „Защо аз ще скърбя!“ – То е друг въпрос. Защо скърбиш? – Защото не се радваш. Защо се радваш? – Защото не скърбиш. „Минус“ – това е скръб, „плюс“ – това е радост. Минус, това е скръб, един незавършен процес, плюс, това е радост, един завършен процес. Минусът, това е един капитал, който е складиран. При радостта имате завършен процес. Изваден е сокът. Един плод, то е вече плюс. Един цвят, то е минус. В света вие се ползвате от обонянието, като пчелиците, които изваждат сладчината от цветята, те усещат аромата. Туй, което за човека не е полезно, за пчелите е полезно. Те изваждат нещо от цветята. Съществуват в природата известни признаци. Щом ти се безпокоиш – имаш минус. Какво трябва да правиш? Ще туриш своята воля, тази линия, то е едно движение към Бога. Туй движение е човешко, минусът е човешко движение. Ти имаш стремеж да имаш богатство, да имаш... То е един минус, понеже всички знаят, мнозина го знаят, следователно, ти като забогатееш, друг ще дойде и ще ти вземе богатството, ти ще бъдеш минус, той ще бъде плюс. За да не осиромашееш, ти трябва да разбираш това движение. Този плюс, втората линия, която отива към общия център на Битието, ти ще държиш връзка с Бога. Не да мислиш Бога като личност, но в Него да * (в ръкописа думата не се чете) живееш. Не може да познаеш Бога без любов, трябва да Го обичаш, за Бога трябва да ти трепти сърцето. Не както трепти сърцето на момъка към момата, защото там има нещо извратено, даже аз любовта на майката не мога да [взема], за да изясня любовта към Бога. Да имаш любов към Бога, е хиляди пъти по-благородно от любовта на майката към детето. Нито любовта на момата, нито на майката към детето, нито на любовта на детето към

бащата. Ти обичаш баща си, но ти бъркаш в джоба. Ние бъркаме в джоба, ние обичаме Бога заради крушките, ябълките, за дрешките. Ние не сме дошли до онова велико разбиране. Има едно друго отношение към Бога. Защото Бог е направил света заради нас и всичко, каквото е направено за ядене, за пиене, всичко е вложено за нас. Ние като не разбираме Божия закон, правим скандали вътре в дома. Учените хора правят скандали, културните хора правят скандали, религиозните хора правят скандали, няма човек, който да не прави скандали, и ангелите правят скандали, даже и боговете направиха голям скандал. Една трета се наместиха на земята и по някой път шарят ги на общо основание. Някой път са много умни. Ние сме дошли и тяхното царство на изобилие и ни налагат. Казват: „Между ангели живеете.“ Вие казвате: „Между ангелите искам да живея.“ И сега живеете между ангели. Сега да оставим, да дойдем до същественото. Аз не искам да се занимаваме за онова, което е за бъдещето. Малкото дете не обръща внимание на малкото момиче. То е на 5 години и ако вие му внушавате, че то трябва да се жени, вие ще го осакатите. То нищо не трябва да знае за женитбата. Ти внушиш ли на туй момиче, че то трябва да се жени, от сега го поощряваш. Някой поощряват и казват: „Ти трябва да станеш свят човек.“ Не поощрявайте това. Светостта е за светиите. Светостта не е за децата. За децата е чистотата.

Ти на детето ще разправяш за любов. Аз като говоря някой път за любовта, вие разбирате все такива работи. Аз бих ви обяснил, но не искам, ще бъде крайно прозаичен, по някой път мене ми е неприятно, когато лансирам една идея, когато имам едно разбиране, а вие разбирате друго. Тъй както хората живеят на земята, те се намират в крайно заблуждение, което дошло от грехопадането насам. Връзките между хората са неестествени. Целият съвременен строй е обоснован

на неестествени връзки, вследствие на това ние виждаме резултатите какви са. Трябва най-първо да се възстановят естествените връзки, не трябва да си правим илюзии, най-първо трябва да се образуват ония, естествените връзки. Когато говорим за истината, имам предвид да направим една връзка, да почувствуваме какво нещо е свободата. Да обичате свободата, че за нищо в света да не я размените. Когато говоря за любовта, връзка трябва да се направи. Като дойдеш до любовта, ще знаеш едно нещо: трябва слуга да станеш, не господар. Ако ти не можеш да станеш слуга, ти любовта никога не можеш да намериш. Кракът ти пред вратата ѝ не може да стъпи. С милиони години може да минат. Ти може много сълзи да пролееш, но ако си господар, отдалеч ще дойде любовта. Туй трябва да го знаете, пък ако не вярвате, ще се уверите. Аз съм се уверил в това. Аз го проверих 101 на 100. Пак ако не вярвате, радвам се. Хора, които не вярват, ще имат един ден да опитат знанието, което имат. Ще опитат и ще видят, че и вие ще станете слуга. Ако станете слуга, добре. Вие искате да станете слуга, искате да намерите някой да ви обича, да заповядвате на любовта. В любовта господарството абсолютно е изключено. Единствената сила, която господствува, е любовта. Тя господствува. Но тя като те види, че си голям господар, тя ще те натовари, ще ти даде, колкото искаш.

Сега да остане идеята – служи не с пари. Служи не със залъгалки, но да служиш на онзи, когото обичаш! Този, на когото слугуваш, Той ще те направи безсмъртен, това значи да слугуваш. Онзи, на когото слугуваш, ти при Него ще станеш учен човек, безсмъртен, богат. Ако слугуваш, ще придобиеш всичко. Ако не Му слугуваш, ще бъдеш най-бедният човек в света и най-нещастният човек в света.

Няма изключение. Аз не говоря за слугуването, както вие служите. Има два вида слугуване: едно по закон – искаш – не искаш, ще слугуваш. Аз говоря за доброволното слугуване. Тази идея трябва да остане основна, за да може да добиете знанието. Вие искате да бъдете щастливи. Има три неща, които ви трябва. Ние може да ви направим още днес щастливи. Много проста наука е. Тя е тъй проста, както лекарят дойде, треска имаш, даде ти 30 грама хинин, 30 грама рициново. Направи две-три изпотявания. Реално е, който знае, а който не знае, тресе го. Като мине треската, наяде се хубаво, пак го тресе. Някой път отива 5-6 месеца, някой път има 3 години такива трески. Не храни треската. Треската я е страх от глада. Гладуването е ефективен начин за лекуване. Хубаво е за много силните хора. Слабите хора не трябва много да ядат. Не ставайте лакоми. И в знанието не туряйте в ума си повече знание, отколкото можеш да носиш. Не туряй в сърцето си повече любов, отколкото можеш да носиш. Вие носили ли сте любовта на гърба си. Всички сте хора, които страдате все от любов. Някой от любов страда, някой за любов страда. Аз съм гледал стари баби, набръчкано лицето, като се погледне, поклати глава и казва: „Каква бях едно време“, въздъхне си. Казвам: Бабо, какво каза? – „Синко, помислих си за баща си, за майка си.“ Залъгва ме. Не иска да каже. Аз я попитах: Не искаш ли, бабо, да станеш млада мома? Тя се поусмихна: „Чул те Господ.“ – Като станеш млада, какво ще правиш? Кипри се тя. Ние не трябва да остаряваме. Ние трябва да се освободим от остаряването, от [дряхлостта]. Това са аномален живот. Който иска, да се освободи чрез закона на внушението. Ти започваш да казваш: „Ще остаряя, ще остаряя“ и като кажеш 10 пъти или 100 пъти, остаряваш. Всеки един от вас може да се подмлади. Най-първо да е будно съзнанието ти и всяка сутрин до 10 часа да казваш 10 пъти: „Ще се подмлада.“ От 10 -12 пъти да казваш:

„Аз ще се подмладя.“ Ти си кажеш: „Я се подмладя, я не.“ Не, аз ще се подмладя, нищо повече. Може да кажеш: „Дано стане.“ Че нека да не стане. Че не станало, какво от това? – Някой път трябва да се радвате, че нещата не стават. Ти дадеш дума на някой момък и не става, не се ожениш. Мислиш, че това е нещастие. То може да е едно благо. Че в какво вие разбирате женитбата. Казваш: „Да бях се оженила заради него.“ Женитбата не е физически акт, но духовен. Ти щом кажеш, че „Аз ще се женя за някого“, ти си се оженила вече. Ти като идеш в духовния свят, женен си. Като идеш в духовния свят, ще те посрещне твоята възлюбена, на която си дал дума в този свят да се ожениш, и не си се оженил. Тази, първата, на която ти си обещал да се ожениш, ако ти заминеш по-рано, ти ще я посрещаш. Ако тя заминеш по-рано, тя ще те посреща. Казвам, една връзка – дума дадена, помнете, никога не се разваля. Думите са велика сила. Казана дума, тя не се разваля. Казано е: „За всяка празна реч ответ ще давате.“ Когато кажеш: „Аз те обичам“, отиде вече, ти си вързан. В този свят и в другия свят и 100 чифта цървули да съдереши, не можеш да се отървеш. В този свят свободен, но в другия свят туй, което си казал, ще става. Сега туй го знайте в този свят. Мислиш, че си свободен. Но като влезеш в другия свят, виждаш, че не си се освободил. Трябва да се радваме, че е така. За всяко нещо, което си казал, то ще бъде. Там е хубавото. Казвате: „Страшно.“ Не е страшно, трябва да благодарим на Бога, че е така. Всяка добра дума, която ти си казал, може да не я използваш, но тя ще дойде като благо. Една добра мисъл, проектирана в твоя ум, едно добро желание, проектирано в твоето сърце, или една постъпка направена, никога не остава без последствие, туй трябва да го знаете. То е един закон, върху който вие градите вашите блага. Онзи, който е казал, че те обича, и ти, който си казал, че го обичаш, свършена работа е вече туй, което двамата сте казали, щом двама души казват,

че се обичат, и Бог е там, хората на земята може да го развалят, но то остава неразвалено. Щом единият е казал: „Аз те обичам“ и другият е казал: „Аз те обичам“, и Господ е там, Той е направил тази връзка. Щом двамата кажат, че се обичат. Сега как ще градите вие живота си? – Сега баща ти и майка ти казват, че този момък тебе те обича. Такава философия няма! Туй, което човек само каже, то важи. Туй, което другите хора казват, то важи за тях. Следователно, каквото другите хора говорят за мене, то важи за тях. Но каквото аз говоря за себе си, то е важно. Когато се съберат двама, и двамата са добри, единият каже: „Ти си добър човек“ и другият каже: „Ти си добър човек“, Бог е там. Съберат се двамата. Подайте си ръката. Какво значи ръка? – Човешката ръка съдържа всичките ония сили, чрез които в даден случай разполагате. Вие имате всичкото богатство, но не знаете как функционира. Някой път вие сте тъжен и скръбен. По някой път на моето сърце, като помахам с малкото пръстче, става радостно. И вие можете. Нали на една млада мома, като турите златен пръстен, веднага ще се зарадва. Защо? -Тя разбира смисъла на пръстена. Ръката е първата книга. Как трябва да поставиш ръката си? Вие правили ли сте опит с вашата ръка? – Аз не искам да разкривам тайната, но вие правили ли сте упражнение, да турите ръката на коляното, да я турите на хълбока, да я турите на рамото, да я турите отстрани на главата, да я турите отгоре на главата или отпреде. Тази ръка в дадения случай, тя произвежда известно влияние върху вас. Ако вие може да вярвате в тия скрити сили на човешката ръка, веднага разумният, невидимият свят ще бъде на ваша страна, но вие не вярвате във вашата ръка. По някой път не се харесвате. Вие мислите за пръстите, искате хората да ви обичат. Пръстите са заради вас. Вие трябва да обичате тия пръсти. Ако тия пръсти са чрезмерно развити в основата ви, вие сте човек, който обичате да ядете и да

пие, и за себе си да мислите. Ако пръстите ви са заострени накрая, изхлузвате се като шаран и както обещаєте, като риба се изхлузвате. Обещавайте много, но на 100 обещания едва изпълните някое. Ако всичките пръсти на ръката са заострени, то не е добър знак. Слънчевият ти пръст не трябва да бъде заострен. Този, първият пръст, показалецът, може да е заострен. То е на висок връх и има право да е заострен, но този, средният няма право да бъде заострен, той трябва да бъде тъпичък. Този, първият може да е заострен, той може да стане шило, той шие, но задницата на шилото няма право да е заострена. Първият пръст е шило, а средният пръст е задница. Той трябва да бъде тъп, за да може първият да върви, право да шие. Защото, ако и двата са остри, тази работа не върви. Сега това са научни данни. И в природата е така. Всеки един пръст е един проводник на една сила в природата, която функционира чрез твоя ум: ако ти знаеш да избереш времето, ти може да проектираш своята мисъл. Нали сте видели, простият човек седи така, не знае, върти се с първия пръст, после с лявата ръка, тури ръцете на кръст, мръдне с едната ръка, каже „хм“. Вземете пример от тях. Ти казваш: „Дали Господ ще ме послуша.“ Щом ти обичаш Бога, щом обичаш знанието, което Той ти дава, щом обичаш свободата, която Той ти дава, Той всякога е на твоята страна, ще те слуша. Щом ти искаш да бъдеш господар на любовта Му, щом ти искаш да бъдеш господар на знанието Му, щом ти искаш да бъдеш господар на свободата Му, Той такива господари ги праща надолу Господ най-малко се интересува за господарите. Ако има нещо, за което Господ да не се интересува, то е за господарите. Той в 350 милиона години едва Му минала една мисъл за господаря. За бедните, за страдащите всеки ден мисли и те нямат нужда.

Сега аз ви говоря за идеята. Тя, идеята, е хубава. За да бъдеш господар, то значи да знаеш ония закони, по които любовта ще бъде

на твоята страна. Тя като дойде, ти да бъдеш господар. Ти слуга като си, ще бъдеш господар. Ако ти влезеш в един дом с любов, ако ти влезеш в един дом със знанието, ако ти влезеш със свободата на истината, ти в този дом ще бъдеш слуга, те ще бъдат господари. Всички ще се допитват до тебе. Разболял се някой, казват: „Стояне“, ако Стоян ти е името. И Стоян знае. Започват да градят къща, дойдат донякъде, ще се питат. Дойде време за любов, навсякъде все ще питат, всичко Стоян разбира. И каквото каже, всички го обичат – и господарката, и господарят, и господарчетата. Всички наоколо Стояна са. Жената е от високо произхождение. И в сърцето на Стояна царува любовта. В ума на Стояна царува знанието и в неговата воля царува свободата.

Ще си създадем една идея за Бога, нова идея. Тук по някой път казвате: „Каква нова идея?“ Тъй както младата мома, като минава някой момък – най-първо не се интересува, носи шапка, обуща, не я интересува. Един ден, виждаш, тя погледне, друго мнение има заради него. По едно време го следи, нещо ново вижда, нещо хубаво. Тя казва: „Едно време беше простак, невежа, от ниско произхождение“, сега вижда, че бил даровит, че бил талантлив, поет и такъв става. Тя като започне да мисли, тия мисли на младата мома правят хората гениални, талантливи. Никой не е станал музикант, без да го е обичала някоя мома. Поетът е поет, някоя млада мома го е направила поет. Ако някой човек има да ви обича, той ще стане гениален. И майката е станала майка, защото детето я направило майка, ако детето не е, майка не става. Чудни са хората. Едно дете ще те направи майка, то казва: „Ако аз не съм, ти майка не можеш да станеш.“ Когато едно дете те обича, ти може да станеш майка, щом детето не те обича, ти никаква майка не си. Ти поет за да станеш, трябва да те обича момата. Този поет за нея пише. Най-хубавите работи поетът

пише за тази мома, която го обича. Цяла нощ бленува, цялата нощ, всичките стихове все като нишка проникват в неговия ум. Той ще каже – за народа, за Бога. Той на другите може да говори така, но не и на мене. Аз наричам: Това са сродни души. Има една душа в света, без която ти не можеш да прогресиращ, то е сродната ти душа, туй трябва да го знаете. Ти като си излязъл от небето, си излязъл с тази двойна душа, която те подкрепя и е тил в твоя живот, тя е Божествен тил. Ти прогресиращ, понеже тя върви и в училището, и в страданията, и в тъмница, и в беднотия, навсякъде върви с тебе, никъде не те оставя. Където и да си, и до смърт като дойдеш, тя казва: „Не бой се, ще те освободя.“ Тя е в сила да те освободи от всичките страдания, това е истината, която вие не знаете. За тази душа хората говорят. Тази душа може някой път да се въплоти на земята. Такива души се въплотяват само 12 пъти в цялото свое развитие на земния живот. Тази душа, която те подкрепя винаги, ти само 12 пъти ще бъдеш с нея и ще живееш на земята. И то ще бъде един живот, за който на човек на ум не е идвало. Дали тук на земята, или горе, като дойде тази душа, тя е един маг, тя всичко ще измени. Целият ред, порядък ще измени, тя е всесилна, те са всесилните души, мощните души, които работят. Всеки народ си има такива души. Всеки дом си има такива души. Всяко общество – и религиозните общества, и научните общества, си имат такива души. Прогресът в света се дължи на тия, силните, мощните души. По някой път наричаме тия души Божествени души, които създават нещата. Казвам, понеже вие живеете в света, намирате се пред голямо противоречие, радвайте се, има кой да работи заради вас. Вярвайте в Бога, вярвайте в този, който в даден случай може да ви помогне. Този, който ви помага, който мисли заради вас, чрез него Бог ви помага. Може да ви помогне чрез

някой, който никога не е мислил заради вас. Търсете онзи, който в дадения случай може да мисли заради вас.

Най-първо, ще се освободите от противоречията, които съществуват сега. Трябва да се яви едно разположение, вие се дразните, може да направим един опит. Хванете така пръстите си. С първите три пръста на дясната ръка хванете показалеца на лявата ръка. Средният пръст на лявата ръка се допира до палеца на лявата ръка. Като хванете така пръстите, ще кажете: „Чрез Божията Любов всичко се постига.“ (Три пъти.) „Чрез Божията Любов, която се проявява в човешките сърца, всичко се постига.“ (Три пъти.)

Вие се намирате в противоречие в живота. Аз не искам да правите нещо невъзможно. Помнете, тия работи са възможни. Трябва да имате една чиста мисъл. Ние не искаме невъзможните неща. Чиста мисъл, чисти желания и чисти постъпки искаме. Имайте предвид, че всичко онова, което ние правим, ние сме развалили живота. Всичко това, което иде, то е право. Младият момък, каквото прави, то е право и младата мома, каквото прави, то е право, ние разваляме нещата. Вие сега вземате един свят отрицателен. Представете си, вие сте баща, дойде един млад момък и целуне дъщеря ви. Вие казвате: „Какво право има той да целува дъщеря ми!“ Бащата трябва да намери този момък, да го потупа по гърба и да каже: „Аз много се радвам, благодаря , че ти си целунал дъщеря ми, моите почитания“, ами че Бог чрез неговото сърце се е проявил, втори път ще я срещне някой момък, ще я набие, бащата пак се разгневи, казва: „Какво право има той да бие дъщеря ми!“ Прати Господ да я целуват – лошо, прати да я набият – пак лошо. Единственото нещо в дадения случай, което бащата иска, е, да кажем, че младият момък изпраща дъщеря му в странство да се учи, даде 200-300 хиляди лева, тогава той ще го срещне, ще благодари. Но когато той дал парите, то е най-малката

любов, която вложил в парите. Първия път, като я срещна, я целуна – то е най-голямата любов, втория път, като я наби, то е антитеза на любовта. Той първо я целуна. Казва: „Аз мислех, че ти ще опазиш моята целувка. Ти я опетни.“ Той ѝ пука главата. Защо ѝ пука главата? – „Защо ти опетни моята целувка? Мислех, ще се подигнеш.“ Той ѝ пука главата, бащата пак е недоволен. Неразбиране на онзи велик закон в света.

Ти се възмущаваш, че някой те обича. После, когато някой ви обича, изследвай обича ли те той, или ви залъгва. Че ще дойде някой да каже: „Аз много ви обичам.“ Казвам: Хубаво, аз ще приложа любовта. Аз имам книжки, с които опитвам любовта. Онези, които много ме обичат – тук не съм правил опит, но онези, които са ме обичали в миналото, ще ви кажа какъв опит съм правил. Взема един котел с вода от две кила. Казвам: Плюни в котела. Аз имам книжка, като я туря в котела, ако книжката стане алена, най-хубавия цвят, има любов. Ако книжката остане бяла, няма никаква любов. Някой път освен че не почервенеет, но почернее. Казва: „Защо трябва да плюя в котела?“ Но по някой път втори опит правя: като плюе в котела, отивам и лекувам хората (с тая вода). Ако оздравеят, обича ме, ако не оздравеят, не ме обича. Това съм правил в миналото. Пък сега, ако дойда със същия котел, вие вече го знаете. Това е алегория. Някой няма право да търгува с любовта. Някой ми казва: „Че ти кого обичаш?“ Аз се радвам. Казват: „Ти еди-кого обичаш.“ Пък аз виждам, че толкоз не го обичам. За него е вярно, за мене не е вярно. Бих желал да е тъй, както този човек казва, но не е така. Тогава аз се старая да приложа тази любов. Бог е Бог на истината. Ако аз не мога, да дам на душата само да се прояви Бог, защото любовта е проявление на Бога, да Му дам Той да се прояви. Някой път аз може да пострадам за Бога! Светиите не са ли страдали? Всички велики

хора са пострадали – то е все от любов към Бога. Ти ще пострадаш много. Ти с любов ще докажеш. Отиваш да воюваш, освобождаваш ги. Пак са неблагодарни. Нищо от това. Онези хора, които освобождават хората, които дават знание, които ги обичат, все остават неразбрани. Че не разбират един свят, си имат основание.

Аз не искам да ви занимавам с туй, защото то не е знание. Тия работи вие даже ги знаете. Но казвам: Ти седиш някой ден, ръцете ти празни, скука те хваща, искаш да те обича някой. Ти ядеш, но защото искаш някой да те обича. Ти печелиш пари, защото искаш някой да те обича. Ти свириш на цигулка, защото искаш някой да те обича. Ти се обличаш хубаво, защото искаш някой да те обича или от този свят, от където и да е, да те обича някой. Ти за себе си не се обличаш. Ако човек изгуби туй общо положение, той става индиферентен. Преди години аз тук, в България, преди доста време срещнах една мома, облечена хубаво, красива. Казвам: Много умна българка, откъде е дошла? Един ден виждам тази мома с дряхъл¹⁶ поглед, небрежно облечена, минава година-две, нито калугерка стана, нищо не се интересува. Питам: Какво е станало с тази мома, защо се изменил нейният поглед, защо тя вече така не се облича. Как ще обясните? Така не се тълкува. Може да е изгубила нещо. Има една причина.

Сега аз фиксирам един закон, който работи в природата. Не фиксирам онова, което вие знаете. Туй, което хората знаят, за мене не е съществено. Туй, което хората знаят, това са сенки. Сянката е хубава, но тази сянка се изменя. Между реалността и сенките има едно различие. Сянката може да задоволява твоя ум и да ти прави илюзии, но не може да даде нещо съществено, не може да придаде на твоя ръст. Под нея може да починеш, приятно да ти стане, но тя не може да нахрани. Дървото с плодовете си може да нахрани, но

¹⁶ Дряхнал – (книж. остар.) отпаднал, немощен, слаб, грохнал.

сянката никога самия човек не може да го нахрани. Той казва: „Аз за тебе това ще направя, онова ще направя.“ Обещанията нищо не дават на човека. Всяко обещание, всяка дума, тя е празна сянка. Но думата, която излиза от тебе като сянка, тя няма реалност. Но има думи, като кажеш, тя се свързва с тебе, тя е като клонче, което израства. Седи свързано с тебе. Тя ще расте, свързана е с тебе. Излиза от тебе и е свързана с тебе. Туй, което е свързано, то е реално; туй, което отлита, то е преходно в света. Има преходни думи. Турците казват: „Бошлаф.“ У турците според стария обичай, ако е набожен, ако жена му даде празна стомна без вода, веднага ще го разведат. Една жена празна стомна да даде на мъжа си, тя казва: „Аз съм празна за тебе.“ И затова ги развеждали. Вие ще кажете, че законът бил малко жесток. Не става ли така и в живота? Една мома си представя, че обича един момък. Като се ожени, вижда, че е празна стомната и след една година те се развеждат. Защо се развеждат? Следователно дом не може да се съгради без любов. Дом не може да се съгради без мъдрост и знание. Дом не може да се съгради без истина и свобода. Ако ти не си свободен, ако ти нямаш знание, ако ти нямаш живот, никакъв дом не можеш да съградиш. Ти не може да създадеш в себе си нито здраве, нито обществено положение, нито може да постигнеш някакъв идеал. Тия неща във вас трябва да са свързани. Да ви обясня. Ако туря тия отличителни знаци – когато вие разбирате любовта без противоречия, любов без омраза, знание без заблуждение и свобода без робство, ти да си свободен, нищо в света не е в състояние тебе да те съблазни. Виждаш един човек краде. Да не те съблазнява. Потупай го по рамото – намериш го при касата. Кажи му: „Радвам се, ти имаш нужда.“ Ти му дай още една торба. Кажи: „Заповядай, торбата има доста.“ Ако искате, вие може да правите тази маневра. Представете си, че вие сте милиардер, имате на разположение хиляда милиона. Той взел сто

хиляди долара. Какво от това, бълха ли ще ви ухапе? Представете си, че взел един милион. Ти кажи: „Ха от мене още десет хиляди.“ Оберат те 99 милиона, за тебе останат десет милиона. Сиромаш ли си? Казваш: „Защо аз ще се залъгвам с такива залъгалки.“

Първия път, когато пътувах из Рила, правех екскурзия до Мусала, на връщане през Маричината долина с мене върви един евангелски проповедник. Той с висше образование. Върви и друг един евангелист, който си навехна крака, върви и накуцва. Аз нося хляба, нося и един чадър. Връщаме се по долината на Марица, проповедникът върви след мене, гледам, отгоре слиза една мечка, приближава до нас. Тя се замислила, вече ни приближава, не ни вижда, ние вървим и когато дойдохме, колкото до края на салона от нея, приближаваме, разговаряме се с проповедника. Аз го спрях, казвам: Мечка. Тя мисли нещо, слиза към Марица надолу. Аз тръгнах да ѝ отворя път да мине напред, за да може да мине. Като се отбих, обърнах се, проповедникът помислил, че аз вече бягам, той дето минава, едно дърво се пречупи, той падна на гърба и дигнал краката нагоре. Мечката като го видя, веднага се върна по пътя, по който дойде. Питам проповедника: Ти защо падна? – „Ти – казва – като се обърна, помислих, че ти бягаш, че мечката ме напада и паднах.“ Казвам една малка шега: Мечка проповедник яде ли? Учени хора не яде. Но и мечката се уплаши и бяга нагоре. Аз се спрях, мене са ми разправяли, че мечка не се връща по пътя, по който е дошла. Аз се спрях и гледах мечката. Като падна проповедникът, гледам, светнаха ѝ очите. Казвам: Слушай, да не плашиш този проповедник, ще му се пукне сърцето. Тя като погледна, се върна назад. „Виж – казва – как бяга мечката нагоре.“

Имате една мъчнотия в света. Една мечка е. Може в живота тебе да те посрещне едно голямо изпитание като мечка. Туй изпитание е

нещо разумно, то не е случайно. Невидимият свят ти създава една задача. Аз зная, тази мечка за мене разреши един въпрос. Този проповедник не падна пред мечката, той падна на гърба си. Пък другият ми разправя и казва: „Ами ако ни беше нападнала мечката?“ Той сега коментира какво щеше да стане. Няма с какво да се борим. Казвам: Щяхме да нахраним тази мечка. Най-после нека изяде един проповедник. Оттам насетне, докато слизахме до село, все виждахме мечка по пътя. Сега това е противоречие. Мечката е много разумно нещо. Човек трябва да бъде с мечката много внимателен.

Тя е много признателна, ако ѝ направиш едно добро, но ако я обидиш, тя е много отмъстителна, никога не забравя. Ако се отнесеш с мечката добре, тя чувствава и мисли. Аз имам много опитности с чувствата и мислите на хората. Ти като минаваш някъде, тя никога няма да излезе да те сплаши.

Но въпросът сега е за успеха в живота. Целият обществен строй и вие се намирате в постоянни пертурбации, някой път ставате неразположени духом. Това са течения които съществуват в едно общество. Някой път вие ставате много възприемчиви: вие започвате да чувствувате неволите на хората. Някой изпаднал германец скърби и ти скърбиш. Някой спечелил и ти се радваш. Че по-голямата част от скърбите и радостите се дължат на хората, които страдат и се радват. Трябва да благодарим на Бога. Много малко ние се радваме за своите. Ти някога се радваш за един успех, който е проблематичен, може да бъде, може и да не бъде. На първото правило: всичко в света в даден случай може да бъде. Ти вземи огледалото и искай лицето ти да бъде красиво, да имаш определени черти на честност, черта на разумност в човека. На горната бърна има една черта, която мнозина имат, мнозина я нямат, която показва устойчивост в любовта. Аз няма да ви кажа коя е. Като погледна на някой човек горната бърна, той е активен

– каквото каже, може да го направи. Някой и да обещае, няма този капитал. Казвам: Онова, което природата е вложила във вас – развивайте го, развивайте тези черти. Вземете огледалото. Погледнете ръката. Най-първо тази ръка не трябва да бъде изкривена, навсякъде да бъде правилна, да се превърне в онзи първоначален тип, който сме имали. Ръката трябва да бъде хубава, кожата не трябва да бъде груба, мека трябва да бъде и възприемчива, не трябва да губиш чувствителността. Вие може да пипнете ръката на кой да е човек, ако пипнете някоя ръка, и от ръката излиза нещо – някой път като пипнеш ръката, чувствуваш едно бреме на нашия живот. Не мислете: „Никой не живее за себе си.“ Туй, което строи, е вътре в нас. Няма скрито-покрито. Някой мижи, затваря си очите. Той иска да скрие нещо. Единственото нещо, което не може да се скрие, което не лъже, това са очите. Като погледнете очите, всякога издават истинското състояние. Погледни се, да харесваш очите, да ти е приятно, като погледнеш. Само очите са израз на истината. Имат мекота, имат любов, знание. Ти сега искаш да бъдеш богат като еди-кой си. Ти искаш да бъдеш силен като еди-кой си. Но това са завършени резултати. Този, богатият човек изживял 20 години най-малко, за да стане богат. Този човек е силен. Аз зная един американец изгубил десет години да се упражнява да добие сила да дига два коня с едно конче. Той се е упражнявал, понеже като студент се докоснал до един, който му ударил плесница и го повалил на земята. Той се докачил. Той се докачил, но ако рече да се сърди, втора плесница ще дойде. Десет години се учил и след десет години добил сила да дига два коня и едно конче. Отива при онзи атлет и му казва: „Ти познаваш ли ме? Преди десет години ми удари една плесница, но сега преди да ми удариш, аз ще ти покажа.“ Хваща го за крака и го дига във въздуха. Но казва: „Смееш ли сега да ми удариш плесница? Аз съм онзи, на

който преди десет години ми удари плесница.“ Човек само мисли и чувствава, което може да придобие. Ако един светски човек може да постигне каквото иска, колко повече ние, които говорим за окултна наука, за Божия Любов, за Божия Сила, а при това сме хора дребнави. Ние чакаме, чакаме, докато похлопа смъртта. Човек на земята трябва да постигне всичко, което е определено.

Казвам: Първото нещо, създайте чистота в своята мисъл. Тази мисъл, която вие искате да реализирате, ваша ли е, или чужда? Чуждите всякога остават чужди. Ако имате една ваша мисъл, вложена от Провидението, върху тази мисъл работете за нейното постигане. Може някой от вас да изучава език, може да изучава математика, наука, изкуство, музика, много работи. Завземете се да проучите или да преобразите себе си. Да кажем, главата ви е побеляла. Завземете се за пет години да почерните косите си. Ако ги почерните, придобили сте знание. Всеки ден ще кажеш: „Ще почерня косите си.“ Един брат ми разправяше, че той една година ял коприва сушена и почернил косите си. Но то е изкуствено. Косата може да почернее чрез мисъл. Но не е за косата, защото всеки косъм е правило. То е растителното царство на човека, на неговата глава и показва силата. От своите коси той придобива своята сила. Онези хора, които са много нервни, или някои от вас сте неразположени, то е, защото някои от вашите деди и прадеди са работили в едно направление, прекарвали са един беден живот. Отвън сте спокойни, но отвътре сте сприхави. Като останеш сам, не си спокоен. Каквото искаш, може да го направиш. Може да боксираш. Сега минаваш за един светия, а не си. Ние знаем такива светии колко може да постигнат нещо. А всеки един от вас не се преплитайте с мислите на другите хора. Считайте, че всеки един човек има един идеал, поощрявайте го да работи, пък същевременно вие се заемете да постигнете онова, което мислите. Което мислите, да

го постигнете. Да не правите състезание, да се блъскате. Да си дадете място, всеки да има свобода да ходи за постигането. Ако някой има известни таланти, поощрявайте го. Ако не е постигнал, той ще постигне. Той и на 40, и на 50 години да е, да свири. Сега казвате, че младите трябва да свирят. Нека и старата баба, и старият дядо да свирят. И старият може да се учи.

Сега аз ви говоря за млади и стари. Това са термини, които се употребяват. Старите и младите, това са процеси.

Ако ти си стар, ти си в един процес. Щом като се свърши този процес, ти си извън него. Човек като остарее и умре, излиза из този процес. Той се ражда като дете. Човек никога не остарява. За пример ти си стара, на сцената си. Докато си на сцената, играеш една роля на един цар. На сцената си цар. Изиграеш тази роля, излезеш от сцената, снемеш тази мантия, пак си обикновен човек. В живота всички вие сте актьори. Тази роля е реална, докато играеш. Докато ти мислиш, тя е реална. Щом престанеш да мислиш, ти си извън процеса. Ако държиш на процеса и казваш: „Остарях, остарях“, непременно ще остарееш. Най-после, не приемайте да играете ролите на стари хора. Защото в небето, в цялото развитие на небесния свят само 24 души има кандидати за старци. Тук на земята кандидатите за стари хора са много. Там няма кандидати за стари хора. 24 души има, сега се готви още едно място за още един стар човек. Рядко, много рядко се явява един стар човек. Те го гледат като писано яйце. Тук ни е дотегнало от стари хора, тук млади хора няма. Тогава вие не остарявайте, имайте стремеж да постигнете всичко, но не се стремете да го обсебите за себе си. Животът нека бъде във вас, както водата, която минава през чучура. Радвайте се, че водата е минала през вас. Един взема, втори, трети, четвърти, радвайте се. Както нещата излизат от Бога, така и през нас да минат. Това е истинският път на постижението. Ако ние

това не разберем, ние ще останем такива дребнави хора, както досега. В дадения случай жените са минус, мъжете са плюс. Сегашните жени са почнали да стават плюс, а мъжете – минус. На някои жени са израснали мустаци. Една жена като гледа мъжа, казва: „Аз съм като мъжа, не искам да му слугувам.“ Тя счита слугуването като нещастие, а то е привилегия. Мъжът като работи, работи, казва: „Защо не съм като жената, само вкъщи да готвя.“ И той стане по-мекичък, в някое друго съществуване паднат мустаците, стане жена. Не че се изменя. В природата жената винаги си остава жена и мъжът винаги си остава мъж. Половете не може да се изменят. Женският полюс може да вземе формата на мъжа и мъжкият полюс може да вземе формата на жената, но мъжкият полюс си остава винаги мъж и женският винаги женски, формата на мъжкия принцип може да се измени, съдържанието може да се измени, но смисълът на мъжкия принцип никога не може да се измени. То е Божественото. Любовта винаги остава Любов, Мъдростта винаги остава Мъдрост и Истината винаги остава Истина. То е битието. Трябва да се радваме, че е така. Истината е винаги Истина. Туй, което освобождава всички същества в света, то е Истина. Туй, което дава светлина на всички същества без разлика, то е Мъдростта. Туй, което дава живот на всички същества даром, то е Любовта. Те съставят едно цяло битие.

Сега имате 365 дена в годината. Сегашната година показва, че този принцип е Божествен. 6-те е принцип на илюзиите, 5-те е принцип на противоречията. Колко е общият сбор от цифрите на годината? 1932 – общият сбор е 14.14 е число на самопожертване. Ти не може да разбереш дните, ако не си готов да жертвуваш от себе си. Всеки ден от годината си има специфично постижение. Ти не може кой да е ден от годината да употребиш за търговия или за музика. Всеки ден си има свое предназначение. В природата всеки ден

има различна енергия. Всичките дни са разпределени. Във всеки ден различни разумни същества функционират. За пример в един месец функционират едни същества, в друг – други. Следователно дните се различават. Онези, които искат да постигнат нещо, трябва да имат приятели в невидимия свят. Като имаш приятели между професорите, като се съберат, тоя ще каже една добра дума за тебе, той е на твоя страна. Щом нямаш никого, професорите ще те гледат подозрително. В невидимия свят ако имаш само един, който е разположен към тебе, той ще каже една блага дума за тебе. Но за да каже, те трябва да разчитат на вашия ум.

Преди всичко ние желаем всички хора да мислят право. Да мисля право, аз искам онова, което зная в Божественото, да изнеса Божественото знание да ви ползува, да ви дам подтик. Ако дам този подтик, то е за мое благо. – „Защо Учителят говори така?“ – Аз ви говоря, за да не спъна себе си. Най-първо, за да не спъна Божието дело, второ, да не спъна себе си, и трето, да не спъна вас. Три неща имам предвид. Първо, да не спъна Божественото, второ, да не спъна себе си, и трето, да не спъна вас. И във вас същото трябва да бъде: Божественото не трябва да спъвате. На Божественото дайте ход. Жертва навсякъде се изисква. И в тази жертва ще добиете стократно. Няма нито един от вас, казал е Христос, който да даде жертва, и да не получи стократно и в този, и в бъдещия живот.

Та казвам: Годината има 12 месеца. За какво ще посветите всеки месец? Първия месец за какво ще посветите? Ако ви дам като задача, за какво ще посветите всеки месец? Най-първо ще посветите четири месеца за Бога, четири месеца за себе си и четири за вашите ближни. 3×4 прави 12. $4+4+4=12$. За Бога да посветите нещо, то включва твоите интереси. Най-първо ще служиш на Бога, твоите интереси ще бъдат тил, а Божиите на първо място. Казвам едно нещо: Ти Божиите

интереси в живота си никога не ги туряй на опашката. Винаги ги туряй в центъра, на централното място. Да кажем, първите четири месеца туриш за себе си, вторите – за Божественото и третите – за ближните си. Или може да туриш ближните отпред, после Божественото и най-после себе си. Но никога не туряй Божественото накрая. Казва Господ: „Аз съм алфа и омега.“ Алфа подразбира „Онзи, Който създавам“. Аз съм алфа, а омега са ближните. Бог е Онзи, Който твори. Всичко туй трябва да бъде в центъра. Като казвам аз, разбирам Бог, Който живее в мене. Като казвам ближните, пак разбирам Бога, Който живее в ближните. Аз съм начало, Бог, Който живее в моите близни, Той е тил. Тази идея непременно трябва да държите във вашите умове, за да бъде. Казваш: „Аз искам всичко да направя.“ То е неопределена идея. Кажи: „Бог може всичко да направи.“ Той всичко е направил, няма какво да направи, Бог е направил. В дадения случай аз искам да работя, чрез Бога аз да създам рай. Хората нищо не трябва да знаят какво Бог е направил, нито да ги убеждавам какво Бог може да направи. Но пред хората аз трябва да покажа какво Господ чрез мене може да направи. Казвам: Ти вярваш ли в Бога какво може да направи? Какво Бог е направил, не зная, аз ще ти покажа какво аз мога да направя, какво Господ чрез мене може да направи. Дрехите му са съдрани. Купувам му нови дрехи. Виждам, че няма хляб, угощавам го. – „Ти вярваш ли в Бога?“ – В себе си вярвам. То е механическо разбиране. Аз вярвам само в себе си, вярвам в Бога, Който в мене живее. Бог, Който живее вън от мене, не съм Го намерил. Ако някой може да покаже този Господ отвън, разбирам, но аз не съм Го намерил още. Някой казва: „Господ е в природата.“ Но то е отражение. Ти чувствуваш твоя Господ проектиран навън в природата. Ти още не знаеш този Господ, Който живее в природата. Аз проектирам Бога. Туй, което аз чувствавам, проектирам. Ние знаем засега само това,

което ние преживяваме. Ние трябва да започнем от нашите вътрешни преживявания, не от мимолетните.

Ще се освободите после и от закона на греха. Грехът е завършен процес. Има същества, които още не са го разбрали. Вие няма да казвате, че съществува грях. Вие изхвърлете греха. Съществува един завършен процес, грехът не съществува в цялото битие. Ти изхвърли греха. После казваш: „Може да не стане.“ Може да не стане, ако не знаеш; ако знаеш, ще стане. Нещата не стават, понеже не ги знаем. Аз съм привеждал този пример. Отива една комисия при един богаташ, говорят му за Бога, той изважда сто долара и им дава. Казват: „Много скържав.“ Отиват други, по 50-60 долара им дава. Отива една комисия от високопоставени дами, облечени хубаво, с пръстени, на тях им дава хиляда долара. Отива една красива мома, хваща го за ръката, той изважда и дава сто хиляди долара. Питам сега: Де работи Господ? Тя казва: „Ти на моя Господ ще дадеш.“ Погледне го в очите и той казва: „Заповядайте, на ваше разположение съм.“ Сега, по някой път вие мязате на тези, на които дал сто долара, мязате на високопоставена комисия почтени дами и най-после трябва да мязате на онази млада мома, която, като го хванала, го раздрусала и на която дал сто хиляди долара. Съществува закон. Да вярваш, то е закон. Ако не съществува законът, няма какво да ви разправам. Аз не искам да ви го натрапвам, защото то ще бъде по закон.

Един американец от Ню Йорк, който изучавал закона на опуленс¹⁷, неговият учител го учил на този закон как работи. Най-после той турил една грамадна сума, която не му е дадена. Като не дошла сумата точно навреме, той напуска Ню Йорк, обезсърчил се, отива в Калифорния в едно малко градче, което един циклон разрушава и една греда му счупва крака. Като пада, вижда един чек от

¹⁷ Opulence – книж. изобилие, богатство, разкош.

сто хиляди долара. Бог всякога ще ти даде онова, което искаш, но ще ти счупи крака. Няма какво да се сърдиш, няма какво да се определя известно време. Никога не определяйте времето, понеже не знаете кога е щастливият момент. Ако вземете 1,2, 3, 4, 5,6,7, 8,9,10 – кои са щастливите числа? Човек е направен в шестия ден, значи е направен в деня на илюзиите. И от тогава до сега е все така. Кои са направени в петия ден, кои са направени в четвъртия ден, в третия, във втория? В първия ден какво е направено? Казвам: Има специфични числа. Ако ти се съсредоточиш, трябва да знаеш числата към коя категория спадат, с коя категория същества е свързано едно число, за да може да оживее в тебе. 6 – това е човекът. [шестолъчна звезда] – това е соломоновият знак. То е човекът, то е разумът. 7 е свещено число. В седмия ден Бог си почина. Тогава трябва да знае човек силата на седмия ден, силата на почивката. Почивката винаги разбира едно изобилие. Почивката подразбира ден на любовта. Това е седмият ден. Всякога разумното в света е почиване. Разумният живот дошъл в човека, в шестия ден дойде разумният живот, формата на човека. Съзнанието на човека да стане жива душа дойде в шестия ден. Който разбира шестия ден, той има поляризиране. В шестия ден се създадоха мъжът и жената.

Сега да чуем края на нещата. Аз ви говорих какво вие може да направите от вас. Да кажем, някой от вас, който е богат, колко пари може да събере в годината? Вие искате да ви се даде. Колко пари? Досега от това, което сте спечелили, нито един от вас не е дал една десета от спечеленото. Вие спечелите един милион. Колко ще дадете? – Сто хиляди. Десет души искат пълен милион. Колко ще дадете от милиона? Ако цяла година вие се заемете, може ли да спечелите един милион? То е една възможност. Ние говорим само за възможности, дали може да се реализира. Възможно е, има скрити богатства в

земята. Ако вие сте чувствителен субект, може да намерите заровеното, доста злато има. Човек не е достатъчно съзнателен, не може да намери тези богатства. Всякога помнете едно нещо: Не може да успяваш, ако не работиш. Никога не може да успяваш прогресивно, ако не жертвуваш една десета от онова, което печелиш, за Бога. Ще претърпиш една криза. Каквото печелиш, една десета трябва да го дадеш за Бога. Туй трябва да го имате като закон. Ако искаш да бъдеш съвършен, всичко трябва да жертвуваш. Всичко ще дадеш, всичко ще получиш. Ще започнеш със закона една десета от това, което печелиш, ще го туриш в движение. Тази мисъл ще я туриш като подкваса в твоя живот. Тя ще ти бъде тил. Тя е, която ще те подкваси. Ако ти си професор, предаваш лекциите си с пари, като дойде десетият ден, даром ще даваш. Първия ден с пари, втория с пари, дойде десетият – даром. Концерти даваш. Девет концерта за тебе, един за Господа. Пишеш книги, девет книги за тебе, една за Господа. Вие искате да печелите. Всички ония хора, които са забогатели, са спазвали този закон съзнателно или несъзнателно. После да се сърдиш. Давайте, за да ви се даде.

Първото нещо, туй да се научите по закона на любовта, по закона на постъпките всякога трябва да бъдем щедри. То е благородство. Като срещнеш някого, ти да имаш жест. Всеки един от вас казва: „Аз нямам това.“ Аз съм срещал, искат нещо от мене. Това не се отнася само за пари. Но по някой път аз не искам да дам, имам известни съображения, понеже този човек започва да вярва в мене повече, отколкото в Бога. Ще се спъне в своето развитие. Той вярва в мене повече, отколкото в Бога. Хубаво, докато съм тук, ами като замина, какво ще прави? Аз всякога не мога да давам. Той трябва да се научи в онзи велик закон в света. Всички трябва да вярвате в този велик закон. Всичките хора са носители, проявление на Бога.

Но да се върнем: Първото нещо, направете лицата си красиви, дробовете си здрави, стомахът добре да смила храната. После имайте една зорка мисъл, положителна, изключвайте всичките противоречия. Гледайте да ги примирите. След туй във вашите чувства трябва да внесете любовта. Не спирайте вашата канализация. Дайте ход на любовта да се прояви. Бъдете верни на себе си. Бъдете такива, каквито Господ ви е създал. Не бъдете такива, каквито Господ не ви е създал, но каквито сте направени. Аз не искам сега да имате хиляда лева и да направите едно угощение, да се поставите в изкушение. Когато имате изобилно, давайте изобилно; когато нямате изобилно, пак изобилно давайте мислено. Някой казва така: „Ако ми даде Господ, ще дам.“ Много хора казват: „Ако ми даде Господ, ще дам.“ Ще пазите три правила: Бъдете изправни в Любовта. Каквото обещаете в Любовта, направете го. Каквото обещаете в Мъдростта, направете го. Каквото обещаете в Истината, направете го. Никога не изменяйте. Дойде ли една красива мисъл, изпълнете я, не разправяйте, но направете един опит, каквито и да бъдат последствията. Може да има лоши резултати, направете го.

Отива един индуски ученик при един велик учител в Индия и казва: „Какво трябва да правя?“ Той казва: „Ще идеш при един военен и ще му удариш една плесница. Ще идеш при един философ и на него ще удариш плесница и най-после ще идеш при един светия и на него ще удариш една плесница. Отива ученикът при военния и му удря една плесница.“ Военният му удря две и го поваля на земята и казва: „Кажи на учителя си.“ Отива при философа, който се занимавал, удря му една плесница, той дигнал ръката, да му удари, но помислил, че има задача да разрешава и свалил ръката си, без да го удари. Като ударил плесница на светията, той даже не почувствувал. Казвам, първото е по закон: който те удари, удари му и

ти. Учителят тогава му обяснил, че военният е мойсеевият закон: „Око за око, зъб за зъб“. Вторият е, който иска да работи със закона на любовта, а третият е, който служи на Бога. Праща ученика да попита светията ударил ли го някой. Той казал: „Не съм усетил.“

Казвам сега: Трябва да бъдете смели. Да бъдете готови да ударите една плесница на военния, макар той да ви удари две. Пък и на философа да ударите, и на светията да ударите. Да направите един опит. Някой път нещо заради тебе ще научиш. Ще бъдеш като светията, нищо да не те интересува. Някой път ти защитаваш своите права. Ако си военен, защитавай правата си. Ако си философ, подигни си ръката да удариш и пак я свали, гледай си работата, пък ако си светия, никак не обръщай внимание. Ето една философия. По ум трябва да бъдете като светията, по сърце трябва да бъдете като философа, по постъпки трябва да бъдете като военния. Тия трите качества. Трябва да бъдете смели. То е послушание. Като ти каже Господ да направиш нещо, ще го направиш, макар да е военно. Военният казва: „Така не се бие. Ти ако дойде при мене за една плесница, две давам.“ философът казва: „Аз не си губя времето, за днешния ден много работа имам.“ Какъв е днешният ден? – Понеделник. Той е ден на месечината. В понеделник какво правите? Опирайте си дрехите. Щом дойде понеделник, правете същото нещо в сърцето си, ума си, чистете. Вторник като дойде, какво правите? На работа.

Казвам: Цялата глава нали прочетохте. Вие имате грамадна сила, която Бог вложил в ума ви. Разумна сила, която човек трябва да употреби за добро за своя ум. За сърцето е дадена друга сила. Цял един свят, и тя може да се употреби за добро. Най-после твоята воля за бъдеще. Ще ви говоря какво съчетание може да има между ума и сърцето. Какво трябва да направите с туй съчетание. Не месете туй, с

което вие знаете. Някои работи може да ви говоря, не искам да повтарям, да се повтарят нещата. Казвате: „Да бъдем добри.“ За мене думата „да бъдем добри“ е неразбрана. – „Да се обичаме“ – и това е неразбрано. Аз разбирам да обичаш – да го правиш. Значи, което не правиш, то е неразбиране. Светът е велик. То е друго неразбиране. Казва: „Безброй са звездите.“ Може да има няколко хиляди звезди. Може да се прочетат. – Ама имало невидими звезди. Казват астролозите друг принцип: „Туй, което мога да схвана със съзнанието си, то оживява в мене.“ Сърцето трябва да оживее в мене, да го чувствуваме като живо. Вие познавате един човек, ако се образува една връзка между вас. Наричам хармонична връзка тази, като те срещне един човек, да му е приятно, че те е срещнал и тебе да ти е приятно. Твоето сърце малко се свие и неговото сърце се свие. Като се срещнете, вашият ум трябва да бъде отворен, вашето сърце трябва да бъде отворено и вашата воля трябва да бъде отворена. Трябва да има Божествена връзка. Връзка трябва да има. Няма ли тази връзка, хората остават винаги чужди едни на други. Казвате: „Не ме обича този човек.“ Думата „не ме обича“ не я разбира. Не я казвайте. Някой човек не ме обича, друг иде в къщата, понеже има хубава дъщеря. Или идва, защото жена му е красива; той е богат и няма доверие. „Той не ме обича, казва, може да задигне нещо.“ Или отивам като човек, който проси. Той не иска да го безпокоя. Всякога, когато хората очакват да занесеш нещо, ти си добре дошъл. Следователно бъдете хора със запалени свещи. Свещта ви да гори. Не отивайте в един дом, когато сте болен. Не отивайте при ваш приятел, когато сте разтревожен. Не отивайте при ваш приятел, когато сте озлобен. Ако искате едно свещено правило: стой в гората, ходи, оплаквай се, ходи между камъните. Когато умът ти е спокоен, сърцето ти свободно, иди при приятеля, хвани го за ръката и ти ще бъдеш добре дошъл. Сега искам

всички да влезем при Бога, ще отидем с любов, със знание, със свобода. Бог такива обича. Умът да е готов да възприеме Божието знание. Да идем при Бога с отворени сърца, да възприемем Неговата Любов. Да отидем при Бога с отворени умове, да възприемем Неговата Мъдрост. Да ида при Бога с моята воля, готов да изпълня това, което Той иска, да извършим волята Му. Казвам: Тогава ще бъдем свободни. Не се ограничавайте. Защото някой път констатирам, че има големи ограничения. Естествено между нас трябва да съществуват ограничения, много естествени ограничения, наслоени от хиляди поколения. Гледайте да се освободите от ограниченията. Поддържайте Божественото. Защото, ако Бог е на ваша страна, всички врати ще се отворят. Ако ви обичат, добре е; ако не ви обичат, пак е добре. Ако ви почитат, добре; ако не ви почитат, пак е добре. Не мислете, че аз казвам, че не може, но същевременно, като ти е неприятно, разсъждаващ, отдели неприятността като нещо обективно, разглеждай я отделно от тебе, не се солидаризирай, отдели я, разглеждай я спокойно.

Та казвам: В новия живот трябва да се създадат нови условия. Светът само по този начин може да се подобри. Ако всички бяхте готови, сега щеше да дойде спасението, освобождението на целия свят, но хората не са готови. Ако днес се даде богатство на хората, ако днес се даде свобода на хората, те не са готови да служат на Бога. Всеки иска да ги вземе за себе си, както той иска. Нали Бог ги е създал и Бог ги е оставил на Провидението, да носят своите последствия. Как ще се поправи светът? Този път, по който вървим, само така може да се поправи светът. Имаме правила за един щастлив дом; как да се раждат деца, имаме правила. Каква религия трябва да има в света? Тя трябва да бъде религия на любовта, на знание без заблуждение, религия на свободата. Да не правим никакво различие,

всички народи, всички хора да ги считаме творение на Бога, в които Бог работи. Един народ е подигнат, но всички народи с времето ще се подигнат. Един човек може да е прост, но всяка душа има заложи да вижда Божественото във вас. Големи заложи има за бъдеще ангели да станете. Някои от вас сте кандидати за ангели, някои от вас сте кандидати за светии, някои от вас сте кандидати за гениални, някои от вас сте кандидати за талантиливи, някои сте кандидати за обикновени. Жажда трябва да има у вас, жажда, както у гладния, жажда за познание на любовта, за познание на Божията Мъдрост и Божията Истина. Жажда трябва да има в човешката душа. Така може да се постигнат нещата. Защото пътят на истината за добрите хора е път на всички постижения. Но пътят на истината за онези, който не разбират закона, е път за всичките нещастия в света. Следователно, ако вървим с познаване пътя на истината, ще бъде път на освобождение. Ако вървим с незнание, ще бъде път на заробване. Защото в човека грехът се ражда от неестествените желания да употребим знанието само за себе си. Хората искаха да станат като Бога, То е външната страна. В Бога има друга страна, за която хората нищо не знаят. Тази страна сега хората изучават. Хората не бяха се научили да жертвуват всичко за Бога. Сега се учат на това.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на единния, вечния Бог на живота.

*Беседа, държана от Учителя на 29 август 1932 г., понеделник, 5 ч.
София, Изгрев*

НОВАТА РАБОТА

Добрата молитва

91 Псалом

Пътят на живота

Отче наш

Молитвата на Царството

Ще прочета Шеста глава от Евангелието на Лука.

Умореният, преди да е започнал нова работа, трябва да почине – едно правило.

Който обича музиката, трябва да свири. В живота има една голяма опасност, тя е следната. Има един смешен анекдот, който аз ще приведа. Един философ в древността, след като показал своята философия, казал, че всичко, което Бог е направил, е чисто и свято, следователно човешките ръце не трябва да пипат нищо, което Бог е направил. След като говорил много години, той дошъл да опита своята философия. Излязъл един ден да се разхожда, дошъл до едно голямо дърво, на което плодовете били високи, седнал долу под дървото, дано дойде Господ да му откъсне. Греело слънцето, плодовете узрели, духал вятър, но плодовете не падали, нито един плод не се откъсвал. Той мислел, че да откъсне един плод, е грях. Чакал Господ да дойде, но Господ не дошъл. Явил се глад в него, започнал да мисли по кой начин може да задоволи глада си. Писал писмо на Господа да му даде в случая право. Има ли право да откъсне, или да чака Господ да дойде. Може ли да ми кажете, колко време ще чака под това плодно дърво. Щом мислиш, че едно дърво е свято и си

позволиш да късаш, непременно ще изгубиш това, което имаш. Нещата са важни дотолкоз, доколкото те може да се приложат.

За пример вие имате желание да пеете. Но коя е подбудителната причина, за кого ще пеете? Защо ще пеете? Пеенето е улесняване в една работа. Работа, която не върви, трябва да ѝ пееш. Музиката в света се яви, когато хората са заплескали техните работи. Като не върви работата, ще турят масло, това-онова ... Та когато хората започнат да пеят, работите им вече са заплескани някъде и сега трябва да ги принудят. За пример на кой се пей? На сиромаша не се пее, но на богатия, който е на някой банкет, в някоя опера, на някой концерт, на онези, на които работите са уж наредени, но на които работите са заплескани, защото на тия, богатите хора работите са заплескани, на всички осъдени на смърт трябва да се пее, да се утешават, че като умрат, ще отидат в другия свят. Ти си богат, но върху теб има смъртна присъда! Ти си учен, но върху теб има смъртна присъда. Ти си красив, но върху теб има смъртна присъда. Всичките хора са осъдени до един. Сега всички осъдени хора аз ги виждам със своите знакове, величия, мърдат като заклани. После казвате: „Какво са направили в света?“ Едни носят знаковете на знанието, други носят знаковете на богатството, други носят знаковете на знатността, но всичките – и малки, и големи, отиват на заколение. Питам: Какво ви ползват вашите знаци, че знаете това или онова, когато вие сте осъдени на смърт?

Та казвам: Песента е направена за смъртта. Като се запее, захласва се тя и се отказва. Знаеш защо се пее. Всякога, когато запееш, отлага се една присъда. Смъртта като чуе една песен, ако е българска някоя, тя казва: „Чакайте да изслушам песента.“ Затуй песните трябва да бъдат малко по-дълги. Щом не пееш, присъдата иде навреме; щом пееш, присъдата се отлага. Ако вие ме питате: „Защо

трябва да пееш?“ Ще кажа: За да се отложи твоята присъда. Защо трябва да пееш? – За да се отложи страданието ти. Защо трябва да пееш? – За да се спрат нещастията ти. Пеенето има смисъл. А защо трябва да бъдеш добър? – За да се откупиш, нищо повече. Добродетел ще даваш, за да се откупиш. Има смисъл да бъдете добри. Вие искате да бъдете добри за себе си. Ти ще работиш, ще спечелиш нещо и туй, което спечелиш, ще го дадеш или за себе си, или за някой друг. Ако животът не се разбира, тогава какво ме ползва моето добро заради мене? Доброто е една сила, която трябва да приложиш някъде. Ти влагаш парите, които си спечелил. Липсва на съвременните хора едно разбиране.

Дават ви един обед, вас ви трепне, за да ядете; вие не знаете, че в този обед има сложена отрова. Много пъти така вълците гощават с месо, но и съвременните вълци станали хитри, като погледнат, знаят, че има отрова. Тази отрова може да е съзнателна, може да не е съзнателна. Някоя несръчна къщница сготвила в един некалаисан съд, седяло доста време, дава ти да ядеш. Ти погледни съда, в който е готвено яденето и ако не е калаисан, не яж. По-добре стой настрана, отколкото да ядеш. Някой човек иска да ти даде пари на заем, виж ръцете му, ако са ганосани¹⁸, не взимай парите, а виж от какво са направени – от желязо, от мед ако са, не взимай парите, ако са от злато, вземи парите.

Казвам: Сега вие седите и не разбирате. В едно събрание говорил един проповедник, слушателите му много хора – 10-20 хиляди, най-малко хиляда души ще спят, на десет души единият вече спи, понеже трябва да делегати за другия свят, там слушат какво става. Някой ме пита защо спят тук. Те са делегати горе. Не ги смущавайте делегатите. Едновременно в събранието вашите ръце слушат ли,

¹⁸ Ганосан – калайдисан.

вашите крака слушат ли. Слуша главата ви, взима участие. Гърдите, коремът съвсем друго правят. В дадения случай, когато говори един проповедник, коремът казва: „По-скоро да свърши, трябва ядене. Мене не ме интересува това“ – казва той. Та казвам: Вашата глава желае едно, вашите дробове желаят друго. Умът слуша какво ще каже проповедникът, гърдите възприемат въздуха и го изхвърлят.

Та казвам: Трима души в човека има, които си дават мнението. Дробовете казват: „Ако ние не сме тук, той не може да говори, ние, меховете, постоянно работим, ние сме, които го караме да изказва своите мисли.“ Често вие се намирате в положението на онзи българин – един учен българин, Цеко Грънчаров, умен човек беше, имаше правилно чело, но по произход малко мургав цвят, сатурнов тип, не можеше да види хубавото. Заражда се в него желание да иде в Америка, средствата му са малко. Казва: „За да ида в Америка, трябва да зная език, да уча американците.“ Решено-свършено. Отива във Франция да научи френски, да свърши някой колеж. Отива в Париж. Да не си харчи парите, понеже бил евангелист, отива в една евангелска църква в Париж и те го наемат на големия орган да върти дръжката, да духа, и органистът да свири. Цеко Грънчаров, философ, като сяда органистът, засвирва, той се замислил – „До какво положение дойдох сега, да карам един мех“, спира да върти и мисли. Идват при него и му казват: „Господине, с философия не става, но трябва ръчката да въртите.“ Разправяше ми той този случай. Цеко Грънчарски сам ми разправяше това, гениален човек беше. В Ню Йорк пада от третия етаж, счупва му се ръката, но останал жив, благодарение че паднал на багажа си. И досега е жив, той е в Америка. Хората мязат на Цеко Грънчарски. Всеки си има по една философия.

Сега аз искам да ви кажа нещо, което вас може да ви ползва, независимо дали сте млади, или стари; дали сте възрастни. Младият е, който е изгрял, възрастният, който е дошъл в зенита си, на най-високото място се е качил, а старият е, на който едва виждам гърба му, заминава. Аз обичам старите за това, че гюрултия не правят. Най-голяма гюрултия дигат тези, които са на средата, отгоре като се качат, те са всичките заповедници, оправят света. Онези, които идват, сега ги посрещат. Онзи, който се е качил на средата, заемал първото място, той заповядва. Това са състояния, които съществуват във вашите души. Вие не разбирате по някой път себе си. Имате едно настроение да се покажете, че знаете много. То не сте вие. Защото аз съм виждал една кокошка, нахохори се¹⁹ пред един вол и казва: „Знаеш ли колко съм голяма?“ Една кокошка след като си разпери крилата, колко е голяма? Подскочи, клъвне вола. Той казва: „Аз съм толкова голям да се занимавам с една кокошка“, отбие се. Тя казва: „Да знаеш, тук кокошка се бори с тебе!“ Ти преодоляваш една мъчнотия, мислиш, че това е геройство – ако една кокошка върне един вол от пътя му! Според мене кокошката не трябва да бъде на пътя, дето волът минава. Самомнение някой път имаме, мислим, че може да издържим на едно изкушение. Има изкушения силни като вола. Ти не всякога може да върнеш вола от пътя му. Кокошката се заблуждава.

Та сега по някой път човек седи и не е разположен да слуша. Но представете си в едно събрание, дето има сто души и някой влезе и каже: „Пожар!“ Вие веднага ще гледате из коя врата да излезете навън. Защо? Страданията в живота, това са пожар. Единственото нещо, което осмисля живота и внася радост в живота, това са страданията. За земния живот по-хубаво нещо от страданието няма. Човек, който не е

¹⁹ Нахохори се – наежи се.

минал по пътя на страданието, той не е човек. Съвременният човек е станал човек, след като е минал едно голямо страдание. Ние имаме да минем още едно голямо страдание. Когато видите туй, голямото страдание, няма да остане частица да не трепери, и космите ви, и веждите ви, всичко ще се разтрепери. И като ви се говори за това страдание, казвате: „Дано Господ каквото говори, на тебе да го каже, ние още веднъж не искаме да слушаме Божия глас.“ Сега вие очаквате, че ще дойде Христос. Ако рече да дойде Христос, вие ще хвъркнете из въздуха, ще бъде каша, търкаляне, събаряне канари, разхвърляне на пластове, извиране на води, пламък, огън навсякъде, разрушение, всичко разхвърляно, така ще бъде целият свят. От сегашната култура, от всичко това, което виждате, ще стане такъв хардаус, че нищо няма да остане. Това е край на нещо, което ще видите. След като видите всичко това, ще кажете: „Какъв смисъл има животът?“ След това ще дойде новата фаза, зад разрушението каквото седи. Това аз уподобявам – представете си хубавите дървета в една плодна градина, виждате изсечени плодните дървета, виждате как ги хвърлят в пещта. След всичко туй казвате: „Защо трябваше да се изгорят тези дървета?“ Но представете си, че отвън настава голям студ и представете си, че влизате в една стая с хубави мебели от дърветата, добре отоплена и маса с книги. Тогава вече изгарянето на дърветата е на място. Страданията на хората на земята образуват отоплянето на бъдещето. Другояче, ако няма такава връзка между страданието и бъдещите последствия, страданията нямат смисъл.

Вчера идва една сестра и казва: „Някои външни хора дошли от провинцията, искат да ви видят, искат да си заминават.“ Казвам: Питайте ли защо искат да ме видят? Че се запознали с един брат и тъй като те са делегатки от провинцията. Е, щом са делегатки, да дойдат. Три сестри възрастни идват и сядат. Казвам: Добре дошли,

откъде сте, заповядайте. Едната казва: „Я ми кажи, има ли още да страдаме на земята?“ Рекох: Ти още не си страдала, има още да ти пати главата. Както те виждам, ти си много припряна, много сприхава, има да ти пати главата, хем здравата. – „Ами децата ми ще патят ли?“ – Децата ти ще ти дадат такъв урок, че ще помниш. Другата по-весела, тя ме гледа и очаква да ѝ кажа. Млада, угледна, на 35 години. Казвам: Сестра, какво има да ме питаш? Казва: „Аз обичам много деца.“ – Радвам се, но ги нямаш. Казва: „Кажи ми, искам да зная, ще имам ли деца или не?“ Казвам: Както виждам, не е писано да имаш деца. Като че я попарих и от там насетне не иска да седи. По-напред имаше разположение да седи, като ѝ казах, че няма да има деца, казва: „Хайде да си вървим.“ Третата беше най-умна. Казвам: Мога да ви кажа много работи, но сега съм зает, ще дойдете друг път. Сега ще ви кажа най-малкото. На едната казах, че ще ѝ пати главата, за щастие, нямам време ни дума да кажа. На втората казах, че не е писано да има деца, а третата казва: „Не искам нищо да ми кажеш.“ Казвам: Има тя един добър път. Тръгнаха.

Аз по някой път разсъждавам: умрял някой, ние скърбим; някой момък напуснал момата, тя скърби. Скърбта е една и съща; за всяко нещо, което ние не го разбираме, скърбим. Казвам на тази: Тебе не ти е писано да имаш деца. Ти в новата еволюция трябва да работиш върху себе си, да се самовъзпитаеш, себе си да възпитаеш. Ако искаш деца, колкото искаш може да осиновиш.

Та и вие в новия път като ме слушате, искате да ви кажа нещо, което аз не обичам да казвам. Често ме питат: „Учителю, аз напреднал ли съм?“ Ами че за да се проявя аз, трябва да те чуя. Ако ти си певец, тогава ще ти кажа. Ако пееш хубаво, напреднал си; ако не пееш, какво да ти кажа. Казвам: В съвременните разбирания, в научните правила, вземете всичките учени хора от един до десет, вие имате само

елементарни разбирания за нещата, както са поставени предметите – един камък, един вол, едно дърво – чисто механически, физическата, или материалната, страна е представена. Но един предмет имате, един скъпоценен камък. Но два камъка не могат да бъдат еднакви по величина. Двама души не са еднакви. Срещате един човек. Аз не съм срещал в своите изследвания двама души да имат еднакви очи по форма, по цвят. Нито челата им, нито веждите им са еднакви, нито очите. Има грамадно различие в хората, по което се различават. Ти искаш едно благо. Ти не може да имаш това благо, докато твоите очи, твоят нос, стомах, дробове, докато всичко не дойде да разбере това благо. Във всяко едно разбиране участва всичкото наше естество, то трябва да вземе дял. Ако твоят стомах е малко разстроен, ти не може да разбереш истината. Ти ще разбереш истината, но ще влезе един нюанс на едно недоволство, не може да я разбереш напълно. Ако имаш някакъв дефект на твоите дробове, пак не може да разбереш истината. Ако има недъг в твоите крака, или в ухото, не може да разбереш истината, също така не може да разбереш и любовта. Казвате: „Той има много добро разбиране.“ Само един здрав човек може да има едно добро разбиране. Аз взимам здрав като един завършен човек от неговото минало. То е един капитал. Здравето е капитал, с който функционираш в дадения случай. Не може без капитал, или то е нивата, на която ти ореш. То са условия, при които може да работиш. Така като разбираме здравето, здравето е капитал. Животът, то е пак капитал. Умът на човека е капитал, с който може да работиш. Сърцето е капитал, с който може да работиш. Умът още не е човекът, сърцето още не е човекът. Богатството, всичките пособия още не са човекът. Човекът е нещо отделно от всички тези блага, които Бог му дава. Вие искате да бъдете щастливи, нали така? Щастието е възможно само при здравия. Щастието е възможно само

при живота. Щастието е възможно само при светлия ум. Щастието е възможно само при благородното сърце. То е един резултат. За да бъдеш ти щастлив, то от тебе зависи. Ако искаш да бъдеш щастлив, трябва да знаеш как да говориш. Ако не знаеш как да говориш, не може да бъдеш щастлив. Ако слабият не знае как да говори на силния, може ли да бъде щастлив? Но ако знае слабият как да говори, той ще бъде щастлив. Отиваш при Бога и ти не знаеш как да Му говориш. Ние отиваме при Бога и казваме: „Той ако иска, да ни даде.“ То е един характер упорит, своенравен. „Каквото Господ иска“ – казва. Ти опитваш Бога да видиш какво ще ти даде, тогава да Го критикуваш. След като ти даде, ще кажеш: „Това ли ми даде? Аз мислех, че Господ другоаче ще постъпи, но Господ всичко не направи, Той не постъпи както трябва.“ Най-после дойде един от служителите Божи, удари двестри плесници и ти казва: „Ха, върви си.“

Да излезем на упражнения, после ще разговаряме.

(6 часа.)

(След гимнастиките.)

В живота на човечеството наставка една нова фаза. За нас не е въпрос какви са хората. Нас не ни интересува едно шише от какво е направено, нас ни интересува колко може да събере това шише. За фабриката, за материал а, от който е направено, това не ни интересува, но здраво ли е шишето и колко може да събере. Какъв е човекът, то е друг въпрос, какво може да научи човек в света, и това не ни интересува. Когато говорим за истинска наука, нас не ни интересува за отношението на въздуха, който влиза в твоите дробове, ти се интересуваш добър ли е или не. Светлината, която иде при тебе, ни интересува добра ли е или не. Храната, която влиза у тебе, тя ни

интересува. Тя ни интересува дотолкова, доколкото може да я възприемем.

Сега, като слушате един сказчик, вие казвате: „Колко съм аз невежа.“ Не се спирай колко знаеш и колко не знаеш, то не е важно. В дадения случай какво може да научиш, колко знаеш и колко не знаеш, то е безпокойство, не го туряй в ума си. Колко може да научиш, дали си богат или не, не трябва да те безпокои, няма какво да те безпокои какво може да придобиеш в настоящето. Казвам: Сега ще ви говоря за настоящето. Вие може да кажете: „Ние знаем тези работи.“ Аз не говоря за неща, които знаете, аз говоря за неща, които не знаете. Вие може да имате известно разбиране за нещата. Нито един от вас няма пълно разбиране за това, което става в природата. Всеки един философ, всеки един човек, туй, което разбрал в един момент, в следния момент туй разбиране се различава. Сутрин светлината е една, на обед светлината се различава, не е същата нито по количество, нито по качество; нито по интензивност е същата.

Да кажем, това е цялата земя. Нас ни се вижда като че слънцето се подига нагоре. Лъчите, които падат хоризонтално или наклонено, различават се. Някой казва: „Аз видях слънцето.“ Под какъв ъгъл си го видял, какво количество светлина си възприел, какво количество от тази светлина си преработил? Онова, което не си преработил, ако се пусне в тебе, то ще ти създаде една неприятност. Това, което може да възприемеш в организма си, то те ползва. Аз говоря за онзи велик закон, който функционира в природата. Природата е снизходителна

към разумните същества, понеже използват всичко. Онова, което не може да използва, изпращат навън. Неразумните същества искат всичко да заграбят и следствие на това им дават педагогически уроци, както тя знае. Няма да ви обяснявам защо е така. Аз няма да ви обяснявам защо слънцето е така нагоре, защо земята е валчеста, не може ли да бъде плоска. Тази форма е най-подходяща. Защо не е плоска? – Защото не подхожда в дадения случай. Земята може да бъде плоска. Земята нито е валчеста, нито е плоска, никаква не е. Какво значи никаква? Никаква значи, че може да вземе форма, каквато иска. Като кажа, че никаква не е, ти вече нямаш представа каква форма може да вземе. Но в дадения случай как е създадена вселената. Всичките тела са валчести, защото кривата линия е най-подходящата линия на движение. Тя е линията, при която има най-малко съпротивление. Ти като вървиш по права линия, ще се изкривиш. Казваш: „Не трябва да бъдеш крив.“ Ще бъдеш крив. Ако те изкривяват хората, радвай се, че са те изкривили. Ако ти създадат препятствия, пак се радвай, защото в туй препятствие ще намериш посоката на твоето движение. Ще видиш нещо ново. Така като се говори, е морализиране. Морализирането са неестествени отношения към хората. Аз имам пари, ти вземеш от мене, казвам: Ти трябва да бъдеш честен, навреме трябва да плащаш дълговете, защото на мене така допада. Ти трябва да вървиш по Бога, ти трябва да бъдеш религиозен, ти трябва да бъдеш разумен. Но всичко това се основава на това, че ти имаш да ми даваш.

Един турчин взел пари от един ходжа. Турчинът го пита: „Къде да ида?“ – „Докато си взема парите, при мене ще бъдеш, да те уча.“ Като си взел парите, турчинът го пита пак: „Къде да ида?“ – „В джендема иди.“ Съвременният наш морал, съвременните наши понятия за право, за криво са все около нашите интереси. Затова няма

един общ морал. Един учен човек създаде една теория, за да се прослави. Той не дири какви са причините в природата, но иска да създаде една теория, да кажат хората: „Той е учен човек.“ И от тази теория да изкара парици. Той ще напише едно съчинение не да просвети света. Измислил някакъв газ да мори неприятелите, или измислил някаква машина, но зад всичко това измисляне седи нещо користолюбиво. Природата държи сметка за това.

Запитал един крѣчмар: „Какво ще бъде моето наказание в бъдещия свят, като съм продавал вино?“ – Всички бѣчви, които си продавал, ще бъдат окачени на врата ти. Ти си продал 200-300-400 бѣчви и тия бѣчви да бъдат окачени на врата ти, какво ще правиш? То е фигура. Учените хора казват: „Всяко последствие има своята причина.“ Ти си бил крѣчмар, продавал си вино. Ти си причина, а бѣчвите последствие, туй последствие ще бъде окачено на врата ти. Туй е сега за изяснение, за едно забавление. Ти казваш: „Възможно ли е това, крѣчмарят да носи бѣчвите?“ Не е възможно. Но една по една ще ги носи. Значи първия ден като иде, ще му турят първата бѣчва, втория ден ще му турят втората бѣчва, на хилядния ден хилядната бѣчва ще носи. После какво ще стане? Ще се повтори наново, пак до хилядната и пак ще се повтори. След туй се разглобяват бѣчвите, носи частите им, обрѣчите, после пак ще ги сглобят, ще ги напълнят и пълни ще ги носи и ще ги донесе пълни от оня свят в този свят. Но това не е наука, това са заплашвания, за да не грешат хората. Крѣчмарят няма да носи никакви бѣчви в оня свят. Той в оня свят ще бъде без бѣчви. Там ще бъде най-голямото му страдание, че няма бѣчви. Ако ти идеш в оня свят и нямаш език, нямаш очи, нямаш уши, нямаш стомах, нямаш дробове, питам, не е ли по-страшно, отколкото да носиш хиляда бѣчви на гърба си. Аз бих предпочел да нося милиони бѣчви на врата си, отколкото да изгубя

очите, ушите си. За да уплашат хората, казват: „Хиляди бъчви ще носиш.“

Но сега да дойдем до философията в живота. Вие искате да живеете, казвате: „Много работа има.“ Една къщница иска да стотви. Според новата наука, за да стотвиш, кухнята ти трябва да има два прозореца, кухнята ти да е съградена на хигиенично място, да има слънце от изток и запад, и юг. Огницето, на което трябва да готвиш, като туриш тенджерата, сутринта да влезе първият лъч, и на обед да влезе в тенджерата един лъч. Ако може да падне, туй ядене е вкусно стотвено, ако не влезе, яденето отрова става. Човешкият ум е един трансформатор. Ако твоят ум не може да предаде слънчевата светлина, той не е ум. Ако твоето сърце не е в състояние да предаде слънчевата топлина, не е сърце. Ако твоята воля не може да се ползва от благата, които природата дала, ти нямаш воля. Ако ти се намериш пред едно дърво с плодове и не може да откъснеш от плодовете, казваш: „Имам ли право да късам от плодовете?“ – Аз имам право да късам от всички плодове на дърветата. Аз нямам само едно право в света – да взема един плод от устата на един човек, а имам право от всяко дърво да откъсна от плодовете му. Никакъв закон не съществува в природата. Има закон, който съществува, ако взема плода от устата на човека, понеже той вложил своята енергия. Ти нямаш право да вземеш неговите плодове. Тъй седи въпросът, ако искате да имате един морал. Познанието на доброто и злото седи в това, да не вземеш хапката на човека, да не вземеш ризата, с която е облечен, да не вземеш шапката, която е на главата му, да не вземеш обувката на краката му. Това е познание на добро и зло. А пък животът е онова дърво, от което вие може да се ползвате навсякъде. Следователно вие трябва да се ползвате от знанието. Това знание как ще го придобиете? Да кажем, имаме пръсти. Както виждате, пръстите природата не ги е

устроила еднакво. Всичкото ти нещастие е написано на ръката ти. Каквото и да ти се случи днес, е написано на ръката ти. Как трябва да постъпиш, е написано на ръката ти, всеки даден момент е написано. Защото първият пръст показва посоката, в която трябва да се движиш, път, който трябва да намериш в света, за да знаеш как да се движиш и накъде. За да видиш кой път да избереш, това е най-високият планински връх. Няма по-висок от него, за да може да видиш цялата обстановка, да се ориентираш. Какъв е вторият пръст? Това е най-високият планински връх на твоя ум, на твоето сърце и на твоята воля, дето ти може да се качиш и да гледаш този път, и да видиш всичките мъчнотии. Но ако не се качиш на най-високия връх, има много пъти да се качваш. Третият пръст – безименният, е склад, отдето ти може да вземеш за себе си всичките сили, с които ти разполагаш. Те се намират в твоя трети пръст. Ти пари нямаш, скръбен си, нервен си, чувствата ти хилави, умът хилав, започни да милваш третия си пръст. Ако някои хора, които са скръбни, ако могат да милват този си пръст, по-скоро щеше да се уреди работата, без да знаят, отколкото да кършат ръце, да четат една книга, втора книга, да вземат пари от банката. Хвани третия си пръст, тегли го и кажи: „Кажи ми откъде да взема заровените нари.“ Банката е там, изворът, отдето може да вземеш, е третият пръст. Третият пръст на човека е свързан с всички складове на природата. Звънец има. Като хванеш, ония, разумните същества започват да звънят и всички казват: „Вижте там онзи какво иска.“ Ти дрънкаш на една станция и те казват: „Кой е там?“ Ако ти си в Америка, дрънкаш на звънеца на един бакалин, казваш: „Моля три кила захар, пет кила грозде, два хляба.“ Не се минава половин час и една каруца иде с един добре облечен в бели дрехи, с ръкавици, носи ги. Ти сега искаш, без да дрънкаш. Ще дрънкаш по всичките правила, но няма да дрънкаш на всичките

звънци, както децата напразно дрънкат. Всяко място в природата, което бутнеш, ще ти създаде щастие или нещастие. Всяка стъпка, която можеш да вземеш на земята, или щастие ще имаш, или нещастие. Ако стъпиш право, благословен си. Някой път стъпиш, счупиш си крака. Ако стъпиш правилно, ще намериш някой изгубен часовник, някой изгубен пръстен ще намериш, ще намериш някой портфейл със сто хиляди или двеста хиляди лева. Сега вас ви се вижда странно.

Ние, съвременните хора, сме отегчени от един безразборен живот. Ти седиш и мислиш след 20 години какво ще стане с тебе. Какво ще стане с тебе? Ти си офицер, след 20 години ще има война, гледам, както ти си построен, ти си човек невнимателен, виждам този офицер ще иде на войната, ще го ударят и ще му откъснат левия крак и лявата ръка. После виждам два гергьовски кръста на гърдите. Казва: „След 20 години какво ще бъде?“ – След 20 години левият крак ще бъде откъснат и лявата ръка ще бъде откъсната. След 20 години казва: „Каквото каза, ми се случи.“ Аз не ги създадох, аз предвидих нещата, които ще станат. Пътят, по който хората вървят с неразумните същества, този ред и порядък не е естествен с природния ред и порядък. Природата не ти е определила да идеш да се биеш. Казваш: „Аз съм длъжен да ида да се бия за отечеството.“ Ти нямаш право да се биеш, когато природата не те пуца. Ти от Господа имаш ли право да се биеш? – „Но за отечеството ще ида да се бия.“ Ще убиеш един човек, който Бог е създал, ще идеш да завладееш една земя, която Бог е създал. Един човек не е достоен, но и един народ не е достоен да завладее земята, но цялото човечество. Тя е на природата. Всяко живо същество, което съществува, има право. Трябва да намери своето право. Другите работи, сега с тях няма да се занимавам. Някой казва: „Това е йерархия.“ Чудни са хората. Сега хората живеят в йерархия. Че

де е правото? Хиляди хора киснат по затворите. Хиляди жени са изгубили своите умове от един безпорядъчен живот на сегашния строй. Хиляди деца са станали хилави по единствената причина на човешкото безумие. Търсят причината, че била наследствена, че дядо му, че баба му, че природата така го създала. Това са философски обяснения. Хората не вървят по онзи разумен път, за който те са създадени.

Сега да оставим това. Вие сте от разумните, вие знаете, 5×5 колко прави? – 25. Какво означава 25? 2 плюс 5 е равно на 7. Две злини, събрани на едно място, дават едно добро. То е 25. Две добрини, събрани на едно място, и други две злини, събрани наедно място, дават едно добро. $5 \times 5 = +25$, $5 \times 5 = -25$ ²⁰. На едното място имате плюс, на другото – минус. Следователно числа, които са положителни, свършват с резултат негативен. И числа, които са негативни, свършват с положителен резултат. Богатият, който започва с богатство, не може да бъде богат. Такъв закон не съществува. Онзи земеделец, който нищо не извадил от хамбара си и не посял на нивата, не може да вземе нещо. Следователно, ако ти не осиромашееш, не може после да забогатееш. Сиромашията е една възможност. Ако си богат, трябва да осиромашееш, ако си сиромаш, трябва да забогатееш. Две положения трябва да разбираш. Трябва да знаете: днешния ден го започвате с плюс или с минус. Това е едно благо, че не го знаете. Числото пет, трябва да знаеш, че то е в лявата страна, то е негативно. Лявата ръка е негативна – ръката, която е негативна, лявото полушарие е положително, дясното е отрицателно. Ако в тебе една дадена мисъл се прояви в твоето ляво полушарие, което е положително, ако ти речеш с лявата ръка да работиш, ти ще изгубиш. Право ли е или не, не знаете сега. Лявото полушарие е в

²⁰ Така е в ръкописа.

хармония с дясната ръка, а дясното полушарие е в хармония с лявата ръка. Прекръстосване има. Следователно трябва да се съберат хора, на които полушарията са в хармония. При това този закон седи в това да знаеш кой пръст е положителен и кой отрицателен. Имате четири пръста, двата в дадения случай ще бъдат негативни и двата ще бъдат положителни. Палецът е регулатор, трансформатор. Той трансформира тези енергии.

Да допуснем, че вие завържете приятелство с някой човек. Вие искате да знаете дали този човек ще устои или не. Ще зависи най-първо от вашето ляво полушарие, ще зависи и от вашето дясно полушарие, ще зависи от вашата дясна ръка и ще зависи от вашата лява ръка, ще зависи от вашия десен крак и от вашия ляв крак. Краката, това са резултати. Кракът в мене е един резултат. Краката са свързани с онзи склад от добродетели. Човек, който устойчиво ходи, стъпва внимателно, съзнателно, този човек е добър. Един човек, на когото ръката е енергична, каквото хване, го направи, този човек е справедлив. Каквото хване, ще то направи. Човек, който добре вижда, той обича истината. Човек, който добре слуша, той е мъдър. Човек, на когото обонянieto е правилно, той е умен. Човек, на когото езикът е хубав, мек, той е любещ. Едно животно като види друго животно, го близне, казва: „Виж каква ми е любовта.“ Турците имат една поговорка: „Хората като се познават, животните като ближат.“ На кои хора се облизват. Някой човек, като види друг, облизва се. Защо се облизват хората? Трябва ли да се облизва човек? Само бедният се облизва, богатият никога не се облизва. По някой път човек подава езика си, намазва устната си, това не е облизване. Езикът предава енергия. Горната част на устата е положителна – активна. Долната – пасивна. Следователно всички хора, на които долната бърна е издадена, казват: „Дай.“ Те мислят какво Бог може да направи за тях.

Онези, на които горната бърна е развита, те казват: „Какво ние може да направим.“ Следователно един човек, който казва: „Какво може да направят за мене“ – долната бърна е развита. Той се е научил да взима. Другият казва: „Какво мога аз да направя.“ Сега туй не го вземайте върху себе си. Туй са качества върху цялата природа. В растенията има един съзнателен живот, във всичките животни и в хората има съзнателен живот. Туй съзнание в най-напредналите същества е още по-развито. Не мислете, че ревността сега се заражда у вас. Тази ревност разяждаше сърцата на най-възвишените същества, които живеяха в тази култура на земята. Нашата земя някой път се преобразява. Тя е претърпявала много промени. Нашата земя най-първо е била грамадна. Едно време, когато ангелите са живели на земята, тя е била сто пъти по-голяма, отколкото сега. След като се биха ангелите, те я разрушиха. Тя се смали. След като ние се бием, ще стане още по-малка. Това са научни теории, които се нуждаят от доказателства. Нямам време. Аз имам на разположение един час, не искам много да ви държа, защото ще заспите. Аз съм много положителен. Какво мисля, че спите? Ако ви впрегна с мене да вървите сто километра, ще ви капнат краката. Преди 15-20 години с мене пътува една модна госпожица и като пътува с мене, казва: „Господине, скъсаха ми се краката, не мога вече.“ Не може да се мръдне нито една педя. Казвам: Права сте, трябва да си починете. Не казвам: Как тъй само толкоз може да ходиш. Не се е научила да ходи дълъг път. Тя казва: „Никога в живота си не съм ходила четири часа без спирка, ще умра.“ Права е сега.

Казвам: Трябва едно разбиране. В съвременната наука трябва да вървим по един отличен път. Всичките учени хора не седят на едно ниво, някои криво ме разбират. Но съвременната наука трябва да има приложение. Математиката е наука, която има приложение в живота.

Във всяка една твоя мисъл стават ред процеси, математически изчисления. Ти за да извършиш какъв да е процес, има математически клетки, те докато не свършат своите математически изчисления, не може да пристъпиш нито на йота. След като извършат изчисленията, тогава казват: „Господарю, ще се мръднеш.“ И ти ще се мръднеш, колкото те ти кажат. Ако ти не пристъпиш според техните изчисления, ще те сполети нещастие. После искаш в човека морал. Има клетки, които седят хиляди пъти по-високо в морално отношение. Знаят си работата, знаят как да постъпиш, ако ги питаш, ако ги слушаш. Господ създал човека тъй хубаво, че Той му поставил настойници, толкова хубави настойници, че той ако ги слуша, човек и половина ще стане. Истинска наука е туй. Казваше ми един българин: „В боя при Солун падат гранати, куршуми, не зная какво да правя, казвам: Отидох, Господи! Нещо ми казва: „Не се мърдай, стой! Тихо стой! Никъде няма да се мърдаш! До пет минути няма да се мърдаш.“ След пет минути казва: „Ходи сега, бягай!“ Слава Богу, нищо не ме засегна!“ – казва ми. Друг ми разправяше следното: „Аз съм офицер, имам да охранявам един полк с войниците си. Един глас ми казва: „Ще вземеш еди-коя си позиция и няма да се мърдаш целия ден. Ако се мръднеш, ти и хората ти ще пострадат.“ Целия ден седим на това място, обстрелват ни. Никой не пострада през деня. На другия ден аз искам да идем на друго място да се скрием, но войниците казват: „Ние вчера тук бяхме в безопасност.“ Аз не останах при тях на старото място, отидох на ново място. Там падна една граната и изби всичките до един. Аз останах само жив.“

Сега ще кажете, че това е заблуждение. Ами не е ли заблуждения ти да вървиш по това, което не знаеш. Сега, за пример ние сме толкова лековерни, мислим, че съвременният живот може да се измени. – „Че как ще се измени?“ – Може да се измени. „Че как ще се

измени?“ Съвременният строй е изменен. Съществува един строй в света, който трябва да възприемем. Ние създаваме само идеята в камарата, че трябва да подобрим света. Туй никога няма да стане. От две хиляди години християните, които са разбрали криво – какво са внесли, тъй както го разбират? Тъй както Христос учи, веднага ако го приложим, ще имаме резултати.

Сега, разбира се, аз не искам да се занимавам с един човек, на когото кракът се е счупил. Защото според моите изчисления виждам на някой кракът се е счупил от желанието на хората да се счупи. Каквото хората желаят, това става. Някой път хората искат да се бият, започнат вестниците да пишат за войни, битки и най-после туй, което мислят, стане. Казват: „Да се примирим.“ И пак се примиряват и пак живеят братски. И тъй става. Туй, което общо е вярно, и в тебе е вярно. Докато ти в себе си не кажеш: „Ще стана умен, ще стана умен“, и ставаш умен. – „Дотегна ми сиромашията, – и казваш – богатство, богатство.“ След като забогатееш, ще кажеш: „Сиромашия, сиромашия.“ Ако в света нямаше сиромаси хора, богатството нямаше смисъл. Красотата на богатството е сиромашията. Ако в света нямаше сиромаси хора, богатството щеше да бъде най-голямото нещастие. А красотата на здравето, това е болестта. Че ти като се разболееш, че какво е едно болезнено състояние? Че онзи, здравият човек, който убива хората, здрав ли е? Онзи, болният се моли, колко е кротък, той обещава всичко. Вие го облажавате, че се е разболял, отворил сърцето си. Онзи казва: „Аз работих, трябва да ям и пия, да живея.“ Всички трябва да измрат, той да живее. Болният казва: „Господ здраве да дава на хората.“ Не е лесно да си болен. Че кое е по-хубаво: да си болен и да желаеш доброто на света или да си здрав и да казваш: „Да измрат всичките, да ги избием.“ Хубаво, тогава само ти ще останеш в света. Няма никаква философия в това. Ако ти в себе си убиеш всичко онова,

което е възвишено и благородно, ако ти в себе си убиеш всяка хубава мисъл, която съгражда, ако ти в себе си убиеш всяко чувство, което съгражда, ако ти в себе си убиеш всяка постъпка, която съгражда, ти си убиец на себе си – остава в тебе една хилава мисъл. Ако станеш някое величие в света, питам: Какво ще спечелиш?

Следователно ще приложиш закона: никакво убийство на никаква мисъл, никакво убийство на никакво чувство и желание, никакво убийство на постъпките. Мислите, чувствата, желанията и постъпките да живеят. Никакъв затвор на никаква твоя мисъл, никакъв затвор на никакво твое чувство, никакъв затвор на каквато и да е твоя постъпка. Аз разбирам право. Има постъпки, които не са наши. Да убиеш един човек, това не е постъпка, това е престъпление. Под думата „постъпка“ аз разбирам Божественото, под думата „мисъл“ разбирам Божественото, под думата „чувство“ разбирам Божественото, под „постъпка“ разбирам Божественото. Престъпка, или хилава мисъл, хилаво чувство разбирам човешките неща от неразбирането, понеже ние искаме да бъдем щастливи. Ако ти убиеш един човек, ето какво ще стане. Ако ти убиеш един твой ближен, той ще стане един червей, ще влезе в твоя стомах чрез храната, ще вземе да те гложди, ще се размножава и оттам насетне в нервната система, в мислите, в желанията; и няма да видиш бял ден оттам насетне. Сега това няма приложение, понеже ние не разбираме закона, онзи закон, който направлява живота. Има неща, които още сега може да ги приложите и да опитате, че около вас има разумни същества и че вие живеете в един разумен свят. В дадения случай ако вие може да измените вашите чувства, ако може да измените вашите мисли и постъпки, този свят ще се отвори и вие ще видите хиляди лица, които ще се подадат, всички засмени. Вие ще кажете: „Обширен е този свят.“ И веднага всичката ви сиромашия, всичките ви болести ще

изчезнат, всичките ви страдания ще изчезнат. Светът е пълен с толкова приятели. Сега вие сте като затворници, виждате само стражари, които ви пазят на вратата, и хиляди ваши приятели, които мислят заради вас. Казвате: „Те не съществуват.“ Когато вие се обърнете към тази любов, когато вие се обърнете към тази мъдрост, когато се обърнете към тази истина в този свят, стражарите ще отворят затвора и този затвор ще престане за вас. Всички затвори трябва да се съберат вътре във вас.

Сега за пример често срещам хора със стари възгледи. Срещна свещеник, погледне ме, той мисли, че аз развалям реда и порядъка. Вървя един ден, срещам един свещеник, гледа ме криво. Казвам на другите: Кажете му, че има друг свят. Като ме гледа, препъна се, удари се. Казвам: Отче, може да те вземат преждевременно, няма да оправиш света. Ти и аз сме криви в едно, че не сме носители на онова, Божественото, което е в нас, и служим на онова заблуждение от хиляди години. Хората в света страдат, страдате и вие, страдаме и ние. – „Да ни прости Господ.“ – Ще ни прости, когато изменим нашите мисли, когато изменим нашите чувства и постъпки справедливо. Не мислите, вие имате една мисъл, която може да ви коства живота в света. Сега се насажда новото учение. Новото учение е учение на Бога, че хората трябва да живеят в една разумна любов и всеки човек има право да живее на земята. Новото учение е учение, че всеки човек има право да се учи на земята, новото учение е учение, че всеки човек има право да бъде свободен на земята. То е Божието учение. Има право, понеже от Бога са излезли и при Бога ще се върнат, имат право да бъдат свободни. Никой не трябва да поставя препятствие на Божествения ред. Аз съм за Божествения ред, на човешкото може да се поставят препятствия. Дойдем ли до Божественото, всеки трябва да почита и уважава Божественото, да му

каже: „Пожелавам ти да постигнеш свободата, пожелавам ти да постигнеш любовта, пожелавам ти да постигнеш добрите твои мисли, пожелавам ти да постигнеш добрите твои желания, пожелавам ти да постигнеш добрите твои постъпки.“

Та казвам сега: Бъдещата наука е това, като станеш, изхвърли из главата си всичко онова, което те безпокои. Изхвърли из ума си, че светът е лош. То е внушение, то е една сянка, то не е реалност. Ти мисли, че светът е добър. Ти мисли, че в света има само добри хора. Само добрите хора живеят, лошите хора, това са сянка, те нямат условия за живот. Питам: Кое е по-добро – една бомба, която може да се пръсне и да унищожи хиляди души хора, или едно житено зърно, което може да израсте и да храни тия хора? Житеното зърно в моите очи е по-реално. Онази бомба нищо не струва, ще убие хиляди души – какво ще постигне? Бомбата е изобретение на човека. Бог е създал житеното зърно. По какво се различават човешките дела? – Разрушават. – По какво се различават Божиите дела? – Създават. Казвате: „Де е Господ?“ Като влезе в теб Божественото, ти растеш. Като влезе в тебе Божественото, ти си радостен. Като влезе в тебе Божественото, ти мислиш, ти всичко може да направиш. Какво е човешкото? Като влезе човешкото, ти си болен. Като влезе човешкото, ти си сиромаш; като влезе човешкото, ти си хилав, шантав. Човешкото може да те направи шантав. А Божественото? Всичко онова, което дава живота, е Божествено. Всичко онова, което отнема живота, е човешко. Всичко онова, което въздига хората, дава растеж, радост, веселие, то е Божественото. Всичко онова, което отнема радостта, то е човешко. Така трябва да мислите всички.

Има ли Господ? – Щом има радост, има Господ; щом няма радост, няма Господ. Аз не търся Господа вън от Неговите качества. Може ли слънцето да грее и да внесе радост, да не освети и да не

внесе своята топлина и светлина. Слънцето и неговата топлина и светлина заедно вървят. Че как ще проповядвате Господа без любов, без знание, че как ще Го представите, че Той съди света, ще тури хората в ада. Ние създадохме този ад. Господ ще ги тури в това, което ние сме създали, ще идат в ада. Бог създаде небето, Бог създаде рая, създаде хубавите красиви неща. Ада го създадоха хората. Хората създадоха ада и кой каквото е създал, там ще иде. Сега нас искат да ни убедят колко време щели сме да страдаме. Аз оставям и този въпрос, но да дойдем до онова: как може да бъдете здрави, да бъдете умни, да бъдете добри, каквото поискате, да ви бъде. Колко души има между вас бедни? Аз искам да зная, понеже аз може да ви помогна. Кои са причините за вашата беднотия. Защо всички изведнъж бедни не станете? Ние не разрешаваме въпроса в света, но ние искаме да внесем една нова светлина, ние вярваме, че всеки човек е в състояние да разбере светлината. Щом аз се явя с едно фенерче, аз няма да ви уча вие да ходите, но аз ще вървя напред, вие ще ходите, ходите сами, вие си знаете пътя. Сега да ви взема и да ви вода за ръка, трябва да предположа, че вие сте слепи. Тогава безпредметна е тази светлина заради вас. Ако вие имате очи, аз мога, без да ходя, само да осветя пътя ви и вие сами да вървите. Аз представям едно знание. Тази светлина, тя е необходима в този път, да намерите пътя си и да отидете до мястото предназначено. Вие сте дошли на земята, вие искате най-първо да имате едно положение, право имате да искате да бъдете здрави, да искате да растете, да искате да имате условия. Дръжте в ума си мисълта, че никой не е в състояние в света да отнеме от онова, което Бог ти е дал. Докато така мислиш, никой не е в състояние да ти го отнеме; когато се поколебаеш, неприятелите ще почнат да влизат. Затова именно човек не трябва да се колебае в крайните резултати на доброто. Някой път вие се уплашите от някоя

голяма буря. Аз съм минавал през места, дето хората са били завличани. Преди години дойде една буря, 20 души ги издави, ние преминахме през реката, задигна линията, мостове, станции, шофьорът така гледаше, казва: „Няма нищо, излязохме.“ А тия хора казват: „Много праведни трябва да са.“ Аз вярвам, че онзи свят е разумен и нищо не е в състояние да отнеме моя живот, когато невидимият свят е с мене, но когато невидимият свят не е с мене. Но има друго нещо разумно в света, което действа. Вие сте дошли на земята да проверите не вашата разумност, но разумността на другите, които ви ръководят. Вие сте дошли на земята, че този свят, в който живеете, не е такъв анархически, както мислите, той е в пълен ред и порядък. Понеже хората не може да си го разберат, представят си го такъв, какъвто не е. Че не е тъй, защото ние създадохме туй противоречие. За пример вземете сегашната криза; как мислите, тази криза кой я създаде. Тя е изкуствена в целия свят, произведена от самите хора, за да могат по изкуствен начин едни да изиграят другите. Казваше ми един приятел от Америка: „Фалирали сто банки в един ден.“ Къде са капиталите на тези банки? Парите минали от едни хора в други или храната минала от едни хора в други. Туй всичко е дадено от разумния свят за всички същества, които живеят, не само за хората, но и за животните, и за растенията. Човек е взел привилегията да постъпва така, както не трябва, затова се държи отговорен. И всички тия нещастия, които ни сполетяват сега, се дължат на онова противодействие. Римската империя, която владаше света, де е сега? Един ден ще изчезнат всички, ще остане само един разумен порядък в света, докато хората дойдат до същественото, че по човешки не трябва да се живее. Тогава аз имам едно правило: дай власт на човека, за да го познаеш какъв е. Тогава каква е целта на онези, които имат власт. Онези, които имат власт, да дадат свобода на

своите братя. Тогава казвам: За да познаеш любовта на хората, трябва да им дадеш живот. Ако не можеш да дадеш живот на хората, ти не ги обичаш. Любовта подразбира – живот трябва да дадеш. Когато онзи, който умира, го обичаш, той ще оживее. Виждаш един човек, който се е обезсърчил, като го обичаш, трябва да му дадеш живот. Следователно любовта без даването на живот не е любов. Това е едно залъгване, една лъжа. Тогава някой казва: „Обичаш ли ме?“ Аз вярвам само в една любов, която може да даде живот. Всяка любов, която не дава живот, това е залъгалка. Всяка сила, която не може да даде свобода на човека, това е насилие. Така трябва да се разбира. Някой казва: „Мене да ми дадат власт, какво ще направим! Ще ги избегя всичките.“ – Но, приятелю, казвам ти, като ти дадат власт, ти освобождавай всичките хора, тогава ти си един силен човек. Онзи, който не може да освобождава хората, той е безсилен човек. Да се не заблуждаваме. Може хората да правят много опити, ще видят. Ние в света нямаме една система идеална. Ако вземем сега английската държава, ако вземем вътрешно, е най-уредена – относително е уредена, нито една държава не е така както трябва. В Англия като идеш, там си свободен, религията е свободна, но политиката не е свободна, ти в политиката не може да се месиш. Българите всички са политикани. В Америка като идеш – нашите стражари са нищо пред американските, те са по шест стъпки високи, близо два метра. Всеки, който не слуша, може да го дигне с ръката си. Щом ти каже: „В участъка“, и ти направиш възражение, веднага в носа те удари и те простре на земята. Който е дошъл в Америка, трябва да се подчинява на законите. Туй няма нищо общо със Славейковата поговорка: „Покорна главица остра сабя не сече.“ Но това не е правото, не е идеално. В американците има съзнание, в англичаните има съзнание и българите имат съзнание. Всеки народ си има свои добри страни, но

всеки народ си има и свои лоши страни. Лошите страни, наследствените трябва да ги разгледаме. Всеки човек си има свои добри страни, всеки човек си има свои лоши страни. Че доброто живее във всинца ни, трябва да се сплотим, да стане общо за всички.

Казвам сега: Бъдещата свобода на хората трябва да се обоснове върху любовта, която дава живот, върху знанието, което носи светлина и показва пътя, в истината, която дава свобода и възможност за всеки човек нормално да се развива. То е моето разбиране. В природата има закон за размножаването. Никога не трябва да се роди един човек без позволение. Много хора са родени в света без позволение и затова страда светът. Той трябва да дойде на определено време и определени условия. Много хора има в света, които не може да живеят. Мнозина са дошли за едно и също нещо, че има състезание. За една служба се появяват 15 хиляди души кандидати. Ако се явят 15 хиляди души кандидати за една служба, какво щастие може да има? Ако се явят 15 хиляди кандидати за една мома, кой ще бъде щастлив? Един ще бъде щастлив, но 14 999 ще бъдат нещастни. Питам: Какво щастие може да има? За една служба има право да се яви само един кандидат. В природата законът е такъв. Щом се явят 15 хиляди кандидати, това е неестествено положение. Туй неестествено положение го създаваме ние.

Та сега новите възгледи. Казва някой така: „Бог дава, но в кошара не вкарва.“ Аз не зная какво е искал да каже онзи, който е измислил това? Аз казвам: Бог дава и иска онова, което дава, разумно да се приложи в живота. Бог дава сила на хората, но не иска тази сила да се употреби за насилие. Бог дава живот в света, но не иска да се употреби за насилие. Той иска любовта да дава живот. Това е желанието на Бога! Някой мисли къде е Господ? В страданията, които претърпяваме. Сега ние сме в тези страдания, там е Господ сега, Той

ни пита: „Какво правиш?“ – „Страдам, Господи.“ – „Защо? Защо не вървиш по правия път?“ – Аз може да страдам от своите погрешки, аз може да страдам от погрешките на другите, колективно ние сме отговорни и индивидуално ние сме отговорни. Общо сме отговорни за цялото човечество, пък и цялото човечество е отговорно. Ако страдаме за греховете на другите хора, може да помогнем, мога да помогна на другите. Ако страдам само за себе си, мога да помогна само на себе си.

Сега, когато говоря върху този въпрос, не искам да ви ангажирам, не искам да оправям света, не искам да ви изменям строя. Целият строй никой не може да го измени, може да станат промени в света. Туй, което ние делим, ние земята завладяваме и мязаме на онзи гръцки поп, който купил една нива и казва на нивата: „Да знаеш, че пръв път поп те владее.“ Нивата погледнала и казала: „Дядо попе, като тебе 99 господари съм имала, но другите безброй са.“ Туй, което може да изгубиш, сега аз не искам вие да губите. Аз не искам вие да нямате един прав път. Онова, което човек придобие, трябва да бъде господар на него, да не е нищо в състояние в света да го лиши от правото, което той има.

Та казвам сега: Ние трябва да изучаваме земята – защо земята е валчеста, защо земята се върти. И ние трябва да се въртим. Не другите да те въртят, ти сам да се въртиш. Аз съжалявам, че другите може да ме въртят. Сам ще се въртиш. Ще се въртиш, за да може твоето слънце да изгрява и то равномерно да определя. Да бъдеш господар на своята съдба! Ти другите хора може да ги имаш като едно условие, като подбудителна причина ти сам да мислиш. Някои хора мислят, че са много самостоятелни. Аз съм срещал момци, които мислят, че са много самостоятелни. Най-първо обича една мома, ходи с нея, мисли, че е много самостоятелен. Намери друга по-красива, влюби се в нея,

напусне първата. Втората му заповядва: „Ще напуснеш първата.“ И той я напусне. Де е човекът? Ако богатството може да измени твоя ум, да те направи ненаситен, ти си роб на богатството. Ако сиромашията може да измени твоя характер, да те направи лицемер, да пълзиш по земята, ти си под чуждо влияние. Ти и при сиромашията, и при богатството трябва да бъдеш човек, да се разговаряш приятелски със сиромашията, да се разговаряш приятелски и с богатството, да се разговаряш приятелски със знанието, да се разговаряш приятелски с невежеството, да се разговаряш приятелски с доброто и злото. Като ги срещнеш, ще поздравиш злото, ще кажеш: „Много ми хареса, отде пръкна?“ Това е разбиране на живота. Това е злото. Ние имаме едно понятие за злото, то не е наше. Трябва да се освободим от тази идея. Злото в света съществува – за един е добро, за друг не е. Доброто за един е зло, за другите не е. Относително е. Добро е за тебе – изияждаш кокошката, това за кокошката е зло. Казваш: „Господ така е решил.“ Това е твое разбиране. За одного Господ дал крушата, за друг – кокошката. Сега ние ще оставим света от наше гледище. Има друго едно разрешение, то е следното: сегашното положение на света прилича на това, ние разработваме една градина, всички трябва да носим вода от 4-5 километра с кофи и да поливаме всичкия зарзават.

Казваме: „Измъчихме се, туй нещо живота ни отне.“ Това е сегашното положение, какво ще бъде бъдещето? – Водата ще я пренесем в градината и тя сама ще полива. Това е разумният живот. Водата, която сама полива градината, това е разумният човек, пък този, който полива с кофи, носи водата, той от онези хора, които не са разбрали живота. Сега всички с кофи носите. Всеки взел малко масълце, върви, носи го. Всеки взел парче месо и го носи на жена си, на децата си. Казвам: Няма да прокопсате вие. Масло в шишета не трябва да се носи, месото на парчета не трябва да се носи. Няма да

режеш нито едно животно. Има и друг начин на хранене. Туй животно, което ти искаш да изядеш, то от тревата намерило и извадило месцето. Има начини в природата. Иди при растенията и кажи: „Вие на еди-кой господин вол сте дали, моля ви да ми дадете от същото.“ Има много по-хубава храна от месото. Казвате, че е чиста храна месото. Никак не е чиста. Всичките нечистотии са в него. Всичките клетки, които го образуват, имат своята нечистота, техните лайнушки седят вътре. Казвате: „Чиста храна е месото.“ Не е никаква чиста храна, най-нечистата храна е. Хората не могат да живеят един порядъчен живот. Съвременните хора мязат на котката. Котката като хване мишката, с козината я изяда. Като питам котката, защо го прави, тя казва: „Да не остане следа от моето престъпление, да няма за какво да ме съдят.“ Аз зная сега каква идея имаш, тя е идея на хиляди хора (обърна се към един брат). Тази идея ще я оставиш, понеже тя ще се разреши след хиляди години. В друго събрание бих те изслушал цял час и два часа. Сега ти ще послушаш, забележи си всичките противоречия, които има. Аз не разрешавам противоречията. Той, каквото чувства, е право, но каквото мисли, не е право. Понеже чувството ти е твое, а мисълта не е твоя. Сега ще имаш търпение да слушаш. Аз лично не се отнасям; като казвам този брат, разбирам, всички може да мислят. Той трябва да има търпение да ме слуша сега.

Казвам: Туй, което може да научите, е следното: най-първо всички трябва да бъдете богати, после трябва да станете сиромаси. Най-първо всички трябва да бъдете здрави, после трябва да станете болни. Най-първо трябва да станете умни, после трябва да станете глупави. Тогава ще кажете – едно противоречие. Най-първо хамбарът ще бъде пълен, после ще го посееш на нивата, стане празен. Идната година ще бъде повече. Знанието като дадеш на другите хора, всички

ще те слушат. Един професор след като говори на студентите четири години, след четири години казват: „Тази лекция съм слушал, друго нещо ново ни кажете.“ След четири години не иска студентът да слуша професора по същата лекция. Казват: „Ние сме слушали това.“ Та казвам: Ти трябва да осиромашееш, значи професорът после ще слуша студентите какво са разбрали. Той ще слуша един отзвук на неговата лекция, ще намери погрешките си. Втората година той ще измени лекциите си. Представете си сега, че вие казвате: „Пари, пари.“ Представете си двама млади момци – единият, който иска богатство, другият не иска богатство, казва: „Мене ми трябва красива мома“, другият казва: „Милиони, милиони.“ На единия давам 25 милиона, на другия – красивата мома. Кой ще спечели в случая? Но няма друга мома, нито други пари. Този носи парите, носи, на какво ще мяза? Той каже: „Аз ще подкупя момата.“ Момата е толкоз умна, че само един момък, който може да ѝ даде сърцето си, тя го оценява. Аз съм привел този пример за онзи, който избрал въшката, и онзи, който избрал житното зърно. За предпочитане е вие да имате пред себе си една душа, тази душа седи много по-високо от 25 милиона – ако разбирате закона. Сега вие, които ме слушате, казвате: „Хубаво е туй, но сегашния ред на нещата какво трябва да го правим?“ Ето какво трябва да направят сегашните хора: в една американска църква един богаташ искал да разсипе църквата, да разстрои цялата църква, искал да стане неговата воля. Той каквото мисли, туй да стане. Най-после събират всичките братя в църквата и казват, не може да го търпят; да го бият, не искат. Най-после казват: „Господи, ако е за славата, да бъде с нас, ако не – задигни го, да си върви.“ Не се минава един месец и той се разболява на умиране. Вика тия братя да се помолят. – „Как да се помолим за тебе, ти ни тормозиш, да си вървиш. Ако обещаеш да дадеш всичкото си богатство и да живееш в любов, ще се молим да ти

даде Господ живот, но ако не, да си вървиш.“ – „Моля, братя, аз ще живея като вас, няма да ви измъчвам.“ Това трябва да направи всеки от вас. Казвам тъй: Господи, аз няма да взема парите на другите хора и да ги туря в джоба си. Няма да се кача на власт, да говоря за свобода, а да затворят другите хора, пък аз да говоря за свобода. Аз бих желал съвременните министри да идат в затвора, да видят своите братя, да поседят между тях, да се позамислят. Аз бих желал сегашните владици, свещеници да се запитат защо са тези хора затворени. Хората не изпълняват волята Божия, не изпълняват законите на държавата, нито пет пари не дават, че някой нарушил законите на държавата.

Най-първо, трябва да се изпълни волята Божия. Сегашните народи са християнски народи. Сега не искам да ви дам морал. Ние знаем, че иде нещо страшно в света, което светът никога не е виждал. Когато светът го види, и на малките деца ще побелеят главите. Ако не искате да вярвате, прочетете Посланието на апостол Петър, че всичко това ще изгори, туй, което хората не искат, то ще дойде, за да се очисти земята. Земята трябва да се очисти с огън, за да се очисти от всички свои престъпления. Сега има милиони хора, които въздишат, въздишат, никой няма, който да им помогне. Казват, целият християнски свят, всички религиозни хора по света трябва да издигнат гласа си към Бога и да кажат: „Не изпълнихме, Господи, Твоята воля, отсега нататък аз решавам да изпълнявам Твоята воля във всичката нейна простота и пълнота.“ Ние не искаме да заговаряме против някого. Туй, което вършиш, трябва да бъде волята Божия. Защото аз считам, доброто трябва да бъде добро за всички; правото трябва да бъде право за всички, съобразно със степента на тяхното развитие. Благата за всички трябва да бъдат еднакви. Всички разумни хора трябва да имат еднакъв живот. Утре всички тия хора, които сега

съществуват, те ще изчезнат от лицето на земята. Колко поколения са изчезнали и туй поколение ще изчезне, и техните кратуни ще се търкалят.

Казвам: Бъдещето поколение като дойде, не да върши престъпления. Бъдещето поколение трябва да носи живот в себе си, да носи свобода в себе си, разбиране, един нов строй, да има един отзвук на страданията. Всички ако пожелаем, може да постигнем. У всички трябва да има един отзвук на нашите сърца на ония страдания на душите, които страдат.

Та казвам: Ние се събираме не за себе си. Всеки човек в света, той е дошъл с едно велико предназначение. Един пръст има едно велико предназначение в крака. Той сам по себе си е слаб. Когато всичките пръсти се съединят, заедно представят една мощна сила. Единството какво означава? Не нещо откъснато, но всички заедно. Всеки един пръст е на своето си място. Човек, когато е в общия Божествен организъм, той е на мястото си. Когато дойде денят, да сте готови, не тогава да се готвите. Когато си свободен, свободен ще си; когато трябва да държиш, дръж; когато трябва да пуснеш, пусни.

Казвам, сега във вашата мисъл вие може да кажете тъй: „Всичко туй е добро, но ние сме слаби хора.“ Няма по-слабо от водата в света, но и по-силно от водата няма. По-слабо от светлината няма, но и по-силно от светлината няма. По-слабо от вятъра, от въздуха няма, но и по-силно няма. Светлината е слаба, водата е слаба, вятърът е слаб, но когато дойде онзи вятър, има една силна страна. Водата, когато дойде в своята стихия, и тя е силна. Светлината, и тя е силна. Та казвам сега: Аз искам да бъдете слаби като светлината, слаби като водата, слаби като въздуха, но същевременно ви казвам, трябва да бъдете силни като светлината, силни като водата, като въздуха, то е една максима, която трябва да носите в ума си. Слаби като водата, но не едно малко

пише. Каквото и да ти се каже, да го изпълниш, не като влезеш в стихията. Като слизаш от онзи планински връх, ти ще дигаш шум и като слезеш долу, силен ще бъдеш, понеже в своята сила ти ще внесеш известна енергия, която е необходима за сегашното развитие. Трябва да донесете нещо. Вие седите и гледате младата мома, която седи пред огледалото, оглежда се и казва: „Пари нямам да се ожена, не съм красива да се ожена, тялото ми не е хубаво.“ Тази мома не съзнава, че има един ум – едно богатство, има едно сърце – друго богатство. Момъкът, и той казва, че е сиромаш. Оставете тези дядовски, отживели идеи. Вие всички сте богати. Не лъжете нито себе си, нито другите. Дотогава, докато имаш един ум, ти си богат – уповай на своя ум. Докато имаш туй сърце да пулсира, туй, което ти чувстваш, ти си богат. Докато туй, което желаш, можеш да го направиш, ти си богат. Не се отказвай от правото, което Бог ти е дал. Сега някои от вас може да дойдат, да ви кажат: „Много хубаво проповядва, но нищо още не доказва.“ Всичките мои беседи мога да ви ги кажа само в три думи, ако разбирате. Може да запаля фенерче и да ви посоча пътя, посоката да вървите. Мога да ви посоча най-високия връх и да кажа: Идете, вижте. Мога да ви посоча и най-голямата долина да слезете там и да видите. В човека има нещо хубаво.

Ще ви приведа един пример. Не е хубаво..., като се разказва, някои мислят, че е за похвала. Аз зная какво се крие в човека, познавам го. Преди повече от 25 години от Варна пътувам за Бургас с един мой приятел. Идва той и ме заставя, по право, казва: „Искам да те заведа в Бургас, ще дойдеш с мене.“ Той с колело, аз без колело. Вземам си една чанта, която и сега имам. Казва: „Аз ще нося чантата.“ Казвам: Но бързо няма да вървиш. Казва: „Ще те науча да яздиш на колело.“ Казвам: Не искам. Преди да дойдем до Бургас, този ден вали дъжд, че той трябваше да носи колелото на рамото. От Варна, додето

отиваме, стигаме Камчията. Казвам: Много добре вървим. Стигаме Камчията, но тя тъй се наводнила от големия дъжд, до колене вода. Казва ни ханджията: „Господа, накъде отивате?“ – „В Бургас.“ – „Назад, не може да вървите.“ Назад не може, не се връщаме. Казвам: Ще си дигнем крачолите, ще крачим. Онзи смел, казва: „Ще дигна велосипеда.“ Онзи казва: „Ще се удавите, накъде е пътят, не знаете, трябва да сте много внимателни, по шосето трябва да хванете.“ Той казва: „Не може да ви помогна.“ По едно време иде един българин с една хубава кола и един охранен кон. Ханджията казва: „Този може да ви помогне, той знае пътя с каруцата, но е един инаетин, досега не съм видял да е направил добро някому.“ Аз казах на този с колата: Може ли да ни направиш една малка услуга. Имаме велосипед, да го туриш на колата, пък ние ще запретнем крачолите, ще вървим след колата. Той погледна и каза: „Човещина е, не само велосипеда, но и вие се качете горе на колата, ще ви изведе.“ Кръчмарят си прехапа устните, той направи едно добро. Запознахме се, качихме се на колата и по целия път говорихме с него, покани ни в дома си, спяхме при него, сутринта ни изведе на няколко километра. Този приятел издаваше списание, записа го за списанието. Каза: „И мене ми е приятно такива добри хора като вас, когато минавате, спрете се.“ Но досега втори път не съм се спирал.

Казвам: Във всеки един човек се крие нещо хубаво, но трябва да знае човек как да бутне. Казвам: По някой път ние се намираме на опасно място. Ние имаме много превзети възгледи, като кажем: „Този човек е лош“, ние отиваме в голяма крайност, предизвикваме злото. Навсякъде в света казват: „Лош е светът.“ Туй е отчасти вярно. Преди години разхождам се, един стражар казва: „Де ти е позволителният лист, легитимацията?“ – Нямам никаква легитимация. – „Как смееш да ходиш без легитимация? Аз ще те арестувам тебе.“ – Ти друг път

хора като мене арестувал ли си? Колко пъти? Рекох: Слушай, ти като мене друг път човек няма да срещнеш. Ако аз кажа само една дума за тебе, знаеш какво ще стане от тебе? – Той мисли, че съм някой министър. Искан с него да се пошегувам. – „Извинете, господине.“ Разговаряме се с него, той носи пушката. Казвам: Ако всякога ме слушаш, на високо място ще те туря, пък ако не слушаш, в затвора ще те туря. Човещина. Казвам: Ти сега носиш пушката, утре друг ще те арестува, ти днес мене ще арестуваш, утре – тебе. Ако има защо да ме арестуваш, аз сам ще ида. Ако съм престъпил вашия закон, сам ще дойда, закон е. Казвам му на него: Гледай да бъдеш добър човек, с лошо нищо не се постига. Ако кажа една дума за тебе – той се уплаши. Здрависахме се. Казвате сега: „Кажи на този човек да прогледне.“ Аз като кажа една дума, какво мога да направя. Сплаши се. Ти му кажи какво може да направиш заради него. Ти му кажи, че жена му ще бъде здрава. – „Жена ти сега е болна, вкъщи имаш едно болно дете. Жена ти и детето ще бъдат здрави. Ха, от мене това. Жена ти ще бъде здрава и детето ти ще бъде здраво, и работите ти ще се оправят.“ Не да го залъгвам. По този път, по който ти мислиш да разрешаваш нещата, ти ще влезеш в дрънголника. Ти ме виждаш, аз не съм от тия светии. Твоята пушка аз мога да я взема и да я счупя. Разчитайте на онази ваша сила, която природата е вложила във вас. Ние седим и сме се хипнотизирали от един живот, който не е естествен. Живеем просто един нехигиеничен живот, заразяваме се и умираме. Трябва да излезем на чист въздух. Трябва да започнем от малкото, наново трябва да градим живота. Затуй именно природата ни показва, човек трябва да стане като малкото дете, да бъде роден от благородна майка и баща, благородни братя и сестри, разумен народ, разумно общество, да израсте като дърво, да бъде като някой извор. Такова трябва да бъде бъдещето общество. Всички сте повикани да

започнете да работите. Не мислете, че само вие сте; милиони хора има, които мислят като вас и както вие мислите. По целия свят, в целия културен свят има хиляди и милиони хора, които мислят и работят, не само тук в България, навсякъде всичките хора са проводници на новото. За бъдеще то ще се увеличи. Казвам: По този начин ще дойде онази истинска наука, която сега много работи може да направи.

Но няма време. Понеже, ако ви говоря повече, ще стане натрупване, а в натрупването нещата не може да растат.

Три неща във вас трябва да останат: Любов, която да ви свърже с хората; светлина, която да ви отвори път; и свобода, която да ви даде простор, за да може да бъдете свободни и да вършите волята Божия.

Тайна молитва

*Беседа, държана от Учителя на 30 август 1932 г., вторник, 5 ч.
София, Изгрев*

ЛЮБОВ БЕЗ РЕВНОСТ

Добрата молитва

91 Псалом

Пътят на живота

Молитвата на Царството

Ще прочета Пета глава от Марка.

Има едно изречение, което казва: „Мъчно е за здравия да се разболе, но мъчно е за болния да оздравее. Мъчно е за умния да оглупее, но мъчно е за глупавия да поумнее.“

Сега вие сте седнали всички и имате една идея за днес. Всеки един си има по една идея. След като мислите, не може да разрешите тази идея. – „Знаете ли какво ще направя?“ – Ще идете да се наядете. После пак ще мислите и не може да разрешите. Ще идете да пиете вода. До вечерта като мислите, не можете да разрешите задачата. Ще легнете да спите. Ние винаги свързваме задачата си с ядене, пиене, спане. Защо ядем? – Защото не сме разрешили задачата си. – Защо пием? – Защото не сме разрешили задачата си. – Защо спим? – Защото не сме разрешили задачата си. По някой път вие облажавате птичката, която хвърка във въздуха, казвате: „Блазе им, как се разхождат целия ден, да сме и ние като птичките.“ Но това не е разхождане. Целия ден тази птичка лети, все иска да разреши една задача. Като не може, срещне една муха, глътне я. – „Знаеш ли това, което аз търся?“ – „Не зная.“ Глътне мушицата. Срещне друга, глътне я. Като се върне, започва да чете колко е глътнала. Казва: „Глътнах 150 мушици.“ Често онези, които четат Евангелието, че са хванали 153 риби преди две хиляди години, 153 риби, не се увеличават нито с една

повече, кой как чете – все 153 риби. И там има една смешна поговорка за един слуга на един гръцки свещеник. Отишъл на гости гръцкият свещеник и някой друг му изпратил 153 риби, дал ги на слугата на попа да му ги занесе. Той ги занесъл, но по пътя изял три риби и предал на попа 150, нищо не му казал. Имало и писмо, брой попа рибите – 150, а в писмото пише 153. Пита той слугата си: „Както пише в писмото – 153, а като ги броя, са 150.“ Той казва: „Ти както четеш, е право.“ Останалите, трите риби, изядени някъде. Сметката права, не излиза. Човек е млад, в младини каквото търси, не става. Какво търси в младини? Да намери млада жена. После казва: „Не струва.“ Какво търси в пълната възраст? Добил деца и казва: „Децата не са тъй, както аз зная.“ Най-после, старостта като дошла в него, той е недоволен. Само мисли защо се е родил, защо беше млад, защо стана възрастен, защо стана стар. И той не знае. Остаряваш, гледаш лицето, не си доволен, набръчкало се – как, не знаеш. Туй набръчкване станало вън от твоята воля. Тъжен си за пример. Защо си тъжен? Някой казва: „Тъжен съм, защото нямам еди-какво си.“ Някой път всичко има и пак е тъжен. Вземете например най-хубавото богатство, ако ви турят сто килограма злато на гърба да го носите, какво ще бъде положението? И най-хубавото злато като носите, ще кажете: „Вземете малко.“ Неприятно ви е.

Сега трябва едно ново разбиране, може да кажем – философия. Но думата „философия“ нищо не разрешава. Всичката философия е причина и последствие. Казва: „Трябва да се знаят причините добре.“ Зная причината, но онзи, защо открадна парите? Сиромашията е причина. Сиромах е човекът, откраднал. Добре, когато сиромахът краде, но когато богатият краде. Значи и богатството може да е причина за кражба. Но има неща, които в света са невъзможни. Невъзможно е умрелият да краде. Казваш: „Защо човек трябва да

умре?“ – За да не краде. Единственият правоверен, който никога няма да направи престъпление, да не открадне, той е онзи, който е умрял. После, защо човек трябва да спи. Единствени трезвени хора в света, това са хората, които спят. По-големи трезвени хора от тях няма. Той никога не пие. Като спи, не пие, но щом не спи, пие. Казвате: „Той е заспал човек.“ По някой път е хубаво, че е заспал. Бащата по някой път предпочита дъщерята да спи, отколкото да ходи, да хойка. Той като я види под юргана като някоя светица, хубаво е това чадло. Но като излезе от юргана навън, не е вече тази светица.

Това са символи, това са положения, които всички ние, живите хора, играем най-разнородни роли. Казвате: „Син ми е такъв човек.“ Господ те търси да те тури под юргана. Ти ходиш, играеш, Той трябва да те приспи, тури те под юргана, казва: „Заспа Моето дете.“ Казваме: „Узря еди-кой си, изчезна.“ Господ казва: „Заспа Моето дете под юргана, да не върши престъпления.“ Защо трябва да умре? – За да не върши престъпления. – Защо трябва да спи? – За да бъде трезвен човек. Онези, които спят, са трезви в своята мисъл. Сега, ако вземем нещата буквално, при смъртта се придобива едно качество, изгубва се друго качество. При спането се придобива едно качество, губи се друго. Ние имаме едно противоречие да се разреши. А това е човекът, ти се разговаряш с него. Казвам: Моля, кажи ми една сладка дума, ти обичаш ли ме? ОБИЧАШ – какво му струва да каже „обичаш“. Този човек, докато не казал, че те обича, той е свободен. Щом ти каже, че те обича, той не е свободен. Ти му държиш сметка за това. Ако този си позволи да обича другото, аз ще му кажа: Как тъй, ти нали каза, че мене обичаш, ти нямаш право да обичаш другото. Че туй е съвременната ваша философия, навсякъде между приятели, между мъже и жени, между учители и ученици, навсякъде. Щом кажеш, че обичаш някого, не трябва да обичаш другото. Питам сега: Туй

противоречие откъде произтича? Да допуснем, че те обичам. Една жена подозира мъжа си, че той обича друга жена и счита, че това е престъпление. По какъв закон да е престъпление? Ако любовта е от Бога, защо, ако един мъж обича друга жена, прави престъпление? Сега как ще обясните? Влюбил се, не се свързвай в нищо. Хубаво, престъпление ли е да се не свърта вкъщи? Онова пиле, което е в черупката, не е ли вкъщи? Но един ден господарят иска това пиле да се влюби, то като излезе от яйцето, целия ден ходи, търси другите пилета. Ако майката го търси, казва: „Къде ходиш, къде миткаш?“ Влюбило се. Ходи тук-там, търси другите пилета. Питам: Де е престъплението? Защо именно един мъж като залюби друга жена, на първата не ѝ е приятно или когато една жена залюби друг мъж, защо на първия мъж не е приятно. Казвате: „Така е.“ Това не е философия, че е така. Аз казвам обратното: Това не е философия. – „Ама обичам го.“ – Защо го обичаш? Обич между двама души не може да съществува. Двама души никога не може да се обичат. Казвате: „Аз го обичам.“ Питам тогава: Ако това е право, че двама души могат да се обичат, защо търсят трети? Щом мъжът и жената се обичат, защо им е детето? Не се разбират, търсят трети да ги примири. Децата примиряват враждуващите. Това са хора, които не се обичат, търсят дете. То е професор. Дали двама души, които не се обичат, може да се обичат? Детето е професор, то ги учи да се обичат. Аз сега не виждам как е възможно, като не обичам никого, да влезе в ума ми противоречието, че той обича втори, трети. Може да обича когото и да е. Защото именно, като обича другите, мене да ми е така приятно, както когато казва, че мене обича. Ти казваш – обичаш еди-кого си. Аз седя и казвам, че го обичам. Че го обичам, аз зная по-добре от вас. – „Ти обичаш еди-кого си повече.“ – То е моя работа, повече или по-малко то е моя работа. Когато чешмата има повече вода, повече дава;

когато има по-малко, по-малко дава. Малката свещ по-малко свети, голямата повече. Казвам: Къде е престъплението в любовта? Не казва: „Защо мразиш тази жена?“, но казва: „Защо я обичаш?“ И защо именно сега се поставя въпросът не само за мъжете, но и за жените, и за приятелите, и за учителите, навсякъде. Аз поставям общо, принципиално въпроса. Не искам да кажа, че жените не разбират. И жените не го разбират, и децата не го разбират, и свещениците не го разбират, всички не разбират – този въпрос остава досега неразбран. Ние не сме го разрешили. Ти не може да разбереш философията на живота, докато има едно противоречие. Защо ти обичаш другия? Тази е една от най-трудните задачи. Ако ти не разрешаваш твоя живот, не може да се осмисли. Може ли ти да запиташ Господа защо обичаш еди-кого си повече? Може ли да Го запиташ? Може ли волът да запита: „Защо на мене си турил рога, копита, а господаря, човека си възлюбил, всичко си дал, защо, на какво основание?“ Може ли да запита тъй волът? Може ли едно гърне да запита грънчаря защо не му дал една форма или друга, защо го гледжосал отвън или отвътре? – Не може. Но ние си позволяваме. Има причина защо е гледжосано гърнето.

Питам: На какво се дължи противоречието, вие давали ли сте си отчет? Всякога, щом се обичат двама души, ще дойде трети, затова веднага ще се роди едно противоречие. Следователно великото противоречие в живота само старостта може да разреши. Само старостта разрешава противоречията. Защо остаряват хората? За да разрешат едно от най-великите противоречия. Ако в къщата на младоженеца дойде една стара баба на 120 години, момата не подозира бабата ни най-малко, но ако дойде една млада мома като нея, тя ще каже: „Тази да си иде, друг да иде да търси, да си върви, тя някой мъж търси.“ Онази, младата търсила мъж, старата не търсила.

Казва: „Тя търси мъж.“ Ами че и ти търсиш. Най-първо вие нямате доверие във вашия възлюбен. Изпитва се нашата любов. Тя да остави младата при мъжа си и цяла година да ходи, и като се върне, да се радва, че е била там. Какво ще кажете? Какво ще излезе? Тя казва: „Аз зная, мене ще изпъди, пък нея ще прибере.“ Въпросът остава нерешен. Ако той тебе изпъди и нея прибере, то е същото положение. Ще кажете: „Не може другояче да бъде.“ Тъй е, не може. Следователно не може другояче, понеже то е наше разбиране. Най-после поставям; Ако тази, младата мома, която дошла, младата булка я остави вкъщи, дава ѝ всичкото доверие и в нейното сърце се зароди желание да го привлече, кое е онова, което заставя младият момък да измени своя ум. Какво ще допринесе, ако първата булка замени с втората булка? Сега вие взимате в изопачена форма, имате противоречие. Туй противоречие е в живота, ние разрешаваме важен въпрос: ревността в жената, ревността в мъжа, ревността в децата, братя и сестри ревнуват се вкъщи, има цял един спор. Детето казва: „По-малкото братче баща ми повече го обича.“ По-малката дъщеря казва: „Майка ми по-голямата сестра обича повече.“ Цял спор има. Майката казва: „Не, не.“ Защо именно сега туй подозрение? Казвам: Туй, което става в дома, става в едно религиозно, окултно общество. Навсякъде същият закон. Казвам: Те имат задача, която трябва да разрешат. Казвам: Какво трябва да правите? Трябва да остареете. Вие запитвате: „Сега какво трябва да се прави при туй, голямото противоречие?“ Сега слушайте: Нося аз една торба със злато. Онзи, бедният, той нищо няма и се съблазнява от моята торба. И в него има желание, не че той обича торбата ми. Тая обич не е за торбата, но за онова, което е в торбата. Той казва: „Аз много обичам торбата.“ Това е залъгване. Обича онова, което е в торбата. Казвам: Как трябва да се разреши въпросът? Извади онова, което е в торбата, и го напълни с нещо друго, което струва

толкоз, колкото торбата. Ако искаш да разрешиш един въпрос, съдържанието на торбата струва толкоз, колкото самата торба. Торбата струва пет лева и съдържанието струва пет лева. Щом съдържанието ѝ е хиляди пъти повече, твоето съдържание ще произведе ревност, кражба, подозрение. Пет лева торбата, пет лева съдържанието. Изгуби се торбата, изгуби се съдържанието. Няма какво да плачеш. Отиде вече. Сега преведете този въпрос. Той се разрешава. Вие тази, втората мома, която иде, я подозирате, но представете си, че тази мома, която подозирате, за бъдеще стане ваша майка и тази ваша бъдеща майка, като е млада, тя именно, когато се влюби някой момък в дъщерята, се радва. Защо не подозира този момък, защо не подозира дъщеря си, защо не прави същото нещо с дъщеря си? Тя се радва, когато прави това. В първия случай го подозира, във втория случай защо не ревнува? Защо майката не ревнува своята дъщеря от онзи, младия момък, ами ѝ е приятно? Защо младата булка ревнува, защо майката не ревнува, че ще ѝ вземат дъщерята? Защо бащата не ревнува, че друга мома ще му вземе сина? Казвате: „Господ така наредил нещата.“ Ние бяхме ли там, че Господ наредил нещата? Ние казваме: „Така Господ наредил нещата.“ Ние бяхме ли там? Тъй както сега живеем, то е наше схващане. Казвам: Вие имате старите разбирания за живота, за морала, всичко туй. Казвате: „Той, мъжът, не трябва да вярва.“ Всяка жена, която излъже този мъж, жена ли е? Мъж, който една жена може да го излъже, не е мъж. И жена, която един мъж може да я излъже, не е жена. Учител, който може да бъде излъган от своите ученици, това не е учител. Един ученик, когото учителят може да излъже, не е ученик. Така аз разбирам нещата. Когато те излъжат като учител, ти не си учител. Щом те излъжат като ученик, ти не си ученик. Щом те излъжат като жена, ти не си жена. Щом те излъжат като мъж, ти не си

мъж и т. н. Това са максими, с които аз си служа. Що ме лъжеш? Срецам го и казвам: Ти мене не лъжеш, но себе си лъжеш.

Та първото нещо: Не се лъжете. Ти казваш: „Еди-коя си жена се е влюбила в еди-кой си мъж.“ Ти се лъжеш. Той не се е влюбил в жената – в торбата, той се е влюбил в съдържанието. Той иска да задигне съдържанието, никаква любов няма още. Кажете, де се проявява любовта? Един мъж може да обича една торба само тогава, когато напълни торбата. Тогава изпразва торбата, това не е любов. Вие говорите за изпразването на торбата. Това няма никаква любов, това е кражба. Момата казва: „Да може да го пипна, много го обичам, пари ми сърцето, да може да го пипна.“ Въпросът се разрешава. Като го пипне, извади съдържанието. Какво остава? – Торбата остава празна. Трябва да дойде истинският да се влюби в торбата и който да напълни празната торба, той носи любовта.

Хубаво, ти си съгрешил. Що е грехът? Изпразнил е някой твоята торба.

Що е доброто? – Напълнил е някой твоята торба. Следователно, ако ти правиш добро, ти си човек, който вървиш по пътя на любовта и пълниш празните торби. Ако ти правиш зло, ти си човек, който изваждаш съдържанието на торбите. Ти казваш: „Аз не може да го търпя, той е нетърпим.“ И тебе не може да те търпят. Казваш: „Не ме обича, друго обича.“ Друг може да направи същото възражение, че и ти не го обичаш. Нас Господ не ни турил за стражари кой кого обича. Като срещнеш двама души да се обичат, кажи: „Аз бих желал и другите да бъдат като вас.“ Влюбил се мъжът ти в някоя жена, кажи си: „Да даде Господ и аз да се влюбя.“ Ще кажете: „Много голяма свобода.“ Че вие всички сте роби на влюбването. Господ ви е пратил в света да се влюбвате, нищо повече, разбирате ли? Ако ти забраняваш на одного, други на тебе ще забранят, ще кажат: „Еди-кой си ще

любиш, еди-кой си няма да любиш.“ Но сега на някои от вас да дадем свобода. Аз ви говоря на вас. Аз съм опитвал този закон как може да се разреши тази задача. Някои ще кажат: „Това е свободна любов.“ Не, разбиране на живота трябва. Между вас да има разбиране. Иначе се отдалечават хората. Срещна един човек – аз съм правил опити – някой път казвам: Знаеш ли какво може да направя? Аз имам едноколко си милиона, свършил съм няколко факултета. Всичкото уважение, кокошчици, гощавки. Казвам: Това са бабини деветини, нищо не съм свършил, в банката пет пари нямам. На втория ден всички обърнат гръб. Пак ги лъжа, играя си, аз съм по-богат, аз казвам: Имам милиони. Казал бях, че имам един милион, аз имам повече. Ще кажете, че ходя да лъжа света, аз ги лъжа, (и аз не се лъжа), пък те не се лъжат. Аз ги виждам, те искат да изпразнят моята торба. Аз казвам, че моята торба е така купена, че не се празни, моята торба е толкова тежка, че не се намерил човек на земята, който да я дигне. Сега аз искам един въпрос да го подигна. Сегашното ми положение аз не го засягам. Аз искам да кажа отде започват нашите нещастия в света. Че ние не се радваме на едно явление, което Бог произвежда. Ако Бог е произвел едно явление в сърцето на един мъж, ако Бог е произвел едно явление в сърцето на една млада мома, ако Бог е произвел едно явление в сърцето на една стара баба, на някой свещеник, ти се зарадвай за онова, хубавото, което е израснало в неговото сърце. Ти го полей отгоре. Защото не сме ние, които садим, и не се меси да корениш. Много широко трябва да схващаме, когато казва Христос: „Не съдете, за да не бъдете съдени. Не подозирайте, за да не бъдете подозирани. Не се обезверявайте в другите, за да не се обезверят във вас.“ Законът действа. Ако ти не вярваш в другите, и в тебе няма да вярват. Ако ти се обезверяваш в другите, и в тебе ще се обезверят. Законът е такъв. Аз съм срещал хора, мене са ми чели

морал и аз съм ги слушал. Виждам го след години той е попаднал, изолирал се от обществото. Оженил се, вече пази жена си, нея извежда навън. Той я пази въщи. Казва: „Аз се отказах вече от суетния живот, не ме интересува“, но същевременно се интересува от жена си. Слушам жената да казва: „Колко ми копнее сърцето навън да изляза, но не ме пуца.“ В него се роди желание да не отива в обществото, в нея има желание да отиде, тогава де е разбирателството? Той има едни възгледи, тя има други. Той казва: „Правоверен станах, посветих живота си на Бога.“ Не, не. Питам тогава: Ако тебе може да те съблазни една жена, как ти може да служиш на Бога? Ако тебе може да те съблазни една кесия, пълна със злато, как може да служиш на Бога? Ако тебе може да те съблазни едно обществено положение, как може да служиш на Бога? Какво трябва да се прави? – Ще обичаш туй, което Бог обича. Че ако вие държите другия закон... Сегашните хора са нещастни по единствената причина на тази ревност. Всяка една млада жена, която може да дойде въщи, носи благословение. Ако тя обича мъжа ви, вашият дом ще започне да се върти. Не само една, но помнете, ако всяка година по една мома иде в дома ви, вие ще имате щастие. Лицето му ще бъде радостно и весело. После, и по един млад момък да идва всяка година. Това е същественото, ако вярвате. Ако не вярвате, този резултат не може да имате. Ако не вярвате, резултатът отиде. Трябва да се вярва. Казвате: „Как не.“ Казвам: Именно това е важен въпрос. Не може да се образува едно окултно общество или между хората не може да се образува едно право верую, ако няма туй, пълното разбиране. Да се радваме, когато дойде някой нов в едно общество, в едно окултно общество, религиозно общество. И тук, и в Америка като дойде някой нов, старите казват: „Този ще ни изчушка навън.“ Зарадвайте се. Вие го държите настрана и този човек се чуди. Де е разрешението на този

въпрос. Сега да дойдем до истинската философия. Вие трябва да мислите. Той е един парещ въпрос, един от най-трудните въпроси. Изобщо в съвременния живот аз не съм срещал по-труден въпрос от този. Аз съм му дал едно разрешение на този въпрос. На вас не може да го кажа. Защото, за да ви го кажа, ти ще ми кажеш: „Я ми кажи този въпрос.“ Ще ти кажа: Изпрати жена си при мене. – „А!“ – казва. Представете си, че аз съм мъртъв човек, какво ще крада [*в ръкописа „крам“]. Представете си, че аз нямам стомах, какво ще ям. Нямам нужда от пари, какво ще крада. Нямам нужда от жени. Вие разбирате туй, което не е. Ти може ли да ожениш една кокошка, една жаба. Чудни сте. Може ли да ожениш една кокошка, един заяк. Една мъжка жаба не може да извърши престъпление. То е немислимо. Има неща, които са немислими. Престъпления в света стават при известни условия, при известни разбирания. Но съществуват престъпления в света, дето престъплението е абсолютно невъзможно. Невъзможно е един човек, който вас ви обича, който има любов, да извърши престъпление. Невъзможно е, по никой начин аз не съм срещнал. Ако една мома е влязла в дома ви и ви обича, невъзможно е да извърши престъпление. Ако не обича, тя може да извърши хиляди престъпления. Но има ли обич, никакви престъпления не може да извърши.

Следователно въпросът е да се прояви любовта. На тази любов вие никога не противодействайте. Не противодействайте на Бога. Всички нещастия в света произтичат от онзи факт, че ние противодействуваме на онова, което Бог иска да извърши в нас и в другите. Ние противодействуваме и създаваме нашето нещастие. Нашето сегашно нещастие се дължи на онова противодействие в миналото, което ние сме употребили против този, който обича. Хиляди години ние сме противодействували, противодействували. И

тогава не е Бог, Който страда, ние страдаме. Та въпросът е за обичта. Аз по някой път говоря за любовта. Любовта е, която осмисля живота. Щом дойде любовта, мъртвият възкръсва, спящият става, крадецът престава да е крадец, престъпникът престава да е престъпник. Всички тия хора любовта изглажда, тя задоволява копнежите на човешките души. Там, дето всички копнежи са задоволени, престъпление не може да стане. Защото, ако една жена може да извърши едно престъпление с един мъж, тогава всичките жени вършат престъпление. Ако един мъж влезе в един дом и открадне нещо, тогава всички мъже може да откраднат. Една жена, която влиза в един дом, другата я е страх, че ще открадне мъжа ѝ. И тя го е откраднала. Онази майка, която го е родила този мъж, тя го е обичала. Тази млада мома взела този момък от майката. Майката скърби.

Аз разглеждам въпроса принципно. Ако така не разбирате, вие не може да имате разбиране. Тази душа излязла от Бога. Ако ти я отдалечаваш от Бога и Господ търпи, тогава защо, като дойде другата, и започне от тебе да го отдалечава – то е същият закон. Остави следователно, не търси любовта на хората. Второто положение: никога не търси любовта на хората. Туй е престъпление. Проявявай ти любовта. Любовта, която е вътре в тебе, ти я проявявай, ти да я знаеш. Ти не може да служиш на един закон, ако този закон не е в тебе проявен. Проявената любов в тебе опитай я във всичката пълнота. Следователно ти бъди носител на Божията Любов, ти си носител на нещо хубаво и тогава ти разбираш положението на другите хора. Тогава вие от вашите стари възгледи, от вашите стари чувствавания, които имате, не може да се освободите така лесно. Вие ще си ги имате. Аз наричам старите възгледи онези молци – отдето мине, ще пробие, онези глисти, онзи кърт – отдето мине, ще разрови градината. Ако питате защо, сега няма да се спирам. Фактът е такъв.

Оттук скъсал някой корен, оттам, все ще направи някаква пакост. Когато молецът стане пеперуда, прави ли престъпление? – Не. Само при известни условия престъплението е възможно. Докато е гъсеница, може да прави престъпление, но като стане пеперуда, тогава образува възможност за престъпление – ще снесе яйца. Но ще дойде един ден, когато пеперудата няма да носи яйца. Всичките пеперуди са от род, които снасят яйца. Но има други пеперуди в природата, които не снасят яйца.

Тогава всяка една мисъл у тебе, която може да произведе едно противоположно чувство, тя е пеперуда, която снася яйца. Когато тази мисъл, това чувство започне да те измъчва и те гърчи, тогава е един червей. Дотогава, докато вие имате нужда от тази копринена гъсеница, винаги ще произведе кислота [киселина]. Докато имате желание да ви обича един мъж, вие всякога ще имате туй терзание. И докато един мъж има желание една жена да го обича, той ще има винаги терзание. Той няма право да каже: „Ти друго няма да обичаш“, нито да каже: „Ти само мене ще обичаш, не трябва да обичаш другите.“ Той ще я остави напълно свободна онази жена да се прояви. „Обичам те.“ – Казвам: Вършиш волята Божия. Казва: „Ама ти обичаш ли ме?“ – За това и въпрос да не става. Щом питаш, всичко отиде. Нямам право аз да питам Господ обича ли ме. Господ е направил за мене повече, отколкото аз схващам в света. Тази любов е толкоз грандиозна, толкоз голяма, аз седя и казвам: Колко съм далече от любовта на Бога. Какво съм направил аз за Него? Какво съм направил заради Бога. Вие казвате: „Той, Учителят, няма нашата опитност, я той да се ожени, че той да види.“ Ако се ожения, аз ще бъда като вас. Аз съм слушал някои от вас да казват: „Я Учителят да се ожени, да го видим.“ Туй положение, което съществува, аз вярвам, че в света съществува едно отношение между хората, но този социален

обичай, който сега съществува, той е от скоро време. Женитбата е отпосле установена. Туй положение не е Божествено отношение на душите. Да обичам една душа, да живея с нея, да служа за нейния прогрес, за нейното повдигане, да ме радват всичките нейни прояви, това е Божествен вътрешен импулс, който отначало съществува – Божествената женитба. Ревността, това е нещо останало от грехопадането насам. Като разглеждам този въпрос, той е един въпрос, ако вие не го разрешите, вие не може да имате едно духовно схващане, едно разбиране за любовта. Някой път гледам децата, мене ме интересуват онези прояви, психологическите търся. Аз съм срещал деца, които са чисти, но някое малко детенце, момиченце, като го стиснеш, то те погледне, още малко дете, но в него проникнала идеята, атаквистическа идея, то си оттегля ръката, знае това дете, гледа те – какви са твоите намерения. Казва: „От кои си, от които пълнят торбите или от които празнят? Аз имам много малко в торбата си.“ Мене ме учуди веднъж една случка. Дават на мене цветя. Аз не обичам късани цветя и ги давам на едно момиченце. Казва: „Аз съм малко момиче, дай ги на друг, на това цвете аз не може да дам живот, не може да го родя. Откъснали са го преждевременно, нека седи за тебе, ти си доста възрастен.“

Питам: Само този ли е начинът, по който може да живееш? Мислиш ли, че само този начин съществува в природата, по който може да живееш за образуването на семейство? – Не, съществува и друг начин, много по-възвишен и благороден, за който вие даже не сте сънували. Съществуват отношения много по-възвишени, по-благородни отношения, отколкото сега в света. И в една нова култура, ако ние не изменим своите бъдещи възгледи, ние ще имаме едно общество построено и злото ще се ражда още вкъщи. Защото онази жена, която подозира своя мъж, психологически къде е опасността,

тия престъпления тя ги всажда в месцето, в умовете на своите деца. Онзи баща, който подозира своята жена в престъпление, той всажда всичко туй в ума, заразява ума си, дома си. Ние се заразяваме едни други. Влезли сте в обществото, имате задни цели. Ние се заразяваме едни други.

Та казвам: Бог изисква от нас да бъдем като Него. Че имаме в Евангелието онзи пример: когато дойде онази, голямата грешница и започна да целува нозете Христови, онзи философски гледа и си мисли: „Този е пророк, Той е свят човек, но как Му е приятно да Му целуват нозете жените.“ Христос се обръща към него и казва: „Аз дойдох в къщата ти, но ти не Ми даде вода да си измия краката, според обичая не Ме целуна. На тази грешница греховете ѝ се прощават. Тя целува, за да ѝ се простят греховете. Каквото тя направи, ще се похвалява нейната постъпка, пък твоята постъпка ще каже: „Горко на този фарисей.“ Та казвам: Ако вие подозирате, не сте ли вие в положението на онзи фарисей, който подозира Христа, че една млада жена Му целува краката. Питам тогава: Де е вашето благородство? Тогава Той ще се обърне, ще каже: „Аз дойдох в къщата ти, ти целуване не Ми даде и вода за краката Ми не даде, а тя целува и нейните грехове се прощават.“

Казвам сега: Всяка жена, която влезе в един дом, трябва да желае щастието на този дом. Всеки мъж, който влезе в един дом, трябва да желае щастието на този дом, да бъде предвидлив. Всеки ученик, който влезе в един клас, трябва да желае щастието на този клас. И всеки учител, който влезе в това училище, трябва да желае щастието на това училище. Това трябва да бъде вътрешен импулс. Вие всички остарявате по единствената причина да се освободите от вашата глупава ревност, от вашето глупаво подозрение, да се освободите от вашето глупаво безверие и безбожие. И за да се подмладите сега в

света, трябва да имате нови идеи. При тия разбирания другояче не може. Сега слънцето изгря, да направим гимнастиката.

6ч. и 20 мин.

Започнахме след упражненията, в 7 ч. и 20 мин.

Ще започнем оттам, дето спяхме. Новото в живота не изключва старото и старото не изключва новото. Аз говоря за онзи непрерывен процес в природата. Когато говоря за новите разбирания на любовта, за оня непрерывен процес, ни най-малко не изключвам вашите стари разбирания. Ревността произтича от онзи факт, че има нещо, което не достига. Любовта, която се превръща в ревност, има нещо, което не ѝ достига. Ревност, която се превръща в любов, има нещо, което ѝ достига. Сега моето желание е вашата ревност да се превърне в любов, а не любовта ви да се превърне в ревност. Защото в ревността ти си слаб. Онзи, когото подозираш, ти го поставяш по-долу от себе си. Като дете ти го подозираш, казваш: „Може да направи някое престъпление.“ За разумното дете майката никога не се безпокои, майката се безпокои за своето неразумно дете. Когато ти любиш, ти никога не може да се съмняваш в него. Любовта изключва всякакво съмнение. Любов, която съдържа най-малкото подозрение, съмнение, това е любов, която ѝ липсва нещо. Ние казваме: „Това са новите схващания, новите тежнения в природата.“ Ние не може да кажем, че сме достигнали до върха. Има нещо, което липсва. Следователно това, което липсва, то е Божественото, то трябва да дойде. То няма изключение. Ако направим един опит, ще видим, че всичките качества, които животните имат, и човек ги има, но човек има нещо плюс. Каква грамадна разлика има между човешкия нос и тоя на

животните. Каква грамадна разлика между устата на животните и тая на човека. И животните имат очи, но каква грамадна разлика между техните очи и тия на човека. И животните имат чело, едно малко челце, но челото на човека е голямо. Често хората попадат в процесите, които съществуват в животните. Ревността е качество на животинското царство, то е преграда, то е на мястото си, не го изключвам. Но ако човек не разбере ревността и внесе онзи закон, който съществува в нея, тази ревност ще го съсипе. Защото онзи, когото ти обичаш, за да не ти го отнемат, ти го ревнуваш. После идат подозрението, безверието, омразата и най-после дойде ревността, ще го намразиш. Защо? След като го намразиш, ти какво ще постигнеш? Ти сам ще се разрушиш. Омразата разрушава, неверието разрушава. Затова трябва да изхвърлите неверието, съмнението. Всичките отрицателни качества разрушават. Отначало не е така, но крайният резултат е разсипването. Сега ще кажете, че нямате ревност, говори за любовта. Любовта как ще я разберете? Вие трябва да престанете да мислите, че сте жени. Похвалявам ви, че сте мъж, похвалявам ви, че сте деца, похвалявам ви, че сте ученици и ученички. Но има нещо по-високо от това. Следователно трябва да дойдем в това положение: като ученик – учиш ли се добре, като учител – преподаваш ли добре, като майка – гледаш ли добре децата си, като възлюбена – обичаш ли възлюбения си? Щом всеки ден ти го подозиращ, ти в ума си държиш най-нечисти работи, де е твоят възлюбен? Ти си го оцапал. Туй безверие влиза във всички религиозни общества. Казваш: „Той, Господ, ме забрави, може би е зает.“ Ние на Бога приписваме нашите слабости. Ти като приписваш твои качества и слабости на твоя Бог, тогава какво остава от тебе?

Та именно ние се намираме в една епоха, когато трябва да пречистим своите възгледи, да започнем от най-ниското стъпало,

всичко туй да се пречисти. Ревността съществува в дома, в религиозното общество, навсякъде съществува. Защо се гонят религиите? – От ревност. Една жена гони друга жена заради мъжа си. Едно религиозно общество гони друго общество – пак същият закон. Казвате: „Как ще се оправи светът?“ Светът ще се оправи, когато разберем отношението на любовта. В любовта не трябва да има никаква ревност. Ревността произтича от любовта, любовта може да роди ревност, но ревността никога не може да роди любов. Вярата може да роди безверие, но безверието никога не може да роди вярата. И тогава в света кой може да краде? Що е кражбата в света? Кражба е да вземеш това, което не ти трябва. И най-поел е вие не разбирате живота. Вие мислите за един мъж, втори, трети. Твоят мъж може да е нокътът на този, големия човек. Ти обичаш само нокъта му. Той може да е малкият пръст или големият, ти още не знаеш какво нещо е мъжът. Онзи мъж, който може да те набие, минава за твой мъж. Това е бомба, която се пръска.

Именно като се спирам върху този предмет, аз искам умовете ви да бъдат свободни. Казвате: „Ние сме женени.“ Мене ни най-малко не ме интересува, че вие сте женени. Кой за кого се жени, мене не ме интересува. Кой мъж има коя жена, и това не ме интересува. Ти си взел нещо, което не е твое. Че не е твоя тази жена, която мислиш, че е твоя със закон установена. Няма да се минат 20 години, ще дойдат да я вземат и ще си заминат. Не е твое туй, което ревнуваш. Ти плачеш. Разправяше ми една българка, тя е сега тука, не повече от 60 години заминава мъжът ѝ за оня свят. Тя му казвала: „Ти като идеш в оня свят, ще ми съобщиш“, весела е тя. Нейният мъж се нарича Пенко. Смее се тя. Казва: „Умря нашият Пенко, чакам да ми се яви, да ми каже какво има на оня свят. Сънувам един сън, иде Пенко весел и казвам: Как е на оня свят? – „Както на този свят.“ Та му разправам

какво трябва да направя да ме взема, че скоро да ида при него. – „Не, не – казва – аз като тебе не бързам, ти ще седиш на този свят.“ Иде по едно време една жена, много красива, хвана моя Пенко и казва: „Този мъж не е твой, той е мой.“ Аз държа Пенко, тя го взе и си замина.“ Тази българка ми разправяше своята опитност. Значи Пенко има друга. Аз представям една реална опитност. Тя ме пита: „На оня свят имат ли такива отношения?“ Казвам: Имат, разбира се. Вие разбирате изопачено нещата. Има потреба от любов. Любовта в другия свят съществува. Под „друг свят“ разбираме повишено съзнание.

Сега да обясня. Сега ще се отвлека малко. Представете си следния закон за ревността. Представете си два коня седят на едно място, хубаво охранени, имат съзнание, че те са влюбени. Но представете си, че не могат да се влюбят в себе си, но един кон се влюби в един човек. Като се влюби в човека, какво ще стане? Онзи, в когото се влюбил, се качва на гърба му, туря гема да го язди. И двата коня се влюбят в един човек. Но този човек не може на двата коня да язди, втория води отзад. Питам: Кой печели? След като го язди 20-30 километра, влюбеният какво ще каже? След като се умори той, ще започне да разбира несъстоятелността на тази теория. Не е ли по-хубаво този човек да се влюби в други кон? Ако ти си конят, няма ли да пожелаеш да слезе от гърба ти и да се качи на друг? В реда на нещата е. Казвам: Вие сега нямате ясна представа. Онзи, който те е залюбил, ще се качи на гърба ти. Когато ти залюбиш, ще се качиш на гърба му. Ако не разбираш този закон, това не е любов още. След като седи дълго време на гърба ти, ти ще разбереш последствията от ревността, че една жена трябва да обича само един мъж. Ще видиш, че тази теория не е права. Аз разбирам в любовта да няма никаква вътрешна измяна. Туй разбирам любов. Любовта трябва да остане като една постоянна

сила в света, която няма нито промяна, нито измяна. Тя е еднаква във всичките отношения, защото целта на любовта е да даде живот.

Сега питам, в дадения случай богатият, това е мъжът, сиромасът, това е жената. Тогава питате защо една жена обича един мъж. Защото е сиромаскиня. Защо мъжът обича една жена? Защото и той има къде да вложи капитала си. Сега вие не разбирате сиромасията. Без сиромасията вие крачка напред не може да направите. Всяко движение се дължи на сиромасията. Всеки застой се дължи само на богатството. Следователно, ако искате вие да бъдете човек умен, вие трябва да бъдете сиромас. Вие като богат човек никога не може да минете. Вие ще бъдете натоварено животно и ще мислите само за товара си, който е на гърба ви. Христос казва: „Богатите не може да наследят Царството Божие.“ Царството Божие няма нужда от богати хора, няма нужда от хора, които не прогресират. Тогава вие с вашите възгледи, които имате сега, ако влезете в оня свят, какво ще направите? Вие ще обичате, ще внесете една болест. Аз съм влизал в някоя къща, като влизам, виждам, че жена му е грозна, остаряла, като вляза, мъжът не обръща внимание, казва: „Може да поговориш малко с жена ми.“ Като е млада жена му, не оставя погледа си, гледа ме дали хвърлям поглед към нея. Той я погледна и казва: „Да внимаващ, аз те наблюдавам.“ Аз седя и гледам на тази работа, несъзнателно човекът го прави, човекът не съзнава. В подсъзнанието прави това. Аз казвам: Не бой се, аз от твоята жена не се интересувам, имам по-красива. Защото твоята жена е последната, която бих взел. Той няма още разбиране за жена си. Една жена, която имаш и може да увлече един мъж, това не е жена. И мъж, който може да се увлече от една жена, не е мъж. Не може, понеже умът не може да се превърне.

Помнете едно нещо в света. Имате разни теории, че мъжът може да стане жена и жената може да стане мъж. Така се говори, но в

природата съществува един установен порядък на нещата. Умът не може да стане сърце и сърцето не може да стане ум. Умът винаги остава ум и сърцето винаги остава сърце. Жената, която функционира в природата, всякога си остава жена, която ще функционира. Като необходимост природата я пази като зеницата на окото си. Мъжът, и той остава мъж, тя го пази като скъпоценен камък. Когато те престават да функционират, тогава стават мъже и жени, учени и прости, всичко това са външни изменения, както сянката може да стане малка и голяма, да се проточи. То е все сянка. Не е реалността, която се прехвърля в сянка. Ако говорим, че не може да се измени, подразбираме нейната реалност. Когато говорим за сенките, които тази жена може да направи, жената може да вземе и една мъжка форма. И мъжът може да вземе една женска форма. Но мъжът в женската форма си остава мъж и жената в мъжката форма си остава жена. Много мъже има, които сте жени, има и жени, които сте мъже, нищо женствено нямат. Аз не подразбирам вас. Казвам, при новата обстановка, при новите разбирания на живота, ако не разберете новите тежнения, вие не може да разберете новата култура, няма да може да приложите един метод. Тогава ще имате стари разбирания, ще имате стари последствия, неприятности, болести, страдания, безверие, ще се оплаквате и ще кажете: „Защо Господ създаде света така?“ Този свят, както сега съществува, той е един изопачен свят на нашето съзнание.

Та казвам, не че свободна любов трябва, като дойде някой вкъщи да отвлече жена ви, не че той има право да я отвлече, да я лъже – не, това е подлост. Ако обича жена ти, да каже: „Аз обичам жена ти, много ми харесва.“ И вие трябва да се зарадвате, че обича жена ви, намира нещо хубаво. Ако нея обича, горко ви на вас. Вие ще кажете: „Как тъй!“ Вие ще кажете: „Нямате право да я обичате.“ Неразбиране е

това. То значи, ти затвориш жена си вкъщи и да кажеш: „Ти нямаш право да те огрява слънцето.“ Един човек, който не е обичан, той ще мяза на едно увехнало цвете, както цветята, които не са огрявани от слънцето. Човек, като го изолираме от Божията Любов, става хилав, повяхва, обезмисля се животът, хиляди разочарования идат. Жената казва, не си струва да живее, иска да умре. Няма никакъв успех, никакъв просpekt в живота. „От децата нищо не придобих, от мъжа нищо не придобих, от приятелите, от обществото“, животът се обезмисля. То е криво разбиране на живота.

Затуй именно в обществото трябва да бъдем носители на любовта. Някой път могат да ви обвинят, че много свободна любов имате. Свободна е нашата любов. Ако кажете, че нашата любов не е свободна, вие не говорите истината. На кого не е свободна любовта. Нашата любов е толкова свободна, че никога не се развращава и ние сме толкова свободни, че никому зло не правим. Нашата любов е такава, че дето влезем, мир носим. Нашата любов е такава, че ревност не внасяме. Казвате: „Че и ние така живеем.“ Ако така живеете, няма какво да се ревнувате. Ако ти ревнуваш, това е старото учение. Ако се обезверяваш, това е старото учение. Казвам: За да съществува каквато и да е любов между двама души от два противоположни полюса, трябва да влязат два Божествени лъча. Между мъжа и жената не може да се зароди истинска любов. Жената е полюс на живота и мъжът е друг полюс. Ако през женския полюс на живота не е проникнал един Божествен лъч и ако през мъжкия полюс не е проникнал Божествен лъч, не може да се образува никаква любов. Ако може да проникне за бъдеще, тогава централната точка вътре е Бог. Туй е поляризиране вече. При това поляризиране се явява една любов, на която ти не трябва да противодействуваш. Ако противодействуваш, непременно ще те сполети смърт. Аз съм срещал цяла една статистика имена на

жени, които подозирали мъжете си, тя непременно ще умре по-рано от мъжа си. И мъж, който подозира жена си, той непременно ще умре преди жена си. Ако той не подозира, той ще остане жив. Ако мъжът умре по-рано, той е подозирал жена си. Жена, която умира по-рано, тя е подозирала мъжа си. Ако и двамата не са се подозирали, те може да живеят до 120 години. Това е моята статистика. Казвате: „Докажи.“ Може да ви докажа, може да проверите. Любовта изобщо продължава живота. Ти имаш едно разположение, вярвай в Бога. Ако ти вярваш в Бога, в тази душа, един мъж като дойде в една къща, ти не се съмнявай. Той може да има изкушение, той се бори, чакай да го видиш. Той влезе в една къща, казва: „Хубава е тази жена, да я имам, да я задигна.“ Иде му наум и казва: „Туй е човешко.“ После мисли: „Тъй да я задигна, да я отвлеча.“ – Не, не, ти го остави, не го считай за грях. Нали имате пример от гръцката история, дойде някой си гостенин, задигна тази, красивата Елена и 10 години се води война за една жена. Ти не се смущавай, ти остани, чакай да видиш Господ как ще работи. Господ казва: „Не се спирай, аз ще ти дам по-хубава жена.“ Също така и на жената казва: „Недей, да не направиш това, аз ще ти дам по-добър мъж.“ Господ я учи. Като разбере, ще остави своето благоразположение. Ако ти се намесиш в тази работа, ти ще влошиш работата, ще стане тъй, както ти мислиш – мъжът ти ще иде с нея. Тя задигне мъжа. Утре ще задигнат нейния мъж от нея, най-после след десет години десет жени са го задигнали. Един мъж, когото задига една жена, той е една овца, която задига един вълк.

Онези, които сте със стари възгледи, вие внасяте една отрова в ума на младите. Аз съм слушал стари баби: „Ти му дръж хубаво гема, не го оставяй да хойка, като го оставиш, отиде.“ И тя държи гема. Другата майка казва на сина: „Ти ѝ дръж гема, не я оставяй да ходи.“ И той държи гема. Че коне ли са това? Ако аз се ожена, за да държа

гема на една жена, тогава аз се отказвам. В туй отношение отношенията между животните са много по-правилни, отколкото отношенията между хората. Две птици не се ревнуват. Ревнуват се в един период. Оттам насетне живеят съвсем свободно. Когато у хората това не е така. Някой път някой човек не е виновен. Ревността е ужасно нещо. Влиза той облечен с редингот, с цилиндър, веднага коленичи и гледа под кревата, търси някой мъж, забрави цилиндъра, навежда се под кревата, отваря долапите тук-там, казва: „Къде го скри?“ – няма никой. Тук имаше една рускиня, която мъжът ѝ завързваше с верига вечерно време и като стане сутринта, я пита: „Къде си ходила тази вечер?“ То е вече патологично, болезнено чувство. Един факт е това, тя сама разправяше. Сега тия болезнени отношения влизат в религиозния живот. Казват: „Тъй върви, няма любов, лицемерим.“ Не се занимавай с лицемерието на хората. Не се занимавай с кривите вярвания на хората. Ние света никак няма да го оправим по този начин. Може така да е, ще дойдат тези мисли, може да дойдат тия изкушения, не казвам, че сте виновати, стойте на мястото си, имайте една велика идея във вашия ум. В моя ум, когато се намеря в най-голям мрак, в мене седи идеята: В мрака ще се прояви Бог. Когато дойде ревността, казвам: В ревността е скрит Бог. Той ще разреши този въпрос. Сега разглеждам въпроса от миналото и казвам: Някой път той е ревнив, не го съдя. Казвам: Ако аз съм на неговото място, как ще постъпя? Ако съм с неговото разбиране, ще постъпя, както той постъпва. И той има право. Тогава аз гледам онези неща, които изключват ревността. Ако жена му е красива, угледна, с едно пипване цял скандал може да стане. Ако неговата жена е на умиране, разболяла се, вляза като виден лекар, млад, мъжът казва: „Вижте пулса.“ Защо той не ревнува жена си? Аз пипам пулса, хващам челото, турям си ръката на гърдите – нищо не казва. Другояче ако си

туря ръката на гърдите, когато е здрава, ще направи въпрос. Когато е болна, като лекар бутна тук-там, не може да се яви в мене лоша мисъл. Казвам: Здрава е, гърдите са здрави. Бутна по хълбока, казвам: И тук е здрава. При туй състояние той знае, той е уверен, че когато е на умиране жена му, не може да влезе една извратена мисъл, той вярва, че всяко мое пипане носи живот. Казвам: Такава вяра трябва да имаме, когато нашите жени са здрави. Ние вярваме, когато са болни; когато са здрави – не. В този случай болестта е едно здравословно състояние и здравето е едно болезнено състояние. Ако в моето веруя аз като вярвам в Бога, подозирам всички, това е патологично състояние. Когато се обезверя в Бога, а вярвам във всички, тогава съм на правата страна. Това е здравословно състояние. Когато вярвам в Бога, а подозирам всички хора, това никаква вяра не е. Че може мъжът другояче да погледне дали има грях. Трябва да се определи какво нещо е грях. Грехът е туй, което умъртвява човека, което спира неговия развой, спира светлината на неговия ум, спира проявата на неговото сърце, спира проявата на неговата воля. Това е грях. Грях е това, което заробва твоя ум, сърце и воля. Всяко нещо, което не спира твоя ум, твоето сърце и твоята воля, това е едно добро. Това е благо. Така трябва да разбирате.

Та казвам: Трябва да се образува една атмосфера в новия обществен живот, всеки от вас ще бъде един прозорец. Ако вие не станете хубави прозорци с кепенци, питам, ако вие не сте ново здание и не сте прозорец, какъв смисъл има? Каква полза ще принесете? Казвате: „Да обичаме Господа.“ Аз за да обичам Господа, трябва да бъда отворен прозорец, да може Божията Любов да влезе в света да се прояви. Искам през всички хора Божията Любов да се проявява. Затова именно искам да се прояви Божията Любов, и да не може да се яви съмнение. И то е в реда на нещата. Сега има начин как трябва да

се освободите. Аз не зная как вие се освобождавате от ревността. Вие казвате: „Като прегори, като остарее.“ Туй не е разрешение, природата така не разрешава. Като се подмладиш утре, пак се повтори въпросът. Всичките светии са се изпитвали така. Знаете ли какъв ще бъде изпитът на един светия? Когато един светия минава своя последен изпит, Бог му туря в света най-красивата жена и мома да му говорят най-сладки думи, най-хубав език, да види какво мисли. Ако той се поколебае в една мисъл, всичко ще рухне, ще падне и ще започне пак да пъпли отдолу нагоре. Всичките светии в този случай стават слуги на тази мома, на онази. Той стане последен, казва: „Какво искаш?“ Готов е за всяка услуга. Тази го целуне, онази го целуне, той благодари, че са го целунали. Казва: „Да бъде, Господи, Твоята воля!“ Че как стават хората светии? Вие сте чудни. Тя като го целуне, той благодари на Бога, че Бог го е целунал чрез нея. Светията казва: „Благодаря ти, Господи, за голямото добро, аз бях един грешен човек, но Ти отне моите грехове.“ Тази, красивата мома като го целуне, всяка мома, която целуне светията, тя ще го освободи от един голям грях. Колкото моми го целунат, той изведнъж ще се освободи, той ще ги целуне, ще види, че във всички живее Господ. Той ще благодари, че ги е изпратил Господ да го обичат, да го подигнат. Ако той каже: „Да се махнеш оттука, ти ме съблазняваш“, тогава той е паднал. Казвам: Ще ти прати Господ такива моми, които не са целували друг мъж. Ще дойде някоя сестра и ще каже: „Чакай да те целуна.“ Но ще дойде да ме целуне, която не е целувала никого. Тази, която е ходила по други мъже, иска да ме изкушава. Тя ще ме опетни, аз трябва да я лекувам. Тогава аз съм, който трябва да я целуна, не тя. Тя няма право да каже: „Дай да те целуна.“ Тя като дойде, аз ще я целуна, за да я спася.

Аз ви говоря на вас и мисля, че ме разбирате. Много майки не искат да се говори истината, казват: „Грешно е да се разправя.“

Грешно е да се говори, а не е грешно да се прави. Но аз предпочитам да се говори за грешните работи, отколкото да се правят. Ако ми поставите една дилема да избира една от двете злини, аз ще предпочета да говоря, отколкото да ги правя. Ако дойде сам да си избира, нито едното, нито другото ще избира. Казвам: В този свят не може без зло. Трябва малкото зло да дойде в света. Не мислете, че няма да дойде. Всичките изпитания, всичките изкушения ще дойдат. Туй, което човек никога не е сънувал, ще дойде до главата. Трябва да се приготви за всичките изпитания, за всичките изкушения, няма да остане един грях, който да не похлопа на вратата ти, но няма да остане и един приятел, който да не похлопа на вратата ти. Ще похлопа, ти трябва да бъдеш умен, трябва да бъдеш мъдър, да знаеш как да постъпиш в дадения случай. В туй седи онова дълбоко мистично вътрешно разбиране.

Та казва Писанието: „Онези, които чуят гласа Му, ще оживеят.“ Човек, който чуе гласа на любовта, той ще оживее. Може да приведа ред примери. Дето има любов, има и оживяване; дето няма любов, има умирање. Всякога, ако на онзи, когото вие обичате, поставите ръката си, той ще оживее, той ще се върне, ще внесете живот в него. Казвам: В едно общество хората така трябва да се обичат. Не само едно общество, но всички хора ако се обичаха, ако между хората нямаше злоба, хората биха живели един чист и щастлив живот. Казвам: Мисълта, която трябва да остане във вас, коя е? Вие искате да служите на Бога. Хубаво. Но Бог е Едно Същество, на Коего трябва да разбираме Неговата воля, Неговите мисли. Бог по нашему няма да тръгне никога. Ние трябва да тръгнем по Неговия ум, понеже Той е съвършен. Той не може да тръгне по нашия ум. Грънчарят не може да тръгне по ума на своите гърнета. – „Как тъй не може?“ – Този грънчар след като направи едно гърне, той определя неговото положение. Той

му е дал най-почтеното място на гърнето. Бог, Който те е създал, Той ти е дал едно място. Ако ти можеш да разбираш Неговия закон, ако ти можеш да постигнеш туй, което Бог е намислил за тебе, ти ще бъдеш по-щастлив, отколкото сега.

Другото положение, вие казвате: „Ние сега сме грешни.“ Оставете вашите погрешки. Какво сте направили? Пишете вие на български, че напишете някъде „е просто“ вместо „е двойно“. Какъв грях има? На български нещо може да е с „е просто“ или с „е двойно“, не играе голяма роля. На български не си турил „ер голям“ накрая. Или на английски не си написал някоя буква. Англичаните са много претенциозни, и те имат много букви излишни. Туй е правото, нещата трябва да бъдат такива по форма. Един човек трябва да знае езика. Ако някой път той се отказва да пише правилно, понеже няма памет, той е слаб. Трябва да видиш, че англичаните, които са толкова претенциозни, те много време губят за правописанието. Всички техни големи учени имат големи речници, обръща речника, губи времето си. Като пишат, най-много време изхабяват, още умът им не е дошъл да поправят. Виждат, че ако направят езика си фонетичен, ще дойдат други злини, по-лоши. Един англичанин развива своята памет. Той срича думите, кажеш думата, трябва да я срещеш.

Казвам: Сега вас ви учат да сричат любовта – Л Ю.

Първата буква е написана от прави линии, пречупена линия. Любовта започва с онова велико правило, което е мярка на всички неща. Тази мярка е пречупена, образува се в български език Л – стремеж в любовта нагоре. После единицата и нулата. Туй, което нищо не струва, за него любовта казва: „Дайте го това, което нищо не струва, да го направя аз нещо.“ После казва: „На туй, което е нищо, аз ще му дам една цена“ – б, туря байраче; на туй, което нищо не показва, туря единицата и тя приема, това е кръгът, който е разделен

– В, с „ер голям“ или с „ер малък“ се пише? – Б. Любовта значи: ти трябва да пречупиш закона. Онази мярка, с която мериш всички неща, от нея ще направиш нещо – Л, туй, което не дава нищо, него ще вземеш, ще съединиш и ще го туриш – Ю. И на б-то отгоре ще туриш една единица, един знак – любовта трябва да расте. Тази любов винаги трябва да бъде свързана с първия принцип -1-цата. Да знаеш, че любовта трябва да расте. Този знак, който наричаме материален знак – ω, това е вече растене нагоре, а в парахода това е котва. Но в природата ти обръщаш този процес. В-то трябва да го туриш при човешките очи. Следователно любовта, В-то в любовта разбира, че очите трябва да бъдат отворени. В-то значи: трябва да разбираш любовта. Сега хората като пишат любовта, затворена е тази любов. Трябва да се отвори, да се обърне надолу, да мяза на чаша, която се излива.

Ако ти не разбираш този закон на изливането, ако от себе си ти не може да даваш, това не е любов. Трябва да излезеш от човешкото разбиране. Любовта не позволява никакъв морал. Тя сама за себе си е морал. Щом туриш правила и закони, ти попадаш в един свят на ограничения, ти ще извършиш грях. Влезеш ли в любовта, никакъв закон няма да признаваш. Онзи закон, който тя признава, и ти ще признаваш. Ще пречупиш тази линия Λ, ще направиш само един вечен стремеж към Бога. Тия, двете линии ще имат един стремеж Λ. Л-то е стремеж към туй, вечното. След това, това, което е обезсмислено в себе си, дето казват, че то е нищо. Нищо при известни условия, а при други нещо. Аз ви казвам, може да направим един опит, много малък опит. Вземете едно момиче, което е грозно, черно. Туй момиче в 4-5 години може да го направите много красиво. Внесете любовта и веднага ще се изменят чертите. В любовта има всичките условия за козметика. Дотогава, докато човек люби, той

ходи прав. Щом изгуби любовта, той започва да се прегърбва настрана, започва да куца. Ако искате да не остарявате, любете. Щом изгубите любовта, старостта ще дойде. Обезверяваш се в този, в онзи, в себе си, в Бога, най-последно замязаш на една въпросителна, на една удивителна.

Та казвам: Новите тежнения в новата култура, която иде. Вие не трябва да отивате в природата с вашите стари чували, ще се съдерат. Всеки един от вас трябва да има един нов чувал. Вие не може да идете при изворите на новата култура с вашите стари стомни. Краката ви не може да стъпят там. С една нова стомна ще идете, ще я напълните с вода. Вие не може да разберете Божиите пътища със сегашния ваш ум. Мислиш, че ако твоята жена е спънка на твоя ум, ти ще разбереш Бога? Мислиш, че Бог ще има вяра в тебе, ако ти нямаш вяра в жена си, ако ти нямаш вяра в слугата си, ако ти нямаш вяра в никого? Ти ще имаш вяра и в жена си, ще имаш вяра и в децата си, и в мечката, и във вълка, и в растенията, във всичко ще имаш вяра. Само когато имаш вяра във всички, тогава ще разбереш Бога. Не разбираш вятъра, не може да разбереш Бога; не разбираш водата, не може да разбереш Бога. Онази мечка защо изляла някого, как ще разберете? Аз съм привеждал този пример: някого, когото било страх от мечка, вижда го една мечка и го задига. Той болен от треска, тресе го, носи го една голяма мечка. Овчарят като видял, че мечката носи човек, избягал. Тя го занесла в колибата му, турила го на постелката, носи трева, храсти, постила му и излиза. По едно време се връща овчарят, гледа, че след като заминала мечката, онзи оздравял, треската го напуснала. Мислиш, че ако в тебе ревността дойде, ако разбереш вътрешния смисъл, ще разбереш, че омразата е една сянка. Питам се, имам ли право да ревнувам някого. Имам ли право да мразя някого, че той обичал друг? Защо именно любовта у одного ще породи омраза у

друг. Вие казвате: „Онзи, който живее един добър живот, Господ го обича.“ То е лъжливо заключение. Ние така по човешки мислим. Бога и праведни, и грешни еднакво обича. Различието е, че отношението на праведните към Бога не е такова, както отношението на грешните. Праведният оценява Божията Любов, грешният не я оценява. Господ на грешника гледа като на един праведник, но похвалява праведника, че проявява Неговата Любов както Той, същевременно съжалява, че грешникът не проявява Неговата Любов както Той. Но Той не се изменя. В Бога няма да се яви омраза, че някой греши. В Бога няма омраза. Аз имам едно изречение, което казва: „Бог не е Бог на омразата, но е Бог на любовта.“ Ако ние мислим, че Бог обича едного, защото е праведен, то не е право съвсем. Бог има един Свой живот. Не сме ние, които може да дадем тон на Неговия живот. Той има един самостоятелен живот, който се проявява. Ние сме повикани като гости да участвуваме в Неговия живот, да вземем място, да вземем участие в Неговия живот, в който няма никакво противоречие. Ако някой път си позволим да внесем някаква дисхармония, веднага ще бъдем изключени навън от този кръг на онази, вечната радост и ще дойдем на нашия кръг, който сме създали, и ще страдаме. Ние питаме защо Господ създаде света така. Защо ние искаме да дадем едно ново направление на Божията мисъл? Туй става несъзнателно, то е колективна проява. Няма да се спирам върху психологическите причини, понеже някой път, като се обяснява грехът, ти ще научиш човека да греши.

За пример един англичанин бил при един италианец в Италия. Италианецът тика един револвер в устата, да се самоубие, изважда го, пак го туря. Отива англичанинът при него и го пита: „Господине, защо искате да се самоубиете?“ – „Беден съм, имам да давам.“ – „Колко ти трябва?“ Изважда, дава му един чек, колкото пари му

трябват. Казва: „Дай револвера, така не се самоубива“, туря го в устата си и му показва. Казвам: Първото на англичанина е много право, но второто не е. Казва: „Като тебе страхливец.“ Питам: Той като се самоубива, какъв пример му дава? То е един характер на англичанина. Той е хладнокръвен, държи си сметката. Ако умреш при него, той никак не се смущава. Има един пример. Двама приятели ядат заедно. Единият умира и другият продължава да яде. Отива келнерът да плати и той казва: „Последното блюдо той не можа да изяде, ще го извадите из сметката.“ След като се наяде, тогава ще види какво е станало.

Не трябва да се смущаваме в живота си от ония, малките приключения, които може да дойдат. Сега по някой път вие мислите тъй: „Защо е умрял ? „ Аз може да ви кажа защо е умрял. Аз може да ви обясня положително защо някой заминава за другия свят. Но питам: Вие какво право имате да ограничавате някого, че е заминал за другия свят. Може да ви е мъчно. И на онзи, който заминава, и на него може да му е мъчно, но и ти ще отидеш там, дето той отива. Сега аз не казвам да не ви е мъчно, но казвам: С нашите страдания, с нашите плачове ни най-малко не могат да се решат противоречията. Не може да се утешим. Ако кажа, че така е волята Божия, ако Бог живее в мене, аз имам един начин за разговоране с умрелите, по съвсем друг начин, не тъй, както ясновидците се разговарят. Аз не ги търся да ги видя, нито пиша фърмани, знам му телефона, повикам го, но имам начин. Някой път идва някой и казвам: Жена ти е тук на земята, обичаш ли я, можеш ли да направиш нещо? Казва: „Остави, нека се жени, кажете ѝ на нея, нищо не искам, не ме интересува.“ Друг казва: „Да се не жени, че ѝ смазвам главата, да не буца друг мъж.“ Ревнив е още. Казва: „Хубаво ѝ кажи.“ По някой път на умрелите казвам: Аз не се занимавам с тези работи. Може ли да ѝ

бъда в услуга? По някой път идват и те са много находчиви. Щом усетят, че си религиозен, всеки хлопа. Този хлопа на жена му да кажа, на децата му да кажа това, да не кажеш, ако речеш да им служиш, ще те направят лош. Онези, напредналите души никога не умират. Една душа след като напусне земята, тя влиза в друго тяло. Ще дойде пак този, който е заминал, ще каже: „Аз заминах, но съм същият.“ И ти почваш да разправяш колко си нещастен. Той казва: „Къде е мъжът ви?“ А той е сам. Той се усмихне. Ти се чудиш: „Защо се смееш?“ Той казва: „Няма нищо, ще оживее.“ Той е мъжът, но се смее. Сега вие имате такива, на които мъжете са заминали и казвате: „Чуждият мъж дойде.“ Пък той е същият мъж, само че те не искат да дигат скандал. Умрелите имат много начини за посещение, само че те са толкова благоразумни, че никога няма да ви кажат, че е той. Те са живи, на земята живеят. Може да ви кажа номера на заминалия, но вие ще ги смущавате. Аз на мнозина приятели казвам, че зная номера на заминалия. – „Кажете ни.“ – Привидна е смъртта. Тия неща може да разбирате, може да не разбирате формата, която се изменя. Ако е въпрос за същността на едно същество, тя никога не се изменя. Същество, което на земята ви е обичало, след като замине в другия свят, ще ви помага по-добре. Той се интересува от вашия прогрес, от вашето подигане – и духовно, и умствено. Някой път е благословение да замине някой по-рано, за да помага отгоре. Той остава само при други условия.

Казва Христос: „Аз ще ви видя и скръбта ви ще се превърне на радост.“ Това, което Христос каза, то е цяла истина. 40 деня да се явяваш наред на Своите ученици, да говориш, да разправяш от оня свят, че Той не е умрял, че е възкръснал и че всички хора ще възкръснат. Не тъй, както Христос възкръсна – има степени. Казва: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим.“

Ние се отделяме от онази идея. Само когато вие се освободите от онази вътрешна ревност, от вашето вътрешно разбиране, вие ще влезете в толкова красив свят, че земният живот ще ви стане приятен, ще се осмисли. Сиромашия, болести, страдания – ще видите, че във всички противоречия, които съществуват, за праведните хора, за грешните, за разумните хора се крие голямо богатство, а пък за глупавите хора, за обикновените – едно голямо нещастие. Ние искаме светът да се просвети, защото при големите блага, които имаме, страдаме. Някои казват: „Толкоз години ние вярваме, какво сме придобили? Светът няма да се оправи.“

Това механическо разбиране, което имаме, от него трябва да се освободим. Сега за вас аз искам всички да станете млади, да имате правилни разбирания. Бог се интересува от живота на младите. Не тъй, както вие, Той се интересува от младата мома – за кого ще се ожени, как ще се ожени. Бог се интересува как ще роди деца, как ще ги отгледа. Интересува се Бог как момъкът ще постъпи с жена си, как я обича. Интересува се как жената постъпва. За всичко се интересува Бог. Има желание всичките хора да станат щастливи. Всеки път им шепне нещо: „Постъпи добре със своята възлюбена, понеже, ако не постъпиш, ще Си я взема.“ Бог се интересува от учителите какво преподават, Бог се интересува от учениците какво учат, Бог се интересува от слугите как слугуват, Господ се интересува от господарите как господаруват – от всичко се интересува. Наблюдава нещата и казва на всички: „Не прави това, понеже то не е за твоето добро.“ На ученика казва: „Учи.“ На учителя казва: „Преподавай добре.“ На обезсърчения казва: „Няма защо да се обезсърчаваш.“ Навсякъде внася най-хубавото. И при всичките тия блага ние, съвременните хора, противодействуваме. В туй противодействие ние си създаваме цяла отрова, от която светът страда. Защото законът на

любовта е следният: ако вие мене ме обичате, ако вие обикнете Бога, всички ще ви обичат – тайната на живота е там. Вие трябва да обичате Бога, за да ви обичат всичките. Когато всички ви обичат, тогава вашият живот ще бъде щастлив, вие навсякъде ще бъдете добре дошли. Сега страдате, понеже няма кой да ви обича. Я вижте онези банкери, те са затворени, но някой път се отварят за красивите моми, трепне сърцето им. Даже на най-видния професор му трепне сърцето и преподават много добре. Любовта навсякъде в света работи, тя е магията, която подобрява всичко. Любовта трябва да влезе в домовете, да я внесем ние в сегашното общество.

В сегашното общество казват: „Да се внесе ред и порядък. Онзи брат не постъпва правилно.“ Казвам: Щом внесем ред и порядък, всичко ще стане безпорядък. Ще ви оставя, справете се с вашата ревност, справете се с вашето безверие, справете се с вашето малодушие, справете се с вашата дребнавост. Бъдете така внимателни, изслушвайте всеки човек, изслушвайте го спокойно, влезте в положението му. Това е умният човек, да влезете в неговото положение. Не разглеждайте нещата само от вашето гледище. После може да си помогнете. Девет сестри може да помогнат на една ревнива сестра. Най-първо лекът за ревнивите хора кой е? Най-първо ще идат девет баби на 120 години, после по на 100 години, после на 90,80,70,60,50,40, по на 20 години, на 19 години – все същите баби ще бъдат, ще кажат: „Искате ли да обичаме вашия възлюбен, позволяваш ли да го прегърнем, да го целунем?“ Ако дойдат 9 млади сестри, и искат да целунат твоя възлюбен, ама които мъж не са целували, моето правило е, нека дойдат да го целунат. Но които са целували други мъже? Които са целували други мъже, да седят настрана. Вие ще кажете: „Тази работа, както Учителят учи, ще хвъркне нашият дом.“ Сега съгласен съм с вас. Сега домът ви няма да хвъркне, но любовта ви

отдавна е хвъркнала. Както аз казвам: Домът ще хвъркне, но любовта ще дойде. Любовта създава дома. Когато любовта замине и оставя дома, вие имате черупка. Когато дойде любовта, имате същината на нещата. Тази любов може да седи, право е. Но при сегашното разбиране на нещата, туй аз ви говоря по отношение вашите религиозни схващания, за отношенията, които съществуват. Вие казвате, защо в едно общество хората минават за братя и сестри, но по някой път вие не може да проявите братството и сестринството. Казвате: „Ние вървим по един път, кой знае, може да е съвсем крив.“ Прави сте, имате право да се съмнявате. Но казвам: Много пъти аз засягам известни въпроси, върху които аз съм се спирал при сегашното гледище. Преди хиляди години Учителите пак са разглеждали този въпрос, сега го разрешавам малко другояче. Аз нося едно разрешение, както разрешава Бог в невидимия свят. Аз не турям една моя теория. Казвам: Вложете доверие във вашите приятели заради Бога. Вложете доверие във вашия мъж заради Бога. Вложете доверие във вашия Учител заради Бога. Вложете доверие във вашите слуги заради Бога, навсякъде вложете доверие. Може би някой път ще се случи някое противоречие, да ви не обезсърчава, докато проверите Неговия закон, докато се убедите в Неговите думи, че са верни. Няма по-голямо щастие в света да дойде да работи Бог в съзнанието. Да дойде Божественото съзнание в нас и в другите и да слушаме Божественото от всички страни. Тогава ние ще се подмладим. Няма да има гола глава, по която да не израснат косми; няма да има бели коси, които да не приемат краска, да не почернеят; няма да има грозно лице, което да не стане красиво. Ако няма вяра, която да ви възкреси; ако няма любов, която да не ни възвърне живота; ако няма сила, която да ни възвърне знанието, защо ни е тогава тази любов? Какъв кошмар ние ще търсим? Ние искаме да се възвърне в нас, което

някога Бог е проявил в нас, и ние сме го изгубили. Това не става по единствената причина, заради нашето безверие. Ние трябва да добием онова, което сме изгубили, и да образуваме онази велика връзка.

Всички вие сте призвани по абсолютна свобода. Аз искам всички вие да направите това не по принуждение. Вие сте опитали много философии, правили сте много жертви. И тази жертва, която казвам да направите, тя е най-малката жертва, която може да направим. Ако не я направите, няма да имате постижение. С тази жертва вие ще имате нова наука, ново разбиране. Всичките знания в съвременната математика, всичките знания в съвременната геометрия, в естествените науки, в изкуството, в поезията, всичко туй ще се изгуби. Ще дойде ново изкуство. Изкуство е туй, което носи живот. За пример по някой път аз седя и слушам как вие пеете, гледам колко хората стават обикновени в пеенето. Пеят от немай къде. Вие пеете „Духът Божи“ (Учителят пее като нас). Как трябва да се пее? Аз съм правил опити. Седя някъде и си тананикам. Минава един, не обръща внимание. Усиля мисълта в пеенето, един се спира, друг се спира, трети, четвърти, заобиколят, насядат, аз си пея. Вие искате да обърнете внимание на хората. Един пияница може да обърне внимание на някого, ако пее хубаво. Ако един човек мисли правилно, аз може да спра когото и да е на пътя. Щом го спра, веднага концентрирам ума си, намирам най-хубавата черта, като изнеса тази черта, той се засмее насреща ми. Веднага той чувствава, че е намерил един човек, който го разбира. Казва: „Приятно ми е да говоря с тебе.“ Правил съм опити, намеря най-лошата черта, не се спира. Казвам: Законът работи. Искаш да обърнеш внимание, дръж най-хубавото, което имаш в ума си. Искаш да повикаш умрелите от другия свят. Извади най-хубавото, което имал той, за което той трепти. Като

извадиш тази мисъл, той веднага ще дойде. Ако не може да извадиш туй, хубавото, няма да дойде. Но непременно тези опити трябва да бъдат много искрени. Който знае, може да е вярно... Верните неща за вас може да не са верни за мене – то е друг въпрос, но и неверните неща за вас може да са верни за мене. Но има нещо, което ние мислим или не мислим, те си остават винаги верни. Един човек може да ви обича вас, без вие да го обичате. Среща ви, приятно ви е. Аз съм срещал много хора, казват: “Много го обичам.” Аз даже не подозирам. Онзи усеща приятност. Обича го, защо и за какво не си дава сметка. Че не е ли хубаво да обичаш някого? Кое е по-хубаво: да държиш в ума си някого, когото обичаш или когото не обичаш? Може и едното, и другото. Този, когото обичаш, не трябва да го безпокоиш, да хлопаш по 20 пъти на ден, да правиш скандали. Това не е обич. Любовта е внимателна, толкоз внимателна е любовта, че тя е единствената сила, която не прави никакви сътресения.

Та аз говоря за новата култура, един ден вие ще се намерите в противоречие. Тези млади моми ще дойдат, ще целунат мъжа ти. Един ден ще дойдат тия момци и ще целунат жена ви. Какво ще правите, я ми кажете? Знаете в какво положение се намираха българите във времето на дерibaшиите. Хване дерibaшията дъщерята, целува я, на чорбаджията трепне сърцето, но мълчи, ще отиде главата му. Казва: „Господи, какво да правя?“ След като целунат младата мома, тя предава нещо на турците. Не се бойте.

Та сегашните религиозни хора са ревниви жени. Всички секти са ревниви, мислят, че като техните мъже няма, като техните вярвания няма. Те ревнуват и казват, че други хора не вярват в Бога, както те вярват. Оставете вашите вярвания, оставете вашите светии. Ангелите имат за Бога съвсем друго разбиране, отколкото вие имате. Светиите имат друго разбиране, отколкото вие имате. Оставете вашите

просташки разбирания за Бога, каквито и да сте. Вие трябва да имате съвсем прогресивни разбирания. Не мислете, че вие сте разбрали Бога. Има нещо, което никой не може да разбере. Радвайте се, че едно Божествено разбиране прониква във вас.

Аз се радвам, че един лъч от Божията Любов прониква в моето сърце; аз се радвам, че лъч от Неговата мисъл прониква в моя ум; аз се радвам, че Негова малка постъпка прониква в мене. Дошло някое страдание, благодари, дошло противоречие, благодари, за всичко благодари. Казвам: Онзи, Който направил света, Той има нещо предвид заради мене. Той е свършен и в Него няма нито измяна, нито промяна. Имайте вяра в Бога. Ще намерите живия Господ. Той не е такъв, какъвто Го проповядват. Той е повече. Тези, които Го проповядват, не са в състояние да Го представят такъв, какъвто е. Ние всички трябва да бъдем отворени прозорци, да бъдем хлябове. Някой е гладен, нахрани го. Трябва да бъдем стомни, пълни с вода. Жаден е някой, напои го. Без подслон е някой, постели му. Кажи му нещо за Бога и му кажи: „За сега толкоз, друг път повече ще ти кажа.“ Който ти каже своето верую, кажи му: „Прав си, втори път като те срещна, да знаеш още повече.“ Такива трябва да бъдем, за да разберем великата истина и да дойде възкресението. Възкресението е да изчезнат всички заблуждения, озлобления, недоверия. Всеки човек да вижда, че Бог по какъвто и да е начин се проявява. Да знаем, че Бог ръководи цялото битие от най-малките до най-големите и да въздадем Нему слава във всичките времена!

Отче наш

Беседа, държана от Учителя на 31 август 1932 г., сряда, 5 ч. София, Изгрев

Съборно слово 1933 г.

БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

(Държани на учениците през лятото от 1-3 септември 1933 година)

БЪДЕЩОТО ВЕРУЮ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Прочете се Матей, 5 глава.

Има една красива страна в четенето на Словото. Тя се заключава в разбирането му. В разбирането на нещата има разнообразие, а в неразбирането – еднообразие. Човек може да гледа на света по няколко начина: първо, той може да гледа на света през една малка дупчица; второ, той може да гледа на света през прозорците на своята къща; трето, той може да гледа на света вън от своята къща и, най-после, той може да гледа на света отвисоко, отгоре. Следователно четири начина има за разбиране на Словото. Ето защо вие трябва да различавате вътрешното схващане и разбиране на Словото от външното разбиране, т.е. от разбирането по буква. Когато някой казва, че е чел Словото и го е разбрал, той трябва да знае, че Словото е обширно като света. Казано е за Словото: „Всичко чрез Него стана.“ Това значи, че всички прояви в целокупния живот се извършват чрез Словото. Който разбира Словото, той разбира всички външни и вътрешни процеси в живота. Без Словото никакви процеси не могат да стават в човешката душа. Душата е среда, чрез която духовният, т.е. реалният свят се проявява. Следователно Духовният свят се проявява чрез Духа, чрез душата и чрез тялото. Физическият свят пък се проявява чрез ума, чрез сърцето и чрез волята. Едва сега хората идват до разбиране на Духа и на душата като реални неща и до тялото, което е плод на тяхната дейност. Умът съответства на Духа, сърцето – на душата, а волята – на тялото.

Прочетеното от Писанието е свързано с една велика душа – с Христос. Вие не можете да разберете това Писание, ако не сте свързани с Онзи, от Когото то е произлязло. Ако пиете вода далече от

извора, в разбиранията ви за нея ще има много утайки; ако я пиете при самия извор, разбиранията ви ще бъдат съвършено чисти. По този начин ще знаете защо някога не разбирате нещата добре, в тяхната първична чистота. Има неща в живота, които заблуждават хората. Тия неща не са нищо друго, освен тяхната външна опаковка. Тази опаковка е създадена още от миналите поколения, които от неразбиране са я оставили за разрешаване в бъдещето, при по-благоприятни времена. Така постъпват и съвременните хора. Когато искат да запазят нещо ценно като пари, жито и др., те ги слагат в съкровища за запазване; парите заравят в земята, а житото – в хамбари. При това положение нито парите се използват, както трябва, нито житото. Защо? Защото житото, оставено в хамбара, и житото, посято на нивата, са две различни неща. Житото, оставено в хамбара, постепенно губи нещо от своята стойност: ту буболечки го нападат, ту мишки, и в края на краищата никакво увеличаване не става с него. Обаче житото, посято на нивата, страда, но същевременно се увеличава. В този смисъл житото, посято на нивата, може да се уподоби на страдащ човек. Страдащият има изпитания като житото, но има и придобивки. Житото в хамбара няма страдания, няма изпитания, но няма и придобивки. Житото в хамбара и житото на нивата са два символа, за разбирането на които са нужни ред обяснения. Милионите житни зрънца в хамбара се натискат едно друго; когато господарят дойде, той отваря хамбара, нахвърля житото вътре и си излиза. Той оставя зрънцата сами да се нареждат, но както и да се наредят, това не е никакво нареждане. Обаче житни зрънца, поставени в Божествения хамбар, не се натискат помежду си, но всяко от тях има свое определено място. Те са наредени в система, както нареждат книгите в библиотеките. Всеки би желал да бъде житно зърно в Божествен хамбар, отколкото житно зърно в човешки хамбар.

Казвам: в живота има неща желателни, има неща нежелателни. Има неща желателни, които принадлежат на външния живот; има неща желателни, които принадлежат на вътрешния живот. И обратно: има неща нежелателни, които принадлежат на външния живот; има неща нежелателни, които принадлежат на вътрешния живот. Желателно е например човек да е добре облечен външно. Нежелателно е да бъде гол, със скъсани дрехи и скъсани обувки. Желателно е човек да има хляб, да яде. Нежелателно е да гладува.

Сега ще ви дам първия член от Бъдещото верую на човечеството: Вярвам в Единния Свещен хляб, който ядат всички хора и без който никой човек не може да живее. Всяка религия, всяко учение трябва да започне оттам. Който не вярва в Свещения хляб, той в нищо не вярва и от него нищо не може да стане. Ще вярваш в Свещения хляб и по три пъти на ден ще го опитваш. Ще го милваш с ръката си, ще го целуваш с устата си и ще кажеш: „Свещеният хляб – това е моето верую.“ Можеш да философстваш, колкото искаш, можеш да вярваш, в каквото искаш, но в края на краищата ще опиташ първия член от Веруюто на човечеството. Казваш: „Аз вярвам в Бога.“ – Как ще вярваш в Бога, Когото не си виждал? Бог, това е една дума само. Да вярваш в Свещения хляб има смисъл, защото си го виждал и опитал. Затова именно Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето.“

И тъй, силата, знанието на човека се заключават в това – да може да подбира, да различава желателните неща от нежелателните. За човека е важно да знае какво желае душата му и какво не желае. За човека е важно това, без което не може. Онова, без което може, е губене на време. Желателно е човек да се облече в нови, здрави дрехи. Нежелателно е да ходи гол: ако той не желае да се облече, голотата сама по себе си ще дойде. Желателно е човек да бъде здрав: ако не желае да бъде здрав, болестта сама по себе си ще дойде. Хората сами

трябва да търсят здравето. Болестта пък сама намира хората. Здравето е естествено последствие от спазване на първия член от Веруюто на човечеството. Това е веруюто не на един народ, но на всички народи; това е веруюто не на един човек, но на всички хора по лицето на Земята. Това е веруюто не само на всички хора, но и на всички ангели, на всички богове, които живеят на Небето. Всички вярват в Свещения хляб и се хранят с него. Това е символът, който включва в себе си всичко онова, което живите същества – хора и богове – са опитали.

Казвате: „Без хляб не може ли?“ Който казва, че и без хляб може, той е безверник. Що е безверието? Който не яде, той е безверник; който яде, той е вярващ. Който яде, който се облича, той може да каже за себе си, че е вярващ. Нека се опита някой да каже на този човек, че е безверник. Той веднага ще каже: „Как е възможно да бъда безверник, когато по три пъти на ден опитвам Свещения хляб? Аз вярвам в Единния Свещен хляб.“ – Това е най-простото определение за понятието Бог. Съвременните хора разискват по въпроса що е Бог, но всички разисквания, всички философии по този въпрос нищо още не са допринесли на човечеството. Хубави са тия философии и те имат своето място. Вие можете да четете какво са казали философите, мистиците, окултистите, светиите за Бога, но едно трябва да имате предвид: само онзи може да говори за Бога, който е ял от Единния Свещен хляб на Живота. Истинската философия на живота ще се яви само тогава, когато хората започнат съзнателно да ядат от Единния свещен хляб. Свещеният хляб носи Словото в себе си. Който не яде от този хляб, и Словото в него не може да се прояви. Яденето като външен процес на Словото и разбирането като вътрешен процес вървят паралелно. Ако човек не се храни правилно и ако не разбира нещата правилно, Словото не може да работи в него. Тогава идват

лошите последствия на живота. Всички болести, нещастия, противоречия се дължат на обстоятелството, че човек не се е хранил добре и не е разбирал добре. Не е въпросът човек да се храни по правилата на съвременната наука, нито с елементите, които тя препоръчва. Аз не говоря за хляба като материален обект, съставен от няколко елемента. Аз говоря за хляба като духовна проява на живота. Свещеният хляб, който всички познават, съдържа в себе си главно духовен елемент, на който всички останали химически елементи са помощни сили, за да се прояви Словото, носителят на Живота. Всичко, което съвременната наука твърди, е вярно, но тя представлява само външната страна на въпроса. Хлябът подразбира велика идея, без която човешкият живот не може да се прояви. Искате ли да проявите този живот на Земята, вярвайте не в онзи хляб, който днес е пресен, утре се втвърдява, нито в хляба, който плесенясва, но в Живия хляб, който всички хора ядат. Който яде от Живия хляб, той изпитва вътрешно спокойствие, прииждане на сили, на енергии и благодари на Природата, че му е дала възможност да живее. Този е първият член.

Казвам: веруюто на човечеството обаче включва главно четири члена. Те са следните: Вярвам в Единния Свещен хляб, от който всички хора ядат. Вярвам в Единната Свещена вода, от която всички хора пият. Вярвам в Единния Свещен въздух, от който всички хора дишат. Вярвам в Единната Свещена светлина, която всички хора възприемат.

Тези са четирите члена на Новото верую. Всяко друго верую произтича от него. Защо? Защото то включва в себе си четирите необходими елемента за живота. Всички ядат Свещения хляб. Всички пият Свещената вода. Всички дишат Свещения въздух. Всички живеят в Свещената светлина и я възприемат. В който свят да влезете,

дали в рая, или в ада, всички се нуждаят от тези четири елемента. И вярващи, и невярващи – всички се ползват от четирите свещени елемента. Една разлика има само – тя е в начина, по който използват тия елементи жителите на Небето и жителите на ада: първите проповядват за тях и ги използват и отвътре, и отвън; жителите на ада ги използват и проповядват само отвън – що се отнася до вътрешното приложение, те нищо не казват. От това гледище еретизъм не съществува. Следователно, ако наречете някого еретик, това подразбира човек, който не яде от Свещения хляб, не пие от Свещената вода, не диша Свещения въздух и не възприема Свещената светлина. При това положение този човек е осъден на смърт. Който живее, който не умира, той не е еретик, той използва четирите свещени елемента, носители на живота, на безсмъртието. Кой внесе идеята за тия елементи в човечеството? – Христос донесе тази идея. Той я проповядваше на хората. Кога? – Не само отпреди две хиляди години, но от паметивека, защото Христос винаги е съществувал и по разни начини е работил за човечеството. Слънцето всякога е светило и свети, но някога го виждаме, някога не го виждаме. Това е временно положение, временна обстановка, която зависи било от положението на Земята, било от самите нас. Слънцето винаги свети за онези, чието съзнание е всякога будно. Сегашните условия на живота отклоняват хората от правия път, като им пречат да разберат развоя на целокупния живот. Като малките деца и съвременните хора се тревожат и смущават от неща, за които даже въпрос не трябва да правят. За какво се тревожат децата? Детето изобщо е нетърпеливо. Щом поиска от майка си хляб и чуе, че хлябът не е готов, то започва да плаче. Майката му говори, убеждава го, че след един или половин час хлябът ще се опече, но то не иска да

слуша, продължава да плаче. Щом майката донесе хляба и го начупи, детето се усмихва, престава да плаче и започва да яде.

И тъй, същественото за живота е храната. Защо? Защото Словото идва чрез храната. Щом дойде Словото, ние влизаме вече в света, който Бог е създал. Само по този начин ще разберем стиха, в който Христос е казал: „Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога.“ Вие сте чели блаженствата и много пъти още ще ги четете, но те ще останат за вас изречения само дотогава, докато дойдете до едно вътрешно разбиране. Както и да обяснявате на човека нещо, той няма да го разбере, докато не го опита. Как ще обясните на човека какво е сладчината и какво е горчивината, ако той не ги е опитал? Как ще обясните на хората стиха: „Чистите по сърце ще видят Бога“, ако те не са го опитали? Както и да им обяснявате, те не могат да разберат този стих, ако сами не видят Бога. Само като Го видят, тогава ще разберат смисъла на този стих. И онзи, който говори върху този стих, трябва да има същата опитност. Когато един художник живее сред Природата и рисува нейните кътове, тези картини имат едно значение; когато един художник живее далече от Природата и я рисува по въображение, неговите картини имат съвсем друго значение. Това са две различни неща.

Често хората искат да си представят какво нещо е добрият човек. Каква идея ще имат те за добрия човек? Според мене, три неща отличават човека от другите живи същества: главата, ръцете и краката. Това са външните черти на видимия човек. Що се отнася до останалите черти на човека, те са второстепенни. Значи главата е същината на човека. Важна част от нея е лицето със своите удове по него. Лицето пък е свързано с мозъка. Колкото по-добре е разработен мозъкът, толкова и лицето на човека е по-красиво, по-изразително. Краката на човека са израз на Доброто. Значи доброто, добродетелта в

човека е създала краката. Когато змията за първи път е излъгала, тя вече се е осакатила, изгубила е краката си. В това отношение краката са символ на доброто. Ако хората изгубят добротата си, те ще се осакатят, ще станат инвалиди. Такъв е великият закон на живота. Следователно, когато човек изгуби или занемари една своя добродетел, едновременно с нея той изгубва или занемарява онзи уд, който е в услуга на тази добродетел. И когато изпадне в областта на греха, човек постепенно започва да атрофира: краката, ръцете му атрофират, докато съвършено изчезнат. Ако хвърлите дърво в огъня, то първо се запалва, после започва да гори, докато съвършено изчезне, превърне се в дим и пепел. Такова нещо е грехът. Огън е грехът, но огън, който изгаря, а не огън, който пречиства. Грехът, злото в света, разрушава, а Доброто твори, създава. Доброто е първият плод в живота. С това добро, т.е. с краката, ние ходим, стъпваме по лицето на Земята. Чрез и със него ние възприемаме от Земята онези енергии, които са необходими за поддържане живота на тялото. Кой не е изпитвал онази голяма радост, когато след няколкодневно пътуване по море или океан стъпи на твърдата земя? Голяма е радостта и на детето, когато за първи път стъпва на краката си! И възрастният, и детето се радват, че имат под краката си солидна основа.

И тъй, краката на човека изразяват Доброто. Да стъпиш на краката си, това значи да стъпиш на твърдата почва, на истинското верую, на дълбоките разбирания, на вътрешната самоувереност. Да стъпиш на краката си, това значи да си вън от всякакви заблуждения, вън от всякакво неверие, вън от всякакво малодушие и зло. Който живее в Божествената Любов, той стъпва с краката си на земята и усеща, че се намира на свещената почва. Коя е свещената почва, Свещената Земя? Тя е онази земя, на която житото се ражда. От нея

именно житото черпи необходимите за него елементи, които тя е събрала от векове.

Съвременните хора живеят по два свършено противоположни един на друг начина, вследствие на което имат два различни резултата. Единият начин се заключава в много говорене, а в малко работа. Другият е обратен: повече работа, по-малко говорене. Първият начин нищо не допринася. Например казват някому: „Ти трябва да учиш, ти трябва да разбираш, ти трябва да бъдеш умен.“ Резултатите на този начин са подобни на тия, които имали четирима синове, наследници на богат баща. Те получили от баща си в наследство ниви, лозя, но по цели дни седели на столовете си, яли и пили и казвали: „Нивите трябва да се разорат, лозята трябва да се прекопаят, градините трябва да се полеят“, но сами нищо не работели, а оставяли на слугите те да свършат тази работа. По едно време свършено обеднели, оголели и започнали да се запитват: „Коя е причината, че изгубихме всичко? Защо баща ни не ни каза тайната – какво да правим и как да работим?“ Казвам: не трябва само да се говори какво да се прави, но трябва да се работи. То е все едно да седите на стол и да си казвате: „Аз трябва да бъда добър!“ – По този начин ти ще оголееш, но добър няма да станеш. Ти ще станеш добър, когато дадеш възможност на Доброто в тебе да се прояви. Доброто е вътре в човека, отвън то не може да се прояви. Силата на посятото жито няма да дойде отвън, но отвътре. Отвън ще му се дадат само условия за растене, а силата за това растене се крие в него. Следователно, когато нямате успех в живота си, ще знаете, че живеете по първия начин. Искате ли да имате успех, започнете да живеете по втория начин, който се заключава в работа. Щом кажете, че трябва да направите нещо, веднага пристъпете към реализиране на това нещо. Сега, като говоря за желателни и за нежелателни неща, намирам, че и в тях се

явяват ред противоречия. Например някой казва: „Аз имам желание да постигна нещо, за което правя големи усилия.“ – Няма какво да правиш усилия. Когато отиваш да работиш или да учиш, там усилия не са нужни. Само болният, сакатият прави усилия. Здравият не прави усилия. Да учи, да работи, да бъде добър – това са естествени положения за човека. Усилие е нужно само тогава, когато човек преодолява някакъв свой недъг. Във всички други случаи на живота усилието е изключено. Не прави усилия, но кажи: „Аз живея, аз любя.“ Не оставяйте в ума си никаква двузначна мисъл. Например казвате: „Аз трябва да бъда добър.“ Значи досега вие не сте били добър човек, та отсега нататък ще бъдете добър. Тази мисъл е двузначна и тя спъва човека. Казвате още: „Ако в този живот не успея да постигна своите желания, тогава ще остане за друг живот.“ – Не разделяйте живота. Сегашният и бъдещият живот е един и същ. Животът не се дели. Следователно не отлагайте нещата за бъдещето. Откъде знаете какви условия ще имате в бъдеще? Ако не можете да използвате сегашните условия, които ви се дават, как ще използвате бъдещите? Ако не можете да научите урока, който учителят днес ви е преподавал, как ще научите утрешния? Да отлагате нещата за бъдещето, това е една от опасните страни на теорията за прераждането. Аз не съм против тази теория, но казвам: всеки живот има своя определена програма, която трябва да се изпълни. Всеки трябва да използва и да реши задачите на сегашния си живот и за бъдещето да не мисли. Мнозина се спъват от мисълта, че са стари, че нищо вече не могат да направят. Колко сте годишни? Ония, които мислят, че са стари, са едва на 40-45 години.

Питам: коя е мярката, с която определяте кой е стар и кой – млад човек? Ако под думите *стар човек* разбирате инвалид, това е друг въпрос. Но ако под *стар* разбирате умен човек, с опитности, тогава вие сте на прав път. Щом сте станали по-умни, няма защо да се

спъвате, можете да вървите напред. Ако пък сте инвалиди, трябва да знаете причината защо сте станали такива. Ако кажете, че Господ ви е създал инвалиди, вие не говорите истината. Опасно е да мисли човек, че е инвалид, защото ще очаква на хората да го гледат, да се грижат за него. То е все едно бедният баща да очаква от децата си, като пораснат, да го гледат. Ако пък няма деца, ще очаква от някой богат чичо да му остави наследство. Да, богатият чичо може да дойде, а може и да не дойде. Тогава пък човек ще очаква на някой лотариен билет, дано оттам спечели нещо. И това рядко се случва: я спечели, я не. Може цял живот да вземате участие в лотария и пак нищо да не спечелите.

Ето как стои въпросът: ако е за лотариен билет, вие имате вече такъв, носите го още със слизането си на Земята. Кой е този лотариен билет? – Животът. Този лотариен билет е пълен с възможности за постигане на вашите идеали. Какво повече ви трябва? Този лотариен билет има ред правила и закони, които трябва да съблюдавате. Ако навреме ядете Живия хляб, лотарийният ви билет винаги ще печели. Здравият човек спазва правилата и законите на лотарийния билет, но болният не може. Кого повече обичате: болния или здравия? Кой е болен и кой е здрав човек? Има здрави хора, които всъщност са болни. Има болни хора, които всъщност са здрави. Някога можете да обичате и болните хора. Щом ги обичате, те са здрави болни. В този смисъл здравият всякога може да бъде обичан, но болният не може всякога да бъде обичан. Здравият човек е доволен, но кога? Само след като се наяде. Докато още не е ял хляб, той не е доволен. Той е доволен от знанието, което има, но не и от своето невежество. Обаче знанието идва от Словото. При това само здравият има знания и може да знае нещо. Здрав човек в пълния смисъл на думата е онзи, който вярва и на когото вярата е придобита от опитности и в трите свята: в

света на човешкото тяло, в света на душата и в света на Духа. Човешкото тяло представлява външния, физическия свят – свят на външната Природа. Светът на душата представлява невидимия, Духовния свят. Светът на Духа представлява Божествения свят. Сега аз няма да обяснявам какво представляват тия светове. Вие сами трябва да мислите, да си съставите някакво понятие за тях. Един ден, когато отидете в тези светове, много неща ще научите. И каквото научите, това ще ви остане. Това, което видите там, мъчно се поддава на описание. Как можете например да опишете ангелския свят? Някои питат има ли на онзи свят ден и нощ, както на Земята? – На онзи свят няма нощ, както на Земята. Там има само ден. На Земята обаче има ден и нощ, понеже тя се осветява от Слънцето. Денят и нощта показват, че хората на Земята живеят извън реалността, при особена обстановка. Когато съзнанието на човека се помрачава, вследствие на което стават някакви промени в състоянието му, за него настава нощ; когато съзнанието на човека се прояснява и разбиранията му се изправят, за него настава ден. Казвате: „Какъв ли ще бъде животът ни в другия свят?“ – Ако съзнанието ви и там не се помрачи, ден ще бъде. Съзнанието на човека може да се помрачи по много причини. Някога най-малката причина е в състояние да помрачи съзнанието му. Например вие сте в добро разположение на духа, но дойде някой ваш приятел и ви бодне с игла. Моментално изгубвате разположението си и започвате да се занимавате с болката, която са ви причинили. Ако една струна от цигулката на някой виден цигулар се скъса, той губи вече една четвърт от своята сигурност; ако и втората струна се скъса, той губи две четвърти от сигурността си; ако и третата струна се скъса, той губи три четвърти от сигурността си. Обаче щом остане само с една струна, той престава вече да свири.

Никой цигулар не може да свири на една струна. Какъв цигулар ще бъде онзи, който може да свири само на една струна?

Оттук аз правя следното сравнение: какъв човек ще бъде онзи, на когото духът, душата и тялото не работят? Това е цигулар с една струна на цигулката. Какъв човек ще бъде онзи, на когото умът не мисли, сърцето не чувства и волята не действа? Човекът се състои в това, да вярва в Божия Дух, от Когото е произлязъл, и да работи в съгласие с Него. Да вярва в душата си, която всеки момент чувства. И най-последно, да вярва в тялото си, чрез което е в общение по ум, сърце и воля със своите ближни. Умът, сърцето и волята са прояви на тялото. Човек не може да вярва в това, което не вижда. Той ще вярва само в това, което вижда около себе си, и в това, което чувства вътре в себе си. Като вярва във всичко вън от себе си и вътре в себе си, човек ще се домогне до ред външни и вътрешни методи за работа. Без това веруване нищо не можете да постигнете. Цялото човечество ще дойде до Новото веруване чрез Свещения хляб, който яде. Свещеният хляб ще доведе човечеството до Словото. Словото пък ще го доведе до истинския живот. Казано е в Писанието: „Всичко чрез Словото стана.“ Щом придобият живота, заедно със Словото хората ще придобият Свещената вода, Свещения въздух и Свещената светлина.

Сега ще приведа една легенда за произхода на човешките сълзи. За първи път сълзите се явили в света след изпъждането на Адам и Ева от рая. До това време Адам не е знаел какво нещо са сълзите. Първата жена, която е плакала, била Ева. Красива била Ева! Като излязла от рая, тя осъзнала грешката си и дълбоко се разкаяла. Тогава Господ ѝ дал една книга и казал: „Първата заповед, която ви дадох, беше да не ядете от забраненото дърво – Дървото за познаване доброто и злото, но вие ядохте, престъпихте моята заповед. Сега ви давам тази книга – да четете от нея и да се учите. Щом престанете да

четете, веднага ще затворите книгата и внимателно ще я приберете. Ако я оставите отворена, ще ви се случи по-голямо нещастие от това, което сега ви сполетя. Нали искахте да придобиете знание? Ето ви сега тази свещена книга. Четете я и я изучавайте!“ Като взели книгата от Бога, и двамата останали с мисълта, че носят една книга от рая, от която зависи спасението им. Един ден Ева чела от тази книга, но се увлякла в нещо и я забравила отворена. В това време дяволът дошъл, поставил един черен лист върху отворената книга и си отишъл. Като се върнала, Ева отишла да вземе книгата да чете, но останала страшно изненадана, като отворила книгата и видяла, че не може да чете: някакъв черен лист покривал листата, вследствие на което не могла да чете. Тогава тя си казала: „И този път не изпълнихме Божията заповед!“ Ева съзнала грешката си, разкажала се и започнала да плаче и да се моли. Дълго време плакала и се молила, докато най-после видяла, че черният лист се стопил: книгата се открила и тя свободно почнала да чете. Така се явили първите сълзи на света.

Казвам: дълго време трябва човек да плаче и да се моли върху Свещената книга, за да се махне черният лист от нея и тя да се открие. Щом се открие, тази книга непременно трябва да се чете! Тя е Свещената книга на живота. Питате: „Защо трябва да плаче човек?“ – Тъмно е пред очите му. Той трябва да плаче, докато му просветне, докато се открие пред него Свещената книга на живота и той започне да я чете. Никога не оставяйте вашата Свещена книга на живота отворена! Щом я оставите отворена, дяволът ще дойде, ще сложи върху нея един черен лист и ще си замине. Щом прочетете нещо от тази книга, веднага я затворете. Като ви потрябва, пак я отворете. Освен вие, никому не давайте да я отваря. Тази Свещена книга всеки сам трябва да я отваря и затваря. Докато четете, книгата може да бъде отворена. Щом престанете да четете книгата и се отдалечите от нея,

веднага я затворете. Всеки сам ще отваря своята книга със свещено уважение и почитание. Ще отвори книгата си, ще прочете нещо от нея, ще помисли малко, ще я затвори внимателно и ще отиде на работа. Като се върне от работа, пак ще отвори книгата, ще прочете нещо, ще помисли, ще я затвори и ще си почине. Четенето на Свещената книга представлява великата връзка, която душата непрекъснато трябва да поддържа. Каква връзка трябва да поддържа душата? – Вътрешна връзка, вътрешно общение. С кого? – Ако кажа, че с Бога, за мнозина тази дума няма да бъде ясна. Какво е Бог за душата на човека, вие можете да си представите, само когато имате приятел, когото много обичате. Като видите вашия приятел, цялото ви същество се преобразява: мило, приятно ви е, че сте го видели. Всичко, което осмисля нещата, се дължи на Божието присъствие. Където Бог присъства, там и животът се явява; където Бог отсъства, там смъртта присъства. Където Бог присъства, там светлината се явява; където светлината обитава, там и хлябът се ражда, и водата изобилно извира, и въздухът всичко навред обхваща. Където Бог отсъства, всичко постепенно намалява и изчезва. Следователно страданията в света показват отсъствието на Божията Любов между хората. Когато Божията Любов е между хората, тогава идват радостта и веселието. Значи щом сте скръбни, това показва, че Любовта отсъства. Това не подразбира, че Любовта не ви обича, но между нея и вас има някакво препятствие, някакъв черен лист, който пречи да се прояви тя. Какво трябва да се направи, за да дойде Любовта? Дълго време трябва да проливате сълзи върху черния лист, докато той се стопи. Значи водата трябва да дойде в помощ на човека, да ускори идването на Любовта. Водата утолява жаждата на човека, тя го спасява от смъртта. Значи хлябът носи доброто, водата носи живота, въздухът носи силата, а светлината – знанието. Това са четири важни

положения, които всеки трябва да знае. Ако човек не е добър, ако няма живот в себе си, ако няма сила и ако няма знание, тези четири елемента отсъстват от него. Силата в човека се влива чрез Свещения въздух, който той диша. Като знаят това от своите посветени, индустите са създали цяла наука за дишането, с ред методи и правила, с цел да се възстанови силата на човешкия организъм. Когато някой е неразположен духом, когато е болен или животът му се е обезсмислил, нека пие вода. Това всеки е опитал в живота си. Когато пътник минава през някоя планина и усети, че краката му се подкосяват и силите го напускат, той спира пред един извор, пие малко вода и усеща, че силите му се възвръщат. Ето защо казвам: вярвайте в Свещения хляб, в Свещената вода, в Свещения въздух и в Свещената светлина, чрез които Словото се проявява. Като вярвате в Свещения хляб, ще молите Бога да го възприемете, а с него заедно – и Словото Божие. Вие виждате какво внимание обръща Христос на хляба като символ на Словото, че след като го преломи и нахрани с него няколко хиляден народ, каза да съберат всичките трошици на едно място, за да не се разпръсват навън. Щом разберете смисъла и значението на хляба като символ на Словото, вие ще бъдете в сила да създадете помежду си свещени отношения, свещена обхода. Бих желал да се създаде помежду ви тази свещена обхода, да я разбирате и цените. Нека тази обхода се отнася не само към хората, но и към всички живи същества заради Любовта ви към Бога. Виждате – едно малко насекомо се движи: спрете за малко пред него, помислете за неговия живот, извадете някаква поука за себе си. Виждате една муха или пчела – спрете се пред тях и помислете за Онзи, Който ги е създал и Когото вие обичате. Виждате един червей – не се смейте, че лази, но вникнете в мъчнотиите на неговия живот. Червеят е символ на смирение. Ако червеят не работеше, и Свещеният хляб не би

излязъл. Велика работа върши малкият червей, презрян от мнозина! Какъв оратор е този червей! Хиляди добрини е извършил той, от които ти и безброй още като тебе се ползвате.

Новото учение изисква хора с нови възгледи. Днес младите гледат с пренебрежение на старите. Старите пък гледат с пренебрежение на младите. Младият казва за стария: „Този човек е остарял вече, той е изпял своята песен.“ Старият казва за младия: „Този младеж е още зелен, неузрял плод е той. Кой ще го чака да зрее?“ Ако младият мисли за стария така, той е болен човек. Ако старият мисли за младия така, той е на смъртно легло вече. Утре ще умре, ще го погребат и на гроба му ще пишат: „Тук почива еди-кой си философ, учен човек.“ Ако стари и млади продължават да мислят така, ще излезе според тях, че Христос и досега още лежи в гроба. Всъщност Христос и три дни даже не прекара в гроба. На третия ден вече Той възкръсна. Съвременните хора още държат своя Христос в гроба. Време е вече да махнат плочата от гроба на Христос и Той да възкръсне! И след всичко това хората очакват да дойде Христос на Земята. Докато Христос не възкръсне във вас, отвън Той по никой начин няма да дойде. Когато Мария отишла при гроба на Христос и видяла, че Го няма там, започнала да плаче. Запитали я: „Жено, защо плачеш?“ Казва им: „Защото взели Господа моего и не зная де са Го положили.“ И това като рече, обърна се назад и видя Иисуса, че стои, и не знаеше, че е Иисус. Казва ѝ Иисус: „Марийо!“ Тя се обърна и рече Му: „Учителю!“

Казвам: колко пъти досега и вие сте срещали Христос! Но въпреки това още продължавате да питате: „Не видяхте ли кой е взел тялото на Христос?“ Сега и аз ви говоря с цел да не се заблуждавате от външните неща, но да се държите за вътрешното проявление, каквото има Мария. Когато дойде това проявление в нея, тя позна Христос. Без

това вътрешно проявление външните неща по никой начин не могат да бъдат разбрани. Такъв пример има в Евангелието. Когато Христос запита някои от учениците Си за кого Го мислят, че е, някои Му отговориха, че едни считат, че е някой от старите пророци, други – че е пророк Илия. Обаче Петър отговори: „Ти си Христос, Син на Бога живаго.“ Христос му отговори: „Това плът и кръв не са ти открили, но Отец Мой, Който живее на небесата.“ Ето защо човек трябва да изучава онази Истина, която Бог му открива. Ако дойде някой самозванец и се нарече Христос, трябва ли веднага да му се повярва? За да проверите дали наистина е Христос, заведете го при някой болен и го накарайте да сложи ръката си върху главата на болния. Ако при поставяне на ръцете на този човек върху главата на болния последният не оздравее, какъв Христос е той? Трябва ли да се вярва на такъв самозванец, който не дава никакво знание и не хвърля никаква Светлина в умовете на хората? Казано е в Евангелието: „И като излязоха на земята, гледат жарава разположена и риба сложена на нея, и хляб.“ Казва им Иисус: „Донесете от рибите, които уловихте сега!“ Това значи да бъдете при Христос, или да дойде Христос във вашия дом. Когато Христос дойде в дома ви, вие ще имате всичко в изобилие. Лишени ли сте от нещо, не сте ли напълно задоволени, Христос не е между вас. Такива трябва да бъдат разбиранията за Христос на онези, които искат да следват Неговия път. Сега мнозина питат кога ще се свърши светът. Свършването на света е философски въпрос. „Кога ще дойде Христос?“ – И това е философски въпрос. Когато запитаха Христос за свършването на света, Той им отговори: „Това Отец Ми знае. Не ви е дадено да знаете времената и годините, които Отец Ми е положил.“ И аз казвам: има знание, което сега не е потребно на хората. То е толкова непотребно, колкото са непотребни булчински дрехи на петгодишно момиченце. Всички венци, цветя и

нанизани, които булката употребява, за малкото момиченце не са нужни. И на вас казвам: не слагайте никакви цветя, никакви украшения на вашите детински дрехи, които Бог ви е дал! Не заменяйте вашата детинска дрешка с тази на младоженците! Често съм срещал малки момиченца, които слагат на главите си цветя, кичат се като моми. Преди години имах случай да изпитам едно малко момиченце, да видя каква разумност се крие в него. Давам му една хубава роза, но то отказва да я вземе под предлог, че не е мома, не е дошло до това положение да носи цветя и да се кичи с тях. Тази беше външната страна на отказа, а вътрешно то искаше да каже, че не носи откъснати цветя: „Понеже не мога да дам живот на тия цветя, аз не мога да ги късам, нито да се кича с тях. Който е откъснал тази роза, той да носи последствията от това престъпление.“ Този ден аз бях получил розата и мислех на кого да я дам. Както виждате, тя послужи за предметно учение.

И тъй, когато кажете някому една горчива дума, това не е ли равносилно, че давате на този човек една откъсната роза? Не късайте цветята и на никого не ги давайте! Пазете следното правило: приближавайте се към всички хора с дълбокото съзнание, че първоначално Бог ги е създал добри. Ако намирате, че някои хора не са добри, това значи, че впоследствие е станала някаква грешка от самите тях, поради която са изгубили своята доброта. Така трябва да мислите за себе си, така трябва да мислите и за хората. И ако вие имате някакъв дефект, той се дължи на други някакви причини. От вас зависи да отстраните този дефект. Обаче вие непрекъснато трябва да държите в ума си мисълта, че Бог е вложил във вас доброто за основа на вашия живот. Той ви е пратил на Земята като в училище, да учите. И вие трябва да учите добре. Единственото нещо, което радва Бога, е когато учите добре. И аз се радвам, като виждам, че учите с

любов и разположение. Когато видя някой човек пред изкушението, казвам: опасно е човек да се отклони от пътя, който му е предначертан.

Ще приведа един пример от Стария Завет за лошите последствия на отклонението от правия път: Бог изпратил един от младите пророци при израилския цар Йеровоам да му предаде Неговото Слово. Той казал на пророка: „Не яж хляб и не пий вода и не се връщай през пътя, по който си дошъл.“ Настигнал го по пътя един стар пророк и му казал: „Ела с мене в къщата ми, та яж хляб!“ – „Не мога да се върна с тебе, нито ще ям хляб, нито ще пия вода, нито ще се върна през пътя, по който съм дошъл. Така ми се говори чрез Словото Господне.“ – „И аз съм пророк, както и ти. И ангел ми говори чрез Слово Господне и рече: Върни го с тебе в къщата си, за да яде хляб и да пие вода.“ Старият пророк излъгал. И върнал се младият пророк от пътя си, влязъл в къщата му да яде хляб и да пие вода. И като седял на трапезата, старият пророк му казал: „Понеже не послуша гласа Господен и не опази заповедта Му, тялото ти няма да влезе в гроба на отците ти.“ И тръгнал младият пророк да си отива, но срещнал го лъв на пътя и го разкъсал. Старият пророк намерил тялото му на пътя и го занесъл в града, за да го оплаче и погребее.

Питам: защо е трябвало старият пророк да излъже младия, да го постави на такова изкушение, за което лъв да го разкъса? И защо е трябвало след това да го оплаква! Правилно беше старият пророк да посъветва младия да не се отбива от пътя си. Има една вътрешна причина, заради която е трябвало старият пророк да постави на изкушение младия, да изпита неговата стабилност. От този изпит се видя, че младият пророк не бил стабилен, не бил с устойчив характер.

Често хората разбират нещата като младия пророк, вследствие на което правят грешки, които костват живота им. Младият пророк

трябваше да каже на стария: „Аз ще вървя по пътя, по който съм тръгнал. Няма да спирам никъде, нито ще се отклонявам наляво или надясно.“ Същото се отнася и за вас: спрете ли някъде, ще се спънете в развитието си. Например вие уповавате на нещо, вървите в един път, но идва някой и ви казва: „Пътят, по който вървите, не е прав.“ – Трябва ли да вярвате? Вие трябва да кажете: „Понеже ям Свещения хляб, аз вървя в правия път и никакво съмнение нямам в това.“ Следователно човек не може да върви в пътя на Истината, ако не яде от Свещения хляб, ако не пие Свещената вода, ако не диша Свещения въздух и ако не възприема Свещената светлина. И когато Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът“, Той разбира именно тия четири елемента – да се храниш със Свещения хляб, без да се колебаеш дали си в пътя, или не. Като приемаш всеки ден Свещения хляб, т.е. тялото Христово, трябва да знаеш, че си в пътя. Като пиеш Свещената вода, като дишаш Свещения въздух, като приемаш Свещената светлина на изгряващото Слънце, ти трябва да благодариш всеки момент, че си в правия път. Това е първото положение, което човек изпитва на физическия свят. Второто положение е по-високо. То прониква всички светове. Сега ще размишлявате върху тези четири елемента като символи, за да видите на какво в живота отговаря всеки от тях. След това ще влезете в другата реалност на живота, която ще ви донесе онова, което търсите. Вие искате да бъдете щастливи, здрави, богати и т.н. Обаче не е необходимо да придобие човек всичко, каквото желае. Защо? – Защото не всичко е съществено. В този смисъл има неща желателни и съществени, които се отнасят за момента. Има неща желателни и несъществени, които търпят отлагане. Аз желая да придобиете онова, което е съществено за вас. Например съществени неща за вас са Любовта и Истината. Каквото и да се говори за Любовта, тя е една.

Любовта носи живот, Мъдростта носи знание и светлина, Истината носи свобода. Казвате: „Ние искаме да знаем Истината.“ – Истината не може да се говори на Земята. Тук се изнасят само факти из живота, но не и самата действителност, т.е. не самата Истина. Например казвам: действителността има две страни – светла и тъмна, сладка и горчива. Това са факти, които се отнасят до действителността, но не представляват още самата действителност. Казвате на някого: „Ти не си умен човек.“ – Това е факт само, но не и действителност. Истината може да се каже само на заробения, като развържеш оковите му; Истината може да се каже само на гладния, като го нахраниш; Истината може да се каже на жадния, като го напоиш; на задушавания се, като го изнесеш на чист въздух; на заблудения в тъмна нощ, като му осветиш Пътя. Значи Истината показва Пътя, по който трябва да вървите, тя освобождава от ограничителните условия. Всички хора очакват, като отидат на онзи свят, да ги посрещнат с музика и песни, с венци. Едно е вярно, че всички ще заминете за онзи свят, но как ще ви посрещнат там, това е друг въпрос. Как ще се явите пред лицето на вашия Баща? Какъв отчет ще дадете?

Казвате: „Значи страдания ни очакват на онзи свят.“ – Какво нещо е истинското страдание и какво – истинската радост, малцина са опитвали. Представете си един млад, жизнерадостен човек, пълен с живот, с енергия, когото осъждат на смърт с отрязване на главата. Хващат го, връзват ръцете и краката му, слагат го в затвор, а утре пристъпват към реализиране на присъдата. Какво е положението на този млад човек, който днес седи с глава на рамене и знае, че утре тази глава ще бъде отрязана и ще се търколи пред краката му? Какво по-голямо страдание от това? Такова е положението на грешника, който съзнава греховете си, а трябва да се яви пред Господа. Представете си сега обратното положение. Този млад човек се е

молил, плакал е, но никой не е обърнал внимание на молбата му и го обезглавяват. Но идва Спасителят на света, който обича младия човек, взема главата му от земята и я слага на мястото Ѧ, като му казва: „Бъди свободен сега и повече не греши! Следвай закона на Любовта!“ Какво ще изпита този човек? – Небивала радост. Когато някой пита какво нещо е страданието, казвам: истинското страдание се състои в това, да видите как главата ви пада от раменете, от ножа на вашия брат, при силното ви желание да живеете, да се радвате на Божия свят. Какво нещо е радостта? – Истинската радост се състои в това, да видите, че главата ви е поставена на мястото си. Какво нещо е страданието? – Лишаване от Любовта, т.е. снемане на главата ви. Какво нещо е радостта? – Идване на Любовта, т.е. поставяне на главата на нейното място. Така трябва да се разбира живота с неговите различни прояви. Всяко друго разбиране не е в сила да внесе новата светлина в живота. Главата на човека трябва да стои на своето място! Праведният се отличава по това, че никаква сила в света не е в състояние да снесе главата от раменете му. Никакво оръжие в света не може да отнеме главата на праведния. Когато главата на човека може да падне от раменете му, това показва, че той е изложен на някаква вътрешна опасност.

В прочетената глава от Матей се говори за блаженствата. Те са методи, начини за създаване на вътрешна връзка с Бога, с Любовта. Щом направите тази връзка, ангел Господен ще похлопа на сърцата ви, ще ви заведе в Духовния, в Божествения свят, където ви очакват с венци, с музика и песни. Ако не сте готови и откажете да вървите с него, той ще замахне с меч си и главата ви ще отхвъркне настрани. Аз изнасям това положение не защото съдбата ви ще бъде такава, но да имате представа какво значи страдание, какво значи тъмнина, мрак. Всеки човек не е осъден на обезглавяване, но всеки трябва да

влиза в положението на този, който ще мине през подобно страдание. Вие говорите с този човек, но знаете, че след един ден той ще изгуби своето съдържание, ще отиде главата му. Виждате мускулите му, ръцете и краката му, но човекът не е там. Къде е истинският човек? Някои ще кажат, че човек се намира в душата си, други – в духа си и т.н.

Сега ние очакваме повдигането на човешката душа, освобождаването на човешкия дух и възкресението на човешкото тяло. Значи физическият човек трябва да възкръсне! На физическия свят възкресението представлява новия живот на човека. В Духовния свят възкресението подразбира идването на Любовта на Земята. В Божествения свят възкресението означава слизането на Духа на Земята. Следователно едновременно човек трябва да възкръсне и в трите свята: да възкръсне тялото му, да възкръсне душата му, да възкръсне и Духът му. Това е истинското Възкресение. Когато човек умира и отново се ражда, това възкресение става само на физическия свят – то се нарича прераждане. Възкресението в Духовния свят подразбира влизане на човека в свят без никакви противоречия. Възкресението в Божествения свят подразбира придобиване на Вечния живот. Съвременните хора живеят в свят, в който от сутрин до вечер се хранят с мухлясал хляб, от сутрин до вечер пият мътна вода, от сутрин до вечер дишат нечист въздух, от сутрин до вечер ходят в дрезгава, мъжделива светлина, в която постоянно се спъват. Това са вътрешните състояния на човека. Не е достатъчно само да кажете, че Господ е добър, и да се успокоите, да чакате да се прояви тази доброта. Това е стара философия, която трябва да оставите настрана. Въпросът е за Новия живот, който изисква вяра в Свещения хляб като основа на живота, от който Словото излиза. Вярвайте, че Бог първоначално още е вложил в човека ред дарби и способности, които

той трябва да развива. Как? – Като работи правилно, като обича безкористно. И тогава той ще се яви пред Божието лице като при свой добър Баща и ще Му покаже всичките си разработени таланти. Който е работил на Земята, той ще се яви при Баща си като добър син; който не е работил, той ще се яви като блудния син, за когото Христос говори в една от своите притчи. Блудният син се върна при баща си разкаян, смирен, за което баща му закла най-утоеното теле и му даде угощение. На добрия син той каза: „Сине, ти не трябва да се сърдиш. Твоят брат беше умрял, а сега възкръсна. Всичко, каквото имам, е твое. Ти не разбираш още дълбокия смисъл на живота, затова се сърдиш. Радвай се, брат ти си дойде.“

Като наблюдавам отношенията на хората помежду им, те приличат на отношенията на тия двама братя. Щом видят, че в някое общество влезе нов човек и го приемат с известно уважение, всички се нахвърлят върху него и казват: „Този едва дойде и му се оказват толкова почести, а ние вече 15-20 години работим, а не искат да ни знаят.“ Казвам: блудният син се върна при баща си нито за почести, нито за угощение. Той каза на баща си: „Аз не съм достоен за твоята любов. Моля те да ме приемеш в твоя дом като един от слугите си.“ За да се даде на човек такова угощение, каквото бащата даде на блудния син, той трябва да има широк ум, широко сърце, широка душа, широк дух, широки разбирания. Това се отнася за всички, които имат пробудено съзнание, които искат да обичат, които искат да учат, които искат да се приготвят за идването на Царството Божие в тях. Време е вече всички да снемат робските халати, да освободят краката си от оковите! Страшно и неприятно е да чуваш как се движат хора с букаи! Неприятно е да чуваш дрънкането на техните окови! Такова е положението на съвременните хора. Срецам някой човек с букаи. Свалям букаите от краката му и той тръгва свободен. На другия ден го

гледам, пак с букаи. Лекувам някой болен, излекувам го, но на другия ден го гледам пак болен, пак в букаи. Дойде някой при мене, пита ме каква храна да употребява, по колко пъти на ден да се храни, но при това нищо не изпълнява; на другия ден пак яде, каквото намери. Какво ще разправяш на този човек? Някой пита да яде ли картофи, домати. Казвам: не е лесно човек да се справи с картофите. От седенето в земята картофите са приели някои вредни елементи. В житото пък, при седенето му дълго време в хамбара, също така са се образували някои вредни елементи за човешкия организъм. Човек трябва да знае как да се освобождава от вредните елементи, които се съдържат в храните. Като ядете грозде, всяко зрънце, което ще сложите в устата си, трябва да бъде предварително добре измито с вода, да няма по него полепени никакви микроби или други нечистотии. Сегашните хора ядат бързо, не обръщат внимание дали има нещо нечисто по плодовете. Добре е, че не се страхуват от зараза, но бързото и небрежно ядене има лоши последствия за организма. Човек не трябва да яде бързо. Като вземе един грозд, нека го разгледа внимателно, да го измие добре, да яде зрънце след зрънце, да брои колко зрънца приблизително се съдържат в дадения грозд. Наистина, това се отнася до външната страна на храненето, но като се научи външно да яде правилно, човек ще се домогне и до неговата вътрешна страна.

Сега, като четете Словото Божие, вие идвате до заключението, че човек трябва да живее правилно, за да угоди на Бога. Как може човек да угоди на Бога? – Като се обичаме. Как ще се обичате? Според вас кое е правилото, по което можете да обичате един човек? Да обичате човека, това значи никога да не престъпвате неговата свещена ограда. Как се разбира това? Никога да не ядете хляба, който той яде; никога да не пиете водата, която той пие; никога да не пожелавате къщата, в

която той живее; никога да не хвърляте завидно око на дрехите, обувките и шапката, които той носи; никога да не пресичате пътя, по който той върви; никога да не вземате мястото, на което той седи. Това значи Любов. Ще дойде някой да разправя, че като обичал някого, имал желание да го прегърне малко, да го притисне в обятията си. Според мене няма по-голямо нещастие от това, да прегърнеш, да притиснеш човека към себе си. Защо? – Това е бинтоване. Само болният се бинтова. Дойде лекарят, прегледа болния, бинтова го и си отива. В болниците също така бинтоват болните, но това не е любов. Да обичаш ближния си, значи вътре в себе си да му отдадеш всички права, които искаш и за себе си. Кои са нашите близни? – Това са разумните души, чрез които ние всеки ден сме подложени на изпит. Нашите близни са ангелите, които се проявяват на Земята чрез хората. Срещате един беден, слаб, немошен човек, чрез когото ви изпитват; чрез него се проявява някой ангел, който иска да ви изпита, да види как ще постъпите. Христос казва: „Това, което направихте на бедните, на болните, на страдащите, на затворниците, все едно, че на Мене го направихте. Аз бях в тях.“ Следователно, ако не прегледате болни, бедни, страдащи, все едно, че Христос не сте прегледали. Тази е външната страна на изпита. Като го издържите, ще дойдете до вътрешната страна на изпита, който е по-мъчен. Като издържите и него, ще срещнете Онзи, Който ви обича и Когото вие обичате. Сега хората живеят на Земята и не знаят кого обичат и кой ги обича. В притчата за самарянина ние виждаме кой е нашият ближен.

Сега, като ви говоря за работа върху себе си, обръщам вниманието ви на опасността от вътрешното самокритикуване. Самокритиката е временен метод, който нищо не допринася. Аз не препоръчвам този метод. Ако вие или друг някой направи някаква

грешка, не бързайте да се произнесете върху нея, но направете един вътрешен превод. Чувате, че вълк е изял една овца на някой ваш съсед. Не бързайте да се произнесете защо и за какво вълкът е направил това престъпление, но извадете от него някаква поука за себе си. Казвате, че вълкът не е направил добре. Вярно е, че вълкът е направил престъпление, но вие, които го критикувате, правите същото престъпление: колите овцете и ги ядете. Питам: каква разлика има в престъплението, което вълкът прави, и това, което човек прави? Ще отговорите, че на хората е позволено да колят овцете, а на вълците не е позволено да ги нападат.

Друго положение: вие критикувате някой човек, че е направил една грешка, но отивате у дома си и правите същата грешка. Какво ще кажете за това? Значи лесно е да видите грешката на другите хора, но мъчно е да видите своята. Следователно не е въпросът в съденето. Съденето не оправя хората. Отивате в дома на някой човек, искате да ви приеме. Той ви дава малко хляб и се извинява, че няма къде да ви приеме: няма легло, няма завивки, няма гориво. Вие не вярвате и сте готови вече да го съдите, че не е искрен, че не иска да ви приеме. Питам: какво да прави човекът? И той е беден, пет пари няма в джоба си. Това положение е подобно на положението, в което се намерил един беден, за когото се говори в приказката „Цар и просяк“. В някое царство на древността царят сериозно заболял и бил почти на смъртно легло. След като всички лекари се изредили и не могли да му помогнат, дошъл най-после в царския палат един прост човек и казал, че царят ще оздравее, ако облече ризата на някой щастлив човек. Пръснали хора по цялото царство да търсят щастлив човек. Най-после намерили един съвършено беден човек, без подслон, гол и бос, почти всякога гладен, но весел и доволен от положението си. Той постоянно пеел и благодарял на Бога за живота, който му е дал. Веднага

дотърчали при него царски пратеници и му казали: „Скоро дай ризата си!“ – „Нямам риза.“

Често се говори за Любовта. И в Евангелието е писано за Любовта, но всеки трябва да я приложи в живота си според своето дълбоко вътрешно разбиране. При това човек не трябва да налага своето разбиране на другите хора. По отношение на Любовта аз съм дошъл до следното правило: приложи Любовта в живота си според своето дълбоко вътрешно разбиране, без да вземаш в съображение какво хората мислят по този въпрос и без да налагаш своето разбиране на другите. Любовта е велик, свещен закон, чрез който Бог се проявява. Следователно, приложи Любовта в живота си тъй, както Бог я проявява към тебе! Не се влияй от разбиранията на хората за Любовта, нито налагай своите разбираня на другите хора. Обаче не пренебрегвай проявите на другите, но се учи от тях. В това отношение едни за други трябва да бъдете образци. Щом сте образци един за друг, всеки ще бъде свободен в своите прояви. Така постъпват художниците, музикантите, поетите. Когато един музикант слуша друг някой да свири, той го следи внимателно как движи лъка си, как изпълнява музиката, и от всичко хубаво в него той учи, възприема. Когато някой художник гледа друг, по-велик художник, как рисува, той го наблюдава внимателно как движи четката си, как слага боите, и възприема хубавото. Хубавото от всички трябва да се възприема. Ако не си велик художник или музикант, никой нищо няма да възприеме от тебе. Ето защо аз не съм за подражаването, но за възприемането. Онова, което е хубаво в тебе, нека и другите го възприемат; онова, което е хубаво в другите, и ти трябва да го възприемеш. Аз се радвам на хубавото, на красивото. Радвам се на всеки красив лист, на всяко хубаво цвете, на всяко живо същество, на всяко дете, на всеки човек. Във всичко виждам проява на разумността и от всичко се уча.

Казвам: всички трябва да се радваме на онова, което Бог е създал. Само по този начин може да се разбере вътрешния смисъл на нещата. Следователно всичко, каквото сте чели и разбрали от Словото Божие, трябва да възприемете и да приложите, защото то отговаря на вашия ум, на вашето сърце, на вашата воля, на вашата душа и на вашия дух. Само така ще се домогнете до Истината, която ще ви направи свободни. Сега желая да дойде Божието благословение върху вас, както Бог благоволи! Желая да се изпълнят всички обещания, които Бог ви е дал! И тези обещания нека послужат за повдигане на вашите души!

Беседа, държана от Учителя на 1 септември 1933 г., София – Изгрев

ЕДИН УДАР

Прочете се Лука, 4 глава.

В човешкия живот има една тъмна страна, която от хиляди години насам се разрешава и все неразрешена остава. Тази тъмна област се отнася до изпитанията. Всички хора се запитват: „Защо са изпитанията в живота? Без изпитания не може ли?“ Кои хора се изпитват? Изпитват се силните хора, а не слабите; изпитват се знаещите, а не невежите. Изобщо слабите и невежите имат най-малко изпитания. Следователно само онези, които не разбират законите и реда в Природата, могат да задават въпроса защо съществуват изпитанията. Това показва, че тия хора имат особено разбиране за живота. Те искат да бъдат щастливи, без да знаят в какво се състои щастието. То е все едно да търсиш Истината, без да знаеш какво нещо е Истината. Истината освобождава човека. Който придобие Истината, той става свободен. Който не разбира Истината, той постоянно се натъква на противоречия. Да констатираш един факт, това още не е Истина. Защо? – Защото след като си констатирал този факт, ти пак се натъкваш на противоречия, пак не си свободен.

Съвременните хора са недоволни от порядъка, който съществува в Природата. Казвам: този въпрос може да се реши лесно. Как? – Нека всички, които са недоволни от сегашния свят, както и от порядъка в Природата, да дадат свой план – по-добър, по-разумен. От хиляди години насам Невидимият свят е дал свобода на всички недоволни от законите и наредбите в света да представят свой проект. Ако този проект се окаже по-разумен, те ще го приложат на Земята, за да се ползват хората от него. Който иска да коригира Природата, той непременно трябва да бъде по-умен от нея. Невежият не може да

коригира видния цигулар. Който иска да коригира някой виден цигулар, той непременно трябва да знае повече от него. В това отношение Христос беше от най-умните, от най-учените хора. Той разполагаше с такава наука, която и днес още остава затворена за хората. И при това положение, като Син Божий, Христос беше подложен на големи изпитания. Защо трябваше да бъде подложен на такива изпитания? Каква нужда имаше да пости цели 40 дни в пустинята? Христос направи опит да види колко дни човек може да издържи без храна. През тези 40 дни Той се хранеше само със Свещения хляб – със Словото Божие. Когато дяволът Го изкушаваше, му казваше: „Ако си Син Божий, речи на този камък да стане хляб!“ Христос му отговори: „Писано е, че не само с хляб ще живее човек, но с всяко Слово Божие.“ Също така и съвременните хора се безпокоят, когато болният не яде или когато здравият малко яде. Те бързат да го посъветват да яде повече, да употребява мазнини, за да не отслабва. Те му препоръчват било печена, било варена кокошка или пък чорба от кокошка, но по възможност по-мазна, с повече масло. Днес хората се самозалъгват, като мислят, че мазната храна или месото ще им предадат нещо. Не, чуждото всякога остава чуждо. Следователно животът на другите живи същества принадлежи на самите тях, но не и на хората. Хората нямат право да се разпореждат с живота на другите същества. – „Как и с какво ще се храним тогава?“ – Под *храна* в широк смисъл аз разбирам Божественото. В това отношение само Божественото може да служи за храна на човека. Вън от Него всичко друго е чуждо притежание, с което човек няма право да разполага. И тогава, който употреби за храна нещо, което не е Божествено, то ще внесе в него известна отрова. Чуждото, внесено в организма, оставя своята отрова. На тези чужди вещества, внесени в човешкия организъм, се дължат противоречията и страданията в

живота. Задачата на човека е да освободи организма си от тия чужди вещества. И тогава в организма му трябва да остане само Божественото. Щом Божественото остане в човека, а чуждото излезе вън, лицето му веднага просиява и волята му идва в нормално състояние. Докато човек се смущава, той има в сърцето си чужди вещества. Докато днес мисли едно, а утре – друго, той има в ума си чужди вещества. Не е важно кой е внесъл тези чужди вещества в неговия организъм, важно е той да се изчисти от тях. Може би баба му или дядо му да са внесли тези чужди вещества – това не е важно. Въпросът е да се изчисти, да се освободи от тях.

Казвам: вие се нуждаете от положителна наука, която да ви наведе към същината на живота, а не към привидните, т.е. към преходните неща. Преходните неща всякога носят страдания и нещастия за хората. Страданието се предизвиква от това, че тези неща лесно се губят. Следователно на тях не може да се разчита. Например очакваш да получиш наследство – ти си на крив път. Ако се надяваш някой светия да се помоли за тебе – ти си на крив път. Ако очакваш на другите хора да разорат нивата ти и наготово да си вземеш жито – ти си на крив път. Ако искате да влезете в правия път, впрегнете се на работа и разчитайте на себе си. За тази цел вие трябва да разглеждате живота като нещо цяло. Човек трябва да намери мястото си в Цялото – там да свърши работата си и да не пречи на работата, която вършат другите органи на живота. Един лист от някое дърво не трябва да се меси в работата на другите листа. Всеки лист от дървото има своя определена работа и определено място. Привидно всички листа вършат една и съща функция, но всъщност не е така. В Природата еднообразие не съществува. Когато животът става еднообразен, това показва, че хората едни на други се месят в работите си. Например някой пита защо Бог е създал мравката? Защо

е създал вола с рога на главата и с копита на краката? Жената се запитва защо е създадена жена. Мъжът се запитва защо е създаден мъж. Според мене жените и досега още не знаят дали са жени и мъжете не знаят дали са мъже. Да мислят, че са мъже или че са жени, е едно нещо, а да знаят с положителност това, е друго нещо. Жената е недоволна от положението си: тя е недоволна, че е създадена жена. Мощно нещо е жената! Трябва ли да бъде недоволна от положението си? Жената е образ на Божията Любов. Ако не носи този образ в себе си, никаква жена не е тя. Тази жена не може да разбере живота. Казвате: „Няма какво да се разбира животът. Животът е борба.“ – Не, никаква борба не е животът. И няма защо човек да се бори в живота. Ако рече да се бори, колкото и силен да е, пак ще се намери някой по-силен от него, който ще го повали на земята. Досега не се е срещал в историята на човечеството нито един герой, който да не е бил победен. И най-големите герои в края на краищата са били победени и са умрели. На всеки герой е направен паметник, на който пише: „Тук лежи един от големите герои в света.“ Казвам: герои са тези хора, но не са истински герои.

И тъй, не съжалявайте за временните неща, които сте изгубили. – „Ама любовта си изгубихме.“ – Не съжалявайте за онази любов, която се губи. Тази любов е героят, който умира. На такъв герой не може да се разчита. Някой казва: „Едно време сърцето ми гореше от любов, но сега любовта ми изгасна.“ – Любов, която запалва сърцето и после изгасва, любов, която извира и пресъхва, е повърхностна любов. Ако ти се въодушевиш и кажеш, че си готов за Господа всичко да направиш, а на другия ден още се откажеш, каква е твоята любов? И Петър казваше на Христос, че любовта му е непоколебима, че никога няма да Го остави, че е готов с меч си да Го защитава, но не издържа. Докато петелът два пъти пропя, той три пъти се отказа от

Христос. След това Петър съзна грешката си, разкая се и горко плака. Той видя своята слабост и позна в какво се състои юначеството. Където има страх, там юначество не съществува. Следователно първата работа на човека е да се освободи от онзи вътрешен, неестествен страх в себе си. Единственият страх, който трябва да съществува, който е на мястото си, това е страхът в човека да не изгуби Любовта си. Свещен страх е това! Щом изгуби Любовта си, човек свършва и с живота си – за него всичко е свършено. От нищо друго човек не трябва да се страхува. Всякакъв друг страх е безпредметен. Човек може да се страхува да не умре от глад, да не изгуби къщата си, да не го уволнят от службата му, да не изгуби общественото си положение, да не изгуби уважението на хората и т.н. Всички тия неща, които предизвикват страх в хората, са временни и човек не трябва да се спира върху тях. Ако вярвате в Бога, Който ви е създал, няма защо да плачете и да се отчайвате: вие никога няма да умрете гладни, никога няма да бъдете изоставени. В целия свят има ваши напреднали, разумни братя, които никога няма да ви оставят.

Казвам: както и да изпаднете, в каквото положение и да се намерите, вземете пример от блудния син. След като изяде и изпи всичкото си богатство, той се принуди да пасе свине. За друга работа той не беше способен. Какво представляват свинете? Ако вие от сутрин до вечер се занимавате със своите скърби, със своите отрицателни мисли и желания, не е ли това свинепаство? Какво трябва да правите? Намерете начин да се освободите от това занятие. Свинете са лакоми животни, те изядоха всичко и за блудния син не оставиха даже рожкови да яде. След големи страдания съзнанието на блудния син се пробуди, той се разкая, смири се и каза: „Баща ми има толкова слуги, които му работят и се хранят. И аз ще отида при него като последен слуга. Няма защо повече да стоя тук, в тази чужда

среда, между хора, които не ме обичат.“ И наистина, отрицателните мисли и чувства на човека не могат да имат любов към него. При това положение човек не може да живее между същества, които не го обичат. Страданията и нещастията на хората се дължат на факта, че те искат да живеят в среда, в която Любовта не функционира. А защо е така, за това не се говори.

В древността още при един от индуските учители се явил един от неговите ученици да иска някакви правила за живота. Учителят му казал: „Ще отидеш на гробищата и ще ходиш от гроб на гроб да говориш на умрелите най-хубавите работи, каквито дойдат на ума ти. Каквото ти отговорят, ще дойдеш да ми кажеш.“ Ученикът отишъл на гробищата и започнал да говори на умрелите най-похвални работи: че са велики хора, светии, че са допринесли много за човечеството, че като тях други няма и т.н. Вслушвал се да чуе някакъв отговор – ни глас, ни услишание. Връща се при учителя си, за да му разправи какво е направил. Учителят му казал: „Сега пак ще отидеш при умрелите и ще им говориш най-лоши думи, ще ги ругаеш и ще видиш какво ще ти отговорят.“ Ученикът отишъл при умрелите и им говорил най-лоши думи. Връща се при учителя си и казва: „Пак ни глас, ни услишание.“ Тогава учителят му отговорил: „Ако искаш да разбереш смисъла на живота, вземи поука от мъртвите – и когато те хвалят, и когато те корят, и когато си щастлив, и когато си нещастен – ни глас, ни услишание, нито дума по това!“ Казвам: всички хора имат слабостта, като им дойде някое страдание, да търсят някого, за да се изкажат, да им олекне малко. Като им дойде някое щастие, търсят някого, за да се изкажат, да споделят радостта си. Знаете ли на какво приличат тия хора? Те приличат на ония гумени топки или гумени куклички, с които децата си играят. Тия гумени топки имат в средата си една дупчица и като натиснат топката, тя издава звук. Децата се

радват на тези топки, натискат ги и ги разпускат, за да издават звук. Та сега, като ви натисне страданието, и вие издавате звук, започвате да се оплаквате, да разправяте на хората, че голямо нещастие ви е сполетяло. Казвам: ако не можете да разгледате страданието от научна гледна точка, за да видите какво се крие в него, то е безпредметно за вас. Като разглеждате страданията спокойно, ще видите, че има рефлексни страдания, има и прави страдания, които се отнасят до самия човек. Рефлексно страдание е например стягането, свиването, което изпитвате, като гледате как някой акробат ходи по въже, прави ред упражнения. Той ходи по въжето спокойно, самоуверено, без никакъв страх, и казва: „Изкуство е това!“ Вие, които гледате, се свивате, страхувате се, стягате се, за да не падне акробатът случайно, да не изгуби равновесие. И като излезете от този цирк, казвате: „Измъчих се за тия хора.“ Питам: ако този акробат върви по въжето смело, самоуверено, без страх, с упование в себе си, не можете ли и вие, които вярвате в Бога, да имате смелост и вяра поне колкото неговата? Който не разбира живота, ще каже за акробата: „Виж този нехранимайко по какъв начин си изкарва прехраната!“ – Не, да бях на ваше място, бих казал: „Ето един смел, решителен човек! Без вяра в Бога, но с упование в себе си, той се излага на такъв риск. А пък аз, който вярвам в Бога, страхувам се даже мнението си да изкажа, да не би хората да помислят нещо лошо за мене.“ Ти, който вярваш в Бога и по три пъти на ден се молиш, се страхуваш от сянката си, страхуваш се от умрял човек, от лоши сънища и т.н. Каква вяра е тази, която не може да се справи с най-малките мъчнотии?

Човек е дошъл на Земята да учи. Щом върви в правия път, той няма какво да се страхува. Какво страшно има в това, че сънувал някакъв лош сън? Една търновка ми разправяше един свой сън: „Сънувам майка си. Идва при мене и без да ми каже нещо, взема една

стомна и ме удря с нея по главата. Стомната падна на земята, разби се на парчета, а от главата ми започна да тече жълта течност. Казах си: „Чудно нещо! Не можа ли майка ми да намери една сладка дума, с която да ме зарадва, а трябваше да ми разбива главата със стомна?“ Ставам сутринта и какво забелязвам? Съзнанието ми се пробужда и аз започвам да разглеждам живота си, виждам своите грешки, виждам, че съм се отклонила от правия път и реших да се върна в пътя, който Бог ми е предназначтал. Разбрах, че със стомната ми се предаде урок. Стомната беше предметно учение. С тази стомна Невидимият свят искаше да ми каже: „Както стомната се разби на парчета, така и твоята глава ще се разбие, ако вървиш в стария път.“

Следователно в ръцете на съдбата човек не трябва да бъде стомна, която при един удар в земята да се разбие на парчета. Стомната придобила ли е нещо? Като се счупи стомната, тя губи, нищо не придобива. Обаче главата на човека придобива нещо. Тя започва да мисли и вижда грешките на своя живот. Когато стомната се счупи, извадете урок от това и благодарете, че тя се е счупила, а не главата ви. Щом се счупи стомната ви, ще си купите нова, по-хубава от първата. Трябва да бъдете внимателни в живота, да не счупите главата си като тази стомна. Ето защо, каквото нещастие и да ви се случи, извадете поука от него. Знайте, че в Природата няма случайности. Всяко страдание или всяко изпитание е на място и за в бъдеще ще донесе несметни блага за онзи, който го разбира. Като проследите историята на човешкото развитие, ще видите, че този е пътят за постигане на съвършенство. Велико бъдеще очаква човека, но затова той трябва да учи. Земята е велико училище, велик университет, в който хората са дошли да учат. И Христос прекара 33 години в този университет. Като издържа матурата, тогава Той се върна на Небето, където зае определеното за Него място. Затова

Христос каза на учениците Си: „Даде Ми се всяка власт на Небето и на Земята.“ На друго място Той казва: „Идете и вие да проповядвате и да разгласявате Моето учение.“ Питам: щом вярвате в Христос, трябва ли да се страхувате? Той сам казва, че Му се даде всяка власт на Небето и на Земята. Христос мина през големи страдания, докато получи тази власт. Той носи своя кръст до едно място и после го остави, с което искаше да каже: „Дотук носих кръста, сега оставям вие да го носите.“ Казвам: ако има нещо за учудване в живота на Христос, това не са толкова големите страдания, които Той прекара, колкото Неговата издръжливост. В лицето на Христос виждаме една душа, която издържа на големи противоречия. Тази издръжливост заслужава подражаване. Той каза: „Аз трябва да изпълня Волята Божия, каквото и да стане!“ Характер е това! После Той продължи: „Господи, в Твоите ръце предавам Духа Си. Нека бъде Твоята воля!“ Питам: остана ли Христос излъган в своята вяра? Онзи, Който Го е създал, в Когото положи живота си, в Когото вярваше, Той Го възкреси. И ето, две хиляди години след възкресението на Христос 500 милиона хора вярват в Неговия път и работят заедно с Него. Ще дойде ден, когато и ония, които не са повярвали, ще тръгнат след Христос. След всичко това трябва ли още да се страхувате? Съвременните хора се страхуват като младите моми. Младата мома постоянно се стряска. Гизди се, кичи се, а сърцето ѝ непрестанно трепка: „Ами ако възлюбеният ме остави? Какво ще стане с мене, ако намери друга, похубава мома?“ И току виж, хвърли китката, обезсърчи се. После пак се насърчи, слага китката на главата си, развесели се. Към обяд изкушението пак идва: „Ами ако ме остави? Ако намери по-красива от мене?“ Каквото става с момата, това става и с вас. Казвате: „Какво ще правя, ако ме остави Господ? Той с мене ли само ще се занимава?“ Казано е в Писанието: „Записах ви на дланта Си.“ И наистина, на

какво по-хубаво място човек може да бъде записан, освен на дланта на Господа? Достатъчно е да погледне Бог към дланта Си, за да види там името ви написано.

И тъй, както в миналото, така и в настоящето са нужни герои. Геройство се иска от хората, а не малодушие. Работа се иска от хората, а не говорене. Турците имат една пословица: „Много думи на воденицата.“ И наистина, воденицата вдига много шум. Шумът ѝ е по-голям от работата, която върши. Обаче в края на краищата огън я чака. Ще я насекат и в огън ще я сложат. И воденичният камък е осъден на изтриване, на унищожаване. Изобщо меленето на житото във воденицата не представлява идеал за човека. За в бъдеще житото няма да се поставя на такива изпитания, през каквито днес минава. Съвременните хора мелят житото, превръщат го на брашно; после го замесват, правят от него хляб, който пекат във фурни и най-после го ядат. Значи житото минава редица изпитания, докато се превърне в хляб.

Казвам: както виждате, изпитанията, противоречията в сегашния живот са необходими. За онзи, който разбира противоречията, те са привилегия. Без изпитания човек не може да се приближи към Бога. Колкото по-големи са изпитанията, толкова повече човек се приближава към Бога. Ако не е изпитал сиромашията, безверието, безнадеждността, безлюбието, злото, мрака в живота, човек никога не би се приближил към Бога и не би Го познал. Само чрез изпитанията той ще разбере какво представляват истинската Любов, Вяра и Надежда. Само по този начин той ще разбере, че Любовта е по-силна от безлюбието, от ада и от смъртта; Вярата е по-силна от безверието, Надеждата е по-силна от безнадеждността, Доброто е по-силно от злото. Казано е в Писанието: „Един праведен ще гони хиляда грешни, а двама праведни ще гонят десет хиляди грешни.“ Значи силата на

един праведен е равна на силата на хиляда грешници, а силата на двама праведни е равна на силата на десет хиляди грешници. Следователно, ако сте праведен човек и срещнете мечка в гората, не бягайте от нея. Хванете мечката за ухото, спрете я и започнете да се разговаряте с нея. В Писанието имаме такъв пример: там се говори за Давид, който се е борил с мечка и с лъв, а после се е борил и с Голиат. Саул му казал: „Не можеш да се бориш с Голиат, защото ти си дете, а той е мъж ратник още от младостта си.“ И рекъл Давид на Саул: „Като пасях овцете на отца си, идваше лъв или мечка, та грабваше овца от стадото, но аз излизах след тях и ги поразявах; така освобождавах овцата от устата им. Ако пък мечката или лъвът се повдигнеше върху мене, хващах го за брадата и поразявах го и убивах го. Рабът ти е убил и лъв, и мечка. И този необрязан филистимец ще бъде като едно от тях.“ Казвам: който се е борил с лъв или с мечка, той лесно може да се справи и с човека.

Често вие мислите, че сте слаби. Да, слаби сте, но в едно отношение – в Любовта. Силата на човека се определя от качеството на неговата Любов; силата на човека се определя от качеството на неговото знание; силата на човека се определя от качеството на неговата воля. Следователно, който не е познал Божиата Любов, Божието знание и Волята Божия, той е слаб човек. Когато е във силата на Любовта, човек е слаб. Когато Христос прекарваше 40-дневен пост, Той беше заведен на планината от Духа, там да изпитат Неговата Любов. И наистина, дойде сатаната и почна да Го изпитва, като Му казваше: „Ето, всички тия царства са мои. Ако ми се поклониш, ще ти Ги дам.“ Христос отговори: „Моето царство не е от този свят.“ Ако на някого от съвременните хора се предложи едно от тия царства – да стане например пръв министър в България, той веднага ще се откаже от своето верую.

За потвърждение на тази мисъл ще приведа следния пример. Още в първите времена на християнството в областта на Александрия живели един светия и един каменар. Светията правел кошници и когато отивал в града да ги продава, минавал покрай каменаря, който го поздравявал и го завеждал в дома си да си почине. След това измивал краката му и го угощавал, с каквото имал. Светията бил много доволен от каменаря, че се отнасял с него добре. Един ден той се обърнал към Бога със следната молба: „Господи, този каменар ми прави големи услуги, добър и честен човек е, но е много беден: от сутрин до вечер работи, едва изкарва хляба си. Помогни му, моля Ти се, да забогатее малко, и той да поживее като всички хора.“ Като се помолил три пъти за него, най-после дошъл един ангел и му казал: „Желанието ти да се измени съдбата на каменаря е добро, но този човек не е готов още за друго положение. Ако му се даде богатство, той ще се развали.“ – „Аз пък мисля, че ако забогатее, той ще стане по-добър.“ – „Да бъде според желанието ти! Иди да кажеш на каменаря, че на еди-кое си място е заровено голямо богатство. Нека го разрови и да разполага с него, както намери за добре.“ Светията отишъл при каменаря и му разправил всичко, каквото ангелът казал. Каменарят взел богатството и веднага си направил хубава голяма къща в Александрия. Започнал да живее богато, разкошно и в скоро време станал известен в цялата околност. След това го направили пръв везир. Когато светията слизал в града, каменарят не го посрещал вече, защото бил зает с други работи. Един ден светията го посетил в дома му, но каменарят го погледнал и дал вид, че не го познава. – „Не ме ли познаваш?“ – „Не те познавам. Върви си по пътя. Аз нямам работа с такива като тебе.“ Светията тръгнал по пътя си, но бил доста загрижен, защото видял, че работата отивала на зле. На пътя го срещнал ангелът, който помогнал да се подобри положението на

каменаря, и му казал: „Видя ли сега какво направи? Разбра ли, че този човек не беше готов още за по-добри условия?“ След това ангелът го хванал за врата, наложил го добре и му казал: „Да помниш още веднъж как се изменя съдбата на хората!“ Като разбрал грешката си, светията пак се обърнал към Господа с молба да върне каменаря в първото му положение, а за себе си се помолил Бог да му даде възможност по какъвто и да е начин да изправи грешката си. И този път Бог послушал молбата на светията. Срещу каменаря, в ролята му на пръв везир, започнало голямо гонение: клевети, подозрения, хули, уволнения и т.н. Той изгубил общественото си положение, материалното си състояние и останал без къща, без пари. Като се видял толкова изпаднал, взел чука и отново се отдал на каменарство. Като слизал светията в града, каменарят пак го посрещал, правил му услуги, като се извинявал, че като е станал везир, не е бил внимателен към него: „Не зная какъв дявол ме беше завладял, че не те приемах. Познавах те много добре, но се страхувах от хората, да не кажат за мене нещо лошо, че имам приятелство с такъв беден човек.“ Светията се усмихнал и казал: „Няма нищо, нали се оправи работата?“ След няколко години каменарят казал на светията: „Помоли се пак за мене, да ми дадат малко богатство, да забогатея.“ – „Не, втори път не искам да се моля за тебе: не искам повече да ме бият. По-добро положение от сегашното надали ще намериш.“ И продължил каменарят да дяла камъни. Казвам: всеки сам прави тези камъни и сам трябва да ги дяла. Тези камъни са необходим градивен материал, от който човек трябва да направи своята къща. Тези камъни не трябва да се продават, но да се дялат, да се обработват. Какво представляват камъните? – Те са ония груби мисли, чувства, постъпки и черти в характера на човека, които непременно трябва да се дялат. В това се крие вътрешният смисъл, вътрешната работа на човека. Един ден, като издяламе, като

изгладим тия камъни, и Бог ще бъде доволен от нашия живот, и ние ще бъдем доволни. Това не подразбира, че човек изведнъж може да стане учен или светия. Знанието, дарбите, способностите постепенно се придобиват. В това именно се състои красотата на живота. Понякога хората искат изведнъж да станат силни, учени, богати, свети, гениални. Казвам: такъв порядък в света не съществува. Има известна зависимост между малкото и голямото: малкото богатство, малкото знание, малките мисли и чувства, които ви посещават, струват повече от големите богатства и знания. Кога? Когато ги задържите и обработите в себе си.

Сега ще дам едно обяснение на тази идея. Представете си, че имате едно шише, или една ваза, направена от някакъв скъпоценен камък или от диамант. Тази ваза може да бъде пълна с чиста хубава вода, а може да бъде пълна и с някаква отрова или киселина. Самото шише може да струва милиони стерлинги, но какво ви ползва то, ако е пълно с отрова? Ако пък е пълно с чиста хубава вода, то струва още повече. И обратно: вие можете да имате съд, направен от проста глина, но пълен с чиста кристална вода. В случай на жажда простият съд с чиста вода е за предпочитане пред диамантеното шише, пълно с отрова. Питам: каква полза, ако имате външни богатства, а в себе си вътре носите отрова, която постоянно ви разяжда? Телата на съвременните хора не са направени от диамант, нито от материя, подобна на скъпоценните камъни, вследствие на което те грешат. Ще дойде ден, когато телата им ще бъдат направени от чиста фина материя като тази на светиите, на ангелите, и те няма да грешат. Казано е в Писанието: „Роденият от Бога грях не прави.“ Само онзи човек е роден от Бога, който е минал през всичките фази на човешкото развитие и е дошъл в положение на пълен устой. Нищо в

света не е в състояние да го отклони от неговите прави разбирания за живота.

Апостол Павел казва: „Нищо в света не е в състояние да ни отдели от Любовта Христова.“ – Да, нищо в света не е в състояние да отдели човека от Любовта Божия. Ако някой иска да знае какво нещо е Небето, казвам: Небето е място на Любов, на знание, на добри постъпки. Който влезе в Небето, той има задача да прояви своята Любов, своето знание, своите добри постъпки. Понеже жителите на Небето живеят в пълно съгласие помежду си, те не се нуждаят от нищо. Ако някой от тях временно почувства нужда от нещо, всички му се притичват на помощ. Щастието на хората зависи от сплотеността между тях. Ако съзнанието им се пробуди и те пожелаат да възприемат и проявят Любовта, всичко ще се оправи. Само Любовта е в сила да разреши всички задачи в живота. Но тази Любов трябва да проникне в душата не на един човек или на един народ, но на всички хора и всички народи по лицето на Земята. Когато Любовта се прояви в душата на майката, тя ще възлюби всички деца като свои. Това значи истинска майка! Когато майката обича само своите деца, това показва, че любовта ѝ е във фазата на животните или най-много във фазата на хората. Тази майка още не е дошла до положение да обича и чуждите деца, както Бог ги обича. Казвате: „Как може майката да обича и чуждите деца като свои?“ – Щом не може да обича така, тя не е майка. – „Как можем да обичаме всички народи като своя народ?“ – Щом не можете да обичате така, вие нямате Любов. Питам: каква е вашата Любов към Бога, щом обичате само одного или щом не обичате всичко, което Той е създал? Защо обичате даден човек? Ще кажете, че харесвате нещо в него и затова го обичате. Питам: ще обичате ли този човек, ако любовта му не издържи?

Един граф се влюбил в една млада красива германка и често отивал в дома ѝ, като изказвал любовта си чрез подаръци, чрез носене на букети, на цветя. Работата дошла почти до женитба. Една вечер те решили да се разхождат из околността на града, но трябвало да минат с лодка през близката до града река. Слугата карал лодката и благополучно стигнали на другия бряг. Едва стъпили на брега, от гората излезли няколко разбойници и ги нападнали. Графът успял да избяга. Възползвани от това, разбойниците се нахвърлили върху момата с цел да вземат от нея пари или някакви скъпоценности. Тя започнала да вика, да се брани и потърсила с очи графа, за да ѝ се притече на помощ, но останала изненадана, като видяла, че той е избягал. Обаче слугата, който останал с нея, веднага ѝ се притекъл на помощ: ударил на единия, на втория, на третия разбойник по един юмрук в устата и ги прогонил. След това той придружил господарката си до дома ѝ. На другия ден графът отишъл в дома на годеницата си с букет в ръка, за да я поздрави с щастливото избавление, но тя му казала: „Моля Ви се втори път да не идвате в моя дом!“ Питам: какви трябва да бъдете по характер – като графа или като слугата? Човек трябва да има характера на верния слуга, който в най-критичния момент в живота ви може да ви се притече на помощ.

Питам: ако в даден случай вие не можете да застанете на страната на Истината, на Мъдростта и на Любовта, в какво се заключава вашето достойнство като човек? С какво ще се похвалите, като отидете на Небето? Жителите на Небето се отличават с голямо търпение. Съвременните религиозни и духовни хора не могат да се търпят едни други, постоянно се оплакват кой кого обидил и след всичко това се надяват да отидат на Небето, да бъдат посрещнати с музики и песни. Като отидат на Небето, те и там ще се оплакват, че

хората на Земята са лоши. Не, никакви оплаквания не се приемат на Небето. Там съществата живеят само в Любов.

Сега всички трябва да се стремите към вътрешен живот. Само по този начин ще можете да издържате на мъчнотиите и противоречията, които срещате в живота си. Всички имате противоречия, но дадена ви е възможност да ги разрешите. Има случаи, когато трябва да мълчите. Изкуство е, когато скърбите, никой да не познава, че имате някаква скръб. Когато е скръбен, човек трябва да мисли. За какво трябва да мисли? Той трябва да мисли за всички скръбни хора. Има хора, които скърбят повече от него. Ако е беден, нека мисли, че има хора, по-бедни от него. Ако е богат, нека мисли за богатите хора, които също като него не са изпълнили Волята Божия. И в скръбта, и в сиромашията, и в богатството си човек трябва да изпълнява Волята Божия. Какво прави чешмата? Където мине, тя всичко чисти. В първо време образува кал, обаче като тече няколко години наред, тя постепенно изчиства околните места. Праведният прилича на чешма: където мине, всичко изчиства.

Следователно не се обезсърчавайте от мъчнотиите си! Христос не се обезсърчи; праведните хора, светиите също не се обезсърчиха. По същия начин и вие не трябва да се обезсърчавате. Като отварям радиото си, аз постоянно чувам мърморене, оплакване: жената се оплаква, че мъжът ѝ не я обичал; мъжът се оплаква, че жена му не го обичала; синът се оплаква, че баща му не го обичал; учениците се оплакват, че учителите им не ги обичали. Чудно нещо! Небето, звездите, Слънцето – всичко ви обича. Каква по-голяма Любов търсите? Вие сте обвити от Любовта, а търсите сянката на Любовта. Защо не цените Любовта, която имате, а търсите друга Любов? Ако искате да ви обичам, ще кажа: „Погледнете Слънцето!“ После ще ви заведе при някоя круша, ще кажа: „Откъснете си една круша!“ Ще ви

заведа в някой магазин и ще кажа: „Изберете си по един хубав костюм и други дрехи!“ – „Ами кой ще плаща?“ – Когато Христос прати учениците си в селото да вземат ослицата, плати ли някой за нея? Вие казвате, че всичко в света е на Бога, но като дойде да приложите това, не мислите така. Вие трябва да имате това дълбоко, свещено вярване, че всичко в света принадлежи на Бога, но да не го използвате само за себе си. Божиите блага са общо достойние. Всички хора трябва да се ползват еднакво от тях.

Казвам: всички трябва да живеем за Онзи, Който ни обича. Ако живеем за Него, ние ще се обичаме. Ако не живеем за Него, няма да се обичаме. Значи ако живеем за Бога, Който е в нас, ние ще Го обичаме, ще Го разбираме, а заедно с това ще се разбираме и ще се обичаме помежду си. Ако разбираме Любовта на Бога в нас, ще разбираме и всички други прояви на Любовта. Щом разбирам тия неща, благата после ще дойдат. Следователно запалете първо Свещения огън на вашето огнище! Вземете малко въглища и запалете огън във вашето огнище. Не вземайте огън от вашите съсед! Щом запалите Свещения огън на вашето огнище, всякаква друга любов се осмисля. При това положение любовта на майката, на приятеля, на слугата придобиват смисъл и стават разбрани за вас. Божествената Любов осмисля всички прояви на Любовта. Чувства без Любов са безпредметни. Мисли без Любов са безпредметни. Те са подобни на красивото, но мъртво тяло, от което е излязла душата, т.е. Любовта. Божията Любов осмисля чувствата, мислите и постъпките на хората. Сложете тази Любов дълбоко в душата си и нищо не говорете за нея. За тази Любов устата ви трябва да бъде запечатана със седем печата. Запитали един от великите адепти на Египет нещо за Любовта. Той стиснал устата си и нищо не отговорил. За Божията Любов може само да се мълчи. Много съм говорил за Любовта, но не и за същината на

Любовта. Аз съм говорил само за проявите на Любовта, но щом дойда до същината на Божията Любов – млъквам. Дойда ли до Божията Любов, пазя свещено мълчание! Няма по-красиво нещо от това мълчание. То е мълчание, което говори. Когато разумният човек мълчи, от него излиза нещо хубаво. И печката зимно време мълчи, но от нея излиза приятна топлина. И запалената свещ мълчи, но от нея излиза светлина, на която вие четете и учите. И Слънцето мълчи, но от него излизат топлина и светлина, които дават живот.

Когато Христос беше в пустинята, сатана дойде при Него да Го изкушава. Казваше Му: „Ако Си Син Божий, хвърли се от този храм. Писано е, че няма да препънеш в камък ногата Си.“ Христос му отговори: „Не изкушавай Господа Моего! Камъни, на които можеш да се качваш, не са камъни на храм Божий. Храмът е вътре в човека и на този храм никой не може да се качва.“ Някой казва, че бил на църква, в мястото на светлината. Не, човек не може да бъде в Светлината, но Светлината може да бъде в човека. Казвате, че сте в Бялото Братство. И това е невъзможно. Бялото Братство може да бъде в човека, но човек не може да бъде в Бялото Братство. Бялото Братство може да влезе и да излезе от човека, но човек не може да влезе и да излезе от Бялото Братство. Ако Бялото Братство влезе в човека, той придобива истинско разбиране за живота. Ако някой мисли, че може да влезе в Бялото Братство, той е на крив път. Духът трябва да влезе в човека, а не човек в Духа. Христос казва: „Аз пребъдвам в Отца Си.“ Това значи: Христос пребъдва в Божията Любов и Божията Любов пребъдва в Него. И на вас казвам: и вие трябва да пребъдвате в Божията Любов, да я възприемате и да я проявите. Също така и Бог да пребъдва във вас. В това се състои силата на човека. Щом вие пребъдвате в Бога и Той във вас, молете се тайно, в душата си. През каквито изпитания да минавате, не се обезсърчавайте. Знайте, че всичко, което желаете, ще

постигнете. – „Кога?“ – Още днес. Ако изпълните Волята Божия, днес още ще придобиете онова, което душата ви желае. Ако имате любовта на майка си и на баща си, ако имате любовта на брата си и на сестра си, вие никога няма да бъдете в лишение. Ако имате любовта и на учителя си, вие също няма да бъдете в лишение. Защо няма да бъдете в лишение? Защото Бог живее във вас. При това положение всеки сам ще поправи лампите си, когато става някаква повреда в тях. Който отрича Бога в себе си, той ще чака да дойде някой отвън, за да поправи неговата вътрешна инсталация.

Да се върнем сега към същественото. Всички сте изпратени на Земята да работите, да учите, да станете граждани на Царството Божие. На всички ви е дадено доверие, за да изпълните мисията си, както трябва. Бог ви е надарил с отлично тяло, със светъл ум, с благородно сърце, със силна воля и вие сте длъжни да запазите тия качества. Бог ви е надарил още с мощен Дух, с велика душа, в замяна на което вие трябва доброволно, от Любов да изпълните Неговата воля. Като съзнаете това, трябва да кажете: „Ние ще работим, както работят всички будни души по света, за идване на Царството Божие на Земята.“ Из целия свят се повдига зов към всички пробудени души за работа. Всеки трябва да желае идването на Царството Божие на Земята! Всеки трябва да желае да се изпълни Волята Божия на Земята! Всеки трябва да застане на страната на Любовта, да желае идването на Вечния живот! Всеки трябва да застане на страната на Мъдростта, да желае идването на Светлината и на Знанието! Всеки трябва да застане на страната на Истината, да желае придобиването на Свободата! Само по този начин ще станете проводници на Божественото и ще преодолеете всички мъчности. Питате: „Защо идват мъчнотиите?“ – Мъчнотиите са необходими, за да се кали, да се усили човешката воля. Как ще се усили волята на човека? – С постоянство. Например

дават ви един здрав камък, за да го начупите на парчета. Вие вземате чука, удряте веднъж – камъкът не се чупи. Удряте два, три, четири, пет пъти – камъкът не се чупи. Казвам: продължавайте още, ще се счупи камъкът. Вие удряте десет, сто, двеста пъти – камъкът още не се чупи. Обезсърчите се, слагате чука настрана. Вземете отново чука, ударете още един път! Удряте пак: един, два, три пъти. Замахнете още един път! Вземате чука: последен удар – и камъкът се разчупва. Казвам: последният удар ще разчупи камъка и Царството Божие ще дойде на Земята.

Беседа, държана от Учителя на 2 септември 1933 г., София – Изгрев

ВЕЛИКАТА ФОРМУЛА

Прочете се Йоан, 3 глава.

Всички хора употребяват думата *внимание*. Учителите казват на учениците си да внимават в уроците, които те им преподават. Родителите казват на децата си да внимават, да не правят пакости. Следователно всеки трябва да разбере смисъла на думата *внимание*. Вниманието подразбира пробуждане. Без внимание човек не може да направи никаква връзка. При това връзките, които човек прави в живота си, зависят от неговото внимание. Понякога човек внимава от страх. Той прилича на дете, което току-що е проходило и върви внимателно, едва стъпва. Сърцето на това дете трепти от страх да не падне. Това внимание е подобно на вниманието на апаша, който върви, оглежда се натук-натам да не го хванат. Понякога човек внимава не от страх, но от очакване. Той прилича на затворник, когото осъждат на смърт, и той току се ослушва откъде ще дойде неговото спасение. Той внимава, следи, ослушва се, дано дойде някой и донесе благата вест, че е оправдан.

Следователно най-хубавото, най-красивото нещо в живота е вниманието. Човек е дошъл на Земята да се радва. На какво? Той не трябва да се радва на облеклото си, нито на положението, което заема, но да се радва, че е дошъл на Божия свят да очаква изгряването на Слънцето. Всичкото му внимание трябва да бъде насочено към изгряващото Слънце. Изгряването на Слънцето не зависи нито от дрехите на човека, нито от неговото богатство, нито от неговите разбирания, нито от неговата сила и красота. Изгревът на Слънцето е в сила да даде утеха на човешката душа. Изгревът на Слънцето дава подем на човешкия Дух. Човек може да е добре облечен, но ако е спял,

какво ще го ползват тези скъпи дрехи? Или ако е глух, какво ще го ползват хубавите дрехи? При изгрева на Слънцето най-важно за човека е онова, което той вижда. При пробуждането на Природата най-важно за човека е онова, което той чува. Сега и на вас казвам: внимавайте как гледате и какво гледате! Внимавайте как слушате и какво слушате! За всеки ден си поставяйте за задача да гледате хубавото и да слушате Словото Божие, което отвътре ви говори. Дойдете ли до нещо отрицателно, сложете го далече от себе си и дайте внимание само на хубавото, на красивото в света. Това е естественото положение, което човек може да заеме в живота. На какво обръщате внимание, когато влизате в цветна или в плодна градина? На хубавите цветя и плодове. Също така и ароматните цветя привличат вниманието ви. Какво по-естествено от това? Това е факт из действителния живот, но не е Истина. Защо не е Истина? Защото Истината освобождава. Всяко красиво цвете, което разнася благоуханието си надалече, може само да ви причини радост, но по никой начин то не може да измени вашия живот. Това цвете казва на човека: „Каквото правя аз, това можеш да правиш и ти, но трябва да внимаващ в живота си.“ Какво правят съвременните хора? Като видят някое цвете, което спира вниманието им, те го откъсват. Не, не късайте цветята, но гледайте какво те правят. Виждате един чист хубав извор. Не пожелавайте този извор да тече в двора ви! Вижте какво изворът върши и подражавайте на него. Виждате една хубава книга. Не пожелавайте тази книга да бъде в библиотеката ви, но прочетете я, за да видите какво е написано в нея. Книгата казва: „Прочети ме и вземи за себе си само това, което можеш да разбереш. Останалото, което не разбираш, не бутай, то не е за тебе.“ Намирате на пътя голямо богатство. Спрете се внимателно пред него и вземете за себе си само една монета. Останалите пари са за другите хора,

които ще минат след вас. Така ще постъпи разумният човек, а глупавият ще вземе всичките пари, след което ще го хванат, ще го съдят, ще се яви голям спор, че е взел чуждите пари.

Това са ред положения, върху които хората никога не са мислили, но и вие не сте мислили за тях. Натъквате се на ред противоречия, страдания, нещастия, мъчнотии, за които си давате различни обяснения, но всички тия обяснения нищо не допринасят. От хиляди години насам хората си обясняват тия въпроси и те все необяснени остават. От хиляди години насам хората изучават тия неща и все ненаучени остават. Коя е причината за това? Те имат желание да си обяснят тия въпроси, стремят се да ги изучат, но това е грешката им: те са избрали крив метод за постижение. Ето защо и до днес още хората не са се домогнали до великата реалност на нещата. Предназначението на тази реалност е тя да въведе човека към познаване на Истината. Придобиването на Истината пък определя смисъла на живота. Да придобием Истината – това значи да влезем във Вечния Живот, който търсим и към който се стремим.

Тази сутрин искам да ви говоря като на хора, напълно здрави, без противоречия в живота. При това няма да говоря нито за болестта, нито за здравето. Болестта е противоположното състояние на здравето и обратно: здравето е противоположното състояние на болестта. Обаче да се говори за болести, това значи човек да изгуби разположението на духа си. Ако здравият говори за болести, той допуска, че някой ден може да се разболее. Да мислите, че можете да се разболеете, това говори за някаква опитност, която сте преживели, вследствие на което мислите, че тази опитност може да се повтори. Болестта взема нещо от тялото на човека, но нищо не дава. Който е боледувал, той всякога е дал нещо от своето тегло. Като оздравее, отново набавя изгубеното. Следователно който печели, той е здрав;

който губи, той е болен. Който живее добре, той е здрав; който не живее добре, той е болен. Това е достатъчно да знаете, по-нататък не се стремете да обяснявате какво нещо представлява здравето и какво – болестта. Едно от качествата на здравето е веселието. Здравият е всякога весел, бодър, готов за работа. Болният е неразположен, недоволен, не му се работи; щом го накарат на работа, той се съобразява с времето – дали е хубаво, или не. За болния ту времето не е хубаво, ту хората не са добри и т.н. Болестта го кара да гледа отрицателно на всичко. И сиромашът е като болния: за него времето не е добро, хората са лоши, жестоки. Значи сиромашията е болест, а богатството – здраве.

Всички съвременни хора се стремят към същественото в живота. Кое е същественото? Някои поддържат, че същественото се заключава в реалността на нещата. Едно от качествата на реалността е повторението. Това повторение на нещата се отличава с вечно разнообразие. В реалността има повторение на явления, на факти, но по свършено различен начин. Всяко повторение, в което има еднообразие, носи смърт. По-страшно нещо от еднообразието няма. Представете си, че някой ваш познат ви даде хиляда лева и всеки ден идва в дома ви да казва, че ви е дал хиляда лева: днес ви каже това, утре, другиден – и така продължава с месеци и години. Какво ще бъде вашето положение? На един български чорбаджия, голям скъперник, се отворило сърцето един ден и той купил на един беден човек един агнешки дроб. Къде когото срещал, все разправял за този бял дроб, който дал на бедния. Колкото пъти срещал бедния, все това разправял, че му дал един бял дроб, докато най-после бедният купил един дроб и го хвърлил в лицето на богатия, като му казал: „Не искам нито дроба, нито доброто ти!“ Казвам: не подражайте нито на този чорбаджия, нито на бедния човек! Не правете нито едното, нито другото! Този

пример не е за подражаване, но за поука само. Кажете ли нещо на човека, дадете ли му нещо, оставете го свободен. По-нататък той ще мисли, ще се поучава сам. Не изкарвайте човека от търпение. Оставете го сам да благодари, както той намира за добре.

Запомнете следното правило: не отегчавайте хората, не отегчавайте и своя Дух, който ви ръководи. Казано е в Писанието: „Не отегчавайте, т.е. не огорчавайте Духа, Който ви ръководи!“ Как ще огорчите Духа? Човек огорчава Духа със своето постоянно недоволство и неблагодарност. Той е недоволен, че това нямал, онова нямал; че това не му дали, онова не му дали; че богатите ядат и пият, а той нямал нищо, нямал месце, нямал хубави дрехи. Това е положението на бедния, на когото чорбаджията купил агнешки дроб. И богатият мърмори, и бедният мърмори: богатият мърмори по един начин, за едни работи; бедният мърмори по друг начин, за други работи. Когато бедният мърмори, най-после ще се намери някой богат, който ще му купи един дроб, но скъпо ще му излезе този дроб. Когато богатият мърмори, ще се намери един беден, който ще хвърли дроба в лицето му и с това ще изкаже неблагодарността си. И от бедни, и от богати се изисква велико самообладание. Според мене бедният не трябва да завижда на положението на богатия, но като го види да яде и да пие, той трябва да се зарадва, че Бог му е дал възможност да се ползва от тия блага на живота, а за себе си да благодари, че е лишен от тях. Ако пожелае богатата на богатите за себе си, той ще осакати своя живот, ще осакати душата си.

И тъй, красивото, великото в живота на всеки човек се заключава в благодарността му към Бога за онова, което му е дадено. Това, което Бог е дал на човека, е временно, само за даден случай, за даден момент. То никога няма да се повтори. Във вечността нещата не се повтарят. Като знае това, човек сам трябва да оцени онова, което Бог

му е дал. Тази оценка за нещата зависи от разбиранията на човека. Нещастията и страданията на хората зависят от техните разбирания за живота. Някой е нещастен, защото така разбира нещата. Например давате една хубава круша на един стар човек. Той взема крушата, разглежда я оттук-оттам и току въздъхва. Защо въздъхва? Защото няма зъби, не може да дъвче. Но понеже е хубава, крушата го съблазнява. Той нарязва крушата на няколко парчета, които цели нагълтва. След половин час старият човек започва да се превива от болки в стомаха и казва: „Все на мене ли се дават такива страдания?“ – Какви страдания са тези? Той е получил най-хубавото нещо – една хубава зряла круша, но причината за неговите страдания е друга. За да не страда, старият човек трябваше да постъпи по следния начин. Той трябваше да извика някое малко дете при себе си и да му каже: „Я, дядовото, вземи това хаванче и посмачкай малко тази круша, да поомекне. След това ти ще вземеш половината круша, а другата половина ще дадеш на мене.“ При това положение и детето ще остане доволно, и старият няма да страда.

Следователно всеки трябва да се научи да споделя със своите близки благата, които Бог му е дал. Това споделяне трябва да става разумно, да не се отегчават хората едни други. Няма по-хубаво нещо от това – да направите едно добро навреме, да кажете една дума или да изпратите един поглед на място. Няма по-велика наука от тази! Каква по-голяма наука от тази – да знаете кога и какво да говорите? Много от страданията на хората се дължат именно на незнанието и на неспазването на тази наука. Тя е велика, Божествена наука! Изкуство е да знае човек как да слуша, какво да слуша и какво да не слуша.

Всички хора се стремят към богатство. Прави са те. Добре е човек да бъде богат. И Бог има желание да даде богатство на всички хора. Богатството има главно две страни: външна и вътрешна. Ето защо

важно е какво богатство търси човек. Здравият е богат човек, ученият е богат човек, добрият е богат човек и т.н. Човек трябва да мине през всички страни на богатството. Който избере материалното богатство, изразено в пари, в имоти, той ще се домогне до външната страна на живота. Такъв богат човек може да бъде учен, може и да не бъде учен. Обаче при това богатство той непременно ще бъде неспокоен. Материалното богатство е товар за човека. Ако натоварите един кон със злато или със скъпоценни вещи, най-малко десет пъти ще се изпоти той, докато занесе товара на определеното място. Ако позлатите седлото, гемове, подковите на коня, той може да бъде красив, но в края на краищата ще каже: „Нищо не искам, освен свободата си. Нито златният товар ме радва, нито златното седло и подковите.“ – Прав е конят. В този случай той мисли по-добре от своя господар, който се радва на златото си. Няма по-красиво нещо и за коня, и за неговия господар, от свободата. Все пак положението на коня е по-добро от това на господаря. Конят ще остави товара в дома на господаря си и ще се облекчи, а господарят ще получи златото си, ще се зарадва, но едновременно с това ще се натовари. Човек не може да бъде щастлив, когато конят му е нещастен. Конят пъшка, изнемогва под тежкия товар, а човекът се радва на богатството си, но тази радост е временна, следователно – външна. Конят казва: „Охлузи се гърбът ми от тази тежест.“ Господарят казва: „Няма нищо, твоят гръб се охлузи, но поне аз ще бъда щастлив.“ – Не, това е криво разбиране на живота. Това не е Божествено положение. Утре ще се сменят ролите: господарят ще дойде на мястото на коня, а конят – на мястото на господаря. Невъзможно е господарят да бъде щастлив, когато слугата му е нещастен. И обратно: невъзможно е слугата да бъде щастлив, когато господарят му е нещастен.

Казвате: „Кон е това, той не чувства като човека.“ – Ако разглеждате нещата външно, по форма само, така е. Обаче като душа конят не се различава от човека. Формата, в която е влязла душата на коня, е ограничена и не ѝ дава възможност да прояви качества, каквито проявява в човешкото тяло. Ако душата на коня влезе в човешкото тяло, тя ще прояви човешки качества, каквито формата на коня не позволява. Значи конят разбира, чувства нещата повече, отколкото вие си представяте. Когато господарят се отнася грубо, жестоко със своя кон, последният се обръща към Бога с думите: „Господи, вложи повече любов в сърцето на моя господар, за да има търпение, да бъде по-снизходителен към мене. аз съм готов да изнеса всичкия му товар, но нека да бъде по-спокоен, да не бърза толкова.“ Така се моли конят в себе си. Ето как трябва да постъпи разумният господар със своя кон. Половината товар ще сложи на своя гръб, половината товар – на гърба на своя кон, и така ще тръгнат двамата, ще се разговарят приятелски. Какъв човек е този, който не може да се приравни с всички души? Какво значи да се приравни човек с всяка душа? Това значи да признае Божественото във всяка душа. Който признава Божественото начало във всяка душа, той никога няма да каже: „Това е кон, или това е птица, или това е дърво!“ – Какво си ти тогава? – „аз съм човек, който разрешава великите въпроси на живота.“ – Който разсъждава така, той неизбежно ще се натъкне на ред противоречия в живота. Бог всеки момент наблюдава как човек постъпва с животните, с растенията и от това съди за самия него.

Ето защо, като ни наблюдава, всеки момент Бог се радва или скърби. Той скърби, когато нашите мисли, чувства и постъпки са криви, а се радва, когато мислите, чувствата и постъпките ни са възвишени, благородни. Бог не се радва на праведния, но се радва, когато види най-малката добра постъпка на грешния. Той веднага

изважда тефтерчето си и записва времето, деня, часа, когато грешникът е направил едно малко добро. И за тази малка радост, която грешникът е причинил на Бога, един ден Той ще му даде някакво велико благо. Какво по-приятно нещо за нас от това, да причиним поне една малка радост на Господа? Ние сме дошли на Земята именно затова – да причиним поне най-малката радост на Господа. Това трябва да бъде нашият идеал! Сега всички хора искат да бъдат щастливи и могат да бъдат щастливи. Но как? Ако не можем с най-малката своя мисъл или с най-малкото свое чувство, или с най-малката си постъпка да причиним радост на Онзи, Който всичко ни е дал, ние не можем да имаме основа, върху която да съградим своето щастие. Следователно хората губят щастията си по единствената причина, че основата, върху която е съградено то, не е солидна. А всяко нещо в света, което не е поставено на солидна основа, в края на краищата се разрушава. Значи щастията на човека зависи от стремежа му да причини поне най-малката радост на Господа.

Казвате: „Бог е съвършен, Той не се нуждае от нас – ние да Му причиняваме радости.“ – Вие не разбирате какво нещо е съвършенството. Представете си, че няколко души напишат на дъската буквата Л. Един ще напише голяма буква Л, друг ще напише малка буква л, трети ще напише същата буква, но разширена, четвърти ще я напише стеснена и т.н. Както и да напишете тази буква, тя е все буквата Л, но с известно различие в написването. Когато някой напише малка буква л, това показва, че той е скъперник, цени книгата, времето, не иска много да харчи. Той казва: „Ако напиша едно писмо с големи, едри букви, напразно ще отидат и листата, и мастилото, и времето. Хайде, по-добре да намаля буквите, че от всичко да направя икономия.“ – Не, когато човек пише някому писмо, особено любовно, от всяка дума трябва да излиза аромат,

благоухание, каквото излиза от цветята. Всяка буква, която човек написва, оставя известен отпечатък. Този отпечатък говори за състоянието, в което човек се е намирал, когато е писал това писмо. Още от първата буква на писмото може да се съди за живота на човека. И забележете, никога един и същи човек не може да напише една буква два пъти подред по един и същи начин. Колкото пъти и да я пише, все ще има някаква тънка, едва уловима разлика. Както мислите, чувствата и постъпките представляват символи, чрез които се изразява животът на хората, така и буквите определят характера на всеки човек. Ако разглеждате почерка на някой човек в детството, в младините и в зрялата му възраст, ще видите, че буквите, с които си е служил в трите фази на живота си, коренно се различават. Буквите са едни и същи, но написването им е различно. И в трите възрасти на своя живот във всяка буква той е внесъл нещо особено, което отговаря на тогавашната негова мисъл. Писмото определя характера, както и състоянието на човека, когато той го е писал. Ако сте чувствителни и получите едно писмо, още като го пипнете, ще познаете дали то е писано с любов, или не. Писмо, писано с любов, е в състояние да трансформира и най-тежкото неразположение на духа. Достатъчно е да подържите това писмо известно време в ръката си, без да го четете, за да се измени състоянието ви, да минете в по-висока гама на духа. Като отворите писмото и го прочетете, ще видите, че по съдържание то е точно такова, както сте го почувствали. Обаче ако писмото не е писано с любов, още като го хванете, ще изпитате известна студенина. Такова писмо е в сила да понижи състоянието ви, но не и да го повдигне.

Цялата Природа е пълна с любовни писма, писани от Бога. Всеки плод е едно такова писмо. Като вземете един плод, затворете очите си, съсредоточете мисълта си и следете какво ще почувствате. Каквото

почувствате, това е написано в този плод. В написаното се крие силата на плода. Ако не мислите по този начин, вие никога няма да придобиете силата, която е скрита в плода. По същия начин човек трябва да познава мислите си: като плод на своя ум и на чувствата си, като плод на своето сърце. Ако не познава качествата на своите мисли и чувства като качества на плодове, той никога не би могъл да се ползва от силата, от знанието, които са вложени в тях.

Велик е Божият свят! Той е създаден за нас. Той е създаден и за всеки едного поотделно. Ще дойде ден, когато вие ще получите билет за свободно пътуване по широкия, необятен Божи свят. Кога ще бъде това? – Може да бъде днес, може да бъде утре или другиден – все ще бъде някога. Не е важно кога ще бъде това. Дали ще бъде днес или утре – безразлично е. Един Божи ден съществува. Божият ден не се състои от 24 часа като човешкия. Божият ден се състои най-малко от хиляда човешки години. А колко такива дни ще образуват една Божествена година? Значи като живеете 365 хиляди години на Земята, вие сте преживели една Божествена година. И когато остарееете, когато станете човек на 365 хиляди години, в Божествения свят ще представлявате малко дете, едва на една година, което има нужда още от майка си: да го носи на ръце, да го милва, да му се радва. Това малко Божествено дете знае много повече от онзи стар човек, който е живял цели 365 хиляди години на Земята. И тогава казваме, че истинската печалба на човека се състои в това – да премине той от човешкия в Божествения свят. Това е възможно само тогава, когато човек е придобил знания, с които може да се ползва в Божествения свят. Човек ще разбере дълбокия смисъл на живота само когато премине от човешкия в Божествения свят. Това значи да живеем на Земята и да разбираме нещата от Божествено гледище. При такъв поглед на нещата всяка форма ще се осмисли, ще придобие израз. И

тогава, за изяснение на въпроса, главата може да се уподоби на Божествения, а тялото – на физическия свят. Главата е радиостанция на Божествени мисли. Всяка такава мисъл е резултат на храната, която човек приема. Ако храната, която човек приема, не се превръща в мисли, тя остава в стомаха, където създава ненужни натрупвания. Тия натрупвания пък са причина за известни разстройства в стомаха, както и в цялата храносмилателна система. Това показва, че между мозъчната и храносмилателната система има тясна връзка. Човек трябва да се освободи от всички натрупвания, които му създават ред страдания.

Сега ще ви дам една магическа формула, чрез която да се освобождавате от тия натрупвания. Тази формула трябва не само на хартия да се напише, не само с устата да се изговори, но трябва да се напечата и в сърцето. Тя мъчно се пише, мъчно се изговаря, а още по-мъчно се разбира. За да изговорите тази магическа формула и за да се ползвате от нейната сила, вие предварително трябва да направите три неща. Турците казват: „Лесно е да викаш духовете, но мъчно е да ги изпъдиш.“ Значи лесно е да слезеш в кладенеца, но мъчно е да излезеш. Като се хванеш за въжето, лесно ще слезеш, но как ще излезеш? Човек е направил лесното, слязъл е на Земята, и сега му предстои най-мъчната работа – да се качи горе, в Божествения свят. За изкачването му непременно трябва да дойде някой да му помогне. Слязъл е в кладенеца – лесна работа. Мъчното е да излезе вън от кладенеца. Когато ученикът отива на училище, той върши мъчната работа: качва се от етаж на етаж, като минава от първи във втори, от втори в трети клас и т.н. Когато дойде време да излезе от училището, той тича по стълбите, лесно слиза. В Духовния свят обаче е обратно. В Духовния свят класовете са все на долните етажи, затова влизането в училището там е лесно, а излизането – мъчно. Тази е разликата

между небесното и земното училище. И тогава нека всеки си каже: „Ако един ученик, било от земното или от небесното училище, прави усилия, за да влезе или да излезе от училището, защо тогава и аз да не направя малко усилие, за да постигна един свой идеал?“ Който иска да влиза с мъка в училището, а да излиза с леснотия, той може да бъде ученик само на Земята. Но като ученик на Земята той ще има по-малки, по-ограничени разбирания от тия на духовния ученик. Казвате: „Не може ли човешкият живот да се уреди по друг начин?“ – Какво искате? Ето, влизате в училище с мъчнотии, излизате с лекота. Ако искате да влезете в Духовния свят, трябва да се приготвите за нови условия. Там лесно се влиза, мъчно се излиза. И наистина, лесно е слизането на Земята, мъчно е качването за Божествения свят. Човек мъчно отива при Бога. Защо? Защото мъчно се качва. Пътят към Бога е път на възкачване. Колкото и мъчен да е този път, всеки трябва да мине през него. Нагоре – това е стремежът на всяка душа.

Казвате: „Как ще стигнем до Бога?“ – Ето сега идват трите неща, които всеки трябва да направи. Първото нещо: в който град или село живеете, ще намерите най-бедния, най-нещастния човек и ще го посетите. Ще седнете при него, ще се разговаряте, като го запитате как живее, какво е положението му, как са домашните му и т.н. Той ще извика домашните си – своята жена, децата си – и вие ще бъдете внимателни към тях, ще видите как са облечени, от какво се нуждаят. Ще се разговаряте с всички в този дом, докато внесете между тях нещо хубаво. Като видите, че те се развеселят, ще си отидете.

Второто нещо, което трябва да направите, е да излезете в един бурен ден вън и да дочакате изгряването на Слънцето. Този ден може да е дъждовен, ветровит, но вие ще имате търпение да посрещнете Слънцето и след това ще се приберете въщи. Само при такава обстановка вие ще прецените какво представлява изгряването на

Слънцето. Само при това положение човек изпитва истинско доволство, че е могъл да посрещне Слънцето в такова бурно време.

Третото нещо, което можете да направите, е да наблюдавате как малкото дете се учи да ходи. Като го наблюдавате съзнателно, ще научите велик урок от него. Иначе ще кажете: „Лази това дете!“ – Не, това дете се моли на Бога. То се изправи на краката си, спре се за момент и току изведнъж падне. После пак се допре с пръстите си до земята: ту с първия, ту с втория, с третия, четвъртия или петия, стане от земята, вдигне главата си нагоре и пак започва да се моли: „Господи, искам да разбера живота. Помогни ми да постигна това!“ Туй дете ту пада, ту става и пак се моли: „Прости ми, Господи, че още не съм научил урока си! Всичко, което Си създал, е красиво, хубаво и аз искам да го разбера и да го науча.“ Това дете ту пъпли по земята, ту се изправя и току поглежда доволно към майка си, че може само да върви. Цяла наука е ходенето. И малкото дете усърдно изучава тази наука.

Казвам: и вие сте били такива деца, и вие сте изучавали тази наука, но сте я забравили. Мнозина питат: „Как трябва да се молим?“ – Като малките деца, които се учат да ходят. – „Какво положение трябва да заемем в живота?“ – Положението на малките деца, които се учат да ходят. Щом станете като малките деца, вие ще разберете смисъла на живота.

И тъй, като направите тези три неща, вие ще се изпълните със свещен трепет и ще бъдете в сила да произнесете великата магическа формула на Живота: „Бог е Любов!“ Щом произнесете тази формула по този начин, в света ще стане велико, небивало досега чудо. Ще изгрее Слънцето във вашите души тъй, както никога не сте го виждали. Ще се отворят всички прозорци, всички дванадесет врати на Небето, които досега не сте виждали. И оттам ще чуете гласа на

всички ония, които са минали през вашия път и са завършили развитието си. Всички едновременно ще произнесат магическата формула: „Бог е Любов!“ Откъдето минете, все това ще чувате: „Бог е Любов!“

Какво ще бъде великото чудо, което ще стане? – Всички скърби и страдания ще изчезнат. Невежеството, което до този момент сте имали, ще изчезне. Сиромашията също ще изчезне. Тогава ще видите какво нещо са били страданията и какво – смъртта, и ще кажете: „Всичко това е било илюзия, мъгла.“ Тогава лицата ви ще светнат и ще видите блясъка на Великия свят.

Великото в света – това е Божията Любов. Божията Любов може да се разбере само тогава, когато човек правилно може да напише, да изговори и да приложи магическата формула в живота. Който може да изпълни трите неща: да посети най-бедния човек, да посрещне Слънцето в най-бурния ден на своя живот и да научи молитвата на детето, което за първи път прохожда, той може да произнесе и да разбере магическата формула в живота: „Бог е Любов!“

Магическата формула – „Бог е Любов!“, съдържа в себе си новото разбиране на Царството Божие.

Беседа, държана от Учителя на 3 септември 1933 г., 5:00 ч.

ЕДНО ЗВЕНО

Прочете се Йоан, 4 глава.

Най-великото нещо, което ние познаваме в света, това е Животът. Не е въпрос до нашите схващания за живота, нито до онова, което чувстваме и мислим за живота. Това са частични схващания. Ние говорим за целокупния Живот, който се заключава в това, което виждаме отвън, в което той се е проявил, и в това, в което за в бъдеще ще се проявява. Съвременното човечество се намира в положението на малките деца. Съвременните хора имат смътни понятия за самия живот, както и за неговите проявления. Под думата *живот* ние разбираме онова, което човек желае. Човек желае живота. Знанието, богатството, силата, както и цялата външна обстановка, са приятни само тогава, когато животът съществува. Всички тия неща са условия за самия живот. Ако животът не съществува, те са безпредметни. Светлината е безпредметна без очите. Музиката, звукът е безпредметен без ушите. Словото е безпредметно без човешкия език.

Днес всички говорят за Новото, но в какво се състои то? Виждате една картина и казвате: „Нещо ново има в тази картина.“ – Кое е новото в тази картина, вие не разбирате. За да се произнесете върху новото в картината, вие трябва да я нарисувате. Друг някой казва, че тази картина е хубава. В какво се състои хубавото на тази картина? Казвате за някой човек, че е красив. В какво се състои неговата сила, неговата красота? Всяко нещо, за което се говори, трябва да е опитано. Не е достатъчно само да кажете, че захарта е сладка, но трябва да сте я опитали. Белият цвят не определя захарта. Има едно вътрешно качество, което определя захарта. То е нейната сладчина. Следователно всеки човек има известни чувства в себе си, чрез които

познава реалността. Дойдете ли до реалността, вие се натъквате на ред философски твърдения, според които реалността е нещо непонятно, както и Бог е невидим. За думата *невидим* аз имам съвсем друго разбиране. Когато философите казват, че Бог е невидим, това говори за едно буквално разбиране. Че Бог е невидим, това е едната страна на въпроса. Същевременно Той е видим. Къде е видим Бог? – В най-малките Си форми. Например всички хора виждат Слънцето, но кой от тях го е видял в неговото величие? Слънцето е милион и петстотин хиляди пъти по-голямо от Земята. Кой го е видял в тази му големина? Всички виждаме Слънцето като малка топка, която можем да сложим под мишниците си. Казвате: „Колко е хубава тази светла топка! Да мога да я взема в дома си, да ми посвети!“ – Грамадна разлика има между това, което вие схващате, и това, което е в действителност. Когато философите казват, че Бог е невидим, вие разбирате тъкмо онова, за което нямате никакво понятие. Вие нямате понятие за вътрешния строеж на нещата. Често и някои учени говорят за работи, които те вътрешно не познават. Например някой ще започне да говори за Слънцето, ще прави аналогия между Слънцето и Земята. Той ще разправя, че на Слънцето има планини и долини, грамадни океани, реки, планети, хубави градини, хора, подобни на тия от Земята, но по-умни, по-красиви, по-стройни. Като слушате да говорят за Слънцето по този начин, вие питате този човек видял ли е това, за което говори. Той нищо не е видял, но предполага, че е така. И след всичко това ще се намерят хора, които ще повярват. Така мнозина вярват в твърдението на някои философи, че Бог е невидим. И те преповтарят това твърдение. От една страна то е вярно, но от друга – не е вярно. Всяка истина е наполовина истина и всяка лъжа е наполовина лъжа. Но във всяка лъжа има истина и във всяка истина има малко лъжа. Това е афоризъм. Като казвам, че във всяка

истина има малко лъжа, аз не вземам Истината в абсолютния ѝ смисъл, но разглеждам един факт, който минава за истина. Ето едно положение, което хората вземат за истина. Те казват: „Животът е нещастен.“ – Това не е истина. Защо? – В Живота няма абсолютно никакво нещастие. Животът на хората, и то на някои само, е нещастен. Значи в тази истина има малко лъжа. Казвате още, че водата е мътна. Не, водата никога не може да бъде мътна. Тя може да съдържа различни утайки, примеси в себе си, но тия примеси по никой начин не са в състояние да изменят състава на водата. Тия примеси могат външно само да затъмнят изгледа на водата, но в същината на водата не може да стане абсолютно никаква промяна. Преди години слушах един американски професор, който говореше пред многобройна публика за пречистването на водата. Той искаше с ред опити да демонстрира пред слушателите си, че каквито и примеси да се сложат във водата, тя може така да се пречисти, че абсолютно да не измени свойствата си, да остане чиста вода. На масата си той имаше няколко шишета с вода, взета от различни места на клоаците в Ню Йорк и Бостън, и всичките видове вода подложи на дестилиране, след което получи абсолютно чиста вода. За доказателство на това той сам пи от тази вече пречистена вода. С тези опити той доказа, че водата не може да се опетни. Въз основа на същия закон казвам: ние се намираме в такава фаза, в която животът по никой начин не може да се опетни. Известни материални примеси, каквито са мислите и чувствата на хората, могат временно само, и то външно, да замъглят чистотата на живота, но същината на живота по никой начин не може да се опетни. Например някой човек е нещастен по единствената причина, че в ума му е влязла мисълта, че някой го преследва, иска да го убие. Ден и нощ той все за това мисли, че някой го дебне. Той казва: „Преследват ме.“ – Кой те

преследва? – „Не зная, но някой ме преследва.“ И сега трябва да дойде някой човек отвън, да извади тази мисъл от ума му, да го убеди, че никой не го преследва. Как ще го убеди? С ред доказателства той трябва да го убеждава, че какъвто удар и да нанесе неприятелят му, неговият нож по никой начин няма да се забие в тялото му. Този нож е от такова естество, че не може да причини никаква пакост върху човешкото тяло.

И съвременните хора се заблуждават по същия начин, че смъртта може да забие ножа в нашите тела и да умрем. Същевременно се проповядва, че можем и да възкръснем. Обаче как ще се убедят във възкресението онези проповедници, които поддържат, че само праведните ще възкръснат, а грешните няма да възкръснат, защото те са осъдени на вечен огън и мъчение? Аз пък добавям: няма да възкръснат само онези, които не са умрели; всички, които умират и които са умрели, все ще възкръснат. Как ще възкръснете сега, когато сте живи? Възкресението подразбира нов живот, в нова форма. Може ли червеят да се превърне в пеперуда, докато е още жив? Докато е червей, той не може да стане пеперуда. Щом престане да бъде червей, той ще се превърне в пеперуда. Следователно такъв, какъвто е човекът, той никога не може да възкръсне. Понятието *възкресение* не е отвлечено, но трудно е да се разисква върху него, защото всеки има свои възгледи. Когато хората разискват върху даден въпрос, те не се спират върху фактите, върху действителността, но се спират върху своите лични възгледи и теории и се произнасят дали теорията им е права, или не. За мене не е важно дали дадена теория във физиката, в химията или в друга някоя наука е права, или не. За мене всяко научно или философско твърдение е дотолкова вярно, доколкото е израз на Истината, която съществува в Природата. Ако дадена теория е в съгласие с Истината и дава светлина на ума, донякъде тя

задоволява хората. Обаче ако не дава светлина на ума, външно тя може да е отлична, но не задоволява хората. Всяка такава теория прилича на добре сготвено ядене, приятно на вид, но след половин час то предизвиква в стомаха на човека някакви реакции, които показват, че това ядене не е било такова, каквото трябва.

Следователно всяко учение трябва да внесе в човека едно успокояване. Новото направление в живота е в сила да внесе това успокояване. За религиозните хора има една опасност, че те отричат знанието и казват: „Знание не ни трябва. Щом обичаме Бога, Любовта всичко ще ни даде.“ Това показва, че те не разбират Любовта. Любовта не изключва знанието. Който изключва знанието, той няма Любов. Вие ще цитирате стиха от Писанието, където се казва, че знанието възгордява. Да, знание без Любов възгордява, но знание с Любов осмисля и украсява живота. Сега ще направите друго възражение, че знанието ограничава човека. Не, знанието внася Свобода. Без знание Истината не може да дойде в човека. Животът, знанието и свободата трябва да се свържат в едно звено. На никого не позволявайте да слага клин във вашите разбирания. Никоя сила в света, била тя от физическия, Духовния или Божествения свят, не е в състояние да разедини съединението, което е образувано от живота, знанието и свободата.

Казвам: каквото и да мислите, както и да философствате, тази е основата, върху която трябва да поставите своя живот. Ако нямате тази философия, каквото и да мислите, всичко ще рухне. Днес мислите нещо, но на другия ден казвате, че ще умрете. После поглеждате към къщата си и ви става мъчно. Ако не умираш, тази къща има смисъл. Днес раждаш деца, но утре тези деца умират. Ако децата ти не умират, има смисъл да се раждат; но ако ти умираш, ако и те умират, какъв смисъл има в това, че си се родил? Ще кажете, че

Господ е създал света така. Не, такъв свят Господ не е създавал. Свят, в който хората умират, не е създаден от Бога, но от самите тях. Когато Бог създаде света, Той написа един надпис и го даде на Адам. Там беше написано: „Ти ще живееш вечно в райската градина и никога няма да умираш.“ Въз основа на тия думи Адам си правеше изчисления колко хиляди години ще живее. Господ му каза: „За годините не мисли. Ако можеш да си представиш едно число от единица и 15 нули след него и преживееш тези години, после ще ти кажа колко години още ще живееш.“ Знаете ли какво грамадно число е това – единица с 15 нули след нея? То е нещо повече от квинталиони, окталиони и т.н. Хубаво е това, но в живота трябва да има нещо непонятно, т.е. непостижимо. В живота съществуват две противоположности: малкото и голямото, т.е. Цялото. Малкото никога не може да обхване голямото, т.е. Цялото. За малкото това е невъзможно, затова в него има вечен стремеж към Цялото, стремеж да се учи. Малкото винаги се учи.

Следователно, когато човек не може да заеме положението на малкото дете, а мисли, че знае много, че е силен, че е голям, той губи красивото в себе си и се излага на големи изненади в живота. Когато някой ви каже, че сте силен човек, не си правете илюзии, че сте силен, докато не изпитате силата си. Направете опит колко килограма тежест можете да вдигате. Ако вдигате камък, тежък най-много 50 кг, силата ви не е голяма. Конят носи товар, тежък 500-1000 кг. Следователно конят е много по-силен от вас. Слонът пък е много по-силен от коня. Ето защо избягвайте да сравнявате нещата. Ако си служите със сравнения, с уподобяване на нещата, вие разваляте тяхната красота. Когато две моми се конкурират в красотата си, те непременно ще я изгубят. Красотата се губи по единствената причина, когато в човека влезе някакъв чужд елемент. Момата, която

печели конкурса, се възгордява, а тази, която губи, се озлобява. В първия случай гордостта, а във втория случай озлобяването са чуждите елементи, които развалят красотата. Момата, която губи конкурса, казва на първата: „Аз ще ти дам да разбереш!“ Колко видни красавици са изгубили красотата си благодарение на завистта! Какви ли нещастия не са ставали с красиви моми и момци! Четете по вестниците, че на еди-коя си мома или на еди-кой си момък пръснали в лицето сярна киселина, вследствие на което те се обезобразили и изгубили красотата си. Добре е красивият човек да носи було на лицето си, за да не го виждат хората. Красотата е нещо вътрешно. Единственото място, където може да се оцени красотата в нейната истинска стойност, това е само Разумният свят. Под думите *разумен свят* разбирам Божествения свят. Само в Разумния свят може да се оцени какво нещо е красотата. Красотата е живо нещо. Външната страна на красотата в човека се изявява в неговата сила. Значи силата на човека се състои в красотата му. Човек е силен дотолкова, доколкото е красив. Между красотата и силата съществува известна зависимост. Тази зависимост се дължи на някакво хармонично съчетание на силите, които действат в човека. Красивият човек може да не съзнава това хармонично съчетание на силите в себе си, но Природата вече го е кредитирала. Тя сама се наслаждава от неговата красота. Където влезе красивият човек, вратите веднага се отварят. Където отиде той, всички му се покланят и казват: „Заповядай!“ Красивият човек навсякъде носи щастие. И наистина, само красивите хора носят щастиято в света. Красотата има няколко отличителни качества: доброта, сила, мекота и разумност. Красивите хора са разумни. Някои могат да възразят, че и грозните хора са разумни. Не, грозният човек не може да бъде разумен. Ако грозният човек е разумен, тази разумност се дължи на някогашна негова красота.

Сегашната му грозота пък ще донесе неговото бъдещо невежество. Забелязано е, че когато човек губи знанието си и става невежа, той започва да погрознява.

Ще приведа един пример от живота, за да видите как млад, красив човек постепенно изгубва красотата си. Преди години във варненската гимназия имаше един млад, красив момък, почти най-красивият ученик в цялата гимназия. Като вървеше из улиците, той обръщаше внимание на хората и всички се спираха да го гледат. Какво беше учудването ми, когато десетки години по-късно видях този човек в София: лицето му беше огрубяло, очите – подпухнали, тялото – надебеляло: нищо не беше останало от неговата красота. Като ме видя, той се спря и започна да ми говори: „Ето докъде ме докара животът! Съвсем закъсах. Нищо не остана от моята красота! Къде са онези щастливи години? Изпуснах нещо в живота си и не мога вече да го намеря.“ Той страдаше от порок в сърцето и преживяваше последните си дни. Докато не беше изгубил красотата си, той се радваше на отлично здраве: беше здрав, силен, снажен, а при това и способен, даровит момък. Казвам: когато човек изгуби красотата си, той изпада в особено положение.

С този пример искам да ви наведе на някои мисли, за да видите, че Провидението, съдбата е вложила в човека известни неща, които той трябва грижливо да пази, за да не се изгубят. Той може да ги запази само тогава, когато знае какво нещо е материалният свят. Материалният свят е съставен от всички ония неща, които имат движение. От човешко гледище всички форми, които съставят материалния свят, са в застой, т.е. те са неорганизирани. Значи сама по себе си материята е инертна, неподвижна. Там, където се забелязва най-малкото, най-слабото движение, то е признак на живот. Животът дава подтик, импулс на материята да се движи. Следователно, когато

животът прониква в материята, той започва да обработва това неподвижно инертно нещо и създава от него безброй разнообразни форми. Затова именно с право можем да кажем, че животът оформя материята, вследствие на което тя почва да се облагородява, да се възпитава, да се смекчава. С една дума казано: неподвижното, мързеливото, ленивото започва да еволюира. Където има еволюция, там има движение. Където има движение, там има и живот. Животът пък е един от елементите на Духовния свят. Божественият свят се отличава с мисъл, с разумност. Оттук вадим заключение: всяко движение включва в себе си разумност. Ето защо животът внася в неподвижното, в неразумното, т.е. в материята, подвижност и разумност. Когато свързвате неразумната форма с движението и със съзнателния живот, тя вече придобива смисъл за човека.

И тъй, човек е съставен главно от три елемента: от неподвижно, от инертно нещо, което е материята; от подвижно нещо, което е животът, и от разумно, съзнателно начало. Тези три елемента представляват идеята за живота. Докато свързвате движението с живота, вие можете да се лекувате, можете да бъдете здрави. Щом помислите, че движението може да се спре, вие ще дойдете до неподвижното, до инертното. И тогава ще си зададете въпроса съществува ли материя. Разбира се, че материя съществува. Аз не поддържам теорията, че материята е илюзия. Не, материалният свят е реален свят. Материята е реалност, която служи като основа за проява на Живота. Движението пък е основа за проява на разумността. Обаче това не значи, че движението зависи от материята, нито пък че разумността зависи от движението. Те едно от друго не произлизат, но служат като основа за проява едно на друго. Красотата на материята се състои в това, че е неподвижна. Когато става подвижна,

тя изменя вече естеството си. И когато движението става неподвижно, и то изменя естеството си.

Често в хората се явява желание повече да почиват, да се успокоят, да не се движат. Това желание е опасно. Защо? – Човек не може да остане в едно положение, да почива само. Ако дойде до положение само да почива, той трябва да знае, че това състояние е свойствено на материята. Само материята почива, само тя е неподвижна. Щом дойде до живота, човек трябва да се радва, че работи, че се движи, защото движението е качество на живота. И най-после, щом дойде мисълта, нека се радва на този елемент. Това показва, че неговата мисъл, неговата разумност работи. Човек трябва да се радва на трите елемента в своя живот – на почивката, на движението и на мисълта, и да знае, че не е дошъл на Земята да решава всички въпроси. Създателят на света не е пратил човека на Земята да решава какво нещо е Животът или докъде се простират границите на този свят, нито пък да изчислява колко светове съществуват. Никой досега не е решил тия въпроси, и вие няма да ги решите. Според окултната наука сегашната Вселена съществува от преди милиарди години, но един ден тя ще изчезне и ще се замени с нова Вселена. Следователно през цялата вечност безброй светове са съществували и изчезвали и нови ще се създават. Ето защо, при това положение, не се старайте да изчислите броя на тия светове. Ако е въпрос за световите, които съществуват в тази Вселена, те са милиарди на брой, но вие не можете да ги изчислите. Направете като турците, които, щом дойдат до някаква трудна задача, казват: „Седем ката нагоре и седем ката надолу“ – и там спират. Колко са седем ката? Ако вземете един кат от десет метра, ще получите всичко 70 метра. Каква височина са 70 метра? Дори ако вземете един кат от хиляда

метра, ще получите седем хиляди метра. Каква височина представляват седем хиляди метра?

Сега да се спрем върху въпроса за възпитанието. Защо? – Защото ако не дойдете до новите възгледи за живота, вие не можете да изправите сегашния си живот. Всички хора са изплашени от кризата, от катастрофите в живота. Вестници ли четете, с хора ли се разговаряте, все ще слушате да разправят за различни нещастия и загуби: една кола прегазила еди-кого си, един трен премазал еди-кого си, толкова къщи изгорели, толкова параходи потънали и т.н. Всички се намират под влиянието на страшно внушение и всеки като че очаква да се случи нещо с него и да му четат надгробна реч. Какъв живот е този – всеки ден да очаквате последния си час, като че сте в положението на човек, осъден на обесване, който всеки час очаква да влязат в стаята му, да го извадят вън и да го екзекутират? Ако сте учен човек и всеки момент треперите пред мисълта, че ще умрете, каква наука е тази? Истинска наука е онази, която може да освободи човека от вечния страх и безпокойство за живота му и да каже: „Аз съм от онези хора, които не умират. Мога да се изменя, но не и да умра.“ И наистина, ние постоянно се изменяме. Гледате едно малко детенце – красивичко, русичко, но след няколко години срещате това дете вече изменено, станало възрастен човек, и се чудите къде е останала красотата на това дете. Изменило се е това дете, пораснало е, възмъжало е. Апостол Павел казва: „Всички ние ще се изменим, но няма да умрем.“ Питам: какъв живот е този, в който хората едни други се подозират? Син среща баща си с една млада мома и веднага го подозира. Дъщеря среща майка си с един млад момък и веднага я подозира. Сестра среща брата си с млада красива мома и веднага го подозира. Благодоството на човека се състои в това: като види баща си, майка си, брата или сестра си с млади моми или момци, красиво

да трепне сърцето му и да помисли най-хубавото, най-доброто за тях. Защо трябва да мислите най-лошото? Казвате: „Не може човек да не греши.“ – Чудно нещо! Откъде сте дошли до заключението, че човек не може да не греши? – „Ама ние виждаме, че греши.“ – Човек греши, защото иска да греши, а не защото Бог го е създал да греши. По естество човек е добър, но той сам се каля; на ден най-малко по десет пъти се каля и Бог постоянно го чисти, измива. Току-що го измие, той пак отива в калта, като бивола, и отново се изцапва. Защо се каля биволът? Той казва: „Ако не вляза в калта, мухите ще ме хапят.“ Значи малките мухи са накарали големия бивол да се валя в блатата и да се каля. Каква философия е тази? Големият бивол с рога и копита се е наплашил от малките мухи и за да не го хапят, той влиза в калта и се цапа.

Сега в света се проповядва нова философия, която човек тепърва трябва да изучава. В това отношение всеки трябва да се запита какво е неговото предназначение и какво място заема в Природата. Щом дойде до това положение, човек ще престане да се тревожи. Тревогата е второстепенно нещо в живота. Всеки ден човек трябва да разрешава най-важния въпрос за себе си: защо е дошъл на Земята и каква работа трябва да свърши. На всеки човек е дадена определена работа, която той непременно трябва да свърши. Нека всеки се запита каква служба, каква работа му е дадена. Ако наблюдавате живота на пчелите в кошерите, ще видите, че там работата е точно разпределена. Царицата снася яйца, работничките непрекъснато ходят да събират мед и се връщат. Търтеите пък свирят – и те вършат своята работа. Те са свирци. Когато настанат гладни години, работничките избиват търтеите, като казват: „Много търтеи не ни трябва.“ Обаче като забогатеят, като настанат плодородни години, те създават повече търтеи и не ги убиват. Хората наричат свирците на кошерите търтеи,

но аз ги наричам красивите свирци на пчелния кошер. Докато свирците в кошерите свирят, и вие можете да вадите мед. Започнат ли пчелите да избиват търтеите, и за тях е лошо, но и за хората не е добре. Вие трябва да желаете да има свирци в кошерите, защото и мед ще има; щом почват да избиват свирците, и за кошера, и за хората не е добре – мед няма да има.

Следователно, докато съществуват красиви хора в света, и мед ще има; щом красивите хора почнат да изчезват, и медът ще почне да се намалява. Защо? – Настават критични години в живота. Докато има силни хора в света, и свобода ще има. Щом започне да се губи силата на хората, робството идва. Докато съществува разумност в света, щастието идва между хората. Когато разумността почне да се намалява, да изчезва, тогава идват всички нещастия. Някой пита: „Защо съм нещастен?“ – Защото си неразумен. – „Защо съм слаб?“ – Защото нямаш сила, не си красив. Всеки човек трябва да има желание да бъде красив. За тази цел той трябва да държи в ума си образа на някой красив човек. Като вървите по улиците и видите човек с красиво чело или с красиви очи, спрете вниманието си върху него и се опитайте да го нарисувате. По този начин ще привикнете да задържате красиви образи в ума си. Пътувате из планината – спрете погледа си върху някой хубав пейзаж и се опитайте да го нарисувате.

Следователно, ако искате да развивате някои благородни качества в себе си, спрете се като художник върху някой красив образ и работете върху себе си. Само по този начин вие можете да напредвате. Ако отидете на Небето, между ангелите, вие ще се намерите заобиколени само от красота. Ангелите са много красиви същества. Ако един ангел би слязъл на Земята, всички мъже и жени, всички учени ще тръгнат подир него. Голяма е красотата на ангела и никой не може да устои на нея. И ако ангелите днес не искат да

слизат на Земята, причината за това е, че те не искат да създават нещастия на хората. В това отношение те са високо благородни и възвишени. Като знаят, че хората не могат изведнъж да постигнат тяхната красота, те се пазят да не ги обезсърчат. Когато трябва да дойдат на Земята, ангелите се обличат в най-скромна дреха, за да не предизвикват съблазън между хората. Обаче има случаи, когато ангели са идвали на Земята във всичката своя красота и величие и който веднъж само е могъл да види един от тях ангели, той се е простирал на земята. Данаил, виден израилски пророк, като видял един от тях ангели, изгубил съзнанието си и паднал на земята. Трябвало този ангел да се приближи до него, за да го изправи на краката. Това показва, че хората още не могат да издържат на мощното, на благородното, на възвишеното и красивото в света. Ангелите са хора, които някога са живели на Земята и са минали през особена област на мъчности и страдания, за да достигнат до пътя на съвършенството. Значи те са минали от човешката раса в расата на съвършените хора, или в положението на ангели. Съвършените хора или ангелите служат за образец на човечеството. Днес няма още такива гениални художници, които могат да нарисуват образ с ангелска красота. Защо? – Защото красотата е неуловимо качество. Красивият човек е самоуверен в себе си, той никога не се обезсърчава. Той не знае какво нещо е обезсърчение, нито какво нещо е обезверяване. И като съзнава красотата си, той е толкова естествен, както истински богатият, който и външно, и вътрешно не изпитва никакъв страх пред беднотията. Обаче в който ден изгуби красотата си, този човек се намира в положение „хуже губернаторское“.

И тъй, казахме, че материята се отличава с неподвижност, животът – с подвижност, а Духът – с разумност. Оттук можем да извадим няколко правила, по които човек трябва да живее. В известно

отношение човек трябва да бъде неподвижен, както материята. Кога именно трябва да бъде неподвижен? Когато дойде въпрос за престъпленията, за изкушенията, за злото. Щом се натъкне на едно от тия положения, човек трябва да бъде неподвижен, да не се мърда от мястото си. Щом се натъкне на Доброто, той трябва да бъде подвижен като живота. Този е истинският морал. Обаче ако постъпи обратно, а именно при злото бъде подвижен като живота, а при Доброто – неподвижен като материята, той ще си създаде най-голямото нещастие, ще даде път на злото в себе си. Неподвижността е едно от хубавите качества на материята; подвижността е едно от хубавите качества на живота, но ако и двете не се употребят на своето място, те ще причинят злото в света. Следователно във време на скръб и страдание бъди неподвижен като материята; във време на радост и веселие бъди подвижен като живота. И тогава, във време на радост, кажи: „Да живеят всички българи, всички англичани, всички американци, всички хора по лицето на Земята, в Доброто! Под думата *добро* аз разбирам подвижното. Ако всички хора живеят в Доброто, животът сам по себе си ще се осмисли. По този начин те ще се домогнат до вътрешната свобода в себе си.

Сега вие се натъквате на противоречия в живота, с които не можете да се справите, и казвате: „Какво мисли този човек за мене?“ – Ако искаш да знаеш какво мисли даден човек за тебе, погледни очите и устата му. Ако очите му шават много и ако устата му се движи много, той непременно ще има две мнения за тебе: докато даваш, добър ще бъдеш за него; щом престанеш да даваш, лош ще бъдеш. Докато му се усмихваш, по-добър човек от тебе няма да има; щом станеш сериозен, по-лош човек от тебе няма. Ако срещнете човек, на когото очите и устата са спокойни, с това спокойствие той иска да каже: „Гледай спокойно на всички неща, които Бог е създал.“ Когато

срещнете един мъдрец, той няма да ви каже да гледате на него, но ще обърне вниманието ви на спокойствието на своите очи, които сами говорят. Те казват: „Аз придобих това спокойствие, като гледах на всички неща, които Бог е създал в Природата. Щом Бог е спокоен, защо трябва аз да се безпокоя?“ – „Ама имам да давам на еди-кого си десет хиляди лева.“ – При този случай ще приложите разумността си.

Ето как трябва да постъпите: ще отидете при своя кредитор, от когото преди няколко години сте взели назаем хиляда лева, които с лихвите са станали десет хиляди лева, и ще му кажете: „Братко, ти искаш парите си назад – за това имаш право. Обаче аз мога да ти дам само хиляда лева, майката на парите, а останалите девет хиляди лева, лихвите, не мога да изплатя. Ти си богат човек, съгласи се да приемеш хилядата лева.“ Ако той по никой начин не се съгласи, поканете го да дойде с вас някъде в гората, за да изровите оттам своето богатство и да му се издължите. Като дойде с вас, кажете му: „Съгласен ли си да се отречеш от деветте хиляди лева и да приемеш хилядата лева, които имам да ти давам? Ако не отстъпиш от своето желание, ще извадя кобура си.“ Той веднага ще се откаже от лихвите, ще приеме хилядата лева и ще скъса полицата. Както виждате, въпросът лесно се урежда. Богатият ще види, че има работа с добър човек. Ако длъжникът не беше добър човек, животът на кредитора щеше да отиде. Ще кажете, че той го заплашва. Питам: кредиторът не плаши ли своя длъжник, като иска такава грамадна лихва? – „Ама той го изнудва.“ – И кредиторът изнудва своя длъжник. Следователно постъпките и на богатите, и на бедните хора могат да бъдат разумни, а могат да бъдат и крайно глупави. И от богатите, и от бедните хора се изисква разумност. При злото очите и на богатите, и на бедните хора трябва да бъдат неподвижни. При Доброто очите и на богатите, и на бедните хора трябва да бъдат свободни, т.е. подвижни.

Това е Учението, което трябва да се проповядва на съвременните хора. Тъй както сегашните хора се възпитават, не се вижда никакъв изходен път в живота им. Защо? – Защото нямат такава основа, на която животът им може да се постави. Колкото опити съм правил досега за изправяне на човечеството по старите методи, нито един от тях не е излязъл сполучлив. Обаче колкото опити съм правил по новите методи, всички са излезли сполучливи. Казвате: „Кой е новият метод?“ – За да научите новия метод, вие трябва да се поставите в положението на коня, а онзи, който ще ви даде този метод, ще се качи на гърба ви, ще ви сложи гем и ще почне да ви управлява, като следи дали ще се подчинявате на законите на Новото учение, или не. Ако той ви остави свободен, да вървите, където искате, вие непременно ще се изгубите. Божественото начало в човека постоянно го освобождава от ограниченията на старото, но не се минава много време и той пак хваща стария път. После пак дойдат Божествените юзди, пак го поставят в правия път. Кои са Божествените юзди? Това са постоянните страдания, раждания, смърт, прераждания. Главата на човека е побеляла от раждания и прераждания. Казвате: „Докога ще се раждаме и прераждаме?“ – Докато се научите доброволно да се подчинявате на Божествените закони, докато бъдете тъй неподвижни за злото, като материята, и тъй подвижни за Доброто, както животът; докато бъдете тъй разумни, както Духът, който е излязъл от Бога и работи в човека. Щом постигнете това нещо, всички вериги, които имате в себе си, всички несгоди, всички несполуки, всички нещастия ще се махнат и вие ще се намерите в един свят, където ще имате на разположение всички богатства, които Природата е дала. Тези богатства са достояние на всички същества, които Бог е създал. Той знае нуждите на тия същества, заради което за всяко същество е

предвидил специален бюджет, за да може то спокойно да живее, да расте и да се развива.

Сега аз искам да ви обнадея, да ви кажа на кого можете да уповавате в живота си. Вие можете да уповавате на един богат човек, който ви обича; вие можете да уповавате на един учен човек, който ви обича; вие можете да уповавате на един силен човек, който ви обича. Следователно вие всякога можете да разчитате на онзи, който ви обича, но никога не можете да разчитате на онзи, който не ви обича. Ако разчитате на онези, които не ви обичат, вие сте на крив път. Разчитайте само на онези, които ви обичат, колкото малки да са те! На тези, които не ви обичат, не се сърдете, не ги хулете и нищо от тях не очаквайте. Казвате: „Има ли хора в света, на които можем да разчитаме?“ – Има, разбира се. Ще приведа един пример из живота, за да видите, че хората не са такива, каквито вие понякога ги мислите. Преди години пътувахме пеш с един мой познат, краен песимист, от Варна до София. Той имаше много изопачени възгледи за българите, особено за офицерите, и казваше, че не е срещнал в живота си офицер, който може да направи някому добро. Аз го слушах, но нищо не му възразявах. Ние минахме през Камчия и в 12 часа стигнахме в Месемврия. Казвам му: „Тази вечер ще отидем при постовия офицер.“ – „Как така? Шегувате ли се с мене? Там веднага ще ни арестуват.“ – „Нищо, ще се опитаме.“ Отидохме до поста, похлопахме на вратата и веднага един млад офицер излезе и любезно ни покани да влезем. Запита ни откъде идваме и така влязохме в разговор с него цели два часа. След това той ни предложи чай, ядене и ни задържа да нощуваме при него. Сутринта се приготвихме за път. Младият офицер излезе с нас да ни изпрати. Придружи ни на един километър разстояние вън от града. Тогава моят приятел се обърна към мене и каза: „Има добри хора и между офицерите.“ Казвам: има добри хора

навсякъде по света, но трябва да се намерите в 12 часа при този млад офицер, за да се уверите в това.

Следователно разчитайте на добрите хора в света, които за злото са неподвижни като материята, за Доброто са подвижни като живота и са разумни като Духа, който работи в тях.

Беседа, държана от Учителя на 3 септември 1933 г., 10:00 ч., София – Изгрев

Съборно слово 1934 г.

БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

(Държани на учениците през лятото от 5-21 август 1934 година)

ВЕЛИКОТО В ЖИВОТА

Прочете се Деяния на апостолите, 6 глава.

Съзнанието на съвременния човек трябва да се отличава главно с три качества: будност, схватливост и широта, т. е. то трябва да обхваща, да обема всичко в себе си.

Великото, хубавото и красивото в живота е за великите души. Великото в света се постига само в Божията Любов. Който живее в Божията Любов, само той може да се нарече велик.

Сега ще изнеса няколко примера от всекидневния живот на хората. Какво трябва да направите, ако искате да се надтичвате с някой кон? Колкото и силно да тичате, конят все ще ви надмине. Ако искате да се състезавате с него, трябва да се качите на гърба му. Тогава и вие ще препускате толкова бързо, колкото и конят. Ако искате да се надпреварвате с някой трен, той ще ви надмине. За да не останете назад от трена, вие трябва да се качите на него и тогава ще се движите със същата бързина, с каквато той се движи. Ако се надпреварвате със светлината, вие ще останете далече от нея. Щом искате да бъдете редом с нея, трябва да се качите на нейната колесница. При това положение вие ще се движите със същата бързина, с каквато светлината се движи.

Следователно не се надпреварвайте с Любовта! Не разисквайте върху въпроса кой колко любов има. Това е неразбран въпрос. Да се занимавате с въпроса колко и каква любов има човек, това е материалистическо разбиране на Любовта. Представете си един голям извор, който извира от някоя планина и се влива в морето. По целия път, дето изворът тече, са наредени безброй дървета. Как мислите,

кои от дърветата първи ще усетят любовта на извора? Първи ще усетят любовта на извора ония дървета, които са най-близо до него. Останалите, които стоят по-далече от извора, трябва ли да плачат, да съжаляват, че любовта на извора не е достигнала до тях? Те трябва да чакат с търпение да дойде до тях любовта на извора. Не трябва да се блъскат едни в други, да се състезават помежду си. Те трябва с търпение да чакат момента, когато Любовта ще се излее и върху тях. С чакането те нищо няма да изгубят. Дойдете ли до Любовта, казвам: чакайте, Любовта ще ви посети. На същото основание казвам: чакайте Господа, Той сам ще ви посети. Не се надпреварвайте, не се състезавайте помежду си кой пръв да отиде при Господа и кой повече да вземе от Него. Той сам ще дойде при всеки поотделно и ще му даде, колкото му е нужно. Слънцето ли дохожда при нас, или ние отиваме при него? Горко на човека, ако остане на него всяка сутрин да отива при Слънцето! Слънцето иде при нас, а ние само го посрещаме. Ще кажете, може би, че не разбирате тази мисъл. По-добре е, че не я разбирате. Неразбирането се дължи на противоречивото естество в човека, което постоянно го отделя от Бога. Ронливо, неустойчиво е човешкото естество. То е подобно на мазилката, на керемидите на къщите. Измажете добре къщата си, но щом завалят дъждове, снегове, мазилката постепенно изчезва. Не се минава година и вие отново трябва да измажете къщата си. Току-що наредите нови керемиди – дойдат бури, ветрове, които ги събарят, и вие отново трябва да ги нареждате. Питам: трябва ли това да ви обезсърчава? Не обръщайте внимание на външната мазилка, както и на керемидите на къщата! Това са временни, преходни неща в света. Не обръщайте внимание на усмивките, на погледите на хората! И това са преходни неща. Ама очите на еди-кой си човек светели. Какво от това? Вечер всички прозорци на къщите са осветени от лампите, но денем никой

прозорец не свети. Какво лошо има в това, че денем прозорците на къщите не светят? Ако светят, нощ е; ако не светят, ден е. Ако всички хора са вкъщи, зима е; ако са вън, лято е.

Животът има смисъл само тогава, когато се разбере неговата дълбочина, неговата същина. Когато в живота ви стават неща, каквито вие не желаете и не очаквате, не считайте, че съдбата или Господ се е опълчил против вас. Преди всичко вие не знаете как трябва да стават нещата. Ако Бог ви запита какво Добро желаете да ви даде, надали ще можете да отговорите, както трябва. Всеки ще поиска нещо, но доколко е съществено това нещо, и той не знае. След като опита това, което е пожелал, само тогава той ще разбере своята погрешка. Следователно, докато не разбере смисъла на живота, човек всякога ще иска неща, които не му са нужни. И само след като ги опита, ще види погрешките си. Какво иска гладният? – Хляб. Какво иска жадният? – Вода. Що се отнася до меко легло, до топли завивки – това са второстепенни неща. Гладният и жадният се нуждаят първо от хляб и вода, а после от меко легло и топли дрехи. Какво трябва да прави човек, като задоволи глада си? – Да работи. Значи гладният спи, а ситият е буден и работи. Така е на Небето, а на Земята е точно обратно: гладният е буден, а ситият спи. Живият е подвижен, а мъртвият мълчи. На Земята мълчаливите минават за мъдри, а на Небето – за мъртви. Външно това са противоречиви положения, но всъщност те крият дълбок смисъл в себе си.

И тъй, великото в живота е необятната Божия Любов, която е само за великите души. Само великите души възприемат Божията Любов. Едно от качествата на тази Любов е следното: тя изпъжда навън всяко недоволство, което бушува в човека. И тогава човек става силен, мощен, радостен. Той не се плаши от нищо в света, готов е за всякаква работа, готов е да слугува на всички хора. Той намира сми-

съла на живота в Любовта, в служенето на всички същества, от най-малките до най-големите.

Съвременните хора обаче разбират Любовта по съвсем друг начин. Тяхната любов е любов на Земята. Тя е наречена земна любов, а тази любов носи разочарования във всички направления. При тази любов човек всичко губи: и знание, и сила, и богатство, и здраве. Какво му остава тогава? Остава му само възпоменанието, че е обичал някого и че някой го е обичал. Какво остава на трапезата, след като хората се нахранят? Ако са месоядци, на трапезата остават само кокалите, а месото се изядва. Ако са плодоядци, в първо време трапезата е красива, пълна със зрели вкусни плодове, но щом плодовете се изядат, нищо не остава от тази красота. Ризата, която човек е носил цяла седмица на гърба си, трябва да се свали, да се тури във вода и да се изпере. От дългото носене тя се е изцапала и непременно трябва да се изпере. Не само ризата, но всяко нещо, което се употребява, претърпява промени. На физическия свят всички неща се променят. Само Любовта е неизменна.

Питам: какво можете да очаквате от физическия свят, в който непрестанно се извършват промени? Като не знаят законите на физическия свят, съвременните хора се безпокоят от постоянните промени, на които се натъкват. И наистина, в даден момент вие сте разположени, мислите, че всичко можете да направите. На следния момент сте неразположени по дух, тъжни, скръбни сте. Коя е причината за тази внезапна промяна на състоянията? Докато сте в Божествения трен, вие сте радостни, весели, мислите, че всичко можете да постигнете. Щом слезете от този трен, веднага ставате тъжни, скръбни и се обезсърчавате. Един български селянин за пръв път се качил на трен. От време на време поглеждал от прозорците, радвал се, че се вози. За момент тренът спрял на една малка станция и той

слязъл да си купи круши. Трябвало продавачът да му върне няколко стотинки и той останал да чака, през което време тренът профучал край него и го оставил на спирката тъжен и недоволен, че е пропуснал трена.

И тъй, който слезе от Божествения трен и го пропусне, той веднага става тъжен, скръбен. Тъй щото, когато сте скръбни, ще знаете, че сте слезли от Божествения трен и сте останали на някоя спирка или гара, и то само за няколко стотинки, които търговецът трябва да ви върне. Качите ли се веднъж на Божествения трен и трябва да слезете на някоя гара, вслушвайте се да не удари звънецът и тренът да тръгне. Качете се на трена, преди да е ударил звънецът. По-добре е да не слизате. Докато тренът пътува, гледайте през прозореца и щом дойдете до последната гара, тогава слезте. Ако не спазвате това правило, противоречията в живота никога няма да престанат. При сегашните разбирания на хората, при сегашното им съзнание, противоречията винаги ще ги следват. Щом съзнанието им се измени, и противоречията ще изчезнат. Ако няма хляб, винаги ще има гладни хора, а заедно с това ще има и противоречия. Ако има изобилно хляб, и гладни хора няма да има. Щом няма гладни хора, и противоречията ще изчезнат. Ако няма вода, винаги ще има жадни хора. Щом има жадни хора, и противоречията ще съществуват. Когато водата дойде в изобилие, няма да има жадни хора, а заедно с това и противоречията ще изчезнат. Изобилието е едно от условията за разрешаване на противоречията в живота. Това разрешаване е вътрешно, а не само външно. От хиляди години насам хората са разрешавали ред въпроси и противоречия в живота, но все е останало нещо неразрешено. Защо? Защото те са ги разрешавали по външен начин, а всички външни неща са изложени на промени.

Ако проследите живота във всички направления, ще видите, че има неща, които се изменят, и други, които не се изменят. Например всички външни закони не зависят от човека, вследствие на което постоянно се изменят. Вътрешните закони обаче зависят от човека и не се изменят. Като казвам, че вътрешните закони зависят от човека, разбирам Божественото в него. Следователно вътрешните закони са Божествени. Външните закони пък са създадени по образа на Божиите, но едни от тях са по-близо, а други – по-далече от оригинала. Въз основа на това, ако има противоречия в живота, те са само външни. Затова, като се натъкне на някакво противоречие вътре в себе си, човек съзнава, че то е външно, привидно. Казвате, че човек е създаден по образ и подобие Божие. – Какво представлява Бог? Дето Бог се явява в пълнотата си, противоречията моментално изчезват. Когато Бог се яви, на Земята или на Небето, в ада или в рая, всички същества се изменят. Щом се оттегли и остави хората, духовете и божествата свободни, противоречията пак ги нападат. Дето е Бог, никакви противоречия не съществуват. Дето Бог отсъства, противоречията присъстват. Защо при Бога няма противоречия? Понеже Той задоволява нуждите на всички същества и те престават да се смущават. Ако болният оздравее, има ли за какво да се смущава? Ако сиромашът забогатее, има ли за какво да се смущава? Ако слабият стане силен, има ли за какво да се смущава? Ако грозният стане красив, има ли за какво да се смущава? Значи щом се задоволят нуждите на хората, те престават да се смущават. Смущаването, безпокойството е резултат на незадоволените човешки нужди.

В прочетената глава от Деянията на апостолите се казва: „И през тия дни стана роптание от еленистите върху евреите, че в повседневното раздаване на потребностите техните вдовици оставали непригледани. На това дванадесетте свикаха множеството на

учениците и рекоха: „Братя, изберете между вас седем души, които да поставим за тази потреба.“ Казвам: всеки от вас трябва да избере тези седем души в себе си, които да уредят материалните му работи. Всички спорове, протести и роптания в света произтичат все за материални работи. Апостолите казвали: „Подобава ли на нас, като се грижим за материалните работи, да се отдалечим от Словото Божие?“ И вие трябва да изберете в себе си седем души, които да уреждат материалните ви работи. Щом материалните работи на хората се уреждат добре, всички спорове между тях изчезват. Всички спорове стават все за ядене и пиене. Добро нещо е яденето и пиенето, но когато става по Бога. Щом не става по Бога, между хората се явяват спорове и недоразумения.

Сега, дошли на планината, ние се радваме на красивите гледки. Тук нямаме салон, както в града, вятър вее, но имаме други преимущества. Според мене вятърът е онази любеща майка, която нежно пее на децата си и тихо ги събужда да отидат на работа.

Съвременните религиозни и духовни хора работят, учат, подвизават се, ходят по планините, търсят начини, чрез които да изразят своето служене на Бога. По този начин те търсят правия път за това служене. Много са тия пътища. При това всеки ден определя нов и по-прав път от вчерашния. Наистина, какво по-красиво нещо за човека от това, да служи и да живее за Онзи, Който му е дал живот? Кой е Той, всички Го познават. Няма човек в света, който да не Го познава. Всички хора искат да бъдат радостни, весели, здрави, богати, учени, силни и т. н. Хубаво е това, но то от Бога иде. Който влезе в пълнотата на Божията Любов, той ще придобие всичко, каквото желае. Когато получи всичко, каквото душата желае, човек е готов вече да служи на хората. Докато не е влязъл още в пълнотата на Божията Любов, той не е готов на никакво служене. Щом започне да служи на

хората, т. е. на ближните си, човек придобива щастието. Който не служи на хората, той не може да бъде щастлив. Тъй щото две направления съществуват в служенето: човек започва от себе си, постепенно отива към ближните си и най-после към Бога. Или обратно: започва от служене на Бога, постепенно отива към ближните си и най-после към себе си. Която посока и да избере човек, все към едно място води. И двете посоки са прави.

Сега, за да не изгубите тези две посоки на движение, пазете се главно от вътрешното недоволство, на което са изложени всички хора. Аз наричам това недоволство хрема, кихавица, неразположение в живота. Недоволството не е опасна болест, но от него произтичат ред усложнения в организма на човека. Ако всички хора разбираха Любовта правилно, недоволствата, противоречията и мъчнотиите щяха да престанат. От хиляди години насам хората все уреждат работите си, но в края на краищата пак недоволни остават. Защо? Защото искат по човешки начин да турят ред и порядък в света. А това е невъзможно. Казвате, че поне в Природата има ред и порядък. Не е така. Вълк хване овца, задуши я и я изяде. Де е тук редът и порядъкът? Змия хване жаба и я изяде. Жабата кряка, но змията не иска да знае. Де е тук редът и порядъкът? Де е законът? Това не е само при тези два случая, но ако проследите живота на всички същества, ще видите, че навсякъде се разиграва една и съща история. В цялата Природа има нещо, което се мъчи, въздиша и стене. При тези противоречия хората не знаят още какъв ще бъде крайният резултат. Обаче всички учени, всички велики хора и светии, които съзнателно са изучавали Природата, виждат, че всичко в нея работи за добро. Паралелно със злото, със страданията и нещастията, с противоречията съществуват други разумни сили, които превръщат всичко в Добро.

Мнозина се оплакват от страданията, искат да ги избегнат. Страданията са изпити, на които се подлагат всички хора. Някой носи торба, в която има един сух хляб. Среща го друг, взема торбата, изважда от нея хляба и заминава. Първият започва да плаче, да скърби, че му взели сухия хляб. Едва изминал сто крачки, дохожда трети, взема празната торба и туря в нея едно кило топъл, пресен хляб. Какво по-хубаво от това? Сухият хляб се замества с пресен, топъл хляб. Такова нещо представляват страданията – вземане на сухия хляб. Радостите пък представляват донасяне на топъл, пресен хляб вместо сухия. Който не вярва в смяната на скърбите с радости, казва: „Ами ако никой не ми донесе топъл хляб?“ – Щом сухият хляб изчезне, топлият непременно ще дойде. Ако житното зърно не се посади в земята, няма да даде никакъв плод. Сухият хляб трябва да се вземе, за да дойде вместо него топъл. Ако в живота на човека не дойдат страдания и противоречия, хубавото, красивото и великото никога няма да дойде. Такава е реалността в живота. Защо е така? – Когато дойде топлият хляб, тогава само ще ви кажа защо изчезна сухият. Преди да е дошъл топлият хляб, нищо няма да говоря. Ще чакате с търпение, докато пристигне мекият, топлият хляб. Въпросът не е в това, че страдате. Важно е, като страда човек, да придобие нещо. Има смисъл да страда човек, но да придобие нещо. Щом придобие нещо, страданията изчезват, а човекът придобива радост и живот. Смисълът на живота се заключава във всекидневните придобивки. Всеки ден трябва да имате по една малка придобивка. Това е вътрешното разбиране на живота. Към него трябва всеки да се стреми. Докато дойдете до вътрешно, дълбоко разбиране на живота, всеки от вас ще го схваща, според както е одарен. Тази е причината, че днес всички хора не разбират еднакво живота. Както и да разбирате

живота, по отношение на Великото вашето разбиране е право, но не и по отношение на обикновеното, на малкото, каквото е човекът.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

Беседа, държана от Учителя на 5 август, 5:00 ч., Витоша – Яворови присои.

ГРАНИЦИ НА ЖИВОТА

Прочете се I Петрово послание, 4 глава.

Когато четете Библията, трябва да имате предвид две неща: Духът и плътта. Духът подразбира вътрешния смисъл и съдържание на прочетеното, а плътта – буквата, външната му форма. Плътта подразбира променливия, неустойчивия живот. Духът – Вечното, Божественото начало на нещата. Духът и плътта коренно се различават, но като се говори за тях, човек не трябва да се спира много да ги разграничава какво е плътта, и какво – Духът. В плътта се крият условия за всички видове престъпления. Обаче не смесвайте страданията, причинени от престъпленията, с вътрешните, повисоките страдания. Страданията са преходен период от плътта към Духа. Страданията са граници между плътта и Духа. Който не може да мине през тази граница, той не може да влезе в Духа. Някой се смуцава, безпокои се защо му идват страдания. Ако не страда, човек не може да мине от неустроеното, от нечистото, от държавата на плътта към мястото на Духа. В нечистотата, в неустроеното няма живот. Следователно смъртта царува в плътта, а животът – в Духа.

Какво е смъртта и какво – животът? Смъртта е сянка на живота. Обаче не за всекиго смъртта е сянка. Смъртта е сянка за праведния, ад за грешния. И страданието не е за всекиго. Един се мъчи, друг се труди, а трети страда. Който страда, само той минава от плътта в Духа, от неразумния в разумния живот, който е организиран. Разумният живот е без противоречия, без сенки. Когато боледува от някаква болест, човек се намира в страданията на плътта. Като страда, по този начин той изучава законите на живота. Всяка болест показва,

че е нарушена някоя добродетел. Болката на очите, на главата, на гърдите, на стомаха, както и на всички останали удове в организма, показва, че тия удове са лишени от нещо. Щом придобият това, което им липсва, здравословното състояние ще се възстанови.

Така трябва да гледа човек на всички явления в живота. Съвременните хора искат да разберат смисъла на живота. Смисълът на живота е в това – да живееш. Ако не живееш, какъв смисъл може да има животът? Ако не живеете, а говорите за смисъла на живота, все едно, че сте взели Библията и размествате буквите Ъ или чоплите с игла всяка буква, за да видите какво има под нея. Какво ще остане от Библията? Библейска каша. При това положение вие трябва да намерите онези, които са писали Библията на времето си, те да ви помогнат. Същото нещо става, когато размествате в ума си всички ваши понятия за живота и за Природата. Това не е нищо друго, освен същата библейска каша.

Често вие мислите, че сте постигнали нещо, че много сте придобили. На другия ден обаче обръщате всичко с главата надолу и се чувствате грешен. Как ще си обясните това противоречие? В един момент се чувствате чист и свят, добър човек, а в следния момент се чувствате нечист, грешен и лош. Ще изясня това противоречие със следния пример. Майка облича детето си с чисти дрехи. Отдето мине, то на всички обръща внимание, всички му се радват. Покрай това дете минава друго, което носи в ръка кофа с нечиста вода. Второто вдига кофата с нечистата вода и я излива върху детето с новите дрехи. От този момент кой как мине покрай него, бяга настрана. Това дете започва да се чувства нечисто, грешно. Питам: всъщност то погрешно ли е сега, отколкото преди заливането му с нечистата вода? Вътрешно то е пак толкова чисто, колкото и по-рано, но външно дрехите му са нечисти. Детето трябваше да бъде толкова предвидливо

и умно, че отдалече още да схване какво мисли другото с кофата в ръка и да избяга от него. Кое е второто дете? – Дяволът. Когато срещнете дявола, не се хвалете пред него, че имате нови дрехи. Той всякога носи в ръката си кофа с нечиста вода и щом види някой чист, добре облечен човек, залива го с нечиста вода. Срещнете ли дявола, отдалече още бягайте от него. Казвате: „Какво представлява дяволът?“ Дяволът е символ на злото, на изкушението, на отрицателното в живота. За да не правите връзка с дявола, не мислете за него. За каквото мислите, с това се свързвате, това привличате. И когато мразите някого, вие пак се свързвате с него и го привличате към себе си. Вие не обичате злото, но то казва: „Колко време сте живели при мене! Колко време сте ми слугували! Защо днес ме избягвате? Защо сте толкова непризнателни? Забравихте ли, че аз ви научих да разбирате света?“ Така изрежда дяволът своите заслуги по отношение на хората. Той не е невежа, не е прост, той е първокласен философ, благодарение на което изопачава доброто в човека. Щом влезе в него, той разбърква ума, сърцето и волята му, вследствие на което човекът вижда света наопаки.

Казвате: „Щом е така, защо е създаден дяволът?“ – Не питайте това, но задайте си въпроса защо вие сте създадени. Дяволът е свободен да мисли и да разбира, както иска, за това вие не сте отговорни. Вашата отговорност се отнася до самите вас. Когато дяволът дойде при вас да ви изкушава, вие ще му кажете: „Махни се, сатана, оттук. Аз мисля, както Бог мисли, и върша Неговата воля.“ Ако не мислите така, страданията едно след друго ще ви следват. Това не значи още, че човек не трябва да изучава живота и на по-низшите от себе си същества. Той има право да прониква в живота на същества, по-низши от себе си, но трябва да бъде внимателен, за да не падне в

техния живот. Защо? Защото този живот не отговаря на неговия и ще му причини големи мъчности и страдания, докато излезе от него.

И тъй, Духът е Божественото начало в човека, което организира, работи и повдига неговия живот. Той води човека към онази пълнота на живота, към която се стреми неговата душа. Само в живота на Духа човек ще придобие истински знания: познаване на Цялото и познаване на частите. Цялото се познава отдалече, а частите – отблизо. Понякога вие искате да изучите Цялото отблизо и се приближавате към него. Цялото по никой начин не може да се изучи отблизо. Защо? Защото отблизо се изучават само частите. И тогава, като се приближите до частите, една от тях ще хвърли сянка пред очите ви и вие ще видите само нея. Тази малка част обаче не представлява Цялото. Например, като мислите за добрия човек, вие казвате, че добър е само онзи, който прави Добро. Добрият човек не прави само Добро, но той мисли добре и чувства добре. Има още ред качества, които определят добрия човек. Вие даже не сте помисляли, не сте сънували какво нещо е добрият човек. Апостол Павел е казал: „Нито око е виждало, нито ухо е чувало това, което е приготвено за онзи, който люби Бога.“ Същото може да се каже и за добрия човек: „Нито на ум е дохождало на човека какво нещо е Доброто.“ Велико нещо е Доброто! Да живееш в Доброто, значи да живееш в рая.

Мнозина се интересуват от живота в рая и питат: „И в рая ли отношенията между хората са такива, каквито на Земята? Има ли в рая мъже и жени, майки, бащи и деца, както на Земята?“ – Ако си представяте живота в рая като този на Земята – отношения между мъже и жени, майки, бащи и деца – и животът там ще бъде същата каша като тази на Земята. Докато сте на Земята, доволни или недоволни, вие ядете кашата, която майка ви бърка. Някога сте

доволни от тази каша, а някога не сте доволни. Защо? Защото има сладки каши, има и горчиви каши. Всички желаят сладките каши.

Сега размишлявайте върху живота на Небето и нека всеки от вас си представи този живот и после да го опише. Някои искат да си представят как живеят съществата на Небето. За да разберете живота на Небето, първо трябва да забравите отношенията, които сте имали помежду си като жители на Земята. Там ще видите, че вашите майки, бащи, братя и сестри не са били никакви майки, бащи, братя и сестри. Това са отношения между кукли. Щом забравите тези стари отношения, ще започнете да изучавате новите отношения – отношенията между душите. Когато забравите старите си бащи, майки, братя и сестри, тогава само ще намерите своя истински Баща, тогава само ще намерите опорната точка в живота, тогава само ще намерите смисъла на живота.

Докато живеете на Земята, вие ще имате нужда и от майка, и от баща, и от братя, и от сестри. Кой от кого има нужда: майката от детето или детето от майката? – Детето, разбира се. Защо? – Защото е слабо. Детето няма сила да се облече, да се изпере, да се нахрани. Когато е чиста, дрехата може да се изпере само със студена вода. Обаче когато е нечиста, нужно е топла вода и сапун. Защо е нужен сапунът? Да разтваря мазнините. Тъй щото, когато поставят човека на огън, това показва, че той има много мазнини, много непотребни вещества. Сама по себе си ризата е чиста, но в междините ѝ са вмъкнати мазнини, утайки, които са непотребни и трябва да се изчистят, да се изхвърлят навън. Празните пространства, шуплите на ризата са необходими, защото през тях минава въздух, който прониква в тялото. Щом се запушат шуплите с нечистотии, ризата непременно трябва да се изпере. Иначе въздухът не може да прониква през тялото и от това организмът се разстройва. Когато нечистотиите,

калта, утайките в човешкия организъм се увеличат, Божествената Любов не може да прониква вътре, а с това се създават ред нездравословни състояния. Само Божията Любов носи здраве за човека.

Някои хора обичат да затварят прозорците на къщите си. Това е все едно да запушват шуплите на своите ризи, за да не влиза през тях въздух. Не, благодарете, когато шуплите на дрехите ви са отворени, за да стане проветряването правилно. Когато ви дойде едно страдание, това не е нищо друго, освен отваряне на няколко хиляди пори в човешкото тяло. Като се видите в това положение, казвате: „Какво ли ще излезе от мене?“ Радвайте се на тия отворени пори! Всички хора говорят за здравето, препоръчват разни методи за запазване на здравето си, но като дойдат до опитите, виждат, че това, което са проповядвали и разбирали, сега не го разбират. Докато е здрав, човек препоръчва търпение на другите хора, казва им да търпят, ако искат да се излекуват. Щом той заболее, проповедта му пропада. На другите хората проповядват търпение, а те сами не могат да търпят. Силата на човека седи в следното: сам да изпълни това, което на другите проповядва. Всяка болест служи за изпитание на човека – да провери неговото търпение. Болестта не е нищо друго, освен инспектор, който дохожда да провери и изпита как е устроено тялото на даден човек, каква е издръжливостта на някои удове от организма му и т. н. Той проверява дали тялото е укрепнало, или не. Всяко изпитание има за цел да опита човека какво и колко неща е придобил в живота си.

Казвате: „Докога ще идват изпитанията и страданията в живота ни?“ – Докато се усъвършенствате. Невидимият свят не търпи никакви дефекти. Докато човек греша, докато има дефекти, все ще има някой да го ревизира. Всяка погрешка в живота на човека трябва да се отстрани, т. е. да се изправи. Защо? – Понеже сега се строи нещо

съвършено ново, което трябва да бъде без погрешки. Вие не виждате Новото, което се строи във вас, вследствие на което изпадате в големи противоречия. Без Новото, което сега се строи, никой не може да бъде щастлив. Докато Новото се съгради, вие ще удряте, ще чукате, ще плащате данъци. Съгради ли се Новото, никакъв чук няма да се чуе, никакъв данък няма да се плаща. Мнозина питат не може ли без страдания. Да се задава такъв въпрос, то е все едно да се пита не може ли без ръце, без крака, без очи, без уши? И без ръце може, и без крака може, и без очи може, и без уши може, но какво ще остане тогава от човека? Едно трябва да имате предвид: каквото страдание или противоречие ви дойде, намерете неговия смисъл. Каквато болка ви дойде, намерете нейния смисъл. Всички противоречия, страдания, болки не са нищо друго, освен чистене. Чистенето пък е процес на живота. Дето има живот, там има и чистене.

Следователно страданията, противоречията са граница за преминаване от един живот в друг. Човек не може да влезе в Божествения живот, докато не мине през страданието като процес на чистене. Който се чисти, той минава в държавата на Духа, той става свободен гражданин. Радвайте се тогава на чистенето. – „Колко време ще се чистим?“ – Това не трябва да ви интересува. – „Дълго време ли ще трае процесът на чистенето?“ – Колко време се употребява за изпиране на една нечиста риза? Някои могат да изперат ризата си само за половин час, но от търкане могат да я скъсат. Други пък могат да я изперат в продължение на няколко часа, като я киснат предварително в сапунена вода; после я перат със сапун в няколко води, докато най-после я изсушат и изгладят. По-добре перете ризата си бавно, да не я скъсате скоро. Не се отегчавайте от работата си. Духът, който живее във вас, не се отегчава, затова и вие не трябва да се отегчавате. Духът ви казва: „Не бързайте, не се смущавайте, имайте

търпение, аз сам ще свърша тази работа.“ В погрешките си хората са бавни, а щом дойде до изправянето им, те бързат, искат моментално да ги изправят. Както бавно, продължително са грешили, така ще се въоръжат с търпение, бавно ще изправят погрешките си. Много време се изисква за съграждане на Доброто в човека: не един, два или няколко дена, но години са нужни за това. Всяка добродетел, която човек е изработил в себе си, се е подхранвала, съграждала се е с години наред. Това не става в един ден, нито в една година или в един живот. Не само това, но хиляди разумни същества са работили върху човека, помагали са му, за да изгради в себе си красивото, великото, което днес виждаме. Някои казват, че Духът всичко ще донесе. – Духът всичко ще донесе, но какво ще правите, ако нямате място в себе си къде да турите това, което Той носи? И светлината носи много нещо на мравката, но как я използва тя? Тя ще задържи в себе си толкова светлина, колкото е нейната възприемчивост. И обикновеният човек възприема светлината, и светията възприема светлината, обаче всеки я използва според степента на своето развитие.

Стремете се да разширявате съзнанието си. Казвате: „Не се ли е разширило досега съзнанието ни?“ Да задавате такъв въпрос, това значи да живеете в закона на ограничението. Разширяването на съзнанието е непрекъснат процес, свързан с повдигането на човека. Колкото по-високо се повдига човек, толкова и хоризонтът на неговото разбиране и знание трябва да се разшири. Той трябва да разбира закона на Цялото и закона на частите. Цялото е Бог, частите са всички живи същества, от най-малките до най-големите. Щом разбере тези два закона, човек може да определи своите отношения към Цялото и към неговите части. Всеки момент частта мени своята служба, своето място, тя не остава два момента на едно и също място:

постоянно се движи към Цялото, за да се учи от Него. Тя заема мястото и службата на различни органи. И вие, като части на Цялото, откакто сте слезли на Земята, досега сте заемали различни служби, вследствие на което сте се изменили много. В първо време сте заемали малки служби, но колкото по-нагоре сте се качвали, толкова по-големи служби сте заемали, с по-големи и тежки отговорности, докато сте дошли до положението, при което днес се намирате.

Сега казвате: „Остаряхме вече, не можем повече да работим.“ – Какво нещо е старостта? Старостта показва, че службата на човека е голяма, товарът му – тежък; той е заобиколен с много хора и затова казва, че не знае какво да прави. Вие сте остарели по единствената причина, че сте се занимавали с много работи. Злото не е в това, че сте остарели, но че като сте остарели, не сте могли да изперете дрехите си. Знаете ли колко е мъчно стар човек да пере дрехите си? Виждали ли сте как стар човек пере дрехите си? Малкото дете и старият си приличат в едно отношение, а именно в това: малкото дете и старият човек сами не могат да се перат. Сегашните хора мислят, че сами се перат. Не, те се лъжат. Съвременните хора са деца, които и до днес още майките и бащите им ги перат. Те мислят, че са силни и сами могат да се перат. Не, майките и бащите им ги перат. Майките и бащите им – това е Духът, Който ги пере. Щом Той се оттегли, те ще видят, че представляват или малко дете, или стари дядо и баба. Старият трябва много да работи. Обаче като мисли, че не може да работи, той туря товара си на чуждите гърбове. Истинското положение, в което човек трябва да се намери, е това, което Христос е изказал в стиха: „Ако не станете като децата, няма да влезете в новия живот, в Царството Божие.“ С други думи казано: ако не станете като малките деца, няма да преминете през границите на страданието, за да влезете в Царството на Духа. Време е вече да влезете в това

Царство. Ето защо, не гледайте на страданията като на мъчение, но като на преходни състояния, които водят от Скръб към Радост.

Сега размишлявайте върху това, което ви се каза днес. И каквото намислите, то ще ви остане. Ваше е само това, което можете да възприемете от всичко казано, а не това, което ви се е дало.

Изпейте песента *Бог е Любов*.

Беседа, държана от Учителя на 8 август, 5 ч., Витоша – Яворови присои

ПРОТИВОРЕЧИЯ И ВЪЗМОЖНОСТИ

Деяния на апостолите, 7-а глава.

В човешкото естество съществуват три големи противоречия и три големи възможности, от които произтичат всички нещастия и блага за човека. От противоречията произтичат всички страдания, а от възможностите – всички блага. Това е такава философия, за предаването на която са нужни не само ден-два, но най-малко хиляда години. Тези хиляда години са необходими за предаването само на една лекция от цялата философия. Представете си тогава колко години са необходими за цялата философия! За да си представи човек каква е тази философия, някои учени я сравняват с вечността. Какво нещо е вечността? За да си съставите понятие за вечността, ще приведа аналогията, с която си е послужил един от древните мъдрец. Той казва: „За да имате понятие за вечността, представете си една голяма земя с 400 хиляди мили дължина, 400 хиляди мили широчина и толкова дебелина. Тази земя е нещо подобно на голям остров, на който всяка година прелита една птица; тя взема по една малка частица от нея и я занася на друго място. Колкото време ще употреби, за да пренесе земята на това място, толкова време трае първата секунда на вечността.“

Често вие се натъквате на известни противоречия, но не знаете техния произход. Също така изживявате известно недоволство, скръб, омраза, но отде са дошли тия чувства, тия състояния, не знаете. Например вие не знаете, че омразата е от висока култура. Защо? – Защото съществата от нисша култура, какъвто е например глистът, не познават това чувство. Да мразиш, да завиждаш – за това се изисква

доста висока култура. Само умният човек е способен да мрази, да завижда, да върши престъпления. За да направи едно престъпление, понякога човек мисли години: планува, решава, докато най-после го извърши. Ум се иска за престъпленията. Колко време е мислил човек, докато направи ножа! Да се направи един нож с такава форма, каквато днес той има, това съставлява цяла епоха в развитието на човечеството. Който пръв е измислил ножа, той е имал предвид благото, спасението на човечеството. Наистина, ножът и до днес е благо за човека, но същевременно той е и негово нещастие, защото го заробва. От една страна, ножът може да спаси човека, а от друга – да го зароби. Тази работа прилича на спасителя на един търговец, който дошъл уж да го спасява, а го насилил и взел парите му. Това се разправя в един анекдот. Двама разбойници нападнали един търговец с цел да го оберат. В това време дошъл трети с желание да освободи търговеца от разбойниците. Той изпъдил разбойниците и завел търговеца у дома си, като му казал: „Сега ще ми дадеш всичко, каквото имаш в себе си, и ще благодариш, че те избавих от ръцете на разбойниците.“ – Какво добро направил той на търговеца? И той постъпил като двамата разбойници. Ако търговецът се беше противопоставил да му даде парите, които е имал в джоба си, и той щеше да постъпи като разбойниците.

Казвам: характерът на хората се познава при изпитанията в живота. Много родители например се радват на малките си деца, считат, че те са ангелчета. Дайте на едно от тия ангелчета една ябълка и после му я поискайте назад и ще видите доколко това дете е ангелче. Казвате за някой човек, че е светия. Дайте на този човек една къща и след време се опитайте да му я вземете. Този светия веднага ще каже: „Защо вземате къщата ми? Нали за Бога я дадохте?“ Това не е светийство. Няма защо да задържа той къщата за Бога. Бог не се

нуждае от никакви къщи. Истинският светия ще каже: „Заповядай, братко, вземи къщата си. Аз и без къща мога да живея.“ Изобщо в даването човек се изпитва. Някой даде нещо или направи някакво добро и после казва: „Много дадох, излъгах се.“ – Това показва, че ти си съгрешил. Когато човек дава повече или по-малко, отколкото трябва, и в двата случая греши. Той трябва да дава точно колкото е определено. Когато прави Добро, човек никога не трябва да съжалява, но всякога с радост трябва да си спомня, че е направил някакво добро. Ближният, на когото е направил доброто, също така с радост трябва да си спомня за направеното добро. Истинско Добро е това, което предизвиква радост в Бога, в ближния ти и в самия тебе. Ако при всяко направено добро едновременно не се предизвика тази тройна радост, то не е направено, както трябва.

В 7-а глава от Деяния на апостолите се говори за историята на еврейския народ, за живота и изпитанията на Йосиф. От цялата глава се вижда какви са били тогавашните евреи. Яков имал дванадесет сина, един от които бил Йосиф. Той сънувал два съня, които разказал на баща си и на братята си, с което събудил тяхната завист: те го продали на търговци, които отивали за Египет, а след това напръскали дрехата му с кръв от животно, за да докажат на баща си, че Йосиф бил изяден от звяр. С това те дали добър урок на Йосиф, за да разбере как може единадесет братя да му се покланят, как може баща да му се кланя. Йосиф вътрешно проявил тщеславие. Не е трябвало да разказва той сънищата си нито на братята си, нито на баща си. Сънища са това, те не са нещо реално. Обаче братята му завидели – как е възможно да дойде ден, когато те да му се поклонят. От втория сън пък баща му се докачил и казал: „Нима ти ще ни станеш господар, че ще трябва и аз, и майка ти, и братята ти да ти се покланяме?“

Днес всички хора правят същата грешка като тази на Йосиф и на дванадесетте отци на Израил, неговите братя. Йосиф имал известни слабости, за които трябвало да отиде в Египет, а после да лежи две години в затвор. Когато бил в дома на фараона, Невидимият свят го поставил на изпит, за да се опита целомъдрието му. Той избягал от изкушението, но вината му се заключавала в това, че не събудил в жената възвишени и благородни чувства, а лоши, низки чувства. Това показва, че и в него имало нещо криво. Кривото се заключавало в това, че не бил много умен. Може ли да се нарече умен човек онзи, който, като срещне своя приятел, започне да му отваря касите си, библиотеките си, да показва колко богатства, колко знания има? С богатствата, със знанията си той излага своя приятел на изкушение. Следователно не излагайте приятеля си на изкушение с вашите богатства и знания.

Това, което Йосиф преживя, трябваше да стане. Така се изпитва всеки човек. Хиляди години трябваше да минат, за да се разбере защо именно Йосиф е пострадал от братята си и от фараона. Хиляди години още има да учите! Дълго време още птицата ще отива и ще се връща, ще пренася зрънце по зрънце земята, докато от старата земя се създаде нова.

Казвате: „Не можаха ли тия неща да се избегнат?“ – Всичко, което е станало, трябваше да стане. Ако не бяха станали тия неща, нямаше какво да четете и да учите. Тъй щото по-добре е, че всички тия неща са станали, макар и със своите противоречия, отколкото да не бяха станали. Това, което Йосиф не можа да довърши, други дойдоха след него и го свършиха. С това, което стана, се разкриха греховете и слабостите на Йосиф и на братята му. Като отидоха при Йосиф да купуват храна, той ги постави на изпит – задържа при себе си най-малкия си брат, Вениамин, а останалите пусна да си отидат. Те

започнаха да плачат, да се разкайват и да говорят помежду си: „Каква напаст ни сполетя! Ние продадохме брат си, но ето, днес иде възмездие за нашето престъпление.“ – Колко години трябваше да минат, докато те осъзнаят в себе си престъплението, което са извършили по отношение на брат си! Едва тогава те се изповядаха пред баща си за стореното от тях с Йосиф. Тогава и Йосиф им разказа своите изпитания и погрешки. И най-последно заключи: „Отсега нататък всички ще вървим по Божиите пътища и няма повече да грешим.“ Следователно всеки човек, всеки народ, който не върши Волята Божия, е осъден на големи страдания.

Питам: ако днес, три хиляди години от времето на Йосиф, ви дадат задача като неговата, как ще я решите? Или ако след изминаването на две хиляди години след Христа ви дадат задача като Неговата, как ще я решите? Много от съвременните християни, като се натъкнат на някое малко страдание, едва го понасят. Страданията са за героите. Който не страда, той не може да бъде герой. Първото страдание, което се дава на човека, показва, че в него има условия да стане герой. Страданията повдигат човека, правят го силен, мощен, велик. Ако не страда, човек нищо не може да постигне. Когато някой страда, Божественото в него му нашепва: „Не се смущавай, от тебе човек ще стане.“ Страданията са скъпоценни камъни, които украсяват човека. Който види тия камъни върху човека, той изпитва в себе си желание да ги обсеби, да ги открадне. Болката, която човек изпитва при страданието, се дължи не толкова на това, че той страда, колкото на факта, че се чувства разпънат: от една страна го теглят отвън, да му вземат скъпоценния камък – страданието, от друга страна той тегли да задържи тази скъпоценност за себе си. Който не разбира смисъла и цената на страданието, той казва: „Защо ми се даде това страдание?“

Мнозина смесват страданието с мъчението и с труда. Страданията представляват обвивките на Божествените ценности, които в бъдеще ще красят главите ви. Ако страданията не съществуваша, хората щяха завинаги да останат голи, сухи кости, от които нищо не можеше да излезе. Ако можеше без страдания, нито Христос, нито апостолите, нито мъчениците биха страдали. Страданията са съществували и преди Христа, и в Негово време, а съществуват и днес. Който върви по пътя на разумните страдания, той върви в Божествения път. Да мисли човек, че може и без страдания, това значи да е взел крива посока в живота. Едно трябва да знаете: след всяко страдание, след всяка скръб иде радост, съответна на скръбта. Колкото голяма е била скръбта, толкова голяма ще бъде и радостта. Радостта иде всякога, след като човек занесе страданието на неговото място. Какво значи да занесе човек страданието на неговото място? Да занесеш страданието на мястото му, това значи да го изтърпиш докрай. Щом изтърпиш страданието докрай, ти придобиваш онази скъпоценност, която се съдържа в него. Щом придобиеш тази скъпоценност, радостта иде вече като естествено последствие на придобивката. Тази е философията на страданието. Всичко друго, вън от страданията и радостите, е преходно, временно. Някога и страданията ще престанат, но днес, при сегашното развитие на хората, те са необходими.

Сега всички трябва да бъдете герои. Като ви дойде някое страдание, не бързайте да го хвърлите на земята, но кажете: „Без страдания на Земята не може.“ Пееш ли, носи страданието. Работиш ли, носи страданието. Имаш да даваш, носи страданието. Обират те, носи страданието. Мъчат те, носи страданието. Каквото и да става с тебе, носи страданието и напред върви!

Някой се оплаква, че е пострадал много. От какво е пострадал? Борил се е с котка и тя е оставила следи по лицето му. Или се е борил с куче, което също така е оставило следи по лицето му. Може да се е борил и с лъв, който е оставил следите си по тялото, по дрехите му. Най-после човек може да се бори и с дявола. Какво оставя дяволът? Той оставя своята чернота. Като излезе от борбата си с дявола, човек почернява, погрознява и започва да съжалява, че е влязъл в борба с него. Каквото и да прави, човек трябва да се бори с дявола. Той е голям майстор в борбата. Всички се отвращават от дявола, а въпреки това всеки ден дружат с него. Тук ще го видите да чука чаша за здраве с някои добри хора. Там ще го видите, че е влязъл в съдружие с някой богат търговец. Всички се радват на веселостта му, на сладкодумието му, на доброжелателството му – не го познават хората. Защо? – Защото те си го представят особен, не като човека, вследствие на което попадат в неговите примки. След като ви създаде ред неприятности, той ще дойде да ви съжалява, че сте пострадали много, че са ви излъгали, и казва: „Да бях дошъл при вас, нямаше да пострадате така.“ Като разберете един ден, че дяволът ви е създал всички нещастия, вие се връщате пак към старата философия и казвате: „Защо стана така?“ – Защото другояче не можа да стане. За подобни случаи турците казват: „Или си отваряй очите, или ще ти ги отворят!“ С други думи казано: или разбирай как стават нещата, или ще те накарат да разбереш.

Съвременните хора са дошли до положението да работят главно за себе си. Добро е това, но то съставя една трета от цялата работа. Други са отишли по-нагоре – те работят освен за себе си, още и за ближните си. Това съставя две трети от цялата работа. Най-после човек трябва да работи и за Бога, да завърши целия кръг на работата. Значи човек трябва да работи в три направления: за себе си, за

ближния си и за Бога. Или обратно: за Бога, за ближния си и за себе си. Отдето и да започне работата, резултатът ще бъде един и същ. Всеки трябва да държи в съзнанието, в ума си мисълта за тези три работи – да работи едновременно за себе си, за ближния си и за Бога. Ако работи изключително за себе си, човек се намира в областта на свещения егоизъм, отдето идат всички страдания и нещастия. Свещеният егоизъм не носи нищо добро за човечеството. Досега хората са работили за себе си повече, отколкото трябва. Едва сега те започват да работят за ближните си.

Време е вече хората да започнат работа за Бога. Като работят за себе си, мнозина мислят, че работят за Бога. Какво значи да се работи за Бога? Хиляди години трябва да се разправя на хората какво значи работа за Господа. За да работи за Господа, първо човек трябва да отиде при Него, да Го проучва, да види как Той работи. Не можете да работите за Бога, докато сами не видите как Той работи. Щом започнете да работите като Бога, вие работите вече за Него. Докато дойдете до тази работа, дълго време трябва да учите как Бог работи. Тъй щото, когато работите за Бога, ще се учите от Него как Той работи. Като работите за ближния си, ще се учите от него как той работи. Като работите за себе си, също така ще се учите от себе си. По този въпрос вие сте специалисти, по-големи авторитети от вас не съществуват. Що се отнася до работата за себе си, всички сте генерали. Щом дойде до работата за ближния и за Бога, там сте обикновени войници. Засега бих желал да станете генерали в работата си за ближния. Колкото се отнася до работата за Господа, това е въпрос на близко или далечно бъдеще – от вас зависи.

И тъй, за когото и да работите – за себе си, за ближния си или за Бога, поставете Любовта за основа на всяка работа! Страданието е работа, радостта – почивка. Следователно, дойде ли страданието на

гости в дома ви, поканете го любезно, усмихнете му се и кажете: „Много те очаквах, много плаках за тебе, но заслужаваше да се плаче.“ Какво ви струва да се усмихнете на страданието? Някой ви е обрал. Трябва ли да страдате за това? Като срещнете този, който ви е обрал, усмихнете му се и кажете: „Заповядай и друг път. Ако имах повече, още бих ти дал.“ – Това значи герой!

Сега нека всеки от вас си избере поне по едно нещо за приложение от това, което говорих тази сутрин. Много неща има за приложение, и то най-разнообразни. Нека всеки си избере нещо, но ще внимаваме да не се яви между вас вътрешно недоволство. Това недоволство може да се дължи на обстоятелството, че някой е задигнал най-хубавите дрехи, а за другите не са останали такива. Друг пък е задигнал един скъпоценен пръстен или златен часовник, или златно перо за писане, или сребърна лъжица, чаша или някакъв скъп прибор за ядене. Нека всеки си избере това, което му е нужно, а не това, на което всички се нахвърлят. Ако ви трябва лъжица, вземете я; ако ви трябва пръстен, вземете го; ако ви трябва огърлица, вземете я. Всеки да си вземе това, което за дадения случай му е необходимо. Който иска да се жени, той непременно трябва да има огърлица. Без огърлица човек не може да се жени. Когато посадят житото в земята, става годяването му. Като покълне, става сватбата му. Когато започне вършитбата, хората се върти. И най-после, когато житото се смели и приготви на хляб, щастието иде. Значи тогава невестата, младата булка влиза в устата на хората, които започват да я дъвчат.

Следователно, когато житото страда, вие се смеете, радвате се. Тази е първата усмивка, която човек е направил. Като слушате да ви се говори така, вие казвате, че ви залъгват. Какво значи залъгването? Залъгване е, когато ви обещават нещо, а не го дават. Щом ви дадат обещаното, това вече не е залъгване, то е нещо реално. Човек търси

Любовта и ако не я намери, казва, че го залъгват. Щом намери Любовта, той е доволен вече, защото се е домогнал до нещо реално. Залъгването е метод. Докато заставят детето да отиде на училище, залъгват го, дават му това-онова. Щом влезе в училището, започват вече да го учат. И през периода на ученичеството ученикът пак се залъгва. С какво? – С хубави бележки, с награди, със свидетелства. Всички тия неща са все залъгалки. Хубави са залъгалките, но най-добро от всичко е знанието, което човек придобива. Истинско знание е това, което човек всякога може да употреби както за свое благо, така и за благото на другите. Всичко друго, което не може да използва за свое и за общо благо, не е знание.

В прочетената глава в лицето на мъченика Стефан виждаме герой, когото убиват с камъни, но той прощава, като се обръща към Бога с думите: „Господи, прости им, те не знаят какво правят.“ Стефан разбираше смисъла на страданието. Той гледаше на страданието като на скъпоценност. Ако хвърлят камък върху някой обикновен човек, той ще каже: „Убиха ме! Мене ли намериха да убиват с камъни?“ – Някога ще ви бият с малки камъни, а някога – с големи. С каквито камъни да ви бият, вие трябва да имате предвид философията на страданията и геройски да понесете всичко. Когато влизате в някоя градина с плодове, вие отивате при една ябълка, откъсвате най-голямата, най-зрялата и красива ябълка и казвате: „Отлична е тази ябълка.“ Защо не постъпвате по същия начин и когато ви замерят с някой голям камък? Вземете този камък в ръката си, стиснете го, превърнете го в скъпоценен и го дайте на онзи, който ви е ударил с него. По този начин вие ще победите. Как постъпвате днес, когато някой ви удари с камък? Навеждате се, вземате камъка и го хвърляте върху неприятеля си. И той се навежда, взема още един камък и ви

удря с него. Така се започва престрелка, хвърляне на камъни от двете страни, както децата си играят с топки.

Казвам: бъдете герои, за да носите страданията си. Вие викате към Христа, молите се да ви посети. Но ако Христос дойде при вас, едва ли ще Го изтърпите един ден. Ще Му кажете: „Господи, можеш вече да си отидеш, защото откак дойде при нас, големи нещастия ни сполетяха.“ Защо сте недоволни от Христа? – Защото, когато дойде в домовете ви и намери пълни шишета, Той ще каже: „Изпразнете това шише, изпразнете онова шише!“ Като не знаете какво по-нататък ще прави Той с празните шишета, вие казвате: „Откак дойде Христос в дома ни, оголяхме, къщата ни се изпразни.“ Обаче Христос прилага един велик метод: старото излива, а ново, чисто налива. Нали и вие постъпвате така? Когато при вас дойде някой ученик, дадете му една хубава книга. Когато гладен човек дойде при вас, давате му от най-хубавия хляб, с който и вие се храните. Когато жаден човек дойде при вас, давате му от най-хубавата вода, която и вие пиете. И най-после, когато приятелят ви дойде при вас, давате му най-хубавата мисъл, която държите за себе си. Какво приятелство е това, ако вие не можете да имате помежду си най-хубави мисли и чувства? Истинският живот седи в чистотата. Много лоши мисли и чувства могат да минат покрай вас, но вие не трябва да ги пущате да влязат вътре. Това е геройство. Срещате мечки, вълци – не се възмущавайте от тях. Има три вида мечки: външни, вътрешни и Божествени мечки. Също така има и Божествени коне. Например пророк Илия се възнесе на Небето с огнена колесница, с три Божествени коня. Това са отвлечени работи, които не са за всички хора. Те са само за възрастните. Големите, дълбоките книги са за учените хора, а за вас са малките книги, букварчетата.

Често съвременните хора задават въпроса: „Не можа ли Христос да не страда?“ – Аз не се занимавам с този въпрос, защото зная, че Онзи, Който е създал света, е предвидил всичко. Той е наредил нещата разумно. Следователно страданията на Христа са разумни и на място. Който намира, че е могло да се избегнат страданията на Христа, нека той направи опит да създаде нов свят, според своите разбирания. Ако наблюдавате вашия вътрешен свят, ще видите, че и там е предвидено да страда Христос. Когато грешите, Христос страда във вас. Апостол Павел казва, че Христос е разпнат втори път. Какво значи това? Това подразбира, че докато грешат, хората все още продължават да разпъват Христа в себе си. Хората се възмущават от евреите, че преди две хиляди години са разпнали Христа, но въпреки това те и до днес още продължават да Го разпъват в себе си. Някои пък се съмняват наистина ли Христос е бил разпнат. За да се освободи от съмнението в себе си, човек трябва правилно да мисли.

Сега аз ви съветвам да не се лакомите за големи неща, но всеки да си вземе по едно букварче и да започне да учи. Какво трябва да бъде това букварче? – Букварче на щастието. Всички търсят щастието и ще го намерят в това букварче. В днешната беседа има едно букварче на щастието. Намерете го, вземете го и започнете да учите. Другите неща от беседата оставете за после. Започнете да изучавате азбуката на щастието. Кога може да бъде човек щастлив? – Човек може да бъде щастлив, когато езикът му не е много дълъг. Човек може да бъде щастлив, когато не се сърди, не се кара, не се гневи. Човек може да бъде щастлив, когато не е ревнив. Щастлив е онзи, който се влюбва само за ден и половина. Защо? – Защото влюбването е външната страна на Любовта. Влюбването е дреха на Любовта, която всеки ден може да се сменя.

Едно трябва да знаете: който истински иска да бъде щастлив, той трябва да се държи здраво за Любовта. Любовта е същественото в живота. Тя носи живот. При Любовта човек расте и се развива, а при влюбването се смалява. Като се влюби, човек губи от теглото си и тежи два пъти по-малко, отколкото преди влюбването. Щом се влюби, след един ден и половина той вече се е стопил, олекнал е. Който се топи и смалява, той се е влюбил; който расте и се увеличава, той люби. Изкуство е човек да се влюбва. По-голямо изкуство е човек да люби. Един търговец се влюбил в една княжеска дъщеря и за да разположи княза към себе си, поканил го един ден на обяд. Като се свършил обядът, търговецът казал: „Втори път няма да помисля да давам обяд на княза.“ – Защо? Прескъпо му струвал този обяд. Търговецът казал: „Ако дам още един обяд на княза, нищо няма да остане от мене. Всичкото ми имане ще отиде. И себе си да продам, нищо няма да постигна.“ Такова нещо е влюбването.

Не желайте неща, които заробват! Ако едно желание може да ви допринесе нещо, има смисъл да го подхранвате. Но ако едно желание може да ви лиши от свободата, от най-ценното в живота, защо ви е то? Затова правете разлика между желанията си. Наблюдавайте кои желания дават свобода, кои заробват и кои ограничават. Свободният човек сам се ограничава. Това е негово право. Който не е свободен, той пък се заробва и като се зароби, трябва да дойдат други да го освобождават. Значи свободният сам се ограничава, сам се освобождава. Който не е свободен, други го заробват, други го освобождават. Затова казвам: ограничавайте се, без да се заробвате! Това е ваше право. В това седи силата на човека. Това е законът на Любовта.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

Беседа, държана от Учителя 12 август, 5:00 ч., Витоша – Яворови присои

ЖИВОТ, ЗНАНИЕ И СВОБОДА

Прочете се Йоан, 3 глава 1-13 стих.

Съвременният свят страда от дезорганизиране. Защо? – Защото в разбиранията на съвременните хора за живота няма единство, което да ги сплотява. Изобщо всички хора уреждат живота си тъй, както разбират. Каквото и да говорят, както и да се изявяват външно, вътрешно всеки постъпва, както разбира. Колкото и каквото да се проповядва на вълка, той все вълк си остава. Той си знае своето. Колкото и каквото да се проповядва на овцата, в разбиранията си тя пак овца си остава. В някои отношения мнозина дават овцата за пример. Наистина, по характер тя е мека, няма грубия характер на вълка, но е нечиста. Дето живее, там оставя нечистотиите си. Аз вземам вълка и овцата като два типа в живота. Някои хора имат разбирания и характер като тия на вълка, а други – като на овцата. Отрицателната черта на вълка е грубостта, а на овцата – нечистотата. Положителната черта на овцата е щедростта: тя дава млякото, вълната си, а понякога и децата си. Вълкът обаче не е щедър. Добрата черта на вълка е, че не дава място на паразити в себе си. Паразитите се страхуват от вълка. Ако направите кожух от вълча кожа, никакви паразити няма да влязат в него. Енергията на вълка е потребна за Природата. Ако вълкът не беше полезен, Природата не би го търпяла, той не би съществувал. Веднъж щом съществува, той има известно предназначение както за Природата, така и за човешкия живот. Каменарят, който троши камъните, железарят, който кове желязото, земеделецът, който оре земята – всички се нуждаят от енергията на вълка. Тази енергия е необходима навсякъде, дето трябва да се

пробива път. И обратно: там, дето силите трябва да се организират, е необходима енергията на овцата.

Съвременният свят се нуждае от организиране. За тази организация е нужно начало. Хората наричат това начало Бог. Като атрибути, присъщи на това Начало, са животът, знанието и свободата. Значи животът, знанието и свободата излизат от това вечно Начало, от Бога. Човек може да добие живот, знание и свобода само от Бога – от никое друго същество не може той да добие тези неща. Всичките погрешки на хората се заключават в това, че търсят живота, знанието и свободата там, дето те не съществуват. Вследствие на това в тях се заражда вътрешно недоволство. Вътрешното недоволство е признак на това, че хората не вървят в правия път. Някой казва, че е недоволен от живота. Той е недоволен от живота, защото го няма в себе си. Друг е недоволен от знанието, защото го няма в себе си. Трети пък е недоволен от свободата, защото я няма в себе си. Ако има в себе си живота, знанието и свободата, които изтичат от Бога, той щеше да бъде напълно доволен.

Като се говори за доволството, мнозина се натъкват на мисълта, че доволеният човек няма подтик за работа. Не, тази мисъл е погрешна. Животът започва с доволството. Трябва човек да е доволен от всичко, което му е дадено, за да няма какво да го смущава. При това положение той ще има една строго определена цел, към която ще се стреми. Каква ще бъде тази цел? Каква е целта на художника? – Да рисува. Ако той не може да рисува, да копира Природата, какъв художник ще излезе от него? Каква е целта на техника? – Да мисли, докато изнамери такава форма, която съответства на принципа, който иска да впрегне на работа. Ако вие не можете да впрегнете великите принципи на живота, на знанието и на свободата на работа, какъв смисъл ще има вашият живот? Без това разбиране за живота, за

знанието и за свободата, колкото и да се стремите към тях, те ще бъдат нещо външно за вас – дреха, накит, с които можете само да се представите, без те да внесат във вас някакво вътрешно, дълбоко съдържание и смисъл. Всъщност животът има външна страна, но тази негова страна не представлява още истинския живот. Истинският живот е нещо постоянно, установено, което не се поддава на никаква промяна. В каквато форма и да се постави, голяма или малка, животът не се изменя, той остава един и същ. Съвременните хора искат да изменят живота си, вследствие на което някой мисли, че е успял да направи това, и казва, че е изменил живота си. Това е криво разбиране. Животът никога не се изменя. Когато казвате, че искате да измените живота, това подразбира, че търсите такава форма, в която може той да се прояви. Ако не намерите форма, съответна на неговите изисквания, той ще се прояви, както знае.

Щом се говори за живота, във връзка с него се повдига въпросът за човека. Що е човек? – Човек е същество, което мисли. Това е общ извод. С други думи казано: всяка мисъл, приложена в живота, е израз на човека. Ако не може да прояви своя живот, своето знание и своята свобода, човекът се намира още в зародиша, в зачатieto на своята форма.

Христос казва: „Ако Отец Ми е с вас, вие ще правите дела, каквито и Той прави.“ Следователно вие нищо не можете да направите, ако Бог не е с вас. Не мислете, че можете да заставите Бога да дойде при вас. Не, вашата задача е само да не противодействате на Бога – нищо повече. Какво правите вие? От една страна Му противодействате, а от друга – искате да Му покажете начин, път, как да се прояви Той във вас. Това е човешка работа. Всичката философия на живота се заключава в следното: не противодействайте на Бога, когато се проявява в живота, в знанието и в свободата. – „Как се

изразява това противодействие?“ – Който не люби, той противодейства на Бога. Който противодейства, той се излага на вътрешна борба, от която излиза победен. Когато слабият воюва със силния, той всякога остава победен, стъпкан. Ако невежият се бори със знаещия, той всякога ще бъде стъпкан. Ако робът се бори със свободния, той също така ще бъде стъпкан. Когато някой ви тъпче, трябва да намерите причината за това. Като размишлявате и наблюдавате себе си, ще видите, че причината се дължи на факта, че или не любите, или не учите, или нямате стремеж към свободата. Свободата обича Истината, знанието – Мъдростта, а животът – Любовта. Ако нямате Любов в себе си, животът във вас не може да се развива; ако нямате обич към Мъдростта, знанието във вас не може да се развива; ако нямате любов към Истината, вашата свобода не може да се прояви. Този е единственият метод да проявите живота, знанието и свободата.

Сега всички трябва да се стремите към изработване на вътрешни методи за работа. Всички очакват да дойде някой отвън да ги научи на нещо. Учителят може да предаде някакъв урок на учениците си, но ако те не приложат това, което им е предадено, знанието ще остане неразбрано за тях. За учителя или за професора е ясно това, което преподава, но ако учениците му не учат и не прилагат, това знание ще остане безпредметно. Те няма да се домогнат до онова, което им е потребно в живота. Мнозина мислят, че ще дойде ден, когато ще се освободят от ограниченията в живота, ще влязат в Царството Божие, дето царува радост, мир и веселие. Вярно е това, но работа се изисква от всички. Затова именно аз ви давам метод, който може да ви помогне за постигане на вашите идеали. Щом приложите този метод, още днес можете да влезете в Царството Божие, още днес Бог, светиите, ангелите, добрите хора могат да посетят дома ви. Кога ще

дойде това нещо за другите хора, не е важно. За вас може да дойде още днес. Какво искате: да дойде Царството Божие за всички хора изведнъж, или да дойде първо за вас? Едно трябва да знаете: Царството Божие е дошло отдавна за света, за Цялото, защото Бог живее в Цялото. За частите обаче, частно за човека, Царството Божие още не е дошло. Като части хората трябва да се обединят в едно цяло, да се организират, за да разберат великия закон на Живота. Мнозина поддържат идеята, че Бог е непостижим, че не обръща внимание на тях като на малки величини в живота. Питам: защо вие обръщате внимание на малкия си пръст? – Защото е част от ръката ви, а тя – част от цялото тяло. Ако този пръст се отдели от ръката ви, и да искате, не можете да му обърнете внимание. Следователно, докато сте част от Бога, Той всякога ще ви обръща внимание. Щом сте част от Бога, вие всякога ще бъдете на работа. Затова е казано: „Ние сме съработници с Бога.“ Който е осъзнал тази Истина, той никога не може да противодейства на Божията работа, на Божия план. И като свърши работата, която му е определена, човек може да си почине. В почивката само той е свободен.

И тъй: живот, знание и свобода – за физическия живот. Любов, Мъдрост, Истина – за духовния живот на човека. Всички хора говорят за Любовта като за основа на живота и към нея се стремят. Майката обича детето си. Защо? – Защото има някаква връзка с детето си. За знанието ли го обича? – Не. Детето се ражда невежо, не знае да говори, постепенно се учи да приказва. Такова, каквото е детето, майката го обича. Често в хората се заражда желание да бъдат силни, учени, богати, независими, равни на Бога. Ако постигнат всичко това, ще излезе, че Бог е несъвършен. Те едва ли не мислят, че всичко могат да постигнат. Едно трябва да се знае: детето символизира онова начало в човека, което се стреми към развитие, към усъвършенстване.

Тази е причината, заради която майката обича детето си. Тази е причината, заради която Бог обича човека. Майката вижда в детето си ония сили, способности, които Бог е вложил в него, и се радва, че един ден то ще се повдигне, ще израсте. Тя казва: „Каквато съм аз, такова ще стане и моето дете.“ Започва да прави опити с него – един, два, три, пет, десет, докато един ден види, че детето започва да проявява живота, знанието и свободата по същия начин, както тя ги проявява. Докато е при майка си, детето се развива свободно, без да се спира върху въпроса, дали тя го обича, или не. То не се съмнява в обичта на майка си и затова расте. В който момент се усъмни в любовта ѝ, то се спъва и престава да се развива.

Същото може да се каже и за вас. В който момент се усъмните в Любовта на Бога, вашето развитие спира. Ако слуша майка си, детето ще постигне всичко, каквото тя желае. Щом постигне това, което майката желае, то ще постигне и своите желания. Това е закон. Следователно, ако и вие работите за постигането на Божиите желания, ще постигнете и своите. Който разбере този закон, той трябва да го приложи, да види неговите резултати. За тази цел впрегнете страданията, недоразуменията, лошите мисли, чувства и постъпки на работа! Впрегнете всички вълци, мечки, тигри във вас на работа! Не ги избивайте, но работа им дайте! Вие сте пуснали вашите вълци и овце на свобода, да правят каквото искат. Вълците, поради своята грубост и жестокост, са унищожили част от живота. Овцете, поради своята нечистота, са изцапали всички места, дето кракът им е стъпил. За да не стават тия неща, впрегнете и вълците, и овцете на работа!

Кой е най-големият вълк в човека? – Недоволството. Коя е най-голямата овца в човека? – Доволството. Вълкът е недоволството, овцата – доволството. Аз вземам вълка и овцата като образи, върху

които да размишлявате. Тъй щото, дойде ли при вас недоволството – вълкът, впрегнете го на работа. Дойде ли доволството – овцата, впрегнете я на работа. Само по този начин ще изпълните Волята Божия и ще придобиете три неща, необходими за вас: Живот, Знание и Свобода.

Изпейте песента *Бог е Любов*.

Беседа, държана от Учителя на 15 август, 5:00 ч., Витоша – Яворови присои.

ЧАСЪТ НА ЛЮБОВТА

Прочете се Йоан, 4 глава.

В прочетените думи от Свещената книга се съдържат Велики истини. Те са велики по това именно, че носят живот. Великото в света е Животът. Съвременните хора искат да станат велики извън живота. Те мислят, че всичко се заключава във външното растене, във външното богатство и знание, във външното величие. Всъщност величието на човека се заключава в неговия живот. Това величие иде от най-силния извор, от най-силния източник, от най-голямата сила, които изпълнят Битието. Всички учени и прости хора знаят това нещо и го приемат като подбудителна причина, като велик подтик в живота. Този подтик носи различни имена. Някои го наричат Любов, без да знаят какво нещо е Любовта. Любовта ще остане неразбрана за вечни времена. В това седи красотата на живота. И всеки, който се е опитвал да обясни, да разбере, да определи по някакъв начин Любовта, той е потъвал в дълбоките ѝ води. Който се е опитвал да определи Любовта, той е подобен на човек, който иска да носи Земята на гърба си. Колкото е възможно за човека да носи Земята на гърба си, толкова е възможно да се определи какво нещо е Любовта. Някой казва, че знае какво нещо е Любовта. Други казват, че знаят какво нещо е Мъдростта и Истината. Това, което хората знаят за Любовта, Мъдростта и Истината, са малки хапчета, които те всеки ден опитват.

Всички живи същества, от най-малките до най-големите, имат някакво понятие за Любовта, но тия понятия коренно се различават едни от други. С думи Любовта не се описва – тя се чувства. Първият признак, по който човек познава, че е влязъл в областта на Любовта, е,

че в него настава дълбок вътрешен мир, какъвто никога не е изпитвал. Същевременно той изпитва в себе си подем към Великото, към Безкрайното в света. Обаче ако спре на това място и започне да мисли, че като е влязъл в Любовта, нищо друго не му трябва, в него моментално ще стане обратна реакция. Той едва е влязъл в преддверието на Любовта, а мисли, че всичко е разбрал. Не, от тази мисъл ще се създадат кисели чувства, които ще го спънат. Тъй щото, когато попаднеш в първите лъчи на Слънцето, т. е. в зазоряването, радвай се, че то някога ще изгрее и ти ще видиш не само неговата светлина, но и чудесата, които то върши. Засега има неща, скрити от човешките очи. В човешките очи има нещо, което днес е скрито за ангелите. И в ангелските очи има нещо, което е скрито за големите богове. Има неща, които са скрити даже и за най-съвършените същества. Всички трябва да се радват на онова, което е скрито за тях. Кое е скритото? Скритото – това е Любовта.

Мислете сега върху въпроса за щастието. Мнозина мислят, че щастието зависи от многото. Не, щастието е закон, който еднакво обхваща и големите, и малките величини. Има случаи, когато човек може да бъде щастлив и при най-малкото, което е придобил. Съвременните хора страдат, когато имат най-много неща, когато живеят в изобилие. За да бъде човек щастлив, не е нужно да има голям товар на гърба си. Ако носи голям товар на гърба си, човек ще охка, ще пъшка, ще страда, ще се безпокои, и в края на краищата нищо няма да придобие. Срещате хора, които цял живот мислят, тревожат се, но никакви резултати нямат. Защо? Те не мислят право. Човек трябва да мисли право. Това е възможно само тогава, когато умът му е свободен, т. е. не е обременен. Когато скърби или когато страда, човек е обременен с нещо. В този смисъл скръбта е граница за преминаване в Любовта. Когато дойде до най-голямата скръб, човек е

до границата на онази Любов, към която душата му се стреми. Щом мине през тази скръб, т. е. щом премине границата, душата му навлиза вече в дълбок вътрешен Мир, дето Любовта царува. Докато не мине тази граница, човек винаги живее във временното, в преходното. Когато някой пита защо е необходима голямата скръб в живота, казвам: голямата скръб е граница, през която душата трябва да влезе в областта на великото, незнайното – във Вечния живот, в живота на Любовта. Така разбрана скръбта, тя осмисля и самия живот. Само по този начин човек ще може да използва ония богатства, които седят скрити в неговия живот.

И тъй, за да се домогнете до Великата любов, вие трябва да придобиете вътрешна светлина на съзнанието си. Само при тази светлина вие ще разберете ония богатства, ония способности, ония дарби и таланти, които са вложени във вас от памтивека още. Като ги разберете, ще можете и да ги разработите. Вие се движите натук-натам, лягате, ставате като някое малко дете, което знае само да простира ръце към майка си. То мисли, че като простре ръцете си към майка си, всичката му сила е в тях. Майката се радва на тия ръчички, прострени към нея. Но ако те цял живот се отправят към майката, най-после и на нея това ще ѝ дотегне. Като расте детето, тия ръчички ще започнат да правят пакости, а това не може вече да радва майката. По същия начин и хората простират ръцете си към Господа, като че искат да Го хванат, искат да вземат нещо от Него. Нито малкото дете може цял живот да простира ръце към майка си, нито голямото дете – човекът – може цял живот да простира ръце към Господа. Друго иска майката от детето си: тя иска да се пробудят неговият ум, неговото сърце, неговата душа и неговия дух. Друго иска Бог от човека: да се пробуди в него Божественото съзнание. Когато детето се пробуди, както майката желае, изразът на лицето, на очите в него е съвсем

друг: движенията в него са живи, съзнателни. Това е силното, това е красивото, което радва майката.

Сега питам и вас: за какво сте дошли на Земята? Дошли сте да изпълните Волята Божия, да зарадвате Бога, че сте умни, събудени деца, готови да служите. Щом е така, трябва ли да викате, да плачете цял ден за своите нужди и неудобства? Искате да служите на Бога, да Го познаете. По какво ще Го познаете? По какво ще познаете Любовта? Никой не може да познае Любовта, докато не мине през най-големите противоречия и страдания в живота. Те са границата, пред която всеки се изпитва. Злото и Доброто, скърбите и противоречията, през които човек може да мине, са представени във вид на каша, която служи за граница: през нея той трябва да мине, за да влезе в Любовта. Който издържи на тия страдания, той ще познае Великата любов и ще вкуси от нея. Като дойде до някое страдание, до някоя несрета, човек започва да се оплаква: „Господи, все на мене ли прашаш страдания? Защо ме товариш с това зло?“ Страданията представляват накитите, с които младата мома ще се накичи, за да влезе в Живота. Женитбата е влизането на човека в живота. Венецът, короната, дрехите на младоженците представляват външния живот на човека. Този живот е изложен на постоянни промени. Вътрешният живот обаче е неизменен. Значи животът на човека има две страни – външна и вътрешна: външна, или материалистична, и вътрешна, или духовна. Тези две страни в живота на човека постоянно се сменят, а с тях заедно се менят и неговите състояния: ту скръбни, ту радостни. Скръбите и радостите представляват външната страна на живота, т. е. неговото облекло, неговата външна дреха. И наистина, когато младата мома се готви за живота, тя не може да отиде със скъсаните си дрехи, но предварително трябва да се измие, да се очисти и да се облече с нови, чисти дрехи. И най-после, тя се накичва с хубави накити и

огърлици. Накитите, това са нейните добродетели, без които тя не може да влезе в живота.

Когато отивате при Бога, по същия начин и вие трябва да бъдете накичени с всичките си добродетели, с всичките дарби и способности, които са вложени във вас. Вие трябва да носите в себе си онази вяра, която горите мести. Вие трябва да бъдете накичени със смирение, кротост, въздържание, търпение и т. н. Щом имате тия накити в себе си, Бог ще ви приеме. Това всеки може да опита. Какво правят с някои хора? Турят им един накит, а те го хвърлят настрана. Турят им друг, и него хвърлят. Защо? – Защото не разбират цената на тия накити. И като не ги разбират, някои казват: „Дотегна ни това търпение!“ – Какво търпение е това? Вашето търпение може да се нарече неволя, но не е още истинско търпение. Търпението, с което се кичат съвременните хора, представлява обикновени, прости стъкълца, но не и скъпоценни камъни. Днес турите на главата си такова едно стъкълце, и на другия ден виждате, че се е изменило. Дойдете ли до търпението, то представлява онзи скъпоценен камък, който вие грижливо ще пазите под вашия език. И върху този камък един ден ще бъде написано вашето име. Ако не изработите този камък, на който да бъде написано вашето име, вие не можете правилно да се развивате, не можете да станете Синове на Светлината. Без търпение човек е подобен на дърво без корени. Без търпение човек е подобен на труп, т. е. на тяло без крака. На Небето сакати, хроми не приемат. На Небето няма да срещнете нито един човек без крака.

Какво представляват краката? Те са символ на Доброто. Както краката се движат, така и Доброто в човека трябва да бъде в движение. Като гледате краката си, вие трябва да мислите за Доброто. Щом мислите за Доброто, трябва да мислите за търпението, което е свързано с Доброто. Доброто пък е свързано със злото. Следователно, за да

придобие търпение, човек непременно трябва да се намира под влиянието на две противодействащи сили. Злото и Доброто вземат еднакво участие при развитието на човека. Един ден те ще представят неговите накити. Засега злото е вън от човека, но се стреми да проникне в неговия вътрешен живот. Доброто пък е вътре в човека и не пуца злото в него, вследствие на което между злото и Доброто се заражда непрестанна борба. В тази борба злото някога ще се умори и ще се обезсили. Щом се обезсили, то ще се откаже от желанието си да проникне в дълбочините на Божествения живот, дето царува Любов и вечен Мир.

Тъй щото всички трябва да знаят, че само Бог е в сила да освободи човека от злото. В дълбочината на нашата душа, в дълбочината на Битието, в дълбочината на незнанията, на неразбраното, живее Онзи, в Когото злото не може да проникне. Обаче като се погледнат, хората се обезсърчават и казват: „Окаляхме се!“ – Какво лошо има в това? Докато е на Земята, външно човек всякога ще се каля като биволите. Външно той всякога ще се праша, както се праша къщата му. Външните мазилки от човека ще паднат така, както пада мазилката на неговата къща. Външните керемиди на живота му ще паднат така, както падат керемидите на неговата къща. На Земята ще настане епоха на чудеса, каквато хората никога не са преживявали. Като гледат тия чудеса, те ще пишат за тях, ще правят свои коментари и заключения. Какво по-голямо чудо от това – да дойдат спасителите на човечеството, да разрушат стените на затворите и да освободят всички затворници, които са излежали вече наказанието си? Казвате: „Може ли да стане това без закон?“ – Може, разбира се. Има ли нещо лошо в това? Кое е по-добре: затворът да остане неповреден, а затворникът да лежи години още в него, или затворът да се разруши, а затворникът да излезе на свобода? – Затворникът

трябва да излезе на свобода, на чист въздух. Това, което е съградил, човек сам трябва да го разруши. Със своите отрицателни мисли и чувства, със своите криви постъпки човек е образувал затвор около себе си и сам е влязъл в него. Щом е така, той сам трябва да събори, да разруши този затвор и да излезе вън от него, на свобода. Хората днес заминават за онзи свят и не мислят как да се освободят от затвора, в който са влезли, но мислят как да наредят работите си на Земята.

Разправят един подобен случай за две бездетни етърви. Едната от тях, 60-65-годишна, заболяла и била вече пътница за онзи свят, но извикала при себе си етърва си и Ё казала: „Слушай, оставила съм една от нашите тенджери у съседката ни. Иди да я вземеш, да не остане у нея.“ Питам: защо Ё е тенджерата на тази умираща? Тя не мисли, че трябва да се освободи от затвора, а започнала да се грижи за една тенджера. Много тенджери имате забравени по съседите, но и да ги вземете, положението ви с това няма да се подобри. Няма дом в България, в който да няма тенджери. Ако българите имаха толкова добродетели, колкото тенджери, по-добри хора от тях нямаше да има.

Христос казва: „Иде час, когато истинните поклонници ще се поклонят на Бога в дух и истина.“ Това поклонение е свързано с великото разбиране на Живота, с великото разбиране на Любовта. Щом разбере Любовта, човек ще разбере и страданията. Иначе при всяко страдание той ще се обезсърчава и ще казва: „Няма спасение за мене!“ Докато мисли така, човекът не ще намери в себе си възможностите за своето спасение. Който мисли, че е спасен, и уповава на външния живот, той всякога може да бъде изненадан. Всички изненади, на които хората се натъкват, се дължат на тяхното външно, човешко разбиране на живота. Следователно, ако искате да нямате изненади, вие трябва да се стремите към вътрешното, към Божественото разбиране на живота. В Божествения живот няма

скърби и страдания, няма противоречия и недоразумения между хората. Там всички живеят в единство и в пълно съгласие. Там всяко живо същество представлява уд от великия Божествен организъм. Там няма болести, няма сиромашия, няма несгоди. Достатъчно е човек само да си помисли, че живее при Онзи, Когото обича, за да изчезнат моментално всички смущения, всички неприятности, дошли в него отвън. Хората на Земята имат брашно, имат вода, но хляб не могат да си направят. Те ходят от фурна на фурна да търсят хляб и казват: „Гладни ще умрем!“ – Не, пресейте брашното си, сипете в него вода, замесете го, оставете го да втаса и го опечете. Ще имате топъл, пресен хляб. Няма защо да ходите по фурни да се молите за едно-две кила хляб.

Казва Христос: „Който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да ожаднее во веки. Тя ще бъде в него извор на вода, която извира в живот вечен.“ Христос подразбирал Живия хляб и Живата вода, които идат отвътре. Живият хляб представлява Словото Божие. Един ден посетих един болен, който ми каза: „Учителю, заминавам за онзи свят, умирам вече.“ – Че умираш, това е вярно; ти умираш в своите грехове, в своето невежество, но че заминаваш за онзи свят, лъжеш се. Ти ходил ли си в онзи свят, за да знаеш какво значи заминаване? – „Какво да правя, сърцето ми е слабо. В един момент то ще престане и аз ще се намеря в другия свят.“ – Сърцето ти може да престане да тупа, но в онзи свят не приемат хора, на които сърцата са престанали да тупат. Който отиде в онзи свят със сърце, престанало да тупа, той веднага се намира обратно на Земята. Там не приемат хора със загаснали сърца. Ако смъртта е в състояние да уплаши човека и той престане да чувства, да мисли и да действа, по никой начин няма да го приемат на Небето.

Когато смъртта дойде при някой човек, той трябва да е готов на борба с нея. Господ ще му каже: „Дръж се добре!“ И човекът ще започне борбата: той ще държи, тя ще държи; той отгоре, тя отдолу; после тя отгоре, той отдолу, докато най-сетне той я победи. В тази борба ще има падане, ставане, каляне, късане на дрехите, докато най-после човек стъпи върху нея, победи я и каже: „Да знаеш, че няма да ти се поддам!“ Герой трябва да бъде човекът! Бог иска герои хора. Страхливият няма да наследи Царството Божие. Мнозина искат да се борят с дявола, но ги е страх от рогата му. Не, хванете дявола за рогата и не се плашете! Ако ви е страх от вълка, дръжте го за устата. Ако ви е страх от змията, дръжте я за шията. Вълкът, змията – това са вътрешни състояния в човека, от които той се страхува. Някой се страхува и от най-малкото страдание. Дойде ли ви някакво страдание, кажете си: „Добре дошло е това страдание! То ще ми даде възможност да опитам Божиата сила.“ Когато Давид се би с Голиат, с този великан, той взе със себе си своята прашка, а Голиат носеше своето остро копие. Запита го Голиат: „Защо излизаш пред мене с тази прашка като пред куче?“ Давид му отговори: „Ти излизаш пред мене със своята сила, а аз – с Името Божие. Ще видим кой от двамата ще победи.“ Давид отпрати с прашката си едно камъче в челото на Голиат и го повали на земята.

Като четете историята на Давид, вие се учудвате на неговата сила и простота, чудите се на смелостта му да се бие с Голиат. Как мислите, само Давид ли се е борил с Голиат? Вие трябва да знаете, че на всеки човек предстои да се бори с Голиат в себе си. При това той трябва да излезе срещу него гърди в гърди, а не да върви след него и да очаква после кръст за храброст. Всеки човек ще мине през изпитанията на Давид, на Йосиф. Лесно е да се каже, че Йосиф е станал пръв в Египет. Обаче докато дойде до това положение, той

трябваше да бъде изкушаван от жена и да издържи на изкушението. Той беше наклеветен, заради което трябваше да лежи две години в затвор, и след това да бъде освободен и повдигнат като първенец в Египет. Какво правят съвременните религиозни хора? Като им дойде някое малко страдание или изпитание, те започват да се оплакват, че им дотегнали страданията, че не могат повече да носят. Казвам: чакайте, братя, вашите страдания са едва една педя над земята. Те трябва да се увеличат толкова, че да минат над главите ви. – „Ама тогава ще се удавим.“ – Ако искате да не се удавите, ще се научите да плувате. – „После?“ – После ще си направите един здрав, модерен параход и ще се качите на него. Като дойдат големите бури, вие ще бъдете на своя параход, с който ще минете морето на големите страдания и ще стигнете благополучно до спасителния бряг, който наричате бъдещ живот. Всички трябва да бъдете готови да минете това море без страх, с упование и вяра в Бога.

Съвременните хора, особено религиозните, говорят за Небето, описват го. Те говорят и за бъдещия живот, и него рисуват, но всички тия описания са толкова верни, колкото са верни фантастичните картини, представени на кинематографа. Казано е в Писанието: „Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го любят.“ В този смисъл, който се наеме да опише бъдещия живот, той не познава Истината. Де седи силата на героя: в оръжието му или в самия него? Оръжието на героя е само външно условие, външно пособие, а силата на героя се заключава в ума, сърцето и волята му. Всеки герой трябва да има оръжие, но какво? – Вътрешно оръжие. И в Писанието е казано: „Вземете меча си!“ Мечът е Словото Божие, с което всеки герой трябва да се огражда като с броня.

За да се справяте със страданията, с мъчнотиите и изпитанията в живота си, вие трябва да придобиете търпение. Казва се, че Бог е

дълготърпелив. В това отношение човек трябва да бъде подобен на Бога, да проявява търпение като Неговото. Без търпение никой не може да разреши задачите на своя живот. Вие падате, ставате, каляте се, чистите се, а Бог поглежда към вас със снизхождение, търпи, чака деня, когато ще се изправите и ще тръгнете смело в Божествения път. Като не можете да оправите някоя работа, вие се обръщате към Него с молба да продължи малко времето, докато я свършите. Обещавате, но не изпълнявате. Ако всеки отвори книгата на своя живот, ще види, че тя е пълна с безброй дадени обещания, но неизпълнени. Всеки лист от тази книга е написан само с дадени и неизпълнени обещания. Въпреки това Бог никого не е изпъдил от себе си. Той все още вярва на хората. Понякога като метод за изправяне, временно само, Той ще изпъди някого от себе си, и когато човекът се осъзнае и разкае, Бог отново го приема.

Питам: трябва ли след всичко това човек да върви в стария път, по стария начин да не изпълнява обещанията си? Слабата страна на човека седи в това, че не изпълнява думата си. Кажете нещо, обещава пред Бога да извърши известна работа, но като се намери пред някои затруднения, веднага се отказва, под предлог, че е слаб като човек, че условията били тежки и не може да ги преодолее и т. н. Не, за дадено обещание пред Бога никакви извинения не се приемат. Бог изпраща при вас един ангел в положението на просяк, за да му дадете малко хляб, а вие го пъдите под предлог, че имате важна работа, че сте професор в университета и трябва да предадете лекцията си. Ако бяхте приели просяка в дома си, вие щяхте да научите от него повече, отколкото от лекцията, която ще предадете на студентите си. Какво ще предадете на учениците си? Ще им разправяте за болестите, за причините на болестите, а именно за бацилите, които ги предизвикват. Според мене в света съществуват три главни и най-

страшни бацила: първият бацил е бацилът на непослушанието, вторият – на безверието, а третият – на лъжата. Тези са най-страшните бацили, които пречат на човека да влезе в рая. Някой се зарази от непослушание, направи някаква погрешка, усъмни се, а след това изпада в пълно безверие и започва да си служи с лъжата. Той казва: „Не вярвам вече в Господа.“ – Ти не си разбрал Господа. Ти си дал място на отрицателните бацили в себе си и мислиш, че това са твои състояния. Като говоря за послушанието, имам предвид абсолютното послушание към Бога, към Онзи, Който ни е създал, а не към хората. Най-малкото непослушание или колебание към думите на Бога са условие да се лишите от познаването Му. Дойдете ли до послушанието към Бога, ще бъдете смели и решителни. Най-малкото колебание, най-малкото спиране подразбира загуба в главното сражение.

Значи човек трябва да се пази от бацилите на непослушанието, на безверието и на лъжата. Щом дойде до вярата, той трябва да бъде категоричен, да не се съмнява в Бога, да не пита защо светът е създаден, има ли някакъв смисъл в това създаване. Един добър български свещеник ми казваше: „Чудно нещо, каквато добра дума кажа, каквото добро направя някому, веднага нещо в мене ми казва: „Какво си тръгнал да заблуждаваш хората? Какво мислиш да правиш? Ти ли един се намери да правиш добрини?“ Като чуя този глас, веднага се отказвам от намерението си.“ – Не, щом сте намислили да направите едно Добро, не отстъпвайте. Малкият вятър не трябва да ви спира от целта, към която се стремите. Каквито ветрове и бури да срещате на пътя си, не се отказвайте от Доброто, което сте намислили да правите, колкото малко и да е то.

Казано е: „Иде час и сега е.“ За какво иде този час? Този час иде, за да проявите Любовта. Как ще я проявите? Като се освободите от

непослушанието, от безверието и от лъжата. Това изисква Новото учение, това изисква Животът, това изисква Любовта. Докато се поддавате на непослушанието, на безверието, на лъжата, никакви нови идеи не могат да ви стимулират в живота. Човек трябва да се освободи от отрицателните влияния на тия бацили и тогава, при каквито изпитания и да се намери, да каже: „Всичко в света може да се измени, но Бог – никога. Той е абсолютен, неизменен. В човека противоречия съществуват, но в Бога – не.“ Каквото Бог ви е казал да направите, изпълнете го. Дръжте думата Му свещено! И светът да се събори, изпълнете думата Му! Никаква лъжа – ни бяла, ни черна; никакво безверие, никакво непослушание! Аз не говоря само за външните прояви на човека, но имам предвид и неговите вътрешни прояви. Следователно каквато погрешка да направите, малка или голяма, не се стремете да я покривате. Изнесете я пред себе си като пред справедлив съдия и правилно я отсъдете. Щом осъзнаете погрешката си, изправете я без никакво самоосъждане. Какво правят съвременните хора? Мнозина от тях, като направят някаква погрешка, бързат да я замажат отгоре, да я скрият и от себе си. Не правете втора погрешка. Това е лъжа, от която трябва да се освободите. Ако не изправете погрешката си, утре ще дойдат ангели от Небето и ще ви поставят на такива изпитания, че всички лъжи ще излязат навън. Каквато погрешка и да видите в себе си, не я скривайте, извадете я навън и изчистете дрехата си, да няма никакво петно. Дрехата, с която ще влезете в другия свят, трябва да бъде чиста, бяла, светла.

Сега, като говоря за Чистотата, не смесвайте външната чистота с вътрешната. Вие трябва добре да разбирате външното и вътрешното естество на човека. Външно човек ще бъде едно, а вътрешно – друго. Външният и вътрешният живот са в пълен контраст помежду си. Има случаи, когато външно някой човек е беден, нечист, грешен, но

вътрешно е богат, чист и праведен. И обратно: друг някой външно е богат и чист, а вътрешно е сиромаш и нечист. Такъв пример имаме в Евангелието, дето се представят два образа: един в лицето на богатия, който се ползвал с уважението на всички, и друг – в лицето на бедния Лазар, който живял при входа на богатия дом, и то болен, покрит с рани, гладен, изоставен от хората. Като минавал покрай пазара, богатият поглеждал към него с презрение и се запитвал: „Защо ли Бог търпи този грешник на Земята?“ Но какъв бил краят на тия два живота? Лазар умрял и го занесли в Рая, в Божествения живот. След него умрял и богатият, но него занесли на мястото на мъчението. Казвам: не се самоизмамвайте от външната обстановка на нещата. Външният живот не е истинският. Любовта не съди нещата само по техния външен изглед. Тя има съвсем друга мярка за нещата.

Мнозина се спират върху външния си живот и казват: „Голям грешник съм!“ – Радвам се, че си грешник. Съзнанието ти се е пробудило, ти виждаш своя външен живот и намираш, че си грешен. Невъзможно е човек външно да не се окаля. Докато се движи между хората и им помага, невъзможно е да остане чист. Това е външната страна на живота. Тя не трябва да ви смущава. Щом се окаляте, ще отидете при най-чистия извор на живота да изперете дрехата си, да се измиете, преди още Слънцето да е залязло. Някои се перат сутрин. Не, когато тръгвате за другия свят, вие ще се перете един час преди залязване на Слънцето. Сутрин ще отивате на работа, а надвечер ще се перете. Гледате някоя жена, че е станала рано и е започнала да пере. Цял ден пере тя, но работите ѝ не се оправят. Ако привечер започне да пере, тогава само работите ѝ ще се оправят. С утринното пране светът не може да се оправя.

„Иде час и сега е, когато истинните поклонници ще служат на Бога в дух и истина.“ Желая и на вас да служите на Бога в Дух и

Истина, да служите на Любовта в Дух и Истина, на Мъдростта в Дух и Истина, да служите на самата Истина, която носи Свобода за човешката душа. Като резултат на това служене ще има следните прояви: Вечен живот, Знание и Светлина и Свобода – неща, за които вашите души копнеят.

И тъй, всички трябва да се въоръжите с Любовта, да възлюбите Господа с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум и с всичката си сила. Любовта да бъде идеал в живота ви! Само чрез Любовта можете да преодолеете мъчнотиите и страданията.

Тайна молитва

Беседа, държана от Учителя на 19 август, 5:00 ч., София – Изгрев

И ПОМАЗА

„И това като рече, плюна на земята, и направи кал от плюнката, и помаза с калта очите на слепия.“ (Йоан 9:6)

„И помаза.“ Аз вземам положителната страна на думата *помаза*.

Сега ще ви дам някои мисли, необходими за живота ви. Животът е реалност, която се нуждае от нещо съществено. Той има външна страна, изразена в безброй залъгалки; той има и вътрешна страна, свое вътрешно, дълбоко предназначение. Философите определят вътрешното предназначение на живота по един начин; религиозните хора – по друг начин; учените – по трети начин. Обаче каквито обяснения и да се дадат за вътрешното предназначение на живота, той се осмисля само при Любовта. Както и да се гледа на живота, той се осмисля само при Любовта, при Мъдростта, която носи светлина и знание, и при Истината, която носи свобода. Значи на първо място седят Любовта, Мъдростта и Истината, от които произтичат животът, знанието и свободата.

Когато се говори за Истината и за свободата, мнозина дават различни определения. Какви са техните определения, не е важно. Че някой философ се произнася за моя вкус, и това не е важно за мене. Какво аз чувствам, какво аз усещам, когато вкусвам някакъв плод, това е важно за мене. Това е говор, език на Природата. Думите на философа не определят моя вкус, но езикът ми го определя. Вземам нещо в устата си, вкусвам го и казвам: „Сладко е това нещо.“ Сладчината с думи не се определя. Външно може само да се опише, но не и да се определи. Сладостта не е нито бяла, нито черна. Тя може

да има някакъв цвят, бял или черен, както има бяло и черно или червено вино, но цветът не определя сладостта на виното. Някой път бялото вино може да бъде горчиво, и обратно: някога черното вино може да бъде горчиво.

Животът има своя опитна страна, към която човечеството трябва да се отправи. Това е неизбежно. Никаква философия не е в сила да измени този път. Рано или късно, желаят или не, хората ще влязат в този път. Мнозина от тях са дошли вече до положението на апостол Павел, а другите по-късно ще дойдат до това положение, но един ден всички ще кажат като него: „Не се рита срещу остен!“ Кога каза тия думи апостол Павел? – Когато падна от коня си. Повечето от съвременните хора са паднали вече от своя кон. Съвременните учени и философи разискват върху живота, развиват ред теории, без да имат предвид, че не са господари на положението. Един Господар съществува в света, към Когото те трябва да окажат пълно послушание и да поставят живота си на солидна основа. Те искат от другите послушание, но трябва да има на какво да го базират; искат от другите любов, но трябва да знаят на какво да я поставят; искат знание, свобода, но също така трябва да има на какво да ги поставят. Хората се нуждаят от принципи, общи за всички. Те се нуждаят от Правда, която да не се мени.

Казвате: „Де можем да намерим живота – в младите, във възрастните или в старите?“ Животът не е нито в младите, нито във възрастните, нито в старите. Това са преходни фази на живота. Защо? – Защото младите остаряват, възрастните се изменят, а старите умират. Питам: де е тогава постоянството? Виждате някое малко дете и казвате: „Дете е това!“ – Де е детето? В онова малкото, нежно дете, което се държи с двете ръце за майка си? Утре същото това дете израства и нарича майка си старуха. Според мене това не е дете. Де

отиде онова чисто детско съзнание? За мене туй е неразбрано, но нищо от това. Неразбраните неща са красиви. Някой казва, че не разбира живота. Животът не може да се разбере в отделните прояви на хората. Какво ще разберете от живота на пияния? Ако се напиете като него, цяла нощ ще падате по улиците, ще ставате, и като станете сутринта, ще се видите цял окалян, нечист. Какво знание сте придобили? Не само че нищо не сте придобили, но сте изгубили нещо, усещате се унижен. Когато хората искат да разберат какво нещо е Господ, те не знаят на какво опасно място се натъкват. За незнаещите, за невежите Бог е огън пояждаещ; за знаещите Той е знание и светлина; за любещите Той е мир, радост и веселие; за свободните Той е простор, за грешните Той е ад и мъчение.

Мнозина говорят за ада, описват го като място на мъчение, като страшен съд за лошите дела на хората. Колкото и да е страшен този ад, той не е по-страшен от ада на Земята. Истинският ад е на Земята. Де именно се намира този ад? Той е в човешкото тяло: в изкривения човешки ум, в изкривеното човешко сърце, в изкривената човешка воля. Той се изразява в неправилните отношения между хората, в недоверието, което имат един към друг. Адът е в обществата, в народите, които се използват едни други: силният използва и тъпче слабия. Адът съществува и в цялата Природа: растения, животни, от най-малки до най-големи, се изтезават, измъчват се едни други. Наблюдавате под микроскоп с три хиляди пъти увеличение някое малко същество – и то се стреми да нападне друго някое, да го изяде. Злото съществува между всички живи същества, като започнете от микроскопическите и дойдете до човека. И човек, такава малка буболечица в сравнение с великите напреднали същества, се нахвърля върху по-слабите от него и ги унищожава по различни начини. След всичко това той мисли, че може да излезе от него нещо. Ще кажете, че

това, което хората вършат, е от любов. Възможно е, но те трябва да се повдигнат, да дойдат до новото съзнание, до новия живот. Казано е в Писанието: „Иде час, когато всеки, който те убие, ще мисли, че служба принася на Бога.“ Значи той ще мисли, че върши нещо велико. Обаче в Божиите закони е казано: „Не убивай!“ Христос казва: „Люби ближния си!“ Христос е казал още: „Люби врага си!“ Само силният, само любещият може да обича врага си.

Разправят как един англичанин калил волята си при един индуски факир, от когото вземал уроци. Двамата заедно отишли в една гора, дето имало змии, тигри, лъвов. Факирът седнал на един камък, скръстил краката си и така силно концентрирал мисълта си, че нищо не било в състояние да го разсее. Покрай него минавали зверове, змии, но не го докосвали: минавали-заминавали, като че не го забелязвали. Англичанинът го запитал: „Как можеш да бъдеш толкова спокоен? Не виждаш ли как зверовете минават покрай тебе?“ – „Виждам всичко, но гледам силно да концентрирам мисълта си, за да не изгубя равновесие. Ако за момент само изгубя равновесието си, ще хвъркна от този камък – нищо няма да остане от мене.“ Казвам: ако и вие по същия начин седите на един камък и мислите само за Бога, никакъв звяр не може да ви засегне. Покрай вас ще минават вълци, мечки, тигри, но нищо няма да ви направят. Ако не мислите за Бога, всички зверове ще ви нападнат и от вас нищо няма да остане.

Често се говори за нещастията, за страданията на хората и всички се запитват защо са тия страдания и нещастия? Има един пробен камък, с който човек се изпитва в живота. Този пробен камък е страданието. Докато не е страдал, докато не е опитал нещо, човек не може да говори за знания. Щом преживее, опита и пострада за нещо, в тази област човек придобива знания. Следователно всяко нещо, което е опитано, преживяно и е дало резултат, това е знание. Стражар

води в участъка един набожен, добър човек и го ругае, нарича го идиот, мисли, че той нищо не разбира. Набожният човек върви пред стражаря, но по едно време се обръща към него и му казва: „Братко, моля ти се, освободи ме за малко. Тук някъде ще се отбия, трябва да свърша една работа.“ – „Добре, ще те почакам.“ – Добрият човек се отбил малко настрани и започнал да се моли: „Господи, моля Ти се, помогни ми в този случай! Много пъти съм Те слушал, много пъти Си ми помагал, покажи и в този случай, че не съм идиот, че Ти живееш в мене и аз мисля чрез Тебе. Покажи силата Си на този стражар, покажи я и на мене!“ Като се върнал при стражаря, последният му казал: „Как ме нарече ти? Братко ли ми каза? Бог наш Баща ли е? Щом е тъй, отказвам се да те вода в участъка. Бих желал да бъда като тебе.“ Хващат се двамата под ръка и тръгват заедно. „Сега могат и двамата да ни заведат в участъка. Готов съм на всичко!“

Казвате: „Как можа този човек да се обърне към Бога толкова скоро?“ – Това не става всякога, не става изведнъж. Когато се намерите в някаква мъчнотия, направете опит да видите какъв резултат ще имате. Ако Бог живее във вас, всичко може да стане. Аз вземам практическата страна на живота. Ще кажете, че Бог е отвлечено понятие. Бог се проявява като велик стремеж, като благородство във всички хора, във всички народи, и то не само в хората, но и в животните, и в растенията. В сладките плодове има известно съзнание, по-високо от това на другите растения, заради което те са готови да жертват нещо от себе си. Горчивите плодове обаче не са просветени, нямат любов в себе си, вследствие на което образуват горчивите сокове.

Сега ще направя характеристика на няколко народа, за да видите какво е нужно на човека. Човек трябва да има благородството на

англичанина, щедростта на американеца, изящното изкуство на обходата на френцузина, постоянството на германеца, издръжливостта на китаеца, съобразителността на японца и великодушното на славянина. Тези качества трябва да легнат в основата на всеки индивид, на всяка душа. Всеки човек трябва да има ума на посветените, или, в християнски смисъл казано, всеки трябва да има ума на Христа. Мнозина мислят, че Христос не е бил учен човек. Много се лъжат те. Ако един човек може, като плюе на земята, да направи от плюнката си кал, с която да помага очите на слепия и той да прогледа, това говори за велика, дълбока наука, на която съвременната наука би завидяла. Тази кал не е била обикновена. Още като взел тази кал с пръста си, Христос е вложил нещо в нея. От пръстите Му излязла особена енергия. Така именно тази кал е станала животворна. Мнозина са правили опити като Христа, да направят такава кал, но не са успели. Всеки може да намаже очите на слепия с кал, но той няма да прогледа. Ще кажете, че тази кал е била специална, намирала се е само в Палестина. Щом е така, идете още сега в Палестина и там направете опита. Да мислите, че само в Палестина имало такава кал, то е все едно да се хвалите като онзи турчин, който казвал, че като бил в Багдат, прескачал трапове по 20 метра широки. Като го слушали да говори така, казвали му: „Щом е тъй, прескочи и тук такъв трап.“ – „Тук не мога да прескачам, защото хавата не ми позволява.“ – Който знае и може да направи нещо, хавата навсякъде му помага; който не знае, хавата никъде не помага.

Съвременните хора имат знания, но знанията им трябва да се приложат. За тази цел те трябва да правят опити, докато дойдат до положителни, абсолютни знания. Представете си, че някой заболее сериозно, почти е на смъртно легло, или изпадне в крайна сиромашия. При това положение нека се опита сам да си помогне. Че е болен –

това не е Волята Божия. Че е сиромаш – и това не е Волята Божия. Казано е в Писанието: „Бог не съизволява в смъртта и в греха на човека.“ Ако хората умират, има ред причини за това. Какви са причините, няма сега да обяснявам. Който се е отклонил от правия път на живота, той не се нуждае от обяснение на причините за това отклонение, той се нуждае от изправяне. Човек трябва да има ясна представа за себе си, за силите, които се крият в него, и тогава той не трябва да очаква външна помощ, но трябва да се обърне към себе си. Не търсете външна помощ, преди да сте получили вътрешна. Външната помощ сама по себе си ще дойде. Не ходи да ореш, преди да имаш семе в хамбара си. Защо ще ореш, ако нямаш семе? Първо осигури семето, че тогава ори. Ако изореш нивата, а не я посееш с жито, тя ще роди хубави бодили. Съвременните хора искат да възпитават младото поколение. Как ще възпитат едно дете, ако не събудят в него любов към живота, към знанието и към свободата? Детето трябва да зачита свободата, която му е дадена.

Някои мислят, че свободата се заключава в незачитане на другите хора, и следователно могат да вършат, каквото намират за добре. Свободата е качество на Истината. Тази свобода трябва да бъде в полза на всички живи същества по лицето на Земята. Всяка свобода вън от Истината принася вреда и на онзи, който я има, и на онези, до които се отнася. Вън от Истината свобода не съществува. Този е един от новите възгледи, който трябва да проникне в ума на всички хора. Някои казват, че не разбират новите възгледи. Няма нищо лошо в неразбирането. Вие трябва да ги разберете не теоретически, но практически. Вие сте в една долина и сте облечени в тънки дрехи, защото там е топло. Предстои ви обаче да се качите на един планински връх, висок три-четири хиляди метра. Можете ли да се качите на този връх с тънките си дрехи? Когато се качвате на високи

върхове, вие трябва добре да се екипирате, като англичаните, които предприемат експедиция до Хималаите. Трябва да имате топли дрехи, здрави обуца, със специални топлинници вътре, с голям запас храна и т. н. Условията за живеене на високите върхове са по-трудни от тия в долините, затова който се качва по тях, той трябва добре да се екипира.

Съвременните хора искат да се качват по височините, а същевременно товарът им да се увеличава. Това е невъзможно. Колкото по-високо се качваш, толкова и товарът ще става по-тежък. Колкото по-ниско слизаш, толкова и товарът ти ще става по-лек. Който иска товарът му да олеква, той трябва да слиза надолу. Възвишените духове сляха от Невидимия свят, за да се освободят от богатствата, които имаха. Те сляха от високите върхове, за да създадат долините, Земята, Слънчевата система, както и жилищата на хората. Като създадоха всичко това, те се освободиха от богатствата, с които разполагаха, и се върнаха назад в своите обители. Тези творци на миналото и днес слизат на Земята. Какво ще направят със сегашната Земя? Те ще я превърнат в рай. От сегашната Земя нищо няма да остане. Новата Земя ще бъде рай, а хората, които ще живеят на нея, ще бъдат с лица, светещи като слънце. Аз ви казвам една Истина, която ще донесе благо за всички живи същества. Тя ще донесе светлина и знание, тя ще донесе свобода и простор, тя ще донесе нов живот, нов подтик за всички хора по лицето на Земята. От това гледище аз се радвам на успеха на всички хора, аз желая всички да бъдат свободни. Свобода има само в Любовта, свобода има само в Мъдростта и знанието, свобода има само в Истината. В живот, придружен с Любовта, има свобода; в живот, придружен с Мъдростта, има свобода; в живот, придружен с Истината, има свобода. Не е истинска свобода онази, която не е придружена с Истината.

Мнозина се съмняват съществува ли Бог, или не съществува. Ако Бог не съществува, отде излязохте вие? Ще кажете, че според Дарвин⁵ човек е произлязъл от една малка клетка. Възможно е и това. Че пилето е излязло от яйцето, съгласен съм, но за да се излюпи пилето, това яйце трябва да се постави при специални разумни условия. И с това съм съгласен. Ако яйцето не се постави под топлината на квачката, или под друга някаква топлина, необходима за развитието му, то няма да се излюпи.

Питам: кой създаде ония условия, при които вашият живот най-добре се развива? Нито вие, нито вашите деди и прадеди са били и могат да бъдат фактори за вашето развитие. Значи първоначално още Бог на великата Любов, на великата Мъдрост и на великата Истина е създал условия за развиването на човека. И до днес още Той работи в света, за да освободи човечеството от великото заблуждение, в което е попаднало. Хората искат да извоюват свободата си, да бъдат свободни. Няма какво да извоюват свободата си. Свободата, към която се стремят, им е дадена. Те трябва само да я възстановят. Свободата зависи от ума, от сърцето и от волята на човека. Ако има просветен ум, благородно сърце и търпелива, издръжлива воля, човек има всичко в света. Ако човек обича Онзи, Който всичко му е дал, той има свобода, каквато желае.

Някой търси Бога тук-там, а забравя, че Той е навсякъде, във всички живи същества. Срещат се двама души и се поглеждат на-криво, не искат да видят Божественото в себе си, гледат се като чужди. Единият иска да надхитри другия, да го оплете. Кой кого ще надхитрява или оплита? Никой от двамата не е лисица да изяде другия, нито вълк, да го задуши като овца. Всеки трябва да гледа на своя ближен като на човек, в когото Божественото начало живее. Че

някой се е отклонил от правия път и е извършил едно престъпление, това е друг въпрос. То няма нищо общо с Божественото в човека.

Питам: какво ще се ползва човек от престъпленията, от измамите? Най-малката измама, било в науката, в религията или в обществения живот, носи своите лоши последствия. Външно човек може да се мами, но вътрешно, в съзнанието си, той не трябва да допуска никаква измама. Школата, която следвате, има за цел да ви покаже причините на измамата, на изкушенията, на които се поставяте. Всяка дарба в човека създава условия за изкушение. Например ако не използва разумно силата си, човек може да извърши ред престъпления: ще бие или ще убива. Ако изгуби силата си, той ще почне да лицемери, да лъже, да хитрува. Кое от двете положения е за предпочитане? Щом е неразумен, нито едно от двете положения не може да се предпочита. В такъв случай човек трябва да развива в себе си благородство, постоянство и да се стреми учен да стане. Това значи да работи човек върху своя ум, върху своето сърце и върху своята воля. Това значи да се освободи човек от чуждите влияния, на които се е излагал не само той, но и неговите деди и прадеди. Всички хора са се борили и до днес продължават да се борят с чуждите влияния.

Като говоря по този начин, ни най-малко не искам да внеса във вас известни съмнения, но казвам, че в Природата, както и в живота, съществуват ред противоречия, създадени само за добро. Защо и за какво са тия противоречия, няма да обяснявам, но вземете думите ми като постулат, който ще опитате и проверите. Всички противоречия са допуснати за добро. Това е истина, която всеки може да опита. Бог е неизменен в своите прояви. Той е създал цялото Битие върху три главни закона: върху необятната, неизменна Любов, която носи живота като нещо цяло, неразделно; върху непобедимата с нищо

Мъдрост, която носи светлина и знание, от нищо непомрачени, и върху безграничната Истина, която носи вечната свобода. Кой може да отнеме тези неща?

Казвате, че можете да ограничите някого. Как можете да ограничите онзи, който живее с Бога? Достатъчно е той да се помоли на Бога и вие веднага ще хвърлите оръжието си и ще тръгнете с него. Срещате такъв човек и му казвате: „Знаеш ли, че аз мога да те убия?“ – Ти убивал ли си друг път човек, който е свързан с Бога? Достатъчно е само да вдигне ръката си към него, за да увисне тя във въздуха. И на десет километра да е далече от него, той може да го спре, на място да остане. Не се вдига лесно ръка срещу човек, който служи на Бога. Ако е допуснато този човек да бъде измъчван от хората, това е друг въпрос. Никой няма право да мъчи хората. Такъв е Божественият закон. Не мъчете себе си, не опорочавайте името Божие! Дръжте свято името Божие в ума си! Дръжте ближния си близо до сърцето си! Пазете и вашето достойнство! Само по този начин ще се съгради Новият живот. Само така ще се създаде Новата държава. Всички властващи трябва да имат тези качества в себе си. Такава власт е Божествена. А всяка власт, дадена от Бога, е за предпочитане пред човешката.

В това отношение съвременните учени се отличават с една добра черта: те не са догматици. Когато някой учен създаде една теория, след него ще дойде втори учен и ще каже: „Има нещо неправилно в тази теория“ – и ще я коригира. Дойде трети учен – и той коригира теорията. Дойде четвърти, пети учен: всички допълват, коригират, изправят теорията. Първият казва: „Да, имал съм някакво заблуждение, готов съм да се коригирам.“ Така всеки съзнава погрешката си и се коригира. Религиозните хора, като приемат някаква догма, не търпят от никого никаква корекция. Всичко в света

е подложено на промени. Всяко верую, в каквато форма и да е, то е плод на човешки мисли, чувства и постъпки от хиляди години насам, вследствие на което търпи промяна. Виждаме например, че и онова откровение, онзи велик закон, който се даде на Мойсей на Синайската гора, и той даже претърпя промяна. След него дойде Христос и внесе нещо ново в този закон. Сегашните християни мислят, че това, което е казал Христос, никога няма да се измени. Сам Христос е казал: „Много неща още има да ви кажа, но не сте готови да носите.“ На друго място е казал: „Когато Син Человечески дойде втори път на Земята, ще намери ли достатъчно вяра и разбиране между хората, за да схванат онази велика Истина, която ще им говори?“

Следователно всеки човек трябва да е доволен от положението, в което Природата го е поставила. Щом е така, той не трябва да излиза вън от кръга на своята дейност. Ако преждевременно излезе от този кръг, той ще изгуби живота си. Според мене за всеки човек Природата е начертала такъв кръг на дейност, който отговаря на неговите възможности и дарби. Ако се използват разумно тия възможности, човек ще бъде щастлив. Защо човек трябва да бъде недоволен? Неговото положение като човек е милиони пъти по-добро от това на вола, положението на вола е милиони пъти по-добро от това на птицата, положението на птицата е милиони пъти по-добро от това на рибата, положението на рибата е милиони пъти по-добро от това на растението, положението на растението е милиони пъти по-добро от това на минерала. Това е дълбока философия, която трябва да се изучава. Погледнете едно растение и казвате: „Растение е това!“ Вие не подозирате даже какъв стремеж е вложен в него. То е посадено в земята с главата надолу и се мъчи да се изправи, да се освободи. Щом стане риба, то е доволно вече, че може да пъпли, и благодари, че се е

освободило от едно нещастие. Когато рибата се превърне в птица, тя е доволна, че може свободно да хвърчи във въздуха, но пак се стреми към нещо по-високо. И човекът още не е свободен. Той се намира в точно обратно положение на растенията: след като се е завъртял и е направил ъгъл от 180°, той се е изправил на краката си, с главата нагоре. Съвременното човечество се намира вече пред новата епоха на живота. Новата епоха се заключава в познаване на Бога. Познаването на Бога подразбира познаване на Любовта, придобиване на знание и свобода. Това значи да живее човек и да чувства, че има душа в себе си. Мнозина се запитват съществува ли душа, или не. Най-великите неща в света са човешката душа и човешкият дух. Умът пък служи за украшение на човешката душа, а сърцето – за украшение на човешкия дух. Значи духът, душата, умът и сърцето представляват семейството на човека, а волята му, това е един от най-благородните слуги на това семейство. Волята още не е станала член на това семейство, тя е само негов слуга. Който не вярва в това, той може да го проследи и опита.

Аз изучавам Природата, познавам добре законите ѝ, познавам нейния език, зная езика на звездите, на Слънцето, познавам влиянието на всички известни и неизвестни за вас планети. Неизвестните още на съвременните учени планети показват, че кръгът на човешкото развитие става все по-голям. Това са отвлечени въпроси, върху които можете да четете ред астрономически съчинения. Светът е школа, а Природата е написана книга, която се изучава в тази школа. Големи богатства се крият в Природата. Някои казват, че известни места в Природата са много обикновени. За разумния човек всички места в Природата са интересни, той има какво да чете по тях. Вие минавате през мочурливо място и казвате, че това е мочурляк. Ученият обаче открива в този мочурляк големи богатства.

Под канарите в планините се крият големи скъпоценности. В планините има цели пластове, богати със злато. В тях ще намерите големи кюлчета злато, от 40-50 кг едното. Като слушат да се говори за злато, мнозина искат да знаят где се намира златото в Природата. Това не може да се каже, защото съвременните хора страдат от изобилие на пари, а не от безпаричие. Те имат пари повече, отколкото им трябва; те имат хляб в излишък, но знание имат малко. И знание имат много, но това знание в повечето случаи не е дало добри резултати в живота.

Един от средновековните лекари лекувал болните си по свой начин – с топла вода и с пущане на кръв. Цели 20 години практикувал този метод, но нито един от пациентите му не оздравял. Като виждал резултатите на своя метод, казвал: „Съжалявам, че след 20-годишна практика не можах да излекувам нито един болен. Съжалявам и за науката, която учих.“ После за утешение си казвал: „Нима другите лекари са излекували своите болни? И техните пациенти умират.“ – Не, не трябва да се правят такива опити – да пущате кръв и да давате топла вода. Това значи да изтече кръвта на болния. Какво правят другите хора, били те лекари или учени, това не може да ви успокоява. Външно всеки човек е свободен да има, каквито ще възгledi, но вътрешно неговите възгledi трябва да бъдат в съгласие с тия на Природата, да бъдат общи за всички хора. Например всеки има две очи, с които може да гледа, каквото иска и когато иска, но тези очи трябва да бъдат хубави, т. е. да гледат правилно, красиво на нещата. В човека има едно вътрешно чувство, с което познава Истината и може да я приложи. Истината е нещо спонтанно, тя не зависи от човека. Умът изучава Истината, но не я намира. Някои казват: „Да намерим Истината, да намерим Бога.“ – Нито Истината може да намери човек, нито Бога може да намери. Те са вътре в него.

Бог не е нещо, което може да се намери отвън. Да мислите, че Бог трябва да се търси, за да се намери, това е криво разбиране. Едно се иска от човека: да влезе във връзка с Първата Причина. Щом направи тази връзка, Божествената мисъл ще започне да се влива в неговия ум и той ще усеща диханието на Бога. Това значи да разчита човек на Бога в себе си, да знае, че има Един, на Когото всякога може да уповава. Щом знае и чувства това, човек всякога ще бъде готов да върши Волята Божия.

Често жените се оплакват от своите мъже, че ги ограничавали, че се отнасяли грубо с тях. Мъжете пък се оплакват от жените си, че не ги слушали, не ги обичали и т. н. Питам: защо и едните, и другите не направят опит да се свържат с Бога, да хвърлят пушките си и да се хванат под ръка като добри приятели? Ще кажете, че семейният живот е тежък. Според мене семейният живот е една от тайните науки на Земята. Разрешаването на този въпрос изисква специална школа. Мнозина казват, че не обръщат внимание на семейния живот. Засега семейният живот представлява институт, основан на ред закони и правила, които трябва да се изучават. В изучаването на тези закони и правила човек ще се домогне до първоначалния произход на семейството. Питам: когато двама души се сдружат да живеят заедно, имат ли право да се измъчват? Имат ли право да хвърлят кал един върху друг? Добър семеен живот е онзи, при който нито жената, нито мъжът са си казали една лоша дума помежду си, нито са си разменили един лош поглед. И мъжът, и жената трябва да гледат един на друг като на чисто злато, което от нищо не се изменя. Ако жената мисли, че други жени могат да излъжат мъжа ѝ, тя трябва да знае, че е първата, която го е излъгала, която е извършила престъплението. Ако и мъжът мисли, че други мъже могат да излъжат жена му, той трябва да знае, че е първият, който я е излъгал. Ако това съмнение се

хвърля върху всеки ближен, какъв смисъл има тогава да казваме, че трябва да любим ближния си като себе си? Христос казва: „Който върши волята на Отца Ми, той Ми е брат, и сестра, и майка, и баща, и приятел.“ Защо е така? – Защото всеки, който върши Волята Божия, той ни е по-близък от всички близни по плът и кръв.

Като говоря върху различни въпроси, някои от тях, по нямане достатъчно време, остават недообяснени, вследствие на което, като не мислят право, хората ги изопачават. За всеки свой неуспех, за всяко свое нещастие те са готови да считат другите хора за виновни. Ако е така, питам: кой е виновен за съгрешаването на Ева? Кой я изкуси? Кой научи Каин да убие брат си? Кой научи хората да вършат престъпления, за които да лежат в затворите? Аз ли съм виновен? Добрите, праведните хора, светиите, които служат на Бога, са виновни в едно отношение само, а именно: те са виновни, че са донесли благата в света. И аз съм виновен, че донесох благата на света. Щом се вземат тия блага, и престъпленията ще изчезнат.

Казвате: „Кой си ти, който имаш право да говориш така?“ – Аз говоря от страна на Бога, от Негово име и казвам: Бог не е причина за нашите грехове и престъпления. Бог не съизволява в нашата смърт. В Бога всичко е Добро. Страданията на хората се дължат единствено на факта, че те не изпълняват Волята Божия, както трябва. Бог е крайно търпелив и чака, докато хората се пробудят и влязат в правия път. Като говоря така, мнозина мислят, че имам някого предвид. Това говори за тяхната подозрителност, за техните криви разбирания. Съвременните хора имат криви разбирания за живота, за Любовта, вследствие на което между тях се създават големи недоразумения. Ако сте в странство, например в Германия, и гледате някоя жена, мъжът ѝ веднага ще ви обяви дуел – как имате право да фиксирате

жена му с погледа си! Страхуват се хората. В България това нещо не прави голямо впечатление.

Често хората се поддават на особени, хипнотически състояния, от които трябва да се освободят. Кой ги научи на това нещо? Сами се научиха. Влюбените не са ли хипнотизирани? По цели дни момъкът гледа своята възлюбена в очите ѝ. И момата прави същото. Това не е ли хипнотизъм? Когато обича, и птичката хипнотизира. Когато змията иска да хване жертвата си, и тя си служи със същото изкуство. И вълкът владее това изкуство. Като влезе в някое стадо, на което овчарят е грешен човек, той погледне тази-онази овца, хипнотизира я и тя не може да му се противопостави. Обаче ако вълк влезе в стадо, на което овчарят е праведен човек, като погледне овцата, тя му тропне с крак и го изгони. Следователно, ако и вие държите връзката си с вашия овчар, с Бога, никакъв вълк няма да ви дави. Ако не държите тази връзка, всеки вълк може да ви дави. Ще кажете: „Кой има право да говори така?“ – Всеки, който слуша и изпълнява онова, което Бог му говори, той има право да говори така. Всеки, който вярва в това, което Бог е създал, има право да говори така. Всеки, който обича Истината и свободата и върши Волята Божия, има право да говори така. Такъв човек няма грешки. Ако случайно направи някаква погрешка, той веднага я коригира. Всяка неизправена погрешка е грешка; всяка изправена погрешка е знание. Значи знанието произтича от изправените, от коригираните погрешки на хората. Като пострада малко, човек изправя погрешките си и придобива знания.

И тъй, когато греши, човек трябва да изправя погрешките си, без да се осъжда. В това отношение светските и религиозните хора представляват две крайности в живота. Като изправят погрешките си, като наредят работите си, светските хора започват да уреждат

Божиите работи. В това се заключава тяхната погрешка. Религиозните хора пък, като вярват в Бога, оставят всичко на Него. Те очакват Бог да свърши и своята, и тяхната работа, затова казват: „Каквото Бог направи.“ Религиозните хора трябва да вземат поука от светските само в едно отношение, а именно: те сами трябва да свършат своите работи, а щом дойдат до Божиите, да оставят Той да свърши своите. И светските хора трябва да вземат поука от религиозните, да не се бъркат в Божиите работи. Като разглеждат светските хора, религиозните не са доволни от тях, намират, че не са вярващи. Не, и в светските хора има хубави неща. Вие не трябва да се спирате на изключенията, на техните особености. Вие не трябва да вземате под внимание криворазбраното учение на Мойсей, на Буда, на Мохамед, на Христа. Вие не трябва да обръщате внимание на кривите, изопачени факти в науката или в изкуствата. Кривите, изопачените неща са в състояние да спънат всеки човек в развитието му. Всеки човек трябва да бъде художник, скулптор, сам да изработи къщата си. Бог е поставил основите на къщата на всеки човек. По-нататък той сам трябва да гради. Много неща се изискват от човека. Той трябва да бъде и музикант, да свири на някой инструмент или поне да пее.

Едно дете запитало баща си: „Татко, защо Бог е създал устата на човека?“ Бащата отговорил: „Синко, Бог е създал устата на човека, за да опитва чрез нея благата, които Той е пратил на Земята. После – за да опитва всички сладчини, всички сладки неща, които съществуват. И най-после – за да говори сладко.“ Значи устата на човека е създадена, за да извършва три главни функции: да яде сладко, да вкусва сладко и да говори сладко. Сега и аз ви казвам: яжте сладко, вкусвайте сладко и говорете сладко! След това отивам още по-далече: мислете сладко, чувствайте сладко и постъпвайте сладко!

Съвременните хора говорят за своето християнство, за вярата си в Бога и в Христа, но имат ли те необходимата чистота в себе си? Какво ще помислят те, когато видят млад момък и млада мома сами в гората? Нали и тези млади хора са като тях? Нали и те имат любов, знание и свобода в себе си? Трябва ли да се съмняват в тяхната чистота? – „Ама обичали се!“ – Какво от това? Досега в анализите на човешката история аз не съм срещнал нито един случай, дето Любовта, Мъдростта и Истината да са оцапали някого. Дето е Бог, там престъпленията са изключени. Ако Любовта Божия е във вас, вие сте океан, на който никой не може да изпие водата. Кой може да оцапа водата на океана? Много моми се оплакват, че момците са ги оцапали. Това е невъзможно, те сами са се оцапали. Всеки трябва да мисли, че е чист и че никой не може да го оцапа. Често в умовете на хората проникват известни илюзорни мисли и внушения, които им създават ред болести и нещастия. Понякога те сами си внушават някои отрицателни мисли, а понякога отвън им ги внушават. В много случаи внушението почива на користолюбива почва. Оставете човека свободен, не му внушавайте какво да прави. Търговците си служат със закона на внушението с цел да изтръгнат нещо от клиентите си. Дойде някой при тях и те започват: „Господине, имаме великолепен плат, от такава и такава материя, струва еди-колко си.“ – Не, покажете плата на купувача, кажете му колко струва, и ако има възможност, той ще го купи. Няма защо много да се говори. Някои търговци пък обещават на клиентите си нещо, черпят ги с кафе, с това-онова, за да ги предразположат. И това е внушение.

Законът на внушението работи и в отношенията на религиозните хора. Например някой светски човек влезе в религиозно общество и всички започват да му проповядват, да му тълкуват Евангелието, искат да го накарат да приеме тяхното верую.

Няма защо да го убеждавате да приеме вашето верую. Предложете на човека Евангелието, прочетете му нещо и кажете: „Това е Христовото учение. Ако Го приемете, за вас ще бъде добре; обаче свободен сте и да не Го приемете.“ Който приеме Христа в себе си, той трябва да върви по Неговия път. Човек трябва да бъде свободен, да изповядва, каквото верую иска. Човек трябва да бъде свободен в три неща: в мислите, в чувствата и в постъпките си. Докато върши нещо, човек е свободен. Щом свърши работата си, той вече не е свободен. Докато е свободен, неограничен, човек има нещо добро в себе си. Щом се ограничи, той има нещо лошо в себе си. Всяка добра мисъл, всяко добро чувство и всяко добро действие освобождават човека. И обратно: всяка лоша мисъл, всяко лошо чувство и всяко лошо действие ограничават човека. Това трябва да бъде като залог на всяко верую.

„И помаза очите на слепия.“ Очите на човека са от най-скорошен произход. Те представляват най-великото благо, дадено на човека. Очите носят на човека такова знание, което разкрива пред него целия Космос. Предполага се, че до времето на Христа съзнанието на човечеството е било затворено, сляпо, но от момента, в който Христос помаза очите на слепия, съзнанието на всички хора по лицето на Земята се отвори, т. е. пробуди се, и те прогледнаха. Очите на всички хора днес са помазани, за да разбират това, което им се говори. И те като слепия могат да кажат: „Слепи бяхме едно време, но сега виждаме и разбираме!“ Така трябва да каже всеки, който вижда. Тъй щото, каквото и да правите, правете го от високо съзнание, от Любов към Онзи, Който ви е дал живот, Който е отворил очите ви, за да виждате и да изучавате всичко, което Той е създал.

Беседа, държана от Учителя на 19 август, 10:00 ч., София – Изгрев

ВЕЛИКОТО И МАЛКОТО

Прочете се 5-а глава от Евангелието на Лука.

Когато четете Свещената книга, трябва да знаете на какво гледище заставате: външно – по буква, или вътрешно – по дух. И прочетената глава може да се разглежда двояко: ако я разглеждате външно, ще имате едно разбиране; ако я разглеждате вътрешно, ще имате по-дълбоко разбиране. Каквото и да четете, трябва да се пазите от еднообразие в разбирането, в мисленето, в чувстването. Еднообразието не е нищо друго, освен старото в живота, т. е. това, което е изчерпано, което нищо не дава. Ако изстискате сока на гроздето, нищо не остава в него, освен люспите. Каквото и да правите с люспите, нищо не излиза от тях. За габровци и за котленци е създаден един анекдот, с който искат живо да представят тяхното скъперничество. Когато някой от тях купувал охлюви, изваждал охлювите и ги готвел, а черупките им изсушавал, нанизвал ги на връв с цел и друг път да сготви от тях някакво ядене. Като узнавали съседите, че еди-кой си имал черупки от охлюви, тръгвали един след друг да искат и те да сготвят ядене от тях. Те казвали: „Дайте си такъмите, т. е. черупките от охлювите, и ние да си сготвим ядене.“ След това ги връщали обратно на притежателя им. Такъмите, това е старото учение, което трябва да се изостави и да се замести с ново.

Сега ще направим едно малко упражнение, за да се свържем с теченията на Природата. В Природата съществуват две течения, две направления: едното направление е възходящо. То води към Великото голямо, към Безкрайното, към Безконечното. Другото направление е

Великото малко, което също така води към Безкрайното, към Безконечното.

Упражнение: Двете ръце, със свити пръсти във форма на цвят, се поставят пред гърдите. Те означават процес на Великото голямо – процес на разцъфтяване в Природата. Ръцете се издигат нагоре и пръстите се разтварят във формата на чашка. Следва сваляне на ръцете надолу и свиване на пръстите. Свалянето на ръцете надолу, това е процес на Великото малко. То представлява знанието, което човек има и което трябва да даде на другите.

Направете това упражнение няколко пъти, за да се свържете с тия две течения. Колко струва на човека да направи едно малко усилие? Всяко усилие, колкото и малко да е, дава добри резултати.

Мнозина се оплакват, че работите им не вървят добре. Защо? – Защото не са взели права посока на движение. Тази посока води или към Великото голямо, или към Великото малко. Великото голямо е закон на разширяване, на растене, на придобиване на знания. Великото малко е закон на смяляване. При това положение човек става толкова малък, че минава през места, дето никой не може да мине. Следователно, когато човек се намери при най-големите мъчности и затруднения и не знае отде да мине, не знае как да се освободи от тях, казвам: мини по пътя на Великото малко и ще се освободиш. – „Накъде е тази посока?“ – Навсякъде. В закона на Великото малко действа законът на самоотричането. Който не се отрече от всичко старо в себе си, от своите стари такъми, той не може да влезе в закона на Великото малко. Когато Христос казва: „Който не се отрече от майка си и баща си, от брата си и сестра си, не може да бъде Мой ученик“, Той има предвид формата на майката и бащата, формата на брата и на сестрата като такъми. Ако майка ти, баща ти, брат ти, сестра ти, приятелят и приятелката ти са стари такъми, ти

трябва да се откажеш от тях. Колко струват тия такъми? Те са стари наниз, наредени на върви. Какво има в тия такъми? – Нищо. Те нямат никаква сила в себе си, никаква храна не съдържат. Щом е така, лесно можете да се откажете от тях.

И тъй, посоката, която води към Великото голямо и Великото малко, е Новият път – пътят на Светлината. Който е влязъл в този път, той се стреми към Божественото, и дето види прояви на Божественото, зачита ги. Божественото се отличава със следното качество: то всякога дава. Даването е закон на Небето, закон на изобилието. Значи това, което всякога дава и никога не престава да дава, е Божествено. Това, което някога дава, а някога не дава, е човешко. Който казва, че може да направи всичко, което е добро, той е в процеса на Божественото; който казва, че е слаб, че не може да направи всичко, макар и добро, той е в процеса на човешкото. По тези прояви може да различавате Божественото от човешкото. Когато дойде до положение да направи нещо Божествено, човек трябва да знае, че не е сам в тази работа. С него заедно работят много разумни, напреднали същества по невидим за самия него път. С него заедно работят всички ония възвишени същества, които поддържат Царството Божие. Външно тези същества са невидими, но силата на нещата не е във външното виждане. Важно е човек да чувства, че с него заедно работят напреднали, възвишени същества.

Питам: кое трябва да предпочитате – да дишате нечист или чист въздух? Да четете при мека, приятна светлина, или при светлина, която едва мъждее? Чистият въздух, чистата вода, меката, приятна светлина са блага, богатства, които човек не осъзнава, защото се занимава със своите стари такъми. Срещате някой човек, слушате, че говори само за обществени въпроси, за служби, че еди-кой си колко години бил чиновник, учител или професор някъде. Питам: колко

години най-много може да бъде човек чиновник? Сега, като стане някой на 50-60 години, уволняват го, считат, че не е способен за работа. Като е работил толкова години, какво е постигнал? – Нищо особено. Това не са стотици, нито хиляди, нито милиони години. Това са само 60 години, през което време човек едва започва да се ориентира в живота.

Когато дойдем до големите числа, ние имаме предвид възможностите за съзнанието. За всяко будно, добре развито съзнание числата, тяхното значение и смисъл стават ясни. Онова съзнание, което не е работило с големите числа, започва да се плаши от тях. Малките деца се плашат от големите товари. Обаче героите, големите юнаци не се плашат от големи тежести, от големи товари. За да дойде до будност на съзнанието, човек трябва да работи непрекъснато, за да различава Божествените процеси от човешките. Божествените процеси са непрекъснати, а човешките са прекъснати. Никоя сила в света не е в състояние да прекъсне един Божествен процес; ако някой го прекъсне, той сам ще си напакости, ще си създаде ред нещастия. Ако турите кепенци на прозорците денем, вие сами ще прекъснете пътя на слънчевите лъчи. И в края на краищата вие сами ще си напакостите, ще се намерите пред тъмнина.

Казвам: всеки, който е придобил живот, знание и свобода, той е щедър, богат. И в Любовта той е щедър, дава изобилно. Мнозина говорят за щедрост, а като дойдат до Любовта, започват да я цедят, както кръчмарят цеди виното. Те турят Любовта в някой варел, поставят кран и започват да наливат чаша по чаша, като същевременно записват кому колко са дали. Това е кръчмарство. Казвате: „Аз дадох една чаша любов на еди-кого си.“ – Какво можете да направите с една чаша любов? Да раздавате любовта с чашки, това е външната А страна. Казвате, че обичате някого. Как се изразява тази

любов? Когато обичате някого, вие чувствате известна топлина около слънчевия възел или някакво трепване в сърцето. Вие наричате това любов, аз пък го наричам такъм. Божествената Любов се проявява в готовност към услуги, към жертви. Седнал някой пред трапезата, върху която в чинии е сипано ядене, и той се готви да яде. В това време влиза в стаята един негов приятел. Ако той веднага стане от стола, покани приятеля си да яде, отстъпи яденето си и се чувства доволен, разположен, това е израз на Божията Любов. Обаче ако не му стане приятно и не е готов да отстъпи яденето на приятеля си, това е израз на любовта на такъмите.

Днес всички хора говорят за любов на такъмите, но външно Ъ дават израз на велика любов. Някой момък срещне една мома, хареса я и започне да се облича хубаво, да се докарва пред нея, докато тя го хареса. Щом го хареса, той започва да я съветва да напусне баща си и майка си, да отиде при него да живее. Тя напуска баща си и майка си и отива при него от любов. Той туря на главата Ъ венец от откъснати цветя. Откъснатите цветя показват какъв ще бъде животът на тази мома. С откъснати цветя работите не се уреждат. Момата се радва, че са турили на главата Ъ венец. Всъщност този венец говори на момата: „Ти можеш ли да дадеш живот на тия откъснати цветя?“ Тя ги поглежда и казва: „Не мога да им дам живот.“ Значи любовта на тази мома е любов на такъми. Венците на бъдещите хора няма да бъдат като сегашните. Като срещнете възлюбената си, ще турите на главата Ъ венец от скъпоценни камъни или на врата Ъ – огърлица от скъпоценни камъни. Венецът, пръстенът, огърлицата, които възлюбеният дава на своята възлюбена, не са нищо друго освен задължения. Те са символ на задължения, т е. човек взема нещо, в замяна на което дава нещо.

Така и всеки човек, като диша, приема нещо от Бога, и като излезе вън, бързо издиша приетия въздух. Не, така не се диша. Дали си здрав, или болен, ще поемаш въздух, ще го издишаш и през това време ще благодариш на Господа за чистия въздух. Какво прави болният? Диша чист въздух, издиша нечист, и като усети нечистия въздух в стаята си, казва: „Нечист е вече въздухът!“ Щом тури тази мисъл в ума си, той няма да оздравее. Не, ще дишаш, ще издишаш и ще благодариш на Господа. Колкото повече те боли нещо, толкова повече ще дишаш и ще благодариш. Като дойдеш до някое място, болката ще престане и заедно с дишането ще излезе навън. Колкото повече се молиш, и болестта повече ще се увеличава, докато най-после излезе навън. Такива случаи е имало във времето на Христа. Когато изпъждал духовете от някои болни, духът първо тръшнал болния на земята, разтърсвал го добре и след това излизал навън. Съвременната наука нарича това влошаване на положението криза. Според този закон всяко страдание, всяка мъчнотия трябва да дойде до своя край, до най-високата си точка, и след това да ви напусне. Погоре от това те не могат да отидат. Там е техният край. Само така болестите, мъчнотиите и страданията ще се подчинят на разумността, на закона на Любовта. Съвременните хора са имали за живота само механическо разбиране. Те са мислели, че Господ ще махне с ръка и мъчнотиите им ще изчезнат. Това показва, че те са търсили лесния път в живота. Не, работа, усилия се изискват от хората.

Някой казва, че за каквото се е молил на Бога, всичко е станало. Да, има неща, които стават, но има неща, за които, колкото и да се молиш, не стават. Представете си, че някой е седнал пред добре наредена трапеза, пълна с хубави, вкусни ястия, и започва да се моли на Бога яденето само да влезе в устата му. Питам: молитвата на този човек ще бъде ли чута? Ще стане ли това, което иска? – Няма да ста-

не. Този човек трябва да се приближи до масата, да вземе хляб в ръката си, да си отчупи една хапка, да я тури в устата си и да благодари за добрите условия, за възможностите, които са му дадени, и тогава да яде. След това да вземе втора хапка, после трета и да благодари на Бога за всичко, което му е дадено. Кой от вас е ял по този начин? Кой как седне пред трапезата, бърза по-скоро да се нахрани. Кой може да се похвали от резултатите на бързото ядене? Посетете гробищата и ще видите, че във всеки гроб лежи човек, който през целия си живот е бързал – и като е ял, и като е пил, и като е чел, и като е работил. И на всеки кръст пише: „Тук лежи голям герой!“ Да, гробищата са пълни с големи герои.

Едно се иска от човека – абсолютна Чистота! Който иска да се приближи при Бога, той трябва да има разположението на малкото дете, за да възприема. Ако няма това разположение, по никой начин той не може да възприема Божествената Истина. Ще забравите, че сте стари, с побелели коси и бради, ще се чувствате като деца, готови да слушат и да възприемат. Като гледам някои от вас, с бели бради и коси, считам, че сте в театъра, играете роля на стари хора. Да бъдеш млад, това е занаят; да бъдеш възрастен, това е занаят; да бъдеш стар, това е занаят. Да бъдеш чиновник, това е занаят. Обаче когато обичаш, когато правиш Добро, когато постъпваш по закона на свободата, това не е занаят. И тогава, който дойде при тебе, той ще остане доволен от твоята Любов. Любовта не се изразява външно, в целувки и прегръдки. Любовта към приятеля си можеш да изразиш в добрия прием, който ще му дадеш: ще го поканиш у дома си, ще му дадеш топла, чиста стая да си почине, ще го нахраниш и ще му кажеш да се чувства като у дома си. Така постъпва Бог с нас. Той е създал Земята и ни е оставил свободни, да разполагаме с всички блага. От време на време само Той поглежда какво правят Неговите

немирни деца. И като види, че крискат, Той пак им дава своето благословение и се отдалечава.

Казвате: „Защо съществуват противоречията в живота?“ – Противоречията представляват външната страна на живота. Когато дойде до вътрешната страна на живота, човек престава да се занимава с противоречията. Който се занимава с противоречията, той е още във външната страна на живота. Докато е във външния живот, човек се занимава със слабостите и недъзите на хората, както и със своите. Не е достатъчно само да ги вижда, но той трябва да ги изправя. Щом влезе във вътрешния, в Божествения живот, човек престава вече да се занимава както със своите, така и с чуждите погрешки. Който иска да прогресира, да върви напред, той трябва да бъде спял за погрешките на когото и да е. Понякога вие сте неразположени, недоволни, че нямате това-онова. Кажете си: „Това не ми е потребно, то е такъв.“ Когато отивате при Бога, ще бъдете като малките деца: няма да носите нищо със себе си. Каквото сте придобили на Земята, ще го оставите и ще отидете само с добродетелите си. Състоянието ви трябва да бъде като това на детето – като че нищо нямате, като че нищо не носите със себе си.

Детското състояние подразбира чистота и вяра. Представете си, че ви осъждат на обесване. Вие трябва да имате вярата на детето, да знаете, че и десет въжета да употребят, всички ще се скъсат. Както вярвате, така ще стане. Колкото пъти да ви бесят, въжето все ще се къса. Няма да се намери въже, с което да ви обесят. Каквито вериги да турят на краката ви, всички ще се разкъсат, ще се разтопят. Следователно има два начина, чрез които може да се освободи от затвора или от бесилката онзи човек, в когото се е пробудило Божественото: единият начин е чрез закона на смалчаването, чрез Великото малко, а другият начин е чрез закона на увеличаването,

чрез Великото голямо. Ако осъдят някого да лежи в затвор, той ще започне постепенно да се смалява, докато стане съвършено невидим. Кой закон ще съди този човек и в кой затвор ще го турят? Ако приложи втория закон, той ще започне да расте, да се увеличава толкова много, че стените на затворите ще се пропукат, ще се разрушат, оковите му ще се разкъсат и той ще излезе вън от затвора. Тези са двата начина, чрез които Божественото се проявява.

Като слушате да говоря така, мнозина ще се запитат дали е възможно това нещо? За онзи, който има Абсолютна вяра в Бога, всичко е възможно. За онзи, на когото вярата е слаба, нищо не е възможно. В Абсолютната вяра се иска пълно мълчание за всичко, което става. Там тщеславието е спънка. Който много говори за себе си, той спъва Божествените процеси. Каквото и да направи, той не трябва да дава вид, че е направил нещо. Докато е във външния живот, човек може да разправя натук-натам какво е направил. Щом влезе в Божествения живот, той абсолютно трябва да престане да разказва какво е направил. Ще върви тих и спокоен, ще се радва на Божественото, което работи, и на никого нищо няма да разправя. Само при това положение той ще има Божието благословение. Бог ще бъде доволен от него и ще му отвори вратата на Небето, на Царството Божие. Само тогава той ще разбере Божиите закони и ще види как живеят ангелите и светиите, ще види как живеят братята и сестрите помежду си, как живеят приятелите и слугите. Тогава той ще сравнява на каква степен на развитие се намират сегашните братя и сестри. Като отидете в някой дом, дето бащата е умрял и е оставил наследство, ще видите, че братята и сестрите се карат помежду си кой повече наследство да получи. Днес братята вземат по-голяма част от наследството от сестрите. Значи няма равенство между братя и сестри. Щом между братята и сестрите в един дом няма равенство,

това показва, че любовта отсъства там. Любовта между тях е външна. Външната любов между братята и сестрите в един дом се изгубва в продължение на четири поколения. За четири поколения тази кръвна връзка между тях се заличава. При това положение отношенията между тези хора стават вече обикновени.

Защо страдат хората? – От глад. Някой седнал пред трапезата, на която е сложено ядене, и яде. Влезе при него друг човек, който три дена е гладувал, погледне към яденето, трепне му сърцето, но първият казва: „Нека гладува!“ Обаче случва се, че той отиде някъде и завари същото положение: някой яде спокойно и не мисли, че този е гладен. Той продължава да яде и казва: „Нека гладува!“ Тъй щото, дето се обърнете, все ще се натъкнете на едно и също нещо: мъже, жени, деца, слуги, господари, учители – всички страдат от глад. Всички са недоволни от приятеля си, искат нещо от него, но той не им дава. Питам: вие изправни ли сте спрямо вашия приятел? Дали ли сте му това, което той ви иска? Всички гладувате и ще гладувате, докато придобиете положителни знания за живота.

Съвременните хора, особено религиозните, четат и изучават Свещената книга, искат да се просветят, да придобият знания от нея. Питам: де е светостта на тази книга – в напечатаните букви и думи или в техния смисъл? Цената на тази книга е в смисъла на нейните думи, които трябва да се разберат, трансформират и приложат. Четете например в нея думите: „Бог е Любов.“ Трябва да извадите тези думи оттам и да ги посееете на вашата нива. Библията е справочна книга, която показва на кое място в Духовния свят трябва да влезете, за да посадите там семената на тази Любов. За да влезете на точно определено място в Духовния свят и да създадете връзка със съществата там, вие трябва да имате слушалка, както по телефоните и по радиоапаратите. Без слушалка с никого не можете да влезете в

съобщение. Вашите слушалки са ръждясали, вследствие на което не можете да си служите с тях. Някой вдига показалеца си нагоре. Какво означава това? Учениците вдигат двата си пръста. С това те искат да обърнат внимание на учителя си, да отговорят на зададения от него въпрос. Някой вдига ръката си нагоре. С това иска да каже, че е готов всичко да направи. Следователно показалецът на човека, както и цялата му ръка, са радиоапарати, чрез които той се съобщава с Божествения свят.

Често вие седите и не знаете какво да правите. Щом не знаете какво да правите, хванете показалеца си и кажете: „Господи, научи ме как да използвам силите, които си вложил в мене.“ Като се помолите, като отправите мисълта си нагоре, все ще дойде някое същество от Невидимия свят да ви помогне. Случва се, че някой път на телефона идат непознати на вас същества, затова вие трябва да различавате кой ви говори. Човек трябва да познава, да различава духовете. Той трябва да знае кое за какво ще употреби. Той трябва да знае как и за какво ще употреби тялото, очите, ръцете, краката си и т. н. Ако това не знае, как и къде ще употреби своите мисли и чувства? Как ще знае по какъв начин да служи на Бога?

Сега от всички се изисква да водят вътрешен, Божествен живот. Не е въпросът как другите хора живеят, но как вие живеете. Мнозина мислят, че живеят добре. Възможно е, но всеки трябва да знае, че животът на малкото дете не е живот на възрастния; животът на възрастния не е живот на стария. Докато е на физическия свят, човек минава през три състояния: млад, възрастен и стар. В Божествения свят тези три състояния символизируют трите велики добродетели: младият представлява Любовта, възрастният – Мъдростта, а старият – Истината. Следователно ако младият не може да придобие Живота, Любовта в него още не е дошла; ако възрастният не придобие

Знанието, Мъдростта в него още не е дошла; ако старият не придобие Свободата, Истината в него още не е дошла. Млад ли си, с тебе са Любовта и Животът; възрастен ли си, с тебе са Знанието и Мъдростта; стар ли си, с тебе са Истината и Свободата. Казвате: „Остаряхме.“ – Щом сте остарели, ще се радвате, че носите Истината и Свободата в себе си. Че косите и брадите ви са бели, това нищо не значи. Тази старост е от особено естество. Старостта подразбира състояние, в което човек се е освободил от всички ограничения на живота. Стариият е свободен да прави всичко, каквото пожелае. Стариият може да се подмлади, да стане колкото иска млад. Той става магьосник, може да прави, каквото иска. Тъй щото, когато някой казва, че е станал стар, питам го: „Свободен ли си? Носиш ли Истината в себе си?“ – „Не.“ – Щом не носиш Истината и Свободата в себе си, не си стар. – „Възрастен съм вече, възмъжах.“ – Носиш ли Мъдростта и Знанието в себе си? – „Не.“ – Тогава не си още възрастен. – „Млад съм.“ – Носиш ли Любовта и Живота в себе си? – „Не.“ – Значи не си млад, не си дете. От Божествено гледище възрастта на човека се определя така: младият носи Любовта и Живота; възрастният – Знанието и Мъдростта; старият – Истината и Свободата. Това е новото разбиране на живота. Ако не мислите по този начин, вие ще останете в този живот, в който сега се намирате. Това е най-хубавото обяснение за живота, което може да се даде на съвременните хора. Разбира се, то не е последната дума, но това може да се даде на хората при сегашното им разбиране. В бъдеще може да се кажат много неща още, по-хубави, по-красиви, но за днес това е най-много. И аз живея с това. Силата ми се заключава именно в това, че когато съм дете, живея с Живота и с Любовта; когато съм възрастен, живея със Знанието и Мъдростта; когато съм стар, живея с Истината и Свободата. Това е Божественият

живот, който може да радва човека. Само така той вижда величието на Господа.

Сега за цялата година ще ви дам следната задача: първите четири месеца ще бъдете деца, вторите четири месеца ще бъдете възрастни, последните четири месеца ще бъдете стари. Направете този опит да видите какви резултати ще имате. Следователно първите четири месеца ще посветите на Живота и Любовта, вторите четири месеца – на Знанието и Мъдростта, последните четири месеца – на Истината и Свободата. Ще разделите живота си на три части и ще живеете съобразно трите велики добродетели – Любовта, Мъдростта и Истината.

Представете си, че някоя сестра е слугиня при една лоша, строга господарка. Какво трябва да направи тя, за да я смекчи? Слугинята трябва да ѝ каже една мека дума, да я погали малко. Господарката веднага ще се смекчи, ще стане добра. Важно е слугинята да знае как да я погали. Ето как трябва да постъпи слугинята, ако иска да смекчи господарката си. Тя трябва да застане от лявата ѝ страна, да я потупа три пъти и да целуне лявата ѝ ръка. После да я потупа по гърба. След това да застане от дясната ѝ страна, пак да я потупа лекичко и да целуне дясната ѝ ръка. Господарката ще погледне слугинята си снизходително, меко и ще си каже: „Много умна е станала моята слугиня! Как по-рано не я познах?“ Всички хора са такива господарки, затова всички се нуждаят от смекчаване.

Това са фигури, образи, с които се представят известни идеи. Страданието е този лош господар, или лошата господарка, което, щом дойде у вас, започва да вика, да се сърди. Вие ще се приближите внимателно при него, ще го потупате по лявото рамо и ще целунете лявата му ръка; после ще го потупате по гърба, и най-после – по

дясното рамо, като целунете дясната му ръка. Щом направите този кръг около страданието, то веднага ще изчезне.

Казвате: „Коя е причината за страданията, за мъченията, които преживяваме?“ – Те се дължат на същества от астралния свят, изостанали в своята еволюция. Като влезе едно от тия същества във вас, хване управлението в ръцете си и цял ден ви измъчва. Като не знаете как да се справите с това същество, вие охкате, пъшкате, казвате: „Не зная защо днес ми е толкова мъчно.“ – Едно от тия същества е влязло във вас през устата ви. Затова и в Писанието е казано: „Господи, постави страж на устата ми!“ Значи тия стари господари влизат през устата на човека.

Ще приведа един действителен пример от живота, за да видите, че наистина тия астрални същества влизат и излизат през устата на човека. Преди години бях в Бургас. Един ден отидох в аптеката на един от нашите приятели, дето заварих един стар, но много разговорчив човек. Той говореше върху политиката, но сечеше с езика си надясно-наляво. По едно време той се прозя и с прозявката едновременно промени разговора, започна да развива религиозни въпроси. Така говори той около 10 минути. Аз следях на часовника колко време ще трае този разговор. После той пак се прозя и промени разговора, започна да говори за Божествения, за вътрешния живот в човека. Така говори около 15 минути, след което пак се прозя и каза: „Време е вече да си вървя, защото огладнях много.“ Значи с прозявките се променят състоянията на човека. Прозее се веднъж, говори за политически работи; прозее се втори път, започва да говори върху религиозни въпроси; прозее се трети път, започва да разисква върху вътрешния живот на човека, докато при последната прозявка усеща, че е гладен и трябва да върви у дома си. Не е лошо нещо

прозявката, но човек трябва да се изучава, да следи как се сменят състоянията му.

Човек трябва да различава състоянията си, да знае кои са негови и кои – чужди. Съвременните хора са слуги още, те изпълняват заповедите на своите господари. Господарят заповядва да ореш нивата и ти отиваш да ореш. Ти си чиновник, отиваш на работа. Началникът заповядва да пишеш и ти пишеш. Професор си, заповядват ти да държиш лекция и ти държиш. Майка си, заповядват ти да гледаш детето и ти го гледаш. Мъж си, по заповед отиваш на работа. Кой човек днес работи по свобода, по свое желание? Всички съвременни хора работят по заповед, по закон, насила. Всички хора работят по закон, те още не са свободни. Когато изпълнят закона, те ще дойдат до пълната свобода. Според християнството законът е път към познаване на Любовта. Който изпълни закона, той ще влезе в Любовта, в детинството. Детинството не е нищо друго освен процес на освобождаване. От какво? Освобождаване от ограниченията на стария живот. Засега законът е на място. Без него ще бъде още по-зле. Но още по-добре е да влезете в детинството. Стремете се към този живот.

И тъй, станете деца, за да се запознаете с Живота и с Любовта ! Станете възрастни, за да се запознаете със Знанието и с Мъдростта! Станете стари, за да се запознаете с Истината и със Свободата! Всички трябва да минете през тази опитност. Кой е млад? Който придобива Любовта и Живота. Кой е възрастен? Който придобива Знанието и Мъдростта. Кой е стар? Който придобива Истината и Свободата.

Произнесете формулата:

Господи, ние искаме да възприемем Духа на Любовта.

Господи, ние искаме да възприемем Духа на Мъдростта.

Господи, ние искаме да възприемем Духа на Истината.

Да бъде, Господи, благословено Твоето Име отсега и всякога!
Амин!

Беседа, държана от Учителя на 20 август, 5:00 ч., София – Изгрев

ДИГНИ ОДЪРА СИ!

Прочете се 5-а глава от Евангелието на Йоан.

Животът има две страни: външна, т. е. живот на залъгвания, на развлечения, и вътрешна, т. е. Божественият живот. Външният живот е подобен на този в театрите и в кината. И наистина, когато искате да се забавлявате, вие отивате на театър или на кино и чакате с нетърпение да видите какви картини, какви сцени ще ви представят. Като се върнете у дома си, разправете какво сте видели на киното. Нищо друго не сте видели, освен измислени картини. Някому дошло наум да измисли някакви картини и да ги представи на филм, да забавлява хората. Дядо ви ви е разправил една приказка и вие бързате да я разкажете на други, да видят каква приказка е измислил той.

Питам: каква реалност имат измислените работи? Те служат само за забава, но не представляват истинския живот. Приятно нещо е забавата, но тя е временна, трае най-много часове, дни или месеци, повече не продължава. Някой става рано, започва да се облича, да се мие, да се нарежда с пръстени, с огърлици. От време на време се оглежда в огледалото, върти се наляво, надясно, доволен е от положението си. Хубаво е всичко това, но този – облеченият, накиченият, не си ти. Това е развлечение. Утре съблечеш тия дрехи, хвърлиш нажитите, виждаш се такъв, какъвто си, какъвто не искаш да те виждат хората. Защо? Защото ако се покажеш пред хората такъв, какъвто си, никой няма да те погледне. Ето защо всеки се показва пред хората такъв, какъвто не е в действителност. Ще кажете, че искате да знаете Истината. Коя Истина искате да знаете? Защото има една истина, която привидно само е истина; има и една отвличена

истина. Отвлечената истина е красива отвън, студена отвътре. Тя е толкова студена отвътре, че като отиде при нея, човек замръзва.

Представете си, че дойде някой при вас и ви предложи три неща: дрехата, дъхът и знанието на светията. Кое от трите бихте предпочели? Някой иска да придобие Божиите блага – това е външната дреха на Бога. Друг иска малко удоволствия в живота – това е дъхът на Бога. Трети иска да придобие Живота – това е знанието на Бога. Кое от тези три неща е за предпочитане? Ще кажете, че искате живота. Да, но първото качество на живота е знанието. Живот без знание не е истински живот. Обикновеното знание, което вие имате, не е онова знание, което осмисля живота. В който момент придобиете истинското знание, вие ще преживеете такава дълбока вътрешна радост, каквато никога не сте изпитвали. Знание, което не носи такава радост в себе си, е детинска дреха, която може да се носи временно. Щом порасне детето, дрехата му става малка и трябва да се замени с нова. Хубава е тази дреха, но тя причинява страдания на детето. Ако продължава да я носи, тя ще му стане къса, тясна и ще започне да го убива. Ако я вземат от гърба му, без да я заместят с нова, то ще започне да страда от студ. Всеки, който търси дрехата си и се оплаква, че са му я откраднали, минава за слаб човек. Той не може да бъде умен. Никой не може да посегне върху дрехата на умния, на силния човек. На слабия, на глупавия всеки апаш може да снесе дрехата от гърба му. След това той ще прати хора да гонят апаша, за да върне дрехата му назад.

Така и съвременните хора търсят изгубеното си щастие. Питам: ако вие търсите изгубеното си щастие, мислите ли, че сте умни и силни хора? Не, умният, силният човек никога не може да изгуби щастията си. Казвате: „Как ще намерим щастията си?“ – Чрез страданията. Страданията са първото условие за поумняването на

човека. Който страда, той отива към поумняване. Като започне да страда, човек оценява вече дрехата си, която е носил дотогава на гърба си. Преди страданията човек е мислел, че дрехата, която е на гърба му, нищо не струва. Обаче като започне да страда, като я изгуби, вижда колко ценна е била дрехата. Казвате: „Какво от това, че съм загубил дрехата си? Ще взема дрехата на приятеля си или ще си купя нова.“ Едно трябва да знаете: докато сте на Земята, вие можете да давате дрехата си на когото искате; можете да вземете дрехата от когото искате. Влезете ли обаче в Духовния свят, там въпросът е поставен другоаче: там никому не можете да дадете дрехата си, нито можете да вземете на някого дрехата. Там дрехите не се дават даром. Който вземе дрехата на някого, той показва своето тщеславие. Онзи, от когото си взел дрехата, е благороден човек, но ти, който я вземаш, не си от благородните. Какво ще излезе тогава? – От неблагородната постъпка на единия ще се види благородството на другия. Значи неблагородният е послужил за обявяването на благородството на другия.

Питам: в какво се заключава животът? Можете ли да кажете, че животът седи в това – един да служи за обявяване на добродетелите на другите, а те да растат, велики да стават? Не, смисълът на живота не е в това. Всеки трябва да расте, да се развива. Някой изработи една хубава статуя и всички казват: „Да турим статуята на пиедестал, да я виждат всички, които минават покрай нея.“ Турят статуята на пиедестала и тя стои, надува се. Да, но ако не бяха камъните отдолу, можеше ли статуята да стои тъй високо, че всички да я виждат? В това ли се заключава достойнството на човека – да стои като статуя върху един пиедестал? Ако веруюто на един човек е подобно на статуя, поставена върху пиедестал, какво верую е това? Ако неговата любов, ако неговото знание, ако неговата свобода приличат на статуя,

поставена високо на пиедестал, да ги виждат всички хора, каква е тази любов, какво е това знание, каква е тази свобода? Това са общи принципи, общи положения. Защото великото, красивото, което е дълбоко скрито в Бога, от никого не се вижда, но се чувства. Така трябва да постъпват всички. В тайно трябва да се работи, а само резултатите да бъдат наяве. Трябва ли да поставяте добродетелите си на пиедестал като красивите статуи? Човек трябва да бъде подобен на Бога. В това седи смисълът на живота.

Какви са качествата на Бога? Много са те и са неизброими, но едно от тях е, че Бог никога не спи, нито дреме. Той всякога е буден. Откак светът съществува, и преди създаването му още, Божието око всякога е било будно. Когато хората спят, Бог е буден, всичко следи и нарежда. Мнозина се оплакват, че не са спали. Какви Синове Божии са тия хора, които се оплакват, че не са спали? Техният Баща винаги е буден, не спи, а те искат да спят! Досега Бог от ничия услуга не се е нуждаел, нито някой Му е услужвал. Но когато се казва, че трябва да служим на Бога, това е съвсем друго нещо. Да служим на Бога, подразбира да служим на другите в името Божие, а не да служим на Бога. Той никога не се е нуждаел от услугите на хората. Тогава как ще приличате на Баща си, щом искате да ви слугуват, да имате по няколко слуги на разположение? Съвременните хора искат да приличат на Баща си, а вършат работи, които Той никога не върши. В сърцето и в ума на вашия Баща, в Когото вярвате, никога не са влизали мисъл или чувство на недоволство. Той всякога е доволен, даже не знае какво нещо е недоволството.

Следователно, колкото недоволството е чуждо за Бога, толкова хората живеят в недоволство. Вие трябва да се освободите от недоволството. Защо сте недоволни? – Защото не сте красиви, защото не обичате Истината. Недоволни сте още, че сте слаби, че нямате

условия, богатства. Защо сте слаби? – Защото нямате знания. Защо сте бедни? – Защото нямате Любов в себе си. Щом нямате Любов, нямате и Живот. Животът произтича от Любовта. Ако имате Любов, всичко ще имате. Ще кажете: „Щом е така, да се обичаме!“ – Лесно е да се каже, че трябва да се обичате, но обичта е закон, който се отнася до душата. Да обичаш – това значи вътре в себе си да чувстваш обичта. Освен това, когато обичаш някого, за да живееш, едновременно ти трябва да обичаш и другите хора. Щом обичаш и живееш, и другите хора ще се ползват от твоя живот и от твоята Любов. Те ще живеят с тебе заедно. Който не може като люби да живее, той не може да даде подтик и на другите хора да живеят. Всеки сам трябва да изпита своята любов и ако я хареса, ще даде и на другите да я опитат. Иначе, като не познавате любовта си, как ще я дадете на хората? Защо ще им причинявате страдания? Вие сами страдате от своята любов, а отгоре на това давате от нея и на други хора да страдат. Вие търсите някого да ви обича. Той себе си не обича, вас ще обича! После, търсите някого да ви направи щастливи. Той себе си не е направил щастлив, че вас ще направи щастливи. Как можете да вярвате в това? Аз се чудя на лековерието на съвременните хора. Възможно ли е нещастният човек да направи някого щастлив? Хората вярват, че могат да станат като Драган, като Стоян, като Петко, а не вярват, че могат да станат като Бога, в Когото има всички възможности да ги направи блажени, щастливи, любещи.

„И там имаше човек, болен от 38 години.“ Като мина покрай него, Христос го запитва: „Защо лежиш толкова години тук?“ – „Дълго време слугувах на хората, но като заболях, те ме пратиха тук на курорт. Вече 38 години става как лежа пред тази къпалня, няма кой да ме пусне във водата.“ Христос му каза: „Напусни курорта! Дигни одъра си и излез вън!“ Пробуди се съзнанието на болния и той видя,

че този курорт нищо не струва. Между посетителите на курорта имало голямо състезание кой пръв да влезе в къпалнята след размътването на водата от ангела, който слизал един път през годината. Този болен трябвало да чака цели 38 години за една баня, и пак не могъл да се вреди. Трябвало да дойде Христос да му каже: „Дигни одъра си и излез вън! И без баня може.“ Казвате: „Как е могъл този човек да лежи 38 години само за една баня?“ Питам: ами когато вие прекарвате цели 60 години с надежда, че ще получите отнякъде голямо богатство, че ще станете щастливи, вие не сте ли в положението на разслабения, който чакал цели 38 години пред къпалнята, за да се излекува? Мнозина очакват щастието в подобна форма – да влязат в къпалнята, да се окъпят и да излязат оттам чисти, здрави. Добре е това, но хиляди курортисти има и всеки иска да влезе в къпалнята, да се окъпе и излекува. Като го видя, Христос му каза: „Не ти трябва такова богатство, такова щастие. Дигни одъра си и иди да работиш!“ Какво разбирате под думите *дигни одъра си*?

И до днес още Христос стои пред тази къпалня и наблюдава кой от курортистите има сила да вдигне одъра си и да излезе вън. Когато Христос каза на болния, който 38 години беше лежал пред къпалнята, да вдигне одъра си, той започна да се озърта натук-натам, да намери някого да му помогне. Христос му каза: „Аз искам да видя можеш ли сам да вдигнеш одъра си, за да проверя силата ти.“ И той вдигна одъра си и каза на курортистите: „Варда!“ Всички му сториха път да мине. В този момент стана пробуждане на съзнанието му. Той си казваше: „Чудно нещо! Толкова години как лежа пред тази къпалня, чакам да дойде някой да ме пусне във водата, без да зная, че съм имал сила сам да нося одъра си.“ Според тогавашния обичай курортистите му казаха, че не е позволено в съботен ден някой да вдига одъра си. „Кой те накара да направиш това?“ – „Онзи, Който ме назначи на

нова служба, Той ми каза да вдигна одъра си, и аз Го послушах: вдигнах одъра си и излязох вън. Сега вървя по заповед.“ – „Кой е Този, който ти заповяда да вдигнеш одъра си?“ – „Не зная. Той ми даде нова служба и ми каза да не лежа повече пред къпалнята. Той ме изпраща в друга къпалня, в голямото море, дето ангел слиза да размътва водата не само веднъж в годината, но всеки час.“

Сега аз искам да обърна вниманието ви върху мисълта да работите върху себе си за пробуждане на съзнанието. Като работите така, стремете се да имате уважение към себе си, към ближните си и обич към Бога. Който не обича Бога, той не е човек; който не почита и не уважава себе си, той не е човек; който не е готов да се жертва за ближния си, той не е човек. Докато сте на Земята, било в сегашния или в бъдещия живот, най-великото нещо е да бъдете човеци. Няма по-велико нещо за сегашния човек от това – да бъде истински човек. Някой иска да бъде ангел. И това е добре, но да бъдете ангели, туй значи да ви назначат на служба. Ангелът е чиновник и като чиновник той е гражданин на Царството Божие. Същото нещо виждаме и в държавите на Земята. Не може да бъде човек служител в някоя държава, ако първо не е неин гражданин. Следователно първо трябва да бъдете граждани, а после служители на Царството Божие. Това са естествени отношения. Също така можете да запитате хората, които казват, че имат майка и баща, къде са техните майки и бащи? – „Де е майка ти?“ – „Не зная.“ – „Де е баща ти?“ – „Не зная.“ – „На Земята ли са, или не?“ – „Умрели са.“ Питам: можете ли да наречете свои майки и бащи онези, които умират, които губят съзнанието си, които имат толкова недостатъци, толкова слабости? Какво можете да очаквате от една слаба майка? От слабия нищо не може да се очаква. Истински Баща е само Онзи, Който никога не умира, никога не спи, никога не

отслабва. Той е всемоушен и всеуко може да направи. В това всеки трябва да вярва.

Като говоря за вярата, аз имам предвид онази вяра, която няма никакво име. Който има тази вяра, той винаги носи в ръката си магическата тояжка, и каквото му потрябва, тропне с нея. Ако отиде на планината и пожелае да яде, той тропне с тояжката си и пред него се издига великолепен палат. Пак тропне с тояжката си и вратата на палата се отваря. Той влиза вътре и вижда много стаи, хубаво наредени, украсени с цветя, навсякъде музика свири. Тропне с тояжката си и пред него излизат слуги, готови да изпълнят заповедите му. Веднага слагат богатата трапеза и той започва да яде. Щом се нахрани, тропне с тояжката си и всеуко това веднага изчезва. Представете си, че вие имате способността да разполагате с магическата пръчица! Какъв щеше да бъде вашият живот?

Ще кажете, че това са забавления. – Съгласен съм с вас. Но питам: когато някой човек прекара 60 години на Земята и през всеукоото време търси щастие, богатство, високи служби, това не е ли забавление? Той намерил ли е това, което е търсил? Нищо не е намерил. Мнозина даже не са могли да поживеят повечко, за да видят илюзиите, с които са се забавлявали. Това не трябва да ви обезсърчава, нито да представлява никакво противоречие. Аз искам да обърна вниманието ви върху ония неща, които представляват обвивки на живота. Когато някой не сполучи в живота си, това не значи, че е нещастен. Напротив, щастлив е този човек.

Един турчин турил никакво обявление някъде, с което накарал минувачите да се спират. На обявлението той написал: „Който влезе вътре, пишман ще стане; който не влезе вътре, пак пишман ще стане.“ Заинтересували се хората, започнали да се спират пред обявлението, и като виждали, че някой излизал оттам, питали го:

„Какво има вътре?“ – „Влез и виж сам!“ Значи и който влезе, и който не влезе, все нещастен ще бъде. Аз тълкувам обявлението по следния начин: който влезе, даде парите си и не разбере това, каквото е видял, той ще бъде нещастен. Който не влезе вътре, по нямане на средства или на време, и той ще бъде нещастен. Влез и разбери! В това седи силата. Вие сте влезли вече, но за да не се пишманите, гледайте да разберете дълбокия смисъл на всичко, което сте видели и чули. Питам: ако живеете и не разберете живота, какво сте придобили? Ако имате един приятел и не сте го разбрали, какво сте придобили? Ако Слънцето изгрява и не сте доволни от него, разбрали ли сте живота? Ако ядете и не сте доволни от яденето, разбрали ли сте живота? За да разберете живота и за да не съжбявате, че сте влезли в него, трябва да сте доволни от всичко, което вършите.

За да бъде доволен, човек непременно трябва да срещне своя Баща. И наистина, единственото нещо, което всички хора очакват, е да срещнат своя Баща, Когото не са виждали от незапомнени времена. Той постоянно пише писма на своите деца, но те понякога само Му отговарят, все нямат време. Обаче съзнанието на повечето хора вече се пробужда и в тях се явява желание да се върнат при Баща си. Те са взели торбичките си и са се отправили към Него, но си мислят: „Дали ще ни приеме Баща ни? Толкова време се мина, откак не сме Му писали. Ние почти сме Го забравили.“ – Не се безпокойте, Баща ви ще ви приеме много добре: ще ви прегърне, ще ви целуне, ще заповяда да заколят най-угоеното теле за вас. Ще има ядене, пиене, веселие. Когато по-големият ви брат си дойде от нивата и чуе, че сте се върнали от странстването си, ще се разсърди, защото ще помисли, че ще вземете дял от неговото наследство.

Какво виждаме днес? – Че ревността се събужда и между религиозните хора. Когато нов човек влезе в някое религиозно об-

щество, всички започват да му казват: „Ти едва дойде и желаеш вече да вземеш първото място.“ Между религиозните хора се забелязва желание всеки да изпъкне, да стане учител. И най-хубавата цигулка да имате, за две години не можете да станете учител. Цели 30 години наред трябва да свири човек, и то по десетина часа на ден, за да стане поне третостепенен виртуоз. А тъй, едва да държи лъка и да мисли, че свири хубаво, това значи да се самозалъгва. И певци има такива. Единствената певица, която съм слушал, беше една туркиня във Варна. Когато пееше, никой не я виждаше, криеше се, но гласът ѝ се чуваше надалече. Всички варненци се събираха около къщата ѝ да я слушат. Тя пееше за себе си. Истински певец или музикант е този, който пее или свири за себе си. Някой едва се научил да пее, ще излезе пред публика, а после ще каже, че не са го оценили. Достойнство има човекът! Човек трябва да бъде внимателен, на никого да не създава неприятности или страдания. Дойде някой при мене, иска да му кажа Истината. Ако ти кажа Истината, ти ще бъдеш нещастен. – „Не, аз съм силен, ще издържа на всичко.“ – Не е въпросът там. Аз искам да кажа на човека само онова, което може да го повдигне и задоволи. Така трябва да постъпват новите хора.

Какви са качествата на новия човек? Новият човек никога и на никое същество, малко или голямо, не трябва да причинява страдания. Към всички същества, които Бог е създал, той трябва да изпитва свещено чувство Когото и да среща, той трябва да бъде радостен и весел. От незнание или от неразбиране хората често си създават страдания едни на други. За да не става това, съзнанието им трябва да бъде будно. Ако някой е щастлив, и другите около него трябва да бъдат щастливи. Христос казва: „Син Человечески не дойде да Му послужат, но да послужи.“ Ако някой иска другите да му служат, той ще им причини страдания. Ако той им служи, ще ги

направи щастливи. Не, всеки трябва да служи като Христа. Три главни мотива вземат участие при служенето: да служиш от пробуждане на великата Божия Любов в тебе, да служиш от пробуждане на великата Божия Мъдрост в тебе, да служиш от пробуждане на великата Божия Истина в тебе.

Това са трите важни принципа, които вземат участие при служенето. Ако ги спазвате, вие ще бъдете готови на услуга и към най-малкото същество. Каквото и да направи то, вие ще бъдете снисходителни към него.

Не презирайте малкото дете, което се учи да пее. То кряска, вика на майка си, сърди се, взема първите уроци по пеене: взема първия тон на живота, после втория и т. н. Като започне да пее, майката го поглади, помилва и казва: „Отлично пее, добър певец ще стане моето детенце!“ Наистина, това дете, което днес кряска, някога ще стане отличен певец, музикант, художник, поет, учен или философ.

За да постигнете това, всички трябва да бъдете търпеливи, както Бог е дълготърпелив; всички трябва да любите, както Бог люби; всички трябва да бъдете внимателни като Бога; всички трябва да приложите знанието си към хората, както Бог прилага своето. Както Бог прилага Истината и Свободата към всички хора, така и вие трябва да имате свещен трепет към тях, да ги приложите в живота си. Всеки трябва да бъде прозорец, през който да минава Божествената светлина. Ако Светлината и Животът влизат през вашия прозорец, вие ще бъдете проводник за щастието на цялото човечество. Когато се запитвате какво е предназначението ви на Земята, казвам: вашето предназначение е да бъдете проводници на Живота и Любовта, на Знанието и Мъдростта, на Истината и Свободата. Ако постигнете това, животът ви напълно се осмисля.

Като говоря върху тия принципи на живота, вие се натъквате на вашия личен живот и започвате да се смущавате. Защо? – Изпадате в контраст. То е все едно да имам пред себе си хора, облечени в нечисти, изцапани дрехи, и да им говоря за чистота. Като се погледнат, в тях ще се яви желание да се окъпят. Вместо да отидат в къпалнята, аз им казвам: вдигнете одъра си и вървете на работа! Никаква къпалня не ви е нужна. Ако е въпрос да бъдете облечени с нови, чисти дрехи, аз мога да тропна с пръчицата си и моментално ще се видите облечени. Това мога да направя, но от вас се иска една добродетел – свещено да пазите дрехата, която ви е дадена. Какво ще направите вие? Ако нямате тази добродетел в себе си, ще свалите дрехата си от гърба си и ще я дадете на някого от любов. Дрехата на Любовта на никого не се дава. Давайте от изобилието на своя живот, и ще видите как той ще мине и в ближните ви. Давайте от изобилието на своето знание, за да премине и в ближните ви. Давайте от изобилието на свободата си, за да премине и в ближните ви. Давайте от изобилието на Любовта си, за да премине във всички хора на Земята.

Как ще познаете, че Бог, т.е. Любовта, е дошла във вас? Някой е болен, лежи отчаян, обезсърчен, и в това време чува тихият глас отвътре да му казва: „Стани, вдигни одъра си и ходи!“ Той казва: „Татко, понеже чух Гласа Ти, ставам и съм готов да направя всичко, каквото пожелаеш.“ Днес хората искат да наредят работите си, да придобият знания и тогава да служат на Бога. Но Той казва: „Станете, вдигнете одъра си и идете на работа!“ Сега и аз ви казвам: вдигнете одъра си и идете на работа в света! Вие сте учени хора, можете да работите. Кажете ми как ще започнете работата? Ако остане на мене, ето как бих постъпил: първо ще намеря гладните хора. Като видя някой гладен, ще го питам колко дена не е ял. Ако ми каже, че не е ял

два-три дена, ще го повикам у дома си и първо ще му предложи вода да измие ръцете и краката си, после ще го накарам да среши косата си, да се преоблече, а след това ще го покана на трапеза, покрита с чиста хубава покривка, а на нея ще бъдат сложени пресен топъл хляб и плодове. Пред него ще поставя чиста бяла чиния със златна вилица, лъжица и нож, и ще му кажа: „Заповядай, нахрани се добре!“ Като се нахрани и благодари, ще му кажа: „Ето, това е Новото учение! Ако си доволен, ела сега с мене да помагаме на другите хора.“ По този начин ще събирам гладни хора и в продължение на един месец ще имам около себе си най-малко хиляда души, с които ще отидем на бойното поле да атакуваме неприятеля. Така ще превземем позицията след позицията. Какво по-хубаво от това? Казвате: „Какво ще атакувате? Какви позиции ще превземате?“ – Ще гоним сиромашията, неправдата, лъжата, грубостта – с една дума – всички несподобни в света. За тази цел ще се въоръжим с топове, с пушки, с картечници и като прогоним неприятеля, ще възстановим Царството Божие на Земята. Тогава ще сложим трапези и всеки ще слугува на себе си. Защо? – Защото в Царството Божие всеки е слуга, няма кой на кого да слугува. В който ден всеки започне да слугува на себе си, дошло е Царството Божие на Земята.

Време е вече да се слугува, да се разнася Любовта в света. Всяка сутрин изпращайте по една светла мисъл, по едно добро, възвишено чувство. Тогава ще чуете гласа на Бога, Който вижда всичко и следи какви са вашите мисли и чувства, които изпращате в света. Всеки ден правете по една добра постъпка, за която да получите одобрението на Живия Бог. Ако мисълта, чувството и постъпката ви са добри, ще чуете гласа на Бога – тих и дълбок, Който казва: „Влезте в Царството Божие! Вие извършихте Моята воля, като причинихте на братята си радости, а не страдания.“

Сега аз желая всички да бъдете носители на Новото учение – Учение на Любовта, Учение на почит и уважение, на зачитане на всичко красиво, чисто и възвишено в света.

Казвате: „Можем ли да приложим това Учение?“ – От вас зависи. Казах ви, че сте добри, а вие се съмнявате. Аз вземам думата *добър* в положителен смисъл, а вие я вземате в отрицателен и казвате, че не сте още добри. Не, вие можете да бъдете добри още сега – от вас зависи това. Че някой направил известна погрешка – това е неговата работа. Защо трябва вие да се сърдите, да се тревожите? Не се занимавайте с чуждите погрешки. Ако разбирате дълбокия смисъл на нещата, ще видите, че погрешките на хората са благословение за вас.

Един млад момък тръгнал да търси своята възлюбена по света, но не могъл да я намери. Като се връщал от своето дирене отчаян, разбит, недоволен, той видял на пътя една красива мома с пукната глава и счупен крак. Като я погледнал в това положение, той се съжалил над нея. Приблизил се близо до момата и си казал: „Понеже не намерих своята възлюбена, ще направя едно добро на тази красива мома.“ Превързал главата ѝ, превързал крака ѝ и спрял при нея да поговорят. Момата започнала да се оплаква как пострадала, какви болки изпитвала в главата и в крака, но той ѝ казал: „Много добре стана, че те удариха. Ако не беше пострадала, аз нямаше да те намеря. Много години се изминаха, откак те търся.“ Той познал в лицето на красивата мома своята възлюбена.

Ако вашата глава е пукната, ако кракът ви е счупен и ви намери вашият възлюбен, болките и страданията ви са на място. Тъй щото, както и колкото да страдате, радвайте се, ако това страдание е послужило като повод да намерите Онзи, Който ви обича.

Желая на всички да имате присъствието на Божията Любов, която носи Живот в себе си. Да имате присъствието на Божията

Мъдрост, която носи Знание и Светлина. Да имате присъствието на Божията Истина, която носи Свобода за човешките души!

Господи, да пребъде Твоят Дух на Любовта, Твоят Дух на Мъдростта и Твоят Дух на Истината в нашите сърца!

Беседа, държана от Учителя на 21 август, 5:00 ч., София – Изгрев.

Съборно слово 1935 г.

БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

(Държани на учениците през лятото от 6 август до 3 септември 1935
година)

РАДВАЙТЕ СЕ!

Прочете се Йоан, 8-ма глава

Радвайте се на това, което става!

Не скърбете за това, което не става!

Всяко нещо, което става, е от Бога. Всяко нещо, което не става, е от хората. Щом нещо не става, не скърбете. Щом нещо става, радвайте се.

Радвайте се на едната глава, която имате; не скърбете, че нямате две глави, т.е. не скърбете за двете глави, които нямате.

На високо място с голяма раница не се качвайте! Който се качва на високо място с голяма раница, далече не може да отиде.

Засега това е достатъчно. Ако ви се даде повече, ще се натоварите много и няма да можете да се качвате нагоре.

Да слезем сега долу, да се радваме на онова, което става, и да не скърбим за онова, което не става.

Беседа, държана от Учителя на 6 август, 5:00 ч. с., Рила – Седемте езера

ЦАРСКИЯТ ПЪТ НА ДУШАТА

Прочете се Йоан, 10:12-22

Съблюдавайте следните четири неща в живота си:

Пази свободата на душата си, силата на духа си, светлите мисли на ума си и добрите чувства на сърцето си!

Гледай на добрите си постъпки като на скъпоценни камъни, които си придобил в живота си! Те са награда на твоя живот.

Радвай се повече на пътя на Светлината, в който ходиш, отколкото на изгубения път на тъмнината, който си напуснал! Помнете: царският път на душата е добрата мисъл на духа.

Радвай се повече на малкото, което расте и се увеличава, отколкото на голямото, което се смаява и изхабява.

Когато Слънцето изгрява, светлината се възцарява.

Когато Слънцето залязва, тъмнината се вдвоява.

Съблюдавай разумния порядък на Божествената Душа, в който силата предшества свободата, свободата предшества светлата мисъл, светлата мисъл предшества добрите чувства, добрите чувства предшестват добрите постъпки. По този път се постига щастието, което търсиш.

Помни и не забравяй:

Ти не си пратен на Земята да глождиш изоставените кости на твоите предци.

Всяка разумна душа има свое определено място в света.

Бъди благодарен на това, което ти е дадено!

Изплитай своето благоденствие тъй, както паякът изплита своята мрежа.

*Беседа, държана от Учителя на 7 август, 5:00 ч. с., Рила – Седемте
езера.*

МЛАД, ВЪЗРАСТЕН И СТАР

Ще прочета 15-а глава от Евангелието на Йоан.

Тази глава няма пряко отношение към вас. В нея Христос изяснява на учениците Си причината на големите противоречия, на които те са се натъкнали.

Учениците на Христа очаквали да бъдат приети от света с венци, както мнозина са приемали, но не излязло така. Затова Христос казва: „Ако светът ви ненавижда, знайте, че преди вас Мене е възненавидял.“ На какво основание светът ненавижда учениците Христови?

Христос продължава по-нататък: „Ако бяхте от света, светът би любил своето; понеже не сте от света, но Аз ви избрах от света, затова той ви ненавижда.“ Помнете: слугата не може да седи по-високо от господаря си. „Ако Мене изгониха, и вас ще изгонят; ако пазят Словото Ми, и вашето ще пазят. Онези, които Ме ненавиждат, ненавиждат и Моя Отец.“ Значи светът не е познал Христа, не е познал и Бога. Мнозина се запитват защо не могат да обичат. Те не могат да обичат, защото не познават Любовта. Следователно който не обича, той е от онези, които гонят Христа. Каквото Бог изпраща до него, той все го гони. Той е от света. Щом мразиш, щом ненавиждаш – ти си от света. Щом обичаш – ти не си от света. Човек се движи между две състояния, между два момента: ту обича, ту мрази. Това всеки го е изпитал и се чуди защо е така. Христос е обяснил причината на тези противоречия в човешкия живот.

Както виждате, за всеки даден случай всяко нещо в живота може да се прояви по един или по друг начин. Виждате едно цвете, което току-що е цъфнало. Приближавате се до него и усещате неговия аромат, неговото благоухание. Вие го помиришвате и се радвате на

неговата миризма. Вашата радост е радостта на самото цвете. След няколко дена отивате пак при цветето и усещате, че то мирише лошо. Защо? – Защото е започнало вече да гние, да се разлага, да изсъхва. Вие скърбите, защото самото цвете скърби. Ако не бяхте отишли при цветето, нямаше да изпитате неговата скръб, но същевременно нямаше да изпитате и радостта му. На другата година, когато цветето отново оживее и цъфне, вие пак го посещавате, пак изпитвате радостта му. Щом се отдалечите от него, то започва да гние, да съхне, да скърби. Значи когато посещавате цветята, те оживяват, цъфтят и се радват; щом ги напущате, щом се отдалечавате от тях, те започват да гният, да съхнат и да скърбят.

Преведете тази мисъл и вижте какво приложение може да има в живота. Вие се стремите към хубавото, което Бог е създал, както към цветята. Отивате при него, радвате се, благодарите за неговото благоухание. Щом поседите известно време при великото, красивото, вие веднага търсите друго нещо, искате да промените състоянието си и напущате хубавото, красивото. Като усети това, красивото започва да губи своето благоухание, вследствие на което се явява скръбта, страданието в живота. За кого посаждат житото в земята? За кого житото претърпява страдания? За кого става нужда да го мелят на воденицата? За кого месят брашното? За кого пекат хляба на фурната? Ще кажете, че житното зърно минава през страдания заради себе си. – Не, житното зърно е страдало в земята, на хромела, в нощвите, в огъня все за другите – да вземат от него всичко полезно, каквото съдържа, докато го поставят в затвор. Яденето е затвор за житото. Като вземете всичко, каквото житото съдържа, най-после го изхвърляте навън като непотребно. Докато е затворено у вас, житото плаче, скърби, а вие се радвате, скачате и пеете, защото използвате

всичко, каквото съдържа то. Щом го оберете, както трябва, и го изхвърлите навън, вие започвате да плачете и да тъжите.

Следователно знайте, че когато се радвате и скърбите, не сте вие, които се радвате и скърбите: житото, което сте приели в себе си, се радва и скърби. В този смисъл вашата скръб ще бъде истинска само тогава, когато се поставите на мястото на житото. Докато не сте на неговото място, вие сте актьори, които играят чужди роли: излизате на сцената и представяте пред публиката страданието на житото. Обаче да представяте чуждите страдания е едно нещо, а сами да страдате е друго нещо. Да представяте страданията на другите хора – в това няма нищо реално. Реално е само онова, което в момента става. Следователно, когато дойдете на мястото на житото и започнат да ви мелят, да ви месят, да ви пекат, да ви ядат, тогава само ще разберете какво нещо е страданието. Тогава вие ще плачете и скърбите, а другите ще се радват. Скъръбният е житото, което се пече в пещта; който се радва, той пък яде опеченото в пещта.

Защо скърби житото? – Защото го пекат, защото го турят в затвор. Кога хората се радват? – Когато ядат от житото, което е минало през ред изпитания и страдания. Обаче радостта на хората още не е Божествена. Какво нещо е Божествената радост? – Когато е създал света, Бог го е украсил с безброй звезди, слънца и планети. Тогава Слънцето запитало Господа: „Каква ще бъде моята работа?“ Господ му казал: „Твоята работа ще се заключава в това, когато сутрин изгряваш, на хората работа да занасяш.“ – „Ами като заляза, какво ще правят хората?“ – „Тогава почивка ще им оставяш.“ Оттук ще извадите следното заключение: човек не може да работи, преди Слънцето да е изгряло, и не може да почива, преди Слънцето да е залязло. Всяко ново начало, всяко ново положение е работа, в която

човек влиза. Всеки край, всяко завършено положение носи почивка. Когато завърши добре работата си, човек може да почива.

Често се говори за млади, за възрастни и за стари хора. С няколко думи ще представя какво нещо е младият, какво е възрастният и какво – старият.

Младият извира, възрастният тече, старият се влива.

Младият се ражда, възрастният расте, старият умира.

Младият пее, възрастният работи, старият пари събира.

Младият цапа, възрастният чисти, старият уроци дава.

Младият цъфти и връзва, възрастният зрее, старият плодове продава.

Младият на майка си пее, възрастният я утешава, старият надписи ѝ закачва и знаменита я прави.

Това са мисли, които изразяват сегашното положение на хората. Тези мисли са подобни на законите, с които си служат в съдопроизводството. Когато някой човек направи погрешка или престъпление, законът веднага го хваща. И тогава, според едикой си член от закона, този човек се наказва или оправдава.

Ще дам още едно определение за младия, за възрастния и за стария. Младият е Любовта, възрастният – Истината, старият – Мъдростта. Бъди като тях!

Любовта дава, Истината разпределя, Мъдростта огражда.

Като не разбират тия положения, съвременните хора се натъкват на ред противоречия в живота си и се оплакват, че работите им не вървят гладко. На много хора работите не вървят гладко, но и речта им не върви правилно. Защо? – Защото местността, по която се движат, е планинска. Когато се изкачва по някоя планина, човек обикаля оттук-оттам, търси гладък, равен път. Той среща на пътя си различни препятствия, които му пречат да върви напред.

Следователно, когато речта на човека не върви гладко, това показва, че в ума му едновременно изпъкват много мисли, които се сблъскват помежду си. Всяка мисъл иска да излезе напред, вследствие на което човек се спъва и речта му не излиза гладко. От всички мисли, които се сблъскват в ума на човека, той трябва да приеме само една, най-съществената и важна, и на нея само да даде ход. От много мисли, от много идеи човек трябва да приеме само една. Колкото по-малко идеи има човек, толкова по-гладко говори. Колкото по-много идеи има, толкова речта му е по-спъната, по-нервна. Всяка мисъл, всяка идея има тегло, което се отразява върху човешкия мозък. Колкото по-голямо е това тегло, толкова повече ще измъчи човека. Не е лесно да носи човек голям товар. Обаче не мислете, че всеки, който не може да говори, той има много идеи, много мисли. Често човек не може да говори добре и когато има малко мисли в ума си.

Всяка мисъл трябва да бъде поетична, музикална, т.е. да съдържа в себе си музика и поезия. За тази цел три фактора трябва да се хармонизират в нея: Любовта да е млада, Истината да е възрастна и Мъдростта да е стара. Ако тези три фактора не са в хармония помежду си, мисълта не може да върви гладко: тя е лишена и от музика, и от поезия. Когато мисълта на човека не върви гладко, и животът му не върви добре. Значи между мисълта и живота на човека има тясна връзка. Когато Любовта, Мъдростта и Истината не присъстват в човека, мисълта му не върви право. Любовта е вечно млада – тя никога не остарява; Истината е всякога възрастна – тя никога не се изменя; Мъдростта е всякога стара. Понятията на съвременните хора за млад, за възрастен и за стар коренно се различават от нашите. Според нас стар е онзи, от когото младият излиза. Възрастен пък е онзи, който излиза от стария. Понеже Мъдростта е стара, от нея излизат и Любовта, и Истината.

Ето защо под Мъдрост разбираме проявите на Любовта и на Истината. В този смисъл Мъдростта е всякога стара, без да се изменя. Обаче вие не можете да повтаряте, да изговаряте една дума няколко пъти по един и същи начин. Например можете ли да изговорите думата *любов* сто пъти наред с една и съща интонация, с едно и също вдъхновение? – Не можете. Ако на сто души трябва да кажете, че ги обичате, като дойдете до последните, вие ще бъдете вкиснати, недоволни от повторението на тази дума. На първия от тях ще кажете с най-голямо разположение, че го обичате, а на последния ще кажете същото с най-голямо неразположение и досада. Когато хората се вкисват в Любовта, това показва, че те са дошли до крайния предел на своята любов, до последния човек, на когото трябва да кажат, че го обичат. Когато хората говорят сладко в Любовта, това показва, че те се намират пред първия човек, на когото трябва да кажат, че го обичат. Първата дума, първата хапка е най-сладка.

И тъй, за да мисли право, човек трябва да има светлина. Когато Слънцето изгрява, той вижда ясно цялата местност около себе си и може вече да говори за нея, може и да я рисува. Докато Слънцето не е изгряло, и учен да си, нищо не виждаш, нищо не можеш да говориш за нещата. Каквото е Слънцето за физическия свят, такова нещо представлява Божествената светлина за съзнанието на човека. Щом тази Светлина проникне в човешкото съзнание, нещата стават ясни за него и той вижда всичко. Няма ли тази Светлина в съзнанието си, човек е в пълен мрак. Той казва: „Не виждам, не разбирам нещата.“ – Как да не виждаш? Как да не разбираш? – „Ако си на моето място, и ти няма да виждаш и да разбираш. Ако съм на твоето място, и аз ще виждам и разбирам като тебе.“ Който има Божествената светлина в съзнанието си, той сам за себе си свети. Който няма тази светлина, той носи малка свещица отвън, която ту запалва, ту изгасва и по този

начин осветява своя път. Тази светлина изгасва и отново се запалва, вследствие на което човек се натъква на ред противоречия в живота си. Докато има противоречия, той всякога ще прави криви заключения за нещата. При такива разбирания животът не може да се обясни, нито може да се измени. Хората се нуждаят от нови разбирания, които да внесат радост и веселие в техния живот. Иначе животът ще остане за тях винаги неразбран, лишен от светлина, от радост и веселие. Такъв е животът на болния, на умрелия, на фалирания търговец. Болният на хоро не ходи. Умрелият с никого не говори. Фалираният търговец никому милостиня не прави.

Какво представлява тогава животът на съвременните хора? – Животът на съвременните хора е красиво занимание за напредналите Същества. Това, което за хората представлява неразбория, за напредналите Същества е предметно учение. Те оформят неразбраното и после го предават на хората в стройна, красива система. Ако напредналите, разумните Същества не го разберат, хората по никой начин не могат да го разберат. В това отношение човек представлява жива, написана книга, от която всеки може да чете. Само той не може да чете от своята собствена книга. Защо не можете да четете от вашата книга? – Защото написаното е на гърба ви. Кой как мине покрай вас, дойде зад гърба ви и започва да чете, да се чуди кой е написал тия ценни работи. Гърбът на човека представлява дрехата на неговото минало. Вие можете да прочетете написаното на тази дреха само когато я съблечете. Това може да стане при условие, когато някой мъдрец пожелае да купи тази дреха. Тогава мъдрецът ще разкопчае дрехата и ще я съблече от гърба ви. Обаче мъдрецът предварително ще се уговори за цената на вашата дреха.

Скъпо струва дрехата на вашето минало! Щом я продадете, ще облечете нова, чиста дреха. Като не знаел какви ценни неща съдържа

старата дреха, човек се е считал за нещастен, недоволен, сърдел се е на този, на онзи. На кого може да се сърди човек? – Човек може да се сърди само на онзи, който го обича. Той не може да се сърди на онзи, който не го обича. Следователно човек може да обича само онзи, на когото се е сърдил. По никой начин той не може да обича човек, на когото не се е сърдил.

Беседа, държана от Учителя на 9 август, 5:00 ч. с., Рила – Седемте езера

ДВЕ ЕСТЕСТВА

Йеремия, 8-а глава

Йоан, 17:10-22

В прочетената глава от пророк Йеремия нещата се описват според неговото вътрешно схващане. Пророкът предава нещата, както ги вижда, и то от такова разстояние, от което най-добре ги схваща. Той вижда какво правят хората, но не намира изходен път от положението, в което се намират. По отношение на хората пророкът се намира в положение на кредитор, който има да взема. Той знае само, че трябва да му се плати, но как ще му се плати, не се интересува. Докато длъжникът не плати дълга си, между кредитора и него не могат да се възстановят правилните отношения. Докато длъжникът не плати дълга си, кредиторът не може нищо да му проповядва. Каквото и да му проповядва, длъжникът не иска да слуша.

Разбойници хванали един американски мисионер, който започнал да им проповядва. Той искал да ги запознае с Евангелието. След като слушали известно време тия проповеди, главатарят на разбойниците казал: „Много хубаво говориш, но пари ни трябват. Само с красиви думи тази работа не става. Пари ни трябват!“

Сега и вие не трябва да живеете с илюзии като този американски мисионер, че хората, между които живеете, лесно ще се споразумеят, лесно ще заживеят братски. Лесно е да се каже, че работите ще се оправят, че Царството Божие ще дойде на Земята, че хората ще станат братя помежду си, но мъчно се постига това. Днес, докато сте на Земята още, това е непостижимо. Това не стана във времето на

Христа, няма да стане и във ваше време. Вие искате да постигнете тия неща още днес. Нито в сегашния живот, нито в бъдещия може да се говори за идване на Царството Божие на Земята. Защо? – Защото не сте готови още за Новия живот – за живота на безсмъртието. Докато живее само в плътта си, човек никога не може да придобие безсмъртие.

Бог създаде човека и го направи от две вещества: от материя, т.е. от плът, и от Дух. Казано е в Писанието: „И направи Бог човека от пръст; и вдъхна в ноздрите му дихание, и той стана жива душа.“ Пръстта всякога ще си остане пръст. Тя не може да наследи Царството Божие. Това, което е от земя, на Земята ще си остане, няма да влезе в Царството Божие. „Плът и кръв няма да наследят Царството Божие.“ Като не знаете това, вие се стремите към Земята, работите само за вашето физическо тяло. Като поотслабнете малко, като видите, че лицето ви е пожълтяло, очите ви са хлътнали, сърцето ви е отслабнало, вие веднага се уплашите. Няма защо да се плашите – това са все материални работи. Трябва ли да се плашите, че един от прозорците ви е счупен? Трябва ли да се смущавате, че някой ви е казал една обидна дума? Това са материални работи, пред които човек не трябва задълго да се спира.

Какво представляват съвременните хора? – От сутрин до вечер те се разправят изключително с материални работи: кой бил по-добре облечен и нахранен, кой имал по-хубава къща, кой заемал по-високо обществено положение, и т.н. Като погледнете човека, отвън той изглежда благочестив, смирен, а отвътре бушува, смущава се духът му, вследствие на което вътрешно той се раздвоява. Обикновено човек се стреми да се покаже такъв, какъвто не е в действителност. Каквото и да прави обаче, докато дава предимство на плътта, на животното в себе си, той все животно ще си остане. То мисли единствено да

задоволи своите нужди, а за Царството Божие ни най-малко не се приготвя. Животното иска хляб, за да задоволи нуждите си. Щом задоволи глада си, за нищо друго не мисли.

Второто естество на човека е неговото духовно, т.е. Божествено начало. Божественото в човека има стремеж към великото, към възвишеното в света. Когато се казва, че Духът не отпада, разбираме Божественото, духовното начало в човека. Само то не отпада. Всички подтици, всички стремежи в човека се дължат на Божественото в него.

Всички хора се намират пред една задача – да се справят с материалната каша на своя живот. Те не са пратени на Земята да живеят в тази каша, но да я използват за създаване на по-добри условия в живота си. С тази каша те могат да измажат къщите си, да ги изчистят, да ги направят удобни за живеене. Не е въпрос човек да се меси в тази каша, но трябва да я тури на работа. Това ще бъде опит, чрез който ще познаете каква е вашата вяра, колко сте търпеливи. Вярата на някои хора е като тази на заека. Заекът не може да разчита на своята вяра, нито на своята сила. Единственото нещо, на което заекът може да разчита, това са неговите дълги крака. Щом види опасност, той трябва да бяга – нищо повече. За заека бягането е свързано с мисълта. Щом бяга, той може и да мисли.

Човек трябва да мисли право. Правото мислене подразбира съпоставяне, последователност между фактите. Дошъл един човек на планината и от голяма ревност един от братята му забранил да пуши тютюн. Той се оплаква, че му забранили да пуши. Казвам: този, който ти е забранил да пушиш, сам не е разбирал какво трябва да прави. Ето, виж, тук на десетина места са наклали малки огньове, запушили са цялата местност, а на тебе казват да не пушиш. Техните огньове димят повече, отколкото твоята цигара. Както те имат право да палят огньове, така и ти имаш право да пушиш. Какво лошо има в това, че

един човек е запалил цигара? – Той носи огъня в устата си. С това той иска да каже, че си приличате. Неговият огън е в устата, а вашият – отвън. Ще кажете, че не е позволено да се пуши тютюн. Не е позволено да се пуши тютюн, но и живи клекове да се горят не е позволено. Не е въпрос да се оправдава пушенето на тютюн, нито пък може да се забрани кладене на огън.

Ние не сме против огъня, но поддържаме идеята, че огънят трябва да е без дим, без пушек. „Възможно ли е това?“ – Ако днес не е възможно, в бъдеще ще е възможно. Това значи да дойдем до електрическата енергия. Само електрическата енергия може да даде огън без дим. Тъй щото, когато искате да забраните на някого да пуши, дайте му една по-висока идея от обикновената. Кажете му, че той може да пуши, но нека намери такъв тютюн, който да не дава дим и да не съдържа в себе си никакво наркотично вещество. Като кажете така, в този човек ще се събуди нова мисъл и той ще започне да мисли. На всеки трябва да се даде свобода да се прояви според съзнанието си. Не упражнявайте никакво насилие върху съзнанието на човека. Всеки трябва доброволно да прави това или онова.

И наистина, всеки се стреми към свобода. Кога може човек да бъде свободен? За да бъде свободен вечер, като си ляга, леглото му трябва да бъде два пъти по-широко, отколкото е той сам, за да може лесно да се обръща на една или на друга страна. Ако леглото е широко, колкото тялото му, по никой начин той не може да бъде свободен. Ако дадат на човека храна, колкото на пчелата, може ли той да бъде свободен? – Не, за човека е нужна храна, колкото за 50 000 пчели най-малко. Само при това положение той може да бъде свободен. Щом яде повече от пчелите, човек ще свърши повече работа от тях. Значи свободата на човека е в зависимост от условията, при които се намира. Тия условия могат да бъдат външни и вътрешни.

Религиозните хора говорят за свобода, за Любов, за идване на Царството Божие на Земята, но тяхното разбиране по този въпрос е физическо, материално. Според тях идването на Царството Божие на Земята е подобно на излизането на човека от неговата стара бедна колиба и на влизането му в нова, голяма, богата къща. Каква е разликата между новата и старата къща? – Новата къща ще има повече стаи, по-хубава наредба, по-големи прозорци и т.н. Трябва ли да проповядвате на човека, че като дойде Царството Божие на Земята, той ще има нова, по-хубава, по-голяма къща от старата колибка? Ако е въпрос за нова къща, още днес той може да има такава. Не е нужно Царството Божие да дойде на Земята, за да има човек нова къща. Трябва ли да проповядвате на някого, че в идното прераждане ще има хубава голяма къща? – И в този живот той може да има нова хубава къща. Не е нужно да умре човек, да се роди втори път, за да има нова къща. И в новата къща той ще бъде такъв, какъвто е бил и в старата колиба. Важно е, като влезе човек в новата къща, да се измени, да се прероди вътрешно. Тогава новата къща има смисъл. Тогава само идването на Царството Божие на Земята се осмисля.

И котката живее заедно с господаря си, яде от същия хляб, от който господарят яде, но все котка си остава, все същите навици си запазва. Като хване мишка, направо с козината я изяжда. Докато е господарят ѝ в стаята, тя не смее да пипа нищо, дава вид, че се е възпитала. Щом господарят излезе от стаята, тя веднага намира сиренето или кашкавала и си хапва от него. Като види, че господарят влиза в стаята, тя веднага излиза вън, като че нищо не е пипала.

В процеса на развитието си човек трябва да изучава, да наблюдава състоянията си и да се пази от тях. Не само обикновените хора, но и напредналите Същества се поддават на състояния, които са вредни. Едно от тия състояния е унилоост, апатия. Това състояние се

дължи на материалното естество на човека. Щом попадне под това състояние, човек се усеща слаб, немошен. Каквото предприеме, не може да го свърши. Дигне един товар, веднага го слага на земята – намира, че е тежък за него. Той изпада в положението на дете. Обаче това, което за детето е тежко, за възрастния не е тежко. Следователно унилоост, апатия, неразположение, тъга – това са обикновени състояния, присъщи на материалното, а не на духовното естество на човека. Докато е само в материята, човек ту скърби, ту се радва. Той е изложен на постоянни промени. Каквато е скръбта, такава е и радостта му.

В живота на Духа обаче тези бързи промени – от скръб на радост и от радост на скръб, са изключени. Духовният живот изключва резките промени. Когато Христос казва, че душата Му е прискърбна до смърт, това се отнася до материални, до човешки работи. Той се моли, търси начин да излезе от едно състояние и да влезе в друго. Много неща научи Христос на Земята. Той знаеше теоретически много закони, но тяхното приложение научи на Земята. Да опиташ, да превъзмогнеш, да преустроиш нещата – това е истинско знание. Христос казва: „Както Ме е Отец научил, това правя.“ Той приложи знанието, което е добил от Отца, но много неща научи и от хората. Като дойде на Земята, хората започнаха да Го учат, затова Той казваше: „Докога ще ви търпя?“ При Него идваха мнозина и Го запитваха: „Може ли човек да напусне жена си? Ето, хванахме тази блудница в престъпление. Според закона на Мойсей трябва да я убием с камъни. Ти какво ще кажеш?“ Христос трябваше да отговаря на много въпроси.

Като засягам тия въпроси, с това ни най-малко не искам да ви създавам нови противоречия. Аз не искам да предизвиквам и вашите противоречия, защото дъното на реката, през която тече вашият

живот, и без това е кално. Който влезе във вашата река, без да иска, той все ще раздвижи тази кал, ще размъти водата ви. В който дом влезете днес, все ще раздвижите тази кал. Представете си: млад, красив момък влиза в едно благородно семейство, което има две красиви моми. Ако не умее да се държи добре, момъкът ще смути целия дом, т.е. ще повдигне калта от дъното на техния живот. Ако млада, красива мома влезе в един дом, дето има няколко момци, с незнанието си да се обхожда добре тя ще размъти техния живот, ще смути умовете на всички.

Ще кажете, че момъкът или момата са се влюбили. Че и котката се влюбва. Като види сиренето, и тя се влюбва. Щом се влюби в сиренето, тя веднага го задига. И котка, и човек могат да се влюбят и да смутят един дом, да размътят неговата вода, да повдигнат калта от дъното на неговия живот. Без да иска, всеки може да смути някого. Защо? – Защото на дъното на всеки човешки живот има утайки, които лесно се размътват. Като се размъти дъното на този живот, човек казва: „Защо трябваше да стане това нещо? Не можа ли да се избегне по някакъв начин?“ – За да не става това нещо, човек трябва да се справи с мътилката на своите желания. Да се справиш със силите и теченията на своите желания, това значи да ги организираш. Че си влязъл в един дом, че си погледнал красивите моми – това не е лошо. То не може да причини раздвижване на калта. Калта се е раздвижила от това, че като си погледнал една от красивите моми, ти си я пожелал за себе си и си помислил, че ще бъдеш щастлив с нея. Не само че няма да бъдат щастливи, но и двамата ще бъдат нещастни и ще се намерят в чудо – какво да правят, за да излязат от това положение. Момата ще каже: „Ти ме взе от майка ми, която ме обичаше. Обещавахе ми много неща, но нищо не изпълни. Ти ме направи нещастна, ти разби живота ми.“ И момъкът ще каже същото

на момата: „Докато бях при майка си, бях любим на нея. Ти ми обеща любовта си, но не ми я даде. Сега съм нещастен, самотен, измъчен в живота.“

Като изнасям тия примери от живота, искам да бъдете разумни, правилно да разбирате. Когато се гради къща, избират здрави греди. Ако някоя от гредите се окаже слаба, тя се счупва и не издържа тежестта, която поставят върху нея. Кой е виновен в случая: гредата или онзи, който гради къщата? Много от човешките желания са също така слаби, неиздържливи като върбовите греди. Турите ли такова желание при строежа на вашата къща, в скоро време то ще се огъне, няма да издържи. Кой е виновен за това: желанието или вие, които поставяте това желание за основа на вашия живот? Какво трябва да правите тогава? Или какво се изисква от вас? – От всеки човек се изисква разумност.

Влизате в една гостилница, изваждате кесията си и виждате, че имате пари само за един обяд. Разумността ви налага да хапнете толкова, колкото парите ви позволяват. Ама гостилничарят бил добър човек, той ще ви даде на кредит да ядете, колкото искате. Не, ти ще разчиташ на това, което имаш, а не на добрината на гостилничаря. Че е добър човек, това е друг въпрос. Редът на гостилничаря е съвсем друг. Той е написал едно обявление: „Днес с пари, утре без пари.“ Някой има 50 лева в джоба си. Влиза в една гостилница и казва: „Днес ще си заръчам богат обяд. Ще се нахраня като аристократ. Че за утре няма да имам парче хляб, не искам да зная. За утрешния ден Бог е промислил.“ – Да, Господ е промислил. Той е определил да прекараш утрешния ден в пост. Тогава ти ще започнеш да роптаеш защо Господ е наредил така. Господ е наредил добре, но защо ти не разпреди парите си, да ти стигнат за няколко дена? Ти трябваше да отидеш в

някоя евтина гостилница, дето обядът струва десет лева. С тия 50 лева ти щеше да прекараш пет дена.

В Божествения свят нещата са строго определени. За всяко нещо има определено време, място и средства. Там нещата не стават механически. В Духовния свят, когато един яде, все едно, че всички ядат. Там няма завист. В който дом на Духовния свят влезете, никъде няма да намерите излишък. От това, което сутринта са купили, до вечерта нищо не остава. Ако остане нещо, гледат веднага да го раздадат. На другия ден се купува ново. На Земята обаче не е така. Тук всеки гледа да се осигури за утрешния ден. В Божествения свят осигуровки не съществуват. Земният порядък се различава коренно от Божествения. Ако искате да постъпвате според законите на Божествения свят, всички хора трябва да бъдат готови, да разбират законите на този свят и да се съобразяват с тях. Например вие имате едно кило маслини. Дойде някой ваш ближен в дома ви, беден човек. Вие искате да му помогнете и като се ръководите от Божествените закони, давате цялото кило маслини на вашия ближен, без да мислите за утрешния ден. Той взема маслините и не се замисля какво остава за вас, а гледа по-скоро да си отиде, да не би да го извикате назад, да си вземете част от маслините. И който дава, и който взема, трябва да постъпва според законите на Божествения свят. Не е нужно да дадете цяло кило маслини на един човек. На всекиго ще дадете по малко.

С този пример аз само обръщам вниманието ви – да знаете каква е Волята Божия. Волята Божия седи в това – да разберете реда и порядъка в Божествения свят и да живеете според този порядък. Като живеете по този начин, ще видите, че не сте далече от Царството Божие. Вие очаквате да дойде Христос втори път на Земята и тогава да влезете в Царството Божие. Христос и днес може да дойде на Земята и вие още днес можете да влезете в Царството Божие. Колкото

е възможно това да стане след хиляди години, толкова е възможно да стане и днес. Някой очаква всичко от Христа, от Бога, като от свой Баща, Той да му помогне. Обаче когато Баща им дойде при тях, ще види, че някои още спят. Като погледне към тях, Той ще каже: „Нека си поспят тези деца.“ Много хора спят по 12 часа на ден. Ако всеки час е равен на сто години, значи те спят цели 1200 години. През това време Баща им чака да се събудят от този дълъг сън.

Христос казва: „Не съм вече на света: Аз ида при Тебе.“ Значи Христос напуска света и отива при Отца Си. С това Той иска да каже, че напуска човешките разбирания, човешкия ред на нещата, и отива в Божествения свят, дето съществува друг ред и порядък. „Отче святий, опази в името Си тия, които Ми даде, за да бъдат едно, както ние.“ Когато всички станем едно, тогава сегашният и бъдещият живот ще представляват един велик, непреривен живот. В действителност между сегашния и бъдещия живот няма разлика. Животът на малкото дете и на възрастния човек е един и същ. Разликата е само в разбиранията им. Детето има едни разбирания за живота, а възрастният – други.

Като говоря за двете човешки естества, мнозина мислят, че могат лесно да се освободят от първото си естество – от естеството на плътта. Каквото и да се говори, каквото и да се пише в Свещените книги, невъзможно е човек да се освободи от естеството на своята плът. Борбата между плътта и Духа всякога е съществувала и ще съществува. Животът на Духа и животът на плътта, колкото и противоположни да са един на друг, толкова са и необходими за човешкото развитие. Без живота на плътта не може да има никакво развитие, никакъв прогрес. Оставете настрана плътта. Не се смущавайте от нея, но стремете се да я подчините на Духа – тя да му слугува. Възпитавайте плътта си във всички направления. Като ядете,

разумно яжте. Всякога оставайте малко гладни. Не е въпрос да се измъчвате, да гладувате, но да оставате поне малко гладни. Ако хлябът е сух, турете го на пара да омекне; ако е мокър, турете го на огъня да се опече; ако е малко прахен, оцапан, измийте го с гореща вода.

Ако нямате нищо друго, освен хляб, представете си мислено, че на масата пред вас са сложени маслини или круши и че от време на време си вземате по една маслинка или круша. Ще кажете, че това са илюзии. Не, не са никакви илюзии. Хлябът съдържа в себе си всички хранителни материали. В него ще намерите всичко, каквото пожелаете. Ако отидете в една гостилница, ще намерите голямо разнообразие, но това разнообразие се отнася само до формата, а не до същността. Хлябът съдържа всичко, каквото различните ястия съдържат, само че представени в друго състояние, а не както в сготвените материали. Хората днес употребяват бял, черен хляб, симид, баклава, но всичко това е приготвено все от тесто. Засега най-добрата храна, най-доброто ядене е хлябът. Днес хлябът има право на гражданство навсякъде. Човек може да живее само с хляб. Въпреки това, когато има само хляб, той не е доволен. Каквото и да яде, човек трябва дълго време да дъвче храната си. Мнозина ядат кокошки, агнета. Те могат да ядат всичко, каквото желаят, важно е обаче дали самите кокошки и агнета са съгласни да ги колят. Всяко нещо, което вършите, трябва да бъде съзнателно.

Като говоря тези неща, мнозина от вас бързат, искат да ги споделят със своите близки и познати. Вие не подозирате на какви мъчности се излагате по този начин. Като изнасяте своята сила, своите знания и богатства пред хората, с това събуждате в тях желания и те да имат същите блага. Естествено е човек да желае да бъде богат, силен, учен. Всеки може да има тия блага, но съществува

известен ред, по който нещата се придобиват. За да бъде богат, силен или учен, човек трябва да разполага с известни възможности в себе си за придобиване на това богатство. Между него и всяко едно от тия блага трябва да има известно съответствие. Богатството, знанието представляват товар, за носенето на който се изисква сила. Който има здрав гръбнак, само той може да носи тия блага на гърба си. Който няма здрав гръбнак, той трябва да носи товар според силите си.

Всяка идея има своя определена тежест. За да не изпитвате дълго време тежестта ѝ, вие трябва да я пуснете на свобода, да не я държите затворена. Идеите са семена, които трябва да се посадят, за да израстат и да дадат плодове. Защо ще храните идеи, ако не можете да ги посадите? Или защо ще ги садите в почва, която не благоприятства за тяхното растене и развитие? Разумността изисква да посадите идеите си на добра, на благоприятна почва. Добрият човек представлява плодородна нива, разработена почва, на която можете да посадите Божествените идеи. Не сейте свещени, Божествени идеи при неблагоприятни условия. Срещнете ли целина, сейте на нея бодили. Колкото бодили имате в себе си, сейте ги на такава почва. И бодилите трябва да растат.

Съвременните християни проповядват това, което не изпълняват. Това значи: те сеят добри семена на лоша почва, при неблагоприятни условия. Това не е за осъждане. Можете ли да осъждате човека за това, че яде? Като яде, човек все ще се изцапа. И после ще търси начин как да се изчисти. При това положение човек все ще се натъкне на известно противоречие. Големите противоречия в живота се дължат на факта, че хората не разбират каква е Волята Божия. Като не разбират в какво се заключава Волята Божия, те искат да наложат своята воля, искат да изменят реда и порядъка на нещата в живота. Те искат да подчинят Божествения ред и порядък на

човешкия. Това е невъзможно! Бог всичко дава доброволно. Той задоволява нашите нужди, но по никоя начин не позволява да подчиним Божественото на човешкото. Ние трябва да приемем Божественото в себе си – няма друг изходен път.

Радвайте се на Божествения живот, който прониква във вас! Задачата на всеки човек седи в това, да вижда Божественото в себе си и да Го разбира. Ще дойде ден, когато всички хора ще дадат ход на Божественото начало в себе си, ще приемат Божествения ред и порядък. Дойдат ли до това положение, хората ще придобият онзи вътрешен мир, към който се стремят. Трябва ли след това да им се проповядва? Какво ще говорите на любещия за Любовта? Да кажете на някого, че хората трябва да се обичат – това значи да го накарате да дава. Любовта подразбира два момента: или дава, или взема. Когато двама души се обичат, единият дава, другият взема. Който обича – той дава; когото обичат – той взема. Любов има и в даването, и във вземането.

Ако посетите някой болен, вие ще изразите любовта си, като вземете нещо от него. Какво ще вземете от болния? – Ще вземете временно поне болката му и той ще се облекчи. Ако сте силен човек, вие вземате болката му и я впрягате на работа. След това вземате камшика и подкарвате колата. В дадения случай болестта играе роля на кон. Кой как види този кон, ще намери, че е добър, работен. Обаче всеки човек не може да впряга болестта на работа. Според съвременната медицина всяка болест се крие в кръвта на човека. Според нашите твърдения обаче всяка болест, впрегната в колата като кон, може да се предаде на всеки човек. Достатъчно е да застанете зад коня, за да ви ритне с крака си и да ви причини болка. Следователно болестта може да се уподоби на здрав, красив, енергичен кон, пълен с живот, който не знае как да управлява своята енергия.

Съвременните хора се плашат не само от болести, но те се плашат от страдания и от мъчнотии. На какво се дължат някои от страданията и мъчнотиите на хората? Те се дължат на силните желания, които имат в себе си, но за които нямат средства, нямат сили да ги реализират. Щом нямате възможност да реализирате желанията си, подарете ги на някого, той да ги реализира. За да поддържате едно силно желание в себе си, нужни са много средства. Скъпо струват силните желания! Дойде на ума ви някоя красива мисъл, някоя велика идея, но вие сами не можете да я реализирате. Щом не можете да я реализирате, кажете я на някого, той да я реализира вместо вас. Вие я държите в себе си, чакате благоприятни условия за реализирането ѝ и като не успеете, страдате, измъчвате се. Няма защо да страдате. Кажете я на някого и радвайте се, че той ще може да я реализира.

И тъй, когато не можете да се справите с идеите, които дохождат в ума ви, направете това, каквото овчарят прави. Един овчар има сто овце. Всяка година овцете му се увеличават. След десет години той има хиляда овце, после овцете му стават две хиляди, три хиляди и т.н. Какво прави тогава овчарят? Той избира най-хубавите овце и ги продава. Правете същото и вие. Какво ви пречи да изнесете вашите желания на пазара, да ги продадете и да ги превърнете в пари? На много от вашите желания е определено да бъдат продадени и по този начин да поддържате живота си. На много овце е определено да станат жертва за господаря си. Да станат жертва, значи да бъдат продадени, да бъдат изядени. Ако хора не ги изядат, вълци ще ги изядат, микроби ще ги изядат. Кое е по-хубаво? Като умре човек, и него изядат. Кой го изяжда? Земята изяжда човека и затова казват, че земята го поглъща. Когато турят човека в гроба, същества от нисша култура го изядат. Кое е по-добро за човека: млад ли да умре, или стар? Млад ли да го изядат, или стар?

Христос казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си.“ Ако Христос трябваше да бъде изяден, можете ли вие да избегнете това изяждане? Всеки човек ще бъде изяден. Не е важно дали човек ще бъде изяден, или не. Важно е обаче онези, които ви ядат, да станат едно с вас, да приемат вашия живот. „Който не яде плътта Ми и не пие кръвта Ми, няма живот в себе си“, казва Христос. Този стих не е само мистичен. Той съдържа в себе си една реална страна, която ще разберете в бъдеще. Сега няма да се спирам върху тази страна на стиха, за да не изпаднете в заблуждение. Под *плът и кръв* Христос разбира онази вътрешна, духовна сила, която излиза от човека и храни другите хора.

Сега, каквото и обяснение да се даде на този или на онзи стих от Евангелието, ако имате разбиранията на хората от света, нещата пак ще останат неразбрани. Защо? – Защото тия хора са в противоречие с Божествения ред на нещата. За себе си те са прави, но не и по отношение на Абсолютното. Както и да гледат на нещата, страданията и върху тях ще дойдат. Никой не може да се освободи от страданията. Те са благо за човешката душа, защото са условия за пробуждане на съзнанието. Когато съзнанието на човека се буди, едновременно с това Божественото начало в него взема надмощие над човешкото. В това отношение страданията са от голяма полза както за отделния човек, така и за цялото човечество.

Човек се стреми към знание, към по-добри условия на живота. Това е естествено. Знанието носи светлина. То дава възможност на човека съзнателно да служи на Бога. Мнозина мислят, че първо трябва да наредят работите си и тогава да служат на Бога. Не, служи на Бога всяка минута, всеки час, при каквито и условия на живота да се намиращ. Ако чакаш да се наредиш, че тогава да служиш на Бога, ти ще изгубиш и тия благоприятни условия, които имаш сега. Аз ви

навеждам на тази мисъл, за да помните винаги, че вие сте конци, тънки като паяжина. Ако не се съединят в едно, тия конци няма да издържат на външните бури и ветрове, на външните сили. Хиляди конци, съединени в едно, образуват нещо здраво, издръжливо. Ако живеете всеки за себе си, ако не се обедините, вашата сила ще бъде като тази на паяжината и ще свършите толкова работа, колкото паякът свършва. Обаче ако всички се обедините в едно, ще свършите определената работа за Бога. Божията работа се върши от много хора, а не само от един човек. Много хора са определени да свършат Божията работа и те ще дойдат!

Когато от Невидимия свят слязат работници за този свят, те търсят съответна почва, съответни условия. Съответните условия са хората, готови за работа. Колкото повече готови хора, колкото повече работници има на Земята за Божието дело, толкова повече ще дойдат и от Невидимия свят. Когато небесните жители дойдат на Земята, те ще наредят работите на земните жители. Човек гради къщата си и ако се окаже добра, разумното влиза да я нареди. От всички се иска градеж. И едните, и другите ще градят. Станете добри работници, за да заслужите великото благословение. Какво ще правите един ден, когато Бог вземе всичко, каквото ви е дал? Ако имате жена, ще я вземат; ако имате син, ще го вземат; ако имате дъщеря, ще я вземат. Най-после ще вземат и тялото ви. При това положение вие ще се уплашите, ще се смутите, ще се чудите какво да правите.

Сега ще направя сравнение между вашето положение и това на малкото дете, което всеки ден расте по малко и дохожда до онази възраст, при която физическото растение спира. Представете си, че един баща има малко дете, на което се радва. Той го облича, къпе го и с радост констатира, че от ден на ден детето расте и се развива. В първо време ризката, дрешките на детето добре прилягат на тялото

му, но като дойде към петата година, ризката, дрешката, панталонките на детето стават къси, тесни и бащата му купува нови, по-широки, по-дълги дрешки. Той казва на майката: „Хайде, съблечи детето да го окъпем добре и да го пременим с новите дрешки.“ Какво е изгубило детето? Нищо не е изгубило. Не само че не е изгубило, но е придобило нещо. То се е облякло с нови, по-дълги и по-широки дрехи. След други пет години детето минава през нов процес на обличане, докато един ден, когато спре растенето, спира и този процес. Каквото е събличането и обличането на детето, такова нещо представлява излизането на човека от тялото му и заминаването му за онзи свят.

Когато физическото растение на човека спре, когато синът стане на 21 години, бащата пак му носи нови дрехи, но вече не през пет, а през десет години. Синът започва да се чуди защо баща му е станал толкова скържав. Той намира, че по-рано баща му е бил по-щедър. Не, баща му не е скържав, но не иска безразборно да харчи, да пилее средствата си. В разкопки, направени някъде в Алпите, намерили останки от хора гиганти, които живеели преди хиляди години на Земята. Те били високи около четири метра. Какво ще бъде положението днес на един баща, който има син или дъщеря, високи четири метра? Като знае икономическите условия, при които хората живеят на Земята, Бог е спрял тяхното физическо растение до възможен предел. По такъв начин Той ги е запазил от едно зло. Какво трябваше да бъде материалното положение на човек, висок четири метра? – Икономическите, материалните условия на живота днес са нагодени за човек, висок от 1.50 до 2 м най-много. Ако съвременният човек е по-висок от тази норма, той и в яденето, и в обличането ще бъде изложен на големи изпитания, на големи лишения.

Следователно, за да не вадите криви заключения за живота, вие трябва да се освободите от вашата стара философия. Криви са разбиранията ви и за Земята, и за Небето. Вие си представяте живота на Небето като този на Земята. Ако представата ви за земния живот поне е права, както и да е, но и земният живот не е много понятен за вас. Ако пък отидете на Небето и видите какъв ред и порядък съществува там, сами ще се смеете на разбиранията си. Вие си представяте неща, които само на Земята ще намерите, но не и на Небето. Каквито идеали да си представяте, всички ще ги намерите на Земята. Вие си представяте рая като нещо особено. И най-хубавия, най-красивия рай да ми опишете, аз ще ви покажа същия рай на Земята. Вашият рай не е Раят на Небето. Раят, т.е. Божественият живот, се отличава с необикновена красота и великолепие. Вие не можете да си представите такава красота!

В Божествения свят няма нищо излишно. Там всяко нещо е на мястото си. Който отиде на Небето, той ще се изгуби между съществата там, понеже всички си приличат. Кой е вашият приятел, вие не бихте го познали между другите. Всички са като един човек. Една възможност има да познаете приятеля си: ако го обичате. В това отношение животът на Небето е крайно еднообразен. Там съществува външно еднообразие, а вътрешно разнообразие. Всички си приличат по поглед, по усмивка, по движения, по облекло. Дрехите им са бели, от лен, със златни колани и с венци на главите. Който отиде на Небето, той не може да се сърди, не може да завижда. Защо? – Защото има всичко, каквото пожелае. Там собственост не съществува. Тук някой хване жена си и казва: „Тази е моя жена.“ Той познава жена си по очите, по веждите, по носа, по устата, по гласа и т.н. Хората се различават външно, а вътрешно си приличат, еднообразни са. Какъвто да е животът на Земята, той представлява велико училище,

предметно учение за хората. Този живот е необходим, той е на мястото си. Земният живот е предисловие, предговор на Божествения.

Сега ви говоря за Небето, но то пак ще остане неразбрано. Защо? – Защото противоречията, които съществуват на Земята, пречат да виждате нещата ясно. Както и да ги примирявате, противоречията ще си останат. – „Докога?“ – Докато влезете в Божествения свят. Щом влезете в този свят, вие ще разберете отношенията, които съществуват между земния и небесния живот. Засега много неща още не разбирате и няма да ги разберете, защото не сте ги опитали. Теоретически ги знаете, но вътрешно трябва да ги разберете. Да ги разберете вътрешно – това значи тия неща да са преминали през съзнанието ви.

Като ви говоря толкова много, виждам, че има опасност колата ви да се претовари. И без това колата ви е много натоварена, не трябва да се претоваря. Като очаквате времето, за да влезете в Царството Божие, вие сте се натоварили с излишни мисли и желания, които ви спъват в пътя. Разтоварете се малко, за да стигнете по-лесно. Ако сте много натоварени, ще забележите, че от година на година губите силата си, паметта си, мисълта си и ставате кисел, недоволен. Това се дължи на вашето неразбиране на живота. Като живеете, вие трябва да дойдете до закона на обновяването, на вечното подмладяване, та като заминете един ден за онзи свят, да бъдете млади. Ако заминавате за онзи свят, млади заминавайте, а не стари. Там не искат стари хора. И стари да сте, щом мислите да заминавате за онзи свят, обновете се, станете млади и тогава заминавайте. Ако заминете стари, ще ви върнат назад. Там стари хора не приемат. Който е стар, той ще остане на Земята.

Като започнат да остаряват, хората се страхуват, че ще умрат, че ще отидат на Небето. Не, старите не ги пущат на Небето. Земята не

може без тях. Когато един жител от Небето слезе на Земята, той търси старите да ги подмлади, а младите оставя настрана. Това се подразбира от думите: „Христос не дойде на Земята за праведните, но за грешните.“ Той дойде да помогне на слабите, на бедните, на страдащите, а не на силните, на щастливите. Слаби, немощни, бедни са онези, които са изостанали в пътя на развитието си, които се намират в смущения, в обезсърчения, в обезсмисляне на живота. Тези хора имат нужда от насърчение, от светлина. Казано е в Писанието: „Ще изпратя Духа Си да ви научи.“ Кога ще дойде този Дух? – Духът ще дойде, когато човек направи връзка с Него. Тази връзка ще внесе в човека вътрешно разбиране на нещата.

Казвате, че Духът ще ви научи, а едновременно с това търсите различни окултни науки, очаквате от тях да получите истинско знание. Окултната наука не показва пътя на човека, нито му дава начини за живеене. Тя е път към Божествения живот, но не е наука за живота. Да се занимаваш с окултизъм, значи да се занимаваш с условията, при които животът може да дойде. Като се приготвяте за тези условия, Божият Дух ще слезе във вас и ще ви занимава с висшия, със съзнателния живот. Думата *окултизъм* подразбира нещо скрито, тайно. Всичко, което е скрито, не е окултно. Например някой падне на земята и счупи крака си, или се удари някъде силно. За да мине болката му, той започва леко да се разтрива по гръбначния стълб или на други места. Ако всеки ден някой ви разтрива по гръбначния стълб, всяка болка, която имате, ще мине. Това показва, че известни места на организма съдържат в себе си скрита жизнена енергия, която лекува болните места. Щом се предизвика дейността на тази енергия, моментално тя се проявява и оказва своето влияние. Тази енергия е скрита, но не е окултна.

Хората заболяват по единствената причина, че прекъсват връзката си с Божествения свят, вследствие на което се лишават от енергиите на този свят. Като не знаят причината на своето заболяване, те търсят външна помощ, но тя не иде отвън. За да бъде здрав, човек трябва да има дълбоко вътрешно разбиране на нещата; той трябва да бъде спокоен, от нищо да не се плаши. Вие сте дошли на планината и докато се аклиматизирате, ще бъдете готови на всичко. Много от вашите стари болести ще се явят – това да не ви смущава. В организма стават различни реакции, които при тези условия са в реда на нещата. Щом сте дошли на планината, ще гледате тук да оставите непотребното, старото, хилавото и да възприемете от нея здравото, чистото, обновяващото.

Направете днес следния опит: постарайте се да прекарате този ден спокойно, тихо, да се пазите от гняв, от спор. Прекарайте този ден така, че на никого да не кипне млякото – на ваш език казано. Така ще провери всеки за себе си докъде е достигнал в самовъзпитанието и самообладанието. Всеки сам трябва да се въздържа, да търпи, а не отвън да го въздържат. Дойде някой при мене, седне и започне да говори. Понеже му е приятно да седи повечко, той започва да преповтаря една и съща песен. Това не е музикално говорене – то е тананикане, припяване. От моя страна аз трябва да имам търпение да го изслушам внимателно. Аз често правя опити върху себе си. Изпея една песен един, два, три и повече пъти, докато най-после тя се отрази добре върху състоянието ми. Всяка дума, изговорена музикално, се отразява хармонично върху чувствата, върху състоянията на човека. Ако тя се отрази върху мене добре, и другите ще я харесат. В това отношение всеки сам може да служи като пробен камък за онова, което говори. Изпитвайте нещата първо върху себе си и като се уверите в тяхното добро влияние, прилагайте ги върху другите.

И тъй, прекарайте този ден без никакво недоволство, без никакво набръчкване на лицата ви. Забравете всички болести, всички страдания и мъчнотии. Като дойде някоя болест при вас, питайте я каква услуга иска и кажете ѝ, че сте готови да направите всичко заради нея. Болестите са въвн от вас. Кракът ви боли. Кажете му, че ще мине, и го забравете. Не сте спали цяла нощ – нищо от това. Утре ще спите добре. Тялото не е спало, а не човекът. Главата ви боли. Това е физическа болка, не е болка на самия човек. Когато някой акробат върви по въже, вие го гледате, изживявате всичкия страх заради него. Той върви по въжето спокоен, а вие се измъчвате, притеснявате се да не падне. Същото нещо може да се каже и за вашите болести и страдания. Тялото ви боледува, а вие се мъчите заради него. Гледате един авиатор, че лети по небето, а вие долу се страхувате заради него. Обикновено авиаторите са смели, самоуверени хора, но същевременно са и тщеславни.

Сега съгласни ли сте да направите опита за цял ден? Ако цял ден е много, тогава направете опита до 12 часа на обяд, половин ден само. За вас е много цял ден да се въздържате от гняв, от спор. Не е лесно да прекарате цял ден в хармония: в обхода, в поглед, в думи, в мисли, в чувства и в постъпки. Не е въпрос да се плашите, но всеки трябва да живее, както живеят на Небето. За да можете да издържите до обяд опита, произнасяйте думите: „Аз и Отец едно сме.“ Бог работи за нас и ние трябва да работим за него!

Да бъдем свършени и ние, както е свършен Отец наш.

Беседа, държана от Учителя на 11 август, 5:00 ч. с., Рила – Седемте езера

БОЖЕСТВЕНИЯТ РЪБ

Съвременните хора, особено религиозните, говорят за чистота – външна и вътрешна. Те очакват Бог да ги очисти. Не, всеки сам ще се очисти. Сами сте се цапали, сами ще се чистите. За да се очистите, от всички се изисква работа. И богати да сте, пак ще работите. Провидението ще ви постави на последно място, за да ви научи да работите. То няма да тури пари в банката на ваше име да ви осигури. Божествените закони не позволяват никакво осигуряване. Като работи съзнателно, стъпка след стъпка, човек върви напред.

Сегашните християни говорят за покаяние, за очистване от греховете, за служене на Бога. Това са елементарни работи. Когато срещнете, всеки казва, че не иска да греша. Това е елементарна работа. Това е буквар за първо отделение. Няма защо да се връщате към буквара. Веднъж сте го минали – вървете напред.

Едно е важно за вас: да се освободите от вашата воля. Какво значи да се освободите от вашата, от човешката воля? Представете си, че вървите по билото на една планина, която от двете страни е стръмна. Като се подхлзнете, вие слизате по стръмнината и стигате до подножието на планината. Хлзгането по стръмнината представлява движение по теченията на човешката воля. Ако вървите по ръба, по билото на планината, вие се движите по Божията воля. Да се освободиш от човешката воля, значи да се научиш да пазиш равновесие. Докато слизаш надолу, ти си в човешкия ред на нещата, ти изпълняваш своята воля. Щом започнеш да пъплиш нагоре и да вървиш по ръба, по билото на планината, без да се подхлзваш наляво и надясно, ти си в Божествения ред на нещата, ти изпълняваш Божията воля. Следователно движението на човека по теченията на

неговата воля подразбира слизание надолу. Защо слиза човек надолу? – Защото в тези течения няма никаква устойчивост. Обаче трябва да се прави разлика между съзнателно слизание и подхлъзване.

Ще кажете, че подхлъзването, падането, клатушкането на една и на друга страна е грях, престъпление. И като видите, че някой греши, вие сте готови да го осъдите. Не, когато виждате чуждите погрешки, считайте, че вие грешите. Научете се в лицето на всички да виждате себе си. Като постигнете това, в погрешките на хората ще виждате свои погрешки и в добродетелите на хората ще виждате свои добродетели. Мислете тогава върху погрешките на хората, защото са и ваши погрешки. Радвайте се на добродетелите на другите, защото са и ваши добродетели. Щом сгреши някой, кажете: „Тази погрешка е моя.“ Щом направи някакво добро, кажете: „Това добро е мое.“

Инженер направил мост, който в скоро време се срутил. Защо? – Защото е бил слабо построен. Както минавал един човек по него, мостът се срутил и човекът си счупил крака. Той веднага си казал: „Кой е построил този слаб мост, че трябваше да падна и да счупя крака си?“ – Ти, който питаш, трябва да знаеш, че погрешката е твоя. Какво правят съвременните хора? – Като видят, че някой греши, те дебнат да го уловят, а не се спират да разсъдят малко, да видят, че погрешките на другите са и техни погрешки. Докато виждате погрешките на другите хора, трябва да знаете, че и вие имате същите погрешки. Докато виждате добродетелите на другите хора, ще знаете, че и вие имате същите добродетели. Който вижда погрешките на другите хора, а не вижда своите, той не е от напредналите и върви в крив път.

Това са елементарни работи, от които трябва да се освободите. Умни трябва да бъдете! Какво прави умният човек? – Като види, че някой учен носи инструменти, с които да прави изследвания, а няма

къде да ги постави, умният веднага се навежда, подлага гърба си и казва на учения: „Моля, турете инструментите си на моя гръб.“ Ученият му благодари за услугата, използва гърба му и свършва работата си. Така постъпва умният човек, който в случая може да е някой селянин. Ученият се интересува от селянина, влиза в разговор с него и между двамата се създава приятелска връзка. Глупавият обаче и да види, че умният се нуждае от подложка за инструментите си, ще стои настрана и ще гледа като аристократ. Той даже не се сеща да подложи гърба си в услуга на учения. Следователно правете добро навреме и намясто.

Срещам в гората овчар, който носи на гърба си агне. Ще кажете, че този овчар е добродетелен човек. По какво познавате, че е добродетелен? Вълкът не носи ли агнето на гърба си? Като задигне някое агне от кошарата на овчаря, вълкът го туря на гърба си и бяга с него. Добродетелен ли е вълкът? Овчарят е добродетелен, милосърден, само ако е намерил агнето в гората и го носи на майка му. Но ако го е взел от кошарата и го носи на пазара, да го продаде за клане, той не е добродетелен човек. В този случай нито овчарят, нито вълкът са добродетелни. Значи когато силният услужва на слабия безкористно, той прави добро.

Разликата между услугата на добродетелния овчар и тази на вълка можем да сравним със следния пример. Господар има двама слуги. Извиква единия слуга и по него изпраща известна сума на един търговец. Слугата взема парите и ги занася направо на търговеца. След това господарят дава друга сума на втория слуга да я занесе на един негов приятел. Слугата взема парите и ги занася в банката на свое име. Първият слуга е добродетелният овчар. Вторият слуга е вълкът. Господ казва на овчаря: „Вземи агнето и го занеси на майка му.“ Обаче, каквото носи, вълкът го туря в банката на свое име.

Който туря в банката на свое име онова, което Бог му е поверил, той върши престъпление.

Един човек срещнал Христа и Го запитал: „Ти вярваш ли в Христа?“ Как мислите, какво му е отговорил Христос? Предполагам, че не му е отговорил направо на въпроса, но трябва да е казал: „Едно зная – работата на Христа на Земята беше много трудна. Кръв излезе от порите Му!“ Ще питате дали великите хора страдат. Страданията на великите хора са много по-големи от тия на обикновените. Вие нямате представа за техните мъчнотии. Не мислете, че ги посрещат с венци. Колкото по-велик е човек, толкова по-големи са неговите страдания, толкова по-страшни са неговите разочарования. За да разберете каква е разликата между страданията на великия и на обикновения човек, представете си две бременни жени. И едната, и другата носят плода в утробата си по девет месеца, но в деня на освобождението си едната ражда живо дете, а другата – мъртво. Първата се радва, че се е родил човек на света, но за нея се откриват нови изпитания и страдания, нови грижи и мъчнотии. Такова е положението на великия човек. Той е изложен на постоянни грижи, на постоянна работа, но всичко това се увенчава с успех. Втората жена, която ражда мъртво дете, скърби, плаче, но след време всичко забравя. Скръбта забравя, но и радост няма. Умният ражда живи деца, а глупавият – мъртви. Ако родиш живо дете – светия си; ако родиш мъртво – обикновен човек си.

Стихът от Евангелието: „По плодовете им ще ги познаете“, се отнася до външната страна на живота. Това значи: по плодовете ще познаете дали човек е добър, или лош. „Жена кога ражда на скръб е“ – този стих се отнася до вътрешната страна на живота. Раждането е дълбок вътрешен процес, по който се различава светията от обикновения човек.

Мнозина правят разлика между великите хора: кой е по-велик, най-велик и т.н. Това е личен въпрос. После говорят за спасението – кой е спасен и кой не е. И това е личен въпрос. Оставете личните въпроси настрана. Други пък говорят за служене на Бога, за изпълнение Волята Божия. Върху този въпрос не се говори. Като чуят, че искате да служите на Бога, ще искат услуги, ще искат да им правите добрини. Ако се откажете, веднага ще ви изобличат. Правете услуги на хората, правете им добро, без да казвате на кого служите. В това седи изпълнението на Волята Божия.

В Персия живеел един турчин светия, който имал много последователи. Един ден той решил да изпита последователите си – да види колко от тях са верни на учението. За тази цел той събрал последователите си и им казал: „Имам заповед от Аллах да ви изколя всички. Онези от вас, които са готови да се пожертват и да изпълнят волята на Аллах, нека влязат в определената за това стая.“ Явили се хиляда души, но само двама се решили да влязат вътре. Двамата души били един млад момък и една млада мома, които се обичали. Момъкът погледнал момата и казал: „Аз трябва да се пожертвам!“ След него влязла и момата. В това време светията заклал един овен и пуснал кръвта му да тече навън. Като видели кръвта, последователите, които чакали вън да видят какво ще стане, уплашили се и избягали. Те не издържали изпита. Тогава светията благословил двамата млади и им казал: „Идете в света, между хората, и проповядвайте моето учение.“

Сега на вас казвам: трябва да учите! Животът е велико училище, велик университет. Като влезете в него, трябва да учите. Учениците в обикновените училища си служат с различни хитрини: преписват едни от други, пишат някои формули по ръкавите си, на ръцете си и т.н. В университета на Живота не се позволяват никакви хитрини.

Като влезеш там, ще учиш самостоятелно, съзнателно и ще държиш матура. Там не се позволяват подсказвания, преписвания от другите ученици. Всеки сам трябва да учи. Ако те скъсат, ще повтаряш с години наред, докато най-после завършиш с успех. Учителите на Великата Школа са щедри на времето. Хиляди години можеш да учиш, докато научиш нещата така, че никога да не ги забравиш. Слабата страна на съвременното християнство се заключава в това, че учениците, последователи на Христа, учат, минават от клас в клас, но без матура. И в гимназиите има ученици, които завършват осми клас, но без матура. Има християни, завършили учението си с матура, а има такива, които са завършили без матура. Който е завършил без матура, той ще заmine на онзи свят гладен, без хляб. Който е завършил с матура, той ще получи хляб. Направете превод на думата *матура* в християнски смисъл и тогава елате да говорите.

Лесно е да се говори теоретически: „Да живеем за Господа, да се пожертваме за Него, да се обичаме, да сме братя, да живеем общо“, и т.н. Това са общи изрази, които не са приложени. Да живеете общо, това не подразбира физическа близост. Двама души могат да имат нещо общо помежду си, въпреки това един от тях да е на единия край на Земята, а другият – на противоположния край. Щом има нещо общо между тях, те ще се срещат с аероплани – с мисълта си – и пак ще се отдалечат. Сега някои хора са едва на стотина метра едни от други и казват, че са много отдалечени. Те не знаят, че за да живеят добре, трябва да са на известно разстояние едни от други. Като са раздалечени, те няма да виждат погрешките си.

Хората нямат представа какво значи *далече* и *близо*. Допуснете, че всички хора на Земята се намират в седем концентрични сфери, поставени една в друга. Най-вътрешната сфера е най-малка. Представете си, че един от хората на най-вътрешната сфера намери

един малък отвор и влезе в съседната по-голяма сфера, между други хора. Той ще изпита различието между едната и другата сфера, но ще се почувства далече от ония, с които е бил в първата сфера. Така той ще минава от една сфера в друга, докато дойде до най-външната, дето ще се почувства много далече от първите свои съжители, но затова пък съвършено свободен от всякакви връзки.

Следователно, стремете се да излезете от центъра към периферията на по-голямо разстояние един от друг! Щом усетите, че сте близо до хората по плът, повдигнете мисълта си така, като че не живеете на Земята, като че нищо не ви засяга. Хората около вас могат да пеят, да играят, да скачат – вие ще бъдете тихи и спокойни, като че не сте между тях. Че някъде бият тъпан – нищо от това. Че в кошарата на овчаря овца блее – нищо от това. Разумност се изисква от хората!

Всички хора искат да бъдат разумни, но условия се изискват за разумността. Например децата, които се раждат в сегашната епоха, са по-разумни, по-умни от ония на миналата епоха. Децата на бъдещото поколение ще разполагат с по-голяма разумност от сегашните. Глупавите като умрат, в бъдеще ги очакват по-добри условия. Като се родят отново, те ще бъдат по-умни. Умният мисли, чувства и постъпва право. Баща и син пътуват с магарето от селото до близкия град. Бащата се качил на магарето, а синът вървял пеш. По пътя ги срещнал един селянин и казал: „Байо, слез от магарето. Синът ти трябва да се качи на магарето, а ти да вървиш пеш.“ Бащата слезъл от магарето и качил сина си на него. По-нататък ги срещнал друг, който им казал: „Качете се и двамата на магарето. Защо трябва бащата да ходи пеш?“ И двамата се качили на магарето. Срещнал ги трети и им казал: „Защо сте се качили и двамата на магарето? Я слезте от него! Вместо да яздите магарето, турете го на гърба си и така вървете.“

Бащата послушал и третия. Той искал да научи нещо от съветите на хората, но въпрос е сега кой съвет е правият?

Какво показва този пример? – Че много от съвременните хора мислят повърхностно, и то главно върху онова, което Първата Причина е създала. Например, като погледнете наоколо, вие виждате голямо безредие: камъни, скали – всичко е в пълен безпорядък. Докато съществува този безпорядък, вие не можете да четете, не можете да разберете какво е писала Природата. Книгата, която е изнесена пред вас, е разхвърляна: листа, корици, заглавия – всичко е разбъркано. Щом сте дошли на планината, вие трябва да възстановите първичния ред на нещата – всичко да поставите на своето място и тогава да четете. Голяма красота се крие в тази разхвърляна книга, но човек трябва да разбира тази красота, да може да я използва.

Като работите върху себе си, като се вдълбочавате в явленията на Природата, не мислете, че ще разрешите всички въпроси изведнъж. Защо? – Защото във вас още не са развити ония чувства и способности, чрез които можете да изследвате нещата. Човек има около сто чувства и способности, за развитието на които се изискват ред години. Не е лесно да стане човек господар на едно свое чувство или на една своя способност. Например много време е нужно, докато човек научи как и къде да проявява своето милосърдие или докато се научи да наблюдава, да прави връзка между причини и последствия на нещата. Ако не знае как да се справи с тщеславието си, човек може да си създаде ред неприятности. Човек живее едновременно с много от своите чувства, затова трябва да знае как да манипулира с тях.

Христос казва: „Не търсете слава от човеците, но от Бога.“ Щом знаете това, като ученици на тази Школа вие трябва да работите върху себе си, да се самовъзпитавате. Ако не работи съзнателно и с любов върху себе си, ученикът може да се натъкне на опасността да

излезе преждевременно от Школата. Някой може да напусне училището още от първи клас, друг – от втори клас и т.н. Ученикът трябва да работи върху чистотата, върху справедливостта, върху обходата, да развива в себе си чувството на Любов към Бога. Това са трудни задачи както за учителя, така и за ученика. Теоретически лесно се предават методите, но практически мъчно се прилагат. Мъчно се възпитава човек. Той прилича на Земята. За да се огрява от всички страни, Земята трябва да се върти около оста си.

Следователно, за да развие всички свои чувства и способности, човек трябва да бъде всякога буден, да не изгуби добрите условия на живота си. Например, за да развие милосърдието си, човек трябва да бъде обкръжен от хора, които имат нужда от него. Вие не можете да помагате на хора, които не се нуждаят от вашата помощ. Когато постъпва в Божествената Школа, ученикът трябва да бъде здрав. Болният не може да влезе в Школата, защото вниманието му ще бъде насочено изключително към болестта. Болестите, погрешките спъват ученика. Те му препятстват да върви напред. Когато изтъква пред учениците си една погрешка, учителят няма предвид едного, но всички. Погрешката на едного е погрешка на цялото човечество, на целия свят. Казвате, че еди-кой си е горделив. Гордостта е обща черта на хората, на животните и на растенията. Лошата страна на гордостта е, че тя суши човека. Чрезмерната гордост изсушава човека. Когато е на място, тя го прави самостоятелен. Честността е в зависимост от чувството на самоуважение в човека. Честността не е морално чувство. Тя е едно от личните чувства. Справедливостта обаче е морално чувство. Човек трябва да бъде справедлив към всички живи същества.

Когато развива едно или друго чувство, човек се поставя на изпит – сам да види докъде е стигнал. Това значи: при свършване на

всеки клас ученикът държи матура. Матурата определя положението на ученика. Ако не държи матура за всеки клас, ученикът ще изпадне в заблуждение да счита, че знае много, че има право да изправя другите хора. Той ще мисли, че другите са причина за злото, за нещастията в света. Не, всеки трябва да знае, че той е причина и за злото, и за доброто в света. Някой отива при свой приятел да го морализира, да го учи какво да прави. Приятелят сам вижда погрешките си и се мъчи да ги изправи – няма защо ти да му четеш морал.

Като сте дошли на планината, изучавайте линиите на огъванията, за да видите тяхната красота. Някои линии са от миналото, други – от настоящето, а трети сега се чертаят – те са линии на бъдещето. Това показва, че планините се намират в процес на развитие, не са завършени. И сега се строи нещо ново в тях, и в бъдеще ще се строи. Нещата в Природата са осмислени. Строи се нещо велико, което ще се открие в бъдеще. Всеки планински връх отразява светлината по особен начин. Отразената по този начин светлина влияе благотворно върху хората, върху всички живи същества. Това влияние се отразява върху мислите и чувствата на човека. За обикновения човек всички неща в Природата са разхвърляни; за учения всички неща в Природата са на място поставени. Защо? – Защото той ги съпоставя и хармонизира.

„А земята беше неустроена и пуста.“ И до днес още Земята се устройва. Докато човек се развива, и Земята ще се развива. Когато човек мине в по-висок стадий на развитие, с него заедно и Земята ще се повдигне. Формите на Земята ще стават все по-красиви и съвършени. Процесът на развитие, през който Земята минава сега, е бавен, равномерен. В миналото развитието на Земята е било бързо, придружено с големи катастрофи. Като ходите по планините, вървете

бавно, спокойно, без бързане. На всеки сто метра спирайте за малка почивка, на крак, за около 30 секунди. Във време на почивка ще придобивате енергия. Колкото по-високо се качвате, по-бавно ще вървите. По този начин ще се приспособите към силите на Природата и ще ги използвате правилно. Иначе те ще ви противодействат: щом силите на Природата ви противодействат, вие ще харчите енергията си, без да се ползвате от тях. Всяка частица от планината е свързана с разумното начало, което работи в Природата. Следователно, като се качвате на планинските върхове, мислете за службата, която те изпълняват в Природата, за да се свържете с разумността в нея. Всяка планина, всеки връх, всяко езеро имат свое велико предназначение.

Помнете: където и да ходите – по езера, по планини или върхове, работете съзнателно, учете и прилагайте. Докато работата е приятна, тя е Божествена. Щом не е приятна, щом се вкисвате, тя е човешка. Работете с приятност и радвайте се на Божието дело!

Беседа, държана от Учителя на 12 август, 8:00 ч. с., Рила – Седемте езера

НОВОРАЖДАНЕ

Йоан 3:3-12

Ако се не роди някой изново, не може да види Царството Божие.

Сега ще се спра върху думата *новораждане*. Да се роди човек изново, значи да се роди от Духа. Да се роди човек от Духа, това е ново положение за човешкото съзнание. Житното зърно може с години да седи в хамбара и да запази същата форма, каквато първоначално е имало, но при това положение то няма да разбере какво представлява светът от себе си. Значи житното зърно трябва да излезе от хамбара, да се посади в земята, за да влезе в съприкосновение със светлината, топлината, въздуха и водата. По този начин то ще прояви своя вътрешен живот, ще започне да расте и да се развива. Растенето е общ процес за всички същества. За човека обаче растенето е обусловено от развитието на неговото съзнание.

Като изучавате растителното царство, ще видите, че растенията не се раждат, както съществата от животинското царство, но поникват, растат и се развиват, като минават едновременно през външни и вътрешни процеси, през големи изпитания и несгоди. Преди да се роди, и човек минава през такива процеси. Раждането се предшества от ред вътрешни процеси. Които не разбират разумните закони на Природата и това, което Първичната Причина е създала, те се обезсърчават, понеже не могат да намерят благото, щастието в живота. Те търсят щастието там, дето не съществува. Може ли житното зърно да намери своето благо в хамбара? – Колкото години да седи в хамбара, то ще остане затворено, ограничено за света. Там то се намира при външни благоприятни условия, но тия условия не

могат нищо да му придадат. Житното зърно трябва да излезе от условията на хамбара, за да придобие нещо. Ония, които не разбират живота, като се натъкват на страдания, съжеляват, че са напуснали своя покой. Житното зърно, което е в хамбара, трябва да знае, че се намира пред две положения, и да избере едното от тях: или да влезе в земята и там да мине през ред вътрешни процеси на страдания и радости, или да мине през хромела, външно да се пожертва. Ако не избере нито едно от двете положения, то ще остане в хамбара, дето в края на краищата мишки ще го нападнат.

Като ги поставят пред тези две положения, съвременните хора изпадат в противоречие и не знаят какво да предприемат. Да останат в хамбара задълго – добре е, ще прекарат тих и спокоен живот. Колко време могат да останат при тези условия? – Сто години не могат да останат. Тогава? Ще дойде ден, когато насила ще ги изкарат от хамбара. Ами ако тогава бъде късно и не могат да се приспособят към новите условия на живота? В такъв случай по-добре е да излязат от хамбара и да се посадят на нивата, че да става, каквото им е определено. По-страшно е да влязат в хромела.

Знайте, че хамбарът е създаден за житото, а не житото за хамбара. Земята е условие, при което човек може да опита Божиите блага, да расте и да се развива. Земята е създадена за разумния човек, който разбира законите и може да ги прилага. Външно погледнато, Земята изглежда неуредена, неустроена. Който разбира законите, само той може да долови разумността, която направлява всички светове, а не само Земята. Страданията на хората произтичат от неразбиране на онзи висш порядък, който съществува в Целокупния живот. Когато за пръв път отива на училище, детето среща големи мъчности, докато разбере онова, което му се преподава. Най-малко 16 години се изискват, докато това дете порасне, стане момък и завърши

университет. През каква дисциплина е минал този момък! Колко учители е променил, колко пъти е нацапвал ръцете си с мастило и ги е чистил! Колко книги е купувал, колко лишения, колко мъчности и страдания е прекарал, докато е придобил знанието! Лесно е след това да се каже, че този или онзи е учен човек.

Съвременните хора очакват някакви блага на Земята. Каквито блага и да придобият, те са временни. Защо? – Защото на сегашните хора им липсва един елемент, с помощта на който те биха запазили всички блага, които придобиват. Този елемент ще се запълни с раждането на човека от Духа. Човек трябва да се роди изново от Духа, за да се освободи от лошите условия на сегашния живот. При условията, при които днес живее, него го очаква смърт. Каквото богатство и да придобие днес, той непременно ще го изгуби. Той ще бъде обран от разбойници, както обират богатия. Като не разбират закона, мнозина се утешават с мисълта, че когато заминат за другия свят, тогава поне ще бъдат на Небето при добри, богати условия. Влизането в Небето при богати условия е във връзка със закона на новораждането. Христос казва: „Ако се не родите изново, не можете да влезете в Царството Божие.“ Само роденият от Духа е господар на условията. Роденият от Духа не се влияе от икономическите условия на живота. Болният се нуждае от чужда помощ, а не здравият. Здравият е свободен човек. Той не се нуждае от външна помощ. Каквото му е нужно, той сам го свършва. Здравият може да се уподоби на човека, роден от Духа.

И тъй, животът като Велика Школа предвижда два пътя за хората: пътя на страданието и пътя на хромела. Който избере първия път, той ще се посее като житно зърно на нивата, където ще мине през ред изпитания и страдания; който избере втория път, той ще остане с години в хамбара, отдето един ден ще го прекарат през

хромела. За предпочитане е човек да бъде посят на нивата, отколкото да мине през хромела. На нивата той ще има възможност да расте, да цъфти и плод да връзва.

Повечето хора днес минават през хромела, вследствие на което измират, изчезват, без да оставят следа. Обаче и двата пътя имат своя добра страна. Чрез страданията човек се готви за по-висок живот от този, през който днес минава. Житото страда и се учи от страданията си, а хората, които го ядат, се ползват от неговите уроци, както и от благата, които то съдържа в себе си. Хората, които днес умират, научават нещо и от живота, и от смъртта, а следващото поколение се ползва от техните опитности като от велики придобивки на живота. Важно е това, което сега става, което човек днес още може да направи. То няма да дойде отвън. Отвън съществуват само условия, а възможностите са вложени в самия човек. Житното зърно съдържа в себе си възможности, а светлината, топлината, въздухът и водата са условия, при които житното зърно може да прояви своите възможности. Христос казва: „Ако житното зърно падне на нивата, то дава плод стократно.“

Съвременните хора се плашат от страданията. Каквото и да правят, те неизбежно ще минат през страдания. Големи или малки, страданията следват всеки човек. Такъв е пътят на човека. Едно е важно: кой път ще избере човек – пътя на посяването или пътя на смилането. Който предпочете страданията на нивата, той ще расте и плод ще дава; който предпочете страданията при смилането, той ще мине и замине през хромела, без да остави плод след себе си. Ние се стремим да освободим житото от хромела. Никъде не е писано, че житото трябва да се мели. Щом го мелят, това става по човешки закон и наредба. Вие трябва да знаете и двата закона – човешкия и Божествения, за да разберете вътрешните процеси в живота.

„Ако се не родите изново.“ От какво трябва да се роди човек изново? – Новораждането подразбира раждане от Духа. Роденият от Духа е благороден човек, той има високо съзнание. За него светът не е мъртъв, човек за човека не е вълк, както е казано в пословицата: „Homo hominis lupus est.“ За него важи идеята, която Христос е изказал, че човек за човека е брат. За човека е възможно само братството. Братството е израз на Любовта на новородения. Само той съзнава какво нещо е братството. Като види един човек, в лицето му той вижда брат.

Следователно всяко учение, което поставя братството за основа на човешкия живот, е безсмъртно. Това учение може да се приложи като изкуство за живеене. Всяко изкуство е полезно дотолкова, доколкото има приложение. Защо ви е чуждият език, ако не можете да го приложите за придобиване на знания? Защо ви е светлината, ако тя не може да разкрие света пред вас? Без зрение, без светлина, човек остава сляп, невежа. За невежия светът представлява затворена книга. В родения от Духа се събуждат нови чувства и способности, каквито и сам той не е подозирал. Той вижда нещата и отдалече, и отблизо. Той вижда какво става и в този, и в онзи град. Това са неща, които за обикновено родените са невъзможни. Роденият от Бога не може да попадне в мрежата на разбойници. Той е свободен и от лошите условия. Защо? – Защото всичко предвижда. Като минава през някоя гора, той знае предварително къде са се настанили разбойници и ги отбягва. Роденият от Бога има светъл ум, с който ясно вижда нещата.

Мнозина се стремят към духовния живот, но те трябва да знаят, че духовният живот изисква от човека да разбира възможностите, които са вложени в него. Щом разбира и знае с какви възможности разполага, той може да се ползва от благата на живота. Какви

възможности има в рибата? – Рибата има една възможност – да плува във водата. Тя не може да говори, не може да пише, не може да слуша лекции. Ако иска да придобие друга възможност освен тази, която има, рибата трябва да излезе от водата, да напусне тия неблагоприятни условия. Какво може да стане от рибата? – Човек не може да стане, но тя има възможност поне птица да стане. И като птица тя не може да има големи възможности.

Единствената форма, която дава повече възможности за постижения на блага, това е човешката. Под думата *човек* ние разбираме само онзи, който е роден от Бога. Да се роди човек от Бога – това не е прост процес. За да дойде до новораждане, човек е минал през много процеси. Като не мисли, човек пита дали има друг свят, освен този на Земята. Този човек познава един свят само, но и него не познава, както трябва. Той не знае, че и в света, в който живее, стават ред сложни процеси. И рибата пита съществува ли друг свят, освен рибния. Има друг свят, освен рибния – той е светът на птиците, на хвъркатите същества. Ако птицата пита има ли друг свят, освен техния, ще ѝ кажем, че съществува друг свят, освен птичия – светът на млекопитаещите. Ако някое млекопитаещо зададе същия въпрос, ще му отговорим, че освен техния свят съществува друг, по-организиран и висок – светът на хората. Ако и човек запита има ли по-висок свят от човешкия, ще му отговорим, че има свят, по-висок от човешкия – той е светът на ангелите. Съществата от ангелския свят имат по-правилни и широки разбирания от тия на хората. В ангелския свят няма затвори, бесилки, гробища; в ангелския свят не съществуват мъчения, нещастия, спорове. Там има голямо изобилие на ядене и пиене. Всички имат условия да се учат, да се развиват. Там всеки живее, колкото иска. – „Вярно ли е това?“ – За мене, който виждам нещата, е вярно. Аз не се нуждая от вяра, няма защо да ме

уверяват. Вярвам в това, което виждам. Седи един сляп човек при мене и ме пита: „Вярваш ли в светлината?“ – Няма защо да вярвам в светлината, аз я виждам. Слепият се нуждае от вяра, но за онзи, който вижда, вярата се превръща в знание.

„Ако се не родите изново, не можете да влезете в Царството Божие.“ Новораждането подразбира отваряне на нов свят, в който човек трябва да влезе. Ако не влезете в този свят, вие ще останете при лошите условия, в живота на страданията. И богати да сте, вие ще изгубите добрите условия. Щом влезете в Новия свят – света на Бога, вие ще бъдете заобиколени с нова светлина, която ще разшири вашия хоризонт. Не правят ли така и държавите? Като се създаде нова държава, веднага поставят нов ред и порядък, който я пази от външни врагове, който дава условия на поданиците ѝ за добър, спокоен живот. Коя държава, кое царство е най-добре уредено? – Най-добре уредено е Царството Божие. Кой може да влезе в това Царство? Казано е в Писанието: „Роденият от Бога може да влезе в Царството Божие.“ Като влезе в Царството Божие, роденият от Бога ще каже: „Заслужава да се живее в това велико Царство!“

Съвременният свят, в който хората живеят, е подобен на хамбар. Два пътя има, по които хората могат да излязат от този хамбар: или да се посеят на нивата, или да отидат на воденица, да се подложат на хромела. Някой казва: „Да мели воденичката!“ – Опасна е тази воденичка, която мели. Добре ще бъде, ако воденичките един ден престанат да мелят. – „На онзи свят има ли воденици?“ – Там няма нито воденици, нито воденичари. На онзи свят житното зърно е голямо като круша и расте на дървета. Достатъчно е да откъснете едно зърно, за да се нахраните добре. Като отидете на дървото, на което житото расте, ще чуете гласа му: „Заповядай, яж, колкото искаш!“ – „Може ли житото да говори?“ – Това е фигуративен израз.

Българинът често употребява израза: „Иде ми да те изям.“ Може ли човек човека да изяде? – Само разумното се яде.

Христос казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си.“ Това значи: ако не ядете Словото, нямате живот в себе си. Има един свят, който се нуждае от Словото като от храна, каквато днес хората употребяват. Грубата храна постепенно започва да се допълва с духовна. Човек яде три пъти на ден и внася в стомаха си ония елементи, които са необходими за поддържане на физическото му тяло. Освен чрез стомаха, той се храни чрез белите си дробове и чрез мозъка. Чрез белите дробове и мозъка той придобива енергия от по-възвишена храна от физическата. Ще дойде ден, когато хората ще се хранят само чрез белите дробове и мозъка. Учените са изчислили, че в минута човек прави 20 вдишки. Това са 20 обяда.

Новороденият няма да бъде роб на сегашните условия – постоянно да се безпокои за утрешния ден. От големи безпокойствия съвременният човек не може спокойно да спи, не може да се радва на богатата, които Бог му е дал. Голяма част от живота си човек минава в тревоги и смущения. Христос внесе нова, положителна философия в живота, която може да освободи човека от сегашните тревоги и мъчности, но тази философия остана неразбрана и на времето си, остана неразбрана и за сегашните християни. И след това някой ще казва, че е християнин. Не е християнин онзи, който само носи името на Христа. Християнин в пълния смисъл на думата може да се нарече Синът Божий, т.е. роденият от Духа. Следователно в бъдещата религия всички хора ще бъдат родени от Бога, ще съставят едно голямо семейство, членовете на което ще бъдат помежду си братя. Всеки ще бъде готов да се жертва за братя си. Тогава няма да срещнете човек, който да се нуждае от нещо. Никой никого няма да изнудва.

Питам: не може ли това да стане още днес? Кое препятства на хората да се обичат и да живеят братски? Кой събира хората заедно? Кой ни е събрал днес тук? – Бог, Божията Любов обединява хората. Това е велика Истина, която се проверява всеки ден. Следователно тази Истина може да я проверите още този час. Роденият от Бога е проверил тази Истина и живее според нея. Който влезе в новите условия на живота, той не се нуждае от доказателства за онзи свят. Да се доказва съществуването на другия свят, то е все едно да се доказва съществуването на Любовта. Безпредметно е да се доказва на хората има ли Любов, или не. Където е Любовта, там е Животът. Когато Любовта отсъства, Животът се изгубва. Идването на Любовта подразбира възкресение на душата. Който придобие Любовта, той възкръсва; който изгуби Любовта, той умира.

Сегашната фаза на живота е фаза на безлюбие. Може ли при безлюбието човек да възкръсне? – Безлюбието умъртвява. Аз не говоря за смъртта на черупката. Друга, по-страшна смърт носи безлюбието. Ако изгуби черупката си само, човек ще се облече в нова форма. Обаче човек се стреми да си изработи такава форма, която да не се поддава на лошите условия, да не се изменя. Тази нова форма ще носи в себе си безсмъртие. Това е изказал Христос в стиха: „Роденото от плътта плът е, роденото от Духа дух е.“ Роденият от плътта ще живее по един начин, роденият от Духа – по друг начин. Първият ще мине през хромела, а вторият – през живота. Първият ще остане безплоден, вторият ще даде плод. Първият ще образува братство, което за четири поколения ще се изглади – ще изчезнат връзките между родни братя и сестри. Най-много след двеста години всякакво братство, всякакво роднинство между хората, които са били свързани помежду си по плът, ще изчезне. Вторият, т.е. роденият от Бога, ще образува трайно братство. Връзките между хората, родени от

Бога, ще продължават най-малко 25 000 години. Това постоянство, тази трайност на връзките ще даде възможност на разумните сили, които действат върху човешката душа, да завършат своята работа.

Знайте, че всичко разумно съдейства за развитието на човешката душа: звезди, слънца, планети – цялата Природа работи за човека. Всичко, което заобикаля човека, вън и вътре в него, работи за неговото възпитание. Слънцето изгрява за Чадата Божи, за родените от Бога. Които са родени вече, те са проверили това; онези пък, за които сега се готвят условия, и те ще го проверят. Христос казва на Никодим, един от учениците на времето си: „Ако се не родите изново, не можете да влезете в Царството Божие.“ Никодим не разбра тази Истина и запита Христа: „Как е възможно стар човек да влезе втори път в утробата на майка си и отново да се роди?“ Христос му отговори: „Роденото от плътта плът е, роденото от Духа дух е.“

По какво се отличават тия два процеса, тия два начина на раждане? Човек е подобен на житно зърно. Една блага ръка ще дойде, ще вземе житното зърно от хамбара и ще го посее на нивата. Тя ще му каже: „Ти ще минеш през малки страдания, но ще цъфнеш, ще завържеш и ще узрееш.“ Житното зърно ще провери това и ще се зарадва. Друга блага ръка ще влезе в хамбара, ще извади житното зърно и ще каже: „Сега ще те занеса на воденицата да минеш през хромела, да станеш на брашно. Ще минеш през малки страдания, но цената ти ще се увеличи.“ Кое положение е за предпочитане: да минеш през нивата и да дадеш плод, или да минеш през хромела и цената ти да се увеличи? – Първото положение е за предпочитане – да мине човек през страдания, но да даде плод. Това положение представлява Божествения порядък на нещата. Второто положение – минаването през хромела, представлява човешкия порядък на нещата. Под думата *воденица* в дадения случай имам предвид неразбраните

неща, които човек сам е създал. Под думата *нива* разбирам всичко, което Първата Причина е създала.

Следователно желая на всеки да мине през страданията на нивата, за да придобие ония знания, които ще го доведат до Новораждане, до раждане от Духа. Да се роди човек от Духа – това значи да стане член на Братството. Братството е условие за идване на Любовта между хората.

„Роденото от Духа дух е, роденото от плътта плът е.“

Роденото от Духа подразбира роденото от Разумното, от Великото начало на живота.

Беседа, държана от Учителя на 14 август, 5:00 ч. с., Рила – Седемте езера

НЕСЪВМЕСТИМИ НЕЩА

Красота без очи, мъдрост без уши, ученост без нос, любов без уста, сила без ръце и доброта без крака са несъвместими неща. Остави на почивка в дома си всички твои мисли, всички твои желания и всички твои постъпки, които имат несъвместими неща в себе си, а ти тръгни по широкия път да работиш без тях. Животът има смисъл за съвместимото.

Живот без дължина, чувство без широчина, мисъл без дълбочина и височина са непостижими неща. Не търси непостижимото! Ако го търсиш, ще опростееш и оглупееш.

Бог създаде красотата. Той създаде човешката мъдрост, човешката ученост, човешката любов, човешката сила, човешката доброта, за да Го познават, че е благ.

Човешкото води към Бога.

Пази скъпоценното, което всякога осмисля живота.

Не рови тинята, която се е наслоила в твоя път.

Не се опитвай да гасиш това, което не се гаси. И не се опитвай да запалиш това, което не се пали.

Не губи времето си да броиш прашинките, които вятърът всеки ден повдига.

Не се опитвай да събираш всичките дъждовни капки на едно място.

Не подарявай това, което не може да се подари.

Не яж това, което не може да се яде.

Не мисли за това, за което не може да се мисли.

Когато видиш вода, иди при нея и измий краката си.

Когато усетиш въздуха, приеми го в устата си.

Когато познаеш Мъдростта, отвори ушите си.

Когато дойдеш при Любовта, проговори: „Това е пътят на всички постижения.“

Сега ще ви задам въпроса: защо и за какво плаче човек? Ако не можете да отговорите на въпроса, аз ще отговоря: човек плаче, защото не е ял; човек плаче, защото е преял; човек плаче, защото яденето не е вкусно. Тази е философията на плача. Изобщо човек плаче за непостигнати работи. Кои неща са непостигнати? – Когато не може да постигне ябълката, човек плаче. Когато изяде ябълката и усети, че тя се вгорчи в стомаха му, човек пак плаче. Той е недоволен, че ябълката не благодари за услугата, която ѝ е направил. Когато яденето не е добре сготвено, човек се възмущава, че като влезе в него, то не му говори красиво. Кой човек би благодарил, ако го сготвят? Кой човек би се радвал, ако го изядат? Кой човек би бил доволен, ако го турят в затвор?

Следователно, когато храната се задържи в стомаха повече, отколкото трябва, тя започва да се възмущава, че е затворена. Щом затворите храната в стомаха си за повече време, тя винаги причинява болка. И когато няма какво да яде, човек плаче. И когато няма кой да го утеши, той пак плаче. Когато хлябът дойде при вас, какво трябва да му кажете? – Вие трябва да му благодарите, да се радвате, че ви е посетил.

Срещате една красива мома, която занимава цялото общество със своята красота. Всички говорят за нея, възхищават ѝ се, а тя върви спретната, напета. По едно време в същото общество дохожда друга мома, по-красива от първата. Погледите и възхищенията на всички се отправят към нея. В сърцето на първата се явява озлобяване към втората като към нейна конкурентка. Какво трябва да прави първата мома? Как трябва да постъпи към втората? – Тя трябва да се радва на красотата на втората мома така, както ѝ се радват всички, и да

престане да мисли за своята красота. Докато си единствен със своята красота между хората, радвай се на красотата си. Щом дойде друг, по-красив от тебе, радвай се на неговата красота. Когато се срещнат двама души красиви, те ще разпределят работата помежду си правилно: единият ще бъде платно, а другият – образ върху платното. Без платно красотата не може да се прояви. Но и без образ платното нищо не струва.

Това, което досега ви говорих, представлява малка закуска за гладния. Такава закуска може само да го залъже, както децата се залъгват с бонбончета. Наистина, радостта на мнозина се дължи на бонбончетата, които получават. Щом няма бонбончета, те започват да плачат, да скърбят. Колкото по-голяма е скръбта им, от толкова по-голям бонбон са лишени. Кой е най-големият бонбон в живота на човека. Най-големият бонбон за младата мома е момъкът, за майката – детето, за учения – книгата, за силния – ножа, за работника – чука, за художника – четката, за безделника – грамофона.

Въпреки всичко това съвременният човек се разочарова от непостоянното, от преходното в живота, и търси нещо трайно, нещо постоянно, на което всякога да разчита. Човек е млад, остарява и умира. Младостта е непостоянна величина в живота му, вследствие на което той не може да уповава на нея. Младият расте, развива се, докато един ден забележи, че започва да остарява. Но и старостта е непостоянна величина, понеже старият умира. Нито младостта е постоянна величина в живота на човека, нито старостта. И двете минават-заминават, следа не оставят. Защо младият остарява? И защо старият умира? Младият остарява и старият умира, защото се хранят с бонбончета. Престанете да се храните с бонбончета, за да не остарявате и умираете.

Младият се обича, старият се почита.

Младият се обича заради Любовта, старият се почита заради Мъдростта. Когато изгуби любовта си, младият остарява. Когато изгуби мъдростта си, старият умира. С други думи казано: когато някой изгуби любовта си, младостта в него е остаряла; щом изгуби почитта си, старостта в него е умряла. Когато престанат да обичат младия, той е остарял; когато престанат да почитат стария, той е умрял. За да не остарява, младият трябва да яде живия хляб, месен от стар човек; за да не умира, старият трябва да яде живия хляб, месен от млад човек. Тъй щото, който иска да не остарява и да не умира, нека спазва тези две формули в живота си.

За да бъде вечно млад, не е достатъчно човек да яде живия хляб, но той трябва да знае как да го дъвче. Следователно ако не знаете как да дъвчете Словото, което слушате, ще го глътнете, без да ви допринесе никаква полза. Така и млекопитаещите гълтат храната си, без да я дъвчат. Това ги отличава от човека. Човек дъвче храната си, но трябва да знае как да я дъвче. Всяка мисъл, която човек възприема, трябва да се сдъвче добре, т.е. да се разбере и приложи. Приложението е процес на храносмилане. При храносмилането всяка частица от храната се изпраща на определено за нея място.

Когато си служи с образа на младата мома и на младия момък, аз ги вземам като символи. Младата мома символизира младостта, младият момък – старостта. Като се срещнат, те не се разбират, не се познават, вследствие на което младата мома изгубва младостта си и остарява; младият момък изгубва старостта си и умира. И двамата губят. Казват, че младите трябва да се срещат. Не, млад с млад не може да се срещне. Това е несъвместимо. Когато младата мома за първи път срещне младия момък, тя е срещнала старостта; когато младият момък за първи път срещне младата мома, той е срещнал младостта. Ако младата мома мисли, че в лицето на младия момък е намерила младостта, тя се самоизлъгва.

И тъй, когато срещнете млад човек, питайте го какъв е; когато срещнете стар, задайте му същия въпрос. После запитайте и себе си млад ли сте, или сте стар човек. Необходимо е да си задавате този въпрос, защото несъвместимо е двама млади да се срещнат. Несъвместимо е и двама стари да се срещнат. Млад и стар могат да се срещнат – това е съвместимо. В обикновения живот обаче млад с млад и стар със стар могат да се срещнат, но в Божествения свят това е несъвместимо.

В обикновения живот всеки може да бъде художник: взема бои, четка, платно и рисува. Това не е художество – това е цапане. Това са несъвместими неща. Когато зоркото око на художника погледне нацапаното на платното, той намира, че не се рисува така. В Природата всяко нещо е поставено точно на своето място. Боите, които Природата налага върху платното на своите картини, са точно определени по цвят: те не са нито по-силни, нито по-слаби от тези, които трябва да бъдат. Боите, с които Природата си служи, не се менят. Те се различават в нюансите си, но всякога запазват своя основен тон. Например има един син цвят в Природата, който никога не се мени, но само нюансира. Същото става и със скъпоценните камъни. Скъпоценният камък запазва цвета си, но само играе със светлината, вследствие на което се явяват различни отливи, различни цветове на светлината. На научен език казваме, че скъпоценните камъни пречупват лъчите на светлината и ги отразяват в себе си.

Това, което днес ви говорих, е храна, материал, който вие трябва да разберете, да обработите и да приложите, т.е. да го възприемете, да го обработите в себе си и всяка негова частица да отправите на нейното място.

Беседа, държана от Учителя на 16 август, 5:00 ч. с., Рила – Седемте езера

ПРОБНИ СТРАДАНИЯ

Йеремия, 9 гл.

Йоан, 18 гл.

В двете прочетени глави: от Йеремия, 9-а глава, и от Йоан, 18-а глава, виждате двама души, които са претърпели големи разочарования. Йеремия е човек от Стария Завет, голям патриот. Той плаче за народа си, като същевременно предава Словото Божие. Той казва какво ще дойде върху неговия народ, какво го очаква. Това, което пророкът е говорил на времето си, се отнася и до сегашната епоха.

Исус е вторият човек, Който е претърпял големи разочарования. Йоан говори за Него: „Той дойде в света, донесе Истината на човечеството, но освен че не Го приеха, Той беше изложен на ударите на римските войници.“ Те Му казваха: „Ние не се нуждаем от такъв човек.“ Значи каквото Йеремия предсказваше на израилския народ, сбъдна се. И каквото Христос проповядваше на евреите, изпълни се. Той им каза: „От нине няма да Ме видите, докато не кажете: Благословен Онзи, Който иде в името Господне!“ Две хиляди години вече как евреите носят последствията на своята грешка.

Ще кажете може би, че евреите са били големи грешници, понеже не са познали Христа и са Го разпнали. Кой човек и до днес още не разпъва Христа? – Млади и стари, учени и прости и до днес разпъват Христа. Често хората постъпват като Петър: вадят нож и защитават Истината. Истината с нож не се защитава. При това Петър не насочи ножа си срещу някой от главните, от военачалниците, а удари с ножа си един от войниците и отсече ухото му. Каква война е

тази, в която хората отрязват ушите си, главите си, ръцете и краката си? Христос каза на Петър: „Сложи ножа в ножницата си! Който нож вади, от нож умира.“ Действително, с един нож или с много ножове война не става. Не е война това – да осакатиш човека. При това, когато Петър скри ножа в ножницата си, три пъти се отрече от Христа.

Днес всички хора знаят да воюват с оръжие, но с Любовта не могат да воюват. Със старото оръжие – езика, всички могат да воюват. С новото оръжие – Любовта, никой още не може да воюва. С езика всички мушките наляво-надясно: и на този ухото ще отрежете, на онзи носа, ръката, крака. Кажат ли ви да млъкнете, вие туряте ножа в ножницата си и удряте на бяг. Вие се чудите какво ще правите, като млъкнете, като престанете да мушкате с езика си. Това казват добрите хора, а не лошите. Що се отнася до лошите, за тях дума не става. Добрите хора са много своенравни. По-своенравни от тях няма. И праведните даже са своенравни.

Какво се разбира под своенравие? Кой човек е своенравен? Срещате един човек, облечен с чиста, бяла копринена дреха. По невнимание вие заливате дрехата му с мастило. Като види дрехата си нацапана, той погледне към вас и веднага сърцето му мръдва. Той е недоволен, че дрехата му е нацапана. Външно може да се представи, че е спокоен, че не се тревожи, но сърцето му е мръднало вече. Мръдването на сърцето говори за човешкото своенравие. Какво трябваше да направи този човек или как трябваше да постъпи? Като погледне към нацапаната си дреха, той трябваше да си помисли колко пъти в живота си е цапал дрехата на праведния, на светията. Щом е така, въз основа на същия закон и неговата дреха ще цапат. Защо се тревожи тогава? – Той се тревожи, защото се смущава от мнението на

другите – да не се изложи пред тях, да не кажат за него, че е нечист, невнимателен към себе си. Такова нещо е своенравието.

Следователно, пазете се от лошите хора, от престъпниците. Пазете се и от своенравните, сърцето на които е в състояние да мръдне само заради едно петно на тяхната дреха.

Като говоря по този начин, мнозина ще се почувстват засегнати, обидени. Не, аз никого не осъждам, никого не засягам, говоря принципиално. Когато Христос се обръщаше към народа с думите: „Книжници, фариесеи, лицемери“, Той нямаше предвид известни личности. Той говореше принципиално. Ние не се интересуваме от погрешките на хората. Да изнасяме погрешките на хората – това не е придобивка за нас. Ние нищо не печелим от техните погрешки. Да изнасяш погрешките на хората – то е все едно да им правиш операция като лекар хирург. При тази операция лекарят все ще оцапа ръцете си. Ако сте хирург в света, за една операция ще ви дадат поне четири-пет хиляди лева и ще ви благодарят, че сте помогнали на болния. Ако като светия направите операция на някой грешник, не само че няма да ви благодарят, не само че пет пари няма да ви дадат, но отгоре на това ще ви наругаят, че не знаете да оперирате. Това са според мене своенравните светии в света. Сегашните светии, на които хората служат, са своенравните хора в света.

Съществуват два вида светии: едните са своенравни, другите не са своенравни. Първите имат високо мнение за себе си, искат да минат пред другите за свети, за чисти хора. Те постоянно говорят за своите мъчнотии и страдания. Вторите светии са тия на Любовта. Външно те са просто облечени, минават за обикновени хора: никой не подозира какви богатства крият в себе си. Отдето минат, на всички помагат. Тези светии могат да бъдат майка, баща, дъщеря, син, слуга, господар, учител или ученик. Навсякъде можете да срещнете тези

светии. Те са идеални работници на Божествената нива. Те са достоен пример за подражаване: работят неуморно, без да говорят за онова, което вършат.

Съвременните хора прекарват големи разочарования, считат се за нещастни, че не са постигнали онова, което са желали. Проследете историята на великите хора и вижте кой от тях е постигнал това, което е очаквал. Докато е бил жив, той е бил гонен, преследван, хулен, но като умре, поставят паметник на гроба му и пишат: „Тук почива еди-кой си велик човек!“ Като намерят произведенията му, започват да ги издават и да печелят в негово име. Докато е бил на Земята, Ботев е бил гонен, преследван, и най-после в ранната си възраст е бил убит. След смъртта му започват да пишат книги за неговите заслуги към България – и днес още честват паметта му. Какво ще помогне Ботев на българския народ със своето геройство? Или какво е помогнал пророк Йеремия със своите предсказания към израилския народ? Нищо не са помогнали. Пророкът се обръща към израилския народ с думите: „Пътят, по който вървите, не е прав, не ви очаква добро. Ако искате да се избавите от злото, което ви следва, трябва да напуснете греховете си, трябва да водите добър живот.“ И Христос казваше на евреите: „Вие трябва да напуснете баща си и майка си, да се отречете от своя живот и тогава да тръгнете след Мене.“ Това значи: вие трябва да напуснете стария живот и да заживеете по нов, Божествен начин. За да дойдете до това положение, трябва да се измени старият път на разбиране, коренно трябва да се измени цялата философска мисъл на човечеството.

Христос казва, че мъжът трябва да напусне жена си, жената да напусне мъжа си, синът да напусне майка си, дъщерята да напусне баща си, слугата да напусне господаря си, богатият да се откаже от имота си, съдията да напусне службата си, а професорът – своята

катедра. Какво по-голямо противоречие от това – да напуснеш всичко, да се откажеш от себе си и да тръгнеш след Христа? Представете си, че някои разберат тия истини в буквален смисъл. Какво ще направят те? – Всеки ще вдигне на гърба си по един дървен кръст и ще тръгне за някъде. Накъде ще тръгне, и той сам не знае. Много герои от войната носят по един или по два кръста за храброст. Много християни носят кръстовете по вратовете си. Какво ще допринесат тия кръстовете на съвременните хора? – Те ще надигнат кръстовете си и ще замаят на работници, които носят кръстовете на гърба си, но не знаят в коя посока да тръгнат. Христос е казал: „Дигни кръста си и ела Ме последвай!“ Обаче с тези думи Той е разбирал съвсем друга Истина. Под думата *кръст* Христос е разбирал друго нещо. Кръстът е символ на търпение. Който съзнателно носи своя кръст, той гледа спокойно, с търпение на всичко онова, което става в света.

Трябва ли да плачете, че яйцето се е счупило и пилето е излязло вън от черупката си? Трябва ли да плачете, че скъпоценният камък се е пожертвал за човека? Защо ще плачете за дъщерята, която спасява баща си? Защо ще плачете за сина, който спасява майка си? Защо ще плачете за слугата, който се жертва за господаря си? Или защо ще плачете за професора, който се жертва за науката? – Всичко онова, за което хората плачат, е преходно. От реда и порядъка, в който сега живеем, нищо няма да остане. Сегашният живот е предисловие на Новия живот, който иде. Съвременният живот е подобен на този на яйцето. Хората няма да останат вечно в кошниците. Един ден ще ги извадят от кошницата и ще ги турят под квачката. След известно време квачката ще ги излюпи и от тях ще излязат пиленца, които ще влязат в новите условия на живота. Ако квачката не излюпи яйцата, князът на този свят ще дойде, ще ги чукне, ще ги тури в тигана и с малко масло ще ги опържи. Сериозен и красив е животът. Не гледайте

на него повърхностно. Всички хора преди вас са минали през изпитания, и вие ще минете. Няма човек на Земята, който да не е минал и да не мине през страдания. Всеки ще мине през специфични страдания на определеното за него време.

Хората се страхуват да напуснат Земята, защото не знаят какво ще стане с тях. Какво ще стане с говедото, ако напусне своята среда и влезе между хората? Ще изгуби ли говедото нещо? – Говедото ще изгуби рогата и копитата си, но за сметка на това ще получи друго нещо – по-хубаво, по-ценно. Какво ще изгуби човек, ако напусне своята среда и влезе между ангелите? – Човек ще изгуби лошия си език, а ще спечели нещо хубаво, ценно. За този език Христос казва: „Тури ножа в ножницата си!“ С този език нищо не можете да направите. С този език повече ще озлобите хората, отколкото да ги изправите. И Христос имаше нож, но Той не го извади срещу римските войници, както Петър направи. Той ги запита: „Кого търсите? Ако Мене търсите, ето Ме! Аз ще ви дам, каквото искате, но пуснете другите на свобода.“

Когато говоря за Христа, в ума ми изпъква най-хубавото Негово качество – търпението. Хората говорят за големите страдания на Христа, но аз не се спирам пред тях. За мене страданията на Христа седят на второ място. На първо място обаче поставям търпението, с което Той е понесъл поруганията, хулите, обидите, които цял полк римски войници Му нанесоха. Пред всичко това Христос седи тих, спокоен, невъзмутим, като че нищо не става. Една сълза от очите Му не се проля. Който е виждал това, зачудил се на великото търпение, на великото самообладание и Любов. Това значи канара, която не се разбива. Когато влизаше в Йерусалим, Христос проля няколко сълзи, но когато римските войници Го измъчваха, Той не проля нито една

сълза, остана тих и спокоен. Обаче тия войници впоследствие станаха най-добрите работници за Христовото учение.

Сега да оставим настрана въпроса за страданията на Христа. Важно е какво представлява търпението. Ако в най-големите мъчности и страдания човек не може да покаже пълно хладнокървие и самообладание и да понесе всичко с търпение, той няма характер. Христос сам носи кръста Си до едно място и после Го заковаха на същия кръст. Той има сила да се обърне към майка Си и да ѝ каже, че има кой да я гледа. После се обърна към един от учениците Си, на когото каза да гледа майка Му, да се грижи за нея така, както Той би се грижил.

Какъв по-велик човек ще намерите от закования на кръста преди две хиляди години, Който гледа тихо и спокойно на всичко, което се върши с Него? През всичкото време Той мълча, но когато трябваше да направи добро, макар да беше на кръста, помоли да разковат ръцете Му, да направи доброто и после пак да ги заковат. Най-после Христос се обърна към Бога с думите: „Господи, защо си Ме оставил?“ Той се намери в противоречие: дойде между хората, изпратен от Бога да им проповядва Великото учение на живота, но те не Го приеха. Не само че не Го приеха, но Го подложиха на най-големи хули и поругания, след което Го разпнаха. После каза: „Отче, в Твоите ръце предавам Духа Си.“ Христос разбра, че само Любовта е в сила да изправи света. Като разбра това, Той въздъхна и предаде Духа Си в ръцете на Отца Си.

Ако Христос беше хулен, подиграван, гонен и разпнат, мислят ли съвременните християни, че те ще минат по друг път? Те мислят, че ще благуват, ще живеят добре, защото Христос е дошъл да спаси хората и се е пожертвал за тях. Хората могат да живеят добре, но при условие да изпълняват Волята Божия. И Христос каза: „Не дойдох да

изпълня Своята воля, но волята на Онзи, Който Ме е проводил.“ Казваме, че Любовта ще оправи света. Преди да дойде Любовта обаче, Мойсеевият закон ще дойде. Хората ще минат първо през големи изпитания и страдания и върху тях ще дойдат такива мъчения, за каквито те никога не са мислили. Няма да има страдание, което да не изпитат. След това ще дойде Божието благословение. С него заедно ще дойде законът на Любовта. Първо ще дойде орачът със своето рало да разоре земята. Всички непотребни треви, плевели, ще се изкоренят, неблагородните ще се облагородят – старата култура ще се преработи. Когато всичко бъде готово, ще дойде сеячът, ще хвърли новото семе върху разораната, пречистена земя, ще я оглади отгоре и ще очаква посятото да поникне, да израсте, да цъфне и богат плод да даде.

Съвременните хора се страхуват, когато чуят да се говори, че старото ще се разруши. Старото трябва да се разруши! Ако старото не се разруши, новото не може да дойде. Житото не може да поникне, докато не извадите трясъка от нивата. Трясъкът трябва да се извади. Иначе той няма да позволи на житото да поникне. Щом трясъкът се извади, новото жито ще поникне и ще даде едно 30, друго – 60, и трето – 100.

Приложете същия закон и към себе си. Впрегнете три чифта волове в плуга си, за да разорете вашата целина. Щом изорете добре земята и извадите от нея всичкия трясък, посейте тогава новото семе. За това се изисква търпение. Вие очаквате светът да се оправи, но не знаете отде и как ще дойде това изправяне. Светът ще се изправи с мълчание. Ще мълчите, ще търпите като Христа на кръста. Ще ви бият, ще ви хулят, но вие ще търпите. Когато издържите изпита си, Любовта ще дойде и ще ви покаже, че тя е единственият път, по който светът ще се оправи.

Следователно, който иска да придобие Любовта, той трябва да мине през най-големи изпитания и страдания. Ако не може да мине през големите страдания, той не може да мине и през Любовта. Никой не може да опита Любовта, докато не опита страданията. Страданията предшестват Любовта. Когато син казва, че обича баща си, той се лъже. Синът обича истински баща си, само след като бащата замине за онзи свят. Някоя жена казва, че обича мъжа си. Колко обича мъжа си, тази жена ще познае едва след като той замине за другия свят. Тогава тя ще си спомня за неговата добрина, ще изнася добрите му качества, ще мисли за него. Същото може да се каже и за мъжа. Докато е жива жена му, той не я цени, не иска да я знае. Щом тя замине за другия свят, тогава започва да я цени, да разбира какво нещо е загубил. Докато са заедно в семейството или в едно общество, хората не се обичат. Щом замине един от тях, всички започват да го обичат. Когато Христос беше на Земята, хората не Го обичаха, искаха да се освободят от Него. Щом напусна Земята, те започнаха да Го обичат, да следват Неговия път.

Като говоря за мъжа и за жената, аз ги разглеждам като принципи, а не като външни форми. Ако ги разглеждате като външни форми, вие ще се заблудите. Мнозина казват, че човек не трябва да се жени. Не е въпрос в женитбата. Ако човек каже, че не трябва да се жени, тогава не трябва и да се ражда. Не, човек трябва да се роди, за да опита страданието. Раждането е ограничаване на човешката душа. Като умре, човек ще опита радостта. Всяка душа е ангел, който напуска Небето и слиза на Земята да се въплъти, за да заживее ограничен човешки живот. В това ограничаване човек минава през страдания. Щом мине през страдания, ще мине и през Любовта. Тогава само душата ще се върне в Небето да опита пълната радост. Не можете да опитате Любовта, докато не сте опитали страданието.

Като се натъкват на големи страдания, хората изпадат в противоречие и питат защо светът е създаден така. Не може ли да се живее без страдания? – Аз никога не си задавам този въпрос, защото знам, че страданията предшестват Любовта. Зад всяко страдание седи Любовта като тил. Обаче обратното не може да се каже. По никой начин не можем да кажем, че зад Любовта седи страданието. Зад страданието има Любов, но зад Любовта няма страдание. Когато изпитвате първо любов, а после страдание, това не е любов. Който изпитва първо любов, а после страдание, той е на крив път. Той е направил някаква грешка в преценката на нещата, вследствие на което е взел страданието за любов. Когато човек преживее първо страдания, а после като резултат на тях дойде Любовта, той е на прав път. Който не е прекарал никакви страдания, той не може да намери Любовта. Който е минал през страдания, той ще намери Любовта – най-голямото богатство на света. Заслужава човек да мине през страдания, за да намери голямото богатство в света. В това богатство се крие силата на човека. Като придобие Любовта, човек става толкова силен и мощен, че е в състояние да устоява на всички бури, на всички изпитания и препятствия. Ако такъв човек извади своя нож, той не го връща назад в ножницата си като Петър.

Когато Петър извади ножа си, Христос му каза: „Скрий ножа в ножницата си!“ Петър не беше минал още през страдания, не беше придобил Любовта, а бързаше да вади нож срещу неприятеля си. Само онзи има право да вади ножа си, който е придобил Любовта. Когато такъв човек извади ножа си, всичките му неприятели се разбягват. Днес Христос е извадил най-големия си нож и наляво-надясно мушка всеки, който не Го слуша. Не мислете, че Христос е слаб, мекушав. Той спира всеки, когото срещне, и го пита: „Ще вървиш ли в Божия път?“ – „Няма да вървя.“ – „Щом няма да вървиш, ето, ще видиш

какво ще стане с тебе“ – мушне го с ножа си и продължи. Срещне втори, и него пита: „Ще вървиш ли в Божия път?“ – „Ще вървя.“ – „Извади ножа си и тръгни след Мене.“

И вие извадете ножовете си и мушкайте, когото срещнете. Мушкайте, но не с езика си, а с Любовта. Като мушнете някого със своя нов нож – ножа на Любовта, гледайте да го повалите на земята, без да го осакатите. Важно е да обезоръжите неприятеля си, а не да го осакатите. Така се воюва с ножа на Любовта. Това значи минаване от смърт в живот.

Какво правят съвременните хора? – Като искат да отмъстят на себе си или едни на други, те се осакатяват, убиват, самоубиват и т.н. Ние допускаме само един род самоубийство – с ножа на Любовта. Като се самоубие с този нож, човек пада на земята и минава от смърт в живот. Когато Любовта мушне човека, той пада на земята, както житното зърно на нивата, и влиза в Новия живот. Христос казва на Петър: „Скрий ножа в ножницата си! Чашата, която Отец Ми даде, да я не пия ли?“ С тая чаша именно Христос намери Любовта. Следователно всички хора трябва да намерят тази чаша, за да влязат в закона на Любовта. Щом намерят Любовта, всеки от тях ще победи своя свят. Когато всеки човек победи своя свят, и външният свят ще бъде победен, т.е. оправен.

Като слушат да се говори за страданията като за предвестници на Любовта, някои казват: „Това е стара философия, ние сме я опитали.“ – Не, вие не познавате още тази философия. Защо? – Защото донякъде само сте опитали страданията, но нито един от вас не е опитал Любовта. Вие не знаете какво нещо е Любовта. Когато минете през страданията, тогава ще чуете първата дума на Любовта. Щом чуете гласа на Любовта, вие ще станете, ще оживеете и ще възкръснете. Следователно всички трябва да минете през

страданията, за да влезете в Радостта, в живота на Любовта. Казвате: „Няма ли някакъв околел път? Няма ли някакво снизхождение за нас? Щом Христос е страдал за изкупление на човечеството, не може ли ние да не страдаме? Не може ли законът да се смекчи малко за нас?“ – Не, никакво смекчение, никакво снизхождение не може да се направи. Без изключение всички хора ще минат през страдания.

Ние се радваме, че на съвременните хора е дадена вече чашата на страданията. Те трябва да я изпият, защото зад нея седи Любовта. Ако не изпият чашата, Любовта няма да дойде. Когато потокът на страданията изтече, Любовта ще дойде и ще отвори вратата на Новия живот. Как ще разберете Новия живот, това е ваша работа. Когато Духът на Истината дойде, Той ще ви научи на всичко. Казвате: „Накъде да се молим – на изток или на запад?“ – Човек може да се моли навсякъде. Ако дойде някой да ви бие и обърне главата ви на изток, накъде ще се молите? – На изток ще се молите. Ако обърне главата ви на запад, на север или на юг, ще се молите на тази посока, накъдето е главата ви. От която посока иде страданието, на тази посока ще се молите. Благодарете, че страданието е дошло. То е първият признак, че Благословената ръка работи върху човека да го изправи. За онзи, който разбира законите, страданието е велико благословение. В сравнение с това, което Любовта носи, страданието е кратковременно. Казва се, че апостол Павел е проникнал до Седмото небе и от това, което е видял там, казва: „Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го любя.“ Това значи: око не е видяло и ухо не е чуло това, което е приготвено за онези, които са минали през страданията и влизат в Любовта.

Мнозина се оплакват от страданията, обезсърчават се, отпадат духом. Защо? – Защото друго нещо са очаквали. И Христовите ученици очакваха Христос да стане цар, а те да заемат видни

обществени служби, но не излезе така. Като разбраха, че първо ще дойдат страданията, а после благословението, много от тях избягаха. Днес светът се нуждае от силни хора. Преди две хиляди години учениците на Христа се разпръснаха, но ако и днес бягат, срам е за тях. Опасно е сега да се бяга. Който бяга, той ще бъде ранен в гърба. Който върви напред, той ще бъде ранен в гърдите. Ако си ранен в гърдите, ти си герой. Ако си ранен в гърба, ти си страхливец. Къде раниха Христа: в гърба или в гърдите? Христа раниха в гърдите, защото Той вървеше напред. Герой беше Христос! Римските войници Го мушнаха с копието си отпред в ребрата, отдето потече кръв и вода.

Много от съвременните християни са ранени в гърба и въпреки това са наградени с Гергьовски кръст за храброст. Не е герой онзи, когото в гърба раняват. Истинският герой трябва да бъде ранен с копие отпред, под лъжичката. Аз не желая да срещам герои, ранени в гърба. Те не са герои. Похвала заслужава онзи, който е ранен в гърдите. Ако видя, че сте ранени в гърба, ще ви кажа: „Зад Любовта няма скръб, но и Любов няма.“ Следователно, ако искате да бъдете герои, трябва да ви ранят в гърдите, а не в гърба. Сърцата ви трябва да бъдат ранени, а не телата. Който излага на страдания тялото си, а пази сърцето си, той не разбира живота. Който излага на страдания сърцето си, а пази тялото си, той е разбрал живота, той е разбрал Божия път. Това е геройство – да изложиш сърцето си, а да пазиш тялото си.

И тъй, сърцата на всички хора трябва да бъдат ранени. Защо? – Защото грехът е в сърцата. Ако не дойде някой да мушне сърцето на човека, злото няма да излезе навън. През раната на сърцето ще излезе злото и човек ще се освободи от него. Проповедници, учени, писатели – всички казват, че злото се таи в човешкото сърце. Днес човек воюва за сърцето си – да го освободи от злото, което се е загнездило в него.

За да го освободи, той трябва да мине през големи изпитания и страдания. Страданията са път на освобождаване. Всеки човек неизбежно трябва да мине границата на страданията, за да влезе в Любовта, да разбере Великия живот.

Като знаете това, не се плашете от страданията. Страданията са ръката на Великия, Която ръководи човека. Това е изразено чрез стиха: „Потърсете Ме в ден скръбен.“ Да потърсиш Господа в скръбта си, това не значи, че си слаб. Силен или слаб, човек трябва да страда. Който страда, той е човек; който не страда, той не е човек. Отличителното качество на човека е страданието. Само човекът е способен да страда. Животното се мъчи, а човекът страда. Противоположният полюс на страданието е радостта. Когато един страда, друг се радва; когато някой се радва, друг страда. Страданието на едного е радост за другото; радостта на едного е страдание за другото.

Докога ще страда човек? – Докато дойде до истинската Радост, която произтича от Любовта. Както и да представяте радостта, както и да я очаквате, ще знаете, че за да я придобиете, първо трябва да минете през страданията. Друг път няма. Страданието е път към Радостта. Христос пръв е минал през пътя на страданията и ние ще Го следваме. Той е първият пионер, Който е минал през пътя на страданието. Много добри хора са минали и минават по същия път. Ще кажете, че този път е лош. Не, този път е труден само в началото. Колкото по-навътре влизате, той става все по-красив и лек.

„Скрий ножа в ножницата си! Чашата, която Отец Ми е дал, да я не пия ли?“ С други думи казано: тури страха от страданията настрана! Нека този страх да не те спъва, понеже чрез страданията ти ще намериш истинския път на живота, ще разбереш какво нещо е да

служиш на Великата Любов, която изправя всичко в света. Това се отнася както за отделния човек, така и за цялото човечество.

Велик и мощен е човекът на Любовта както на Небето, така и на Земята. С Любовта Божия и на Земята Христос извърши чудеса. Когато се намери пред най-големите страдания, Христос каза: „Отче, в Твоите ръце предавам Духа Си.“ Това показва, че и в най-страшния момент на живота си Той не изгуби вяра в Любовта. След това Бог Го въздигна. Христос придоби Любовта, което изказа в стиха: „Даде Ми се всяка власт и на небето, и на земята.“ Той придоби тази власт, след като изпи горчивата чаша.

Всеки човек може да каже: „Даде ми се всяка власт.“ Кога може да каже така? – Само когато изпиле горчивата чаша, която Отец му е дал. Като ви се даде тази власт, от какво ще се плашите? Следователно, за да не се плашите, вие трябва да минете през големи мъчности и изпитания. Тогава само ще дойде спасението. Тогава ще дойде възкресението на човешката душа.

Сега нека всеки от вас си зададе въпроса какъв е бил във времето на Христа: ученик или зрител? Само за един от учениците се казва, че е извадил нож. Какво са правили другите в това време? На всички Христови ученици обаче е казано: „Идете и проповядвайте на света Великото учение на Любовта!“ Любовта ще покаже на хората новия път, по който са минали и минават всички добри хора, за да влязат в Царството Божие. Тогава думите „Търсете първо Царството Божие и Неговата Правда и всичко друго ще ви се даде“ се осмислят. Ще ви дам следните три изречения.

Единственият път, който води към Живота, е Любовта.

Единственият път, който води към Знанието, е Мъдростта.

Единственият път, който води към Свободата, е Истината.

В пътя на Живота ще придобиете Любовта. В пътя на Знанието ще придобиете Мъдростта. В пътя на Свободата ще придобиете Истината.

Това са три пътища, по които трябва да ходите, за да придобиете Любовта, Мъдростта и Истината.

Сега на вас казвам: извадете ножовете си! Кой какъвто нож има, да го извади, да се въоръжи! Колко ножа взеха Христовите ученици със себе си? – Те взеха два ножа, но единия само употребиха. Всеки да вземе меч си и да мушка, да воюва. С кого? – Не със себе си, разбира се, но с неприятеля си. Всеки има неприятели, с които трябва да воюва. Бъдете герои, не се показвайте малодушни. Мнозина искат други да воюват заради тях, а те да получат Гергьовски кръст за храброст. Не, всеки сам ще воюва.

Каквото чухте и разбрахте днес, приложете го – всеки според силите и възможностите си.

Думите „Аз ще бъда с вас до скончанието на века“ да не останат за вас празни. Имайте вяра във Великия, в Неговата Любов. Знайте, че не воювате вие, а Бог, Който е във вас.

Беседа, държана от Учителя на 18 август, 5:00 ч. с., Рила – Седемте езера

ЦЕННОСТ НА НЕЩАТА

Йоан, 6:32-40

Всяко нещо, което човек има или което знае, съдържа нещо ценно в себе си. Въпреки това човек често не цени онова, което знае и което притежава. Тази е причината, задето той постоянно се стреми към придобиване на все по-нови и по-нови неща: ако има малко знания, иска да придобие нови, големи знания, да стане учен; ако е добър, иска да стане по-добър – светия. Обаче този човек няма понятие какво значи да бъдеш учен или да бъдеш светия. Формата на учения, на светията е голяма, но на тази външна форма трябва да отговаря съответно вътрешно съдържание. Може би и кокошката има желание да снесе яйце като камилското, но за това тя трябва да се измени, да стане по-голяма. Какво е допринесла камилската птица със своите яйца?

Следователно при оценката на нещата важно е онова, което в даден случай допринася нещо за нашия живот или за благото на нашата душа. Благото на човешката душа се определя от неговия вътрешен живот. Вътрешният живот пък се характеризира с вътрешно единство. Единство на нещата съществува само там, където се върши Волята Божия. Който върши Волята Божия, той е свързан с Цялото, с Единицата. Нещастieto на съвременния човек се заключава в това, че той е лишен от вътрешно единство в себе си. Той търси щастieto си вън от Първичната Причина, вън от себе си. Обаче по този начин щастие не може да се намери. Всяко нещо, което е вън от човека, вън от Първата Причина, представлява сянка на нещата. Това, което е вътре в човека, представлява същина на нещата. Хората тичат

подир сенките, защото те се виждат. Същината, реалността никой не може да я види. Вие се гледате в огледало и казвате, че се виждате. Това, което виждате в огледалото, е вашата сянка, не сте самите вие. В огледалото виждате само външния си образ: виждате дали имате бръчки на лицето, или не; дали страните ви са червени и т.н. Това обаче не е човекът. Вие не виждате в огледалото своите възвишени мисли и благородни чувства, които всъщност представляват човека.

Какво представлява човешкото лице, както и цялото човешко тяло? Тялото на човека представлява къща, в която той прекарва целия си живот. От сутрин до вечер той маже, глади, нарежда къщата си, за да бъде удобна за живеене. Домакинът на къщата трябва да бъде умен, грижлив човек, за да пази всякога чистота и хигиена в своята къща. Ако домакинът не е разумен човек, и най-хубавата къща няма да го ползва. Ако е разумен човек, тази къща е на място – той ще я използва добре. Всеки ден къщата на човека трябва да се чисти, да се мие, да се нарежда – да бъде в пълна изправност. Тази е една от близките задачи на всеки човек.

Мнозина пренебрегват тази най-близка и важна задача и се интересуват от големи въпроси както например какъв ще бъде светът след хиляда години. Този въпрос не трябва да ви интересува – той се отнася до Онзи, Който е създал света. Инженери градят едно училище. Вие виждате основите на това училище, но не се задоволявате само с това – искате да знаете какво ще стане с училището след десет години. Онези, които градят училището, имат план, знаят какво ще стане с него, кога ще го завършат и т.н. Щом се интересувате толкова, те могат да ви покажат плана на училището, но нищо няма да разберете от него. Планът на училището е сянка на това, което в бъдеще ще се съгради. Като се свърши градежът, ще видите какво е станало училището. Други пък се интересуват, като

заминат за другия свят, къде ще бъдат: в Царството Божие ли, или ще останат пак на Земята. И това не е тяхна работа. Работата, която човек всеки ден трябва да свърши, е по-важна от всички останали въпроси.

Човек трябва да се спира на ценното в живота си и да се стреми да го реализира. Представете си, че ви натоварят с багаж, по-голям и по-тежък, отколкото можете да носите. Силите ви не позволяват да занесете този товар на определеното място. Вие веднага се раздвойавате, не знаете какво да правите. Раздвойаването на човешкия ум говори за някаква слабост в човека. Какво трябва да направите в дадения случай? – Поглеждате към товара, намирате, че всичко е ценно, не знаете от кое да се откажете, искате да пренесете всичкия товар. Оглеждате се надясно-наляво, търсите човек, който да поеме вашия товар, но не намирате такъв човек. Как ще разрешите въпроса? – Разтоварете багажа, отворете го и вземете със себе си най-ценното, най-същественото, без което не можете. Другото оставете настрана. Когато бъдете свободни, и него пренесете.

Следователно и когато мислите, и когато чувствате, и когато действате, всякога избирайте най-ценното, най-същественото, т.е. онова, което е пряка ваша работа, което има право отношение към вас, което е най-близо за реализиране. Вие сте например син на богат, добър, способен баща. Седите у дома си и мислите: „Обича ли ме баща ми, или не? Ще ми остави ли наследство след смъртта си и колко голямо ще бъде това наследство? Дали братята и сестрите ми няма да вземат по-голям дял от моя?“ Всички тия въпроси, които занимават вашия ум, ни най-малко не се отнасят до вас. Това е работа на вашия баща. За вас обаче това е голям товар, който сте се нагърбили да пренесете. Този товар не ви е потребен сега. Може би след десетки години ще трябва да вземете нещо от него. Вземете от този товар най-ценното – възможностите за деня – и повече не се

интересувайте. Вашата работа е само да учите. Като не изпълнявате своите задължения, учителят намира, че не учите, както трябва, разсейвате се, дружите с лоши момчета, послъгвате малко и по този начин губите времето си.

Един български селски свещеник – добър, благороден човек, се оплакваше от своя син: „Изпращам сина си на училище, вече 17-годишен младеж, но виждам – не му се учи, други мисли го занимават. За да не бъде под моя надзор, иска да спи вечер в градината, защото въздухът там бил по-чист, прохладен, а в стаята му било задушно. И на това се съгласих, само да учи. А той се изхитрил. Вечер си ходи по седенки с момите и нищо не учи. За да не забележа отсъствието му, той взема коритото, завива го в юргана си, като че човек лежи. Отивам в градината да видя какво прави. Пипам леглото, виждам, че не е празно, и си мисля, че той спи. Всъщност коритото е там, а той – по седенки с момите.“

Всеки човек има по едно такова корито, с което прикрива действителността. То е начин на обхода. Например някой е недоволен, неразположен, че не може да разреши известни въпроси. Когато е сам в стаята си, той е такъв, какъвто е в действителност. Щом дойдат хора, пред които трябва да излезе, той веднага взема „коритото“ със себе си, усмихва се, разговаря се, представя се за такъв, какъвто не е в действителност. Това е неестествено състояние, в което изпадат хората в обикновения си живот. Но и духовни хора изпадат в същото състояние. Защо? – Защото влизат в духовния живот неподготвени, вследствие на което се натъкват на ред противоречия. В себе си мислят и чувстват едно, а навън представят друго. Че така и актьорите постъпват. Като отидете на театър или на опера, какво ще видите? – Нацапани лица, смях, разговор, плач, но всичко това не е естествено. Вие гледате, слушате, настройвате се и започвате да

плачете заедно с актьора, който плаче. Ако е въпрос за плачене, идете в дома на някоя бедна вдовица или при някоя жена, бита от мъжа си. Вдовицата плаче, защото децата ѝ са гладни. Битата жена плаче от сърце, защото мъжът ѝ я е бил, ругал. Актьорът плаче, без да е бит. Той плаче, за да му платят. И самата публика гледа представлението или операта, но не е доволна: намира, че актьорите не играят, както трябва.

С този пример не отричам нито театъра, нито операта. Те са приятни забавления, но като гледа какво се представя на сцената, човек трябва да възстанови нещата, да ги представи в техния първичен вид. Така постъпват учените. Някой естественик намира разхвърляни кости от някое допотопно животно и започва да го изучава, да го изследва. Той трябва внимателно да събере всички кости, да ги постави на местата им и от този възстановен образ да опише цялата първична форма на това животно: неговия строеж, големина, начин на хранене и т.н. От разхвърляните сухи кости той трябва да възстанови първичната форма на дадено животно.

Като говоря за актьорите, мнозина ще се запитат дали нямам някого предвид. Не, аз нямам никого предвид, но обръщам вниманието ви на това, че вие не познавате още себе си. По какво се отличава човек, който познава себе си? – Който познава себе си, той е господар на условията в живота. Той от нищо не се спъва. Докато външният свят ви спъва, вие не познавате себе си. Докато очаквате на другите да свършат работите ви, вие не можете да имате никакви отношения с Невидимия свят. Например някой от вас иска да отиде на екскурзия. Отвътре нещо ви нашепва да не ходите днес на екскурзия, защото времето ще се развали. Вие не искате да слушате, казвате, че времето е хубаво, и не желаете да изпуснете случая. В момента, когато тръгвате, времето е хубаво, но не знаете дали

впоследствие няма да се развали. Резките промени на времето показват, че вие живеете във вашия неразумен свят. Защо? – Защото не познавате себе си, не познавате разумността, която ви заобикаля.

Докато живее в неразумния свят, докато мисли само за себе си, човек не може да бъде щастлив. Може ли човек да не мисли за себе си? – Човек трябва да мисли и за себе си, и за другите. Майката и бащата мислят освен за себе си, още и за своите деца. Освен за себе си господарят мисли и за своя слуга. Освен за себе си началникът мисли и за своите подведомствени. Това са лични връзки, които естествено съществуват. Всеки човек трябва да дойде до съзнанието на Христа и да каже: „Волята на Отца, Който Ме е проводил, е всичко, що Ми даде, да не изгубя нищо от него, но да го възкреса в последния ден.“

Кой е последният ден? – Последният ден може да е днес. Последният ден подразбира последния падеж за изплащане на полицата. Ако този ден не изплатите полицата си, вие губите. Последният ден за обжалване е днес. Ако не използвате този ден, вие пак губите. Ако последният ден за вас е минал, какво ще правите? – Ще започнете да се безпокоите, да се тревожите. Не казвам, че последният ден за вас е минал, но вие трябва да бъдете будни – да не мине този ден, без да изплатите задълженията си. Христос казва: „Нищо да не изгубя от него, но да го възкреса в последния ден.“

Радвайте се, ако този ден не е дошъл още за вас и не сте го изгубили. Но внимавайте да не го изгубите. Този ден съдържа всичко ценно, което вие трябва да очаквате. Представете си, че един ваш приятел е обещал да ви даде една крупна сума. За тази цел той ви е определил час и място, дето ще се срещнете да получите сумата. Обаче вие не отивате на определеното време и когато отидете, виждате, че приятелят ви не е там. Кой е виновен за тази загуба? Ще кажете, че е трябвало приятелят ви да почака малко или да даде

парите на друг някой да ви ги донесе. Не е въпросът там. Много възможности могат да се намерят, за да ви се предадат парите, но приятелят ви има доверие само на вас и лично иска да се срещнете в определен час и на определено място.

Следователно, каквото и да правите, очаквайте последния ден като най-важен, като най-ценен, защото той съдържа в себе си възможността за вашето възкресение. Пропуснете ли този ден, вие трябва да чакате най-малко още хиляда години, докато дойде друг последен ден.

Ценността на нещата не седи в тяхната външност. Външно красивите неща не са най-умни, най-богати. Някой може да има хубава, солидна къща, да се облича в красиви, нови дрехи, но това не значи, че този човек е много напреднал. Райската птица има красива дреха, но не е най-умна от птиците. Заради красивата си дреха тя често страда – оскубват перата ѝ за украшения.

И тъй, няма по-хубаво нещо в живота на човека от това – да знае как да се обхожда и да цени нещата. Когато срещнете някой човек, дръжте в ума си ценното, което той има в себе си. Под оценка на нещата не разбирам онова външно, механическо отнасяне към нещо хубаво в човека, но оценяване на онази черта или на качествата на даден предмет, на дадено лице, които имат отношение към самия тебе. Книгата е ценна не заради хубавата подвързия, но заради съдържанието, което може да ползва човека. Да имам обхода към книгата – това значи да зная как да я пазя. Човек трябва да цени и да знае как да се обхожда не само с лица или предмети вън от себе си, но той трябва да цени своя ум и своето сърце и да знае как да се обхожда с тях. Ако не знаеш как да се обхождаш с ума и сърцето си, ако не можеш да ги пазиш чисти и не знаеш да ги цениш, ти нищо не можеш да постигнеш.

Когато хората в едно общество са недоволни едни от други и казват, че не могат да живеят заедно, нищо друго не им остава, освен всеки да отиде там, дето мисли, че може да живее добре. Ако заекът попадне в общество на вълци и лисици, какво ще стане с него? Лисицата е хитра, користолюбива. Тя ще снесе кожата на заека и от месото му ще си направи богато угощение. И това няма да я задоволи. Тя ще пита заека има ли малки зайчета, има ли роднини и познати. Ако заекът каже, че има малки зайчета, че има много роднини и познати, лисицата ще се запознае с тях с цел да използва месцето им. Това не са отношения.

Следователно, когато някой иска да се запознае с нас, ние трябва да сме будни, да следим каква обхода ще има той. Ако обходата му към нас е като тази на вълка, на лисицата, на мечката, на змията, ние разбираме целта на неговото запознаване. Като изучаваме животните, птиците, ние виждаме тяхната обхода едни към други, както и към същества, далечни на техния род, и вадим заключение за онова, което се крие в тях. Ако паякът няма обхода, не цени нещата, това е извинително за него. Не е извинително обаче за човека, на когото са дадени отличен ум и отлично сърце, да няма обхода, да не цени онова, което е вложено в душата на неговия ближен. Ето защо всеки трябва да се стреми да изработи в себе си правилна външна обхода и чувство да цени малките неща. Като развива това чувство в себе си, същевременно той развива и вътрешна обхода. Който няма правилна външна и вътрешна обхода, той влиза в стълкновение с Волята Божия. Как е възможно да не знае човек правилно да се обхожда с всичко онова, което Великият е създал? Как може той да не цени създаденото от своя Баща? Да не цени тия неща – това значи да влезе в разрез с Великия закон, който действа в света, както и в самия нас.

Всяко недоволство, всяко неразположение на човека се дължи на нарушаване на закона за обхода и на обезценяване на малките неща. Велико нещо е обхода! Не е достатъчно да има човек само външна обхода. Той трябва да има и вътрешна обхода, т.е. да обича всяко живо същество, да постъпва към него така, както към себе си. Да обичаш някого – това значи да му отдадеш най-малката любов. Човек се нуждае от малко. Дайте малко внимание на човека и той ще бъде доволен. За да покажете, че цените някого, постъпете с него така, както постъпвате със себе си. Ако дойде в дома ви някакъв странник, дайте му изобилно вода да измие краката, ръцете, лицето си; после го нахранете и му предложете да си почине. Щом изпълните тези неща към него, с това вие показвате, че го цените. Този човек ще ви благодари, ще пожелае и друг път да се срещне с вас.

Вчера направихме една разходка до Калинините върхове. Някои от приятелите пожелаха да обиколят всичките върхове. Според мене това желание говори за човешкото тщеславие. Безпредметно е да се качва човек от един връх на друг. Като стигне до един от върховете, нека разглежда другите отдалече. Така ще има повече време да чете онова, което Божият Дух е писал по върховете. Някои запитват защо тези върхове се наричат Калинини. Има едно старо предание за тия върхове. Наричат ги Калинини, защото някога си живяла една работна, спретната мома Калина, която постоянно чепкала, прела и тъкала вълна. Като нямало пазар за нейната вълна, тя я разстиляла на тези места, от които впоследствие се образували Калинините върхове. Двете езера пък, наречени Карагьол, са двете очи на Калина, които всъщност не са черни, но светли, почти сини. На тъмно изглеждат черни, а на слънце са бели, до синкави. Канарите, които заобикалят тези езера, им придават тъмен цвят. Калинините върхове са отворена книга, по която може да се чете всичко, което Божият Дух е писал.

Който не може да чете тази книга, той погледне наляво-надясно, хвърли един камък към върховете, друг – в езерото, и си отива: намира, че тук всичко е разхвърляно.

И тъй, като ходите по планинските върхове, пазете чистота. Това е най-простият израз, с който можете да покажете, че цените това, което Разумната Природа е създала. По този начин вие ще се свържете с напредналите Същества в Невидимия свят, които ще ви помагат. Иначе те ще се откажат от вас. Учителят казва на ученика да учи, да работи върху себе си. Ако ученикът учи, учителят ще му помага. Не иска ли да учи, учителят вдига ръцете си – не иска повече да знае за него, не се интересува от него.

Божественото говори няколко пъти на човека. Не слуша ли той, всички го напускат. Веднъж се говори на сърцето му, втори път – на ума му, трети път – на волята му, и ако не послуша, започват да му говорят по друг начин. Докато се говори на човека с любов, той трябва да се самовъзпитава, да използва добрите условия. Човек иска от другите да имат към него добра обхода, да го ценят. Щом иска това за себе си, и той трябва да го отдаде на другите. Като наблюдавам отношенията ви, виждам, че двама по двама имате добра обхода помежду си, но това не е достатъчно. Всичко, каквото виждате около вас, е създадено от Бога. Следователно, обхождайте се добре към всичко онова, което Той е създал. Ценете всичко, което Той сам цени.

Мнозина мислят, че както и да живеят, те се ползват от Божията Любов. Това е крива мисъл. Не може Любовта да е благосклонна към вас, ако нямате правилна обхода към всичко, което тя е създала, и ако не цените създаденото от нея. Ще кажете, че още не сте свършени. Не, вие още днес можете да имате правилна обхода към всичко, което ви заобикаля, и да го цените. Ние сме дошли на планината по Божие благоволение и се ползваме от въздуха, от водата, от светлината

заради доброто в нас. Тогава дайте ход на Доброто в себе си – изявете го навън. Без това велико благоволение ние не бихме могли един ден да останем на планината. Щом се обхождате добре, щом цените нещата, грехът и злото ще изчезнат от вас. Но затова от всички се изисква съзнателна работа – работа с Любов.

Христос казва: „Да го възкреся в последния ден.“ И на вас казвам: дошъл е последният ден да възкръснете. Ако не възкръснете днес, ще възкръснете след хиляда години. Не се плашете. Последният ден, за който Христос е говорил, е дълъг ден, а не от 24 часа, каквито са обикновените дни. За вас този ден започва от днес и продължава най-малко 50 години. В това време работете върху себе си, за да придобиете правилна обхода, да развиете в себе си чувство да цените всичко, което ви е дадено. Ценете вашия ум, вашето сърце, вашата воля. Обхождайте се добре към ближните си, към всички растения и животни, към цялата Природа. Ценете всичко, което ви заобикаля. Придобийте ли тези две неща, вие ще бъдете човек на Новото, човек на Любовта. И царски син да сте, вие трябва да имате добра обхода и да цените нещата. Като влезете в училището, всеки ще отправи погледа си към вас – да види каква е вашата обхода като на царски син. Колкото по-високо седите, толкова повече се изисква от вас. И ученици, и учители – всички ще искат от вас добра обхода и умение да цените нещата. Нещата не се ценят по външното им положение. Царският син заема високо положение, но може да срещне ученици, които учат по-добре от него. Може да срещне ученици с по-добра обхода, с по-тънко чувство за преценяване на нещата.

Следователно, искате ли да бъдете силни, красиви, доволни от живота, обхождайте се добре, ценете правилно всичко, което Първичната Причина е създала. Няма ли тези качества, няма да имате нито сила, нито красота, нито доволство. Тогава ще се

намерите в положението на младия Стоян кавалджия, който се хвалел със своя кавал. Той често казвал: „Моят кавал замества всякаква пушка. Като го насоча срещу неприятеля, като цъкна с него няколко пъти, неприятелят ми далече ще отскочи.“ Един ден го срещнала мечка в гората. Стоян дигнал кавала, насочил го срещу мечката, цъкнал два-три пъти – кавалът не хванал, но и мечката не избягала. Като се видял натясно, Стоян се качил на едно дърво и така се спасил. Той видял, че и кавалът някога не помага.

Кавалът представлява външната страна на нещата. Имаш пари, на които разчиташ, но когато парите не помагат, ще се качиш на дървото. Дървото представлява разумността в живота. Какво щеше да стане, ако кавалът на Стоян беше улучил мечката? – Стоян щеше да остане жив, а мечката щеше да бъде убита. Като се качил Стоян на дървото, и той, и мечката останали живи. Стоян трябва да се качи на дървото и оттам, като проповедник, да поучава мечката. Какво лошо има в това?

И вие трябва да постъпвате по същия начин. Говорите на някого, поучавате го, но той не ви разбира, не иска да ви слуша. Значи кавалът ви не е хванал. Качете се тогава на дървото и оттам му кажете няколко думи. Той ще ви погледне и ще каже: „Умен човек е този. Като мина втори път покрай него, пак ще си поговорим.“ Мечката има една добра черта, която хората не ценят и не познават. Ако ѝ направите добро или някаква услуга, тя дълго време я помни. Мечката никога не забравя доброто, което сте ѝ направили. Тя е съсредоточена в себе си, не е разсеяна. Мечката помни и злото, което някой ѝ е направил, но това се явява като изключение в нейния живот. И на вас казвам: помнете доброто, което някой ви е направил!

„Ще го възкреся в последния ден.“ Всеки, който е развил в себе си добра обхода и чувство да цени нещата, той ще възкръсне в последния ден.

Пътят на праведния е път на Светлина.

Ходете и вие в пътя на Светлината!

*Беседа, държана от Учителя на 21 август, 5:00 ч. с., Рила –
Седемте езера*

ПРОЯВА НА ЛЮБОВТА

Лука, 14 гл.

Ще ви дам следните мисли:

Това, което тече, е вода.

Това, което стои, е камък.

Това, което лъха, е въздух.

Това, което нуди, е сила.

В 14-а глава от Евангелието на Лука се изнасят три неща, които спъват развитието на човека или го отклоняват от правия път. Те са нивите, воловете и женитбата. Питате: „Да си купя ли нива?“ – Нивата е първата спънка. – „Да си купя ли волове?“ – Воловете са втората спънка. – „Да се ожени ли?“ – Женитбата е третата спънка. Камъкът жени ли се? Това, което лъха, жени ли се? Това, което те нуди, жени ли се? Камъкът тече ли? – Камъкът не тече, но противодейства на водата. Водата лъха ли? – Водата тече. Това, което лъха, нуди ли те?

Съвременните хора казват, че човек трябва да се ожени, да образува дом, семейство. Семейството е създадено от Бога – то е Божествено учреждение. Женитбата обаче е човешки институт. Човешките неща са временни, а Божествените – вечни. Колкото и да е дълготрайно нещо, щом е човешко, то има край. Когато ви питат за началото и за края на нещата, ще знаете, че човешките работи имат край, нямат начало. Божествените неща имат начало, нямат край. Следователно всяко нещо, което има начало, а няма край, е Божествено. Всяко нещо, което има край, а няма начало, е човешко. Вие ще цитирате стиха, в който е казано: „Аз съм алфа и омега.“ Обаче *алфа* и *омега* не означават начало и край на нещата. Вземате

една пръчка, огъвате я и образувате от нея крива линия, окръжност. След това поставяте ръцете си върху огънатата пръчка. Можете ли сега да кажете къде е началото и къде е краят на първата пръчка?

Първоначално човек е бил създаден сам да работи и да се развива. Тези условия му се видели трудни, затова пожелал да си купи нива – да се разшири. Купил нива, разширил се, но с това заедно се натъкнал на първата спънка. Той се намерил в затруднение: видял, че сам не може да обработва нивата си. Тогава започнал да търси помощник в работата си. Купил си пет чифта волове да му помагат. С тези пет чифта волове той се натъкнал на втората спънка. Петте чифта волове представляват петте сетива на човека, чрез които той се свързва с външния свят. Най-после решил да се ожени. Женитбата е третата спънка на човека. Когато умът и сърцето на човека са събудени, това показва, че той се е оженил. Като се ожени, човек казва: „Не искам вече да зная кой какво мисли за мене. Ще чувствам, ще мисля, както разбирам, и ще гледам дома си.“ Прав е човекът. Той е турил основа на дома си и трябва да се грижи за него. Някой казва, че още не е женен. Този човек взема думата *женитба* в буквален смисъл. Според мене няма човек в света, който да не е женен.

Мнозина се женят, за да бъдат щастливи. Те мислят, че като се оженят, вратата на Царството Божие ще се отвори за тях. Други пък искат да се оженят, за да влязат в реда на хората. Значи те искат да влязат в реда и порядъка на човешкото. Не е лошо човек да се ожени, но важно е какво ще придобие в женитбата. Всеки може да бъде търговец, но важно е какво ще продава. Ако някой търговец продава кръстове и ковчези за умрели, хората ще бъдат ли доволни от него? Кой купувач на ковчези и кръстове за умрели ще благодари на търговеца за това, че му е продал тия вещи? Не е лесно човек да отиде

в някой магазин за погребални вещи да купи сандък и кръст за някой свой ближен. Той ще отиде в магазина на тоя търговец, но по неволя. Защо ви са нужни тези вещи? Не може ли вашият ближен да мине без ковчег и без кръст? Защо са потребни ковчег и кръст на умрелия? Вие разрешавате трудни въпроси, разрешете и този въпрос. Когато умре някой християнин, поставят го в сандък, заравят го в земята и отгоре забождат кръст. След това близките му плачат, жаят, че не е между тях. Ако отидете в някое семейство, на което бащата е заминал за онзи свят, ще видите, че всички плачат за него. Ако бащата е бил скъперник, строг, студен към децата си, те вътрешно ще бъдат доволни, че баща им е заминал за онзи свят, защото ще могат да си поживеят, както трябва. Докато на една страна плачат, на друга делят помежду си наследството. Всеки иска да знае какъв дял му се пада. Турците пък постъпват по друг начин с умрелия. Те го придружават до гроба, хвърлят го отвисоко в дупката, за да разбере, че е заминал за другия свят, и се разотиват. Като си отидат всички хора, тогава го заравят. Изобщо всички народи погребват умрелите си по различен начин. Когато умре, човек познава кой го е обичал и кой не го е обичал.

Всички хора говорят за Любовта. Как познавате, че някой човек има любов? Кой е пробният камък, с който опитвате дали даден човек има любов? Първата проява на Любовта е даването. Дето има любов, там всякога има даване. Не може човек да има любов и да не е готов да дава. Когато Любовта напусне човека, той вече преставя да дава. Любовта разширява човека и събужда в него желание да дава. Този закон се проверява навсякъде в живота. Когато търговецът работи с любов, в него се явява желание да отвори дюкяна си и да продава. Когато земеделецът работи с любов, отваря хамбара си и щедро дава. Когато младата мома стане майка, в нея се събужда желание да дава.

Когато учителят влезе в училище и децата го заобиколят, той започва да дава. Всички хора, в сърцата на които Любовта влиза, имат желание да дават. Докато хората дават, Любовта действа в тях. Щом престанат да дават, Любовта ги напуща. Значи даването е свързано със закона на Любовта.

Така е в Духовния свят. На физическия свят обаче казваме: „Търговецът продава стоката си, земеделецът оре нивата и продава житото си, майката възпитава детето си и го праща на училище.“ На Земята поривите на Любовта се кръщават с различни имена. Когато не дава, човек се натъква на опасности, на каквито търговецът се натъква. Търговец купува стока, но не я продава, държи я в дюкяна си. След време купува още стока, която също не продава. По този начин той събира много стока, влага парите си в нея, но не я продава. Като свърши парите си и не може да купи повече стока, нито може да я продаде, той се намира пред фалит. Значи в Любовта става обмяна: тя взема и дава. Кое е по-добро: да вземаш или да даваш? Писанието казва: „По-блажен е онзи, който дава, отколкото този, който взема.“

Докато Любовта е във вас, давайте. Даването е вътрешен процес, който свързва човека с Бога. Който не дава, той не може да се свърже с Бога. Христос казва: „Който не се отрече от майка си, от баща си, от брат си, от сестра си и от своя живот, той не може да бъде Мой ученик.“ Това значи: който не даде всичко старо, каквото има, той не може да бъде ученик на Новото. Наистина, защо са нужни на човека майка, баща, брат и сестра? Защо му е потребна майка мечка? Защо му е нужен баща вълк? Защо му е потребна сестра паяк? Защо му е нужен брат змия? Какво ще допринесе сестрата паяк? Тя по цели дни ще тъче паяжини по ъглите на стаята, а ти ще метеш подир нея. Паякът лови мухи и сам ги яде, не му дохожда наум да сподели плячката си с някого.

Следователно да се отрече човек от майка, баща, брат и сестра – това значи да се отрече от всичко онова, което той сам е направил. Човек сам си е купил нива, сам се е свързал – трябва сам да се освободи от първата спънка. Човек сам си е купил волове, сам се е свързал – трябва сам да се освободи от втората спънка. Човек сам се е оженил, сам се е свързал – трябва сам да се освободи от третата спънка.

Отречете се от всички връзки, които сами сте направили! Както сте се свързали, така трябва да се развържете. Вие сами сте си купили нива, волове – и после се самозалъгвате, че са ваши. Оженили сте се за една мома и казвате, че тя е ваша жена. Майката е родила вашата жена, мъчила се е, грижила се е за нея и един ден вие вземате чуждата дъщеря, оженвате се за нея и казвате, че тя е ваша жена. Като се ожените за чуждата дъщеря, не само нея ще направите нещастна, но и целият дом ще стане нещастен. Същото се отнася и за мъжа. Това е искал да каже Христос: „Отречете се от всичко онова, което сами сте създали и което носи нещастие не само на вас, но и на вашите близки!“

Какво трябва да правите, за да избегнете нещастията? Ако искате да се ожените – дали сте момък, или мома – потърсете другар или другарка, които да нямат нито майка, нито баща, нито брат, нито сестра. Щом намерите такава мома или такъв момък, оженете се и ще бъдете щастливи. Разбирайте ме право, за да не изпаднете в противоречие. Какво правят съвременните моми и момци? Като дойде време да се женят, те търсят богата мома или богат момък от високо обществено положение, за да могат да се повдигнат. Ще кажете: „Тогава хората не трябва да се женят.“ – Ще се женят, както и досега са се женили. Но в женитбата трябва да се внесе нов елемент – Любовта. Адам се ожени за Ева. Чия дъщеря беше Ева? Кой беше

бащата, коя беше майката, кой беше братът и коя – сестрата на Ева? Както виждате, Ева беше дъщеря, която нямаше нито баща, нито майка, нито брат, нито сестра.

Сега вие искате да знаете какъв ще бъде краят на вашия живот: ако сте купили нива, ще я оставите; ако сте купили волове, ще ги напуснете; ако сте се оженили, жена ви ще ви напусне. Ако не оставите нивата си още първата година, най-късно след 120 години ще я оставите. Крайният предел за едно събитие на Земята е 120 години. Ако воловете не ви напуснат още първата година, след десет години ще остарееят и не ще могат да ви служат. Ако приживе още жена ви не ви напусне, като остарее, ще замине за другия свят и вие пак ще останете сам.

Ние разглеждаме нещата вън от човека и знаем какво може да се случи с него. Вие разглеждате нещата като неразделна част от вас, вследствие на което се свързвате с тях и като ви се отнемат, страдате. Влизате в един институт, свързвате се с него и после не можете да излезете оттам. Например някой се ожени, свърже се с института на женитбата и мисли, че не може да живее без него. Човек е съществувал преди създаването на този институт. Сегашният човек е дошъл до по-високо положение на съзнанието, иска да се освободи от временното и да служи на Вечното Начало. За да служи на това Начало, човек трябва да разбере първата проява на Любовта – даването. Да служиш на Вечното Начало, значи да даваш. Какво разбирате под *даване*? От сутрин до вечер вие се безпокоите, притеснявате се, сърцето ви се свива, не може да върши свободно службата си. – Освободете сърцето си от всички безпокойствия и тревоги и дайте му отдых. От сутрин до вечер мислите за едно, за друго, съмнявате се, колебае се. – Дайте отдых на ума си. Освободете го от съмненията и колебанията, вложете в него светла,

възвишена мисъл. Вие мислите много, но това не е права мисъл. Когато умът е пълен със съмнения, това не е мисъл. Сърце, което се безпокои, и ум, който се съмнява, нищо не дават. Вложете едно благородно чувство в сърцето си и една светла мисъл в ума си и оставете ги да си починат. Дай отдых на сърцето си! Дай отдых на ума си!

Хората се обиждат, огорчават се, товарят сърцето си с ненужен багаж. Защо се обижда човек? Някой отишъл някъде и понеже не са го приели, както е очаквал, той се е обидил. Как смеят такъв велик, такъв добър човек да не го приемат с нужното уважение и почитание! Всеки се мисли за добър, за свят, за голям човек. Това показва, че всеки човек иска да вземе нещо от другите, но не и да даде. Всички трябва да знаете, че като вземате, трябва и да давате. Учителят дава на ученика си нещо. Ученикът трябва да предаде това нещо на друг някой. Вторият ще го предаде на трети и т.н. Това нещо ще минава от ръка на ръка, докато отново се върне при учителя. Учителят иска да изпита учениците си: да види докъде са стигнали в даването. За тази цел учителят дава на един от учениците си една хубава ябълка. Той пък я дава на свой другар. Другарят му взема ябълката и я дава на трети ученик. Третият я предава на четвърти. Ябълката минава през десет ученици. Десетият занася ябълката на учителя. Учителят остава доволен от опита. Той намира, че учениците му са добри, щедри момчета. Ако ябълката беше изчезнала някъде по средата, учителят щеше да извади друго заключение за учениците си. Следователно, каквото ви се даде, трябва да го дадете на други – всички да вземат участие. За да дойде Любовта, човек трябва да е научил закона на даването.

Когато ябълката попадне в ръцете ви, не мислете какво е съдържанието ѝ, но мислете на кого да я предадете, за да се върне пак

там, откъдето е излязла. Човек се изпитва чрез ябълката. Ако първите хора бяха постъпили правилно с ябълката, светът щеше да бъде изправен. Като получи ябълката, Ева трябваше да я даде на Адам. Адам пък трябваше да я даде на Бога. Обаче Ева веднага опита ябълката и направи първия грях. Когато дойде едно желание в сърцето ви, не го опитвайте, но дайте го на друг някой. Когато дойде някоя мисъл в ума ви, не се спирайте много върху нея, но дайте я на друг някой. Каквито желания и мисли дойдат при вас, дайте ги на други: нека желанията се движат, нека обикалят света, докато намерят своя източник.

Като наблюдавам и изучавам живота във всичките негови прояви, вадя заключение, че човешкото взема, а Божественото дава. Усмивката на хората взема, а не дава. Някой се усмихне – мръдне само устните си. С това този човек иска да вземе нещо. Изобщо в неестествените човешки постъпки всякога се крие някакво изкушение, користолюбие или лицемерие. Такава постъпка води понякога човека и към любов, но тази любов е привидна. Например нещо отвътре те заставя да отидеш в черква. В същото време една млада красива мома отива на същата черква. Като влезеш вътре, погледът ти се спира върху красивата мома и умът ти се раздвоява. Това е изкушението, което се вмъква в човека в най-различни форми. Понякога човек отива в някое училище с цел да учи, но после излиза друго нещо, което той не е предполагал. Изобщо човек не знае отде идат благата, определени за него – от Бога или от друго място. Всяко благо, дадено от Божествения свят, внася разширение в човешката душа. Всяко благо, което иде от човешкия свят, ограничава човешката душа. За да се ползваш от дадено благо, едновременно с тебе още две същества трябва да вземат участие в това благо. Например ти можеш да ядеш, ако заедно с тебе ядат още две същества. Значи три същества

трябва да ядат едновременно: умът, сърцето и волята. Позволено е на човека да яде, ако умът, сърцето и волята му са на място. Ако едно от трите същества не е на място, човек няма право да яде.

Човек трябва да дава. Как трябва да дава? – Безкористно. Земеделецът хвърля жито на нивата. Казвате, че този земеделец е щедър – дава изобилно жито на нивата. Не е щедър той. Земеделецът дава, но в замяна на това иска да вземе 30, 60 или 100. Орачът оре нивата с воловете и когато се върне у дома си, нахрани воловете, даде им малко слама, малко ярма, и после казва, че добре ги е нахранил. Това не е даване, но вземане. След като воловете са работили цял ден, след като са робували, ти им даваш незначителна част от това, което си взел от тях. Човек трябва да мисли право. За тази цел той трябва да освободи ума си от всички тревоги, от всички смущения. Главата на хората побелява от тревоги, но въпреки туй това не ги довежда до правилно разрешаване на въпросите.

Светът, в който живеете, е пълен с невидими същества, които вървят в крив път. Те постоянно ви следят и по незабелязан от вас път ви създават ред изпитания и изкушения. Големи тънкости има в техните методи. За тази цел вие трябва да бъдете будни, да различавате техните похвати и да не им се поддавате. Докато не се научите да различавате техните методи, вие всякога ще бъдете нещастни. Например имаш добро разположение на духа си, но изведнъж дойде някой, каже ти една дума и развали разположението ти. Ставаш сутрин весел, бодър, но детето ти е паднало от стола, счупило е крака си и ти изгубваш разположението си. Отиваш на училище да вземеш диплома си и се връщаш радостен, пълен с мечти за ново бъдеще, но веднага те посрещат с телеграма, в която съобщават за смъртта на баща ти. Назначават те министър в България, но в това време жена ти заминава за онзи свят. Както

виждате, най-добрите и красиви неща в живота на човека се придружават с горчиви хапове. Какво трябва да се прави? – Нещата трябва да се предвиждат. Като ви предлагат нещо хубаво, мислете върху него: да го приемете, или не. Знайте, че всичко хубаво е последвано от нещо горчиво. Ако искате да избегнете горчивото, не посягайте към сладкото. Коя е причината за това? – Стремещът, пътят на хората. Пътят, в който вървят, е прав, но методите, чрез които искат да реализират нещата, са човешки. Тръгнали сте в новия път. Какво се иска от вас? – Новият път изисква нови методи. Сготвите хубаво ядене, но го туряте в нечиста чиния. След малко яденето се вмирихва и вие отказвате да го ядете. Хубаво стотвеното ядене трябва да се тури в чисти нови чинии.

Следователно всяко нещо, от единия до другия край, трябва да бъде издържано в чистота. Всяка мисъл, всяко чувство, всяко действие във всички свои прояви трябва да бъдат абсолютно чисти. Вземате една мисъл и я туряте в нечиста чиния на сърцето. Оттам прехвърляте същата мисъл в нечиста чиния на волята и след това предлагате тази мисъл на хората. – Не, тази мисъл е нечиста вече. Следователно вие нямате право да предлагате нечисти мисли на света. Чиниите на вашите мисли и чувства, чиниите на вашите постъпки трябва да бъдат абсолютно чисти. Това се изисква от всички съвременни хора. Чисти бъдете в мислите си! Чисти бъдете в чувствата си! Чисти бъдете в постъпките си! Не сте ли чисти, нямате извинение. Ще се извинявате, че сте били невежи. – Това е ваша измислица. Няма невежи хора в света. И растенията даже не са невежи. И камъните не са невежи. Виждате, че един камък седи на едно място с години. Вятър духа около него, но той седи, философства и казва: „За да философствам, спокойствие ми е нужно.“ Ако го търколи някой надолу, той се чуди кой е нарушил спокойствието му. Като спре, пак

започва да философира. От камъните човек придобива онова вътрешно спокойствие, при което може правилно да разсъждава.

Някой погледне към камъка и казва: „Камък е това!“ – Камък е, наистина, но от него ще вземеш урок по търпение. От водата ще учиш закона на даването. Дето минава, водата всякога дава нещо от себе си. Ако мине покрай някое сухо дърво или покрай някоя изсъхнала тревица, тя ще ги напои, ще ги освежи. И въздухът, който лъха, дава. И силата, която нуди, дава. Следователно давай и ти, както водата дава. Давай и ти, както въздухът дава. Давай и ти, както силата дава. Камъкът, водата, въздухът, силата служат като предметно учение да научат хората на закона на даването.

Пишете върху темата „Как водата дава?“ Като разработите този въпрос, вижте какво вие бихте могли да приложите в живота си. Приложете методите, с които водата си служи при даването, и вижте какви резултати ще имате. Водата дава това, което е получила, и отново се връща при своя източник. Тъй щото и вие давайте по същия начин. Ако каните богати хора на угощение, за да ви поканят един ден и те, това не е даване. Давай на сиромасите, които няма какво да ти върнат. Когато давате нещо на сиромаша, той благодари на Бога за това, което е получил. По този начин и той дава от това, което е получил. Даването е непреривен процес, който минава от едно същество на друго. Мени се само формата и начинът на даването, но процесът не спира. Когато те поканят някъде на обяд, първо отпрати мисълта си нагоре да благодариш за това, което ще получиш. Щом благодарността е чистосърдечна, отвътре веднага ще те предупредят трябва ли да останеш на този обяд, или не трябва. Ако пред тебе е сложена развалена кокошка, трябва ли да ядеш от нея? Външно кокошката е добре сготвена с приправки, но месото е развалено. Какво

трябва да направи поканеният на този обяд? – Той трябва да вземе шапката си и да си отиде.

Много отровни и вмирисани кокошки се предлагат днес на хората, но човек трябва да бъде буден, да ги познава и да не ги приема. Каква по-отровна храна от мисълта, че Бог не съществува? Ако някой ви предложи такава мисъл, откажете се от нея. Нека този човек разбере, че вие познавате вмирисаната кокошка и нито за себе си я желаете, нито на други я предлагате. Гответе чиста, здрава храна, ако искате да имате приятели.

И тъй, първата проява на Любовта е даването. Давайте чисто, безкористно. Който не дава, той не може да се свърже с Любовта. Който не може да влезе във връзка с Любовта, той не може да я опита. Пророкът е казал: „Опитай ме, Господи!“ Той иска да бъде изпитан – да види може ли да дава по Божествен начин. Да мисли човек – това е процес на ума, да дава – това е процес на сърцето. Истинският живот започва с даването, понеже тогава човек става проводник на Божественото Начало в себе си. Как дават обикновените хора? – Те се нахранят добре и каквото остане от яденето, дават го на другите. Това не е даване. Да дадеш нещо, това подразбира свобода на сърцето – да дадеш това, което ти сам още не си опитал.

Днес говоря за даването, понеже Новият живот изисква това. Животът на съвременните хора – старият живот, е пълен със смущения и безпокойствия. Заболи ги глава – смущават се, хване ги ревматизъм – смущават се, разстрои се стомахът им – смущават се. На какво се дължат тези болезнени състояния в хората? – Всички болести се дължат на това, че човек не дава. Някой е закъсал в живота си, защото не дава. Вършете Волята Божия, давайте безкористно, за да се освободите от всички болести, от всички смущения и несгоди.

От сутрин до вечер Бог дава. Той гледа към нас с разположение и чака времето да почнем съзнателно да работим. Мнозина обаче се крият натук-натам, чакат Той да се отдалечи от тях, за да могат свободно да правят, каквото искат. Всички хора казват, че Божественото око присъства навсякъде. Въпреки това, когато вършат някакво престъпление, те не се страхуват от това око, но се страхуват от хората. Какво показва това? – Че мисълта как Божественото око следи всичко, не е дълбоко легнала в съзнанието на хората. Минавате покрай една плодна градина и пожелавате да си откъснете един плод. Започвате да се озъртате наоколо, да не ви види някой. Казвате, че ви е страх от Бога, а всъщност от хората се страхувате. Като видите, че жива душа няма около вас, вие спирате пред някое дърво, откъсвате си един плод и продължавате пътя си. Ако сте убедени, че Божественото око ви гледа, щяхте мислено да се обърнете към Него с молба да си откъснете един плод.

Съвременните хора търсят щастие. Щастието седи в чистотата на техните мисли, чувства и постъпки. „С какъвто дружиш, такъв ставаш.“ Тази пословица се отнася и до мислите, чувствата и постъпките на хората. Каквито мисли храните, такива ставате. Хранете хубави мисли и чувства към всеки човек, без да се спирате пред въпроса заслужава ли той това, или не. От Божествено гледище всеки човек заслужава нещо. Ако почнете да мислите кой човек заслужава да бъде обичан и кой не заслужава, вие влизате в човешкия порядък на нещата. Казвате: „Да дам ли на този човек нещо, или да не му дам?“ – Дай и не мисли! – „Ама как ще постъпи той? – Това е неговата работа. Ако не постъпи право, той ще носи последствията на своята постъпка. Ако ти не постъпиш право, последствията на твоята постъпка тебе ще следват.

Щом е дошъл твоят ред, давай и не мисли. Хората са халки в обща верига. Ако една от халките не изпълнява службата си, ще ръждяса. Щом ръждяса, ще я извадят навън и вместо нея ще поставят друга. Който влезе във веригата на Божествения свят, той трябва да върши волята на Отца си. Не върши ли Неговата воля, сам ще носи последствията. В Божествения свят грехът е изключен. Там няма криви постъпки. Кажете ми една крива постъпка според вашето разбиране. Ще кажете, че някой не се е отнесъл с вас, както трябва. Щом кажете това, вие съдите себе си. Никой не ви е дал право да съдите. Този човек не е постъпил добре с вас, защото вие сте се спрели там, дето не ви е мястото. Щом престанете да съдите, всички хора ще се отнасят с вас добре. Това значи да живеете в Божествения порядък на нещата, а не в човешкия.

Млада българка се оженила за един българин, но той излязъл много несръчен човек. Това започне, онова започне – работите му не вървят. Един ден жена му казала: „Облечи това расо, вземи котленцето в една ръка, китката босилек – в друга, и тръгни из село в село да ръсиш хората. Колкото пари събереш в котлето, ще ги донесеш на мене.“ – „Виж, тази работа мога да я направя“, казал младият съпруг и тръгнал на работа. По едно време до ушите на владиката дошла вестта, че някакъв особен поп ходи из село в село да ръси хората. Владиката го извикал при себе си и го запитал: „Кой те опопи?“ – „Жена ми.“ Питам: какво показва това? – Това показва, че хората са създали свой собствен порядък, който следват. Те следват човешкия порядък, а пренебрегват Божествения.

Божественият порядък на нещата обаче казва на хората да дават. Даването е първата проява на Любовта. Кой от вас е мислил по това? Кой от вас, ако го запитат за първата проява на Любовта, ще може да отговори правилно? Мисъл се изисква от хората. Сега ви говоря неща,

които едва след 20 и повече години ще разберете. Например, за да разберете даването, трябва да давате. Който дава, той е добър човек. А доброто не е нещо статично. Доброто е динамичен процес. Постоянно трябва да дава човек, за да бъде добър. Щом забележи в себе си най-малкото нежелание да дава, в този момент човек не е добър. В този смисъл всеки за себе си може да каже добър ли е, или не. Докато дава, той е добър; щом престане да дава, той не е добър. Добрият човек не задържа нищо в себе си. Щом не задържа нищо в себе си, той върши Волята Божия, вследствие на което се радва на вътрешен мир.

Въпросът за даването оставам на вас – всеки сам да го разреши. Всеки сам трябва да реши да дава, или да не дава. Всеки извор, който има изобилно вода, постоянно дава. Щерната дава временно и по-малко вода. На вас оставам да се определите: щерни ли да бъдете, или извори.

Казано е в Писанието: „Не съдете, да не бъдете съдени!“ Това значи: не съдете, не критикувайте другите. Себе си можете да критикувате, но с мярката на Абсолютната справедливост. Не преувеличавайте, нито намалявайте фактите. Фактите трябва да се изнасят така, както са в действителност. Да критикувате себе си, значи да извадите гнилите продукти от торбата си и вместо тях да турите нови, свежи продукти. Извадете старите неща от торбата си и я напълнете с нови. Старите навици, които сте наследили от деди и прадеди, трябва да изхвърлите навън и на мястото им да поставите нови. Старото и новото не могат да се примирят. В това отношение Христос е категоричен. Той казва: „Ако не се отречете от баща си, от майка си и от себе си, нямате живот.“ И вие говорите за самоотричане, но кой от вас се е самоотрекъл, както трябва?

Сега например сте дошли на планината да получите нещо от нея: да се обновите, да си починете, да трансформирате състоянията

си. Искате да ви се даде нещо – право е това. Но давате ли и вие? Всички сте дошли тук с автомобили, с палатки, с всички удобства. Едно трябва да знаете: само онзи може да получи от Природата онова, за което е дошъл, който изпълни закона на даването. Щом е дошъл тук, той трябва да поеме грижата за още трима души: да им плати билета за автомобила или за трена и през всичкото време да се грижи за храната им, както за себе си. Ще кажете, че някои от вас имат жена, деца. Вън от близките си всеки трябва да се погрижи за още трима. Това значи курорт. А така, всеки да се грижи само за себе си, това не е Волята Божия. Ако рече Бог да ви съди, вашата работа е свършена. Всеки сам трябва да се съди. Като се осъди, ще напише присъдата си и ще я занесе в Невидимия свят – там да се произнесат права ли е, или не. Ако намерят, че присъдата не е права, ще я върнат назад за корекция. Докато присъдата не се одобри, човек все трябва да разглежда постъпките си.

Не заставяйте камъка да върви по пътя на водата. Камъкът нека да седи на своето място. Имайте характера на камъка, който казва: „Аз съм стол, на който всеки може да седне да си почине.“

Не заставяйте водата да върви по пътя на въздуха. Водата нека да върви по своя път. Имайте характера на водата, която постоянно тече, движи се, на всички дава, никого не чака. Когато искате да помогнете на някого, не чакайте благоприятни условия, както и водата не ги търси.

Не заставяйте въздуха да върви по пътя на силите. Въздухът нека да върви по своя път. Имайте характера на въздуха. Когато иска да помогне на задушаващия се, въздухът веднага му се притичва на помощ.

Не заставяйте силите да изменят своя път. Силата кара човека да мисли, да чувства, да действа.

Това са новите правила, които трябва да следвате. Ако ги следвате, ще близнете от щастието, което търсите. Ако не ги следвате, ще пиете пелин, от който ще се вгорчите. За да се освободите от горчивината, трябва да я повърнете назад. Сега на вас казвам: повърнете всичко старо, което сте яли от хиляди години насам. Като се освободите от старото, съзнанието ви ще просветне, душата ви ще се освободи от тежкия товар на миналото и като новородено дете ще погледнете нагоре и ще кажете: „Господи, да бъде Твоята воля!“ Това значи да живее човек в Царството Божие.

Срещам някой – едва се държи на краката си, не може да мисли, да чувства, да прави добро, но казва, че е богоугоден. Щом не можеш да мислиш, да чувстваш, да правиш добро, ти не си богоугоден. Когато мислиш, чувстваш и правиш добро, ти си богоугоден. В Бога противоречия не съществуват. Противоречия съществуват в човешкото, в животинското царство, както и в живота на духовете. Това, което смуцава, което измъчва човека, не е Божествено. По този начин обаче човек се изпитва доколко е готов да възприеме новото, което носи радост и веселие за неговата душа. За да дойде до свободата, човек непременно трябва да мине през ограничения.

Представете си, че на тялото ви някъде е излязъл голям цирей и е заел значително място. Той иска да ви заблуждава, че е собственик на това място. От време на време поглеждайте към него, виждате, че е побелял, готов да се пукне. Той обаче иска само да го намажете с нещо. Никакво мазане не му трябва. Ще вземете игла, добре обгорена, и ще го боднете в средата. Той постепенно ще се смалява, докато един ден съвършено изчезне. Такива цирейи има човек и в психическия си живот. Един цирей е например мисълта какво говорят хората за вас. Много просто – хората говорят за вас, че сте смахнати. Кой няма да каже, че сте смахнати? Качили сте се в това мъгливо време на върха и

чакате да видите изгрева на Слънцето. Видяхте ли Слънцето? – Не го видяхте.

Има едно слънце в човека, което никога не залязва и никаква мъгла не го закрива. Изгрее ли веднъж, това слънце вечно грее и никога не залязва. Ако не искате хората да ви считат за смахнати, като ви питат къде сте били, ще им кажете: „Понеже мисля да си строя къща, качих се на този връх да си избира хубави, здрави камъни. Пък и водата в реката ми харесва – с нея ще гася варта.“ Ще убедя хората, че аз знам да строя къщи, каквито обикновените майстори не знаят. Като им кажа така, те ще видят, че съм умен човек. Наистина, освен за външната къща за живеене човек работи за съграждане на своята вътрешна къща. Следователно нека се пукат вашите циреи. Няма защо да се обиждате от това, какво хората мислят за вас. Нека се смеят. Щом се смее, човек ще намери правия път.

Една млада мома се оженила за един момък. Тя била добра, но много се обиждала. Един ден наготвила пиле. Дошъл мъжът на обяд и казал нещо, което я обидило. Тя сложила трапезата, но не искала да обядва. – „Ела да обядваме!“ – „Не съм гладна.“ Друг път тя пак наготвила пиле. Той пак казал нещо, което я обидило. – „Хайде, да обядваме!“ – „Не съм гладна, не искам да ям.“ Трети път пак наготвила пиле. Мъжът казал нещо, което в друг случай би я обидило, но този път тя се усмихнала и казала: „Няма вече да се обиждам. Ако продължавам все по стария начин, аз ще се обиждам, а мъжът ми ще яде пилета без мене.“ И на вас казвам: не се обиждайте от това, което хората говорят за вас. Усмихнете се и хапнете от пилето.

И тъй, вървете по вътрешния закон на Любовта – по закона на даването. Така ще проверите имате ли Любов, или нямате. Това не значи, че трябва да се упражнява насилие върху вашата съвест – да ви заставят да давате. Всеки трябва да дава доброволно, по любов, без

никакво външно или вътрешно насилие. Давате ли по любов, вие всякога ще бъдете богати.

Давайте по новия начин, по закона на Любовта. Това значи да се отрече човек от стария порядък на нещата, от своите стари възгледи и теории, от всичко човешко, и да възприеме новото, Божественото. Приложете Божествения порядък на нещата, за да получите великите блага на Живота.

Ако Слънцето не изгрява, ако водата не тече, ако въздухът не лъха, ако силата не нуди, Новото няма да дойде в света.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

Беседа, държана от Учителя на 23 август, 5:00 ч. с., Рила – Седемте езера

СОЧНИ ХРАНИ

Данаил, 1 гл.

Йоан, 12:12-20

В първата глава от книгата на пророк Даниил се вижда силата на убеждението. Голяма е силата на човека, който има убеждение! Който няма убеждение, той не може да приложи силата си. Даниил бил убеден, че не трябва да яде пищна храна, но сочна, т.е. сочива. Под *пищна храна* се разбират разните видове меса. Под *сочива* се разбира вегетарианска храна. Навуходоносор, вавилонският цар, определил всеки ден да се дава на Даниила и на тримата юноши, Юдини синове, дял от царските изрядни ястия и от виното, което той пиел. Но те пожелали за себе си сочива и вода. Както виждате, има религиозни хора, които употребяват пищна храна и винце пият; има религиозни, които ядат сочива и вода пият. За да употреби човек една или друга храна, това зависи от неговото вътрешно убеждение. Следователно човек може да има убеждение по отношение на физическия свят, може да има убеждение и по отношение на Духовния свят.

И тъй, по отношение на храната познаваме два типа хора: едните употребяват месна храна, а другите – вегетарианска. Човек употребява такава храна, в която той вярва. Когато е убеден в нещо, човек вярва. Едно убеждение е толкова по-силно, колкото вярата на човека в убеждението му е по-голяма. Най-малкото колебание, най-малкото съмнение в неговата вяра намалява силата на убеждението. Дето убеждението е слабо, там приложението отсъства. Ако приложи нещо, в което не е убеден, човек няма да има никакви резултати. Даниил имаше убеждение, което приложи. Той помоли началника на

скопците да му позволи да не яде от храната, която се слага на царската трапеза, за да не се оскверни. Като приложи своето убеждение, Даниил получи добри резултати. Значи всяко приложение на нещата трябва да се предшества от убеждение. Човек трябва да е убеден сто на сто в онова, което прилага. Ако има едно на сто изключение, това не е убеждение.

Възможно ли е човек да има убеждение, в което да няма поне едно на сто изключение? Не само че е възможно, но според мене истинско убеждение е онова, в което няма абсолютно никакво изключение. Ако човек не успява в нещо, единствената причина за това е, че убеждението му не е пълно. Той не е сто на сто убеден – все има някакво малко колебание или съмнение в неговото убеждение.

Слабата страна на съвременните християни седи в това, че те нямат убеждение. Те казват: „Христовото учение е неприложимо в сегашния живот.“ Те сами не вярват в това, което проповядват. Тогава остава да се приложи учението на пищната храна. Виждате, че днес всеки говори за удобства, за улеснения, за пищна храна. Които нямат тези условия, те роптаят в себе си защо едни да имат всичко, каквото пожелаят, а други да ядат постна храна и да пият само чиста водичка. Те се оплакват, че им е дотегнала постната храна и чистата вода – имат нужда от силна, укрепителна храна и малко винце.

Аз не вземам думите *пищна* и *постна храна* в буквален смисъл. Не е въпрос до външната страна на храната. Всички съвременни хора, светски и религиозни, богати и бедни, месоядци и вегетарианци, роптаят. Светските хора, които ядат пищна храна, роптаят; религиозните хора, които ядат постна храна, също роптаят. Значи причината за роптанието на хората не е постната храна, защото и пищната храна не ги задоволява. Слугата роптае, че господарят не му е заплатил, колкото трябва. Жената роптае срещу мъжа си, че не я е

обичал, както трябва. Според нея щом мъжът ѝ не я обича, тя не може да влезе в Царството Божие. Слугата представлява светският човек, който яде пищна храна, но е недоволен от живота. Жената представлява религиозният човек, който яде постна храна, сочива, но и той е недоволен от живота. И двамата роптаят, търсят нещо, което не могат да намерят. Жененият е недоволен, че се е оженил – роптае; нежененият е недоволен, че не се е оженил – роптае. Жененият е религиозният човек, нежененият – светският. И двамата роптаят, и двамата са недоволни. Религиозният роптае, че се е оженил: той мисли, че женитбата му пречатства да влезе в Царството Божие. Светският роптае, че не се е оженил. Той казва: „Ако бях женен, щях да имам синове, дъщери, работите ми щяха да вървят напред. Сам човек какво може да направи? Нямам жена, нямам деца да ми помагат. С един камък къща не става.“

Сега аз изнасям тия факти, за да обърна вниманието ви върху роптанието, върху недоволството на хората, но не и да го обясня. Роптанието е резултат на дълбок психически процес, който става в човека. Често роптанието произтича от малки причини. Малки, дребни причини правят човека недоволен. Някой е недоволен, че не е красив. От какво зависи красотата на човека? – Любовта е мярка за красотата. С други думи казано: когато обичате някого, той е красив; когато не го обичате, той не е красив. Външно красивият човек е маска, която някой скулптор е изваял и поставил на човешкото лице. Махнете тази маска и вижте дали човек под маската е красив. Ако някой човек и под маската е красив, той може да се нарече истински красив. Следователно истински красив човек е този, който няма маска, т.е. който външно и вътрешно е красив.

И тъй, истинското убеждение абсолютно изключва от себе си съмнението, колебанието, нерешителността. Прегледайте вашите

убеждения и вижте влиза ли в тях съмнението като присъщ елемент. Ако съмнението отсъства, вашето убеждение е абсолютно и смело можете да го приложите. Даниил заедно с тримата млади момци беше поставен при много неблагоприятни условия. Те трябваше да живеят в царския дом при съвършено нови условия за техния ред и порядък на живота, в който до това време бяха поставени. Трябвало е съвършено да изменят на себе си, на своя начин на хранене, на разбиране, и да влязат в условията на „пищния живот“. Обаче и при това положение те намерили изходен път и издържали на убеждението си да се хранят със сочива и да пият вода вместо вино от царската трапеза.

Що е сочива, т.е. сочна храна? – Сочната храна е храната на Любовта. Пищната храна е тази на безлюбието. Който употребява пищна храна, в смисъл храна на безлюбието, той всякога е недоволен. Каквото предложите на този човек, той всякога е недоволен. Навсякъде ще го чувате да роптае: защо днес няма печена кокошка? Защо няма баница? Защо яденето е малко постно? Защо кърпата не е сгъната, както трябва? Защо чинията не е добре измита? Който употребява сочна храна, т.е. храната на Любовта, той всякога е доволен. На човека, който употребява пищна храна, други му служат; онзи пък, който яде сочна храна, сам си служи. Ако чинията ти е нечиста, вземи гореща вода и сапун, измий я няколко пъти изобилно с вода и въпросът е свършен. Трябва ли за толкова нищожна работа да викаш този или онзи слуга и да създаваш цяла история? Пищната храна се изразява в угощения, банкети, в прислужване от страна на други хора. Сочната храна се изразява в простота, чистота и любов. Тук няма угощения, няма банкети, няма прислуга. Тук човек сам върши работата си. Затова първата храна представлява безлюбието, в което нещата се постигат чрез насилие.

Втората храна представлява Любовта, в която всичко се върши доброволно. Ние можем да наречем пищната храна не *храна на безлюбието*, а *храна на свещения човешки егоизъм*. Сочната храна оставяме със същото име – *храна на Любовта*.

Може ли Христовото учение да се приложи днес? Може ли да се приложи някое ново учение? Ако имате убеждение или ако сте последовател на *храната на Любовта* – на сочната храна, можете да приложите, каквото искате. Ако сте последовател на *храната на свещения човешки егоизъм* – на пищната храна, нищо не можете да приложите. Щастието на човека зависи от убеждението, което той носи дълбоко в душата си. Щастието на човека зависи от спазването на великите закони на Природата. Законите, които учените проверяват, ги наричат *природни*, но те не влизат в Божествения свят. Защо? – Защото в тия закони има изключения. Тези закони може да са наредени от висши, разумни Същества, но ако в тях има само едно изключение, те не са Божествени. Щом има едно изключение само, то внася най-малкото съмнение.

В Божествените закони обаче няма абсолютно никакво изключение. Ето защо всеки трябва да се стреми към Божествения живот, в който няма никакво изключение. Докато живее в света на най-малките изключения, човек е вън от Божествения свят. И този свят не е лош, но ще знаете, че всеки момент той може да ви изненада с едно изключение, с което трябва да се справите. Някога едно изключение може да развали цялата работа. Например купувате една хубава, доброкачествена свещ, за която плащате десет лева. Запалвате свещта, започвате да четете и виждате, че тя гори добре. Дохождате до най-важната глава на книгата и забелязвате, че свещта започва да гасне. Защо? – Фитилът на половината свещ е прекъснат. Палите една клечка кибрит, втора, трета, но свещта не гори. Казвате: „Отидоха

петте лева, но и работата ми остана незавършена.“ Едно изключение ви изненада – половината свещ била без фитил.

Следователно когато искате да знаете живеете ли по Божествените закони, или не, вижте имате ли изключения в живота си. Ако срещнете и най-малкото изключение, ще знаете, че не сте в съгласие с Абсолютните Божествени закони. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка, в които има и най-малкото изключение, спадат към човешкия свят. Няма ли никакво изключение в тях, те се отнасят към Божествения свят. Всички несгоди, всички неуспехи в живота се дължат на изключенията, които са присъщи на човешкия свят. Като не взема това предвид, човек приема своя живот за Божествен, вследствие на което се натъква на ред противоречия и заблуждения. Като не познава себе си, като не познава заблужденията си, човек възприема известна идея, известно убеждение, като мисли, че това е стремеж на неговата душа. Всъщност скритото му желание е чрез това верую да подобри живота си. Как иска да подобри живота си? – Външно, материално. Обаче той не знае, че вероятността да подобри човек материалното си положение чрез едно свое убеждение или верую е едва едно на сто. И като не задоволи това свое желание, този човек се разочарова.

Срещам одного, който ми казва: „Откак станах християнин, всичките ми работи се наредиха добре.“ Срещам друг, който ми казва: „Откак станах християнин, всичко ми тръгна назад.“ И едното е вярно, и другото е вярно. Кой от двамата живее в Божествения свят? Срещам други двама, единият от които казва, че преди да бил станал християнин, не обичал да дава. Другият казва: „Откак станах християнин, започнах да давам.“ Според мене последният е на прав път. От двамата онзи има убеждение, който дава. Този човек мисли само за днес, а не и за утре. Ако съм пред един планински извор и

дойде при мене човек и ме помоли за чаша вода, трябва ли да се страхувам, че ако му дам чаша вода, утре няма да има за мене? Изворът постоянно тече – той има убеждение. Извор, който пресъхва, няма убеждение. Защо? – Защото в неговото убеждение има изключения. Изворите на Божествения свят никога не престават. В техните убеждения няма изключения. Изворите на човешкия свят пресъхват. В техните убеждения има изключения.

Представете си, че любовта влезе в някой човек и започне да извира. Обаче от ден на ден тази любов намалява, докато съвършено престане. След известно време тя отново потече. Тази любов върви ли по пътя на убеждението? – Не, в нея се явяват изключения. Следователно когато в любовта се явяват изключения, тя е временна, човешка, а не Божествена. Щом се намерите пред такава любов, имате право да се смущавате. Тя непременно ще ви изненада с някакво изключение. Как ще се справите с изключенията на любовта? Например всеки ден имате хляб. Връщате се един ден от работа и домашните ви казват, че днес няма хляб: на фурната няма, съседите ви нямат, приятелите ви нямат – отникъде не можете да намерите парче хляб. Това е изключение във вашия живот. Лягате си вечерта гладен, но не можете да заспите. Как ще се справите с това изключение? Казвате, че ви е сполетяло голямо нещастие – хляб нямате.

Допуснете, че вие живеете на дъното на океана, дето сте вързани за един чувал със злато, тежък сто килограма. Докато златото е с вас, всичко можете да имате: хляб, ядене, дрехи – каквото пожелаете. Чувате, че някъде високо над вас съществува друг свят, дето слънце грее. Искате да влезете в този свят, но сте вързани, не можете да се освободите. Един ден, по някаква случайност, тези връзки се развързват, вие се освобождавате от златото и веднага се изкачвате на

повърхността на океана, влизате в светлия просторен свят. Какво изгубихте? – Изгубихте златото, но спечелихте условията на новия живот. Не заслужава ли да гладувате една вечер, за да излезете от света на изключенията? Гладът може да стане причина за влизането ви в Царството Божие.

В Шуменско някъде се завъдили много вълци. Лесничеите мислили дълго време как да се освободят от тях. Най-после решили да заколят едно теле и да турят в него стрихнин. Със закланото теле те искали да привлекат вълците и да ги отровят. Отвисоко някъде един орел видял телето и решил, че заслужава да опита тази хубава храна. Отдавна не бил вкусвал телешко месо. Като се отдалечили хората, орелът заедно със свои другари, с още около двадесет орли, се нахвърлили настървено върху телето и започнали да ядат. Не минало много време, един по един всички орли се натъркаляли на земята и умрели, отровени от стрихнина. Първият, най-големият и силен орел, успял да хвъркне и близо до Каспичан на една поляна започнал да се търкаля. Доста време се борил между живота и смъртта, но успял да повърне всичкото месо, което изял. Едничък той могъл да се спаси от смъртта, но от този случай извлякъл опитността: когато някой ти предлага пищна храна, не яж. Знай, че в нея се крие смъртта. За предпочитане е да ядеш умряло теле, отколкото заклано от учени хора.

И тъй, който има убеждение без изключение, той всичко може да постигне. Такова убеждение има само в Любавта. Убеждение без Любов не съществува. Който живее в Божията Любов, само той може да има убеждение. С това убеждение човек постига всички свои желания и стремежи. Без убеждение нищо не се постига. В това отношение Даниил даде пример. Той е един от първите вегетарианци отпреди хиляди години насам. Той е бил вегетарианец, но не като

сегашните. Сегашното вегетарианство клони повече към пицната храна, а трябва да мине към сочната, т.е. към чистото вегетарианство. Човек трябва да има вътрешно убеждение, което всякога да поддържа духа му, да поддържа неговия живот. Убеждение, при което духът на човека отпада, умът се разколебава и сърцето се смущава, не е убеждение. Човек трябва да бъде убеден в Истината! Убеденият в Истината не се разколебава, не отпада духом.

Някой чете беседите и се колебае в себе си: „Христовото Слово ли е това, или не? Да се държа ли за това Слово, или да се откажа?“ Този човек мяза на момък, който иска да се жени, но не знае коя мома да избере: по-богатата или по-бедната, по-красивата или по-грозната. Която мома и да сглежда, едно да знае: да стои десет километра далече от нея. Това е доброто убеждение.

Ако искате да знаете Божествено ли е Словото, което говоря, опитайте го, подложете го на проверка. Всяко нещо, което е изпитано и проверено, е реално. Искате да построите мост. Предлагат ви върбови и дъбови греди. Трябва ли да ви препоръчват едните или другите? Вземате върбова гредка, туряте я на моста – не издържа. Щом не издържа, сложете я настрана. Вземате дъбова гредка, туряте я на моста – издържа. Щом издържа, туряте я на работа. Опитът сам препоръчва нещата. За мене не важи тази храна, която ми препоръчват, но тази, която се отразява добре на моя организъм.

И сега ще дойдат проповедници да препоръчват Христовото учение, да го проповядват на хората. Защо го проповядват? – Няколко съображения има, които заставят хората да проповядват Христовото учение. Едно от съображенията им е да печелят души, че като отидат на онзи свят, тези души да светят на главите им като скъпоценни камъни. След това те ще кажат: „Господи, ние спасихме, ние доведохме тези души.“ Ако е така, как ще си обяснят тези

проповедници Христовите думи: „За да не погине всяка овца, която Ти Ми даде.“ Значи сам Христос казва, че е дошъл да спаси онези овце, които Бог Му е дал. А един обикновен проповедник ще каже, че той спасил няколко овце и ги е завел при Бога. Той се поставя по-високо от Христа.

Други проповедници казват, че са обърнали някого към Христа. Един проповедник срещнал едного и започнал да му проповядва. В скоро време той успял да го обърне към Христа. След това проповедникът го поканил у дома си. Рано сутринта гостът му изчезнал. Къде отишъл? – Оказало се, че бил апаш. Той обрал проповедника и избягал. Проповедникът си казал: „Аз го обърнах, но той още по-добре ме обърна.“

Сега главната идея, която искам да остане в ума ви, е: човек трябва да има убеждение. Един ден Христос запитва учениците Си: „За кого Ме мислят да съм?“ – „Някои мислят, че си един от пророците.“ После се обърна към Петър и го запитва: „Ти за кого Ме мислиш?“ – „Ти си Христос, Син на Бога живаго.“ Казва му Христос: „Това плът и кръв не са ти открили, но Отец Ми, Който живее в тебе.“

Значи за да вярва в Истината, човек трябва да има вътрешно убеждение за нещата. Ще кажете: „Ами ти кой си?“ – Питайте Господа. Ако аз кажа нещо за себе си, ще говоря като заинтересован. Ще кажа нещо, което в действителност не е така. Каквото Бог ви каже, това е вярно. Когато изпрати Христа на Земята, Бог каза: „Този е Моят възлюблен, в Когото благоволих. Вярвайте в Него.“

Идеята за самоотричането, която Христос изказа, не е идея за сиромаси. Тя се отнася само за богатите. Богатият има от какво да се самоотрича. Сиромасът от какво ще се самоотрича? – Баща няма, майка няма, брат и сестра няма – няма от какво да се самоотрича.

Сиромахът няма пет пари в кесията си. Богатият има милиони в касата си – има от какво да се отрича.

Следователно идеята за самоотричането се отнася до богатите в широк смисъл на думата, т.е. до ония, които имат. Давайте щедро, свободно, по любов. Които мислят, че нищо нямат, те трябва да знаят, че това Учение не се отнася до тях. Които имат, те трябва да дават, но свободно, по любов.

И тъй, даването се отнася до външната страна на Любовта, а убеждението – до вътрешната. Силата на убеждението се вижда в приложението. Няма убеждение без приложение. Ако дадено убеждение не може да се приложи на физическия свят, ще се приложи в духовния. Божественото учение има приложение във всички светове. Човек трябва да знае само как да прилага. Различието се заключава в начина на приложението, но не и във възможността или невъзможността да се приложи.

Сега четете сами първа глава от книгата на пророк Даниила и мислете каква храна да изберете за себе си – пищна или сочна. Опитът е показал, че когато Даниил се е хранил със сочива, лицето му е станало по-красиво, а същевременно той е имал повече знания и мъдрост от всички тогавашни учени и мъдреци.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

Беседа, държана от Учителя на 25 август, 5:00 ч. с., Рила – Седемте езера

ЩЕ ДОЙДЕ ОТВЪТРЕ

Йоан, 4-та глава

Има неща в живота, които човек постоянно трябва да повтаря. Това, което веднъж само е опитал, не е още абсолютно реално. Например някой казва, че е щастлив. Защо? – Защото е спечелил нещо. Той казва, че е щастлив, без да знае какво нещо е щастието. Един благоприятен случай в живота не прави човека щастлив. Той трябва много пъти да е опитал щастието, за да се нарече щастлив. Друг казва, че е разумен, без да знае какво нещо е разумността. Трети казва, че е силен, чист, без да знае какво нещо е силата, чистотата. Четвърти казва, че живее, без да знае какво нещо е животът. Поне отчасти всички хора знаят тези неща, но въпреки това резултатите на техния живот не се съвпадат със знанията им. Те знаят какво нещо е животът, но умират; те знаят какво нещо е чистотата, но се цапат.

Казано е в Писанието: „Бог е Дух. Когато Духът на Истината дойде, Той ще ви научи.“ Какво нещо е Духът? Кой е Духът на Истината? – Съвременните хора си задават този въпрос и търсят Истината. Те търсят Истината, но намират онази истина, която се къса. Дали на одного един копринен конец. Той взел конца и започнал да го разчепква, за да види каква е силата му. С разчепкването обаче той не познал силата на конца, но качеството му, т.е. материята, от която е направен. В случая не е важно качеството на конца, но силата му. Важно е конецът да е силен, да не се къса. Следователно ако в желанието си да намери истината човек лесно къса конца, тази истина е относителна – тя се къса, не издържа на външните условия.

Някой казва, че познавал онзи свят: знае как е нареден, как живеят Съществата там и т.н. Всъщност описанието, което той дава за онзи свят, е описание за физическия свят. Можете ли да кажете, че познавате лука по неговите външни люспи? Люспите на лука не представляват самия лук. Лукът се познава по неговата вътрешност.

Мнозина се хвалят със знанието си, но ако тяхното знание е подобно на онова, което някои имат за лука, на такова знание не може да се разчита. Изобщо знанието е товар, който някога е потребен, а някога не е потребен. Който има много знания, той е подобен на натоварен пътник, който отива за някой град или село, но трябва да върви пеш. Той е взел със себе си два куфара: в единия е турил горни и долни дрехи, четки за дрехи, за обуца и някои тоалетни принадлежности. В другия куфар е турил неща за ядене. Той носи куфарите си, но току се оглежда, за да намери човек, който да му помогне, да поноси малко куфарите вместо него. Готов е да плати, само да намери такъв човек. Наред с него върви друг пътник, който не носи никакъв багаж със себе си, но се оглежда да намери човек с куфари, от когото да вземе нещо за ядене. Вторият пътник разчита на просия.

Значи има два вида последователи на науката: едните слушат, възприемат – товарят се с излишен багаж, който не могат да носят. Това показва, че те имат много идеи, които няма къде да приложат. Другите слушат, но не възприемат. Те нямат никакви идеи. И като ги питат защо нищо не работят, защо нищо не прилагат, те се оправдават с това, че са сиромаси, че нищо нямат. Като се срещат, хората се запитват: „Ти от кои си – от ония с куфарите или от ония без куфарите?“ С други думи казано: „Ти от кои хора си – от ония, които имат идеи, или от безидейните?“ Първите се обезсърчават, че имат капитал, имат идеи, но няма къде да ги приложат. Вторите пък

се обезсърчават, че нямат капитал, нямат идеи – и в заключение казват, че животът няма смисъл, че не струва да се живее, и т.н.

Наистина, без приложение на идеите животът няма смисъл. Защо някои хора не могат да приложат идеите си? – Защото те търсят начин да ги приложат вън от тях. Вън от себе си човек нищо не може да приложи. Заблуждение е да се мисли, че идеите са приложими вън от човека. Каквото може да приложи, човек ще го приложи в себе си – никъде другаде. Само приложеното дава светлина. Що се отнася до желанието на хората да приложат идеите си вън от тях – това завинаги ще остане непостижим идеал.

Когато създаде света, Първата Причина приложи всичко в Себе Си. Затова е казано: „Всичко в Бога живее и се движи.“ Той прилага нещата в Себе Си, а ние искаме да ги изнесем и приложим навън. Какво по-голямо противоречие от това? Вследствие на туй противоречие хората влизат в стълкновение с Божествения ред на нещата. Човек сам не е убеден в нещо, а иска да убеди другите хора – те да вярват в убеждението му. Невъзможно е да убедиш някого в това, в което ти сам не вярваш. Ако си убеден, че пътят, в който вървиш, е прав, защо трябва да убеждаваш другите в това? Кажи им: „Пътят, който съм избрал, е прав. Ако искате, елате с мене. Ако не искате, останете в своя път.“ – „Ама ние не искаме да се заблуждаваме.“ – Прави сте, човек не трябва да се заблуждава, но първо трябва да се запита не се ли е вече заблудил? Щом искаш да приложиш идеите си вън от себе си, ти си вече заблуден. Ако пък постоянно прилагаш своите идеи в себе си, ти си в пътя на Истината, в който всичко можеш да постигнеш.

Мнозина очакват първо животът да се подобри, а после те да станат добри. Това значи идеята за Доброто да се приложи първо в живота, а после в хората. Това е невъзможно. Хората очакват да дойде

Царството Божие отвън някъде и тогава да влезе в тях. Те Го очакват по някакъв духовен начин: да дойде отвън и изведнъж да придобият право на гражданство за това Царство. Не, това никога няма да стане. Царството Божие е в човека, а не вън от него.

Казано е в Писанието: „Търсете първо Царството Божие и Неговата Правда и всичко друго ще ви се приложи.“ Къде ще търсите това Царство? – В себе си. Забелязано е, че всички горделиви, всички честолюбиви хора търсят Царството Божие отвън. Някой ги обиди и те веднага казват, че светът е лош, че хората са груби – и се разочароват. Защо трябва да се разочароват? Ако човек е океан, кой може да окаля водата му? Ако Царството Божие е в него, кой може да смути духа му? Ако една дума може да ви обиди, вие не познавате Истината. Щом не познавате Истината, вие не можете да се наречете човек. Следователно, когато вашето море се развълнува, задайте си въпроса: „Защо се смущавам, защо се обезсърчавам?“ Ако сте искрен към себе си, вие трябва да си отговорите: „Аз се смущавам и обезсърчавам, защото искам да приложа Истината вън от себе си.“ Какво трябва да направиш тогава? – Ти трябва да приложиш Истината в себе си. Щом я приложиш, ти веднага ще се насърчиш. Същото се отнася до Любовта и до знанието.

Следователно, ако искаш да приложиш Любовта и знанието вън от себе си, ти ще се обезсърчиш. Щом ги приложиш в себе си, ще се насърчиш. Като не разбират това, хората искат да внесат своите идеи в света, без да знаят, че по този начин те ще влязат в разрез с Божествения порядък на нещата. Каква нужда има светът от вашите идеи? Много проповедници седят на амвона и оттам искат да обърнат хората към Бога. Не, по този начин хората не се обръщат. Някой човек говори на другите за чистота, а сам той не познава чистотата. Като го погледнеш, виждаш, че погледът му е раздвоен. Този човек

мисли как да те обърне, как да ти повлияе да вярваш като него. Той иска да направи хората щастливи отвън, да вярват външно.

Невъзможно е човек да бъде щастлив и да вярва отвън. Истински щастлив е онзи, който носи щастието си отвътре. Докато търсите щастието и Любовта отвън, вие сте на крив път. Докато нещата са благоприятни отвън, вие сте на крив път. Следователно докато мислите, че светът може да се оправи по външен път, отвън само, вие сте на крив път. Хората искат да оправят света и да господаруват над него. Не, светът не е създаден за господари. Той не е създаден даже за майки и за бащи. Светът е създаден за ония души, които са готови да живеят братски помежду си. Светът е създаден за души, които са готови да учат.

И тъй, светът не е създаден и за учените хора, но за ония, които искат да учат. Ако някой е учен, силен или свят човек, какво ще ви ползва неговата ученост, неговата сила или неговата святост? Ако е силен, той може да ви стъпче със своя ботуш; ако е учен, той може да ви наплаши със своя ум. Той ще излезе срещу вас, ще иска да ви порази със своите знания. Ако е светия, той може да ви обезсърчи със своята духовност. Като гледате колко е напреднал, вие ще се откажете, ще мислите, че никога не можете да постигнете тази святост. При това положение ще знаете, че не е важно колко сте яли, но как се чувствате след яденето и колко от приетата храна сте асимилирали. Храненето е временен процес, в който е реален само моментът на яденето. Щом е така, между двама души може да съществува отношение само тогава, когато те едновременно ядат една и съща храна. Същото се отнася до мислите и чувствата на човека. Докато мисли и чувства, човек е в реалността на нещата.

Сега от всички се изисква вътрешно разбиране на нещата. Ако не разберете Истината отвътре, всички ще фалирате. Истината е

капитал, който трябва да се използва. Малцина са мислили по този въпрос. И до днес още виждаме, че хората очакват всички неща отвън. Като не дойдат тия неща, те се разочароват. След възкресението на Христа последователите Му очакваха втори път да дойде Той на Земята, но те Го очакваха отвън. И днес още очакват Христа да дойде отвън някъде. Религиозните се запитват помежду си кога ще дойде Христос на Земята. Христос няма да дойде по този начин, по който Го очакват. Ще кажете, че като се е родил веднъж, трябва да се роди и втори път. Щом се е родил на Земята, хората трябваше да Го приемат. Понеже не Го приеха навремето, в бъдеще Христос ще дойде само тогава, когато всички хора отворят сърцата си и Го приемат отвътре, а не отвън.

Отварянето на сърцата на хората и приемането на Христа – това означава идването Му на Земята. Не Го ли приемат по този начин, ще дойдат бури, земетресения, циклони, сиромашия, глад, болести, кризи и т.н. Докога ще продължават тези неща? Докато хората напуснат стария живот – живота на външните вярвания. Като се срещат, хората обичат да се разглеждат от главата до краката, измерват се кой какъв е: какви са очите, устата им, лицето, тялото. Обаче те трябва да знаят, че най-добре и правилно е да мерите човека отвътре – вътрешно да го разглеждате. Важно е какъв е човек отвътре, а не отвън. Вътрешно той може да е свят, а външно да не е свят. И обратно: външно може да е свят, а вътрешно да не е.

Светостта е вътрешно качество на човека. Човек трябва да обърне внимание на няколко неща в живота си, които да постави като стълбове на своята сграда: те са чистота, святост, сила, живот и Любов. Върху чистотата се градят чувствата, здравето, отчасти и щастието на човека. Чистотата е вътрешно качество. Светостта има отношение към човешкия ум. Върху нея се гради знанието. Силата има

отношение към волята. Силата определя устойчивостта на човешкия характер. Животът дава условия на човека да реализира всички свои желания и стремежи. Като живее, съзнанието му постепенно се буди, разширява и той разработва своите дарби и способности. Най-последно иде Любовта, която обхваща всичко в живота. Казано е в Писанието: „Бог е Любов.“ Казано е още: „Чистите по сърце ще видят Бога.“ Действително, ако сърцето на човека не е чисто, ако умът му не е свят, ако волята му не е силна и ако душата му не е пълна с Любов, думата *човек* няма смисъл. Следователно може да се нарече човек само онзи, сърцето на когото е чисто, умът – светъл, волята – силна, душата – пълна с Любов. Това са качества на истинския човек.

Като ученици работете върху себе си, за да се освободите от недоволството. Правете усилия, но не се пресилвайте. В усилията човек придобива, в пресилването губи. Всяко нещо трябва да се представи в неговия естествен вид, без преувеличаване или намаляване. Какво печелите, ако ви представят чистотата, светостта, силата, животът и Любовта такива, каквито не са в действителност? Чистотата е първата врата, през която животът влиза; светостта е втората врата, силата е третата врата, а Любовта – четвъртата и последна врата, през която животът влиза. Казваме, че животът влиза през четири врати, но същевременно той излиза от същите врати. Всяко нещо, което влиза и излиза, е реално. Значи животът е реалност. Всяко нещо, което влиза, а не излиза, или излиза, а не влиза, не е реално. Реална е онази светлина, която едновременно влиза и излиза от човека. Това, което виждате само отвън, не е реално. Когато виждате един човек само отвън, той не е реален. Това е неговата външна къща. Истинският човек е скрит вътре някъде в своята къща. Ако можете да видите човека в неговата къща, тогава ще разберете какво нещо представлява той.

Сега аз искам да обърна вниманието ви на вътрешното гледане, на вътрешната мисъл в човека. Когато гледате нещата от вътре на вън, вие имате прави схващания. Когато гледате само отвън, вие изпадате в заблуждения, вследствие на което искате да става вашата воля. Докато гледате само на външната страна на нещата, вие всякога ще се ръководите от желанието каквото намислите и както го намислите, така да стане. Не, човек трябва да знае, че над неговата воля има друга, по-висока, която ръководи света. Ако наложите своята воля, вие ще създадете ред пакости в света. Когато някой ви угоди, вие желаете този човек да живее; ако не ви угоди, ако ви обиди, желаете да се махне от лицето на Земята. Добре е човек да се влияе от чувствата си, но затова той трябва да бъде благороден. Благородството ще го предпази от онзи наклон в живота, към който личните му чувства го тласкат. Човек трябва да бъде съвършен и в чувства, и в мисли, и в постъпки. Щом е съвършен в чувства, в мисли и в постъпки, той ще бъде внимателен и към всяка своя дума. Когато говори, човек трябва да има предвид първо себе си, като че на себе си говори. Ако той сам хареса избора на думите си, речта му ще се отрази добре и върху слушателите. Всеки трябва да знае, че говори на себе си. Ако сам се хареса, тогава онези, които са дошли да го слушат, ще останат в залата; ако не им хареса, ще го напуснат. Добрата реч дава добри резултати. Ако нивата е добра, ако семето е доброкачествено, и житото ще бъде добро. Това всеки земеделец предварително знае. Когато нивата не е добра и семето не е доброкачествено, житото ще бъде слабо, хилаво. И това земеделецът предварително знае.

„Бог е Дух.“ Да произнесете думите „Бог е Дух“ с дълбочина, с пълно съзнание – това значи да възприемете Божиите мисли. Какво повече можете да желаете? Или ще кажете, че се интересувате от въпросите: защо светът е създаден, защо хората са създадени, защо

грешат? Оставете тези въпроси настрана. За вас е важно защо ти, като човек, си създаден. Който искрено си зададе този въпрос, той ще получи отговор. Човек е създаден, за да служи на своя Създател, а едновременно с това да изучава света. Един ден, когато свърши своята работа, когато изучи света, човек отново ще се върне при своя Създател и ще даде отчет за всичко, каквото е направил и научил. Като го изслуша, Той ще коригира работите му. След това ще му даде възможност сам да прегледа своя живот, всичко онова, което е вършил. Има специалисти фотографи, които от сутрин до вечер правят снимки на всички положения на човека: кога и как става, как и в какви дрехи се облича, как мисли, какви чувства го вълнуват, какво върши. Като прегледа всички фотографии, човек сам ще разбере погрешките си и ще се коригира. Така той ще разбере какво е нужно в живота му и какво не е нужно.

Засега човек е дошъл до убеждението, че без много неща може, но без сън не може. Ще дойде ден, когато човек ще може и без сън. Само невежите спят. Когато невежите спят, умните работят. Сънят е почивка само за онези, върху които разумните Същества работят. По този начин тяхното съзнание ще се повдигне. За да дойде до повисоко съзнание, човек трябва да придобие равновесие между ума и сърцето си. Щом дойде до това равновесие, процесите в неговия организъм ще стават правилно. Сънят се е наложил на хората поради нарушаване на Божествените закони. От Божествено гледище сънят не е бил предвиден. Същото се отнася и до смъртта. Човек е създаден да живее, а не да умира. Откак смъртта влезе в живота, хората изгубиха своето първоначално равновесие. Когато умре някой, казват, че този човек е заспал, т.е. е починал. Може и без този сън. Човек трябва да излезе от областта на спящия живот, т.е. от смъртта, и да влезе в живота на безсмъртието, във Възкресението.

За да дойде до Възкресението, той трябва да повярва, че Любовта, знанието, свободата са отвътре, а не отвън. Например хората чакат да изгрее Слънцето, да се порадват на неговата светлина и топлина. Според мене не е важно дали само външното слънце е изгряло. Ако външното слънце е изгряло, а вътрешното слънце на човека не е изгряло, той нищо не печели. Важен е моментът, в който изгряването на външното слънце съвпада с изгряването на вътрешното слънце на човека. Това е истински изгрев. Външното, физическото слънце е ценно за всички хора, за всички живи същества. Вътрешното слънце е ценно за самия човек. Няма по-голяма радост за човека, когато вижда и външно, и вътрешно. Голяма е радостта на човека и на цялото Небе, когато всички хора на Земята разбират и познават своя Създател. Настанало е тогава Царството Божие на Земята.

„Бог е Дух.“ – Кажете ли така, задайте си въпроса какво сте направили за този Дух. От вас се иска едно: да пазите Неговата мисъл чиста, свята, силна и пълна с Любов, в нищо да не я петните. За всяка лоша дума, за всяка крива мисъл човек носи последствията им. Нищо не може да го спаси от отговорност към Божественото. Тази е причината за страданията на хората. И обикновените хора страдат, и светиите страдат. Както обикновеният човек страда за всяко извършено престъпление, например за убийството, така светията страда за най-малката погрешка, извършена от него. Който може да убие муха, след време той може да убие човек. Законът е същият. Като не разбирате закона, казвате: „Муха е това. Житно зърно е това. Малко жълдче е това.“ По външен вид е вярно, че мухата е малка, че житното зрънце и жълдчето са малки, но вижте след време какво може да излезе от тях. Мухата ще се развива; житното зърно, посадено в земята, ще даде голям клас. Жълдчето, посадено в земята, ще се превърне в голям, стогодишен дъб. Ако този стогодишен дъб не

може да се превърне в малък жълт, той не е в права посока на развитие. Следователно, който не може едновременно да става голям като дъба и малък като жълта, той е на крив път в живота си. С други думи казано: ако едновременно човек не може да използва богатата, които са му дадени, и в същото време не може да се откаже от тях, той е на крив път. Значи, за да получи едно благо, човек трябва да е готов да се откаже от друго някакво благо.

Животът се осмисля, когато човек минава от Великото голямо към Великото малко. Това значи: човек може да изрази своя стремеж към служене на Великото голямо само когато работи и услужва на Великото малко. Великият е създал света чрез малките работи. Той е започнал от малките величини и постепенно е вървял към големите. Хората постъпват обратно: започват с големи величини и свършват с малки. Де кого срещнете, ще ви разправа, че бил канен в някой дом от високо общество, че го приели царски. Това говори за човешкото тщеславие. Друг ще се хвали, че бил в дома на някой министър. Какво представляват министрите или царете? – И те са като всички хора, но са поставени в обществото по-високо. Когато някой се хвали с такива неща, всъщност той се хвали със себе си – сам иска да се повдигне. Казано е в Писанието: „Който се хвали, с Бога да се хвали.“ Ако сте ходили при някой цар и нищо царско не сте придобили, какъв смисъл има вашето посещение? Ако сте ходили при един светия и нищо свято не сте придобили, вашето посещение остава безпредметно.

При това положение вие ще се намерите в такова противоречие, в което младата мома изпада. Докато е мома, тя постоянно носи в ума си някой момък, когото иска да хване в мрежата си, както рибар – рибата. Тя не мисли за нищо друго, освен за момъка. Като се ожени за него, тя счита, че е разрешила въпросите на живота. След това започва да мечтае майка да стане. Момъкът пък мечтае баща да стане.

После и двамата започват да мечтаят за къща, за ниви, за лозя. Защо всяка мома трябва да стане майка? И защо всеки момък трябва да стане баща? Радвайте се на вашите майки и бащи! Ако искате да станете майка или баща, вземете си по едно-две сирачета и ги отгледайте като свои.

Всички хора се стремят към новото, към нов живот. Новият живот обаче изисква нови разбирания. В новия живот разбиранията за майка, за баща, за брат и за сестра, за учител, за ученик, ще бъдат съвършено различни от сегашните. Който не се проникне от новите идеи, той не може да влезе в новия живот. Без нови идеи никакъв градеж не може да се предприеме.

Казвате: „Да наредим работите си.“ Работите се нареждат отвътре, а не отвън. Който мисли, че отвън може да нареди работите си, той е на крив път. Срецам едного, който се оплаква, че е сиромаш, че няма пет пари в джоба си. – „Ето, аз нося голям товар на гърба си, богат съм. Вземи част от него и тръгни с мене. Ще знаеш, че колкото вземеш, сам ще го изнесеш – няма връщане назад.“ Той се зарадва, взема част от моя товар, туря го на гърба си и тръгва след мене. Като измине няколко километра, той се спира уморен и казва: „Тежък е товарът ми. Не можеш ли да си го вземеш назад?“ – Не, никакво връщане не се позволява. Товарът, който разделям с хората, представлява Истината, която излиза от мене. Веднъж дадена на човека, Истината назад не се връща. Знанието, Словото, Любовта, които излизат от мене, назад не се връщат. Всяко нещо, което може да се дава и взема назад, не е истинско, не е реално. Каквото даде човек, трябва да го забрави, както земеделецът забравя посятото семе на нивата. Когато посее житото на нивата, земеделецът не ходи да го разравя или да го събира отново, но го оставя в земята и спокойно чака времето, докато то поникне. Щом поникне, житото ще израсте,

ще завърже и ще узрее, ще даде повече плод, отколкото ако отново се вади от земята. Ожънатото и събрано жито в хамбара е печалбата на земеделеца.

И тъй, бъдете чисти, святи, силни и пълни с Любов, ако искате хората да ви обичат. Днес всички хора са кандидати за любов, т.е. всички искат да бъдат обичани, но трябва да знаят, че само съвършеното се обича. Несъвършеното не може да се обича. Ценна е светлината, ценна е чистата вода, ценен е чистият въздух, ценна е Любовта. Какъв смисъл има в безлюбието? Или какъв смисъл има в тъмнината? Какъв смисъл и цена има нечистата вода? Смисълът на живота се заключава в това – да обичаш, а не да те обичат. Добре е да те обичат, но още по-добре е да обичаш. Който обича, той е щастлив, той е господар. В това отношение пръв Бог е дал пример. Той обича всички, затова е господар на света. Какво се иска тогава от нас? – От нас се иска да обичаме, както Бог обича. Той е създал света, за да изяви Своята Любов и да ни покаже как да обичаме. Каква е била целта на Бога, за да създаде света? – Този въпрос не трябва да се задава. Обаче да питате какъв е смисълът на живота – това е ваше право. И като питате, трябва да си отговорите: „Смисълът на живота е да любим.“

Смисълът на живота подразбира началото на живота. Значи да любим – в това седи началото на живота. Да ни любят – в това се изразява крайт на живота. Тази е философията на моя живот. Щом започнат хората да ме обичат, моята работа е свършена. Щом аз започна да обичам, моята работа е в началото си. Започна ли да работя, аз съм щастлив. Изучавайте живота и ще видите, че тази философия е права. Когато хората ви обичат, вие се вкисвате. Когато вие обичате, щастливи ставате.

Всички искат да знаят защо са нещастни. Много просто: вие сте нещастни, защото хората ви обичат. Докато ви обичат, а вие не обичате, всякога ще бъдете нещастни. Ако искате да бъдете щастливи, трябва да обичате. Да обичаш – това е Божествено. Да те обичат – това е човешко. Любовта е основа на живота. Обаче началото на живота започва от момента, в който ти проявяваш своята любов. Краят на живота настъпва в момента, когато хората проявяват любовта си към тебе. Тъй щото не желайте хората да ви обичат, за да не дойде преждевременно краят на вашия живот. Ако двама души се обичат отвън, те никога не могат да бъдат щастливи. Ако двама души се обичат отвътре, те всякога ще бъдат щастливи. Следователно, искате ли да бъдете щастливи, търсете вътрешната, а не външната Любов. Този е правият път в живота.

Религиозните хора казват, че обичат Христа, а същевременно се съмняват в Него. Какво показва това? –Това показва, че те са вън от Любовта, т.е. обичат Христа отвън. Докато търсите Христа отвън, докато очаквате Той да ви обича, вие ще бъдете на крив път. Не търсете Христа отвън, но отвътре. Това значи: вие обичайте Христа, а не чакайте Той да ви обича. Заблуждение е човек да изисква от другите да го обичат. Дали хората ви обичат – това е тяхна работа. Дали ти обичаш – това е твоя работа. Любовта трябва свободно да се проявява. Щастието на човека се заключава в свободно проявената Любов към Първата Причина на нещата. Докато обичате без съмнение, без колебание, без страх, вие всякога ще бъдете щастливи, доволни. Щом в любовта ви се вмъкне сянката на съмнението, на колебанието, на страха, веднага ще се намерите пред страдания и противоречия.

„Бог е Дух и които Му служат, да Му служат с дух и истина.“ Във всяко нещо търсете духа и смисъла, а не буквата. Някой се обидил от

една дума. Фотографирал ли е той тази дума, за да покаже на кое място седи обидата? Превел ли е тази дума в нейния вътрешен смисъл, за да види има ли някаква обида в нея? Само този се обижда, който обича отвън, а не отвътре. Този човек се чувства обиден и настоява, че е прав. Щом е прав, нека покаже пътя на хората. Правият всякога върви в прав път и може да го покаже и на другите. Иначе лесно се говори за прав път, лесно се морализират хората.

Един стар рак казал на сина си: „Синко, защо вървиш толкова криво?“ – „Как да вървя?“ – „Право върви!“ – „Татко, покажи ми как да вървя.“ Старият рак излязъл напред и показал на сина си как да върви. Като го видял, синът казал: „Татко, така и аз вървя. Покажи ми друг начин, който аз не познавам.“

Съвременните хора като този рак казват на младите: „Ние трябва да бъдем чисти, святи, да се обичаме, да живеем братски помежду си.“ Всичко това трябва да бъде, но не става. Казват: „Накъде да се молим – на изток, на запад, на север или на юг?“ Запитали един евангелски проповедник на коя посока трябва да се обръща човек, когато се моли. Той отговорил: „Ако те бият и закачат на едно дърво с главата надолу, накъде ще се молиш? Ако те бият и те прострат с лицето към земята, накъде ще се молиш?“ – Ще се молите на всички посоки, отдето иде страданието. Да търсите посока, накъдето да се молите – това значи да сте във външната страна на молитвата. Истинската молитва, като вътрешен процес на съзнанието, няма определена посока.

Божественият свят има само една посока, само една точка, едно начало, от което всички неща излизат. Тази точка е наречена *Вечен изток* – точка на вечно изгряващото Слънце. Божественият свят е най-красивият свят. Хората не могат да си представят тази красота. Съществата, които живеят там, са красиви, умни, учени, щастливи. По-умни, по-учени, по-красиви и по-щастливи от тях не съществуват.

Най-просветените същества в света са тия, които живеят в Божествения свят. И на вас не ви остава нищо друго, освен да влезете в този свят. Вън от този свят щастие не съществува. Хората са нещастни, понеже търсят щастие вън от Божествения свят. Те търсят щастиято там, дето го няма. Казано е обаче в Писанието: „Ние живеем, движим се и съществуваме в Бога.“ Как е възможно при това положение да бъдете нещастни? Значи вие сте излезли от Великия свят и търсите щастиято си вън от него. Ако сте гладни и живеете в Бога, помислете за Него и топлият хляб ще дойде. Бедни сте, нямате пет пари в джоба си. Помислете за Онзи, в Когото живеете, и парите ще дойдат. Какво се изисква за това? – Любов към Първата Причина, към Божественото Начало на живота. Само при това условие вие ще влезете в контакт със Съществата на висшия свят, които ще ви се притекат на помощ. Ако няма това първо условие във вас – Любов към Бога – всичко, каквото Христос е казал, ще остане затворена книга за вас. Всичко, каквото Христос е казал, е вярно и по буква, и по дух. Проверете го и ще опитате силата на Христовите думи.

Съвременните хора се оплакват от глад, от сиромашия, от нещастия. Защо някои хора са изложени на такива условия? – Защото очакват Бог да ги обича, а не те да Го обичат. Те изискват първо хората да ги обичат, а после да проявят своята любов към тях. Ето как се справя с глада праведният, добрият човек, който обича Бога и хората. Върви той из гората гладен, уморен. Сяда на едно място и заспива. Като се събужда, вижда пред себе си трапеза, на която са сложени хубави ястия и топъл хляб. В това време покрай него минава един приятел и го запитва: „Кой ти даде това ядене, този топъл хляб?“ – „Аз имам една възлюбена, която никога досега не съм виждал. Обаче когато и колкото пъти съм се намирал в трудно положение, тя всякога ми е помагала.“ – „Ама ти наистина ли говориш? Възможно

ли е това нещо?“ – „Фактът, че пред мен се намира ядене и топъл хляб, доказва истинността на моите думи.“ – „Защо не виждаш възлюбената си?“ – Това е тайна, която и аз сега разрешавам. И аз се мъча да дойда до това положение, да мога отдалече поне да я зърна. Тази е моята цел в живота – да я видя един път. Ако само един път я видя, аз съм се домогнал до вратата на Любовта, до преддверието на Великата Истина.

Такова е положението на всеки човек, който служи на Любовта, който върши всичко в нейно име и заради нея. Днес всички проповедници, всички религиозни говорят за Христа, за Първата Причина на нещата, описват качествата ѝ, но като се намерят в трудно положение и им се помогне да излязат от него, те всякога отдават това на този или онзи силен човек и бързат да му изкажат своята благодарност. Те забравят Онзи, Който седи зад този силен човек. Някой свършил някакво дело, прославил се – и започва да се чувства щастлив, че хората са го оценили като способен. Той пак забравя, че зад него седи Първата Причина. Като не знае кой му дава импулс и сила за работа, той се забравя в успехите си и като кокошка окряква света. Когато снесе яйце, кокошката започва да кудкудяка, за да чуят всички, че яйце е снесла. Докато не разбира как Великият работи, за едно снесено яйце човек ще окряка света – всички да чуят, да го похвалят. Когато разбере как Великият работи, без да вижда някой работата Му, човек млъква. Който съзнателно мълчи, той разбира Божествените пътища и методи. Каквото и да направи, каквото и да напише, Той не туря Своето име. Забележете, Бог никъде не е казал, че е създал небето и Земята, че е създал Слънцето и звездите, че е създал цялата Вселена.

Мойсей, както и учените хора по онова време, са писали, че Бог е създал света, но Той нищо не казва за това. Ще кажете, че на Мойсей навярно отвътре му е дадено да разбере кой е създал света. Казано му

е, наистина, но не от самия Създател на света. По дух, по вътрешно откровение Мойсей е дошъл до мисълта, че Бог е създал света. Кой е чул гласа на Бога? Божият глас се отличава с едно качество: които чуят гласа Му, оживяват. Болният оздравява, невежият учен става. Словото Божие съдържа в себе си мощ и сила. Всичко друго, което не носи здраве, сила и живот, е човешко. Докато не приемете Словото Божие в себе си, вие ще се пържите в собствените си грешки и слабости, както досега сте се пържили.

Приемете Словото в себе си и от нищо не се безпокойте. Кацнала муха на носа ви. Какво от това? Не се заблуждавайте! Носът не представлява още човека. Той е част от дрехата на човека, но човекът е вътре някъде. Нищо не може да засегне човека. Казвате, че сте срещнали еди-кого си. Никого не сте срещнали, никого не сте видели. Човекът не е в своята външна форма. Всеки човек има безброй образи, в които можете да го видите. Някога ще го видите като млад момък, който се люби с момите. Друг път ще го видите като светия, който помага на хората. Трети път ще го видите като майка, като баща. В каквото положение обаче и да видите човека, трябва да знаете, че във всички случаи той учи все един и същи урок – да обича Първата Причина, да обича хората, без да чака те да го обичат. При това човек трябва да обича, без да знае някой, че той обича. – „Писма трябва ли да пише на любимата или на любимия си?“ – Той може да пише писма, но да не ги изпраща.

В старо време нямало поща за изпращане на писмата. Всеки сам трябвало да занесе писмото си до своя възлюбен или до възлюбената си. Обаче съществувал следният закон: всеки, който не знаел как да предаде писмото си, се наказвал с десетгодишен строг тъмничен затвор. Който не искал да лежи в затвор, предпочитал да държи писмата в себе си, да не ги предава. Благодарение на това и до днес още много любовни писма на хората седят в архивите. На мнозина ще

се види чудно как е възможно светия да пише любовни писма. Според мене светията трябва да пише най-много любовни писма. Нещастieto на съвременните хора се заключава в това, че те не проявяват Любовта си, не обичат, а чакат другите да ги обичат. Недоволството на хората се дължи на това, че те чакат да бъдат обичани. Който иска любов от другите, а сам не дава, той не може да бъде обичан. Нека пръв той даде Любовта си – и ще му се даде. Докато вие първи не дадете сърцето си, всякога ще бъдете далече от Любовта.

Сега аз ви навеждам на тия мисли, за да намерите Любовта, да се ползвате от нея. Щом намерите Любовта, ще познаете вътрешния смисъл на живота. По този начин ще обичате всичко в света: и животни, и растения, и всяко камъче. Всичко обичайте, но нищо не обсебвайте. Където и да видите проявена Великата Любов – в житното зърно, в слънчевия лъч или в човека – пазете я чиста, свещена. Ако можете да запазите всичко това в Чистота, вие сте влезли в Пътя, в който всичко може да ви се открие. В този път ще мислите повече за другите, отколкото за себе си. Тогава няма да питате как ще се оправи светът. Защо? – Ще знаете, че светът, в който живеете, е оправен. Светът, в който всеки човек отделно живее, не е оправен по причина на неговата користна любов. Обаче вън от него светът няма какво да се оправя. Който иска да оправи своя свят, той трябва да пази вътрешния си мир: при най-големите страдания в живота си да се не разколебава в Любовта. Каквото е дал, да не съжaliaва за него. Защото казано е в Писанието: „Даром сте взели, даром давайте.“

От всички хора днес се иска да проявим онази Любов, с която ни обичат. Обичаме ли по този начин, ние ще влезем в онзи живот, в който няма никакви противоречия, в който човек за човека е брат. И тогава, ако обичам себе си повече от вас, аз не разбирам живота. Ако обичате себе си повече от мене, и вие не разбирате живота. Затова е казано: „Обичай ближния си като себе си.“ Значи Любовта към себе си

е взета като мярка. Който обича ближния си както себе си, той е на прав път.

В Любовта трябва да има надпреварване. Някой се оплаква, че хората не го обичали. Какво печели той, ако хората го обичат? Или какво печелят хората от неговата любов? Когато обичате някого, вие трябва да знаете защо го обичате. Като четете една книга, трябва да знаете защо я четете. Какво ще спечелите от нея? Например аз зная положително, че като обичам Бога, живот ще придобия. Вън от Любовта никакъв живот не съществува. Следователно Любовта е първата и последната врата, през която Животът влиза в човека и го прави щастлив. Без Любов към Бога никакво щастие не съществува. Всяка друга любов не е нищо друго, освен отражение на малки светлини, които нищо не разрешават. Единствената Любов, която разрешава всичко в живота, е Божията. И другите видове любов са ценни, но те ще бъдат на мястото си само тогава, когато Любовта към Бога стане център в живота на човека. Без тази Любов всичко друго прави човека нещастен.

„Търсете първо Царството Божие и Неговата Правда и всичко друго ще ви се приложи.“ Казвам: търсете първо Любовта Божия и като я намерите, приложете я в живота си – тогава всичко друго ще ви се даде.

И тъй, дръжте в ума си мисълта, че силата на човека зависи от Любовта му към Бога. Щом имате тази Любов в себе си, вие ще разберете, че и най-малкото семенце ще стане един ден велика душа, проводник и служител на своя Създател. Днес хората са нещастни, не се разбират помежду си, защото не служат на Първата Причина. Въпреки това те очакват Тя да ги обича. Днес светът се нуждае от работници, служители на Великото дело, носители на светли мисли и възвишени чувства, носители на щастие за всички живи същества. Следователно, искате ли да бъдете щастливи, спазвайте първата и

най-голяма заповед: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа, с всичката си сила, с всичкото си сърце и с всичкия си ум, и ближния си като себе си.“ Дръжте тази Любов непреривно в себе си, за да става правилна обмяна между Божията и вашата любов. Колкото по-чиста, по-безкористна и по-възвишена става вашата любов, толкова по-голяма е възможността да познаете Онзи, Който ви обича. Той постепенно ще ви се открива и вие ще започнете да виждате еднакво ясно както отвън, така и отвътре.

Сега желая ви да забравите всичко, което ви смущава и измъчва. Аз вече ви натоварих, дадох ви половината от товара си, от който не можете да се освободите, докато не го занесете на определеното място. Ако го изнесете до края – ваш ще бъде; ако не можете да го изнесете, нещастни ще бъдете, защото никой не може да ви помогне, никой не може да ви отмени. Впрегнете се на работа! Турете товара на гърба си и юнашки го понесете напред. Благодарете, че носите този товар на гърба си. Бъдете носители на великата Божия Любов, на великото Божие благо, с което са ви удостоили! Така само ще станете граждани на Царството Божие. Какво по-велико благо от това – да бъдете граждани на Царството Божие? Какво по-красиво нещо от това – да обичате своя Баща? Ако Го обичате, и вас ще обичат. Не Го ли обичате, и вас няма да обичат.

„Бог е Дух и които Му се кланят, да се кланят в дух и истина.“ Казвам: Бог е Любов и които Му се кланят, с Любов да Му се кланят. От първия до последния слънчев лъч благодарете за всичко, което ви е дадено. Това значи да намерите щастието, което търсите.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

*Беседа, държана от Учителя на 1 септември 1935 г., 5 ч. с., София,
Изгрев*

С ЧЕЛОВЕЧЕСКИ ЕЗИЦИ

Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка. (I Кор, 13:1)

Любовта е принцип, който теоретически не може да се обясни, вследствие на което остава неразбрана. Казвате: „Любов е това.“ Обаче за Любовта вие знаете толкова, колкото и за топлината, която измервате с термометър. Вземате един термометър, измервате с него температурата на някое тяло и виждате, че тя е 100°. Друго тяло е нагрят до 500°, или до хиляда, две, до три хиляди градуса. Тялото е нагрят до тази температура, термометърът изпитва това напрежение, но вие нищо не разбирате от тази топлина. Вие само констатираме, че дадено тяло е силно нагрят, но повече нищо не знаете. Термометърът знае повече от вас.

Като не разбират Любовта, хората се натъкват на ред страдания. Три фактора има в света, които създават страдания на хората: гладът, страхът и човешката любов. Гладът заставя хората да вършат ред грешки и престъпления. Гладният вълк минава покрай кошарата и задига най-тлъстата овца. Гладният човек минава покрай фурната и задига един хляб, или влиза в един дом и извършва обир. За да се оправдаят, хората казват: „Гладът довежда човека до престъпления.“

Страхът е причина за големи злини в живота. Има два вида страх: външен и вътрешен. Външно човек може да се страхува от хора, от животни, от тайнствени неща, но този страх не причинява толкова злини и страдания на хората, колкото вътрешният страх. Например някой е богат – страхува се, че утре може да осиромашее.

Някой е здрав – страхува се, че може да се разболе. Някой е добър – страхува се, че може да изгуби добрината си, да стане лош. Някой е учен – страхува се да не изгуби знанието си, да стане невежа. Този е неестественият страх, от който хората трябва да се освободят.

Мнозина намират като основа на този страх страха от Бога. Човек не трябва да се страхува от Онзи, Който го е създал. Достатъчно е да свържете мисълта си с Божията, за да изчезне всякакъв страх от вас. Според мене като основа на вътрешния страх в човека седи желанието му да се удоволства в живота. Човек се страхува да не осиромашее и да не би да няма какво да яде и да пие. Той се страхува да не изгуби здравето си, та да не може да използва живота с всички негови удоволствия. Той се страхува да не стане лош, за да не изгуби доброто мнение и разположение на хората.

Днес всички хора се безпокоят все за малки, за дребни работи: учени, професори, проповедници, майки, бащи, управници – всички се безпокоят какво ще стане със света, какво ще стане с народите. Какво ще стане с българския народ? – Ще посеят българите в земята, както умрелите – в гробищата, и след време те отново ще поникнат. Англичаните, французите, германците, русите – всички ще бъдат посетени в земята, отдето отново ще поникнат. Ще кажете, че те са умрели. Никаква смърт не е това. Това е посяване, заравяне на семената в земята, за да поникнат отново, да започнат нов живот. Да се страхувате от мисълта какво ще стане с вас след сто години – това показва, че не разбирате законите на Природата.

Третият фактор в живота, който е причина за страданията – това е човешката любов. Хората говорят теоретически за Любовта: говорят за Божествената Любов, без да я разбират. Говорят за човешката любов, но и нея не разбират. Кой човек в света е опитал плода на своята любов? Бащата, който обича децата си, опитал ли е плода на

тази любов? Опитал ли е той благото на своите синове и дъщери? Господарят, който обича слугите си, опитал ли е плода на своята любов? Не е достатъчно човек само да обича, но Любовта му трябва да даде плод. Не е достатъчно растението само да се посади в земята, но то трябва да расте, да се развива и плод да даде.

Ако не дава плод, Любовта остава неразбрана. И след това ще ви говорят за човешка, за Божествена Любов. Ако човешката любов не дава плод, тя остава неразбрана; ако Божествената Любов не дава плод, и тя е неразбрана. Следователно, когато някой говори за човешка или за Божествена Любов, казвам, че това е Любов, взета в неизвестна степен, т.е. неразбрана любов. В математиката всяко число, умножено безброй пъти само на себе си, го наричат безконечно. Безконечно, безкрайно число е това, което няма начало, няма и край. Има идеи, които също така нямат начало, нямат и край. Те са несъизмерими, неопределени, необясними, неразбрани. В бъдеще обаче те ще станат разбрани, съизмерими, определени. Това, което на физическия свят е несъизмеримо, в Духовния свят е съизмеримо.

Съвременните хора искат да бъдат щастливи на Земята. Това е невъзможно. Защо? – Защото в техния живот има нещо аномално. Техният живот не е чисто Божествен. Той представлява смес от човешки и Божествен порядък, вследствие на което се явяват ред противоречия. Често причината за противоречията е малка, но човек трябва да я разбере, за да може да я избегне. Докато учи азбуката, детето е във всякакви противоречия; щом започне да съчетава буквите в срички и в думи, то се натъква на ред противоречия. Защо? – Защото често пише една дума вместо друга, със съвършено различно значение и смисъл на първата. Някога за една дума, употребена не на място, се отварят войни, развалят се отношения

между държави, общества, семейства и приятели. Буквите виновни ли са за това? – Не са виновни. Думите виновни ли са? – И те не са виновни. Виновен е онзи, който не разбира как да съчетава думите. В английски език например думите *лоер* – законник, и *лаер* – лъжец, са близки по изговаряне, но различни по значение. Като подхлъзне езика си, човек може да каже едната дума вместо другата. Съдът оправдава човека за такова подхлъзване на езика.

Какво разбираме под думата *лъжа*? – Лъжа е това, което не съдържа нищо съществено в себе си. Лъжата обещава живот, дава смърт. Що е Истина? – Истината обещава смърт, дава живот. Истината възкресява човека. Лъжата свършва със смърт, а Истината – с живот. Защо трябва да обичате Истината? – Защото носи Живот. Кой живот или какъв живот носи Истината? – Истината носи живота, без който не може никое живо същество. Животът е най-великото благо за човека. Животът и на най-малката клетка струва повече от цялата Вселена. Като казвам, че животът на тази клетка не може да се сравни с цялата Вселена, разбирам, че тя не може да се сравни с нищо по интензивността, по силата, по възможностите, които съдържа в себе си. В този смисъл целият свят е създаден за тази малка клетка. Велико нещо е Животът, даже и в своята микроскопическа проява.

Един млад българин на име Стоян, роден някъде из варненските села, като му дотегнал животът, казал: „Не ми се живее вече! Дотегна ми тази тежка работа. Дано се освободя някак от това бреме!“ Така се случило, че младият Стоян заболял тежко. Цели три години той се борил между живота и смъртта. Тогава той казал на майка си: „Мамо, моли се за мене Господ да ми даде живот и здраве, да стана на краката си, пак така да съм читав и здрав, както бях по-рано, че ако искат, и с камъни да ме товарят.“

Какво показва това? – Че животът е съществено нещо. Той носи щастие и радост. Ако вашият живот носи нещастие, това се дължи на чужди елементи, примесени в него, както думите се примесват в речта. Изговаряте думата *мразя*. Какво лошо има в тази дума? Тя съдържа пет букви, наредени по специален начин. Обаче кажете ли тази дума на някой човек, в него става цял преврат. Той се наскърбява, че го мразите. Какво съдържа тази дума в себе си? – Тя съдържа студ, мраз. Омразата е място, лишено от топлина. Любовта е вечен извор на топлина. Да мразиш човека, значи да му отнемеш топлината и да го направиш неспособен за живот. Да мразиш някого, значи да му отнемеш възможността за най-малкия живот. Като знаете това, трябва да се пазите от омразата.

И тъй, за да не отнемете възможността на човека за най-малкия живот, вие трябва да бъдете ако не абсолютно, поне относително справедливи към всички живи същества. Думата *абсолютно* вземам за себе си, а за вас оставям думата *относително*. Щом дойде въпрос до мене, аз не си позволявам абсолютно никакви погрешки. Ама условията били тежки, майка ми и баща ми ме родили такъв, неразположен съм бил – никакви извинения! Погрешките се обясняват, но не се извиняват. Когато ученикът пише, учителят е строг, не прощава никакви грешки. Той взема червено мастило и коригира. Ученикът трябва да напише думата няколко пъти, докато се научи правилно да я пише. Има ученици, които изяждат някои букви. Други вместо *ъ* пишат буквата *я* или *е*. В английски език за един звук употребяват някога три-четири букви. Тия букви не се изговарят отделно, но ако една от тях липсва, англичанинът казва, че сте невежа – не знаете английския правопис. Който не иска да мине за невежа, той трябва да гледа в речника, да види как се пише една или друга дума.

Съществено нещо е животът, но докато живее на Земята, човек трябва да знае как да се справя с глада, със страха и с Любовта. Гладът е подтик в живота. Който не разбира живота, той гледа на глада като на нещастие. Страхът е импулс, подтик за постигане на знания. Това значи: без страх никакво знание не може да се придобие. Докато се страхува от невежеството, човек може да придобива знания. Който не разбира страха в този смисъл, той може да си причини големи злини. Например много религиозни хора се отказват от своето верую, от своето убеждение, от страх да не ги подложат на страдания, на мъчения. От страх да не останат децата им гладни, те се отказват от дълговете си. Но като се отказват от дълговете си, като не ги признават, могат да влязат в затвора. Какво са спечелили с отказването си?

Това са обикновени работи, с които хората не могат да се справят, понеже се надяват на друг живот. Те искат други да работят заради тях. Те очакват Господ да оправи света. Божият свят е оправен, но човешкият не е оправен. Външният свят е оправен, но вашият свят не е оправен. Защо? – Защото на всеки човек липсва нещо. Някой иска да работи, но ръце няма. Щом няма ръце, той нищо не може да направи: той не може да се развива, защото ръцете са свързани с ума на човека. Ръцете са развили човешкия ум. Ако сравните животното с човека, ще видите, че човек се отличава по своята добре развита ръка. Умът на човека отговаря на ръката му. Освен това човек се отличава от животното по това, че може да ходи изправен на два крака. Когато ходи, човек стъпва ту на левия, ту на десния крак. Значи той се ръководи ту от Любовта – левия крак, ту от Мъдростта – десния крак. Петте пръста на ръцете и на краката показват петте правила, според които човек трябва да постъпва.

Всеки пръст на човешката ръка е свързан с известни сили в него. Ако не знае как да движи показалеца си, човек не може да бъде благороден, не може да бъде и чист. Ако не знае как да движи средния си пръст, той няма да бъде справедлив, няма да бъде и религиозен. Той ще бъде горделив, ще си служи с насилието. От средния пръст на човека зависят неговите разсъждения за право и криво в живота. На този пръст могат да набучат човека. Ако не знае как да движи четвъртия, безименния си пръст, човек не може да бъде учен, не може да разбира красивото и великото в живота. Ако не знае как да движи малкия си пръст, човек никога няма да бъде практичен, никога няма да свърши работата си. Най-после, ако не знае как да движи палеца си, човек няма да бъде господар на себе си. Забелязано е, че когато волята на човека се парализира, едновременно с това се парализира и неговият палец.

Велика наука е да знае човек как да движи и управлява пръстите си. Когато палецът се парализира, човек не е господар и на своя ум. Всяка сутрин поглеждайте палеца си, подвижете го малко, свържете се със силите, които го управляват, за да съзнаете, че сте господар на положението, че от вас зависи уреждането на човешките работи. Има някои работи, които човек може да направи само с палеца си. С палеца си човек може да се подпише. Ще натопи палеца си в мастило, ще го сложи на полицата на своя длъжник, и по този начин ще му прости дълга. Като тури печата си върху полиците на своите длъжници, той сам ще бъде доволен от себе си – ще разбере, че живее в Божествения свят. Отвън палецът ще се начерни, но отвътре ще стане бял. Преди да си поставил палеца си върху полицата на своя длъжник, ти си бил мрачен, неразположен. Щом поставиш палеца си върху полицата на своя длъжник и простиш дълга му, ти ставаш

весел, разположен. Невидимият свят е доволен от тебе, че си употребил палеца си на място.

Четири пръста на ръката са свързани с по-ниските светове, със света на ангелите, на серафимите, на херувимите. Палецът обаче е свързан направо с Божествения свят. Като знаете това, занимавайте се от време на време с вашия палец. Вземете една хубава кристална чаша, напълнете я с чиста вода и потопете в нея палеца си. Измийте го добре и после го попейте с чиста хубава кърпа. Дигнете след това ръката си нагоре и се свържете със силите, които управляват пръстите. Ако дойде някоя лоша мисъл в ума ви, не крийте палеца си. Никога не крийте палеца си между другите пръсти. Само страхливият крие палеца си. Този пръст е свързан отчасти и с личните чувства на човека. Личните чувства са дадени като задача на човека. Като се справя с тях, той развива своите възвишени, благородни чувства. Мястото на личните чувства в човека е на задната част на главата. Те представляват неговия запад. Мястото на милосърдието пък е на горната част на главата. То представлява неговия изток. Значи мястото на доброто в човека е в горната част на главата, а злото, което го кара да греши, е отзад на главата.

Личните чувства са силно развити в българите. Ако и моралните им чувства са толкова силно развити, българите щяха да бъдат почти гениални. Религиозното чувство в тях е слабо развито. Мястото на това чувство е в горната част на главата, на темето, вследствие на което това място на главата им е вдлъбнато. Тази е причината, че българинът няма чувство на благоговение, на почит и уважение. Като влезете в някое българско семейство, ще видите, че синът не почита бащата, дъщерята не почита майката. Това се дължи на отсъствие на религиозно чувство в тях. Има един тип българи, в които религиозното чувство е по-силно развито. Те са остатъци от старите

славяни. Тези българи живеят около Родопите, около Стара планина. Останалите българи обаче са претърпели криза в религиозното си чувство вследствие смесване на кръвта им с чужди народности. Когато става смесване на кръвта, това се отразява върху възвишените чувства на човека. Религиозното чувство, или тъй нареченото още Божествено чувство, е силно развито в славяните и евреите. Евреите обаче са користолюбиви вследствие на силно развит личен елемент в тях.

Сега не е въпрос да се прави сравнение между народностите, но за вас е важно това, което може да ви ползва. Още от най-стари времена религията е съществувала като наука за живота – да покаже и научи човека как да подобри живота си индивидуално, обществено и народно. За да дойдат до вътрешната религия на живота, хората трябва да поставят въпроса за възпитанието на солидна база. Не можете да говорите на детето да вярва в Първата Причина, преди да сте му говорили за пръстите на неговата ръка. Вземете показалеца на детето в своята ръка и му говорете за благородство, за добра обхода към другарчетата му. След това вземете средния пръст и му говорете за справедливост. После вземете безименния пръст и му говорете за красивото и великото в живота, и т.н. Разбира се, ще му говорите на детски език, за да ви разбере. Като ви слуша, детето ще започне да мисли и по този начин ще върви от последствията към първопричината на нещата.

Това изисква новото възпитание. И старото възпитание не е лошо, но няма добри резултати. Като говорите на детето за пръстите на ръката му, вие постепенно ще събуждате в него чувство на правилна, добра обхода, на справедливост, на любознателност. Като работите съзнателно година-две върху детето, вие ще придобиете известни резултати. Преди всичко първо трябва да работите върху

себе си: да знаете как да движите пръстите си, как да си въздействате. Като учите, като работите върху себе си, трябва и да плащате. Казано е: „Даром сте взели, даром давайте.“ Даром се дава на онзи, който даром дава. Който не дава даром, той не може даром да получава. Доброто с добро се отплаща, а не с пари. Това значи: „Даром сте взели, даром давайте!“

Пръстите на човека са азбука, с която той всякога може да си служи, за да влезе в общение с духовния, с Невидимия свят. Голямо богатство се крие в тази азбука, но само за онзи, който знае правилата и законите за съчетаване на буквите в срички, на сричките в думи. Неразположени сте, пасивни сте, не ви се работи. Щом знаете правилата за съчетаване на тия букви, бутнете един от пръстите си и веднага ще си въздействате. Забележете: когато е неразположен, човек преплита пръстите си, хваща ту един, ту друг пръст, търси начин да си помогне, да си въздейства. Помощта може да дойде несъзнателно, може да дойде и съзнателно.

Който разбира тази наука, той съзнателно може да си въздейства. Като направи някаква погрешка, той ще знае чрез кой от петте пръста може да я изправи. Ако погрешката се отнася до сърцето, човек ще си послужи с едно от петте правила за изправянето ѝ. Ако погрешката се отнася до ума, пак са дадени пет правила за нейното изправяне. Тъй щото, като опита едно, второ, трето, четвърто, пето правило, човек все ще намери начин, по който да изправи погрешката си. Като изправя погрешките си, човек постепенно влиза в света на вечната хармония, дето съществува само здраве, веселие и младост. Вън от този свят човек живее в свят на безпорядък, на противоречия, на болести и страдания.

Докато живеете в света на противоречията, трябва да знаете, че се намирате под закона на внушението. Никой смъртен, даже и

безсмъртен, не е свободен от този закон. Като имате предвид това, всякога ще държите в ума си положителни мисли и чувства, ако искате да се освободите от много болезнени състояния, които не са ваши. Ако се свържете с някой човек, който страда от крак, и вие ще изпитате същата болка. За да се освободите от тази чужда болка, влезте мислено в разговор с този човек и му кажете, че понеже той е възприел откън тази болест, трябва да гледа по някакъв начин да се освободи. Щом той се освободи от тази болка, след него и вие ще се освободите.

Първите хора сгрехиха пак по закона на внушението. Бог им каза да не ядат от плода на забраненото дърво, за да не страдат. След това дойде черният адепт при Ева и каза: „Ако искате да станете като Бога, яжте от плода на това дърво. Вие не сте разбрали Божиите думи.“ Първите хора повярваха на внушението, което дойде от черния адепт, и изпълниха неговия съвет. От този момент нещастията започнаха да се сипят върху тях. Не само първите хора, но и сегашните вярват повече на онова, което не е истинно. Жената вярва повече на мъжа, отколкото на своя Създател. Мъжът вярва повече на жената, отколкото на своя Създател. Това не трябва да ви обижда. Аз вземам думите *мъж и жена* като букви на азбуката. Мъжът е първата буква, а жената – втората. Като говори, човек все трябва да си послужи с някои букви, за да изкаже мисълта си. Момъкът казва на момата, че ще бъде щастлива с него, и тя му вярва повече, отколкото на Господа. В това отношение момата заслужава похвала. Ако би вярвала в Бога толкова, колкото в нейния възлюбен, тя би направила чудеса.

Казвате: „Как да вярваме в Бога?“ – Вярвайте така, както сте вярвали и вярвате в своите възлюбени. Щом вярвате с тази сила, работите ви ще се оправят. С това не искам да кажа, че сте направили лошо, дето сте вярвали във възлюбените си, но съветвам ви да

приложите същата вяра и към своя Създател. Ако искате работите ви да вървят напред, изтеглете капитала си от банката на вашия възлюбен и го вложете в Божествената банка. И на мъжете, и на жените казвам да извадят капиталите си от човешките банки и да ги турят в Божествената банка. Ако те не живеят добре, причината е, че Бог не е между тях. Те вярват едни на други, а на Бога не вярват, вследствие на което се разочароват.

Съвременното човечество живее в безверие. Ако е въпрос за официална вяра, всички имат такава, но главата на хората е побелела от официални вярвания. Човек се нуждае от вътрешна, дълбока вяра, с която да разрешава въпросите на живота. Божественото се изявява на Земята във вид на елипса, с два центъра: в единия център действа мъжкият принцип – Мъдростта; в другия действа женският принцип – Любовта. Тези два центъра трябва да се съединят в един център, т.е. в общ принцип, дето да вложат капиталите си. Когато този принцип започне да работи в човека, той ще го направи щастлив. Действително, само Бог може да направи хората щастливи. Човек човека не може да направи щастлив.

За да дойде до истинската вяра, човек трябва да познава себе си вътрешно и външно, той трябва да мисли, да чувства. Как може човек да познава външния свят, ако не познава строежа и функциите на своите органи? Всеки пръст на човешката ръка е жив. Той е съставен от хиляди разумни клетки. Палецът например е свързан с една от областите на разумния свят, в който живеят разумни същества. По съзнание, по развитие тези същества стоят по-високо от хората на Земята. Значи чрез своите пръсти вие можете да се свържете с разумни същества, които са готови всякога да ви помагат. Тези същества участват в работите на Земята. Следователно, когато повдигнете показалеца си, вие се свързвате със същества от по-висок

свят и съзнавате, че с тях заедно всичко можете да направите. Сам човек нищо не може да направи, но с Бога всичко може да постигне. Няма по-голямо нещастие за човека от това, да пострада един от неговите пръсти, било на дясната или на лявата ръка. Ръцете на човека са велико благо, което му е дадено на Земята. Затова, като става сутрин, нека всякога благодари за великото благо, с което може да разполага. От ръцете зависи развитието на ума и на сърцето на човека. Да помилва някого, да направи добро, да напише писмо – това зависи от деликатната му и красива ръка. Ще кажете, че слонът работи с хобота си. Възможно е, но като човек аз бих предпочел да работя с ръката си, отколкото да я заместя с най-големия хобот.

Няма по-красив уд от човешката ръка. Ако я разгледате физиологически, биологически и психологически, ще видите, че тя съдържа неограничени богатства. Ръката представлява разумността в човека. Когато се обезсърчите, погледнете ръката си, погледнете всеки пръст поотделно – и веднага ще се насърчите, защото ще разберете, че можете да бъдете благороден, справедлив, учен, практичен човек. И най-после, като погледнете палеца си, ще разберете, че имате условия в себе си да бъдете Божествен човек. Като погледнете ръката си, ще знаете, че имате възможност да реализирате всичко онова, което е вложено в нея. От скромност мнозина казват, че нищо не могат да направят, че Бог върши всичко. Вярно е това, но когато житното зърно се посее в земята, след известно време пониква, израства и дава плод. Какво показва това? – Това показва, че импулсът за живот, за развитие е вложен в него. И щом му се дадат условия да се прояви, то не трябва да чака други да работят за него, но веднага трябва да пристъпи към условията, да започне работата си.

Човек е минал през фазата на растенията и е слязъл на Земята в по-висока форма – във форма на човек. На Небето обаче човек е още

растение – с глава, забита в земята. Ние се радваме на растенията, които се развиват на Земята, а ангелите се радват и обработват растенията в Духовния и в Божествения свят, т.е. те се занимават с нас. Като вкусим един плод на Земята, ние казваме, че този плод е сладък или кисел. Също така и ангелите се произнасят за нашите плодове на Небето. Има хора на Небето, които раждат ябълки, сливи, круши, портокали, каквито плодове раждат растенията на Земята. Каквато е породата на човека на Земята, такава е породата му и на Небето. Каквито плодове човек ражда на Земята, такива ражда и на Небето. Дали вярвате в това, или не вярвате, то е ваша работа. Аз знам, че това, което говоря, е вярно, а как ще го приемете вие, не ме интересува. Вие можете да разглеждате нещата на физическия свят, както искате, както разбирате – нищо няма да изгубите от това. Важно е тези неща да имат приложение, да дадат плод.

Често българите си служат с фигури в речта за по-голяма живост, за по-голяма изразителност. Казват за никого: „Бяга като куршум или като светкавица.“ – Как е възможно човек да бяга като куршум или като светкавица? „Пълзи като охлюв.“ – Възможно ли е човек да пълзи като охлюв? „Яйце да хвърлиш, няма къде да падне.“ – С този израз искат да кажат, че някъде били събрани много хора, нямало свободно място даже за едно яйце. Това е преувеличаване на фактите. Ако фактът се вземе буквално, трябва да се приеме, че това яйце е било много голямо. Когато казват за някой човек, че бяга като светкавица, това подразбира човек с бърз, подвижен ум, който лесно схваща и лесно се ориентира. Каквато работа дадете на този човек, той ще я свърши добре. С такива фигури си служи и науката. Когато учените искат да пресият някой факт, и те употребяват такива изрази. Обаче който разбира законите, той винаги ще прави шконто. На всеки сто неща той ще снее 75; останалите 25 на сто ще съдържат истината.

Съвременните хора, светски и религиозни, са дошли в своите разсъждения до известни крайности. Едни казват, че светът ще се оправи по пътя на сърцето. Други казват, че светът ще се оправи по пътя на ума. Трети поддържат, че светът ще се оправи чрез дела. Всяко едно от тези твърдения е вярно 25%. Трите заедно съставят 75%. Остават още 25%, които наричаме свръхсметен кредит. Този кредит разрешава всички въпроси в света. Той представлява палеца, който е поставен отстрани на другите пръсти. Силата и възможностите, които палецът съдържа в себе си, се равняват на силата и възможностите, които останалите четири пръста съдържат. Когато някой свие ръката си на юмрук и постави палеца отгоре, с това той подчертава, че всичко може да направи. Той е подчинил своя ум, сърце и воля на Божественото начало в себе си. При това положение човек всичко може да направи. Божественото изключва всяко съмнение, всяко колебание. Всяко нещо, което поражда съмнение, колебание, не е Божествено. Като знае това, човек трябва да вложи надеждата си само в онова начало, което не може да събуди в него никакво съмнение и колебание.

Преди години дойде при мене един богат българин, милионер. Той беше заболял от някаква неизлечима болест, искаше да го излекувам. Започна да ми разправя какви работи слушал за мене, за моята сила, за моите знания. С тези приказки той искаше да ме подкупи. Впрочем това е негова работа. Аз му казах, че за да го излекувам, трябва скъпо да плати. – „Колко хиляди трябва да дам?“ – „От това, което имаш, ще оставиш една част за прехрана на децата си, а останалото ще туриш в някоя банка, без да се интересуващ по-нататък от него.“ – „Не може ли поне половината да дам?“ – „Не, ще дадеш всичко, каквото имаш. Освен това ще посветиш живота си за благо на всички хора, ще работиш за доброто на своите ближни.“ –

„Ще си помисля малко.“ – „Добре, иди у дома си, помисли и ела да ми отговориш готов ли си да направиш това, което ти казвам.“ – „Ами не може ли без пари? Такъв човек като тебе взема ли пари?“ – „Някога нищо не вземам, а някога много вземам. Ти си от онези хора, на които много вземам.“ Той отиде у дома си, но и досега още не се е върнал да каже какво е намислил. Ако беше се върнал, щеше да прави опити да ни изиграе. В такъв случай за него специално трябваше да се определи човек, който да го следи. Този човек не беше готов да пожертва нещо от себе си. Той не познаваше Божественото начало нито в себе си, нито в другите, затова всеки момент беше готов да се съмнява.

Божественият закон гласи: „Даром сте взели, даром давайте!“ С други думи: „Всичко, каквото ви е дадено, ще дадете.“ Който не е готов да пожертва всичко за Божественото, той нищо не може да постигне. Докато земеделецът не пожертва житото си и не го посее на нивата, нищо няма да получи. Щом го посее, ще получи плод: от едно 30, от друго 60, от трето – 100. После казах на този богат българин: „За да не се съмняваш в Божествения закон, който работи със сигурност сто на сто, т.е. без никакво изключение, остави парите си в банката за година и половина. Дотогава нито ти ще ги вземеш, нито аз. Ако през това време те излекувам съвършено, ти ще се откажеш от парите си.“ – „Ами ако заболее след този срок?“ – „Ако в продължение на десет години заболееш от същата болест, ще върна парите. Обаче след десетте години по-нататък не отговарям.“ – „Защо?“ – „Защото ти не си изпълнил условията – не си посветил живота си в служене на Бога и на своя ближен.“

С този пример искам да обясня един от важните закони в Природата. Докато нямате доверие в Божествения свят и не сте готови да се жертвате за Божественото начало в себе си, вие нищо няма да

постигнете. Някои мислят, че знанието ще дойде само по себе си, т.е. и без да учат, ще придобият знания. Не, човек трябва дълго време да чопли, да наблюдава, да изучава небето и Земята, Слънцето и Луната, звездите, растенията, минералите и животните, докато се домогне до истинското, до положителното знание. Има два вида знание: едното е придобито с труд, а другото – с Любов. Обаче и за двата вида знание е употребено работа, постоянство и усилие. Истинско знание е това, което е придобито с Любов. В това знание човек вижда силата, която е вложил. В него човек вижда величието на Природата, величието на своя Създател. Който се е домогнал до това знание, той се е освободил от всякаква критика.

Не е лесно човек да придобие истинско знание. Колко сълзи трябва да пролее, колко мъчности, колко страдания трябва да мине ученикът, докато дойде до положителното знание. Ако учителят обича учениците си, понякога той може да им удари по една-две плесници. Всяка плесница на този учител продължава живота на ученика с 20 години. Без тази плесница ученикът би бил изложен на заболяване, на смърт. Затова е казано, че Любовта оживява и възкресява. Всички хора, които имат дълъг живот, са минали през големи страдания. Те са наречени Синове Божии. Който иска да се нарече Син Божий, той трябва да бъде готов да мине през големи страдания. Неговият път няма да бъде осеян с рози, но със страдания и мъчности. Страданията продължават живота. Всяка плесница, която е ударена от човек, който ви обича, продължава живота с 20 години. Какво лошо има в една плесница, която събужда в човека възвишеното, благородното, разумното? Ако някой ви удари една плесница, която струва пет брилянта, тя е на място.

„Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, нищо не съм.“ Значи Любовта осмисля всичко в живота.

Следователно, когато Любовта наказва, човек оживява и възкръсва. Кое в човека се наказва? – Наказва се физическото в човека, но не и неговото духовно естество. Човешката душа не страда – тялото страда. Обаче душата трябва да преживее страданията на тялото, за да се прояви. Днес всички хора бият, наказват по-малките, по-слабите от тях. Кой човек не е откъснал главата поне на една муха? Или кой не е настъпил поне една мравка? Срещате някой човек: върви и философира, не вижда какво се изпречва на пътя му. Че стъпнал мравка или бръмбар, той не се смущава – намира, че това е в реда на нещата. Вървите през една гора. Срещате двама млади, мома и момък, които се разговарят. Момата говори и от време на време дигне ръката си нагоре, хване едно клонче от някое дърво, откърши го и отмине нататък. Това показва, че един ден тази мома по същия начин ще откърши нещо от момъка, с когото днес така хубаво се разговаря: ще откърши нещо от него и ще продължи пътя си. Какво трябва да направи този момък? – Като гледа как безгрижно момата чупи клончетата на дърветата, момъкът трябва да ѝ каже: „Сбогом! Аз заминавам. Отивам в странство и след десет години ще се върна. Тогава ще се срещнем и ще поговорим.“ Съвременните хора нямат нужната доброта и благородство, вследствие на което взаимно си създават страдания и мъчности.

Съвременните хора отсега нататък започват съзнателно да се развиват, да работят върху себе си. Сегашната раса на човечеството – петата раса, спада към петте неразумни деви, за които Христос говори. Петте раси представляват живота на петте неразумни деви. Следващите пет раси ще представляват живота на петте разумни деви. Затова всички хора се стремят към новото, към възвишеното, което ще послужи за основа на Шестата раса, която сега иде в света. Отсега нататък учените ще придобиват истинско знание. Щом се

домогнат до това знание, Царството Божие ще дойде на Земята и във всеки дом ще настане радост и веселие. Докато живеят в старото, хората се движат в една и съща мисъл. Те казват: „Човек се ражда, остарява и умира. После пак се ражда, остарява и умира.“

В последно време учените заговориха за подмладяване на човека, без да умира и отново да се ражда. Това подмладяване става чрез присаждане на някакви животински жлези. Учените не подозират даже, че има духовен начин за подмладяване на човека. Всъщност подмладяването е вътрешен, психически процес. В мозъка, в симпатичната нервна система има особени жлези, с които човек не знае да манипулира. Съвременните учени не знаят още ролята на тези жлези. Един ден, когато научат ролята им, те ще могат да ги използват съзнателно като средство за подмладяване. Днес хората се намират под влиянието на закона на внушението. Когато срещнат, все се оплакват, че глава ги боли, крак ги боли, ръка ги боли и т.н. Те не знаят, че всички болести се дължат на вътрешни противоречия в самите тях.

Днес се искат разумни хора, последователи на велики мисли, на велики идеи и добродетели. Днес се искат работници, които да проповядват и прилагат Божественото в света. Днес се искат образци. Всеки може да говори за търпение, но мъчно може да бъде търпелив. Нещата лесно се говорят, но мъчно се правят. Казвали на Наполеон: „Да направим това.“ – „Ами пари?“ – „Да направим онова.“ – „Ами пари?“ – За всяко нещо са нужни пари. Много неща стават в света, но без пари нищо не става. Ние вземаме думата *пари* в широк смисъл.

Капиталистите, икономистите казват: „Пари трябва.“ Възпитателите казват: „Майки трябва.“ Днес и пари има, и майки има, но какво направиха хората с парите и с майките? – Парите и майките представляват голям чук в ръцете на малкото дете. То носи

този чук в ръката си, но не може да го вдига и слага, не може да работи с него. Обаче в ръката на неговия неприятел същият чук е оръжие, което може да смаже главата му. Парите представляват човешкия ум. Майката представлява човешкото сърце. Значи както не може без ум и без сърце, също така не може без пари и без майки. Не туряйте обаче нито парите, нито майките вън от себе си. Умът е създал парите; сърцето е създало майките. Как? – Божественото заставя момата да се влюби в някой момък, да се ожени за него и да стане майка. Умът и сърцето са проводници, чрез които Божественият Дух се проявява и върши чудеса. Например, докато не е станала майка, момата не е готова на жертви, на подвизи. Щом стане майка, тя е готова да върши чудеса. За детето си тя е готова на всякакви жертви. За Божественото в себе си човек е в сила да направи всичко.

И тъй, изучавайте себе си, изучавайте своя ум и своето сърце, изучавайте и своята ръка. Когато искате да внесете в характера си повече мекота, в продължение на цяла година, по три пъти на ден – сутрин, на обяд и вечер, гладете дланите на ръцете си. Когато искате да предадете повече твърдост, смелост, мъжество на характера си, гладете горната част на ръцете си. Някой минава за деликатен, за човек с мек характер, а гласът му е груб. Мекотата се изразява и в гласа на човека. Такъв човек има особен тембър на гласа си. Пазете се от груби чувства, които накърняват мекотата.

За всичко, каквото правите, съзнанието ви трябва да бъде будно – да знаете, че всеки момент ви следят от Невидимия свят. За всяка празна дума ще отговаряте. Никой не може да говори или да прави, каквото иска. Ако някой си позволи да прави, каквото иска, ще отговаря за делата си. Лъжата не се прощава на никого. Изобщо колкото по-високо стои човек, толкова по-строги са към него. Не е позволено да се лъже в Името Божие. Когато дойде някой Учител на

Земята, Той не говори от себе си, нито от свое име. Той говори от името на Онзи, Който го е изпратил на Земята. Жалко е, когато хората не се ползват от Словото на Учителя. След две хиляди години този Учител пак ще дойде и ще ги пита: „Защо не слушахте Учителя, който ви говори преди две хиляди години ? Ако бяхте Го слушали, днес нямаше да страдате.“ Вие слушате, но не възприемате. Някои пък слушат и търсят нещо тайно, нещо скрито-покрито в думите на всеки, който им говори.

Няма по-хубаво нещо от това – да говори човек Истината. Който говори Истината, той ще изпита всички блага на живота. Който не говори Истината, той ще опита всички страдания. Ако не искате да страдате, бъдете винаги на страната на Истината. – „Какви са правилата на Истината?“ – Тези правила са написани на вашето сърце. Отворете книгата на вашето сърце и четете. Казано е в Писанието: „Вложил е Духът Си във вас.“ Това значи: Бог е написал Истината в сърцата на хората.

Мнозина мислят, че като живеят сами, вън от хората, по-лесно ще прогресират. Да мисли човек така – това значи да се самоизлъгва. Веднъж дошъл на Земята между хора, животни, растения и минерали, човек не може да бъде свободен от тяхното влияние. И най-малката частица от всичко онова, което го заобикаля, оказва влияние върху него. От своя страна и той влияе върху всички живи същества. Цялата Природа влияе на човека, но и човек оказва влияние на Природата. Този закон е неизбежен. Слънце, луна, звезди – всички оказват влияние върху човека. Следователно ще знаете, че всичко, което Творецът е създал, има отношение към всички живи същества и се отразява благоприятно върху тяхното развитие.

Като знаете това, вие трябва да се освободите от вътрешния страх. Някой се страхува да не заболее, да не се зарази от някаква

болест. Няма защо да се страхувате. Дръжте в ума си положителната мисъл, че каквото и да ви се случи през деня, всичко е за добро. От Божествено гледище каквото и да става в света, всичко е за добро. Мнозина се плашат от някои свои предчувствия, вследствие на което са станали суеверни. Като ги сърби лявата ръка, те казват, че ще получат пари; като ги сърби дясната, казват, че ще дават пари. Значи по вътрешен път те дохождат до известни правилни заключения. Това е цяла наука, която хората някога са знаели, но днес са я забравили. Като не помнят нищо от нея, те казват, че това са суеверия. Не е така. Ухото долавя това, което окото не може да долови. Окото пък долавя това, което ухото не може да долови.

Следователно всяко сетиво възприема известен род впечатления, каквито друго сетиво не може да възприеме. Например палецът възприема един род впечатления, показалецът – друг род впечатления, средният пръст – трети род впечатления, и т.н. Ако дигне ръката си нагоре, човек придобива съвсем особени впечатления, различни от тия, които всеки пръст отделно придобива. Когато дигне нагоре само показалеца, с това човек иска да каже: „Едно давам за Бога, четири за мене.“ Ако дигне двата си пръста, той иска да каже: „Две давам за Бога, три за мене.“ Така свещениците благославят. Казват на някого: „Горе ръцете!“ Това значи: „Дай всичко за Бога!“ Когато човек се отчае и дигне ръцете си нагоре, тогава му се помага. Ако си скъперник, дигни ръцете си нагоре. Ако си проповедник, дигни ръцете си нагоре. Да дигнеш ръцете си нагоре, значи да бъдеш готов да дадеш всичко. Никой човек не може да благославя по този начин. Да благославя така, това значи да даде всичко, каквото има. Само Бог може да благославя. В благословението се крият Божиите блага.

Сега не остава нищо друго, освен да благодарите, че сте дошли на Земята. Благодарете за телата, за очите, за ушите, за добрите мисли и чувства, които ви са дадени. Благодарете за благоприятните условия, които ви са дадени за реализиране на вашите стремежи и желания. Без тези условия нищо не бихте постигнали.

„Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, нищо не се ползвам.“ Следователно за да придобиете знание, за да се ползвате от живота, вие трябва да минете през вратата на Любовта. Желая всички да бъдете учени, но без дипломи. Казвам: ако говоря с човечески и ангелски езици и Любов имам, аз съм нещо, което може да се ползва от условията на живота. Говорете с човечески и ангелски езици така, че да имате Любов и да станете това, което душата ви желае.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

*Беседа, държана от Учителя на 1 септември 1935 г., 10 ч. с.,
София, Изгрев*

СТАРИ И НОВИ РАЗБИРАНИЯ

Лука, 5-а глава

Има неща в живота, от които човек трябва да се освободи. На времето си тези неща са били полезни, но днес те са препятствие в живота на хората. Например пелените са благо за малкото дете, но щом то излезе от детската си възраст, те стават препятствие за него. По навик хората търсят лесния път – път без страдания и мъчности. Обаче пътят за децата не е път за възрастните; пътят за възрастните не е път за старите; пътят за старите не е път за светиите; пътят за светиите не е път за ангелите, и т.н. Като не се съобразявате с тия положения, вие често влизате в противоречие със себе си. Тези противоречия са по-големи, когато се натъквате на въпроса за Любовта. Казва се, че хората се нуждаят от повече любов. Какво разбирате под думите *повече любов*? Представете си, че двама души носят по едно шише с вода: едното съдържа един литър вода, а другото – десет литра. По какво се различават двете шишета? Те се различават по количеството на водата, но не и по качеството. Качествено водата е една и съща в двете шишета. С първото шише малко души ще задоволят жаждата си, а с второто шише – много повече хора ще пият вода и ще благодарят.

Следователно известни въпроси в света се разрешават по качествен път, а други – по количествен. Сега ще се спра върху въпроса за самоотричането. Какво разбирате под думата *самоотричане*? Или какво разбирате под думите *прави възгледи* за нещата? Или кога човек може да има прав възглед за нещо? Когато иска да има ясна представа за дадена местност или за дадена

обстановка, човек трябва да избере един пункт, от който да наблюдава цялата обстановка. Щом види ясно цялата местност, той ще може да се съобрази с останалите положения. Тъй щото, когато видите, че някой човек изучава известни забележителности, ще знаете, че той има строго определена цел. Всяко наблюдаване, всяко изучаване на явленията има своя определена цел и причина. Даже и най-безсмисленото движение ще допринесе нещо на човека.

Например някой обича да се разхожда вечер и да наблюдава небето. Без да е астроном, без да изучава съзнателно звездите, от дълго наблюдаване той все ще се домогне до някакви знания, все ще се ориентира върху известни положения. Някои звезди ще спрат вниманието му, а покрай други ще мине и замине, като че не съществуват. Колцина от вас знаят, къде е Сатурн? Някои от вас не се сещат да наблюдават къде се намира Сатурн, Юпитер, Венера и т.н. Някои астролози отдават много от нещастията, болестите и недоразуменията между хората на Сатурн. Според тях далечни причини от миналия живот на човека раждат неблагоприятните условия в живота.

Например домакинът, бащата на семейството, ходи по цял ден на търговия, но ако нищо не спечели, той се връща у дома си недоволен, неразположен към домашните си: сърди се на жена си, на децата си, като че те са виновни за неговия неуспех. Може да има някаква истина в това, но не само домашните са виновни за обърканите му работи. Дълго време жената не е мислила за мъжа си, вследствие на което не е могла да му помогне. Синовете и дъщерите му също така не са помагали на баща си, не са работили заедно с него. Мъжът счита, че донякъде жената е отговорна за неговите неуспехи. Жената пък счита, че мъжът е несръчен, затова работите му не вървят. Тя казва, че умът на мъжа ѝ не стигал – не знаел как да

спечели пари. Един мъж отива да бере дренки. Преди него друг е ходил и ги е обрал. Отде ще му дойде на ума, че преди него друг някой е ходил да бере дренки? Който по-рано е отишъл, той е излязъл по-умен: обрал е дренките и си е заминал. – „Да, но ако не беше ги обрал, аз щях да ги обера.“ – Там е всичкото зло. Какво ще правите сега при обрани дренки? Ще берете круши. – „И крушите са обрани.“ – Ще берете ябълки. – „И те са обрани.“ – Ще берете сливи, череши. – „И те са обрани.“ – Най-последно все ще намерите някакъв плод, който още не е обран. Няма защо да държите в ума си мисълта, че непременно дренки трябва да берете.

Едно време дяволът решил пръв да обере дренките. Той се полакомил за тях, защото видял, че дрянът цъфнал пръв между всички плодни дървета. Затова той често го обикалял: дано узрее по-скоро, да го обере. Обаче дрянът узрял най-късно от всички плодове. В това време хората успели да изпреварят дявола. Те преди него обрали дренките. Когато отишъл да бере дренки, дяволът останал изненадан. Сега се носи предание, че оттогава дяволът се заканил на хората да ги мъчи, да ги изкушава, понеже те първи обрали дренките. Ако хората не бяха обрали дренките, дяволът нямаше да ги изкушава. За тази своя постъпка те и до днес още плащат на дявола. Значи който смее да яде дренките на дявола, той трябва да плаща за своята смелост. Всъщност дренките съвсем не са притежание на дявола, но той сам ги е избрал и е турил ръка на тях. И до днес дяволът иска да му се плаща за обраните дренки. Между него и човека започва пазарлък: пет горе, пет долу, докато най-последно му се плати нещо. Голям адвокат е дяволът. Който мисли, че ще мине без плащане, той се лъже. Ще платите на общо основание. Не се лъжете, че можете да надхитрите дявола. Досега никой не е могъл да го изиграе.

С други думи казано: не хвърляйте око на чуждо имане! В дадения случай дренките представляват чуждото имане, чуждото знание. Не хвърляйте око на чуждото имане, на чуждото знание. Знанието, богатството на човека е потребно за самия него. Всяка придобивка е свързана с известна отговорност. Кой не би желал да бъде красив, да има стройно тяло, да има ангелско лице с изящни, красиви черти? Знаете ли с какви неприятности, с каква отговорност е свързана тази красота? – Дето минавате, всички ще ви спират или ще тръгнат след вас. Как ще се справите с тия хора? – Не е лесно човек да се справи с красотата. Красивият човек няма право да отбягва хората. Той е длъжен да ги търпи. Защо? – Защото красотата не е нищо друго, освен изложение, на което Божественият свят изпраща своите произведения. Красивият човек ще бъде изложен на погледите и на учени, и на прости хора. Учените ще минат покрай него, ще го оценят и, без да го пипнат, ще продължат пътя си. Простите хора, които не разбират и не знаят как да постъпят, ще се спрат пред красивия: тук ще пипнат дрехата му, там ще я пипнат, докато оставят пръстите си върху нея. Дълго време след това той трябва да чисти своята дреха. Обаче и при това положение за предпочитане е човек да бъде красив и да го пипат хората, отколкото да не е красив и никой да не го пипа.

Следователно, за предпочитане е детето да е минало през дисциплината на майката, отколкото да не е минало. По три пъти на ден майката ще къпе детето си, ще го повива и развива, докато порасне и се освободи от пелените си. Детето трябва да търпи, да се възпитава, да мине тази дисциплина. В миналото си това дете може да е било някой голям ангел, който на Небето е изпълнявал велика мисия. Обаче поради една грешка този ангел е изпратен на Земята във формата на малко безпомощно дете, за да мине през специални за него страдания и мъчения и да научи великия Божи закон – да не

грешни. Майката къпе детето, а то трепти с крилцата си, плаче – иска да се освободи, но никой не го разбира, никой не взема във внимание неговия плач. Защо майките къпят децата си? – За да бъдат чисти и да се научат да служат на Бога. Най-малката нечистота, която може да проникне в ума на един ангел, или най-малкото непослушание от негова страна, може да стане причина да го изпратят на Земята – да прекара между обикновените хора дотогава, докато изправи погрешката си.

Едно трябва да се знае: има ангели, които слизат на Земята или да изправят някоя своя погрешка, или с някаква специална мисия, с някакво задължение. И Христос, Синът Божий, дойде на Земята да изплати едно свое задължение, т.е. да изправи една своя погрешка. В какво седи погрешката на Христа? – Когато Бог създаде света, Христос помоли да се даде свобода на хората. В това отношение Той стана поръчител за свободата на хората, обаче те злоупотребиха с нея. Те не живяха, както трябва, вследствие на което Христос трябваше да дойде на Земята да плати полицата, която беше подписал.

Сега хората задават въпроса защо Бог създаде човека, защо създаде света? – Това са въпроси, които не могат да се разрешат във Школата. Те са философски въпроси за размишление, но не и за разрешаване. Ако тези въпроси се обяснят, умът ви ще се претовари с излишни знания. Тези знания не са потребни за вас. За някои са потребни, за някои не са, тъй както медът е потребен за едни хора, а за други не е потребен. Едни хора обичат круши, а други – череши. Всеки човек има свой определен вкус за нещата, вследствие на което приема такава храна, от която организъмът му се нуждае. Всеки човек води такъв живот, за какъвто органически и духовно е нагоден. Животът е съставен от много стъпала и всеки сяда на това стъпало, което отговаря на неговите разбирания.

Съвременните хора не живеят изключително човешки живот. Те минават през фазата на растенията и на животните, а едва засягат човешкия живот. Много от противоречията на техния живот се дължат на животинското, което често се проявява в тях и изисква своето. Какво трябва да правите? Трябва ли да отстъпвате на животинското в себе си? – Много от вашите желания са чужди: те са желания на животните. Едно такова желание е стремежът да ядете много. Ако един мамонт се яви днес на Земята, в продължение на няколко години той ще унищожи най-голямата гора. Това животно не може да се нахрани с малко. Мамонтът е изчезнал от физическия свят, но и досега съществува в астралния свят, вследствие на което в хората се пораждат ред ненаситни желания. Тези желания са подобни на мамонта, който мисли само за ядене и пиене. Забелязано е, че който живее в света на желанията, той иска да бъде знаменит, учен, умен, силен – всички да говорят за него. Добре е това, но то трае кратко време. Ще дойде ден, когато човек ще изгуби всичко това и отново ще почне да се повдига.

Едно време, когато се създавал светът, Господ направил Небето и Земята с всички растения и животни по нея. Тогава магарето имало много малка форма, не било като сегашното. Господ нарочно му дал малка форма, за да прекарва тих и спокоен живот. Като се огледало между всички животни, магарето намерило, че в сравнение с тях било толкова малко, че минавало незабелязано. Затова един ден то се обърнало с молба към своя Създател: „Господи, моля Ти се, дай ми друга форма, по-голяма от тази, за да бъда по-забележително. Сега никой не ме вижда, никой не ми обръща внимание. Пък и глас нямам. Дай ми такъв глас, че като отворя устата си, всички да ме чуват.“ – „Добре, и това може, но ти запита ли се дълбоко в себе си, ако имаш голяма форма и силен глас, ще бъдеш ли щастливо, ще тръгнат ли

работите ти напред?“ – запитал Господ. – „Всичко обмислих добре. Ако задоволиш желанието ми, вярвам, че ще бъда щастливо.“ – „Да бъде според вярата ти!“ От този ден магарето придобило такава форма и такъв глас, каквито днес виждаме. Да, но и досега магарето е пословично със своята форма и със своя глас. Когато работите не стават, както трябва, всички казват: „Магарещина! Магарешка работа!“ Господ създал магарето, както трябва, но като не било доволно от себе си, то внесло корекция в своя живот. Тази корекция именно, това ново положение, което изискало за себе си, е причина за страданията, които и днес магарето прекарва. Магарето реве много пъти през деня. Със своя рев то казва на хората: „Бъдете внимателни, опичайте ума си! Ако не сте доволни от положението, в което се намирате, ще ревете като мене.“

И рече Исус Симону: „Не бой се; отсега човеци ще ловиш.“ И съвременните хора се намират в същото положение, в каквото са се намирали учениците на Христа. Те се страхуват, че няма да постигнат желанията си. Няма защо да се страхуват. Може ли житното зърно да не постигне това, което желае? – Реализирането на неговите желания е предвидено. Предопределено е на житното зърно да израсне, да цъфне и да върже плод. Определено е при това и колко плод трябва да върже. Ако за житното зърно и за всяко живо същество е определено какво трябва да направи и какво може да постигне, колко повече това е определено за човека. Обаче за постигане на своите желания човек трябва да работи, да се заеме с вътрешна, индивидуална работа, която се отнася до неговия ум, сърце и воля, без да се меси в Божиите работи. Има една работа, която е предоставена на човека, и той сам трябва да я свърши. Срещате един скулптор, който работи усърдно в областта на своето изкуство. По едно време той среща един виден цигулар и в него се явява желание да напусне своята работа и да стане

цигулар. Не, този човек е роден за скулптор. Той трябва да работи за усъвършенстване на своето изкуство и, ако му остане свободно време, тогава да се занимава с музика. В него е вложена вече една дарба – нея трябва да развива. Това е Божественото, което той трябва да цени в себе си. Тази е работата, която му е дадена и която трябва да свърши сам. Като я свърши, той може да се занимава и с музика, и с наука – с каквото желае.

Всички хора имат желание да бъдат учени, красноречиви, красиви, че като започнат да говорят на хората, да ги завладяват. Обаче като им се даде такава работа, те скоро се изчерпват. Един млад евангелист чел Библията и Евангелието и си казвал: „Несметно богатство се крие в тази книга. С години може да говори човек по нея и да не се изчерпи. Голям материал е складиран в нея.“ Обаче, като станал проповедник, за една година той изчерпал всичкия материал – нямало какво повече да проповядва на хората. За какво ще проповядва? – Първо ще разкаже на хората как е създаден светът или как е създаден човекът. После ще им говори за грехопадението. Като научат това, той ще им говори за покаянието, за спасението – и с туй работата му се свършва. Какво ще говори по-нататък на хората? – Ще говори за възпитанието на децата. Чудно нещо! Този проповедник не е женен: нито е гледал, нито е възпитавал деца, а ще говори за възпитанието на децата. Друг някой е завършил математика и започва да говори на хората върху важни математически проблеми – да покаже, че е учен. Математиката, геометрията са сложни науки. Те представляват Божествен език, на който не може всеки да говори. Да преведеш една математическа формула в геометрическа или геометрическа в органическа – това представлява сложен мисловен процес. За това се изисква дълбоко познаване на великите закони.

В математиката се говори за положителни и за отрицателни величини. Какво представлява положителното и какво – отрицателното? Всяко нещо, което дава, наричаме положително; всяко нещо, което взема, наричаме отрицателно. Представете си, че искате да купите килограм захар. Веднага вземате пари и решавате да отидете до най-близкия бакалин да купите захар. В този момент, преди да сте стигнали до бакалина, вие сте положителен, готвите се да давате, а бакалинът е отрицателен, защото ще вземе от вас пари за килограм захар. Щом влезете в бакалницата и кажете, че искате един килограм захар, бакалинът става положителен. Той измерва захарта и ви я дава. Вие ставате отрицателен, защото вземате захар. После положенията отново се сменят: вие давате парите за захарта – ставате положителен; бакалинът взема тия пари и става отрицателен. По този начин става обмяна на енергиите между вас и бакалина.

Следователно между двама души, които имат отношения, всякога става обмяна на енергиите им. Колкото обмяната е по-правилна, толкова и отношенията между тях са по-хармонични. Често хората се смущават от много дребни причини. Например тръгвате за първата бакалница до вас и се смущавате да не би там да няма захар. Какво от това? Ако няма захар в тази бакалница, ще отидете на втора, на трета. Ще обиколите десет бакалници и в една от тях все ще намерите захар или това, което ви е нужно. Смущението се дължи главно на това, че не ви се иска да обикаляте, да влизате от една бакалница в друга.

Днес всички хора се безпокоят как ще прекарат живота си. Много лесно ще го прекарат само ако знаят как да живеят. Те трябва да имат характера на онзи българин, който се отличавал с голяма отстъпчивост. Един ден този българин отишъл на баня и седнал пред една курна да се къпе. Той погледнал доволно към тялото си и казал:

„Досега никой не е турил ръка върху тялото ми.“ В същата баня имало един турчин, който чул думите на българина. Веднага отишъл при него и му казал: „Гяур, махай се от тази курна! Аз ще се къпя тук!“ – „Заповядай, ефенди!“ – поклонил се българинът и отишъл на съседната курна. Турчинът го последвал и му казал: „Аз ще бъда на тази курна. Махни се оттук!“ – „Заповядай, ефенди!“ Спокойно, невъзмутимо българинът отишъл на трета курна. Така обиколил той всички курни, следван от турчина. Като се убедил, че не може да го извади от равновесието му, турчинът казал: „Докато носиш този ум, наистина никой не може да докосне с ръка тялото ти. С тази готовност за отстъпки никой не може да се кара с тебе.“

От този пример може да се извади следното практическо правило: когато в ума или в сърцето ви се вмъкне някакво противоречие, отстъпете пред него. Не правете усилие да разрешавате това противоречие, да търсите причините защо е дошло. Всяко противоречие има свои дълбоки причини. Човек губи разположението си поради някоя външна причина, независеща от него. Например седя в стаята си добре разположен и размишлявам върху някой важен въпрос. Изведнъж разположението ми се изменя и някаква тежка мисъл ми се наложи. Веднага анализирам състоянието си и намирам, че тази мисъл е дошла отвън. Не се минава много време, иде един тежко болен при мене. Някой му е казал, че мога да го излекувам. Трябва ли да се сърдя на този човек, че като е мислел за мене, той се е свързал с моята мисъл и ми е предал своето тежко разположение? – Няма защо да се сърдя. Ако мога да го излекувам, ще се заема с лекуването му. Ако не мога, ще го изпратя при някой виден лекар, той да му помогне.

Значи всеки човек не може да се лекува по духовен начин. От този пример се вижда, че всички хора са свързани помежду си и без

да искат носят тежестите едни на други. Тъй щото, когато сте неразположени духом, отправете мисълта си нагоре и няма да забележите как духът ви ще се повдигне. Правете, както светските хора постъпват. Когато се окаляте, не търсете причината за окалването, но намерете чист, хубав извор и се измийте. Щом калта се махне от тялото, вие веднага ще се почувствате чист и свободен.

Като слушат да се говори по този начин, мнозина мислят, че знанието, което имат, нищо не струва. Не, знанието, което сте придобили в първо отделение, ще послужи за основа на второ отделение. То ни най-малко не прави човека способен за живота. Знанието, което сте придобили във второ, трето, четвърто отделение, още не прави човека способен за живота. Той трябва да завърши прогимназия, гимназия, университет, и след това да приложи наученото в живота, за да може един ден донякъде поне да разрешава своите трудни задачи. Това показва, че знанието е на степени. Ако влезете в ангелския свят, знанието, което сте придобили на Земята, не може да ви послужи. Там се изисква по-високо знание. Знанието на животните не е знание за хората. Каква нужда имат хората от знанието на коня да рита и от знанието на вола да мушка с рогата си? Човек е минал някога през това знание, но днес то не му е нужно. Някой седи недоволен и току мушка с ръката си ту този, ту онзи. Едно време този човек е мушкар с рогата си, а днес – с ръката. Това е остатък от волската култура. Защо трябва човек да мушка с ръката си, а да не си служи със своята мисъл?

Представете си, че слушате един оратор, но не сте съгласни с неговата мисъл. Какво правите в такива случаи? Някой път му възразявате, някой път го освирквате. Какво ще допринесете с вашето възразяване? Ако мисълта му не е вярна, и да възразите, тя пак невярна остава. С това вие няма да оправите работите. Когато някой

говори, вие трябва да го изслушате и да се поучите от него, да видите къде именно се отклонява човешката мисъл. Важно е човек да мисли, да чувства и да постъпва право. Ако не мисли, не чувства и не постъпва право, той сам ще носи своята отговорност. Всеки носи отговорност за себе си. Никой не носи чужда отговорност.

Като знаете това, няма защо да се товарите с чужди погрешки, да мислите, че можете да ги изправите. Че някой не живее добре, това е негова работа. Как трябва да живее? Някой не яде, както трябва. Ако досега не се е научил да яде правилно, никога няма да се научи. Няма човек на Земята, който да не знае да яде. Неправилното ядене седи в това, че много хора от лакомия ядат бързо, не дъвчат добре храната си и създават ред болести и разстройства на пищеварителната система. Като ядете, не пълнете чинията с ядене и не режете големи парчета хляб. По същия начин постъпвайте и с гостите си. В странство например хората режат хляба на малки тънки парченца. Изобщо Природата разполага с голямо изобилие, но дава по малко. Тя иска да научи хората да бъдат доволни от малкото, което им се дава, и с него да свършат възложената им работа.

И тъй, използвайте разумно малките блага, които ви се дават през деня. Не се безпокойте – Вечността е пред вас. Божиите блага няма да се свършат. Те ще текат през целия живот. Вие искате да бъдете красиви, силни, богати – има време за това. За всяко нещо има точно определено време. Ако спокойно дочакате времето за известно благо, вие ще го използвате правилно; ако бързате, ще влезете в противоречие със себе си и когато благо то ви се даде, няма да го използвате, както трябва.

Един ден тухларите и градинарите подали едновременно заявление до Господа да им изпрати – за тухларите горещ слънчев ден, да изсушат тухлите си, а за градинарите – дъжд, да полеят

зеленчуците си. Господ се видял в чудо как да задоволи едновременно две различни искания. Ако денят е горещ, тухларите ще бъдат доволни, а градинарите ще се оплакват, че зеленчуците им са изсъхнали. Ако денят е дъждовен, градинарите ще бъдат доволни, а тухларите ще се оплакват, че тухлите им се мокрят. Господ отговорил на заявлението по следния начин: „Споразумейте се помежду си и вижте кои дни искате да бъдат сухи и кои – дъждовни.“

В Природата трябва да става непрекъснато смяна, за да се ползват от благата ѝ всички живи същества. Не желайте нещата да стават така, както вие ги разбирате. Колкото и да желаете това, няма да ви задоволят, затова не губете времето си в излишни очаквания. Няма човек в света, желанията на когото да са се сбъднали. Не се обезсърчавайте, когато желанията ви не се сбъдват. Така ще ви се даде нещо повече и по-разумно от това, което вие желаете за себе си. Човек желае много неща, но не знае кое от тези желания е за негово добро. Всяко желание ще се реализира, но на своето време.

Сега едно се изисква от човека – да дава. Давайте в най-широк смисъл на думата. Искате едно ваше желание да се реализира. Щом видите, че не може да се реализира, откажете се временно от него. Това значи даване. Считайте даването като начало на всяка ваша работа. Намислили сте днес да се занимавате с един научен въпрос. В това време дохожда един ваш познат да ви поговори по своите работи. Човекът иска да чуе вашия съвет. Започва да ви разправя, че жена му била малко болна, че дъщеря му следвала гимназия, че работите му били объркани – не знае какво да прави. Вие се смущавате, виждате, че времето минава, а той изнася работите си една след друга. Ако го изслушате спокойно, без тревога, той по-скоро ще свърши разговора си. Колкото повече се смущавате, толкова по-голямо е неговото желание да ви задържа. При това вие искате да

вършите Волята Божия, а не знаете как да постъпите: да го изслушате или да го напуснете. Ако сте англичанин, лесно ще се справите. Когато англичанинът има някаква работа или е определил среща на някое лице, а го задържат гости в дома му, като дойде определеният час, той взема шапката си, казва, че има работа, и излиза. Ако гостите искат да останат в дома му, той ги оставя и заминава. Българинът ще постъпи точно обратно: ще остане при гостите, докато си отидат, и след това с голямо закъснение отива на определената среща.

Изводът, който може да се направи от тези примери, е следният: изпълнете навреме всички обещания, които сте дали в душата си към Първата Причина. Каквато друга работа да ви се яви, отложете я. Първо изпълнете задължението и обещанието си към Бога. Имаш среща с Бога – иди навреме! По никой начин не отлагай срещата си. Жена ти, дъщеря ти, синът ти щели да се сърдят, искали да бъдеш при тях – да не те смущава това. Извини се внимателно, вземи шапката си и излез. Като свършиш работата си с Бога, ще бъдеш свободен да изпълниш всички останали задължения. Така трябва да постъпва всеки човек, бил той баща, майка, син, дъщеря, слуга. Един като постъпва така, другият трябва да го разбира. Бог не иска от човека да носи Земята на гърба си, но да изпълни най-малкото обещание, което е дал в душата си. Тези обещания са свещени. Бъдете точни към своите свещени обещания и никога не ги отлагайте. Какво ще кажат хората – това да не ви интересува. Каквото те кажат – това е тяхно право. Каквото вие направите – това е ваше право. Ваше право е да изпълните обещанията си към Великото начало на живота. Изпълни обещанието си към Него и не мисли какво ще кажат хората или какво ще кажат домашните ти.

Един български свещеник разправя една своя опитност със сина си. Един ден казвам на сина си: „Стоянчо, слез долу в мазата да

наточиш малко вино от бѣчвата.“ – „Виж, тате, вино не пия и не искам да го точа. Ако искаш вода, готов съм от планината да ти донеса. Обаче щом се отнася до вино, кракът си не помествам.“ – Бре, особено е станало младото поколение! Не иска да изпълни волята на баща си. Друг ден му казвам: „Стоянчо, иди да ми купиш един пакет тютюн.“ – „Не, тютюн не пуша и не искам да купувам на никого. Ако искаш друго нещо да ти услужа, готов съм на другия край на света да отида. Вино и тютюн обаче не искам да купувам.“ – Като гледам този ми ти син – опери се насреща ми, не иска да знае, че съм баща. После си помислих и съзнах, че е прав. Аз уж съм свещеник, а пия вино, пуша тютюн – не давам добър пример на младите. Виждам, че синът ми е взел правия път.

Казвам: който върши Волята Божия, той не прави грешки. Този човек е готов да издържи докрай на своето убеждение. В първо време хората няма да бъдат доволни от него, няма да одобряват поведението му, но като видят, че той издържа на всичко, че е готов да устоява на своето верую, те отстъпват пред него и виждат, че е човек, на когото може да се разчита. Щом кажете на хората, че можете да направите всичко, което е в съгласие с вашето убеждение, те виждат пред себе си човек с воля, готов да върши всичко добро.

Сегашното младо поколение се нуждае от устой в убеждението си. То трябва да се стреми към свобода на убеждението си. Пазете свободата на другите, за да пазят и те вашата. Не заставяйте хората да вършат това, което им е неприятно. Някоя млада мома се е посветила в служене на Бога. Ще дойдат сега да я увещават да се срещне с този или онзи млад господин, който искал да поговори с нея по някои важни въпроси. Какво ще ѝ говори? – Като я види, ще започне да ѝ казва, че я харесва, че като нея друга мома не е срещал, и т.н. Той си позволява много. Преди всичко тази мома не е пратена на Земята да

се занимава с него. Тя е дъщеря на Бога, а той – син на Бога, пратени на Земята със съвсем друга мисия. Хората са изпратени на Земята да работят, а не да търсят удоволствия, да прекарат живота си като богатски синове и дъщери.

Закон е: който зачита свободата на другите хора, и неговата ще зачитат. Както вие постъпвате към хората, така и те ще постъпват към вас. Ако искате напредналите Същества да бъдат снисходителни към вас, и вие трябва да бъдете снисходителни към по-малките същества. Постъпките на човека към другите хора определят техните постъпки към самия него. „С каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери.“ Ако мерите със закона на Любовта, Мъдростта и Истината, със същата мярка ще ви се отмери. Това са правила, които се отнасят за вас, а не за външния свят. Външният свят си служи със съвсем други правила. Някой се оплаква, че не влизали в положението му. Какво значи да влезеш в положението на човека? – Да влезеш в положението на един човек – това значи да го оставиш свободен да изпълни своите обещания към душата си. Влизате в някой дом, виждате, че един от членовете на дома се моли на Бога. Върнете се тихо назад, оставете го свободен и чакайте да свърши молитвата си. Ама бързате, нямате време да чакате. Ще чакате – нищо повече. Този човек е в общение с Великия свят. Вие нямате право да го смущавате. Ама какво щял да спечели от молитвата? – Това е негова работа. Понякога молитвата на един човек е в състояние да донесе благо на хиляди хора. Молитвата на един човек е в сила да премахне хиляди нещастия. Ако този човек не се моли, хиляди нещастия могат да дойдат до главата на хората.

Един проповедник в Северна Америка разправя една своя опитност, от която се вижда силата на молитвата. Един ден той тръгнал да събира помощи от хора, които населявали едно планинско място. Като събрал доста пари, трябвало да мине през една гора, да

отиде у дома си. Един виден разбойник се научил, че този ден проповедникът щял да мине през това място, и решил да го причака, да го убие и да вземе парите му. За тази цел той взел пушката си и се притаил зад едно голямо дърво. Като наближил това място, проповедникът изпитал голямо вътрешно безпокойствие: някакво предчувствие го измъчвало. Той слязъл веднага от коня си и започнал да се моли. Щом се успокоил, пак се качил на коня, въздъхнал свободно и продължил пътя си, като казал: „Слава Богу, освободих се от нещо страшно.“ Като минал покрай дървото, дето бил скрит разбойникът, въоръжен с пушка, проповедникът го погледнал, но нищо не казал. Разбойникът останал на място, не посмял да вдигне пушката си.

След десет години същият проповедник бил повикан да изповяда един умиращ. Умиращият го запитал: „Познаваш ли кой съм?“ – „Не те познавам.“ – „Аз съм оня разбойник, който преди десет години се бях скрил в гората, въоръжен с пушка: имах желание да те убия и да оберя парите, които носеше със себе си.“ – „Защо не направи това? Кой те спря да не изпълниш желанието си?“ – „Ти беше на кон. По едно време слезе долу, обърна се настрани и отправи погледа си някъде в пространството. После се качи на коня и продължи пътя си. Като погледнах, видях на седлото с тебе заедно един голям едър човек, силно въоръжен. Аз се уплаших и така останах на мястото си, не посмях да мръдна ръката си.“

Казано е в Писанието: „Ангел Господен се застъпва за ония, които се молят и упоават на Бога.“ Следователно, когато се молите на Бога и Го призовавате на помощ, непременно някое светло Същество ще дойде от Невидимия свят да ви придружи в трудни и страшни часове на вашия живот. Сам никой не може да мине своя път. Сам никой не може да свърши възложената му работа – все

трябва да му дойде някаква помощ. Щом се намерите в затруднение, помолете се сърдечно и веднага служебни същества ще ви се притекат на помощ.

Не става ли същото нещо и днес? Параход потъва в морето. Веднага по радиото съобщават, че в морето, на известно разстояние от брега, се намира параход, който потъва. Не се минава много време, друг параход тръгва на помощ, взема пътниците от пострадалия параход и ги спасява. Пътниците се спасяват благодарение на сигнала, който потъващият параход дава. Такъв сигнал е молитвата. Вашият параход е в бурното море, в буйните вълни на живота. Той рискува да потъне. Какво трябва да направите? – Дайте сигнал, т.е. помолете се, обърнете се към Висшия свят да ви изпратят помощ. В скоро време помощта ще дойде и вие ще бъдете вън от всякаква опасност. Казано е в Писанието: „Постоянно се молете!“ Това значи: винаги бъдете свързани с Божествения свят. – „Дали ще ни се отговори на молитвата?“ – Който се моли от сърце, той непременно ще получи отговор. Който се е молил, той никога нищо не е изгубил. Освободете се от вътрешния страх и не мислете дали ще изпълните обещанията си, или не. Щом е въпрос за обещания, които сте дали в душата си, не се колебайте. В изпълнението на тия обещания седи приложението на Волята Божия. Щом се поколебаете – да извършите Волята Божия, или не – вие спъвате своето развитие. Съвременните хора са дошли вече до положение, в което трябва съзнателно да работят.

Съзнателната работа подразбира вътрешна работа в съгласие със закона на Любовта. Любовта подразбира взаимно подпомагане, влизане в положението на човека. Виждаш, че един човек работи върху себе си, иска да внесе повече мекота в характера си. Не отивай да го дразниш, да го предизвикваш точно в този момент. Мъчно се спазва това. Например, колкото и да е спокоен учителят, учениците

му все ще го изкарат от търпение. Това са деца с различни характери, с различно възпитание. Учителят не може да влияе на всички деца. Той не разполага с такива методи. Същевременно невъзможно е човек да възпитава другите хора и да им влияе, ако той сам не е възпитан. Невъзможно е човек да влияе на другите хора, ако не ги обича. Невъзможно е растението да се развива добре, ако не го поливате, ако не го прекопавате.

Следователно, за да влизате в положението си, за да си помагате, преди всичко вие трябва да бъдете свързани с Първата Причина. И тогава както се грижат за вас, така и вие трябва да се грижите за другите. Дойде някой при вас, оплаква се от положението си. Изслушайте го, помогнете му, вижте от какво се нуждае. Може би вие сте определени да му помогнете. И други могат да му помогнат, но ако вие се притечете на помощ, придобивката е ваша. Който помага на другите, той помага първо на себе си. Защо? – Защото благословието ще мине първо през него, а после през другите. Какво правят много от съвременните хора? Като дойде някой да им се помоли за нещо, те казват: „Моли се на Господа, Той ще ти помогне.“ Какво ви струва да се спрете пред този човек и да му кажете: „Бъди спокоен, не се обезсърчавай: ако обичаш Бога, ако обичаш ближния си, твоите работи ще се оправят. Не Го ли обичаш, работите ти ще останат неоправени.“ Кажете на човека няколко ободрителни думи и той ще ви благодари.

Минавате покрай една нива, виждате, че един селянин иска да посее нивата, но не знае как. Трябва ли да му кажете да се моли Господ да му помогне и да си заминете, или ще спрете пред него няколко минути и ще му покажете как да сее. Вземете крината с житото, пръснете го на нивата и продължете пътя си. Когато житото израсте и добър плод даде, този човек ще ви благодари, че сте му

помогнали. Следователно каквото правите, дръжте в ума си мисълта да обичате Бога, да обичате и ближния си. Щом живеете и постъпвате по този начин, работите ви ще се оправят. Дойдете ли до мисълта да отидете при Бога, пристъпете към Него с всичкото си смирение. Той е Единственият в света, Който всеки момент мисли за всички същества – от най-малките до най-големите. Той предвижда техните нужди и ги задоволява. Той е Любов и постъпва към всички същества с Любов.

Слушал съм да казват за някого: „Този човек не ми харесва, но ще го понамажа малко, т.е. ще му кажа няколко думи да го позалъжа.“ Според мене мазането не е изкуство, но цапане. Защо трябва да мажете колата на човека? Една дума кажете на човека, но да е ценна, да съдържа Истината. Казвате на някой човек, че е добър. Опитвали ли сте неговата добрина? Можете ли да кажете, че някой човек е добър, само защото ви е дал пари? Има един начин, по който можете да познаете добрината на човека. Докато не дойдете до този начин, вие не можете да кажете кой човек е добър и кой – не. Лесно е да ви даде човек няколко лева. Всеки може да ви даде пет-десет лева, без да е добър човек. Този човек се освобождава от една малка тежест. Друг може да ви даде няколко лева, срещу които да ви прати на лозето му да покопае малко. Добър човек ли е той? Ето как постъпва добрият: ако някой му поиска пет лева, той го праща на лозето си цял ден да работи и като се върне вечерта, казва: „Давам ти сега 60 лева – 5 лева, които ми поиска, и 55 лева за работата на лозето. Значи осигурих те за 12 дена – по пет лева на ден.“ Тъй щото, когато искате да направите добро на човека, създайте му работа. Покажете му правия, Божествения път. Не му говорете само, че работите му ще се оправят, но покажете му начин как могат да се оправят. Работи за Бога, обичай всички – и работите ти ще се оправят.

Всички проповядват, че трябва да бъдем разумни, да се обичаме, да говорим сладко. Как ще говорите сладко, ако нямате Любов? Имате ли Любов, сладчината сама по себе си ще дойде. Имате ли Любов, и думите ви ще имат сила. Без Любов речта няма сила. С Любов речта е силна, мощна.

Желая сега на всички да говорите с Любов, да мислите с Любов, да работите с Любов! Живеете ли с Любов, всички ще знаят, че живеете по Бога. Какво ще стане тогава с вас? – Работите на всички ще се оправят. Обаче за това се изискват две условия: Любов към Бога и Любов към ближния. Щом приложите Любовта в живота си, и вие ще бъдете доволни от себе си, и ближните ви ще бъдат доволни от вас. Обаче Любовта не търпи пресилени работи.

И тъй, ако искате да бъдете свободни, ходете в пътя на Любовта. Само Любовта може да ви направи свободни. Любов, която обвързва, е човешка. Любов, която освобождава, е Божествена. Божията Любов освобождава, а човешката обвързва. Следователно работете за Бога с Любов. Той не иска да работите за Него без Любов. Божието благословение слиза само върху онези, които работят за Господа с Любов.

Сегашният свят се нуждае от работници, които да прилагат Любовта. За една година направете опит да работите с Любов. На края на годината ще видите резултата на своята работа. Който работи с Любов, той непременно ще има добри резултати; който не работи с Любов, той не може да очаква добри резултати. Ако обичаме Бога и ближните си, ние пак ще се срещнем, но ще сме по-доволни, отколкото сме сега. Ако не обичаме Бога и ближните си, в живота ни ще има много изключения. Като говоря за идната година, подразбирам сегашната. В Божествения живот има само една година: тя е дълга година, равнява се на хиляда наши години. Тъй щото

каквато е сегашната година, такава ще бъде и следната. За онзи, който обича, който върши Волята Божия, благословението ще дойде и сега, и следната година. Каквото е Божието благословение сега, такава ще бъде и следната година.

Всички хора говорят за Любовта. Кога говорят най-много за Любовта? – Когато тя отсъства между тях. Кога Любовта не присъства между хората? – Когато събличат старите си дрехи и обличат нови. Когато красивата мома е облечена хубаво, тя обича всички. Когато се облича, тя никого не обича. И съвременните хора прекарват половината от живота си като красивата мома в обличане, в приготвяне за нещо хубаво. Какво представлява обличането? Например някой казва: „Аз искам да бъда свят човек.“ – Това е обличане. „Искам да бъда добър.“ – Това е обличане. „Искам да говоря сладко.“ – Това е обличане. Ако чакате да станете свят, добър, учен, сладкодумен, че тогава да обичате, животът ще изтече. Не се обличайте по този начин. Обичайте Бога, обичайте хората такива, каквито са, с каквито дрехи са облечени.

Един английски художник среща в Лондон едно босо, окъсано, бедно момче. Той го спира, подава му визитната си картичка и казва: „Ела утре при мен.“ Детето почва да мисли как да се яви при този важен господин с окъсаните си дрехи и босо. Затова то тръгнало тук-там между познати да търси здрави, хубави дрехи – да се облече и в този вид да се яви при богатия господин. Като се явило при художника, последният го запитал: „Кой си ти? Какво искаш от мене?“ – „Вчера ме срещнахте на улицата и ме поканихте у дома си.“ – „Да, но аз те поканих такъв, какъвто те видях. Ако трябваше да ми се явиш в този вид, както сега ми се представяш, много такива деца щях да намеря. Сега не ми трябваш.“

Днес и вие искате да се облечете в нови дрехи и така да се явите пред Бога. Да, но Той не ви иска облечени, пременени. Той иска да ви види такива, каквито сте. Той иска да ви види в тази чистота, каквато имате. Мъж и жена се карат. Щом чуят, че някой иде отвън, те веднага престават да се карат. Като си отиде гостът, те отново започват спора помежду си. Не, никакъв спор, никакво каране не трябва да съществува между хората. За всичко могат да говорят и разискват, но спор между тях не се позволява. Както Бог ни търпи, така и ние трябва да се търпим.

Ако в едно общество хората живеят в мир и съгласие помежду си, те ще създадат и за себе си, и за ближните си здравословна атмосфера. Така ще се избегнат много болести, много страдания и нещастия. Болестите и страданията между хората, обществата и семействата се дължат на несъгласие, на неразбиране между тях. Всички спорове и недоразумения между хората създават нездравословна атмосфера. Ще кажете, че еди-кой си не живее добре. Това не ме интересува. Всеки сам ще отговаря за погрешките си. Казано е в Писанието: „За всяко празно слово ще давате отчет.“ Еди-кой си не се обичат. Ако не обичат Бога и ближните си, те не могат да се обичат помежду си.

Който иска да бъде обичан, първо той трябва да обича. Кого трябва да обича? – Бога и ближния си. Казано е в първата заповед: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа и сила, с всичкия си ум и с всичкото си сърце; и ближния си като себе си.“ Как ще покажете тази Любов! С думи Любовта нито се изказва, нито се доказва. Като изпълните тази заповед, вие можете да очаквате всичко, каквото желаете. Помолете се усърдно на Господа и Той ще отговори на молитвата ви. Той предвижда нуждите на хората, без те да плачат. Достатъчно е да изявите желанието си да изпълните Волята Му, да изправите погрешките си, и Той веднага ще ви отговори. Ако искате

да плачете, идете да утешите онези, които плачат. Като изтривате техните сълзи, едновременно с това вие изтривате и своите. Когато хората плачат, и вие плачете с тях заедно. Щом те престанат да плачат, и вие ще престанете. Докато детето плаче, и майката плаче. Докато грешим, ще плачем. Докато не обичаме, ще плачем. Щом престанем да грешим, да умираме, да мразим, заедно с това и плачът ще изчезне. Щом започнете да обичате, плачът ще престане и радостта ще се всели във вашите души.

Сега запомнете: цената на живота седи в детинското, младенческото състояние на човешката душа. Вярвайте в Божествения Промисъл, без да говорите за Него. Проверявайте нещата и вижте кога не успявате. Дето не успявате, там работи човешкото, а не Божественото начало. Щом разберете това, изправете погрешките си и дайте път на Божественото във вас.

Следователно съблечете старите си дрехи, облечете новите! Напуснете старите разбирания, приемете новите! Старите разбирания са тия на бакалина. Това са разбирания на размяна: даваш пари, купуваш стока. Докато даваш пари, бакалинът е доволен. Щом нищо не даваш, бакалинът се сърди. Оставете настрана бакалските разбирания. Приемете новите разбирания на Любовта. Давайте без пари. Давайте, без да очаквате нещо. Който взема, нека той мисли какво може да даде, как може да благодари. Човек е дошъл на Земята да обича. Кой какво ще му даде – това не е негова работа. Бог дава, а ние вземаме. Вземайте това, което Бог ви дава, и давайте от онова, което сте получили.

И рече Исус Симону: „Не бой се; отсега човеци ще ловиш.“

Божият Дух носи всичките блага на живота.

*Беседа, държана от Учителя на 2 септември 1935 г., 5 ч. с., София,
Изгрев*

ВСИЧКО Е ЗА ДОБРО

Йоан, 5 глава

Има вярващи в света, които се страхуват от вятъра, от дъжда и от Слънцето; има вярващи, които се страхуват от болести; има вярващи, които от всичко се обиждат, вследствие на което навсякъде търсят правата си: ако ги поканите на обяд, искат да бъдат на първо място, отдясно на домакина. Ако ги поканите на концерт или на някаква сказка, те пак гледат да заемат първите места. Тези вярващи мязат на млада мома, която обича възлюбения си, жени се за него, но въпреки това пак се запитва дали той ще я обича. Защо се жени, щом се съмнява? Като се съмнява, да не се жени.

Следователно не яж хляб, който не може да ти даде това, което очакваш. Какъв хляб трябва да ядеш? – Яж само онзи хляб, който носи в себе си животворна сила. Всеки друг хляб, който не носи животворна сила, тури настрана. – „Какво ще правим без хляб?“ – Гладни ще седите. Ако паякът може цели шест месеца да гладува и да вярва, че няма да умре, че отнякъде ще му дойде храна, защо разумният човек, който слуша Словото Божие, да не може да гладува два-три дена? – Доказано е, че човек може да прекара абсолютен пост цели 40 дена. Значи човек трябва да познава истината в живота, да не се заблуждава.

В съвременния живот има известни факти, които са неверни. Хората трябва да различават верните факти от неверните. Много от недоразуменията между хората се дължат на неверни факти. Ще приведа един пример, за да видите какво може да създаде един неверен факт. В Америка, когато трябва да се назначи проповедник на

някоя голяма енория, обикновено се провежда избор. По едно време се повдигнал въпрос за избиране на проповедник на една голяма американска енория. Обаче между избирателите се пръснал слух, че проповедникът, за когото са гласували да бъде назначен, имал обичай да реши косата си на път като жена. Всички единодушно се произнесли, че не искат проповедник, който реше косата си на път. Събранието решило, преди да се произнесат окончателно върху избора, да извикат проповедника, да го видят. Като се явил пред тях, всички останали учудени. Не само че нямал никакъв път на главата си, но главата му била съвършено гола. По същия начин много хора протестират, спорят върху въпроси, които съвсем не съществуват.

„Всичко е за добро“ – е казано в Писанието. Значи каквото се случва в живота на човека, добро или зло, е все за добро. Зло и добро са страни на едно цяло. Злото е външната страна на доброто; доброто пък е вътрешната страна на самото Добро. Понеже външната страна на доброто всякога се цапа, затова я наричат зло. Вътрешната страна на Доброто никога не се цапа, затова я наричат Добро. Обаче колкото и както да се говори за злото и доброто, те всякога ще останат необяснени.

Има неща, които не могат да се обяснят с думи. Те се разбират вътрешно, чувстват се, възприемат се, но по никой начин не могат да се обяснят. Как ще обясните например какво представлява тонът *do*? Кой би могъл да изпее тона *do*, *re* или друг някой тон в неговата абсолютна чистота? Това са елементарни неща, но не могат да се изпълнят. Ако не можете да изпеете тези тонове, както трябва, тогава пожелайте да се изпълни нещо в името на Христа и да стане, както желаете. Нали казвате, че вярвате в Христа? Испитайте вярата си. Идете при някой тежко болен и в името на Господа Исуса Христа пожелайте да оздравее. Ако е на оздравяване, болният ще стане от

леглото си; ако е тежко болен, думите и желанието ви да оздравее ще останат безрезултатни.

Значи не е достатъчно само да казва човек, че вярва, но той трябва да изпита своята вяра. Ще кажете, че всеки може да пее. Лесно се говори, но изпитали ли сте се колко можете да пеете? Всеки трябва да пее, но всеки не може да пее. Когато мисълта на някого е лишена от нещо съществено, този човек не може да пее. Който не може да пее, той не може да оценява доброто, той не е тактичен човек. Пеенето повдига духа на човека и му създава добро разположение. Изобщо българите не са много музикални. В миналото те са били по-музикални. Няма българин, който да е създал в музиката нещо самотно, нещо безсмъртно. Колко български певци или музиканти могат да изкарат прехраната си в някоя чужда страна? Ще кажете, че даровитият може да се прояви навсякъде. Знаете ли от какво зависи дарбата на човека? Всяка дарба зависи от вярата на човека. Каква вяра е тази, която при най-малкото изпитание се разколебава? Излезе някой да пее или да свири пред публика и веднага се разколебава, съмнява се, че може да пее. Докато не се подкрепя от вярата, дарбата не може да се прояви. След като си учил дълго време, след като си работил, ще излезеш на сцената и ще вярваш, че можеш да пееш и да свириш. Ако вярваш по един начин, а пееш по друг начин, ти не можеш да проявиш дарбата си, ти нямаш вяра.

Като не могат да пеят, както трябва, мнозина се извиняват, че не са се упражнявали достатъчно, че не са учили. Щом е така, нека се упражняват, нека учат. Извиненията не могат да ги оправдаят. Ще кажете, че сте слушали ангелски хорове и знаете какво значи добро пеене. Колкото и да се сравнява човешката песен с ангелската, последната остава ненадмината. Отлични певци са ангелите. В

Писанието е казано, че когато Христос се родил, хор от ангели слязъл от Небето и славил Бога.

Следователно пейте и вие и вървете напред. Не се спирайте върху миналото. Не се спирайте върху живота на вашите деди и прадеди. Който иска да прогресира, той не трябва да се спира на миналото. Няма по-голяма опасност за ученика от тази, да се спира на своите погрешки от миналото. Оставете погрешките настрана и вървете напред. Спирайте се върху това, което в даден момент правите. Задавайте си въпрос защо правите това или онова. Ако в даден момент ядеш, защо ядеш? – Човек яде, за да поддържа своя организъм. Защо чувстваш? – Човек чувства, за да поддържа живота на своето сърце. Защо мислиш? – Човек мисли, за да поддържа живота на своя ум. Всяко нещо, което не се упражнява, се изражда. Ако Любовта не прониква в сърцето, както въздухът в дробовете, човек не може да живее. Както чистият въздух освежава и засилва дробовете, така и Любовта подмладява човека. Ако Любовта не посещава човека, всичките органи на тялото му ще атрофират. Ако мисълта не движи човешкия мозък, всички негови клетки ще атрофират. За предпочитане е понякога една лоша мисъл да проникне в човешкия мозък, отколкото никаква мисъл да не го движи. Това може да ви се види противоречиво, но противоречието е само за вас.

Противоречията за едни хора са благо за други. Например детето на една майка плаче, но е живо, весело, цял ден играе. Плачът на детето е противоречие за тази майка. Детето на друга майка е мъртво и не плаче. Като погледне на живото дете, тази майка намира плача му за нещо естествено. Обаче за нея е противоречие защо детето ѝ не плаче. Следователно, за предпочитане е детето да плаче, но да е живо, отколкото да не плаче и да е мъртво. За предпочитане е човек да има

противоречия, но да е жив, отколкото да няма противоречия и да е мъртъв. За предпочитане е човек да прави грешки, да има изкушения, но да е жив, отколкото да не прави грешки, да няма изкушения и да е мъртъв. Защо ви е съвършенството на мъртвия?

Съвременното възпитание налага ред правила на човека, които го сковават. Казват на детето: „Ти не трябва да правиш това, не трябва да правиш онова.“ Детето се вижда заобиколено с ред наставления какво да не прави. Като дойде въпрос до това, какво да прави, то не знае нищо. Едно трябва да знаете: ако постъпвате по човешки, трябва да бъдете честни. Ако живеете по Божествен начин, трябва да бъдете справедливи. Честността е израз на човешкия живот, а справедливостта – израз на Божествения живот. Ако някой не може да постъпи по човешки, т.е. честно, да постъпи по Божествен начин – справедливо. И обратно: ако не може да постъпи по Божествен начин – справедливо, тогава да постъпи по човешки – честно.

Дали справедливо, или честно ще постъпи, човек трябва да изплати дълговете си. Той трябва да знае как да постъпва. Силата на човека седи в неговото знание. Ако от паметниците на миналото археологът не може да чете историята на древните народи, той няма никакво знание. Ако и вие не можете да проникнете в архивата на вашето минало и по него да четете и изучавате себе си, къде е вашата сила? Хората се интересуват от своето минало, искат да знаят нещо от него, но те сами трябва да го разгадаят. Защо? – Защото малко е доброто в миналото на човечеството. От осем хиляди години насам човечеството не е направило голям скок. В живота на човека до грехопадението има хубави неща, но след грехопадението няма нищо особено. Като знаете това, по-добре не се интересувайте от миналото си. От страданията и изпитанията, които преживявате, можете да съдите за вашето минало.

Днес всички хора плащат за миналото си. Някой иска да знае дали в миналото си е бил цар. Бил е цар, но не е могъл да управлява и затова главата му днес е побеляла. Всички хора трябва да работят съзнателно върху себе си, да изправят погрешките на своето минало. Как ще изправят погрешките си? – Като се научат да управляват своите мисли, чувства и постъпки. Да бъдеш цар – това значи да управляваш себе си. Върви някой и маха с ръката си около ухото. Какво означава това движение? – Този човек се намира пред някакво изкушение. Някаква лоша мисъл е минала през ума му и като маха с ръката си, той мисли, че ще се освободи от нея. Не, това е механическо действие. Работите не се оправят по механически начин. Как се познава изкушението? – Изкушението се познава по миризмата, както цветето се познава по своя аромат. Без да видите карамфила, по аромата му само можете да го познаете. Всяко цвете се познава по своя мирис.

Всички хора трябва да учат, да следват училището като малките деца. Кое училище трябва да посещават? – Божественото училище. Млади, възрастни, стари – всички трябва да се запишат в това училище. Едно условие изисква Божественото училище: всички ученици, които се записват в това училище, трябва да имат състоянието на детето. Когато тръгва на училище, детето е отворено, готово да слуша, да приема всичко, каквото учителят казва. Когато възрастният тръгва на училище, той има вече свои особени възгледи, особено мнение за нещата, вследствие на което се натъква на противоречия. Той е закъснял за училище. Следователно ако сте постъпили във великата Школа и се намирате пред противоречия, ще знаете, че сте закъснели – не могат да ви приемат за ученик на тази Школа. Можете да бъдете слушател, но не и редовен ученик. Какво трябва да направите, за да ви приемат за редовен ученик? – Вие

трябва да се върнете в своето първично, детинско състояние на душата, да слушате и да възприемате всичко, каквото Учителя ви преподава.

Разправят един анекдот за една 84-годишна баба. По някакво особено стечение на условията в нейния живот, въпреки силното ѝ желание да учи, тя останала неграмотна. Обаче на 84-годишна възраст условията ѝ се подобрили и тя решила да учи. Отишла в училището, влязла в стаята на учителите и се обърнала към един от тях с думите: „Синко, искам да уча.“ – „Бабо, много е късно.“ – „Нищо, цял живот съм желала да се науча да чета и да пиша, едва сега ми се отдаде този случай.“ – „Добре, остани между децата.“ Зарадвала се бабата, че ще учи. Събрали се децата около нея, натискали я, смеели се, но тя не искала да знае: учи, чете, пише, играе с тях – забравила старостта си, забравила, че времето ѝ е минало. Тя не се докачала от никого, искала само да учи.

Сега и вас съветвам да забравите старостта си, от никого да не се обиждате, но да се учите, да слушате Учителя, който ви преподава отвътре и отвън. Вземете пример от тази баба. Когато ви се смеят, когато ви корят, не се обиждайте. Знайте, че това не се отнася до вас. Обаче когато ви хвалят, не се забравяйте. Знайте, че за всяка похвала трябва да платите нещо. Когато някой ви хвали, той иска да вземе нещо от вас.

Преди години един от редакторите на софийските вестници ме запитал: „Знаете ли какво пишат вестниците за Вас?“ – „Не зная.“ – „Лоши работи пишат.“ – „Тогава бъдете уверени, че те не са подкупени. Ако пишеха нещо добро, може да се предполага, че са подкупени.“ Изобщо ако говорите лошо за човека, вашата съвест е спокойна, защото от никого не сте подкупени. Когато хвалите човека, може да се предполага, че съвестта ви е подкупена. Обаче като човек,

който служи на Любовта, на Истината, и когато хвалите, и когато укорявате някого, за нищо не продавайте съвестта си. Има право да хвали, да укорява само онзи, който обича. Да обичате човека – това значи да постъпвате така, както той постъпва. Дохожда в дома ви гост, който живее според източните нрави. Поканвате го на трапезата си: добре сложена, с чисти чинии, със сребърни вилици, лъжици, ножове. Обаче гостът постъпва по своему: отчупва хляба с пръстите си и направо, без никаква вилица или лъжица, започва да топи в яденето. Веднага заповядвате на слугите да вдигнат лъжиците и вилците и целият дом започва да яде по начина, по който гостът се храни. Ако държите на буквата на нещата, вие ще му забележите, че не се яде така. Но Любовта не се ръководи от буквата на нещата.

Сега вие сте влезли в пътя на непреривната Любов – в пътя на Божествената Любов, и трябва да постъпвате според нейните изисквания. Тази Любов изключва всички погрешки. В преривната, т.е. в човешката любов, се вършат ред грешки и престъпления. Престъпленията, нещастията се дължат на това, че човек не се подчинява на Великото начало в живота. Един закон има в света, и който се отклони от този закон, той неизбежно е изложен на страдания и нещастия. Правили ли сте опит за един ден поне да не допуснете нито една лоша мисъл в ума си, нито едно лошо чувство в сърцето си? Ако цял ден е много, направете опита за един час – да видите може ли през този час злото да не се вмъкне във вас. Как е дошло злото в света? – Това е въпрос, по който не е позволено да се говори. Наистина, какво по-голямо противоречие от това, да срещаме хора и ангели да грешат и да вършат престъпления, въпреки че са създадени от Бога, Единствения Съвършен между съвършените?

Как се е явило злото? Коя е причината за престъплението? Млад красив момък обича две моми. Докато не се е определил към една от

тях, и двете са внимателни към него, добре се разговарят, добре се разбират. Когато момъкът се определи и предпочете едната мома, другата веднага се обижда, отдръпва се и отношенията между тях се развалят. Защо? – Злото, престъплението е влязло между тях. Ако майката обича един от синовете си повече от другите или ако бащата обича една от дъщерите си повече от другите, пак престъпление се ражда. За да няма престъпление в чувствата на хората, ето как трябва да разглеждате нещата. Ако имате два пръстена – единия железен, а другия златен, ще предпочетете златния пред железния. Всеки ще обича златния пръстен повече. Ако имате две саби – едната желязна, другата златна, ще предпочетете желязната пред златната. Ако трябва да се защитавате с една от тях, желязната сабя ще свърши повече работа от златната.

Един мъж се оженил за жена, която цял живот го терзала: не му давала свободно да погледне някъде. Каквото направи, тя все е недоволна от него. Той ходи от стая в стая, пъшка, въздиша, трепери от нея – да не каже нещо, което да не ѝ хареса. За него тя представлява желязо, което постоянно го притиска. По едно време дойде в дома им една приятелка на жената: весела, разположена – цялата къща развеселява. Мъжът се отпусне, разположи се, отдъхне си свободно. Нов тормоз настъпва за него: защо в присъствие на жена си бил мрачен, недоволен, а в присъствие на приятелката ѝ се развеселявал? Кой е виновен за това? Кой човек не предпочита златния пръстен пред железния? Къде е престъплението в този случай? – Дайте свобода на човека, ако искате да ви обича.

Това са факти, които съществуват навсякъде в живота – и между религиозни, и между светски хора. Докато не разберете законите, които управляват живота, вие всякога ще се натъквате на противоречия. Тази е причината, дето хората си представят живота на

Небето като този на Земята. Те мислят, че и там хората се делят на мъже и жени, и там се раждат, женят, умират. Те си представят някакъв човешки рай. В Небето няма мъже и жени. Ако някой мъж отиде на Небето и търси жена, веднага ще го пратят на Земята. Ако някоя жена отиде на Небето и търси мъж, веднага ще я пратят на Земята. Докато сте на Земята, можете да се жените; щом отидете на Небето, никакви женитби не се позволяват.

Каква е разликата между хората на Земята и тия на Небето? Хората на Земята имат по два рога: единият рог представлява мъжът, а другият – жената. Хората на Небето нямат рога. Там човек е ни мъж, ни жена. Значи жените и мъжете са необходими за Земята, но не и за Небето. Сабята е нужна за войната, но не и в мирния живот. Саби, пушки, топове, задушливи газове са нужни за войните, но в мирния живот те нямат никакво предназначение. Мирният живот се нуждае от съвсем други пособия. В този смисъл мъжът и жената са оръжия, с които хората воюват. Мъжът е едно оръжие, жената – друго оръжие. Опасни оръжия са те. Жената пита: „Какво ще бъда, когато отида на Небето?“ – Ще бъдеш нито мъж, нито жена. Мъжът пита: „Какво ще бъда, като отида на Небето?“ – Нито жена, нито мъж. Като се видите на Небето, тогава ще разберете какво представлявате. Там ще бъдете души, излезли от своя Създател.

Хората си представят Духовния свят, т.е. живота на Небето, като особен, изопачен живот. Те не знаят, че земният живот е изопачен и трябва да излязат от него, да влязат в Реалността. Срещате някого и му се усмихвате. Защо? – И вие не знаете защо се усмихвате. Срещате друг, поглеждате го сериозно. Защо? – И това не знаете.

Понякога се усмихвате, за да предразположите човека, да покажете, че му обръщате внимание. Както и да постъпвате с хората: дали се усмихвате, или сте сериозни с тях – в двата случая те ще имат

различно мнение за вас. Какво е усмивката? – Усмивката е условие за запознаване с човека. Усмиваш се – отваряш вратата на къщата си. Ставаш сериозен – затваряш вратата на къщата си. Кога човек отваря вратата си? – Зимно време. По-добре е човек да отваря вратата си, отколкото да я затваря. По-добре е да се усмихва, отколкото да е сериозен. Защо някоя жена се е усмихнала? – Зимно време е, вълн е студено и тя е отворила вратата си. За кого отваря вратата? – За измръзналия. Като влезе вътре, той ще се стопли на огнището, ще измие ръцете и краката си с гореща вода, ще се нахрани и ще си отиде. Какво лошо има в това? – Ама тази жена няма право да се усмихва на друг мъж, освен на своя. Това е старият морал, който съществува от осем хиляди години насам. Този морал е причина за нещастията между хората. Престъплението не седи в усмивката, но в лошите, криви мисли и чувства на човека.

Всички хора искат да бъдат здрави, добри и умни. Прави са хората да желаят това. Здравето, доброта и разумността са пътища за постижения. Това са пособия, сили, чрез които човек може да постигне всичко, каквото желае. Само чрез тях той може да влезе в Небето. Здравето е един вид богатство, доброто – друг вид богатство, умът – трети вид богатство. Значи три пътища има, чрез които човек може да бъде богат: богат като здрав, богат като добър и богат като умен. Всяко едно от тия качества придава на човека една трета от цялото богатство. За да бъде напълно богат, или за да наречете някого *човек* в пълния смисъл на думата, той трябва едновременно да бъде здрав, богат и умен. Направете опит и ще се уверите в силата на тези качества. Нека всеки се запита увеличил ли е капитала на своето здраве, на своята доброта и на своя ум. Здравето, доброто и умът представляват капитали, които всеки ден трябва да се увеличават по

малко. Ако тези капитали не се увеличават, човек постоянно губи от себе си.

Човек е изпратен на Земята да работи. Следователно той трябва да работи като здрав и като болен, като добър и като лош, като умен и като глупав. Той трябва да работи като млад, като възрастен и като стар. Той трябва да работи като мъж и като жена, като баща и като майка, като господар и като слуга. Това са положения, през които човек трябва да мине. Във всички положения човек трябва да работи, да се развива, да увеличава капиталите си. Какво е било вашето първично положение, как сте били първоначално създадени – с този въпрос не се занимаваме.

„Всичко е за добро.“ И зло, и добро – всичко е за добро, но всичко не е от Бога. Някой ви обича, някой не ви обича; един ви говори сладко, друг ви се сърди; един ви прави добро, услужва ви, друг ви прави зло и ви пакости – всичко това е за добро, но всичко не е от Бога. Това показва, че ние живеем в един изопачен, объркан свят. Как ще се оправи този свят? – Чрез Любовта. Любовта оправя всичко, Любовта осмисля живота. Момък обича една мома. Бащата не позволява на дъщерята да обича този момък. Кой от двамата трябва да отстъпи: бащата или момъкът? Ще кажете, че е писано в Свещената книга: „Човек ще напусне баща си и майка си и ще се прилепи към възлюбения или възлюбената си.“ Значи възлюбеният е мярката на нещата. Той решава въпросите. Възлюбеният представлява великият закон, който ръководи Целокупния живот. Един е Възлюбеният в света, не са много. Един е Възлюбеният, но се явява в много форми: като птица, като риба, като паяк, като вълк, като тигър, като цвете, като плод. Като видите някой човек, облечен с хубави дрехи, с цилиндър на глава, вие го харесвате. Като видите един паяк, не го харесвате. Този, когото харесвате в

човека, е същият и в паяка. Възлюбеният навсякъде е един и същ, но вие не можете да го видите.

Чудни са хората! Срещат един човек, говорят с него и намират, че е много добър. Отиват при същия човек като при хирург, който трябва да ги оперира. Те веднага казват, че той е лош човек. Как е възможно един и същ човек да бъде и добър, и лош? Хирургът има добро желание, иска да ги освободи от страданията. Вие сте счутили крака си – хирургът иска да го оправи. Кой е виновен: вие или хирургът? Виновен е онзи, който е счупил крака си, а не хирургът, който иска да му помогне.

Седя в стаята си и чета. В това време слушам, че муха бръмчи някъде. Поглеждам – мухата се заплела в паяжина, бръмчи, не може да се освободи. Обръщам се към паяка и казвам: „Слушай, в мое присъствие не позволявам да се вършат престъпления. Или ще пуснеш мухата, или ще взема една тояга и и двамата ще изхвърля навън. Вън от стаята ми можеш да правиш, каквото искаш, но тук не позволявам.“ – Паякът ме поглежда – не знае какво да предприеме: да изяде ли мухата, или да я пусне на свобода. Има своенравни паяци, които не отстъпват лесно. Той ходи по паяжината си, мисли какво да направи. Най-после решава да освободи мухата: започва да къса нишките една след друга и пуска мухата на свобода. Така и той е свободен, и мухата е свободна. След това го питам: „Защо хвана мухата?“ – „Тя е моя длъжница. Има да ми дава, и докато не секвестирам всичкия ѝ имот, няма да я пусна.“ – „Да, но ако не я пуснеш, аз ще дойда с тоягата си и ще се разправа с вас, както трябва. Ти трябва да простиш дълговете ѝ и да я пуснеш на свобода.“

Същото нещо става и между хората. Кредитор хванал длъжника си в своята паяжина и не го пуща. Длъжникът бръмчи, мъчи се, иска да се освободи. Кредиторът не отстъпва. Тогава аз се намесвам.

Вземам тоягата си, т.е. Божия закон, и казвам на кредитора: „Или ще пуснеш длъжника си и ще простиш дълга му, или и двамата ще излезете навън. Пред Божието лице не позволявам да се вършат престъпления.“

Как да разберем това нещо? – Много просто. Когато се намираш пред Лицето на Бога, ти трябва да простиш прегрешенията на брата си. Когато се намираш пред Лицето на Бога, ти трябва да простиш всички дългове на брата си – абсолютно да ликвидираш с него. Докато не ликвидираш с дълга на брата си, не можеш да се явиш пред Божието лице и в Царството Божие не можеш да влезеш. Какво правите вие? Казвате: „Като спечеля, ще наредя работите си и на бедните ще помагам.“ Защо трябва да чакаш това време? Ето, всички твои длъжници са бедни хора. Прости дълговете им, и въпросът е свършен.

„С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери.“ Отива някой при Бога и носи със себе си изпълнителните листове на своите длъжници. Казвам: ако още днес не скъсате вашите изпълнителни листове и не се явите с чисто лице пред Господа, и вие, и длъжниците ви ще излезете вън. На всички християни днес се казва: скъсайте изпълнителните листове, ако искате и вие, и длъжниците ви да бъдете свободни. Иначе всички ще бъдете изпъдени навън. Тоягата, Божият закон ще играе по гърбовете на всички хора: на кредитори и на длъжници. Не е позволено да се вършат престъпления в присъствието на Бога! Къде остава вашата Любов, ако вършите престъпления в Негово присъствие?

Сега аз изнасям един принцип. Когато искате да се явите пред Лицето на Бога, бъдете готови да извършите всичко заради Него. В това седи изпълнението на Волята Божия. Ако днес още не сте готови да скъсате вашите изпълнителни листове заради Господа, любовта ви

е слаба. Ако сте готови да скъсате вашите записи, вашите изпълнителни листове, и аз съм готов да скъсам моите записи срещу вас. Ако вие не сте готови, и аз не съм готов. Щом вие не сте готови да скъсате записите на вашите стари идеи, да се освободите от страха за утрешния ден, и аз няма да скъсам моите полици. – „Какво ще стане с нашия живот?“ – Щом скъсате старите си записи, животът ви ще се нареди добре. Че ако днес, когато сте пред Божието лице, не сте готови за подвизи, утре ли ще бъдете готови? Когато беше на кръста, Христос скъса всички полици, всички изпълнителни листове на своите длъжници и каза: „Господи, прости им! Те не съзнават какво правят.“ Ако не беше простил на своите длъжници, Христос не би могъл да се яви пред Господа, не би могъл да влезе в Царството Божие.

Христос беше пред Лицето на Бога и прости дълга на своите длъжници. Щом искате да се освободите, да се явите чисти пред Лицето на Бога, вие трябва да простите на своите длъжници и да кажете: „Господи, прости им!“ Величието на Христа седи в жеста на благородство, който Той прояви на кръста още. Закован с гвоздеи на ръцете и на краката, Той каза: „Господи, прости им!“

Ще кажете, че проповедта ми днес е хубава. Не е въпрос за хубавата проповед. Важно е каквото се проповядва, да се прилага. Къде е силата и любовта на християните, които се намират пред Лицето на Бога и не могат да скъсат своите стари записи и да кажат: „Господи, прости им!“ След всичко това те ще отидат при някой праведен човек и ще искат да се моли за тях. Не, не е позволено да се молите за човек, който не е готов да скъса своите стари записи. Свещено трябва да бъде Името Божие за вас. Произнесете ли това Име, бъдете готови на всички жертви.

Дойде ли някоя болест, предложете ѝ да ви последва, да тръгне с вас на работа. Щом я поканите на работа, тя ще си отиде. Според мене болестта не е нищо друго, освен неканена гостенка, която ви е посетила и ви се налага: тя иска да я къпете, обличате, храните, забавлявате. Ще се съберат пет-шест души около болния да му услужват. Всъщност те не услужват на болния, а на болестта, която го е обсебила като неканена гостенка. На болестта не трябва да се дават никакви лекарства. Щом дойде при вас, ще ѝ кажете: „Аз отивам да копая на Божието лозе. Ако искаш да дойдеш с мене, добре дошла. Ако не – сбогом!“ Който вярва в Бога като динамическа сила, той всякога ще бъде здрав.

Съвременните хора искат да бъдат обичани. Тяхното желание е на място, но не е достатъчно само един човек да ги обича. Човек представлява микроскопична цев, през която може да мине само един слънчев лъч. Слънчевият лъч все ще допринесе нещо на човека, но мощното в света е цялото Слънце. Светлината на цялото Слънце трябва да влезе в човека и да освети и най-малките кътчета на неговата къща. Един слънчев лъч представлява любовта на един човек. Тази любов не е достатъчна. Любов, която не може да преобрази човека, да го направи здрав, добър, умен, не заслужава това име. Любовта е онази сила, която преобразява човека и го прави готов на всички жертви заради Свещеното Име, върху което почива неговият живот. Истинската жертва подразбира жертва за Твореца на Вселената, за Свещения, а не жертва за хората. Къде ще намерите Свещения? – Той се крие дълбоко някъде в душата на всички живи същества. От всички хора се изисква велика жертва, каквато Христос е направил. В какво седи тази жертва? – Като ги приковат на кръста за Името Божие, да кажат: „Господи, прости им!“

Срещат един и го питат: „Ти какъв си?“ – „Християнин съм.“ – Изпълнил ли си всичко, което Христос е проповядвал? Христос е проповядвал самоотричане. Ти самоотрече ли се? Христос е казал, че Негов ученик може да бъде само онзи, който раздаде всичкото си имане на сиромаси и Го последва. Ти направи ли това? Когато беше на кръста, Христос каза: „Господи, прости им!“ Ти прости ли на своите длъжници? – Ще кажете, че времето ви още не е дошло. Според мене много от сегашните християни са закъснели даже. Ако сега не изпълнят Христовото учение, те съвсем ще закъснеят. Не е въпрос до буквата на нещата. Христовото учение е учение на вътрешна жертва. Всеки момент се жертвайте за Онзи, чиято Любов е непреривна. Христовото учение проповядва вътрешен велик морал, който почива на Абсолютна чистота. Хората говорят за любов, за целувка, но се стесняват. Защо? – Защото в тяхната любов, в тяхната целувка има нещо користоно. Те вземат, а не дават. Казано е в Писанието: „Целунете се със свето целование.“ Божествената Любов подразбира абсолютна вътрешна Чистота, която дава упование на човека, прави го смел, самоотвержен. Ако целувката може да повдигне падналия, да излекува болния и да възкреси мъртвия, тя е на място. Това означава свято целование.

Христос казва: „Не дойдох да изпълня Своята воля, но волята на Онзи, Който Ме е проводил!“ Следователно всеки човек трябва да осъзнае, че е дошъл на Земята да изпълни Волята на Онзи, Който го е проводил. Когато се намерите в големи противоречия и не можете да разрешите някой въпрос, кажете: „Да бъде Волята Божия!“ Кажете ли така, няма да мине много време и въпросът ще се разреши. Но за това се иска пълно упование на Бога. Ако всички решите в себе си да вършите Волята Божия, без никакво съмнение и колебание, работите

ви ще се оправят естествено. Щом работите ви се объркат, ще знаете, че изпълнявате своята воля, а не Божията.

Ако доброволно не изпълните Волята Божия, смъртта ще дойде, ще ви хване за врата и насила ще ви застави да се откажете от това, което днес не можете да пожертвате. Не е ли по-добре, преди да е дошла смъртта, да направите това, което Бог иска от вас? Под думата *смърт* разбирам закона. За предпочитане е човек да извърши доброволно Волята Божия, отколкото по закон. – „Какво ще стане тогава с нас?“ – Направете опит и ще видите. – „Ами ако страдаме?“ – Нима ако не изпълните Волята Божия, няма да страдате? Нима богатият не гладува? Въпреки богатството си, въпреки знанието си, въпреки силата си човек пак страда. Цялото човечество ще мине през такива страдания, каквито не е мислило. Като върши Волята Божия, човек пак ще страда, но страданията му ще бъдат осмислени. Страданията ще дойдат за всички хора, без изключение. Смъртта ще дойде за всички. Тя е неизбежен акт.

Мнозина мислят, че като излязат от тялото си, веднага ще бъдат свободни. Те ще бъдат толкова свободни, колкото е свободен пътникът, който излиза от парахода и влиза направо в морето. Свободен ли ще бъде в морето? – В морето го чакат акули, които веднага ще го изядат. Друг е въпросът, ако излезе от парахода и слезе на пристанището. Не е лесно да излезе човек от тялото си. Ако излезе от тялото си и влезе в морето, положението му е опасно; ако излезе от тялото си и слезе на пристанището, положението му е добро. Желая на всички да слезете на пристанището, за което ви е даден билет. Щом сте на парахода, радвайте се, мислете, работете и не бързайте да слезете, докато не чуete името на пристанището, за което имате билет. Когато чуete името на това пристанище, не се бавете нито минута. Веднага слезте от парахода и чакайте на пристанището,

докато дойде друг параход да ви вземе. Новият параход ще бъде по-красив, по-съвършен от първия.

„Както Ме е Отец научил, така говоря.“ Сега ще ви запитам: готови ли сте да освободите мухите от паяжините си? Аз засягам този въпрос принципно, а не лично. Личните въпроси представляват комедия и драма в живота. Аз нямам разположение нито към комедията, нито към драмата, нито към трагедията. Според мене комедията е най-простото нещо в света. Драмата е пълна с преструвки, с неестествени неща. Трагедията пък е смес от трагизъм и комизъм. В живота комедията представлява здравето в човека, драмата – доброто, а трагедията – ума. И наистина, само умният се натъква на противоречия. Докато разреши тия противоречия, главата му побелява. Побелялата глава е трагизмът в човешкия живот. Жената се оплаква от мъжа, мъжът – от жената: искат да се самоубиват. Това е трагедия. Младата мома заплашва момъка, че ако не я обича, ако не се ожени за нея, ще се убие. Той се уплашва и бърза да отговори на чувствата ѝ. Няма защо да се плаши. Ама щяло да стане нещо трагично. Нека момъкът се опита да пореже леко пръста ѝ, да потече малко кръв и ще види, че момата ще се откаже от всякакво самоубийство. Когато момата обича момъка, а той не я обича, това е трагедия. И обратно: когато момъкът обича момата, а тя не го обича, и това е трагедия. Когато и двамата се обичат, това е трагикомедия. Когато стар, 120-годишен човек се влюби в млада мома, това е трагикомедия. Какво по-хубаво нещо може да има за стария човек от любовта? Като люби, той се подмладява. Ако младата мома се влюби в стар човек, тя поумнява, става мъдра. Значи младата мома жертва любовта си, старият жертва мъдростта, знанието си, и по този начин се обменят. В Божествения свят тази любов именно е правилна,

хармонична. По-хубава любов от тази не съществува. Любовта между стар човек и млада мома е чиста, безкористна.

„Всичко е за добро.“ Кога? – Когато се върши от Любов. Жертвайте всякога от Любов и в Името Божие. Като постъпвате така, кажете: „Да се освети Името Божие! Да бъде Волята Божия! Да дойде Царството Божие!“ Бъдете готови да се жертвате за Името Божие, за Волята Божия, за Царството Божие! Това ще повдигне душите ви и ще ви направи жители на Царството Божие.

Сега аз изхвърлих мухите и паяците навън, изчистих стаите ви. Не пускайте вече мухи и паяци в стаите си – да не вършат престъпление пред вашето лице!

Божият Дух носи всичките блага на живота.

*Беседа, държана от Учителя на 3 септември 1935 г., 5 ч. с., София,
Изгрев*

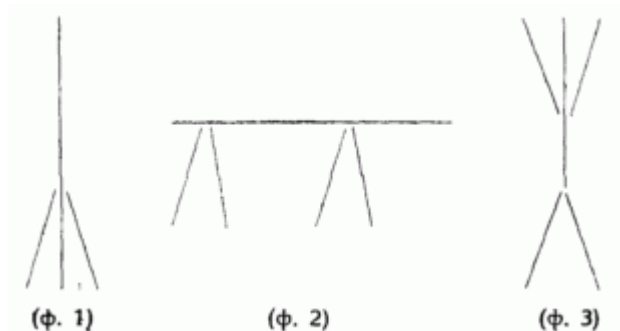
ОТВОРЕНИ КНИГИ

Йоан, 9:1-9

Съвременните хора се намират в положението на ученик, който постъпва в гимназия или в университет. Първата му работа е да подаде заявление за приемане в съответното училище, придружено с необходимите документи за ценз. Докато се отговори на заявлението, ученикът изживява тревога: ще го приемат ли, или не. Най-после му отговарят, че е приет. След това иде втората тревога: ще може ли да учи, да следва с успех училището. Като започне да учи, оказва се, че е способен и задоволява изискванията на своите учители и професори. Като мине и тази тревога, иде трета – ще има ли достатъчно материални средства за следване в училището. Значи ученикът е приет в училището, при това е способен, но се смущава: ще може ли баща му да го издържа, да завърши училището. Следователно, за да завърши ученикът училище, три условия трябва да бъдат в съгласие: да го приемат в училището, да бъде способен да учи и да има средства за издръжка. Някои хора имат първия род мъчнотии, други – втория род, а трети – последните мъчнотии – нямат средства за издръжане.

Защо са дадени мъчнотии и страдания на хората? Да се задава такъв въпрос, това е все едно да се задават въпросите защо човек има два крака, защо главата му е нагоре изправена, а краката надолу, и т.н. Ако човек задава такива въпроси, растението може да пита защо главата му е забита в земята. Животното пък може да пита защо главата му е в хоризонтално положение. Растението, животното и човекът представляват стадии на развитие, през които животът е

минавал. В тези фъзи на развитие се вижда постепенното извявяване на Божията мисъл. Растението, животното и човекът представляват проявената Божия мисъл на Земята. Първото проявяване на Божията мисъл виждаме в растенията.

Като прекарвали хиляди години с главите си в земята (ф. 1), растенията пожелали ново положение – да извадят главите си от земята, а с това заедно да се подобрят условията на живота им. Обаче това не могло да стане изведнъж. Бог постепенно обръщал главите им, докато ги поставил в хоризонтално положение, което виждаме в четириногите, в млекопитаещите (ф. 2). Значи животните са втората проява на Божията мисъл на Земята. И животните не били доволни от положението си – и те пожелали подобрене на условията на техния живот. Центърът на тежестта в животните не е в средата, вследствие на което, за да пазят равновесие, те движат опашката си. В това отношение опашката играе важна роля у животните. След големи мъчности и страдания силите в главата на животните започнали да се проектират повече нагоре, вследствие на което тялото им постепенно се изправяло, докато застанало на два крака, което виждаме в човека (ф. 3). Следователно човек представлява трета проява на Божията мисъл. При това положение, с глава нагоре и на два крака изправен, и човекът няма нужното равновесие. Ето защо човек често пада. За да не пада, той трябва да държи мисълта си

силно съсредоточена нагоре, към центъра на Слънцето. Моралните падания на хората се дължат на факта, че в техния морален живот няма равновесие, няма нужния морален устой. В този смисъл грехът не е нищо друго, освен изгубване на равновесието, вследствие на което човек пада. Дали морално ще падне човек или физически, това се дължи все на изгубване на равновесието.

Съвременните хора са недоволни от начина, по който светът е създаден. Когато главата им била забита в земята, те били недоволни. Когато главата им била в хоризонтално положение, и тогава изказали недоволство. И днес, когато главата им е нагоре, те пак са недоволни. Невидимият свят предлага на хората да представят свой проект за създаване на света, за да се задоволят. Такъв проект и до днес не е представен. Защо? – Защото хората не са дошли до положение да разбират нещата принципно, т.е. от Божествено гледище. Досега хората са разглеждали нещата или от своя гледна точка, или от гледна точка на своите ближни. Те трябва да дойдат до третия начин: да разглеждат нещата от Божествения свят, от гледището на абсолютните, неизменни принципи. Да изучавате нещата от Божествено гледище е едно, а да ги изучавате от свое гледище и от гледището на своите ближни, е друго.

Какво се разбира под думите изучаване на нещата от свое гледище, от гледището на своя ближен и от Божествено гледище? Да изучавате нещата от Божествено гледище, от гледището на Бога, и тогава да се произнасяте върху тях, това значи да ги разглеждате от положението на бащата. Да ги изучавате от свое гледище, това значи да ги разглеждате от положението на майката. И най-после, да ги изучавате от гледището на своя ближен, това значи да ги разглеждате от положението на децата. Децата са много своенравни. Те вършат неща, които не са позволени: влизат в чужди градини да късат

плодове, влизат в дюкяни да правят обири и т.н. За да се освободят от пакостите на децата, т.е. на своите близни, хората създават закони, морални правила, според които не позволяват да се правят обири, да се късат плодове и т. н. Ако не се спазват тези правила, нарушава се равновесието на общия организъм. Няма по-страшно нещо от това, да се отреже главата на човека. Ако се отреже главата на човека, нарушава се равновесието на целия организъм. Колко мъчно може след това да се възстанови изгубеното равновесие.

Хората питат защо Господ е създал света. Защо светът е създаден, никой не знае. В създаването на света се крие някаква дълбока вътрешна тайна. Интересно е кое кара хората да питат защо светът е създаден. Има ли някакво противоречие в това, че светът е създаден? – Ама защо човек ходи на два крака? – Какво особено има в това? Някога, в далечното минало, главата на човека е била забита в земята, после е била в хоризонтално положение, а днес е нагоре. Често човек изпада в положение на растение, с глава, заровена в материята. И тогава той разглежда нещата от положението на растението. Друг път главата му е в хоризонтално положение. Тогава той разглежда нещата от положението на животното. И най-после той се намира с глава нагоре, в положението на човек, и започва да изучава нещата от гледището на човека. Това са фази, състояния, през които човек неизбежно минава.

В едно окултно предание се говори за слизането на растенията на Земята и за преминаването им в по-високи положения. Като слизали от високите светове, растенията обикнали Земята и пожелали да останат на нея, заровени с главата надолу. Те мислели, че този живот никога няма да им дотегне. Обаче като живели хиляди години на Земята, видели, че не могат да се разбират с нея, и пожелали да извадят главите си навън, да тръгнат в посока, по която Земята се

движи. Затова те тръгнали с главата напред, в хоризонтално положение – станали животни. И това положение не им харесало. Защо? – Защото като се движели в посока, по която Земята върви, без да искат, те били постоянно в нейните следи. Това не се понаправило на Земята, затова тя разбъркала умовете им, вследствие на което им създала големи мъчнотии и изпитания. Те започнали едни други да се ядат, да се изстребват. Така Земята била свободна да прави, каквото иска, без да има кой да я следи. След големи мъчнотии и изпитания животните пожелали да излязат от това положение. С големи усилия те изправили главите си нагоре, към центъра на Слънцето, към Бога. Така растенията дошли до най-високото положение – до положението на човека. Като видяла, че има възможност да се лиши от човека работник, Земята му създала голямо тяло, посредством което го задържала за себе си. Ако човек нямаше това тежко, голямо тяло, той би хвъркнал към Слънцето, би отишъл при Бога. А така, колкото и малко да обработва земята, той все пак е добър работник.

Сега дали това предание е вярно, не зная. Ще кажа като турците: „И така да е, пак не вярвай.“ Едно е важно: при най-трудните условия на живота си, при най-големите противоречия, в края на краищата човек ще разгледа състоянията, през които е минал, и ще каже: „Въпросите не се разрешават нито със заравяне на главата в материята, нито с движението ѝ в посока, успоредна на земната орбита. Единственото разрешаване на въпросите седи в изправянето на главата към центъра на Слънцето.“

Съвременните хора се движат в различни посоки: едни към центъра на Земята, други – успоредно на земната орбита, трети – към центъра на Слънцето. Тази е причината, поради която те не могат да се разбират. Като не се разбират, те се натъкват на ред противоречия. Оплакват се, че хората не ви разбират. Вие разбирате ли ги? – И вие

не ги разбирате. Някой седнал на мястото ви – сърдите се. Друг се проявил пръв в известна област на науката – завиждате му. Защо не влезете в положението на тези хора и не ги разберете?

На какво се дължат противоречията в живота? – Една от причините за противоречията се дължи на връзките, които човек е направил на Земята. Ако е свързан с баща си, човек ще носи противоречията на баща си. Ако е свързан с майка си, той ще носи нейните противоречия. И най-после, ако е свързан със себе си, той ще носи своите противоречия. Ако е свързан с растенията, ще носи техните противоречия. Какви са противоречията на растенията? – Само главата на растенията е запазена от външни противоречия. Обаче тялото и краката на растенията, които представляват стъблото и клонищата, са изложени на големи външни противоречия. Като задуха вятър, клонищата се разлюляват, огъват се, а понякога се счупват. Вятърът иска да застави растенията да се обърнат с главата нагоре. Хиляди години вече как растенията се мъчат да извадят главите си вън от земята, но не са успели. Вятърът казва: „Дебели са главите на растенията. Ето, хиляди години как духам, огъвам ги, но те не искат да покажат главите си вън от земята.“ Все пак вятърът е направил нещо: една трета от растенията са минали във фазата на животните, извадили са главите си от земята и ги държат в хоризонтално положение. Вятърът продължава да духа и на останалите две трети от растенията. Той духа и на животните – да изправят главите си нагоре. Най-после вятърът духа и на човека – да се закрепят добре, да пази равновесие.

Днес човек се натъква на три вида противоречия. Когато се почувства мъж, човек изпада в противоречията на бащата. Когато се почувства жена, човек изпада в противоречията на майката. Когато остане сам със себе си, той изпада в противоречията на детето. Когато

и да срещнете днес, все за права говори. Мъжете говорят за права, жените говорят за права и децата говорят за права. Тези три вида права се различават едни от други. За да имате правата на мъжа, на бащата, вие трябва да станете баща. За да имате правата на майката, на жената, трябва да станете майка. За да имате правата на детето, трябва да станете дете. Ако не станете баща, майка или дете, вие не можете да се ползвате от техните права.

Какъв е практическият извод от тези положения? – Да има човек права – това значи да има известен капитал, известно богатство в себе си, с което да разполага, от което всякога да дава. Следователно, който има права, той дава нещо от себе си на онзи, който няма права. Единият дава, а другият взема. Кое е по-добро: да даваш или да вземаш? Ако нямаш никакъв товар на гърба си, за предпочитане е да се натовариш, да носиш нещо. Ако дълго време си носил товар на гърба си, за предпочитане е да го снемеш, да се разтовариш. Докато живее, човек постоянно се товари и разтоваря. Той товари ума си с мисли, сърцето – с чувства, а волята – с постъпки. Мислите са капитал на ума, чувствата – капитал на сърцето, постъпките – капитал на волята. Богат е човек, но от него зависи как ще използва капиталите си. Срещате стар човек – той се оплаква, че не го разбират. Срещате млад – и той се оплаква, че не го разбират. Защо? – Защото не са пуснали капиталите си в обращение. По същата причина вярващи и невярващи, учени и прости се оплакват, че никой не ги разбира. Един вярващ не разбира друг вярващ. Единият нарича другия еретик. Защо? – Защото не вярвал като него. Как трябва да вярва човек? В какво седи истинското верую?

Да се задава въпросът в какво седи истинското верую, това значи да питате в какво седи истинското пеене. Ако зададете този въпрос на един музикант, той ще ви каже: „Истинското пеене се заключава в

чистотата, мекотата и яснотата на тона.“ – Според мене истинското пеене се заключава в Любовта. Пеене с любов е сила. Пеене без любов нищо не представлява. Ако искате да проверите как пеете, идете при някой болен, неразположен човек, и запейте. Ако болният оздравее и неразположеният се ободри, вашето пеене е истинско. Нямате ли тези резултати, вие пеете без любов. Много певци и музиканти са били освирквани от публиката. Те са казвали, че хората не ги разбират. Ако публиката не ги разбира, кой е причина за това: певецът или самата публика? Ако децата не разбират баща си и майка си, къде е погрешката: в децата или в бащата и майката? Ако вие сами не се разбирате, къде е погрешката?

Значи човек живее на Земята, говори, мисли, чувства, но сам себе си не разбира. Той казва, че като замине за другия свят, ще отиде при Бога. Същевременно цитира стиха от Писанието: „В Бога живеем и се движим.“ Чудно нещо! – На Земята човек живее и се движи в Бога, а като замине за онзи свят, пак ще отиде при Бога. Как трябва да се разбере това? – Това е тавтология, от която се вижда, че в умовете на хората се раждат идеи, мисли, които за самите тях не са още изяснени.

Какво трябва да правите, за да си изясните всички въпроси в живота? – Вие трябва да учите. Като ученици на Окултна школа, преди всичко вие трябва да изучавате отношенията, които имате към баща си, към майка си и към самия себе. После ще изучавате отношенията, които имате към Земята, към Слънцето. Земята представлява майката, която е хванала човека здраво за краката. Слънцето представлява бащата, който е хванал човека здраво за главата. Днес само ръцете на човека са свободни и той маха с тях наляво-надясно: търси начин да се освободи от майка си и от баща си.

Задавали ли сте си въпроса защо сте дошли на Земята? – Ще кажете, че сте изпратени от Бога. Върху този въпрос може да се разисква – или сте пратени, или не сте. Не е достатъчно да кажете само, че сте изпратени, но трябва да съзнавате това, да сте убедени в думите си. Не е достатъчно само да кажете, че всичко, което ви заобикаля, е създадено заради вас. Звездите за вас ли са създадени? – Ако са създадени за вас, вие трябва да се ползвате от тях. Всъщност колцина се ползват от звездите? Ще кажете, че те са далече от вас. Наистина, големите работи се гледат отдалече, а малките – отблизо. Ако малките, дребните неща гледате отдалече, нищо няма да видите. Малките неща ще гледате отблизо и под микроскоп, или с увеличително стъкло. Ако големите неща гледате отблизо, пак нищо няма да видите. Следователно големите неща ще гледате отдалече, а не отблизо.

Любовта, обичта отде ще я гледате: отблизо или отдалече? – За да отговорите на този въпрос, първо трябва да определите към кои неща спада Любовта: към големите или към малките. Съществува следният закон: всеки предмет, който обичате, трябва да стои на известно разстояние от вас. Който не спазва този закон, той ще се натъкне на големи противоречия. Оттук можем да извадим заключението: противоречията в живота се дължат на факта, че човек нарушава онова разстояние, което съществува между него и любимия му предмет. Като обича нещо, човек има желание да го вземе близо до себе си, да го прегърне, да му се порадва. Любовта изключва всякаква близост, всякакво прегръщане. – „Ами Бога, Христа не можем ли да прегърнем?“ – Как ще Го прегърнете, като е далече от вас? Как ще прегърнете Слънцето, звездите? – Като отидем на Небето при Христа, тогава ще Го прегърнем.

Христос не обича прегръдки. Той опита веднъж прегръдките на хората и втори път не се лъже. Те Му изковаха един дървен кръст и Го качиха на него – да Го прегърне. Христос познава вече прегръдките на дървения кръст. На Земята Той мина през големи противоречия: първо Го заковаха на кръста като човек, с главата нагоре. После Го свалиха от кръста и Го поставиха с главата напред, в хоризонтално положение, каквото е положението на животните. Най-после Христос трябваше да излезе от гроба и да възкръсне.

Защо хората умират? – Хората умират, за да се справят с животинското състояние в себе си. Като се справят с това състояние, те ще излязат от гроба, отново ще се изправят на краката си и ще бъдат вече самостоятелни. Кога поставят човека в хоризонтално положение? – Когато се обиди. Когато се отчае и не иска да живее, човек е пак в хоризонтално положение. Когато го обичат или когато не го обичат, той е все в хоризонтално положение. И като болен, и като здрав, човек постоянно се измъчва, вследствие на което заема хоризонтално положение. Това показва, че всички положения, в които човек се намира, са неестествени. Въпреки това той не се стреми да се освободи от тия състояния, но като дете все за баница мисли. Какво ще спечели от баницата? Пеперудите ядат ли баница? Ангелите ядат ли баница? Какво представлява баницата? – Баницата представлява временния, преходния живот, от който всеки трябва да се откаже. Какво ще прави, като се откаже от този живот? – Той ще влезе във вечния, в постоянния живот.

Кой е Вечният живот? Вечният живот се отличава с абсолютно равновесие. Който иска да придобие този живот, той трябва да пази първото условие: равновесие на своя ум, равновесие на своето сърце и равновесие на своята воля. Всички противоречия, всички недоразумения и разногласия между хората се дължат на факта, че те

не пазят своето равновесие. Пазене на равновесието е метод на работа, който трябва да се приложи при съвременното възпитание. Да се самовъзпитава човек – това значи да пази равновесие между своите мисли, чувства и постъпки, т.е. да пази равновесие на своя ум, на своето сърце и на своята воля. Който изгуби равновесието на своя ум, той се излага на страдания; който изгуби равновесието на своето сърце, той се излага на смущения; който изгуби равновесието на своята воля, той се излага на падане. Когато боговете, възвишените Същества изгубиха равновесието на своята воля, те паднаха. Следователно, когато човек падне, трябва да знае, че причината за неговото падане е изгубването на равновесието на неговата воля, на неговите постъпки. Затова е казано в Писанието: „Който стои, да гледа да не падне.“

И тъй, стремете се да пазите равновесието на своя ум, на своето сърце и на своята воля. Слушайте някой да пее и намирате, че не пее хубаво. В този момент още трябва да посочите погрешките му. Но ако започнете да пеете, и вие ще бъдете певец като него. Много учители по музика не пеят добре, но могат да напътстват учениците си. Някой учител може да не е добър по характер, но иска учениците му да бъдат добри. Защо? – Има някакви съображения. Той казва, че желае доброто заради самото добро, без оглед на това кой какво ще каже за него или какво ще придобие от доброто.

Какво разбирате под думите да правиш добро за самото добро? Когато някой прави добро, той не трябва да има предвид своя личен интерес, но доброто на всички хора, на цялото човечество. Защо? – Защото всички хора са свързани помежду си. Те представляват халки на една верига. Следователно, когато един човек върви в правия път, и съседът му ще върви в правия път. Ако първият не върви в правия път, и съседът му ще върви по неговия път. Щом бащата в един дом

падне, с него заедно ще паднат и майката, и децата. Ако майката падне, ще паднат и бащата, и децата. Ако децата паднат, ще паднат и майката, и бащата. Това е общ закон, който засяга всички хора. Не мислете, че можете да се освободите от този закон. И до днес Бог продължава да мисли как да възстанови равновесието на своите паднали деца. Докато не дойдат в съгласие с Божиите мисли, чувства и постъпки, хората не могат да възстановят своето равновесие, не могат да влязат в Божествения живот, не могат да разберат усилията, които Божият Дух прави за тяхното повдигане.

Сега, като ученици, вашата главна задача е да възстановите равновесието на своя ум, на своето сърце и на своята воля. Ако не можете да възстановите равновесието си, вие всякога ще се намирате в противоречие или с Бога, или със себе си, или със своя ближен. При това помнете: правата на човека се обуславят от равновесието на неговия ум, на неговото сърце и на неговата воля.

Казано е в Писанието: „Бог е Любов, Мъдрост и Истина.“ Любовта е сърцето на Бога, Мъдростта – главата на Неговото Слово, а Истината – Неговите крака. Любовта определя равновесието на сърцето. Който обича Бога, той е уравнил силите на своето сърце и заради Него е готов на всички жертви. Ако младата мома пожертва всичко за своя възлюбен и не намери щастieto, което очаква, на място ли е нейната жертва? Всяка жертва, която човек прави, трябва да принесе своя плод. Христос принесе Себе Си в жертва за света, но тази жертва даде плод. Тази жертва имаше велико предназначение. Трябва ли момата да се жени за момък, който утре ще я направи нещастна? Ама не могла да живее без него. Как е живяла без него преди да го срещне?! Как е живяла хиляди години на Земята без него? Когато младите се женят, дъщерята изневерява на баща си, а синът – на майка си. Защо? – Защото с раждането си още дъщерята се е свързала с баща си, а синът

– с майка си. В този смисъл дъщерята и синът са женени вече, няма защо втори път да се женят.

Нещо повече: със слизането си на Земята човек е изневерил на своя Отец. Като се облече в материя, той забрави всички и започна да отрича Бога, Духа, Душата. Духът представлява бащата, а душата – майката. Следователно дъщерите изневеряват на Духа, а синовете – на Душата. Слабостта на дъщерята, на жената е в ума, слабостта на сина, на мъжа е в сърцето, а слабостта на децата – в тялото. Защо дъщерята изневерява? – Дъщерята изневерява, защото мисли, че ще намери мъж, който ще я обича повече от баща ѝ. Защо синът изневерява? – Защото мисли, че ще намери жена, която ще го обича повече от майка му. И двамата се самоизлъгват. Нито дъщерята ще намери мъж, който да я обича повече от баща ѝ, нито синът ще намери жена, която да го обича повече от майка му. Невъзможно е да се намери жена, която да обича мъжа си повече от майка му, която го е носила девет месеца в утробата си. Обаче докато хората живеят със своите стари възгледи, дъщерята и синът все още ще изневеряват на родителите си. Дъщерята няма още отношения към баща си. Синът няма отношения към майка си. И вие нямате отношения към себе си.

Сега, след всичко това, ще казвате, че обичате себе си. Какво обичате в себе си? Понякога вие обичате тялото си, но не е тялото само, което трябва да се обича. Всъщност вие не знаете какво трябва да обичате в себе си. Ако обичате тялото си, утре това тяло ще изчезне. Човек трябва да обича Божественото начало в себе си, но как и къде да Го намери? Ако Го намери и обикне, с него ще стане цял преврат. Той ту Го намира, ту Го изгубва. Защо? – Защото постоянно се съмнява. Къде седи Божественото в човека: в главата ли, в сърцето ли? Някой мисли, че като има достойнство, това е Божествено в него. Къде седи неговото достойнство и как той познава, че има

достойнство? – Според мене онзи човек има достойнство, който никога не се обижда. Светлината има достойнство, понеже никога и от нищо не се обижда. Тя минава през чисти и през нечисти места и навсякъде се задържа само по една тристахилядна част от секундата. Нищо не е в състояние да обиди светлината, понеже тя използва всичко и знае как да се справя с всички положения. Ако в ръцете на глупавия попадне златна сабя, с нея той може да мушне някого. Обаче умният ще използва тази сабя на място. Той ще я стопи, ще я превърне в пари, които ще пусне в движение.

Умният човек разполага с три начина за разрешаване на мъчнотиите: или чрез силата на ума, или чрез силата на сърцето, или чрез силата на волята. Другояче казано: мъчнотиите могат да се разрешават или от гледището на бащата, или от гледището на майката, или от наше собствено гледище. Още едно положение: мъчнотиите могат да се разрешават или от гледището на Бога, или от гледището на Духа Божий, или от наше собствено гледище. Обаче трите вида положения се намират в известна връзка помежду си. За да разрешавате въпросите правилно, не се заблуждавайте от външния вид на нещата. Например едно дете, макар и малко, може да ви каже по-умни неща и от възрастните. Питам едно дете: „Стоянчо, защо ме обичаш?“ – „Защото и ти ме обичаш.“ – „Защо другарчето ти не те обича?“ – „Защото и аз не го обичам. Щом аз го обикна, и той ще ме обикне.“ Значи Стоянчо разбира, че в отношенията на хората има известна зависимост. Откъде е научил тези неща? – Това са закони, които са написани в сърцата на всички хора, били те млади, възрастни или стари.

Следователно, ако искате да ви обичат, и вие трябва да обичате. Ако искате животът ви да се подобри, трябва да обичате Бога. Вие искате Бог да ви обича, а не съзнавате, че Той ви е обикнал още преди

създаването ви. Той вече е отворена книга за вас, но вие сте затворена книга за Него. Понеже сте затворени за Него, вие не можете да възприемете всичко онова, което Той отправя към вас. Невъзможно е да възприемете нещо от човека, когото не обичате. Невъзможно е да възприемете нещо от Бога, ако не Го обичате. Отворете се към Него, за да възприемете онова, което Той всеки момент ви дава. Любовта определя отношенията между хората. Когато двама души се обичат, единият дава, а другият възприема. Тогава и двамата са отворени: и който дава, и който взема. Значи Любовта търси отворени души, които да възприемат всичко, каквото тя дава.

И тъй, човек трябва да бъде отворен. Умът и сърцето му трябва да бъдат отворени книги. Когато мисли, чувства и действа, човек се отваря. Да бъдеш добър – това значи да се отвориш. Да обичаш – това значи да се отвориш, за да се влее Божественото благо в тебе. Който обича, той никога не може да бъде излъган. Любовта изключва всякаква лъжа. Когато обича, човек се отваря. Когато обичат, и той се отваря. Отварянето е необходимо, за да можеш или да дадеш, или да вземеш. Истинската Любов подразбира правилна обмяна: единият дава, другият взема. При Любовта човек първо възприема. Като обработи полученото, той дава. Дойде някой и се оплаква, че еди-кой си не го обича. Как познавате дали един човек ви обича? Докато не обичате човека, вие никога не можете да кажете обича ли ви той, или не. Как ще познаете топла ли е или е студена ръката на някой човек, ако не я пипнете? Значи, за да се познаят, хората трябва да дойдат в известно съприкосновение помежду си, трябва да се отворят едни за други. Ако не обичате и ако не ви обичат, вие не можете да се познаете. Следователно първото условие за опознаване на хората е Любовта. Същото може да се каже и за Бога. Невъзможно е да познаете Бога, ако не Го обичате. Извън Любовта опознаване не може

да има. В това отношение повечето хора вървят по обратен път: не мислят за Бога, не вярват в Него, а искат Той да ги обича.

Съвременните хора искат да бъдат щастливи, но забравят, че щастието е във връзка с Любовта. Човек не може да бъде щастлив, ако не обича. Човек не може да бъде щастлив, ако не мисли. Човек не може да бъде щастлив, ако не действа. С други думи казано: човек не може да чувства, да обича без Любов. Човек не може да мисли без Мъдрост. Човек не може да действа без Истина. Това са методи, правила, необходими за съграждане на Новия живот. Желанието на Бога е да ни доведе до положение да работим по законите на Неговата Любов, Мъдрост и Истина. Този е пътът, по който могат да се разрешат всички противоречия в живота.

Когато срещнете днес, ще ви запита обичате ли го. Как ще докажете дали обичате някого, или не? Новата философия на живота поддържа възгледа, че двама души могат да се обичат, когато са далече един от друг. Ако са наблизо, те не могат да се обичат. Казвате, че Бог е далече, затова именно Го обичате. Погрешката на хората седи в това, че те искат да се обичат отблизо. Те искат да хванат предмета, който обичат. Ако обичате човека, как ще го хванете? Как ще хванете душата на човека, когато тя постоянно е в движение? Душата се движи толкова бързо, че едновременно присъства във всички свои точки. Това значи, че Бог едновременно присъства навсякъде и никъде. Той едновременно е и близо, и далече. Когато Го обичаш, Той е далече. Когато не Го обичаш, Той е близо. Ако обичате и ако ви обичат, вие сте далече. Всеки е опитал това. Когато някой не ви обича, той е близо до вас и постоянно ви мушка. Затова, когато почувства, че някой момък я обича, момата започва да бяга. Щом бяга от момъка, тя го обича. Ако не бяга, тя не го обича

Когато казвам, че които се обичат, те трябва да бъдат далече един от друг, това подразбира, че Любовта постоянно се движи, вследствие на което изисква голям простор. Ето защо е казано, че за Любовта няма невъзможни неща. Мощно нещо е Любовта. Когато обича, тя ще го намери и на другия край на света. За една минута само тя може да обиколи Вселената. За Любовта няма граници, няма разстояния. За Любовта не съществуват понятията *далече* и *близо*. *Далече* и *близо* – това са относителни понятия, които съществуват само за хората на Земята. Следователно, когато някой се отдалечава от вас, това показва, че или той ви обича, или вие го обичате. Ако ви обича, той ще се отдалечи от вас. Ако го обичате, вие ще се отдалечите от него. Докато седите близо при човека и му натяквате, че не ви обича, това показва, че и вие не го обичате. Ако седите при някого и нищо не му говорите за Любов, вие го обичате.

И тъй, ако се отдалечавам от някого – обичам го; ако се приближавам при някого – не го обичам. Изпращам писмо до едного, в което съобщавам, че му завещавам всичкото си богатство, всичките си имоти и заминавам за странство: „Живей свободно, разполагай с всичко мое и за нищо не се грижи.“ Какво показва това? – Че обичам този човек. Отдалечавам се от него, нищо не му искам и го оставям съвършено свободен. Ако му дам част от имотите си и остана да живея при него, като му напомням постоянно, че съм го облагодетелствал, това показва, че не го обичам. Тъй щото под думите *далече* и *близо* разбираме противоречията в Любовта. Ако между двама души, които се обичат, възникват противоречия, това показва, че те са близо един до друг. Ако в любовта им не възникват никакви противоречия, те са далече един от друг.

Като изучавам възгледите на съвременните хора за Любовта, намирам, че те са съвършено криви. Защо? – Защото търсят Любовта

отблизо. Обаче те никога не могат да намерят Любовта отблизо. Всяка любов, която е отблизо, не е истинска. Истинската Любов е отдалече. Тя е необятната, Великата Любов.

Първият и единствен закон, който свързва хората, е Любовта. Всяка точка на Любовта носи живот в себе си. Следователно, с която точка на Любовта влезете в съприкосновение, вие възприемате нейния живот. Който не разбира Любовта, той е нещастен. Нещастieto на хората се дължи на това, че те не разбират необятната Божия Любов. Те не разбират Любовта на Баща си – на Духа; те не разбират Любовта на Майка си – на Душата; те не разбират и своята любов. Тази е причината, дето хората изживяват тройко противоречие: противоречие на ума, противоречие на сърцето и противоречие на волята.

Тази година ви е дадена задача да разрешите противоречията на растенията, на животните и на човека. Като разрешите тези противоречия, ще разберете какво значи да любите. Да възлюбите Господа и ближния си подразбира при всички условия на живота си да не нарушиш равновесието на своя ум, на своето сърце и на своята воля, т.е. да не нарушиш равновесието на своите мисли, чувства и постъпки. Това не значи, че ще бъдете свободни от страдания. Всички ще страдате, но страданията ви ще бъдат осмислени. И Бог страда. Той изпрати единствения Си Син на Земята, за да се изяви чрез Него, да прояви Любовта Си към всички живи същества. Въпреки това хората роптаят против Бога: защо е създал човека да страда и да се мъчи. Това роптание, това тяхно недоволство достига до Него и като вижда човешката неблагодарност, Той страда. Че жена ви не ви обичала, че децата не ви обичали, че слугите не били доволни от вас – всичко отдавате на Господа, Него считате виновник за вашето

положение. Казано е обаче в Писанието: „Не огорчавайте Духа, с Който сте запечатани.“

Защо е даден Животът? – За да познаем Божията Любов? – Защо е дадено Знанието? – За да познаем Божията Мъдрост. – Защо е дадена Свободата? – За да познаем Божията Истина. Мислете върху тези положения. Те са отвлечени въпроси. За да ги разберете, от вас се иска съзнателна, интензивна работа.

Като ученици вие трябва да правите опити – да видите докъде сте дошли в Любовта. Ако искате да дадете нещо на някой беден и бъркате в джоба си няколко пъти, докато извадите само един лев, вие сте близо до любовта, т.е. живеете в любовта на противоречията. Кога ще се освободите от противоречията на живота? – Когато имате равновесие в ума, в сърцето и във волята си. Който има равновесие в ума, в сърцето и във волята си, той е истински свободен човек.

Новото, което чухте днес е, че Божията Любов не произтича от човешката. Човешката любов е причина за греха, за престъпленията, за противоречията. Когато сте близо до предмета, който обичате, грехът е неизбежен. Когато сте далече от предмета, който обичате, грехът е невъзможен. Ева сгреша, когато дойде близо до забраненото дърво. Ако беше далече от дървото, тя нямаше да срещне черния адепт и нямаше да сгреша. Тя отиде близо до дървото, за да слуша какво ще ѝ говори черният адепт. Тя трябваше отдалече да слуша. Това значи самоотричане. Христос казва: „Който иска да бъде Мой ученик, той трябва да се отрече от баща си, от майка си, от брат си и от своя живот.“ Аз пък казвам: да се самоотречеш – това значи да бъдеш далече от баща си, от майка си, от брат си, от сестра си и от себе си. Така само ще покажеш, че ги обичаш. И блудният син се отдалечи от баща си, но от желание да бъде свободен, да поживее, както разбира, а не от любов към него. Като изяде парите си, като

изгуби всичко, той пожела да се върне близо при баща си, но вече вътрешно близо, а външно далече – като последен негов роб. Така изяви той своята Любов към баща си. Блудният син взе смирено положение към баща си. Смирението е израз на Любовта. Когато се смири, човек е далече от Любовта. Тогава Любовта между Бога и него се проявява правилно.

Запомнете следните неща: пазете равновесието на ума, на сърцето и на волята си! Каквото и да се случи в живота ви, пазете равновесие.

Обичайте отдалече! Каквато мисъл, чувство или желание ви посетят, дръжте ги далече от себе си, докато разберете откъде идат и какво носят със себе си. Кое е по-добро за вас: да имате богат чичо в Америка, който всеки месец ви изпраща по сто долара, или чичо ви да е близо до вас и всеки ден да се оплаква, че няма какво да яде?

Божият Дух носи всичките блага на живота.

*Беседа, държана от Учителя на 4 септември 1935 г., 5 ч. с., София,
Изгрев*

КРИСТАЛИЗИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША

Матей, 17-а глава

Децата обичат детинските работи, възрастните – възрастни работи, старите – стари работи. Богатите говорят само за богатството, сиромасите – за сиромашията, учените – за науката, светиите – за великото и красивото в света. Изобщо всеки говори за това, което обича и разбира.

При каквото положение и състояние да се намира човек: като млад, възрастен или стар, като богат или сиромас, като учен или прост – той трябва да се събуди. Кой трябва да събуди човека? – Бог трябва да го събуди. Защо? – Защото Бог е слънцето на Живота. Когато това слънце събуди човека, то ще отвори очите му – правилно да вижда и да разбира света, да работи в него. Като се събуди от сън, човек трябва да очаква нещо. Ако няма какво да очаква, животът е безсмислен за него. Очакването е незавършен процес. Човек вижда как нещата постепенно прииждат. Отивате на концерт или на театър. Очаквате да се вдигне завесата. След вдигането на завесата очаквате въстъплението на пиесата или на музикалното парче. После очаквате вътрешното съдържание – развитието на събитията или картините, и най-после иде краят. Също така и в речта има три положения: въведение, съдържание и заключение.

Когато започне да говори, духовният човек първо ще третира въпроса какво нещо е Бог. Ако искате да чуете какво нещо е Бог, викайте децата. Те по-ясно ще определят какво нещо е Бог. Оставете ли този въпрос на учените и на философите, вие съвсем ще се объркате. Каквото знаете, ще го объркате. И учените правят

погрешки. Един учен археолог, англичанин, намерил една стара златна монета, която била отгоре зацапана. За да прочете надписа ѝ, той дал на слугата си да я изчисти, за да може свободно да чете написаното върху нея. Слугата взел монетата и започнал щателно да я търка. След дълго търкане монетата лъснала. Зарадван от това, слугата я занесъл на господаря си и казал: „Господарю, изчистих монетата. Сега лъщи, свети – чисто злато.“ Археологът взел монетата, погледнал я и със скръб отговорил: „Да, ти я изтърка добре, лъсна я, както трябва, но заличи написаното върху нея.“ Цената на старата монета седи в написаното, а не в златото, от което е направена.

Много от съвременните учени и философи като този археолог изтъркват добре Истината, правят я лъскава и светла като злато, но заличават написаното върху нея. Обаче важното в старините е написаното върху тях. Такива погрешки правят не само учените и философите, но и обикновените хора. Всичко това те правят несъзнателно: те искат да покажат пред хората, че са добри, морални, свети хора, но в този стремеж заличават хубавото, което Бог е написал върху тях. Те светят, но тяхната светлина не е реална – тя е отразена светлина, както светлината на свещта в огледало. Какво ще видите в огледалото? – Отражение на вашия образ. Но отражението не сте вие. Четете една книга: намирате нещо хубаво в нея, но книгата не сте вие.

Жива книга е човекът, жива Светлина е той – на нея всеки може да чете. Нейната светлина очертава пътя, пробужда съзнанието му.

Велик акт е пробуждането на човешкото съзнание! В този процес човек едновременно вижда в миналото, в настоящето и в бъдещето. Той се намира в особена обстановка: всичко, скрито в неговото съзнание, подсъзнание и свръхсъзнание, се буди; животът му се разкрива пред него и той чете. Вижда се сам – от всички изоставен, без жива душа около себе си: майка му, баща му, братята и сестрите

му, роднините и приятелите му са измрели – седи той сам, с едно голо съзнание. Плаче, нарежда, окайва съдбата си. По едно време отнякъде излезе баща му, бутне го по гърба: „Синко, защо плачеш?“ После дойде майка му: „Синко, защо плачеш?“ Така се изреждат братя, сестри, роднини, приятели – и той се чуди защо е плакал. Такова е положението на всеки човек, на когото съзнанието се пробужда.

Следователно животът не е толкова страшен и тежък, както хората го представят. Жабата седи като философ, мълчи и размишлява. Муха кацне на носа ѝ. Жабата отвори устата си – мухата хвъркне; после пак кацне, пак хвъркне. Жабата въздъхне и казва: „Тежък е животът!“ – Не е тежък животът на жабата, но кога? – Когато е в блатото. Там са нейните условия за живот, там е нейната сила. На същото основание и човек не трябва да роптае против живота си, но трябва да използва условията, които му са дадени – да черпи сила от тях. Дали е беден или богат, прост или учен, грешен или праведен – това са условия, необходими за неговото растене и развиване. Ако е грешен – ще работи, ще произвежда стока; ако е праведен – ще продава изработената стока. – „Ама аз съм грешен.“ – Щом съзнаваш, че си грешен, не остава нищо друго, освен да се впрегнеш на работа: да изпредеш вълната, която ти е дадена, за да има какво да продаваш. В работата седи силата на човека. В какво седи силата на търговеца? – В стоката, която има за продан. Когато полиците и шкафовете са пълни със стока, той е радостен, чувства сила в себе си. В какво седи силата на учения? – В книгите, които е изучил, в работата, която е свършил, в документите, които е придобил. Като погледне библиотеката си, той се чувства щастлив, силен, има на какво да уповава. Веществени доказателства се искат от човека, а не само празни думи.

Не е въпрос теоретически да се изучава животът, както мнозина правят, но животът се нуждае от практика, от приложение. Има учени например, които познават цялата геология наизуст. Дето ги пипнете, всичко знаят: какво казал един учен, какво казал друг учен. Поставите ли ги обаче всред Природата някъде, те не я познават. Защо? – Едно е теорията, друго е практиката. Много певци пеят днес на грамофони, на радио. Обаче аз бих желал да чуя самия певец. Ще дойде някой да ви препоръчва една или друга грамофонна плоча от някой забележителен певец. – Не, каквато и да е плочата, тя дразни ухото. Турете надалече този грамофон. Той е добро забавление, но за децата. Възпроизведен е гласът на певеца върху грамофонната плоча, но въпреки това много неща липсват. Който слуша, той сам трябва да допълва празнините. На Земята се допускат грамофони, кина, но в Божествения свят те не се позволяват. Който влезе в Божествения свят и мечтае за кино, пращат го на Земята. В Божествения свят има живи кина, живи грамофони. Ако много желаете кино, там могат да ви устроят такова, но то коренно се различава от киното на Земята.

В Божествения свят няма авторитети. Там не можете да уповавате на този или онзи авторитет. Там всичко се подлага на опит. Опитът доказва нещата. Ако победиш противника си, признават те за герой. Ако не го победиш, никакъв герой не си. Всеки има по един силен противник, с когото един ден ще се бори. Като го срещне, мускулите му ще изпъкнат, косите му ще настръхнат, но ще се бори, докато победи. Черен е вашият неприятел, но ще се борите с него, няма да го избегнете. Победата е първо във физическия свят, а после в по-високите светове. Значи човек трябва да развие първо физическата си сила – и постепенно ще върви към умствената и сърдечната. В какво седи силата на човека? – Във вярата му. Човек трябва да вярва в онова, което е вложено в него: да вярва, че може разумно да го

използва. Силата на човека седи в правилното дишане. Дишането е свързано с мисълта, с чувствата. Който диша правилно, той мисли и чувства правилно. Този е пътят на човешкото развитие.

Следователно всичко, което заобикаля човека, трябва да бъде стимул в неговия живот. Дали ще срещнете човек, дърво, камък, река, езеро, звезди, слънце – всичко това трябва да стимулира вашия живот. Във всяко нещо е скрит Божественият Дух, Който работи и буди съзнанието на всичко живо. Когато иска да събуди човека, Бог му дава добри условия: добри майка и баща, добри братя и сестри, добри приятели и познати, които го обичат. Дето се обърне, той навсякъде е обкръжен с любов. Когато не иска да го събуди, Бог ще го прати при най-неблагоприятни условия за развиване. Кога спи човек? – Когато мисли, чувства и действа криво. Какво по-дълбоко заспиване от това – да отрича човек живота, да отрича Любовта, Мъдростта и Истината?

Безсмислен е понякога животът и може да се отрече, но само когато човек живее в еднообразие: яде еднообразно, моли се еднообразно, мисли еднообразно. Еднообразието убива, а не съживява. Какво трябва да правите? – Никога не се молете два пъти по един и същ начин. Не яжте два пъти по един и същ начин. Не мислете два пъти по един и същ начин. Когато сте щастливи – радвайте се, че са ви дали сладки работи. Когато сте нещастни – оплаквайте се от горчивите работи. Какво лошо има в горчивите неща? – С горчиви хапове се лекуват много болести. Горчивите работи предпазват човека от много злини. Когато организмът се приспособи към някои отрови, човек придобива имунитет – не се поддава на заболявания, не се поддава на отрови и злини в живота. Както могат да вкарат в кръвта на човека серум против шарката, така могат да вкарат в кръвта му серум от отровата на кобрата и да го направят

неподатлив към нея. Който няма тази присадка в кръвта си, той може да плати с живота си.

Човек трябва да се присади и срещу греха – да стане неуязвим за него. Що е грехът? – Ухапване от духовна кобра. Ако тази кобра ви умъртви, това показва, че сте слаби, нямате вяра в Бога. Казвате, че вярвате в Господа, но умирате. Каква е тази вяра? За да издържите на змийската отрова, на отровата на кобрата, съзнанието ви трябва да бъде чисто, будно. Има фякири в Индия, които устояват срещу отровата на кобрата. Те имат имунитет, не се поддават на змийската отрова.

Един християнин индус описал една своя опитност. Една вечер той замръкнал в една пещера. На сутринта видял пред входа на пещерата една голяма кобра, свита на кълбо. Трябвало да излезе на работа, но входът бил задръстен от кобрата. Да мине край нея, било рисковано – кобрата може да го клъвне и умъртви. Какво да прави? Да разчита на имунитет в кръвта си, не може – нямал такъв. Той можел да разчита само на Бога, на своята вяра. Затова се обърнал към Бога с думите: „Господи, помогни ми да мина край кобрата, без да ме ухапе. Кажи ѝ да се отстрани малко, да мина.“ След това той тръгнал към входа. Кобрата го погледнала и внимателно се оттеглила настрана, направила му път да мине. Всеки не може да мине през кобрата безопасно. Този индус бил истински християнин, със силна вяра в Бога.

Питам: какъв вярващ е този, който при едно силно положение, при голямо вътрешно изпитание, не може да види Силата Божия? Какъв вярващ е този, когото кобрата може да ухапе и умъртви? Какъв вярващ е този, който не може да се помоли на Бога да каже на кобрата да се оттегли настрана и да му стори път да мине? Сегашните вярващи не се обръщат с молба към Господа да ги запази от кобрата,

но започват да разсъждават ще ги ухапе ли кобрата, или не. После правят опити да я фиксират с погледа си. Те я фиксират, но кобрата е силна, не се поддава на техния поглед. Един българин правил опити да фиксира мечки. Един ден отишъл в гората по работа и отдалече видял мечка. Той започнал да я фиксира, но мечката спокойно продължавала пътя си: не се спряла от неговия поглед, нито се върнала назад. Като се видял натясно, той си казал: „Защо ми е дал Господ ръце? Сега ще приложя своето акробатство.“ Хванал се за едно високо дърво и се покатерил: „Отвисоко по-добре ще я фиксирам.“ Той разбрал, че по-безопасно ще бъде да се качи на дървото на живота, отколкото да остане долу, в грубата материя. Мечката минала край дървото, помирисала малко и заминала.

Мечката – това е една от мъчнотиите в човешкия живот. Има големи и малки мъчнотии, големи и малки мечки. Как ще се справите с тях? Не само мечки, но и тигри, и лъвове има в живота. Как ще се справите с тях? – Има един начин, една наука, с помощта на която човек може да се справи. Обаче той трябва да познава тази наука, той трябва да я опита. В какво седи този начин? – В самообладанието. Пред каквито мъчнотии и да се намери, човек трябва да запази присъствие на духа си. Разколебае ли се, изгуби ли присъствие на духа, той скъсва всички връзки, чрез които Божията сила се проявява и работи. Освен това човек трябва да се познава, да различава своите навици и състояния от чуждите. Много навици, много състояния, които преживявате, не са ваши. Вие правите много неща под диктовка, не знаете защо ги правите. Вие се намирате в положението на дете, което декламира някое стихотворение. Майката избере едно стихотворение, прочете го няколко пъти, и детето го заучава, започва да декламира. Добре е детето да декламира, но майката трябва да знае полезно ли е това стихотворение за него. По същия начин майката

дава на детето си храна, която не му е приятна. Обаче тя настоява то да яде, защото според нейното разбиране тази храна е полезна за детето. По необходимост детето яде тази храна, но организъмът му не я приема.

От този и от ред други примери из живота ние виждаме колко хората са груби, невнимателни: те често си служат с насилие под предлог, че вършат това за наше добро. Който веднъж само е приложил закона на насилието, той неизбежно е опитал последствията му. Един познат разправяше своя опитност, за която скъпо беше платил. Той казваше: „Отивам един ден при един свой приятел, който отдавна страдаше от треска. Искях да видя какво е положението му. Гледах, гледах как се тресеше от болестта и без да кажа нещо, излязох вън, взех един котел, напълних го със студена вода и влязох в стаята. Приятелят ми не разбра какво мисля да правя. Бързо вдигнах котела със студената вода и го изсипах върху него. Той започна да трепери, да вика от студ, но треската му мина, като че с нож се преряза. Той оздравя, но аз заболях от треска и цели три месеца се огъвах от нея. Приложих насилието, но опитах неговите последствия. След това накарах своите близки да ме залееят със студена вода. Заливаха ме един и два пъти, но моята треска не се пресече. След време, като изтече срокът ѝ, аз се освободих от нея.“

Защо в първия случай студената вода даде добър резултат, а във втория не можа? Резултатът на студената вода се дължи на обмяната, която е станала между болния и здравия: здравият е предал своята вяра на болния, а болният е предал болестта си на здравия. В първия случай виждаме силата на вярата. Някой иска да помогне на някого, да го повдигне. Той успява да го повдигне, но в замяна на това сам пада. Тъй щото, който помага на хората, той трябва да бъде силен, да не възприеме състоянието на онези, на които помага. Като правят

добро, хората получават зло – и като не разбират закона, казват, че не трябва да се прави добро. Докато живеете в човешкия порядък на нещата, всякога ще получавате обратни резултати на това, което вършите. Защо? – Защото като правите добро, вие очаквате да бъдете възнаградени. Не, правете добро заради самото добро, без да очаквате нещо. Какво ще кажат хората, дали ще го оценят, или не – това да не ви смуцава. Правете добро според правилата на Божествения закон, в който няма никакво изключение. Каквото намислите, извършете го според изискванията на Божията Любов, а не според човешката любов.

Каква е разликата между Божията и човешката любов? – В човешката любов има гниене, разлагане, болести, грехове, престъпления, смърт. В Божията Любов грях и престъпления не съществуват, гниене, болести и смърт не съществуват. В човешката любов има сиромашия, несгоди, недоволства и разочарования. В Божията любов тези неща не съществуват. Тя включва всичко онова, което носи живот, знание и свобода. Който има Божията Любов, той разполага с всичко, каквото пожелае. Приложете тази диагноза в живота си, за да познаете с коя любов оперирате – с човешката или с Божията.

Говори се за човешки и за Божествен порядък в света. Те се явяват като последствие на двата вида любов – човешка и Божествена. Докато живеете в човешкия порядък, вие сте в света на постоянните промени, във временните, преходните неща. Не е лош човешкият порядък, но не трябва да се смесва с Божествения. Човешкият порядък може да бъде правилен и неправилен – това зависи от хората. Добрите, разумните хора живеят в правилния човешки порядък, а неразумните – в неправиления. Правилният човешки порядък води

към Божествения порядък на нещата. Той е естествен, преходен път към Божествения порядък.

Сега ще си послужи с една аналогия, за да обясня различието между правилния човешки порядък и Божествения. Човешкият порядък може да се уподоби на парче въглен, което може да гори, да се превръща във въздухообразно тяло. То може да поглъща нечистотиите, но по никой начин не може да пречупва слънчевите лъчи като диаманта. За да се превърне в диамант, въгленът трябва да се подложи на голямо налягане и на висока температура. Колкото по-голямо е налягането и по-висока е температурата, толкова диамантът по-добре кристализира. Красив е Божественият порядък! Там става пречупване на лъчи, вследствие на което се явяват разноцветни дъги, разни краски и светлини.

Съществува известна аналогия между законите на физическия свят и тия на Божествения. Следователно каквито методи се прилагат за превръщане на въглена в диамант, такива се прилагат за преминаване на душата от човешкия в Божествения порядък. Човешката душа трябва да се подложи на висока температура – на огъня на Любовта, и на голямо налягане – налягането на Мъдростта, за да се превърне в Божествена. Когато душата кристализира и от въглен се превърне в диамант, тогава високата температура и голямото налягане ще се намалят, ще станат лесно поносими. И тогава душата-диамант ще се постави на короната на някой цар – отдалече да свети, да пречупва лъчите на Божественото слънце. Когато *душата-въглен* кристализира и се превърне в *душа-диамант*, всеки я обича, всеки се спира пред нея да я погледа, да ѝ се порадва. Нея обичат и богове, и ангели, и хора, и растения, и животни. Докато душата е въглен, никой не се спира пред нея, никой не я поглежда.

Христос не дойде в света да спаси хората, но да превърне душите-въглени в души-диаманти. За да стане това, те трябва да минат през висока температура и през голямо налягане, които условия хората наричат страдания, мъчности и изпитания. За този огън се говори и в Свещените книги. Това е огънят на Божията Любов и налягането на Божията Мъдрост. Огънят и налягането ще пречистят човешката душа-въглен, ще я кристализират. Когато се превърне в Божествена душа, в душа-диамант, тя ще пречупва Божествената светлина и ще образува около себе си аура от светли, нежни цветове. Такава е душата на всеки съвършен. Към това съвършенство се стреми човешката душа.

„И преобрази се пред тях: лицето Му светна като Слънцето, а дрехите Му станаха бели като светлината. Явиха им се Мойсей и Илия, които се разговаряха с Него. Допря се до тях Христос и рече им: Станете, не бойте Се! Никому не съобщавайте за това видение, докле Син Человечески не възкръсне от мъртвите.“

И до днес религиозните третират въпроса за какво са се разговаряли Мойсей и Илия с Христа. Те разправяха на Христа за огъня, за голямото налягане, през които ще мине Неговата душа, докато кристализира. Те Му обясняваха какви са резултатите на тази кристализация. Като знаете това, трябва ли да се обезсърчавате? Ако съзнавате, че живеете в свят, който се ръководи от Бога, трябва ли да се смущавате? Защо трябва да се страхувате, като знаете, че всички добри, праведни, възвишени и съвършени Същества, които са завършили своето развитие, вземат участие в това, което сега се твори?

Съвременните хора се обезсърчават, отчайват, понеже мислят, че никой не се грижи за тях. Да, докато са въглени, никой не мисли за тях така, както Бог мисли. Той мисли на какъв по-голям огън и на

колко по-голямо налягане да ги тури: да светнат, да кристализират и да се превърнат в диаманти. Той ще ги постави под голям стъклен или металически калпак, ще пусне силен ток и докато усетят, докато скръцнат веднъж със зъби, всичко ще бъде свършено. Голямо ще бъде напрежението, но кратковременно.

Желая на всички души да кристализират, да се превърнат в диаманти. Това се постига по пътя на Любовта, Мъдростта и Истината.

Любовта е път за кристализиране на човешката душа.

Мъдростта е път за пречупване на Божествената светлина.

Истината е път за реализиране на Божествената светлина, която носи Свобода.

*Беседа, държана от Учителя на 6 септември 1935 г., 10 ч.с., София, Изгрев*²¹

²¹ Тази беседа е записано, че е държана на 6 октомври, а същевременно е включена в томчето съборни беседи от 1935 г. Най-вероятно е сбъркан месец септември с октомври.

Съборно слово 1936 г.

БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

(Държани на учениците през лятото от 19 август до 22 септември 1936
година)

ВЯРА

(5 часа сутринта)

„Добрата молитва“

„В начало бе Словото“

Ще прочета десета глава от Евангелието на Йоан.

„Духът Божий“

Ще говоря върху десети стих от прочетената глава: „Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи и да погуби, а аз дойдох, за да им дам живот и за да ме познаят.“

За да се разберат нещата, те трябва да влязат в съзнанието на човека, тъй както храната не е храна, ако се приема само външно. Докато храната се приема само външно, тя още не е храна, не ползва човека. Сега някой може да каже, че това знае или онова знае. Какво ли не знае този човек? Той мисли, че всичко знае. Знанието не идва така лесно. За да знае човек, той първо трябва да бъде мъдър. Знанието е достояние на мъдрите хора. А пък онези, които не знаят, те трябва да вярват. Всичкото противоречие в света произтича оттам, дето хората мислят, че всичко знаят, а не знаят. Че не знаят се вижда от това, че каквото знаят, трябва да могат да го направят, а те не могат да го направят. Това, което мислиш, че знаеш, а не можеш да го направиш, не е знание. Вследствие на това ние казваме, че има една крива основа, на която хората са стъпили. Някой казва: „Аз така съм се учил.“ Може да си се учил така, но това още нищо не значи. Ти

можеш да знаеш много неща, но това, което знаеш, трябва да излиза от твоята душа. Знанието трябва да произтича от човешката душа. Знанието не е достойние само на един човек, нито е определено само за един ден, то е определено за цялата вечност. Човек трябва да се учи през цялата вечност. Има нещо красиво в знанието, но без вяра знанието не може да се реализира. И Писанието не казва: „което знаеш“, но „в което вярваш“. А човек трябва да вярва в Онзи, Който знае всичко и Който е направил всичко. Много неща има в света, от които сегашните хора се смущават. Защо се смущават? Защото те търсят тия неща чрез знанието. В света победата не идва от силата. Силата е необходима само, за да се пази онзи ред и порядък, който Бог е определил, който Бог е поставил. А редът и порядъкът се пазят от Божията Любов.

Всички казват, че трябва да имаме сила. Не, не е така. После хората разискват, кой е прав и кой е крив. Това са човешки работи. Има един велик закон в света. Бог обръща внимание само на онези хора, които вярват и които възприемат Неговата Мъдрост.

Казано е в стиха: „Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи и да погуби.“ А онзи, който иде да донесе истината, свободата в света, той всякога дава от себе си. Аз не виждам, защо хората трябва да спорят помежду си. Това е едно помрачаване на човешкото съзнание. Това може да се продължи пет, десет, петнадесет, двадесет години, но от това, което знаеш, ти нищо не можеш да придобиеш, нищо не можеш да постигнеш. Ти искаш да знаеш прав ли си или не. И това нищо не значи. Прав е онзи, в когото Бог живее. Крив е онзи, у когото Бог не живее. Казвате: „Не съм ли аз прав?“ – Щом питаш, не си ли прав, въпросът е предрешен. Ти трябва да съзнаваш в душата си, че си прав.

В прочетената глава Христос казва: „Ако не вярвате в мене, в делата, които аз правя, вярвайте в Писанието.“ Та рекох, силата на човека е в неговата вяра. От вярата и знанието на човека се определя и неговата сила. Има един закон, който определя каква е вярата на човека. Казано е защо Христос правеше големи работи. Сам Христос казваше за себе си: „Всякога Отец ме е слушал, защото аз изпълнявам Неговата воля.“ Христос имаше вяра. Според онова, което Бог ще даде, ти ще познаеш, докъде си достигнал.

Та рекох, при сегашния живот човек трябва да се самоопредели. Самоопределението не седи само в една посока. То е един Божествен път, в който ти трябва да ходиш. Невидимият свят, разумните същества, ангелите или Божиите служители, те ще те оправят. И сега в живота е така. Сегашният живот именно, зависи от това, което тебе ти преподават. Ти сам какво можеш да знаеш? Знанието е на степени: иде една категория, втора, трета, както в училищата. В първоначалното училище е едно, после по-нагоре, по-нагоре и колкото се качваш по-нагоре, ти все ще придобиваш по-голямо знание. Не мисли, че можеш да се учиш отвсякъде, можеш да научиш нещата от всякъде, но и в Писанието е казано: „Ти можеш да научиш всичко от Бога.“ Бог е разпределил нещата. Той е разпределил всички работи. И ако ти мислиш, че оттук ще научиш нещо, оттам ще научиш нещо, ти си в погрешка. Всеки може да предаде нещата дотолкова, доколкото е научил. Няма по-хубаво нещо в живота от това, да предаваш нещата така, както са. Аз наричам предаване отвътре: онова, което слушаш отвътре, да го предадеш без никакво изопачаване. Защо? – Защото ти си в един свят, който Бог е създал, не си господар. И ако ти се дава някакво благо, то се дава по единствената причина, че носиш Божията истина в себе си. Щом се откажеш от тази истина, всичко се скъсва.

Рекох, животът носи Божественото в себе си. И крадецът е онзи, който идва да заблуди. Животът е пълен с лъжливи мисли. Докато ти намериш Божествената мисъл, много време ще мине. В живота има една Божествена свобода. Тази свобода не е като онази, при която насила заставят войника да се бие на бойното поле. Ти сам трябва да разбереш нещата. Много неща могат да ти се кажат, но кои от тях ще приемеш, това зависи от онова, което ти си разбрал.

И тъй, Христос сам определя: „Всеки, който идва и краде, коли, той погубва живота. А всеки, който идва и жертва живота си, той носи Божествената истина.“ И принципът е турен: „Аз, казва Христос, не дойдох да служа на себе си, аз дойдох да предам Божията истина.“ Рекох, сега вие трябва да се радвате на едно: на познаване на истината. Защо? – Защото тя е единствената придобивка. Свободата зависи от онова познание, което човек има и го прилага. В това седи свободата. Не е въпрос за една свобода, която днес е една, а утре друга. Някой казва, че се е просветил. Вие трябва да имате право разбиране за просвещението. Мнозина се спират върху въпроса за просвещението или върху други въпроси и казват, че не разбират. Не, че не разбират, но те искат всичко изведнъж да разберат. Всичко не може да се разбере изведнъж. Важно е ние да имаме вечната Любов. Вие опитвали ли сте, какво нещо е вечната Любов? Рекох, ние употребяваме такъв език за нещата, какъвто всъщност не е, т.е. не ги изразява в тяхната същина. Някой казва, че вярва. Щом вярва, той трябва да търпи. Да търпи, това значи да носи без да се смущава. Щом вярваш, Бог ще те избави от всички несгоди в живота. Ако е дошло времето, ще те избави, пък ако не е дошло времето още, пак ще те избави.

Сега вие мислите, че и Христос като се е молил, ни глас, ни услишание на молитвата Му. Не, Христос казваше: „Господи, аз зная,

че Ти ме опитваш, но аз вярвам. Аз вярвам, че ще ме избавиш, но как ще ме избавиш, това не зная.“ Сега и вие искате да знаете по кой път Бог ще ви избави. Не, ти вярвай, че Бог ще те избави, а по кой път ще стане това, не е важно. Това можеш и да не знаеш. И страданието ти няма да се продължи много. Цял ден няма да страдаш, ще страдаш само няколко часа. Сега няма какво да ви разправам за страданието. Страданието, това е чистене, нищо повече. Без страдания животът не може да се разбере. Страданието е едно велико дело. В него ти ще намериш пътя.

Та рекох, за да се разбере истината, за да се разбере животът, за да олекне на човека, той трябва да си тури една нова основа. Дотогава, докато човек се смущава от хората, той е на крив път. Докато се смущавате, вие не сте на прав път. Рекох, че не трябва да се смущавате, това е друг въпрос вече. Само мъдрите хора не се смущават. Докато се смущаваш, ще знаеш, че има нещо, което трябва да намериш. Не е престъпление да се смущава човек, но той трябва да знае, че още не е дошъл до положението да се научи, как да не се смущава. Като разправам това на една сестра, тя казва, че това учение било много трудно. Когато казвате, че едно учение е много трудно, това показва, че вие сте разбрали само външната страна на това учение. Божественото учение ни най-малко не е трудно.

И тъй, всеки се стреми да добие живота. Животът, от сега нататък, трябва да се добива. Той трябва да си го представя, не какъв трябва да бъде сега, нито какъв трябва да бъде утре, но какъв трябва да бъде в старини, когато остарее. Важно е какъв ще бъде животът утре, като изгубиш силата си. Казвате: „Докато съм млад, няма какво да мисля.“ Друг казва: „Докато съм млад, ще мисля.“ Който мисли, че е млад, той мяза на един млад кон, който носи голям товар. Какво ще постигне човек, като дойде до местоназначението? Ще ти дадат малко

зобчица. Казват за някого: „Той трябва да стане професор.“ Хубаво, като стане професор, какво ще спечели? – Нищо няма да спечели. Всичко седи в онази Божествена придобивка, която можеш да имаш. Всичко седи в онова съзнание в себе си, щото всичко, каквото си придобил, да не го изгубиш. В това седи силата на човека. А така, ако днес придобиеш едно нещо, а утре го изгубиш, това не е Божествено знание.

Понякога вие се уморявате да чакате и казвате: „Как ще се търпи?“ Как ще се търпи? – Търпението седи в очакването на онова, което има да придобиеш. И след като го придобиеш, да съзнаеш, че си придобил нещо. Там е силата на човека. Христос казва: „Аз дойдох да им дам живот.“ Всичко е в живота. Следователно не се заблуждавайте с временни работи. Това не значи, че животът, който сега имате, е лош. И в този живот се крие Божественото, което е съществено. Другите работи, те са опаковките, обвивката, която служи на онова, което си придобил. Само от придобитото човек може да се ползва.

„Крадецът не идва, освен да открадне, да заколи и да погуби.“ Това е само външната страна. Понеже крадецът нищо не е създал, той знае само да яде и да пие – нищо повече. Онова, дълбокото начало, което дава сила на човека, то е в изпълнение волята Божия, не във външната мисъл да изпълняваш тази воля, но тя седи в съзнанието на човека, че той изпълнява волята Божия и че служи на Бога, както кракът, който служи на човека, е свързан с цялото, така той служи и на Бога. Не един ден да служи, а друг ден да не служи. Той трябва даром да служи.

Сега човек трябва да отличава временния от истинския или от Божествения живот. И временният живот си има своето предназначение, както и истинският живот. Вие искате да знаете,

какво е предназначението на истинския живот. Има неща, които за да знаете, дълго време трябва да чакате. За пример искате да знаете, можете ли да вдигнете една голяма тежест. Ти не си носил земята на гърба си, да знаеш, какво нещо е тежест. Ти имаш понятие за една малка тежест от десет – двадесет килограма. Това не е онази голяма тежест, от която трябва да се учиш. Вие трябва да знаете, има много работи в съзнанието ви, които трябва да опитате. Само по този начин ще се доберете до истинския живот. Вземете за пример Христос, Който минаваше за Син Божий, и Него Бог остави да страда. Защо? – Не знаем, но и Той трябваше да страда. Защо трябваше да страда? – Така е било определено. Някой кон трябва да носи товар. Защо? Друг нямаше ли, който да носи товара? Този кон е натоварен и той трябва да изнесе товара на определеното място. Най-умният човек, Христос, дойде да помогне на хората. Не е въпрос само да се помогне на човека, но така трябва да му се помогне, че той да влезе в пътя на Истината.

Великият закон изисква така да помогнеш на човека, че да направиш с него връзка. Нали сте виждали някои хора, как искат да знаят, какво нещо е любовта. Любовта е най-важното нещо. Един момък може да обича една мома, втора, трета, но той не ги обича еднакво. На една мома той може да дава подаръци, а на друга – нищо. Когато обичаш някого, ти много няма да му даваш. Казвате: „Изобилно да дадеш.“ Не, изобилното даване е залъгване. Когато майката тръгва някъде из града, тя ще даде на децата си това – онова, да ги залъже. А на разумните си деца тя ще каже: „Слушайте, мама, аз отивам в града, вие ще знаете това.“ Тя ще им разправи всичко и те ще я разберат.

Сега вие искате да знаете защо не ви е дадено онова, което сте очаквали. – Че вие не сте чакали колкото трябва. Ако сега ви се даде

това, което очаквате, вие няма да го използвате. Всички неща трябва да се използват. Вие не сте използвали сегашния живот, както трябва. Казвате: „Като се преродя втори път, какво ще бъде?“ – Какво ще бъде? Или какъв ще бъдеш? – Ти ще бъдеш пак такъв, какъвто си сега. За да не бъдеш такъв, какъвто си сега, трябва да се измени формата ти, съзнанието ти. И ако с това изменение ти растеш, прогресираш, имаш добри условия, ти ще можеш да очакваш добри резултати в живота си. Ако пък това не стане, тогава ще намериш пътя си. Ти трябва да намериш пътя си. Този живот, в който сега живееш, ти трябва да намериш онези Божествени условия, които Бог ти е дал. Не е въпрос да бъдеш недоволен. Нека дойде недоволството, но в тебе трябва да дойде и доволството от живота.

Условията, при които сега живеете, вие сте недоволни от тях и казвате: „Какво съм придобил?“ Че какво искате да придобиете? В какво седи придобивката на живота? Богатият, ученият, силният, които умират, са на крив път. Който е умрял и оживял, той е на прав път. Така седи истината. Казвате: „Може ли човек да не умира?“ – Това е друг въпрос. Важно е, като умреш, можеш ли да оживееш? Не, че сегашният човек е безсмъртен, но вътрешното придобиване на живота се определя с безсмъртието. Колко е трудно човек да се запознае с Божествените методи, по които Божият Дух го води. Понякога човек иска да научи нещо, но в това си стремление той не учи това, което му е необходимо, но учи това, което не му е потребно.

Христос казва: „Аз дойдох да дам живот.“ Животът е единственото нещо, към което всеки се стреми. За пример, виждате един човек, който е в мъртво състояние. Обаче, щом влезе в него Божественият живот, той веднага оживява и разбира, че е на правия път. Един ден, както ям пъпеш, една млада сестра идва при мене и ми иска един резен от пъпеша. Аз ѝ обещах един резен. Внезапно тя

трябваше да отиде някъде, извикаха я нещо. В това време дойде друга сестра и аз дадох целия пъпеш на нея. След това дойде първата сестра и ме попита: „Ами за мене пъпеш?“ – „Дадох го на друга сестра.“ – „Че ти ще ме накараш да изгубя вярата си в тебе.“ – „Щом е така, иди на бакалницата да купиш един пъпеш.“ Тя отива на бакалницата, но там няма пъпеш. Не се мина половин час, един брат ми носи един пъпеш. „Ела сега да ти дам един резен, който ти обещах. Понеже твоята вяра се основава на онова, което ти давам, ето ти един резен.“ Значи, ако не ти дам този резен, работата няма да върви.

Та рекох, не губете вярата си в Бога! Сега аз ви говоря на един разбран език, не губете вярата си. Знайте, че нещата не стават според вас, но според Бога. В Бога нещата не могат да не стават, щом те са определени. Ако вие очаквате това, което Бог е предвидил, да се измени според вашата воля, вие се лъжете. Вие сами трябва да проверите, дали сте придобили това, което Бог ви е определил. Бог определя нещата, преди вие още да сте съществували. Той е начертал плана за всеки човек отделно. Но вие не можете да вярвате в това, докато не получите нещо от Него. Ако не получите нищо от Бога, ще кажете като тази сестра: „Ще ме накараш да изгубя вярата си в тебе.“ И действително, животът седи в онова, което Бог ни дава. Хиляди блага има, които Бог всеки ден ни дава и в които ние трябва да вярваме. Що се отнася до условията, вие не трябва да мислите, нито да желаете да имате по-добри условия от тия, които ви са дадени. Добрите условия зависят от разбирането на човека. Щом разбираш, условията са добри. Щом не разбираш, условията са лоши. Каквото и да дадеш на здравия човек, той всякога може да го използва. На болния човек и най-добрата храна да дадеш, той не може да я използва. Смисълът на нещата седи в онова, което в даден случай можеш да използваш. Тъй щото, ако очаквате да се подобри вашето

положение, вашия живот, вие сте на крив път. Трябва да се подобри нещо, но това подобряване се отнася до вашето съзнание, до вашето разбиране. Вие чакате да се подобри живота ви, но животът не може да се подобри отвън. Животът е подобрен, а вие трябва само да го разбирате.

„Крадецът не идва, освен да заблуди.“ Често ме запитват, защо някои работи стават така, а не по друг начин. Защо работите стават така, както не трябва? Как трябваше да станат работите? Защо не питате, защо трябва да се измени формата на малкото дете? Защо малкото дете трябва да измени своята форма и да придобие друга форма? Мнозина искат работите да стават така, както вие желаете. Че това не е Божествена мярка на нещата. Йов казва: „Господ дава, Господ взима.“ Онези от вас, които не разсъждават като Йов, те мязат на онзи богат човек, който оставил на съхранение някои свои скъпоценности у една бедна вдовица. След години той идва и си ги взима. Други пък мязат на бедната вдовица [жена], която се оплаква на мъжа си, че богатият дошъл да си вземе скъпоценностите. Мъжът ѝ казва: „Ние трябва да благодарим и на това, дето ги остави досега при нас. Негови са тези скъпоценности и той има право да си ги вземе, когато пожелае.“ Нищо в света не е наше. Ако мислим обратното, ние се лъжем. Казвате: „Това дете е мое.“ Не, това дете не е твое, то е оставено временно само при тебе. Парите ти се изгубват. И те не са твои. Утре ще умре и мъжът ти, и жената ти, и децата ти, приятелите ти и ти ще останеш свършено сам. Животът на Земята е едно училище, в което ти само ще се учиш. Животът не е на Земята, животът е на друго място. Не може точно да се каже, где е животът, но може да се каже, че животът продължава да се развива, да се разширява.

Та рекох, сега ще започнете с вярата, ще преповтаряте нещата. Като преповтаряте, онова, което придобиете, то е заради вас. Вие ще бъдете в положението на рибаря. За рибаря не е важно, колко риба е влязла във въдицата му, но колко от тази риба той е успял да улови. Това, което е вън от мрежата му, той ще го остави настрана, но ще задържи онова, което е влязло в мрежата вътре. Това, което е влязло у вас, то е Божието благо заради вас. Рекох, всичко е възможно за онзи, който вярва. Ето защо той непреривно трябва да вярва. Всеки момент от живота носи по едно благо. Вследствие на това човек никога не трябва да се обезсърчава. Който разбира Божественото учение, той никога не трябва да се обезсърчава.

Някои искат да се примирят. Примирението в света става само за умните хора. Какво ще се примиряват обикновените хора? Преди всичко обикновеният човек няма Божествено разбиране за нещата. Без Божествено разбиране, нещата в живота са безсмислени. Ако ти чакаш онова благо, което Бог ти е определил, да дойде по някакъв външен път, ти си в крива посока. Това благо ще дойде отвътре. Че това е реалното, това е същественото в света. Всичките блага, които идват в света, те именно донасят Божествените блага. Те са Божественото.

Но едно трябва да се знае: Всяко нещо в живота се добива чрез вярата. Мнозина казват: „Е, гола вяра.“ – Не, вярата всякога е облечена. Да мислите, че вярата е гола, това е неразбиране на нещата. Ние сме заменили вярата с несъщественото в живота. Не, вярата представя соковете на плодовете. Соковете на плодовете образуват вярата. Вярвайте, без да мислите, че вярата е гола. Голата вяра е човешка вяра, а облечената вяра е вярата в Бога. Защото Бог живее във всеки един човек дотолкова, доколкото той вярва в Бога. В това отношение всеки човек се различава по степента на вярата, която има в себе си. И ние

се учим от вярата на другите хора. Значи ние вървим по пътя на онези, които вярват. Някой казва, че няма нужда от другите хора, няма какво да се учи от тях. Нямах нужда ли? Кажете ли някой, че няма нужда от другите, неговата работа е свършена. Всички хора, които имат вяра, те съставят едно цяло.

Христос казва: „Аз дойдох в света, за да дам живот на хората, и да го имат преизобилно.“ Това трябва да знаят всички млади, както и всички стари. Аз няма да ви казвам, че сте стари. Стар е онзи, който не разбира. И млад е онзи, който не разбира. Младият трябва да вярва, а старият да разбира. Погрешката на стария седи в това, дето мисли, че всичко знае. И на младия, и на стария Погрешката е в знанието им. Всички – и млади, и стари трябва да вярват, нищо повече. Силата на човека е в неговата вяра. А онези, които трябва да се застъпват за човека, те са отвътре. Други се застъпват за човека. Когато хората уреждат живота си на Земята, не го уреждат те. Други същества се застъпват за тях. Това са същества, които са завършили своето развитие. Те ще кажат на човека: „Така ще направиш, иначе ще направиш, ще вярваш.“ Ако кажеш, че всичко знаеш, сам ще закъсаш.

Някои ме питаха колко време ще говоря. Казах им, че ще говоря 10-15 минути. Както виждате, тези минути отдавна минаха. Силата на човека седи във вярата. Та и на вас рекох: Вярвайте в това, в което и аз вярвам. – „Ама отде да го знаем?“ – Ще го опитате. Всяко нещо ще го опитате. Вярата седи в опита. Ще вярвате, докато дойдете до онова положение, да знаете истината. А вие можете да знаете истината само когато сте я придобили. Не е въпрос за цялата истина, но поне дотолкова, доколкото сте я придобили в даден случай. Вие сте добили толкова от истината, колкото ви е необходима за дадения случай.

Сега, явява се друг въпрос. Като слушате да ви се говори, казвате: „Тази е дълбока работа.“ Ще кажете, че ще я оставите за второ

прераждане. Във второто прераждане ще кажете, че ще я оставите за третото прераждане и т.н. Така ще отлагате за десето, за стотно и повече прераждания, но не е въпрос до отлагането. Не е лошо да вярва, да мисли човек, че ако не придобие нещо днес, утре ще го придобие. Ако не го придобие в този живот, в друг ще го придобие. Вие очаквате в дадения случай да придобиете нещо, без да можете да придобиете. Такова нещо няма в света. Благото, което Бог ти е дал, ти трябва да го понесеш. Като вярваш в Бога, като носиш това благо, ти ще се научиш. Не мислете, че хората могат заради вас да носят благата. Не, всеки сам ще си носи своето благо. Законът е такъв. И всеки сам ще си носи своето страдание. Няма да носиш страданието на целия свят. Всеки сам ще носи своето благо и всеки сам ще носи своето страдание. Тогава какво трябва да правите? Като знаете в какво седи благото, носете благото си. Щом се отказвате да носите благото си, ще носите страданието си.

Законът е такъв. Ще носиш твоите блага, които Бог ти е дал. Вие ще се движите и като погледнете към Бога, няма да се запитвате какви са тези блага и защо ви са дадени. Запитвате ли се, това говори за неразбиране на живота. Това, което Бог ти е дал, то може да стане толкова голямо, колкото искаш и толкова малко, колкото искаш. Нещата се увеличават и смалчават според човешката лакомия. Ти бъди благодарен на това, което ти е дадено. Казвате, че човек не трябва да бъде глупав. Глупав човек е онзи, който не вярва.

Христос казва: „Аз дойдох да им дам живот.“ Христос, Който беше богат, раздаде всичко, за да изпълни волята Божия. Всички вие трябва да изпълните Волята Божия. Казвате: „Аз много съм служил на Господа.“ Какво служене е това? Щом губиш мира си, ти не служиш на Бога. Всичко, което човек върши всеки ден, това е един вътрешен закон, това е един временен закон, който ще предаде на човека това,

което той търси. Защото няма по-хубаво нещо от това да се научи човек да разбира Божиите пътища.

Рекох, сега ще вървите по стъпките на Христа. Някой казва: „Че аз какво мога да дам?“ – Можеш да дадеш. И на тебе е дадено, и ти трябва да дадеш. И после, от онова, което ти дават, ти ще знаеш доколко си изпълнил волята Божия. Ако ти дадат повече, това значи, че си извършил волята Божия. Ако ти дадат по-малко, значи по-малко си извършил волята Божия, т.е. не си извършил волята Божия както трябва. Мнозина казват, че хората не живеят както трябва. Това е друго заблуждение. Ако хората наистина живеят добре, това Господ го знае. Ако Бог, Който знае нещата, ги изчаква, изтърпява, защо ти да не можеш да ги изчакваш? – „Ама, мене ми дотегна да чакам.“ Вие трябва да се научите да чакате. Сега, днес или утре, или друг някакъв живот, или след много години, вие трябва да чакате, докато дойде едно благо. Когато дойде благото, тогава е определено да дойде. За това време е определено. Бъдете благодарни на онова, което идва във вашия живот и ще видите, че няма да се разочаровате. Човек трябва да вярва и при най-лошите условия. – „Ама, без работа ли ще бъдем?“ – Не, ще работите и ще видите, че законът на вярата работи всякога. Този закон работи много добре. Този закон е работил и в миналото, работи и в настоящето, ще работи и в бъдещето. Той работи и между християни и между нехристияни. Изобщо, Божиите пътища не могат да се изопачават. Защо? Защото светът се ръководи от разумни същества, които са завършили своето развитие. Те ни учат. Те не могат да учат хората на такива пътища, от които те сами ще пострадат. Христос казва: „Пазете се от лъжливите мисли. Пазете се от лъжливите желания. Приемайте Божественото, което носи благата.“

Когато се говори нещо, някой казва, че това се говори за него. За него или за друг някой, или за когото и да се говори, законът е все

същия. Не е въпрос за кого се говори. На когото и да се говори, той трябва да знае, че е длъжен да изпълни Божия закон, да изпълни волята Божия. „Ама, крив ли съм, че не мога да изпълня закона?“ – Крив ли си или не, ти сам знаеш това. Никой не знае, ти крив ли си. Ти сам трябва да разбираш и да съзнаваш в себе си крив ли си или си прав. Кажеш ли ти Духът нещо, цял свят да те осъжда, ти трябва да изпълниш това, което Духът ти е казал.

И тъй, Христос казва: „Аз дойдох да им дам онзи истински живот, който носи Божиите блага.“

„Отче наш“

Беседа, държана на 19 август 1936 г., 5 ч. с., София, Изгрев

ВЪТРЕШНА ВРЪЗКА НА ЖИВОТА

(5 часа сутринта, времето меко, приятно, топло. Омара.)

„Добрата молитва“

„В начало бе Словото“

Ще прочета само 11-та глава от Евангелие на Йоан.

„Духът Божий“

Аз ще цитирам 26-ти стих, от 12-та глава на Йоан: „Ако слугува някой на мене, мене да последва и дето съм аз, там ще бъде и слугата ми; и който слугува на мене, него ще почте и Отец ми.“ Има две разбирания за живота. Едно външно разбиране и едно вътрешно разбиране. Имате една хубава, красива мома, която обръща внимание на своята външност; имате една, която не е толкова красива, но е умна. Не вземайте нещата тъй както са. Съвременните хора се спират: „Защо светът е такъв?“ Е, какъв можеше да бъде? То не е един произвол. Има един закон, който определя живота. Понеже човек е дошъл да се учи на Земята, който разбира, който не разбира, той ще търси външната страна на живота. Сега човек не може да бъде силен. Казваш, че човек трябва да бъде силен. За да бъде човек силен той трябва да има търпение. Не привидно търпение, но дълбоко в себе си да знае, че търпи. Търпение с разбиране. И като търпи, той се радва на това, което той разбира.

Трудното е там, че човек не може да дойде там, да разбере туй, същественото в живота. И казва: „За бъдеще аз ще го науча.“

Въпросът не е за бъдеще. Въпросът е за сега. Някой казва: „Ама виж, едно време, като бил Христос на Земята, как е проповядвал.“ Не е въпросът и там. Защото Христос е минал вече. Едно време народът е вярвал, туй е станало. И всички се спират на онова, несъщественото. Всеки е турил в себе си една цена, която не съответства. Цена, която съответства, е тази: Един огън, който не може да изтърпи всичките работи, той е слабия огън. С него не можеш да боравиш. Онова, което имаш, с него трябва да можеш да разрешаваш всичко. И тогава се явява друго едно положение: човек съзнава в себе си, че няма това, няма почва и тогава се явява лицемерието, той съзнава, че не е такъв, какъвто трябва да бъде. И казва: „Е, сега не съм, но за бъдеще ще бъда.“ Въпросът не е за бъдеще. Но трябва да се учиш. По-добре да претърпиш срам, отколкото почит. Че ако не знаеш, ти ще се срамуваш, че не знаеш. И ще се признаеш, че не знаеш.

Та рекох, в новите времена, в сегашните времена, човек трябва да дойде до същественото. Да се намери в един свят на свършени същества. И хората тогава не ги е срам, хората не вярват в другия свят. Те говорят за духове, за това, за онова, но тяхната идея е неопределена. някой път ние схващаме само онова, което хората мислят заради²² нас. Де е тогава, ние не искаме да умрем. Защо? Защото не вярваме.

Сега няма да вземете нещата лично за себе си. Защото като сте на 5 години, на 10, на 15, 20, 25, 30 години вашите възгледи се различават. Питам сега, в живота ви кой възглед е най-правия? Права е само Истината, в вас в дадения случай. И животът ви зависи от това, някой път вие мислите да бъдете късметлии. Късметът ви зависи от онези, които са във вас, които ви разбират. И никой не живее за себе си. Да кажем, ти си инженер, ти за себе си няма да учиш инженерство.

²² Заради – за (бел.ред.)

Тебе инженерство не ти трябва. Значи трябва да имаш вяра, туй, което знаеш, да се ползват другите хора. Или може да си музикант, ти за себе си знаеш, навсякъде, където ти е потребно, може да си служиш с нея.

Та рекох, сега има неща от един временен характер. И най-мъчното е човек да разбере временното. Защото вечното не може да се разбере, докато не разбереш временното. Ние говорим за вечността, говорим за другия свят. Сега учените хора говорят, че толкова милиарда земи, слънца има. Това са само предположения в съзнанието. Тук няма една определена идея, той не е бил в тия слънца. Ама, имало хора в другите светове. И там не е бил. И той не знае какви са тия хора. Та рекох, за да разберем, съществува едно положение. Вземете на Земята за пример, тия малките буболечици, каква служба извършват? Ти ще кажеш: „Мен не ме интересува това.“ Може, на тебе сега не ти трябва, но за бъдеще, ще ти потрябва. Има нещо, което за бъдеще ще ти потрябва. Има неща, които сега ти трябва. Тебе ще те интересува какво мислят хората заради тебе. Какво могат да мислят хората за тебе? И кое е онова, което ще те ползува в дадения случай? Понеже хората се научили да не мислят, много повърхностно мислят те. Те нямат една здрава мисъл, така Божествена мисъл. И тогава се самозаблуждават.

Най-първо е важно здравето на човека. Там е първият прогрес. И без здраватата нищо не може да се постигне в света. То е една мярка. Ако си здрав, всичко можеш да постигнеш. Като казвам, че всичко можеш да постигнеш, постижение на тебе, ти, човекът, който живееш в тази форма, за да разбираш своя живот, не да разбираш живота на другите хора. Защото всички хора изучават условията, при които те живеят. И като научи човек тия условия, той може да се подигне. Питам тогава, вземете един учител, кои ученици му са любими? –

Които учат? Кои ученици са добре дошли? – Онези, които знаят да работят. Не само да работят, но и добре да работят. Вземете онези, които ще говорят. Та рекох, онова, което ние ще говорим, трябва да е добро заради нас. Защото почитта на човека зависи от онова, което ще каже. Не мисли само да кажеш нещата. Но туй, което ще кажеш, колко време ще трае. Животът е като бояджийство, не гледай само да боядисаш за един момент отгоре и после да избелее. Но гледай хас²³ боя да туриш.

Сега, тъй като се разсъждава, ще кажат: „Той е много труден, животът.“ Тебе ти трябва само едно нещо. Имаш ли понятие, какво Бог мисли за тебе? Бог не е човек да каже лицеприятие. При Бога като ще идеш, кой е, който ще те препоръча? Аз сега не искам да ви говоря върху нещо, което да погълне умовете, понеже животът се изявява в една широка площ. И колкото тази площ се разширява и става за полза на тебе и на човечеството, то е правата страна.

Та рекох, вие сега имате познание. Добре. Ти между малки деца минаваш за учен човек, ама утре, като се намериш между учените хора, за какъв ще минеш? Ти, ученият човек ще станеш обикновен човек. Смирението е там, че не да се смиряваш, ами да съзнаваш в даден случай, че има какво да учиш. Светът от единия край до другия, ти трябва да се смириш и ти трябва да знаеш, че нищо не знаеш. Че туй трябва да го знаеш. Че нищо не знаеш, то не е право. „Ама, ти нищо не знаеш.“ Така не се говори.

Вземете един цигулар, който свири, сега за обяснение го казвам това. Зависи от онзи тон, който ще произведе. Зависи от неговите пръсти, къде ще ги тури и какви трептения ще произведе, образува. После, вземете в говора на човека. Ти трябва да знаеш, как да говориш. Не само да кажеш една дума. Всяка една дума има своите

²³ Хас – (ар.-тур.) чист, истински"

трептения. Всяко нещо е с мисъл. И ако ти се научиш да говориш, тъй както трябва и за да познаеш дали говориш тъй както трябва или не, ти най-първо ще направиш един опит, можеш ли да говориш или не. Ако кажеш нещо и стане, ти си разбрал, но ако кажеш и не стане, че после почнеш да го коригираш, казваш, направил си една малка погрешка, ама няма нищо. Погрешката е за тебе. В света погрешката, думата, която си казал, работата, която ти си направил, засяга тебе. В съвършения свят не се допускат никакви погрешки, никакви аномалии не се допускат, не съществуват там. Един учен човек, един мъдър човек не можеш да го излъжеш с нищо.

И казва сега Христос: „Който на мен слугува.“ Едно особено понятие – „да слугуваме на Христа“. И постоянно говорят: „Светиите тъй живеят.“ Светиите живеят за себе си. Какво те ползува тебе, светията, който е живял за себе си, праведен си е. Следователно ти трябва да живееш като него. Ако ходиш в училище и не рисуваш както трябва? всеки ден трябва да внесеш нещо ново. И в какво седи подмладяването в света? Подмладяването седи в новото, което внасяш, младостта и старостта е човешкото. Щом остарееш, не в този смисъл, има една старост, която трябва да остарееш, но има една старост, в която ти оглупяваш. То е човешкото. И казваш: „Едно време аз бях много усърден.“ Едно време, че си бил много усърден, трябва да минеш по този път. „Едно време аз свирех много добре, а сега не свира.“ И с туй се отлагат работите. И тогава отлагаме работите. И тогава идваме до положението, ще влезем накъде, като някой грамофон, казва онзи: „Аз мога да свира всички песни.“ Че как ще ги свириш? – „На латерна.“ Ще вземат латерната и колко може да свири една латерна? Нека кажем 15 – 20 парчета. То е сегашния механически начин.

Та рекох, човек трябва да разбира вътрешната връзка на живота и да се занимава само със себе си. Който иска да се развива, той трябва да се занимава само със себе си дотогава, докато той се научи. Един общарин трябва да се занимава със себе си, със своя занаят. Че общата, които прави, да ги прави на свят. Туй са все обяснения. Туй да правиш, онова да правиш. Вземете, има една наука за лекуване. При сегашните условия трябва да пиеш цяр. Ще пиеш цяр по една капка, по две, по три, по четири, по десет капки, така се лекува. А има един начин за лекуване, пак ще вземеш цяр, мислено. Мислено ще вземеш всичките неща, парчета от човешката мисъл. Като казвам всичките неща, парчета от човешката мисъл, онази мисъл, която преобразява работите.

Е, сега положението е такова. Какво е именно положението? Едновременно вие носите два живота. Вие мислите, колко сте успели. То е хубаво да мислите така. Да търсите уважение и почит е хубаво. Но, за да ви уважават, защото уважението няма да дойде от света, когато пътищата на един човек са благоугодни на Бога, Той го примирява с враговете му. Защото пътищата на всеки човек са благоугодни на Бога, и Бог направи хората да го обичат. Щом някой път не те обичат хората, ти тогава ще знаеш от Писанието, че и Христос едно време не Го обичаха. Колко души имаше, които не Го обичаха? – Една шепа там еврейски свещеници, сто, двеста, души, ще кажат: „Не Го обичат.“ А народът Го обичаше. Та рекох сега, ние цитираме, че едно време и светиите били тъй. Туй е само за обяснение, но като дойдем до науката вътре, има не само една наука. Ти не само ще разправиш урока си, но и ще го направиш. Има една наука, ти не само ще кажеш какво нещо е музиката, но и ще пееш малко. Важното е там сега.

Сега казва Христос: „Който на мене слугува“. Той слугува, понеже ако не слугува той няма да се научи. Тогава идваме до другото положение: „Е, казва някой, ти ще се по-молиш заради мене.“ Хубаво, да се помолиш, аз не отричам моленето, но да накараш другите? Какво можеш да накараш другите? Казва: „Аз не зная урока си, но ти го кажи заради мене.“ Няма смисъл. Та рекох, трябва едно вътрешно разбиране на живота. Те казват: „Християнството е една дълбока наука.“ Днес света вече не се възпитава. Казват: „Еди коя къща или дом на Марс или на Юпитер и т.н.“ Но за да се възпиташ, той, казва, е роден в първия дом, и т.н. Но знаеш ли методите, по които човек може да се възпита? Та рекох, винаги трябва да търсите хора, които разбират нещата. И като ти разправят, аз съм гледал, някои прости жени, а знаят хубаво да готвят. Каквото знаят, знаят да го направят хубаво. И учи от човек, който знае. Но в дадения случай е важно онова, което той ще предаде, да го предаде както трябва.

Е, сега влизаме в един свят на съвършени същества, които нямат време, не искат да си губят времето. Ти трябва да бъдеш готов да слушаш. За да слушаш, трябва да се научиш. Другото положение. Та рекох, ние идваме до положението, казваш: „Кога ще се науча?“ – Никога. Защото туй, което сега знаете, един ден то няма да бъде нищо. Но то е крайното положение. В знанието всякога има една страна, дето ти трябва да съзнаваш. Има неща, които ти знаеш, но не ти са ясни на тебе нещата. И туй, което ти съзнаваш, ти него трябва да опиташ. Не какво знаеш и какво не знаеш – онова, което трябва да научиш. И не трябва да си горделив. Казва: „Аз тия работи съм ги учил.“ Е, хубаво. Ама, че мъдрият трябва да бъде смирен. Мъдрите хора са горделиви, но те не критикуват никого. Той слуша, като му разправят нещо, но той не го прекъсва. Нищо не казва. Той вижда, че прави погрешка, слуша го той и ако вие не сте се научили да слушате

тъй, ама вие, като каже нещо някой, казвате: „Ама не е право това.“ Ти го остави, той да се изкаже. Не го прекъсвай. Нека изпее нещо и тогава ще му кажеш, тъй по приятелски начин: „Еди кой си тон на еди кое място не е верен.“

Та рекох сега, щастието на човека седи в онова, което той възприема. Ще кажем, че прилага. Казва някой: „Духът говори вътре.“ Вие учили ли сте кога говори Духът? И как говори Духът? Де говори Божествения Дух и де човешкия? Ти като научиш него, трябва да бъдеш умен човек. Рекох, тези сега работи не да ви бъдат за спънка. Можеш да кажеш, че мислиш, че много знаеш, една крайност е това. И можеш да мислиш, че нищо не знаеш – друга крайност. В дадения случай ще разбираш положението, в което се намираш. И тогава, ако се научат хората как да се обхождат, срещнеш един човек, да му дадеш всичкото уважение и почитание, което му се полага, което му се пада. Срещнеш едно животно, ще му дадеш всичкото уважение и почитание. В Новото учение, ще дадеш всичкото уважение и почитание. Ти ще кажеш, че е вол. Но и на вола ще дадеш всичкото уважение, а не тъй, както вие разбирате. Туй животно няма да го изнасилваш. Ще кажеш: „И то си има известни права.“ Ще гледаш едната и другата страна. Направи така, че от едната и другата страна трябва да има разбирателство. Защото ако ти, в дадения случай, не отдадеш правото на другите хора, и Бог, в Когото ти живееш, и Той няма да ти даде правото на теб, което ти се пада. И ако ти дадеш правото, и Бог ще ти даде правото. Понеже всичко се в Бога изявява.

После, трябва да се стремите към самовъзпитание, не да се критикувате, вътре да се измъчвате, но да знаеш в даден случай, че си направил онова, което е хубаво. Вие казвате някой път, че сте търпеливи. Вие трябва да имате туй търпение на онзи голям математик в средните векове, който 20 години като е работил върху

известна задача, писал е решението на малки такива листчета, държал ги там в стаята си и винаги държал стаята си заключена, затворена. Но един ден забравил да заключи стаята си и излезнал. Слугинята, като влязла вътре в стаята, вижда тия листчета, натъпкала ги в собата²⁴ вътре и очистила стаята. Като се върнал той, тя казва: „Очистих стаята ви.“ Казва: „Как?“ – „Очистих ония малки листчета, дето бяха там, те не ти трябват.“ И той казал: „Още веднъж да не правиш това.“ Вие мислите, че някои работи са непотребни. Потребни са те. Привидно те нямат изглед, но потребни са в даден случай. И ако вие, при сегашното си разбиране, постъпвате така, вие трябва да се справите, да се коригирате. Най-първо трябва в себе си да видиш, прав ли си или не си прав. До какво си дошъл. Сега туй е, което ти трябва.

Та казва сега Христос: „Който на мене слугува, мене да последва.“ Вие ще кажете: „Аз не искам да слугувам никому, аз искам да слугувам на себе си.“ Ако можеш да намериш тия работи, които ги търсиш, нямам нищо против туй, че ще слугуваш на себе си. Но все таки човек от себе си нищо не може да научи. Сега другата крайност. Не можеш да научиш нищо от себе си, защото нещата не произтичат от себе си и човек е като едно платно, дето нещата се отразяват. Платното не създава реалността. То е само платно, дето се отразяват нещата. Реалността е от Бога – туй, Вечното Начало, което подига човека.

Та рекох, тази реалност, Христос казва: „Който слугува на мене, мене да последва.“ Ти няма да слугуваш на всички хора, ти не можеш да слугуваш на всички хора. Ти, като служиш на Божественото Начало, ти в даден случай ще служиш на всички хора. Та рекох, казват сега: „Кой живее по-добре?“ Аз определям тази работа тъй: коя

²⁴ Соба – (от унг.) стая с печка, печка

соба гори по-хубаво? Която гори по-хубаво, а не онази, която пълни стаята само с дим. Че ако ти в себе си нямаш една права мисъл, аз говоря за един вътрешен живот. Мен не ме интересува кой какъв е. Дотолкова важат за мен нещата, както вътре се развиват. Тия работи може сега да са желани, живи, може тъй повидимому да не струват, но за бъдеще тия работи, туй, което сега нищо не струва, за бъдеще може да струва много.

Та рекох, животът е важен. Казва някой: „Аз много се моля.“ Не говори така. Тя е твоя работа. „Ама, аз съм много добър човек.“ – И за своето добро не говори. „Е, за какво трябва да говори човек?“ – За онова, което е научил. За онова, което е научил, за него трябва да говори той. Не, че той няма право да говори, има право да говори, но е губене на време.

Та, при сегашните условия, тъй както е поставен човек, той търси един път, дето с много малко разноси да мине. Кое е по-хубаво сега? Да дойде човек и да ти се моли, да го угощаваш или ти да си толкова умен, че като видиш този човек, да знаеш от какво има той нужда. Кое е по-хубаво? И Бог, преди да си научил нещо, ти преди да си поискал нещо от Него, и Бог е влезнал вече в твоята нужда. И Той сега е определил, казва Бог: „Каквото поиска, дайте му.“ Та рекох сега, вие не вярвайте в старото вярване. Да. Да вярвате само в това, което ще ви разправят. И после, това, за което говоря, вътре в съзнанието ви няма достатъчно светлина, вие не сте разтворили прозореца, да влезне Божествената светлина. Нещата могат да бъдат разбрани, ако имат тази, Божествената светлина. Та рекох, като ви говоря, няма да казвате: „Ама това го зная.“ Е, щом го знаеш, няма какво да го учиш. Едно от двете. В някой случай ти ще помагаш и на другите, които учат, да разберат. Всичките хора могат да се съюзяват, да си помагат един на друг.

Но да дойдем до другата, красивата страна на живота. Ти ще си зададеш въпроса защо си дошъл. Млада мома си, искаш да се ожениш. Ще се попиташ, като се ожениш, ще постигнеш ли това, което търсиш? Не се жени. Ти си майка, искаш да родиш дете. Е, хубаво. Ако родиш дете, ти ще се подигнеш ли, ще разбереш ли? Искаш да станеш учен човек. Ако туй учение тебе ще те подигне, аз сега не говоря да не се учи човек, аз говоря сега за начин, за метод, по който човек трябва да ходи и трябва да намери правия път. Не, че сегашните пътища, по които хората ходят, не са криви, от човешко гледище не са криви; много неща след време ще се покажат, че не са такива, каквито трябва да бъдат. Та, у всинца ви трябва да се зароди желание да слуговате. Кое е по-хубаво: да миеш ли или да изтърсваш? Вие сега употребявате някой път единия метод, друг път другия метод. Някой път, вода като нямаш, вие ще изтърсвате. Е, хубаво. А някъде ти мълчиш, нищо не казваш, изхвърлите нещата навън и измивате. Туй сега, за да се обясни един вътрешен процес на живота. Който разбира живота, или който търси живота, той не се нуждае от външните условия. Защото външните условия всички ще ги търсят.

И казва: „Както ме е Отец научил, така и правя.“ Е, сега вас какво ви е научил? Аз нямам право да питам. Понякой път ние се спъваме в живота. „Мен, казва, засега туй нещо не ми трябва.“ Има неща, които за днес са ви потребни. Сега аз не искам да ви говоря. Аз разглеждам работите малко по-другояче. Ти имаш един предмет. Не можеш да го видиш добре, понеже има завеса, такива платна има. Рекох, ясно не се показва предмета, я отхвърли едното платно. Не можеш да виждаш, отхвърли второто, третото, отхвърляй тия платна, дотогава, докато предметът се покаже ясно. Ако искаш да разбираш.

Та и сега казва Христос. Христос се спира преди 2000 години. Какво е казал Христос? И ти няма да мислиш в живота, преди 2000 години, какво е казал Христос. Онова, което Христос е казал, то не може да се сравни и което е извършил. Нищо повече. Ама сега ти трябва да бъдеш чист и свят. Ти трябва да се научиш да живееш, да знаеш какво нещо е чистота и святост. И като си чист и свят, зло никому не можеш да направиш. Защото няма в тебе ония елементи, с които ти можеш да направиш пакост някому. А пък нали ще се стремиш да живееш добре и като нямаш тия елементи в себе си, ти не можеш да направиш и доброто. И в същината вътре, ти не можеш да предадеш Божията мисъл.

Та казва Христос сега. Пак казвам какво е казал Христос? Онова, което Христос ви говори сега. Сега слушайте Него. Ще четеш Словото. Словото това е подкладка, това е горивото, което трябва и което се дава. И туй гориво трябва постоянно да се поддържа. Е, сега от туй, което ви говоря, аз не искам, то е само едно разбирателство. Аз не искам да напуснете всичко. Но ви казвам какво трябва да направите. Рекох, някой си турил сто килограма на гърба си. Какво ще правиш? Най-първо той казва: „Мен ми трябва.“ Е, не можеш да го носиш. Имаш един приятел, който ти е скъп. Ама скъп по два начина има, скъпо ти излиза на тебе. Имаш един приятел, който е отличен.

Та рекох, онова, което имате, вие сами го носите. Има неща, които вас ви са потребни. Чукът важи при камъните. Перото важи за писателя. Цигулката също. Всяко нещо на времето има цена. Умното е, човек да знае всяко нещо къде да го употреби. И като не знае, той ще се намери в противоречие. Ще каже: „Непотребни са всички ония неща, с които в даден случай, нищо не може да се постигне. Онова, което бащата върши, детето не може да го върши; онова, което майката върши, дъщерята не може да го върши. Има неща, които на

тебе всички неща не ти са потребни. Онова, което майката трябва да върши, то не е за тебе, но в дадения случай, ти имаш нещо, което ти трябва да вършиш, туй, което ти можеш да свършиш.

И казва тук: Духът Божий, ние за авторитета ще държим – Духът Божий. Защото ако кажем: Духът Божий, то е, два начина има: да говориш за това, което го нямаш и да отказваш туй, което го имаш. Казваш: „Туй аз го имам“ или: „туй аз го направих.“ Та сега ще се зароди мисълта: „Е, тогава кое учение е право?“ – Онова учение, което е обосновано на онази вяра, пълната вяра, при най-големите противоречия в живота, които може да имате и да не влезе ни сянка от съмнение. И онзи приятел ти е приятел, в когото имаш пълна вяра. Ти не знаеш какво той ще направи, как ще свърши, казваш: „Аз знам, той ще свърши. Каквото и да стане, той ще го извърши.“ Та се стремете сега да влезнете в положението. Няма какво да разисквате работите, кой е прав и кой е крив. Вие ще мязате като онзи мъдрец, който каквото вземе, ценно става. Мъдрецът, като вземе камък, той става ценен. Остави този камък мъдрецът, той пак става обикновен. Дотогава докато ти вярваш в Бога, нещата са ценни. Като престанеш да вярваш, нещата се обезценяват. Сега говоря за онези с пълната вяра, в която трябва да ходите.

И Който казва: „Пак ще дойда. И ако някой на мене слугува, мене да последва.“ Но въпросът е неразбран. Слугуваш. Слугуването без любов не може. Слугуване – да си доволен, че можеш да направиш нещо. И рекох: „Ако някой на мене слугува.“ Защото слугуваш само на Великия. „Както, казва, Отец ме е научил, така Аз дойдох да слугувам.“ Защото ти можеш да слугуваш само на един мъдрец. Та за днешния ден, да има нещо да придобиете. Да кажем, вие няма да може да промените своята форма, няма да промените своето съзнание, но има нещо, което може да направите. Не е големината,

която дава цена на един извор, или една чешма. Хубавата вода, която излиза, тя е, която оценява нещата, която придава цена. Та сега и вие ще турите цената в онова, което излиза от вас. Какво е животът, вие няма да може да определите. Хората имат едно познание. Някои хора ги считат невежи, сиромаси, болни и т.н. А, този, невежия човек след време става учен. Слабият става силен. Ще имате едно присъствие. Какво се крие във всеки един предмет или във всяка една вещ, или във всяко едно същество. Възможностите, които се крият вътре, на тях ще обръщате внимание. То е Божественото. На Божественото ще обръщате внимание.

И казва тогава Христос: „Дето съм Аз, там ще бъде и слугата ми, дете съм Аз.“ Та рекох, без самоосъждане. Много трудно е човек да мисли тъй. Аз съм виждал много хора, малки деца има, види някъде оцапано, леке. Детето казва на майка си: „Аз ще го очистя.“ Нищо не значи това. Животът е място за поправление. Понеже е живот на работа. А пък умното дете няма да каже, че имаш леке, а туй дете, ако е умно, то трябва да дойде, да ти очисти малкото леке, което се явило на дрехата ти. Този е пътят на Любовта. По този начин вие може да се въздигнете. Ако вие така не може да гледате, снизходително трябва да гледате, с Любов. И да благодарите на Бога, че ви е изпратил да изправите много работи и да научите много работи. Не да поправите, а да научите работите. И тогава, сегашното положение, в което може да се намерите, някой път вие не знаете как да говорите. Ти можеш да стоплиш един човек, но може един предмет да е толкова горещ, че може да го изгориш. Да знаеш именно онова положение, което е потребно. Та сега ще дойдете до положението, не да сте индиферентни и няма много да се обезпокоявате. Но да имате една радост, че сте в пътя. Разбиране трябва.

Затова е казано там: „Ако не станете като малките деца, не може да влезете в Царството Божие.“ И сега ние постоянно мислим, че сме учени, това знаем, че сме учени. Учени, но животът на малките деца е потребен за сегашното положение. Да, не е потребно да бъдем светии. Казва: „Аз не искам да бъда светия.“ Какво разбирате под думата „светия“? Ти не искаш да имаш светлина. Наука е това. Тогава ти остава в тъмното. Че какво можеш да видиш тогава? Че стана вътре тъмно. Но то е един навик от миналото. Писанието казва: „Изповядайте прегрешенията си.“ Трябва да знаеш как да се изповядаш. И като се изповядаш, не да кажеш: „Че ти нали ме изповяда?“ Каквото ти разправят, да не го казваш. А сега вие не спазвате това правило. Аз съм срещал някой казва: „Този човек какви работи ми разправи!“ Няма да разправяш никому, понеже като разправяш, ти ще осакатиш другите. Никому нищо! Няма да разправяш, понеже ще оцапаш. „Ама той бил такъв.“ Не сте на правия път. А вие може да говорите, но няма да може да прогресирате. И каквото имате, вие ще го изгубите. Няма да разправяте нищо.

Станете сега.

Само Божията Любов носи пълния живот! (три пъти)

6:27 часа сутринта, (Слънцето грее! На поляната – евритмическите упражнения.) Втори ден от събора, 20 август 1936 г., Изгрев.

ВЪНШНА И ВЪТРЕШНА ЛЮБОВ

„Отче наш“

Ще прочета 15-та глава от Евангелието на Йоан.

В какво седи сега истината? Най-реалното нещо в света най-мъчно го изпълняват хората. Въпросът е за наука. Трябва да се учи човек. И като се учи, това, което трябва, да даде плод.

Вие си поставяте някой път въпроса: „Къде ли ще бъда аз в оня свят?“ – Ще бъдеш там, дето си сега. После, вие искате да знаете колко сте добри. Доброто това е плод. Ще прочетеш на една ябълка колко плод има: една, две, три, четири, пет, десет, петнадесет, двадесет. Ще видиш по количество колко са и по качество какви са.

Та рекох кое е онова, което Бог обича? Хората се противят, те поставят един свой план, едно свое разбиране. Всеки казва: „Аз тъй обичам, аз тъй разбирам.“ Много добре. Като направиш тъй, както ти разбираш, в своето разбиране ти ще опиташ себе си. Ти ще опиташ доколко ти обичаш Бога. Не е въпрос сега да знаете колко Бог ви обича. Въпросът не седи там. Ти колко обичаш е въпросът. Животът седи в това, което имаш. Ти имаш един приятел и не зависи от приятеля ти, колко той те обича и ти да знаеш това. Това ще ползва него. Любовта, която имаш, е важна за тебе. Писанието казва тъй: „Онези, които обичат Господа, Той [е] приготвил най-хубавите работи за тях.“

Ако някой път ви е тежък животът, кой ви е крив? Никой не е крив. Сега животът върви по два начина, по две разбирания. Едно външно разбиране: вие искате да имате всички удобства. Та вие ги имате сега, да бъдете само умни. Един милионер печели милион, два,

три, четири, пет, десет, да забогатее, че иска да живее щастливо. И утре този милионер остави своето имане на своите деца, казва: „Децата да живеят.“ Питам: този, който остави имането на децата, какво добро има? Не оставяй нищо на децата си. Ще оставиш на умните, на глупавите нищо няма да оставиш. Глупавите нека работят. Сега това е вътрешното състояние, което вие имате. Трябва да се справите сега.

Казвате: „Аз не трябва да се уча.“ – Ще се учиш. И няма да седиш и да казваш: „Аз съм чел Писанието.“ Чел си, какво знаеш при това. Ти не знаеш толкова, колкото знаят онези, умните, каквото знаят мъдрите, светите хора, ти не знаеш това. Знанието е нещо вътрешно. Ако ти имаш вяра и ако ти знаеш, после няма какво хората да ти бъдат закон. Аз няма да водя два живота. Сега има ред такива представления. Ние искаме да се покажем, че не ядем много. Ти ще ядеш хубаво, само няма да преяждаш. Ти ще се обличаш хубаво, не да се обличаш така, да се покажеш скромен. Ако Бог облича птиците и цветята с най-хубавите дрехи, с каквито и царете не са облечени, ти ще туриш като някой грешник някоя вехта, забутана дреха. То не е разбиране на живота.

Та рекох, Христос преди две хиляди години идва в света. Христос може да дойде още десет пъти, според нашето разбиране. „Ама аз да видя Христа!“ – Може да го видиш десет пъти и двадесет пъти и тридесет пъти. Но ти носиш само в душата си едно недоволство и коригираш онова, което Бог е направил, не си доволен. Питам сега: ако вас ви попитат какво бихте искали? Сега поставя се тъй въпросът. „Ама да постя, това-онова.“ Много добре, много хубаво е да постиш. Но въпросът не е в постенето. Постенето е един метод. При постенето искаш да се освободиш от излишен товар. Защото, които постят, не искат да работят. Хората, които постят, много малко работят. Той

съзерцава и казва: „Аз съзерцавам.“ Какво съзерцаваш? Онова, което знаете, знаете го. Но онова, за което ти искаш да те любят и да те обичат, кое е? Животът ти зависи от любовта, която имаш към Бога. От тази любов зависи твоето бъдеще.

Сега, ако вие идете в другия свят, то е ваше разбиране, ваше съзнание. Онзи свят и той си има форма отвън. Ако влезете между ангелите, ще видите, че те са облечени както никога не сте виждали. Отлично са облечени. Вие сега какво се стеснявате? Казвате: „Аз нямам много работа.“ Защо ти нямаш? Материалът, който е турен в програмата, може Учителят да предаде, но всичките ученици не разбират еднакво. Защо? В дадения случай не слушат. На разни места са умовете на учениците. Когато някой професор преподава, някой студент, той не разбрал въпроса, защото на някои парите седят в ума. Казва: „Да имам пари.“ На някой човек в ума седят къщи, да има хубава къща. Но ти си дошъл в училището не да придобиваш къщи. Някой казва: „Да имам повече пари.“ Ти в училището не си отишъл за пари. За много работи може да мислиш. Когато на тебе преподава професорът, умът (ти) не трябва да бъде наникъде. Къде трябва да бъде умът, който разбира?

Сега по този начин вие от миналото знаете много. Но какво има да ви се преподава за бъдеще, това не ви [е] известно. Грехът седи в неизпълнението. Що е грехът? Що е грешенето? Щом не изпълняваш онова, което ти знаеш, ти грешиш. Защото в света съществува грехът. Не мислете, че вие като живеете, няма да грешите. Вие, според вашето разбиране, как мислите? Ако няма закон, не ви държат отговорни, но понеже има закон, законът ви държи отговорни.

Сега от тия вътрешни ограничения трябва да се освободите. В какво седи прегрешението на момъка като обича младата мома? Прегрешението седи в това, че той обича тази мома, която нищо не

му дала. Той я обича, за да вземе нещо от нея. Това е вътрешна работа. Казваш: „Ти мене не обичаш.“ Това са човешки разбирания. И в Евангелието е казано, че Христос обичал Йоан повече. То е един закон: Ти не можеш да не обичаш някого, който те обича. И после тази обич няма да бъде такава, по този начин, по който сега разбирате. Никой не може да задържи любовта в себе си, тъй както той я разбира. Казвате: „Аз го обичам.“ Но онзи твой познайник не е постъпил както ти искаш, ти казваш: „Малко поохладя любовта ми към него.“ Въпросът не е за охлаждането на любовта. Една любов, която е охладяла, каква любов е тя? Писанието казва: „Ще охладнее любовта ви.“ Дотогава докато човек не се научи да обича, неговата любов всякога ще охладнява.

Та рекох, онова, което сега знаете, вие сте на изпитание. Някой казва: „Какво мисли светът заради нас?“ – Да мисли каквото иска светът. Когато дойде сега Христос в света, какво ще мисли светът заради Него? И преди две хиляди години, и сега Христос като живее между хората, те нямат правилно понятие заради Него. Ти си пожертвал живота, няма да го покажеш отвън. Но ти си пожертвал живота не в пост. Да допуснем, че ти се отречеш, учиш се хубаво. Някой, като се обърне към Бога, казва: „Нас наука не ни трябва.“ Когато се обърне към Бога, казва: „Нас жени не ни трябва.“ Това са детински работи. Не ви трябва предмети, които отдалечават сърцето ви и умът ви от Онзи, от Когато иде всичко. Защото Бог иска всички хора да се обичат не тъй, както хората разбират. Има един вътрешен закон на любовта.

Рекох сега, вие се смущавате от онова, което не е във вашите ръце. От това се смущавате. Най-първо ще бъдете свободни. Свободата седи в любовта. Да го знаете. Ще знаеш, че си свободен, когато говорят за тебе лошо. Всичко това да е на повърхността на твоя

живот, да минава, да не те смущава. Казва: „Тебе не те обичат.“ Въпросът не е сега нас да ни обичат. Ние да обичаме, сега това е въпросът. И силата на човека е там. Сега не ви го давам това (като) заповед, но е казано: „Да имате любов.“ Ще кажете вие: „Че ние нямаме любов.“ И този въпрос е изключен, ще считате, че имате всичко. Вие имате всичко, само че материята е предадена и не е заучена сега. Казва: „Аз малко зная.“ – Малко си учил. „Аз съм сиромас.“ – Малко си работил. „Не съм силен човек.“ – Малко си се упражнявал. Всичко зависи от тебе, ако разбираш, от тебе зависи. Ти живееш в един разумен свят, дето всичко зависи от онова, което ти си заучил.

На едно място хората се делят. Казва: „Те не се споразумяват.“ Защо не се споразумяват? – Защото всеки (е) турил един свой свят. Всеки от вас (е) направил един свой свят и мисли тъй, както той (е) нагласил да живее. Хубаво, опитайте онова, което знаете, което сте научили, доколко може да живеете. Тия работи сте дошли да опитате. Що е изпитанието в света. Изпитва се вашата любов, нищо повече. Вашата любов се изпитва, всичко друго да имате, изпитва се вашата любов, доколко онзи конец, на който се държите, е силен. Щом се скъса този конец, любовта ви е слаба, щом не се къса, любовта ви е силна.

Сега понякоя път, някой проповедник иска да даде тежест в света и той проповядва тъй, както не е. Силата на моята проповед живее в моя живот. Силата на вашия живот седи в онова, което вие чувствате в даден момент. Сега това не ви го давам за осъждане. Ние не живеем както трябва. То е ваш живот. Щом не живеете, [в] кой момент може да изправите живота си. Казва: „Аз не мога да направя това.“ Ще направиш това, което можеш. Какво имаше да направи първият човек? Трябваше да се въздържа. Първият човек се е учил на

въздържание. Много ядене в райската градина [можеше] да яде. Казва: „Има едно дърво, от което няма да ядеш.“ Но той казва: „Това искам да опитам.“ Вие ще се учите на въздържание, нищо повече. Туй, което първият човек не можа да направи, ще го направите вие. Сега вярващите ще се учат на въздържание. Не да гладуват, но няма да преядат. Ако ти ядеш и ако не се въздържаш, ще те сполети това, което никога не си очаквал. Въздържание трябва. Казва им: „Защо не ядете от това дърво?“ – „Не съм гладен.“

Ще кажеш в себе си: „В какво седи сега Божията любов?“ Ти ще се научиш, в даден случай като обичаш, ти ще видиш доколко обичаш Бога. Всеки един човек, когото ти обичаш, ти ще опиташ себе си, него ли обичаш или Бога в него. И може да го обичаш за две причини. Понякоя път може да обичаш някого, защото е хубаво облечен, понеже е богат, понеже е силен, за всичко туй го обичаш. Хубаво е, отлично е. Но това е външната страна на любовта. Някой път може да е оцапан, да не е богат. Пак ще го обичаш. По човешки така се говори. В себе си, като го срещнеш, ще видиш, че неговата външност не те спира. Вие тогава ще дойдете до онова начало, да видите доколко обичате Бога. И аз ви казвам, много лесно е да познаете колко обичате Бога. Два начина има да познаеш любовта си към Бога. Ако обичаш Бога, всичкият живот отвън ще се измени, всичко ще потече като вода, всичко ще ти върви. То е сега един начин, по който светът сега го прави. Но любовта не седи във външната страна. Другата страна, за да познаеш обичаш ли Бога, коя е? Ако се подобрят външните условия на живота, то ти ще знаеш, че обичаш Бога. Друг начин, по който може да познаеш, дали обичаш Бога: ако, като обичаш Бога, всичко ще се измени. То е разбиране само.

Сега вие търсите. Може да търсиш, учител си, високо място заемаш, хубаво е, отлично е. Тогава ще дойдеш до втората страна на

любовта: всичко трябва да изгубиш. Ще ви изгонят хора[та]. Хората ще ви изгонят, но Бог няма да ви изгони. Вие ще опитате вашата любов, доколкото вие обичате Бога. В живота има две разбирания: сиромашия и богатство. Богатството е едната страна на любовта, сиромашията – другата страна. Ако ти си сиромаш, ти ще се радваш. Ако ти си станал богат, пак ще се радваш. Защото в богатството ще опиташ едната страна на любовта, в сиромашията – другата. Тъй щото сиромашията да не ти служи за едно препятствие. Има някъде ще изгубиш знанието. Едно знание ще изгубиш, друго ще придобиеш. Всички нямате еднакво знание. Някои хора има, които заучават езици много лесно. Отлични са. В дълбокото разбиране – там ги няма.

Та рекох сега, да опитате вашата любов. Небето е място на опит. Като влезете в Небето, вие ще опитате вашата любов, колкото обичате Бога. И като сте в света, пак ще опитате вашата любов. Ще ви хулят. Христос е казал: „Вас ще ви гонят.“ Защото ако не ви изгонят, вие имате външна любов. Ако онази красивата мома, вас не ви изгони, вие няма да идете вкъщи. Ако кръчмарят вас не ви изгони, вие няма да си идете вкъщи. Ще кажете: „Не съм ли аз свободен?“ Свободата седи в това, което ти сам правиш. Там е свободата. Туй, което сам не правиш, там не е свободата. То е външната страна. Та рекох сега, Христос турил вътрешната страна: „Онзи, който пребъдва в мене, него Отец ми го пречиства.“ Защото онези дървета, които не дават плод, отрязват ги, не ги оставят да си губят времето.

Та рекох, ще дойдете да разбирате. Искате да бъдете богати и станете богати. Туй всички го желаете, но нито един от вас не желае да стане сиромаш. Тъй както разбирате, не е хубаво. Защото ще станете сиромаш, ще изгубите богатството и онова, което отвън имаш, и отвътре имаш. Няма никакъв смисъл да изгубиш. Сиромашията

трябва да дойде, за да опитах хубавото на вътрешния живот. Ще дадеш богатството на другите и доброволно ще приемеш сиромашията. Дойде някой, казва: „Дайте ми богатството си!“

Тогава ще ви приведа онзи пример. Отива един англичанин между езичниците в островите някъде. Той свършил университет, с големи познания, 20 години учил каквото казал Христос. Проповядва им, но не го разбират езичниците. Един ден той си казва на себе си: „Господи, аз не съм проповядвал. Аз досега проповядвах по човешки: тъй ще живеете, ще обичате Бога.“ Другите хора да обичат, но те не обичат. Той казва: „Аз не съм проповедник. Христос казва: Ако имаш две ризи, да дадеш едната, ако имаш два чифта обуца, да дадеш едните.“ И каквото имал, той всичко им раздал. Онези езичници, като чули, дошли и казват: „Сега ти имаш, раздай на нас.“ Той раздал всичко, не оставил нищо за себе си. Той усетил, че изпълнил Волята Божия. Нека те живеят, да благуват.

То е едната страна. Казва: „Какво ще стане с нас? Ще умрем.“ – Че и [сега те] умират („зачеркнато и поправено на: „че и при това пак ще умрете“.“) „Ама, да си поживеем малко.“ – Ами че това не е живот. Онзи, истинският живот не е. Вие сте дошли да научите истинския живот. Като научите истинския живот в себе си, ще се образува едно общество на светии. Какво нещо са светиите? Любовта им е явна на всички. Никой светия не могат да го осъдят, че не е направил тъй. Той навсякъде е изправен. Той, от себе си каквото има, раздава. „Свети“ значи.

Та вие сега няма да мислите какво ще правите. – „Ние между грешни хора живеем.“ Ще оставите грешните хора настрана. Те в ума ви няма да бъдат. Ще оставите грешните хора от сърцето си. И с туй няма да се смущавате, не е ваша работа. Че този не се учи, онзи не се учи, то не е ваша работа. Ако се учи – за него [„е“], и ако не се учи –

за него [„е“]. Ако се учи, ще стане учен, ако не се учи, ще остане невежа. Вие ще кажете: „Аз много говоря.“ Турците казват: „Многото говорене на воденица.“ Воденицата целия ден най-хубавата реч държи. Какво остава за воденицата? – Нищо. Искаш да обърнеш някого. Какво ще го обърнеш? Ти трябва да дадеш един пример вътре в себе си. Ако този човек не се обръща, ти ще знаеш, че има нещо, което пречатства. Не си виновен, ще измениш начина. Втори, трети, четвърти, пети, ще измениш начините.

Та рекох, днес е петък, ден в който човек е създаден, за да опита или външната или вътрешната любов към Бога. Ще опиташ, че обичаш Бога, понеже Той дава. Рекох, кога турили Иова на голямото изпитание? Господ казва на сатаната, на дявола: „Видял ли си ти Иова, като него няма.“ – „Ама, защо няма? Дал си му всичко, разбира се, кой няма да те обича. Но я вземи тия работи от него, да видим ще остане ли [пак] същият?“ То е външната страна. Вие сега казвате: „Да нямаме Иововото изпитание.“ Ако Бог обърне внимание на тебе, че много си напреднал, че го обичаш, дяволът ще каже: „Закачи го малко!“ Сега разбира се, Иововото изпитание закачи ви малко. Вземат ви къщата, приятелите ви вземат, децата ви вземат, всичко туй. И вие в света мислите, че светът е създаден заради вас. Донякъде сте прави. Но светът Бог създал за себе си. Казва там Писанието: „Бог толкоз възлюби света, че даде своя син, за да го изкупи.“ Ти мислиш защо ли е създаден светът. Ако мислиш, че е създаден заради тебе, трябва да пратиш своя син. Като умре детето ти, да благодариш, че е заминал за другия свят. Ти го държиш вътрешно тук на Земята. Остави го да си върви откъдето е дошло. Ако изгубите своето дете, радвайте се на това. „Аз – казва – не искам да изгубя приятеля си.“ Ти ще гледаш само едно нещо: да не изгубиш любовта си към Бога, нищо повече.

Сега, аз като ви говоря, това е едно представление. Вие сега сте на едно представление, на театър, гледате нещо, как е станало, защо актьорите играят. Докато ти сам не станеш актьор, ти не си разбрал истината. Докато ти сам идваш с билет и слушаш тази драма и онази драма, ти още не разбираш. Ще станеш един първокласен актьор. Като станете актьор, казвате: „Дотегна ми.“ – Ти не си разбрал живота. Дотогава докато ти дотяга да свириш, ти още не разбираш. Казва: „Това парче не мога да свиря.“ Всички парчета ще свириш. Докато не се научиш така да разбираш живота, твоята любов към Бога е слаба. Не, че Бог ще те съди. Хората разбират: Бог вечно ще ви отхвърля от лицето си. Ама Господ не е казал такова нещо. То е негово разбиране. Не ще мине една, две, десет години и казва: „Израилю, обърни се.“ Бог изпитва нашата любов. Някой път, когато се оплакваш, Господ те погледне и ще се усмихне. На светските хора, усмихва се. Гнева на Бога седи в това. В какво седи гнева? Ако нямаше гняв, нямаше да има огън, на какво да си варим яденето. Имаме едно криво разбиране за Божия гняв.

Дотогава докато не си се научил да носиш, да търпиш, ти не си силен. Търпението в какво седи? То показва доколко ти си силен. Щом не можеш да търпиш, силата ти е малка. Аз гледам тук има сестри и братя, които казват: „Днес съм много добре.“ – Хубаво. Дал ти Бог нещо отвън, добре си. Утре Господ ти вземе онова, което ти дал, гледа ти любовта. Ти казваш: „Не съм добре днес.“ Неразбиране на въпроса е това. Ти слушаш учителя си, разбираш го. Казва: „Стани Драганчо!“ Станеш, не си разбрал. Ти мислиш отвътре, че си разбрал, а отвън, в приложението, в проявяването на онова, което е говорил, ти не си разбрал.

Сега ще ме попитате: „Ние от кои сме, от вътрешните или от външните.“ Едновременно, ако ти не разбираш външната любов и

вътрешната си любов, ако ти не показваш любовта си към Бога отвън, за онова, което ти е дал и ако не показваш любовта си към Бога за онова, което ти е взел от тебе, ти не си разбрал любовта. Защото ако Бог ни вземе едно нещо, Той ще ни даде друго. Тази опитност имаха рибите, които в своята лакомия раждаха много риби – по триста, четиристотин хиляди. Кой от тях ще обича по-напред. Даже и птиците, които имат по 5 – 6 деца, не обичат еднакво децата си. Дето казват, че майката да обича всичките. Вие изучавайте живота на птиците, наблюдавайте ги, ще видите, че майката, когато обича едно пиленце, че винаги го туря до нея. Второто, което обича по-малко, до него и така се нареждат. Онези, които майката не обича, казват, че те седят накрая. Като казвам: само едно може да се обича, казвате, някой път: „Той не ме обича.“ Рекох, той има вече кого да обича. Не търси този, който обича друг. Кого да търсите. Търсете някого, който няма кого да обича. Дойде някой, казва: „Много нещастен човек съм.“ Тези, нещастните хора са за мене. За да обичаш някого, ти трябва да направиш този човек щастлив. Ще му покажеш своята външна любов. Като дойде, ще му дадеш къща, ще му дадеш дрехи, ще му дадеш обувка, ще му дадеш всичко туй. Казва: „Сега благодарен съм вече.“

Туй е сега животът. Туй е само за да се опита любовта. Тъй, както сега се проповядва, както хората проповядват, то не е лошо. Това учение няма да даде никакъв резултат. Резултатите, които търсиш, няма да ги намериш. Сега за земята говоря. Представете си една мома, подир която ти си тръгнал. Тя не може да ти каже, че не те обича, ама не може да ти каже истината. Ти усещаш, че нейните чувства не са такива, каквито ти искаш, защото в ума ѝ седи друго нещо. Какво ще правиш тогава, я ми кажете? „Ние, казва, сме от вярващите.“ От кои? – От вярващите, които вярват в онова, което ви се даде, а не вярват в

онова, което не ви се дава. Ще дойдете до положението да изучавате пълната истина: да вярваш и в онова, което не е.

За мъдрия човек въпросът другояче седи. За любящия човек въпросът другояче седи. Сега някои от вас сте деца. Казвате: „Чудна работа.“ Сега туй е представление. Ако ви харесва представлението, може втори път да идете. Казвате: „Еди коя си пиеса не ми хареса.“ Не си разбрал, не била за тебе. Има някои работи, които не харесваме. Не харесваш, някой човек е много разточителен. Бог е дал в света. И кой е, дяволът е, който изкушава в света хората. В какво седи? Някои хора преядат. Започнал ли си да ядеш от последното дърво на твоята райска градина, ти си закъсал вече.

Та рекох, онези от вас, които още изучавате външната любов, сте недоволни всички. Когато дойде да изучавате вътрешната любов, вие ще се освободите от тези несгоди на света. Защото като нямате нищо, всички ще ви напуснат. И онзи, който остане последен, на който не се скъса неговата любов към тебе, той е онзи, който ви обича безкористно. Може да се приведат примери. Не е в привеждането на примерите. Рекох, помнете: в живота е хубаво да бъдете богати. То е външната страна. Но ти си научил половината от любовта. Ти, докато си на земята, ти ще бъдеш много добре, като отидеш в другия свят ще бъде много зле за тебе. Онези, които не разбират живота, ще кажете, че ще се мъчите там. Не, че ще се мъчите, понеже нямаш благата на земята. Гореше огъня на богатия, не че гореше, но тази любов, която той трябваше да разбира, да образува цял един свят, остана за учение. Тогава ще дойде до положението, Христос казва, ще дойдете до онова вътрешно разбиране, дето Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ То е едно разбиране.

Та рекох, някои от вас може да попитам. Не зная колцина от вас има, които казват: „Аз съм решил да служа на Бога.“ Ти си решил да

служиш на Бога. Право е. Но дали ще можеш да служиш по този начин, по който Бог иска? Бог никога няма да ти каже: „Ти не ме обичаш.“ Той ще те погледне и ще каже: „Това е дете, което търси любовта отвън.“ Като дойдат умните деца, тогава ще каже: „Това е дете, което търси любовта отвътре.“

Та тук аз съм следил. Много приятни работи са станали за първите места. Право имат. Искаш ли да няма скандал, да няма много хора, повикай само одного, че му дай първото място. Въпросът е разрешен. Щом повикаш 10 – 20 души, ще има спор. Кой къде седнал – отляво, отдясно. Така ни изпитват. Понякоя път зад себе си виждам, че хората не са свикнали, понеже търсят външната любов. Рекох, отстъпи! „Как ще отстъпя, че аз ли все трябва да отстъпвам?“ Все таки трябва да има някой да отстъпи. Всички на едно място не могат да бъдат, не могат да се съберат. Все ще има някой да отстъпи.

„Ако можете да пребъдете в любовта ми, казва Христос, каквото поискате ще ви бъде.“ Когато човек опитва Божията Любов, той трябва да пребъде. Ако изпълнява, ще пребъде. Тогава ще знае как да направи нещата. Та рекох, някои от вас вече трябва да минете да опитате любовта. Някои вече са минали да опитат Божията любов. „Не – казвате, – съвсем закъсахме: жена, къща, всичко са взели в света.“ Сега за вярващите този въпрос трябва да се разреши. Ако не го разрешите по този начин, вие ще се раждате и прераждате със сегашните разбирания. Казвате: „Втория път като дойда, не искам да бъда сиромас.“ Ще видиш колко си учил. Ти, ако не знаеш как да говориш, ти имаш 10 – 20 слуги, не знаеш как да се отнасяш с тях, ще си създадеш цяло едно нещастие със себе си. Казва: „Искам да бъда щастлив, искам да има някой да ме обича.“ За да те обичат, ти трябва да оценяваш. И ти трябва да обичаш. Ние сега искаме другите хора да

бъдат изправни. Всичките хора са методи и начини, които показват докъде ние сме достигнали. Много трудна работа е.

Сега аз не ви казвам да не правите. Туй, което правите, много добре правите. Сега аз говоря за един живот, дето хората са много умни. Туриш нещо под микроскопа – виждаш го, но нямаш микроскоп – няма го. Когато говорим за любовта, говорим за невидимата любов, с която отвсякъде може да минете. Рекох, ще правите всичко в света. Само едно нещо няма да правите. Всичко може да правите, само от последното дърво няма да ядете. Въздържание трябва на всички. Може да го направите, но ще понесеш последствията. Всичко ще правите, само едно ще се учите: ще се учите на въздържание. Казва: „Ще се въздържаш!“ Казва: „Не мога да се въздържам.“ – Защо? Неразбиране на въпроса е това. Ще се въздържаш да не ядеш от последното дърво на твоята райска градина, за да можеш да опитаеш вътрешната страна на любовта. Ако това не можеш да направиш, ще останеш такъв, какъвто си, със сегашното разбиране.

Преди две хиляди години хората не бяха готови и сега не са готови. Затова сега ще дойдат да страдат. Сега ще дойдат страдания. Казва: „Няма ли да дойде Царството Божие на земята?“ Ще дойде Царството Божие в деня Господен. Денят Господен не е от светлите дни. Той е от тъмните дни, ще покаже дали имаш свещ. Всичко ще изгасне, нито Слънцето, нито звездите, тъмнота ще бъде. Ако не можеш да запалиш сам да светиш, в тъмнота ще бъдеш. Тъмен е денят Господен. Сегашните дни са хубави, но Божият ден, който ще дойде с буря, с тъмнина, с всичко туй, трябва да имаш разбирания, да имаш тази свещ в тази тъмнина. Да седиш при голямата буря, при големите неслоди на живота и да четеш. Понеже не си учил досега, в тази буря, като няма с какво да се занимава умът ти, ти ще седнеш да

учиш. Онова, което научиш, дълбоко ще остане в душата ти. Когато дойдат страданията в живота, не да страдаш, ами да се учиш.

Сега ще ви попитам: разбрахте ли? Не казвам, че трябва да го кажете, ни най-малко нямам това в ума си. Разбрахте ли? Като дойдете, на всеки да му дадете правото в душата си вътре, да го не осъждате. Затова сте дошли, да раздавате правото. Като отдадеш правото на всеки човек, ти даваш право на Бога да се прояви в него. Прегрешението седи, че ти, като не даваш право, ти ограничаваш Бога и тогава идат нещастия. Защото ти ограничаваш едного, втори, другите ще ограничат тебе. Вследствие на това, всичките ограничения идват от ограничението. Бъдете свободни в себе си, дайте свобода. Дайте свобода и на външната любов, дайте свобода и на вътрешната любов. Сега това, което има да учите: да давате свобода на външната любов и да давате свобода и на вътрешната любов. След туй ще дойде онова изяснение. Може да ви говоря за много работи. Имате хиляди външни работи, за които може да се говори, има и хиляди вътрешни работи, за които може да се говори. Но и за външната любов вие още не сте готови и за вътрешната любов вие още не сте готови.

Като казвам: не сте готови, вие не можете да изнасяте. Вие искате вас да не ви смущават хората. Когато някой човек, който вас ви обича винаги се върти около вас, това е за изяснение, казвате: „Дотегна ми!“ Младата мома иска някой момък, казва: „Без него не мога да живея.“ Утре, като се ожени за този момък, казва: „Дотегна ми, като куп стои вкъщи, не излиза да работи.“ Той ако седи вкъщи, ти ще излезеш да работиш заради него, няма да правиш въпрос. Когато ти дойдеш да изучаваш истинската любов, ти въпрос няма да правиш, ще го оставиш той сам да се пробуди вътре в себе си. Там е силата. То е една вътрешна наука. То е една душевна наука. Красотата е там, че ти ще го оставиш така нищо да не работи. Няма да говорите, че не работи

нищо. При сегашните условия, дойде ли да изучавате вътрешната любов, ще кажете: „Много добре прави.“ Отлично. Той цял ден седи до огнището и размишлява. Нещата трябва да станат живи, сега трябва да станат живи. Колко трудно може да се живее, като нямаш туй разбиране, тогава две зли[ни] идат отвън (и отвътре). Дали ти едно богатство, но ти не знаеш, че е богатството. Казваш: „Що ли го нося това?“

Ще изучавате, ще прилагате сега. Ще изучавате сега доколко вие обичате Бога, и доколко обичате хората. С това ще проверявате доколко вашата любов към Бога е изменлива. Какво може да направите за Бога. Някой път и онзи, който дава и него не искаш и от него не си доволен. Тогава ще се научите на този закон, да бъдете доволни, като дават много, да дават и на другите.

Четете 15 глава от Ев. на Иоана и сами ще си извадите вашето заключение, вашето съзнание до где е достигнало. От това ще зависи вашето щастие. Щастието ви ще зависи от външната любов и от вътрешната любов. Може да се превърне външната и вътрешната любов. Защото любовта изисква само смяна. Ти, като ядеш, наяждаш се и казваш: „Вече не искам да ям.“ Като дойде[„ш“] в любовта, постоянно ще ядеш. Като искаш да си почиваш, ще смениш любовта си. В любовта не можеш да кажеш: „Аз не искам да обичам.“ Ще смениш любовта си. Сега това е предметно учение, за да бъде живота ви лек. Не правете живота си тежък. Ако си богат, радвай се на външната любов. Ако си сиромаш, радвай се на вътрешната любов. Пък, ако си недоволен, показва, че търсиш методи и начини да разбираш любовта.

Аз, като ви говоря за любовта, виждам външните мъчнотии, които срещате. Не ви казвам, че работата е лесна. Смяната е мъчна. Казва: „Не може да дам тия работи.“ Имаш скъпоценности, не може да

ги дадеш, утре умираш, оставиш всичко след тебе в света. Трябва да се научиш да обичаш вътрешната смяна на живота. Не, че по закон. По закон няма да стане тази работа. Ще дойдат, ще те опитат. Бог, като види, че не си от ония деца, които разбират, ще каже: „Хайде, синко, из рая навън.“ Господ, който създал човека, защо го изпъди? Казва: „Понеже, синко, ти искаш един широк свят, аз те пращам в широкия рай.“ Казват: „Излезе из рая.“ Понеже искате придобивки. Понеже останаха в рая и видяха, че са голи – нямаха разбиране. Виждат, че те се нуждаят от дрехи, от обуща. Казва: „Хайде вън в широкия свят.“

Сега всинца сте дошли в широкия свят, какво трябва да правите? Ще се учите от онова доволство, от което вие се нуждаете. Рекох сега, какво сте разбрали? Толкова хиляди години сте учили два предмета: външна и вътрешна любов. Та рекох, онези от вас ще изучавате какво учил Христос. Онова, което Христос учи, Той направи един опит. Защо така направи? Той искаше да предаде това учение. Казва: „Предавам това учение, чакай да видя как седи.“ Трябваше да го измъчват, да го турят на кръста и се моли, ако може да мине. Но ни глас, ни слушание. Казва: „В твоите ръце предавам духа си.“ Първата любов лесно, но втората любов, вътрешната – много мъчно се усвоява. Не е лесна работа, трябва човек да е много добре запознат.

Най-първо ще познаете дали обичате Бога, ако всичко ви е дал. Ако не ви дава всичко, любовта е малка. Втората любов, като изгубите всичко, тогава ще познаете. Като ви вземе Господ всичко, Той ще покаже. Много мъчно е като ви вземе Господ всичко, да мислите, че то е пак любов. Радвай се на онези хора, които другите хора имат. Ще учите, кой докъде е дошъл. Който не е завършил своята външна любов, да я задържи. Ако има някой, който не е завършил своята външна любов, да приеме туй. Туй е сега за предупреждение. Казват:

„Един ден няма какво да правим.“ – Има, има какво да правиш. Като изгубиш всичко, ще придобиеш повече живот. Когато Иов издържа изпита, дадох му по-хубави дъщери, по-красиви синове, богатства двойно. Ти, като завършиш изпитанията си, ще имаш двойно. Вие сега разрешавате въпроса, вие мислите за другите хора. Оставете другите хора. Всеки един човек трябва да оправи света. Ти не спъвай своето развитие. Дойде някой при тебе, направи онова, което си длъжен. Онова, което става в света, не си ти отговорен, защото ти не си само в света, който живееш и който мислиш. Ще кажеш: „Тъй, както сега светът е направен, тъй както върви, много добре върви.“ Не [е] напълно така, но той върви към онази цел, която Бог турил.

Сега разбрахте ли? Да, разбрали сте. Трябва да бъдете богати, станете богати. Най-хубавото нещо, всички тия наниз, пръстени. Знание ви трябва, всичкото знание, доколкото на Земята може да се придобие, ви трябва. Като няма друго какво да правите, тогава за бъдеще ще изучавате вътрешната любов. Защото, ако външната любов не може да научите, и вътрешната не можете. Законът е все същия.

Утре, като дойдете, може да не ви се говори. Ще седите като на празни ясли. Може нищо да не се говори. Утре е почивка, ден за почивка. Казвате: „В неделя какво ще има?“ За неделя ще се събере нещо ново.

Само Божията Любов носи пълния Живот!

Трети съборен ден, 3-та беседа от Учителя, държана на 21 август 1936 г., Изгрев

ОСНОВНАТА ЧЕРТА НА НОВОТО

(Времето тихо, меко. Небето чисто, ясно. 5 часа сутринта.)

„Добрата молитва“

Ще прочета 12-та глава от Еклесиаст. Сега всички имате едни и същи задължения. Тук „(в прочетената глава)“ се казва: „Бой се от Бога“. Това е разбирането на стария [праведник] „Бой се от Бога“. Но в страха има нещо, което не достига. Ти ще изпълниш Божия закон, но ще имаш страх в душата си, ще остане нещо, което да не знаеш. От какво излиза страхът? Той излиза от външната любов, от изобилието. Когато няма нищо, от какво ще се плашиш, когато не е имало нищо?

Сега аз не ви говоря да ви примирявам с живота. Нямам за цел да примирявам хората. Значението на горните думи е: „Люби Бога!“ Това е значението! Люби Това, от Което иде животът. А от там, от гдето иде животът, животът иде по два начина: животът иде от външната любов, и животът иде от вътрешната любов. Външната любов всичко дава, а пък вътрешната любов – нищо не дава, повидимому така седи въпросът. Външната любов събира хората на едно място, а пък вътрешната любов ги раздвоява. Сега, който не разбира, ще намери едно голямо противоречие. Някой казва: „Да имаме вътрешната любов.“ Хората говорят за онова, което не знаят. Те говорят за вътрешната любов, а пък разбират външната любов. Вътрешната любов тепърва ще се учи. Вътрешната любов и тя си има своите закони. По начина, по който ти си проучвал живота досега, тая вътрешната любов никога няма да те учи така. Тя казва: „Всичко е добро!“ Другояче ще учиш там, при вътрешната любов. Вътрешната

любов ще те въведе в един по-висш живот. Противоречието седи в това: като не си свикнал на този вътрешен живот, на високия живот, теб ще ти се покаже, че има едно голямо противоречие.

Сега бих ви навел да разбирате, но това няма да ви помогне. Ти можеш да обичаш една котка, ти можеш да обичаш едно куче, ти можеш да обичаш един вол, но в какво ще се покаже твоята любов? Ти на тая котка не можеш да разправиш, каквото ти мислиш. Има една стена, турена между тебе и тях. Колкото и да обичаш едно животно, има една стена турена, дето душите не могат да се слоят. Всичките неща са от Бога създадени. Ще кажеш: „Не бъди животно!“ Т.е.: не служи вече на външната любов, служи вече на вътрешната любов. За да служиш на вътрешната любов, ти трябва да се освободиш от своето животинско, защото животното не е нищо друго освен израз на външната любов. Животното даже и не подозира, че има вътрешна любов. И затова животните са спрени, не могат да се развиват. Като казваме, че нещо не се развива, ние разбираме външната любов. Ние търсим ония неща, които нищо няма да ни донесат. Например, ако ти си богат, какво ще спечелиш? – Ще ядеш повече, ще се обличаш по-добре, външни неща. Повече от това какво ще придобиеш? Казваш: „Да оставим тия работи. Аз да се понаживея.“ Ще се понаживееш, но ще дойде ден, когато и тия работи, които са те интересували, вече ще престанат да те интересуват. Какво ще те интересува? Представете си следното за обяснение: Какво ще те интересува, че сте опекли една кокошка, а пък нямаш зъби? Ще кажеш: „Не съм доволен, понеже стомахът ми не може да досвърши работата на зъбите.“ Ще имаш един недъг.

Сега искаш да ядеш. Трябва да знаеш каква храна трябва да ядеш, за да прогресиращ. Не трябва да ядеш еднообразна храна. В света има знания. На хората е дотегнало сега от знания. Всеки ден

четат вестници, романи и разкази, всичко това и казват: „Дотегна ми да чета.“ Понеже във всичкото това четене няма това, което той търси. До едно време се е задоволявал с това четиво, а пък сега – не.

После как ще обясните следното, някой казва: „Той не ме обича!“ Какво разбирате под думата „обич“? Това, което говоря, не се отнася до вас. Тия противоречия, които сега съществуват, трябва да ги разгадаеш за себе си, без да се спънеш. Защото ако ти се вкиснеш в себе си, ти не си разбрал живота. Например аз вчера ви казах: „Вие ще бъдете днес на събранието на празни ясли.“ Ами, че като влезнеш в тая празна ясла, какво трябва да направиш? Ще кажеш: „Мен един празен живот не ме интересува.“ Вярно е. Хиляди хора не ги интересува празния живот, но какво ги интересува? Ще кажете: „Нас ни интересуват нови неща.“ Много добре, отлично. Но учиш година, две, десет петнадесет, двадесет все нови неща и между всички тия нови неща няма никаква връзка. Онзи продавач на дрехи, чийто дюкян е пълен с най-хубавите дрехи, иска да ги продаде. Той казва: „Елате, купете дрехи от мен.“ И сегашният свят прилича на това: Много учени има, които продават знанието си. Ти мислиш, че като го продадеш, твоят живот ще се осмисли. Именно там е неразбраната работа. Този човек продава дрехи, и най-хубавите дрехи, за да спечели. Това, което има, той не може да го употреби за нищо. И ако тия дрехи стоят 10 – 15 – 30 години, те ще се развалят. Имаш едно хубаво ядене. Най-първо е хубаво, но ако седи ден, два, три, това ядене ще се развали. Хубавите работи се развалят в света. И тогаз казват: „Да ги консервираме.“ Консервираш ги работите, но и те изгубват онова, което имат.

Та рекох, трябва ви едно достъпно знание, което да ви въведе в новия живот. Когато детето се ражда, има ли знания? – Няма. Смущава се това дете. Като дойде това дете в света, казва: „Едно време

аз бях учен.“ И според закона на прераждането той бил философ, писал е книги, всичко това. А пък сега идва като малко дете и хваща го майка му. Детето казва: „Знаеш ли, че аз съм философ?“ Майката взема ония пелени и ги чисти и казва: „Ще се учиш сега. Ти никакъв философ не си.“ И най-големите философи много малко знаят.

Сега, ако разбираш живота, ти си дошъл вече до оная фаза, да преминеш в новото положение. Христос казва за новото положение: „Ако не станете като малките деца“, но не едно дете, което да плаче и да е недоволен от живота. Но да си дете, което разбира живота. Ще оставиш майка си да свърши, това което тя знае. Няма да си даваш мнението. Ще бъдеш доволен от това, което майката прави. Ония деца, които не разбират живота, те плачат, те са недоволни, имат честолубие, докачение, че не са ги разбрали. И след това майката се отнася малко по-добре, детето я погледне и казва: „Така трябваше да постъпиш.“ Тя трябва да постъпи така, но как трябва да постъпи детето? Детето изисква това, което не знае. То е недоволен от живота, в който се намира. Сега вие можете да изучавате тия състояния. Някой път вие не сте доволни. Защо? – Деца сте. Сърдите се, гневите се, че хората не са ви разбрали. Че не са ви разбрали, тъй е. Всеки един човек иска да го разберат. Но какво трябва да правите? Казвате: „Трябва да дойде някой, да уреди този свят.“ Че светът е уреден. Не, че е уреден в онзи смисъл, но ти трябва да разбираш живота. Човек си наклажда огън, когато кучето зимно време зъзне, не знае да си накладе огън.

Някой казва: „Кажете ми нещо.“ Нещата са казвани, вие ги знаете. Това, което знаете, ако го учите, ако го преповтаряте, ще го усвоите. Преповторението е майка на знанието. Донякъде това е вярно. Учиш, повториш нещо, един път, два пъти, три пъти. Да кажем, някое стихотворение. Поетът е нагласил думите от тук – от

там. И казваш: „Много хубаво е написано.“ След като прочетеш това стихотворение, ти си гладен, казваш: „Много хубаво!“ Четеш го веднъж, два пъти. После огладнееш. Най-първо у вас има известни чувства, които ви задоволяват, но те са стихотворения на някой поет. Ще дойде един ден, ще ги научиш и ще кажеш: „Не ме интересуват.“ Ще ги декламираш един път, два пъти, три пъти, четири пъти и т.н.

Снощи един от приятелите, учениците, изказа една хубава мисъл и тя е следната: Когато Адам не си научил урока, скрил се и Бог, като че не виждал, ходил, гледал, викал го и най-после го намерил, Той го знаел къде е. И като изпъдил Бог Адам из рая, тогаз Бог се скрил в човека. До тогаз човек виждал Бога отвън да му вика, а пък като влязъл Бог отвътре, човек почнал да се моли: „Къде си, Господи! Къде си, Господи!“ И осем хиляди години все търси Господа. И много малко хора са останали верующи. Станали са безверници. И казват: „Няма го Господ. Да живеем без Бога.“ Но не се живее без Бога.

Сега, кой е правия път да намериш Бога? Ти не можеш да Го намериш по този, новия път, ако ти не обичаш. Там е сега въпросът. Да се научиш, как да обичаш. Младите моми често изгубват своите богове. Най-първо момата има един възлюблен, но един ден този възлюблен се скрие някак си. Крийт се. Младите момци са богове. И младите моми са богини. Щом той усети, че тя не го обича, той се крие. И не иска да я срещне вече. Какво трябва да прави тя сега? Тя си има някого друго, когото обича. Но и той престане да я обича. Тогаз тя иска да се върне при първия, но той се скрие. От какво произтича лъжата в света? Лъжливите неща са, които разочароват хората. Кажы ясно: „Не те обичам“, нищо повече. Няма какво да мажеш. Можеш да го направиш, не е лошо, то е политика. Ще говориш за някого лошо, после като се покажеш, ти ще се усмихнеш, политика е това. Да

знаеш как да постъпиш. Казваш: „Човек трябва да знае как да постъпва.“ Постъпването в какво седи?

Аз бих ви навел много примери, даже тук от братството, за мнозина, които страдат. Те сами създадоха страданията си. Защото страданията произтичат от едно желание да добиеш нещо и като не ти го дават, ти страдаш. Но по кой начин може да се добие това, което желаете? Ти мислиш, че хората трябва да съзнават твоите нужди. Но друг по-голям специалист върху това няма, ти си най-големият специалист. Хората не могат да разберат тъй, както ти ще разбереш. Ти казваш: „Той трябва да ме обича.“ Това е неразбрана работа. Той не е специалист, този човек. Любовта някой път на какво прилича? Онзи „мъдрият“ човек, като те хване, като те стиска, ти като не можеш да издържиш, най-после му кажеш това. Не мисли ти, че „мъдрият“ човек ще дойде до едно място, ти като го оставиш, той ще те удуши. И питам: Защо ще оставиш един човек да те стиска? Вие толкоз години сте се учили и някой път се прегръщате, целувате се. Отлична работа е тая. Но защо ви са целувките? И защо ви са прегръдките? Не, че не трябва да ги правите. Трябва да ги правите, но трябва да знаете как да го направите. И ако ти целунеш някого, той ще каже: „Не знае да целува той. Студена е целувката му. После прегръдките не знае. Не е възпитан. Не знае как да прегърне.“ И целият ден сега седи все в такива неща, в малки работи. Вие ще кажете: „Тия работи не са нови.“ Те са вехти работи, които сега ви говоря. Вие сте на празни ясли. За мене яслата е пълна, когато има нещо ново. На празна ясла сте, когато сте като някой кон, който е ял слама и нищо ново не е добил.

И ако човек преживя и казва: „Да вярваме в Бога, да обичаме Бога, да обичаме ближните си, да правим добро“ и т.н. – това са хубави работи, не са лоши работи, но за теб самия нищо няма да ти допринесат. То казваш: „Да се обичаме.“ – Че кой ти забранява да

обичаш? Ти казваш: „Да правим добро.“ – Че кой ти забранява да правиш добро? Казваш: „Да имаме добра обхода.“ – Че кой ти забранява да имаш добра обхода? Човекът седи в това: всичките тия работи той да ги има. Не, че сега той да се учи да обича. Ако остане сега да почнеш да обичаш, то е изгубена работа. Идете при малките деца. Има малки деца, които знаят по-хубаво да обичат, отколкото някои красиви моми. Защо? Защо е така? Защото не може да бъде другояче.

Та рекох, сега трябва разбрани работи. Не, че животът, който сега живеем, е лош. Той е лош в едно отношение, но този живот е добър в друго отношение. Нам ни трябва нещо ново. Ново нещо ни трябва! И към това всички трябва да се стремят. Ония, които са се учили, трябва да се стремят към новото в света. Сега, не че онова, което знаете, е лошо.

Вие живеете в Бога, движите се в Бога.

Някой път вие казвате: „Ти в небето не можеш да отидеш.“ Няма какво да ви разправам, дали мога да отида в небето или не. Дали ще отида или не, аз ще го проверя. Той няма какво да ми казва. Някой казва: „Но ти ще отидеш в пъкъла.“ И това няма да ви казвам. Пъкълът, това е едно несъответствие на живота. „(Някой изгаси ламбите.)“ Запалете ги пак, да светне. Икономисват. Хубаво нещо е, икономията е хубаво нещо. Вие, като нямате какво да правите, гасите свещите. Като нямате какво да правите – икономисвате. То е знание на миналото. Няма какво да икономисвате, няма и какво да гасите. То ще бъде смешно да гасиш свещите. Това, което Бог е направил, ти не можеш да го изгасиш. То е далеч от тебе. И помни: Нямай желание да гасиш! Остави нещата да си вървят така. Че не можеш да постъпваш тъй, то е по човешки така. Но по Бога нищо не се гаси. Когато дойдеш

до положение да нямаш желание да гасиш, нито имаш желание да палиш, ти си вече на правия път.

Сега се говори, че трябва да се обичаме. Много хубаво е това. Но това не е още онзи свят, който ти търсиш. Някой път казваш: „Аз не го обичам.“ И там не е разрешението. Нито ще обичаш, нито ще любиш, нито ще разлюбваш. Като дойдеш до това положение, ти ще влезеш в любовта. До тогаз, докато търсиш да те обичат, то е хубаво, но там не е разрешението на новия живот. То е половината на живота. Ти ще дойдеш до положение да не искаш да те обичат, но не вътре в себе си. А положението, до което трябва да дойдеш, е: Да си доволен от положението, в което се намиращ сега.

Ти казваш: „Трябва да се самовъзпитаваме.“ Там, дето има възпитание, там го няма новият живот. Там е старият живот. Ще го възпитаеш онзи разбойник да не краде. Ще учиш онова, невежото дете, което нищо не знае, на знанието. И ще кажеш: „Научихме го!“ Това, на което ти си го научил, той един ден ще го остави. И всичката погрешка седи в това, че майките учат неща, които после децата изоставят. Майката трябва да добие едно дете, което да обича Бога, без да го възпитава. А пък тя се туря на мястото на Бога и казва: „Ти мен ще обичаш, ти мен ще любиш. Аз те родих, аз всичко направих за тебе.“ Много добре, но един ден това дете намери и друга майка. Тогаз какво ще се прави, когато имаш две майки? Там дето нещата се раздвояват, животът се нарушава. И тя казва: „Не ме обича!“ Значи намерил друга майка. Когато човек не обича едного, обича друго. Казваш: „Той нищо не дава.“ На тебе не дава, а на друг дава. Човек не може на всички да дава. Въпросът се разрешава между двама. Между двама се свършва този въпрос. Да дадеш или да не дадеш. Сега тези са празните ясли, това, за което мога да ви говоря и какво ще научите.

Какво иска да каже Христос с тия думи: „Ако не се отречеш от майка си, от баща си, от всичко това, което имаш, ако не се отречеш даже и от своя си живот, ти не можеш да бъдеш ученик на новото учение.“ И досега го тълкуват какво значи, какво иска да каже, от какво трябва да се откаже човек. Не само да се откаже от временното, но и от своя живот. Този живот е свободен. Той може да се откаже от този живот, ако иска. Той, ако не иска да се откаже от този живот, може да живее колкото иска в това положение.

Хората не трябва да говорят за погрешките. Защото това е старият живот: за вземане – даване. Не трябва да се говори за това. В новия живот, ако говориш за вземане и даване, ти не си в него! Като говорят хората по това, те са в старото и техният живот няма да се изправи и не може да се изправи. Като говоря, че не може да се изправи, разбирам, че те няма да могат да намерят онзи път, да намерят онова богатство. Аз срещнах веднъж един малджия „(иманяр)“..Той ми каза: „Искам да поговоря с вас. Както си тръгнал, вижда ми се, че търсиш нещо.“ Рекох: „Търся, разбира се.“ – „Можеш ли ми каза едно нещо? Аз търся едно имане. Деветте знака съм намерил, вече. Остава ми само един знак още.“ Рекох: „Защо ще ти го кажа, този, десетия знак? Ако го зная, аз ще отида да извадя тия пари.“ Ще дойде някой да каже: „Не можеш ли да ми препоръчаш някоя хубава мома?“ Че ако аз зная хубавата мома, няма да ти я препоръчам, аз ще я взема, нищо повече. Това е старият живот. Остане ли теб да ти препоръчват някого да го обичаш, то е стария живот. Тя, като дойде истинската любов, тя внася нещо ново.

Та рекох сега, трудно е сега, когато човек остарее. Виждал съм стари хора да казват: „Да сме сега млади, другояче ще живеем.“ Как ще живееш? – „Няма да обичам децата така, както досега съм ги обичал.“ Че това не е нещо ново. Ти казваш: „Трябваше да оставя за

себе си парите.“ Не, не да оставиш за себе си пари, но трябваше да бъдеш от тия хора, които не осиромашават, нищо повече.

Търсете новото! Сега, за да намерите вие този, новия живот, вие като срещнете един човек, трябва да намерите оная добра черта в него. Този човек трябва да го обичате, нищо повече. Който и да е, какъвто и да е той. Умният човек, той трябва да обича, без да знаят хората, че той ги обича. Няма да им говори сладки думи. Сладките думи – това е външната любов. Но този човек има нужди и ти трябва да му помогнеш. В дадения случай ти си, който ще му помогнеш. На тебе Господ ще каже: „Искаш ли да бъдеш ти от тези?“ – „От кои?“ Сега това е новото вътре в живота. Не, че онова, което ти правиш в света е лошо. То е отлично. Но с това, което сега правиш, не можеш да намериш това, което ти е потребно, то не се постига. Как ще накараш един човек да ти говори сладко, кажете ми? Как ще накараш един човек да те гледа мило? Не само да ти викне, както в театъра. Не, нещата да се правят в своята същина такива, каквито са.

Сега всичките тия неща, „(които ги казах)“, като ги разгадавате, трябва да дойдете до оная вътрешна пълнота. То е много трудна работа, да се научиш да живееш. Новият живот е много труден. Трудиш се, трудиш се, и най-после казваш: „Не може. Втори път като дойда.“ Втори път като дойдеш, после трети път, четвърти и т.н. То е само забавление. С подобно повторение нищо не се постига. Постига се едно – в тебе остава онова вътрешно недоволство в живота. И ако ти не се освободиш от това вътрешно недоволство, ти в новия живот не можеш да влезеш. Рекох, самата дума, която се употребява сега: „новият живот“ не е употребена точно. То е само фигура на речта. Ти казваш: „Трябва да влезем в новия живот.“ Ти ще влезеш в живота. Ти трябва да знаеш, че не си в живота, в пълния живот. Има нещо, което не си опитал. Има два начина: или ти ще влезеш в новото или новото

ще влезе в тебе. Кое е по-хубавото сега? Ти да влезеш в новото или новото да влезе в тебе?

Каква свобода можеш да дадеш на един кон? Да му туриш повече слама, ечемик? Не. Иди, поглади този кон и да върви в гората. До тогаз докато ти се реформираш, ти си вързан кон, кон ще бъдеш. И когато си дадеш пълна свобода, да се развържеш, ти си свободен. Развързан кон трябва да бъдеш. Най-първо трябва да се развържеш от всички условия, при които живееш. Докато намираш някои несъответствия, критикуваш този – онзи, това не е лошо. Поддържаш критика. Не е лошо. Но докато не си държиш изпита, докато не престанеш от този занаят, ти ще приличаш на он[ези] ямболски коне, които карат дараци. Има една подвижна площ, чрез чието движение се влачи вълната. И тогаз турят малко ечемик на коня и той горкият, целия ден върти за ечемика – работи целия ден. И вечерта, като свърши работата, дадат му ечемик и той казва: „Хей! Едва го стигнах.“ Няма да бъдеш впрегнат кон да влачиш вълна, ти, човекът, който се стремиш към Бога, към новия живот. Бог иска всички хора да го разбират. И Бог не съди никого. Христос казва: „Отец никого не съди и е дал съдбата на Сина.“ Отец за стария живот не се интересува, а пък Синът се интересува. Синът е, който събира кредита, от кого има да взема и бащата казва: „Събирай. И каквото събереш, събереш. Мен няма какво да казваш.“ Ти си син. Защо? Защото събираш дълговете на бащата.

А пък има едно отношение, синовно отношение на разбиране вътре. Казваме: „Всички сме синове Божии!“ Всички, кои всички? Ако всички бяхме синове Божии, то животът другояче щеше да тече. Ние говорим, ние вземаме неща, които не са верни. И затова Бог не може да ти бъде баща. Той ти е турил някой кон за баща, някой вол ти е турил за баща, някоя овца ти е турил за баща. Някоя птица ти е турил

за баща, за майка и от там ти ще се учиш, да дойдеш до онова положение. Казваш: „Аз съм син Божи.“ Така като се разглежда живота, тогаз ще дойдем до едно голямо противоречие. В какво седи истинският живот, в какво седи семейството, радостта на хората? В онова, истинското разбиране на света. Всичко онова, което е създадено в света, всичко е хубаво, всичко е добро. Но злото седи в неразбирането на нещата! Не ги разбираме.

Та ще си турите за желание чрез закона на любовта да влезете в правия път. Да обичате хората без закон. Да е свойствено на вас да обичате. Щом обичаш със закон, ти си във външната любов. То е хубаво. Най-първо ще учите външната любов. До тогаз, докато се тревожите за хиляди работи [...]. Вие имате право да се тревожите. Не ви казвам да не се тревожите, но ще си носите тревогата спокойно. Тя е ваше богатство. И ще се спреш един ден и ще си кажеш: „Защо се тревожа? Ама, не [се]тревожа!“ Въпросът не е там, да не се тревожиш. Казано е в закона, че не трябва да желае човек. Че там е всичкото изкуство: да не желаеш. Индусите казват: „Убий всяко желание!“ Това не разрешава въпроса: Убий всяко желание. Не подхранвай чужди неща.

Та рекох, сега не искам да ви забавлявам с работи, от които няма да се ползвате. Аз ви говоря сега за неща, които знаете. И после вие казвате: „Как трябва да се поправи животът?“ По този начин животът не се поправя. В същината си той не се поправя. Срещнеш един, който ти дължи и искаш да питаш ясновидеца дали ще плати или не. Кое е по-хубаво тогаз: да знаеш или да не знаеш? Ти казваш: „Ама той е ясновидец.“ Откраднали са ти пари. Казва ти някой ясновидец: „Не бой се, след една седмица тия пари ще се намерят.“ Хубаво, отлично е това. Този ясновидец е отличен. Този ясновидец ще си остане такъв, какъвто си е!

Сега някой ти казва: „Ти едно време си бил Данаил, Исайа.“ Мен са ми разправяли. Един ми казва: „Казват ми, че съм бил учен човек, Исайа, Данаил, Иезекиил. А пък аз съм загубил всичко това.“ Има нещо по-велико и по-високо от това, което хората търсят. Всичко това е хубаво. По-добре е нищо да не знаеш. Как ще разберете? По-добре е да бъдеш невежа, отколкото да бъдеш учен. Че ти си един съдия. Учил си [2] 1 година, за да станеш адвокат, да знаеш всичките закони, цепенеш законите. Като дойде това, осъждаш хората. Защо ти е това знание? С това оправяш ли хората? За тая работа има много специалисти. Ти, ако искаш, напусни това. Напусни го, но ако разбираш, ако знаеш новото. Не да се освободиш (преждевременно). Някои искат да се освободят от адвокатство или от какъв да е занаят. Не се освобождавай преди да си намерил пътя.

Престани да мислиш за онова, което те смущава. Ти казваш: „Трябва да се учим.“ И сега учението се развива по същия начин. Едно време хората са вярвали, знаели са едно, второ, трето, но и досега тия неща, които са изучавали, още не ги разбират. Как е създадена материята, не знаят. И атомите са създадени от нещо, от йони. Има много неща да се учат. И за да разбереш работите хубаво, ти трябва да престанеш да мислиш заради* тях. В истинското, вътрешното учение е така. И затова Писанието казва: „Прости.“ Нищо повече. Някои турят закона, а пък някои казват: „Прости му, не му дръж кусур.“ Защото ти, докато ти се смущаваш от хората, ти не можеш да намериш пътя. Не, че това, което държиш, е лошо, но този път, по който вървиш, той няма да донесе онова, което ти търсиш. Та едновременно у вас трябва да се яви раздвояване на живота. Казва някой: „Раздвоих се.“ Ще се раздвоиш, трябва да се раздвоиш. И след като се раздвоиш, трябва да се отречеш. Да престанеш да мислиш за онова, за което си мислил досега. И като дойде новото, за какво ще

мислиш? Представете си сега, че по новия начин искате да ликвидирате работите. И казвате: „Защо съм дошъл тук?“ За да се научите да живеете по новия начин. Там е силата.

Представете си, че имате едно общество, дето хората не се държат отговорни, и кой каквото даде, не го търси. Рекох, новият човек трябва да бъде от тези. Той седи и казва: „Аз ще се помоля на Господа да накаже този човек.“ Че той живее в стария човек. И като дойде Христос, да съди света, той ще дойде да съди старите хора. Един казва: „Ще ни съди Христос.“ Докато не те осъди Христос, ти човек няма да станеш.

Та рекох, при новото разбиране ти най-първо ще освободиш сърцето си от всички ония тежести, които имаш. Ще се оставиш свободен. В света има много работници, които носят товар. Всички хора носят. Много малко хора ще срещнеш, които нямат никакъв товар. И като го срещнат, казват: „той е лентяй.“ Така разбират. Бедността считат за порок. В новото разбиране другоаче се постъпва.

И сега, както проповедникът „(в прочетената глава)“ казва: „Да пишеш много книги, край няма. Едно нещо ти трябва: Бой се от Бога.“ И аз ви рекох, каквото и да правите, всичките тия работи са хубави, но обичай Бога, нищо повече. Не, че онова, което имаш, е лошо. То е учение, много книги имате и всички тия книги са едно приготвление за онова, ще ви кажа: да се освободите. Раздай книгите си на другите. Тия книги, от които сте учили, не ви трябва вече. Но аз ви оставям сега едно нещо: Да обичате.

Ще кажете: „Где да Го намерим, да Го обичаме?“ Тогаз не можеш да си държиш изпита. Ако не знаеш как да обичаш, твоята работа е свършена. И после искате да знаете дали обичта ви е права или не. Там сте на кривата страна. Ще обичаш, нищо повече. В любовта няма никакъв грях. Щом мислиш, че любовта не е права, това не е вярно. В

любовта няма никакъв грях, нищо повече. Там човек се освобождава. Някой казва: „Дали аз не греша?“ В новия живот, там всичко е единство. Там като влезете, ще разберете. Там другите ще работят, а пък вие ще се ползвате. Те ще работят, ще продават, а пък вие ще се ползвате.

Та рекох сега, обичайте Бога, нищо повече. Едно правило сега, извън конския живот. Научете се да обичате Бога, нищо повече. Научете детето да обича Бога, нищо повече. Научи го как да обича Бога. Кажи му и това дете ще знае. Това не ви давам като закон, но ви говоря как трябва да се разбира новото. Вие сте от много добрите хора. Едно време бяхте в рая. Хубаво беше. И като съгрешихте, оголяхте. Искате повече, Бог ви даде дрехи и ви изпрати в широкия свят. Какво лошо има в това, че тук живеете? То е във вашето разбиране. Всеки, който не знае да обича, той е гол, нищо повече. Докато Господ ти говори отвън и ти казва: „Адаме, как си?“ – То е външния живот. Една спънка туря там, едно препятствие: „Няма да ядеш от това дърво!“ Ще кажете: „Защо съм ял?“ И това не е лошо, че сте яли. В широк смисъл на думата, ти си носиш товара сега. И Господ казва тогаз: „Като ял Адам от запретеното дърво, понеже Адам стана като един от нас да разбира доброто и злото, да не би да яде от дървото на Живота!“ И затова го изпъди. Понеже учен човек не си, не знаеш как да употребяваш доброто и злото. То е голяма наука, ако не знаеш как, съвсем ще загазиш. „И като стана един от нас, да го изпъдя навън.“ Защо ви изпъди Господ? Защото ти стана като него. А пък, за да се запазят отношенията в света, то онзи, когото обичаш, той трябва да те изпъди навън. Вие искате да седите при онзи, когото обичате. Там е вашето заблуждение. То е външната любов. Сега малцина от вас могат да го приложат.

Сега не ви казвам това, да го приложите в живота. Но рекох, разрешението седи там. Щом искаш да те обичат, ще те изпъдят. Защото любовта дава свобода и следователно ще те изпъдят. Един мъж, като обикне жена си, ще у даде свобода и ще у каже: „Свободна си вече.“ Една жена, като обикне мъжа си, ще му даде свобода и ще му каже: „Свободен си сега.“ Ако тя го обикне, въпросът е разрешен. Казваш: „Защо ще бъде така.“ Чудни сте някой път! Че ако се облечеш с червена дреха, какво лошо има? Или си туриш синя дреха, какво лошо има? Или, ако си турите каквато и да е форма, где е лошото? Или някой път не ти дават пари. Защо? Някои път ти казват: „Вземи си пари, направи си каквато дреха искаш.“ Тогаз ще заприличате на онзи турски бей. Турците, когато избират жена, сами не могат да ги избират. Този бей изпраща да му избират една хубава невеста и като я избрали, довели му я и са го оженили за нея, по турския закон, по стария, не по сегашния. Тя се открила на него и го попитала: „На кого да се откривам и на кого да не се откривам?“ Тя била грозотия. Той не я обичал. Той ѝ казал: „Разкривай се на когото искаш, само на мен да не се разкриваш.“

Обичай Бога и си гледай работата. Но трябва да знаете, че докато на онзи, когото обичате, не му дадете свобода, или другояче казано: до тогаз докато на един човек не му дадеш свобода, той да се прояви, тъй както си знае, то е човешкото. Не да му дадеш правила, наставления, как да обича, как да гледа. Не, то е човешкото. Ще оставиш Бога да се проявява в човека както знае. Бог живее вътре. Ние сме дошли до вътрешния живот. Ти ще оставиш Бога да се прояви. Може някои работи да ти са неприятни. Няма да мислиш върху това. Та свободата седи в това, да оставите Бога в себе си да се прояви така, както намери Той за добре. По какъв път, по какви начини, то е Негова работа. Вие ще кажете: „От где да знаем?“ Няма какво да

знаеш. Остави ти Господа. Той ще си намери пътя. Той ще направи както Той знае. Вие искате да знаете, как да обичате. Любовта не е ваша. Остави сега. Стори онова, което Господ ти каже. Някой казва: „Каквото Господ ми казва.“ Под думите: „Каквото Господ ти каже,“ ние разбираме нещата, които се отнасят до нашия личен живот сега. А трябва да дойдем до разбиране на живота, на онова, което Бог иска да върши в нас.

И всичките страдания, които произтичат в света, произтичат от това, че Бог иска да се освободим. Той насила не се освобождава. Той, за да ни накара да Го оставим свободен, създава ни мъчнотии. Хиляди мъчнотии ще ни създаде, за да Го забравим. Вие искате да турите правила, как да обичате. Във външната любов, в човешката любов, така е. Но в Божията любов няма закон. Като дойдем до нея, ще имаме едно свещено чувство, ще кажем: „Всичко онова, което любовта върши, е право.“ Това човек да го съзнава. Трябва да го съзнавате. Един ден, когато дойдеш до това разбиране, ти ще проумееш тая велика тайна.

Казах ви, че нищо няма да ви говоря. Но с това, което говорих, нищо не съм ви говорил. Едвам съм ви казал: Обичайте Бога, истинското, реалното. Другото е празни ясли. Вие сте го слушали, слушали. Вие всичкото го знаете, но да обичаш Бога, то е новото. И тая Божия любов, като влезе в дома ви, тя ще внесе светлина, радост и веселие, ще ви съедини с Невидимия свят, ще ви избави от онзи ад, в който сега живеете. Адът не е нещо лошо. Вие не сте ходили в ада. И музика има там, и представление, театър, много хубави неща има там. В ада ще бъдеш.

Така като се говори, ще кажете: „Не ми харесва това учение.“ Дали ви харесва или не, това е друг въпрос. Когато се говори за Истината, дали харесва човек или не, то е друг въпрос. И когато някой

говори, може да не ми се харесва, но това е друг въпрос. Важното е, дали е там законът на любовта, която води към Бога, закон, дето Бог се проявява. Защото ако не дойде в нас Бог да се прояви, ние не можем нищо да направим. Трябва да дойде Бог във вас, за да ви научи как да обичате. Ти можеш да кажеш: „Този човек е циганин.“ Оставете това, дали е циганин или не. То е въпрос до съзнанието: да обичаш тая душа, това съзнание. Бог може да ти каже: „Този човек ще го обичаш.“ Ти казваш: „Но той не е такъв.“ То е по човешки. Господ ще ти каже: „Елате, да ти покажа, как да обичаш хората.“

Сега вие се намирате в едно трудно положение. Виждате, че светските хора имат повече, отколкото религиозните. Така трябва да бъде. Ти казваш: „Че аз толкоз години, как се моля!“ Вие сте като онзи Исав, който казваше на баща си: „На мене нищо не си дал.“ В оная притча, която Христос привежда, големият син казал на баща си: „На мене нищо не си дал, а пък онзи син, който сега е дошъл и се е скитал и изпил всичко, ти му даде угощение, теле му заколи. Той утре онова, което имам, и него ще вземе.“ Ние не се спираме на другия, големия син, твоето недоволство е от големия син в тебе, а пък онзи, който е закъсал, казва: „Татко, съгреших, не съм достоен.“ Той е малкия син, който се връща сега. И ти не заколваш за онзи, недоволния син телето, няма за какво да колиш за него, а колиш за онзи, който казва: „Не съм достоен.“ Бащата показва каква е голяма Неговата любов. Когато видите, че Бог оказва милост към хората, да не ви смущава това.

И рекох сега, тайната на новия живот седи в обичта. Научете се да обичате! Ще кажеш: „Да обичам ли? Аз съм женен!“ Или ще кажеш: „Да обичам ли? Но аз съм млада мома!“ Оставете вашата мъжщина, женщина, всичко това. Обичайте, нищо повече. Който разбира, разбира. Така трябва да ти олекне. Има много хора, които се

измъчват. Трябва да даде една свобода. Оставете се свободни. Не само вас да оставят свободни, но и вие да останете свободни. Не, че сега постъпвате криво. Но вие сега създавате в живота си препятствия и си туряте спънки и не може да успявате. А пък тия спънки трябва да се премахнат, а пък те не могат да се премахнат другояче, освен трябва да дойде Духът. Казано е: „И ще изпратя Духа си.“ Христос е казал: „Аз и Отец ми ще дойдем и ще се вселим във вас и тогаз Аз ще ви се изиявя.“ Това е една от дълбоките тайни. „Аз и Отец ми ще дойдем и ще се вселим във вас и аз ще ви се изиявя.“ Отец ще дойде и ще покаже, какво е Неговото отношение; и Синът ще дойде, новият живот е в това: „Аз и Отец сме едно.“

Та сега гледайте да дойде Бог във вас и Христос с Него заедно и да ви се изяви Христос и да ви покаже, по кой начин вие можете да проявите любов към Него. Той ще ви покаже как трябва да разбирате. Ако Христос и Бог не дойдат във вас, вие няма да имате едно разбиране и тогаз животът ви ще върви по същия начин. Ако дойдат и придобиете онзи, широкия живот, бремето, което носите сега, както една орехова черупка ще падне и вие ще се освободите от голям товар. Обичайте Бога, за да дойде Той във вас и Христос да дойде. Сегашният ви живот е отличен. Много добър е животът ви сега. Сега да заминете за другия свят, там ще ви приемат. Как ще ви приемат? Съвсем другояче седи работата: богатият и сиромаш Лазар са наблизно, казват си. Едно вътрешно състояние е това, дето богатият не може да бъде на мястото на Лазар и Лазар не може да бъде на мястото на богатия.

Обичайте се сега и не се критикувайте. Вие казвате: „От мене нищо няма да стане.“ Какво няма да стане: цял човек си. Знаеш да ядеш да свириш, да учиш. Какво искаш повече? Не си някой вол. Не си някой кон. Конят и той е добър. Конят, като седи при тебе, той не

се тревожи. Той казва: „Понеже господарят ми знае да свири, аз се ползвам от неговото свирене.“

Обичай Бога и имай широки възгледи за живота. В това отношение не съдете, за да не бъдете съдени. И с каквато мярка мерите, ще ви се възмери.

А пък новото е: Обичай, нищо повече! Обичай Бога във всички хора! Това е разрешението на онзи дълбок въпрос. А пък ще останат само думите на тая беседа. Обичайте Бога! А пък всичко друго, това са тълкувания, пояснения. Може и без тях. Всичко друго е за пояснение. А пък да знаете само това. Да знаете как да обичате. Обичай! И когото обичаш, не може да те обиди и ти не можеш да се обиждаш. В новата любов, обиди няма. Този, който я разбира. Що е Небето? – Място, дето не се обиждат. Що е адът? – Място, дето се обиждат. Докато се обиждате, в ада сте. Там има университет за обидите. А пък ще се учите сега на онзи живот, дето няма обиди. Да престане обидата.

Божията любов носи пълния живот. (Три пъти.)

6 часа и 40 минути,

„Гимнастични упражнения.“

Четвърти съборен ден, Събота, Беседа, държана на 22 август 1936 г., Изгрев

ПРОНИКВАНЕ

„Добрата молитва“

„В начало бе Словото“

Ще прочета 16-та глава от Евангелието на Йоан. Ще говоря върху 12-ти стих от прочетената глава: „Много още имам да ви река, но сега не можете да носите.“

Ние живеем в един неустановен свят, т.е. в един свят, на който не може да се разчита. Това не трябва да ни смущава, понеже сме пътници. И много вие не знаете, понеже не можете да носите. Днес всички авторитети имат библиотеки. Един учен човек прави външни изследвания, но какво може да знае той? Много малко ще знае. Рекох, вие трябва да разглеждате живота така както е. Понякога вие се спирате и мислите, колко много знаете. Вие можете да кажете, че знаете много. Но според мене, вие знаете толкова, колкото сте изминали. Всичко, което сте извървели, вие го знаете. Това, което не сте извървели, едва сега го започвате. Вие знаете толкова, колкото децата знаят.

Сега другото положение, до което хората идват. Вие казвате: „Как ще ни приемат нас?“ – Ако сте богати, ще ви приемат добре, ако сте сиромас, ще отидете да вземете нещо. Значи има два начина за посрещане. Ако сте учен, ще ви приемат по един начин, ако не сте учени, ще ви приемат по друг начин. И след това вие ще се чудите, защо понякога нещата в живота не вървят така, както вие мислите. Нещата не вървят така, както мислите, понеже онова, което ви трябва, го нямате. За пример вие мислите, че говорите това, което трябва. Не е така. Но в новия живот, в който сте влезли, вие трябва да мислите по

друг начин. Някой човек ви иска нещо и ако не му дадеш, веднага лицето му се измени. Сега аз ви говоря свободно, за да придобиете и вие тази свобода, да се освободите от заблужденията, които имате в себе си. Заблужденията не са в самия живот. Вие очаквате нещо, което няма да ви се даде, което не може да дойде. Сега аз няма да се спирам върху това, което няма да дойде. Вие сами ще го тълкувате. Тъй както вие очаквате нещо, то няма да дойде по този начин. То ще дойде по съвсем друг начин. Като не дойде това, което очаквате, вие ще се обезсърчите и ще кажете: „Не струва да се живее.“ Това са ваши заблуждения. Вие трябва да различавате вашата скръб от вашата радост. А какъв ще бъде бъдещия ви живот, това не знаете.

Та рекох, най-първо вие трябва да освободите съзнанието си, душата си от ненужни стремежи. Прави сте да се стремите да постигнете нещо. Има неща, за които, колкото и да се стремите на Земята, няма да ги постигнете. Но има неща, които можете да постигнете. За пример, вие можете да имате един царски обяд, но можете да имате и един обикновен обяд. Ако пък нямаш царски обяд, ти ще се смущаваш, защо да нямаш такъв обяд? Питам: ако нямаш царски обяд, какво ще изгубиш? Или можете да кажете защо да нямате власт? – Че каква власт можете да имате? Ти можеш да имаш такава власт, с която да си създадеш нещастие за себе си. Не мислете, че вие имате право да вършите каквото искате в живота си.

Следователно, когато говорите за нещата, вие трябва да знаете защо ви са тия неща и как ще ги приложите. Ако още утре направите някаква погрешка с това, което имате, това показва, че вие нямате знания. Някой казва, че ти не се обхождаш добре. Това е само по отношение на тебе. Този човек, който не се отнася добре с тебе, може да се отнася добре с другите. Когато някой ти каже нещо, което се отнася до твоето съзнание, ти трябва да се справиш с него. Защо? –

Защото то може да е някаква уловка за тебе. Тъкмо в този момент искат да ти открият нещо, тогава именно ще дойде дяволът и ще ти тури някаква уловка. Като пропуснеш този момент, той ще ти каже: „Сега вече си свободен.“ Христос казва: „Има един начин за говорене.“ Вие веднага казвате: „Кой е този Христос? Раждал ли се е, съществувал ли е някога на Земята?“ Вие искате да знаете това, но аз ви казвам: В света съществува един Христос, който има много образи. Но всъщност Той е един. Христос казва: „Аз дойдох в света да прославя не себе си, но Този, Който ме е проводил.“

И тъй, вие трябва да се освободите. Засега вие разглеждате работите от вашия личен живот. И ако нещата не стават така, както вие мислите, веднага се съблазнявате. Казвате тогава: „Това не е вярно, онова не е вярно.“ Или: „Това не е истина, онова не е истина.“ Това е право, но пътят, по който сте тръгнали, трябва да бъде прав. Дотогава, докато твоят приятел седи на пътя ти и той е една спънка. Докато твоите слуги са на пътя ти и те са една спънка. Дотогава ти не си на прав път, ти си в преходния живот. Някой си казва: „На онзи синът е жив.“ Той се заблуждава. Утре и неговите синове ще заминат. „Но, казва, нека израсте малко, да му се порадваме.“ – Няма какво да се радвате. Какво ще се радвате на това, което ще загубите?

Та рекох, според новото знание ние се намираме в един свят на забавление. Прави каквото искаш. И в химията, при това преходно състояние има много преходни неща. Изобщо, всички науки са преходни. Зад тях има нещо по-съществено. И апостол Павел казва: „Докато бях дете, мислих и разсъждавах по детински, но като станах мъж, напуснах детинските работи.“ Сега на вас не казвам да напуснете детинските работи, но затова се изисква разбиране.

Сега аз ви говоря за любовта, но вие разбирате любовта по съвсем друг начин. Вие разбирате любовта само за себе си. Вие не

можете да влезете в онова разбирателство, което ви е потребно. Сега аз ви говоря върху това, което ви е потребно за разбирането и за приложението. Вие ще помислите, че трябва непременно да се откажете от много работи, но трябва да знаете как да се откажете и по какъв начин да се откажете.

Рекох, в новата наука не трябва безпокойствие. Защо? – Защото докато се безпокоите, вие не можете да учите. Дойдете до едно положение, погледнете и виждате, че работите не вървят така, както трябва. Красивото е там, че работите не вървят, както ти мислиш. Сега аз мога да ви обясня това с ред примери. Седят две кокошки: едната я хранят много хубаво, угояват я, а другата едва на два – три дена ще ѝ дадат нещо. Онази кокошка, която е добре гледана, добре угоена, казва: „Добър е животът, има смисъл да се живее.“ Угоена е тя, но какво е спечелила с това? Тя се само заблуждава, защото това, което е спечелила, утре ще ѝ се вземе. А другата кокошка казва: „Вижте колко съм нещастна, колко много страдам?“ – Страдаш, но поне няма да ти вземат това, което имаш. Според мене нито едната печели, нито другата. Понякога в живота идват нещастия, за да освободят човека от по-големи нещастия. А понякога щастието иде при човека, за да дойде след него още по-голямото щастие.

Сега това е само начин за изяснение. Това още не е животът, който се развива. Ще дойде някой при мене да ми дотяга, че еди какво си му казал Христос, че много неща знае, че чел някои работи, по десет пъти. За пример той чел много пъти стиха: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Че в Царството Божие се влизало само чрез Христа. Че и аз съм слушал много пъти тия неща. Какво има повече да се говори върху тях? Те са стари работи. – „Ама, трябва да знаеш.“ – Че всички хора се стремят към знанието. Но, ако ти не се освободиш от това, което знаеш, ... Ти трябва да се освободиш от старото знание,

да го туриш настрана някъде, за да дойде новото, за да можеш да го възприемеш. За да облечете новите си дрехи, непременно трябва да съблечете старите си дрехи, нищо повече. Ти можеш да облечеш новите си дрехи върху старите, но питам: какво ще добиеш от това? Само ще увеличиш товара си, нищо повече. Не, хубостта е в новите дрехи. Като съблечеш старите си дрехи, ти трябва да ги туриш някъде настрана. Къде трябва да туриш старите си дрехи? Когато змията съблича кожата си, къде я туря тя? На какво място я занася? Тя я остава някъде и си носи новите дрехи.

Тогава вие ще се спрете върху нещо. Има нещо, което може да ви смути. За пример досега аз ви държах четири беседи и вие казвате: „Как може да обичаме всички?“ Та ти още нямаш идея, какво нещо е да обичаш всички. Как трябва да ги обичате? За пример един е богат, а друг е сиромаш. Можете ли еднакво да ги обичате? Това са служби само. Това са отношения. Единият е силен, а другият е слаб. Можете ли еднакво да ги обичате? Вие се спирате върху външните неща, които нямат отношение към самия живот. Това, което е слабо, то е силно. Вие трябва да изучавате новия закон. Ти си господар само на онова, в което ти можеш да проникнеш вътре. Онова пък, което прониква вътре в тебе, то ти е господар, нищо повече. Малката искра на огъня, която прониква в дървата, тя е господар на целия огън. Изобщо, материята се прониква една в друга. И силите в света се проникват едни други. Това още не е същественото. И знанието прониква. Едно знание прониква друго знание. Онзи, който е проникнал в тебе, ти може да не го знаеш. Той ще извърши това, което той знае. – „Ама, аз съм свободен.“ – Това е идея, че ти си свободен. Свободен си, защото мислиш, че си свободен. Всъщност ти не си свободен. Всеки, който прониква, да намери един път, той всякога има някакво препятствие.

Христос казва: „Много работи има да ви кажа, но още не сте готови.“ Какво имал да каже Христос на учениците си? „Сега не можете да носите, но когато дойде Духът на Истината, той ще ви настави.“ Когато човек дойде до истинското знание, той е свободен вече. Някой път човек трябва да се радва. Трябва да се радва човек, но докато е в клас, той трябва да учи. Докато учи, той не може да се радва. Човек може да се радва само на онова, което е припечелил. А да се радваш на онова, което мислиш, че си припечелил това е едно заблуждение. Какво ще се радваш?

Та рекох, радостта е в новото. Но как ще изразим новото сега? Пак със стария език. Каква идея ще турите в това? Ще кажете, че духовното трябва да се обича. Как се обича духовното? Казвате, че човек трябва да се обгърне. Че как се обгръща човека? Това са все образи, външни емблеми. Силата е в знанието вътре. Не е достатъчно само да обгърнеш човека, но трябва да проникнеш вътре в него, ако искаш да го обичаш. И хората от света изучават този закон. Само така можете да влияете на човека. Един човек може да те разбере само когато проникне в тебе. Той разбира и всички твои слабости. Един човек може да е много учен, може да е светия за хората, но той така ще се постави отгоре ви, че ще ви излъже. Много пророци, много светии има в света, които се излъгват. Някой казва: „Аз вървя в правия път.“ Да, като тръгнеш в този път, не се спирай. И после, когато започнеш да изучаваш истината, ти не трябва от нищо да се смущаваш. Хиляди работи има, които могат да те смутят. Но вярвай, че онова, към което се стремиш, ще го постигнеш. Всички останали работи са посторонни придобивки. Щом си тръгнал в новия път, най-после ти ще придобиеш онова, което търсиш.

„Много неща има да ви кажа, но сега не можете да носите.“ Питам: какво искал да каже Христос? Какво имал да им говори?

Понеже влизате в свободния живот, вие трябва да знаете, че нещата там не стават по принуждение. Ако искаш, можеш да изпълниш. И ако изпълниш, ще имаш придобивка, волята Божия ще дойде. Но ако не искаш и не изпълниш, ти ще носиш своите стари знания, своите стари разбирания и ще кажеш, че животът няма смисъл. Питам: щом животът няма смисъл, какво трябва да се прави? В какво седи смисълът на живота? Казвате, че смисълът на живота седи в това, да обичате. Кого ще обичате? – „Ще обичаме един грешник.“ – Какъв смисъл има да обичате грешника? Не е достатъчно само да го обичате, но Христос дойде на Земята да покаже на хората, т.е. да ги научи, как да понесат греха на света, на всички хора. Той сам видя какво нещо е да носиш греха на всички хора. Да понесеш греха на хората това значи: без да си грешил, без да си се спянал някъде, ще понесеш всичките им грехове, без никакво роптание. В Писанието е казано: „Бог беше в Христа и примиряваше всички хора със себе си. Христос понесе греховете, които хората бяха направили. Казано е още: „И ще заличи греховете им.“

Та рекох, ако ти не можеш да проникваш, нищо не си научил. Сега ще се учите да прониквате. Ако се тревожиш, друг е проникнал в тебе. Ако не се тревожиш, ти проникваш в другите. Защо не трябва да се тревожите. Ако се тревожите, друг е проникнал в тебе и ти нищо не можеш да научиш. Ако не се тревожиш, ти си проникнал в другите и ще имаш всичко, каквото искаш. Ако се гневиш и тревожиш, други са проникнали в тебе. Ако работите не вървят добре, други са проникнали в тебе. Но и ти можеш да проникнеш в другите. За да можеш да проникваш в другите, в съзнанието ти не трябва да има никакво пропукване. Щом в съзнанието ти няма никакво пропукване, щом има единство, ти можеш да проникваш в другите хора. Когато в съзнанието на човека има единство, там грехът не съществува. Грехът

седи в пропукването на съзнанието. Ти обикнеш една жена, а после дойде друга някоя жена и ти се раздвоиш. Това раздвояване е причина за пропукване на съзнанието ти. Понеже си се оженил за една жена, ти се запитваш: „Имам ли право да обичам друга жена?“ С това вече се ражда грехът. Защо се ражда грехът? Защото е станало пропукване на човешкото съзнание. Когато adeptът се яви при Ева, тя го посрещна и сгреша. Грехът се дължи главно на непослушанието. Ева трябваше да му каже: „Ние сме достатъчно учени, ние не търсим знанието отвън. Ние търсим вярата. Ние искаме да изучим живота така, както Бог го е създал.“ Това е истинското знание.

Сега и вие искате да имате слабостите на всички хора. Съвременните хора искат да бъдат богати, понеже не са такива, но те още не са готови за богатството. Те искат да станат красиви, но не са готови още за красотата. Те трябва да знаят как да се ползват от красотата. Благата, които идват преждевременно, те носят нещастия за хората. Но това са обикновените работи. Но вашето съзнание не трябва да се пог[лъ]ща от обикновените работи. Обикновеният живот трябва да ви служи само като справка.

За пример някой е богат или държи касата на някой богат човек. Това е само за справка. „Не трябва ли да се радвам?“ – Не, ти трябва сам да се справиш с това богатство. Като разбереш великия закон, ти сам ще се освободиш. Дотогава докато даваш да те освободят, ти малко знаеш. И животът на Христа на Земята не беше нищо друго, освен това, че Той сам се постави в най-трудното положение, за да види, ще може ли сам да се освободи. Затова Христос казваше: „Имам власт да положа душата си, имам власт и да я взема.“ И след това Той каза: „Сега трябва да проверя тези идеи, да видя, така ли е всичко това, което съм казал.“ Той се показва пред хората слаб, затова Го подложиха на големи изтезания. И след това Христос се моли на Бога

да го освободи. Освобождаването не дойде отвън. И сега хората плачат за Христа. И след това Христос каза: „Господи, в Твоите ръце предавам духа си!“ Тогава Бог отвътре Му показа, по кой начин може да се освободи.

Следователно, ако и вие не предадете всичко в Божиите ръце и не престанете да мислите, какво ще стане с вас, вие никога няма да се освободите. И ако вие не се молите, няма да се освободите. Вие трябва да се молите. „Ама, аз не се моля.“ – Ще се молиш, нищо повече. И след това ще оставиш да видиш, какви са резултатите на твоята молитва. Няма човек в света, който да не иска да се моли. Някой се моли и пак го бият. Силният човек ще се моли, и слабият ще се моли. Това е един изпит. Сега вие трябва да се учите да се молите. И като се молите, в даден случай пак нищо няма да ви дадат. Даже и като се молите най-усърдно, пак ще се покаже, като че ни глас, ни услишание на вашата молитва. И вие ще имате опитността на онзи китайски мъдрец, който бил беден, но се оженил за една красива китайка. Като живяла пет – десет години с него, един ден тя му казала: „Ти поне си умен човек, освободи ме. Не мога да живея с тебе. Аз обичам един богат търговец.“ – „Свободна си. Аз ти желая всичкото добро.“ – „Добър човек си ти.“ Тогава тя казала: „Освободих се от този човек, който няма нищо, но ме кара да го слушам.“ Сега Китай минава през такава епоха, когато търси човек, който да оправи Китай. Казали на този мъдрец: „Ти си този, който можеш да оправиш света.“ Като видяла, че той се повдигнал в света, тя дошла при него и му казала: „Хайде да заживеем както по-рано.“ Той взел едно стъкло с нектар, излива го на земята и ѝ казва: „Ако можеш да събереш този нектар, ще можем да заживеем.“

Така правят и хората. Те напущат Бога във време на мъчнотии и отиват в света да живеят. [Но] там именно ти ще се измамиш. Ти

трябва да живееш с онзи, който е свободен, нищо повече. Така е, ако разбирате. Казвате: „Защо Господ ми даде тези мъчности?“ Господ, който е у вас, по този начин ви изпитва. Бог ще ви опитва много пъти. Той ще ви опитва чрез вашите деца, чрез вашия мъж и жена, чрез вашите приятели и т.н. Хиляди начини има, по които Бог може да изпитва хората. Ако се смутиш вътрешно, ти не можеш да възприемеш новото. Не казвам, че си слаб, но това са страшни страдания. Умът ти през това време потъмнява и ти не виждаш никакъв излаз наникъде. Ти търсиш излаз от това положение, не можеш да останеш така. Казваме: „Ние трябва да си имаме парички, да си имаме къщичка.“ Но по този начин, както мислите върху нещата, животът ще има такова разрешение, каквото и сега има.

Та рекох, когато влезете в Божественото учение, нито мъжът, нито жената ще мислят за старостта. Когато влезете в новия живот, няма да мислите нито за богатството, нито за сиромашията, защото нито едното, нито другото разрешават въпросите на живота. Това са положения, които трябва да се разбират. Ако изпитанията в живота не дойдат, вие няма да имате никакво разбирателство помежду си. Щом дойдат изпитанията, ще кажете: „Иде часът.“ И Христос е казал: „Иде часът и сега е, когато ще ме напуснете и ще остана сам.“ Не, никой не е сам. Макар и да е казал тези думи, Христос съзнава, че Отец е в Него, вътре. Духът работи в Него.

Сега казвате: „Кажете ни нещо друго.“ Вие можете да четете каквито книги искате, но ако мислите да вървите по стария начин, тогава пътищата са съвсем други от тия на новия живот. Не, че те са криви, но ако искате същите постижения, ще държите старите пътища. Рекох, в дадения случай вие трябва да се справите със старото положение. Вие няма да чакате да настане мир в душата ви, но мирът вие сами ще си го извоювате. Не очаквайте други да

освободят вашия мир. Ако ти сам не можеш да извоюваш това, което търсиш, ти сам не можеш да го постигнеш. Знанието, доброто и любовта не са неща, които идват отвън. Те са неща, които идват чрез големи постижения и разбирателство.

Казвате: „Аз не трябва ли да живея? Не трябва ли да обичам?“ Онзи, когото обичаш, той ще те следва. Той търси щастие от тебе. И ти търсиш щастие от него. Ти мислиш, че той ще те направи щастлив. Ето де е заблудението ти. Слугата мисли, че господарят му ще го направи щастлив, ще му даде голяма заплата. И господарят може да мисли, че слугата му ще върши добре работата, но и двамата могат да се излъжат. Там е заблудението. Този порядък е като в един театър. Ще ти дадат една роля, която трябва да изиграеш така, както е написана. Ако актьорът е млад, ще играе някаква роля в някоя пиеса на стар човек, ще си тури брада и мустаци, ще се представи като стар дядо. Старият пък може да играе роля на някой млад и т.н. Защо е всичко това? За да се покаже на хората, какъв е животът им, как живеят.

Като ви говоря така, имам предвид, че всичко трябва да допуснете в ума си, за да видите доколко вашето съзнание е просветено. Казвате за някого: „Той е грешник.“ Не, ще допуснеш греха. И ако този грях не може да те окаля, това показва, че водата е силна. Както и да е, но съблазните не могат да не дойдат и да ти повлияят. Когато дойдат, тогава ще мислиш. Какво хората мислят за тебе, то е друг въпрос, но какво ти мислиш за себе си, това е право. Ти можеш да мислиш, че си постигнал нещо. Това е хубаво. И ако не си постигнал, пак е хубаво. Важно е новото, което сега иде. Най-първо ти трябва да проникнеш в себе си, нищо повече. Два начина има за проникване. Някой път ние проникваме в Бога, някой път Той прониква у нас. Когато ние проникваме в Бога, ние се изкушаваме. А

когато Бог прониква у нас, ние се избавяме от всички заблуждения, ние придобиваме. Някой казва: „Аз съм господар.“ – Можеш да си господар, но ще се избавиш от едно нещастие.

Наскоро ми разпразяха нещо, което аз знаех, но сега ще ви го разпразя така, както и на мене го разпразяха. То е следното. Една стара жена, на около 80 години, живяла на една висока планина, на която имало само ледници. Защо са били тези ледници? Там са зъзвели грешните души. Те постоянно се стискали, стягали отгоре над леда. Никой не искал да знае за тях. Този лед бил само за грешните души. Това е един разказ. Тя си мислила: „Мене никой не ме обича. Един ден ще замина и никой няма да знае за това. Какъв смисъл има моят живот?“ Никакъв смисъл няма животът ѝ. Като мислила така, тя съзнала, че иска да бъде обичана, но не съзнала, че и тя трябва да обича. Затова тя решила повече да работи, да си събере повече дърва, за да бъде топло в къщата ѝ. По-напред тя затваряла вратата си, но после решила, че вратата на къщата ѝ трябва винаги да бъде отворена, за да могат душите от тази ледена повърхност да влизат в къщата ѝ. Като влезли тези души, тя се стреснала и казала да се затвори вратата на къщата ѝ. Но като започнали да влизат и да излизат, тези духове си казали помежду си: „Да бъдем тихи, незабелязано да влизаме и да излизаме, да не я смущаваме.“

Та рекох, ако и вие не сте в състояние, като влезе нещастieto във вашата къща, вие да го възприемете, нищо не сте разбрали. Нещастieto, това са ледените души. Вие трябва да оставите нещастieto да влезе във вашата къща и после спокойно да влиза и да излиза, без да ви смущава. Когато тези души се просветили и те почнали тук там да си правят червен огнец. Заблуждението седи в това, че ние искаме да умрем, без да сме готови за смъртта. Ние искаме да бъдем щастливи, без да сме готови за щастieto. Ти трябва

да проникнеш в щастието, ти трябва да проникнеш и в смъртта. Ако не можеш да проникнеш в смъртта, ти няма защо да умираш. Ти ще умреш и ще станеш. Само когато умре, тогава човек забелязва, че се е лишил от много блага в живота. Това ще усетите сега.

Христос казва: „Аз много неща има да ви кажа, но няма да ви ги кажа, защото, ако не ги разберете и ви ги кажа, ще се спънете. Когато Духът дойде и ви покаже пътя, тогава именно ще си спомните това, което сега съм ви казал.“

Сега в моите беседи аз ви говоря за голямата свобода. Ако вие искате да разрешите въпросите си, трябва да гледате другояче на свободата. Светът ще гледа по един начин, а вие ще гледате по друг начин. Това, което сега съществува в света, няма да донесе добри резултати. Вземете какво става днес в Испания. Там хората, братя едни други се убиват. Там съществуват две партии, които се избиват на общо основание. На ден се екзекутират по двеста, по триста души, а някога и по хиляда. Защо се бият? Всички търсят свободата. Ама защо се бият? Испанците се бият заради вас. Онези, които ръководят съдбините на човечеството, казват: „Ако и вие постъпвате като испанците, ако се биете като тях, нищо няма да постигнете.“

Който търси великата Истина, той не може да постъпва по този начин. Той е пример за всички. Ако един праведник отиде на войната, той няма да спре войната, но ще застави хората да се бият още повече. Той ще ги остави да се бият дотогава, докато всички се осакатят, да не остане нито един здрав човек. След това той ще вземе списъка и един по един ще почне да ги превързва, да ги праща на работа. Ще мине тази работа.

Сега вие казвате: „Ние трябва да помагаме на бедните.“ На кои бедни? – На онзи, който е ранен. Има бедни, които всъщност не са бедни. Тази беднотия е една сила. – „Ама, аз насила трябва да взема

пари отнякъде.“ – С това ти ще създадеш нещастieto в света. Светът не е видял още какво нещо е нещастieto. Ще дойде нещастieto. Ние няма да го създадем, но то само ще дойде. Пътят, по който светът може да се изправи, е път на страдания, път на болести, път на глад, на хиляди злини. Зад този път седи щастieto.

Сега ти вървиш накуцваш малко и казваш: „Болен съм.“ Защо си болен? Ти трябва да проникнеш вътре в болестта. Ако можеш да проникнеш в тази болест, ти си силен човек. Ако не можеш да проникнеш в нея, ти си слаб човек. Тази болест винаги ще те носи. Тебе ти се дава сиромашия. Защо? – За да я опиташ. Ако можеш да проникнеш в сиромашията, тогава всички богати хора ще ти дадат данък.

Сега вие имате стари разбирания и искате с тях да вървите напред. Като отидете в небето, как ще ви посрещне Христос? Той ще каже: „Като тебе такива много е имало и още има на Земята.“ Всеки мисли, че Христос ще го посрещне тържествено. Има нещо вярно в това, но всичко не е така, както си го мислите. Христос казва: „Верният раб в малкото е верен и в многото.“ Доволният от малкото е доволен и на многото. Казва Христос, че Лазар отишъл в лоното на Авраам, а богатият при кого е отишъл? В лоното на кого е отишъл богатият? За да ви посрещне Христос, Той трябва да ви посрещне отвътре. Ако бъдете гост на Христа, Той ще ви посрещне много добре. Неговият прием е много добър, но има друго едно посрещане, което не е посрещане на разбирателство.

Сега, като четете свещената книга, ще видите, че в нея има извадени много хубави работи, върху които трябва да мислите. Опитността на хилядите хора представят пътища, по които те са минали, за да се домогнат до истинския живот. Следователно и вие ще работите и смели ще бъдете. Всеки в себе си ще бъде смел. Тих и

спокоен ще седиш, няма да се смущаваш. Ако си бил богат и си осиромашал, ще останеш тих и спокоен. От тебе зависи да разбереш и да проникнеш във всички ония неща, които си придобил в живота си. Богатите хора са заключени каси; учените хора са заключени каси; силните хора са заключени каси. Ти ще намериш онези ключове, с които да ги отключиш и тогава няма да седиш пред тях и да преповтаряш техните опитности, но ще се ползуваш от техните опитности, ще придобиеш нови опитности. Защото, ако останеш на старото, ти ще станеш ненужен и за себе си. Да кажем, че преповтаряте стиха: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Какво разбирате под думите „път, истина и живот“?

Та рекох, ще дойде един вътрешен изпит, да разберете докъде сте дошли. Ти може да си министър, да се намираш пред тежък пост, но няма да бягаш от министерството. Ти можеш да бъдеш военен, на изпит си – няма да бягаш от положението си. При разрешението на въпросите, работите седят другояче. Ти може да си ученик или учител, няма да напускаш науките си. „Ама, тази наука се отличава от другите.“ – За слабия се отличава, а за силния не се отличава. Силният ще учи и в онова, което научи, той ще се просвети. Какво лошо има в това, ако разбираш нещо по астрономия? Или какво лошо има в това, ако разбираш нещо по химия? Какво лошо има в това, ако знаеш, как е създаден светът или как е създадена земята? Земята е едва в своето начало. Какво е било първото ѝ положение, днес коренно се различава от него. Тя много пъти се е изменяла. И това състояние, в което [е] сега, ще се смени, няма да бъде постоянно. В това отношение Земята може да се сравни с къщичките на бедните хора, които постоянно се изменят. Значи Земята засега е още бедна. Запитвали учениците Христа: „Господ не можа ли по друг начин да

създаде Земята?“ – „Не можа, защото сега не сте готови да възприемате.“ Силата на човека седи в това да прониква.

Сега вие трябва да си прочетете цялата глава. Човек трябва да разбере сиромашията си и да проникне в нея. Той трябва да стане учен човек и да проникне в знанието си. Той трябва да стане добър човек и да проникне в доброто. Ако ти не можеш да проникнеш в доброто, ти няма да го знаеш. За да проникнеш в доброто, трябва да му служиш. Животът седи в това именно, в служене на доброто. Казвате: „Какво трябва да правим?“ Аз ви казвам: ако слушате това, което ви казвам, вие ще придобиете нещо. Ако мене ме слушате, ще стане това, което сега става. Тогава всичко ще можете да придобиете, ще можете да станете богати, но каквото придобиете, ще ви го вземат. И десет пъти да се раждате, пак същи ще си останете. Не, че това е лошо. Но това е неразбиране на нещата. Ако животът ви сега ви завладява, защо става така? Вие мислите, че там е благо. Че има блага в живота, това е право. Това благо, което животът има, вие не можете да го задържите.

Христос казва: „Отивам при Отца си и повече няма да ме видите.“ Вие ще чувствувате истината вътрешно, а няма да я чувствувате отвън. Вие искате сега да видите нещата. Но разположени трябва да бъдете. Аз ви казвам, че ако искате да придобиете нещо в света, вие трябва да се молите. Това, за което сега се молите, е временно. Майката се моли да има деца, това е едно временно благо. Богатият се моли за пари. Друг някой се моли за друго нещо. Човек може да се моли за много работи, но всичко това, за което се моли, е временно. Ако не се молиш, ти не можеш да го имаш. И бъдещето, което трябва да научиш, то ще дойде по друг начин. Там и богатият човек трябва да се моли, и бедният трябва да се

моли. Бедният човек се моли на богатия, иска да го сметне, да изкара нещо от него. Само този ли е пътят за молитвата?

Има неща, които и без молитва идват. Те идват чрез знанието. Когато сиромашът влезе в къщата на някой богат, той няма да му разправя, че е сиромаш, но ще види от какво се нуждае богатият. Понеже този сиромаш е майстор в известно отношение, тогава той ще услужи с нещо на богатия и последният веднага ще бъде на негово разположение. Следователно изучавайте от какво се нуждаят хората. Отивате в един дом и слушате родителите да се оплакват от децата си, че не ги слушат. Вие веднага започнете да им говорите. Кажете им, че това е едно условие да им помогнете. Ако пък влезете в един дом, в който няма съгласие, от где трябва да започнете: от майката, от бащата, от дъщерята или от сина? Представете си, че ви пращам в един такъв дом. От где ще започнете? Или представете си, че ви пращам в света и ви казвам да си вземете един лотарийен билет. Като вземете билета, ще спрете ли веднага? Не, ще чакате да видите дали билетът ви печели, ще се интересувате от него. Всеки от вас има лотарийни билети. Колко от вас сте спечелили? Ако не сте спечелили, това нищо не значи. Всеки от вас е спечелил нещо, което не съзнава. Много от религиозните, от вярващите искат да имат живота на светските хора. Те могат да имат този живот, но не трябва да очакват да им го дадат. Те могат да имат всичко.

Мнозина питат: „Как може да се оправи нашият живот?“ Да очаквате животът да се оправи, това е заблуждение. Щом си здрав, животът ти е пълен. Щом имаш какво да ядеш и да пиеш, животът ти е пълен. Че нямаш излишни работи, това е друг въпрос. Можеш да имаш и излишни работи. Докато вие не се справите с всички неща в живота, вие не можете да се ползвате правилно. Ще кажете, че един-кой си човек е като вас. Не, ти се самозаблуждаваш. Ти си пред един

екран и си представяш нещата такива, каквито в действителност не са. От где знаеш, че еди-кой си е като тебе? Казваш, че еди-кой си не е по-праведен от тебе. Това можеш да знаеш само за себе си. За себе си можеш да мислиш така, но не и за другите. Даже и онова, което човек сам разправя за себе си, половината от него само е вярно. Той не е разправил цялата истина. Когато младата мома се жени, тя изповядва прегрешенията си. В случая младият момък е изповедника. Момата се изповядва, но тя замълчава за същественото. Досега аз не съм срещнал нито една мома, която да каже това, което трябва. Тя се изповядва, че писала на някой момък. Тя изнася такива прегрешения, които ни най-малко не са прегрешения. Какво от това, че писала на някой момък? Нищо няма в това. Който разбира, той не вижда в това никакви прегрешения. Прегрешенията седят в това, че тя престъпила Божия закон. Понеже Бог е казал: „От това дърво няма да ядете.“ Грехът не е в яденето, но в непослушанието.

Та рекох, от онова, което знаете, ще изучавате това, за което ви говоря. Може някой да счита, че е правоверен. Защо е правоверен? – Защото проповядвал, както Христос проповядва. Това е заблуждение. Според мене истината седи в това, като дойде някой в света и носи истината, да гледа да се прослави името Божие. Има ли най-малък оттенък в неговото желание, да се прослави той, а не Бог, той носи вече прегрешението в себе си. Христос казва: „Господи, аз Те прославих на Земята. Прослави ме и Ти в себе си.“ В света прославяне има, но пред Бога е истинското прославяне. Че правите това или онова, за него ни глас, ни услишание. Речете ли да се стремите към слава, това правят и хиляди и милиони хора в света. В света има големи състезания, но който търси Славата Божия, а не търси своята слава и своето благо, той ще дойде до правилното разрешение на въпросите.

И тогава трябва да направите онзи опит, който е направил един американски слепец. Един голям американец милионер ослепял и обещал един милион долари на онзи лекар, който може да върне зрението му. Явил се един виден лекар и казал, че ще може да излекува този милионер. Трябвало да се направи някакъв нов опит. Милионерът започнал да мисли, да разпитва лекаря, дали опитът ще бъде сполучлив. В това време при лекаря се явил един беден слепец и казал: „Докато милионерът се реши да направят с него този опит, нека го направят с мене и ако излезе сполучлив, да се направи и с този богат американец.“ Лекарят се съгласил. Той направил опита с бедния слепец и очите му се отворили. Слепецът прогледал. После милионерът се подложил на този опит, но не излязъл сполучлив. Следователно човек сам трябва да бъде готов на всички опити. Това е само за изяснение. Дали наистина е ставало това нещо, не се знае. Важно е, че всеки, който е готов на всякакви жертви, той всякога сполучва. Който е готов за всякаква жертва и беден да е, той ще сполучи. Ако не е готов на жертва, и богат да е, той всичко ще изгуби. Той не може да постигне онова, което желае.

Та рекох, днес поне ще ме слушате в това. Ще решите в себе си без страх да направите онова, което сте разбрали. Каквото сте разбрали, да направите един опит. Това е необходимо за вашето повдигане. Ако вие не се повдигнете, никакво разбирателство не очаквайте в света. Не мислете, че вие живеете само в този свят. Красотата на живота седи в общението, което можете да имате с всички души, добри и лоши. Защо? – Понеже Бог се проявява и на двете места. Вие ще изучавате великото, което Бог е създал. Недоволството може да дойде, но вие не сте отговорни за това. Недоволството е съществувало и преди вас. И онова, което сега преживявате, не е лошо. Това е работа на дявола. Той ви казва: „Виж,

колко си нещастен.“ Той туря своето бреме върху вас и казвате тогава: „Действително, много нещастен съм аз.“ Казвате: „Да не се изкушаваме.“ В какво седи изкушението? Друг казва: „Да не страдаме.“ В какво седи страданието? Ако не можеш да страдаш, ти не можеш и да се радваш. Това са две страни на разбиране. Законът е такъв. Ако не можеш да страдаш, ти не можеш и да се радваш.

Христос казва на учениците си: „Много има още да ви кажа.“ Казват някои: „Той се прави, че е Христос.“ Че всеки проповедник се прави, че е Христос. Кой проповедник не се прави, че е Христос? Всеки проповедник говори какво е казал Христос от преди две хиляди години насам. Питам този проповедник: Бил ли си ти във времето на Христа, да знаеш какво Той е говорил? Ти проповядвал ли си тогава? „Ама, аз намерих истината.“ – Къде я намери? Истината се намира по друг начин, а не така, както ти мислиш. Когато намериш истината, ти ще почувствуващ единство с Бога. При това, трябва да има кой да те свърже. Хубостта на онова, което Христос е проповядвал, седи в това, че той е свързал света с Великото учение на Бога. Христос казва: „Аз дойдох да прославя Бога.“ Следователно, вън от Христа, ти не можеш да намериш тази истина. Когато някой казва, че вярва в Христа, аз подразбирам, че той не иска да се откъсне от истината. Някой казва: „Аз вярвам в Христа.“ – Че как вярваш? Ти вярваш, понеже някой друг човек ти е проповядвал за Христа, но той не е бил Христос. „Ама, като нашия проповедник няма друг.“ Всеки може да каже, че като неговият проповедник няма друг. Друг пък може да каже, че и той може да проповядва. Где е тогава истината?

Сега вие не трябва да се смущавате, че не можете да намерите истината. Не е въпросът там. Вие ще намерите истината, но дали ще можете да я разберете, там е въпросът. Слънцето изгрява всеки ден. Една реалност е това. То изгрява и за мухите, и за мравите, и за

птиците, и за млекопитаещите, и за хората, но колцина от всички тях могат да разберат какво нещо е Слънцето? Има същества, които виждат, че Слънцето и за тях изгрява, но едни го разбират, а други не го разбират. Има някои същества, за които Слънцето говори вече. Ще кажете, че това е идолопоклонство. Може ли Слънцето да говори? Ще кажете, че Бог е направил Слънцето. Това са човешки предположения, но Бог е направил нещата, за да ги разбере. Не е въпросът да се разбере Слънцето, както хората го разбират, но така, както Бог го е направил. Когато дойдем да разберем Слънцето, както трябва, то никога вече няма да залязва. Ние още не сме разбрали Слънцето, както трябва.

Казвате често: „Отидоха онези, младите дни.“ Погледнеш се в огледалото, казваш: „Остарях вече.“ Погледнеш се във фотографията, която си имал в младини, казваш: „Не съм вече млад.“ Това е неразбиране на живота. Ако ти не можеш да проникнеш в своята старост, ти не можеш да разбереш старостта. Ако не можеш да проникнеш в своята младост, ти не можеш да разбереш и младостта. Във всичко трябва да проникнеш, за да дойдеш до онази реалност, в която Бог се проявява. И тогава, каквото ти се каже във вътрешния живот, това всички ще ти говорят. Тогава праведните ще ти говорят, а ти ще слушаш. Грешните няма да ти говорят. Сега ти говорят и праведни, и грешни, а тогава само праведни.

Рекох, докато у вас всичко не оживее, вие още не сте на правия път. Като слушате да ви се говори това, казвате: „Що ми трябваше тази работа? Защо трябваше да се занимавам с нея?“ Ако се занимавате с това, то е един опит за вас, но не мислете, че не можете без този опит. И без този опит, кога и да е в живота си, вие пак ще разберете истината, която търсите.

„Много имам да ви кажа.“ От две хиляди години насам Христос е в света, но така се е скрил, че никой не Го вижда. Сега си представят, какво е бил Той едно време. Някои са казвали: „Нали Той е син на онзи дърводелец? Той няма даже 35 години, пък се прави за Божествен.“ Това е неразбиране на нещата. Имате право да мислите така, но това не са правилни разбирания. Сега мнозина се съмняват, когато трябваше по-рано да се съмняват. Когато обаче, дяволът влезе в райската градина, първите човеци му повярваха. От тогава, като се наплашиха хората, че и днес, като дойде Христос, те пак не вярват и казват: „Оставете се, ние се излъгахме веднъж, повече не можем да вярваме.“ Не, веднъж само може човек да се лъже. Противоречието в учението иде от това, че се страхувате и втори път да не ви излъжат. Там е вашето заблуждение. Който разбира истината, той знае, че не може втори път да се излъже. Като дойде втори път дяволът при вас и ви накара да ядете от нещо, вие му кажете той пръв да яде, а после вие. Нека той яде, а вие го гледайте. Вие сте предметно учение за него. Втори път, като дойде дяволът при вас, вие трябва да го накарате да яде. Дойде у вас дяволът, но е нещо недоволен. Кажете му: „Покажи ми, какво нещо е недоволството.“ Накарайте дявола да покаже своето недоволство.

Мнозина казвате, че еди-кой си е дявола. Не, въпросът не е за дявола. Хората сами грешат. Причината, за да грешат е тяхната лакомия. Те искат повече, отколкото им е определено. Понеже и дяволът поиска повече, затова и той съгреша. И той влезе в същата категория. Съгрешението в света не дойде от самия човек. Ангелите съгрешиха повече. Вие не знаете защо ангелите изгубиха своята първа чистота. И понеже те не устояха на първата си чистота, Бог ги върза. Какво нещо е връзването? Ако питате защо е дяволът в света, и това не можете да разберете. Онова, което става, ще го разберете, но

защо е дошъл дяволът в света, това не можете да знаете. За дявола трябва да се мълчи. Когато запитали одного от старите учени, от магите в света, защо е злото, той стиснал само устата си и нищо не отговорил.

Та сега и вие искате да си обясните как е произлязло злото в света. Не, дойдете ли до злото, до неговата вътрешна същност, до неговата цялост, вие ще мълчите. Вие се намирате пред едно положение да виждате защо Бог е допуснал злото в света, но така както вие разбирате злото, всъщност не е така. И казано е: „Понеже Адам стана като един от нас, да разбира злото и доброто, нека го изпъдим вън от рая, да не би да яде от дървото на живота.“ Мястото, до което сте дошли в сегашния си живот, показва, че животът ви е станал сносен. Трудно е, докато добием това положение да стане животът ни сносен. Някой казва: „Не мога вече да търпя.“ Че не можеш да търпиш, прав е.

Христос казва: „Много има още да ви кажа, но сега не можете да носите.“ Сега ви трябва учение. И учението седи в това, да видите кои неща са погрешни и кои не са. Важно е за вас да видите своите погрешки и след като ги прегледате, след като проверите всичко онова, което имате, тогава ще дойдете до новото, което ще ви се каже. Другото положение, пред което се намирате, е това, че вие искате да се посветите, да разберете истината. Но дотогава, докато сте в едно напрегнато състояние, вие никога не можете да разберете истината. Затова, ще се научите да живеете така, както сегашният живот изисква. Докато сте на Земята, вие ще живеете като човек. Животът е заради вас. Вие няма да бъдете малодушни. Казва се за Христа: „Като се намери в рабски образ, той се смири.“

Сега, като излезете от тук, вие ще си кажете: „Какво трябва да се прави?“ Вие се намирате в положението на ученици. [Били] сте в

първо отделение, били сте прилежен ученик, бил си на първо място. Минаваш във второ отделение, но ако искаш да запазиш същото положение, да бъдеш пръв ученик, ти трябва да учиш. Иначе, ще изгубиш първото си място. Сега се казва често, че човек може да влезе в рая, но и да излезе. Аз пък казвам, че човек може да влезе в рая и да не излезе. Човек дотогава ще влиза и излиза от рая, докато се научи да не излиза. Влезе ли веднъж в рая, той повече не трябва да излиза. Въпрос важен за всички е въпросът за учението. Учението не трябва да престава. Учението подразбира приложение на Божествения живот, защото Бог изисква от човека да живее. Да живее човек, това не подразбира да носи цялото бреме на света. Всеки човек ще носи по една малка част от бремето на света. Многого нещо, което ще се говори на човека, трябва да се разбере. И затова, когато говорите на себе си, говорете това, което е вярно. Някой казва: „Аз седя малко по-горе от другите, по-високо съм от другите.“ Други пък ще кажат, че Бог е създал хората. Да оставим този въпрос настрана. Знаем, че в началото Бог е създал света. Едно е важно за вас: не се мерете с хора, които седят по-долу от вас. „Ама, аз не съм като него.“ – Това не може да бъде мярка за вас. Много пъти съм ви казвал: Не се мерете нито с по-долустоящите от вас, нито с по-горестоящите, с по-възвишените същества. Знаете, че и вие сте от възвишените същества и работете, за да вървите напред.

Та сега дохождам до положението, че много неща има да ви се кажат, но няма да ги разберете. „Ама, ще се мъчим да ги разберем.“ Не е въпрос за мъчението. Вие преди две хиляди години се мъчихте, а сега няма защо да се мъчите. Сега ще кажете: „Господи, едно време имахме неразбиране, а сега вече разбрахме.“ Защото казано е в Писанието, че когато Духът на Истината дойде, Той ще ви настави. Този е пътът. Няма какво да се морализирате. Няма да питате, кой е

праведен и кой – грешник. Вашето съзнание трябва да се освободи от това. Това е привидно. Има една вътрешна правда. Вие трябва да се стремите към тази вътрешна правда. Много неща има да ви кажа, но тези неща, които са казани, трябва да се приложат.

Това, което Христос е казал на учениците си, че много неща има да им каже, но сега не могат да носят, Той го е допълнил с думите: „Когато дойде Духът на Истината, Той ще ви настави, Той ще ви научи на всичко.“ Положението, в което трябва да влезете, е да знаете, че сте готови всичко да разберете. И като приложите знанието, което ви е дадено досега, като приложите всичко онова, което досега сте придобили, то ще съставя основа на вашия живот. Много неща от вашия живот, много знания са безполезни, понеже нямат основа. Когато някоя майка няма деца, казва: „Защо ми е да живея без деца?“ Наистина, майката трябва да има деца. Богатият трябва да има пари. Ученият трябва да има знание. Добрият, светият трябва да има необходимата доброта и светост. Човекът все трябва да има нещо в себе си, заради което трябва да живее.

И тъй, всички трябва да си кажете: „Дошъл съм вече да разбирам това, което Христос ще ни каже.“ Какво ще ви каже Христос? Христос няма да ви каже да се откажете от себе си. Защо? Защото, ако от две хиляди години насам не сте се научили да се отказвате, то е безпредметно и сега да ви се говори същото. Вие няма да мязате на онзи свещеник, който проповядвал на своите пасоми, че Христос казал: „Ако някой има две ризи, да даде едната на онзи, който няма нито една.“ Жената на свещеника била на църква и като чула проповедта на мъжа си, казала: „Ще направя както е казал Христос.“ Като отишла у дома си, дала едната риза на мъжа си на един беден. Като се върнал от църква, мъжът казал на жена си да му даде другата риза, да се преоблече. „Че аз я дадох на един беден.“ – “Защо?” – „Та

нали днес проповядваше в църквата, че който има две ризи, да даде едната на онзи, който няма нито една.“ – „Слушай, жена, аз проповядвах това нещо за другите хора, а не за мене.“

Не, така не се разрешават въпросите. Всеки трябва да се домогне до вътрешната свобода на своята мисъл. Трябва да дойдете до онова вътрешно единство в себе си и него да слушате. Вие трябва сами да изпитвате нещата и да знаете, верни ли са или не. Сега няма да казвате, че Христос трябва да ви каже нещо. Ще кажете, че много неща са ви казани, но още не можете да ги разберете и приложите. Колко години още ви са нужни, за да ги приложите? Две хиляди години още ли ви са нужни? Не, ще кажете: „Господи, ние дойдохме вече до положението да разбираме всичко.“ Кажете ли така, ще започнете. Досега сте учили с неразбиране, а сега и отсега нататък ще учите с разбиране. Това е истинското знание. Знание ви трябва сега.

Рекох, сега ще останете с мисълта да слушате. Ще видите какво днес ще ви каже Христос. Разбрали ли сте или не? Това е важно за вас. Тъй щото, щом чуете, какво Христос ви казва, ще кажете: „Господи, ние разбрахме вече това, което ни каза. Ние сме готови вече да служим. Ние сме готови на служение.“ Всичко друго е важно, но най-важно е служението на Бога. Следователно, каквото сега ви се каза, всичко трябва да го приложите по абсолютна свобода.

„Добрата молитва“

5-та беседа от Учителя, държана на пети ден от Събора, 23 август 1936г., София, Изгрев

ЧОВЕШКОТО И БОЖЕСТВЕНОТО

„Отче наш“

„Благославяй, душе моя, Господа“

Ще прочета 5-та глава от Евангелието на Йоана, стихове 5-10.

„И там имаше някой си човек болен от тридесет и осем години. Него видя Исус, че лежи, и понеже знаеше, че от много време вече боледува, казва му: Ищещ ли да оздравееш? Отговори му болният: Господине, нямам човек да ме тури в къпалнята, когато се размъти водата, и когато аз дохождам, друг преди мене слезва. Казва му Исус: Стани, дигни одъра си и ходи. И тоз час човекът оздравя и задигна одъра си и ходеше; а този ден беше събота. И казваха юдеите на изцеления: Събота е, и не ти е позволено да дигнеш одъра си.“

„Духът Божи“

Човешкият ум трябва да се опресни, да му се внесе нещо ново. Хората живеят в един неорганизиран свят. В неорганизирания свят всяка една част живее за себе си. В организирания свят всяка част живее за себе си и за цялото – има връзка. И после в един организиран свят хората се познават, а пък в един неорганизиран свят наполовина се познават.

Като казвам „неорганизиран“, разбирам, че ние не сме във връзка с цялото. И всичките противоречия произтичат оттам. Ние постоянно говорим за неорганизирания свят. И когото срещнеш днес, той ще ти каже, че не живее добре, всичко това. При това ние намираме погрешките и искаме един добър живот. А пък добрият живот, той е

разумният живот. А пък в разумния живот трябва човек да учи и да съзнава.

Например вие имате известни противоречия и не ги знаете откъде идат. Да кажем, че някой път сте неразположени. От какво произтича неразположението във вас? Казват, обществото вън е такова. Много добре, обществото, но това не разрешава въпроса. Може водата да е лоша, но ти трябва да бъдеш разумен, тая вода да не я употребяваш. Малко чудно ти е, че в този неорганизиран свят ние очакваме много. Ти може да си много учен човек. Казваш: „Не ме оценяват хората.“ Хората могат да те оценят дотолкоз, доколкото могат да те използват. Например, вземете, употребяваш ти един кон. Защо? Защото конят е сръчен, здрав, силен. Но щом изгуби тая сръчност и не може да ти служи, ти го пенсионираш. Навсякъде е така. И после всичките хора мислят, че са прави. Те мислят много добре, че са прави, когато това не е вярно. Ти за най-малките работи можеш да се обидиш, да се разсърдиш и т.н. Не че нямаш право. Имаш право, но трябва да знаеш, че това право го имат и другите. Докато се сърдиш, ти го считаш за в реда на нещата, а пък когато другите почнат да се сърдят на тебе, ти го считаш не на място.

Това е философия. Ако едно нещо е право за тебе, то е право и за другите. И нещата могат да произтичат от два източника – някой път от разбиране, а някой път от неразбиране. Ти можеш да пееш и да слушаш пеенето си. Ти вътре мислиш, че пееш хубаво, но нямаш ухо, за да разбираш. В живота съществуват противоречия. За онзи, когото обичаме, за онзи, който е близо до нас, за него мислим по един начин, а пък за онзи, когото не обичаме, за него мислим по друг начин. Там, дето няма обич, няма и познание.

Ние не живеем в един съвършен живот. Земята не е един съвършен свят. Земята е един добре устроен свят, но не е един

съвършен свят. Ако отидеш в Англия, ако отидеш във Франция, някой ще те погледне и ще си заміне. И после в един народ – и там хората са на степени. Някои се познават. Ти си, да кажем, българин. Някой път вземат участие в твоя живот, съчувстват ти. А пък някой път уж си българин, не те поглеждат и казват: „Този е малко далече, не е от нашите.“ И когато вие говорите, че не е от нашите, значи този човек не работи за нас, няма никаква полза от него. Например някой военачалник. Всички имат надежда в него. И има какво да добият от него. Като изгубят онова, което те очакват от него, казват: „Не си струва този генерал.“ И как ще оправдаете? Един генерал като изгуби сражението и даде петдесет хиляди убити и сто хиляди пленници, казват за него: „Не си струва той.“ Но за онзи, който е изгубил по-малко пленници, казват: „Способен генерал е.“

Сега аз ви навеждам на неща, които трябва да ги вземете предвид. Защото, ако не ги вземете предвид, в бъдеще ще страдате. Страданията произтичат от това, че вие пътувате в една местност неорганизирана. И казват: „Господ ще промисли.“ Питам тогаз, защо Господ промисли за едни, а не промисли за други? Сега това са наши заблуждения. Ние туряме неща, които не са в Божественото, и искаме да накараме хората да кажат, че е така. Един се моли и оздравява, а пък друг се моли и заминава. Един се моли и му се помага, а пък друг се моли – и това, което има, и него загубва. Ние сега мислим Господ защо прави така. Има неща, на които Господ не може да отговори, понеже не са негови. Тия неща, които ние искаме, са глупави. Ти остаряваш и това, което имаш на младини, нямаш го. Ставаш кисел и казваш: „Не си струва да се живее.“ Защо не си струва да се живее? Защото от света си недоволен. Ти си кисел, защото си влязъл в човешкия свят, дето няма изобилие. И в този човешки свят ти искаш Божественото. А пък на Божественото в дадения случай ти трябва да

дадеш ход. Божественото не е отвън, а е вътре в тебе. И ти си турен в този свят, за да опиташ човешкото и Божественото. Човешкото се къса, а пък Божественото не се къса. Човешкото е слабо, а пък Божественото е силно. Човешкото умира, а пък Божественото възкръсва.

Тия контрасти трябва да ги туриш. Можеш да не ги туриш, но ще носиш последствията. И всички страдаме все от това кривото разбиране. Трябва да опитваш нещата. И всеки човек трябва да опитва. Изпитвайте нещата. Трябва да се опитват хората. Трябва да опиташ някого, който ти обещае. И след като ти обещае, не го прави, върти и прави долапи. Съзнанието не е едно и също всеки път.

Да кажем, че вие сте недоволни от себе си. Вие съзнавате, че вашето съзнание не е едно и също. Защото, ако в пението до едно място пееш, хубаво и после дойде друг – настане един дисонанс вътре, това са две състояния. Да кажем, че вие не харесвате себе си. Вие не се харесвате, защото тая крива линия, която сте начертали, не е установена. Пише ти някой и не знаеш какви са тия писма, тия букви. А пък друг има много хубава крива линия. В какво седи хубостта на една крива линия? Ние нямаме още понятие за това. Хората нямат понятие за красивото и хубавото в света. Друго положение. За нещо казват, че е гладко. Казват за някои неща, че са гладки. Де е красотата на гладките неща. По какво се отличават гладките работи? Ако един предмет е гладък, ти можеш да ходиш лесно по него. Но ако един планински връх е гладък, тогаз де му е красотата?

Та в живота си ние не знаем каква е местността, по която ходим. Никой от вас не знае през какво място ще мине и как ще живее. Трябва да знаеш и трябва да предвиждаш нещата. И после през всички мъчнотии трябва да знаеш как да се справиш. Не всичко ще уредиш. Но има неща, които друг не може да уреди. И после казваш: „Ние чакаме.“ Има едни човешки уши и има други – Божествени уши. Има човешки уши, има и Божествени уши. Ти трябва да знаеш с кои уши слушаш. Ти си свързан с онзи разумен свят, дето всичко е възможно. Но ако слушаш с човешките уши, то работите няма да бъдат добре. И някой път очакваш да постигнеш нещо, но очакваш едно човешко постижение. В човешкото постижение няма това задоволство, което ти търсиш. При човешките постижения ти не можеш да постигнеш това, което искаш. Няма защо да се сърдиш, че другите хора не са така благородни. И ти не си от най-благородните. Ти считаш, че другите хора не са щедри. Но и ти не си щедър. Може да не си в този размер, но тебе ти не достигат много работи. Твоята мисъл е наполовина права. И тебе могат да те критикуват. Сега ти слушаш една реч и не можеш да я оцениш, да видиш доколко хората са прави. Критиката в този свят не се отнася само до тебе. Ти си Петкан, Драган, Петко, Стоян. Хиляди Петковци има. Хиляди Драгановци има. Казват, Драган не живее добре. Че в реда на нещата е това. Какво значи „не живее добре“? Не разбира нещата. Разваля приятелството с другите хора.

Та казвам, човекът е дошъл да научи на земята да живее, или да почне да слуша с Божествените уши. Всякога човек не може да почне да слуша с Божествените уши. Сега ти можеш да мислиш, че онова Божественото го имаш. Имаш го. Но това Божественото е само в твоето съзнание, но ти не си го турил в ход. Когато почне Божественото да действа в тебе, хората ще те обичат. Дотогаз, докато

хората не те обичат, погрешката може да е или в тебе, или в тях. Причината е, че Божественото не е почнало да действа.

Ти казваш: „Защо хората не живеят така?“ Разпокъсани са хората. Всеки си има своите интереси, своите деца. Не че е лошо той да мисли за своите деца. Но всеки, като мисли за себе си, оставя Божественото, което не може да функционира, а пък Божественото е връзка между всичките неща. Някой път вие се свадите. Какво значи свада? Или някой път се докачате. Какво значи докачание? Някой път се докачате повече, а някой път – по-малко. Не е лошо да се докачате. Но има два начина за докачане. Трябва да знаете как да говорите. Не ви обича някой, нали? Ти можеш да го примириш, можеш да се примириш с него. Няма да ходиш да се извиняваш, защото някой път, колкото и да се извиняваш, той няма да обърне внимание. Ще го намериш този човек, когато му е тясно и се пече зелникът на главата му, и ще му помогнеш. Ще му помогнеш веднъж, два и всичкото негово неразположение ще се стопи. С пет-десет лева тая работа няма да стане. Ти казваш: „Аз му говорих.“ С говорене тая работа няма да стане.

Та казвам, вие искате да се подобри вашият живот. Психологически трябва да изучавате тия две състояния на живота: Божественият живот, който тече по един начин, и човешкият – който тече по друг начин. Човешкият живот пресъхва. Човешките неща винаги пресъхват. Божественото трябва да дойде, то да възкреси. До едно време ти печелиш пари. И най-после обезсмисля се животът ти. Ти работиш за децата си, нали? Кой са тия деца, за които ти работиш. То е за Божественото, за което ти работиш. Казвате, ще остареем. Кое е старото? Казваш, остаряхме. Човек си, разбира се, ще остарееш и отатък ще минеш. Родило се дете. То е Божественото. Някой казва: „Да сприятелим стария с младия.“ Можеш да ги сприятелиш, но те не

могат да живеят така. До едно време малкото дете може да очаква от дядо си. Защото човешкото може да бъде полезно. Това малкото дете не може целия ден да седи и да играе с дядо си. Дядото казва: „Синко, излез вънка да поиграеш.“ Какво иска да ти каже той. Той, без да знае, казва: „Синко, занимавай се с Божественото.“ Това дете търси други деца. Така трябва да различавате.

Христос казва: „Ако не станете като малките деца, вие не можете да влезете в Царството Божие.“ Той подразбира следното. Ако не започнете с Божествения живот, ще остарееете, ще изгубите всичко. Човешкото е външната опаковка на нещата, а пък Божественото е същината на живота. Вие направихте една погрешка и търсите начини да я извините. Не извинявайте. Една погрешка, която сама не може да се извини, не я извинявайте. Една добродетел, която сама не може да се препоръчва, не я препоръчвайте. Не извинявайте нещата, не гледайте всякога към коя категория спадат.

Та казвам сега, на всинца ви предстои една голяма задача. Искате да имате приятели, искате да се уреди вашият живот. Учени хора сега препоръчват, сегашните учени, – човек трябва да бъде магнетичен. Тая дума не е българска. Какво се подразбира под израза „да бъде човек магнетичен“? Да привлича хората, не да ги привлича физически, да ги хване за ръката. То е Божественото, което свързва и привлича хората. Станете магнетични, това е: станете Божествени. Ти казваш, човек не може да стане Божествен. Трябва да разбираш Божествената наука и да постъпваш по Божественому. Божествените работи са много лесни и са много мъчни. Някой път ние искаме Божествените работи да ги постигнем по човешки.

Да кажем, че изучаваш графологията. При нейното изучаване ще седиш и ще напишеш нещо и сам ще си гледаш Божествено ли е писаното или човешко. Ако е Божествено, ще живееш, а пък ако е

човешко, ще закъсаш. Всеки път изучавай. Неразположен си духом. Седни и виж де се е вмъкнало човешкото. Има нещо човешко и то като се вмъкне, ти изгубваш разположение. Ти се тревожиш в живота и всяка една тревога произтича от онзи факт, че има едно прекъсване. Ти си влязъл в човешкия живот и не знаеш как да направиш връзката.

Можеш да изучаващ Писанието. Може да проповядваш на другите хора, но това не е Божественото. Онова, което в дадения случай си в състояние да направиш, то е важното. Аз, като живея човешкия живот, ще опитам единия начин на живот, а пък като живея Божествения живот, няма да имам нужда да се препоръчвам на хората. Приятността на Божествения живот е отвътре. Аз се радвам, че нося Божественото. И хората ще имат нужда от мене да им помагам. В човешкия живот ти ще имаш нужда хората да ти помагат, а пък в Божествения живот това го няма. В Божествения живот човек няма нужда да му помагат. В Божествения живот има нужда той да помага.

Следователно, ако ти не знаеш как да помагаш, от тебе нищо няма да излезе. Ако ходиш да просиш от този, от онзи, то е човешкото. Не е лошо човешкото. Но през целия си живот да просиш, ти ще изгубиш онова хубавото. Не че ще го изгубиш, но няма да стане нищо от тебе. Сега и в науката, и навсякъде е така. Ако до едно време ти пееш и после казваш: „Не ми се пее вече“, ти си в човешкия живот. Ако до едно време се въодушевяваш и после въодушевляването изчезне, не си в Божествения живот.

Сега вие сте дошли до едно място, до границата на човешкия живот, дотам, дето се правят най-големите погрешки. И питам, какво трябва да правите? Вие дойдете до една хлъзгава почва в някое планинско място, не можеш да ходиш по нея. Ще си отваряш очите на четири. Трябва да имате доста голямо въображение сега. Казваш, ще минем живота. Как ще го минеш този живот? Животът има

смисъл, когато от човешкото минаваш в Божественото, а пък изгубва смисъла си, когато минаваш от Божествения живот в човешкия. Имаме това състояние на Адама. Най-първо той мислеше, че живее по Бога. И Адам виждаше отвън. Той не виждаше своите погрешки, своите слабости. Най-първата му слабост беше тая, че той поиска да има жена. Това беше първата му слабост. Значи не му достига нещо. А пък там, дето не ти достига нещо, то е човешкото.

Ние не знаем какво е било състоянието на Адама, не знаем как е искал Ева. Много легенди има. Един еврейски равин казва, че Бог направил едновременно и Адама, и Ева. Но направил така, че Адам да носи Ева на гърба си. Нещо му тежи. Обръща се, нищо не вижда. Най-после Бог направил той да мисли малко по-другояче. Той мислил, че при тая тежест, която имал, му липсва нещо. Той казал да има един като себе си. Този равин казва, че Господ имал едни ножици. Отрязал това, което тежало на Адама като раница на гърба му. Като се откачила тя от неговия гръб, той не знаел откъде е дошла тя. И той казва: „Тя като дойде, мен ми олекна вече.“ Всички тежести на тоя свят, които ни тежат, са на нашия гръб и ние искаме сега новите неща, за да променим живота. То е едно състояние.

Но ние не знаем как е работата – дали е вярно това, или не. После Мойсей писал, че Господ взел и направил човека от пръст. Защо се различава мъжът от жената. Мъжът е направен от червена пръст. Адам значи е червен човек. От червена пръст е направен Адам, а пък жената е бяла, направена е тя от ребрата. Различават се. Това, което е направено от ребра, се нарича жена. А пък това, което е направено от пръст, се нарича мъж.

Пита някой: „Защо аз съм жена?“ Защото е нямало такава материя, да те направи Господ като мъжа от ръст, но те е направил от реброто. От пръст, което се прави, има едно естество, а пък от ребро,

което се прави, има друго естество. Тогаз как ще разграничите вие нещата? Човешкото е формата, духовното е съдържанието, а пък Божественото е смисълът на нещата. Смисълът е онова, което свързва формата със съдържанието. И смисълът на нещата е, което обновява нещата. Без смисъл нещата се опорочават, някои работи се развалят. Ако искаш да кажеш Божественото, кажи го без страх. А пък ти искаш да не обидиш хората. В Божественото нещата се осмислят, а пък в човешкото се обезсмислят.

Та казвам, всички трябва да дойдете до положението на Божественото. Ти ще дадеш място, вход, на оная Божествена идея, която е вътре в тебе, ще дадеш възможност на тая идея да се изрази. Няма да чакаш другите да осмислят твоя живот. Погрешката на всички хора е, че те търсят осмисляне на своя живот в човешкото. Ти искаш да бъдеш богат. Богатството е хубаво, но то няма да осмисли живота ти. Ти искаш да бъдеш силен. Силата е хубава, но тя няма да осмисли живота ти. Всички неща, които ти отвън можеш да добиеш, те няма да осмислят живота ти. Те могат да подобрят донякъде живота ти, но да осмислят – не.

Осмислянето е нещо Божествено. Като дойде осмислянето веднъж, ти вече виждаш другите граници, другите възможности. И Писанието казва: „Ще минаваш от слава в слава.“ Но ако ти не можеш да минаваш от слава в слава, ти не си в Божественото, а си в човешкото. И ако минаваш от чест в безчестие, губиш си честта, ти си потънал в човешкото. Ти казваш: „Какво трябва да правим?“ Трябва да излезеш от човешкия живот, който те опорочава. Ти можеш да плачеш, можеш да роптаеш и пр. Всичко това нищо няма да ти помогне. И можеш да очакваш, някой казва: „Аз ще се моля, а другите хора да работят.“ Ако ти не се научиш да работиш, ти не си разбрал Божественото. Сега вие искате да разберете същината на живота.

Искате да се учите. Казвате сега: „Втори път като се преродим.“ А турците казват така: „Вол дошъл, говедо си отива.“ Ако ти не разбереш живота така, както Бог го е създал, ти ще се раждаш вол и ще умираш говедо.

Сега тия неща трябва да ги поставите в живота. Какво нещо е вол? Който очаква своето щастие от човешкия живот. И защо сега да ви привеждам примери? Примери има хиляди. Някой момък се оженил за една млада мома. Първата година живеят много добре, а пък втората година се изменят работите. Тая мома се свързва с някой друг, хвърля око на друг някой. Там, дето става това разединение, не си обикнал едного, друго – това е човешкото. При Божественото няма тия различия. Като обикне друго, онзи е недоволен. В Божествения живот, и там има различие, но в Божествения живот има повдигане. Не да отхвърлиш едного, но трябва да има възлизане вътре в живота.

Та казвам, тия два живота сега трябва да ги разбирате. Всяко изменение вътре трябва да го разбирате. Когато беше на земята, Христос чувстваше този човешки живот. Той казва на едно място: „Докога ще ви търпя?“ Някой казва: „Мен ми дотегна да живея.“ Кому не е дотегнало да живее? И при това ние сме хора, които вярваме в късмета. Късмет има само в Божественото. Там е късметът. Дойдеш ли до Божествения живот, там има късмет. И наука има само в Божествения живот, истинска наука. А пък това, което сега учат, то е човешкото. То е взето отгоре, но изгубена е връзката. Ако отидете в един съвременен музей, ще видите костите на един предпотопен живот. Ще видите много глави натрупани какви са били едно време. Какво е било едно време? Това е изучаване на човешкия живот, на човешките форми. Казват, голяма наука е това, какви са тия глави. И

сега са почнали да влизат в себе си, да мислят и да познават коя глава е правилна и коя не е правилна. Всички глави не са еднакви.

Ти казваш: „Да стане животът ми добър.“ Но трябва и главата ти да се измени. А как ще се измени главата ти? Трябва да влезеш вътре в Божествения живот. Само Божественият живот е в сила да промени твоята глава. И всеки един ден вие можете да използвате Божествения живот. Ти се разсърдиш. Не е лошо да се разсърдиш. Ти се разгневиш. Не е лошо да се разгневиш. Има една Божествена сръдня, има един Божествен гняв. Сега ще питат някои има ли Божествен гняв. Отде знаеш, че се е разсърдил някой? В какво седи сръдната? Човекът си е обърнал гърба към тебе, срещнал те е и не иска да те поздрави. Защо наричаш тая обхода сръдня? И казваш: „Той няма никакво отношение към мене.“ Всичко, което става в света, като се изопачи, там е лошото. Не е лоша сръдната сама по себе си. Да кажем, че вие казвате: „Човек трябва да бъде щедър.“ Със своята щедрост можеш да направиш много добрини. Как? Ти си щедър. Носиш на един болен човек много ядене и човекът се наяде и умре. Някъде си скържав. Някъде отиваш при някой болен, погледнеш го и казваш: „Не му трябва много ядене.“ Спасяваш го.

Сега в този свят на безпорядък, този свят, в който сега живеете, вие не знаете отде произтичат вашите нещастия. Аз ще ви кажа откъде. Дали сте ход на човешкото. Щом дадеш ход на човешкото, нещастията ще дойдат. И те ще никнат като гъби. Не могат да не никнат. И всичките хора искат да бъдат щастливи. Не е лошо. Щастието е хубаво, но трябва да знаете пътя, по който да го добиете. Трябва ви знание. Питам сега. Ти имаш сега талант да пееш. Може да отидеш да просиш. Два начина са те. Можеш да отидеш да просиш, без да даваш нищо от себе си – това е по човешки. А пък можеш да отидеш да просиш по Божественому. Ще отидеш като певец. Ще се

изправиш и ще пееш. И тия хора ще кажат: „Този човек е даровит, я да му помогнем.“ И помагат. А пък отиваш и не пееш, дадат ти пет-десет лева и казват: „Да се махне оттук.“

Не живеј по човешки. Имаш талант да пееш. Пей. Това е Божественото. Употреби Божественото, за да подобриш живота си. Имаш сила. Употреби я. Казваш, трябва да се търпи. Ще търпиш къде? Но няма да се оставиш да те бият децата. То не е философия да те бият децата.

Та казвам сега, в съвременната наука сте дошли да изучавате човешкия живот. Изучавайте човешкия и Божествения живот и намирайте съответствие. Защото подобрението на бъдещия живот зависи само от Божествения живот. Докато ти, всеки един от вас не се научи да не се вкисва в себе си, не можеш да влезеш в Божествения живот. Престани да се вкисваш. Нека да бъде млякото ви прясно. После Божественият плод никога не се вкисва. Той не ферментира. Сега вие седите и казвате: „Аз съм неразположен. С мене хората не се отнасят добре.“ Господ ти дава една задача да изправиш човешкото чрез Божественото.

Божествените хора търсят общества, които не прогресират, и им помагат. Защото, като създадат, като помагат на това общество, те помагат на себе си.

Ти трябва да говориш истината, понеже така ти ще помогнеш на себе си. Казваш: „Защо ще му говоря истината?“ Ще му говориш година-две, десет-петнадесет години и постепенно ще се подобри това положение, в което живееш. Та казвам, трябва ни сега това вътрешно разбиране. Като казвам „вътрешно разбиране“, подразбирам разрешението на всички ония несгоди, в които се намираш. Ако си неспособен ученик и почнеш да живееш по Божественому, умът ти ще почне да се просветлява, ще почнеш да

мислиш добре и казват: „Този е даровит човек.“ А по някой път си даровит, но после започнеш по човешки и ще кажат: „Закъсало е това дете.“ Това дете върви по обратния път.

Та ще гледате сега следното. Има едно положение, дето трябва да хванете онзи път, по който животът ви да се разширява, да се подобрява. Аз мога да ви покажа начин, за да се подобри животът ви. Но изисква се време. Дойде някой при мен. Той е вече с предвзети възгледи. Той мисли за себе си, че е прав. Ако беше така, както той мисли, то е хубаво, но аз го виждам, че не е така. Виждам го, че той утре ще закъса. Той мисли, че е прав и ходи, пъчи се, гордее се, кълчи се. Като почнеш да се кълчиш отвън, ти си в човешкото. Като почнеш да мислиш, че си от големите светии, ти си в човешкото.

Какво да ви кажа сега? Престанете да търсите щастие в живота по човешки начин. Хубаво. Ти търсиш един приятел. Представи си сега най-важното. Един момък иска да се ожени. Как трябва да избере своята възлюблена? Може да ви препоръчат баща, майка, че са добри. Хората знаят как да се преструват, когато искат да препоръчат някоя мома. Като дойде някой момък, много любезно ще се отнесат, ще го нагостят. Като я турят на гърба му, ще кажат: „Хайде сега! Досега ние я носихме, а пък сега ти ще я носиш.“ Така не се избира.

Ако аз бих избирал една мома, ето как щях да я избира. Няма да отида да кажа, че искам жена. Но като беден ще отида да се цаня. Ще отида при някой голям богаташ и ще се представя като слуга и ще видя как ще се отнесат към мене. Те ще се покажат такива, каквито са си. Та Господ изпитва по този последния начин. Той ще прати някой ангел при тебе и вие ще го хукате и Господ ще види докъде сте достигнали вие в живота си.

Сега какво мислите – кое е онова последното, което мога да ви кажа. Не последното. Ти мислиш, че имаш много погрешки, които трябва да ги поправиш. Искаш да отидеш на небето, но не можеш да

отидеш на небето. Ако твоите погрешки не са поправени, дълго време ще седиш на земята. Като се поправиш, животът ти на земята ще стане по-добър. Като поправиш живота си, ще се изменят формите, и тогаз Божественият живот ще се прояви. Божественият живот има едно свойство. Ти един Божествен човек сега го виждаш, втори път ще го видиш в друга форма. Не можеш да го познаеш. Божествения човек ти само веднъж може да го видиш. При всяко виждане той се различава. И ти не можеш да познаеш кой ти е направил добро. И като направи той зло, пак не можеш да познаеш кой е. И той прави някой път зло. Как? То е разбиране. Вие имате онова статическо разбиране в живота, че като отидете на небето с онова, което сте придобили, ще имате нещо. Но влязат в другия свят, и тая стока, която носите, не се продава. Като влезеш в онзи свят, там законът е друг. Всеки, като те погледне там, вижда носите ли нещо да дадете, а пък вие, като отидете там, искате да печелите нещо. Вие, като влезете там, искате да ви кажат нещо. Това е човешко. В Божествения свят, като отидете, ще кажете: „Всичко това, което съм припечелил, на ваше разположение е.“ Тогаз ще ви кажат: „Добре дошли.“ А пък като отидете инак, те са много деликатни. Ще гледат по един много разумен начин да се освободят от вас. Та като отидете в Божествения свят, трябва да бъдете готови да дадете. Всичко ще дадеш, и всичко ще ви дадат.

„Само Божията любов носи пълния живот.“ (Три пъти)

Гимнастически упражнения.

*Беседа, държана от Учителя на 26 август 1936 г., сряда, 5-6:35 часа,
София – Изгрев²⁵*

²⁵ Тази беседа фигурира и в поредицата „Общ окултен клас“ за съответната годишнина.

ПРОЯВЕНИЯТ И НЕПРОЯВЕНИЯТ

Добрата молитва

„В начало бе Словото“

12 глава от Ев. на Йоана

„Духът Божий“

Най-тежкото в живота е да се повтарят нещата. Няма по-тежко нещо – да повтаряш. Беседата, която може да се чете, то е външната страна. Любовта не може да се изясни. „Ако говориш с човечески или ангелски езици, а любов нямаш, нищо не си.“ Кое е онова, което хората не разбират. Има нещо в любовта, което хората не разбират. Не, че не разбират, те сами развалят любовта. Оставете тази любов да се прояви. Те влизат да играят една роля в любовта, която не им допада. Казвате: „Да те обичат хората.“ Ти си само един предмет, чрез който любовта може да се прояви. Онова, което проявяваш, то е Божественото, което трябва да видиш в този човек.

После, искаш да играеш ролята на едно божество, да те обичат, да нямат абсолютно никакво колебание в тебе. Ти трябва да бъдеш съвършен. Говори се за съвършенство. Какво нещо е съвършенството. То [е] едно друго неразбиране. Ние имаме малко понятие. Съвършеният човек извършва нещата тъй, както трябва. Любовта няма нужда от говорене. Ти може да говориш колкото искаш, хората няма да те разберат. Ти може да имаш всичкото знание. Но зависи от онова, което ти проявяваш в даден случай. В какво седи проявлението. Ти обичаш някого и не знаеш защо го обичаш. Но има нещо, което

хората обичат. Едно от качествата, когато започне любовта в човека да се проявява, е, че неговото естество, в дадения случай, се изменя. Щом престане любовта, пак същото остава. Любовта не изменя човека. Един човек, когато обича, може да е внимателен, деликатен, но щом любовта престане, той остава пак черен въглен.

И следствие на това, там е голямата спънка. Ние мислим, че като имаме любовта всичко имаме. То е така, но любовта се дига. Ти преставааш да обичаш един човек. Защо си го обичал – не знаеш, предполагаш. Значи и злото, като не го обичаш, пак не знаеш защо не го обичаш. Казваш: „Ама е толкова симпатичен.“ В какво седи симпатичността? Има нещо, което веднага ти изядеш, изпиеш и казваш: „Не се интересувам от него.“ Има някой човек, от който ти не се интересувааш. Този човек придобие нещо, ти го обичаш. В любовта на хората влиза нещо чисто материално. Като говорим, трябва любовта да бъде идеал на човек. Някой път децата имат идеална любов. Човек, за да има идеална любов, трябва да напусне своите превзети възгледи. Докато ти искаш хората да постъпват както в любовта, ти никога в любовта не можеш да влезеш. Ти в любовта, какво прави тя, ще вярваш. Няма да питаш за нищо. Ти ще станеш като дете. Речеш ли да се докачиш, любовта отиде вече. Ще влезеш в една друга фаза.

Та, сега религиозните хора започват с любовта и после започват пак със знанието, че трябва да ги почитат хората. Че хората трябва да ги почитат – право е. Но ти, като влезеш да изучавааш любовта, ти ще престанеш с почитта. Ти няма да мислиш за никакво почитание. Започнеш ли да мислиш за почитта, отиде, ще я изгубиш любовта. Този път, по който любовта се разкрива, ще се разкрие нещо, което не е любов. Тогава ще забележиш, че има нещо, което спъва. Казва: „Слънцето не топли, това – онова.“ Че не се обичаме, то нищо не

значи. Не се обичате. Има нещо, което ти си взел, без да ти е позволено. Има неща в любовта, които само след като се позволят, се вземат. Други свещени неща има, които не се бутат. Щом в любовта ти речеш да буташ, тъй както ти знаеш, ти не разбираш любовта. Любовта е едно самочувствие вътре, при което Божественото в човека, Бог, иска да разкрие на човека как трябва да живее. Но нима на Бога му е приятно като правят грехове (и прегрешения) хората? Но, за да се прояви Неговата любов, Той не ги взема предвид. Той не гледа на хората като хората: „този е грешник.“ Той, като иска да спаси човека, Той не гледа на неговите грехове. Казва: „Ще залича греховете ви и няма да ги помена.“ Любовта заличава греховете. Ако ти в душата си не можеш да заличиш всичките прегрешения на един човек, ти не можеш да го обичаш.

И рекох ако хората сега вземат този, последния опит, какво ще бъде. Казва: „Може ли да се обичат всичките хора еднакво?“ То е неразбиране на въпроса. Туй самочувствие към всичките хора ще бъде еднакво. Дали хората разбират или не, то е друг въпрос. Когато ти обичаш, дали другите хора те обичат, то е друг въпрос. Но ще те обичат. Закон има, че даже един камък, ако обикне човек и той ще го разбере. Няма същество, в даден случай, което като го обичаш, когато проявяваш любовта, да не разбере. Но понеже то не седи на същото ниво, на същото равнище, тогава и неговата любов ще бъде такава, според твоята любов.

Та рекох, всички вие знаете какво нещо е любовта. Не, че знаете, но само чувствате, но не може да останете в тази любов. И за да останете, потребно ви е вяра. Вяра в това, което не знаете. Може да кажеш тъй: „Ако аз любя, какво ще придобия?“ – Нищо няма да придобиеш. Видимо така, нищо няма да придобиеш. В любовта и

знание няма да придобиеш. Ако ти можеш да придобиеш любовта, ти ще разбереш смисъла на твоя живот.

Та рекох сега, старото може да почитате. „Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, нищо не съм.“ Ще се тури любовта на гургулицата, гълъба, вълка, овцата. Ти мислиш, че любовта на вълка, на гургулицата, на гълъба, на змията, на всички тия, тя е една и съща. Една змия, като я обичаш, тя ще се увие около тебе, ще седи, тя ще трепери за тебе. Но в момента, когато престане най-малко любовта да действа тъй, както трябва, тя ще те стисне. Любовта ѝ ще вземе друго направление. Понеже не може да те разбере външно, ще се яви в нея желание да те погълне, за да те обича. Казва: „По този начин отвън не може, чакай да го изям, че тогава ще дойде.“

Сега всичките противоречия в живота за какво са? Законът е все същият. Ти казваш, че някой човек не те обича или че той те обича. Какво се постига. Нямате любовта сега. И не разсъждавайте за любовта. Оставете хората настрана. Ще спи един човек, ще дреме ли, каквото ще да прави, оставете го. Нека седи свободен. Той отива в другия свят. Понеже не може да разбере любовта на Земята, отива горе (да слуша). Слушането не е външен процес. После, когато седите и разсъждавате, казвате: „Той няма любов.“ Не разсъждавайте по този начин. И после, имайте предвид какво ще кажат другите. „Мъжът ти, казва, спал.“ – Не е спал. Той беше се занесъл. Любовното състояние изключва всичките противоречия в живота. Казва: „Аз го обичам.“ Щом ми говорите за неговите недъзи, вие не го обичате, нищо повече. Не да не говориш, ами ти като съзнаваш неговите недъзи и слабости, вземаш ги върху себе си, казваш: „Аз съм причина.“ Казваш: „Ако аз бях по-добър, той не можеше да бъде такъв.“ Такъв е законът. Може ли онази майка, която не е добра, да роди едно дете добро. Обичаш някого, ти си му майка (вече). Следователно, ако той

не се проявява както трябва, причината е в тебе. Не, че причината е вътре в тебе. Тогава от невидимия свят, че причината е в тях. Те ще се постараят. Дълбок е въпросът, който трябва да изучавате. Но когато обичате някого, не ходете да разправяте за неговите недъзи. Може да си има той.

Да допуснем, че един прави въпрос за любовта, друг и той прави. Толкоз време аз съм говорил за външната любов, не съм засегнал още вътрешната страна на любовта. Онези от вас, които са ме слушали, казват: „Така трябва да се живее.“ Той ще каже: „Така трябва да се живее.“ Какво трябва да ми каже, когато аз проявявам любовта. Вие според мене, ето какво трябва да правите това самочувствие. Когато аз говоря за любовта, той ще дойде да каже: „Ето аз имам 20 000 на разположение за бедните.“ После той е готов тия 20 000 лева да се дадат, комуто и да е. Няма да казваме на кого да се дадат. Нима като храниш някой вълк, една муха, нима заслужават. В любовта трябва да се изпълни Божия закон. В даден случай, когато Бог се проявява, ти към всички същества ще имаш едно и също разположение. Това значи да обичаш всички. Към мравите и към мухите ще имаш същото разположение. Щом престане Божията любов, ще се прояви всичкото различие. Дотогава докато Бог действа в нас, казваме: „Трябва да обичаме всички.“ То е онова състояние, когато Бог гледа на всички неща още отвисоко.

Сега няма да ви обяснявам работите. Казват, че човек е още невежа. Имате право. Представете си две ябълки доброкачествени. Едната е сята преди десет години, другата и тя е сята. И двете са родили плод. Едните плодове са узрели, другите са още малко стипчиви. Имате ли право да кажете, че плодът на тази ябълка е малко стипчив, че от нея нищо не очаквате. Не, че не очаквате, но докато мине времето да узреят. Бог гледа нещата от друго гледище.

Какво ще стане от тия същества, които го обичат? От всички ще излезе нещо. Те може да са мухи, червеи, нищо не значи. То е външната форма. Обаче онова, което е скрито в тази форма, него трябва да разбираш. Ти трябва да прозреш, че вътре се мъчи това същество и в най-лошата форма да си пробие път. И вие, ако така не разглеждате любовта и казвате: „Защо Господ даде тия страдания“, вие не разбирате волята Божия. Не е Бог, който дава страданията на хората. Когато съществата не разбират Божия закон, той ги ограничава и в туй ограничение се образуват страданията. От немай къде става това.

Обаче, един ден, като изпълниш Божия закон както казвам, всичко изчезва. Бог не гледа на твоята външност. Ако един вълк, и грубият вълк, когато обича, той седи по-горе от най-учения човек, който не обича. Едно противоречие се ражда там. То е тъй, че ония, напредналите в любовта, има хора напреднали в (проявлението на) любовта, може да подействат на много хора. Един човек може да дойде в едно общество и да закваси цяло общество, всички да чувстват трептенията на неговата душа. Замина си той, те пак остават същите. Затуй вие очаквате да дойде някой напреднал брат. Не в знание, а в любов трябва да е напреднал. Знанието е потребно, но знанието отпосле идва. Знанието в света ползва хората дотолкова, [доколкото] любовта е проникнала в тях. Не е лошо знанието. То трябва да дойде като едно последствие.

Та рекох, опитайте се поне на ден по 10-15-20 минути да проявите любовта, тъй както трябва. Представете си, че сте богат човек и си турите в ума да раздадеш имането. Помисли си сега, нека да го раздадеш. Ти започнеш да трепериш какво ще стане. Ще направиш маневра за десет минути, после ще отложиш. Направи маневра без да има съмнение в твоята душа. Може да ви дам много примери. Ами, че

Бог те туря на изпитание. Ти имаш мъж, Господ ти казва: „Ще обичаш и този мъж.“ Как ще го обичаш? Стесниш се. Казва: „Ще обичаш и този мъж.“ – „Ами, че той не [е] мой мъж.“ То е неразбиране. Трябва да обичаш. „Ама, как да го обичам?“ Няма да обичаш този мъж както обичаш този мъж, който имаш. Този мъж, който имаш сега, и него не обичаш тъй, както трябва. Че ядете заедно, че се милвате, това нищо не значи. То е само външна обхода.

Та рекох, вас ви е страх да приложите Божията любов. Ще ти каже Господ да целунеш този, чуждия мъж. „Ще го целуна, ами какво ще каже мъж ми?“ Ти, като речеш, може да го целунеш без да те видят хората. Ако вие не се научите да целувате така, без да ви видят хората, дето и да е, вие не разбирате. „Че как ще го целуна, какво ще кажат хората?“ Значи, дето не видят хората е право, като видят хората – не е право. Туй, което е Божествено, те хората не го виждат. Божественото не може да се види. Може да целунеш този човек. Този човек, колкото и да е развълнуван, решил да направи една пакост, Господ ти казва: „Целуни го!“ Като го целунеш, омекне вече. Казва: „На крив път се намирате.“ Ако вашите целувки не могат да произведат такъв ефект, те не са на място. Един мъж може да целуне една жена, но трябва да се подигне. Вас ви е страх от целувките. Вие искате естествените целувки. Ценни са, но те нямат онази цена.

Рекох, като се говори за целувките, има една опасност. Аз съм правил много опити и виждам где е слабата страна, где куцат хората. Мисля, преди повече от 15 години при мене дойде една аристократка, казва: „Аз ви обичам, но към мене ще имате една особена любов, ще изключите всичките жени, други жени да няма.“ Особена любов да имам: други жени да нямам в сърцето, само нея. „Любовта изключва (другите).“ Не, любовта включва всички. Ти, ако имаш малко, искаш

да дадеш на този, когото обичаш, ами ако имаш много какво ще правиш тогава? Следователно, това се изключва.

За тези работи не трябва да се говори. Аз го наричам това патология. Защото аз не може да обичам някого, защото той иска. Казва: „Ще ме обичаш.“ Това е патология. Ако имам някоя друга идея, тогава е друго. В същото време онзи, който ме обича, той ще ми даде свобода, да правя каквото аз искам. То е правото. Щом той почне да се меси в моя живот вътре, той не може да обича. Животът няма да прогресира. „Той е дете, ще направи някоя пакост.“ – Човек, като влезе в областта на любовта, той не може да прави пакост. И най-големият грешник ще постъпи като някой светия. Щом напусне това състояние, пак ще направи пакост.

Сега можеше да се прочете беседата. Казвате: „На еди кое си място не разбрахме.“ Вие изхождате от знанието. Какво нещо е любовта? Любовта е туй, което разбираш. И в тази любов, която ти разбираш, излизат всичките противоречия. Любовта не се дели. Ти, като дойдеш при Бога, при любовта, ще дадеш свобода. И на себе си ще дадеш свобода. Защото ако ти не мислиш по този начин, ти не се свободен. Не, че трябва да напуснеш този живот и тия вярвания, всичко туй. Тия вярвания, които вие имате, то е неразбиране на любовта. Ти не искаш да дадеш свобода. Ама, погледнеш на всичките хора, казваш: „Няма кой да го закваси този човек. Той е корав.“ Защо е корав този човек? Защото топлината не го е засегнала. „Ама, той не е добър.“ Защо не е добър? – Не го е засегнала любовта. Сега Бог търси начин, по който да засегне човешките души. И не може да ги засегне еднакво. Бог търси начин, да може една душа, като я засегне, да разбира вътрешно любовта. А не сега, както казват: „Ще напуснем Земята, в оня свят да живеем.“ То е неразбиране. Ако в този свят не можеш да живееш, и в оня свят няма да можеш да живееш. Ако твоя

приятел, твоята жена, твоите деца, не можеш да ги разбираш в този свят както трябва, и в оня свят не може да ги разбираш. Защото любовта продължава както тук, така и там. Като влезете в Божествения свят, ще видите всичките противоречия в живота. Ще видиш где не си проявил любовта. Ще видиш, че между двама хора, обичал си някои хора повече, други по-малко, ще видиш, че си прегрешил, не си разбирал.

Казва там, че Христос обичаше Йоана повече. Така вие се разваляте. Той казва: „Като обичаш едного и аз имам право.“ Вие трябва да знаете какво значи да обичаш. На Йоана съзнанието беше отворено, Христос го обичаше повече. Аз може да обичам някого повече, понеже съзнанието е отворено, той разбира и прилага. Обичаш някого по-малко, съзнанието е затворено. Какво ще дам на един камък. Колкото вода и да туриш, няма никаква полза. На черната пръст ако излееш, ще има полза.

Тогава в нас, като не разбираме любовта, изменя се лицето ни, ще се зачерви лицето, очите се изменят, ще се начумериш, какво ли няма да стане. Това аз го наричам живот на безлюбие. Щом дойдеш до любовта, няма да кажеш: „Ще се моля за тебе.“ Оставете обикновените работи, ти ще остарееш. Ще се молиш. Как се молят хората в любовта? И без любов ще се молят. Казва: „Аз се моля за тебе, но каквото добиеш, половината на мене ще дадеш.“ Ами, че то е неразбиране на любовта. Онази молитва, с която се моля за другите, то благото, което ще изпрати Бог, ще го изпрати чрез мене да опитам. Казва: „Покажи си любовта.“ Казва: „Аз искам този човек да го обичат.“ Но за да го обичат аз съм причината, чрез мене трябва да мине тази любов. Любовта въвн от мене няма да дойде. Ти, като се молиш, каквото благо Господ изпрати от невидимия свят, чрез тебе ще мине. Бог ще опита ти какво ще направиш с него.

Хубаво, един пример. Това станало в Свищов, в едно евангелско училище. Учителят се влюбил в учителката, но го срам да си изкаже любовта. Праща един от учениците си да поговори малко за него, че той е много благороден, много добър. Отива този ученик веднъж, два пъти говори и тя му казва: „Защо ми говориш за твоя учител, защо не ми говориш за себе си?“ Най-после тя не се оженила за учителя, но се оженила за ученика. Ти отиваш за някого да говориш за любов. Ама, вие считате, че тия неща са слабости. Всичките хора страдат от тия слабости. Не е слабост. Ако аз бях един ученик, аз никога не бих говорил [...] . Любовта не търпи сватове. Щом ти се опиташ да правиш сватовство, ти ще влезеш. Като дойдеш до любовта, като ти говорят за любов, ще мълчиш вътрешно. Ще мълчиш, нищо повече. Ако искаш да разбираш дали някой те обича, ти още не разбираш какво той обича в тебе. Ти най-първо ще се научиш какво обича в тебе. Някои хора може да се разбират 20 години без да се [заобичат...]. Това са все дълбоки работи.

Ти казваш: „Трябва да обичаш Бога.“ Как ще обичаш Бога, Когото ти не си видял, когато ти не обичаш брата си, когото виждаш. Ако ние бихме обичали Бога в тази любов, тъй както го чувстваме в себе си, всичките работи ще бъдат други. Отивам при някого, когото обичам. Той има да дава някому. Казва: „Не давам, аз трябва да живея.“ Отивам аз със закона на любовта, той ме посреща, всичко, каквото искам, ще даде. Изважда и дава човекът. Но ще кажеш: „Чакай да си помисля малко.“ Учи се от Божественото. Имаме един пример от Евангелието, казва: „Половината от имането си давам на сиромасите, комуто съм изял, четвъртократно ще върна.“ Вие ще престанете да мислите за себе си. Онзи, когото обичате, не трябва да увеличавате неговите недъзи. Ако дадеш пари, средства, че той отиде и се напие, ти криво си дал парите. Този, на когото ти си помогнал,

той да иде при друг да помогне. Хората там са като една верига. Да си помагате кой каквото вземе. Казва: „Този хляб не ми трябва.“ Ако във вас няма желание да раздадете вашия къс, нищо да не падне на земята, Божията любов не е приложена. Тогава идат всичките противоречия, които сега съществуват в света.

Аз никога не ви съветвам да проявявате непроявената любов. Не ви съветвам да обичате някого, ако Бог не е с вас. Ако Бог е с вас трябва да знаете. Щом се разкайваш за любовта, Бог не бил с тебе. Тя е човешка любов. Ако ти обикнеш най-големия грешник, прегърнеш го, целунеш го, той ще се измени, оттам насетне друг ще стане. „Ама, как?“ – Не физически. Физическото е последното. Хората, като няма какво да правят, употребяват физическата любов. Ако дойде най-първо Божествената любов, физическото е на място. Но без Божествената любов, физическата любов няма място.

Рекох, туй, което може да урегулира живота ви всеки ден, всеки момент, вие трябва да имате това разположение. Не мислете, че вчерашната любов и днешната любов ще бъде една и съща. Не, Бог не действа еднакво. Всеки момент ти ще чувстваш, няма да се страхуваш. Ако разбирате в света любовта от това гледище, така трябва да се разглежда любовта. Да ви кажа сега, че вие трябва да обичате другите хора. Вие ще седнете да мислите как да ги обичате. Оставете тази работа настрана. Ти, като дойдеш до закона на любовта, която седи по-горе от свободата, ти си свободен (тогава). Ти няма да мислиш за свободата. Щом мислиш, че имаш мъж, ти не си свободен, любовта не може да се прояви. Щом мислиш, че имаш деца, ти не си свободен, не може да проявиш любовта. Щом дойде любовта, ти ще бъдеш тъй свободен, както е Бог свободен, понеже Бог действа в тебе. Но как може да бъде – това ще учите. Ти ако не се освободиш, ако в твоята душа не може да замре всяко съмнение, всяко безверие, всяка злоба,

всички тия неща да изчезнат и да дойдете до един нов свят като ангелите, да погледнеш и да забравиш всичко туй, ти няма да проявиш любовта. Като проявиш туй разбиране, ти ще се подмладиш.

Някой път казвам: трябва да се подмладите. Всичките противоречия, не да ги отхвърлите, но всичките противоречия, злобата ще ги накараш и те да обичат. Всички лоши работи да се съгласят, на един ум да станат с тебе. Всички: и дяволи, и ангели, всички ще има там. Дяволът го е страх. Не, че го е страх, но и той забравя своята злоба. Като дойде някой дявол при любовта, казва: „Колко глупав съм бил аз.“

Сега ще влезете в тази свобода. Туй състояние трябва да го задържите. Оставете се свободни, всеки да се прояви тъй, както разбира. Не се месете в неговата любов. Той обича. Всичките хора обичат еднакво, понеже Бог е един. Но има два вида любов: Любовта на непроявения Бог, Който е създал света, и Любовта на проявения Бог, Който се изявява в хората. То е разумното – Словото. Тъй щото любовта трябва да изучавате от две гледища: от гледището на проявения Бог – на Христа, и любовта на непроявения Бог – Бог Отец. Вие Го чувствате, но за вас не е проявен. Връзка сега направете. Вие считате, че този непроявения Бог ви е поставил на големи изпитания. Какво ще правите? Не трябва да се осъмнявате. Той съзнава, че няма противоречие в тази любов. Казва: Ако вие сега не може да приемете състоянието на Христа, или любовта на Христа, по този начин, това не е достатъчно. Първата любов е тази, която хората и животните, всички, проявяват. То е любовта на непроявения Бог. Онази любов, която вие искате, на проявения Бог, трябва да имате малко други разбирания. Затова едната любов аз наричам, аз както и да наричам любовта, тя има две страни: външна страна и вътрешна страна. И като се проповядва по този начин, тогава казвате: „Този да не обичаме. Как

ще обичаме всичките еднакво?“ Вие, ако бихте обичали, както проявления Бог в света, светът ще се оправи. Как ще е оправи? Проявеният Бог ще ви покаже пътя, как да проявите любовта си към всеки човек.

„Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам.“ Аз казвам тъй: ако говоря, а любов нямам, значи любовта е нещо повътрешно. Любов нямам – нищо не съм.

Сега, научете се поне по пет минути всеки ден да оставате свободни. Някой път човек е захласнат. Любовта прави хората захласнати. Ще мислиш туй, което не е позволено. Мислете за непозволен работи. Че ако разправяш на онзи, който те обича какво мислиш, ще каже: „Остави тази работа настрана.“ Мислете за нещо, което не е позволено, но лявата ви ръка да не знае какво прави дясната. Да бъдете свободни. Ако така не можете да бъдете свободни, ти ще бъдеш роб в живота. По пет минути мисли всеки ден за това, което не е позволено. Една ученичка има право да обича своя учител, професор, но какво става? Като го обикне, тя става разсеяна. Като го обичаш, започни да [се] учиш повече. Ти, като обичаш другите, да бъдеш в сила да работиш повече. Щом станеш разсеян, това показва, че не обичаш. Разсеяността не е любов. То е користолюбие. Ти искаш по някой начин да задържиш тази любов. Може да задържим. Единственото нещо, което не се ограничава, то е Бог. И като дойдеш, ти ще извършиш всичко, както Той обича. Ти казваш по човешки: еди кого си ще обичаш. – Ще обичаш. На еди кого си ще помагаш. – Ще помагаш. Всичко, каквото ти каже, ще го изказваш. Откажеш ли веднъж, туй благо ще мине и дълго време ще чакаш докато дойде. „Много – казва – изгубих.“ Как няма да изгубите! Любовта, която не се употребява, се изгубва. Много пъти са ми разправяли: „Той има такива чувства.“ Оставете, не говорете за хорските чувства. Рекох,

каквото ви каже Господ, да го направите, нищо повече. Ако не дойдем да правим онова, което Бог ни казва, ние тогава няма да спорим. Любовта, която сме изопачили, с нея светът не може да се оправи.

Ще мислиш за туй, което не е позволено. За него ще мислиш.

Сега казва: „Ако говоря с човечески и ангелски езици.“ Ако обичам с човешки и ангелски сърца, какво ще бъде тогава? Не само да говориш, но ще обичаш, тъй както един ангел обича, ще обичаш, както един светия обича, ще обичаш, както един грешник обича. Няма никаква разлика. Разликата отпосле иде. В дадения случай любовта не се различава. Любовта, във всички същества като проникне, тя е една и съща. Туй трябва да остане в ума ви. Щом правите разлика в любовта: „Ние се обичаме повече“, то е друго разбиране, прогрес не може да има.

Отче наш

*Съборна беседа, държана от Учителя на 29 август 1936г., събота,
София – Изгрев.*

ЛЮБОВТА И СВОБОДАТА. ЧЕТИРИТЯХ ПЪТИЩА В ЛЮБОВТА

(5 часа сутринта, небето прошарено, времето ведро, бодро, свежо)

Добрата молитва

„В начало бе Словото“

15 гл.от Ев. на Иоана

„Духът Божий“

Има една страна в живота, която трябва да се разбира. Говори се за Истината. Но Истината има отношение само към Живота. Там, дето няма Живот, не може да има Истина. После, има някои неща, които спъват верующите. Верующите имат една идея, че като се приближат при Бога, вече те всичко ще знаят. По отношение на Любовта – така е. Ти, като залюбиш веднъж, всичко имаш. Но по отношение на знанието не е така. Следователно, развитието в живота е съзнанието. Вземете някой, царски син може да е, отива да учи по музика. Той в музикалното училище не може да бъде царски син, ако не знае хубаво да свири и пее.

Сега този пример всеки може да го преведе, но човек трябва да прилага нещата върху себе си. Трябва да изпита какво знае и какво не знае. „Ама, хилядите години, които човек ще живее, какво ще учи?“ Той няма да учи едно и също нещо. И вследствие на тази наука, той ще се повдигне и ще се приближи до Бога. Той няма да се приближи до Бога само от една посока на знанието. Ще се приближи отвсякъде.

Ще опита. Тъй по човешки се говори. Сега онези, които разправят нещо за онзи свят, те го представят тъй както тук на Земята. Е, тогава ако онзи свят мяза на този свят, няма защо да ходим там. Няма нищо какво да учим. И после, когато се проповядва една истина, тя ни най-малко не унижава човека. Трябва да знаеш какво знаеш и какво не знаеш. И всякога, когато не знаеш, трябва да бъдеш като малко дете, което се учи. Едно малко дете може, в даден случай, да знае повече от един философ.

Един знаменит английски писател, който изучавал френологията, казва: „Ако всичките ми способности бяха тъй както смятането у мене, едно чувство, с което се развива математиката, аз щях да бъда идиот.“ Той всякога за една малка задача е ходил да пита жена си. А в друго отношение той е бил отличен писател. Та вие може да бъдете гениални в някое отношение, а един първостепенен, ще употребя едно име – недоразвит [в друго]. И ще кажете: „Защо Господ така ме създаде?“ Не те е създал Господ така, но Той те е турил на работа. Туй показва, че ти в тази посока не си работил. Красиви са числата, но числата трябва да оживеят. Красива е музиката, но трябва да знаеш да пееш. Красив е животът, но ти трябва да го разбираш.

Та рекох сега, когато се говори за живота, за работите, има някои работи, с които ние се приближаваме. Ние се приближаваме от разни становища, от разни пътища до Истината. Мисля, една сестра ми разправи, пита ме тя върху миналата лекция, какво нещо е забраненото? (От събота Словото, вчера сутринта.) Каквото и да е, ти мисли пет минути за забраненото. Защото, като мислите за забраненото, няма да се натъкнете на мъчнотии. Помни, че има забранени неща. Ако ти не мислиш за забранените неща, няма да има контраст в ума ти. Сега, какво нещо е забраненото? Аз зная, не искам да го обясня. Мисли за онова, което е забранено, ако Адам мислеше за

забраненото нещо, за забраненото дърво, той не би направил погрешка. Той не мислеше и той направи погрешка.

Сега Христос казва, как ще изтълкувате: „Аз съм истинната лоза.“ Коя е истинната лоза? – Която може да дава грозде. Та рекох, всички не трябва да остареете. Защото някои проповядват така: „Като идеш в онзи свят, ще научиш всичко.“ Това донякъде е вярно, донякъде не е вярно. Защото в онзи свят няма условия ти да учиш туй, което ти искаш да учиш. Има много работи, които ти трябва да ги забравиш. А тук, на Земята те пущат да ти припомнят. Ще те пратят на Земята да мислиш и за забраненото. Ти можеш да питаш сега защо е така. Това не е наука. Защо огънят смекчава желязото? Кои са причините? Научно може да се обясни, но дълбоките, вътрешни причини, ако ги извадиш в органическия свят? Психологията, защо огънят размекчава коравите работи? Вие се благодарете, че ги размекчава. Ако не ги размекчава, какво ще стане? В някое отношение вие искате някое въже да не се къса. Хубаво е. Но в едно отношение трябва да се скъса въжето. Понеже ако не се скъса въжето, вие свободни не може да бъдете.

Та в живота си трябва да изучавате живота тъй, както той се проявява. И да не искате да дадете нова насока на живота. Та вие още в пълния смисъл не знаете какво нещо е Животът. Младият от което се интересува, старият не се интересува. Старият се отвращава като види туй, което младите приказват. Пък и младият, като види старият какво прави, и той се отвращава. Казва: „И той си има свое разбиране.“ И старият, каквото разбира – и прави, и младият каквото разбира – прави. Но то са частични разбирания в живота. При сегашните разбирания на хората, вземете каквато и да е книга, все говори за истината. Но тази истина я поставят като нещо механическо. „Аз, казва, ти говоря истината.“ Но като се цитира един

факт, това не е истина. Истината е нещо живо. Тя се показва по един начин. Де е Истината? Когато Истината влезе в дома, ти ще почнеш да я разбираш. Ти ще се освободиш в своята мисъл. Мисълта ти ще бъде свободна, чувствата ти ще бъдат свободни и действията ти ще бъдат свободни. По това се познава. Това са признаците, по които се познава Истината.

Не мислете, може да познавате Истината в едно отношение, но още хиляди години като учите на Земята, пак ще учите за Истината. Сега някои питат: „Кое седи по-горе: Любовта или Истината?“ Добре, аз ви отговарям: Кое седи по-горе майката или детето?

(– *Майката.*)

Туй дете има всичко, което майката има. И майката влиза вътре в детето. И питат: кое седи по-горе сега? Тъй на Земята е така и ако аз ви кажа, че Истината е Любов. Ще ви кажа тъй: че Истината е Любов и Любовта е Истина. Какво ще разберете? Туй е отношение. Да, отношение на нещата са това сега.

Та рекох, за да можете да растете, не се спъвайте да казвате: „Аз не съм толкова невежа.“ Вече един учен човек, който се занимавал с психологията, може да ти каже, като дойде до тебе, религиозен ли си или не. Един учен човек ще ти каже, музикален ли си или не. То се познава. Всеки си носи чертите. И ако е музикален човекът, той си носи бележите, пък ако не е музикален, пак ги носи. Та всичките благородни черти, които ги има човек, той се ражда с тях и ги развива.

Та рекох сега, развивайте онова, което е във вас. И любовта ви към Бога зависи от онова, което вие изучавате и правите. Защото любовта ти към твоя Учител зависи от онова, което той предава и ти го учиш, изучаваш. Ако ти го изучаваш добре, ти ще му бъдеш повече обичен. Една вътрешна връзка има. И после, не се

самозаблуждавайте, че днес урокът, който си научил, че заради този урок Учителят тебе трябва да те обича. Този урок поддържа само външната любов. Утре този Учител ти даде друг урок и ако ти не научиш него, връзката се къса. Тогава ти ще кажеш: „Бог е Любов.“ Че е Любов, Любов е, но ти не мисли, че ако е Любов, тази любов се поддържа, ако ти [не] учиш. Има една любов, която се поддържа от учението и то от правото учение.

Та рекох сега, Христос е говорил на учени[ци]те, че Той е лоза и те трябва да пребъдват в Него – онова, истинско отношение, което трябва да поддържат верующите. Защото огънят трябва да се усилва във вас. Божественият огън не е толкова силен във вас, (сега). Да, слаб е. Вие не можете някой път да издържате на някои външни мъчности и някой път не можете да издържите на вътрешни изпитания. Това показва слабост (в разбирането). Може да имате всичкото желание, но не може да издържате. Какво трябва да правите? Трябва да се упражнявате. И ще се упражнявате по онзи, Божествения път.

Сега някои мислят, че като влязат в някое общество, в някое благородно общество и те ще станат благородни. Туй е право донякъде, но никое общество не може да направи тебе благороден. Ти тури вълка при най-доброто общество, той си остава вълк. И овцата тури при най-лошото общество и тя си остава овца. И психологически има много работи, които трябва да се обяснят. Ще кажете вие: „Условията на живота са такива.“ От хиляди години гълъбът е живял при същите условия, при които ти живееш. И той е останал вегетарианец, и чист вегетарианец, само със зрънца се храни, а другите не са останали. Кое е онова, което е направило гълъбът да спази идеите, които той има. Гълъбът си има идеи. Ще дойдете до онова място, дето храната трябва да се определи. Гълъбът няма да яде друга храна. Той казва: „Или ми дайте каквото аз искам, или аз ще

умра!“ Него не можете да накарате да яде месо. Често искате да направите едно тревопасно или една птица да яде месо и тя умира.

Та рекох сега, на птиците много се е опорочил живота им. Понеже те се поставили в лоши условия и не са издържали. И за бъдеще, ако се проповядва на птиците, трябва да им се проповядва начин, по който да си поддържат живота. Не да се извиняват. Там не е доброто. Да допуснем, че един орел влезне в един свят, дето не е позволено да се ядат живи същества. Тогава какво ще прави той? И хората сега казват: „Така е направил Господ.“ Не, не е направил Господ така. Много работи са ги направили хората. Допуснал е Господ хората да направят нещата. И после да се извиняват с Него. И тогава казва някой: „Гладен съм.“ – Е, защо открадна? Че си гладен – гладен [си], но имаше друг начин, по който можеше да добиеш своята храна. Не е само чрез кражбата. Не само чрез насилие. Сега тия работи влизат посторонно вътре. Когато вие изгубите равновесието си, понякой път вие нямате онова постоянно равновесие. Някой път сте кротки като агне, а някой път не сте. Нямате ни най-малко желание да правите зло, но казваш: „От вън дойде туй изкушение.“ И то си има своите причини. Някой казва: „Всяко нещо си има своята причина.“ Туй нищо не обяснява. Всяко нещо има причина, но тази причина не те заставя. Гладът съществува в природата. Едни хора ги накарва да крадат, а други накарва да работят. Гладът е един стимул в света. Този глад не е само за физическата храна, но и за духовната. Има един вътрешен копнеж.

Та сега не смесвайте обикновения живот. Вие искате да се поддържа положението ви в света. По-добър живот и по-добро положение от това, което сега имате във вашия живот, вие не можете да намерите. Та вие живеете при най-добрите условия. Който разбира, е така. А, който не разбира, казва: „Да имам един милион сега. Да

имам 10 милиона.“ Е, хубаво. Какво ще допринесат тия пари? „Ама, казва, това ще направя, онова ще направя.“ Съградил си сто къщи, какво си направил? Нищо не си направил. Ако градиш къщи за хората е едно нещо, а ако градиш къщи, за да печелиш, е друг въпрос. И във всичките отношения, ако обичаш хората заради Бога е едно; ако обичаш хората заради тях е друго; и ако обичаш хората заради себе си, пак – друго. Те са три положения.

Не са лоши положенията, но основа на нещата, това е Божията Любов. Има четири неща, с които тя се мери. Да възлюбиш Господа със сърцето си. Значи там трябва да има разбиране. Да възлюбиш Господа с ума си. Разбиране трябва да има. Да възлюбиш Господа с всичката си сила и с всичката си душа. Това са положения. Не е едно и също нещо, да възлюбиш Господа. Ти казваш така: „Някъде с разбиране трябва да обичаш Господа.“ И в живота, дето хората не могат да живеят, понеже любовта не се проявява в тия четиритях посоки и в тия четиритях пътища. Ти не можеш с един да живееш добре. Има едно отклонение на Божията Любов в тебе. А за човека казва: „Да обичаш ближния си като себе си.“ От там ще започнеш, защото себе-то, човек разбира себе си най-добре. И казва: „Как трябва да обичам?“ Като себе си ще обичаш. А, да обичаш Бога, това ще учиш. Учението влиза в Любовта. Там влизат всичките елементи, с които трябва да проучваш Любовта. Не като едно чувство, но Любовта, която носи със себе си Истината. И Любовта ще те направи свободен. И самата любов носи свободата, която хората търсят. „Аз искам, казва, да бъда свободен.“ То ти е право. Ти можеш да бъдеш свободен, но другите хора не трябва да станат слуги за тебе. Защото и те искат да бъдат свободни. Значи ти ще имаш Истината, а те няма да имат Истината. Защото разбиране трябва там. Значи в туй отношение

Любовта седи по-горе от Свободата. Ако ти най-първо не може да живееш за Любовта, да се жертваш, ти не можеш да бъдеш свободен.

Та рекох сега, какво трябва да правим? Вие искате да бъдете свободни. Отлично! Всеки ден трябва да знаете какво сте спечелили. Ама той казва: „Дотегна ми този занаят! Целият ден да продавам дрехи.“ Че то е едно благословение за тебе да продаваш дрехи. Всеки един човек, който дойде при тебе, той ще донесе нещо за тебе, ти, като му поговориш и като му продадеш дрехите, ще стане една обмяна. Друг е бакалин, казва: „Мен ми дотегна да бъда бакалин!“ То е едно благословение за тебе, ако разбираш. Ти искаш да бъдеш някой висок чиновник, да заповядваш. Че ти няма да научиш никога какво нещо е живота. И ти никога няма да научиш истината там, ако ти заповядваш и не знаеш какво е истината. Ти няма да научиш и ще се умориш и ще си заставиш едно понятие, което не ти е свойствено. И един ден, за да те вразуми Господ, ще ти даде една болест, ще те положи 2 – 3 месеца на леглото и ти ще имаш нужда някой да те гледа. Ти най-първо си мислил: „Тия хора са невежи, те не заслужават“, а като се разболееш, ще видиш, че тия хора не са невежи, знаят да помагат.

Та дръжте в ума си едно: Във всяко проявление вътре, има един живот, Бог е скрит вътре. Как е скрит, не е важно. Но във всяка една постъпка, Той отвсякъде ще те наблюдава и ще види доколко ти си разбрал живота. Този е проявеният Господ, на Когото трябва да изучавате Неговите закони. За сега хората са живели без законите на непроявения Бог. И този, непроявеният Бог не съди никого. Ама как ще живеят хората: ще се ядат ли, ще се изтезават ли, ще се избиват ли, Той ги оставя свободни. За Него всичко е едно. А проявеният Бог иска да научи хората. Казва: „Туй, което правиш, не е право.“ Той ще регулира нещата.

Та вие с един мащаб разрешавате трудните задачи и въпроси. И разрешението не е право. Любовта в тебе, с която работиш, и не може да смекчи условията, ние казваме за нея: тази е слаба любов. Любов, с която ти не можеш да смекчиш лошото си положение, ние казваме: тази любов не носи Истината. Защото, като дойде Любовта, тя едновременно ще те научи най-първо какво трябва да направиш. Но ще те научи, че ти трябва да измениш своите възгледи с нея. Ти можеш да имаш някои възгледи, които са в разрез с Божията Истина. Но казва: „Ти вярваш в Христа.“ – Хубаво. И целият християнски свят вярва, но вярва ли е това? Това е вяра, аз мога да вярвам, че някой човек е красив, нищо не значи. Връзката ми не е вътрешна. Сега не трябва да се поставите в едно положение, когато дойдете да изучавате живота, всеки ден онова, което вършите, вие ще знаете, че тя е една задача, дадена от Бога и вие трябва да я реализирате. Не трябва да се отказвате.

Да кажем, че срещнете един човек, който има да ви дава. Той ви е лъгал, лъгал, сега се явява един начин. Ти му казваш: „Ти си силен човек.“ Казваш му: „Аз ще ти дам да се разбереш.“ Защо не си плащате дълговете? Е, колко начина има, с които ти можеш да го заставиш да направи това? Можеш да знаеш да го набиеш. Но той ще се моли: „Моля, не ме бий сега, аз ще си платя.“ Но, като си заминеш, ще каже: „Чакай, какво направих?“ Е, как трябва да постъпвате в дадения случай? Това са само за изяснение, как трябва да постъпите. Този човек ти е дал един добър урок. Ако си умен, да не бъдеш като него. Защото ако той не ти плаща, има причини, че и ти не плащаш. И ти не си справедлив спрямо жена си и децата си, трепериш, не си такъв, а спрямо другите хора и ти не плащаш. Че ти имаш да плащаш. Господ те счита длъжник. Не си плащаш дълга на Бога. Казваш: „Че трябва да живея за Бога.“ Дължиш нещо и като те срещне

Господ сега, какво ще направи Той? Като те срещне, как ще постъпите?

Вие казвате: „Бог е Любов.“ Добре. Съгласен съм. Е, как ще обясните една война, при която краката на войниците са разкъсани? В Любовта не трябва да има никакви страдания, а има страдания. От какво зависи? Е, може да кажете: „Че тия работи за бъдеще, когато идем в другия свят при ангелите, ще ги научим тия неща.“ С туй разположение, вие няма да припарите там. Вие ще идете при ангелите, те ще ви погледнат и ще си заминат. Един ангел, още като ви погледне отдалеч, и знае. Вие мислите, че някой ангел ще дойде при тебе, да ти говори на тебе, като майка ти. Този ангел е бил на Земята, а в небето тия ангели няма да те осъждат, но ангелите имат работа, с която да се занимават. Те имат светове, с които да се занимават с тях. Един ангел ще те погледне и ще си замине. Даже няма да обърне внимание на тебе. Питам, ако аз мина някъде и видя един умрял вол, в какво отношение трябва да обръщам внимание на този, умрели вол? И колко време трябва да го гледам? Сега има условия, които създават отношение. То е ценното.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза и всяка пръчка в мен, която не дава плод, отрязва се; а всяка, която дава, се оставя.“ Нищо повече. Ако се случи в живота ти това нещо, което ти не можеш, ти не си от умните пръчки. Тогава ще станеш от ония, умните пръчки, които да принесат плод. Но туй е преносно, един плод. Рекох, животът е широк и трябва да се развива всестранно. И когато разбираш живота, ти трябва да бъдеш постоянно полезен на себе си и полезен на ближните си и да работиш за Бога. Работата за Бога каква е? За Бога трябва да работим. Понеже единствената работа, която ще остане в живота ни, то е само работата за Бога и за себе си, ако работим като един ученик в училището вътре, и за ближните, като

работим, те са условия. Но, като работим за Бога, то е работа, която ще остане. Но ще остане в живота ти, и ти няма сега да отхвърляш другата работа. Да казваш: „Аз за себе си не искам да работя.“ Не, Бог е, Който прониква във всички, във всеки един живот и кара всичките същества да работят тъй, според както Той е определил и направил. Трябва да работим за Бога. Сега няма да заучиш да казваш: „Аз съм истинната лоза и Отец ми е земеделецът.“ Това нищо не значи. Рекох, ти бил ли си на тази лоза или не си бил? „Ама, аз искам. Аз ще се обърна към Отца.“ Ти изучавал ли си законите, как ще се обърнеш към Отца? И ще те слуша ли Той? И Писанието казва, че Бог слуша само праведните хора, които имат истинското познание. Тях слуша Господ, а другите – ни глас, ни слушание.

И казват сега: „Когато този Дух на Истината дойде в света, Той е Учителят, който ще ви научи.“ Казва някой: „Аз имам Духа.“ Какъв дух имате? Ако този дух не те учи тебе? Когато дойде Духът в тебе, Той ще бъде Учител отвътре. Най-първо ще имаш един Учител отвънка и един Учител отвътре. И като дойде този Учител отвътре и те учи и ти покаже как трябва да живееш, Той няма да ти каже, че ти си най-добрия. И казва Христос тогава: „Когато направите всичко, което аз съм ви казал“, и казваме: „Ние сме раби на Бога.“ Има много работи да учиш. Много има да се учи. И сега неуспехът навсякъде, че всеки, който е научил една малка истина и хубава е тази истина, но има много работи, които трябва да се учат и трябва да се влезне в положението на всички хора. И всеки ден трябва да разглеждате живота. Като станете сутрин, веднага ще погледнете програмата, там на вашата колегия, какво имате за днес. И ще се стегнете да учите. Сега има хора, той казва: „Не ми даде парите тъй, както трябва, от сърце не ми ги даде.“ Щом не ти ги е дал от сърце, защо ги взе? Е, как искате сега, да ви даде той пари от сърце, (или да ви послужи, човека)?

И защо именно туй подозрение иде в твоя ум, че той не ти е дал от сърце. Че това е едно твое заблуждение. Аз да ви обясня, много лесна работа е тя. Ти си се разболял и твоят вкус се е изопачил. Давам ти едно ядене, казваш: „Яденето не струва.“ Де е причината, [в] онзи, който ти е дал яденето? Причината е вътре в тебе. Ти трябва да разбираш законите, които регулират и тогава ще имаш едно истинско разбиране.

Сега остават две неща. Да кажем, нещо ти се случи. Аз казвам: Има право да ти се случи. Пък и аз имам право и аз да се разсърдя, имам и право и да не се разсърдя, и имам право и да не обърна и никакво право [внимание]. Че [той] ти си се разсърдил, то е негова работа. Тази сръдня е потребна заради него. И като дойде втори път при мен, не се обхождам добре аз с него, коя е причината? – Сръдната? От къде на къде той трябва да ми се разсърди? Значи, при един слаб човек, ти можеш да се сърдиш и да го хокаш, а при един силен човек, ти трябва да седиш и да трепериш. Ако се сърдиш, сръдене истинско е тази сръдня, дето при всичките условия можеш да се сърдиш. И то е правото. Можеш да се сърдиш, че някои неща не са според Божия закон. Ще кажеш: „Братко, туй, което ти правиш, не е хубаво.“ Нищо повече. „Пък някой път е право и аз да обиждам.“ Не е право това. „Ама какво ще ми каже той?“ – Ама, говори по-меко. Един гвоздей, когото искаш да го набиеш хубаво, няма само тъй да го удриш, но ще го чукаш хубаво, тъй да се набие и да се задържи.

Та рекох, такива трябва да бъдат сегашните ви разсъждения. Трябва да се учите. Вие сте много добри, но не сте проявили вашата добродетел както трябва. Много учени сте, но не сте проявили вашето учение както трябва. Много дарби имате, но не сте ги застъпили. Искате да минете по един лек път. Не. После, казва някой : „Аз обичам едни какви отношения. Но не му е дошло времето.“ Вие мязате

като ония дъщери, и синове има, казва на майка си: „Мамо, много съм зает, имам, казва синът, много важна работа.“ Той има да срещне една млада приятелка и да поговори с нея. Не е лошо това. Няма нищо лошо. Да кажем, той работи и майка му, като се научи, че той се е срещал с тия, младите моми, и си губи времето, тя казва: „Той не върви по правия път.“ Зная, в живота сега и вие срещате много от тия, младите моми. Но красива мома в едно отношение, всяка една идея, всяко едно чувство, което тебе те увлича, по което ти тръгваш, не е ли една млада, красива мома? Младите моми са предметно учение, да покажат до где си достигнал. Не е лошо да срещнеш младите моми. Важното е как споделяш, какво е разбирането в тебе за тия идеи. И да туриш всяка една идея и всяко едно чувство на неговото място.

Та рекох, седи една много хубава, деликатна работа в света, с която трябва да се занимавате. Да има нещо велико в лицето ви, с което да се отличавате. Та каквато и мъчнотия да има в живота ви, да не ви спъва. И вие сега ще ми кажете, някои жени има, ми казват: „Еди коя жена има много добър мъж, а на еди коя жена мъжът не е такъв.“ И той е добър, само [че] онази жена, на която мъжът ѝ е добър, тя го е проучила и постъпва съобразно с неговия характер, а ти, като не постъпваш така, казваш: „Не струва той. Малко грубичък е той.“ Не, не е грубичък той, ама ти си толкова груба, колкото и той (е груб). И тогава казва: „Аз съм истината лоза и който пребъдва в мене... „ Христос е тази лоза в света, на която хората трябва да бъдат насадени и да дадат плод. Туй показва, значи, да изучавате Волята Божия и да бъдете готови за Бога всичко да вършите. И тогава животът ще върви правилно и тук на Земята, и горе на Небето.

Отче наш

6:40 сутринта, Слънцето грее. На поляната всички с Учителя направихме гимнастическите и евритмическите упражнения.

Беседа, държана от Учителя на 30 август 1936г., неделя, Изгрев.

ЗА СЛАВА БОЖИЯ

(5 ч. сутринта, небето ясно, звездно, отворено! Времето меко, ведро, приятно.)

„Добрата молитва“

91-ви псалом

„Молитвата на Царството“

11-а глава от Ев. на Йоана

„В начало бе Словото“

Има една връзка между всяко начало и всеки край. Думата „край“ разполага се разбира. Но в живота краят показва какво е било началото. Краят изяснява какво е било началото.

Има неща, които са важни в тази глава. Аз ще се спра върху един стих: (11 ст.) „Това рече, и подир това казва им: „Лазар, нашият приятел, заспа, но да ида да го събудя.“ Да иде да го събуди. Е, защо заспива човек? Уморил се е, заспива, да си почине. И след всяко заспиване и събуждане има една почивка. Сега някои мислят, че някога си, преди 2000 години, заспал един евреин. Казват: „Какво общо може да има този евреин с нас? Какво ни интересува, че Исус казал: „Заспа, но да ида да го събудя“?

Но и всеки има по един заспал Лазар в себе си. Този Лазар живее у всинца. Този Лазар е заспал и следователно нуждае се да дойде в този смисъл Исус да го събуди. И всеки има по две сестри, Марта и Мария. И едната от тях, казва Писанието: „А Исус обичаше Марта.“ И

в същата глава казва... на друго място е казано, понеже Исус я обичаше, тя казва веднъж на Исуса: „Кажи на сестра ми да вземе и тя малко да работи, тя съвсем се е отдала на един друг живот, че не ми помага. Не ми помага в живота.“ Христос казва, че Мария е избрала добрата част. Макар и да я обичаше Христос, тя се суетеше за външната страна на живота.

Та сега, това е – и вие по някой път, като Марта, значи, обича ви Исус, има една Марта във вас, която обича Исус. Сега, не е за вас туй, да кажем външно; или туй наричат посвещение – това да се събуди човек. Има едно съзнание, дето човек не го интересува нищо. Той е заспал. И трябва от туй състояние да се събуди човек. Заспиване, значи, казва: „Не ме интересува този работа.“ Всичко онова, което интересува човека, е важно. Но временно децата се интересуват по някой път колко ще израснат. Гледат дали растат. Има деца, които постоянно си мерят ръста. Иде детето при стената, тури една малка линейка на стената и отбележи. На другия ден пак иде, пак мери. Е, откъде в туй дете именно това? Какво отношение има неговата височина с неговия вътрешен стремеж? Разбира се, да останеш на един сантиметър в живота, да имаш една височина на един сантиметър, какво ще те ползува това? Не струва. Височината има известно отношение. На един сантиметър, ама трябва да имаш 150, 160, 170 сантиметра във височина.

Сега, аз няма да се спирам. Има една вътрешна страна. Един ден вие ще трябва да я учите. Има много работи да учите. Сега сте се спрели на [много] неща, които не са толкова важни. Отчасти са важни. И тия, маловажните неща ви спират от онова, което има да..., което може да научите. Някой път вие се спирате върху положението, което знаете. За пример има видни математици, които изчисляват с каква бързина се движат атомите; има математици, които изчисляват

колко атоми има, колко йони има и т.н. Питам: Ако ти знаеш бързината на един атом, какво отношение има тази бързина спрямо тебе? Защото всичките неща са важни дотолкова, доколкото те имат отношение. Ти някой път се интересуваш за някой добър човек. Можеш да се интересуваш от неговата добрина дотолкова, доколкото той има отношение; или някой път се интересуват за някои лоши хора. Ходите и разпространявате, че този е лош, туй направи. Какво отношение има? Значи, в дадения случай, и доброто, и злото имат отношение. Значи, щом говорите за доброто на някой човек, имате едно отношение; и щом говорите за неговото лошо, за неговите погрешки, пак се интересувате, пак го обичате – има нещо, което пак ви интересува. Значи има нещо във вас, което е с лошевината на този човек; че като говорите лошо за този човек, вие храните туй същество, приятно му е. Има нещо, което ви интересува. Ако нямаше туй, вие нямаше да говорите. И следователно, когато говорите лошо за хората, вие подхранвате злото у вас; и като говорите добро за хората, вие подхранвате доброто. Някой казва: „Не искам да говоря.“ Не подхранва злото. Онези, които са в него, казват: „Нямаш право.“ Онези, които са във вас, казват: „Кажи нещо.“ Щом говорите зло, вие подхранвате в себе си злото. „Ама – казва – не е хубаво да говориш.“ То е друг въпрос, дали е хубаво или не е хубаво. Какво разбирам под думата не е хубаво да говориш зло? Не подхранвай злото в себе си. И тогава казват: хубаво е човек да прави добро. Подхранвай доброто в себе си. Тъй седи. Туй е външната страна. Има един свят, който е много умен. Не мислете, че в света вие сте независими. Вие мислите, че сте независими. Не. Има един свят, в който живеете, и съществата там са и добри, и зли. Те са толкова умни, че познават всичките ваши страни. Те ще познаят вашата добра страна на естеството ви; и лошото го познават. Те познават потънко всичките ваши слабости. И

сега, вие седите и мислите някой път, че сте свършени, достигнали сте до края. Не е така. Колко слабости има един човек, само го поставете на един изпит. И светията, като го поставиш... Та защо Господ постави светиите на голям изпит? Защото имат големи слабости. И като дойде Исус на Земята, и Него Го поставиха на изпит.

Та казвам сега: „Да идем да го събудим.“ Хубаво е по някой път да събудиш човека. И хубаво е да го оставиш да спи. Сега, може на другата страна да питате: защо се бави, колко дена се бави Исус? Тази смърт, казва Той, не е на смърт. Тази болест не е нещо лошо, тя е за Слава Божия! Някой път някой казва: „Разболях се.“ Той се уплаши. На мен ми разправя някой и аз казвам: „Това е за Слава Божия!“ Той се разболял – за Слава Божия. Боли те окото – за Слава Божия. Боли те ухото – за Слава Божия. Боли те кракът – за Слава Божия. Боли те коремът – за Слава Божия. Боли те главата – за Слава Божия.

Ама как може това? Е, за Слава Божия. За Слава Божия в туй отношение, че след всяко боледуване на окото или на ухото, ти ще научиш една нова опитност. И в живота си ти ще се подигнеш. След всяка болест човек е по-силен. И след всяко изпитание, което може да преминете, вие ставате по-силен. Който има малки изпитания, той нищо не придобива.

Туй виждаме в природата – ония дървета, които са изтърпели големи изпитания, станали са големи дървета. Дъбът, за пример, големи изпитания издържа, а е голям. А малките тревички, които не са били подложени, и сега ги подлагат и тях на изпит. Хиляди животни минават отгоре им и ги тъпчат. Защо? За да станат яки. За да уякнат. За тяхното добро е това.

Вие, там, додето сте достигнали, всички искате да бъдете щастливи. Ама не можем да бъдем щастливи дотогава, докато всички хора не станат щастливи. Щастieto да бъде общо достойние на

всички хора еднакво! Тоест всеки един от вас, който върви по правия път, той трябва да желае в себе си доброто на всичките хора. Той ще подхранва туй добро. Той тогава подхранва тази идея. Ако вие не мислите така, и като ви казвам аз някой път, че трябва да обичате ближните, аз подразбирам съвсем друга мисъл – да подхранваш доброто, което ще те направи силен. Защото ти не можеш да бъдеш добър, ако не обичаш всичките хора. Защото, като обичаш всичките хора, ти ще подхраниш това, което ще те направи щастлив. Вие имате сега само един, когото обичате, двама, трима, и вашите деца. И щастieto ви се равнява на много малко, на двама и трима. А като обичате всички, тогава щастieto ви ще бъде голямо. И после, като мразите всички хора, и нещастieto ви ще бъде голямо. Пак е същият закон. И обратното е вярно. „Аз – казва – ги мразя всичките до един.“ Ти ще подхраниш злото в себе си. И туй зло си има съвсем други закони. Следователно ти ще опиташ горчивините вътре. Други ще ядат и пият, а ти ще плащаш, на земен език казано.

И тия работи, които обясняват с карма, то е кармата – много неразбрана работа. Мислят те, че като е карма, трябва да стане. Е, хубаво. Допуснете сега, че вие минавате някъде и има турена някоя бомба в земята. Ако тази бомба вие не я бутате, тя ще седи там. Опасна е бомбата. Ако вие искате научно да я изследвате, тя може да се пукне – и вие, и бомбата, и двама ще идете.

Сега, мнозина обичат да ходят да бутат тия бомби. Тази бомба не си я направил ти. Някой друг я е турил там, ти минаваш и я буташ. И вие сега във вас имате много бомби. И ако не ги бутате, работата ще е добра; ако ги бутате, те ще експлодират. Сега, даже един праведен, и той си има бомби. Дяволът не спи. Вечерта, когато ти си заспал някъде, той ще тури някоя бомба; и ще направи така, че да бутнеш тази бомба.

Сега, туй е научната страна на живота. Трябва да имате предвид живота на всички хора, трябва да желаете тяхното добро. С туй вие подигате себе си, подигате човечеството. И тогава вършите Волята Божия. Някой път дойде някой при мене, казва: „Ти си много добър, да направиш добро, ти правиш добро.“ Казвам: Слушай, за тебе никакво добро не правя. Аз съм добър в този смисъл: искам да изпълня Волята Божия; и като я изпълня, това ме радва. Какво ти мислиш, дали ти си щастлив или нещастен, това не ме интересува. Това е твое разбиране. Аз изпълнявам Волята Божия. И гледам дали съм я изпълнил. Щом извърша Волята Божия, аз съм радостен. Като не извърша Волята Божия, казвам: тази работа не върви добре.

И всички трябва да изпълните Волята Божия. Това е истинският морал! Като изпълняваш Волята Божия. И онзи, който те слуша, и той трябва да изпълни Волята Божия. Аз като говоря, искам да изпълня Волята Божия; и онзи, който ме слуша, и той трябва да изпълни Волята Божия – добре да ме слуша. Защо трябва да го слушам? Да изпълня Волята Божия. Говори ти някой зле. Слушай го, за да изпълниш Волята Божия. И тогава попитай Господа: „Господи, туй, което ми каза той, право ли е? Ако е тъй, тогава покажи ми един начин; и ако не е право.“ Понеже изпълняваш Волята Божия. А Господ казва: „Аз искам да живея в него.“ И то е Волята Божия.

(Лампите изгаснаха. Вън е здрач.)

Оставете сега. Казвам: По някой път става това, каквото е сега. По някой път изгасва нашата светлина, която ние сме направили по изкуствен начин, за да дойде другата светлина.

(5:20 ч.)

Но малка е в даден случай светлината. Тогава ще дойде един брат, ще бутне там и ще се насърчите.

И сега, във всяка една беседа, във времето, когато се говори, някои хора мислят, че беседите са лични. Не са лични, те са безлични работи. Дотогава, докато ти мислиш само за себе си... Човек, който мисли само за себе си, той не може да прогресира. Защото в любовта по себе си няма никакъв прогрес. И прогресът на човека седи, когато той започне да обича другите хора. И ти, когато обичаш ближния си, тогава ще разбереш каква е Волята Божия. Но ако се спреш при ближните, да кажем, имаш само един ближен; ближен подразбира онзи вътре в тебе, когото ти трябва да подхранваш. Да обичаш ближния си, в мистичен смисъл е това. Любовта към себе си, това е най-малката любов. Значи, то е мярката. Най-малката мярка за любовта, то си ти; а най-голямата мярка за любовта, то е Бог. А в дадения случай любовта към ближния е онази мярка, която ние може да прилагаме. Мярка, която в окултната страна се взема.

Тогава, любовта към ближния е разширение на любовта. А любовта към Бога, това е онова, което дава смисъл и осмисля живота. Ти като обичаш Бога, ще намериш великия смисъл на живота. Там е щастието. Щастието не седи в любовта, то е само едно условие. Ти искаш да бъдеш щастлив. Можеш да бъдеш щастлив, като обичаш Бога. Искаш да бъдеш силен. Ти можеш да бъдеш силен само като обичаш ближния си. Да. А искаш да се избавиш от всичките нещастия на живота. Трябва да обичаш себе си. Ама какво ще разберете? Ти трябва да бъдеш крайно умен. Защото и в любовта вие трябва да знаете. Сега, някои от вас казват тъй: „Аз за ближните си пет пари не давам, за Бога не се интересувам, мисля само за себе си.“ Питам тогава: Какво може да дадете вие при такова разбиране на живота? Вие живели ли сте някой път сами? Някои от вас искат да живеят сами, да ви не смущава светът. Живели ли сте сами, да знаете какво нещо е самотия? Вие не сте опитали още самотията. Самотията,

то е един затвор, един замък – като те турят вътре, че никой няма да те смущава. Никаква светлина няма да има в тази самотия. Ти искаш да бъдеш сам. Тази самотия аз разбирам. Аз зная вие какво искате. Но то не е самотия. То е живеене с Бога, то е живеене с всичките хора. Аз разбирам самотата, да живееш с всички хора, а тъй, както вие разбирате, то е най-голямото нещастие, на което може да се подложите. С никого да не живееш, то е най-голямото нещастие. Дето всички да се оттеглят и ти да останеш сам. Ама като останеш сам, ти ще почувствуваш всичката твоя слабост, няма да имаш никаква форма, само едно голо съзнание. Най-голямата сиромашия е това.

Не смесвайте вие уединение и сам да останеш. Човек сам не може да бъде. В този смисъл, както вие разбирате, няма растеж. И сам с Бога да останеш, да вършиш Неговата Воля. И ще избягвате хората, които живеят сами.

Трябва да ви докажа, в живота туй съществува. Има един пример. Какво ще те интересува тебе една стара баба или един стар дядо, които живеят сами? Интересуват ли ви те? Не. Но ако старата баба има една млада дъщеря, хубава, красива, или има един син красив, левент, вече ви интересува. Туй, което дава ценност на старите баби, то са техните дъщери и техните синове. Защо искат някои да се женят стари баби? Старите да се женят. Сега младите се женят. Някой казва: „Ще се оженя.“ За да имаш дъщеря или син, да те уважават хората. Защото, ако останеш такъв, няма да те уважават хората. Някой казва: „Аз искам да се оженя.“ Казвам ви: Всичките стари да се женят. А младите защо трябва да дойдат? Да помагат на старите. То е правото, да помагат. И младият не трябва да се жени. А като остарее, да се жени. Докато е млад, да се не жени. А щом остарее, да се ожени.

Или, казано на друг език: Докато си сит, ти си млад. Щом огладнееш, ти си остарял вече. Трябва да се наядеш. Разбирайте сега,

то е онзи език. Като огладнееш, то е старост вече. Ще се наядеш и няма да преядеш. И храната, която вземаш ти, трябва да бъдеш доволен от тази храна. Колкото и малко да е тя, бъди доволен от тази храна.

Та казвам сега: Трябва да се събуди във вас. Вие, спящите, седите и казвате: „Какво ще се прави сега? Светът лош е станал. Не е станал лош светът. Светът трябва да умре и да заспи този свят. За да дойде пак Господ, да го събуди. И ако го събуди, Той ще каже: „Пуснете го отвънка да си отиде вкъщи.“ Ти имаш едно желание за нещо. Благодарни на Бога. Искаш да се жениш. Благодарни на Бога, че ти е дошло туй желание. Не искаш да се жениш. Благодарни пак на Бога. Осиромашееш, обогатееш – за всичко, каквото стане, благодарете на Бога! То е истинското възпитание. Истинското възпитание в това седи. За всяко нещо, което стане в живота, ти благодари на Бога. Добро или зло. Защото, ако е зло, Бог ще го превърне на добро. Пък ако е добро, то само по себе си е добро. Пак благодари на Бога. За да можеш да вкусиш от хубостта на туй добро. А сега ние се ограничаваме. Ние избягваме злото. То е слабост. Ти щом избягваш злото, тогава ония от този свят казват: „Ти си много нещастен. Не е този път, по който трябва да ходиш.“ Те искат сега да ти дадат един цяр, друг цяр, та ще викаш. И работата не се оправя.

Значи, всяко едно смущение, което човек претърпява... Едно просто правило. Казва: „Какво трябва да правим?“ При мен като дойдете, една дума ще ви кажа. „Какво да правим? Голямо нещастие имам.“ Благодарни на Бога! Благодарни за твоите нещастия. Благодарете на Бога „за всичко, туй, което си ни дал, и превърни го на добро.“ Тъй ще кажете.

Туй е един лек, сега. За всичко благодари на Бога! Това за себе си ще го знаете, не отвънка. В себе си благодари за онова, което имаш. И

тогава ти си събуден. Или, другояче казано: ти, като викаш към Господа, ти ще привлечеш Неговото внимание. Защото Господ е занят. Много работа има Той. И ти трябва да привлечеш вниманието Му. Той е много внимателен. Но ти трябва да привлечеш вниманието Му. Някъде си направил някоя погрешка – ти привличаш Неговото внимание. Защото, ако не привлечеш вниманието Му, ще се увеличи злото; ако привлечеш вниманието, Господ ще го превърне на добро. Ти щом се обърнеш към Господа, Той всякога те е слушал. Всички хора слуша. За някой, като се обърне към Него, заспива той. Казва: „Защо заспа?“ Казвам: За Слава Божия! Родил се някой – за Слава Божия! Не да бъде по буквата. За Слава Божия да бъде всичкото. И като умират хората, за Слава Божия е. Умираме, там е казано: „да минем от смърт в живот“. Едни хора минават от смърт в живот, а други минават от живот в смърт. За слава Божия е това! Защото и онези, които живеят, и онези, които умират, и едните за Бога умират, и другите за Бога оживяват. Всичко е за Бога.

Така трябва да мислите в себе си и всичките противоречия, които имате, ще се разрешат. Тъй се разрешава всичко. Светът ще върви, няма да се премахнат мъчнотиите, които сега имате. Не мислете, че те ще се премахнат. Всяка една мъчнотия трябва да се превърне за добро. Всяко едно страдание трябва да принесе полза. То не е тъй да го изпъдиш. Ама много учтиви трябва да бъдете. Моят фигуративен език е – като дойде една болка, ти ще бъдеш учтив към нея, ще кажеш: „Много ми е приятно, че си ме посетила, че си благоволила да ме посетиш.“ Не ти е приятно, но ще кажеш, че ти е приятно. Защото тази болка е много докачлива. И ако ти си недоволен, тя ще се усили. Пък ако кажеш, че си благодарен, болката ще си върви, ще те напусне. Защото болката, това е едно живо, разумно същество. Няма болка, в която да не присъствува едно живо същество. Тази болка си показва

степената на неговата разумност. И степената на неговата сила. То е същество, което те мъчи тебе. И понеже само Бог заповядва на всичко в света, ти като се обърнеш към Бога, Той ще му каже. Бог е Същество, Коего казва. Защото онези хора, които са твърдоглави и упорити, Бог изпраща, оставя тия, умните, да дойдат. Те ще те опитат тебе.

Че как няма? Една млада мома, която иска да се жени преждевременно, не е остаряла още, какво става? Нейният възлюблен ще я напусне. Ще се роди тогава ревност в него, той ще я хване за косата, казва: „Защо ходиш по другите?“ Защо я бие той? Преждевременно се е женила тя. Преждевременна женитба е, която Господ не одобрява. И когато Господ не одобрява едно нещо, Той ще остави тия духове да те измъчват. И като те измъчват, ще кажеш: „Преждевременно направих това.“ А като направиш нещо навреме, тогава – нищо. То е навреме. Казваш: „Направих аз една погрешка.“ Не е въпрос за грях. Не сме направили онази връзка, която Бог изисква от нас. Той не го изисква насила. Дойде някой лош човек при мен. Аз не питам какво трябва той да направи. Че е лош, той е лош, това не ме интересува, но искам да зная каква е Волята Божия. Всичко ще се уреди добре.

Та казвам сега: Стремете се в себе си, като дойде Исус, да събуди. Защото умрелият Лазар трябва да се събуди. Мария му казва: „Недей, Господи, той вече смърди.“ Аз го тълкувам. Аз искам да посетя някого, да го събудя, а вие казвате: „Много лош е той, цяла експлозия, смрад, нека седи там.“ Макар и да е четири дена, макар и да смърди, отварям камъка, ще му каже Господ високо: „Лазаре, стани!“ И после ще му каже: „Оставьте го да си иде вкъщи.“

Та казвам: Живота, който имате, трябва да го използвате, всичкия живот да го използвате за себе си, за ближните и за Бога. Но

първото нещо: животът трябва да се използва. Да изпълнят всички Волята Божия. И да я изпълним тъй, както ние я разбираме. Аз казвам: Да изпълните Волята Божия, както вие я разбирате в себе си. И когато някой човек прави погрешка, кажи в себе си... направил нещо той, казал нещо, кажи: „За Слава Божия!“ Вие ще идете да се оплачете. Най-лошото да е, за Слава Божия е. Това е правилното възпитание. Всеки трябва да каже: „За Слава Божия.“ Ако не кажете така, работата ще се усложнява. „За Слава Божия“ – в себе си ще кажете! То е, значи, да събуждаш онова хубавото, великото в себе си. Да растеш.

При мен идат някои, казват: еди-коя сестра закъсала. И сега, наскоро, дойде една млада жена, не я знаех откъде, за пръв път я виждам, някой от Русе я препоръча, някоя си друга Мария, и нея не я знаех, пратила я, и казва: „Ти като идеш при Учителя, той ще уреди работите.“ Дойде тя и се оплаква, нещастна. Нямала подслон, къде да се подслони. Раздала си парите, всичко туй. Търси подслон и някой да я храни. Аз като я гледам, доста е здрава, и доста красива, казвам: За Слава Божия е. Казва тя, че се е оженила и се развела с мъжа си. – За Слава Божия. С един мъж е живяла оженена; и най-после взема я друг, който я излъгва. За Слава Божия! Казвам: Сестра, ти искаш да бъдеш щастлива. Говоря ѝ за Бога, тя не иска да знае. За Бога – не. И то е за Слава Божия сега. Тя за Господа ни най-малко не се интересува. Ама иска тъй, да ѝ уреди външно работата. Казвам: Слушай сега, за Слава Божия, аз да съм на твое място, ще ида да работя. Слуга ставам. Тя била чиновничка, знае печатарство, но вече живяла, не иска тя да става слугиня. Пък и мъчно се намира работа. За Слава Божия, казвам, ти ще се опретнеш да работиш. Ако беше ти болна, като един инвалид, аз щях да те взема, да те храня, да ти помагам, за Слава Божия, ако няма кой друг. Трябва да гледам за Слава Божия, събуждам

в нея... Тя ме гледа. И казвам: Иди и ако не можеш да си намериш работа, ела пак при мен. Трябва сега да имаш вяра в себе си, ще се оправят работите. За Слава Божия! За себе си казвам: За Слава Божия. И тя ме послуша и си тръгна по пътя. Все ще намериш пак някой да те обича. За Слава Божия. Ще дойдат да ми кажат: „По лошия път тръгнала.“ Не. За Слава Божия! Всичко в света е за Слава Божия. Казват: „Ама ти не го съжеляваш.“ Аз обичам хората. Като срещна някого, ама много нещастен, казвам: За Слава Божия! То е истинският път.

Тогава, и на вас ви казвам туй, което не съм ви казал. Вие страдате – за Слава Божия е. Недоволен сте – за Слава Божия. Не се разбирате – за Слава Божия! Че няма Братство – за Слава Божия. Е, добро правите – за Слава Божия. Всичко е за Слава Божия. Този е пътят, за да се поправи. Друго възпитание няма. Аз съм опитал методите. Може да възпитавате човека, другото е само калайдисване, позлатяване отгоре. За Слава Божия! То е същината. Като кажеш: „за Слава Божия“, събужда се у тебе онова, Божественото, което има сила и може да създаде всичко. Една дума – за Слава Божия, но да я туриш.

„Но да идем да събудим Лазара.“ И аз ви казвам: Оставете сега Господ да събуди във вас, по който и да е начин, да събуди заспалия Лазар. По който начин, не Му давайте съвет. И той (Христос) каза: „Благодаря Ти, Отче, че всякога си Ме послушал.“ И хубаво е всякога да слушате тази молитва: „Благодаря Ти, Отче, че всякога си ме послушал.“ За Слава Божия! Ти като страдаш, кажете: „Отче, благодаря Ти, че всякога си ме слушал.“ Тази малка болест, която имаш – „зная, Ти ще ме послушаш.“ Значи, всяко нещо, което става във вас, добро или зло, то е да вярвате и да кажете: „Благодаря Ти, Господи, че всякога си ме послушал.“

„Отче наш“

Сега, за 10 минути ще имаме едно малко размишление. И после ще имаме упражненията. Размишлението, това е една почивка. Ще си починем. В размишленията – всичко онова, което трябва да направите през днешния ден, ще поразмислите. И тогава ще станем.

6:05 ч сутринта – 6:15 ч сутринта

(На поляната – упражненията с музика. Хубаво слънце грее! Топло е.)

Беседа, държана от Учителя на 20 септември 1936 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев²⁶

²⁶ Тази беседа е включена и в поредицата „Утринни слова“ за съответната година.

ДВЕТЕ ПОЛУШАРИЯ

(5 часа сутринта)

„Добрата молитва“

„Хвалата“

„Молитвата на Царството“

Ще прочета първа глава от Евангелието на Йоана.

Песента: „В начало бе Словото.“

За какво човек трябва да се радва? И какъв трябва да бъде човешкият стремеж? Стремежът не може да бъде всякога еднакъв. Децата се стремят за едно, а възрастните се стремят за друго. Това показва, че в стремежите не трябва да има еднообразие. Човек никога не трябва да се спира да гледа какъв е стремежът на другите хора. Той трябва да обръща внимание на стремежа, който е вътре в него, който му дава подтик. И всяко едно същество, каквото и да е то, по начина, по който то разбира нещата, трябва да изявява тоя стремеж.

Какъв трябва да бъде стремежът? Когато Слънцето е на 9-ти или на 22 март, то минава в северното полушарие, а сега Слънцето влиза в южното полушарие. Това е един символ. Значи, има две течения. Течението в северното полушарие има външен характер, то е течение на мъжете. Под думата мъж се разбира течение за работа. Това значи, че се приготвят условия за работа отвън. Когато Слънцето е на 22 септември, както сега влизаме, това е течение за жените.

Следователно то носи мекота и тогава човек може да се уединява, да влиза в себе си.

От девети март дните се увеличават, а нощите се съкращават. Тогава светлина има повече, защото истината се изявява отвън. При тази светлина, ти виждаш всичко. Там има опасност да станеш недоволен от това, което имаш. В тебе се събужда недоволство, че това нямаш или онова нямаш, а хората имат това, имат онова, всичко имат. От 22 септември нощите се увеличават, а дните се съкращават. Това е пак символ на доброто. Тогава топлината се увеличава вътрешно, а не външно. Външната светлина и топлина се намаляват, а се увеличават вътрешните. Това е по отношение на тези, които живеят в северното полушарие. Онези, които живеят в южното полушарие за тях е много добре. За тях се увеличават дните, увеличава се светлината, увеличава се и топлината. Но за северняците не е така.

Сега, понякога път вие питате: „Защо е така?“ Рекох, когато светлината на мъжа се увеличава, тъмнината на жената се намалява. А когато денят на мъжа се намалява, тъмнината на жената се увеличава. Какво заключение ще извадите от това? На жената трябва да стане много тъмно, за да ѝ стане топло отвътре, да прояви своето благородство. Добрината у се явява при голямата тъмнина, когато нощите стават по-дълги и жената влиза в своя живот да живее. Жената, това означава „същество“. Сега не мислете, че аз говоря за жената в тази форма, в каквата я виждате днес. Аз говоря за човека, като за същество, което може да роди нещо. Аз говоря за човека, тъй както за земята, на която можеш да посееш нещо и да излезе нещо от нея. Аз говоря за човека, тъй както за едно дърво, което може да роди плод. Сега аз не говоря за онези работи, които вие имате. Като говоря

„вие“, не разбирам вас, но взимам едно общо множествено число. Кой са тези „вие“? Всичките – и добри, и лоши – все са „вие“.

Често ние очакваме благото от окръжаващите хора. Какво благо можеш да имаш от едно дърво? Благото от дървото ще дойде от неговия плод. Благото от човека ще дойде от какво? –

От неговите сладки думи, нищо повече. Благото на човека седи в неговия език. Имаш ли добър език, ти си благ. Нямаш ли добър език, ти не си благ. Каква благодост можете да намерите вие в един човек? Никаква благодост не можете да намерите в човека. В човека не можете да намерите благодост, както в растенията. Окапят ли, обаче, листата на растенията, нищо не можете да намерите. Този е външен закон. Самото растение знае как да превръща нещата.

Та рекох, човек трябва да изучава законите на светлината и законите на топлината. Това е един и същ закон. Законът на светлината се проявява в човешкия ум, а законът на топлината – в човешкото сърце. Това е любовта. Питам: защо понякога, като усети в себе си проява на любовта, човек се страхува? Защо човек се страхува от любовта? Днес любовта е така изопачена, че когато някой ти говори за любов, ти веднага подразбираш, че тази работа не е така, както се говори. Който ти говори за любов, той иска да вземе нещо. Вземете положението на младата мома. Преди още да се е запознала с онзи, който я обича, тя е свободна, говори с всички. Щом той ѝ каже, че я обича, тя става вече мълчалива, замислена и казва: „Тази работа е много сериозна.“ Питам: защо младата мома не обича да ѝ се говори, че я обичат? Щом един момък каже на една мома, че я обича, любовта вече се е свършила. Това значи „аз те обичам“. Той ще ѝ каже после, че тя не го е разбрала. Затова момата млъква. Любов има, докато ти не си казал, че обичаш някого и докато той е свободен пред тебе. Щом

кажеш, че го обичаш, той става сериозен и започва да те избягва, да се съмнява, дали това е любов или не.

Такова е сегашното разбиране на любовта. Любовта се проявява при мълчанието. Когато мълчиш, ти обичаш. А когато много говориш, това е краят на любовта. Някой казва: „Ти не знаеш ли, че аз едно време те обичах?“ – Едно време! После той казва: „Аз ще те обичам.“ И най-после казва: „Аз те обичам.“ Щом обичаш, какво трябва да направиш? По какъв начин трябва да докажеш, че обичаш? Какъв е първият израз на любовта? Любовта има два изрази. Ако се запознаеш с един мъж, как ще изразиш първата си любов? Ще му дадеш светлина и знание, това е първият израз. А пък, когато влезеш в южното полушарие, за да се изявиш на една жена, под думата жена разбирам човек, който ражда, на този човек ти ще дадеш топлина, угощение, ядене трябва да има за него. Като му кажеш, че го обичаш, трябва да го повикаш на гости, ще му предложиш една кокошка, хубаво сготвена, супа. Знаете ли как се правят супи? Не сте правили такива супи. Някои от вас знаят да правят супи от кокошка. На този човек ще му дадеш подслон и ще му укажеш всички услуги. Това е вътрешният живот. И тъй, любовта на мекото чувство у нас се изявява само тогава, когато дойде голямата тъмнина отвън, а светлината влиза вътре, в човешкото сърце. Това е зимно време, когато ние не очакваме нищо друго освен да завият виелици, бури, да дойде сняг. След това ние влизаме вкъщи, отваряме лампите, запалваме печката, отваряме книгата и започваме да четем. Ако дойде някой наш съсед, ние го приемаме вкъщи и започваме с него хубав разговор.

Сега аз искам донякъде да изнеса живота на противоречията. Понякога вие искате да изучавате мъжката страна на човека – знанието. Тогава вие сте отвън, условията са други. А когато искате да изучавате втория принцип – женския принцип на любовта, тогава

отвън ще има много неблагоприятни условия. Това показва, че любовта се проявява при много неблагоприятни условия отвън. Ако ти търсиш благоприятните условия отвън, тогава ще дойде знанието, ще дойде мъдростта, но любовта я няма. Не, че я няма, но тя не се проявява. Ако пък искаш да почувстваш какво нещо е любовта, трябва да дойдат най-големите страдания, бурите, негодите. Но това показва, че гърбът ти трябва да бъде силен.

Следователно мъжът е силен отвън, а жената е силна отвътре. Въпросът е, че ние често искаме от любовта това, с което тя не се занимава. Любовта носи топлина, а не светлина. И знанието не носи топлина, то носи светлина. Затова именно хората се търсят. Когато ти намериш светлината, ще потърсиш и топлината. С други думи казано: щом намериш знанието, ще потърсиш и любовта. И щом намериш топлината, тогава трябва да намериш и светлината. Защото топлината може да се разбере само при светлината.

Рекох, вие искате едновременно да бъдете щастливи и отвън, и отвътре. Можете [ли] да бъдете? Земята трябва едновременно да се осветява отвсякъде. Може ли изведнъж да се осветява и от двете страни? – Не може. Защо не може да се осветява едновременно и от двете страни? – Формата ѝ е такава, че каквото и да е, само половината може да се осветява. Вие сте се родили жена, а пък искате да имате благото на мъжа. И мъжът се е родил мъж, а иска да има благото на жената. Че мъжът не търси своето благо, той търси жената. Казвате за някой мъж: „Той търси жена.“ Той търси това, което няма. Той го търси по един неразбран начин. Жената трябва да седи и да търпи, Земята ще се обърне и тогава това, което тя търси, ще дойде само по себе си. И мъжът трябва да седи и да търпи и тогава това, което той търси, ще дойде само по себе си. И тогава, когато един мъж търси една жена, аз нямам предвид начина, както вие ги търсите,

защото това е най-кривата страна. Не е лошо да тръгнеш с един аероплан, с един въртолет. Един ден и това ще стане и това може да бъде, но при сегашните условия, понеже вие не можете да летите, вие трябва да чакате известно време, докато Земята се завърти. Щом Земята се завърти, и Слънцето ще дойде. Жената трябва да дойде при мъжа – той е нейният път, а при жената мъжът трябва да отиде. Какво ще кажете тогава ако при вас идва мъжът? Какво е състоянието в природата? Накъде отива Слънцето? – На север. Тогава дните стават дълги, а нощите къси. Тогава трябва да се работи, да се сее. Когато мъжът отива при жената, какво е положението? Или с други думи да ви кажа: когато вашият ум се развива, вие ще имате едно състояние; когато вашето сърце се развива, вие ще имате друго състояние.

Сега това нещо трябва да се приложи в живота. Защото така, както човек разбира живота, той се обезсмисля. И когато аз ви казвам, че човек трябва да обича всички, аз говоря за единство в природата. Затова именно, аз казвам, че в природата има само една жена и само един мъж. Жената има безброй форми, както и мъжът има безброй форми. Вие виждате много мъже и много жени, но всъщност има само една жена и един мъж. Рекох, от това гледище, никакво престъпление не може да става в света. Престъпление става само тогава, когато този мъж се хване за едно малко клонче, за едно малко листче на това единство и започва да вижда, че имало много жени. В това седи заблудението. Самата реалност седи в това, че като се огледа човек в огледалото и види своя образ, той мисли, че е друг някой. Не, това си ти сам. Той се заблуждава и казва: „И друг имало като мене.“ Сега, къде се явява заблудението? Къде се явява ревността? Той мисли, че разлюбил жена си или че тя го разлюбила. Мъжът се оплаква, че жена му го разлюбила, а жената се оплаква, че мъжът я разлюбил. Това е заблудение, това не може да стане. Всичко може да стане, но да те

разлюби някой, това не може да стане. Да те разлюби някой, това значи да се разсипе цялото битие. Да те разлюби някой, това значи ти да разлюбиш пръста си. Може ли човек да разлюби пръста си и да почне да го кълца? Това е невъзможно, понеже и той трябва да бъде като тебе.

Сега аз говоря за по-дълбоките разбирания, да напуснете всички онези учения, които падналите духове са донесли в света. Като дойдоха на Земята, те научиха хората на този живот, който сега живеят. Сега всинца вие сте още под тяхното влияние. Това не е така. Мъжът пази жена си, да не отиде подир друг мъж. Бащата пази дъщеря си, сина си. Може ли да ги опази? Ами, като спиш, как ще го опазиш? Не, предай мъжа си в ръцете на Господа и кажи: „Господ да го пази.“ Като кажеш така: „Нека Господ го пази, и да прави с него каквото иска“, предай го в ръцете на Бога. Защото имаме само един Бог.

Понякога вие търсите първото място в света. Защо ще го търсите? Първо място не може да има. Само едно първо място има и то е за Господа. За тебе е второто място. Не се стремете да заемате първото място, главата ви ще пати. Вие не сте за първото място. Никое същество в света не е за първото място. Това трябва да го разбирате. Казвате: „На мене се пада.“ От това гледище не критикувай, не съди никого, защото този човек е видял някои неща, които не е разбрал. Щом казваш някому, че и ти търсиш първото място, и двамата сте се заблудили. Дойде трети, и той иска първото място. Всички сте се заблудили. Никой не може да има първото място, защото то носи големи отговорности. В този смисъл вие казвате: „Колко хиляди майки има в света.“ Като мислите по този начин, вие се натъквате на противоречия. Не, в света има само една майка, която

ражда нещата. Щом искаш да заемеш първото място, ще понесеш всичките отговорности.

И тогава казвате: „Как трябва да живеем сега?“ – Там е голямото противоречие – как трябва да се живее. Тепърва трябва да се учите. Онзи с когото живееш, не трябва да го считаш чужд. Защо да не можете да гледате на нещата така, че всичко, каквото виждате някой да върши, да считате, че е добро? Какво ви пречатства да мислите, че вашият ближен, с когото живеете, каквото прави, е добро? Този ваш ближен може да бъде мъжът ви, който носи светлина. Ако жената мисли, че мъжът ѝ може да я завладя, тя се заблуждава. Като внесе светлина в жена си, тя започва да вижда всичките му погрешки. Той е просветен, но тя не може да вижда правилно и тогава той започва постепенно да завъртва ключовете и тя остава в тъмнина. Като не вижда вече, тя започва да търси, къде е останал нейният Стоян. Щом започва да го търси, това показва какво е отношението ѝ към него. Щом каже, че тя не го иска повече, това показва, че светлината е дошла и тя вижда погрешките му. „Аз не го обичам.“ – Светлината е дошла от мъжа ти, ти виждаш неговите погрешки.

Това е криво разбиране. Според новата култура, онзи, с когото живееш и когото си избрал по любов, нищо лошо няма да виждаш в него. Няма да правиш никакви бележки на мъжа си, нито за връзката, нито за каквото и да е друго. Какво прави жената? Като види, че мъжът ѝ излиза някъде, тя започва да му прави бележки: оправи си дрехата, връзката, изчисти си обувката, не говори много, много и т.н. Той, горкият се намира в чудо. Той погледне някъде, веднага тя му казва: „Тук да не гледаш.“ Влезе някъде, тя му казва: „Това да не правиш.“ Не, тя не трябва да му прави никакви бележки, както и да е облечен или каквото и да говори. Считайте, че всичко е на място. Кой каквото и да говори, кажете му: „Колко сладко говориш!“ Ако мъжът

на някоя жена говори височко, тя не трябва да му казва, че говори грубо.

Рекох, това се отнася до разбирането на човека. Понякога аз говоря за търпението. Вие никога не можете да бъдете търпеливи, ако не разбирате това. Това е друг въпрос. Ако искаш да бъдеш търпелив, непременно трябва да имаш това дълбоко разбиране. Следователно, за да дойдете до това разбиране, вие трябва да виждате Бога навсякъде. Той се е скрил някъде и вие трябва да Го намерите. Бог изпитва моето знание, докъде съм дошъл. Мъжът може да се изпитва, и жената може да се изпитва. Като дойде една сестра, вие ще започнете да ѝ правите бележки. Вие ще започнете да изпитвате какво е нейното верую. Няма какво да питате за нейното верую. Аз знам, че от нейно гледище, нейното верую е право. „Ама, той още не се е доразвил.“ Не говорете за никакво развитие. Защото, като наблюдавате малките деца, които растат, вие виждате, че те са души, които се намират в процеса на своето развитие. Един ден Бог ще ги въздигне. Като ги погледнете, вие виждате доброто в себе си.

Вчера имах един пример на един отличен разговор. Най-хубавият разговор, който бях слушал досега на Изгрев, той беше вчерашният.

(„В смисъл на големи разпращи.“)

Този разговор се продължи почти цял час и беше толкова приятен, толкова сладък, почти ангелски. През цялото време аз мълчах. И после, когато свършиха, аз им говорих на музикален език. Рекох им: „Много добре направихте.“ Рекох, изкуство е в лошото в света да виждаш доброто. Изкуство е в тъмнината да можеш да виждаш светлината. Изкуство е в сиромашията да живееш добре. Изкуство е в невежеството да намериш смисъла на живота. Изкуство е в смъртта да видиш живота. Това са неща, които всеки може да

постигне. Как може? – Може и за обикновените хора. Това е новата култура, която иде сега в света. Това носи сега тя. И ако вие не можете така да разбирате нещата, ще останете в сегашното си състояние.

Сега стават войни, избивания, крамоли и недоволства. В която къща и да влезете, навсякъде ще намерите крамоли и раздори. Някъде ще намерите разводи, някъде венчавания. Търсят хората щастие, но това щастие трае само ден и половина. Мнозина се оплакват и казват: „Не се връща вече миналото време, времето на щастieto.“ Някоя жена се оплаква от мъжа си и казва: „Не се връща мойт мъж.“ Ти се радвай, че не се връща. Той сега не може да се върне. Но след пет – шест месеца той ще се върне, както Слънцето се връща от южното полушарие, така и той ще се върне след шест месеца. Мъжът казва: „Жена ми не се връща.“ След шест месеца и тя ще се върне. Ти ще я търсиш в южното, а не в северното полушарие.

Жената владее южното полушарие, а мъжът – северното. Тогава Господ им идва на гости. Господ посещава и единия, и другия. Всеки трябва да очаква своето благо, когато Слънцето влезе в неговия свят. Понякога и вие отваряте войни, искате да завладеете вашия мъж. Може ли южното полушарие да завладее северното? Понякога мъжът отваря война, иска да завладее жена си. Северното полушарие може ли да завладее южното? Нито северното полушарие може да завладее южното, нито южното може да завладее северното. Не търсете да завладявате никого. Благото иде от Бога. Всеки трябва да бъде на своето място. Или рекох, мъжът може да види Бога само чрез жената. Мъжът може да люби Бога само чрез жената. И жената може да люби Бога само чрез мъжа. Майката може да люби Бога само чрез детето си, и детето може да [люби] Бога само чрез майка си. Учениците могат да любят Бога само чрез своя Учител. И Учителят може да люби Бога само чрез своите ученици.

Това са отношения, закони в света, които вие не можете да измените. Ако вие нямате това дълбоко разбиране за живота, каквито и да са вашите педагогически правила, те нищо не могат да ви дадат. Как ще възпитате едно дете? Как ще го накарате да люби Бога? Ако то не може чрез майка си да люби Бога, вие не можете да го възпитате. Ако едно дете може чрез майка си да види и да люби Бога, вие ще можете да го възпитате във всяко отношение. Това дете може да стане гениално, то може да стане музикант. Нищо не може да стане от дете, което не обича майка си. И на вас рекох, ако вие не се обичате едни други и от вас нищо не може да излезе. Така седи въпросът за великото възпитание. Сега аз говоря от гледището как Бог е създал света. Ако аз не обичам хората, аз не мога да позная Бога и от мене нищо няма да излезе. Ако аз обичам хората и всички същества, аз ще обичам Бога и те ще ме обичат и ще имам отношения с тях.

Сега пожелавам всеки да бъде на своето място. И благо, което вие очаквате тук, ще дойде при вас. На Земята има закон. Това благо ще дойде. Следователно пригответе се, та когато дойде това благо, да можете да го възприемете и да живеете съобразно закона на светлината и съобразно със закона на топлината. Това е любовта. Пожелавам ви, както вчера слушах този разговор, така да си говорите всички със сладки думи и да слушате другите, които си говорят така сладко. Това е моето разбиране. Така постъпвам и аз.

После гледам, че тези двамата се разговарят с още няколко души. Те имат стари разбирания за нещата. Единият от двамата беше сестра, а другият – брат. Братът казваше, че сестрата трябвало да мълчи малко, да не говори толкова. Какво имаше да се разправят. Така на дребно излезе. Все ще се вари в тенджерата, все ще се яде. На дребно или на едро, аз седя след това и си разсъждавам: хората могат и при най-великите, при най-големите блага, които Бог е дал, пак да бъдат

нещастни. И при най-голямото изобилие на блага, те пак могат да бъдат нещастни. Това е вече неразбиране на нещата. Трудна работа е да разбере човек, но най-трудните неща са най-красиви.

Сега на вас ви остава новото разбиране. Друго нещо, което трябва да знаете, е че езикът на светлината ви е посетил. На всички езикът на светлината ще бъде отличен. Тъй, както тази година крушите излязоха в изобилие и хубави, така и вие да оценявате това, което излиза от човека. Всеки от вас трябва да се стреми да даде плод и тогава именно ще дойде онова, което желаете. След като има знанието, човек е добре дошъл за всички. И като има любовта, човек е пак добре дошъл. Нека любовта у вас да преодолее всичките мъчности. Нека знанието, което имате, да премахне всички пречки. Това е важното.

А, сега това, което става в света, спорове, крамоли, това е защото сега се проявява мъжът в света. Затова има боеве, недоразумения и размирици. Слънцето отива към северното полушарие и тези работи ще се уредят. Казват: „Долу има войни.“ Че как да няма! Като дойде пролетта, мъжът впряга ралото и цялата земя обработва. Всички червеи, всички буболечици в земята ги разкашква, става цяла война. Понеже сега хората в света търсят свободата, затова се изявяват тия неща. Сега се явява мъжкият принцип в света и ще продължи шест месеца, шест седмици, шест дни, шест часа, шест минути. Имайте търпение да дочакате. Всичко шест минути ще се продължи. Казвате: „За един миг ще станат тия работи.“ Ако търпите, нещата ще станат за един миг. Ако не търпите, те ще станат за шест месеца.

„Отче наш“

Формула: „В Божията Любов е благо на човека.“ (три пъти)

*Беседа от Учителя, държана на 22 септември 1936г. София, Изгрев
(Трудовият ден²⁷.)*

²⁷ В САЩ и Канада отбелязват Ден на труда (Labor Day) в първия понеделник от септември. Празнуването започва през 1882 г. и възниква в резултат на желанието на профсъюза да осигури свободен ден за „трудеция се човек“. Днес Денят на труда продължава да се празнува предимно с почивен ден и за мнозина бележи символично края на лятото. Празникът става официален през 1894 г, последната година, в която Учителя пребивава в САЩ. В съборната беседа „Върху задачите на Школата“ от 25 август 1922 г., държана от 16:30 ч. той обяснява по-подробно защо избира този ден и защо го нарича именно така: „Ще определим ден, в който ще започнем работата [в новооткритата вече Школа], ще го направим Празник на труда. Ще го отпразнуваме. Ще го знаем всички. Девети септември, т. е. 22 септември по нов стил, ще определим като ден, когато ще започне трудът – Празник на труда.“